

Giới thiệu IMI - Tiên Giới Chiến

Tên tác phẩm: -

Category (thể loại): action, shounen, fantasy, sci - fi, supernatural, romance (maybe), harem (not for main)

(hành động, thiếu niên, huyền ảo, khoa học viễn tưởng, siêu nhiên, tình cảm (có lẽ), 1 chàng nhiều nàng (ko phải cho nv chính) =)))

Rating (đánh giá truyện theo độ tuổi): bạo lực, máu me, giết chóc, âm mưu quỷ kế + vs giải thích khó hiểu của tác giả nên đề 16+ đi

Các tên nước và nhân vật, nếu bạn thấy quen thì hãy coi như trùng tên thôi nhé =)) đây là thế giới khác, khác phải thế giới của chúng ta đâu

Tiên nhân thượng trị trên cao, phẩm nhân mưu sinh ở mặt đất, mối quan hệ phân chia này đã có từ thời khai thiên lập địa. Nhưng không gì là mãi mãi, khoa học kỹ thuật của phẩm nhân đã phát triển đến một mức độ không tưởng đã bắt đầu sinh ra ý tưởng nghịch tiên, xông lên đòi quyền lợi. Súng đạn đầu pháp bảo, chiến hạm đầu thiên đình, phẩm nhân trang bị tận răng đầu tiên nhân, chiến tranh bùng nổ...

...

Cảnh giới trong truyện:

	Tiên giới (tu chân giới)	Ma giới (Tội vực/Địa ngục giới)	Thần giới (thánh vực)	Phật giới (cực lạc tịnh thổ)
0%-2%	Luyện khí	Luyện Thể	Cơ sở đấu sĩ	Cao Tăng (Niết bàn)
2%-10%	Trúc cơ	Luyện Hồn	Trung giai đấu sĩ	La Hán
10%-15%	Kim đan	Khai Trí	Cao cấp chiến sĩ	Đại Đức/Thượng tọa
15%-20%	Nguyên Anh	Hóa Hình	Sơ văn Thánh sĩ	Thiên Nhân Sư
20%-25%	Hóa Thần	Ác Ma	Đồng Thánh	Tánh Không Phật
25%-30%	Luyện Hư	Đại Ác Ma	Ngân Thánh	Vô Lượng Thọ Phật
30%-35%	Hợp thể	Ma Vương	Kim Thánh	Bồ Tát (Vô Thường)
35%-40%	Chân Tiên	Hồn Thiên Ma/ Đại Ma vương	Chân Thần	(Tam Bảo) Thiên Vương
40%-45%	Kim Tiên	Tứ Đại Ma Tướng	Chủ Thần	(Tam Bảo) Pháp Vương
45%-49.99%	Huyền Tiên	(Lực Kiếm Mộc Long)		(Tam Bảo) Minh Vương
>> 50%	Tiên đế/ Tiên Hậu	Ma chủ (Thiên Ma + Địa Ma)	Tứ Đại Thần Hoàng	Phật tổ/quan âm

Bạn đang đọc truyện IMI - Tiên Giới Chiến được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Prologue

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lưu ý, cái prologue này chả liên quan gì lắm đến đoạn đầu của truyện. Có thể bỏ qua.

Nằm ở vị trí bí mật nhất trong ba mươi ba tầng trời, nơi tiên khí linh thụ - ngọn nguồn của vô tận linh khí trên tiên giới được cất giấu, vườn bàn đào này quanh năm trăm hoa đua nở, cảnh sắc thắm nồng. Bất kể khi nào tới đây, người ta cũng thấy được những cánh hoa đào bay bay trong gió, sau khi chạm xuống đất sẽ lập tức tiêu tán thành vô số hạt linh khí màu xanh lục, tiếp tục tuần hoàn trở về thân cây, bồi dưỡng ra những trái thần tiên chín mọng mà theo truyền thuyết, chỉ cần cắn một miếng cũng khiến người thường sống cả vạn năm.

Khu vườn xinh đẹp này là cái sân sau mà thiên đế thích nhất, từ khi tỉnh lại, hắn vẫn thường dùng trà ở đây. Bên cạnh hắn lúc nào cũng có một cô bé với khuôn mặt tinh xảo, thiên sinh lệ chất, giống như một búp bê bằng sứ mỹ lệ luôn tận tình mà vụng về pha cho hắn từng chén trà nhỏ. Cô bé này làm việc rất chuyên chú, nhưng đôi mắt vô thần, giống như một con rối làm những động tác máy móc, bởi thế nên chất lượng ẩm trà không thể tốt được.

Trà không ngon, cô bé này ngoại trừ tu luyện và đánh nhau thật sự chẳng biết làm gì cả. Nhưng Thiên đế vẫn rất thích, có thể hưởng thụ trà do cô bé này

pha, cả thiên đình chỉ có một mình hần.

Thiên đế nhàn nhã nhấp một ngụm trà, cảm thụ những cánh hoa anh đào bằng linh khí nhẹ nhàng lướt qua người, lại ngắm nhìn thế giới cấu thành bởi vô vàn hạt linh khí nhỏ li ti như khu vườn đom đóm này mà thấy thích mắt. Người thường hay nói tới cảnh thần tiên, hình dung rằng đó là những gì tươi đẹp, mỹ lệ nhất, nhưng mấy ai thực sự được nhìn thấy tiên cảnh !?

Cho dù thế giới hần đang sống được mệnh danh là tiên giới, nhưng so với ba mươi hai tầng trời còn lại, chỉ duy nhất nơi hần ở là có những thứ trước mắt đây.

Vô vàn kẻ ngấp nghé, nhưng không một ai đạt được. Thiên giới này, chỉ có một mình hần có tư cách hưởng thụ thế giới này, những cánh hoa này, và cô bé này – người từng được mệnh danh là thiên hậu, giới hoàng với năng lực phòng thủ mạnh mẽ nhất lục đạo đại thế giới. Mỗi khi nhìn thấy gương mặt thanh thuần nhưng không có biểu cảm của cô bé, cảm nhận được cô ta quyền uy ẩn giấu, nghe theo mọi mệnh lệnh mình đặt ra dù vô lý tới mức nào, trong lòng hần có một sự thỏa mãn trào dâng đến cực điểm.

Hần mê muội quyền lực, nhưng hần có sức mạnh để nắm giữ quyền lực, và hần đã và đang làm điều đó. Mỗi khi cảm nhận được thành tựu của mình qua từng năm tháng, tâm tình hần rất dễ chịu, những lúc ở trong vườn bàn đào là lúc hần thư giãn nhất, không để bất cứ phiền não nào quấy rầy.

Thế nhưng hôm nay phiền não lại đột ngột quán lấy hần.

...

Gió bỗng nhiên thổi mạnh hơn, dù chỉ một chút, nhưng với cảm quan siêu việt của một giới hoàng, sợ rằng một hạt linh khí thay đổi Thiên đế cũng có thể cảm nhận được, hần nhíu mày đặt chén trà xuống, thông thả nói:

“Người ta vẫn thường nói Avalokitesvara có ngàn mắt ngàn tay, vậy là vị trí cái hậu hoa viên nho nhỏ này của ta cũng không giấu được bà rồi nhỉ !?”

Gió quán linh khí lại, hình thành một cánh hoa sen màu hồng dần ngưng tụ thực chất, đến khi mất thường cũng thấy rõ từng cánh hoa nở rộ, một người phụ nữ áo trắng, phong vận thành thực, khí độ điềm nhiên từ từ bước ra.

Đối với câu hỏi của thiên đế, bà ta chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại:

“Tuy biết được nhiều điều, nhưng lại không thể tự do nói, muốn làm gì cũng phải tự thân vận động, xin lỗi vì đã cắt ngang nhã hứng của ngài.”

Thiên đế lạnh lùng nhìn bà ta tiếp tục nói:

“Ta rất phiền não đấy, trong lòng mỗi người đều có một cấm khu tồn tại, cha mẹ anh em cũng không thể biết được, nhưng bà... chắc hẳn là biết phải không !?”

Người phụ nữ kia thông thả ngồi xuống bàn trà đối diện hần, đáp lại không mặn không nhạt:

“Người trong lục đạo đại thế giới đều rất thông minh, thân thể thực sự của ngài, sợ rằng vị ma chủ trẻ tuổi ở ma giới kia đã đoán ra được phần nào, vị thần cổ lão trên đỉnh Argard hẳn cũng đã biết, có trách chỉ trách ngài quá sơ hở, tình trạng của thiên hậu bên người ngài như vậy, muốn không nghi ngờ quả thật rất khó.”

Nói rồi bà ta liếc nhìn cô bé ở bên cạnh hần. Vừa bắt gặp ánh mắt của bà ta, khuôn mặt đờ đẫn của cô bé lập tức thanh tỉnh trở lại, sẵn sàng thủ hộ bên người Thiên đế, ống tay áo rung động, linh khí xung quanh rất nhanh bị triệu tập về, chỉ một ánh mắt đơn giản cũng khiến cô bé này cảm thấy sự uy hiếp từ bà ta, lập tức bày ra tư thế sẵn sàng nghênh địch. Thiên đế hừ lạnh một tiếng, không đáp lại, nhưng cũng đưa tay lên xoa đầu cô bé, lập tức linh khí xung quanh không còn bị dẫn động, hoa đào lại bay bay như chưa có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt non nớt lại trở về vẻ đờ đẫn như trước, giống như một đứa bé chưa hiểu chuyện.

Avalokitesvara thấy được một màn này, nhẹ giọng than thở:

“Ngài biến một giới hoàng trở thành vũ khí đơn thuần như vậy. So với việc giết cô ta đi còn độc ác hơn, sẽ khiến cho rất nhiều người phẫn nộ đấy.”

Thiên đế lắc đầu đáp:

“Đứng trước lợi ích thực tế và sức mạnh tuyệt đối, cái sự phẫn nộ đó chẳng làm lên gì cả. Cũng giống như bà hiện tại, dù có sức đánh với bọn ta một trận, nhưng bà tuyệt đối không dám làm như thế, vì sau lưng bà còn có một tòa sen lớn cần thủ hộ, còn có một thế giới cần cheo chống. Nó quan trọng hơn cảm xúc cá nhân của bà, khiến bà có thể mất mặt đến mức bỏ đi thân phận giới hoàng của mình mà ngồi xuống nói chuyện nhỏ nhẹ với một kẻ giả mạo như ta.”

Sau đó hần kiêu ngạo nói:

“Gã thanh niên ở ma giới cũng thế, bất kể là kiếm kỹ hay ma kỹ, hẳn đều không qua được hàng phòng ngự của Dao Nhi, hẳn chỉ có thể nuốt hận chờ thời. Lão già ở thần giới còn không dám rời khỏi lãnh thổ của mình, càng chẳng đáng nhắc đến.”

“Đó là vì ta có sức mạnh. Cho dù ta là giả mạo thì đã sao !? Cho dù ta xóa đi linh thức của thiên hậu Dao Trì thì thế nào !? Các người biết hay không biết, nếu không dám đánh tới tận thiên đình thì chẳng ảnh hưởng gì đến ta cả. Mà nếu các người thật sự dám đến, ta vẫn có thể đánh cho các người lăn trở

về. Thế gian này vốn không phân thật giả đúng sai, chỉ cần là kẻ mạnh đều có thể làm vua, nếu không mạnh hơn ta, vậy thì giới hoàng chính thống cũng chỉ có thể đứng ở một bên nhìn xem giống như bà mà thôi.”

Avalotekietsatva trầm mặc, đối với những lời ngông cuồng này, đột ngột không biết nên nói gì cho phải, nói với hấn rằng chúng ta có thể liên hợp lại đánh người, nhưng như vậy khác gì thừa nhận rằng hàng thật còn không bằng hàng giả, phải liên kết để áp chế hấn. Chưa nói đến việc kết minh có thể thực sự xảy ra hay không, chỉ riêng với ba chữ “mất thân phận” cũng khiến cho bà ta không thể kéo được bất kỳ đồng minh nào rồi. Còn nếu nói muốn so sánh chất lượng tại chỗ, đúng là ngay lập tức bà có thể động thủ với hấn, nhưng mạo hiểm trong đó bà ta lại không chấp nhận được, giống như hấn đã nói, bà ta mang theo cả một thế giới như gánh nặng trên lưng, muốn toàn lực ra tay là không thể nào. Nhưng đó là sự việc được áp đặt theo lời hấn nói, muốn chứng minh quan điểm khác biệt vẫn còn rất nhiều cách, đó cũng là mục đích hôm nay bà tới đây:

“Hình như Thiên đế ngài còn kẻ thiếu một người.”

Thiên đế nhướng mày, chợt nghĩ đến một hình ảnh ba năm về trước, trên tinh cầu vô danh nhỏ, hấn khi đó mang theo tâm tình đùa cho vui đã từng đánh nhau với một người, đó là một thiếu niên với mái tóc trắng toát cùng đôi mắt màu vàng kim lạnh lùng đến vô cảm, hai nét đặc trưng khiến bất kỳ ai gặp qua hấn đều không thể quên được. Thiên đế tất nhiên không quên, nhưng hấn chỉ cười nhạt nói:

“Giới hoàng nhân giới, đã mất đi giới hoàng vị, không đáng nhắc đến.”

Liên tục nói không đáng nhắc đến, thể hiện ra bản chất tự tin đến ngông cuồng, nhưng hơn ai hết, hấn có tư cách nói những lời này, vì những người dám ra tay với hấn cho đến bây giờ có ai đâu. Trước giờ vẫn là hấn chủ động đi đánh người khác, chưa ai dám chạy tới thiên giới mà đánh hấn cả.

Avalotekietsatva cười khê, giống như bắt được một câu nói rất dí dỏm của hấn, nhẹ nhàng buông từng chữ:

“Hấn. Muốn. Giết. Ngài.”

Thiên đế sững sốt, không chờ hấn đặt thêm câu hỏi, Avalotekietsatva điềm nhiên nói tiếp:

“Hấn muốn Tiên giới này, muốn thiên đình của ngài, hấn biết ngài sẽ thành vật cản lớn nhất của hấn, vậy nên hấn sẽ giết ngài. Trước đó, cách đây mười phút, đội quân của hấn đã tiến vào biên giới tầng trời thứ nhất, Đấu Chiến Thắng Phật thủ hộ thiên môn đã mở cửa, hiện giờ có lẽ là đội quân của họ đã đặt những bước chân đầu tiên vào thế giới của ngài rồi.”

“Ta biết ngài nghe xong những lời này, rất muốn sẽ đích thân đến tầng trời thứ nhất giết sạch cả đám người mà ngài cho rằng không có mắt ấy. Vậy nên ta mới ở đây, nói chuyện với ngài, với hi vọng ngài không rời khỏi vườn bàn đào này nửa bước.”

Thiên đế trầm trọng nói:

“Người...”

Avalotekietsatva cười rộ lên rất duyên dáng:

“Đúng là ta không thể toàn lực ra tay với ngài, nhưng kèm chân ngài lại, hấn là vẫn có thể đấy !”

Vừa nói sau lưng bà ta liền hiện lên một loạt những hư ảnh sáng vàng, vô số bàn tay đua nhau nở rộ giống những tán hoa đào mẩn khai. Thiên thủ thiên nhân, bày ra một tư thế lung linh rực rỡ, chấn nhiếp người xem.

Thiên đế lúc này đã qua cơn sững sờ, chợt ngửa đầu cười lớn nói:

“Được được. Hóa ra Phật giới cũng đã nhắm nhe giới hoàng vị của ta từ trước rồi. Đấu chiến thắng Phật là bị người buộc phải rời đi chỗ khác rồi phải không !? Ngoại trừ người với món nợ nhân tình kia, lực đạo này không ai quản được hấn. Người đã tận tâm như vậy, được, ta ngồi đây với người. Ta cũng muốn xem xem đám sâu bọ ở nhân giới có thể làm được những gì. Khi thần tiên cao cao tại thượng mà chúng kính ngưỡng, khiếp sợ chĩa phi kiếm và pháp thuật của họ về phía chúng... hừ...”

Hấn nghiêng đầu, gằn giọng:

“Mười năm, bà thích ở lại cái vườn bàn đào này đến như vậy, ta sẽ ở đây với bà mười năm. Sau khi dọn dẹp đồng rác rưởi ở nhân giới, quân đội tiên giới sẽ tràn sang Phật giới của bà, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng xem xem...”

“Ai mới là người cười cuối cùng.”

...

Cùng lúc đó, tại tầng trời thứ nhất, một thiếu niên tóc trắng đứng giữa thiên địa mênh mông ngẩng đầu nhìn vô số tầng mây trôi hững hờ trên nền trời xanh phủ.

Ngoại trừ không khí trong lành hơn, ngoại trừ vạn vật đều được cấu thành từ linh khí, toàn cảnh tiên giới chẳng khác gì trái đất. Ấy vậy mà hàng trăm triệu năm nay, người ở nơi này vẫn luôn dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, đối xử với những kẻ mang cùng hình dáng với bọn họ như sâu bọ. Hôm nay, hấn có mặt nơi này, bước đi những bước đầu tiên để đạp đổ cái nghịch lý đó.

Cảm thụ từng làn gió mát nhẹ nhàng thổi bay bay tóc mái, hần mở mắt ra, trong đôi con ngươi là một màu vàng kim rực rỡ bao phủ, khuôn mặt hần nghiêm trang, quay người lại, nhẹ giọng nói:

“Đi thôi !”

Phía sau lưng hần, một đội quân bọc thép hùng vĩ đang đứng chờ, có hàng ngàn chiến hạm sân bay lơ lửng giữa trời, có vô số chiến xa bọc thép mang theo những vũ khí hủy diệt hàng loạt lơ lửng xếp hàng, cũng có cả trăm nghìn chiến binh mặc áo giáp bọc thép hoặc bay lơ lửng, hoặc hành quân dưới đất, đồng loạt nhận lệnh. Tất cả đều từ từ tiến lên, tiếng động cơ ầm ầm trầm lắng khiến bất cứ ai nhìn vào cũng bị sự đồ sộ này chấn nhiếp mà chết lặng.

Ít nhất là mấy gã thám báo đang cười phi kiếm này cảm thấy như vậy.

Một gã thanh niên trẻ tuổi cười phi kiếm vội vã bay về bản doanh môn phái của mình, lớn miệng hò hét rất thương cảm:

“Địch tấn công. Địch tấn công.”

“Người nhân giới đánh lên tiên giới rồi !!!”

...

...

Lời tác giả:

Tóm tắt cho những ai muốn hiểu cái prologue mà đọc mãi vẫn không hiểu:

Mỗi thế giới có hai vị giới hoàng, chương quân thế giới, nắm trong tay thế giới lực, quân số trước mặt đám người này là vô nghĩa.

Vậy nên nếu giới hoàng như thiên đế và thiên hậu can thiệp vào chiến tranh của nhân loại với tiên nhân, thì tiên giới chiến sẽ kết thúc ngay từ chap 0.

Suy ra cần có người cầm chân hai người này lại tại vườn bàn đào.

Nếu chiến tranh kết thúc, người nhân giới trộn lẫn với người tiên giới thì việc thanh lọc quân địch sẽ khó khăn hơn rất nhiều, các giới hoàng cũng chưa chắc đã làm được. Vậy nên nếu trước thời hạn mà quân trái đất thắng, Thiên đế và thiên hậu chưa rời khỏi vườn bàn đào, thì mới là toàn thắng và kết thúc thật sự.

Chương 1-2: Thành viên đơn vị đặc biệt

Người nhân giới đánh lên tiên giới rồi !?

Nói đùa à !? Trước khi đùa có dùng não chút nào không !?

Không nói đến ngăn cách giữa hai vị diện, muốn vượt qua khoảng cách này cần vô số pháp bảo hộ mạng, nếu không thì sẽ bị không gian loạn lưu, hay sấm sét bao phủ thiên giới thiêu rụi, thân hồn đều diệt. Hơn nữa muốn bước vào thiên giới, cần phải qua thiên môn, mà ở thiên môn có một gã khi đá được coi là người mạnh nhất dưới giới hoàng trần thủ, vài triệu phạm nhân xông lên còn chẳng đủ cho hắn nhét kẽ răng.

Bọn trẻ bây giờ an nhàn quá nên kiếm chuyện để đùa nghịch đây mà.

Thật rồi việc, làm mình nhớ lại hồi còn trẻ quá.

Trưởng môn Thiên Môn phái ngửa đầu ra sau ghế tựa, bắt đầu an nhàn hoài niệm tuổi xuân trôi qua của mình, không mấy may để ý tới tiếng báo động thâm thiết của một gã đệ tử vang vọng khắp sơn môn. Môn phái của bọn họ đã tồn tại được ngàn năm, vốn mục đích ban đầu là thành lập ra để thủ hộ thiên môn, thế nhưng từ mấy trăm năm trước, có một gã khi đá không hiểu sao lại bị điều đến đó canh giữ, chỉ dùng sức một người đè bẹp mấy chục môn phái xung quanh, chẳng ai đánh lại, vì thế môn phái này dần trở thành hữu danh vô thực.

Hữu danh vô thực cũng được, chẳng sao cả. Cuộc đời con người truy cầu nhất là cái gì !? Không phải là an nhàn tự tại sao !? Nay bọn họ đã có hẳn một môn phái làm nhà, có địa vị, lại được rảnh rang mà tu luyện cầu trường sinh, còn gì tốt hơn thế. Cho nên dù cái con khi đá không biết điều kia cướp mất công việc chính thống của bọn họ, từ trưởng môn cho tới đệ tử quét rác của môn phái này không ai oán hận câu nào cả, thậm chí còn mong tốt nhất là hắn cứ ở đấy vĩnh viễn đi, đừng bao giờ để những truyền trần tục làm phiền bọn họ thanh tu nữa.

Nếu không có công ăn việc làm ổn định, người thường sẽ không thể khẳng định vị trí bản thân, không thể có được địa vị xã hội tương ứng, nhưng bọn họ là thần tiên, địa vị của bọn họ dựa trên việc có bao nhiêu năm tháng tu luyện, có bao nhiêu linh lực trong cơ thể, đã đạt tới đẳng cấp nào để duy trì. Cho nên đối với người tiên giới mà nói, chỉ ăn không làm, úp mặt vào tường đá vài chục năm cũng không sao cả. Đây gọi là quá trình tu luyện vô tuế nguyệt (luyện công bất kể năm tháng) không thể thiếu trong cuộc đời bọn họ.

Vừa mới miết nghĩ về cuộc đời và nhân sinh như một người già đắc đạo thực thụ, trưởng môn Thiên Môn phái - Đạo Át chân nhân vừa thiu thiu ngủ, không quên phân một chút ý thức để cơ thể tự tu luyện. Đạt tới cảnh giới Nguyên Anh kỳ như ông ta là có thể để cơ thể tự động tu luyện bất kể ngày đêm, không cần thiết chui vào núi bế quan luyện công như thường tiên nữa, ông ta tự hào lắm. Tới cảnh giới này đều có thể trụ trì một phái rồi, và ông ta đang làm như vậy đây, ông ta muốn những phút giây này kéo dài mãi.

Mãi cho tới khi tiếng gào thâm thiết của tên đệ tử kia vang lên lần thứ ba, đi kèm theo một tin tức kinh người theo gió lọt vào tai ông ta, vị chân nhân già này mới làm về mặt như bị sét đánh mà giật mình tỉnh dậy:

“Thiên môn mở rồi, người nhân giới đánh tới rồi, Đấu Chiến Thắng Phật mất tích rồi !”

“Người nhân giới đánh tới rồi !!!!”

Vị trưởng môn già này vốn mạnh thân thể, bay lên trời cao với khuôn mặt vặn vẹo khó coi vô cùng, không cần dẫm lên phi kiếm, ông ta vẫn lơ lửng giữa trời cao dưới ánh mắt sùng bái của các đệ tử. Nhưng lúc này ông không còn tâm tình nào để hưởng thụ những thứ đó, với tầm nhìn của một cao thủ Nguyên Anh kỳ, ông ta có thể miễn cưỡng thấy được, cách đó vài trăm km, một đội quân băng sắt lạnh lẽo trải dài không thấy điểm cuối, nhìn từ xa giống như một chấm đen bé xíu buồn cười, nhưng nếu như chấm đen đó tràn tới đây, vậy thì không ai dám cười nữa rồi.

Đạo Át chân nhân gian nan mở miệng, miễn cưỡng thì thảo:

“To....to gan... ai cho chúng làm như vậy, làm như vậy...”

“Chỉ là phạm nhân ti tiện thôi mà.”

...

Phạm Hoài Nam, 25 tuổi, tốt nghiệp học viện quân sự đệ nhất, hạng ưu, là một thanh niên trẻ tuổi tiền đồ sán lạn, lại được một khuôn mặt dễ nhìn, tâm tính nhã nhặn, có thể nói là hoàn mỹ trong số các thanh niên hoàn mỹ hiện tại. Chỉ có duy nhất một nhược điểm, hay đúng hơn là tật xấu...

Hắn sợ chết.

Lúc này tâm tình của Hoài Nam đang hết sức phiền muộn, hắn đang đứng trên một mẫu hạm sân bay nằm giữa trung tâm của đội quân sắt thép đang trầm mặc, lạnh lùng di chuyển trong những tiếng ầm ầm khô khan kia, khuôn mặt hắn vẫn có vẻ điềm tĩnh, nhưng sâu trong con ngươi có một linh hồn bé nhỏ đang giãy dụa quyết liệt.

Thế giới có bao nhiêu người ưu tú, tại sao lại chọn ta!? Ta học khoa quản lý hậu cần cơ mà!? Tại sao lại điều ta ra chiến trường. Ra chiến trường cũng thôi đi, vị trí thực tập của ta là ở phòng chỉ huy hoặc hậu viện cơ mà!? Tại sao lại đẩy ta ra tiền tuyến!? Đẩy ra tiền tuyến đã bắt bắt lắm rồi, tại sao còn muốn ta dẫn một tiểu đội tiên phong làm những nhiệm vụ đặc biệt!? Quân bộ muốn chơi trò gì đây!? Chẳng lẽ ta phải ghi thẳng vào hồ sơ là ta sợ chết, ta không muốn chiến đấu, thành tích của ta chỉ dùng để cưa em hàng xóm mà thôi, tại hồi nhỏ cô ta nói rằng mình sùng bái quân nhân đó...

Ta cưa cô nàng sắp đồ rồi, tại sao lại chia rẽ uyên ương, ông giờ kia làm người tốt khó như vậy sao!? Cứ phải troll ta như vậy!?

Dáng đứng hần thẳng tắp, khuôn mặt nghiêm nghị, mặc kệ vô vàn câu hỏi tại sao, mặc kệ tâm linh đang thét gào, nhiều năm thực tập dưới những khuôn mặt hắc ám của giảng viên xuất ngũ, hắn đã tập được cái vẻ mặt quân nhân tiêu chuẩn nhất, dù trong trạng thái nào cũng có thể trung ra rất tự nhiên, không ai tìm thấy chút khuyết điểm nào.

Phạm Hoài Nam kín đáo thờ dài một hơi, ngẩng đầu nhìn lên trời, một chiếc trực thăng ba cánh đang đáp xuống trong những tiếng tiền hô hậu ủng của dàn âm thanh phành phạch từ cánh quạt, sau đầu đẩy cửa khoang bật mở, bốn gã thanh niên từ trong đó nhảy ra ngoài, làm ra mấy động tác duỗi chân duỗi tay thả lỏng sau một quãng đường dài ngồi bệt. Nam biết rằng đây là đội viên mới dưới quyền mình, hắn đã nuốt nước mắt học thuộc hồ sơ của bọn họ suốt đêm qua, lúc này trí nhớ giống như một quyển sách nhanh chóng lật trang, từng khuôn mặt và thông tin dần dần được kết nối.

Phạm Hoài Nam nhìn vào gã thanh niên thứ nhất, tay này có một mái tóc hung hung đỏ do cháy nắng đặc trưng, nước da cổ đồng, mắt đen lầy, dưới mắt phải còn có ba vết sẹo mờ mờ như bị dũa thủ cào trợt.

“Nguyễn Vũ Thành Trung - 23 tuổi.

Biệt danh: Trung Thành. Quốc tịch: Việt Nam.

Chức vụ: Trung Sĩ

Class: MASR - ESPer. (10% Cube)

Chuyên ngành chiến đấu: Thành thạo sử dụng súng ngắm các loại, Gunfu với súng ngắn đạt cấp 5, thành thạo sử dụng đao pháp, thành thạo nghiên cứu pháp trận chuyển hóa năng lượng, có khả năng ứng dụng ma thuật sơ cấp, võ thuật trình độ B. Siêu năng lực không chế điện. Có thể sử dụng và bảo dưỡng MS.”

Người thứ hai là một gã thanh niên có khuôn mặt kiêu ngạo khiếp người, hàn khí bắn ra tứ phía, chỉ hận không thể cho cả thiên hạ nhìn hắn mà sợ hãi than thờ. Hắn có mái tóc đen lầy cùng màu con người đặc trưng của người phương đông, khuôn mặt anh tuấn, da trắng hồng nhuận, chỉ có điều khóe môi mỏng nhìn có phần khắc bạc. Trên lưng đeo một chiếc cung lớn cổ xưa, trạm khắc hình rồng, trên đó còn có khí lưu di động liên tục, giống như một làn khói mờ hồ hơ ảo.

“ShenTian - 21 tuổi

Quốc tịch: Trung Quốc

Chức vụ: Trung Sĩ

Class: Ki-Master. Reiki Bender. (15% Cube)

Chuyên ngành chiến đấu: Có thể sử dụng tốt tất cả các loại vũ khí, trường cung trên vai có hóa lực tương đương một đầu tên lửa, trong phạm vi 2km, xác suất bắn trượt là 0,09%. Am hiểu phương pháp tu luyện và chiến đấu của tiên nhân. Võ thuật trình độ S.”

Kế tiếp là một gã thanh niên bảnh bao, khuôn mặt mang theo nụ cười nhả nhặn lịch sự vô cùng, nhưng Hoài Nam vừa nhìn là biết ngay cái mặt giả tạo, đứng trước mặt hắn mà chơi trò này thì không có cửa, nhưng mọi người mới gặp nhau, cũng không tiện nói cái gì, chỉ âm thầm tiếp tục đánh giá. Gã thanh niên này có bộ dáng người phương tây tiêu chuẩn, chính là dạng mắt xanh mũi lõ da trắng ỏn, tất nhiên là đẹp trai, nhưng kể từ khi cô hàng xóm kia chỉ cái ảnh của một gã diễn viên tướng tá ngon hàng đóng vai quân nhân với đôi mắt hình trái tim mơ mộng, Hoài Nam chuyển qua ghét hết đám da trắng này. Gã này còn có một gãi tóc vàng mềm mại được buộc gọn gàng sau gáy, trên trán còn có mấy sợi lông măng phủ xuống ra chiều lãng tử, Hoài Nam nhìn mà ngứa mắt lắm.

“Robert Mullins - 22 tuổi

Quốc Tịch: Anh

Chức vụ: Trung sĩ

Class: Ki-Master (7% Cube)

Chuyên ngành chiến đấu: Võ Thuật trình độ A, thủ thuật, kiếm thuật cấp S. Có thể ứng dụng khí công để điều khiển ánh sáng trong phạm vi nhỏ.”

Cuối cùng là một gã tóc đỏ, khuôn mặt ngờ nghệch, bị hắn nhìn đến thì có vẻ bối rối cúi đầu ngại ngùng. Người phương tây nổi, nhưng nước da hơi ửng đỏ nên nhìn cũng không trắng lắm, không đáng ghét bằng gã Robert kia, Hoài Nam hải lòng thâm nghĩ.

“Claude De Culivan

Quốc tịch: Pháp

Chức vụ: Trung sĩ

Class: ESPer (8% Cube)

Chuyên ngành chiến đấu: Siêu năng lực điều khiển lửa.”

Đánh giá sơ bộ một chút thì Hoài Nam rất lấy làm lạ với thanh niên có biệt hiệu Trung Thành kia, nhìn cái mặt vô biên như vậy mà cái gì cũng thông, từ đầu súng thuật, võ thuật, ma thuật, siêu năng lực, lái robot, cái gì cũng thông một chút, và gã người Trung Quốc Shen Tian, vốn là người trái đất, nhưng lại có thể hiểu và tu luyện theo kiểu tiên giới!? Hơn nữa trường cung trên lưng hắn theo tư liệu ghi lại thì có thể so sánh với vũ khí cấp chiến lược quân sự, ày... người như vậy đúng là cũng nên kiêu ngạo một chút, nhưng không thể thái quá thế kia được. Nếu không có gã Robert với nụ cười giả tạo đằng kia, có lẽ Hoài Nam sẽ ác cảm với gã này nhất.

Hai người còn lại thì đều có chuyên ngành của mình, số liệu không quá cao, tuy so với những người đồng trang lứa thì đúng là vượt trội, nhưng đây là quân đội đây, vô số lão làng ngang tàng hồ báo mạnh hơn bọn họ cả chục lần còn chưa được nhắc tới, hai người này hẳn là có gì đó đặc biệt mà số liệu chưa thể chỉ ra.

Đánh giá như vậy thôi, hai bên nhìn nhau tới vài phút là thất lễ lắm rồi, Hoài Nam mỉm cười nói:

“Hoan nghênh đến với đơn vị đặc biệt, xin tự giới thiệu, tôi tên Phạm Hoài Nam, Trung Tá. Từ hôm nay sẽ là người chỉ huy trực tiếp các bạn.”

Rồi liếc nhìn qua khuôn mặt từng người một lần nữa, gã Shen Tian kia vẫn diễn vai sói cô độc hú trắng, ngẩng đầu chẳng thèm nhìn ai, coi mọi người như không khí, anh bạn đồng hương Trung Thành thì gật đầu bình thản, hai gã da trắng thì một gã tươi cười nháy mắt đến tởm, một gã thì diễn vai thiếu nữ về nhà mẹ chồng với vẻ ái ngại rụt rè tự nhiên. Hoài Nam cười tự nhiên nói tiếp:

“Hi vọng năm người chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đòn phủ đầu

Sau khi Hoài Nam nói những lời này, toàn bộ quanh cảnh xung quanh đột nhiên rung động. Không phải là do hào quang hay bá khí của hắn tỏa ra khiến cho người ta chấn động, mà là do cả đội quân sắt thép vốn đang trầm mặc hành quân này đột ngột như sống dậy, phát ra những âm hưởng lạnh lùng.

Mặt đất dưới chân vốn là một không hạm sân bay, lơ lửng nhờ hệ thống phản trọng lực đột ngột rung lên như có động đất, trong tầm mắt của mọi người, những ụ chứa vũ khí đang dần dần nhô lên từ khắp nơi, nhìn có vẻ nặng nề, nhưng thực chất là rất nhanh, sau đó nắp an toàn bật mở, vô số đầu tên lửa nhọn hoắt hiện lộ.

Không có một tiếng hiệu lệnh nào, tất cả đều được máy tính xử lý trong một trình tự mã hóa phức tạp, năm người đứng trên không hạm chỉ nghe thấy vèo vèo một cái, hàng loạt đầu tên lửa kia đã xé gió bay lên trước mắt bọn họ, để lại vô số cột khói trắng đều thẳng tắp che phủ bầu trời.

Trung Thành nhìn bầu trời ngập tên lửa, ánh mắt trùng xuống, nhẹ giọng hỏi:

“Đã bắt đầu rồi à !?”

Phạm Hoài Nam cũng ngẩng đầu nhìn cảnh tượng tráng lệ này, gật đầu với hắn:

“Ừ, đợt pháo hoa đầu tiên, mừng chiến tranh nổ ra.”

Mấy người còn lại cũng hít một hơi thật sâu, lẳng lặng nhìn dàn tên lửa như châu chấu biến mất cuối trời sau những làn khói trắng, mỗi người một tâm tình phức tạp.

Chiến tranh bắt đầu rồi.

...

Từ khi phát hiện ra đạo quân sắt thép nặng nề di chuyển ở cách vài trăm km kia, Đạo Át chân nhân vẫn lơ lửng trên không, không dám buông lỏng một khắc nào. Đòi mất ông ta có thể miễn cưỡng nhận ra được, dù rất chậm, nhưng hướng đi của những khối thép khổng lồ ấy, đúng về hướng môn phái của mình. Người đến chắc chắn không tốt, người tốt thì sẽ không đến, lòng ông ta lạnh ngắt.

Đột ngột từ những chủ hạm khổng lồ kia, vô số vật thể nhỏ hình trụ bay vọt lên trời, sau đó mang theo một đóm lửa đằng đuôi bay về chỗ bọn họ với tốc độ không tưởng. Đạo Át chân nhân sợ hãi, vận tốc phi hành của thứ này đã có thể so sánh với phi kiếm của cao thủ Kim Đan Kỳ rồi. Trong mắt Nguyên Anh Kỳ như ông ta, cả trăm kim đan kỳ cũng chẳng là cái gì, nhưng ở đây có tới vài ngàn, thậm chí vài vạn thứ như vậy cùng phi đến đây, vậy thì không thể đỡ nổi rồi.

Tính toán chỉ còn vài phút nữa những vũ khí kỳ lạ ấy sẽ bay đến đây, không biết lực sát thương như thế nào, nhưng chỉ riêng với tốc độ đó thôi, đám đệ tử chỉ mới Trúc Cơ kỳ của mình sẽ bị giết sạch trong vài giây. Tốc độ như vậy không phải là thứ da thịt có thể cản được, cho dù là người tu tiên cũng vậy. Đạo Át chân nhân vội vã đề khí hét lớn:

“Toàn phái phát lệnh cảnh báo cuối cùng. Tất cả các trưởng lão lên đây với ta. Đệ tử đời hai và đời ba ở tuyến sau. Đệ tử đời thứ nhất mau rời khỏi phái, các người là trụ cột để xây dựng lại môn phái sau này, mau tập trung ở hậu viện, đi theo Trưởng lão trong thông đạo.”

Phía dưới lập tức xôn xao, ồn ào, loạn xạ. Mọi người đang yên bình, không ngờ chương môn lại đưa ra lệnh từ chiến ngay lúc này, đây là tình thế như thế nào!? Nói lên rằng dù có mở trận pháp phòng ngự, dù có trưởng môn và các trưởng lão cùng tham chiến, tất cả đều chắc chắn phải chết, chỉ có một bộ phận đệ tử đào thoát lưu lại một mạch cho môn phái. Nhiều người vẫn còn không chấp nhận được, nhưng những kẻ lè mề đều bị trảm sát, dùng máu tanh để cảnh tỉnh những người còn lại.

Bắt đầu từ mười hai vị trưởng lão Kim Đan Kỳ, cho tới hai trăm đệ tử bản đời thứ hai, sáu trăm đệ tử đời thứ ba, và vài ngàn hạ nhân, đệ tử sơ khảo đang chạy loạn phía dưới. Môn phái mấy ngàn người này sau một tiếng hét lớn của Đạo Át chân nhân đã nhanh chóng làm ra chuẩn bị cơ bản nhất để từ chiến. Mười hai bóng đen lao lên bầu trời, lưng không lơ lửng, phi kiếm của bọn họ bay vòng quanh thân như vệ tinh, hào quang khiếp người, thể hiện đẳng cấp của pháp bảo giai vị cao, phù hợp với tu vi Kim Đan Kỳ của bọn họ. Sau đó là tám trăm gã đệ tử mặc áo khoác dài màu trắng, đồng loạt cười phi kiếm bay lên, giống như quần tinh ủng nguyệt.

Lúc này thì tầm nhìn dù kém đến đâu cũng có thể thấy được vô số chấm đen đang bay về phía bọn họ với gia tốc kinh khủng đằng xa kia.

Đạo Át chân nhân ngưng thần hét lớn:

“Còn nữa khác, các đệ tử đời thứ ba chuẩn bị, các người sẽ dùng phi kiếm đánh chặn đợt công kích đầu tiên, sau đó đến đời thứ hai, các người dùng pháp bảo gia cố trận pháp phòng ngự môn phái. Các trưởng lão chuẩn bị đánh chặn những pháp bảo của kẻ địch lọt qua màn chắn, không được để một cây nào chạm tới mặt sàn của thiên môn.”

Ông ta dứt lời, sáu trăm gã đệ tử đầu tiên đã cười phi kiếm dâng lên tuyến đầu, sau một tiếng hiệu lệnh, tất cả cùng hét lớn đưa tay lên làm ra những thủ thế phức tạp, phi kiếm dưới chân lập tức thu nhỏ, xé gió bắn vọt tới trước, sáu trăm người này được một đồ án hình ngôi sao năm cánh giữ cho lơ lửng trên không trung, toàn bộ tập trung tinh thần điều khiển phi kiếm nghênh địch.

Chấm đen đã lộ rõ hình hài, là những cây trụ mỏng bằng sắt, đuôi có hỏa lực đẩy đi, không biết là dạng pháp bảo gì, không biết đối phương làm sao chế tạo được nhiều pháp bảo như vậy, càng không biết môn phái của mình đặc tội với thế lực tu chân cường đại nào, sáu trăm gã thanh niên này mang theo tâm tình sợ hãi, cùng điều khiển phi kiếm va chạm với dàn pháp bảo của địch.

Phi kiếm nhận lệnh xoay tròn như máy cắt, vọt tới chém đôi một pháp bảo hình trụ bay tới đầu tiên kia. Xoẹt một tiếng, pháp bảo kia bị cắt ra ngọt xớt. Gã thanh niên đánh tiên phong này ngăn người, pháp bảo có tốc độ cao như vậy, không ngờ lại mỏng manh đến thế, so với độ sắc bén của phi kiếm thì chẳng khác nào đậu phụ, thế này thì có gì nguy hiểm!?

Bùm.

Một trum hoa lửa nổ tung giữa không trung, như đáp án hùng hồn nhất giải đáp cho câu hỏi chính đáng của hắn. Phi kiếm bị hoa lửa bao trùm, sức ép do vụ nổ cùng sóng nhiệt xung kích chấn cho nó nát vụn thành mười mấy đoạn. Gã thanh niên tiên phong có câu hỏi chính đáng lập tức phun máu. Thần thức bám trên phi kiếm để điều khiển nó cũng chìm trong vụ nổ, lao đảo rơi xuống như lá rụng.

Đạo Át chân nhân thấy vậy sợ hãi la lớn:

“Nó nổ, không được chém...”

Nhưng nói xong lại cứng họng, phi kiếm không chém thì còn có thể làm gì đây!? Nhưng linh quang chợt động, cái bộ não già nua cuối cùng cũng làm việc lại sau mấy giây chấn động trầm trọng, ông ta tỉnh táo ra lệnh tiếp:

“Dùng kiếm khí, không được chém trực tiếp vào chúng.”

Nói quá trễ, trong mấy giây ông ta ra lệnh, có mấy thanh niên dừng cảm vì tiếc linh lực không muốn sử dụng kiếm khí quá lớn (Đề phòng đợt tấn công sau không có sức mà đỡ nữa) đã vội vàng chém trúng vài cái pháp bảo hình trụ khó coi kia, kích nổ chúng đồng loạt. Mấy thanh niên dừng cảm này cũng không ngoại lệ, theo cái xác của thanh niên có thắc mắc chính đáng đầu tiên mà cùng rụng như buri.

Bịch bịch bịch...

Mấy cái xác vô hồn từ trên không trung rơi xuống khiến lòng người lạnh ngắt. Phi kiếm đúng là tiện thật đấy, nhưng muốn điều khiển nó phải vô cùng tập trung, thậm chí phải phân một phần linh hồn bám vào thân kiếm để ngự kiếm, kiếm nổ hồn diệt, kiếm gãy hồn toi, dưới những vụ nổ đi đùng liên tiếp của vô số đầu tên lửa, không thanh phi kiếm nào may mắn thoát khỏi, chủ nhân của chúng cũng vì vậy mà vong mạng.

Nhân tiện, thực ra hồng phi kiểm chỉ khiến bọn họ đau đầu chóng mặt, phun ra mấy búng máu mà thôi, nhưng nguyên nhân tử vong được xác định là do bay cao quá, lại không thêm duy trì cái trận pháp hình ngôi sao năm cánh giúp người ta lơ lửng kia nên theo định luật vạn vật hấp dẫn và nguyên lý truyền tải động lực, người từ độ cao vài trăm mét rơi bịch cái xuống đất thì từ cái đầu đến tứ chi, không cái nào còn gắn với thân thể cả. Sống được mới lạ. Cường độ thân thể của người tu chân Trúc Cơ kỳ không được tốt lắm, so với người trái đất chỉ mạnh hơn từ sáu tới mười lần mà thôi, rơi từ độ cao đó xuống, kết quả cũng không khá hơn là bao.

Có tấm gương sáng của mấy chục người rơi đầu, đám đệ tử còn lại chỉ có thể bị phần thôi động linh lực trong cơ thể vào phi kiếm, khiến cho thanh nào thanh nấy phát ra hàn quang khiếp người, kiếm khí tung tóe, mỗi thanh đều giống như máy bay rải kiếm khí, va chạm với tên lửa oanh liệt, cả một vùng trời ngập trong những tiếng nổ âm âm như sấm động, khói bụi mịt mù, mạt vụ bay tứ tung.

Lại có mấy chục người nữa bất cẩn mà chết đi, phía trước mặt mọi người đã là một dải sương trắng, không thể nhìn rõ xem những pháp bảo kỳ quái kia sẽ bay đến từ hướng nào nữa, mọi việc trở nên khó khăn hơn.

Vào một cái, một gã đệ tử lớn ngơ đang dùng phi kiếm đạo nhiệt tình trong làn khói bụi đột ngột nhìn xuống nửa thân dưới đã biến mất của mình, thì ra cái thứ pháp bảo chết tiệt này đã nhân khói bụi mà bay vọt qua, xé toạc thân thể mình từ lúc nào. Hắn cười khổ một tiếng rồi âm thầm nhắm diễn văn cảm tạ sư phụ, cảm tạ các trưởng lão đã có công nuôi dạy, cảm ơn cha mẹ đã sinh ra hắn trên đời, cảm ơn...

Không cảm ơn được nữa, đầu chạm đất mất rồi, não văng nhào nhoẹt.

Đạo Át chân nhân nhìn đám đệ tử đang dần rụng như sung mà lòng đau như cắt. Nhưng nổ nức cũng đã được trả giá, sau khi bỏ mạng vài trăm gã đệ tử ngự kiếm, đàn pháp bảo kia đã bị đánh tan. Hóa ra chúng nó không bền lắm, sau khi phát nổ sẽ kích nổ lẫn nhau, và vì mục tiêu đều hướng vào môn phái này nên khoảng cách mỗi cái không xa lắm, chỉ kích một đầu, là nổ cả đám.

Đáng bi ai là chết vài trăm mạng rồi thì người của thiên môn phái mới nhận ra chuyện này.

Khắp một vùng trời sương khói mờ mịt, những thanh pháp bảo hình trụ này sao khi nổ ra còn để lại một đàn khói trắng, khiến tầm nhìn hỗn loạn, chẳng phân biệt được đông tây nam bắc nữa.

Đột ngột lại có một thanh pháp bảo nữa phi đến, cái này to hơn, phía trên còn khắc phù văn gì đó như ba vòng tròn giao nhau, Đạo Át chân nhân nhìn rõ lắm, lại nhìn thấy đám đệ tử mỗi một bị thương ở dưới. Không nỡ để chúng phải chiến đấu tiếp nữa, cái pháp bảo này chắc là chủ xị lần này đây, đánh bại nó thì mọi thứ đều xong, công đầu thuộc về mình, đúng là cái chương môn nên có.

Đạo Át chân nhân thấy vậy hét lớn một tiếng, hào quang trong cơ thể bắn ra tứ phía, khiến mọi người sùng bái không thôi. cuối cùng trưởng môn cũng đích thân xuất mã rồi. Cao thủ Nguyên Anh kỳ vừa động là thiên địa biến sắc, thật mạnh mẽ.

Không cần dùng phi kiếm, Đạo Át chân nhân thấy rồi, cho dù là con trùn thì chất liệu làm ra nó cũng không khác gì với đám tiểu tốt đã bị các đệ tử mình diệt lần trước cả. Nổ cỡ đó còn chưa đủ tư cách làm trầy ra ông ta nữa. Khi cái pháp bảo kỳ lạ đó còn cách ông ta khoảng trăm mét, Đạo Át chân nhân hét lớn một tiếng:

“Lưu Quang Tru Tiên Trảm”

Hai ngón tay đưa ra, một luồng kiếm khí lăng lệ xuất hiện, kiếm khí như cầu vồng, rẽ đôi làn khói bụi mịt mù đang bao phủ môn phái, có khí thế khiến thiên địa nghịch chuyển. Một chiêu này có thể nhẹ nhàng cắt ngọn núi ra làm đôi, Đạo Át chân nhân đánh ra thấy thuận tay lắm.

Kiếm khí va chạm vào cái pháp bảo kia, như dự tính từ trước, nó bị chệch làm đôi ngọt xớt, nhưng đột ngột lại có một tiếng tít tách gì đó như tia lửa điện va chạm khiến dự cảm của cao thủ Nguyên Anh kỳ như Đạo Át chân nhân thấy có gì bất ổn. Ông ta giật thót, muốn bảo các đệ tử lui lại, nhưng chỉ trong một phần ngàn giây, giương như có cái gì đó đã phản ứng với cái gì đó trong hai mảnh pháp bảo vỡ kia, rồi một cột sáng chói lòa xuất hiện, dùng tốc độ kinh khủng lan tỏa trong phạm vi cả trăm km từ chỗ va chạm với kiếm khí, mang theo sóng nhiệt và sóng xung kích khổng lồ, hủy diệt mọi thứ trong phạm vi của nó một cách tàn nhẫn.

Phi kiếm tan chảy như nước, linh quang trảo hộ thân giống như một tờ giấy mỏng, trận pháp hộ phái giống như một tấm màng thủy tinh yếu ớt, tất cả đều không chống cự được lấy một phần ngàn giây, tầm mắt Đạo Át chân nhân bị ánh sáng chói lòa đó che phủ, trong những phút cuối cùng, ông ta chỉ còn biết lâm bầm tịt giều:

“Quả nhiên là trùn cuối, thanh thế bá hơn hẳn.”

Nếu có thể sống sót mà nhìn từ xa như mấy gã đệ tử ông ta bảo chạy trốn từ trước, hẳn ông ta sẽ thấy được, vị trí môn phái của mình có một cây nấm bằng khói bụi mọc lên cao vút, trông hoàng tráng lắm.

Lại nói nếu như có thời gian đến phạm giới học hỏi một chút, có lẽ ông ta sẽ biết được cái pháp bảo cuối cùng ông ta oai phong đánh trúng, nó được gọi là bom nguyên tử đấy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Nguyên nhân của đám mây hình nấm

“Như vậy có nặng tay quá không !?”

Trung Thành nhìn đám mây hình nấm giống như một chiếc ô khói bụi phủ bóng tối xuống cả một dải đất lớn bên dưới mà khó hiểu hỏi.

Phạm Hoài Nam cười nhạt, lắc đầu đáp:

“Không làm như vậy thì rất khó để ổn định tầng trời thứ nhất. Cái này liên quan đến phân bố thể lực khá phức tạp ở tiền giới. Để hiểu rõ hơn, mọi chi tiết xin liên hệ bạn Shen Tian.”

Nói rồi chỉ tay sang gã thanh niên Trung Quốc có khuôn mặt kiêu ngạo khó gần kia. Gã này nhướn cặp lông mày như phi đao lên với vẻ khó chịu, nhưng đối với cái mặt tươi cười như gió xuân của Hoài Nam, cũng không làm ra hành vi gì quá khích. Nghĩ một lúc rồi cũng chậm rãi giải thích:

“Anh không ở tiền giới bao giờ, không thể hiểu được thế giới này tàn khốc ra sao. Mạnh được yếu thua. Nếu như chúng ta dùng thời gian quá lâu để giải quyết Thiên Môn phái, những kẻ đang âm thầm quan sát xung quanh sẽ nghĩ rằng “À, hóa ra chúng chỉ có vậy.” Sau đó đón chờ chúng ta sẽ là một hồi chiến đấu liên miên không dứt. Ngược lại, giải quyết nhanh gọn hết sức có thể, như vậy không kẻ nào có thể ước lượng được thực lực của chúng ta, cũng không có con chim đầu đàn nào muốn hiến mạng để thử, sẽ tận dụng được rất nhiều thời gian quý báu.”

“Tầng trời thứ nhất nhất là chỗ đặt chân đầu tiên của chúng ta tại tiền giới, xung quanh có vô số thể lực chìm nổi, nếu những người này liên kết lại, mỗi hôm thử chúng ta một chút, như vậy sẽ cực kỳ phiền toái. Cho đến khi kinh động những kẻ ở tầng trời cao hơn, đến lúc đó chân tiên, kim tiên và huyền tiên cũng xuất hiện, mỗi kẻ chỉ cần động tay một cái là hủy diệt cả một thành phố... Một khi chưa có chỗ đặt chân để chuẩn bị, cuộc chiến này sẽ khó khăn hơn rất nhiều.”

“Dựa trên góc độ nhân đạo, hừ, ở tiền giới, một môn phái bị diệt, những kẻ còn sống hoặc là bỏ chạy tứ tán, lưu lạc tha hương, hoặc là tử thủ tại chỗ, nhìn môn phái của mình bị vô số những thể lực xung quanh chạy tới xâu xé như đàn kiến giành nhau chiếc bánh ngọt, tài nguyên, địa thế, nhân lực, tất cả đều có thể cướp. Mất đi sự che chở của môn phái, bọn họ cũng sẽ chết thôi, còn chết rất khó coi, không có chút tôn nghiêm nào cả. Cho bọn họ tử thủ đến phút cuối cùng, là nhân đạo nhất.”

“Tiền giới khác nhân giới, ở đây không có pháp luật gì cả. Mỗi một thể lực, môn phái, gia tộc đều giống như những con quái thú khổng lồ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, có địa bàn của riêng mình, cùng tôn thờ luật rừng, kẻ yếu bị ăn, sẽ không ai thương xót cả. Những kẻ duy nhất quan tâm đến một thể lực thua cuộc, chỉ là lũ linh cầu và quạ đen mong chờ đến lúc có thể rỉa xác bọn họ mà thôi.”

Bốn người còn lại cùng im lặng lắng nghe. Trong số những người ở đây, chỉ có Shen Tian là hiểu rõ cách suy nghĩ của người ở thế giới này nhất, không ai phản bác hẳn. Gã này có ba năm nằm vùng tiềm phục tại tiền giới, sống như người tu tiên, cũng luyện công, ăn ở ngủ nghỉ như họ, có thể nói đây chính là cò mồi địa phương tiêu chuẩn nhất. Phạm Hoài Nam cũng có thêm kiến thức về con người của kẻ kiêu ngạo này, hóa ra vẻ mặt bất thiện hẳn dành cho mọi người đều không phải ghét bỏ hay tự kỳ gì, trong mắt hắn, những người đứng đây đều yếu hơn hắn rất nhiều, nằm trong giai cấp bị ăn, vậy thì làm gì có sự thân thiện nào được. Ài, cấp trên rồi việc, đưa con hàng khó chịu này đến đây làm gì thể không biết.

Âm thầm và ân cần hỏi thăm mẩu thân của cấp trên một hồi, Hoài Nam đưa lên một ngón tay, lắc lắc, bổ xung thêm vào đoạn giải thích của Shen Tian:

“Còn một nguyên nhân nữa, vị trí của Thiên Môn phái chính là cánh cổng tiếp theo đi tới tầng trời thứ hai. Toàn bộ kiến trúc tông môn của bọn họ là chìa khóa chốt chặn cánh cửa này, vậy nên đám gã cướp chúng ta muốn đi sâu vào cảnh nội tiền giới, việc đầu tiên là phải phá cửa, đập khóa ra. Đồng nghĩa với việc hủy đi sân nhà, vườn tược nhà người ta, nếu để bọn họ còn sống, không đồ mất tìm chúng ta liều mạng mới lạ, người hiền lành nhất chắc cũng hận chúng ta đến chết. Thôi thì làm đứt khoát một lần cho xong, sạch sẽ, gọn nhẹ.”

Hắn vui vẻ giải thích, nhưng không biết rằng bốn người còn lại đang giương mắt nhìn hắn, đồng loạt nhận ra sự âm độc tàn nhẫn của người này. Diệt cò tận gốc, gã này chắc chắn là người xấu từ đầu tới chân. Hình tượng nụ cười thân thiện ban nãy đã nát bét hoàn toàn.

Đột nhiên, gã tóc vàng Robert giống như có cái đèn nào đó vừa sáng lên trong đầu, bừng tỉnh nói:

“Chết cha, dội bom như vậy không có phóng xạ linh tinh gì đó chứ, có sợ ảnh hưởng môi trường hay hệ sinh thái gì gì không !?”

Hoài Nam ngẩn ra, rồi cười ngất:

“Không, không. Đây là tiền giới, mọi thứ đều được cấu tạo từ những hạt nhỏ li ti có khả năng tùy tiện thay đổi tính chất, giống như vật liệu tối vậy. Một quả bom nguyên tử chẳng ảnh hưởng gì đâu, phóng xạ tỏa ra sẽ bị linh tử đồng hóa trong nháy mắt thôi, sau đó hình thành những con gió mang hạt màu xanh mà chúng ta vẫn gọi là linh khí ấy.”

“Linh khí có khả năng lọc tạp chất rất mạnh, đây, ổng nhòm cường lực, nhìn kỹ một chút, có thấy đám mây hình nấm đằng kia đang dần xuất hiện những đốm sáng xanh như đom đóm không !? Toàn bộ khói bụi trong đó đang phản ứng với linh tử rồi phân rã, sau đó tổ hợp thành chất mới mà thế giới này chấp nhận được. Bất cứ thứ gì đến tiền giới này cũng vậy, sau khi trải qua những con gió mang linh tử này tẩy rửa, sẽ đều thành một phần của chúng nó hết. Đây là thế giới cướp đoạt mạnh mẽ như vậy đấy.”

“Kể cả con người sao !?” Claude tóc đỏ, rụt rè nảy giờ đột ngột hỏi.

“Phải, con người cũng sẽ bị khí ở đây thanh lọc, nhưng đối với thể chất của chúng ta, cái này chỉ có lợi không hại. Đây chính là lý do nhiều sách vở đã viết, đạo một vòng tiên giới, hạ phạm đã là tiên nhân đấy. Linh từ phản ứng mạnh với mọi thứ như oxi, nhưng không gây ra quá trình oxi hóa hay ăn mòn. Đây là một thứ rất kỳ quái, kết hợp với vài nguyên liệu khí trời ở thế giới của chúng ta, thậm chí còn có thể sinh ra phân vật chất. Nói chung thứ này hít nhiều chỉ có lợi không có hại, hít nhiều thậm chí còn khỏi cần ăn cơm luôn.”

Hoài Nam thả hồn phiêu du tự đắc giải thích một bài, trở lại thế giới thực thì thấy hai gã người phương tây kia đã cời trần hoàn toàn, mặc độc một cái quần xà lon nhỏ, rấn lươn cuộn cuộn gỗ lên hết cả. Hai gã làm ra tư thế như Jack và Rose trong titanic, cùng giang tay đón gió. Trán Hoài Nam toàn vạch đen, hỏi:

“Hai người làm gì vậy !?”

Robert quay đầu, chân thành nói:

“Tiếp nhận tây lễ của thiên đường đó !”

Bộ dáng chỉ hận không thể làm một cái bồn tắm bằng linh khí rồi chìm trong đấy.

Claude cũng gật đầu răm rắp. Trung Thành nhún vai chẳng biết nói gì, Shen Tian trầm mặc một hồi rồi cũng bắt lực phun ra hai chữ: Ngu ngốc.

Sau đó quay đầu đi thẳng về phía cửa áp xuất đằng xa.

Hoài Nam cười khan một hồi rồi cũng đi theo. Hắn bắt đầu cảm thấy, làm cấp trên của mấy người này cũng thú vị đấy.

...

Rầm

Một đôi bàn tay trắng muốt đập xuống chiếc bàn tư liệu, mấy chồng giấy trên đó bay lên là tả. Gã thiếu niên này giương đôi mắt màu vàng lạnh băng của mình nhìn cô gái đang giận dữ trước mặt, khuôn mặt trái xoan trắng hồng dễ nhìn, nhưng đôi mắt đen láy đang neho lại dưới chân mày lá liễu, hẳn là đang tức giận lắm

“Cậu quá độc ác !”

Cô gái này phần nộ nói.

“Tại sao không cho bọn họ cơ hội !?”

Gã thiếu niên này lắc đầu, mái tóc trắng muốt theo đó bay bay, dùng khuôn mặt không mấy cảm xúc nhẹ giọng nói:

“Bọn họ sẽ không nhận lấy. Trong mắt bọn họ chúng ta chỉ là đám kiến hôi, là phạm nhân ti tiện, cho dù tôi cho người đến nói bất cứ chuyện gì, bọn họ đều sẽ cho chúng ta là lũ khùng điên nói chuyện gàn dở mà thôi.”

“Nếu không có lần này, cho dù sau này cậu muốn cho bọn họ bao nhiêu cơ hội, bọn họ đều sẽ khinh thường cười nhạt và mắng cậu một câu: ‘Ngu ngốc, cuồng vọng.’”

“Bây giờ thì khác, có tấm gương của Thiên Môn phái, bọn họ sẽ biết thực ra cơ hội chúng ta đưa cho họ quý trọng đến mức nào. Như vậy dù có thực sự chiến đấu sống còn trên chiến trường, cả hai bên đều sẽ không hối tiếc hay áy náy gì nữa.”

Cô gái kia muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn ánh mắt không có mấy biểu cảm kia, trong màu vàng kim là vô số ký tự chuyển động giống như một vòng xoáy vô tận, nhất thời cảm thấy mình có nói gì cũng không thể khiến biểu ký tự đó dao động dù chỉ một chút. Hai tay cô ta xiết chặt lại, buồn bã xoay người bước đi

Phía sau còn có giọng nói đậm đặc của thiếu niên đó, vẫn không thể hiện ra chút đồng cảm hay nuôi tiếc nào:

“Trên thế giới có rất nhiều chuyện không thể theo ý muốn của mình. Trận chiến này bất cứ ai cũng không ngăn cản được, nếu cậu không muốn có nhiều người chết, vậy tham gia với tôi, kết thúc nó thật nhanh đi.”

“Tôi không biết đánh nhau.”

Đáp lại hắn là tiếng đóng cửa sầm một cái.

Gã thiếu niên này nhíu mày, nhẹ nhàng phát tay một cái, tất cả giấy tờ lộn xộn trên bàn giống như có một bàn tay vô hình sắp xếp, lần lượt gọn gàng trở về vị trí cũ.

“Đúng là nên thay cái cửa tự động.”

Hắn nhìn vết nứt trên tường trầm nghĩ.

Nhưng rồi lại thấy phiền muộn vì vấn đề khác:

“Nhờ cô ấy không có gì để phát tiết lại đánh văng cả cánh cửa thì sao !?”

Sau đó hắn quyết định cứ để cửa chốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Màn chắn

Bắt đầu từ không hạn đầu tiên mang ký hiệu IMI – A1, những khối sắt khổng lồ di chuyển chậm chạp giống như đám rùa bơi trên bầu trời tiên giới này lần lượt hạ xuống đất sau khi xì ra cả một làn khói bụi từ những động cơ ngừng hoạt động.

Chúng bắt đầu chồng lên nhau, ngăn cách bởi một tầng trụ sắt ăn khớp một cách kỳ lạ, hình thành mấy trăm tòa nhà cao tầng trong phút chốc. Vùng đất rộng lớn bị quả bom khinh khí san bằng kia chẳng mấy chốc đã được phủ lên một lớp sắt thép sáng lạnh, quy hoạch hóa rõ ràng, giống như một vùng tiểu đô thị.

Mộng tưởng của viên kiến trúc sư nào đó đã thành sự thật, trước một dãy những tòa nhà ta không muốn nhìn, cảm thấy nó lờ lợ, lằng nhằng và kệt cớm, dân kiến trúc hẳn là chỉ mong cho có quả bom nổ thật lớn, san bằng đi tất cả mà xây lại từ đầu, may ra nom cái thành phố này nó mới từ tế lại một chút.

Bây giờ nổ bom xong một cái rồi, ai cũng cảm thấy nó dễ xây dựng hơn hẳn.

Những chiếc xe tăng cũng bắt đầu lắp ghép lại, bánh dây xích biến mất, thay vào đó là bốn cái chân máy hiện ra, dùng một mũi khoan đen xì khoan xuống mặt đất, cắm chốt và cố định lại. Nòng súng chìa ra bên ngoài, giống như sợi lông của một con nhím để bảo vệ những tòa nhà cao tầng do đám không hạn kia chất chồng lên nhau mà thành.

Nhựa đường bắt đầu được rải, sau đó một máy bay phun hơi lạnh bắt đầu bay vòng quanh khu căn cứ mới này, lập tức xua đi hơi nóng của con đường mới kiến tạo. Sau đầu dây một đội nhân công xách xô trắng chạy ra, kẻ vẽ mấy thứ như vạch phân cách, điểm dừng, điểm đỗ rất rõ ràng.

Một tàu container tạo hình giống như con cá đuối lơ lửng giống như cây diều, liên tục thả dây xuống những mảng thực vật tại các địa điểm chỉ định, nhanh chóng đem màu xanh phủ xuống căn cứ.

Cuối cùng, bắt đầu từ tòa nhà trung tâm do chiếc không hạn IMI – A1 làm mặt sàn đầu tiên, một cột trụ giống như tháp Eiffel được mười mấy tòa nhà phía trên nó ráp nối tuần tự tạo thành, dần nhô lên từ sân thượng, bắt đầu tỏa ra một lớp màng màu xanh giống như một cái ô lớn, bao phủ căn cứ.

Những tòa nhà khác cũng bắt đầu lắp ghép các ngọn tháp tương tự, cùng tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh tựa da trời đỏ, kết hợp với cây cột đầu tiên, làm dày bức màn, đến cuối cùng, khi bức màn được phủ toàn bộ căn cứ, khu công nghiệp mới được xây dựng trong vòng nửa ngày này dần dần biến mất.

...

Shen Jian ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía trên, ngoại trừ không có mây ra, còn lại chẳng khác gì bầu trời ngoài kia cả. Lại nhìn quét qua căn cứ một hồi, quang cảnh giống y hệt như một khu căn cứ quân sự ở trái đất, hoàn toàn không nhận ra chút nào của tiên giới nữa, nếu không phải còn có những cơn gió mang linh khí mát dịu vẫn thổi qua làn da của mình, hẳn thật sự còn tưởng mình vẫn đang ở địa cầu.

Thế mới biết, khả năng đồng hóa của con người còn đáng sợ hơn thế giới được tạo thành từ linh từ này.

“Ngụy trang quang học như vậy có cần thiết không !? Dù sao có cả đám mật thám vẫn đang ở xung quanh quan sát chúng ta, ai chẳng biết chúng ta đang dùng lại ở trên nền của Thiên Môn chứ !?”

Hoài Nam đang cầm một quyển sách với tựa đề “Linh từ và những điều chưa biết” đọc chăm chú, nghe thấy câu hỏi của cấp dưới mới nhận cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thuận miệng đáp:

“Ngụy trang quang học không phải để giấu vị trí của chúng ta, mà là để người ngoài nhìn vào không biết bên trong có gì mà thôi.”

Shen Jian không cho là đúng nói:

“Người tiên giới có rất nhiều thủ đoạn do thám, không phải chỉ đơn giản che đậy mắt thường là được. Có rất nhiều môn đạo pháp giúp người ta vượt qua mọi khoảng cách để quan sát thứ mà họ muốn thấy. Ví dụ như thiên nhãn thuật, đại chân tướng thuật, Linh nhãn thấu thị thuật... hoặc đơn giản chỉ cần dùng những pháp bảo như Chiếu Quang Kính là được rồi, thứ này rất dễ dùng, chỉ cần hình dung đại khái về mục tiêu, cho phương vị rõ ràng, là có thể theo dõi được mục tiêu chỉ định rồi.”

Hoài Nam ray ray trán nói:

“Cái gì mà đạo với chả thuật, nghe mà ù hết cả đầu. Cho dù dùng phương pháp nào để do thám, nhưng với thể giới được hình thành từ linh tử này, tất cả mọi phương pháp đều chỉ là dùng sóng não của bản thân bọn họ để tương tác và ứng dụng linh tử mà thôi. Tầm màn này còn có tác dụng khác, nói ra thì hơi dài dòng, cậu có khả năng sử dụng linh lực phải không!? Bắn thử một mũi tên chứa linh lực lên màn chắn là biết liền.”

Shen Jian nhú mày, còn muốn phản bác rằng “Thần thức của người tu chân khác xa với sóng não của nhân loại.” Nhưng nghĩ tới chút kiến thức khoa học ít ỏi của mình, chắc gì đã cãi được thẳng cha được đào tạo từ trường quân sự đệ nhất kia, kết quả là đành nuốt câu đó lại, tháo cây cung trên lưng xuống, giương nó lên bầu trời.

Hoài Nam gấp sách lại, chăm chú nhìn xem. Đây là lần đầu tiên hắn được tận mắt nhìn một người tu tiên sử dụng linh lực để chiến đấu. Linh tử di chuyển theo dòng dưới dạng hạt phân tách được gọi là linh khí, cũng chính là gió ở thể giới này, linh khí được cơ thể hấp thu và áp súc lại thì được gọi là linh lực. Khác với Ki ở trái đất, thứ này mang năng lượng tinh thuần hơn, ứng dụng cũng dễ dàng hơn rất nhiều, bởi vậy mới có cảnh cả trăm võ giả sử dụng Ki không đầu lại một người tu tiên. Cũng là căn nguyên chủ yếu để hình thành các tiên nhân cao cao tại thượng và phàm nhân ti tiện.

Người trái đất có thể sử dụng linh lực không nhiều, cái gã thanh niên có khuôn mặt kiêu ngạo này là một trong số ít ỏi có khả năng đó.

Shen Jian giương cao cánh cung cổ phác, một dòng năng lượng màu xanh từ dọc cánh tay hắn chạy dọc lên thân cung khiến cho nó sáng ngời, sau đó một mũi tên năng lượng hiện ra từ hư không, chuôi tên kẹp chặt trong hai ngón tay hắn. Thật không hiểu da thịt con người làm sao có thể giữ được một tia năng lượng như vậy, theo lý giải của mấy lão già chuyên nghiên cứu về chủ đề này, thì đó là do lực tương tác cân bằng, hay cái gì đó giống như lực ma sát hình thành giữa các linh tử với nhau, nhưng với người không thể tu luyện để nắm giữ linh lực như Hoài Nam, mấy cái này vẫn thực sự quá khó hiểu, quá mới lạ, vì thế hắn nhìn chằm chằm vào gã thiếu niên đang cong người giương cung kia như sói già thấy dê béo, tràn đầy hưng phấn và mong đợi.

Shen Jian buông tay, mũi tên hình thành từ linh lực xé gió bay đi, mang theo một luồng gió xoáy rít gào, bắn thẳng lên bầu trời như pháo bông trước khi nổ rộ.

Mũi tên năng lượng màu xanh lục từ dưới mặt đất nhanh chóng va chạm với tấm màn che xanh lam kia chỉ trong vòng 0.5 giây, ngay sau đó, nó bị tấm màn màu lam nhẹ nhàng hòa tan, đồng thời từ vị trí va chạm, một tiếng ù ù giống như sắp có sấm động vang vọng.

Bùm

Bầu trời màu lam đột ngột xuất hiện một quả cầu đen ngòm với đường kính khoảng 3m, tỏa ra năng lượng khiếp người, Shen Jian nhú mày, lấy ra một mũi tên thương, lại giương cung, lần này không sử dụng linh lực bắn thẳng vào quả cầu màu đen đó.

Mũi tên lao vút đi với tốc độ gấp ba bốn lần một viên đạn súng bắn tia, vừa chạm vào quả cầu màu đen đó lập tức bốc hơi trong nháy mắt. Shen Jian há hốc mồm với vẻ sững sờ. Mũi tên hắn được bắn đi cho dù xuyên qua ba bốn vụ nổ mạnh vẫn có thể hoàn hảo không tổn hao gì, vậy mà vừa tiếp xúc với quả cầu màu đen kia đã biến mất như chưa hề tồn tại, thật sự khiến hắn nôn nao một hồi.

Thỏa mãn nhìn linh lực hàng thật giá thật, Hoài Nam cất quyền sách lên giá để đăng sau bàn làm việc của mình, đều giọng nói:

“Phân rã nguyên tử, toàn bộ hạt cấu thành mũi tên bị năng lượng trong quả cầu đen kia tách nhỏ ra rồi nghiền nát trong 0,0006677028 giây. Cho dù là thân thể của người tu tiên cấp bậc chân tiên hay huyền tiên gì đó, bị quả cầu này chạm phải, chắc chắn cũng không dễ chịu đâu.”

Shen Jian nuốt một ngụm nước bọt hỏi:

“Quả cầu màu đen đó là thứ gì thế !?”

Hoài Nam quay người lại nhìn hắn:

“Tôi đã nói trước đây rồi phải không!? Linh tử có thể phản ứng với mọi thứ, linh lực do linh tử áp súc cực độ mà thành thậm chí có đầy đủ tính chất của toàn bộ dãy đồng vị hóa học, kết hợp với một vài loại khí tro ở trái đất, có thể sinh ra một loại vật chất không tồn tại ở cả hai thế giới đấy.”

“Phản vật chất !?”

Hoài Nam cười cười, nghĩ tới cái gì đó, mắt hắn sáng lên mấy điểm âm u, giống như lửa ma trời lập lòe:

“Chúng tôi gọi nó là RERF (Reiki Explosive Reactive Field) Trường phản ứng nổ linh lực. Chỉ cần va chạm với linh lực, một vụ nổ sinh ra phản vật chất sẽ xảy ra bên trong màn chắn. Và vì thứ này còn có tác dụng nguy trang quang học, bên ngoài sẽ không thấy gì cả. Cho dù dùng mấy cái đạo hay thuật mà cậu nói, cũng không thể tra ra được, vì vụ nổ sẽ làm nhiễu loạn linh tử ở khu vực lân cận trong bán kính 20m. Ày, thật mong chờ đám tiên nhân gì đó kia mò đến, chắc là cái bầu trời xanh lam trên đầu chúng ta sẽ đen lấm đây.”

Trong người mỗi tiên nhân đều có không ít linh lực, có thể nói đó chính là chứng minh thân phận của bọn họ, linh lực càng nhiều, tu vi càng cao, càng là cao thủ.

Nhưng vượt qua màn chắn, linh lực càng nhiều thì nổ càng mạnh, quả cầu màu đen kia sẽ càng lớn...

Shen Jian nghe mà lạnh người. Hắn bắt đầu hình dung ra tràng cảnh mấy trăm mấy ngàn vị tiên nhân cao cao tại thượng mang theo tâm thái kiêu ngạo bẽ

nghe cùng bay qua màn chắn, để lại hàng trăm hàng hàng quả cầu đen như vậy trên bầu trời, rồi cùng mất xác sau một tiếng nổ nhẹ. Trong khi đó đồng đội bên ngoài vẫn đang hí hửng chờ xem bọn họ sẽ dạy cho đám phạm nhân tí tiện kia một bài học như thế nào.

Cho dù là hấn, thân mang linh lực mà vọt qua màn chắn cũng chẳng khác gì mang cả trăm quả bom bên mình, chắc chắn là mảnh xương vụn cũng chẳng còn.

Sạch sẽ, nổ không to, không sợ ô nhiễm môi trường..

Cái này...

Thật sự là âm hiểm quá đi đó mà.

Hắn vừa nghĩ xong thì trên bầu trời đột ngột vang lên những tiếng đùng đùng không dứt, ngừng đầu lên thì thấy có chục quả cầu màu đen to nhỏ không đều đang dần dần thu nhỏ lại như con dế như con dế đi bộ rặng nanh của mình, có vài mảnh vụn mang theo tàn chi rơi bộp bộp xuống mặt đất, bên cạnh còn nghe thấy tiếng gã cấp trên ngạc nhiên sững sờ:

“Ồi giờ oi, địch tấn công, địch bắt ngờ tấn công kia, sao không thẳng nào đánh chuông báo động nhỉ !?”

Cái giọng rõ ràng là đang thấy vui sướng khi có người gặp họa.

Mang theo bộ lông đáng ghét, Shen Jian nhìn lại mấy mảnh tàn chi đằng xa kia, là một bàn chân thì phải, vị nhân huynh này chắc lúc bị quả cầu hút vào vẫn cố gắng nhắm mắt đưa chân ra đập đập mấy cái trong đầu đón đây mà. Chưa lúc nào Shen Jian cảm thấy sợ cái thứ linh lực mình dày công khổ luyện như lúc này. Cảm giác kiểu ngạo vì mình là người tu chân hiếm có trong vạn người trái đất bị lung lay nghiêm trọng. Khóe miệng hắn giật giật mấy cái lạnh bầm

“Hóa ra không phải là thi cốt vô tồn, cổ nhón ra vẫn còn mấy mảnh sót lại cơ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kích chiến

Rầm

Vị trưởng giáo chân nhân này đang tức giận, giận lắm, lông tóc dựng đứng lên hết cả, khoa trương hơn là cả hàm râu mép dài đến lồng ngực cũng dựng đứng nốt, cứng như kim châm, thiếu điều bị chính râu của mình đâm mù mắt. Ông ta vỗ mạnh tay xuống bàn, cái bàn bằng đá tội nghiệp nào chịu được lực thâm thấu của một cao thủ nguyên anh kỳ, đến quả núi còn phải tan nứt cơ mà, thế là nó bị thâm kêu lên một tiếng rồi vỡ tan thành từng mảnh vụn nhỏ.

“Thật là ngang ngược. Hồn xược, lão lếu, không xem ai ra gì.”

“Ý vào thứ pháp bảo mạnh mẽ để ngang nghiên làm xằng làm bậy ở tiên giới.”

“Hạ được Thiên Môn phái thì giỏi lắm sao !? Trong top mười môn phái ở tầng trời thứ nhất còn chưa bao giờ thấy mặt bọn họ điểm danh nữa là.”

Xung quanh vị trưởng giáo chân nhân núi Vô Lượng này, còn có trưởng giáo của mấy môn phái lân cận, nằm trong quần thể kiến trúc mười đại danh phái của tầng trời thứ nhất. Tất cả cùng làm một bộ biểu tình ta đồng ý với ông, ta cũng muốn vỗ bàn lắm, nếu không phải ông vỗ nát cái bàn rồi thì ta cũng vỗ đấy, thôi thì ta ném chén trà vậy.

Choang choang choang.

Nghĩ là làm, người thứ nhất ném chén trà vừa xuất hiện thì lập tức có người thứ hai thứ ba, mọi người chỉ hận không thể đập banh cái lầu ba góc mà mình thường xuyên tổ chức hội họp này để bày tỏ sự phẫn nộ.

“Phạm nhân ngu xuẩn, trước giờ lúc nào cũng vậy. Bao nhiêu kẻ vượt qua thiên kiếp phi thăng lên tiên giới lúc nào cũng có cái bộ dáng ta là đệ nhất, phải ăn đòn vỡ mồm mới biết thiên địa rộng lớn như thế nào.”

“Lần này cũng vậy, phải dạy cho chúng nó một bài học.”

“Đúng đúng, không thể để chúng tác oai tác quái như vậy được.”

“Thiên Môn phái thật bất hạnh, phải báo thù cho họ.”

“Thứ pháp bảo đáng nguyên rửa đã tiêu diệt Thiên Môn phái đó quả thật là tai hại, tại hạ và Vạn Thọ phái xin tình nguyện đem nó đi tiêu hủy, lúc giết chết đám phạm nhân không biết tốt xấu kia, xin mọi người hãy nhớ cho.”

“Không được, thứ pháp bảo tà ác vô nhân tính như vậy nên để phái Thần Công chúng ta xử lý, chúng ta là môn phái đứng thứ hai của đệ nhất cảnh thiên này, tin rằng sẽ có đầy đủ nhân sĩ chuyên nghiệp giải quyết nó.”

“Nào có dễ dàng như vậy, thứ pháp bảo có thể dễ dàng hủy diệt một môn phái như vậy nhất định là Linh bảo, phải có Hóa Thần kỳ tu sĩ mới có thể ngưng được, vừa hay lão tổ tông của phái Thiên Nhất chúng ta đã đột phá Hóa Thần tu vi, tin tưởng người sẽ có cách giải quyết pháp bảo này, mọi người cứ để phái Thiên Nhất chúng ta giải quyết. Nhất định bọn ta sẽ không phụ sự ưu ái của mọi người, cũng sẽ không thẹn với vị trí đứng đầu nhất cảnh thiên này đâu.”

“Các vị, pháp bảo đó để trong tay phạm nhân đúng là mối nguy lớn, có câu pháp bảo không có tốt xấu, chỉ có người sử dụng nó vào mục đích chính nghĩa hay tà ác mà thôi. Phái Kinh Phong, Phái Thiên Hồng, Phái Cự Sa chúng ta tuy chỉ đứng thứ ba, bốn năm của nhất cảnh thiên, nhưng về nhân số thì lại đứng đầu, kính xin quý vị giao pháp bảo đó cho chúng ta, có ba đại môn phái giám sát, tất sẽ dùng nó vào mục đích lương thiện, giải quyết mọi tai họa cho nhất cảnh thiên. Chúng ta xin thề sẽ không lạm dụng nó vào mục đích riêng tư...”

“Thôi đủ rồi, pháp bảo đã lấy được đâu mà cứ tranh !?”

“Không nói rõ ràng ra sau này lại đánh nhau để giành à !? Chẳng qua ngại không lấy được nên ý kiến chứ gì !?”

“Cái mồm sạch sẽ một chút, phái Cổ Mộ chúng ta trước giờ đều không tranh với đời, nay thấy các người vì một chút lợi nhỏ mà kéo bè kết đảng, tự chia rẽ nội bộ, nên ta nói mấy lời cảnh tỉnh, các người lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Hừ, chẳng qua là xếp thứ mười nên không tranh được, nếu không các người cũng đã chẳng sớm đòi một chén canh.”

“Hỏa Bạo chân nhân, ngại đang vũ nhục chúng ta !”

“Sao rồi, trúng tim đen hả !? Phái ông đây đứng thứ bảy thôi, nhưng làm người ngay thẳng, có gì nói lấy, nếu không phải các người sợ hãi chèn ép, bọn ta có đứng thứ bảy sao !? Có ngon thì nhào vô kiểm com, ông đây là Nguyên Anh Hậu kỳ đấy, cái loại sơ kỳ như người còn chưa đủ để xia răng.”

“Mọi người bình tĩnh lại nào !?”

“Các người quá đáng lắm.”

“Không sợ phạm nhân cười chê sao !?”

“Các người đừng can ta, hôm nay ta phải cho lão này một bài học.”

...

Lầu ba góc là thắng cảnh hàng đầu của tầng trời thứ nhất, cũng là nơi các vị chưong giáo trong thập đại danh phái (10 môn phái danh tiếng lớn) thường xuyên đến hội họp, hôm nay Thiên Môn phái bị diệt trong vài canh giờ, tất nhiên là đại sự, mọi người vì thế lại họp.

Không khí buổi họp vẫn sôi động như thường lệ, có người dưng râu phẫn nộ, có người dè chừng lặng lẽ, có kẻ tùm tùm cười tươi góp gió, cũng có vài vị đạo mạo chính khí, quyết tâm bùng bùng. Chủ đề chuyển biến liên tục, nào là phạm nhân ti tiện thể nào, phạm nhân nông cạn ra sao, chúng ta sẽ dạy dỗ chúng kiểu gì, và quan trọng nhất là pháp bảo của phạm nhân sẽ phân chia ra sao. Ba mục tiêu đầu tiên thì mọi người cùng nhất trí lắm, đến mục tiêu cuối cùng thì vì môn phái, vì đại nghĩa, vì bách tính thiên giới, vì an nguy của tầng trời thứ nhất, những ý kiến trái chiều đưa ra liên tục rồi lại bị bác bỏ, khiến cho mấy đệ tử canh giữ dưới chân phái ngáp ngáp dài không thôi.

Chỉ là đám phạm nhân thôi mà !? Năm nào chả có vài đứa phi thăng lên đây muốn gây sóng gió, lần nào chẳng bị đập cho bẹp lép rồi ngoan ngoãn gia nhập vào một môn phái vô danh tiểu tốt nào đó.

Cái nơi hẻo lánh như nhân giới, chất chiu mới được vài hạt linh khí thì tu cái rắm gì chứ, lợi hại làm sao được. Tùy tiện cử một tiên nhân cũng đánh cho vô sĩ giới nhất của chúng bò lẩn bò càng, kêu cha gọi mẹ rồi.

Mấy thanh niên trẻ tuổi này đều là tinh anh trong các danh phái, cùng đi theo chưong môn nhân của phái mình đến đây để giao du mở rộng hiểu biết, nhưng đi nhiều thì mọi người cũng quen mặt cả, những tiếng chào hỏi vang lên không ngớt, giống một buổi thịnh hội nhỏ:

“A, Thành sư huynh, đã lâu không gặp.”

“Vân sư đệ, dạo này khỏe chứ !?”

“Yên Hoa cô nương, tại hạ kính ngưỡng đã lâu.”

“Mặc Nhi sư tỷ, phong thái của tỷ vẫn không đổi, từ lần gặp mặt lần trước ta đã...”

Người tu luyện ở tiên giới đều qua một quá trình tẩy tủy để bài trừ tạp chất trong cơ thể, nên làn da của ai cũng trắng nõn nà, ngũ quan thanh tú. Lúc này tụ tập ở đây đều là đệ tử danh môn chính phái, khuôn mặt ai cũng sáng ngời đẹp đẽ, oanh oanh yển yển một hồi, chuyện tài tử giai nhân gặp gỡ cũng

không thiếu. Đầu năm nay không hiểu nhà nào in lậu, sách dạy song tu bán tràn lan trên thị trường, các thanh niên trẻ tuổi đọc xong thì hứng chí bùng bùng, chỉ hận không thể tìm được phối ngẫu để kéo nhau lên sàng cùng thực hành song tu. Buổi gặp mặt nhỏ này cả chục năm mới có một lần, có mặt đều là danh hoa tú sĩ, không bắt lấy cơ hội thì chắc chỉ còn đường song tu với bàn tay trái. Vì thế mọi người đều ra sức lắm.

Không ai để ý dưới bóng mát của một cây cổ thụ, có một nữ đệ tử đang ngồi bó gối nhàm chán cầm một pháp bảo màu đen kỳ lạ, một mặt bóng loáng như gương, một mặt sáng lên như tinh thạch. Cô ta vuốt vuốt mái tóc màu hạt dẻ của mình, tùy ý để nó vát sang một bên vai, hai tay bấm loạn trên mặt sáng của pháp bảo giống tấm thẻ đó.

Theo những ngón tay của cô ta, những ký tự kỳ lạ mà người tiên giới đọc không hiểu nổi dần dần hiện lên:

“Kính thân mến, bọn ngọc này họp nửa ngày rồi mà vẫn chưa muốn đánh, em ngồi mãi ê ẩm quá à.”

Sau đó cô ta cất pháp bảo đó vào trong ngực, lại tiếp tục co gối chống tay nhìn các tài tử giai nhân tà lưạ cột nhà. Trong đầu lại nghĩ, người tiên giới sao phiền thế không biết, cái thằng ranh kia, mắt nhìn con gái nhà người ta như ngựa giống, bắn sấp chết đến nơi rồi còn làm bộ che quạt cười mím làm gì thế!? Còn cái cô kia, mặt đỏ bừng người vờn vẹo như thiếu đưa chuột lâu ngày rồi mà cứ làm bộ, cho hấn làm tới đi cho rồi lại còn giả vờ e thẹn. Cả đám người chỉ hận không thể đề nhau ra mà XXOO tại chỗ mà gặp ai cũng cúi đầu, gặp ai cũng chấp tay hào hiệp quý phái, không thấy mặt sao...

Đang nghĩ như vậy thì lồng ngực rung rung lên, cô gái vội vã rút điện thoại, áy lộn, pháp bảo liên lạc ra đọc:

“Kiến nhẫn một chút, bọn họ phải đàm pháp phân chia tài nguyên, chiến lợi phẩm rồi mới đánh được. Có lẽ khoảng bốn tiếng nữa là xong.”

Bốn tiếng!? Thế thì mình mọc rễ ở đây mất à!? Lại vội vã nhắn:

“Có cần phiền phức vậy không!? Hay là em xông vào giết sạch cả đám nhé!? Trong đó tu vi cao nhất chỉ tới nguyên anh hậu kỳ thôi mà !?”

Phía bên kia đáp lại:

“Không được, bọn họ là đối tượng tập dợt đầu tiên cho quân đội, nên được đối xử như tài nguyên quý giá. Nếu không chịu được thì trở về đi. Đây là lệnh.”

Cô nàng bĩu môi một cái, u oán nhắn lại:

“Biết rồi mà. Người ta chỉ nói vậy thôi. Em đã ngoan ngoãn ở đây một năm rồi còn gì. Người ta hữu dụng hơn cô nàng phiền toái kia nhiều đúng không!? Anh nên đá quách cô ta đi...”

Chờ mười phút không có ai nhắn lại, cô nàng bực bội nhét cái pháp bảo này vào lồng ngực như cũ. Vừa hay có một thanh niên dung mạo tuấn mỹ đi tới, chìa tay ra hữu lễ:

“Vị cô nương này không biết thuộc môn phái nào!? Có phải đệ tử mới nhập môn lần đầu được trưởng lão dẫn đến hội lầu tam góc không !?”

Ánh mắt gã này trong sáng, đơn thuần, nảy đến giờ chỉ tập trung vào ba vòng con nhà người ta, thật là một tâm hồn thuần khiết không có tạp chất. Cô gái này chắc hẳn chỉ cần thân hình đẹp thì mặt mũi đối tượng ra sao hấn cũng không thêm biết, bởi này giờ hấn đã nhìn mặt mình đâu, đây là người có sở thích tương đối đặc thù. Chán ghét lắm, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại:

“Sư huynh thật tinh mắt, ta lần đầu đến lầu tam góc, được chương môn sư bá ưu ái dẫn tới đây, thấy mọi người đã quen biết từ lâu nên còn ngại chưa dám bắt chuyện.”

“Thật tốt quá, tại hạ cũng là lần đầu đến đây, không biết cô nương có nhã hứng cùng tại hạ dạo một vòng quanh lầu tam góc được không. Danh lam thắng cảnh số một của đệ nhất cảnh thiên, nếu không được tự thân trải nghiệm một lần thì thật đáng tiếc.”

“À cũng được, ta cũng đang rảnh lắm, đi đâu bây giờ !?”

...

“Ủây, người bảo đi dạo xem kiến trúc cái lầu cơ mà!? Sao toàn dất ta vào mấy cái sơn động khi ho cò gáy này thế !?”

“Cô nương đừng vội, động bàn tơ này là một địa điểm nổi tiếng lắm, năm xưa có một lão hòa thượng vào đây hoan lạc với bảy con nhện tinh, từ đó sinh ra truyền thuyết nhện mặt người nổi tiếng khắp thiên giới đó.”

“Chả cần biết, người không phải đang tìm chỗ vắng vẻ nào để XXOO à!? Chỗ này là được rồi chứ. Đi đi lại lại nhiều ta mệt quá.”

Gã thanh niên này không ngờ đối tượng lại chủ động trực tiếp đến như vậy, hấn ưng lắm. Trăm năm nay hấn đến lầu tam góc cả chục lần rồi, lần nào cũng lừa được một nữ đệ tử của mấy tiểu môn phái xinh tươi, e dè thanh lịch, lần đầu gặp được một người thẳng thắn thế này. Tuy mấy người kia đều sợ hãi gia thế và địa vị của môn phái sau lưng hấn nên không dám tố cáo gì cả, có người còn tự sát luôn sau đấy hại hấn phải hủy thi diệt tích một hồi, so với việc có người chủ động dâng hiến, đỡ mất công mất sức hơn rất nhiều.

Cho dù đối phương có giờ trò gì, nhưng toàn thân thiếu nữ này không hề có dao động nào của linh lực, chắc là người mới nhập môn nên luyện khí kỳ còn chưa tới, nếu có vấn đề gì thì dùng vũ lực giải quyết cũng không ngại.

“Cô nương sao lại nói vậy, tại hạ gần đây mới tìm được một quyển sách dạy thuật song tu, đang cần tìm phối ngẫu, thấy cô nương thiên sinh lệ chất, tu vi lại không cao nên mới thử vậy may, hoàn toàn không có ý đồ dâm tà gì. Lại nói nếu như song tu, cô nương cũng được lợi không ít, tại hạ có tu vi kim đan hậu kỳ, chỉ còn thiếu chút nữa là đột phá tới nguyên anh, thành tựu trường giáo một phương. Song tu với ta, tu vi của nàng sẽ lên như điều gặp gió... có thể nói á á á...”

Đang mỉm cười nhã nhặn giải thích, gã này bỗng làm khuôn mặt tái mét, cả người co gập lại, lòng trắng trợn lên, bọt mép cũng sùi ra, hai chân nhũn như con chi chi. Mục tiêu của hắn thì đang ngồi xồm xuồng, đưa tay bóp chặt con lươn yêu quý của hắn, ánh mắt nhìn chủ nhân của nó chẳng có chút thương hại nào:

“Bé quá, không dùng được, chắc bóc lột sức lao động của nó nhiều quá nên mòn rồi hả !?”

“Ngươi... ngươi...” Hắn run run, đưa tay lên muốn chỉ chỉ vào mặt đối phương, định nói ngươi đang làm cái trò gì, ngươi biết ta là ai không bla...bla... Còn một điều nữa hắn bị phần vô cùng muốn thanh minh là lúc làm việc nó to lắm, chẳng qua bây giờ ngươi bóp chặt quá, to được mới là lạ... Nhưng đau đến soán lòng, không nói rõ được chữ nào. Đối phương thì vẫn tùy tiện nói với giọng phiến não:

“À, ta đang chán lắm. May quá có ngươi ở đây. Ta chơi một trò chơi nhỏ nhé. Từ đây đến cửa sơn động là khoảng 100m, à quên, ở tiên giới là ba mươi trượng nhỉ !? Ta có một năng lực khá đặc thù, đó là có thể tùy ý thay đổi trọng lượng của mọi vật thể trong tầm mắt. Bây giờ ta sẽ gia tăng trọng lượng con lươn của ngươi lên tám trăm lần, nghe nói cơ thể người tu tiên kim đan kỳ bền lắm đúng không !? Ngươi bước ra khỏi cửa mà lươn chưa rơi thì ngươi thoát, về báo cáo với trưởng môn là bị phạm nhân bắt nạt nhé. Ngươi không ra được khỏi cửa thì ta sẽ gia tăng trọng lượng của cái đầu ngươi lên 2000 lần, nếu nó không rụng xuống thì vẫn coi như ngươi thoát, sao nào, rộng rãi chưa !?”

Hai ngàn lần thì cái cổ chịu được, người tu tiên cấp bậc kim đan kỳ có thể xách được vật nặng mười tấn, nhưng cái đầu gia tăng sức nặng như vậy thì bộ não bên trong chắc chắn là thành bã đậu rồi, còn sống thể nào được...

“Siêu năng lực... ngươi là... nhân giới...”

Lúc này hắn mới hiểu ra, vì sao đối phương không có chút xú tu vi nào. Đáng buồn cười là mình còn tưởng người ta nhỏ yếu dễ bắt nạt, còn định bá vương ngành thương cung* đấy, nào ngờ bá vương chưa đóng được, thương đã mất rồi.

Cô nàng có mái tóc màu hạt dẻ kia càng nói tay bóp càng chặt hơn, có xu hướng bóp cổ lươn ra nước, gã thanh niên này nhói lòng đau khổ, gian nan nói:

“Nếu ta... không thoát... thì sao !?”

Cô gái mỉm cười tươi như hoa:

“Ta sẽ về báo cáo trưởng môn hộ ngươi, là cái gì ấy nhỉ...”

“Tại hạ Hư Trung...”

“Đúng rồi, Hư Trung sư huynh bị một gã phạm nhân vai u thịt bắp, mang pháp bảo kỳ lạ giết hại, bây giờ phạm nhân đã chạy về hướng Thiên Môn phái. Đề trưởng môn đi báo thù cho người.”

Đồng chí Hư Trung còn muốn nói gì đó, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy hai quả bì của mình đã nặng như hai quả chì, hắn lập tức sùi thêm vài cái bọt mép, quỳ hẳn xuống, đau nhói.

Cô gái kia chống tay lên gò má, hứng thú nhìn hắn dùng bốn chi để chiến đấu vì sinh mạng, cười nhạt nói:

“Sức nặng hai trăm lần, đừng sợ, cố lên, tiếp tục đi, còn 96m nữa, ấy lại nhầm, còn 29 trượng nữa kia...”

“Ngươi...” Hư Trung thở dốc nói, sức mạnh của cao thủ kim đan kỳ đi đâu hết cả, hóa ra đối với cao thủ, hai viên bì cũng quan trọng lắm. Mà sao lại là hai viên bì !? Tưởng cô ta bảo nhắm vào con lươn cơ mà !? Đúng là không thể tin đàn bà được...

....

Khoảng hai mươi phút sau, trong sơn động phát ra tiếng la thảm thiết:

“Chết rồi !!! Người đâu, chết rồi ! Hư Trung sư huynh chết rồi, bị phạm nhân giết rồi.... Oa... huhuhu...”

...

Rầm

Vị trưởng môn này lại tức giận lần nữa, lần này thì đập xuống sàn, hại cả làng chao đảo không yên.

“Không thể tha thứ, đó là đệ tử mà ta yêu quý nhất đấy. Cừ một đội tinh anh, giết sạch đám phạm nhân đó cho ta.”

Có người nói với:

“Ồ thế còn pháp bảo...”

Bùm

Gã này lập tức tan xác, tu vi của vị trưởng môn đang tức giận không phải chuyện đùa, là cao thủ số một số hai đệ nhất cảnh thiên đẩu, cùng là nguyên anh kỳ với nhau, nhưng chênh lệch cũng lớn lắm

“Ai còn lằng nhằng, kẻ đó là kẻ địch của Thiên Nhất Phái chúng ta.”

Môn phái đứng đầu nhất cảnh thiên đẩu tỏ thái độ, mọi người bức lắm vì của còn chia xong, nhưng cũng phải đánh vậy.

Lấy Chiêu Quang Kính ra nhìn, ô cái bọn phạm nhân này còn giờ trò gì thế kia!? Lập màn chắn!? Kết giới!? Tưởng chút nguy trang ngu xuẩn đó mà qua mất được pháp nhãn hay sao!?

Nhiều người cười phá lên, một số té nhì lắm thì cũng mỉm cười nhạt nhẽo.

Đúng là éch ngồi đấy giềng.

Lần này phải cho chúng nó sáng mắt ra mới được.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dọn rác

Tập kết và hành quân, mấy từ này chưa bao giờ có trong từ điển của người tiên giới.

Ở một thế giới mà đứa trẻ bình dân cũng biết cách sử dụng pháp bảo, giống như trẻ con trái đất chơi đồ chơi, mười tuổi biết ngự không lơ lửng, mười một tuổi biết cưỡi phi kiếm để bay như thế này, việc hành quân vốn là không cần thiết.

Người tiên giới phát triển vũ lực cá nhân đã đến cực hạn, được coi là mạnh nhất trong sáu đại thế giới, chỉ đứng sau thần giới với thần lực và thần kỹ đã được những vị thần bắt từ trui rèn đến đỉnh phong. Muốn tấn công một thứ gì đó, họ chỉ cần đưa ra mục tiêu, sau đó bất kể khoảng cách xa xôi như thế nào, chỉ cần nó còn nằm trong bản đồ của tầng trời thứ nhất, những thanh phi kiếm có thể đưa người di chuyển với tốc độ âm thanh sẽ nhanh chóng giáng thẳng xuống chỗ mục tiêu chỉ định. Cái này chính là thuật giết người cách ngàn dặm mà người tiên giới vốn rất tự hào.

Không cần phí sức di chuyển, chỉ cần thần thức – một loại sóng linh từ đưa ý thức của người tu hành vào trong phi kiếm, những thanh pháp bảo phổ thông nhất tiên giới này sẽ lập tức trở thành một bộ phận thân thể của bọn họ, thay bọn họ giết người. Điều đáng sợ nhất là bộ phận thân thể này di động cực nhanh, và phạm vi tấn công cực hạn được ghi nhận là cách mười vạn tám ngàn dặm. Một chiến binh tiên giới tiêu chuẩn thấp nhất cũng có thể thao túng phi kiếm như cá trong nước một cách chuẩn xác trong phạm vi 300m, với tốc độ di chuyển của phi kiếm vào khoảng 227m/s.

So với một đầu tên lửa, phi kiếm của người tu hành đáng sợ hơn rất nhiều. Nó giống như một viên đạn thần kỳ, sau khi bắn trúng mục tiêu này, nó sẽ tự động rẽ sang mục tiêu khác, tốc độ không đổi, lực sát thương không giảm, và quan trọng nhất là viên đạn này mang theo động năng vô hạn, chỉ cần người sử dụng không hao hết sức lực thì nó sẽ tiếp tục hành trình tàn sát của mình vĩnh viễn. Thời gian thao túng phi kiếm cực hạn của chiến binh tu chân cấp trúc cơ là một tiếng, của kim đan là mười tiếng, của nguyên anh là ba ngày hai đêm. Thử tưởng tượng trong khoảng thời gian những thanh kim loại sắc bén đó hoành hành trong hàng ngũ quân địch, sẽ có bao nhiêu nhân mạng mất đi mỗi giây!?

Trước khi vũ khí nóng được phát triển, người nhân giới với vũ khí lạnh không có bất kỳ biện pháp nào trước loại vũ khí đơn giản mà đáng sợ tới cực điểm này của tiên giới. Một vài võ giả đẳng cấp cao có thể đánh bay phi kiếm, chấn nát phi kiếm, nhưng những người có thể làm như vậy ở nhân giới rất ít, còn số lượng người có thể sử dụng phi kiếm ở tiên giới là 90%. Chênh lệch một cách áp đảo.

Ở thế giới cạnh tranh tàn khốc này, trẻ em mười tuổi mà chưa đạt tới trúc cơ kỳ sẽ bị cho là kém cỏi, không có tiền đồ. Đạt tới trúc cơ là mốc quan trọng nhất để bắt đầu tu luyện cách sử dụng pháp bảo, có thể ngự kiếm phi hành, là cột mốc mà bất cứ đứa trẻ tiên giới nào cũng phải trải qua.

Nói cách khác, chỉ cần một đội quân khoảng 100 đứa trẻ ở tiên giới, có thể hiên ngang mà đồ sát một quốc gia của con người. Đây là trọng điểm khiến cho sự phân biệt chủng tộc và đẳng cấp khắt khe nhất giữa hai thế giới sinh ra, dù cùng mang hình dáng giống nhau, cùng có văn hóa và ngôn ngữ của riêng mình, nhưng hai bên chưa bao giờ là đồng loại.

Với người tiên giới, con người, hay nói cách khác, người phạm, những kẻ không có linh căn, không cảm nhận được linh từ trôi nổi trong mỗi tấc không khí chỉ là một đám khi trụi lông, không tiến hóa lên được nữa, vĩnh viễn chỉ có thể ở dưới mặt đất nhìn các tiên nhân cao cao tại thượng bay lượn trên trời mà thôi. Đối với con người, tiên giới là thế giới bọn họ chỉ có thể nhìn lên với vẻ kính ngưỡng và sợ hãi. Bất kính với tiên nhân, đó là tội chết. Từng có một đế vương của phạm nhân bày tỏ thái độ không phục, muốn đối thoại một cách công bình, quốc gia của vị vua đó lập tức biến mất trên bản đồ thế giới chỉ trong ba ngày. Từ “thiên phạt” cũng từ đây mà sinh ra.

Suốt quá trình tiến hóa dài đằng đặc của loài người trong vô số năm lịch sử, những vị tiên nhân này vẫn luôn đứng ở trên đầu bọn họ như vậy.

Ta muốn có hương hòa nhân gian, các ngươi phải lập đền thờ, hàng ngày kính dâng hoa quả hương khói và lòng thành kính.

Ta muốn có đàn bà, các ngươi phải dâng lên những xử nữ trinh tiết xinh đẹp nhất.

Ta muốn tinh phách hài đồng để tu luyện, tốt nhất là trẻ chưa sinh, vậy thì nhau thai của sản phụ các ngươi cũng phải lột ra để cống nạp cho ta.

Không vì gì cả, các người là phạm nhân, chúng ta là tiên nhân, như vậy còn không rõ ràng hay sao !?

Văn hóa, kinh tế, chính trị, công nghệ đều là những thứ vô nghĩa, các người chỉ cần cúi đầu xuống, sống dưới bóng tiên nhân là được, phát triển là không cần thiết. Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu, con người không hơn gì đám cỏ cây, dê bò heo ngựa, tất cả đều chỉ có một tính mạng, phải biết giữ lấy, kính trọng và thần phục tiên nhân để bảo toàn nó, không nên làm những việc thừa thãi.

Cách suy nghĩ này là đã thành lối mòn ở cả hai thế giới cho tới thời điểm 4000 năm trước, trước sự kiện thông đạo giữa tiên giới và nhân giới bị sụp đổ. Từ sau sự kiện này, các tiên nhân không thể dễ dàng tới thế giới loài người nữa, những người có thể cảm nhận linh tử và linh khí để tu luyện thành tiên cũng không dễ dàng tới tiên giới tìm một cuộc sống trường sinh khoái hoạt nữa. Hai thế giới giống như bị ngăn cách hoàn toàn, chỉ có những người cực kỳ mạnh mẽ mới có thể phá vỡ màn chắn giữa hai thế giới để đi lại, nhưng nếu chỉ làm vậy để nô dịch một giống loài yếu kém như đám khi hoang nhan nhân đầy đường, các vị tiên nhân cường đại này không rảnh như vậy. Tiên nhân càng mạnh, thời gian bề quan tu luyện càng nhiều, ai rảnh rỗi đi quản cái bọn chỉ chục năm là lăn ra chết kia làm gì chứ. Có khi nhầm mất một cái, mở mắt ra thì đứa trẻ ngày nào đã biến thành ông già nằm trong hòm gỗ, không nên lãng phí thời gian với chúng làm gì nữa.

Thế là chuỗi ngày cướp đoạt tài nguyên vô tận của nhân giới đành bắt đầu dĩ mà kết thúc như vậy. 4000 năm trong mắt các tiên nhân chẳng qua chỉ là bước chuyển giao của một thế hệ, nhưng với con người, đó là một khoảng thời gian quý báu duy nhất để cho họ phát triển.

Nỗ lực không ngừng nghỉ trong 4000 năm, thế giới đã thịnh vượng, con người đã có đủ vũ khí để bảo vệ mình, cũng là lúc công không gian một lần nữa khôi phục sau quãng thời gian bèn bị tự tu sửa dưới danh nghĩa mẹ thiên nhiên.

Hai thế giới một lần nữa lại va chạm.

...

Đứng trên một ngọn núi lớn trải dài giống như một con trăn màu xanh lục cắt ngang gần hết cả tầng trời thứ nhất, chín vị chương môn và một phó chương môn của thập đại danh phái mặc áo bào hoa lệ, cả người sáng chói quang mang, cùng nhìn về phía tàn tích của thiên môn phái cũ với ánh mắt khinh miệt.

Thật là một môn phái chẳng ra sao. Bao nhiêu năm ăn bám con khi đá kia, không ai động đến bọn họ, bọn họ cũng chẳng dám động đến ai, chỉ có thể thỉnh thoảng chạy xuống nhân giới khi dễ và cướp đoạt của phạm nhân nên mới miễn cưỡng duy trì được. Là môn phái trông coi thiên môn, bọn họ là một trong những người hiếm hoi có thể qua lại giữa hai thế giới mà không cần chờ công không gian hoàn toàn tu phục, cũng là những kẻ cướp đoạt tài nguyên nhân giới trắng trợn nhất, thậm chí còn lấy làm tự hào về điều đó. Giờ thì hay rồi, thuyền lật trong mương, bị chính những phạm nhân đó diệt phái, thật đáng thương.

Không ai trách Thiên Môn phái làm mất mặt người tiên giới, vì môn phái cùi bắp chỉ có trường môn là người duy nhất đạt tới nguyên anh kỳ như vậy quá nhiều, chỉ có thể coi như đám dân thường ở tiên giới này, đâu thể đại diện cho tinh anh tiên tộc được. Nếu đem ra so sánh với xã hội loài người, Thiên Môn phái chỉ giống như một công ty trách nhiệm hữu hạn đã hết hạn, chẳng có giá trị gì.

Còn đám phạm nhân kiều ngao kia, nếu cảm thấy diệt được Thiên Môn phái là đã chứng minh được thực lực của mình, vậy chỉ có thể trách chúng tầm mắt quá hạn hẹp, quá ngu xuẩn.

Cần phải dạy dỗ lại.

Trường môn Tiên Nhất phái, môn phái mạnh nhất tầng trời thứ nhất nhìn đám tàn tích đổ nát lờ mờ sau một màn chắn xấu xí màu xanh da trời kia mà cười gằn, sau đó phất tay.

Vô số bóng trắng của các môn sinh đệ tử tu chân ưu tú bay vút qua người ông ta, nhìn từ xa giống như một con lũ trắng xóa, dùng tốc độ kinh khủng xé gió bay về phía màn chắn màu xanh lam kia.

“Còn muốn dựng màn chắn !? Ngu xuẩn.”

Bùm bùm bùm.

Tất cả bóng dáng màu trắng bay qua màn chắn đều biến mất không chút tăm hơi nào, nhưng Trường Môn Tiên Nhất phái không gấp, ông ta rất tin tưởng các đệ tử ưu tú do chính tay mình đào tạo, với đội hình tinh anh vừa rồi, có thể quét ngang một châu lục của phạm nhân. Bởi vậy ông ta rất bình tĩnh, khi định thần nhân đứng chờ đợi. Chờ đợi một tên học sinh dẫn đầu cả đàn quân mạnh mẽ nhất tầng trời thứ nhất kia trở về, báo tin thắng lợi với ông ta.

Chín vị lãnh đạo của tầng trời thứ nhất nhìn đám học sinh như lang như hổ vừa bay qua người mình mà âm thầm sợ hãi. Gần ba trăm đứa, tất cả đều còn rất trẻ, mà đều đã có thành tựu kim đan !? Ở môn phái của bọn họ thì đã có thể làm giáo viên, làm trưởng lão. Phái Tiên Nhất không thẹn là danh phái đứng đầu, lực lượng như vậy bọn họ vốn không thể chống lại. May mắn lúc trước không có làm gì xấu mất với bọn họ.

Quá đáng sợ rồi, đám phạm nhân kia chỉ sợ không chịu được đến nửa giờ.

Bọn họ vốn hi vọng trận chiến dài lên một chút, nếu không họ sẽ không có cơ hội ra sức, xuất lực, lấy có gì mà đòi chia phần. Giờ thì hay rồi, chỉ sợ một chén canh thừa cơm thừa cũng không có.

Nghĩ tới đây không ít người phẫn nộ hừ lạnh một tiếng, phát phát ồng tay áo xoay người muốn về.

Trưởng Môn Tiên Nhất phái liếc nhìn bọn họ, khuôn mặt thông dong không che giấu được ánh mắt xem thường và đắc ý, ông ta cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhạt nhẽo.

...

Trong khi đó, ở bên trong màn chắn, Trung Thành, Robert và Claude đang buồn bực lắm, vì không biết vì sao từ trên trời đột ngột rơi xuống vô số đoạn tàn chi máu me be bét, bôi bẩn cả con đường bọn họ vừa mới quét vạch vôi trắng. Thê thảm hơn là Claude, gã này bị một mảnh kim loại giống như đoạn kiếm gãy rơi trúng đầu, may mắn không va chạm với đầu nhọn, nhưng nếu là người thường thì đã bẹp sọ chết tốt rồi.

“Móa, tại sao thằng Shen Jian không phải xuống đây dọn rác !?” Robert vừa gấp một mảnh thịt giống như cái chân thì phải, vừa bịt khẩu trang vừa cho vào cái xô bên cạnh, nói với giọng bất mãn.

“Hắn cũng là người tu chân, sợ rằng nhìn thấy đồng bạn mình thành tương thịt sẽ không thể thoải mái được, nên trung tá Nam giữ hắn lại văn phòng rồi. Mà có lẽ hắn còn chưa biết RERF là cái gì, chắc bây giờ đang giảng giải đây. Lớ ngớ đi qua thành thị vụn lại hiện hồn về trách chúng ta không nhắc.”

Trung Thành làm lủi nhặt mảnh kim loại vừa rơi trúng đầu Claude lên xem, sau đó ngẩng đầu lên bầu trời nhìn nhìn, mấy quả cầu đen xì đang dần dần teo nhỏ lại, thỉnh thoảng thả ra mấy vòi máu nho nhỏ, rơi bệt xuống con đường mà hắn vừa phết sơn làm vạch ngăn cách xong mà nhũn mảy. Lấy sơn ra cẩn thận sơn lại một lượt nữa, vừa mới hài lòng quay đi thì bộp một tiếng, có một bàn tay rướm máu rơi chuẩn xác đúng chỗ đó, màu đỏ lại be bét. Hắn giật mình, đá văng bàn tay đó đến chỗ Robert, gã này giờ xô chuẩn xác hứng lấy, vẻ mặt tự hào như vừa ném bóng trúng rổ.

Trung Thành bĩu môi với hắn, lại cẩn thận sơn lại cái vạch kia, đây là cái cuối cùng rồi, phải làm sao cho đẹp chút, hắn đã không nhận lệnh thì thôi, đã nhận đều làm gọn gàng dứt khoát với kết quả ưu tú cả, không thể phá hỏng bảng thành tích được, rất quan trọng để lên lon đấy.

Claude tự quán một cái băng quanh đầu, nổi giận nhìn mảnh kim loại đã từng là phi kiếm giết người của ai đó, thối ra một ngụm lửa lớn, mảnh phi kiếm kia lập tức bị nung chảy, bực bội nói:

“Mấy việc dọn rác này để robot công nghiệp làm cũng được, tại sao lại bắt quân nhân ra lao động !? King đang nghĩ gì thế !?”

Trung Thành thở dài nói:

“Có thể cậu ta muốn chúng ta quen thuộc hơn.”

“Với cái gì !?” Claude hỏi.

“Với máu và thịt của tiên nhân. Với tinh hoa huyết nhục của cao thủ trúc cơ kỳ, kim đan kỳ, những kẻ mà trước giờ chúng ta có liều mạng cũng không thể chạm tới cái chéo áo của bọn họ.”

Trung Thành nhìn về tòa tháp cao nhất trong những cột trụ đóng vai trò dựng mái nhà màu xanh RERF, biết rõ rằng trong đó có một thiếu niên tóc trắng, người bắt nguồn của cơn mưa gió máu tanh đầu tiên trên thiên giới này.

Lúc này hắn đang nghĩ gì nhỉ !?

Bộp một cái, lại có mảnh thịt vụn bèn bệt rơi lên cái vạch sơn màu trắng của hắn. Trung Thành quạu lên, giờ ngón giữa lên lớp màng màu lam của RERF, âm thầm chửi bới toán loạn.

Đội hình của đám tiên nhân này chả ra sao cả, mỗi đứa cứ tự do bay loạn nên chết cũng toán toán theo, không thể đi theo đội hình chuẩn để chết chùm một cú à !?

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khai chiến

Chờ một lúc lâu vẫn chưa thấy tên đệ tử tinh anh nào quay về, trưởng môn Tiên Nhất phái, người ngồi ở vị trí đầu sỏ của tầng trời thứ nhất bắt đầu thấy có gì đây không đúng. Hai nắm tay của ông ta dưới ống tay áo rộng thùng thình cứ co ra nắm vào liên tục, trong bụng giống như có một ngọn lửa âm ỉ

thieu đốt, được một lúc thì mồ hôi lạnh cũng rịn ra.

Sao có thể như vậy được, sao có thể như vậy được.

Ba trăm đệ tử kim đan kỳ, cho dù trèo lên vài tầng trời nữa cũng là một thế lực cực mạnh, đủ sức quét ngang tất cả, muốn dọn dẹp đám phạm nhân này khác nào lấy dao mổ trâu để giết gà. Nếu như không phải muốn phô diễn thực lực môn phái một phen, ông ta sẽ chẳng bao giờ để bọn họ lộ ra ngoài ánh sáng. Bây giờ mục đích chấn nhiếp mấy môn phái còn lại đã đạt được rồi, từ nay về sau bất kể kẻ nào có dị tâm cũng sẽ đều phải suy nghĩ tới thực lực cường đại của Thiên Nhất phái trước rồi mới dám làm loạn, thế nhưng nếu không có ai trở về, vậy thì chuyện lên mặt ra oai này sẽ thành trò cười mất.

Ông ta sống lâu rồi, với lòng người đã thấu hiểu rõ ràng, quả nhiên vừa nghĩ tới đây, bên tai đã nghe thấy những tiếng xầm xì dứt quãng. Dù người nói hết sức khẽ, thậm chí còn dùng bí pháp để truyền âm, nhưng với thần thức mạnh mẽ của cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, ông ta vẫn nghe rõ từng chữ:

“Sao lâu thế không về...”

“Hay là chết hết rồi !?”

“Không thể nào đâu..”

“Chẳng lẽ là hồ giấy !?”

“Đó có đúng là người của Thiên Nhất phái không vậy !?”

Mỗi một câu nói đều như gai châm vào màng nhĩ, đau lắm nhưng không tiện phát tác. Là một danh phái, làm gì cũng cần phải nói đến phong độ, bị người ta đến tận nhà tát cho một cái cũng phải nói rõ lý lẽ đã rồi mới bật bãi được. Tất nhiên nếu xung quanh không có ai thì lại là chuyện khác, chỉ tội quanh đây có đầy đủ thập đại danh phái, lại có cả bảy tôn tếp cá nhép đại diện cho mỗi một thế lực bé xiu ở nhất cảnh thiên, tùy tiện tỏ ra hồ báo không kín đáo ở đây, chính là muốn trở thành công địch của mọi người. Thiên Nhất phái tuy mạnh, thế nhưng muốn chống lại cả tầng trời thứ nhất thì vẫn hơi bị đuối.

Trưởng môn Thiên Nhất phái sầm mặt, hai quầng mắt thâm tím lại như vừa bị côn đồ cho ăn đấm, chỉ người thân cận với lão mới biết được, lúc này lão đang giận lắm, một lời không hợp là sẽ cho đối phương lên bàn thờ ngay đấy. Ngay cả trưởng môn của cửu đại danh phái kia nhìn thấy như vậy cũng phải kín đáo tránh ra xa mấy trượng, dẫu sao cứ mười năm họp nhóm một lần, với tính tình của đối phương, bọn họ đã sớm chẳng lạ gì.

Xung quanh trống rỗng một mảnh, nhưng trưởng môn Thiên Nhất phái không có tâm tình để lo nghĩ nhiều như vậy nữa. Ba trăm cao thủ kim đan một đi không trở về, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến căn cơ môn phái rồi, sự việc lần này sẽ không còn đơn giản như vậy nữa, phải có người chịu trách nhiệm cao hơn. Nghĩ đến đây, trưởng môn Thiên Nhất phái trầm giọng nói với tâm phúc bên cạnh.

“Trở về phái, phái nhanh. Rung chuông Thiên Lạc, gọi lão tổ tông xuất quan. Nói lại tình hình ở đây cho người biết.”

Gã tâm phúc gật đầu rồi chớp mắt phá không bay đi. Đây cũng là một cao thủ Nguyên Anh kỳ, đặt ở một môn phái nhỏ cũng có thể làm chương môn đấy. Mấy thế lực khác nhìn mà sợ, Thiên Nhất phái cao thủ đông như kiến, vừa mất đi một miếng thịt lớn nhưng vẫn còn khỏe lắm.

“Nhìn kia, phạm nhân xuất hiện rồi !?”

“Ồ, đó là pháp bảo gì vậy !?”

“Đông quá, chúng lấy đâu ra nhiều pháp bảo như vậy !?”

“Tại sao không thấy khí tức của cao thủ tu chân, chúng không có linh lực làm sao điều khiển được pháp bảo !?”

Đúng lúc này vô số tiếng kinh hô trầm trầm vang lên, trưởng môn Thiên Nhất phái theo đó ngó ra, thấy trước mắt mình là một đội quân bằng sắt thép trải dài, có những con chim sắt bay lơ lửng trên trời cao, lại có những hộp vuông kim loại có cái đầu với mũi dài hơn thân đang lù lù đi chuyển như con rùa già, lại có những thiếp giáp nhân cạ người bọc trong sắt thép nhẹ nhàng bay theo sau. Đây là cái gì !? Ông ta chưa từng nhìn thấy, ký ức của ông ta về phạm nhân vẫn dừng ở thời điểm bốn ngàn năm trước, không hề có ấn tượng gì về những thứ như thế này.

Đột ngột, lại có tiếng vọng lớn truyền tới, giống như có cao thủ đang dùng âm công cường đại hết lớn, oang oang bên tai mỗi người, là tiếng tiên giới tiêu chuẩn nhất:

“Alo alo, người trên đỉnh núi nghe đây, lập tức rời khỏi, nếu không chúng tôi sẽ bắn.”

“Nhắc lại, xin lập tức di tản, nếu không sẽ bắn.”

Cả một hàng người đứng trên khắp dải núi nghe thấy vậy chợt ngẩn ra, rồi cùng cười lớn. Cái lũ phạm nhân này đùa vui ghê.

Bùm

Một tiếng nổ lớn, sóng xung kích thổi bay vài gã đệ tử trong phạm vi mười trượng quanh đó, tất cả cùng trợn mắt, chỉ có mấy cao thủ từ kim đan kỳ trở lên là nhìn kịp chuyện gì vừa xảy ra. Một mảnh kim loại hình trụ đầu vót nhọn được bắn từ phía bên kia tới đây, sau khi va chạm vào người một gã đệ tử trúc cơ kỳ, thoải mái xé toang cơ thể gã, rồi va chạm vào núi đá phía sau lưng, phần chuôi của thứ này bị nghiêng ép, có một thứ gì đó thoát ra, rồi thì nổ lớn. Nhẹ nhàng chớp nhoáng, bốn gã đệ tử trúc cơ kỳ, một chết ba bị thương, trong đó có một trọng thương, sợ rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

Tất cả cùng hít một hơi khí lạnh, biết rằng đối phương không phải đang đùa nữa rồi, cùng lúc đó, âm thanh được khuếch đại kia lại vang lên lần nữa:

“Lần cuối cùng, lập tức di tản, nếu không chúng tôi sẽ bắn.”

...

Đáp lại là một cơn mưa phi kiếm từ trên trời giáng xuống, máy bay chiến đấu lập tức xuất kích, từng đầu đạn 20mm điên cuồng xả ra, kim loại va chạm nghe coong coong giữa trời, kèm theo đó là tiếng nổ đi đùng không dứt.

Người tiên giới điên rồi, sĩ nhục như vậy từ phẩm nhân thì bốn ngàn năm ngay họ chưa từng gặp qua, kết quả không cần bàn cãi gì nữa, không cần thương lượng, với phẩm nhân hỗn xược, chỉ có giết.

Xe tăng bắt đầu di chuyển, xếp hàng ba hàng đồng đều, hàng thứ nhất khai hỏa xong lập tức di chuyển sang ngang, tiếp đến hàng thứ hai cũng bắt đầu làm tương tự, sau khi ba vòng bắn theo lượt, những chiếc xe tăng này nối đuôi nhau tạo thành một vòng tròn quanh chiến trường, xoay tròn nã đạn, tầm bắn vừa đủ để không đi hết đường kính đường tròn, nhưng đủ khiến hỏa lực tập trung để thiêu hủy toàn bộ những gì bên trong nó.

Đạn xe tăng bị phi kiếm của cao thủ Kim đan kỳ nhẹ nhàng bỏ lâm đôi, còn chưa kịp nổ thì phi kiếm đã thoát đi nơi khác, người tiên giới lơ lửng giữa trời cao, tay kết ấn, bất quyết, làm ra vô số thủ thế kỳ lạ, sau đó có hàng loạt những dị vật từ cơ thể họ bay ra lập tức hóa lớn lơ lửng giữa trời tỏa ra hào quang mãnh liệt.

Bất mắt nhất là một cái chuông cổ, khi gã tiên nhân sở hữu nó cầm búa ngọc gõ một tiếng lên chuông, một luồng sóng siêu âm khuếch đại với vận tốc siêu âm, chấn nát mọi thứ trên đường đi, kể cả một số gã tiên nhân không tránh đi kịp. Một chiếc máy bay nằm trên đường phá hoại của sóng âm lập tức bể nát, giống như nguyên liệu tạo ra nó là từ thủy tinh chứ không phải hợp kim vậy. Phi công ngồi trên thì đã chết từ trước khi sóng âm phủ đến, mất mười tai đều trào máu, mạng nhĩ đã sớm rách tan.

Gã tiên nhân này cười lớn, liên tục huy động pháp bảo hình chuông hết đánh đông rồi đánh tây, bộ dáng oai nghiêm như thiên lôi hạ phàm, thanh danh Lôi Chung chân nhân nhất thời đại chấn.

“Hừm... vừa mới đi dọn rác xong đã phải ra trận. Cấp trên thật biết bóc lột.”

Trung Thành đứng trên một chiếc máy bay vận chuyển cao tốc, hai chân cố định vào nóc máy bay, cả người hắn giống như một chiếc lá trong mùa bão, tóc tai quần áo theo gió bay phấp phật lên hết cả. Hắn khom người xuống, đưa tay miết miết khẩu súng to gấp đôi thân thể đặt sẵn trước mặt, nòng súng tách làm đôi, bên trong thiết kế những đường vân dẫn lực tinh xảo. Trung thành đặt một viên đạn to bằng cánh tay vào chốt nạp đạn, xoay súng, không cần ngắm vì mục tiêu quá to. Sau đó cả người hắn nổ lách cách điện mang, siêu năng lực không chế điện năng giúp hắn theo dõi quá trình hai lần điện trong nòng súng tương tác và không ngừng nén ép ở đáy viên đạn. Đợi đến khi giá trị đạt đến cực đại, hắn nhẹ nhàng bóp cò.

Viên đạn xé gió bắn đi như một tia laser đỏ rực, đầu đạn bằng kim loại chẳng mấy chốc đã sớm bị bào mòn, không cần hiệu ứng nổ mạnh, nó vẫn trở thành một loại khí xuyên thấu hết thảy nhờ lực gia tốc của dòng điện. Thứ vũ khí này có tên gọi rất phổ biến, Rail Gun – một khẩu súng lợi dụng uy lực của dòng điện xoay vòng qua từng lõi thép gia tốc cho viên đạn tới vận tốc gấp 7 lần âm thanh. Lực và độ chính xác của quả đạn bắn ra rất cao, đủ để xuyên thủng 3 lớp tường bê tông hay các tấm thép dày 16,5 cm. Dưới sự theo dõi của siêu năng lực gia hệ điện như Trung Thành, trị số này còn được cấp số nhân thêm nhiều lần hơn nữa.

Tốc độ viên đạn lúc này đã đạt tới 9000km/h, không gì cản nổi.

Gã tiên nhân có pháp bảo chuông đồng kia lập tức cảm nhận được nguy hiểm, quay đầu lại, phía trước mặt hắn đã xuất hiện một đường sáng đỏ rực, gã này hoảng hốt vội vã vận dụng linh lực trong cơ thể, biến nó thành một lớp màng chắn ánh sáng vững chắc. Lớp màng chắn này gọi là Linh quang tráo, là phương pháp bảo vệ bản thân thường thấy nhất của tu chân giả, thực nghiệm đã chứng minh, một cao thủ kim đan kỳ thi triển linh quang tráo, có thể đỡ lại sóng xung kích từ vụ nổ của nửa tấn TNT. Thế nhưng lúc này lớp màng vững chắc ấy không đem lại cho hắn cảm giác an toàn chút nào cả. Gã tiên nhân này vẫn liều mạng dịch người sang bên, tránh khỏi đường đi của luồng sáng chết người kia.

Xoẹt...

Không khí phát ra tiếng rách thể lương như lụa bị xé, gã tiên nhân kia kinh hoàng phát hiện chỉ có cái đầu của mình là tránh thoát khỏi tầm sát thương của viên đạn, còn toàn bộ phần thân từ cổ trở xuống đã biến mất. Máu bị đốt nóng, bốc hơi và khô queo, tầm mắt của hắn nhanh chóng chìm trong sương đỏ nhạt nhòa, cái đầu không thân rơi bộp xuống đất, vừa hay có một viên đạn xe tăng bay đến khiến nó nổ bùm bùm.

Cái chuông đồng to lớn bị một súng này bắn thủng như xóp mềm, lập tức thu nhỏ lại rồi cũng rơi xuống như chủ nhân, vô hại.

Chiến trường không vì thế mà dừng lại, ngoại trừ những trưởng lão hay trưởng môn nguyên anh kỳ còn đứng trên đỉnh núi, toàn bộ cao thủ kim đan kỳ có mặt đều đã tham chiến. Vận tốc tương đương máy bay phản lực, còn linh hoạt hơn rất nhiều, những người này chỉ dùng sức mạnh đã có thể hất tung những chiếc xe tăng bọc thép kiên cố nhất lên, ném chúng vào những chiếc khác khiến cả hai móp méo rồi nổ tung. Đồng thời phi kiếm bọn họ bay quanh người như đàn cá, chém ngang chém dọc, cắt đứt ngọt sót toàn bộ quân lính mặc giáp trên đường bay.

Không quân lập tức tham chiến, chỉ có máy bay siêu âm mới đuổi kịp tốc độ của bọn họ. Đạn và tên lửa nã tới như mưa, bị những người này bình tĩnh đánh văng từng cái một, sau đó cả hai bên đều bay lên, rượt đuổi nhau trên trời, phía trên bầu trời lập tức dày đặc khói bụi, tiếng nổ đi đùng không dứt, giống như trời kéo con giông, sắp có bão lớn.

Ở phía dưới, quân đội trong những bộ giáp gia tăng công năng thân thể bắt đầu nhào tới quyết đấu với những kẻ đã vượt ra ngoài vòng bắn của những chiếc xe tăng đang xoay tròn nã đạn không ngừng nghỉ. Phi kiếm chém vào thép hợp kim, hoa lửa bắn tung tóe, cánh tay của gã quân nhân này lập tức bị lực trùng kích phé đi, giáp sắt bọc trên tay lõm vào, nhưng thanh phi kiếm kia cùng lúc cũng vang lên tiếng nứt khe khẽ, gã tiên nhân kia tiếc kiếm cùng lúc lao lên, trên tay cầm một xấp bùa vẽ ngoằn ngoèo gì đó không rõ, vô số quả cầu lửa nhanh chóng xuất hiện lơ lửng quanh người hắn, thanh thể rất dọa người. Quân nhân kia bình tĩnh lấy ra một khẩu súng lục, trong ánh mắt ngó ngàng của gã tiên nhân trúc cơ kỳ này, nhắm thẳng vào trán hắn bóp cò.

Bằng chú.

Óc văng tung tóe, đầu lâu nát vụn. Súng lục giảm thanh gia tốc, sử dụng đạn nén không khí, không ồn ào, không hiện đường đạn, lực sát thương cao, quân nhân tin dùng tập đoàn IMI hân hạnh tài trợ.

Tràng cảnh như vậy diễn ra khắp nơi, phi kiếm có nhanh có lợi hại mấy thì cũng chỉ có một thanh mà thôi, còn đạn có thể nã liên tục bao nhiêu phát cũng được. Chênh lệch thấy rõ. Chẳng mấy chốc thể trận đã nghiêng ngả, tu sĩ trúc cơ kỳ đấu với những chiến binh mặc giáp sắt này, đã trở thành một trận đồ sát một chiều.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Không chiến

Phía dưới mặt đất là trận chiến áp đảo một chiều giữa súng đạn và phi kiếm, trên bầu trời thì không giống như vậy, hai bên đều ở trạng thái giằng co, thương vong đồng đều chia cho cả hai bên.

Cao thủ Kim đan kỳ bất kể về mặt nào, dù là chiến lực hay khả năng phòng hộ cũng đều mạnh hơn tu chân giả trúc cơ kỳ rất nhiều, súng đạn bình thường khó lòng xuyên phá linh quang tráo của bọn họ.

Muốn đập vỡ linh quang tráo chỉ có thể dùng tên lửa, nhưng vận tốc của Kim đan kỳ cũng rất nhanh, không tận dụng ưu thế số lượng bắn bừa vòng thì bắn trúng khó khăn vô cùng.

Tuy vậy ở trên tầng mây này có hơn 10000 đầu phi cơ chiến đấu, chống lại 3000 cao thủ kim đan kỳ, dù chênh lệch về chất lượng thế nào, vẫn có thể dùng số lượng giằng co được.

Mặc gia tử là một tu sĩ nguyên anh kỳ của Cổ Mộ phái, một trong mười danh phái của nhất cảnh thiên, hắn với trận chiến này cũng giống như bao nhân sĩ của thiên giới khác, từ không mấy để tâm đến âm thầm khiếp hãi, chỉ nghĩ người một lúc, các trường bối đã đá văng hắn lên chiến trường rồi.

Xung quanh tràn ngập mùi sắt thép, mùi cháy khét, mùi máu tươi nồng nặc. Tầng mây này bị máu thịt của tiên nhân nhuộm đỏ, nhưng cũng có không ít thi thể phàm nhân theo các vụ nổ bắn loạn tứ phía. Mặc gia tử đã quen với chiến trường cũng phải hãi. Các tu sĩ chiến đấu thường rất nhanh gọn sạch sẽ, ít khi thảm liệt như thế này. Nhưng người của tiên giới đều có tinh thần thượng võ rất cao, chẳng mấy chốc hắn cũng đã hoàn toàn gia nhập chiến trường.

Một quả tên lửa bay vọt tới trước mặt, Mặc Gia Tử bình tĩnh huy động phi kiếm trong tay chẻ nó làm đôi, tên lửa lập tức nổ mạnh, Mặc Gia Tử lại điều động linh khí xung quanh, nhanh chóng hình thành một phòng hộ trảo đơn giản, sức ép của vụ nổ hất bay hắn đi một đoạn, nhưng lông tóc không tổn hao gì, sau đó trái phải Mặc Gia Tử lại tiếp tục xuất hiện hai chiến đấu cơ khác, ép hắn vào thế gọng kìm. Mặc Gia Tử nhíu mày, linh lực bộc phát, hắn lấy ra hai chiếc vòng tay khảm hình song phượng màu vàng kim, nhẹ nhàng ném ra hai bên. Hai chiếc vòng tay lập tức biến lớn theo linh lực hắn đổ dồn vào, xuyên qua khí quyển, xé toạc những đám mây bay vọt tới hai chiếc chiến đấu cơ kia.

Song Luân Sát Sinh Hoàn.

Hình thể khổng lồ của hai chiếc vòng đánh văng toàn bộ những đường đạn nhắm vào Mặc Gia Tử, thanh thể không giảm tiếp tục bay tới. Ngay khi va chạm với hai chiến đấu cơ, một luồng sóng khí xoáy tròn màu xanh lục đột ngột bộc phát, nhẹ nhàng cưa đôi cả hai, để lại một tiếng nổ âm.

Mặc Gia Tử thờ phào, nhưng ngay lập tức lại có một miếng kim loại bọc lửa thét gào xẹt tới, hắn hốt hoảng nghiêng đầu ra tránh né, trên mặt đã để lại một vết máu dài dằng dặc, theo gió phát tán trong không khí. Chỉ vì tập trung linh lực để điều khiển pháp bảo, không cách nào tiếp tục duy trì linh quang tráo, chút xú nữa thôi là hắn đã về châu ông bà ông vải.

Lại có ba bốn chiến đấu cơ nữa lao về bên này.

“Khốn kiếp, nhiều quá vậy !?”

Phi kiếm đã quay về thủ hộ quanh người, xoáy tròn liên tục đánh văng từng làn đạn ra ngoài, Mặc Gia Tử đảo mắt nhìn bốn phương tám hướng, thấy các tu sĩ xung quanh cũng không khá hơn mình là bao, lập tức từ bỏ ý định câu viện. Hắn vung tay ném ra một pháp bảo hình lá, dầm lên nó, pháp bảo lại biến lớn, theo gió lay động, cả người hắn theo đó giống như lá liễu, nương theo chiều gió tránh thoát toàn bộ công kích xung quanh, phi kiếm lập tức được huy động phản công, kiếm khí tung hoành đánh ra tứ phía, bốn chiếc phi cơ đồng loạt bị chia thành mấy mảnh nổ tung.

“Phạm nhân ti tiện, biết thân biết phận đi.”

Đứng giữa bốn vụ nổ đi đùng, được ánh lửa tô điểm, Mặc Gia Tử oai phong lẫm lẫm nói.

Cách đó không xa, đứng trên một không hạm vận chuyển như Trung Thành, Hoài Nam cất ống nhòm vào túi lăm bằm:

“Ài, mấy thứ rác thải từ thời kháng thần chiến không dùng được thật rồi. Sao ngày xưa người ta dùng chúng đầu lại thần tộc được nhỉ!? Dựa vào tập đoàn IMI hết à !?”

Sau đó hắn mở bộ đàm lên trên kênh liên lạc:

“Robert, Claude, dọn bãi xong chưa thế !?”

“Xong từ nãy rồi.”

“Tốt, hai người di chuyển đến vị súng B12, thấy một gã đẹp trai ái ái người Hàn Quốc không, làm theo chỉ dẫn của hắn, tôi cần hai người đến điểm D15 gấp.”

Bên kia nhận lệnh ngắt máy, Hoài Nam quay sang nói chuyện với gã thanh niên này giờ vẫn đứng khoanh tay hít gió bên cạnh:

“Thấy gã tiên nhân có hai cái vòng quăng qua quăng lại kia không!? Bắn rụng hắn.”

Nói rồi chỉ về chỗ Mặc Gia Tử.

Shen Jian không nói nhiều, gạt đầu tháo trường cung trên lưng xuống, hắn sải chân kéo cung, bộ dáng khí thế mười phần, linh khí xung quanh nhanh chóng bị triệu tập lại, đến mức mắt thường cũng nhìn thấy được vô số dòng khí màu xanh đang hội tụ về mũi tên trên cây cung đó. Shen Jian thả tay, chỉ nghe thấy phát một tiếng, mũi tên đã xuyên toa vô số hàng mây, giống như một mũi kim nhọn hoắt đục thủng ba bốn tầng vải mịn, trực tiếp đánh tới chỗ Mặc Gia Tử.

Mặc Gia Tử há mồm, linh quang tráo xung quanh lập tức bị bắn nát, vừa may hai cái vòng pháp bảo đã xong nhiệm vụ tiêu diệt ba bốn chiến cơ xung quanh trở về, hắn lập tức đưa chúng ra đỡ lấy, phi kiếm cũng nhanh chóng trở về, nắm chặt trong tay.

Coong...

Crac...

Hai chiếc vòng bị bắn gãy đôi thành bốn mảnh, thanh thế của mũi tên không giảm chút nào, vẫn đánh tới, Mặc Gia Tử hét lớn một tiếng, tụ tập linh lực trên phi kiếm chém tới một cú như sấm sét. Đối phương bắn ra mũi tên này chỉ là Kim đan kỳ, hắn cảm nhận được uy lực của mũi tên đã vọt đi phần nào sau khi chấn nát hai pháp bảo của hắn, thanh thế chỉ là hù dọa, không nên lúc nào cũng tin tưởng, dùng phi kiếm toàn lực nghiêng tiếp một kiếm này, tốt xấu gì cũng có thể bảo mạng.

Phi kiếm chém tới, mũi tên vẫn điên cuồng lao vút về phía Mặc Gia Tử, nhưng ngay tại thời điểm va chạm, giống như có ma điều khiển, mũi tên chệch xuống một đường cong hoàn mỹ, vừa hay lướt qua điểm tiếp xúc với phi kiếm, bắn rụng pháp bảo lá cây dưới chân Mặc Gia Tử, đánh cho nó nát bấy không ra hình thù gì.

“Á.”

Mặc Gia Tử mất chỗ đặt chân, lập tức sọt xuống. Kim đan kỳ có thể bay, cũng không dễ dàng ngã chết như vậy, nhưng trong một khắc luân cuồng này, đồng tử hắn chợt co rút, trong tâm mắt của hắn có một mũi tên khác nữa, thanh thế còn mạnh mẽ hơn mũi tên vừa rồi, nhắm thẳng vào mặt hắn.

Cái này mới là sát chiêu chân chính.

“Con mẹ nó.”

Chỉ kịp kêu lên ba chữ, cái đầu của hắn cùng nửa thân trên đã bị thổi bay.

Shen Jian bắn ra hai mũi tên, một mũi để phá chỗ đặt chân và pháp bảo hộ vệ của đối phương, mũi thứ hai trực tiếp đòi mạng. Vốn hắn còn định bắn mũi thứ ba, nhưng Mặc Gia Tử đã xong rồi nên thôi.

Hoài Nam bĩu môi, chẳng buồn để ý đến thi thể xấu số không đầu nữa, tiếp tục dùng ống nhòm nhìn quanh, tiện mồm hỏi:

“Mũi tên như vậy, tần suất bắn thế nào !?”

“Một ngày có thể bắn được hai mươi phát, bắn ba phát liên tiếp cần nghỉ mười năm phút.” Shen Jian trả lời ngay.

“Tức là bây giờ có thể bắn ngay được một phát nữa !?”

“Không, thủ pháp Tam Tri Chi Vũ này cho phép liên tục bắn ba mũi tên dựa vào lực quán tính của kỹ thuật tay và không chế linh lực. Linh lực tiêu hao

cho một mũi tên hay ba mũi tên không khác gì nhau cả. Thời gian nghỉ để khôi phục kỹ năng cũng vậy.”

Hoài Nam lập tức thất vọng không nói nữa.

Chẳng ngờ trên trời lại vang lên một tiếng sấm động, một đám mây đen xoáy tròn phủ xuống, dẫn đầu đám mây đen là một gã tu sĩ mặc giáp trụ đen tuyền, bộ dáng hung dữ như đao phủ, trên tay hắn cầm một cái rìu to bằng ba thân người, vừa vung rìu vừa hét lớn:

“Rõ ràng là tu chân giả, không ngờ dám giương cung về phía đồng loại. Lôi Âm Chân Nhân này sẽ diệt ngươi.”

Nói rồi quét mạnh lưỡi rìu xuống, một luồng sóng khí sắc bén hội tụ trên lưỡi rìu, trải rộng ra, phủ xuống phi thuyền chỗ Hoài Nam và Shen Jian đang đứng, với sức mạnh của cao thủ Kim đan kỳ, không nghi ngờ gì có thể dư sức chấn tan cả chiếc phi thuyền lẫn nhân viên trên đó.

Hoài Nam hơi tái mặt, quay sang nhìn Shen Jian:

“Bạn thân mến, tìm bạn kìa, mau đỡ”

Shen Jian hừ lạnh một tiếng, co chân đá Hoài Nam ra khỏi không hạn, sau đó cũng nhảy theo để tránh đi, vừa tóm áo Hoài Nam vừa bực mình nói:

“Hắn là kim đan kỳ, ta cũng là kim đan kỳ, một đòn hắn dựa thế đánh ra, ta đỡ thế nào !? Tam Trì Chi Vũ còn cần cooldown một lúc nữa.”

Hoài Nam đang rơi cũng bực mình hét lên:

“Mẹ kiếp, có phải chơi game đâu. Ngươi cố sức bắn ra chắc chắn là được, không muốn bắn lại còn chống chế, hơn nữa ngươi chỉ biết mỗi chiêu đó chắc.”

“Cứng đối cứng với hắn ta sẽ bị thương, ai bảo vệ ngươi. Ít nói đi, đến kìa.”

Bùm

Phi thuyền bị một rìu kia chấn tan tành, mảnh vụn bay ra tứ phía, mấy chiếc phi cơ xấu số bị đánh trúng lần lượt bốc cháy trong làn khói đen đỏ lẫn lộn, rung lên vài cái bất mãn rồi ùng ùng nổ tung. Mấy mảnh vụn bay tới chỗ Hoài Nam và Shen Jian, Hoài Nam chửi thề một tiếng rồi rút súng ra.

Air Gun Custom – Explosive Mode.

Bùm bùm bùm

Hàng loạt luồng đạn không khí nén được hắn chuẩn xác bắn ra vào những mảnh vụn, ngay khi va chạm, một quả cầu khí xoáy xuất hiện, sinh ra khí áp hoặc hút vào, hoặc hất văng những mảnh vụn đó, khiến chúng bay xạt qua hai người, hữu kinh vô hiểm.

Gã tiên nhân tự xưng là Lôi Âm chân nhân đánh hụt một cú cũng không buồn chán đứng đó làm dáng, sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh lôi điện, chọt vỗ một cái, để lại một tiếng nổ ù ù ùng ùng như sấm, cả người hóa thành mây đen tiếp tục bay đến chỗ hai người.

“Đề mạng lại.”

Hoài Nam cau mày, vẫn còn đang rơi đấy, chân chưa chạm đất muốn làm gì cũng khó ghê. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn rút ra một quả lựu đạn nhỏ, quăng về phía Lôi Âm chân nhân. Gã này trong đám mây đen nhẹ nhàng tránh qua. Đánh nhau được một lúc, dù là tiên nhân cường đại cũng phải hải mấy thứ pháp bảo cổ quái của phàm nhân, tránh tiếp xúc trực tiếp là tốt nhất.

Nào ngờ Hoài Nam tiếp tục vung súng bắn liên tít tít mấy phát, Lôi Âm Chân nhân bị mấy quả cầu không khí xoáy cản trở, hừ lạnh một tiếng vung rìu lên, chém tan tất cả. Đột ngột lại nghe thấy bên cạnh có tiếng gió rít kinh người, hoảng hồn quay đầu lại thấy bên cạnh đã có một lỗ đen nho nhỏ, nhưng lực hút thì không nhỏ chút nào, kéo vọt lão ta bay ngược lại.

“Khốn kiếp, đây là thứ gì !?”

Bom chân không.

Mấy viên đạn bắn vào Lôi Âm chân nhân chỉ là hỏa mù, mục đích chính là bắn vỡ quả lựu đạn chân không được ném ra hồi nãy. Nếu như Lôi Âm chân nhân để ý, thực ra có thể tránh được, nhưng vì bị đánh lạc hướng trong phút chốc, hắn đành ngấp ngùi đi theo Mặc Gia Từ.

Bom chân không tạo ra một vùng ion xoáy, tương tự lỗ đen, nó hút toàn bộ vật chất xung quanh vào, chuyển hóa chúng thành năng lượng trong quá trình xoáy tròn nghiền ép, để tiếp tục mở rộng. Nếu đạt điều kiện như lực ma sát giữa các nguyên tử bằng không, thứ này sẽ phát triển thành lỗ đen thật, càng xoáy càng mạnh, mở rộng không ngừng. Nhưng trải qua vô số quá trình tính toán hoàn hảo, một quả lựu đạn áp xuất chân không chỉ có thể sinh ra lỗ xoáy có phạm vi hút khoảng 10m, sau đó sẽ vì lực ma sát níu giữ lại khiến quá trình xoáy hạt ảnh hưởng nghiêm trọng mà tan rã.

Tuy vậy, mười mét xoáy và nghiền áp cũng đã quá đủ để cho một cao thủ kim đan kỳ lên bàn thờ.

Linh quang tráo không kịp mở, vì linh tử xung quanh cũng bị quá trình xoáy áp khiến cho thất tán loạn xạ, pháp bảo không có linh lực quán trú cũng chỉ thành đồ bỏ, thân thể người tu chân kim đan kỳ tốt hơn người thường khoảng 30 lần, nhưng cũng chỉ là máu thịt, không thể đỡ được.

Lôi Âm chân nhân, chính thức từ trần.

Còn Hoài Nam được Shen Jian tóm cổ áo đến muốn nghẹt thở, quăng lên một không hạm chuyên chở khác, tiếp tục lôi ống nhòm ra chỉ chỉ rồi sai Shen Jian bắn bắn.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không chiến (2)

“Công nghệ của Thần tộc à !?”

Robert vừa nói vừa nhìn mấy mảnh giáp được các nhân viên kỹ thuật cẩn thận lắp lên người mình, chốc chốc lại có người ngẩng đầu hỏi hân xem khớp nối có vấn đề gì không, cảm giác có thoải mái không, vừa ngáp vừa trả lời cũng phiền lắm.

Nhân viên kỹ thuật vừa rà soát toàn thân hân một hồi, thiếu chút nữa thì thăng nhô cũng kiểm tra qua, vừa thuận miệng trả lời:

“Phải, kháng thần chiến ba mươi năm trước để lại rất nhiều di sản thần tộc, loại áo giáp này chính là một trong số đó. Hình như Thần Tộc gọi nó là Thánh y chòm sao, ý là người bình thường mặc nó vào cũng sẽ có được sức mạnh tiếp cận thần thánh. Nó sắp xếp lại hệ thống tế bào cấu tạo lên cơ thể con người thành một mô hình vũ trụ thu nhỏ, sau đó sử dụng sức lực nguyên thủy nhất của chúng là làm chất dẫn đốt, tạo ra các vụ nổ liên tục trong những tiểu vũ trụ này, sản sinh ra năng lượng cực lớn. Nếu một bà già mặc nó lên, bà ta có thể nhấc bổng một chiếc xe hai tấn đấy.”

“Kiểu như tháo bỏ giới hạn cơ thể đúng không !?” Robert ve ve cảm hỏi.

“Kết quả tương đồng, nhưng nguyên lý không giống. Với bộ giáp này, chỉ cần ngài đủ tinh táo để gây ra chuỗi vụ nổ trong tiểu vũ trụ liên tục, ngài sẽ có được sức mạnh vô hạn. Hoàn toàn không bị giới hạn bởi công năng cơ thể. Tất nhiên mỗi lần nổ đều rất đau đớn đấy, kết quả thực nghiệm cho thấy chỉ cần bùng nổ liên tục 6 đoạn, cũng tức là đẩy sức mạnh cơ bản lên gấp 64 lần, tất cả các chiến sĩ đều vì không thể tái cấu trúc lại tế bào sau khi nổ mạnh, biến thành một bãi nước bầy nhầy. Chung quy lại cũng là cần có ý thức tinh táo, hoặc nói theo kiểu thanh niên bây giờ, là cần sức mạnh niềm tin trời chống. Có niềm tin là có tất cả, không niềm tin là không có gì.”

Claude đứng bên cạnh cũng đang được một chị nhân viên kỹ thuật xinh xắn nắn nót tỉ mỉ cái từng mảnh giáp lên người, vốn còn đang đỏ mặt tận hưởng, nghe thấy đoạn hội thoại này cũng tái mặt:

“Tại sao lúc thực nghiệm tôi đẩy sức mạnh lên 128 lần vẫn không thấy có dấu hiệu gì bất ổn !?”

“Những người sử dụng được sức mạnh cube và có siêu năng lực như các ngài đều là tài nguyên quốc gia, chúng tôi không có nhiều số liệu thực nghiệm cho lắm, nhưng với khả năng sử dụng được 7% sức mạnh cube như ngài Robert và 8% sức mạnh cube như ngài, cực hạn bùng nổ có lẽ là khoảng 9 đoạn, đẩy trị số sức mạnh cơ bản lên khoảng 512 lần mới có nguy cơ thành bãi nước. Phía bên ngoài toàn là kim đan kỳ đang chiến đấu, về cơ bản, sức mạnh của các ngài cũng không yếu hơn một tu chân giả trúc cơ kỳ là bao, chỉ cần bùng nổ 6 đoạn là đã thừa thắng rồi, các ngài là mẫu thử nghiệm quý giá, chúng tôi sẽ không để các ngài mạo hiểm như vậy, xin đừng lo lắng quá.”

Robert cười đáp:

“Hiểu biết tỉ mỉ quá nhỉ !? Cậu tên gì vậy !?”

Gã nhân viên này ngẩng mặt lên cười hiền lành, tháo chiếc mũ phớt trên đầu xuống, đẩy đẩy lại gọng kính đưa tay ra:

“Sĩ quan bảo dưỡng cấp 1, Kim Ji Song, hân hạnh được gặp.”

“Kim Ji Song !? Hừm, nghe có vẻ quen quen.”

“Thiên tài kỹ thuật MS của Hàn Quốc, Kim Ji Jine là chị tôi, có lẽ ngài đã gặp qua chị ấy trên thực nghiệm đảo.”

Robert sức nhớ ra, cười nham nhở:

“À, gặp trên thực nghiệm đảo thì chưa, nhưng chị chú từng nằm trong danh sách cưa cẩm thời trai trẻ của anh đấy.”

Nụ cười trên mặt Kim Ji Song cứng lại. Cái bắt tay thân thiện cũng rút về. Nhưng vẫn tận chức nhắc nhở nốt:

“À nhân tiện, bộ giáp có chức năng kích hoạt bằng giọng nói, ngài có thể thiết lập lại, mật khẩu kích hoạt chuỗi bùng nổ mặc định là...”

Nói đến đây, lại có vẻ hơi ngập ngừng với ngại ngùng.

“Là gì thế !?” Claude ngớ ngẩn hỏi.

Kim Ji Song hít vào một hơi, rồi đột nhiên cao giọng nói đồng rạc:

“Cháy lên đi, tiểu vũ trụ của ta.”

Robert đen mặt lại hỏi:

“Đứa nào nghĩ ra vậy !?”

Kim Ji Song xoa mồ hôi trán đáp:

“Ngài thông cảm, nhân viên thiết kế độ này xem anime quá nhiều ạ. Nhưng không phải câu đó hét lên rất có khí thế sao !? Cháy lên đi...”

Robert: “Ta cũng muốn bùng cháy rồi đây.”

...

“Làm ăn chậm chạp quá, sao lúc này còn chưa tới nữa.”

Hoài Nam vừa nhìn đồng hồ vừa lẩm bầm. Hắn vừa đáp xuống một không hạm khác, cái này là cái thứ ba rồi, đám Kim đan kỳ cứ nhìn thấy Shen Jian bên cạnh hắn là như hổ đói nhìn thấy mồi, bất kể sống chết lao tới đây liều mạng, đã giết năm tên rồi mà vẫn cứ như thiếu thân lao đến. Mấy cái không hạm hắn đáp xuống trước đó đều bị hủy cả. Thành thật xin lỗi mấy đồng chí lái tàu. Khẩu Air Gun của hắn cũng đã bị một lần kiểm khí chấn nát, lựu đạn bên hông đã dùng sạch, có thể nói bây giờ hắn như một thiếu nữ khóa thân, tay không tác sát giữa bầy lang sói.

Shen Jian bên cạnh hắn cũng đang thờ dốc mấy lượt, liên tục đánh với năm tu chân giả kim đan kỳ cũng khiến hắn mệt muốn thổ huyết, nhất là còn phải phân tâm bảo vệ gã cấp trên quái gở này nữa. Đã biết để hắn ra tay sẽ hấp dẫn đám tu chân giả khác mò đến, vậy còn cố đâm ăn xoi sai hắn đi bắn lên người ta làm gì !?

Vừa nghĩ như vậy, mệnh lệnh tiếp theo lại được truyền tới:

“Shen Jian, thấy gã tiên nhân mặc giáp đỏ điều khiển ba lưỡi đao lửa xoáy xoáy kia không !? Nhìn màu mè thấy ghét, bắn rụng hắn đi.”

Shen Jian chần chờ không bắn, Hoài Nam thấy vậy kỳ quái hỏi:

“Sao thế !?”

“Anh phải biết nếu tôi bắn cú này nữa, chỉ sợ sức lực mạng anh nhảy sang không hạm khác cũng không còn, nếu tiếp tục có tu chân giả kim đan kỳ bị hấp dẫn tới nữa, chúng ta chết chắc đấy.”

“Haha, cậu sợ chết à !?”

Shen Jian lắc đầu:

“Không phải, nhưng nhiệm vụ của tôi là bảo đảm an toàn cho anh. Không phải chú tâm giết chóc trên chiến dịch mở màn này.”

Hoài Nam gãi gãi đầu nói với vẻ ái ngại:

“Thành thật xin lỗi đã làm phiền cậu, nhưng mà, cứ bắn đi.”

Shen Jian nhìn gã cấp trên mới gặp nửa ngày này, bộ dáng cợt nhả hay cười đã thu liễm lại hoàn toàn, rốt cuộc không hiểu hắn uống nhầm thuốc gì. Nhưng lệnh là lệnh, đã là quân nhân thì phải nghe theo, hắn lại giương cung lên bắn liên ba mũi.

Có lẽ không cần phải giữ sức nữa vì đằng nào bắn xong cũng sẽ hụt hơi, ba mũi tên này ngoại trừ uy lực khủng bố ra, bất kể kỹ thuật, tốc độ góc bắn đều thuộc vào hàng âm độc tinh chuẩn nhất, gã cao thủ kim đan kỳ kia còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị bắn thành mạt vụn, dư thể mũi tên không giảm, tiếp tục xuyên qua hai gã cao thủ khác sau lưng hắn, ba người chỉ kịp có một tiếng kêu thảm, tất cả đã hồn phi phách tán.

“Bắn chuẩn lắm, chắc cậu cũng nhìn ra rồi, gã này và mấy gã nữa đang có dấu hiệu liên kết, chắc là định tổ hợp lại làm thành cái trận pháp gì gì đó. Tôi đã đọc qua tài liệu, trận pháp tiên giới một khi hình thành trên chiến trường thì không có cái nào tốt lành cả. Dù đây mới là trận chiến mở đầu, đám thiết bị cơ giới chúng ta được sử dụng đều chỉ là rác thải từ thời kháng thần chiến, mục đích để lấy tư liệu là chính, nhưng bên trong đều có người lái đấy, chết nhiều là không tốt.”

Hoài Nam cất ống nhòm đi, nói với giọng tán thưởng.

“Làm tốt lắm, khi này tôi hỏi cậu có sợ chết không, thực ra chính tôi mới đang sợ muốn chết. Tôi có cái tật xấu là rất sợ chết, sợ lắm, nhưng càng sợ hơn khi thấy đồng bào chết trước mắt mình. Được rồi, nói nhầm thế thôi, hình như có mấy gã đang xông về phía này kìa... má ơi, cứu con.”

Nói rồi mặc kệ Shen Jian đang ngăn người đứng đó, Hoài Nam chạy ra chỗ khoang lái của không hạn, liều mạng đập đập lên cửa kính, vội vàng hét lớn:

“Thuyền trường, quay đầu tàu, quay đầu mau, chết cả đám bây giờ. Mà thôi, chắc không kịp, có thiết bị vận chuyển cấp tốc nào không!? Cho tôi lên, tôi là sĩ quan cao cấp...”

Quá trễ, từ xa đã có tiếng thét gào phẫn nộ:

“Tu chân giả lại phục vụ dưới trướng phạm nhân, không biết xấu hổ, ta diệt ngươi.”

Hoài Nam kinh hãi quay đầu lại:

“Ta xxx, Kim đan hậu kỳ, nhanh quá vậy!? Shen Jian, lệnh đây, chú nhảy sang tàu khác đi, đừng lo cho anh.”

Mệnh lệnh được ra gấp gáp này đánh thức Shen Jian trong cơn ngơ ngẩn tỉnh lại, hiểu được đầu cua tai nheo, hấn giận lắm, vừa nhảy sang tàu khác vừa giơ ngón giữa với cấp trên. Vậy mà vừa rồi mình còn kính trọng hấn mất mấy giây, hóa ra tính cả rồi, thật mất mặt, bị hấn quay như đé, dùng xong là ném đi ngay. Cái loại tiểu nhân này...

Hoài Nam chỉ cười giả lả, Shen Jian vừa nhảy sang chỗ khác thì mấy gã tiên nhân kia cũng như mèo chạy theo mỡ, cả đám rẽ hướng chạy theo ngay, quả là lực hấp dẫn của hot boy. Hơn nữa không phải mang theo gánh nặng như hấn, Shen Jian chạy nhanh hơn hấn. Minh quả là có con mắt nhìn người, cổ lên bạn Shen Jian, mình tin tưởng bạn lắm, Hoài Nam đắc ý thầm nghĩ.

Đột ngột sau lưng có cảm giác nguy cơ tràn ngập, bản năng của người sợ chết cảnh báo Hoài Nam mãnh liệt, thân thể đưa ra hành động trước cả khi bộ não kịp suy nghĩ để trốn chết. Hoài Nam nhảy tới trước, lăn lông lốc vài vòng rồi lao đảo đứng dậy nhìn lại, từ trên trời rơi xuống một thanh phi kiếm cổ phác, mang theo những cơn gió sắc bén gia trì, nhẹ nhàng cưa đôi cả không hạn từ chỗ hấn vừa đứng.

Nửa không hạn chỗ Hoài Nam đứng bị cắt rời ra, còn may chưa trúng động cơ nên nó chưa nổ, giống như một mặt sàn bằng phẳng bị ném ra khỏi tòa nhà cao tầng, Hoài Nam đứng trên đó không có cảm giác chao đảo gì cả, một kiếm sắc bén đến mức này đủ khiến kinh hãi thế tục.

Gã tiên nhân điều khiển phi kiếm nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Hoài Nam, máy đo trên người phát ra mấy mã cảnh báo, Hoài Nam buồn bực, lại là Kim đan hậu kỳ, từ khi nào đám này như rau ngoài chợ thế kia. Nếu so chức vị, kim đan hậu kỳ ở tiên giới tương đương một gã quản lý cửa hàng tại trái đất đây, cũng có địa vị xã hội lắm chứ không đùa, trong một ngày bị năm sáu tên như vậy truy sát, chỉ có thể trách cuộc đời quá tươi đẹp.

“Bản đạo Vô Nhai tử, người Thiên Hồng phái, danh phái thứ tư ở nhất cảnh thiên. Bản đạo quan sát ngươi và đạo hữu kim đan kỳ trẻ tuổi kia đã lâu, rất lấy làm kinh ngạc. Tại sao ngươi có thể nhìn ra mắt trận mơ hồ giữa ba ngàn cao thủ kim đan kỳ như vậy, mỗi người sai thiếu niên kia giết đều là mắt trận bọn ta ẩn giấu, bọn họ bị giết thì trận pháp đều tan rã ngay, không có cách nào để phát huy chiến lực thật sự của mỗi người trong loạn chiến cả. Chỉ mình hai người đã phá hoại hơn 30% chiến lực tổng thể của bọn ta. Các người đều còn rất trẻ như vậy, thật sự rất đáng sợ đấy.”

Tay đạo sĩ này không ngờ còn có hứng thú đứng đó tán dóc, càng hay. Hoài Nam buông khẩu súng tự động mới vơ đại được ở thành không hạn xuống, bày tỏ mình không có địch ý, lúng phếng khiến đối phương đốt cháy giai đoạn, chém trước nói sau thì phiền toái lắm. Chắc là không chết được đâu, nhưng bị thương thì hấn rồi, sau này khó lấy vợ lắm.

“A ha ha, vị lão thần tiên này quá khen, cháu đây tùy tiện chỉ bữa cũng trúng được một hai cụ làm mắt trận, cái này chắc là ăn rùa đó. À, nói theo ngôn ngữ tiên giới thì đây là vấn đề nhân phẩm, chắc do thường ngày ăn ở tốt nên được báo đáp đó mà.”

Vô Nhai tử cười lạnh:

“Xem ra ngươi căn bản vốn không hề muốn giao lưu. Cũng tốt, ta sẽ giết ngươi rồi thực hiện sư hồn thuật, khai thác hết ký ức khi còn sống của ngươi. Vốn còn tôn trọng muốn cho ngươi còn một mảnh hồn để đầu thai, đến lúc này thì đừng trách ta nữa.”

Nói rồi biến mất.

Teleporter!?

Từ này lóe ra trong đầu Hoài Nam, hấn cũng biết là do tốc độ của lão quá nhanh, nhanh đến mức mình theo kịp nên mới sinh ra hiệu ứng biến mất như vậy, nhưng nghĩ nhảm lúc sống chết để phân tán sợ hãi đã thành một loại bản năng của hấn. Đồng thời lúc đó, hấn cũng ấn một nút bí mật trên thắt lưng của mình, chân thì liều mạng nhảy sang một bên.

Bùm

Sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, cả người giống như bị búa tạ đập vào, Hoài Nam bị đánh bay ra khỏi không hạn, nội tạng bị chấn động, phun ra mấy búng máu lớn.

Giáp tán xạ linh lực.

Kiểm khí của phi kiếm sắc bén vô cùng là do vô số hạt linh từ theo dòng linh lực truyền vào, kích hoạt phù văn công nghệ trên pháp bảo đó rồi phát tán ra dưới dạng lưới của công suất cực cao. Nếu như phát ra một luồng tín hiệu đủ để nhiễu loạn quá trình truyền linh lực đó, cũng giống như đặt cực nam châm lớn gần tivi vậy, đường truyền sẽ xảy ra vấn đề trong phút chốc, trước khi cao thủ sử dụng linh lực kia ý thức được mà điều chỉnh lại.

Trong khoảnh khắc linh lực bị nhiễu loạn khiến cho phi kiếm mất đi làn kiếm khí sắc bén vốn có của nó, trong khoảng nửa giây, cú chém toàn lực của Vô Nhai Tử đã mất đi hiệu ứng kiếm khí vốn có thể cắt đôi cả chiến hạm của mình, nó chỉ còn là sức mạnh thuần túy của một người có lực tay gấp 30 lần phạm nhân. Vừa vặn nằm trong phạm vi Hoài Nam có thể chịu đựng được. Hơn nữa bộ trang phục hắn đang mặc được làm từ sợi cacbon cường lực, đủ để chịu được lực kéo vài tấn mà không rách, phi kiếm bình thường căn bản không thể cắt xuyên qua được nếu không có kiếm khí.

Bởi vậy hắn không bị cắt đôi, mà chỉ bị đánh bay, nhưng gãy vài cái xương là chuyện tất yếu. Bây giờ không nói gì đến phi kiếm, chỉ cần dùng nắm tay đánh thương, Vô Nhai Tử cũng có thể đập chết hắn.

Và tất nhiên lão không hề do dự khi chuẩn bị làm điều đó. Chỉ mất khoảng không phải mấy giây ngỡ ngàng vì phi kiếm không đạt được hiệu quả như ý muốn, Vô Nhai Tử đã lấy lại tinh thần, tiếp tục bay đến trước mặt Hoài Nam đang rơi tự do, nắm tay bọc trong một luồng sâm sét giáng xuống không lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vô đề

Nửa giờ bay lượn trên bầu trời đặc khối này đủ khiến Vô Nhai Tử đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Những con chim sát mạng theo phạm nhân bắn ra các hạt kim loại mạnh mẽ, những pháp bảo hình trụ có thể nổ tung linh quang trảo của tiên nhân, một thiếu niên niên kỷ mới khoảng hai mươi đã có tu vi kim đan kỳ, một thanh niên khác lại dễ dàng chỉ ra mất trận công kích huyền ảo của tu chân giới. Từng thứ, từng thứ đều khiến người ta sợ hãi. Không thể hiểu nổi, rốt cuộc 4000 năm nay ở hạ giới đã xảy ra những gì, tại sao lại có thể khiến đám phạm nhân từng run rẩy quý mọp mỗi khi bọn họ đi qua có được chiến lực đáng sợ như thế.

Gã thanh niên có thể chỉ ra kẻ hồ trận pháp này có vẻ như biết rất nhiều, không thể bỏ qua cho hắn.

Vô Nhai Tử vừa nghĩ vừa bay tới chỗ Hoài Nam như một quả đạn pháo, không khí trên đường bay của lão ùng ùng nổ vang, chớp mắt đã tới trước mặt Hoài Nam, thu lại phi kiếm, tay nắm thành trảo vung ra. Lão tạm thời không muốn giết gã thanh niên có giá trị này nữa.

Đột nhiên Vô Nhai Tử lại nhìn thấy trên khuôn mặt nhún nhó của hắn, cái khoe miệng còn vương máu kia bỗng nở ra một nụ cười châm biếm khó hiểu. Cùng lúc đó, một luồng áp lực kinh khủng từ bên hông bắn đến, tốc độ như sao xẹt, vượt quá khả năng phản xạ của lão.

Xèoooo

Để lại một tiếng cháy khét trong không khí, nửa thân trên của Vô Nhai Tử biến mất, chỉ còn lại cánh tay vôi ra văng tới chỗ Hoài Nam, vừa hay tạt lên khuôn mặt hắn một cái đau điếng. Vừa rồi lão di chuyển cực nhanh, tốc độ của cánh tay này không kém hơn một viên đạn là bao. Nếu không phải hắn da thô thịt dày thì chỉ sợ cái mặt đã vỡ ra mất.

Hoài Nam xoa cái má xưng phồng rộp quay đầu nhìn về phía Trung Thành giờ lên một ngón tay cái. Gã này chẳng buồn nhìn, tiếp tục giương súng nhắm tới một gã tiên nhân khác, tiện tay bóp cò, lại thêm một ông lão nữa ra đi mà không phải do tuổi già sức yếu.

Với khẩu Rail Gun đáng sợ trên tay, hiệu suất hắn giết người còn cao hơn cả Hoài Nam lẫn Shen Jian tổng hợp lại, nhưng thực tế tác dụng với chiến trận không lớn, vì những người bị giết đều là những kẻ bay lẻ tẻ, không được số đông cung cấp các hiệu ứng bảo vệ, có giết đi cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến lực chiến đấu tổng thể của các tiên nhân còn lại.

Vừa nghĩ như vậy, Hoài Nam đột nhiên nhớ ra mình còn đang rơi, đã xuyên qua tầng mây, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bắn giết hoành tráng bên dưới. Xe tank, xe pháo, đội binh sĩ trọng giáp, tất cả đang kết thành hình vòng tròn vây khốn đám tiên nhân trúc cơ kỳ ở giữa, có vẻ thuận lợi hơn phía trên rất nhiều, giống như đồ sát một phía. Thình thoảng có vài gã tiên nhân Kim Đan Kỳ muốn lao xuống trợ giúp thì đều bị những xạ thủ như Trung thành xử đẹp giữa trời, tạo ra một đám mây máu nhỏ nhỏ hết như hoa hồng nở rộ giữa tầng mây.

Từ xa có hai bóng người bay tới, Hoài Nam nheo mắt một chút thì thấy rõ được là Robert với Claude, hai con hàng chậm chạp này, nếu tới sớm một chút thì hắn đã không phải chật vật như vậy. Mà cũng không thể trách họ được, chủ yếu là do mình tự tìm thiệt thòi, nếu không bảo Shen Jian bắn nốt cái gã tiên nhân ngửa mặt kia thì bên cạnh vẫn có một bảo tiêu khá khảm đấy. Và lại dù sao bọn họ mới hợp tác chưa tới một ngày, nhận lệnh và thi thành chậm chể cũng là bình thường.

Claude bay tới song song với Hoài Nam đang rơi, tò mò hỏi:

“Sếp, ai tát anh vậy !?”

Nói vậy là vì trên mặt hắn còn có dấu năm ngón tay của Vô Nhai Tử in rõ ràng lắm, Hoài Nam chẳng buồn trả lời, chỉ bảo:

“Đờ tôi mau, tan xác bây giờ, sắp chạm đất rồi đây.”

Gã siêu năng lực gia hệ Hòa Claude vội vội vàng vàng tóm lấy áo Hoài Nam, rồi từ từ giảm tốc rơi. Hắn không dám dừng lại ngay lập tức, nếu không

phản lực do dừng lại đột ngột cũng sẽ chẳng kém gì ném Hoài Nam từ một tòa nhà cao tầng xuống đất, có văng mảnh nào ra không thì chưa rõ, nhưng xương sống đỉnh công là chuyện chắc chắn.

Robert cũng vừa bay đến, hần phi hành bằng thiết bị phản trọng lực sau lưng bộ giáp, thứ này tạo ra một quả cầu trọng lực giả ngay trên lưng người sử dụng, lợi dụng hấp lực đó đối chọi và triệt tiêu trọng lực của mặt đất, hút ngược người đó lên trời. Muốn bay đi đâu thì di chuyển quả cầu này là được, thế nhưng tốc độ không thể cao bằng Claude tự biến hai chân mình thành tên lửa, dùng áp suất không khí để di chuyển được, đây là lợi thế đặc thù của siêu năng lực gia, muốn bắt trước trừ khi trở thành siêu năng lực gia hòa hệ như hần, nếu không chỉ có thể ghen tị mà thôi. Siêu năng lực gia là trời sinh đã thế, có phẫu thuật cải tạo Genre cũng chẳng được. Robert nhìn Hoài Nam mặt tái xanh đang bị Claude túm cổ áo hỏi:

“Bây giờ làm gì!? Dưới này đánh sắp xong rồi đấy. Chẳng có tý hàm lượng kỹ thuật nào, dùng súng bắn con nhà người ta xối xả thế kia thật mất nét.”

Hoài Nam cời cúc áo gần cổ nhất ra cho dễ thở, lại ngay lập tức bị tăng cúc kế tiếp xiết lên, khó chịu lắm nhưng vẫn bảo:

“Phía trên, ở trên trời mới là đánh chính, dưới này chỉ là đám trúc cơ kỳ thôi. Nếu không phải cần cho đám quân nhân kia lấy thêm kinh nghiệm về khả năng phòng ngự của tiên nhân, một quả bom là sạch ráo.”

Nói rồi chỉ tay lên trời.

Robert ồ lên hứng thú, nhắm thẳng tầng mây vẫn đang ầm ỉ phát ra những tiếng nổ kia bay thẳng lên. Claude nhanh chóng hạ Hoài Nam xuống rồi cũng theo đó bay lên.

Hoài Nam đáp xuống đất, gõ gõ lên cái xe tăng gần nhất, một ông lão mắt hai cái răng cửa bật nắp chui ra, cười nham nhở với hần:

“Trung tá, cậu cần gì à !?”

“Có thuốc không, cháu xin điều. À tiện thì cho cháu mượn khẩu súng, vừa xong bị chém bay mất rồi.”

Ông già kín đáo lấy ra một hộp thuốc dúi vào tay hần, cũng rút bên hông ra một khẩu Air Gun phiên bản cũ cho Hoài Nam, xong đầu đẩy lại chui vào ổ quan tài bọc thép của mình tiếp tục hứng chí bắn bùm bùm.

35 năm rồi mới lại có đại chiến kiểu này, hôm nay ông ta phải bắn cho đã nghiền. Đám người bay đi bay lại như chim kia khiến cho màn hình nhắm bắn của ông ta giống như một máy chơi game bắn súng góc nhìn thứ nhất, vị lão binh dày dạn kinh nghiệm này bấu môi chê đường bay đối thủ không đủ lắt léo rồi thuận tay bóp cò.

Đoàng một tiếng, Hoài Nam rút một điều thuốc, đưa tay lên tai ngoáy ngoáy, tiền sư, thuốc súng vào tai rồi hay sao mà ngửa thế, vừa híp mắt quan sát đường đi của viên đạn. Ông bác này bắn chuẩn khiếp luôn, gã cao thủ trúc cơ kỳ đang bay loạn như ruồi bắn kiếm khí tứ tung bị một pháo này thổi bay, viên đạn còn thuận tiện bắn bẻ phi kiếm dưới chân một gã khác, làm hần rơi xuống bẹp ruột đập xác chết tươi. Một ná hai chim, Hoài Nam lại giờ lên ngón tay cái tán thưởng.

Cùng lúc đó Shen Jian từ trên trời hạ xuống, mặt mũi bầm dập, thế là hết đẹp trai lạnh lùng, Hoài Nam ung lắm, tiện tay đưa ra bao thuốc, gã này lắc đầu từ chối, lập tức ngồi xuống đất xếp bằng, khôi phục linh lực tiêu hao này giờ.

Ông lão lái xe tăng kia đã di chuyển rồi, mảnh đất trống vắng chỉ còn hai người bọn họ, bên tai liên tục nghe những tiếng pháo nổ đi dưng mà ong hết cả đầu. Cũng may đây là vùng rìa chiến sự rồi, tất cả kẻ địch còn đang bị quây ở giữa bắn cho loạn cào không dứt ra được, ở đây là vùng tốt nhất để xem phim chiến tranh khoa học viễn tưởng. Hoài Nam sờ sờ người, còn may di động vẫn chưa bị chém bể, chỉ tội sờ lên là hông còn đau rất, chốc nữa về phải đi khám ngay, ảnh hưởng đến con cái sau này thì không tốt. Hần lấy ra di động, chốc chốc chụp ảnh một cái xe tăng đang phun lửa, một quả tên lửa bay bay dưới chiều tà lãng mạn, phải chi cái cánh của nó đập đập được mấy cái thì đẹp, nhưng mà đây là ảnh chụp chứ không phải video, nên cho qua cũng được. Sau đầu đẩy quay sang chụp cái mặt bầm dập của Shen Jian, tiện thể up nó lên trang mạng xã hội, viết một dòng Status:

“Chiến hữu ngày đầu tiên, bị thương rất nặng, cầu 1000 like cho anh ấy hồi phục lại.”

Xa xa, bên ngoài chiến trường, không ai để ý tới có một đội quân mặc trang phục ngự trang quang học đang từ từ di chuyển, mỗi người vác trên lưng một thiết bị hình cầu, chia ra thành từng nhóm nhỏ, dần dần lấp đặt chúng xung quanh toàn bộ chiến trường. Bao phủ hết toàn bộ tiên nhân lẫn phạm nhân tham chiến bên trong.

...

Bầu trời tụ đám mây mù, một tia sét lớn giữa trời âm u, sau đó một ông lão tiên phong đạo cốt xuất hiện trên đỉnh núi nơi các nhà cầm quyền của nhất cảnh thiên đang tụ hội, ngay chính giữa hội nghị vòng tròn của mười đại phái.

Trưởng môn Thiên Nhất phái là người đầu tiên nhận ra thân phận của ông lão này, cung kính cúi người xuống thành khăn hô lên:

“Cung nghênh lão tổ xuất quan.”

Theo sau đó, tất cả các đệ tử Thiên Nhất phái cũng kích động cúi xuống hô lớn:

“Chúng đệ tử tham kiến lão tổ tông. Cung nghênh lão tổ tông xuất quan.”

Chín vị danh sĩ còn lại sau một hồi khiếp đảm nhìn nhau, cũng đành thành khẩn cúi đầu xuống hạ lễ:

“Tham kiến Thái Nhất tiền bối, chúc mừng người đã đột phá hóa thân trung kỳ.”

Cả đỉnh núi, trăm người như một, thanh thế lớn vô cùng. Đây là người mạnh nhất của tầng trời này, ông ta xứng đáng được như vậy. Phần thể diện và danh vọng này cũng chính là mục tiêu của vô số tu chân giả, cung cấp cho bọn họ nghị lực sống qua những năm tháng nhàm chán mài đầu vào núi tu luyện.

Thái Nhất chân nhân vuốt vuốt chòm râu dài lòng cười cười, phát tay lên, một luồng linh khí nồng đậm xuất hiện nâng đỡ thân hình của tất cả những người đang quỳ dậy. Ông ta nói với giọng hòa ái:

“Đều là người tu đạo cả, không cần đa lễ như vậy.”

Rồi trước đủ loại ánh mắt sững sờ, ngạc nhiên, kích động của toàn bộ cao thủ Nguyên Anh kỳ đứng đây, ông ta nhìn về một dải núi trơ trọi không có ai đứng gần đó, cười vang nói:

“Đạo hữu đã đến từ lâu, có sao không xuất hiện!? Có phải nhìn xem sắc mặt đám hậu bối của ta thay đổi liên tục vui lắm không!?”

Hơn trăm cao thủ Nguyên Anh kỳ ở đây cùng phóng ra thần thức dày đặc tập trung vào đoạn núi trơ trọi đó, từng nhánh cây ngọn cỏ đều bị ý thức mạnh mẽ giống như rada siêu cấp của bọn họ rà qua một lượt, không ai thấy có gì bất thường, bọn họ hít vào một hơi cảnh giác. Không có ai nghi ngờ lời lão tổ tông vừa nói, ở tiên giới này thực lực đại biểu cho tất cả, lời của tu sĩ cao cấp nói ra đều là chân lý, không thể sai được. Bọn họ không nhìn ra chỉ có thể trách thực lực của mình chưa tới.

Quả nhiên, lời vừa dứt, không gian ở đoạn núi trơ trọi đó đột ngột rung động, sau đó giống như một tấm màn vô hình bị vén ra, một cô gái ăn mặc kỳ quái xuất hiện.

Áo sơ mi trắng, quần jean tối màu bó sát, tôn lên những đường cong nhẹ nhàng, lại không át đi được cốt khí từ bờ vai kiên nghị, cái cổ thẳng tắp, và mái tóc đen dài đứng trên đỉnh núi lớn cũng không bị gió thổi lay.

Cô gái này đưa ánh mắt có chút phiền muộn, nặng nề nhìn vào Thái Nhất chân nhân rồi nói:

“Không phải, chỉ là nhìn thái độ của các người với cuộc chiến này, tôi thật không nghĩ ra cách gì để cải biến nó, ngoại trừ đánh ngã tất cả mọi người ở đây.”

Ngừng một chút, cảm nhận được những ánh mắt thù địch xen lẫn vẻ không tin tưởng và trào phúng xung quanh, cô nói tiếp:

“Với những người đã tu luyện mấy trăm năm, mấy ngàn năm như các vị, đột ngột bị một con bé hai mươi tuổi đầu như tôi đây đánh ngã, tôi sợ các người không chịu được cú sốc đó.”

“Nghe nói ở tiên giới, mất đi tôn nghiêm, mất đi lý tưởng tu đạo thì không khác gì đã chết, tôi không muốn dẫm kích các người như vậy.”

Khi nói những lời này, ánh mắt cô ta không hề dao động, từng lời từng chữ nói ra bình thản nhẹ nhàng, giống như việc đó là đương nhiên phải vậy. Bất chấp trước mặt cô đang tồn tại hơn trăm gã tiên nhân được coi là mạnh nhất tầng trời này, và một lão tổ tông của họ nữa.

Giống như một trò đùa, lại chẳng có ai dám cười. Tất cả người ở đây đều là cao thủ, dù không cảm nhận được chút áp lực nào từ bóng dáng nhỏ nhắn kia, bọn họ vẫn được giác quan thứ sáu từ trăm ngàn trận chiến trong cuộc đời mình cảnh báo, đối phương...

Cực kỳ nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lý do ngưng chiến

Thế nhưng nguy hiểm thì nguy hiểm, nếu tỏ ra sợ sệt quá đáng, vậy mặt mũi của bọn họ để đi đâu. Vào lúc này luôn có những người đứng ra thay lời đám đồng môn nói.

“Hừ, thật ngông cuồng, chỉ dựa vào một mình người mà dám đứng trước chúng ta nói những lời như vậy.” Một vị trưởng lão khinh thường hừ lạnh.

“Cuồng đồ, để ta bẻ gãy tứ chi của ngươi, xem còn dám lớn lối như vậy hay không.” Câu thoại kinh điển này là của một vị trưởng lão nóng nảy khác. Vừa nói, ông ta và hai người nữa cùng lúc vọt lên như sấm sét. Ý đồ tiên phát chế nhân, một chiêu đắc thủ. Lùi lại mà xét, thì coi như đánh không lại cũng có thể biến về, dù sao có ba người cùng lên, chưa chắc mình đã là kẻ xui xẻo nằm lại, một mảng dừng khí cũng không đánh mất, nhất cử lưỡng tiện.

Tốc độ của mỗi vị Kim Đan kỳ đã vượt qua tốc độ Mach, Nguyên anh Kỳ lại càng cường hoành hơn, dùng tốc độ gây để tính toán đã không còn phù

hợp nữa. Mỗi người bọn họ đều có thể vượt qua vài trăm mét chỉ với một phần trăm giấy. Đây là lý do tại sao khi nói đến tiên nhân, người ta thường mô tả bọn họ có khả năng biến qua biến lại, thực ra chỉ là do hiệu ứng lưu ảnh khi di chuyển quá nhanh mà thôi.

Tức là nếu có người thường đứng ở đây nhìn xem, bọn họ chỉ thấy dùng một cái, ba ông già cùng biến mất, và lại dùng một cái, ba người bọn họ đều đã nằm ê càng dưới đất, trợn mắt há mồm, vẻ mặt ngạc nhiên tột độ, run tay lên chỉ chỉ vào cô gái kia...

“Người người...”

“Làm sao có thể...”

Nếu có camera quay siêu chậm, hình dung lại toàn bộ động tác, thì mọi chuyện xảy ra như thế này:

Ba ông già vọt tới thiếu nữ, khoa tay múa chân, bộ dáng như lang như sói. Sau đó hai người trong đó dậm chân một lần nữa, bứt phá tốc độ, vòng ra sau lưng cô ta, bốn tay trào ra, muốn khóa chặt hai tay thiếu nữ, còn một người nữa thì cong eo, chính diện vừa trượt hai chân trên mặt đất vừa dậm tới.

Thiếu nữ đứng yên tại chỗ, hai tay chỉ nhích lên một chút, khiến cho bốn trảo của hai ông già phía sau vô hiệu, sau đó ngón tay thanh mảnh của cô ta miết nhẹ lên cổ tay bọn họ, sinh ra một lực ma sát vừa đủ, không làm tổn thương da thịt của bất kỳ ai, chỉ khiến bọn họ theo quán tính tiếp tục bay tới, thế là bốn cái tay đánh lên cùng lúc va chạm với năm đấm đang đánh đến của ông già đằng trước, cùng khiến ba người chấn động học máu mà choáng váng. Nhân tiện, trạng thái siêu tốc này thì mỗi giọt máu bắn ra cũng là vận tốc siêu thanh, đủ sức xuyên thủng vài khối bê tông cốt thép.

Cô gái kia bước chân lên một bước, lách qua ba dòng máu bắn tới như phi đạn, bước chân quý dị, giống như mấy giọt máu kia không hện mà cùng chừa một khoảng trống để cô ta lách qua, sau đó ngón tay kia lại vung lên, điểm nhẹ vào mi tâm của ba ông già, ấn tới, đồng thời gạt gót chân, khiến trọng tâm của bọn họ bị lệch ra sau, cả ba cùng ngã ngửa ra mặt đất, máu phun lên trời rồi lại rơi xuống rửa mặt.

Dùng một ngón tay khiến ba cao thủ nguyên anh kỳ ê càng ra đất, thậm chí có vẻ không đứng lên nổi.

Thậm chí không phát ra một chút dao động năng lượng nào, chỉ dùng vài tiểu xảo đã làm được như vậy.

Đẳng cấp chênh lệch nhau quá nhiều.

Những người có mặt đều chấn kinh, sợ hãi đánh giá lại một lần nữa.

Thực lực như vậy, nói đánh ngã tất cả bọn họ hẳn cũng không phải chuyện đùa. Đáng buồn là vừa rồi họ vẫn cho rằng đó là chuyện đùa đấy.

Thái Nhất chân nhân có phần âm trầm, ở đẳng cấp của ông ta, còn nhìn được nhiều hơn đám người xung quanh một chút. Cô gái này thể hiện ra tốc độ vừa đủ trong phạm vi bọn họ có thể nhận biết được để ra tay, không, đúng hơn là lực ấn tới mà cô ta sử dụng còn kém hơn lực nâng của một gã trúc cơ kỳ, nhưng lại dễ dàng cho ba gã nguyên anh ngửa mặt lên trời khóc than ai oán. Đổi lại là ông ta, muốn áp chế tu vi xuống kim đan kỳ cũng có thể đánh hạ ba gã nguyên anh, nhưng chắc chắn không thể nhẹ nhàng như vậy, thậm chí còn phải vận dụng pháp bảo, bí bảo, bí kỹ, nguyên thần, hiểm thắng may ra mới có thể.

Tu vi của cô gái này hơn ông ta không chỉ một vài cấp.

Đây có thể là tồn tại ngang cấp với các thượng tiên, thậm chí đứng trước thiên đế nói chuyện cũng có thể đứng thẳng.

Người như vậy làm sao có thể tồn tại ở nhân giới chứ !?

“Vị tiểu thư này, thứ lỗi cho tại hạ mạo muội, cô tại sao lại muốn dừng cuộc chiến này lại.” Thái Nhất chân nhân nhíu mày, ôm quyền chậm rãi nói. Vừa thể hiện sự tôn trọng, vừa không mất mặt.

Cô gái cũng không có làm phách gì, thấy có người bình tĩnh nói chuyện, vội vàng đáp lại:

“Tôi chỉ không muốn có thêm ai chết nữa. Mấy ngày trước giết đã đủ nhiều rồi. Chúng tôi chỉ muốn tới tầng trời thứ ba mươi ba, đối với địa bàn của các vị hoàn toàn không có chủ ý gì cả, vậy nên chiến tranh là vô nghĩa, xin hãy dừng lại đi.”

Thái Nhất chân nhân cười khổ nói:

“Tiểu thư, nể mặt một thân thực lực bất phàm của cô, tại hạ xin nói thẳng, trận chiến này vốn dĩ không thể ngừng lại được.”

Cô gái kia nhíu chặt chân mày, mắt kiên nhẫn hỏi:

“Vì sao !?”

“Vì các người đã chạm đến vẫy ngược của thiên đình. Hôm nay cho dù tất cả chúng ta phải chết ở đây, cũng nhất quyết không để bất cứ phạm nhân nào tới được tầng trời kế tiếp.”

Thái Nhất chân nhân chậm rãi nói với giọng hào hùng:

“Thiên đình là của tiên nhân, phạm nhân muốn đặt chân lên đây phải trải qua lời kiếp tẩy rửa, đánh tan tám thân đề tiện dơ bẩn mới được thiên giới tiếp

nhận, một bước lên tiên, còn bằng không, nhất định thần hồn câu diệt.”

“Thiên đình cao quý như thế, tiên nhân cao cao tại thượng như thế, mới là mục tiêu đáng giá cho hết thầy hi sinh vĩ đại.”

“Các người mang theo trăm vạn phạm nhân đặt chân tới thiên giới, mang theo khí tức nhân loại tầm thường ô uế, nhiễm độc bầu trời, hít thở đi chút linh khí vốn đã vô cùng ít ỏi của tầng trời thứ nhất, đây là chuyện đầu tiên không thể tha thứ.”

“Các người mang pháp bảo kỳ dị lên thiên đình, trăm sát tiên nhân, hành động vượt quyền lợi chủng tộc, man di trắng trợn, xúc động giai cấp cao tầng, có xu thế muốn đập đổ cái ghế cao của tiên nhân, đây là chuyện thứ hai không thể tha thứ.”

“Các người xuất hiện một cao thủ như cô, có thể xem thường tiên nhân nguyên anh kỳ, dễ dàng trăm sát toàn bộ tiên nhân tầng trời thứ nhất, đây là chuyện thứ ba không thể tha thứ. Chỉ riêng bản thân cô đã là một mầm họa với tiên giới, tuy bình thường nội bộ chúng ta lục đục vì vấn đề tài nguyên tu luyện, nhưng một khi có ngoại tộc đặt chân lên thiên đình, tất cả tiên nhân đều nhất nhất chung một thái độ. Như vậy mới có thể đảm bảo sự cường thịnh của tiên giới, tiếp tục duy trì một tiên giới mạnh mẽ bậc nhất lục đạo hiện tại, cho toàn thể tiên tộc chúng ta.”

Thái Nhất chân nhân thao thao bất tuyệt, liệt kê đủ loại lý do từ có lý tới vô lý, nhưng không hề dă động một chữ tới chuyện ngưng chiến, tất cả đều mang nghĩa quyết tử, muốn cho cô gái kia thấy được sự đồng tâm liên minh cường đại của tiên giới. Cô gái kia càng nghe nét mặt càng sa sầm, không ngờ đám người này lại có thể điên cuồng, tự đại, cố chấp tới như vậy. Chỉ cho phép mình mạnh mẽ, bắt kẻ ai thuộc giai cấp tầng dưới trong mắt bọn họ cho thấy khả năng vượt trội đều sẽ bị diệt trừ, cả ngàn năm qua bọn họ đã làm biết bao thứ như vậy, lúc này lại hoành hành kể ra không chút ngại ngùng, trái lại còn lấy đó làm tự hào.

Cô ta nhắm mắt lại, thờ dài..

Đám người này đã không còn cách nào thay đổi rồi.

Chỉ còn có thể cô gắng khuyên can một câu cuối cùng:

“Cho dù biết tất cả sẽ chết, các người vẫn cố chấp như vậy sao !?”

Thái Nhất chân nhân cười lạnh nói:

“Ở đây có hơn trăm cao thủ nguyên anh kỳ, cho dù là thượng tiên muốn trăm sát tất cả bọn ta cũng phải trầy vì tróc vẩy. Ở cấp độ của các người, tu vi chính là mạng sống, các người sẽ không dễ dàng tổn hại nó, nếu không sẽ bị những kẻ bất lương cùng đẳng cấp nhìn chăm chăm vào ăn tươi nuốt sống. Trừ khi cô muốn cá chết lưới rách, nếu không bọn ta chẳng có gì phải sợ. Cùng lắm là liều mạng. Đổi lại nếu như cô không đích thân ra tay, chỉ là đám phạm nhân hèn mọn dưới kia, chỉ cần vài người trong số bọn ta xuống đó, có thể dễ dàng đem chúng bóp nát...”

Cô gái ảo não nói:

“Phạm nhân hèn mọn !? Mấy người nghĩ rằng ở dưới kia là thực lực thật sự của nhân loại hả !?”

“Tin tôi đi, người đó rất đáng sợ, các người không thể chống lại được đâu.”

“Người đó !?” Thái Nhất chân nhân ngăn ra hỏi, có phần lo lắng, lại còn có kẻ nào có tu vi tương đương cô gái này ở nhân giới nữa à !? Trời muốn diệt nhất cảnh thiên chắc !?

Cô gái không đáp nữa, chỉ ngẩng đầu lên, nhưu nhưu mảy.

Đột nhiên, hư không chấn động, tất cả người trên đỉnh núi đều không hẹn mà cùng nhìn về phía bầu trời, một gã thiếu niên không biết từ lúc nào đã lơ lửng ở đó, ngồi trên một cây gậy màu trắng, một chân co lên, một chân buông thõng tùy ý, dùng ánh mắt lạnh nhạt đánh giá hết thầy, bắt gặp ánh mắt của bọn họ, hần từ từ hạ xuống trước mặt cô gái, vỗ vỗ vai cô nhẹ giọng nói:

“Trở về đi.”

“Nhưng bọn họ...”

“Bọn họ nói không sai đâu. Hơn nữa còn thiếu một điểm.” Gã thiếu niên này dùng ánh mắt màu vàng kim lạnh lùng quét qua toàn trường, mỗi một tiên nhân bắt gặp ánh mắt của hắn, kể cả Thái Nhất chân nhân cũng không tự chủ được mà sợ hãi run rẩy.

Áp lực khủng khiếp tỏa ra khiến khuôn mặt mỗi người đều tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ra như suối.

Không nghĩ ngờ gì, lúc này hắn thậm chí còn không cần dùng một đầu ngón tay nào, có thể thoải mái nhẹ nhàng giết sạch bọn họ.

Sức mạnh gì thế này...

Ánh mắt xem thường hết thầy, sinh mạng, sức mạnh, linh lực, trong mắt hắn đều không là gì cả, mạng người như mạng kiến. Phải giết bao nhiêu người mới có ánh mắt như vậy !?

Thái Nhất chân nhân kêu khổ không thôi.

“Còn thiếu một điểm rất quan trọng nữa. Nếu như cao tăng của tiên giới biết được bọn họ để chúng ta thoải mái bước tới tầng trời thứ hai, nhất định sẽ tìm có trục xuất bọn họ ra khỏi tiên giới, cướp lấy toàn bộ tài nguyên của nhất cảnh thiên. Bọn họ không muốn đánh cũng phải đánh. Càng thảm liệt càng tốt, như vậy mới có cái để ăn nói với bên trên.”

Gã thiếu niên tóc trắng như tuyết, cùng đôi mắt màu vàng kim chỉ hơi hột nói vậy, sau đó cùng với cô gái kia biến mất, chỉ để lại một câu cuối cùng:

“Dù sao người chết cũng không phải bọn họ, mà là các đệ tử bên dưới, mất người có thể kiếm lại, mất môn phái, bọn họ mới chính thức đau lòng.”

Người đã đi rồi, chỉ còn tiếng nói để lại vắng vắng, giống như kim châm vào tai, nhức nhối vô cùng.

Mấy gã chương môn nghe vậy bất giác lăm lét nhìn nhau, phát hiện người nào người nấy cũng mặt mũi đỏ bừng như vừa nhậu quá chén, tay ai nấy đều nắm chặt, phát ra tiếng xương cốt răng rắc lạo xạo.

Là trúng tim đen hay nhục nhã !?

Không ai biết.

Nhưng đúng như gã thiếu niên kia nói, một trận này, nhất định phải đánh.

Hơn nữa cũng là càng thảm liệt càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Phản công

“Cậu biết không !? Chỉ với hành động vừa rồi của cậu, tôi có thể đưa cậu ra tòa án quân sự quốc tế với tội danh phản nhân loại. Cho dù là Queen của IMI, đối diện với tính mạng và sự phẫn nộ của 80 tỷ người trái đất, cậu vẫn có thể bị tử hình.”

Thiếu niên tóc bạc ngồi trên cây gậy màu trắng ngọc, thong thả điều khiển nó bay bay hướng về căn cứ nhân loại ở địa phận Thiên Môn phái cũ, lạnh nhạt nói.

Cô gái này cũng liếc nhìn hắn, vừa lơ lửng bay song song, vừa thuận miệng đáp:

“Tôi chưa bao giờ thừa nhận mình là một trong các Queen của IMI cả, không cần cậu bao che cho tôi.”

Sau đó lại cười nhạt:

“Hơn nữa cho dù cả thế giới này muốn tôi chết, cậu cũng không cho phép, phải không !? King của IMI.”

Đáp lại chỉ có sự trầm mặc, hai người ăn ý không nói thêm câu nào nữa, cứ như vậy biến mất sau bức màn chắn màu xanh lam sừng sững bao phủ căn cứ.

...

Đỉnh núi, nơi các cao tăng của Nhất Cảnh Thiên hội họp, những ông già bị áp lực của hai thiếu niên kia làm cho không thể đứng thẳng, lúc này đã lấy lại dũng khí của mình, dùng ánh mắt căm hận nhìn về phía màn chắn màu lam của nhân loại, tán mắt ra khí thế muốn hủy thiên diệt địa.

“Lão tổ tông, bây giờ chúng ta phải làm gì !?”

“Làm gì !? Không phải đã nói rõ ràng rồi sao !?” Thái Nhất chân nhân nheo nheo mắt, vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt của mình, trầm giọng nói thẳng.

“Toàn lực chiến đấu, tất cả cao thủ nguyên anh kỳ nhập trận. Tận lực đem phạm nhân tru sát.”

“Rõ.”

...

Bầu trời chiến trường, nơi đám không hạm và các cao thủ kim đan kỳ đang giằng co chiến đấu, có vẻ hai bên vẫn chưa tận lực đưa ra toàn bộ vốn liếng của mình. Mặc dù máu thịt vẫn nhuộm thắm những đám mây, mảnh sắt vụn văng tung tung nhuộm lửa đỏ rực bầu trời, tiến độ đánh giết của hai bên vẫn bảo trì một mức độ thong thả vừa phải.

Bất kể là quân nhân trái đất, hay cao thủ kim đan kỳ của tiên giới, đây là lần đầu tiên hai phe phải đối đầu với một chủng tộc khác, với lối tấn công hoàn toàn mới lạ như thế này. Bởi vậy đánh dè chừng là chuyện tất yếu. Sau những phút nông nổi do cơn nóng giận vì bị sỉ nhục lúc mới vào trận, các tiên nhân kim đan kỳ đã bình tĩnh lại, bắt đầu thực hiện du đấu.

Vận tốc của cao thủ kim đan kỳ nằm ở khoảng Mach 1 ~ mach 2, toàn lực bút tốc có thể đột phá Mach 7. Bọn họ chỉ cần không chủ động liều mạng đánh giết, với hệ thống ngấm của các chiến cơ kiểu cũ, rất khó bắt được bóng dáng của bất kỳ tu sĩ nào. Hơn nữa bầu trời chiến trường cũng không rộng rãi đến mức có thể cho cả vạn chiến cơ tùy ý bay lắt léo mà thực hiện truy đuổi đánh giết.

Robert và Claude gia nhập chiến trường vừa đúng thời điểm này, hai người mỗi người dẫn lên một chiếc phi cơ chuyên trở, được một vòng sáng quang hạt bao quanh người, xua tan đi toàn bộ áp xuất khí quyển và gió cắt, cùng với một loạt quân nhân mặc chiến giáp kiểu mới bắt đầu tác chiến.

Đeo lên thiết bị liên lạc với phi công bên dưới, Robert nói với giọng thoải mái:

“Bạn nhỏ bên dưới, cậu chỉ cần đuổi kịp lão già kia trong vòng 200m, công kích cứ để tôi lo.”

“Yes sir”

Máy bay vận tải nhanh chóng phun khí, thực hiện gia tốc, thoáng cái đã đột phá Mach 5, cả người Robert trầm xuống, dồn trọng tâm xuống hai chân. Đồng thời gia tăng vòng bảo hộ, nếu không hẳn có thể bị khí áp hất văng đi mất.

Máy bay gia tốc nhanh chóng vọt tới như sét đánh, thoáng cái đã tiếp cận một gã cao thủ kim đan kỳ đang du đấu cùng với vài chiến cơ khác. Thân pháp của gã này vô cùng quý dị, thoát ẩn thoát hiện, không một chiến cơ nào có khả năng ngấm bắn.

Mất thấy có vật thể lạ nhanh chóng tiếp cận, gã này cười lạnh vung tay đánh ra một lần kiếm quang, thanh thể được linh khí gia trì, có thể dễ dàng xé nát lớp vỏ thép của bất kỳ thứ quân hạm nào.

Robert cười trên chiến cơ nheo mắt nhìn làn kiếm khí đánh tới, lập tức lấy ra thanh kiếm bản rộng sau lưng, hét lớn chém mạnh. Một luồng quang hạt trắng vàng cũng đánh ra, va chạm cùng đạo kiếm khí kia, dễ dàng triệt tiêu nó.

Gã kim đan kỳ nhìn thấy vậy thì âm thầm kinh hãi, vội vã thu kiếm bay ngược về, không hề dám ham đấu. Sống càng lâu càng sợ chết, hẳn không muốn phí cái mạng già ở chiến trường này. Một khi bị quấn lấy, mất đi tính cơ động, chắc chắn sẽ bị tầng tầng phi cơ xung quanh xé xác.

Tuy vậy, đang đánh nhau mà quay lưng về phía đối thủ, chính là muốn chết.

Robert đưa kiếm lên vác trên vai, cả người trùng xuống, sức lực từ vòng eo dồn qua mỗi thớ cơ, cuối cùng xuống hai bắp chân, tụ tập ở bàn chân, tạo ra một lực bùng nổ cực mạnh.

Đồng thời bộ giáp của hắn cũng sáng lên rực rỡ.

“Đốt cháy siêu tân tinh trong tiểu vụ trụ, thực hiện bạo phá lần thứ nhất.”

Bùm

Robert biến mất, chỗ hắn vừa đứng trên phi cơ lõm hẳn xuống, gã phi công bị chấn động hoa mắt muốn nôn mửa, cả phi thuyền vận chuyển chao đảo một chút mới ngừng lại được.

Gã kim đan kỳ có tốc độ quý mị bằng thần thức cực mạnh giống như một chiếc siêu rada nhanh chóng bắt được thân ảnh Robert, vừa thấy được lúc này hắn giống như một quả tên lửa siêu thanh, xé ngang bầu trời đánh tới ngay sau lưng mình.

Hắn vội vã giờ bản lĩnh sơ trường, phân thân di ảnh thuật. Thân thể già nua đột ngột vận vẹo mấy cái rồi biến mất, sau đó xuất hiện ở bốn phương hướng khác nhau, toàn lực chạy trốn.

Ngay khi vừa bùng nổ tốc độ và tạo phân thân, Robert đã bay vọt tới sau lưng hắn ở khoảng cách 50m, đại kiếm trên vai vung lên, một lần kiếm vòng dây đặc quét ngang cả vùng trời rộng lớn. Tạo ra bốn tiếng oanh kích như pháo nổ.

Bùm bùm bùm bùm

Không có cái phân thân nào chạy thoát, tất cả đều bị kiếm quang bao phủ, nổ tung thành một bùm máu nhỏ giữa trời, chỉ để lại một tầng mây huyết hồng và mấy cái pháp bảo khó vỡ là tả rơi xuống.

Robert lộn người, vừa vận đáp xuống phi cơ chuyên chở bay tới. Tiếp tục áp sát mục tiêu tiếp theo.

“Không được rồi, bùng nổ như vậy mất sức quá, với cơ địa bây giờ một ngày chỉ làm được mười lần. Xem ra phải tìm đám đông nào đó oanh kích cho đỡ phí.” Robert cảm thấy tứ chi sau khi bùng nổ đều nhũn ra như con chi chi, cái trò bộc phát tiểu vũ trụ này hay thì có hay đấy, nhưng đi chừng quá lớn, tốt nhất vẫn nên hạn chế sử dụng.

Theo sau Robert cũng có tới mấy trăm cao thủ nhân loại, tất cả đều được trang bị thánh y sử dụng công nghệ thần tộc. Bọn họ cũng có khả năng bùng nổ tốc độ và sức mạnh như vậy, tuy không thể tùy ý như hắn, nhưng muốn tiêu diệt một hai gã kim đan kỳ hạng trung thì vẫn dư sức. Chiến đấu chuyển dần

từ phi cơ bắn rui trở thành nơi phô diễn kỹ thuật cá nhân. Người trái đất không chỉ phát triển vượt bậc về khoa học công nghệ, vẫn còn có một đám siêu năng lực gia như hổ đói chờ sẵn. Thời bình với những chiến sĩ này là một liều thuốc độc, cả đám đều chỉ có nước đi làm tội phạm mới có thể thoải mái đánh nhau, chiến tranh này với họ là một liều thuốc giải khai áp lực, tất cả chém giết đều cực kỳ hăng say.

Claude cùng với một đám siêu năng lực gia cũng giống như Robert, sử dụng áp giáp công nghệ Thần tộc, khiến cho siêu năng lực vốn có bạo phá lên gấp mấy lần. Hắn chỉ tùy ý vung tay đã đánh ra những quả cầu lửa với diện tích bằng nửa cái sân bóng đá. Thằng này cưỡi trên máy bay chuyên chở giống như phi cơ rải bom hạng nặng. Chỗ nào hắn bay qua chỗ đó lập tức phát ra những tiếng bùm bùm bùm không ngớt, cùng với những quả cầu lửa to sáng chói mắt, giống như hội trình diễn pháo bông.

Cao thủ kim đan kỳ bị quả cầu lửa đánh trúng không chết cũng mất một lớp da, tất cả đều tan tác, nhao nhao chạy trốn.

Cho đến hiện tại, bất kể là trên trời hay dưới đất, nhân loại đã hoàn toàn ở vị thế áp đảo.

Robert nhìn qua như vậy rồi quay lại với công việc, hắn cưỡi trên máy bay vận tải cao tốc một đường đuổi giết đám cao thủ kim đan kỳ, không ham chiến, chạy đến mỗi nơi chỉ chém qua chém lại một cú, mục đích là để đánh rớt tính cơ động của đám cao thủ này. Mất đi trạng thái di động tốc độ cao, tất cả đều bị phi cơ khóa mục tiêu, vài đầu tên lửa bay đến là tiêu diệt.

Linh quang tráo có thể chống cự đạn 12ly, nhưng đứng trước tên lửa chẳng bày ra chút phòng ngự nào đáng kể, gần như dính là chết. Ngoại trừ một số gã cao thủ theo đường cận chiến, các tiên nhân ưa thích công kích viễn trình bằng phi kiếm hay pháp bảo đều chỉ dựa vào linh quang tráo làm vốn bảo mạng, mất đi thứ này thì bọn họ đều trở thành một đám rùa không mai, dễ dàng bị đồ sát.

....

“Hoàng sư huynh, cứ thế này không ổn rồi, những pháp bảo này của phạm nhân tuy không mạnh nhưng đông khủng khiếp, các sư đệ đang sinh lòng thoái lui, hay là chúng ta cũng rút. Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt !?”

Gã tiên nhân kim đan kỳ này tiện tay dùng phi kiếm chém văng một quả tên lửa, lợi dụng ánh lửa che mắt tiếp cận một gã tiên nhân khác, vội vã bàn lùi.

“Không được, trưởng môn sư thúc đang ở đằng sau quan sát, chúng ta mà mò đầu chạy trốn, về sau làm sao lẫn lộn ở tầng trời thứ nhất được nữa !?”

Bùm bùm bùm

Vừa đúng lúc máy bay chở Claude bay ngang qua gần đó, lại một hồi pháo bông tung bùng, từng quả cầu lửa xuất hiện như một đám mặt trời chen chúc, chói mắt người xem, đội hình của các tiên nhân lập tức tan tác.

“Vỡ rồi, huyền vũ môn trận vỡ rồi, phái Tiên Nhất chạy rồi !”

“Khốn kiếp, uống cho chúng là danh môn chính phái.” Thành sư huynh nghiến răng nghiến lợi nói.

“Các sư đệ, toàn lực tử thủ, đây là cơ hội cho phái Thần Công chúng ta vươn lên vị trí dẫn đầu Nhất cảnh thiên, Phái Tiên Nhất vừa chết mất 300 cao thủ kim đan kỳ, đang nguyên khí đại thương, chúng ta sẽ nhân dịp này đập bọn chúng xuống.”

“Thành sư huynh cẩn thận.”

Từ dưới mặt đất, xuyên qua mấy tầng mây, Trung Thành đã lạnh lùng chìa khẩu súng ngắm khổng lồ của mình về phía này bóp cò.

Xèo xèo xèo...

Tiếng không khí bị đốt nóng bốc lên kinh người, giống như thả thịt vào chảo mỡ, toàn thân Thành Sư Huynh bị luồng từ trường cực mạnh này bao phủ, đốt cháy vào nung chảy, hoàn toàn tiêu thất.

“Thành sư huynh !!!!!”

“Nhị sư huynh, làm sao bây giờ !?”

“Lui, toàn bộ rút lui, chúng ta là tinh nhuệ của môn phái, trưởng môn sư bá sẽ không trách phạt quá mức đâu.”

Lại thêm một đám các ông già tan tác. Phái Tiên nhất và phái Thần công lần lượt là hai danh phái đứng đầu nhất cảnh thiên, bọn họ vừa rút lui, thế cục lập tức biến hóa.

“Phái Thần Công rút lui rồi, Phái tiên nhất cũng lui rồi, mọi người còn đánh cái rắm... mau chạy...”

“Chạy mau a...”

“Khốn kiếp, phạm nhân ti tiện, chúng ta sẽ trở lại.”

“Trở lại cái rắm, mau chạy...”

Bùm bùm...

“Ồi á...”

“Sur đệ, cứu ta !”

“Sur huynh, xin lỗi, mạng ta khó bảo toàn, kiếp sau gặp lại...”

“Ngươi...”

Bùm bùm bùm...

....

“Chạy rồi à !?” Robert bữu môi ngồi bừa xuống nóc phi cơ vận chuyển, rút ra một điếu thuốc hít thật dài, xung quanh vẫn đang đánh giết tung bừa, đúng hơn là đuổi giết vui vẻ. Đám tiên nhân đang co đầu rút cổ chạy trốn chết như chó nhà có tang, áp lực phía hấn đã chẳng còn chút nào.

Trời đã xế chiều.

“Cảnh đẹp đấy.”

Hắn thả khói trong miệng ra, tạo thành hình trái tim, lại lấy ngón tay đâm xuyên qua tâm trái tim đó, khuấy cho nó tan tành rồi từ từ biến mất.

Đột nhiên từ sau màn khói thuốc, một con lốc mạnh không biết từ đâu giáng đến, khí áp đập vào mặt Robert khiến hắn nhú mảy, nhanh chóng nhìn về phía xa xa.

đồng tử mắt Robert co rút kịch liệt, hắn mất hẳn bộ dạng nhân nhả vừa rồi, vội vã đứng lên, miệng chửi khê:

“Đ***, đùa bố à !?”

Từ chân trời đằng xa, thẳng hướng đám tiên nhân kim đan kỳ bỏ chạy, có một tảng núi khổng lồ đang xé gió lao ngược về hướng này, vận tốc không thua gì một quả ICBM, chớp mắt từ một chấm nhỏ đã thấy nó to bằng tòa nhà cao tầng, với tốc độ của Robert hắn không tài nào tránh kịp, chỉ có thể ôm đầu, che người, bùng nổ tiểu vũ trụ tạo ra một lớp phòng hộ đầu khí bao bọc quanh thân, ngành kháng.

Bùm bùm bùm.

Quả núi to bằng nửa cái thành phố này như ôn thần hàng lâm, thanh thế và khí áp kinh khủng nó mang theo dễ dàng nghiền nát một mảng lớn quân đội bọc thép của loài người, vô số chiến cơ, chiến hạm, không hạm, tàu chuyên chở lẫn các siêu năng lực gia và khí lưu khổng chế giả bị nó nuốt chửng, biến mất sau những tiếng nổ đi đùng.

Robert bị cự lực của núi lớn chấn cho ngũ tạng học máu, áo giáp thân tộc phiên bản thử nghiệm trực tiếp tan tành, hắn bị vùi trong hàng tấn lớp đất đá, đầu óc mơ hồ, chỉ nhớ được hình như mình đang bay ngược về phía căn cứ thì phải.

Oanh.

Lại một đợt chấn động. Robert trực tiếp bị chấn đến hôn mê, sau đó chẳng biết trời chẳng gì nữa.

Nếu còn tỉnh táo chắc hắn sẽ khóc thét khi biết được vừa rồi ngọn núi này đã bị hàng trăm luồng pháo tự hành oanh kích bể nát hơn phân nửa, trước khi nặng nề xuyên qua vòng bảo hộ RERF oanh tạc căn cứ, để lại một lỗ sâu hoắm cùng hàng trăm ngàn đợt sóng đất chấn động, khiến mặt sàn bằng hợp kim chịu động đất cùng quần quai nảy bật lên.

Cách đó vài trăm Km, một gã đàn ông lưng đeo trần, cả người cơ bắp cuộn cuộn vừa kết thúc tư thế ném, nhếch miệng nhìn về phía căn cứ loài người cười lạnh:

“Tuy không biết lớp màn chắn đó là thứ quý gì, nhưng chỉ cần chôn sống hết các người vậy là xong chuyện.”

Đứng sau lưng hắn, một đám tiểu tốt trúc cơ kỳ đang trợn mắt há mồm, làm vẻ mặt sùng bái đồng thanh hô lớn:

“Cự phách chân nhân vạn tuế.”

Cự phách chân nhân là một tu sĩ kim đan kỳ, hắn thuần tu man lực, tất cả linh khí hấp thụ được đều chuyển hóa vào cơ nhục và gia tăng thể lực. Hắn chính là thần sức mạnh của tầng trời thứ nhất, phóng mắt lên mấy tầng trời nữa, dù là tu sĩ hóa thân kỳ cũng không thể vượt mặt hắn trong lĩnh vực lực lượng. Hắn chính là một trong các thiên tài trong hàng tu sĩ nguyên anh có chiến lực nghịch thiên, thậm chí mơ hồ tiếp cận lão tổ tông của tiên nhất phái với tu vi hóa thân trung kỳ. Hắn chính là cự đầu của thể lực đứng thứ hai của nhất cảnh thiên, đại trưởng lão của Thần Công phái. Tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, Cự phách.

Lệnh cấm tu sĩ nguyên anh ra tay đã được gỡ bỏ, gần trăm tu sĩ nguyên anh của khắp tầng trời thứ nhất đã tụ họp, đồng loạt tham chiến.

Chương 13: Sức mạnh áp đảo và nhượng quyền

Lão tổ tông Thiên Nhất phái dẫn đầu toàn tu sĩ nguyên anh kỳ này, hần bay đầu tổ đội, vừa bay vừa bắt quyết, một quả cầu lửa lớn như mặt trời nhanh chóng xuất hiện, sau đó bắn về phía màn chắn giống như thiên thạch hòa bạo.

Từ phía trong màn chắn, một khẩu súng năng lượng dài hơn trăm mét cũng nhắm tới hướng này, khóa mục tiêu vào quả cầu lửa đó, bắn ra một viên đạn pháo xuyên toa bầu trời, va chạm cùng quả cầu lửa khiến cả hai nổ tung tóe, sóng xung kích bắn ra chấn tan mấy tay trúc cơ kỳ và vài cái xe tăng xấu số dưới mặt đất. Không hạn trên cao cũng có vài cái bị hư hại, vội vã tránh đi.

Các tu sĩ nguyên anh đằng sau cũng nhao nhao vận pháp quyết, có người vung tay triệu hồi một con băng long viễn cổ khổng lồ, chỉ hà một hơi lạnh, hơn trăm chiếc máy bay đồng loạt bị đóng băng động cơ, nhiệt năng trực tiếp bị rút sạch, giống như một mớ thủy tinh vô dụng rơi xuống tan nát. Có kẻ dậm chân một cái, trong phạm vi vài km từ điểm xung kích, mặt đất gọn sóng, vô số gai đất bắn lên tứ tung, hất văng toàn bộ xe tăng đang nghiền ép đám trúc cơ kỳ bên dưới. Lại có kẻ trực tiếp hơn, lấy ra hai cây quạt kiêu ba tiêu, vung tay đánh ra là bốn năm cái vòi rồng, sinh ra hấp lực mạnh mẽ kéo tất cả bộ binh lên trời, binh chủng không quân vào vùng hỗn loạn, nghiền ép, soán nát.

“Tân ra, mau tân ra.” Đồng loạt với hàng trăm quan chỉ huy khác, Hoài Nam cũng liều mạng hô vào bộ đàm, đứng trước sức mạnh cấp bậc thiên tai này, quân số gần như là vô nghĩa, còn tụ tập chính là muốn chết. Ra lệnh rút lui cũng không được, chỉ cần quay đầu mất tập trung sẽ bị vô số lần kỹ năng oanh kích mà không thể tránh né.

Đây chính là sức mạnh của tu chân giả nguyên anh kỳ, chỉ cần một người đã tương đương với một quả bom nguyên tử di động, ở đây lại có cả trăm kẻ cùng ra tay, tràng cảnh thảm liệt vô cùng.

Lần đầu tiên Hoài Nam được chứng kiến sức mạnh cục bộ của tiên nhân tiêu chuẩn, những gã nguyên anh kỳ này mới thật sự là lực lượng tinh túy của tầng trời thứ nhất. Bây giờ hần đã hiểu tại sao cấp trên lại mất công sử dụng những thiết bị phế thải từ thời kháng thần chiến ba mươi năm năm trước, chính là để cho tất cả mọi người trong căn cứ mục kích rõ nhất độ phá hoại của thứ này với các thiết bị quân sự hiện đại đi.

Nhưng thế là được rồi chứ !?

Dù là đồ phế thải từ ba thập kỷ trước, nhưng những người điều khiển nó vẫn là con người đấy, không thể để họ chết vô ích như vậy. Mau làm gì đó đi, cấp trên.

...

Vừa đáp xuống nóc căn cứ cũng là khi chiến cuộc xoay vần, các tu sĩ nguyên anh kỳ tham gia chém giết đã trực tiếp cải biến thế cục, lực lượng của khí tài quân sự hiện đại không cách nào ngăn trở dù chỉ một đòn. Đây vốn là điều hần dự liệu từ trước, chỉ có điều không ngờ những gã tiên nhân cao cao tại thượng này nhanh như vậy đã bỏ xuống mặt mũi, vung pháp thuật mạnh mẽ của mình về phía phạm nhân như vậy. Vốn dĩ còn nghĩ có thể luyện binh thêm nửa ngày nữa, nhưng xem ra không bảo lưu được rồi.

Đây là nhờ công lớn của cô gái bên cạnh hần, đã kích thích bọn họ điên cuồng.

Gã thiếu niên có thể coi là thống soái trực tiếp của lần viễn chinh tiên giới này quay sang nói với cô gái bên cạnh:

“Nguyễn Diệu Linh, cậu bị cách ly khỏi chiến trường tiên giới. Hãy trở về căn cứ ở trái đất viết tường trình đi.”

“Cái gì !?” Cô gái này nhướn mày, giậm dừ nói. Hiển nhiên không chấp nhận.

“Hãy nghĩ cho gia đình cậu một chút. Mẹ cậu vẫn ở căn cứ mặt trăng đúng không !?”

“Cậu đang uy hiếp tôi đấy à !?” Linh trầm giọng, thật sự muốn ra tay với hần.

“Xem như vậy đi. Nếu cậu còn tiếp tục phá rối quân tình, tôi không thể đảm bảo cuộc sống yên bình cho mẹ cậu nữa. Hơn nữa anh trai cậu cũng đang ở tiền tuyến đấy.” King tiếp tục lạnh nhạt nói.

Nhắc đến anh trai, cô gái này giống như một quả bóng bị xẹp hơi, vô lực mà ừ ừ. Hần tranh thủ rên sất ngay khi còn nóng, hạ giọng nói nhẹ nhàng hơn:

“Trở về tôi sẽ nói chuyện với cậu sau, đi đi, chốc nữa sẽ chết rất nhiều người, cậu không muốn nhìn đâu.” Thiếu niên tùy ý phát tay, sau đó nhảy xuống, trực tiếp bay đến phòng chỉ huy toàn căn cứ.

Đề lại một mình Linh đứng đó, nhìn hần với ánh mắt phức tạp. Sau đó cô cũng thờ dãi, quay đầu bay đi.

...

Bước vào phòng chỉ huy, đập vào mắt là một đám người đang bận rộn hò hét vào bộ đàm, bộ dáng loạn thất bát tao, nữ cũng như nam, mỡ hôi nhễ nhại. Dù đã có phỏng đoán sơ bộ về sức chiến đấu của tiên nhân, nhưng thế này vẫn là quá sức tưởng tượng.

Tiên giới không giống ở trái đất.

Bất kể là người ở thế giới nào, đến trái đất đều không thể phát huy sức mạnh vượt quá 20% trị số cube, nếu không sẽ bị một sức mạnh bài xích công kích liên tục đến khi tan xương nát thịt. Bởi vậy chiến tranh với thần tộc 35 năm trước, nhân loại có thể giằng co ngang ngửa. Bởi vì bọn họ chiến đấu ở trái đất, trong thái dương hệ, nơi được khối lập phương vĩ đại bảo vệ, không cho phép xuất hiện sức mạnh đả kích nào quá lớn. Thần tộc hùng mạnh đến trái đất cũng không cách nào thể hiện ra năng lực thật sự, chỉ có thể sử dụng sức mạnh bị giới hạn mà chiến đấu, dĩ nhiên là thất bại. Dù thế, nhân loại cũng thắng vô cùng thê thảm.

Bằng chứng là tại cái vành đai quỹ đạo bằng sắt thép vẫn trôi nổi quanh mặt trăng, hết như một vòng tinh quyền bay quanh các vì sao lớn kia, tuy xác những người tham chiến đã được thu thập gần hết, nhưng trong số những mảnh vỡ trôi nổi khắp nơi như một đám bụi khổng lồ này, mấy chục năm sau nếu có ai hữu tâm đào bới chúng lên, vẫn có thể thấy được một vài mảnh tàn chi huyết nhục lẫn lộn, cả của người và của thần.

Xác người, xác máy móc, xác thần nhân trải dài một vòng với bán kính gấp rưỡi mặt trăng, giống như một bảo tàng sống động trên bầu trời tinh quyền, khắc ghi trong lòng mỗi người.

Thần tộc mạnh hơn tiên tộc, nhân loại có thể chiến thắng chúng, dĩ nhiên là vô cùng tự tin với lần viễn chinh này, nhưng chiến lược áp đảo mà hơn một trăm gã tiên nhân nguyên anh kỳ kia thể hiện ra đã nhẹ nhàng nghiền nát chút vọng tưởng trong lòng bọn họ. Lúc này tất cả đều hoảng loạn không thôi.

Hắn bước vào phòng đúng lúc này, vừa bắt gặp một loạt ánh mắt bối rối đổ dồn về, tất cả đều ngẩn ra rồi vội vã cung kính cúi đầu.

“King.”

“Thống soái.”

“Lãnh đạo.”

Vua của nhân giới, hay còn gọi là King của IMI, hắn không có tên thật, tất cả chỉ có thể nhận biết hắn qua vô số danh hiệu khác nhau. Dù đã rất nhiều năm không xuất hiện, nhưng có vẻ hắn vẫn giữ được sự trẻ trung bất tử. Khuôn mặt so với 35 năm trước không khác biệt chút nào. Bất cứ ai nhìn qua một lần đều không thể quên được. Nhất là mái tóc trắng như tuyết cùng đôi mắt màu vàng kim lạnh thấu xương kia, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng chỉ thấy một biển dữ liệu khổng lồ cấu thành từ vô số ký tự xoay tròn bất định, làm bọn họ mê mẩn.

King gật đầu rồi bước trực tiếp đến bục chỉ huy, ở đó có mấy gã trung niên béo tốt đang ngồi, vừa run rẩy đẩy mắt kính vừa đỏ mặt hỏi lạnh. Thấy hắn đến nơi, mấy người nọ âm trầm gật đầu rồi đứng lên, buồn bã nói:

“Cậu nói đúng, chúng tôi vẫn đánh giá thấp sức mạnh của tiên nhân.”

“King của IMI, từ giờ cậu là người toàn quyền điều hành trận chiến này, liên hiệp quốc từ bỏ toàn bộ quyền chỉ huy. Quân đội của chúng tôi sẽ rút toàn bộ về trấn thủ cứ điểm không gian.”

“Kế tiếp xin nhờ toàn bộ vào tập đoàn IMI.”

Mấy ông già này vừa nói vừa thể hiện vẻ bất cam sâu sắc. Kháng thần chiến ba mươi năm năm trước bọn họ đã phải dựa bóng IMI để tiến lên, kết quả là ba mươi năm năm trời bị tập đoàn này lũng đoạn toàn bộ 1/3 kinh tế thế giới, nắm giữ toàn bộ mạng lưới giả lập thực tế ảo cùng nhân tài mọi phương diện. Mang tiếng là liên hiệp quốc mà chỉ còn lại chút cơm thừa canh thối, phải liên tục phái người ra các tỉnh cầu quặng mỏ xung quanh điên cuồng thu thập tài nguyên mới miễn cưỡng không bị giải thể. Viễn cảnh kế tiếp khi loài người lại một lần nữa bám chân tập đoàn IMI để thao tác chiến tranh làm bọn họ sợ hãi, lần này sẽ là bao lâu!? Mười năm, trăm năm!? Không, có khi là LHQ sẽ tiêu vong, trái đất sẽ hoàn toàn thuộc về tập đoàn IMI cũng nên.

Chiến tranh bao giờ cũng là cơ hội tốt nhất để anh hùng xương vương, cự đầu phân chia thế lực. Sau mỗi lần chiến tranh, luôn có những kẻ vươn lên dẫn đầu, nắm quyền chỉ phối người khác, sinh sát tùy ý. Cũng có vô số kẻ biến thành một vài dòng trên trang giấy lịch sử, công tích cuộc đời họ đều tùy kẻ thắng nhờ nạn. Nào có ai cam tâm như vậy chứ, không ai muốn là kẻ tụt lại phía sau mãi cả.

Bọn họ không muốn điều đó xảy ra, nên đã vội vàng thúc đẩy chiến tranh lần này, mang toàn bộ tinh hoa tích góp trong 35 năm trời ra để phô diễn, nào ngờ chưa được nửa ngày đã thất bại thảm hại. Tất cả đều cảm thấy một nỗi nhục nhã ê chề, cùng sự bất cam sâu sắc.

Nhưng so với việc để cuộc chiến này thất bại rồi đón nhận sự trả thù của người tiên giới, bọn họ vẫn biết nên lựa chọn thế nào.

Bởi vậy toàn bộ quyền chỉ huy cuối cùng đã quay trở về tay thiếu niên này, vẫn giống như 35 năm về trước, chỉ có điều lần này đứng cạnh hắn không còn một cô gái như hình với bóng, gờ tay nhắc chân đều tàn nát ra mị lực kinh diễm xoa dịu bọn họ nữa mà thôi.

Thiếu niên này vẫn giống như 35 năm trước, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, thông thả bước lên đài chỉ huy.

“Sẽ không làm các vị thất vọng.”

Rồi đôi mắt màu vàng kim của hắn sáng rực, vô số luồng thông tin dưới dạng sóng não trực tiếp phát tán, tước lấy quyền điều khiển của tất cả các thiết bị nghe nhìn trong căn cứ, cùng truyền ra một đài mã lệnh đặc biệt.

“IMI’s Unit”

“All Green.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bình cũ rượu mới

Theo mạng lưới thông tin truyền đi, từng dòng tín hiệu từ đôi mắt của hắn lan tỏa khắp căn cứ, giống như một hồi chuông cảnh tỉnh đánh thức cả con quái vật đang say ngủ này.

Lớp bảo vệ của RERF sáng lên càng rực rỡ hơn, vô hiệu hóa tất cả những công kích pháp thuật đánh vào, để lại vô số quả cầu phản vật chất đen ngòm u tối. Đồng thời mặt sàn căn cứ bật mở, vô số thông đạo bên dưới sáng đèn, tiếng động cơ nổ vang ùn ùn réo rắt. Tiếng nhân viên bảo dưỡng hét hoảng tránh sang một bên xen lẫn với những giọng nữ báo cáo quá trình khởi động các thiết bị bí ẩn vang lên không ngớt.

Cổng nền số 1 - 5 - 9 - 14 bắt đầu mở.

Đường dẫn tín hiệu laser hoàn tất, các thiết bị vào chế độ khởi động.

Nhân viên nằm trên đường băng xin hãy rút lui trong 90 giây nữa.

Phi công vào vị trí. Nhắc lại phi công vào vị trí.

Hệ thống tiên đoán chuyển động cài đặt hoàn tất.

Mức năng lượng dự kiến đạt 120%

Bắt đầu ngắt kết nối với căn cứ, chuyển quyền điều khiển cho phi công.

Quyền điều khiển chuyển giao hoàn tất, sẵn sàng khởi động.

System All Green.

IMI’s Special Anti Force. (ISAF)

Prepare for launch.

Lời vừa dứt, tiếng khí động học ngập tràn, ngay sau đó từ dưới sàn căn cứ, vô số chiếc cơ giáp khổng lồ sáng bóng ánh thép kim loại bay vọt lên không. Sau những gã người sắt khổng lồ này là một đôi cánh gai xương cấu thành từ mười sáu khẩu súng năng lượng nhỏ, cùng một vòng sáng tạo thành từ những tinh thể hạt màu xanh lục giống như linh tử thuần khiết nhất.

Nếu có gã chuyên viên kỹ thuật nào bắt kịp tốc độ siêu thanh của 300 chiếc chiến giáp khổng lồ cao tới 22m này mà xem xét, thì hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc khi phát hiện vỏ giáp ngoài của chúng đều được bọc bởi lớp kim loại Orihancol được coi là cứng nhất thái dương hệ, thứ mà các quốc gia của LHQ vẫn phải đánh nhau vỡ đầu chảy máu với sáu thế lực lớn ở địa cầu để giành giật về từng cân.

Nhưng ở đây mỗi một chiếc chiến giáp di động này đều được phủ lên một lớp vỏ màu vàng kim quý hiếm như vậy, cho thấy tài lực khủng khiếp của tập đoàn IMI, trực tiếp biến đội quân người thép khổng lồ này thành một quân đoàn phú quý. Những gã người sắt làm bằng thứ kim loại xa xỉ hơn vàng ròng.

Sau đó lại tiếng tục có tiếng chấn động, chẳng biết từ đâu bay ra hơn 10000 gã quân nhân được trang bị phiên bản thu nhỏ của các chiến giáp cơ động khổng lồ kia. Thứ này thì nhân viên kỹ thuật nào cũng biết, chúng được gọi là các Mobile Suit. Chính là lực lượng nòng cốt của nhân loại để đối đầu với thần tộc 35 năm trước. Những gã chiến binh mặc cơ giáp bó sát toàn thân kiểu ironman đang liều mạng ngoài chiến trường không thể so sánh, chiến lược hai bên khác nhau một trời một vực.

Số lượng đạt tới cả vạn, cùng lúc bay nhào nhào ra khỏi căn cứ giống như một bầy châu chấu, lại vì bay quá nhanh khiến cho dải sáng những quang hạt sau lưng trải dài, lấp lánh dưới ánh chiều tà.

Nghênh đón bọn họ là vô số cuồng phong bạo vũ, hàng loạt đài pháp thuật đủ loại nguyên tố cùng bắn tới.

Đội quân vừa xuất hiện này không biết vì sao lại tạo ra cảm giác áp bách trầm trọng cho hơn một trăm gã tu tiên nguyên anh kỳ, tất cả cùng không hèn mà

gia tăng cường lực công kích lên gấp mấy lần.

...

Cự Phách chân nhân phúi phúi tay, hắn đã đi tới chỗ một quả núi mới, mới vừa rồi ném một quả không đủ chôn sống phạm nhân, vậy thì nên kiếm một quả khác, to hơn, nặng hơn, ném đến khi nào chúng không ngóc đầu dậy được nữa thì thôi.

Hắn bước tới trước mặt một tòa núi trọc đơn sơ, hàm lượng đá cứng ở đây nhiều tới mức cây cối cũng không thể mọc được. Cự Phách chân nhân hài lòng, vận linh lực toàn thân, dậm chân xuống đất mạnh một cái, lập tức khiến đại địa sinh ra gợn sóng như ngoài mặt biển, khiến ngọn núi kia nảy bật lên một cái. Hắn lại đưa tay, khống chế linh lực trong cơ thể, bao bọc cả ngọn núi, hét lớn một tiếng, sau đó nhấc bổng nó lên bằng một tay.

Nhìn về phía tòa thành bằng sắt thép che phủ sau lớp màn chắn xanh lục kia, Cự Phách chân nhân cười hào sảng:

“Nhận lấy này, phạm nhân ti tiện.”

Sau đó cơ bắp toàn thân hắn căng phồng, hông xoay chuyển, chân xoải ra, lực lượng ừn ừn đẩy lên vào từng mảng huyết nhục, năm ngón tay co lại thành trảo, cổ tay đạt lực lượng bùng nổ tối ưu, chuyển động, ném mạnh.

Bùm bùm bùm

Quả núi lớn đột phá tốc độ âm thanh, bay đi như một đầu đạn pháo oanh kích, mang thân hình hùng vĩ của nó nhào tới căn cứ nhân loại giống như một ma thần viễn cổ, muốn chôn diệt và phá hủy hết thảy.

...

“Bíp.”

“Phát hiện thiên thạch cỡ lớn công kích. Dự đoán thời điểm va chạm còn 30 giây nữa.”

Giọng nữ điều khiển viên hốt hoảng, vốn cô ta còn định làm gì đó, nhưng sức nhớ ra toàn bộ quyền kiểm soát hệ thống nghe nhìn đã bị thiếu niên tóc trắng đứng trên bục điều khiển kia tước lấy. Cô ta chỉ có thể lén lút quan sát tình hình qua các camera tự động vẫn còn đang mở, vừa nhìn vừa sợ hãi, lo lắng buột miệng.

Đối với tảng núi lớn công kích kia, bất kể ai nhìn vào thân thể hùng vĩ của nó mà tự cảm thấy áp bách trăm trọng. Thiếu niên tóc bạc chỉ huy lại chỉ đều giọng ra lệnh.

“Khởi động hệ thống phản trọng lực xoay chiều.”

...

Trước cửa căn cứ đột nhiên lấp ghép ra một cái vòng tròn thật lớn, dựng đứng một góc 90 độ so với mặt đất. Sau khi nhận được thao tác từ bộ chỉ huy, nó bắt đầu chuyển động, xoay mặt đối diện với tảng núi lớn đang bay đến kia, phát ra những vùng sóng lập lờ giống như muốn bóp méo không gian.

Khóa mục tiêu hoàn tất.

Cường độ trọng lực thiết lập hoàn tất

Tảng núi lớn phá không bay tới tiếp xúc với lớp sóng phát xạ từ thiết bị phản trọng lực xoay chiều giống như một nắm đấm đánh vào bị bông, tốc độ bị kèm hãm hết mức, sau đó thì dừng lại, không thể di chuyển thêm một tấc nào nữa.

Vectơ lực xác nhận.

Bắt đầu quá trình đảo chiều.

Vù vù vù...

Bùm

Phảng phất giống như một viên sỏi nằm trên ná cao su bị kéo căng đến cực hạn, tảng núi lớn này bay ngược trở về điểm xuất phát, với tốc độ còn gấp đôi ban đầu, thậm chí đến nụ cười mỉa mai của Cự Phách chân nhân còn chưa kịp tắt.

“Cái gì !!?”

Đối với dị vật công kích khổng lồ như thế này, cao thủ nguyên anh kỳ cũng không thể nói tránh là tránh được. Cự phách chân nhân tuân tu mạn lực, tốc độ của hắn thật sự chẳng ra sao, không thể né tránh, kết quả là đành phải hét lớn đỡ lấy.

“Aaaaaaaaaa.....”

Linh khí khổng lồ trong cơ thể được hấn điều động, lại thay hai tay của hấn ôm trọn quả núi, nhưng trọng lượng và gia tốc của nó khi bắn về được tăng lên gấp đôi, tất cả đều dồn gánh nặng lên thân thể của tiên nhân này, khiến cho hấn liên tục bị đẩy lùi về sau, không chủ tâm đi cày cũng cào được hai rãnh dài trên mặt đất.

“Khốn kiếp, phá cho ta !”

Cự Phách chân nhân hét lớn, man lực thông qua đôi tay quán chú vào linh khí bao bọc ngọn núi, trực tiếp nghiền nát nó thành từng mảnh, nổ tung như pháo hoa giữa trời. Hấn kết thúc quá trình bộc phát, cong người thở hồng hộc, vừa rồi thật quá hại sức.

Đột nhiên dự cảm nguy hiểm cảnh báo mãnh liệt. Hấn ngẩng đầu lên, từ lúc nào ở xung quanh đã có hơn mười gã quân nhân mặc giáp sắt bay lơ lửng xung quanh trái đầy những hạt màu xanh lục như linh khí, tay bọn họ cầm súng năng lượng chỉ thẳng vào, khóa chết mục tiêu là hấn.

Cự Phách chân nhân thâm hô không ổn, liều mạng thúc giục linh lực, tạo ra một lớp linh quang tráo trong cơ thể, sao đó co giò chạy trốn.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Mười khẩu súng năng lượng cùng lúc phát xạ, bắn ra một chùm quang hạt được nén đến trạng thái plasma bên trong, liên tục va chạm vào vòng bảo hộ của cự phách chân nhân, chấn bay hấn văng đi tứ tung.

Mười loạt đạn này bất kể cái nào cũng đều mạnh mẽ hơn Trung Thành toàn lực phát động khẩu Railgun, có thể dễ dàng bắn chết cao thủ kim đan kỳ, nhưng bắn vào cự phách chân nhân chỉ đủ đánh văng hấn đi mà thôi, đồng thời làm vòng bảo hộ linh quang tráo kia âm đạm đi một chút.

Vòng bảo hộ của cao thủ nguyên anh kỳ đã đủ mạnh, một tia beam đơn lẻ không thể thông qua được, nhưng tác dụng của mười người này chỉ là bắn chặn hấn mà thôi. Ngay sau đó đã có hơn trăm chiếc chiến giáp cơ động của ISAF bay tới tham gia vũ hội bắn hoi.

“Không, xin dừng.”

Cự Phách chân nhân kêu thảm lên mấy tiếng rồi bị vô số chùm tia beam bao phủ, bắn cho tan tành xác pháo, không để lại mảnh vụn gì.

Tràng cảnh như vậy diễn ra khắp nơi, cứ lấy 100 chiến giáp cơ động và ba chiếc chiến giáp cơ động khổng lồ làm một đơn vị, bọn họ bắt đầu chia ra đánh chặn từng cao thủ nguyên anh kỳ đơn lẻ, toàn bộ phi cơ và không hạm đều đã rút về, sân khấu chiến trường liên tục đổi vai mới.

Hoài Nam với ShenJian, cùng Trung Thành và Claude đã tụ họp, chiến trường cấp bậc nguyên anh kỳ, bọn họ không có tư cách tham gia nữa, tất cả chỉ đứng ở một bên rìa như đám quân nhân khác của Liên Hiệp Quốc, thành thật ở đó xem phim hoa học viễn tưởng, giữa robot công nghệ cao đại chiến các nhà làm phép mà thôi. Về phần Robert, hấn đã được đào ra khỏi mấy tấn đất đá, đưa đi cấp cứu.

“Đây là... Giant Mobile Suit !?” Claude sợ hãi than.

“Ừ, chiến giáp cơ động với phi công sử dụng hệ thống tiên đoán chuyển động của tập đoàn IMI, nhưng so với thời kháng thần chiến, có vẻ mạnh hơn rất nhiều thì phải...” Hoài Nam nói với giọng không chắc chắn.

“Là do vấn đề năng lượng.” Trung Thành đột nhiên nói.

“Hừm !?”

“Cảm nhận được không !? 300 chiếc Giant Mobile Suit khổng lồ, tất cả đều được trang bị một cục năng lượng kiểu mới, mà theo tôi đoán không sai thì...” Trung Thành mơ mơ hồ hồ nói.

“Nó là kim đan của tu chân giả.” Shen Jian đột ngột tiếp lời, sau đó gằn giọng nói với vẻ khó chịu:

“Bọn chúng sử dụng vật dẫn đặc biệt, thiêu đốt kim đan, tạo ra một vụ nổ nhỏ giống như thánh y sử dụng công nghệ thần tộc, kết quả là hình thành một giai đoạn giả của kim đan tự bạo.”

“Kim đan là thứ quý giá nhất, thậm chí còn quan trọng hơn sinh mạng của cao thủ kim đan kỳ, toàn bộ tinh hoa cuộc đời của bọn họ đều đổ dồn vào đó, không đến thời khắc hung hiểm cuối cùng, bọn họ sẽ không dễ dàng tổn hại kim đan của mình. Với con người, nó giống như một trái tim thứ hai vậy.”

“Cao thủ kim đan kỳ chỉ tự cho nổ kim đan khi đã hoàn toàn tuyệt vọng và muốn chết chung với địch thủ, nó sinh ra một nguồn năng lượng mạnh gấp trăm ngàn lần cảnh giới của bọn họ. Cho dù là nguyên anh kỳ, nếu bị một gã kim đan kỳ cận thân cho nổ kim đan chắc chắn cũng phải mất nửa cái mạng.”

“Thứ như vậy....như vậy...”

“Hấn lại đem đi làm cục pin năng lượng cho một đám người sắt khốn kiếp, liên tục bắn phá từng phần, kích phát nó hủy diệt để đồ lấy năng lượng...”

Shen Jian càng nói càng kích động, cuối cùng mặc kệ thương thế, đứng lên, gơ ngón giữa về phía căn cứ màu lam sau RERF, hét lớn:

“Kìng của trường sinh đảo, người là đồ khốn kiếp !!!!”

Trung Thành, Hoài Nam, Claude đều trầm ngâm hồi tưởng lại, hình như lúc khởi đầu, toàn diệt thiên môn phái, sau đó dụ dỗ tiên nhân xuất động hơn 300

tinh anh kim đan kỳ ngộ nghênh bay qua màn chắn RERF rồi tan xác sau đó bắt bọn họ đi dọn những mảnh vụn kia... chắc không phải là vì những cục kim đan này chứ !?

Chắc không phải vậy đâu nhì !?

Nghĩ mà thấy tê dại da đầu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kim đan chiến nguyên anh

Kim đan rất bền, một vụ nổ nguyên tử có thể thổi bay hoàn toàn huyết nhục của tiên nhân cấp độ Nguyên Anh, nhưng vẫn chưa đủ để đánh nát một khóa kim đan.

Bởi vậy ngay sau khi vụ nổ kết thúc, đã sớm có một nhóm lính đặc quyền dưới trướng tập đoàn IMI đến đây lấy cơ khảo sát địa hình và đo đạc mức độ thiệt hại mà vụ nổ đồng kim đan tạo ra như sỏi nhỏ ven đường này về.

Thậm chí nguyên anh của Đạo Ất chân nhân - trưởng môn Thiên Môn phái cũng được tìm thấy.

Nếu coi kim đan như quả trứng chứa tinh hoa của toàn bộ cao thủ tu chân, thì nguyên anh chính là bào thai nở ra từ quả trứng ấy, nó chính là tinh mạng thứ hai của tu chân giả, và mang hình hài của bọn họ khi còn nhỏ. Nói thế nào đi chăng nữa, một đứa trẻ dĩ nhiên mạnh hơn quả trứng cả trăm lần rồi. Đây cũng là lý do cốt yếu để tu chân giả nguyên anh kỳ vượt trội hoàn toàn so với kim đan kỳ.

Nguyên anh của Đạo Ất chân nhân được bí mật đưa về căn cứ trong tình trạng xui xẻo bất tỉnh, cháy xém vài chỗ, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn còn được bảo toàn hoàn hảo. Tạm thời không đề cập đến nó ở thời điểm này. Còn mấy chục khóa kim đan khác, vốn là của các trưởng lão trong Thiên Môn phái, cũng đều được tích góp đầy đủ, chỉ mang về là đặt ngay vào trong lò phản ứng năng lượng của những chiếc GMS - Giant Mobile Suit khổng lồ chờ sẵn.

Không sai, là chờ sẵn.

Ngay từ ban đầu, việc toàn diệt thiên môn phái vốn là để góp nhặt một lượng lớn kim đan dùng cho trận chiến khởi đầu, cũng thuận tiện kích thích sự phấn nộ của các môn phái xung quanh, khiến bọn họ gửi ra nhiều cao thủ kim đan kỳ hơn, tạo điều kiện thuận lợi cho việc thu thập nhiên liệu. Vô số lò phản ứng bùng nổ được sản xuất ra hàng loạt, nằm yên lặng bên dưới căn cứ lúc này mới được đem ra, tất cả các bước gia công đều đã hoàn tất, chỉ việc đặt viên kim đan vào lõi là toàn bộ hệ thống vận hành trơn tru ngay lập tức.

Cho đến khi 300 cao thủ tinh anh của Thiên Nhất phái ào ào lao qua màn chắn rồi nổ banh xác giữa trời, số lượng kim đan đã thu được đủ để tạo ra một đội quân nhỏ.

Tất cả chúng đều nhanh chóng được đặt vào những lò phản ứng đang chờ sẵn, rồi nhanh chóng trở thành nguồn năng lượng mới, mạnh hơn, ưu việt hơn, giúp cho những bộ chiến giáp khổng lồ kia chìa súng vào tiên nhân bắn ra từng chùm quang hạt nén linh tử mật độ cao khiếp người. Cho dù là cao thủ nguyên anh kỳ cũng không dễ dàng chịu qua mười loạt bắn.

Con người rất đáng sợ, cũng rất lợi hại, chỉ cần giải quyết được vấn đề nguồn năng lượng thì bất kể loại sản phẩm gì cũng có thể chế ra được. Nhưng những cục kim đan này giống như một bộ phận trên cơ thể tiên nhân, bởi vậy, hành động dùng kim đan làm nguồn năng lượng này có phần giống như một nhà xã hội đen đi kinh doanh nội tạng con người. Không thể nói là chuyện tốt đẹp gì được. Chỉ có điều xét theo góc độ tiên tộc là một loài khác so với con người, thì việc này cũng giống như người cổ đại dùng sừng, da, lông thú làm áo giáp và vũ khí mà thôi.

Tất nhiên với những loại nằm giữa hai thế giới như Shen Jian, việc này vốn dĩ không thể chấp nhận được.

Hắn là con người, nhưng cũng là tu chân giả, tu luyện theo phong cách của tiên tộc, lại còn là kim đan kỳ hàng thật giá thật. Cứ tưởng tượng một ngày nào đó hắn bất hạnh chết đi, khóa kim đan vẫn đang nằm trong đan điền hắn đây sẽ được người ta moi ra, đem đi rửa sạch rồi đặt vào cái lò phản ứng nào đấy, bị kích nổ rồi phá hủy từng phần để đồ lấy năng lượng thì sao !? Dĩ nhiên là hắn khó chịu.

Nhưng nói đi nói lại, đối với chiến tranh, việc phát triển một nguồn năng lượng mới là nhu cầu hợp lý, hắn cũng chỉ có thể ngồi đây chửi bới mà thôi, chẳng thể làm gì được. Việc chế tạo ra một loại súng cỡ vừa có thể bắn rụng nguyên anh kỳ, và tạo ra một bộ giáp có thể đuổi kịp họ về mặt tốc độ, chống cự với bọn họ về mặt lực lượng vốn dĩ đã có khả năng từ trước, lò phản ứng năng lượng kim đan này xuất hiện càng giúp cho quá trình này đột biến về chất và lượng.

Vậy nên những chiếc GMS hay MS ở thời đại tiên giới chiến này, sớm đã vượt qua phiên bản cũ của chúng ở thời đại kháng thần chiến cả trăm lần. Thực sự trở thành bá chủ chiến trường mới.

...

Trở lại với chiến trường...

Mặc cho ShenJian gào thét đòi lại sự công bình cho các tu chân giả đáng thương, lò phản ứng năng lượng kim đan được trang bị trên các GMS và MS vẫn thể hiện ra sự ưu việt của chúng, khiến cho bất kỳ ai nhìn vào cũng phải trợn mắt nín thở.

Những gã tu chân giả nguyên anh kỳ đi lẻ như Cự Phách chân nhân sớm đã bị tiêu diệt, đội hình hai bên bắt đầu chia đôi bầu trời, một bên dùng ưu thế số lượng, một bên dùng ưu thế chất lượng đều muốn đè bẹp đối phương.

Dưới hiệu lệnh của lão tổng tông Tiên Nhất phái - Thái Nhất chân nhân, gần một trăm gã cao thủ nguyên anh kỳ đều tụ tập lại một chỗ, tiện tay vung pháp bảo, pháp thuật, tự bố xung những chỗ thiếu hụt cho nhau, rồi tổ hợp theo từng nguyên tố ngũ hành, đảm bảo sát thương pháp thuật mỗi người đánh ra đều được đồng bọn ủng hộ để phát huy ra uy lực lớn nhất, rồi điên cuồng phóng chúng về phía đội quân của phạm nhân.

Đi đầu chính là quả cầu lửa lớn như thiên thạch của Thái Nhất chân nhân đánh tới.

Dưới sự chỉ huy của 300 chiếc GMS, đội ngũ 9000 chiếc MS dàn hàng, giống như một bộ lưới che phủ trước mặt căn cứ, đồng loạt nhấc súng năng lượng của mình lên. Kích hoạt hệ thống của lò năng lượng kim đan, khiến quả cầu bên trong lắc lư, xoay tròn kịch liệt sinh ra từng dòng linh lực rồi bị phân rã thành linh tử đơn thuần nhất, sau đó trộn lẫn với các hạt photon nguyên bản từ lò phản ứng cũ, chảy đến thân súng, lại được nén bằng áp suất tối cực đại, sau đó bắn ra.

Gần mười ngàn người cùng bắn, hiệu ứng của các chùm quang hạt sinh ra giống như xé nát bầu trời, thiêu đốt khí quyển tới vạn dặm. Bầu trời lúc chiều tà vốn đã âm đạm lại được thấp sáng lên rực rỡ bởi màu xanh của linh tử.

Ở vị trí trung gian của hai đội quân, nơi hai làn sóng năng lượng khổng lồ này va chạm với nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Sau đó là sóng năng lượng khuếch tán, hủy diệt toàn bộ mọi thứ trên đường đi của nó, so với vài quả bom hạt nhân cùng nổ, thanh thế chỉ hơn chứ không kém. Mặt đất bên dưới bị phá hoại đến tro bụi cũng chẳng còn, năng lượng tàn mác đến đâu, đất đai biến mất đến đâu. Thậm chí vật màu xanh biến mất trong phút chốc chỉ để lại những đường kẻ màu đen vừa dài vừa rộng, sâu không thấy đáy. Một tầng lục địa lớn giống như bị đánh bật lên, tất nhiên đây chỉ là ảo giác, vì nếu như vậy, căn cứ của nhân loại cách đó vài trăm km cũng đã sớm chôn cùng. Nhưng không khí vạn dặm tới mức trời đất đã đảo lộn lên khiến những người tham chiến đã sớm không còn biết đâu là mặt đất nữa rồi.

Cho dù là con người ngồi trong lớp vỏ vững chắc của các MS và GMS, hay các tiên nhân núp sau lớp phòng hộ của linh quang tráo, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến được sự va chạm năng lượng khủng khiếp như thế này, nếu như đặt trên trái đất, chỉ một cú này thôi cũng đã đủ thổi bay cả một quốc gia cỡ nhỏ.

Nếu như không có lớp màn chắn như RERF, cho dù là căn cứ hoàn toàn bằng hợp kim của liên quân trái đất cũng sẽ xong đời. May mắn là lớp màn chắn này cực kỳ nhạy cảm với năng lượng, hòa trộn nền văn hóa của mấy thế giới, bất kể dạng năng lượng gì tiếp cận cũng bị nó thôn phệ và đồng hóa nhanh chóng, khiến bức vách màu lam ngày càng sáng lên, có xu hướng muốn kèn cựa cùng mặt trời đã sắp khuất bóng. Bởi vậy nên những người ở bên trong mới có thể an tâm thông qua thiết bị ghi hình nhìn xem một màn pháo hoa rực rỡ nhất cuộc đời của họ. Hoàn toàn trái ngược với cảm giác của những người đứng bên ngoài màn chắn.

Bọn họ đều cảm thấy thân thể giống như đang nằm trong một cái lò vi sóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nướng chín, hoặc bị không khí xung quanh ép chết khô. Mấy tiên nhân kim đan kỳ vô phúc bay gần các tiền bối của mình đã sớm thổ huyết, cháy đen chết ráo. Còn các tiên nhân nguyên anh kỳ cũng bày ra sắc mặt như miếng thịt luộc, mồ hôi ướt đầm, liều mạng thúc giục linh quang tráo hộ thể. Cho dù là những chiến sĩ được lớp Orihacol và hệ thống duy trì sự sống bên trong các GMS và MS bảo vệ cũng bị dư lực từ cú va chạm này chấn cho muốn hôn mê đi, trong 9000 người sử dụng MS, đã có hơn 600 người đồng loạt rơi xuống vì bất tỉnh. Số còn lại đều bị một mảng gió lớn hất văng ra đằng sau, lùi lại đến sát lớp màn chắn.

Chỉ nổ bùm một tiếng, với người đứng xem, giống như pháo hoa rực rỡ, nhưng với người tham chiến, nó là tiếng tử thần đòi mạng.

Hào quang tắt đi, bóng dáng địch nhân lại hiện rõ, hai bên nhìn nhau, cùng ăn ý không sử dụng loại công kích đáng sợ như vậy nữa. Còn dùng thêm vài lần, chưa nói bọn họ có chết tươi đương trường hay không, chỉ sợ tầng trời thứ nhất này sẽ bị hủy diệt ngay.

Đã không thể cứng chọi cứng trực diện bằng năng lượng, vậy thì đành sắp lá cà.

Các tu sĩ nguyên anh kỳ bộc phát tốc độ, từ mạch 7 lên mạch 10, phóng tới như sao băng. Phía bên nhân loại cũng không thua kém, lò phản ứng năng lượng kim đan lại xoay tròn, những hạt linh tử thái ra sau hệ thống động lực đẩy các chiến binh lao đi như những đầu tên lửa thét gào. Bên trong áo giáp, thiết bị duy trì sự sống thông qua các dây dẫn hiển vi liên tục đưa vào cơ thể phi công chất triệt tiêu lực G, thứ đảm bảo cho cơ thể họ không bị xé nát vì quá trình gia tốc đột ngột.

Hai đội quân cứ thế va chạm.

...

Thái Nhất chân nhân đi tiên phong đội ngũ, sau lưng ông ta xuất hiện một pháp bảo giống như cánh phượng hoàng, phát ra hào quang rực lửa bọc lấy thân thể ông ta, khiến vị lão tổ tông này giống như một quả cầu lửa chói mắt, hóa thân thành chiến thần, oai phong giữa chiến trường.

Ông ta nhẹ nhàng tiếp cận một gã phi công mặc MS bay nhanh nhất, vung tay tạo ra một quả cầu lửa màu xanh lam, ấn vào mặt hắn.

Nào ngờ chỉ nghe nổ bụp một tiếng, sau đó quanh người gã phi công này xuất hiện thứ gì đó trong suốt, xen lẫn mấy hạt linh tử màu xanh, khiến cho cảm ứng của ông ta với khối hỏa cầu trên tay bị mất đi trong khoảnh khắc. Đóm lửa lập tức tắt ngấm, chỉ còn nắm tay thô bạo đánh vào mũ giáp trên mặt hắn,

đánh bay người này đi vài trăm mét, nhưng không hề tổn hại gì, chỉ lao đảo mấy cái là lại gia nhập đội ngũ bay tới như thường. Rõ ràng là lớp bảo hộ RERA (Reiki Explosive Reaction Armor) - giáp tán xạ linh tử, đã cứu hần một mạng. Nếu không bị ngọn lửa xanh kia thiêu đốt thì cho dù là Orihancol cũng sẽ hòa tan trong nửa giây. Ngọn lửa xanh này là một trong những đòn sát thủ mà Thái Nhất chân nhân rất tự hào, đứng trước nó, mọi sự phòng hộ đều vô nghĩa, đây là lần đầu tiên ông thất thủ.

Thái Nhất chân nhân âm thầm nhào tới một gã khác, với tốc độ bộc phát tiếp cận Mach 20 của mình, ông ta tới lui bất cứ chỗ nào trong chiến trường dễ như trở bàn tay, tốc độ của MS tuy nhanh nhưng trong mắt ông ta vẫn chỉ giống rùa bò, đáng tiếc là trên chiến trường chỉ có một tu sĩ hóa thân trung kỳ như ông ta mà thôi. Còn các nguyên anh kỳ khác, tuy có nhanh hơn phạm nhân, nhưng vẫn chưa đủ áp đảo nhẹ nhàng như vậy.

Rút kinh nghiệm từ việc ngọn lửa màu lam mất linh, lần này ông ta trở tay đánh ra một băng cầu nhỏ. Đừng xem thường nó chỉ dựa vào kích cỡ, đây là khí lạnh đã áp súc cực độ, chỉ cần thả nó xuống bất kỳ cái hồ nào, đều sẽ dễ dàng tạo ra cảnh tượng ngàn dặm băng phong tuyết phủ. Nào ngờ cũng giống như lần trước, lớp bảo hộ kỳ quái kia xuất hiện, khiến luồng tinh thần ông ta phân ra để điều khiển băng cầu giống như bị nhiễu tín hiệu, liên lạc lập tức cắt đứt, băng cầu lại tiêu thất.

Gã chiến sĩ này phản ứng nhanh hơn đồng bạn vừa rồi của mình, ngay khi nắm tay Thái Nhất chân nhân đặt lên bộ giáp của hắn, chấn vắng hắn đi xa, người này vẫn còn dùng súng năng lượng bắn trả một nhát vào mặt ông ta.

Boong...

Giống như rung chuông vàng, luồng năng lượng bắn tới Thái Nhất chân nhân bị linh quang trảo của ông ta đánh vắng đi, nhưng Thái Nhất chân nhân cũng bị chứng lại trên không nửa khắc, sau đó là vô số quang hạt đánh tới, khiến cho ông ta đầu tấp mặt tối.

Lớp bảo vệ của tu sĩ hóa thân trung kỳ giúp ông ta giữ được sự tỉnh táo, lập tức lại huy động đôi cánh phụng hoàng sau lưng, bùng nổ tốc độ, bay khỏi tầm hỏa lực bao phủ.

Dù thoát ra nhẹ nhàng, nhưng ông ta không thấy vui mừng tí nào. Trái lại tâm tình càng lúc càng trầm trọng đáng sợ.

Nhắc lại, cả chiến trường này, chỉ có mỗi ông ta là tu sĩ hóa thân kỳ thôi đấy, với lớp phòng hộ kia của đám phạm nhân, kết hợp với hỏa lực bao phủ dày đặc như thế này, không phải ai cũng có thể nhẹ nhàng tránh thoát như ông ta. Chắc hẳn sẽ có rất nhiều tu sĩ vì khinh thị mà ăn quả đắng. Thái Nhất chân nhân liền quyết đoán ra lệnh:

“Không ổn rồi.”

“Tất cả rút...”

Bất ngờ có tiếng kêu thảm thiết đan xen, sau đó là giọng một tiên nhân oán độc nói:

“Á... Đồ khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi.”

Thái Nhất chân nhân nhìn qua, thấy một gã tu chân giả nguyên anh kỳ khác đang bị ba bốn gã phạm nhân dùng kiếm năng lượng chém bay mất hai tay và một chân, khuôn mặt tuyệt vọng điên cuồng.

“Chết, mau chạy, hắn muốn tự bạo nguyên anh.”

Bùm bùm bùm.

Nguyên Anh nổ chẳng kém bom hạt nhân mini, một mảng lớn bầu trời được đánh ra rộng rãi, cả chục gã tiên nhân lẫn vài trăm phạm nhân không thể tránh khỏi, trực tiếp thành tro bụi giữa trời.

Người này chỉ vì khinh thị phạm nhân, bay với tốc độ bình thường, vọng tưởng vung tay đánh pháp thuật là giết được một nhúm rồi giương danh giữa chiến trường, nào ngờ bị một chiến sĩ cảm tử liều mạng giữ lại, sau đó bị vô số quang hạt bắn tới thất điên bát đảo, linh quang trảo vừa tan vỡ thì 5-6 gã phi công dùng MS nhanh chóng tiếp cận, vung kiếm phê hắn tại chỗ. Hắn vừa sợ vừa giận, lại cũng là dạng ích kỷ, chỉ cần mình có thể trả thù thống khoái, đồng bạn bên cạnh chôn cùng cũng chẳng sao cả. Không chỉ là người đầu tiên bị xử lý, hắn còn kéo theo cả chục người khác, khiến chiến lực của phe tu chân giả sút giảm nghiêm trọng. Hơn nữa vụ nổ còn kích thích tâm lý sợ hãi của một đám người khác.

“Nhanh như vậy đã bại rồi !?”

“Không thể nào đâu...”

“Đáng chết.” Thái Nhất chân nhân cũng không kèm được mà muốn chửi tục, ông ta tức giận hét lớn lấy khí thế rồi rút ra phi kiếm, vèo cái đã áp sát một gã phạm nhân, toàn lực bỏ ra một kiếm. Lớp màng kia lại xuất hiện, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chát chát chát.

Phi kiếm dễ dàng bỏ lên lớp giáp Orihancol, hỏa lực đánh ra tung tóe, kiếm khí thấm thấu qua bộ giáp âm thầm chấn tan lực phủ ngũ tạng của gã phi công. Hắn và bộ giáp vô lực từ trên trời rơi xuống đánh rầm một tiếng.

Thái Nhất chân nhân uy phong lẫm lẫm quát:

“Tất cả đổi sang công kích vật lý, đừng sử dụng pháp thuật. Chúng có khả năng nhiễu loạn thần thức của chúng ta mà thôi. Bản thể vẫn không chịu nổi một kích.”

Những lời này lập tức cảnh tỉnh toàn bộ số tu sĩ còn lại, tu luyện được tới nguyên anh kỳ, đều là những lão quái vật đã sống gần ngàn năm, làm gì có ai ngờ nghếch mũi. Bọn họ lập tức rút phi kiếm, cận thân chém giết, bỏ qua lớp giáp tán xạ của RERA, phi kiếm của những người này đều là bảo vật chém sắt như bùn, cộng với tự thân lực lượng của cao thủ nguyên anh kỳ mạnh hơn kim đan kỳ rất nhiều, không ít chiến sĩ bất ngờ bị chém bay, bất tỉnh tại chỗ. Nhưng cận thân chiến đấu tức là mất đi ưu thế đánh ra các chiêu thức quần công của pháp thuật, lập tức số lượng thể hiện ra tính ưu việt của nó trước chất lượng.

Hơn trăm gã phạm nhân cùng rút ra kiếm năng lượng, lẫn xả vào tu sĩ nguyên anh kỳ, cùng chém giết túi bụi. Tuy không văng ra giọt máu nào, nhưng so với xã hội đen chém nhau, có phần thảm liệt hơn rất nhiều.

Hai bên cứ thế giết qua giết lại, khiến cả một vùng trời náo động, nhất thời lâm vào thế giằng co.

Dầu vậy từ khi khai chiến đến bây giờ, mới chỉ được mười phút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhân - thần đối thoại

“Hà, sau cùng cũng đánh nhau rồi.”

Gã thanh niên để lưng trần, ăn mặc như chiến sĩ la mã cổ đại này đưa hai cánh tay trần ngập cơ bắp của mình nên khoanh vào, khiến cho đôi cầu vai hùng vĩ hơi bạnh ra, cả người giống như một con gấu lớn hung hãn. Vừa nhếch môi vừa nói với vẻ hả hê.

Bên cạnh hắn là một thiếu nữ mặc bộ đồ vải quần bằng lụa màu lam, khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết, dù vẫn có những nét đặc trưng của một nữ tính xinh đẹp, nhưng không hề giấu nổi sự kiêu ngạo đến từ thần thái và cử chỉ của cô ta. Giống như một con khổng tước cao quý, diễm lệ chói mắt lại không có người nào dám khinh nhờn. Đối với câu cảm thán trong sự hưng phấn của gã thanh niên kia, đôi chân mày mỏng như lá liễu của cô ta khẽ nhíu lại, nhẹ giọng nhắc nhở:

“Ares, kềm chế một chút. Hôm nay chúng ta chỉ tới đây quan sát, đừng đánh động tới Kinh của trường sinh đảo.”

Gã thanh niên kia liếc mắt sang, trong ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt man dại được áp chế cẩn thận, cười nói:

“Được rồi mà Athena, Tuy ta thích chiến tranh, nhưng không hề thích những trận chiến cá nhân một mình chơi đám đông tý nào.”

Hắn dang tay ra, ngẩng đầu cười ngạo nghễ:

“Chiến tranh là phải có đồng đội, phải có người hò hét, kẻ đằng sau bám theo tấm lưng người đi trước, vùng thương lên đâm tới, vùng khiên về đỡ đòn, phải có máu bắn ra, của đồng đội lẫn quân địch. Người đằng trước ngã xuống bị kẻ đằng sau dẫm đạp tiến lên, kích động, hét gào, căm hận, sợ hãi, quyết tử, ngờ nghếch, dương danh và bị đào thải. Những chàng trai dần trưởng thành, biến thành những lão binh kiên nghị, giết chóc không lưu tình, ngã xuống không nhắm mắt. Đó mới là cái ta muốn thấy. Những cảnh tượng đó mới cho ta thêm sức sống để sống tiếp cuộc đời dài đằng đẵng chán ngắt này.”

Athena nghe vậy thì hơi ngẩn ra, giống như lần đầu tiên biết được bộ mặt khác của người đồng tộc này.

“Thật không ngờ đấy.”

Không biết là châm biếm hay cảm thán, cô ta chỉ nói thêm một câu như vậy.

Ares cũng chẳng để tâm, chỉ khoanh tay cười hề hề:

“Vậy nên em không cần lo lắng ta sẽ chạy tới cái đám lộn xộn kia giống như một con trâu điên, giết qua giết lại đâu.”

Ánh mắt hai người nhìn vào vùng chiến trường đằng xa, tuy cách đó vài chục km, nhưng với nhãn lực của hai vị thần đỉnh cấp này, cho dù là nửa vòng trái đất họ cũng có thể nắm rõ hoàn toàn.

Tiên nhân và phạm nhân vẫn đang chém giết ác liệt, hoàn toàn không để ý bên ngoài chiến trường còn có một bộ tộc khác đang diễn vai chim sẻ đằng sau, hả hê nhìn bọn họ liều mạng.

“Lại nói, hình như người đàn bà ở Phật giới cũng tham gia vùng nước đục này, thằng ngọc Lục Vân Tiên ở Ma giới chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua rồi.

Phật giới có vẻ đã kết minh với nhân giới, nếu không tay Thiên Đế đầu óc có bệnh kia đã sớm nhào ra đây hò hét rồi, cứ như hấn sợ có ai không biết mình là giới hoàng vậy.” Thấy Athena không có ý định nói gì thêm Ares bắt đầu gọi chuyện, dù sao nhìn những sinh vật cấp thấp kia đánh nhau cũng chẳng phải chuyện gì thú vị. Giống như con người nhìn hai cái ô kiến tranh giành lãnh thổ vậy, thăm liệt lắm đấy, nhưng trong mắt con người nó vẫn chỉ là một cái chấm đen nhỏ xíu.

“Không được nói hấn ngu ngốc.” Athena nhướn mày bất mãn nói.

“Được được, vậy em nói xem, nếu giờ chúng ta tham gia, thì nên về bên nào đây!? Tiên giới, hay nhân giới!? Hay là dứt khoát đánh cả hai!? Em chỉ cần câu dẫn thẳng đần Lục Vân Tiên, vậy là chúng ta có thêm ma giới về phe, dù đánh lại cả ba nhà tiên, Phật, nhân vẫn còn dư sức...”

Ares không nói nữa, vì hấn thấy có sát khí tỏa ra. Nhìn lại thì thấy Athena đang lạnh lùng nhìn hấn, bộ dáng giống như muốn cầm roi da và nện sấp chuẩn bị đè hấn xuống vừa quất vừa nhỏ.

“Ares, anh thích đánh nhau đúng không !?”

“Hả, có ý gì !?”

“Chúng ta đánh nhau đi.”

“Đầu hàng.”

Ares thầm kêu khổ không thôi. Đúng là nữ sinh hướng ngoại. Xem ra cái tin đồn kia là thật rồi. Vừa nhắc đến gã ma chủ kia là con bé này thay đổi thái độ ngay, giống như gà mẹ bảo vệ con vậy. Không biết nên vui hay buồn. Nhưng chỉ vì thế mà đánh nhau với người nhà thì cũng chẳng có gì thú vị, hấn lập tức sáng khoái giờ tay đầu hàng rất có phong độ.

Hấn tuy thích đánh nhau, nhưng cũng không ngu ngốc. Thần thánh đều bắt tử, hấn sống đến bằng này tuổi rồi, tuy chút tâm lý phản nghịch không hợp tuổi tác vẫn có, nhưng đầu óc còn chưa có băng hoại. Nhìn khắp cái thần giới nhà hấn, chỉ có hai người duy nhất là Zeus và Odin là có thể áp chế được Athena, vì bọn họ là giới hoàng. Còn lại bất kể là ai đứng trước con bé này dám to họng thách đấu, kết quả đều chỉ có một mà thôi.

Lần đánh nhau gần đây nhất của Athena là ở Ma giới, một mình cô ta cân cả bốn đại ma tướng dưới trướng ma chủ. Hấn tuy tự phụ, nhưng cũng biết mình so với mấy ma tướng kia thì cũng không khá hơn bao nhiêu cả. Đánh trận mà không có chút cơ hội thắng nào, thẳng ngu mới làm. Đây không phải tìm thử thách mà đột phá nữa, người ta thuần túy chỉ muốn đánh hấn mà thôi, làm gì có thể cho hấn chỗ tốt nào được. Cái danh hiệu đệ nhất nhân dưới giới hoàng cũng không phải do Athena tự dất lên mặt mình, mà là do những tên xấu số ăn hành dưới tay cô ta đặt cho đấy.

“Hơn nữa Athena à !? Em vừa mới nói rằng không nên đánh động King của trường sinh đảo đấy. Sát khí rõ ràng như vậy thẳng ngốc cũng biết mất rồi.” Ares cười hề hề nói.

Athena bực mình hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn theo ánh mắt của Ares, vừa hay phát hiện trên bầu trời có gì đó như sao băng đang lao xuống đây.

“Phản ứng nhanh thật.”

Athena vừa nói vừa phát tay, Ares giật đầu hiểu ý, cười cười nhún chân một cái, mặt đất dưới chân hấn vỡ vụn ra giống như bị bom tấn gĩa vào. Cả người vị thần hùng vĩ này như viên đạn pháo khổng lồ bay thẳng lên trời, nắm tay như thép nguội thô bạo đánh lên mảng sao băng vừa rơi xuống kia.

Uỳnh.

“Ai da...”

Vừa va chạm, hấn và người trong làn sao băng cùng kêu lên, Ares giật mình ngạc nhiên, thế mà đối phương lại là con gái đấy. Vừa phân tâm một cái, đối phương lập tức tăng lực, hấn bị bức lui, rơi xuống.

Ares bay lên nhanh mà bay xuống cũng nhanh, hai chân vừa dẫm xuống đất khiến cả phiến thổ nhường này chấn động, hấn vung vẩy bàn tay vừa đâm ra của mình, trên đó phát ra những tiếng rắc rắc của khớp nối, nước da đỏ ửng. Vô cùng hứng thú nhìn sang bên kia, cách đó khoảng 100m, có một cô gái ăn mặc như đệ tử tiên giới đứng đó, cũng đang xoa xoa nắm tay liên tục, ánh mắt nhìn hấn chẳng thân thiện tý nào.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, hai con mắt lớn như trâu của hấn sáng lên chẳng khác gì hai cái đèn pha.

“Chắc chắc, thật là đáng yêu.”

Khuôn mặt dễ nhìn không nói làm gì, Ares sống đến chừng này tuổi, nhìn qua vô số nữ thần, ai mà chẳng xinh đẹp diễm lệ. Bán thần và thần tộc biến dị không nói làm gì, nam thần cũng bỏ qua nốt, nhưng các nữ thần ai nấy đều xinh đẹp như tượng ngọc thạch trạm trổ kỹ lưỡng vậy. Có thể nói 90% nữ tính thần tộc thuần chủng đều là người đẹp. Chỉ có điều ai cũng mang dáng vẻ cao cao tại thượng, hoặc nhân từ hiền dịu, một cái thì nhìn ngứa mắt, còn lại thì nhìn giả dối vô cùng. Không giống cô gái này, toàn thân toát ra vẻ tùy ý, có chút phản nghịch. Khuôn mặt đáng yêu, giống như cô bé hàng xóm nhà bên. Không làm cao, cũng chẳng điệu thấp. Ở cạnh người như vậy nhất định rất thú vị. Ares mới nhìn đã thấy thích, liền đứng đực ra như con trâu già.

Cô gái có mái tóc màu hạt dẻ buộc tùy ý vát sang một bên vai này chính là người đã làm thịt bạn trẻ Hư Trung của Tiên Nhất phái, khiến lão chương môn của nhà này giận dữ đập bàn cử ngay 300 vị kim đan kỳ tinh anh nhào qua màn chắn RERF rồi lên bàn thờ một lượt. Có thể nói là công thần đầu tiên trong trận chiến mở màn này. Đúng lúc trên đường trở về thì nhay cảm nhận ra sát ý của Athena nên mới qua đây xem sao, bởi vậy mới có một màn

không tập bất ngờ trên kia. Tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.

Vừa xoa xoa nắm tay, thiếu nữ mới đến này vừa cười nói:

“Ta còn tưởng có anh già tiên giới nào lọt lưới, hóa ra là Thần Tộc các người.”

Athena cũng cười nhạt đáp lại:

“Trùng hợp quá nhỉ!? Người là Queen thứ ba của Trường Sinh Đảo đúng không !?”

Cô gái trẻ kia thoáng ngạc nhiên, rồi cười rộ lên rất tươi. Đưa hai ngón tay lên gần khóe mắt vui vẻ đáp:

“Tada, đoán đúng rồi. Ngôi sao cấp quốc tế của trái đất, Lilith Ren, hân hạnh chào quý vị.”

Nhưng sau đó lại nghiêng đầu nghi vấn:

“Cơ mà sao người biết ta là Queen thứ ba của IMI!? À, giờ bọn ta không gọi nó là trường sinh đảo nữa rồi, giờ nó là tổng bộ của tập đoàn IMI nhé.”

Athena cười trào phúng:

“Có thể đeo trên tay Huyền Vũ Thủ, một trong tứ đại bảo vật của Trường Sinh Đảo, người còn là ai được nữa!? Nếu không nhờ có nó, người tiếp một đám của Ares mà còn nguyên vẹn được à !?”

Lilith Ren bĩu môi đưa cái vòng tay đen tuyền của mình lên vuốt vuốt, thứ này lập tức sáng lên, lại biến thành một đôi bao tay hình mai rùa. Cô ta cũng chẳng coi sự trào phúng của Athena vào đâu, một tay kéo mắt, một tay thè lưỡi nói:

“Bà cô già, người coi thường ta quá, nghĩ rằng nói vậy ta sẽ tháo nó xuống chơi fair play với các người à!? Còn lâu nhé, ta sẽ cầm chân cả hai đứa ở đây đợi King hoặc hai bà chị ta chạy tới, đem các người *** rồi lại ***, sau đó quay phim lại, gửi video về thần giới cho đám già không chết đó xem chơi. Nghe nói Nam thần giới các người là một cái ổ loạn luân đúng không!? Em *** chị, mẹ *** con, anh em thì càng khỏi nói. Thật là một cái phong trào tốt đẹp đó !”

Nghe thấy ba chữ bà cô già, trán Athena đã nổi một tảng gân xanh rồi. Nhưng cô ta không gào rú lên gì cả, chỉ giận quá hóa cười nói với Ares:

“Nghe nói Queen thứ 3 của Trường Sinh Đảo thời đại này không giống nữ hoàng mà giống một con lưu manh đầu đường xó chợ, xem ra là thật rồi. Ares, không cần phí lời với loại hạ cấp này nữa. Đánh nó.”

Ares xoa xoa tay, hần tạm thời không muốn đánh. Hần là chiến thần, chẳng đánh con gái bao giờ cả. Đây cũng là lý do hần nhượng bộ Athena khi trước. Hơn nữa đối phương nhìn quá dễ thương, chẳng nỡ đánh chút nào.

“Còn không đánh.”

Athena khẽ gắt lên, cô ta không muốn mất thân phận ra tay với đứa hạ cấp như vậy làm gì cả.

“Rồi rồi.”

Chịu thôi, dù sao người nhà vẫn quan trọng hơn. Ares làm bầm mấy tiếng rồi đưa tay lên ngoắc ngoắc:

“Cô gái nhỏ, chấp cô ba chiêu. Xông lên đi.”

Lilith Ren cười cười, hai mắt con rùa trên đôi găng tay sáng lên, một vòng bảo hộ trong suốt hình mai rùa hiện ra bao quanh bảo vệ cô ta. Đây là lớp phòng hộ của Huyền Vũ Thủ, bảo khí phòng hộ mạnh nhất Lục Đạo Đại thế giới. So với lớp phòng thủ của Thiên Hậu tiên giới chỉ kém hơn một chút, sức mạnh dưới cấp độ giới hoàng công kích nửa ngày cũng không suy chuyển. Đây cũng là lý do cô ta có tự tin giữ lại hai người bọn họ.

“Athena và Ares phải không!? Tư liệu về hai người ta đã đọc hết rồi. Ta biết các người rất mạnh, nhưng đừng xem thường con người quá đáng. Hôm nay đã đến đây rồi thì ở lại đây đi.”

Uỳnh.

Đôi mắt màu rượu của Lilith Ren nheo nheo, khóa chặt thân ảnh của Ares và Athena, lập tức hai người bọn họ cảm thấy toàn thân trùng xuống, giống như có vài tấn núi lớn đặt trên lưng mình, mặt đất dưới chân nứt nẻ, sụp xuống hẳn một tầng.

“Trọng lực 2000 lần. Dễ chịu chứ !?”

Lilith Ren cười lạnh, vừa nói vừa bắn vọt tới như mũi tên, nắm tay cô lại thành quyền, tụ lực, chuẩn bị giáng xuống một kích.

Ares cười lớn sáng khoái:

“Haha, cảm giác rất giống siêu năng lực của True Queen ngày đó. Xem ra cô bé không phải là thứ bản sao phế phẩm như người ta vẫn nói nhỉ !?”

Hắn dẫm chân xuống đất, thần lực điên cuồng vận chuyển qua từng thớ thịt, nắm tay thô bạo cũng đưa lên, sẵn sàng tiếp lấy. Giống như 2000 lần trọng lực chẳng ảnh hưởng gì đến hành động của hắn cả.

Không khí xung quanh bị lực lượng của hai người quán hút, đông đặc lại như một bức màn, sau đó bị một tiếng nổ như vài tầng sấm động chấn vỡ, gió lốc và sóng khí thổi cát bụi tung bay mù mịt.

Khói bụi tan hết đi, cả Lilith Ren và Ares cùng kinh ngạc, giữ nguyên tư thế đối quyền vừa rồi, không có rút tay lại.

Bởi có hai bàn tay đầy lông lá đặt chắn trước nắm đấm của bọn họ, nhẹ nhàng tiếp lấy trọng kích của cả hai. Đứng giữa bọn họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng dáng to to vạm vỡ, toàn thân phải cao tới hơn 3m, cả người mặc giáp trụ màu đỏ đính tinh thạch trắng bạc, trên đầu đội mũ từ kim, có hai cái râu dài đóng đưa lá phát như cành liễu trước gió. Và quan trọng nhất là: người là không ngờ không phải con người, mà lại là một con khi.

Đúng hơn là một con người mang bộ mặt và tâm thần lông khi.

“Ngươi...”

“Sao lại ở đây !?”

Con khi to lớn mặc chiến giáp đỏ chói này không đáp lời hai người bọn họ, chỉ hừ lạnh nhìn Athena, trầm giọng nói:

“Tiên giới không chào đón Thần tộc.”

Athena chẳng yếu thế, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, hỏi xác nhận:

“Ngươi đứng về phía nhân loại !?”

“Cút.”

Đáp lại chỉ có một chữ thẳng thừng, không khoan nhượng.

Athena bình tĩnh nói:

“Ta tôn trọng ngươi. Nhưng sớm muộn ta với ngươi sẽ đánh qua một trận, xem ai mới là người mạnh nhất dưới giới hoàng thật sự. Ares, về thôi.”

Ares không nói thêm gì, thu tay lại, gạt đầu với gã khi thô bạo kia, lại nháy mắt với Lilith Ren, đổi lại là cái mặt quỷ của cô ta, hắn cười ha hả rồi cùng với Athena biến mất.

Lilith Ren đưa tay lên nghịch nghịch đuôi tóc màu hạt dẻ vát qua vai, lấy chúng như chổi quét mặt, ngoáy ngoáy mấy cái cho vui, nhìn hai bóng dáng Thần Tộc biến mất có phần tiếc rẻ nói:

“Cha cha, đi thật nhanh. Còn tưởng cô ta sẽ ở lại bày ra bộ dáng ta đây là số hai thì không có ai số một, hoành tráng đại chiến ba trăm hiệp với ngài cơ đấy.”

Gã khi kia cũng không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói:

“Tiên giới cũng không chào đón nhân loại. Các ngươi xong việc với gã giả mạo kia thì lập tức cút khỏi đây. Nếu không ta sẽ tham chiến.”

Sau đó hắn lắc người, lập tức biến mất, chỉ để lại một cọng lông vàng óng theo gió bay đi.

“Không được phá hoại địa tầng của các tầng trời, nếu không cho dù bội ước với bà ta, ta cũng sẽ giết sạch tất cả nhân loại trên tiên giới.”

Lilith Ren nghe vậy mà bức mình, muốn nói mấy tiếng, nhưng người đã đi rồi. Cô ta nhìn cái lông màu vàng kim đang dần theo gió thất tung kia mà trầm nghĩ:

“Chỉ là một cọng lông phân thân thôi à !? Thật đáng sợ.”

Sau đó nghĩ nghĩ thế nào, lại rút trong ngực ra cái di động bất ly thân, mở mặt mã, tạch tạch nhắn tin:

“Kính thân mến, em vừa gặp Athena, Ares và gã khi.”

Bíp. Tin nhắn trả lời đến ngay trong 10s.

“Kệ bọn họ, đừng ra tay ở tầng trời thứ nhất.”

“Đánh mất rồi còn đâu. ^^”

“Có bị thương không !?”

“Con khi chết tiết phá sóng giữa chừng (>”

“Đừng chọc hấn, không bị thương thì mau trở về đi.”

“Rồi rồi, chẳng thân thiện gì cả. Làm vợ bé đúng là số khổ mà =.=.”

Lilith Ren cười cười cất điện thoại đi, ngẩng đầu nhìn về lớp màn chắn màu lam RERF đằng xa, đây là lần đầu tiên cái người lạnh lẽo bên trong đó quan tâm xem cô có bị thương không đấy.

Có tiến bộ.

Phải ghi vào nhật ký mới được.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tàn cục

Trận chiến khởi đầu tốn mấy chap dài dòng để tả, nhưng thực chất diễn ra chỉ trong vòng 15 phút hơn. Đối với các cao thủ tu chân lẫn đám nhân loại mặc giáp bảo hộ, tất cả đều di chuyển với vận tốc siêu thanh, khoảng cách một vài cây số với bọn họ vốn chẳng có nghĩa lý gì. Hai bên áp sát nhau vô cùng nhanh, đánh nhau vô cùng dễ, một chiêu không thành công thì đều vong mạng cả. Chỉ một lượt xung kích đầu tiên đã có hơn ngàn chiếc MS bị đánh bay ra khỏi vòng chiến, hơn 20 tiên nhân thiệt mạng. Trong đó có bốn người tự nổ nguyên anh, kéo theo mười người khác chôn cùng.

Vô cùng hi hữu là có hai vụ nổ nguyên anh xảy ra cùng một thời điểm, khiến hai quả cầu năng lượng bộc phá này va chạm tại chỗ, vừa vận triệt tiêu lẫn nhau. Nếu không sẽ không đơn giản chỉ chết vài người như vậy.

Nguyên anh bùng nổ, so với bom nguyên tử bộc phá thì lực phá hoại chỉ có hơn chứ không kém, thế nhưng may mắn là phạm vi xung kích lại hẹp hơn rất nhiều. Ngoài 2km thì gần như không mấy bị ảnh hưởng. Tuy nhiên nếu vô phúc nằm trong phạm vi vụ nổ, bất kể là dạng vật chất gì cũng tan thành mây khói, chẳng để lại chút tro bụi nào. Tiên nhân cũng thế, mà phạm nhân cũng vậy, giống như đều bốc hơi tại chỗ, tiêu thất hoàn toàn.

Lượt đầu tiên đã chết quá 1/5 quân số khiến các tiên nhân cao cao tại thượng, am hiểu đơn đã độc đầu kinh hồn táng đờm, trận pháp vừa hình thành đã xáo trộn nghiêm trọng. Nếu như bọn họ thực sự tình tâm mà vận dụng trận pháp để chiến đấu, một vạn chiếc MS có lẽ sẽ có một nửa nằm lại tại chiến trường đầu tiên này. Chỉ tiếc là tầng trời thứ nhất đã có mấy ngàn năm yên bình, tất cả tu sĩ tham gia tiên giới chiến với nhân loại lần thứ nhất này đều thuộc danh môn chính phái, mấy chuyện giết người cướp của luôn phải làm lên lút, đánh nhau cũng vậy, vì nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới mặt mũi, vậy thì lấy đâu ra kinh nghiệm hợp tác.

Bọn họ cũng không dám đánh hết sức, luôn giữ lại ba phần thực lực để bảo toàn. Dù sao thập đại danh phái luôn bon chen trong cái bảng xếp hạng chẳng biết do thắng quái nào nào về ra kia, người có ân oán ngầm với nhau không hề ít, ngẫu nhiên thuận tay nhờ loạn chiến bao che mà xử lý đồng đội cũng có rất nhiều. Không ai tin tưởng ai cả, vốn dĩ không thể hình thành chiến trận đặc thù. Kết quả là mạnh ai nấy bay, để rồi mỗi người phải đơn độc nghênh tiếp cả trăm chiếc MS cùng lúc đánh hội đồng, và còn hơn 300 chiếc GMS bay lơ lửng khắp chiến trường với súng hạng nặng, liên tục bắn rớt bất cứ ai quay lưng về phía chúng.

Đánh như vậy vốn dĩ không thể thắng được.

Đến khi các tiên nhân nhận ra tình hình nghiêm trọng, thông qua kênh liên lạc giữa thần thức, bọn họ đã trao đổi, thỏa thuận xong, thật tâm dựa vào nhau để chiến đấu vì sinh tử tồn vong của môn phái và nhất cảnh thiên thì đã quá muộn.

Trên bầu trời lúc này đã chỉ còn 30 ông già bay lòng vòng với gần 8000 chiếc MS và 250 chiếc GMS rượt đuổi nhau như đàn sói nhắm nhe bầy cừu. 30 người này không còn cách nào đột phá vòng vây, tử chiến đến cùng, phát huy hiệu suất đánh giết đáng kinh ngạc, đánh bay hơn 1000 chiếc MS nữa, và dùng pháp thuật oanh tạc bao trùm, hủy diệt thêm 30 chiếc GMS.

Đến lúc này nhiều người mới phát hiện ra, thì ra không phải là không thể sử dụng pháp thuật, chỉ cần không lại gần đám nhân loại mặc giáp này, bị thiết bị cổ quái trên người chúng làm nhiễu loạn thần thức dẫn đường và định hình cho pháp thuật thì bọn họ có thể quăng “bom” thoải mái. Thế là bầu trời lại đi ùng khói lửa, pháp thuật bắn tứ tung, những thiết bị như RERA vốn dĩ dựa vào sự ngắt quãng tín hiệu để vô hiệu hóa pháp thuật trước khi nó đánh ra hoàn toàn chẳng có tác dụng gì với pháp thuật đã thành hình. Những người tham chiến phe nhân loại chỉ có thể dựa vào tốc độ, kinh nghiệm, khả năng phản xạ để né tránh, hoặc nhanh gọn hơn hết là tranh thủ lúc các tiên nhân đang niệm chú, viết bùa tạo ra pháp thuật diện rộng, toàn lực bắn hạ bọn họ.

Cứ như vậy, đến khi chỉ còn một mình lão tổ tông Tiên Nhất phái thờ hỗn hển bay lơ lửng giữa trời trong vòng vây của 5000 chiến sĩ nhân loại, kết quả đã được định xuống.

Ông già này cười gằn, nhớ lại cuộc đối thoại lúc trước với hai người trẻ tuổi trên đỉnh núi, một trận này đánh càng thâm liệt càng tốt, nhưng không ngờ lại đến mức độ này.

Nhất cảnh thiên xong rồi. Tiên Nhất phái xong rồi. Thập đại danh phái cũng chỉ còn là hư ảo mà thôi.

Một giọt nước mắt hiếm hoi rơi xuống trên má vị tiên nhân cao cao tại thượng. Cùng lúc đó, nguyên thần của ông ta bập bùng giống như ngọn lửa trước gió. Chuẩn bị bùng nổ.

Hóa thân kỳ tu sĩ mạnh hơn cả trăm gã nguyên anh kỳ, một mình ông ta đã đánh hạ hơn 2000 đầu MS và 50 chiếc GMS. Nguyên thần của tu sĩ hóa thân kỳ là phiên bản người lớn của đứa trẻ nguyên anh.

Tu chân vào một giai đoạn nào đó giống như đường thai, ấp trứng vậy.

Từ quả trứng kim đan, nở ra đứa bé nguyên anh, nuôi dạy cho nó trưởng thành để trở thành nguyên thần. Nguyên thần nếu có thể hợp nhất hoàn toàn với thân thể chính thì người đó sẽ lại tiếp tục đột phá, trở thành hợp thể kỳ, sau đó sẽ có sức mạnh độ lùi kiếp cuối cùng để trở thành chân tiên, kim tiên, huyền tiên và thượng tiên.

Bất kể là dạng nào, những thứ như kim đan, nguyên anh, hay nguyên thần đều là vốn gốc, là bản mạng thứ hai của mỗi tu chân giả.

Thái Nhất chân nhân cũng đã đến đường cùng. Dựa vào ưu thế số lượng, đám nhân loại liên tục khóa chết ông ta ở mọi góc độ, những chùm quang hạt liên tục bắn boong boong vào vòng bảo hộ, không ít lần đánh tan nó, khiến ông ta hiểm hóc né tránh. Không có bất cứ thời gian dư thừa nào để có thể tập đánh ra pháp thuật diện rộng. Sớm muộn gì ông ta cũng sẽ bị mài đến chết.

Không có lối thoát nào cả.

Bởi vậy ông ta quyết định giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình.

Nguyên anh bùng nổ có thể so sánh với bom hạt nhân mini, vậy nếu nguyên thần bùng nổ thì sao !?

Tu sĩ hóa thân kỳ đã chạm nóc của nhất cảnh thiên, cao hơn nữa thì không được phép tồn tại ở tầng trời này. Bởi vì sức mạnh của bọn họ có thể khuấy đảo nguyên khí trời đất, tạo ra những vụ nổ phá hoại ảnh hưởng tới địa tầng.

Nói trắng ra chính là, nếu một gã có tu vi vượt qua hóa thân bùng nổ ở tầng trời thứ nhất, cái vùng đất xinh đẹp này sẽ tan tành xác pháo, trở thành lịch sử, vĩnh viễn biến mất khỏi tiên giới.

Đổi lại là một tu sĩ hóa thân trung kỳ như Thái Nhất chân nhân tự nổ, vậy thì xác xuất phá hỏng một phần ba, thậm chí là một phần hai địa tầng là hoàn toàn có thể xảy ra.

Điều này vi phạm nguyên tắc và sự nhượng bộ của gã khi nào đó, khiến cho cao tầng của IMI nhất quyết không để nó có cơ hội xảy ra.

Bởi vậy ngay khi Thái Nhất chân nhân buông bỏ phòng ngự, toàn lực tập trung vào nguyên thần, khiến nó bập bùng muốn nổ mạnh, thì có một trận gió đen không biết từ lúc nào quần lấy ông ta.

Sau đó trước ống kính của 5000 gã chiến sĩ nhân loại được quay chậm ở tốc độ 1/1000. Một cô gái mặc áo lụa màu đen, giống như một dòng suối mềm mại đột nhiên xuất hiện bên cạnh lão tổ tông Tiên Nhất phái, nhẹ nhàng tháo xuống chiếc bông tai hình chuỗi kiếm của mình, xoay tròn một vòng, khiến nó biến lớn, rồi một lưỡi katana cong cong tạo thành từ các hạt sáng nhỏ li ti xuất hiện. Sau đó là một đường kiếm mờ mờ, đầu của Thái Nhất chân nhân bay lên trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Đến khi xác ông ta rơi bịch xuống đất, đánh ra một cái hố vừa sâu, vừa rộng, tất cả mới ồ lên. Vùng trời đó đã sớm không còn thấy bóng dáng của bất cứ ai, cô gái kia chỉ như một trận gió thoảng qua, không để lại chút tung tích nào. Bóng dáng chụp được trên camera quay siêu chậm cũng chỉ thấy được dáng người mờ mờ, hư hư thực thực.

Nếu xác của thái nhất chân nhân không còn ở đó, vẫn còn đang chảy máu ở ạt, thì mọi người vẫn sẽ nghi chuyện vừa rồi chỉ là giấc mơ, hoặc do máy móc trục trặc mà thôi.

Đĩ nhiên, ngay thời điểm sự việc xảy ra, 5000 gã phi công chỉ có vài người mơ hồ nhận diện được sự can thiệp của cao tầng nhân loại. Còn lại tất cả đều chỉ biết rằng đầu của Thái Nhất chân nhân tự dung bay lên, sau đó lão rơi xuống, an hưởng tuổi già. Mãi về sau tin đồn mới truyền đi, đoạn video đó mới được xem lại. Lưu truyền một thời gian dài, cho đến khi tiểu đội của Hoài Nam cũng biết được mà mở ra xem.

Hoài Nam gấp quyển sách trên tay lại, trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

“Thật đáng sợ, con gái nhà ai mà ghê gớm thế !?”

“Tốc độ thế này hình như không phải là teleport trong không gian mười một chiều như các ESP của hiệp hội...”

Robert, Claude, Trung Thành và ShenJian thì lại chẳng lấy làm ngạc nhiên cho lắm, Hoài Nam dễ dàng nhìn ra thái độ của bọn họ, liền hỏi:

“Mấy người biết cô ta à !?”

“Biết, có gặp qua một lần.” Trung Thành gật đầu, mấy người kia cũng vậy.

“Cô ta là ai !? Má mì của mấy người à !?”

“Queen thứ hai của IMI đó.” Claude thành thật đáp.

“Là cô Shaorin.” ShenJian bổ xung.

“Ây, là con nhỏ thích giả vờ hiền lành dịu dàng đó, dù cô ta là người đứng đầu ám bộ của IMI, chuyên phụ trách ám sát và tìm diệt. Mấy năm trở lại đây, một tay cô ta thanh lý toàn bộ đám tiên nhân đang cư trú trên trái đất đây.” Robert hăng giọng đáp.

Hoài Nam nhú mày:

“Queen thứ hai !? Nói vậy là vợ hai của lãnh đạo !? Nè, hần ta rớt cuộc có bao nhiêu vị Queen vậy !?”

Robert cười ha hả, liếc nhìn Trung Thành rồi nói:

“Vốn dĩ có ba, nhưng gần đây thì có vẻ là bốn.”

Trung Thành nhú mày đáp:

“Đừng kéo em gái tôi vào chuyện này.”

“Uy, nhắc mới để ý, tại sao em gái chú trở thành mặt hàng khủng khiếp như vậy, mà bản thân chú vẫn phải làm lính quèn cùng bọn này thế hả đồng chí Trung !?” Robert được đà nói tiếp với vẻ tò mò.

“Là sao vậy !?” Hoài Nam ngớ ngẩn hỏi.

Robert tiện tay chỉ chỉ:

“Em gái hần chính là Queen thứ tư của IMI hiện tại đó. So với cô Shaorin, cũng không kém là bao đâu.”

Lỗ tai Hoài Nam dựng đứng lên, vẻ mặt tràn đầy hồ nghi nhìn Trung Thành, bộ dáng em không đòi quà, chỉ cần sự thật thôi khiến gã thanh niên tóc đỏ mặt sẹo này thấp tim đập xôn sang, sóng lưng ngứa ngáy, bất đắc dĩ mới nói:

“Đừng tin lời hần, à, đừng hiểu lầm. Queen của IMI chỉ là danh hiệu. Hoàn toàn không phải vợ nhỏ gì đó của King đâu. Quan hệ giữa bọn họ.... không tốt lắm.”

Hoài Nam ồ một tiếng, rồi không hỏi thêm nữa. Hần biết có rất nhiều chuyện phức tạp không nên bóc trần, biết nhiều quá sẽ không tốt cho việc lên lon. Có cấp dưới tò mò là việc không lãnh đạo nào muốn.

Chỉ có điều không ngờ mấy thằng ranh dưới trướng mình lại đều có bối cảnh như vậy.

Robert là cháu đích tôn của Mr.Zero, hội trưởng hội bàn tròn, trụ sở đào tạo đầu khí chính quy nhất của Anh Quốc.

Claude lại là con trai của gã điên thích phóng hỏa, hội trưởng ESP league, có thể coi là trung tâm xã hội lớn nhất toàn thế giới của các ESPer.

ShenJian lại là đệ tử của Trương Chân, thuộc Ngạo Thiên Môn, thế lực cổ võ lâu đời nhất Trung Quốc, nghe đâu đã an lạc ở đó bốn ngàn năm nay rồi. Nếu không phải tài liệu ghi hần mới hai mươi tuổi, Hoài Nam còn hoài nghi gã này chính là ông lão nào đó có bí thuật trú nhan giả dạng.

Thánh địa Vatican ở Ý, Minamoto Clan ở Nhật, Ngạo Thiên Môn của Trung Quốc, Hội kỵ sĩ bàn tròn ở Anh, ESP League đặt trụ sở tại mỹ và học viện Key West ở Đức là sáu thế lực mạnh nhất thế giới, vượt mặt LHQ, chỉ đứng sau tập đoàn IMI. Ông cha và sư phụ của ba thằng khốn kia đều là cự đầu một phương, tri phối không ít tài nguyên của địa cầu, nói cách khác, chúng nó toàn là con ông cháu cha cả.

Chỉ có Trung Thành, tuy đa tài đa nghệ nhất, nhưng bối cảnh lại tầm thường nhất, cùng là người Việt Nam, tuy xuất thân ở mặt trắng nhưng nhà có truyền thống ba đời làm lính, Hoài Nam rất có thiện cảm với gã này, cho rằng hần cũng là người cùng khổ giống mình, từ từ mà leo lên khỏi giai cấp dưới đáy. Nào ngờ người ta lại bá đạo nhất, có em gái làm bồ nhí của lãnh đạo toàn thế giới.

Con mẹ nó, thế giới này có thiên lý không vậy !?

Thế còn ta thì sao !? Ta mới là lãnh đạo của đám này cơ mà !? Tại sao lại đưa cho ta cái quân đoàn phú quý này làm gì !? Để khinh bỉ ta nghèo đứng không !? Muốn ta gato chứ gì !? Có cần làm đến thế không !? Giống như đem con của hổ, sư tử, sói và đại bàng cho một con linh cẩu dạy dỗ và trông coi, chuối thức ăn cách biệt như vậy là ý làm sao !?

Hoài Nam bị phần rít gào trong tim. Cha hần chỉ là một lão thiếu tá quân nhu đã về hưu, nay đang giảng dạy tại một trường quân sự trên hỏa tinh thôi.

Đúng là khi so với khi thì thôi, người so với người, tức chết người.

Ta hận....

Lặng lẽ nuốt lệ bi ai, Hoài Nam cảm thấy sau này mình nên thân thiết với bạn nhỏ Trung Thành hơn. Nghĩ vậy liền nở nụ cười méo mó nhìn qua, khiến sống lưng Trung Thành thấy ngứa ngứa lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Từ biệt

Đang lúc tán chuyện rôm rả thì có tiếng gõ cửa vang lên. Hoài Nam khẽ nói “vào đi”, hệ thống nhận diện âm thanh lập tức phản hồi, cánh cửa hợp kim nhẹ nhàng trượt sang một bên êm ru.

“Xin lỗi, tôi tìm sĩ quan Trung Thành, có người nói anh ấy ở đây.”

Bên ngoài hành lang có giọng con gái vang lên, Hoài Nam sáng mắt, ngó đầu ra xem, đập vào mắt hắn là một thiếu nữ xinh đẹp, khuôn mặt có phần đậm mạc. Cô ta mặc chiếc áo sát người màu tím, bên ngoài khoác áo khoác xám và khăn quàng cổ, quần dài màu chì. Mái tóc cô bay nhẹ, màu da trắng như tuyết khiến người khác hoa mắt, đi tới thay đôi giày Nike, bởi dáng người cao gần mét bảy, cho nên dù đi giày đế bằng, dáng người cô cũng đủ cao hơn nhiều cô gái khác. Cái bộ dáng này nếu như thêm vào một cặp kính mắt và một chồng sách ôm ngang ngực, tuyệt đối là tiêu chuẩn của nữ sinh đại học có số má trên bảng xếp hạng hoa khôi trường.

“Bạn Trung thân mến....” Nụ cười thân thiện của Hoài Nam lại một lần nữa méo mó, hắn còn chưa có người yêu đâu đấy... có cần phải đả kích người ta như vậy không !?

Trung Thành được ánh nhìn âu yếm của Hoài Nam quét qua quét lại vài lượt mà đỏ mặt hột hột, lại nghe giọng nói bên ngoài quen quen, liền nhìn với ra, sau đó khuôn mặt khẽ trầm xuống.

“Em gái tôi đấy.” Hắn đáp, rồi nhanh chóng rào bước ra ngoài.

Hoài Nam bán tín bán nghi, đóng tai lên nghe lỏm, khuôn mặt vẫn làm ra bộ dáng liêm chính, mắt vẫn nhìn sách, tay vẫn lật trang, nhìn qua muốn bao nhiêu phong phạm liền có bấy nhiêu. Loáng thoáng, từ phía hành lang vẫn nghe được vài từ ngắt quãng, có vẻ hai người đối thoại cũng chẳng có gì phải gấu giếm.

“Em tới đây làm gì !?”

“....Rời đi....”

Có vẻ không phải là bồ của hắn thật. Hoài Nam liền thờ phào loại đồng chí Trung ra khỏi danh sách ghen tị dày đặc của mình, đảo mắt nhìn lại, hai đứa Robert và Claude cũng đang nghe trộm giống mình, nhưng còn quang minh chính đại hơn, người ta còn ốp hẳn tai vào tường để âm thanh thâm thấu cho rõ.

“Chuyện anh em nhà người ta, hai người sao lại nghe lỏm thế !?”

Robert khẽ gắt:

“Ngốc, đây chính là đứa em gái làm bồ nhí của lãnh đạo chúng ta vừa nói đến lúc nãy của bạn Trung đó, thậm chí là người có ảnh hưởng nhất đến quyết định của King nữa kia. Muốn biết tương lai cuộc chiến này ra sao, đây là con đường bởi mớ thông tin ngắn nhất đó.”

Hoài Nam nghe vậy nhủ mầy, bồ quyền sách hay cầm trên tay làm hàng xuống, cúi người bò qua chỗ Robert, khẽ hỏi:

“Nghe nhiều làm gì !? Biết cũng có thay đổi được gì đâu !? Hơn nữa có khi làm người ta phật ý, bị đá ra khỏi quân ngũ đó.”

“Gặp quý đi, ai thèm làm lính chó. Chẳng qua lão khom già nhà ta cảm thấy ta đang sống quá sung sướng, nên ghen ăn tức ở, đá ta vào đây đó. Ta muốn bị đuổi còn chẳng được.” Robert bĩu môi nói.

Trán Hoài Nam nổi gân xanh, đứng là với bối cảnh nhà thẳng khốn này, chẳng cần làm lính thì đời hắn vẫn phong quang chán. Đâu có như mình, không được lên lon thì về quê chăn vịt. Rốt cuộc ai mới là cấp dưới, ai mới là cấp trên đây !?

“Thế Trung Thành thì sao !? Hắn tại sao phải tòng quân làm gì !? Hơn nữa thành tích cũng không ít !?”

Robert tặc lưỡi:

“Ai mà biết, nhà hắn ba đời làm lính, có lẽ bị cưỡng chiến tranh đó.”

Claude quay ra, có vẻ không đồng tình lắm nói:

“Không phải đâu, hình như là vì Frozen đấy.”

“Frozen!? Tên người đấy hả!? Nghe giọng điệu có vẻ là tên người đúng không !?”

“Ài, chuyện dài lắm...”

...

Trung Thành đứng bần thần nhìn em gái mình một hồi, chân mày nhíu nhíu làm vết sẹo bên khóe mắt cứ cong lên, oằn ẻo như con giun.

Tuy nói rằng đây là em gái mình, nhưng so sánh với ký ức về cô bé con hay bám đuôi mình từ hồi còn thích treo cây, quậy phá với đám bạn trong khu dân cư số 5 tại mặt trăng thì hẳn vẫn cảm thấy có sự chênh lệch quá lớn.

Cô gái trước mắt trưởng thành hơn, điều đặn hơn. Và nhất là so với sự vui tươi có phần vô lo vô nghĩ lúc trước, ánh mắt trong veo mà hẳn thường nhớ tới lúc này luôn mang chút gì đó đượm buồn. Thậm chí còn thấy được phảng phất có gì đó hoang mang, sợ hãi và lạc lõng trong ánh mắt đó.

Hắn không biết bản thân có gì đó thay đổi hay không, nhưng cô em gái này, sau ba năm không gặp lại, đã thay đổi quá nhiều rồi.

Trung Thành đánh giá em gái, Linh cũng như vậy, hai người cứ thế đứng đối mặt trong hành lang hộp kim lạnh lẽo, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào cho phải.

Rõ ràng là người một nhà, nhưng muốn nói chuyện bình thường cũng cảm thấy khó khăn, là do cách biệt về địa vị, do khoảng cách quá xa, do thời gian đã lâu, hay chỉ đơn thuần là do tính cách con người đã thay đổi !?

Sau cùng, Trung Thành rốt cuộc cũng lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh khó chịu này.

“Em đến đây làm gì !?”

“Em sắp rời đi, muốn đến chào anh một tiếng.”

“Lần này lại đi đâu nữa!? Trờ về trường sinh đảo à!? Em đã ở đó ba năm rồi còn gì !?”

“Không, em bị trục xuất khỏi tiền giới, haha, có lẽ em sẽ về mặt trăng sống với mẹ.” Linh cười gượng nói.

“Đừng nói dối, dù em thay đổi rất nhiều, nhưng anh vẫn nhận ra được đấy.”

Linh đưa tay lên vuốt vuốt trán, ngại ngùng nói:

“Chẳng lẽ em có đặc điểm nào dễ nhận dạng mỗi khi nói dối à !?”

“Ừm”

“Là gì thế !?”

“Nói ra sau này em sửa mắt thì anh không nhận ra được nữa.”

“...”

Ngập ngừng một chút, Linh khẽ nói:

“Có lẽ sau lần này...”

Trung Thành nhíu mày ngắt lời:

“Em rốt cuộc muốn đi đâu !?”

“Ma giới.”

“Cái gì !?” Trung Thành biến sắc.

Ma giới, thế giới xa xôi nhất trong lục đạo, còn được mệnh danh là địa ngục. Chính là nơi tất cả những kẻ phạm tội, tàn ác nhất trong các thế giới kia bị lưu đày đến đó. Quanh năm không có ánh sáng, luôn được một bức màn đen tối che phủ. Ngoại trừ đám tội phạm, tất cả sinh vật ở đó đều là dạng hung ác khát máu. Người sói, cương thi, ma cà rồng, yêu ma quỷ quái không thiếu một thứ gì.

“Em bị điên à!? Ở nhà, trở về với mẹ đi, đừng đi đâu cả.” Trung Thành bực bội gắt lên. Hắn cảm thấy nếu bây giờ đang ở một quán bar thì hẳn sẽ đập chai phá quán.

Linh cười cười, có chút buồn, đáp:

“Anh à, em đến để chào tạm biệt anh thôi, chứ không phải để anh ngăn em lại.”

“Em biết chỗ đó nguy hiểm. Người ở đó cũng không thích em, chưa kể em còn đắc tội với ma chủ và toàn thể ma tướng ở đó nữa...”

“Biết vậy sao em còn...”

“Nhưng em đã lấy ở đó một thứ không thuộc về mình. Nhất định phải trả lại cho họ. Nếu không đời này em sống không thoải mái được.”

Trung Thành nhất thời á khẩu, không biết nên nói tiếp cái gì. Hắn vốn không giỏi ăn nói, thích động thủ hơn động khẩu, linh nào chẳng vậy. Hơn nữa, hắn cảm thấy, còn quá nhiều thứ mà mình không rõ ràng về đứa em gái này. Rốt cuộc ba năm vừa qua nó đã gặp phải những chuyện gì, chẳng ai nói cho hắn biết cả. Nhất thời hắn cảm thấy mình như một con sói yếu ớt bị đào thải ra khỏi đàn, muốn chen vào mà chẳng có tư cách, chỉ có thể tro mắt nhìn bày đàn bỏ đi càng lúc càng xa.

Linh thấy hắn đứng im một chỗ, người run run, hai bàn tay nắm chặt đầy vẻ phần nộ liền mỉm cười, bước đến ôm lấy hắn, nhẹ giọng thủ thỉ:

“Không chám dứt được với người đó, em không có cách nào sống dưới tư cách Nguyễn Diệu Linh, em gái của anh nữa. Anh em chúng ta vừa rồi đối thoại cũng thấy khó khăn, không phải vì như vậy sao!? Những thứ mà trường sinh đảo hay ma giới cường ép nhét vào người em, một chuyến đi này, em sẽ trả lại toàn bộ.”

Trung Thành cuối cùng cũng chỉ đành nhắm mắt, ngẩng đầu thở dài.

Em gái lớn rồi, rốt cuộc cũng không lẻo đẹo theo mình quậy phá như trước nữa. Hắn cũng chẳng có quyền gì mà ngăn cản cả.

“Em đi một mình à!? Cao tầng của IMI, King và mấy vị Fake Queen đó, có ai đi cùng em không !?”

Linh buông hắn ra, lắc đầu đáp:

“Không, nếu biết, họ để em đi mới lạ. Nếu như biết em định mang đồ tới ma giới trả lại, bọn họ không xích cứng em ở trường sinh đảo thì chắc cái hòn đảo đó sắp rơi rồi.”

Trường sinh đảo – tổng bộ của tập đoàn IMI ở trái đất, luôn trôi nổi trên bầu trời thái bình dương mấy chục năm nay rồi, nếu như nó đột nhiên rơi mất thì trạng cảnh sẽ kinh thiên động địa lắm.

“Mấy cô kia thì có thể, nhưng King đối với em rất đặc biệt, hắn không nỡ đâu.” Trung Thành cười khẩy.

Linh bĩu môi nói:

“Đừng nhắc đến hắn, con người đáng ghét, máu lạnh vô tình, mặt tro như đá, pokerface, lúc nào cũng tỏ ra lợi hại, có cái đầu bạc trắng bảo nhuộm lại bao nhiêu lần cũng không nhuộm, cứ nghĩ tóc bạc là nổi bật lắm sao!? Rõ là không cần ăn uống nhưng cứ thấy người ta ăn là giả vờ ngồi ăn cùng, hỏi có cảm thấy gì không thì chỉ biết đáp cũng được, nói chuyện lúc nào cũng cụt ngủn, chỉ giỏi chọc tức người khác. Nói đùa mấy câu thì đều tưởng thật rồi làm loạn. Hắn & *^*^@#&..... Khoan đã, anh cười gì thế !?”

Trung Thành nén cười nói:

“Ừm, cứ nghĩ em đã thay đổi, nhưng cái thói thích cảm ràm này đúng là không lẫn đi đâu được.”

“Em hay cảm ràm lúc nào !?”

“Hồi bé và mới vừa đây xong.”

“...”

Trung Thành chẳng kèm chế nữa, cứ cười tủm tỉm, còn Linh thì đỏ mặt đánh đánh hắn mấy cái. Sau đó như sợ nhớ ra cái gì, cô tháo cái túi xách đeo ở bên hông ra, lấy từ đó một chiếc bao tay bằng kim loại đưa cho hắn.

“Cái gì thế !?” Trung Thành cầm lấy, nhú mày hỏi.

“Quà chia tay cho anh.” Linh mỉm cười.

“Đeo nó lên đi.”

Trung Thành ồ một tiếng rồi cũng làm theo. Vừa đeo thứ này lên tay, ở chỗ động mạch chủ động ngọt cảm thấy đau nhói. Hắn nhú nhú mày, muốn tháo nó ra xem sao thì phát hiện thứ này và tay mình giống như đã liền vào một khối, kéo nó ra thì một lớp da thịt chắc cũng sẽ bị lôi ra theo. Linh thấy hắn loay hoay như vậy thì vội bảo:

“Đừng có, sau khi nó lấy DNA từ máu của anh để xác nhận thông tin thì sẽ tiến hành nhận chủ, lúc đó mới tháo ra được.”

“DNA !? Nó lấy DNA của anh làm gì !?” Trung Thành trợn mắt ngạc nhiên.

“Giống như một mật mã bảo vệ, chỉ có anh mới có quyền sử dụng hoặc điều khiển nó mà thôi.” Linh vui vẻ nói.

“Em lấy đâu ra thứ này thế !?”

“Trong phòng thí nghiệm ở trường sinh đảo đấy. Nghe nói để chế tạo thứ này tên đáng ghét kia phải mất tới hơn 30 năm. . .”

“Chờ đã, vậy cái này là của King hả !? Em lấy trộm đúng không !? Thứ gì mà mất tới ba mươi năm mới có thể tạo ra chứ !?” Trung Thành tiếp tục trợn mắt, hần cảm thấy con người mình sắp rớt ra ngoài rồi.

“Ồi dào, đừng quan tâm mấy cái tiểu tiết. Bây giờ nó đã xác nhận mẫu DNA của anh làm chủ rồi thì không ai có thể điều khiển nó được nữa đâu. Cường chế là nó tự hủy đấy, 30 năm công sức của ai đó sẽ xuống sông xuống biển cả.” Linh phe phẩy tay nói, thấy mặt anh trai đại rả thì lại cười cười bỏ xung:

“Hơn nữa khiến thức chế tạo nó lấy ra từ chân lý, em nghĩ là kể cả gã đáng ghét kia cũng không có cách nào phá giải đâu. Vậy nên từ giờ nó là của anh rồi, anh sẽ là vương bài độc nhất vô nhị, ít nhất cũng sẽ có vị trí chủ lực trên trận chiến này, tính mạng sẽ được đảm bảo hơn nhiều. Có như vậy, em mới yên tâm mà đi được.”

Trung Thành cười khò hời:

“Em làm như vậy không phải biến anh thành cái gai trong mắt lãnh đạo hay sao !? Mà rốt cuộc nó là thứ gì chứ !?”

“Haha, nếu như bọn họ chịu đá anh ra khỏi quân ngũ, cho dù là tổng anh về mặt trắng để viết kiểm điểm em cũng thấy mừng. Ở nơi chiến tranh khói lửa này thì có gì hay ho chứ !?”

“Còn về cái đó... à, nó gọi là AI”

Trí thông minh nhân tạo

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chợ tiên giới

Cứ như vậy đến một tuần sau.

Đại cục, tạm thời có thể coi là đã yên ổn. Tầng trời thứ nhất hòa bình, mọi người đều thích, liên hiệp quốc thích, đám quân sĩ thích, tập đoàn IMI chắc là cũng thích, chỉ có người tiên giới là không thích.

Nhưng cũng chẳng sao, tiên nhân nguyên anh kỳ đều đã xanh mờ, nguyên anh trong cơ thể bị phẫu thuật bằng dao laze, lòi ra ngoài đem đi thí nghiệm hết cả rồi, có còn tinh táo để mà hò hét thể hiện sự bất mãn được nữa hay không cũng là vấn đề. Không có nguyên anh kỳ dẫn dắt, đám tiên nhân tán tu (tu luyện tự do – không môn không phái, không tổ chức) chẳng làm lên trò trống gì, dễ dàng bị đàn áp.

Tuy không lạm sát, nhưng quá trình này cũng chẳng tươi đẹp gì.

Đành chịu thôi, chiến tranh nào chẳng vậy.

Một tuần này Hoài Nam khá là bận rộn.

Tiểu đội nhỏ của hắn tạm thời được giải tán để điều chỉnh, nhất là Trung Thành, nghe nói còn bị gọi đến đặc khu cách ly. Hoài Nam— đương sự nghe trộm cuộc nói chuyện của hai anh em nhà này hôm đó dĩ nhiên hiểu rõ nguyên nhân tại sao, thỉnh thoảng nhớ đến cũng âm thầm mặc niệm cho gã bạn thân làm lý ít nói nhưng khá được việc này.

Thỉnh thoảng mới nhớ đến mà thôi, công việc của hắn quả thật quá nhiều. Nói đến mới nhớ, hắn vốn đăng ký làm sĩ quan hậu cần đấy, chỉ có ngày đầu tiên là được ra tiền tuyến vung súng nhảy nhót mà thôi, quan trên đã xem xét lại, trả hắn về đúng cái nguyện vọng của mình. Tất nhiên là chẳng có xin lỗi hay bồi thường gì cả. 1 tuần này đám lính chiến được nghỉ ngơi, chỉ phải luân phiên dạo quanh để do thám tránh tiên nhân còn lại bạo động, còn lính hậu cần thì vẫn phải công tác không ngừng nghỉ.

Viết báo cáo trải nghiệm chiến trường, đưa ra đề xuất cải tạo cục bộ, đánh giá hoạt động của năm gã tân binh thử nghiệm, làm biên nhận thiệt hại của công, chạy sang xin lỗi mấy đơn vị tàu chiến bị liên lụy khi cả đám chạy trời chết ngang qua, xây dựng, bồi dưỡng lại quan hệ với các ban ngành khác, thỉnh thoảng còn phải lo lót cho mấy gã đánh giá biểu hiện của mình. Kiểm kê thu nhật sổ kim đan kiểm được. Khai ra vài gã gián điệp của liên hiệp quốc

ăn trộm kim đan bỏ túi riêng, không nộp về cho tập đoàn IMI. Tóm được nhiều đến nỗi Hoài Nam cảm thấy mình đã bắt đầu đứng lên đầu sóng ngọn gió, trở thành mục tiêu cần thanh trừ của LHQ tới nơi rồi. Cái gốc đại thụ IMI có khả năng che chở mình thì vẫn chưa phát ra tín hiệu an toàn nào cả. Không phải định vứt bỏ ta rồi đấy chứ !?

Nghĩ vấn trùng trùng, rối cuộc vẫn chẳng hiểu được mình đóng vai trò gì trong cái bàn cờ chính trị phức tạp của các đại lão. Hoài Nam một mặt cẩn thận thu thập thông tin về bất cứ động tĩnh gì của cao tầng, một mặt tỉ mỉ kiểm soát toàn bộ công đoạn có mặt mình tham gia, đảm bảo không để lộ bất cứ cái đuôi xấu nào cho người ta bắt được, cứ như vậy lảng nhảng mấy hồi, đã hết một tuần rồi.

Mấy gã thành viên trong tiểu đội, ngoại trừ Trung Thành bị cách ly, tất cả có vẻ vẫn nhàn nhả lắm. Robert nằm trong viện quân y, phòng Vip 5 sao, y tá xinh đẹp túc trực 24 giờ. Nghe đầu thăng nhai này sung sướng lắm, có việc thì y tá làm, không có việc thì làm y tá. Nhiều người đã lên tiếng kháng nghị vì ảnh hưởng xấu đến tiết tháo quân đội, nhưng ông nội hần, Mr.Zero, thủ tịch kỹ sĩ của hội bàn tròn chẳng hiểu từ đâu lù lù xuất hiện. Dậm chân một cái, phòng họp chấn động, nhân dân cảm nín. King của IMI nhắm mắt bỏ qua chuyện này. Vậy là chuỗi ngày sung sướng của Robert vẫn cứ thế tiếp tục. Biết hần ta già dò bị thương để lấy cớ làm hàng với ông nội, Hoài Nam cũng chẳng bóc trần làm gì, tiện tay cấp cho hần cái chứng tích thương thể nghiêm trọng hạng A vào rồi đá lẩn đi.

Claude đã trở về trái đất, nghe nói là qua Mỹ, cha hần ở đó, thông qua quan hệ xin cho hần nghỉ phép một tuần. Chẳng biết là làm gì, nhưng chắc cũng chỉ quanh đi quẩn lại chuyện so sánh thực lực tương quan giữa ESPer và tu tiên giả thôi.

ShenJian thì không đi đâu cả, nhưng cả ngày chỉ ngồi khoanh chân trong phòng, cơm cũng chẳng thèm ăn. Báo cáo sinh học cho thấy thăng này vốn chẳng cần ăn gì cả, dựa theo cách nói của tiên giới là đã ích cốc được rồi đấy. Cũng phải thôi, dù tu luyện ở nhân giới, nhưng hần chính là một kim đan kỳ hàng thật giá thật. Có cục năng lượng lớn như kim đan ở trong người, chất dinh dưỡng do mấy hạt cơm và thức ăn tổng hợp so sánh sao dc. À, không phải hần ngồi trong phòng tự kỉ đâu, người ta vẫn đang chăm chỉ tu luyện đấy. Đánh một trận với phần lớn Kim Đan kỳ, ShenJian phát hiện ra mình vẫn còn yếu lắm, rồi lại phát hiện ra mình vẫn có thể mạnh hơn, vậy nên hần tuyên bố: “Ta bế quan, đột phá bình cảnh, cấm làm phiền.” Rồi đóng cửa phòng ngồi lỳ hơn 6 ngày rồi.

Tiếp tế và trợ cấp thương tích của hần, Hoài Nam cảm hộ. Đoán chừng thăng này cũng chẳng cần quan tâm mấy cái nhỏ lẻ đấy, vì thế Hoài Nam quy hết thành tiền mặt rồi chuyển vào tài khoản của hần.

Nói về Nguyễn Diệu Linh, nghe nói sau khi cô ta lên rời khỏi (dù nói lên lút nhưng có vẻ ai cũng biết) thì bị Queen thứ 2 của IMI đuổi tới. Chính là cô gái có biệt hiệu Phong Dao nữ hoàng, người đã chém bay đầu Thái Nhất Chân Nhân, lão tổ của Tiên Nhất phái ở chap 17 ấy. Hai người có đánh nhau một trận, kết quả là Queen của IMI tay trắng mà về, lông tóc không tổn hao gì, đoán chừng đánh không nặng tay lắm. Rồi toàn bộ video quay lại tư liệu về ngày hôm đó đều đã bị xóa, Hoài Nam sáng suốt không tiếp tục điều tra làm gì nữa.

Gấp lại đóng tài liệu chất đóng, rồi lại bức mình vầy vò chúng thành mớ giấy lộn, quăng lên trần nhà, để gió từ điều hòa thổi chúng bay toán loạn. Hoài Nam ngửa đầu ra sau ghế dựa, thả lỏng thờ dài.

Có lẽ lên ra ngoài đồi gió một tý.

...

Chợ tán tu tiên giới.

Tầng trời thứ nhất được thành lập dựa trên sự quản lý của thập đại môn phái. Thế nhưng không có nghĩa là thập đại môn phái bao gồm tất cả tiên nhân ở đây. Nói nôm na thì nếu như tầng trời thứ nhất là một đất nước, thì đây chính là một đất nước đa đảng. Mỗi đảng cầm quyền một phương, sáng giả vờ thân thiện với nhau, tối rút súng, à nhầm rút kiếm bắn nhau. Tất nhiên nếu có vài cái xác chết bất minh trên đường thì đều được xử lý nội bộ nhanh chóng, đảm bảo hòa bình ở tầng trời thứ nhất.

Thập đại môn phái những đoạn tài nguyên của tầng trời này, có thể nói 90% tài nguyên đều chảy vào túi bọn họ. Còn 10% còn lại !? 9% là chưa khai phá ra, 1% còn lại chính là được lưu động trong các khu chợ tán tu này.

Nằm sâu trong một sơn cốc, có hai gã tiên nhân kim đan kỳ gác cửa, chỉ cần không gây sự, bất kể ai cũng có thể thoải mái mà vào, chợ tán tu không quản, thành viên tổ chức chợ là những ai vẫn chưa rõ. Tư liệu phản hồi về tổng bộ của IMI cũng không thấy gì, đoán chừng là một gã tiên nhân cấp cao nào đó ở các tầng trời cao hơn, nhưng người ta làm kinh doanh là chủ yếu, quân đội không đánh thương nhân, dù sao sản vật cướp được sau chiến tranh vẫn còn cần thương nhân bán đi đấy. Vậy nên khu chợ này vẫn được IMI duy trì, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu bảo hộ.

Có thể nói đây là vùng thực lực duy nhất vẫn chưa xảy ra bạo loạn sau khi thập đại danh phái sụp đổ.

Đừng tưởng tiên nhân cao cao tại thượng, vô vi xuất trần mà nhảm, trong tình trạng vô chính phủ, không còn mười anh đại kia áp chế, tất cả những người còn sống sót đều cảm thấy mình vừa tìm được chân trời mới, tận tình phát tiết bản thân, cướp đoạt giết hiếp cũng chẳng kém gì ở nhân giới. Dù sao trong hai chữ tiên nhân, vẫn còn có một chữ người đấy. Chi cần là người, không có ràng buộc gì ức chế, bản năng gốc bao giờ cũng phát triển mạnh mẽ vậy cả thôi. Bởi vậy tiên giới, hay đúng hơn là tầng trời thứ nhất này bây giờ thực sự đã trở thành một vùng loạn thế rồi, vô luật pháp, vô chính phủ, quân hùng và tôm tép cát cứ, ngày nào cũng có đánh nhau, cướp của, giết người. Duy chỉ có khu chợ tự do buôn bán do cộng đồng tán tu này lập ra là còn yên bình.

IMI muốn khống chế toàn bộ tầng trời thứ nhất, không thể cử quân đi đàn áp cả cái vùng rộng lớn này được. Vẫn là cần có người bản địa thông thạo dẫn đường đấy. Như cái vị tiền bối nào đó trong quá khứ đã nói: Lấy dân nó đánh quân nó, ta là vì cứu tinh.

...

Hoài Nam liếc nhìn hai gã tiên nhân ăn mặc như Quan Vũ với Trương Phi đứng tựa cổng, tay lăm lăm đại đao sát khí bức người, bị uy áp họ tỏa ra khiến cho cái đầu không tự chủ được rụt lại, vội vã te te bước nhanh vào bên trong chợ.

Hắn mặc quân phục, người trong chợ liếc nhìn hắn, ánh mắt có chút chán ghét. Dù sao cái đám tóc ngắn không râu mặc đồ bó này chính là giặc ngoại xâm đã đánh bắt nháo cái tầng trời thứ nhất của bọn họ đấy.

Không nhảy vào xé xác hắn là do quy củ cấm gây loạn trong chợ. Nhưng ánh mắt mà nói thì không thể thiện cảm phần nào được.

Hoài Nam gãi gãi sống mũi cười cười, thông thả đi dạo từng quầy hàng, lấy ra mấy miếng linh thạch, đơn vị tiền tệ duy nhất ở tiên giới tung lên tung xuống.

“Trời ơi, là cực phẩm linh thạch...”

“Hắn... mẹ nó, còn chơi tung hứng. Tiên sư quân phá của...”

“Ta muốn giết hắn...”

“Đừng, khách hàng là thượng đế.... Vị tiểu huynh đệ đằng kia, có nghe hiểu tiếng tiên giới không !?”

“Đúng, đúng, chính là cậu đó, có hiểu à, may quá, tiếng nhân giới của ta không được tốt lắm. Lại đây, lại đây a...”

So sánh giả cả thị trường thì một viên cực phẩm linh thạch giá trị bằng khoảng 1 triệu đô la, khó trách đám người này thay đổi thái độ nhanh đến vậy. Giống như khi bạn bày sạp bán hàng, có một thằng công tử đáng ghét đi qua lấy tiền giấy đốt thuốc lá rồi rít mấy hơi kiêu ngạo. Bạn ghét lắm, nhưng bạn bán thuốc lá, làm thế nào đây !?

Thương nhân tốt không cần mặt mũi.

Là vậy đấy.

Hoài Nam dừng đình đến phía trước cửa hiệu của vị tiên nhân hiểu chuyện kia, vừa liếc nhìn vào đã giật mình:

“Wa, khẩu TIMI sniper’s type custom !? Ông chú, kiểm đầu ra vậy !?”

“Hề hề, biết người nhân giới các cậu thích cái này mà. Ta cũng đã thử qua, uy lực không tệ, tuy không thể so sánh với phi kiếm nhưng cũng là một loại pháp bảo rất khá, nhất là không cần dùng linh lực để thôi động. Thấy sao !? Ta nhặt trên chiến trường từ dưới xác một thiết giáp sĩ của các cậu đấy.”

“Ông chú, ông cũng thật gan nha, khẩu súng này trong quân đội bọn tôi cũng là hàng cao cấp, cấp trên bao giờ cũng phái người quét dọn chiến trường thu hồi, trong lúc quét dọn, bắt kẻ là ai ngoài đội ngũ có ý tiếp cận đều bị xử bắn. Chắc kiếm được cái này không dễ nhì !?”

“Đó là dĩ nhiên... Huynh đệ thật hiểu chuyện.” Vị tiên nhân này vén tay áo lên, cổ tay còn có vết cháy xé do tia năng lượng sượt qua. Hắn là đã ăn không ít đau khổ.

“Vậy đó, cậu thấy sao !? Thích chứ !? Ta không mặc cả nhiều, chỉ cần cậu đưa đây một viên trung phẩm linh thạch là xong chuyện.”

Trung Phẩm linh thạch giá cỡ 1000\$, so ra thì có hơi đắt, nhưng cây súng này thật sự là có tiền cũng không mua được.

“Không chơi, cái này là đồ cấm, lấy ra quan trên xử bắn thẳng em ngay, anh bác cứ tự nhiên.”

Hoài Nam quyết đoán lắc đầu. Nghĩ tới Trung Thành, có lẽ hắn sẽ thích con hàng này.

“Trời đất, cậu cứ nhét vào túi trữ vật là được rồi, người nhân giới không có thần thức cực mạnh làm sao quét được trong đó có gì chứ !? Hay là thế này, ta khuyến mãi cho cậu thêm một cái túi trữ vật nữa. Vốn là của thằng đồ đệ ta, mấy hôm trước tham gia chiến tranh với các cậu, bị bắn nổ banh ta lỏng rồi. Cứ giữ lại ta cũng chẳng dùng, chi bằng thành toàn cho cậu” Vị tiên nhân này không cho là đúng nói.

“Nhưng người trái đất cũng không có linh lực, xài thế nào được cái túi đó của các bác !? À, trái đất chính là nhân giới nhé. Ồ mà, đồ đệ của bác bị bắn tan xác, bác không cần giữ lại kỷ vật nào của người ta à !?” Hoài Nam thở dài, rồi nhủ mảy mòi.

Vị tiên nhân này nhún vai đáp:

“Dù có hơi đáng tiếc, nhưng chỉ là một tên đồ đệ thôi mà. Ta đây sống 600 năm, đồ đệ thu hơn ngàn đứa, không đứa nào đủ đạo hạnh để kết đan cả, cũng đã sớm già chết. Đến mức này, đã không còn cảm giác gì cả rồi.”

“Những người có sinh mạng ngắn ngủi như các cậu không thể hiểu được. Trong quá trình tu luyện vô tuế nguyệt, bạn bè, người thân, gia đình, vợ con tất cả đều sẽ dần dần mất đi cùng với cảm xúc đau thương của chính mình.”

Ông ta mỉm cười tự giễu:

“Ai cũng nói tiên nhân vô tình, tu luyện là phải cắt đứt hết cảm xúc, nhân tính. Nhưng không nghĩ lại, nếu mang theo tâm hồn đa sầu đa cảm chứng kiến cái chết của từng người từng người quan trọng trong cuộc đời, mấy ai đủ can đảm để mà sống tiếp chứ !?”

“Tiên nhân, nếu không vô tình, sẽ không thể nào tồn tại được.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chợ tiên giới (2)

Biết vậy không nói chuyện với ông già đó làm gì.

Hoài Nam mang tâm tình có chút trầm trọng tiếp tục dạo qua chợ tiên giới. Vừa đi vừa quan sát ánh mắt con người nơi đây. Ngoại trừ một số ném tới ánh mắt thiếu thiện cảm, còn lại con người của những ông lão này, đa phần đều ánh lên màu xám đục của sự vô vi, giống như đã xem thấu sự đời.

Vậy ra tán tu là như thế này.

Tiên giới cũng có nhiều loại người. Đối với các môn phái cổ lão, đức cao vọng trọng, tiên nhân nơi đó đề cao mặt mũi, có phần tục khí giống phàm nhân rất nhiều. Còn những ông lão tán tu này thì khác hẳn, bọn họ đề cao sự vô vi, không tranh với đời, không màng thế sự. Giống một đám học giả lãnh ngạo chuyên tâm với sự tu luyện. Tài nguyên, pháp bảo các loại đều chỉ là ngoại vật, nếu thực sự không cần thiết để thăng cấp, chẳng có mấy người quá nặng nề với nó.

Bởi vậy tranh chấp ở chợ tiên giới nhìn có vẻ xô bồ này lại rất ít khi xảy ra.

“Này anh bạn trẻ !”

Có tiếng người gọi, cắt đứt dòng suy nghĩ lan man của Hoài Nam, là giọng phổ thông tiêu chuẩn. Hoài Nam ngạc nhiên quay đầu lại, thấy ở sạp hàng phía sau lưng, có một thanh niên tóc dài, khuôn mặt bình đạm hiền hòa, đang cười với mình.

Hắn có chút ngạc nhiên, khí chất của người này, đến một phàm nhân như hắn cũng cảm nhận được rõ ràng. Thậm chí còn có cảm tưởng, nhìn vào hắn, giống như nhìn thấy một bầu trời rộng lớn, khiến tâm tình thư thái.

Hơn nữa giữa một đám các ông già tán tu quanh đây, người trẻ tuổi này thật sự giống như viên sỏi giữa sa mạc, thật sự đặc biệt.

“Anh... nói tiếng phổ thông ở nhân giới chuẩn thật đấy nhì.”

Hoài Nam đứng trước quầy hàng, cười hỏi.

“Haha, nhiều năm không dùng rồi, nói ra vẫn có chút ngượng mồm, nhưng gốc rễ vẫn là khó chối bỏ được đấy !”

“Gốc rễ !? Anh là người nhân giới.”

“Một ngàn năm trước thì đúng vậy đấy !”

Ồ, hóa ra là phàm nhân tu tiên, thỉnh thoảng cũng có vài công pháp tu luyện của tiên tộc lưu lạc ở trái đất, có người nhặt được, luyện theo rồi đắc đạo phi thăng lên tiên giới sống luôn từ đó. Đây hẳn là trường hợp đặc biệt này rồi.

“Một ngàn năm trước !? Tại sao trông...”

“Ồ, hiệu quả của trú nhan đan đấy, mỹ phẩm số 1 tiên giới, tuy có hơi hiếm nhưng cũng không quá khó tìm, uống 1 lần là mãi giữ tuổi xuân. Mặc dù cũng chẳng cần thiết lắm vì tu luyện tới nguyên anh kỳ thì thân thể chỉ là cái vỏ ngoài, nguyên anh có hình dạng thăng nhóc trong người mới là bản thể thật, từ đó là bất lão luôn.”

“Naz, anh gọi tôi ra đây không phải để bán cái này chứ !?”

“Đúng rồi đấy, nói chuyện với người thông minh thật tiết kiệm thời gian. Cái này với người tiên giới có thì tốt, không có cũng chẳng sao, nhưng đảm bảo người đến từ nhân giới chúng ta sẽ phát cuồng đánh nhau vì nó cũng nên.” Anh chàng bán hàng cười có vẻ đắc ý.

“Làm sao biết cái này là thật !?”

“Đơn giản thôi, cậu cứ dùng thử là được.”

“Tôi !?” Hoài Nam chỉ vào mình, hỏi giọng không xác định.

“Thứ này chỗ tôi có nhiều lắm, cho cậu dùng thử một viên cũng không hề gì. 10 năm sau nếu cảm thấy hiệu quả rõ rệt, thì quay lại đây cũng được. Dù sao

ở tiền giới, 10 năm cũng chỉ là vài hơi thở thôi. Bán cho cậu xong tôi vào núi bế quan, giống như ngủ một giấc là qua rồi.” Anh chàng bán hàng nhiệt tình mời mọc.

“Tôi vẫn còn trẻ lắm, mười năm còn chưa kịp già đâu.” Hoài Nam nhún vai.

“Vậy thì cho một cô gái uống thử. Cho dù là một bà già tám mươi, cũng có thể biến thành một cô gái mười tám sau một đêm ngay.”

“Thần kỳ vậy sao !?” Hoài Nam tròn mắt

“Dùng cái biết liền.” Anh chàng bán hàng nói với giọng chắc nịch.

“Anh có bao nhiêu viên !?” Máu kiếm tiền của Hoài Nam nổi lên rồi.

“Cái này tương khó kiếm, khoảng 100 năm mới lấy được nhân chính trên một nhánh sen, mỗi lần chừng 32 hạt, Ở đây tôi có tích góp trong khoảng 300 năm, được gần 100 hạt. Nếu có khách đặt hàng, cậu làm trung gian, thu 10% hoa hồng, sau đó đến chỗ tôi lấy hàng, có thể ký hiệp ước linh hồn bảo toàn chữ tín. Vậy được chưa !?” Anh chàng bán hàng nói nhanh hơn hẳn, giống như sợ hấn chạy mất vậy.

“Ồ, sao anh không đến tận hàng rào chỗ phạm nhân mà bán !?” Hoài Nam nghi ngờ hỏi.

“Cho xin đi, tôi với ông bạn vừa bén mảng lại gần, đi qua cái hàng rào chết tiệt màu xanh kia thì ông bạn tôi tan xác ngay tức thì. Tôi chậm một bước mới giữ được cái mạng quèn này đây.”

“À, RERF !” Hoài Nam ồ lên, có vẻ hiểu ra.

“Được rồi, tôi sẽ mang về tìm bác gái nào đó thử trước, nếu được, mai sẽ quay lại tìm anh, mua luôn cho mình một viên. Giá cả thế nào vậy !?”

“5 viên cực phẩm linh thạch. Nếu cậu mua, thì sẽ giảm giá, chỉ cần 3 viên thôi.”

Khoảng 3 triệu đô, chiết khấu người quen 40%, má, thật biết làm tiền !!!! Không phải lừa đảo chứ !? Hoài Nam mang về mặc hắc ám hỏi lại:

“Bớt chút được không !? Cả nhà thằng em đây tham ô qua trận vừa rồi mới chỉ có 2 viên cực phẩm linh thạch thôi à. Đây còn là đã xuống tay biển thủ của một gã cấp dưới đây !” Hoài Nam kể khổ, hấn đúng là đã biển thủ của Shenjian không ít mới được chừng đó tiền. So với bất kỳ tiền nhân tán tu nào đó thì cũng đã là rất giàu rồi. Chiến tranh luôn là cách làm giàu nhanh nhất. Dù cho có quy định chiến lợi phẩm phải nộp lên trên, nhưng quy định là chết, người là sống mà. Sống phải sống cho sướng mới không uổng công đã vượt qua mấy trăm ngàn anh em của mình mà ngủ trong bụng mẹ chứ.

Anh chàng bán hàng nhứ mày, nghĩ nghĩ một chút rồi đáp:

“Nếu cậu kéo được mười khách hàng đến đây, tôi sẽ bớt cho cậu 10% nữa.”

“Má, trước khi phi thăng lên tiền giới, anh làm bán hàng đa cấp đúng không !?” Hoài Nam tròn mắt hỏi. Quả nhiên không phải tiên nhân chính hiệu, tiên tộc người ta còn ngứa mắt với loại mặc cả hạ cấp thế này. Thật là người trái đất đúng chuẩn đây rồi.

“Bán hàng đa cấp là sao !?” Phạm nhân tu tiên này ngẩn mặt ra hỏi lại.

“Không có gì, thành giao !” Hoài Nam lắc đầu xua đi mấy ý nghĩ u ám, nặn ra vẻ mặt con buôn chân thành, đưa tay ra.

Có lẽ vì lâu quá rồi không bắt tay ai, vị phạm nhân tu tiên kia không còn giữ được cái thói quen tốt đẹp này của người trái đất nữa, chỉ mỉm cười thân thiện đáp:

“Hợp tác vui vẻ.”

“Nhân tiện, tên anh là gì thế !?”

“Tôi !? Ừm... cứ gọi tôi là...”

Thanh niên này nhìn chằm chằm Hoài Nam, cười cười khiến hấn thấy sống lưng nhột nhột, rồi mới đáp ba chữ:

“Lục Vân Tiên.”

...

Hoài Nam đi rồi, Lục Vân Tiên nhìn theo bóng lưng của hấn khuất dần mà mỉm cười, chợt nghe bên cạnh có tiếng nói trầm đục:

“Tại sao phải làm như vậy !?”

Lục Vân Tiên không quay sang, ánh mắt hơi trĩu xuống, vẫn cười đáp:

“Để ngăn cản chiến tranh thôi ! Tất nhiên, trước giờ tôi vẫn vậy mà.”

“Cậu có thể ngăn cản từ lúc bọn họ mới đến đây.”

“Lúc đó Athena cũng ở đây, tôi mà tham chiến, chắc chắn cô ấy cũng sẽ nhảy vào. Đến lúc đó Thần Tộc cũng tham dự, mọi chuyện sẽ không còn do ý chí của một cá nhân nào quyết định nữa.” Lục Vân Tiên vừa thu dọn lại đồ đạc hàng toàn pháp bảo linh tinh vớ vẩn của mình, vừa đáp.

Giọng nói bên cạnh có vẻ không đồng tình:

“Cá nhân tôi vẫn muốn bọn họ đánh lên tầng trời thứ ba mươi ba, dù sao Mộc vẫn còn ở đó.”

“Chuyện cá nhân của chúng ta, đừng khiến nhiều người phải chết như vậy.”

“Cậu không can dự vào, thì họ vẫn phải chết.”

Lục Vân Tiên thu dọn xong đồ đạc, quay đầu nhìn người bên cạnh, đó là một người đàn ông cao lớn, thân hình hùng vĩ như một ngọn núi, trầm lắng mà vạm vỡ. Ánh mắt sắc như một con đại bàng đầy vẻ chất vấn. Lục Vân Tiên thờ dãi nói:

“Từ Trục, nhớ lúc chúng ta cùng chiến đấu với người của tiên giới không!? Sau đó bị tiên nhân cấp cao phủ xuống đuổi giết, phải chạy tới ma giới lánh nạn, rồi lại chiến tranh với tam đại ma thần, sau đó tiếp tục chiến đấu trên thần giới trong kháng thần chiến. Mỗi lần như vậy, những người bên cạnh chúng ta, chiến hữu của chúng ta, có bao nhiêu người đã mất đi rồi!? Mỗi lần chúng ta tham chiến, có lần nào nguyên vẹn trở về!? Nguyệt Nga chết rồi, Richard chết rồi, Long bị trọng thương, đến giờ chưa hồi phục, Tiểu Thanh thì bị thiên đế bắt đi, giờ vẫn chưa rõ sống chết.....”

Hắn càng nói càng nhanh, càng có vẻ kích động, cho đến cuối cùng, từng lời cứ như nghẹn lại:

“Tôi... không muốn mất đi một ai nữa cả.”

Vương Tử Trục nặng nề thở dài, nhìn gã chiến hữu, cũng là thượng cấp, và là gia đình của mình hiện tại, không biết nói sao cho phải, chỉ yếu ớt đáp:

“Là người nhân giới muốn đánh lên tiên giới, không phải ma tộc chúng ta !”

Lục Vân Tiên lắc đầu nói:

“Chiến tranh leo thang sẽ không còn là chuyện của tiên giới và nhân giới nữa. Phật giới cũng đã nhúng tay vào rồi, nếu không con khi kia sẽ không ngắm mắt làm ngơ bỏ qua thiên môn cho phạm nhân leo lên thiên đình như vậy. Đến lúc đó ma tộc, thần tộc, tiên tộc, phật tử và nhân loại sẽ lại có một hồi loạn chiến như 65 triệu năm trước, lần này sẽ không vì một sự biến mất của chủng tộc nào đó mà ngưng lại đâu.”

Vương Tử Trục trầm mặc, hẳn hiểu suy nghĩ của Lục Vân Tiên, nhưng không mấy tán đồng, cũng chẳng thể phủ nhận. Chợt ngẩng đầu lên nói:

“Tôi hỏi cậu một chuyện.”

“Ừm”

“Cậu làm như vậy, là vì bảo toàn năm tộc, hay chỉ là vì không muốn để Athena dính líu đến lần chiến tranh này !?”

“Từ Trục, trước giờ cậu không bao giờ nghi ngờ tôi.” Lục Vân Tiên ngẩng đầu, đối mắt với hắn đáp.

“Vì Tiểu Thanh luôn đứng về phía bên cậu, mà bây giờ, cô ấy đã không còn ở đây nữa rồi.” Vương Tử Trục tránh ánh mắt của hắn, để lại một câu như vậy rồi bỏ đi.

Chỉ còn Lục Vân Tiên cô độc đứng đó, mái tóc dài theo gió phiêu lãng bay phất phơ cùng hai bàn tay nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tập kích lúc hừng đông (1)

Đến chợ tiên giới sau khi tan tằm hành chính, trở về đến khu đóng quân cũng mất nửa ngày, Hoài Nam cũng thấy chưa buồn ngủ lắm. Dù lúc này đã là vào khoảng 4-5h sáng. Chủ yếu là do tâm tình hưng phấn khi nghĩ được cách kiếm tiền đường giả.

Nếu cú này làm ăn trót lọt, hẳn sẽ không ở trong quân nữa, về quê tìm cô hàng xóm đập tiền vào mặt người ta đòi sinh thằng nhỏ luôn cho bố mẹ mừng. Mặc kệ mấy trò chơi chính trị phức tạp ở quân đội, mặc kệ đám ông lão tiên nhân già mà không chết, mất long sông sọc lúc nào cũng muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Hoài Nam vào phòng, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó lấy trong người ra một hộp gỗ nhỏ, bên trong chứa một viên thuốc tròn tròn thơm ngào ngào.

Chỉ riêng cái mùi hương này đã đảm bảo nó là hàng chính hãng rồi.

Nhưng hắn cũng không dám thử, chỉ là thuận tiện lấy ra ngấm một chút cho đỡ bứt rứt, sáng mai xuống nhà hắn sẽ đưa cho bác gái làm bếp thử xem. Dù sao hắn cũng vẫn còn trẻ, mất một viên này thì sau này chăm đi môi giới sắc đẹp kiếm tiền mua viên khác là được rồi. Hơn nữa vị huynh đệ tốt bụng kia không có nói là phải bán 5 triệu đô mỗi viên nha, đến lúc hiếm hàng rồi mình đẩy giá lên 10 triệu một viên, chỉ phải giao lại cho hắn giá sàn là 5 triệu đô, chưa chắc đã kiếm ít hơn hắn đâu đấy.

Cảm thấy mùi tiền đập vào mặt, Hoài Nam ngáp một cái, ôm giấc mơ mỹ diệu đi vào giấc ngủ.

Nắp hộp thuốc không đóng lại, hương thơm vẫn ngào ngào bay ra, dụ hắn vào giấc ngủ nồng nàn. Đột nhiên viên thuốc nứt ra, giống như một quả trứng, sau đó bửa ra làm đôi. Ở giữa đồng vỏ thuốc vỡ nát, xuất hiện một cô gái mặc áo khoác da màu xanh lam, cùng màu với mái tóc mềm mại cắt ngắn ngang vai, quần bò bó sát, tạo hình giống một nữ vận động viên đua xe trái phép khét tiếng.

Cô gái lắc lắc cổ, cảm thấy có chút ớn ớn vì phải co người giữ nguyên một tư thế trong viên thuốc tròn vo quá lâu, sau đó nhảy xuống mặt đất. Vừa nhảy vừa biến lớn lên, đến lúc tiếp đất thì đã bằng với người thật.

Ánh mắt lạnh lùng sắc xảo, khuôn mặt như phủ sương giá buốt.

Nhìn Hoài Nam nằm ngủ trên giường, mồm vẫn còn chảy rãi, ôm lý tưởng đẹp đẽ về tương lai hạnh phúc, thoáng có chút khinh miệt, cô ta đưa tay lên, một thanh phi kiếm lơ lửng xuất hiện xoay tròn chậm chậm, kê sát cổ hắn.

Điều khiển phi kiếm là đặc trưng của người tiên giới. Các tộc khác có biết làm cũng không muốn đụng hàng về vấn đề này. Về chuyện tại sao cô ta có thể thu nhỏ lại núp trong viên thuốc thì khoa học chưa đủ trình độ để chứng minh và lý giải, nhưng chỉ cần nghe qua mấy câu chuyện như cậu bé chui ra từ quả đào, hay cô gái chui ra từ quả thị là biết, người tiên giới từ rất lâu đã có khả năng này rồi.

Hoài Nam đáng thương vẫn còn chếp miệng bay bổng, không hề biết tử thần đã ở cạnh bên.

Đột nhiên cô gái nghĩ nghĩ tới gì đó, liền thu tay về, thanh phi kiếm bay trở lại vào trong áo khoác, thu nhỏ như một cây kim rồi biến mất. Sau đó đi tới, chặt mạnh thêm một cái vào gáy Hoài Nam, đảm bảo hắn bất tỉnh rồi, mới bê hắn lên, đem ra cửa, dùng vân tay và đồng tử mắt của hắn để mở cánh cửa hộp kim ra.

Tín hiệu xác nhận, cô gái lạnh nhạt bước ra ngoài, tiện tay quăng Hoài Nam lên giường một cách nhẹ nhàng, sau đó thông thả bước ra ngoài hành lang, người mờ dần đi rồi biến mất, không hề bị một cái camera nào bắt được.

...

Cùng lúc đó, tại một khóm mây đen ngay trên bầu trời của màn chắn RERF, Lục Vân Tiên đặt hai tay sau gáy, gác chân chữ ngũ, thả mình lơ lửng dưới ánh trăng, miệng ngâm một nhánh cổ mềm mại, hai mắt nhắm nghiền lim dim chợt mở ra, nhẹ nhàng truyền âm trong không khí:

“Tử Trục, Phi Kiếm vào được rồi.”

“VẬY ĐẾN LỢT CỦA CHÚNG TA CHƯA !?”

Từ một đỉnh núi gần đó, Vương Tử Trục ngồi khoanh chân, thẳng lưng, đôi mắt nhìn về phía màn chắn sáng quắc lên.

“Không, cậu ở lại đó đi, lần này để tôi !”

“Được không đó !? Cậu vừa mới bình phục chưa lâu đâu.”

“Không thử sao biết được !?”

Lục Vân Tiên cười dài, từ cơ thể hắn, một luồng khí đen mạnh mẽ bức ra tứ phía, xua tan mây đen xung quanh, ép khí thể tăng lên chóng mặt.

Không còn ần giấu nữa, hắn đứng giữa bầu trời, đằng sau là ánh bình minh, hét lớn:

“KING CỦA TRƯỜNG SINH ĐẢO, CÓ NGƯỜI QUEN CŨ TỚI THĂM NÀY !”

Giọng nói âm vang truyền khắp nhất cảnh thiên, vô số gã tiên nhân đang bế quan tu luyện cũng bị kinh động mà xuất hiện, bay về hướng doanh địa nhân loại.

...

Mười phút trước đó.

Trong văn phòng tổng bộ của quân khu.

Rầm

“Anh quá dung túng cho cô ta rồi.”

King ray ray trán, nhìn lại cái bàn trước mắt đã lồm xồm theo hình hai bàn tay mà âm thầm cảm thấy thương xót cho nó, đồng thời tự hỏi tại sao những cô gái bên cạnh mình đều thích đập bàn với đập cửa như vậy. Rồi hấn ngẩng đầu lên nhìn nữ cường nhân trước mắt, hung thủ thứ hai chuyên sát hại cái bàn làm việc yêu quý của mình.

Stellar Verminton, đại nữ hoàng, Queen thứ nhất của trường sinh đảo. Theo danh nghĩa thì... ừm, giống như vợ cả của hấn.

Cô ta có mái tóc vàng óng, thường được búi gọn đằng sau theo kiểu phụ nhân thành thực. Nước da trắng hồng, vóc dáng cao ráo của một người âu mỹ khỏe mạnh. Số đo ba vòng... tất nhiên là không phải kẻ. Các Queen của IMI trước khi sinh ra trên thế giới này đều đã được chỉ định một cơ thể hoàn mỹ nhất, bất kể là để đánh nhau hay chỉ để ngắm, bởi vậy chân dài đáng chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp đều là những cái tất nhiên, không dễ tìm thấy chút khuyết điểm nào.

Chỉ có một điểm trừ duy nhất là giữa chân mày cô ta thường có ba vạch chữ xuyên (|||) rõ ràng, bộ dáng luôn luôn cau có. Hiểu theo nghĩa tích cực thì đây là một người cầu toàn, luôn muốn mọi thứ phải hoàn hảo, tốt nhất. Còn theo nghĩa tiêu cực thì... đây là một bà cô khó tính.

Nhưng nếu tính đến việc một mình cô ta quản lý toàn bộ nội vụ lẫn đối ngoại của IMI trong gần 20 năm hấn đi vắng, một việc chẳng dễ dàng gì thì việc khó tính một chút cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Hấn vừa trở về, toàn bộ quyền lực Stellar nắm giữ đều được chuyển giao lại toàn bộ, không sót lại chút gì, cái kiểu có công không cần được ghi nhận này làm hấn khó xử một thời gian rất dài. Vậy nên đối với Stellar, King chỉ có thể sử dụng chính sách mềm mỏng. Hấn ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, nhẹ giọng nói:

“Cô ấy chỉ là một người bình thường, vô tình bị cuốn vào tranh đoạn giữa các đại thế giới. Chúng ta không có quyền bắt cô ấy làm gì cả.”

Stellar nghe vậy, khóe môi cong lên thành nụ cười châm biếm:

“Nói vậy cô ta muốn làm gì cũng được!? Kể cả kích động đám tu sĩ nguyên anh kỳ sớm tham chiến, khiến thiệt hại vượt qua dự tính 30%!? Kể cả lấy đi vũ khí chủ chốt trong cuộc chiến này đưa nó cho người không liên quan!? Kể cả... ừm, cô ta muốn đi đâu, không phải anh không biết đấy chứ!?”

King trầm mặc, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng màu vàng trong mắt chớp động. Toàn bộ căn cứ vốn dĩ đều nằm trong vòng giám sát của hấn. Thông qua hệ thống quét hình và thu âm lắp đặt trong mỗi góc ngách, cái hành lang nhỏ dẫn đến phòng làm việc của Hoài Nam vẫn luôn được đặt vào tầm giám sát. Liếc mắt một cái, nhìn vào màn hình trong suốt đang trôi nổi trước mặt, thiết bị nghe nhìn ghi lại mọi hoạt động tự động bật mở, cảnh tượng Linh và Trung Thành đứng ở hành lang nói chuyện được đăng tải rõ mồn một.

Nói khoa trương một chút, trong căn cứ này, hấn chính là thần tối cao. Không gì không biết, không gì không làm được, tất cả chỉ bằng một cái liếc mắt.

Cô gái nhỏ muốn bảo vệ tính mạng cho anh trai, để lại cho hấn thứ vũ khí mà cô cho rằng quan trọng nhất đối với cuộc chiến hiện tại, gián tiếp ép King phải bảo vệ mạng sống cho Trung Thành. Chút tiểu tâm tư ấy, làm sao mà không nhìn ra được chứ!? Đáng thương cho thiếu nữ nọ, vẫn còn quá ngây thơ, cho rằng mình làm gì cũng rất bí mật, hành động cũng rất nhanh chóng, nhưng nếu không có cái tay đáng ghét mà cô luôn miệng day nghiền nhắm một mắt, mở một mắt cho qua, thì cô ta đã sớm bị vô số cao thủ áp sát, không chế rồi đưa lên đài xử tử rồi.

Ánh mắt nhìn cô gái trên màn hình có phần nhu hòa hơn, King dựa lưng vào ghế, hờ hững nói:

“Không sao cả, thiệt hại cao hơn dự tính cũng có thể khiến liên hiệp quốc đánh giá cao hơn thực lực của người tiền giới. Công đoạn sản xuất thiết bị dự phòng cũng sẽ không bị họ âm thầm động tay động chân nữa. Một số chỉ tiêu cắt giảm... có lẽ cũng sẽ được phục hồi. Một số người nằm trong danh sách gạch bỏ, nếu như thức thời làm việc nghiêm chỉnh trở lại, có lẽ cũng sẽ được giữ lại. Còn vũ khí như AI, sơ đồ cấu tạo đã có, chỉ cần một số thiết bị được tinh luyện cẩn thận trở lại, trong vòng 1 năm tới sẽ có sản phẩm update của nó. 3 năm nữa sẽ sản xuất hàng loạt. Sau đó lắp đặt hệ thống song động cơ đang nghiên cứu. Tiền giới chiến, 10 năm nữa vẫn sẽ kết thúc, không có gì thay đổi cả.”

Stellar nhú mày, còn định nói gì đó, đột nhiên trên bầu trời vang vọng một âm thanh quen thuộc:

“King của trường sinh đảo, người quen cũ tới thăm này.”

Hai người giật mình, cùng nhìn nhau bật thốt:

“Lục Vân Tiên!?”

Đệ nhất nhân ở ma giới, ma chủ đứng trên quần ma, sở hữu hắc ám khương thương, tại vị giới hoàng.

Vốn dĩ hấn còn bị kẹt trong một tảng băng chắn giữa thông đạo từ thần giới dẫn tới ma giới, làm thế nào hấn phá băng ra được!?

King đứng lên, bức tường sau lưng dạt sang hai phía, để lộ cảnh tượng toàn căn cứ bên ngoài. Hấn nhẹ nhàng lẳng không bay lên, chỉ để lại thanh âm vang vọng:

“Có người xâm nhập căn cứ rồi, Stellar, chú ý bảo vệ.”

“Được.” Stellar gật đầu đáp, vẻ mặt có chút cổ quái.

Vốn dĩ cô gái tên là Nguyễn Diệu Linh kia bỏ trốn khỏi quân doanh tới ma giới là để gặp mặt vị ma chủ này, nào ngờ hấn lại đích thân tới đây rồi.

Hai người bọn họ, có phải vô duyên quá không nhỉ !?

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tập kích lúc hừng đông (2)

King rời đi rồi, chỉ còn lại Stellar với căn phòng trống, cô ta theo vách tường đã tách làm hai nhìn lên bầu trời vừa mới hừng đông, ánh mắt liên trùng xuống. Đột nhiên khẽ gọi:

“Hans.”

Màn hình treo trên tường đột ngột bật lên, một gã thanh niên da trắng tóc đen, khuôn mặt thanh tú giống như con gái dưới một đôi lông mày rậm xuất hiện cùng nụ cười nửa mép đặc hữu.

“Đại nữ hoàng, gọi tôi à !?”

Stellar nhướn mày, giọng nói không mấy thân thiện:

“Có người đột nhập, ngươi có biết không !?”

Trên màn hình, gã thanh niên được gọi là Hans vuốt vuốt sống mũi, cười khở:

“Chỉ vừa mới phát hiện thôi, tôi còn đang muốn thử nghiệm một chút...”

“Tại sao lúc nào ngươi cũng thiếu nghiêm túc vậy !?”

“Haha, xin lỗi, tò mò một chút. Lần đầu tiên tôi thấy người tiên giới có cấp bậc cao như vậy, hơn nữa lại mang theo một lớp ma khí để vô hiệu hóa mọi biện pháp tham trắc. Có chút thú vị.”

“Ngươi muốn nghiên cứu gì thì bắt cô ta về đây rồi hẵng tính.”

“Rồi rồi, cô thật là khó tính quá đó.”

“Ok... coi như tôi chưa nói gì cả ! Vậy hoy đi nha !”

Phụt.

Màn hình ti vi vụt tắt, hình dáng gã thanh niên bên trong cũng theo đó mà biến mất.

...

Người tiên giới có khả năng tàng hình. Bằng cách để một lớp linh lực bao bọc thân thể, dùng tấm màng ấy như một tấm gương phản chiếu lại cảnh vật phía sau, liền có thể dễ dàng tạo ra một lớp nguy trang quang học. Thân thức của bọn họ còn giống như một loại sóng não chuyên dùng để điều khiển linh lực, giúp cho bộ áo tàng hình tự tạo này luôn ổn định kể cả ở mật độ di động cao. Ngoài ra kỹ năng điều khiển khí cũng giúp ích cho việc ẩn dấu, không chế dòng chảy của ông khí, di chuyển không để lại tiếng gió nào. Cho dù là một cao thủ khí công ở trái đất cũng không cách nào phát hiện dễ dàng được.

Đó là trong quá khứ.

Hiện đại với công nghệ tiên tiến, trong căn cứ quân sự của liên quân địa cầu đều có lắp đặt hệ thống quét hình 3D bằng sóng điện từ. Cứ mỗi 0.5 giây, ở các bộ cảm ứng sẽ tỏa ra một loạt sóng dao động phản hồi, định dạng và xây dựng lại hoạt cảnh 3D của bất cứ thứ gì nó quét qua.

Hiểu đơn giản một chút, thì tức là bất cứ vật chất gì có kết cấu không nhỏ hơn một hạt điện tử, đều sẽ bị phát hiện.

Mọi thủ đoạn tàng hình đều là vô ích.

Phi kiểm là một chân tiên có cấp bậc rất cao. Nếu so sánh trị số phá hoại theo mức năng lượng cube, chỉ số của cô ta dao động từ 40-45%. Ở trong 6 đại thế giới, trị số này cũng gần như là cao cấp nhất, vượt qua 40% sức mạnh cube, đều được đánh giá là một cận giới hoàng.

Giới hoàng là người chưởng quản một giới, như tiên đế của tiên giới, ma chủ của ma giới, phạt tổ của phạt giới. Cận giới hoàng là những người đuổi sát bọn họ, thường là những cận vệ thân cận nhất, hoặc nếu không cũng là kiều hùng một phương. Ở đẳng cấp này, bọn họ có thể xé rách không gian để dịch chuyển xuyên thế giới, hoặc đánh phá một lục địa chỉ với một đòn.

Cho dù như vậy, một cận giới hoàng muốn đơn độc đột nhập vào doanh địa liên quân nhân giới, cũng là chuyện không dễ dàng chút nào.

Không gian trong doanh địa được xây dựng trên nền tảng 11 chiều, nếu cố gắng xé rách, sẽ nhanh chóng tạo ra một vùng không gian loạn lưu ngay tại điểm mất ổn định. Kết quả là bị vô số mảnh không gian đem từng bộ phận thân thể đi khắp lục đạo đại thế giới.

Nền móng căn cứ được vô số hạt nano machine nâng đỡ với kết cấu lò xo chịu lực. Cho dù có vài trận động đất cấp 9 cùng xảy ra, cũng không dễ dàng phá hủy.

Nói khoa trương một chút, nếu xuất hiện một lực lượng đã kích hủy đi cả tầng trời thứ nhất, nền tảng cục bộ của căn cứ này vẫn sẽ ổn định và tự khôi phục nhanh chóng.

Đó cũng là lý do trong cuộc chiến khởi đầu, dù bị nguyên một tảng núi ném vào, toàn căn cứ cũng không có thiệt hại gì đáng kể.

Muốn hủy căn cứ này, phải hủy đi vùng điện khiển trung tâm của nó, vô hiệu hóa màn chắn năng lượng, vô hiệu hóa nguồn điện duy trì các hạt nano machine ổn định địa tầng, và tiêu diệt bộ phận chỉ huy giúp khôi phục căn cứ. Đó cũng là lý do Phi Kiếm phải một thân một mình mạo hiểm đột nhập vào đây.

Thông đạo trải dài và hẹp, cảm tưởng như không thấy điểm cuối cùng.

Giống như một mê cung hỗn độn, có bước đến cuối đời cùng chỉ vòng về điểm xuất phát.

Hiển nhiên là đã bị kẻ địch phát hiện, những lối đi mở sẵn đều chỉ nhằm mục đích dẫn mình đi lòng vòng.

Phi Kiếm vừa nhận ra điều này lập tức dừng lại, không di chuyển nữa. Thay vào đó linh lực toàn thân bắt đầu lưu chuyển nhiều vòng như sóng gợn, khiến không khí xung quanh bập bùng giống như một ngọn đuốc.

Suy nghĩ của cô ta rất đơn giản:

Nếu đã không có thời gian tìm đường, trực tiếp đánh thẳng ra một thông đạo nào đó là được.

Vách tường căn cứ của nhân loại làm bằng hợp kim, chống bom chống đạn không thành vấn đề gì, nhưng để chống lại những kẻ phi nhân loại như cô ta vẫn còn chưa đủ sức.

Đúng lúc này đột ngột từ bốn phía vang lên một giọng nói bốn cột:

“Này này, không chơi vậy nha. Ăn không được thì đập đồ đấy à!? Mà cho dù cô có xé căn cứ này ra làm đôi cũng vô ích, chỉ cần đủ năng lượng, các mảnh vỡ sẽ tự động tổ hợp lại chỗ cũ thôi.”

Linh lực tích tụ vẫn không tán đi, Phi Kiếm liếc nhìn bốn phía, lạnh giọng hỏi:

“Ngươi là ai !?”

Giọng nói từ vách tường trả lời:

“Xem như là người xui xẻo bị giao nhiệm vụ canh miếu đi. Cô cứ gọi tôi là Hans được rồi.”

“Ngươi phát hiện ra ta từ lúc nào !?”

“Ừm, chính xác thì không phải ta phát hiện ra, trong doanh địa có một gã tu chân giả rất đáng ghét, hắn cực kỳ nhạy cảm với linh lực. Từ lúc cô sử dụng pháp thuật để trở về hình dạng cũ là hắn đã biết rồi. Sau đó thì đơn giản thôi, ẩn nút, gọi tổng đài, King nhận tin, giao việc cho đại nữ hoàng, đại nữ hoàng bận xem chồng yêu đánh nhau, bắt tôi ra đây tiếp cô.”

“Thấy không, tôi trở lời rất thân thiện nhé. Có thể dừng tay đứng lại làm quen tí không !?”

Phi Kiếm cười lạnh:

“Không có hứng thú.”

Nói rồi phát tay, hai thanh phi kiếm trôi nổi trước người rung lên ông ông, xoáy tròn mang theo một hàng khí lưu dài đẳng đặc công phá thẳng về phía trước.

Uỳnh uỳnh uỳnh

Liên tục xuyên toa mấy chục lớp vách chắn, tạo ra một thông đạo nóng bỏng bốc khói nghi ngút, sau đó cả hai thanh giống như bầy cá linh hoạt, bay về lượn quanh chủ nhân.

“Chết tiệt, nói đến vậy rồi mà vẫn phá nhà người ta như vậy sao !? Đám tiên giới các người đúng là không nói lý lẽ !”

“Rất tiếc, ta là người ma giới.” Phi Kiếm nói rồi bay vọt theo lối thông đạo vừa tự tạo ra, nhắm thẳng đến tháp trung ương, nơi mà cô ta cảm thấy dao động năng lượng mạnh mẽ nhất.

Nếu Lục Vân Tiên không nhầm, thì căn nguyên lớp màn chắn RERF nằm ở tháp trung ương này, chỉ cần đánh vỡ nó, đám phạm nhân sẽ lập tức trần trụi dưới mắt tiên nhân. Mất đi cơ sở vững chắc này, tiên giới chiến sẽ không cách nào tiếp tục nữa, nhân loại chỉ còn cách quần gói về trái đất thôi.

Trong số những người Lục Vân Tiên biết, nói về ám sát, tập kích thì Phi Kiếm là người thành thạo nhất, bởi vậy cô ta mới được chọn tham gia nhiệm vụ này. Chỉ cần phá hủy được tháp trung ương, vô số tiên nhân rình rập xung quanh sẽ tràn vào, tạo ra hỗn chiến, muốn rút lui cũng rất dễ dàng. Chỉ là không ngờ bị phát hiện sớm như vậy.

Đáng lẽ nên lập tức rút lui, nhưng Phi Kiếm tự tin vào thực lực bản thân, quyết định dùng lực phá xáo, đánh vỡ toàn bộ vật cản. Một đường thẳng tiến tới chỗ mục tiêu.

“Hê, ai thèm quan tâm chứ ! Đều là kẻ xâm nhập mà thôi.”

Giọng nói trong hai vách tường vang lên với vẻ châm biếm, cùng lúc, từ xa xuất hiện tiếng gió rít sắc lạnh.

Phi Kiếm xoay người, cúi đầu xuống, vừa đúng lúc một làn gió xoáy chém lướt qua vạt tóc, cắt lên thông đạo tóe lửa.

Giọng nói bên vách tường xập xệ vẫn vắng vắng

“Tôi biết cô mạnh lắm, nhưng đừng coi căn cứ này như chỗ không người chứ !!! Tên tên ten, xin giới thiệu đặc công trực thuộc tổ đội tiên phong số 39, clone của một siêu năng lực gia hệ gió...”

Dứt lời trước mặt xuất hiện một gã đàn ông trung niên, để đầu trọc và râu quai nón, thân hình vạm vỡ. Bốn mắt chạm nhau, hai người cùng biến mất trên màn hình camera sau một cú dậm nhảy võ sần, Phi Kiếm xuất hiện trở lại ở khoảng cách xa hơn đó gần trăm mét, tiếp tục thẳng tiến.

Còn người đàn ông kia vẫn giữ tư thế lao thẳng tới, chỉ là không thấy cái đầu đâu cả.

“Ồi, nhanh vậy à !?”

Hans chỉnh camera quay từ phía xung quanh, tặc lưỡi một cái, thì cái đầu bị đánh văng lên, găm luôn vào trần nhà, lực hất văng mạnh đến nỗi rút toạc cả một đoạn xương sống theo luôn, và cứ treo lủng lẳng như một con rắn uốn éo.

“Ừ, lại một bà cô bạo lực.”

Cách giết người thật nhanh gọn và dã man quá đi đó mà.

Phi Kiếm không quan tâm tới lời bình luận của Hans, cứ vài giây, trước mặt cô ta lại nhảy ra một gã đặc công nào đó, mang siêu năng lực đủ loại nguyên tố, thì nhau công kích liên tục, cứ đánh một chiêu là bị giết, nhưng vẫn giống như một đám thiêu thân lao đầu vào lửa.

Loại ý chí sắt đá này có thể khiến bất cứ kẻ nào muốn tiên lên phải chùn bước. Phi Kiếm nhủ mày, hai thanh tiểu kiếm lại rung lên, lóe sáng, rồi quét một đường 360 ra mọi hướng xung quanh.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Máu và tàn chi văng đầy trời, những mảnh thân thể bị cắt nát theo vách tường tứ phân ngũ liệt hiển lộ, hai bên thông đạo giấu không ít người, muốn dùng xa luân chiến từ từ mài chết Phi Kiếm, nhưng với thần thức của tu chân giả, thứ có khả năng quét hình như rada siêu cấp, nguy trang như vậy vẫn quá sơ hở.

Nhưng ngay lập tức, những mảnh tường vỡ nhanh chóng phân tán thành vô số hạt bụi nhỏ, sau đó tổ hợp lại thành thông đạo sáng lạnh như trước, thậm chí đèn chiếu sáng hai bên vẫn giữ nguyên. Che lấp toàn bộ xác chết đằng sau. Sau đó từ đầu kia không đạo, lại có một toán người nữa chạy tới.

“Giết đi, giết đi, người cứ giết cho sướng tay đi. Đám clone này chỉ có 8000\$ một đứa. Cứ ấn nút là sản xuất được hàng loạt. IMI cái gì không có chứ tiền thì nhiều lắm, tôi sẽ dùng tiền để chết cô luôn.”

“Chỉ với đám rối này mà muốn dừng ta lại !? Người cũng quá cuồng vọng rồi.” Phi Kiếm cười nhạt.

Hai tay cầm lấy hai thanh tiểu kiếm, lúc này còn huy động phi kiếm sẽ tiêu hao linh lực không cần thiết, linh lực toàn thân đổ về bàn chân, tạo ra một vòng sóng gợn phục vụ việc dậm nhảy, cô ta lại biến mất trên màn hình camera.

“Má, tốc độ cỡ này... đùa à !? Camera cường lực cũng không quay nổi !!!! Thế này thì bằng cô Shaorin rồi chứ không chơi ! Người là ai vậy !?”

Trong lúc Hans kinh hãi cảm thán những lời này, Phi Kiếm đã xuất hiện trước mặt mười mấy gã đặc công clone của hắn, xoay người cắt đứt cổ họng người thứ nhất, thuận thế chém ngang lưng người thứ hai, cước bộ vừa chuyển, đã xuất hiện sau lưng gã thứ ba, mũi kiếm sắc nhọn đâm xuyên lớp giáp chống đạn, linh lực theo thân kiếm bùng nổ phá nát quả tim của hắn, hai tay tiếp tục xoáy tròn cắt đứt cổ họng gã thứ tư và thứ năm. Khí áp sắc bén kéo dài chia đôi gã thứ bảy thứ tám thành hai nửa ngọt lịm. Phi Kiếm tới lui giữa đám người như một bóng ma, không dính một giọt máu nào, mặc dù huyết hồng liên tục bắn vọt nhuộm đỏ cả vách tường.

Đến khi cô ta dừng tay, mười mấy gã đặc công này đã hoàn toàn chỉ là một mớ thịt bầy nhầy, bị cắt vụn không ra hình thù gì. Liên tục giết này giờ gần trăm người, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, bình thản nhẹ nhàng còn hơn ăn sáng.

Công kích cũng không vì chết đi gần trăm mạng này mà dừng lại, vách tường lộ ra vô số đầu súng lazer, điểm đầu vừa đỏ lên, từng tia sáng chết người theo đó bắn ra như mưa.

Phi kiếm nghiêng cổ, né qua hai luồng sáng đỏ rực nóng cháy, bàn chân dậm nhảy theo một quy luật ảo diệu, người giống như phân tách thành ba bốn bóng hình khác nhau, khiến camera định hướng của lazer bị rối loạn. Những tia sáng không cách nào khóa được cô ta, chỉ bắn trúng toàn tàn ảnh. Hans nhìn thấy sự bất lực của công nghệ mà nghiêng răng bực bội, ý niệm vừa chuyển, vách tường lập tức thay đổi thành những lăng kính trong veo, khiến cho tia lazer bắn hụt bị đổi hướng, chiết xạ thành vô số vòng tuyến nhỏ hơn. Bản toàn vùng không gian, không chứa một lối thoát.

Không thể tránh né, nhưng những tuyến lazer bị chia nhỏ này chẳng đủ sức uy hiếp, Phi Kiếm chỉ phát xạ ra một lớp linh quang trảo đặc trưng của tiên nhân, những luồng lazer này đánh boong boong vào vòng bảo hộ, không nào làm mây may xuy chuyển.

Giữa vô vàn những tia sáng bắn toán loạn, Phi Kiếm từ từ chuyển bước, thông thả mà chậm rãi:

“Ta sắp đến nơi rồi đây, ngươi còn nữa không !?”

Cô ta vung vẩy hai thanh tiểu kiếm, khiến máu trên đó văng lên vách tường, vừa đi vừa lạnh nhạt nói.

“Thôi khỏi, tôi biết cô là ai rồi. Cấp độ cận giới hoàng hiện tại tôi chưa cân nổi. Đám clone cô vừa giết tất cả đều có chung sóng não đấy, vốn định để cô giết từng đứa cho chúng tích lũy kinh nghiệm tạo ra siêu chiến binh kiểu mới, ai dè cô hung hãn như vậy. Tôi lui đây, nhường chỗ cho chính chủ.”

Đứng trước lũ quái thai cấp độ chân tiên, cận giới hoàng này, uy hiếp từ vũ khí công nghệ quả thật cứ như trò hề.

Tất nhiên những vũ khí như siêu pháo plasma, bom ba vòng tròn, và mấy thứ tạo vụ nổ chân không thì khác, nhưng ném ra thì cả căn cứ sẽ gà bay chó sủa ngay, đồng hồ loạn đó không dễ dàng thu thập được. Để tránh thiệt hại nặng hơn, Hans liền sáng suốt là rút lui.

“Chính chủ !?” Phi Kiếm lăm bắm, trong khi giọng nói bên tường nhỏ dần rồi mất hút.

“Là ta !!”

Một giọng nữ lạnh lạnh kiêu ngạo cất lên. Phi kiếm nắm chặt hai thanh tiểu kiếm vào bàn tay, lông tóc dựng đứng, cảnh giác cực độ.

Đại nữ hoàng, Stellar Verminton.

Dịch thân xuất chiến.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phi Kiếm vs Stellar

Bùm

Một tiếng nổ như trái phá vang lên, chấn động toàn bộ hạ tầng kết cấu căn cứ, tất cả binh sĩ, nhân viên đều bị một kích này đánh tỉnh. Thậm chí cả chiếc giường của bọn họ cũng nảy tung lên một cái.

Có đùa không vậy !? Căn cứ này có kết cấu lò xo chịu lực, kể cả một trận động đất cấp chín cũng không khiến nước trong một ly đầy văng ra ngoài nữa là.

Trừ khi bị người ta ném cả một quả núi vào giống như trận chiến tuần trước.

Thế nhưng sau khi lớp màn chắn đảo chiều trọng lực mở ra, nếu không có lực áp gấp vài trăm lần như thế, một quả núi ném tới căn cứ cũng chẳng tạo thành bất cứ rung chấn nào cả, hơn nữa còn có thể bị mất trọng lượng và bay ngược lại nữa cơ.

Sức mạnh quái quỷ gì đây chứ !?

Đây là tầng trời thứ nhất, lấy đâu ra kẻ có thể gây ra chấn động cỡ này !?

...

Trời rạng sáng, quân doanh đón ánh bình minh đột ngột rung chuyển ầm ầm như một gã khổng lồ vuron vai thức tỉnh.

Nhìn từ trên cao xuống, các kiến trúc bắt đầu sắp xếp lại trật tự, từng dãy từng dãy nhà do những chiếc phi thuyền khổng lồ tổ hợp thành nhanh chóng dạt sang hai bên, tạo hình vòng cung, kết quả tạo ra một khoảng trống ở chính giữa, giống như một con quái thú dần há miệng, lộ ra nanh vuốt của mình.

Giữa khoảng trống hình tròn được các tòa kiến trúc hợp kim bao vây lấy ấy, mặt sàn dưới chân lấp lánh những hạt kim loại nhỏ, đổ dồn vào kết tinh cứng rắn lại, tạo ra một chất liệu cứng rắn hơn kim cương. Kết hợp với vòng cung xung quanh, một đầu trường nhỏ rộng khoảng 1 km nhanh chóng hiện ra.

Còn đầu thủ của nó !?

Theo một tiếng nổ vang, từ trong một dãy kiến trúc đóng vai trò là bức tường của đầu trường mới lập ra này, một bóng người phá tường xuyên ra, theo tư thế bay ngược, mang một đồng những mảnh vỡ còn ám lửa điện. Bóng người bị đánh văng từ trong những bức tường kiên cố này không biết đã xuyên qua bao nhiêu tòa kiến trúc, cuối cùng đập một lỗ lớn lên đầu trường, khiến mặt sàn nứt nẻ, lại nảy lên, quân tính chưa hết, hai chân cắm xuống đất để ổn định lại thân thể vẫn cào thành một đường dài thô bạo.

Giữa đồng đồ nát, Phi Kiếm vùng vùng ổng tay áo cháy xém, lau đi vết máu trên miệng, nhìn hai đường rãnh dài cho bàn chân mình cày lên khi bị đánh lui, lạnh nhạt nói:

“Nếu ta nhớ không lầm thì trường sinh đảo vẫn còn ba vị trưởng lão nữa cơ mà !? Chỉ có mình ngươi tiếp ta sao !?”

Đồng đồ nát do thân thể cô ta va đập vào khi bị đánh bay lại nhanh chóng phân tán thành từng hạt nhỏ, tổ hợp lại đúng vị trí cũ như chưa hề có gì xảy ra. Phi Kiếm cũng thoáng kinh ngạc, mình bất cẩn bị đánh bay đi cũng đã đụng vỡ hơn mười tòa nhà, vậy mà chớp mắt một cái, những kiến trúc này đã tự hồi phục lại rồi, chỗ này so với ma giới còn tà mên hơn. Cùng lúc đó, đứng trên nóc một tòa kiến trúc, Stellar Verminton nhìn xuống Phi Kiếm với ánh mắt kiêu ngạo, cười nhạt nói:

“Thế nào !? Xem thường ta sao !? Cho dù ngươi đã tu đạo cả ngàn năm thì thế nào !? Chúng ta đều chỉ là cận giới hoàng mà thôi. Đừng lấy tuổi tác...”

Stellar nhún chân, bay xuống như sao băng, trên tay hiện lên một dải sáng, nắm chắc một mũi thương, chớp mắt đã tiếp cận Phi Kiếm, đâm thẳng vào vị trí trái tim.

“...mà luận thực lực !”

“Bạch Hồ Bách Biến - Thương Nha Biến.”

Phi Kiếm hừ lạnh, ánh mắt vừa đảo, phi kiếm bên người xoay tròn, bắn vọt tới như một viên đạn mang vận tốc của tia chớp. Đánh văng mũi thương. Cô ta xoay cổ tay, một thanh tiểu kiếm khác đã nắm chắc, từ dưới đâm lên vào vị trí cổ họng địch thủ.

“Bất ngờ tập kích được một lần đã khiến ngươi cuồng vọng vậy sao !?”

Stellar ngửa người, lưỡi kiếm xẹt qua, muốn cắt đứt tóc mái. Chân búng ra sau, cong eo lại, vừa thoát khỏi một cước Phi Kiếm quét qua. Tay cầm thương lại quét xuống một góc bốn mươi năm độ, đánh văng đi một thanh tiểu kiếm khác. Chỉ trong chót mắt, xung quanh đã xuất hiện hơn mười thanh tiểu kiếm tương tự cùng bắn vọt tới. Đầu mũi thương chuyển động như một tia sáng, chuẩn xác đánh văng toàn bộ tiểu kiếm đánh tới. Chỉ trong khoảnh khắc, thậm chí mũi chân còn chưa kịp tiếp đất, xung quanh Stellar đã nổ vang vô số chùm hoa lửa do binh khí va chạm cực tốc, còn tạo ra một lớp sóng khí đánh nứt mặt sàn.

Phi Kiếm không để Stellar có cơ hội trở mình, người loáng lên đã biến mất, xuất hiện ở vị trí sau gáy cô ta, kiếm trên tay chém xuống từ sau ốt.

Stellar còn chưa chạm chân xuống đất, cũng vừa dùng sức đánh văng mười mấy thanh phi kiếm, vốn không thể trở mình được. Một kích này nếu Phi Kiếm đắc thủ, cô ta sẽ bị chém bay đầu.

Phùng.

Đột nhiên xung quanh Stellar xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu trắng, khiến không khí xung quanh vặn vẹo biến hình, thanh tiểu kiếm mới chém tới một nửa đã tan thành nước thép. Phi Kiếm quyết đoán lùi lại vài bước ngay lúc đó, nhưng chỉ hơi nóng ập tới đã khiến ông tay áo của cô ta cháy thành tro hoàn toàn. Bàn tay còn bị hun tới bỏng rát, đau nhức không thôi.

“Vậy ra đây là ý nghĩa cái tên của ngươi. Bạch Hỏa Bách Biến, đại nữ hoàng.”

Phi Kiếm vừa lùi lại, giữ khoảng cách với hơi nóng khủng khiếp kia, vừa lầm bầm nói.

Stellar không đáp, chỉ cười hời hợt:

“Thật đáng buồn nhì, tốc độ của ngươi nhanh hơn phi kiếm của ngươi. Muốn dùng toàn lực công kích ta, ngươi phải áp sát để tự thân dùng kiếm. Nhưng

áp sát ta thì sẽ bị lớp lửa trắng này thiêu cháy ngay tức khắc. Ngươi định làm gì đây !? Hà Kiếm Ma tiền bối !?”

Phi Kiếm bĩu môi, tiện tay quăng đi cán kiếm trơ gốc trên tay, hời hợt đáp:

“Ta thừa nhận lửa của ngươi rất quái dị. Ta đúng là không cách nào áp sát ngươi nữa cả. Nhưng tu chân giả bọn ta muốn giết người thì dùng tay chân chiến đấu chỉ là thủ đoạn hạ lưu thôi.”

Stellar định đáp lại gì đó, đột nhiên lông tóc toàn thân dựng đứng, cảnh báo nguy hiểm cực độ, cô ta vội vã nghiêng đầu qua một bên, chân muốn dịch chuyển, nhưng vẫn chậm một bước.

Xoẹt...

Vành tay bị cắt qua, ứa máu.

Stellar nghiêng rặng vung cây thương lên, xoay tròn nó bảo vệ quanh người, lớp bạch hỏa cũng mở lên toàn bộ, người cô ta giống như một cây đuốc sống, giữa vô số ánh đèn chiếu rọi của căn cứ cũng rực sáng như một mặt trời nhỏ.

Phi Kiếm thì không hề công kích nữa, chỉ đứng yên đó, miệng lầm nhảm niệm chú, tay thỉnh thoảng lại bất quyết, đánh ra những thủ ấn phức tạp.

“Huyết hao tận... nguyên năng vì nhĩ đắc vĩnh sinh “

Keng keng keng...

Tiếng kiếm và thương va chạm liên hồi, những ảo ảnh hình thanh kiếm từ hư không liên tục xuất hiện bên cạnh Stellar, không phải thực thể, nhưng hễ tiếp cận cô ta đều có khả năng xé rách và cắt đứt, ngoại trừ dùng năng lượng và bạch hỏa cô động để tiếp lấy, không có cách nào đón đỡ ngoại trừ né tránh.

“Thống ái ngã, bất kế tâm hòa thân”

“Kiếm ý, ngươi bày kiếm trận từ lúc nào !?” Stellar bị loạn kiếm từ hư không bay tới ép cho chật vật, lửa trắng không thể thiêu được những thứ vô hình như kiếm ý, cây thương trên tay nếu không phải là một trong tứ đại bảo vật của trường sinh đảo, cũng không cách nào đỡ nổi.

“Nếu lúc đó ngươi để yên cho ta cắt đầu xuống, thì bây giờ không phải chật vật thế này đâu.”

“Ta tuy xuất thân từ tiên giới, nhưng không hợp tu tiên, cũng chẳng hợp tu kiếm. Cái ta am hiểu là âm thầm đánh lén, nhất kích tất sát, nếu như điều kiện không cho phép, thì thiết lập bẫy rập, bố trí kiếm trận mãi chết địch thủ. Kiếm trận mới là thứ ta thành thạo nhất, tư vị thế nào !? Đại nữ hoàng !?”

Stellar đứng giữa kiếm trận liên tục vung cây thương, thỉnh thoảng vẫn bị một vài đạo kiếm ý cắt qua da thịt, bộ váy đang mặc nhanh chóng bị cắt tả tơi. Tuy vậy, ánh mắt cô ta vẫn không hề hoảng loạn, nhìn chằm chằm vào Phi Kiếm, trầm giọng hỏi:

“Tiêu kiếm trận khiến tốc độ cắt tăng lên 205 lần. Chỉ có vậy mà đã đắc chí rồi sao !? Ngươi quá ngây thơ rồi !”

“Bạch Hổ bách biến, tiên vĩ biến !”

Xoẹt.

Cây thương trên tay Stellar lập tức mềm ra, rồi kéo dài trở thành một cây roi. Stellar nắm cán roi, vung nó lên thành một vòng tròn tầng tầng lớp lớp bao quanh người, bạch hỏa từ cơ thể nhanh chóng bám lên thân roi, biến nó thành một cây roi lửa sáng rực.

Phi Kiếm nheo mắt, thủ thức trên tay biến ảo, miệng lầm nhảm tiếp tục đọc một đoạn chú văn:

“Đẫn ngộ trước.... giá toán thị duyên phân “

Vòng xoáy của cây roi càng lúc càng mở rộng, đến hơn 20m quanh cơ thể đều đã bị vòng xoáy lửa này bao phủ, nhiệt độ cả căn cứ tăng vọt, mặt sàn dưới chân Stellar đã hoàn toàn tan chảy, không khí cũng vận vẹo biến hình, thậm chí còn sinh ra những đốm lửa màu hồng nhạt lơ lửng bay như tàn tro giữa trời.

“Túng tái kiến, diệc nan tục ân tình...”

Xèo xèo xèo....

Đến khi vòng xoáy mở rộng hết cỡ, cuối cùng cũng đã quét trúng thứ gì đó trong không khí, bạch hỏa nhanh chóng thiêu đốt thứ đó đến biến hình, cuối cùng, hơn 50 thanh tiêu kiếm từ hư không bốc cháy hiện ra, rơi xuống mặt đất nóng chảy, chỉ còn trơ cán.

“Ta đoán không sai mà. Kiếm trận cần có kiếm phôi để bày trận, muốn phá trận chỉ cần đốt kiếm phôi đi là được.” Stellar cười rộ lên, nhìn chằm chằm vào Phi Kiếm như hồ đối rình mồi.

“Đây là kiếm đạo của ngươi sao !? Thật đáng thất vọng.”

Đáp lại lời cô ta nói, Phi Kiếm chỉ nở một nụ cười kiêu ngạo, đọc nốt câu chú và cuối cùng:

“Đại đạo, vĩnh tại tâm.”

...

Phùng.

Cả căn cứ như rực sáng, một vòng tròn sau năm cánh khổng lồ xuất hiện in trên bề mặt, lớp màn chắn RERF bị một lực lượng kiểm ý khổng lồ đánh tan tành trong một kích, trên bầu trời xuất hiện vô số kiếm ảnh, từng kiếm ảnh lại có một người mặc trường bào trong suốt đứng thủ hộ.

“Chư Tiên Kiếm Trận.”

“Huyết hao tận... nguyện năng vì nhĩ đắc vĩnh sinh “

(Máu khô hết, nguyện nhả nãi, người mãi trường tồn.)

“Thống ái ngã, bất kể tâm hòa thân”

(Tâm can đau, trời không thể thấu)

“Đãn ngộ trước, giá toán thị duyên phận “

(Trước cảnh này, âu cũng chỉ là duyên phận)

“Túng tái kiến, diệc nan tục ân tình “

(Dù gặp lại, cũng khó trả hết ân tình)

Đại đạo, vĩnh tại tâm

Kiểm ảnh che phủ bầu trời, theo chú văn được vô số hình ảnh kiếm tiên lặp lại một lần, dưới âm thanh ầm ầm vang dội như sấm động. Tiếng kiếm mình reo vang âm hưởng đan xen, bầu trời giống như một thanh thiên kiếm khổng lồ, trong veo, tràn ngập khí tức sát phạt.

Phi Kiếm mặc kệ Stellar đang há hốc mồm kinh ngạc, chỉ hướng lên bầu trời nói với giọng thành kính:

“Tu kiếm không tu đạo, không nguyện trường tồn, không nguyện bất lão, kiếm đạo độc tôn, kiếm ý truyền thừa. Trong tay không kiếm, trong tâm có kiếm, tâm kiếm còn mãi, kiếm ý muôn đời. Bất kể nghịch thiên, không cầu thấu hiểu, duy chỉ có kiếm, tự thành một đạo, đạo thống muôn đời.”

“Dù máu khô cạn, dù thân xác hao mòn, để lại một lần kiếm ý, vọng âm của các vị còn mãi muôn đời. Nay bày ra chư tiên kiếm trận, thỉnh lịch đại tổ tông kiếm đạo, bách gia tề minh, để thế nhân cùng kiến thức...”

Choang

Mùi thương của Stellar đâm tới chỗ Phi Kiếm bị một làn kiếm ý dữ dội mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, cô ta lao đảo vài bước, ánh mắt nheo lại đầy vẻ băng hàn. Phi Kiếm cúi đầu cười nhạt, nhẹ nhàng nói tiếp:

“Kiếm đạo độc tôn.”

“Ngươi không phải muốn thấy kiếm sao !? Ta đã triệu hồi toàn bộ kiếm hồn của tiên giới tới đây, rửa mắt mà nhìn xem đi !”

“Chư tiên kiếm trận. Sát !”

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Vô số bóng kiếm thủ trên bầu trời nắm lấy chuỗi kiếm trước mặt mình, cùng phát ra âm hưởng vang vọng đáp lại. Kiếm ý trùng thiên, xông thẳng lên ba bốn tầng trời kế tiếp, khiến cho toàn bộ tiên giới chấn động, tất cả tiên nhân, tán tu, những lão bất tử ngủ say chờ thời bảo vệ môn phái, linh thú, tiên thụ đều bừng tỉnh, mang theo tâm tình khiếp sợ nhìn cột kiếm ý xuyên phá bầu trời. Để lại dư uy đáng sợ khiến chúng sinh run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kiếm trận chi uy

Kiểm ý trùng thiên, kiểm tựa cầu vòng.

Dị tượng xảy ra đánh động toàn bộ sinh linh của sáu tầng trời thứ nhất. Vô số lão tổ, tiền bối chân nhân đang nằm trong quan tài để tránh lão hóa cũng phải bò ra ngoài, khiếp sợ nhìn cột kiểm ý khổng lồ mang theo khí tức sát phạt hung lệ mà lâm bẫm:

“Kiểm thật hung. Biến bầu trời thành thiên kiếm, dung nhập kiểm ý của bách gia chư tử. Là ai có đại thủ bút thế này !?”

Tại tầng trời thứ 3, Một ông lão khác, đang ngồi trên một con trâu lớn câu cá bên bờ hồ, cũng nhìn về phía dị tượng mà thất sắc:

“Không tốt, tại sao lại làm đến mức này rồi, kiểm này đánh xuống, sẽ hủy đi ba bốn tầng trời. Đại thánh đang làm gì thế !? Sao không ngăn cản !?”

Tầng trời thứ bốn, năm ông lão đội tử quan đứng trong một trận pháp sao năm cánh, dùng nó để tham trắc khởi nguồn dị tượng, nhìn thấy tâm kiếm trận đều nhìn nhau nuốt một ngụm nước bọt khô khốc:

“Là phản đồ năm đó bày ra. Trận kiếm này bày sẵn ở thiên môn, chỉ sợ lúc nào cũng có thể trùng kích lục cảnh thiên, đại thánh có lẽ cũng không ngăn được.”

“Khốn kiếp, âm thầm bày ra trận thế lớn như vậy, phản đồ này muốn hủy đi tiên giới hay sao !?”

“Lần này đám phạm nhân ăn phải quả đắng rồi, đỡ cho lục cảnh thiên một đòn, chỉ sợ một trận này cũng đủ khiến chúng nó tan tác !!!”

“Chịu một kiểm này chỉ sợ tam cảnh thiên cũng sẽ tan tành, có nên cứu viện không !?”

“Không nhất thiết, tam cảnh thiên trở xuống chỉ toàn tiểu phái và tán tu, vốn dĩ chỉ phạm tội nguyên tiên giới, nhân cơ hội này dọn dẹp một thể cũng đỡ mất công quản lý...”

“Lại nói, chúng ta xuống đó chưa chắc đã có thể chịu được một kích này. Muốn đánh tan nó, cần ít nhất ba vị chân tiên xuất lực...”

Mấy ông lão còn lại nghe kết luận xong đều hít sâu một hơi than thở:

“Chân tiên a.... cả tiên giới bây giờ chỉ còn lại 6 vị chân tiên tại thể mà thôi !!!”

...

Vương Tử Trục ngồi khoanh tay trên một đỉnh núi gần doanh địa nhân loại. Ánh mắt sáng quắc nhìn cột thiên kiếm khổng lồ.

Biến bầu trời thành thanh kiếm, chém phá hết thảy, còn kèm theo vô số lần sóng kiểm ý của vô vàn kiếm hồn trùng kích xuống.

Đây là thủ đoạn mạnh nhất mà bọn họ lấy ra được lúc này.

Năm xưa lúc ma giới còn đối nghịch với thiên đình, Lục Vân Tiên và Phi Kiếm đã âm thầm dàn sẵn tử cục này tại thiên môn, chỉ cần đại quân của thiên đình tụ tập tại cửa truyền tống này là sẽ kích phát nó lên, một đòn diệt gọn. Nào ngờ xung đột với tiên giới kết thúc sớm hơn dự kiến, trận này dựng lên đánh bỏ đấy. Nhưng mắt trận vẫn nằm trong Thiên Môn, hay nói chính xác hơn là nằm dưới địa tầng của Thiên Môn phái.

Nắm đó Lục Vân Tiên vẫn còn ở đỉnh cao sức mạnh, thành tựu giới hoàng, chương quân hắc ám khùng thương, thứ bảo khí có thể che giấu và cắn nuốt hết thảy. Dùng một lượng lớn tài nguyên của ma giới âm thầm đột nhập vào Thiên môn phái để hoàn thành trận này dưới sự chỉ đạo của Phi Kiếm. Trận pháp do một vị giới hoàng tự mình chủ trì, quy tắc vận hành và sát phạt bất cứ ai cũng không dám xem thường.

Nói khoa trương một chút, dù là một vị cận giới hoàng thân hãn trong trận, cũng sẽ bị thiên kiếm khổng lồ này ép chết như một con gián.

Muốn phá trận này cần ít nhất ba vị cận giới hoàng, đó là còn trong điều kiện biết mất trận ở đâu để mà phá nó. Trong trường hợp mất trận chính là thiên môn duy trì thông đạo giữa tiên giới và các đại thế giới khác. Hủy đi thiên môn chính là hủy đi đường về, tự chặt đứt nguồn tiếp tế. Bất kể là ai cũng không dám làm.

Còn muốn mạnh mẽ đánh phá trận này bất kể mất trận ở đâu, cần ít nhất một vị giới hoàng toàn lực đánh ra một kích mang theo thế giới lực. Thế giới lực là lượng lượng của thế giới duy trì và chi đề cho các giới hoàng sử dụng. Bản thân họ cũng không dám dễ dàng vận dụng, bởi ví như giới hoàng nhân giới, King của Trường Sinh Đảo, hần dám đánh ra một kích ấy, tương đương với lấy cả trái đất ra nện một cú vào kiếm trận. Lực lượng cỡ đó thì không nói nổi rồi, chẳng trận pháp nào đỡ nổi thứ trấn áp tuyệt đối như thế. Nhưng đánh xong một kích đó, nhân giới thế nào cũng bị tổn hại ít nhiều.

Vậy nên nếu như không chịu hi sinh mà nói, trận này có thể áp chế cả giới hoàng.

Lục Vân Tiên là giới hoàng của ma giới, mệnh danh ma chủ. Một trong những thiên tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất lục đạo đại thế giới. Sở học của hắn vô cùng hỗn tạp, gần như bách nghệ đều tinh thông, nhưng ít ai biết được, hắn thích nhất là nghiên cứu trận pháp, thiết kế quy tắc trời buộc. Hắn cũng đã từng thiết kế Thực nghiệm đảo cho Trường Sinh Đảo, định ra quy tắc trục xuất bất cứ ai có sức mạnh vượt quá 10% cube, để đảm bảo vũ lực tuyệt đối không thể phát sinh ở đó. Tạo ra một hòn đảo mang theo quy tắc của ba vị giới hoàng, làm phòng tuyến cuối cùng cho nhân loại khi thua trận ở kháng thần chiến.

Ai ngờ hôm nay, một lần nữa, nhân loại lại được nhìn thấy trận pháp của hắn, nhưng không phải là tầm khiến bảo vệ bọn họ khỏi diệt tộc, mà là một mũi

kiểm tra sát những kẻ cuồng vọng vượt giới chiến tranh.

Vương Tử Trực nhìn cột kiếm trận còn vang lên tiếng bách gia tề minh kia mà âm thầm thở dài. Bản thân hắn cũng xuất thân từ nhân tộc, thấy kiếm của người anh em chĩa xuống đồng loại không bao giờ là chuyện dễ chịu.

Lục Vân Tiên là ma chủ, cũng là giới hoàng quái quỷ nhất trong tất cả các vị giới hoàng, gần như đợt chiến tranh nào giữa các đại thế giới cũng có bóng dáng của hắn xuất hiện. Dù nhiều lần chính hắn không hề mong muốn, nhưng mỗi lần tham chiến, hắn đều không do dự đứng về phía phe yếu hơn.

Cần nhắc tới mũi thiên kiếm này đang chĩa về phía nhân loại, chẳng lẽ trong lòng hắn, tiên tộc yếu hơn nhân tộc !?

Đã là đồng minh trải qua vô số tuế nguyệt, nhưng hắn vẫn không nắm bắt được bóng đen của vị ma chủ này. Vương Tử Trực chỉ cười tự giễu. Hắn đúng là không phải loại người có khả năng dùng đầu óc cho lắm. Cười xong một tiếng nhạt nhẽo, Vương Tử Trực đứng lên, khí tràng trên người chấn động thổi tung bụi cát bám trên quần áo. Quay đầu bình thản nói:

“Nếu các người đều đã ở đây, vậy trong căn cứ chỉ còn một mình đại nữ hoàng !? Cô ta không phải đối thủ của Phi Kiếm, nhất là trong điều kiện Chư Tiên Kiếm Trận đang kích hoạt...”

Đứng sau lưng hắn là hai cô gái, một người mặc áo thun trắng, quần Jean, mái tóc màu hạt dẻ buộc lên tóc đuôi gà, trông đầy vẻ thanh xuân hoạt bát. Một người mặc áo lụa màu đen, tóc như thác nước mềm mại xoa trên bờ vai, khí chất như u lan điềm tĩnh với đôi mắt khép hờ giống như đang ngủ. Sau lưng cô ta còn đeo một hộp kiếm cô phác, khí đen ẩn hiện, nhìn qua cũng biết không phải phàm vật.

Nữ Hoàng thứ ba của IMI – Địa Thuần nữ hoàng, Lilith Ren.

Nữ hoàng thứ hai của IMI – Phong đạo nữ hoàng, Shaorin.

Hai người này đều có chiến lực cận giới hoàng, sở hữu hai trong bốn bảo khí của Trường Sinh Đảo, có thể nói là thanh kiếm và mặt khiên của vua nhân giới.

Lilith Ren nhìn thấy thái độ bình thản của Vương Tử Trực mà thấy ngứa mắt. Mới sáng sớm ra, cái đám ma giới này từ đâu chạy đến phá loạn trận doanh của bọn họ. Lưỡi Thiên Kiếm kia vẫn còn đang xung phá trời xanh, chẳng biết vươn tới đâu rồi, nhưng chỉ sợ một khi nó hết đà bay cao mà chém xuống, cái tầng trời bé tẹo teo này chia đôi xẻ nửa là cái chắc. Vậy mà người này vẫn còn bày ra bộ dáng phong khinh vân đạm, giống như chả liên quan gì đến hắn. Nghĩ vậy nên giọng cô ta cũng cực kỳ khó nghe:

“Uy, gã đồ con. Chủ của người dẫn King của bọn ta đi đâu rồi !? Trả anh ấy về ngay, nếu không đừng trách bà đây lật tung cái ma giới xấu xí của các người.”

Nhị nữ hoàng Shaorin thì đứng bên cạnh yên lặng, giống như tiên tử không ăn khói lửa nhân gian, nhưng Vương Tử Trực vẫn nhạy cảm thấy được một đôi mắt từ hư không đang chăm chú khóa chặt mình, một lời không hợp chắc chắn sẽ đánh nhau ngay. Cô gái này cũng chẳng phải thứ gì lương thiện.

“King của các người chỉ sợ giờ này vẫn đang bị nhốt trong Hắc Ám Khung Thương, chỉ với thực lực của các người đừng mong cứu hắn ra. Năm đó Athena bùng nổ một kích đánh ra sức mạnh ngang ngửa một giới hoàng cũng không làm hắc ám chương bích suy chuyển. Chỉ với các người, cho dù tập hợp đủ tứ đại bảo khí của Trường Sinh Đảo cũng vô ích thôi.”

Lilith Ren cười lạnh đáp:

“Không thử thì sao biết được. Chị Shaorin, lấy cho hắn xem đồ chơi một chút.”

“Ừm”

Shaorin gạt đầu, hộp kiếm sau lưng mở ra, một thanh katana bọc trong khí đen u ám xuất hiện. Lưỡi kiếm lưu chuyển từng đợt quy tắc giống như đường vân sắc lêm, cán kiếm dán một lá bùa cô phác, bên trong như phong ấn một hung vật đang ngủ say. Vương Tử Trực nhìn thấy vật này, không khỏi nhíu mày.

“Thảo Thế Kiếm !? Kusanagi của Orochi !? Còn lá bùa đó, phong ấn hồn phách bắt diệt của ma hoàng !?”

Lilith Ren cười nhạt đáp:

“Thế nào, biết hàng rồi chứ !? Thứ sắc bén nhất trong lục đạo đại thế giới. Làm từ một đốt xương sống của thần hoàng Orochi, bản thân nó có thể dung nhập vào dòng chảy thần mạch, lại được ma lực của chính ma giới dưỡng thành. Chém xuyên qua hắc ám chương bích dễ đến ma giới chỉ là chuyện vặt. Athena gì chứ !? Hôm đó còn ở lại đánh với bà đây, chờ chị Shaorin chạy đến cũng bị chặt làm hai khúc như đậu hũ thôi.”

Vương Tử Trực gạt đầu đáp:

“Cũng được, có thứ này thật sự có thể chém rách hắc ám khung thương và tới ma giới. Muốn cứu King của các người cũng có khả năng.”

Rồi khom người, thủ thế trầm giọng đáp:

“Nhưng đó là trong điều kiện các người có thể tiếp cận được hắc ám khung thương. Muốn chạm tới bầu trời của ma giới, trước hết phải hỏi ma tướng

bọn ta đã !”

Hắn vừa dứt lời, cơ bắp toàn thân lập tức căng phồng, áo vải trên người được một lớp dịch thể màu đen tràn lên phủ lấy, đồng cứng ngưng kết lại thành một bộ chiến giáp hắc sắc sống động. Thân thể hùng vĩ như quả núi ầm ầm bộc phát ra những tiếng gầm gừ như quái thú hồng hoang say ngủ thức dậy. Bộ giáp vừa hoàn thành cũng là lúc hắn cất lên bước đầu tiên...

Rầm

Uỳnh Uỳnh Uỳnh.

Gót chân vừa chạm đất, mặt đất nứt toác ra như bị một quả trùy trăm vạn tấn gĩa lên, cả ngọn núi này rung lên bần bật, vậy mà từ đỉnh núi trở xuống bị phân toái, thân núi giống như làm bần cát, vỡ tan thành vô số mảnh.

“Cước lực thật nặng.”

Lilith Ren và Shaorin theo mặt đất dưới chân vỡ nát mà rơi xuống đại địa, vừa âm thầm cảm thán, vừa vận lên bảo khí hộ thân, dưới vô số lớp đất đá rơi cùng ngang người, Vương Tử Trực dẫm lên một mảnh vỡ, bắn tới như một quả đạn pháo.

Không khí nổ vang liên tục, tốc độ âm thanh đã bị vượt qua không biết bao nhiêu lần, hiện tượng không bạo thậm chí còn xảy ra sau khi cú va chạm tạo thành.

Bùm

Một vụ nổ sóng khí hất tung toàn bộ cát đá từ giữa tâm quả núi đang vỡ, chấn từng mảnh nhỏ thành mặt phấn. Giữa trung tâm vòng sóng khí trùng kích đến băng thiên liệt địa. Lilith Ren dùng hai bàn tay bắt chéo đỡ lấy một cú đâm như sấm sét của Vương Tử Trực. Đôi bao tay hình rùa màu đen sáng lên từng gợn sóng xanh lục, tổ hợp thành một bức tường hình mai rùa ngay tại điểm va chạm của ba cánh tay. Lilith Ren mắt đối mắt với Vương Tử Trực, dù cảm thấy lực trùng kích vẫn còn như thủy triều đánh tới, vẫn mạnh mẽ cười nhạo một câu:

“Ha, đồ to xác, ngươi không được rồi !”

Huyền vũ thủ sáo.

Dứt lời không khí bên cạnh Vương Tử Trực sinh ra một đoàn gió xoáy sắc bén cực độ, Phong Dao nữ hoàng – Shaorin như quý mị hiện ra, trên tay cầm quỹ kiếm Orochi quét xuống một đường lăng lệ. Giống như khi lấy đầu lão tổ tiên nhất phái, một kích diệt sát.

Dur uy của gió cắt chém nát toàn bộ vật thể trong phạm vi quanh đó, khiến vị trí họ đứng từ một ngọn núi lớn đã trở thành một vùng hõm xuống với một vết nứt sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hậu phương chiến hỏa và bên trong hắc ám

Trái đất, thái bình dương.

Bầu trời trong xanh chợt xuất hiện những vòng sóng gợn liên tục. Những tia sét liên tục nổ ra dù không có mây đen xung quanh. Hồ quang xuất hiện giống những mảnh cầu vồng uốn éo không theo quy luật gì. Nước biển hõm xuống giống như bị một quả cầu vô hình đè lên. Sóng bạc liên tục xuất hiện tỏa ra tứ phía.

Rồi bầu trời đột nhiên mở ra một miệng hố lớn, nhìn kỹ hai bên mép hố thì ta thấy được một đôi bàn tay khổng lồ, tràn ngập lực lượng và dã tính, nắm bắt một phiến không gian, mạnh mẽ kéo nó sang hai bên.

Đến khi vết rách không gian đó kéo dài được vài trăm mét, bàn tay khổng lồ kia mới ngừng phát lực và thu về. Cùng lúc đó từ bên kia vết rách, năm sáu bóng người xuất hiện. Kéo theo sau đó là một đội quân ăn mặc như chiến binh la mã cổ đại, khải giáp tràn ngập thần tính long lánh những hào quang ẩn hiện.

Năm bóng người đầu đội vòng nguyệt quế với lớp vải lụa quấn quanh thân tùy ý, gồm bốn nam một nữ. Ngoại hình phiêu dật xuất trần, giống như những siêu mẫu điện ảnh, trẻ trung đầy mỹ lực. Bọn họ lơ lửng giữa bầu trời, dẫm lên những đám mây giống như dẫm lên mặt đất. Khí độ thần nhân, thoải mái đánh giá cảnh vật xung quanh.

Người thanh niên trẻ nhất trong năm người cất lời, cười nói:

“Ares, nhân giới trông như vậy hả !? Giống lãnh địa của chú Poseidon quá đi !”

Thần tộc. Với đặc trưng trang phục của bọn họ, người có kinh nghiệm trong kháng thần chiến đấu đều dễ dàng nhận ra được bọn họ đến từ phía nam thần giới. Hơn nữa có vòng nguyệt quế màu vàng kim trên đầu, cấp bậc của cả năm người này đều ở mức độ cực kỳ cao. Nằm trong 11 chủ thần, chiến lực ít nhất đạt tới 40% sức mạnh cube. Chỉ đứng sau các giới hoàng.

Người đàn ông vóc dáng vạm vỡ nhất trong năm người để lưng trần, từng lọn tóc xoắn dài tới ngang vai, khoanh tay tay trước cơ ngực rắn chắc, tạo hình vô cùng mạnh mẽ như một tác phẩm tràn ngập lực lượng tinh xảo, chính là thần Ares từng xuất hiện tại tiên giới, nghe thấy thanh niên kia bình luận, nhếch môi nói:

“Vốn dĩ long giới năm đó có mười mấy hành tinh, mỗi hệ nguyên tố là một chủ tinh. Nhưng trận chiến khởi xướng từ khi trường sinh đảo xuất hiện đã hủy diệt toàn bộ sự sống trên các hành tinh khác rồi. Sau này long tộc chấp nhận nền nhân tộc, nhường lại cho chúng hành tinh cuối cùng này. Vậy nên từng vùng lãnh địa bọn chúng có thể sinh tồn chỉ còn rất nhỏ mà thôi. Cả phiên đại dương này cũng chỉ bằng một phần lãnh địa của chủ thần chúng ta. Nhân giới chỉ là một tiểu giới thôi, đừng so chúng với thần giới, Hermes à.”

Đứng bên cạnh hắn là một gã thanh niên tóc vàng, xung quanh người luôn có những hào quang vàng kim lấp lánh, ả ả tỏa ra hơi thở nóng bỏng. Nhìn một mảng biển xanh trước mắt kiêu ngạo nói:

“Nếu có thể toàn lực sử dụng sức mạnh mà không sợ cube trừng phạt, một mình ta cũng có thể nấu chín cái vùng nước nhỏ nhỏ này, hệ sinh thái của chúng sẽ nhanh chóng hủy diệt thôi. Dắt quân đội sang đây thật vô nghĩa.”

Cô gái duy nhất trong đoàn nhũ mây nói:

“Apollo, đừng làm chuyện vô nghĩa. Hành tinh này là bàn đạp cần thiết để chiếm lại cả thái dương hệ. Nếu nó cũng hỏng mất, dù công nghệ của chúng ta có thể khôi phục lại cũng cần rất nhiều năm. Đừng phí thời gian vô ích, tranh thủ lúc người của trường sinh đảo và ma giới đang giằng co, mau đi giết sạch tàn dư của chúng và toàn bộ những kẻ có thể phản kháng trên trái đất.”

Trong nhóm có một gã trung niên, cả người đầy lông lá, râu tóc cực kỳ bụi bặm, nghe cô gái này nói vậy cũng gật đầu tán đồng:

“Artemis nói đúng đây Apollo, tranh thủ khi Lục Vân Tiên đang kềm chế King của Trường Sinh Đảo, làm việc nhanh gọn một chút. Các người không tham gia nhân giới chiến năm đó, căn bản không hiểu hắn đáng sợ đến mức nào. Gã đó không quá mạnh nhưng rất phiền toái.”

Apollo nhún vai, ra vẻ tùy ý, chột nheo nheo mắt nhìn về phía xa xa, cười lạnh nói:

“Hình như trễ rồi, Hephaestus à, hình như Trường Sinh Đảo căn bản không hề đến tiên giới. Nó vẫn một mực thủ ở chỗ này, chờ chúng ta tới.”

Apollo dút lòi, Hephaestus cũng đã cảm thấy có gì đó không ổn, dõi mắt theo hướng hắn nhìn, cùng lúc đó, nữ thần săn bắn Artemis cũng nhìn về một hướng khác, thần chiến tranh Ares và thần mực đồng Hermes cũng nhìn về hai hướng còn lại.

Từ phía, đều có người đang tới.

Bọn họ bị phục kích rồi.

...

Bên trong một lớp màn đêm vô tận bao phủ. King của Trường Sinh Đảo lơ lửng như một đám mây bông bênh. Quanh người hắn có ba cây gậy trắng toát, liên tục tỏa ra từng đợt ánh sáng dịu nhẹ chiếu rõ không gian xung quanh.

Nhưng bất kể ánh sáng có chiếu rọi đến cỡ nào, không gian xung quanh vẫn chỉ là một màn đêm đen kịt không thấy điểm cuối cùng.

“Vậy ra đây là hắc ám khung thương. Năm xưa anh cũng dùng cách này để kềm chế Odin trong kháng thần chiến phải không!? Lục Vân Tiên.” Hắn nói với giọng nhàn nhạt.

Bên trong bóng tối bước ra một gã thanh niên để tóc dài, khuôn mặt hiền hòa ấm áp. Hắn ăn mặc như người cổ đại, nhưng thần thái vẫn ả ả toát ra sự trẻ trung của thời đại mới. Đối mặt với King, khuôn mặt của Lục Vân Tiên thể hiện sự bất đắc dĩ hiếm có, cười nhẹ nói:

“Cầm chân Odin thì có phiền phức hơn một chút. Dù sao thần tộc như ông ta đều có khả năng tạo kết giới ăn mòn thực tại, năm đó thiếu chút nữa thì Hắc Ám Khung Thương cũng bị ông ta nuốt mất rồi. Tuy vẫn giữ được nhưng cũng bị tổn hại không nhỏ. Kết quả thì cậu cũng thấy rồi, tôi đành phải trở thành một phần của nó, biến hắc ám khung thương thành hắc ám chương bích, ngăn cách ma giới với tất cả các đại thể giới khác. Nhân họa đắc phúc, mức độ tương thích của tôi với bảo vật định giới này đã tăng lên rất nhiều. Chỉ ít, bây giờ tôi đã có thể sử dụng 51% sức mạnh của nó.”

Bảo vật định giới là thứ căn nguyên kiến tạo lên thế giới. Giống như cube ở trái đất, tiên khí linh thụ ở tiên giới, vạn thể hồng liên ở phạt giới, và thần mạch ở thần giới. Hắc Ám Khung Thương là bầu trời che phủ ma giới, xoa tan mọi ánh sáng mà ma tộc chán ghét, là căn nguyên của thế giới yêu ma. Một giới hoàng sở dĩ có thể sử dụng được thế giới lực là vì họ có thể vận dụng các bảo vật định giới. Nếu hai giới hoàng triệu hồi hai bảo vật định giới để tiến hành so đấu vũ lực, thắng thua chưa biết, nhưng chắc chắn cả hai thế giới đều sẽ bị hủy diệt. Bởi vậy các giới hoàng thường không dễ dàng đánh nhau, trừ khi có lợi ích vượt qua sự quan trọng của cả một thế giới.

Tuy nói là có thể sử dụng các bảo vật định giới, nhưng một giới hoàng chỉ có thể sử dụng được 50% sức mạnh của bảo vật. 50% còn lại tuyệt đối không thể đụng đến, vì còn cần phải sử dụng sức mạnh đó để duy trì sự ổn định của thế giới. Vậy nên đơn vị đo sức mạnh ở trái đất cũng chỉ lấy mức 50% sức

mạnh cube là tồn tại tối thượng. Nếu những gì Lục Vân Tiên nói là sự thật, thì hiện tại, hẳn chính là tồn tại mạnh nhất trong các giới hoàng.

Cũng tức là tồn tại mạnh nhất trong Lục Đạo Đại thế giới.

King liếc mắt nhìn hắn một cái, bình thản nói:

“Như vậy là có phúc sao !? Sớm muộn Hắc ám chương bích này cũng sẽ nuốt gọn anh. Cuối cùng trở thành nhân khí hợp nhất, đến lúc đó chỉ sợ so với gã thiên đế hiện tại còn khó giải quyết hơn.”

“Haha, vậy là cậu cũng biết chuyện của gã thiên đế đó.”

“Chứ anh nghĩ tôi thúc đẩy tiên giới chiến vì cái gì !?”

Lục Vân Tiên ngẩng đầu, ánh mắt trùng xuống, nhếch miệng cười:

“Đề làm gì nhi !? Giống như là thu thập đủ linh hồn ký ức cho chân lý chẳng hạn. Còn cách nào tạo ra nhiều linh hồn người chết giống như chiến tranh đâu.”

King lắc đầu đáp:

“Vô nghĩa, tôi không giống anh. Cái lý thuyết mờ mịt giống như sau khi trường sinh đảo hoàn thiện thì có thể không chế sinh tử, hồi sinh người chết từ những dữ liệu trong chân lý, trước giờ tôi vẫn không tin tưởng.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt Lục Vân Tiên, gằn giọng nói:

“Cho dù đầy đủ ký ức, cho dù toàn bộ dữ liệu cuộc đời được phục chế không sai biệt một chút nào, cái thân thể được nhồi nhét toàn bộ những gì đã có của người đã chết cũng không phải là họ phục sinh, mà là một sinh mạng hoàn toàn mới. Lục Vân Tiên, bỏ suy nghĩ đó đi, tôi đã từng làm một thực nghiệm ở nhân giới, tạo ra những cơ thể giả rồi truyền dữ liệu của những linh hồn ký ức trong chân lý vào đó, cuối cùng chỉ tạo ra những sinh mạng nguyên thủy, bọn họ vốn không phải cùng một người.”

“Đây có lẽ lần cuối tôi nói lại câu này với anh. Người chết không có bất kỳ phương pháp nào để sống lại cả. Kiều Nguyệt Nga, True Queen hay những gã chiến hữu đã quá cố của anh, tất cả chỉ còn có thể sống trong ký ức của anh mà thôi.”

Lục Vân Tiên không muốn nói tiếp về chủ đề này, cười đáp:

“Nói vậy cậu thúc đẩy tiên giới chiến là vì thiên đế giả rồi.”

King gật đầu đáp:

“Hắn thu thập sắp đủ rồi, chờ khi hắn thu thập đủ, lục đạo thế giới sẽ trở thành một. Không, là trở thành hư vô. Đòi một tiên giới lấy năm thế giới khác, nghĩ thế nào cũng là chuyện nên làm. Hơn nữa tôi cũng không định tàn sát, chỉ cần giết chết thiên đế là được rồi.”

Lục Vân Tiên có chút ngạc nhiên, liền hỏi:

“Cậu biết nhiều hơn tôi tưởng. Chân lý chỉ có thể thu lưu ký ức của người chết thôi mới đúng. Những người biết chuyện này, hình như vẫn chưa có ai chết cả.”

“Nhưng những người chết khi gần tìm ra được sự thật rất nhiều. Mỗi người là một mảnh ghép, chỉ cần kiên nhẫn chất lọc và ráp nối, cuối cùng cũng sẽ tìm ra một phần sự thật. Còn lại thì chỉ là suy diễn và tính toán một chút thôi.”

King đáp, rồi liếc mắt hỏi:

“Vậy, anh còn định ngăn cản tôi nữa không !?”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thần tộc - thần tộc. Chiến !

Trên trái đất không thể sử dụng sức mạnh vượt quá 25% năng lượng cube. Tức là chỉ có thể thể hiện sức phá hoại cao nhất tương đương với một nguyên anh kỳ cao thủ.

Một chủ thần đạt tới cấp độ cận giới hoàng mạnh bằng khoảng 1000 gã nguyên anh kỳ tổng hợp lực lượng để đánh ra một kích. Cũng tức là, ở trên trái

đất, bọn họ chỉ có thể phát huy 1/1000 sức mạnh thực sự của mình.

Bởi vậy dù là thần tộc được coi là mạnh nhất trong năm đại tộc, đột nhiên thấy vô số chiến hạm, binh sĩ MS giống như một đám mây đen lớn không thấy điểm cuối từ từ phía bao vây mình lại như thế này, tất cả đều sững sờ ngây người một lúc.

Hermes tròn mắt nói:

“Mẹ ơi, đám này thật biết chơi. Nhiều như vậy giết đến chừng nào mới hết !?”

Apollo nhìn quân đoàn sắt thép phải tới mấy trăm ngàn đơn vị đang dần dần khép chặt vòng vây bọn họ lại mà khinh thường nói:

“Đến nhiều hơn nữa cũng vậy. Chúng ta mở kết giới lên, nhốt chúng nó vào, không bị luật của cube ngăn cản, chỉ một đòn là xong !”

Artemis lắc đầu đáp:

“Chỉ sợ không dễ như vậy. Bọn họ cũng có cao thủ áp trận !”

Dứt lời liền có ba nguồn năng lượng cực lớn xuyên phá từng tầng mây, như ba quả tên lửa cực tốc bắn về phía bọn họ. Đến gần phạm vi tầm nhìn, ba điểm năng lượng lại dừng lại đột ngột vô cùng phản quy tắc vật lý. Nhìn rõ trong quảng năng lượng có ba người, hai nam một nữ, Hephaestus trầm giọng nói:

“Phù Đồng Thiên Vương, Quỳnh Tiên – Đồng tử nhân và Thánh mẫu – Liễu công chúa, ba trưởng lão còn lại của Trường Sinh Đảo.”

Ares nhìn thấy bọn họ, mắt nheo nheo cười nhạt nói:

“Từ bắt từ chỉ còn ba, đám chuột nhắt không dám rời xa trường sinh đảo, sợ mất đi bất lão khí ở trên đó. Dám vác xác đến đây, có lẽ trường sinh đảo cũng ở phụ cận rồi !”

Ba luồng năng lượng bao bọc đã tán đi hết, để lộ ra bóng người bên trong. Mỗi người một vẻ, người đứng đầu có vóc dáng cao lớn, một người toàn thân mặc áo giáp sắt, trước ngực nhô lên một đầu ngựa bóng loáng có đôi mắt sáng xanh, thỉnh thoảng phun ra những tia lửa nóng bỏng, dễ dàng nung chảy mặt đất phía dưới, làm không khí vận vẹo thành từng đường.

Người đàn ông thứ hai cầm một cây gậy và chiến nón lá, nhìn có vẻ thư sinh yếu ớt vô cùng, khuôn mặt thanh tú, tóc dài vấn lên đầu. Mặc áo vải cổ trang bằng lụa. Quanh người luôn có những đoàn khí màu xanh lưu chuyển chớp tắt.

Người phụ nữ cuối cùng, cũng đã khoảng bốn mươi tuổi, thân hình yếu điệu mượt mà, nhưng lại tỏa ra khí chất uy nghiêm trang trọng. Đầu đội mũ phượng, giữa trán có ba đạo ấn văn đỏ chói. Sau lưng bà ta còn có hai bóng hình mờ ảo đứng hai bên, giống như hồn ma đeo bám, lại phát ra khí tức thần thánh.

Người đàn ông mặc giáp sắt đứng đầu trong ba người, nhìn đám thần chúng, cất lên âm thanh ầm ầm như sấm động:

“Thần tộc thật không biết điều, năm xưa chủ ta đã thả cho các ngươi một đường chạy về bốn giới, nay lại dám xâm phạm. Giết không tha !”

Ares nghe vậy ngẩng đầu cười lớn:

“Haha, tha cho bọn ta !? Cho xin đi. Năm đó King và Queen của các người bị cha ta đánh cho thừa sống thiếu chết. Nếu không phải Lục Vân Tiên can thiệp, chặn đường gửi viện quân từ thần giới tới nhân giới, các người còn đứng đây vĩnh vào được à !? Phù Đồng Thiên Vương người năm đó cũng không dám tham chiến, chỉ núp trên đảo nhìn chủ nhân mình đi liều mạng, bây giờ lại ở đó ra vẻ như vậy, có biết xấu hổ không thể !?”

Người đàn ông thứ hai trong nhóm ba người, mệnh danh Quỳnh Tiên, chợt ho khụ khụ mấy tiếng, cười cất lời hằn:

“Thần tộc, thất bại thì nên biết rút kinh nghiệm, giới hoàng của các người cũng đã mất tích ở nhân giới này rồi. Chỉ còn vài gã chủ thần có chiến lực, chết hết ở đây thì thật đáng tiếc đấy.”

Người phụ nữ trong nhóm chẳng muốn nhiều lời, quát lên:

“Không cần đông dài với chúng làm gì. Một mẻ này bắt gọn, áp giải về Trường Sinh Đảo, kết thúc luôn tàn dư chiến tranh 35 năm trước đi.”

Cùng lúc này, quân đoàn chiến hạm, phi cơ và các MS của trái đất cũng đã đến nơi, vô số nòng pháo chĩa vào trận doanh thần tộc. Sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Đôi mắt Ares sáng lên, ngập tràn chiến ý. Hắn nghiêng đầu cười sảng khoái:

“Được được, chiến tranh cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Ta đã đợi ngày này quá lâu. 35 năm trước không kịp theo phụ thân chinh chiến nhân giới. 35 năm sau, thời khắc này, chính là lúc lực đạo thế giới phải vinh danh ta.”

Hắn dậm chân xuống đám mây. Một mặt sàn bằng đá hoa cương đã hiện ra từ lúc nào. Không gian xung quanh đám mây gợn sóng theo cú đạp, vỡ ra tan nát rồi tự tổ hợp lại theo những quy luật phức tạp.

Ares nhìn đội quân sắt thép dài không tới điểm cuối, máy 35 năm khoảng trống, lại để lũ kiến hôi phát triển thành bầy đến mức này, quả thật không thể xem thường. Ánh mắt hắn tràn đầy chiến ý, đôi con ngươi chuyển sang màu hổ phách rực rỡ hưng phấn.

“Chiến thần Ares ! Chính thức phát động chiến tranh nhân giới lần hai.”

Cả vùng biển rực sáng, sau đó một quả cầu màu đen nhanh chóng biến lớn từ chỗ mặt sàn đầu tiên bị Ares dẫm tới, nuốt gọn tất cả.

Ba vị trưởng lão của Trường Sinh Đảo, chiến hạm, phi cơ, Ms, Quân đội, toàn bộ thần chúng đều biến mất không một dấu vết.

“Hoàng kim kết giới. Chiến thần lĩnh vực. Triển khai !”

Ầm ầm ầm...

Toàn bộ những người có mặt chỉ cảm thấy không gian trước mắt hoa lên, bên tai nghe vang lên những tiếng gạch đá di chuyển va đập nặng nề, chớp mắt một cái, bọn họ đã đứng trên một quảng trường rộng lớn như một đại lục. Lác đác vài ngôi đền theo phong cách hy lạp cổ đại, và những cột đá đồ sộ.

Ares đứng trên nóc một ngôi đền tạc tượng chính hắn. Đối mặt nhìn những thiết bị cơ khí bay đầy trời, muốn phủ kín cả không gian này, hít sâu một hơi khiến lồng ngực căng tràn, gầm lên oai vệ:

“Các chiến sĩ thần tộc, theo ta. Lên !!!”

Dứt lời thì ngôi đền vỡ tan thành từng mảnh. Bản thân Ares đã xuất hiện tí lên không, nắm tay co lại thành quyền, nện mạnh vào một chiến hạm gần nhất. Đánh nó tứ phân ngũ liệt.

“Giết !!!!!!!!!”

Đám chiến binh thần tộc đi sau cũng hét lớn theo khí thế vang dội, những vũ khí trên tay đều chớp lóe hào quang, nhắm lên bầu trời chém mạnh. Từng đoàn năng lượng từ vũ khí lưu chuyển lao vút lên trên không.

Trên bầu trời, những chiến hạm cũng đã mở ra lồng năng lượng phòng vệ, vô số hỏa tiễn và tia beam đồng loạt bắn xuống nghênh tiếp.

Hai đội quân với hai nguồn năng lượng khác nhau nhưng tương quan về sức phá hoại va chạm

Giống như kích nổ một chuỗi phải ứng dây chuyền, hai quân cùng bạo phát khí thế mãnh liệt, vũ khí trên tay chĩa thẳng về phía đối phương. Từng tia năng lượng sáng ngời hùng hực phủ xuống chiến trường. Những tiếng nổ đi đùng vang lên không ngớt. Ẩn sau cái mỹ lệ của từng tia sáng là huyết nhục nổ vụn.

Và từng cái xác không trọn vẹn bị thổi bay.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thiên kiếm vs siêu pháo

Lục đạo đại thế giới vốn bao gồm tiên giới, phật giới, ma giới, thần giới, long giới và hỗn độn giới. Nhưng 65 triệu năm trước, một cuộc chiến giữa các đại thế giới xảy ra, đánh phá 80% diện tích Long Giới, chỉ để lại một chủ tinh cuối cùng cũng bị tàn phá nặng nề. Và loài rồng gần như đã tuyệt chủng. Số Long tộc ít ỏi còn sót lại đã dùng chút tàn lực cuối cùng của mình, mô phỏng theo bộ dáng của tiên, phật và thần, những kẻ chiến thắng trong tràng chiến tranh liên thế giới đầu tiên, để tạo ra một chủng loài mới kế thừa mình. Đó là nhân loại.

Những đứa con của rồng này sinh sôi nảy nở, dần dần bao phủ bề mặt chủ tinh cuối cùng của Long giới, cũng dần dần quên đi sự thật về nguồn gốc của mình. Hành tinh cuối cùng của Long giới cũng vì thế mất đi tên gọi vốn có của nó, mà trở thành địa cầu, trái đất hay chính là một nhân giới nhỏ bé nhất trong lục đạo đại thế giới.

Vậy nên so với những thế giới đã có lịch sử tồn tại đến mấy tỷ năm, nhân loại trên nhân giới mới có được văn minh trong 4000 năm trở lại đây, luôn có vẻ yếu ớt không chịu nổi. Cũng không trách được vì sao thái độ của người ở thế giới khác đối với nhân loại như nhìn con sâu cái kiến.

Đó là trước khi khoa học công nghệ ra đời.

Không biết khởi nguồn chính xác từ lúc nào, những cỗ máy theo đủ loại hình, tác dụng cứ lần lượt xuất hiện, trợ giúp con người yếu ớt sinh tồn, sinh sống, rồi sinh hoạt và sinh trưởng. Nhân giới giống như một miếng bọt biển không ngừng hấp thu đủ thể loại khoa học kỹ thuật từ bất cứ đâu, thể hiện khả năng học tập hoàn mỹ, con người cũng vì thế mà nhảy vọt vài đại kỹ thuật thời đại, trong vòng 4000 năm đã đủ khiến cho bất kể một đại thế giới nào phải khiếp sợ.

Khả năng học tập, đồng hóa và phát triển không ngừng, chính là những hi vọng cuối cùng của Long tộc ban cho khi tạo ra loài người.

Dù chỉ là phiên bản mô phỏng không hoàn chỉnh của tiên, phật, và thần. Con người không thể vĩnh viễn luân hồi mà vẫn giữ kỷ ức tiền kiếp như người phật giới, không thể mượn lực thiên địa như người tiên giới, cũng không tạo ra được thần lực để đồng bộ trên thần mạch như thần giới. Nhưng chẳng có đạo lý nào nói hàng giả không thể bằng hàng thật cả.

Trận chiến hôm nay sẽ chứng minh điều này.

...

Thiên kiếm tạo ra từ chư tiên kiếm trận xung phá bầu trời tới cực hạn, thẳng tới khi chạm tới tầng trời thứ sáu mới ngừng phát triển, tích xúc đủ lực lượng thiên địa quán quanh. Liên giống như một cột thiên lôi cực đại giáng thẳng xuống tầng trời thứ nhất.

Gió xoáy và uy áp sinh ra quán lấy và nuốt trọn, đồng thời bầm nhỏ bất kể thứ gì chắn đường giáng hạ của nó.

Giống như một con quái vật khổng lồ tràn ngập khí tức sát phạt hung lệ, đang điên cuồng phá hoại vạn vật trên một đường thẳng, không để lại chút tro bụi hay cặn bã nào.

Tầng trời thứ năm, thứ tư, thứ ba, thứ hai bị nó cày qua một đường đều giống như những tảng đậu hũ, dễ dàng bị trùng kích đánh xuyên hai lần. Đó chỉ là do nằm trên đường đi của nó, nếu như thực sự bị nhắm tới, chỉ sợ đều đã bị đánh hỏng địa tầng.

Còn tầng trời thứ nhất, nơi thừa nhận toàn bộ lực công kích khủng khiếp kia, chỉ sợ sau một đòn này sẽ tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn biến mất trên bản đồ tiên giới.

Tầng trời thứ nhất có diện tích bằng một nửa bề mặt lục địa trên địa cầu. Muốn hủy diệt nó phải ném vài trăm quả bom H hạng nặng, thế nhưng chỉ một đạo thiên kiếm này, uy lực đã dư sức vượt qua sức phá hoại đó.

Một kiếm đánh xuống, tầng trời thứ nhất này, bất kể nhân loại cũng được, tiên cũng được, ma cũng được, tất cả đều sẽ chết tốt hết. Chỉ có những tồn tại như cận giới hoàng mới có khả năng sống sót. Còn nếu trúng trực diện, bất kỳ một gã cận giới hoàng nào cũng sẽ bị miểu sát ngay tại chỗ.

...

Đứng giữa quảng trường căn cứ, Stellar ngẩng đầu, hai bàn tay nắm chặt tới mức phát ra tiếng kêu răng rắc. Bầu trời tiên giới này đang giáng xuống một đòn muốn diệt sát mọi sinh linh. Căn cứ nhân loại bất kể có chắc chắn đến đâu cũng không thể chịu nổi.

“Còn chưa tới ba mươi giây nữa, đại nữ hoàng, ngươi muốn chạy trốn vẫn có thể xé rách không gian để tránh đi đây.”

Phi Kiếm đứng trong mắt trận, vùng đảm bảo miễn nhiễm toàn bộ sát thương do kiếm trận tạo ra, mở miệng nói một câu châm chọc.

Stellar chỉ liếc mắt nhìn cô ta một cái, lạnh giọng nói:

“Ngươi đắc ý quá sớm rồi.”

Nói xong liền cầm cây thương bên cạnh xuống đất. Thân thương uốn cong, lập lòe muốn biến hình. Stellar được gọi là bạch hóa bách biến nữ hoàng, chính là dựa vào siêu năng lực và thứ vũ khí này.

Bạch hổ bảo khí, có thể biến hình thành toàn bộ vũ khí trên thế gian.

Kể cả súng đạn.

“Bạch hổ bách biến – Hồ khiêu thiên pháo.”

Hay siêu pháo trọng trường.

Một con hổ lớn gấp ba lần con voi lù lù xuất hiện từ bạch hóa lập lòe. Toàn thân nó ngồi thẳng, miệng hướng lên trời, sau đó cơ nhục của nó bắt đầu tổ hợp sắp xếp lại, tạo ra tư thế như chó sói hú trắng, toàn bộ bốn móng vuốt găm sâu vào, đồng bộ với bề mặt căn cứ. Miệng há rộng, hướng lên trời gầm thét.

Stellar đặt tay lên người con hổ, một quang sáng trắng bạch hiện ra kết nối bọn họ. Lửa trắng quanh người cô ta càng lúc càng rực rỡ, theo những công kết nối kia truyền vào người con hổ, khiến hào quang quanh người nó phát ra càng lúc càng rực rỡ.

Cho tới thời điểm cực hạn, theo tiếng gầm rống, một cột sáng thô to như cột nhà từ miệng nó bắn lên trời, đối kháng lại đoàn thiên kiếm đang đánh xuống.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảng ba mươi giây. Tốc độ âm thanh liên tục bị đột phá, cột sóng năng lượng hấp thu bạch hóa của Stellar, giống như một ngọn thương ánh sáng mang theo đối lực khủng khiếp cùng kháng cự lại uy lực của chư tiên thiên kiếm.

Uỳnh.

Hai luồng sáng va chạm vào nhau ở sát rìa tầng đối lưu, để lại một tiếng nổ lớn như trăm ngàn khối thuốc nổ cùng oanh tạc. Ánh sáng mãnh liệt thiêu đốt phân giải lẫn nhau rồi bắn ra theo những đường thẳng đồng tâm khắp tứ phía, toàn bộ vùng trời sáng lên rực rỡ, những vùng lân cận lập tức thấy được vô số mưa sao băng ngay giữa ban ngày. Hai luồng lực lượng kinh khủng va đập vào nhau tạo hiệu ứng nổ vụn quang hạt như tân tinh bộc phá, trạng thái plasma trên mặt trời được cường ép tạo ra, lan tỏa khắp bầu trời.

Sóng chấn động phát sinh còn truyền xuống mặt đất khiến vô số người nổ đom đóm mắt, lăn ra bất tỉnh, máu tràn ra từ thất khiếu, không rõ sống chết. Mặt đất thậm chí còn nảy lên một cái, cát văng đá chạy.

“Vô ích, cho dù cộng thêm bảo khí bạch hồ, vẫn chỉ như hai gã cận giới hoàng cùng ra tay, vốn dĩ không thể chặn lại thiên kiếm, người đang tự tìm đường chết.”

Crac crac....

Theo những lời lạnh lùng của Phi Kiếm, mặt sàn căn cứ bị chấn động nứt vỡ, tứ chi bạch hồ dần nún xuống đất. Cột sáng từ miệng nó bắn lên bầu trời cũng theo đó bị ép dần dần xuống.

Thiên kiếm lấy uy lực của bầu trời và linh khí xung quanh, bổ xung không ngừng nghỉ, trong khi năng lượng của khiêu thiên pháo chỉ là khuếch đại những đợt bạch hỏa nó lấy được từ Stellar, chặn lại thiên kiếm mấy mươi giây thì có thể, chứ muốn đánh tan nó thì không thể nào.

Theo một đợt uy áp cực đại khiến mặt sàn vỡ tung tên vô số mảnh vụn, Stellar cũng bị ép phải cúi xuống cái cằm kiêu ngạo, miệng học máu, nội tạng bị một ức ép vô hình muốn bóp nát.

Nhưng đôi mắt vẫn tràn ngập chiến ý, nghiêng răng nói:

“Ta nói người... đặc ý quá sớm rồi!”

“Hans, mở cổng!”

“Ok.” Trong không khí đột nhiên có thanh âm đáp lại văng vẳng.

Dứt lời tòa tháp trung ương cao nhất căn cứ chột chuyển động, nó dần dần hạ xuống một góc nhọn, khiến đỉnh căn cứ chĩa về vùng giao nhau giữa thiên kiếm và bạch hồ khiêu thiên pháo. Từ thân tháp bay ra sáu cột trụ lớn, lơ lửng xoay tròn, bắn ra những luồng năng lượng màu xanh lam như linh lực, kết nối với nhau, và từ từ bay ra khỏi cây cột trụ lớn từ thân căn cứ kia.

Đến khi vùng lục giác giao thoa này kéo dài vài trăm mét, sáu cây cột được tháp trung ương truyền năng lượng liên kích hoạt vài tí thiết bị tinh vi được cài bên trong chúng nó, kết quả khiến cho không gian trong vùng giao thoa bập bùng như sóng trên biển, và dao động cực độ.

Đến khi dao động tới giới hạn ổn định cao nhất, vùng không gian này lập tức vỡ tan nát, để lộ một thông đạo nhân tạo dẫn tới một thế giới khác.

Stellar đã bị thiên kiếm ép phải quỳ mọp xuống, đầu gối đánh nát mặt sàn, bật máu. Xương cốt toàn thân đã phát ra những tiếng rắc rắc, sắp sửa hỏng bất cứ lúc nào. Lấy sức một người đầu lại uy lực kiếm trận có thể đánh vỡ kết cấu một tầng trời như thế này, đối với bất kể cận giới hoàng nào, cũng đều là hành động mang tính tự sát. Áp lực trong đó, người thường khó có thể tưởng tượng nổi.

“Không ngờ phải sử dụng đến nó sớm như thế này. Xin lỗi, King của ta!”

Cùng lúc khi Stellar lảm bảm những lời này, Phi Kiếm nhìn thông đạo không gian kia đang từ từ nhô ra một khẩu súng siêu lớn, cũng liền biến sắc:

“Trường sinh đảo!?”

Stellar vừa ho ra máu vừa cười đáp:

“Cũng không phải chỉ có tiên, phật, thần, mà biết tạo ra thông đạo không gian đâu.”

Khoa học công nghệ cũng có thể tạo ra điều này.

Cổng không gian do sáu cột trụ mở ra, kết nối trực tiếp đến Trường Sinh Đảo đang nằm tại nhân giới. Mà trường sinh đảo, chính là lực lượng chung cực của thế giới này. Năm đó trong chiến tranh với thần tộc, pháo chính trên đảo nhắm vào hạm đội thần tộc chỉ lướt qua cũng đã phá hủy một nửa bề mặt mặt trăng.

Tầng trời thứ nhất so với mặt trăng cũng không lớn hơn bao nhiêu cả, thiên kiếm huy động lực lượng linh khí năm sáu tầng trời thì thế nào!?

Khẩu pháo nhô ra từ thông đạo không gian này sẽ trả lời điều đó.

“Đừng hòng bắn!” Phi Kiếm hét lớn đáng sợ. Đồng thời quanh người trôi nổi vô số tiểu kiếm như đàn cá bơi quanh chủ. Cô ta vừa dứt lời, những thanh kiếm này đồng loạt bắn lên trời như phi đạn, thẳng hướng sáu cây cột trụ. Không khí bị xung kích nổ vang liên tục.

Với nhân lực của Phi Kiếm, dù không hiểu gì về khoa học công nghệ, cô ta cũng nhìn ra được đây là mấu chốt tạo ra thông đạo không gian dẫn trường sinh đảo tới đây.

Phi Kiếm rút gào phá không bắn tới, đột nhiên giữa đường lại bị một con gió quét qua thu thập toàn bộ. Một cô gái mặc đồ công sở, giống như thư ký chuyên nghiệp, bộ dáng vũ mị câu hồn nhiếp phách xuất hiện, trên tay nắm toàn bộ số phi kiếm được bắn lên, phẩy đi linh lực gia trì chúng, rồi thả tay buông xuống.

Keng keng keng...

Theo những tiếng kiếm rơi thanh thúy đập lên mặt sàn, nhân thân Phi Kiếm cũng rung động cực độ, nhìn cô gái vừa mới xuất hiện kia, môi mấp máy hỏi với giọng bất cam:

“Bạch cửu vĩ, tại sao ngươi lại ở đây !?”

Cô gái được gọi là Bạch cửu vĩ kia đưa ông tay áo rộng thùng thình của mình lên che miệng, cười duyên dáng, mị nhãn như tơ đầy vẻ phong tình, nói:

“Haha, ta hiện giờ, đang làm công cho Trường Sinh Đảo ấy mà.”

Mà đồng thời, phía bên kia thông đạo, bên trên trường sinh đảo có đặt một khối lập phương khổng lồ kết nối với bộ phận năng lượng của pháo chính, đang xoay tít tủa ra từng luồng năng lượng đáng sợ. Cuối cùng cũng đã hoàn tất quá trình chuyển giao của nó. Khiến khẩu pháo giống như hung thú ăn no, hoàn toàn thức tỉnh, thể hiện ra nanh vuốt của mình. Lắc mình bắn ra mười tám vệ tinh xung quanh nó.

Mười tám vệ tinh được nối với nhau bằng một đường dẫn kim loại giống như thang cuộn, bao quanh một cây cột trụ trong suốt như tinh thể kim cương ở giữa. Lần lượt từng luồng sáng từ các vệ tinh theo lớp dẫn kim loại truyền vào thân cột trụ theo hình xoắn ốc, nén ép trong một vòng xoáy gia tốc hạt tương như vô hạn, cuối cùng thai nghén ra một quả cầu năng lượng khổng lồ, đường kính lên tới vài trăm mét.

Khi thời gian đếm ngược còn ba giây, một đường dẫn lập thể được dựng lên trước cột sáng, khiến nó từ từ giảm dần độ cường bạo và chạy theo đường thẳng. Đến khi thời gian đếm ngược chấm dứt, toàn bộ quả cầu ánh sáng này bạo liệt rồi giải phóng năng lượng theo đường dẫn lập thể kia, biến thành một cột sáng mãnh liệt xé rách một mảng khí quyển lớn rồi giáng xuống như trăm ngàn luồng thiên lôi oanh tạc.

Khí tức hủy diệt cuồng nộ xung phá tầng đối lưu, bắn tan một dải mây lớn xấu số, rồi trùng kích tầng bình lưu, va chạm với hai luồng sáng đang đối kháng ở tầng bình lưu. Thiên kiếm bị bạch hổ khiếu thiên pháo cố định vị trí, định sẵn là chạy không thoát khỏi một pháo này.

Xèoooooooooooooooo

Chỉ để lại một đường rực lửa trên bầu trời nóng bỏng, Thiên kiếm, năng lượng từ bạch hổ pháo, tất cả đều biến mất, không để lại gì cả.

Không có va chạm, không có nổ lớn.

Tất cả mọi thứ nơi nó đi qua, không thể hiện được bất kỳ một giây kháng cự nào, hoàn toàn bị nuốt chửng.

Tất cả mọi người chứng kiến cảnh này đều câm nín ngừng thở.

Không khí nhốn nháo quý dị chợt lặng ngắt như tờ.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhắc tới Kiều Nguyệt Nga

Ở một nơi khác tại tầng trời thứ nhất, trên một đồng bằng rộng lớn, những tiếng nổ đi đùng vang lên không ngớt, kéo dọc trên bề mặt địa tầng những vùng gạch đá vỡ vụn, khí áp, gió xoáy liên tục sinh ra, mặt đất chấn động như sắp sụp đổ đến nơi. Theo hàng dài những vùng bị phá loại vài trăm km lên đi khắp đồng bằng, ba bóng người đan lên lẫn nhau, liên tục va chạm kịch liệt, để rồi dư uy những đòn tấn công ấy liên tục lan tỏa, phá hoại cảnh quan xung quanh, giống như muốn hủy đi phần lục địa này.

Boong boong boong...

Tiếng nắm tay đánh vào nhau giống như tiếng kim loại va chạm, Lilith Ren và Vương Tử Trực giống như hai cỗ xe tăng bọc thép liên tục húc lấy nhau, quyền đối quyền, không ai chịu kém cạnh. Dù rằng thể hình Vương Tử Trực lớn hơn, nắm tay của hắn cũng to gấp ba lần cô gái, liên tục ép cô ta lùi về đằng sau, cày dài một đường chạy khắp đồng bằng. Lilith Ren có vẻ cũng đã nhận ra, dùng lực đầu lực, mình không bằng được gã cận giới hoàng lâu năm này, liền lập tức thay đổi cách đánh.

“Cực tình huyền vũ, bách liên kích.”

Thân hình cô ta xoay tròn, bước chân đổi theo từng cái tam giác đều ghép lại, khuỷu tay, cùi chỏ, mu bàn tay, ngón tay duỗi thẳng, gập lại ba lần, liên tục

công kích, cuối cùng kết thúc bằng một cú húc vai nặng nề.

Vương Tử Trục đại khái cũng bị bất ngờ bởi một liên kích đánh ra hơn trăm lượt thế này, thể công dũng mãnh nhất thời bị cắt ngang, cả người khựng lại một chút. Và vừa mới chậm lại một nhịp tim, lông tóc toàn thân đã dựng đứng, bản năng cảnh báo nguy hiểm cực độ.

Hư không xung quanh hiện ra một bóng trắng mờ mờ, từ đó quỹ dị đâm ra một lưỡi kiếm bén nhọn. Quỷ kiếm Orochi, thứ sắc bén nhất lục đạo đại thế giới, bị nó đâm trúng không phải chuyện gì tốt lành. Vương Tử Trục vận mình phát lực từ dưới đâm lên một cú vào sống kiếm, đánh nó bay lên trời. Nào ngờ vừa bị đánh bay khỏi phạm vi bóng trắng, nó lại biến mất.

Đôi mắt Vương Tử Trục nheo lại nhìn về cô gái đứng cách đó hơn một cây số đằng xa, chỉ thấy bên người cô ta lại xuất hiện một bóng trắng khác, lưỡi kiếm trên tay đâm vào bóng trắng đó, lập tức bản năng lại cảnh báo. Hẳn vội vàng cúi đầu xuống, liền có vài sợi tóc bay lên thay cho cái cổ cứng cáp. Định thần nhìn lại, bên cạnh hẳn từ lúc nào đã xuất hiện một bóng trắng khác quỹ dị.

Không phải chỉ có một bóng trắng, mà chúng đang thu nhỏ diện tích lại bằng từng lưỡi kiếm, cuối cùng xuất hiện tới hàng trăm cái. Giống như không gian xung quanh có vô số lỗ hổng, tùy thời đâm ra mũi nhọn công kích. Cái thể loại ám sát xuyên không gian với vũ khí siêu sắc bén thế này làm bất cứ ai cũng khó chịu vô cùng.

“Tâm Nguyệt Kiếm Pháp. Trục Nguyệt.”

Cái này mà là kiếm pháp nổi gì, thuần túy là đục khoét không gian.

Cho dù cận giới hoàng có thể xé rách không gian, nhưng một hơi tạo ra trăm lỗ hổng không gian chỉ để tùy cơ đâm một kiếm thế này, thật sự là làm người ta phải kinh hãi.

Vương Tử Trục là chiến tướng đệ nhất ma giới, có loại công pháp kỳ quặc nào mà hẳn chưa từng thử qua, nếu như bình thường, công kích cỡ này hẳn có thể thoải mái chống đỡ, nhưng trước mặt còn có một địa thuần nữ hoàng hung hãn can lối, cái loại ám sát âm hiểm này đột nhiên trở thành nỗi nguy hiểm rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hẳn xuống từ địa.

Vừa vỗ vào sống kiếm hóa giải thêm một lần công kích của Shaorin, nắm tay của Ren đã đánh tới trước mặt. Vương Tử Trục gồng mình, để ma lực hội tụ lên đỉnh đầu, dùng đầu gối mạnh xuống tiếp lấy một quyền kia.

Boong...

Nắm tay của Ren bị đánh bật ra cùng với vẻ mặt kinh ngạc của cô gái. Chưa hết ngạc nhiên thì bàn chân Vương Tử Trục đã đạp tới, cô ta liền xoay người, dùng mu bàn tay quét qua đánh vào mắt cá chân của hắn.

Uỳnh.

Nắm tay của Ren hay một cước của Vương Tử Trục đều có sức nặng ít nhất là vài nghìn tấn. Va chạm cùng một chỗ liền tạo ra một vụ nổ sóng khí lớn, khiến đất đá xung quanh bụi mù lên.

Khói bụi nhất thời làm nhiễu loạn cảm giác của Shaorin, khiến tọa độ không gian xác định trước bị bắt ổn. Bóng trắng ở bên người liền biến mất. Tâm nhãn quét qua, cô ta liền nhú mày, đạp chân một cái, để lại một vùng đất đá vỡ vụn nơi dặm nhảy rồi lao thẳng vào vùng khói bụi mù mịt kia.

Đoàng.

Đúng lúc này thì bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, bạch hổ khiếu thiên pháo và thiên kiếm cùng lúc va chạm, tạo ra dư uy chấn kinh tất cả. Cả Shaorin và Ren đều bị chứng lại một khoảng khắc nhỏ. Duy chỉ có Vương Tử Trục hoàn toàn chuyên tâm chiến đấu, chớp lấy cơ hội khó bỏ qua này.

Lilith Ren không sử dụng tâm nhãn như Shaorin, cô ta nhìn cái gì cũng bằng mắt thường cả, khói bụi nhất thời che khuất tầm nhìn, không để ý được, Vương Tử Trục từ lúc nào đã hụp người xuống, cơ bắp toàn thân tích tụ giống như một cái lò xo được nén tới cực đại. Một quyền mạnh mẽ đầy bá khí từ dưới đâm lên.

Huyền vũ bảo khí lập tức tổ hợp ra một chiếc lá chắn lâm thời, cùng lúc đó, đôi mắt Lilith Ren sáng lên, khóa chặt thân ảnh Vương Tử Trục.

“Trọng lực thiết lập, lực áp 2 vạn lần!”

Thân hình Vương Tử Trục lập tức trùng xuống, mặt đất dưới dãn nứt toác, cả phiên bình nguyên lún sâu như bị một cái búa cực đại gõ lên. Nhưng thể đâm lên của hắn vẫn không giảm, trái lại trọng lực làm sức nặng của nó còn cao hơn trước. Lực công phá nhân lên theo cấp số nhân.

“Quá yếu, trọng lực cỡ này so với thâm uyên ma giới, chưa là gì cả.”

Đến khi quyền phong quét tới thổi tan cả vùng cát bụi thì Lilith Ren mới làm ra phản ứng. Hay đúng hơn là bảo khí Huyền vũ làm ra phản ứng. Một lớp lá chắn mai rùa lại xuất hiện chắn trước hai người.

Bùm.

Nắm tay giống như đánh vỡ thời không, ngưng tụ lực lượng mạnh mẽ toàn thân của Vương Tử Trục, hung hăng nện vào lớp bảo hộ của Huyền Vũ bảo

khí, tạo ra một vụ nổ giống như có một quả bom hạt nhân mini oanh tạc. Khiến không khí xung quanh chấn động, bị thổi bay tạo ra một vùng chân không trong khoảnh khắc. Đồng thời Lilith Ren bị một quyền này đâm bay lên trời.

“Khốn kiếp, ngươi cứ đợi đó ! Bà đây sẽ quay lại !!!!!!!” Giọng nói lạnh lạnh bức dọc dần dần mất hút trên không.

Sự việc quá nhanh, cho tới khi Shaorin đến kịp lúc thì Vương Tử Trực đã hoàn thành công kích. Nhưng tốc độ của Shaorin là nhanh nhất trong ba nữ hoàng, dù không kịp cứu Lilith Ren, thì cũng kịp đâm tới một kiếm chí mạng. Vương Tử Trực muốn tránh né, nhưng cơ thể vẫn bị siêu năng lực trọng lực ảnh hưởng, cử động nặng nề vô cùng, tốc độ nhất thời giảm mạnh.

Pháp.

Lòng ngực Vương Tử Trực nhỏ máu, hần đã bị quỷ kiếm Orochi đâm xuyên qua. Thế nhưng người này vẫn đứng sừng sững như một ngọn núi lớn, khuôn mặt điềm tĩnh chỉ trầm xuống nói:

“Đáng tiếc, nếu như bình thường, chỉ sợ một kiếm này đã chém đứt cái gì đó của ta. Nhưng ngươi công kích vội vàng, chỉ kịp đâm vào trái tim của ta nhỉ. Có điều, tim ta nằm ở bên phải.”

Hắn đưa tay lên bắt lấy lưỡi kiếm, giữ chặt lấy nó mặc cho máu tươi chảy ròng ròng, tay còn lại đưa lên muốn chụp lấy cổ họng Shaorin. Cô ta thở dài rồi buông kiếm, nhảy ngược về phía sau. Tốc độ hai người có sự chênh lệch khá khá, trong tình trạng không bộc phát lực lượng, Vương Tử Trực muốn chạm tới cô ta vô cùng khó khăn. Hắn vừa dồn toàn lực đâm bay Lilith Ren, giờ có muốn phát lực để chụp lấy cũng không được.

Tuy vậy dùng một vết thương để tạo thành tình huống một đôi một, thực ra cũng là một dạng trao đổi không tệ.

Shaorin có chút lo lắng nhìn lên bầu trời.

Một kích vừa rồi có huyền vũ bảo khí đỡ cho. Nhưng chỉ sợ lilith Ren bị đánh văng ra khỏi tầng trời thứ nhất rồi, không biết là bay lên tầng trời thứ hai, hay bay ra ngoài vũ trụ đây.

Bọn họ chuyển động công kích cực nhanh, thậm chí gió giật cũng không bằng.

Đến lúc này vùng chân không do Vương Tử Trực toàn lực đâm ra một cú mới từ từ được lấp đầy không khí trở lại. Gió mãnh liệt thổi, làm tóc áo hai người bay phấp phất.

“Ta biết vừa rồi địa thần nữ hoàng đâm đá lung tung, làm ngươi chỉ có thể yên phận ở một bên hỗ trợ, không thể dùng toàn lực. Bây giờ cho ta xem, ngươi được thừa kế tốc độ và phong nguyên tố của Kiều Nguyệt Nga làm được những gì đi.”

Vương Tử Trực đưa tay lên làm tư thế mời. Shaorin nghiêng răng đáp lại một câu:

“Ngươi biết không !? Các Queen của Trường Sinh Đảo thời đại này, ghét nhất là cái tên đó !”

Dứt lời cô ta lại biến mất, Vương Tử Trực trợn mắt, trước cổ họng của hắn từ lúc nào đã xuất hiện một cây katana kết tinh từ vô số hạt nhỏ màu xanh lục, giống như một lưỡi kiếm laze.

“Tâm nguyệt kiếm pháp, trăm nguyệt.”

Cắt đứt khoảng cách bằng phượng hoàng kiếm.

Phượng hoàng bảo khí. Phượng Hoàng Trường Sinh Kiếm. Đây mới là thanh kiếm thật sự của Shaorin.

Vương Tử Trực gấp gáp dậm chân hét lớn. Càng khi từ người bức ra bên ngoài hình thành một lớp sóng khí như thực chất, thổi bay toàn bộ mọi thứ xung quanh hắn. Lưỡi kiếm đến sát cổ họng cũng bị bức phải lùi về, Shaorin để lại hai hàng chân cào trên mặt đất nghèo nàn mới ổn định lại được thân thể. Ở đằng xa, Vương Tử Trực ôm cái cổ, lắc lắc đầu về bạo lực.

“Các người vẫn không thể vượt qua được cái bóng của Kiều Nguyệt Nga. Cho dù ngươi có học thêm thuật không gian của phật giới, thực ra vẫn chỉ dựa dẫm vào bảo khí và siêu năng lực của cô ta để lại. Năm đó tứ ma tướng bọn ta đều đã so chiêu với cô ta không biết bao nhiêu lần, tất cả kỹ năng các người sử dụng, đối với bọn ta, chẳng có gì bất ngờ cả.”

Hắn giơ lên ngón tay, ngoắc ngoắc nói với giọng khinh thường:

“So với Hoàng Hậu thực sự của Trường Sinh Đảo, các ngươi chỉ là những cái bóng mờ không hơn không kém, vĩnh viễn chỉ là một mảnh tàn khuyết không thể hoàn thiện được.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trận chiến thứ hai, khai màn

“Mãi mãi chỉ là cái bóng của Kiều Nguyệt Nga !?”

Shaorin nghiêng đầu, để mái tóc đen dài rũ xuống bờ vai như thác nước đen tuyền lặng lẽ chảy, miệng lâm bầm nói:

“Vương Tử Trực. Ta kính trọng ngài là đệ nhất ma tướng ở Ma giới, vốn dĩ trường sinh đảo và ma giới không hề có thâm thù đại hận gì, bởi vậy nên ta vẫn luôn có chừng mực.”

Cô ta cười nhẹ, đôi mắt khép hờ khe khẽ mở ra.

“Nhưng những lời ngài nói, thực sự khiến ta khó chịu rồi !”

Xoẹt.

Cùng với khi đôi mắt Shaorin mở ra hoàn toàn, không khí xung quanh đậm đặc lại, không biết từ khi nào mây mù đã che phủ. Từ phía sau lưng Shaorin bay lên một mặt trăng nhỏ, treo lơ lửng trên bầu trời. Đất đá vỡ vụn xung quanh bị một lực lượng kỳ dị nhấc bổng lên trời, trôi nổi như đàn cá, chốc chốc lại biến mất, sau đó lại hiện ra ngay cách đó không xa. Chớp tắt chớp tắt.

Vương Tử Trực đưa mắt lạnh lùng đánh giá dị tượng xung quanh. Phiến không gian xung quanh này đã bị cô đặc lại, khiến hấn dịch chuyển rất khó khăn. Giống như nó đã bị cắt rời ra khỏi vùng không gian vốn có của mình, cưỡng chế nhét vào một dải không gian khác, khiến sức ép tăng mạnh. Có lẽ đường cắt quá gọn, quá ngọt, khiến hai tầng không gian bị ghép nối này không có dấu hiệu kém ăn khớp nào cả, chỉ có cảm thấy chật chội mà thôi.

Điều đáng chú ý nhất là dưới mây mù che phủ bầu trời, tạo ra đêm đen giữa ban ngày, dưới ánh trăng nhân tạo sáng vàng vạc, khí thế của cô gái trầm lặng đột ngột thay đổi, giống như lưỡi kiếm sắc bén đã rút ra khỏi bao, hiển lộ quang mang uy hiếp chết người. Và trên tay cô ta cầm hai thanh kiếm khác.

Là hai thanh kiếm.

Vương Tử Trực cảm thấy ngực đau nhức, cúi đầu nhìn xuống, quỹ kiếm Orochi bị cầm trên lồng ngực bên trái đã bị người ta cưỡng chế rút ra từ lúc nào. Quá nhẹ nhàng, quá phiêu hốt, thậm chí đến bây giờ hấn mới cảm nhận được cơn đau.

Shaorin chỉ lấy thanh kiếm về với tốc độ không tưởng, hoàn toàn không để lại chút sát ý nào cho Vương Tử Trực cảm nhận để làm ra phản ứng.

Thế nhưng suy nghĩ ngược lại, nếu như cô ta cũng dùng tốc độ đó, sự quý dị đó để chặt đầu Vương Tử Trực, liệu hấn có thể cảm nhận được không !?

Suy nghĩ này làm người ta lạnh gáy.

Hấn lắc đầu xua tan tạp niệm, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, liền nói:

“Nghị thức này... là cung nguyệt vũ phái không !?”

Điều múa của phượng hoàng dưới ánh trăng không mình.

“Xem ra truyền thừa rất đầy đủ.”

“Bây giờ nhớ lại, vài năm trước người cũng đã dùng chiêu này để chém đứt liên kết của Tiểu Thanh với vạn mộc nguyên tố. Ta đúng là đã xem thường người rồi !”

Shaorin gật đầu nói:

“Là cung nguyệt vũ. Thức mạnh nhất trong tâm nguyệt kiếm pháp truyền thừa từ phượng hoàng bảo khí. Cũng không phải chỉ có Kiều Nguyệt Nga mới đánh ra được. Hãy làm khán giả đi, để xem vũ đạo của ta với Kiều Nguyệt Nga, dưới ánh trăng này, ai đẹp hơn.”

Dứt lời, mặt trăng trên bầu trời bắt đầu xoay vần, giống như trải qua vô số năm tháng, từ mãn nguyệt tới bán nguyệt, từ bán nguyệt tới khi chỉ còn một vầng trăng khuyết. Trăng khuyết hạ xuống, trôi nổi quang người Shaorin, theo động tác nâng kiếm mà tiếp tục xoay tròn chuyển động.

Không gian giống như bị sét đánh, vùng ngăn cách giữa chỗ đứng của Shaorin và Vương Tử Trực chưa gì đã xuất hiện một vết nứt đáng sợ. Cảnh tượng xung quanh chao đảo, những viên đá nhỏ đang trôi nổi cũng bị lực lượng kỳ dị phân tách liên tục.

Vương Tử Trực cảm thán:

“Người có lẽ là người mạnh nhất trong ba nữ hoàng. Trước đó đã thất lễ rồi. Lần này ta sẽ dùng toàn lực.”

Hấn gồng người lên, cơ bắp nở vang từng đợt rắc rắc như đang tổ hợp sắp xếp lại. Màu da của Vương Tử Trực từ cổ đồng chuyển sang đen tuyền, đôi mắt mất đi con ngươi, chỉ còn màu xanh bích lục u ám. Ma khí từ toàn thân thoát ra lơ lửng trên bầu trời, hình thành một tượng ma thần to lớn. Hư vô, mờ mịt mà hùng vĩ.

“Thiên ma phụ thể.”

“Ở trạng thái này, mỗi kích ta đánh ra đều mang lực lượng cận giới hoàng chung cực đỉnh phong, tiếp cận cảnh giới của giới hoàng với thể giới lực. Hãy chuẩn bị, một khi va chạm, toàn bộ tầng trời thứ nhất sẽ bị hủy diệt !! Cho dù là căn cứ nhân loại trong kia cũng vậy !”

Duệ phong khí thể sắc bén quân lâm thiên hạ, thổi tan toàn bộ mây đen chướng mù xung quanh. Ma khí ào ạt xâm lấn mỗi tấc không gian. Ở bên kia, ánh nguyệt quang cũng không yếu thế phát xạ từng đạo quang điểm xua tan hắc ám chông cự lại. Shaorin hạ thấp trọng tâm, thủ thế nói:

“Cái đó không cần lo lắng, phiên không gian này đã bị ta cắt ra khỏi tầng trời thứ nhất. Đánh vỡ không gian này, bên ngoài là thiên ngoại tinh không. Chủ trương của trường sinh đảo không phải là phá hủy và sát sinh.”

Vương Tử Trục cười, cũng khom lưng xuống, nắm tay đưa lên, pho tượng ma thần sau lưng đồng nhất động tác với hắn, sẵn sàng đánh ra một kích mạnh nhất từ trước tới giờ.

“Thế thì không còn gì phải lo nghĩ nữa, đánh một trận thoải mái đi !”

Đôi mắt Shaorin bọc trong sương mù, nhìn thấu những thứ không thuộc về trần gian, cảm nhận được sự thoải mái trong lời nói của hắn, bất giác cũng cười nhẹ.

“Đắc tội rồi !”

Đứt lời, mặt trắng quanh người sáng lên vàng vạc, không gian sụp đổ. Bóng dáng cô ta liền biến mất.

Vương Tử Trục cũng hét lớn, nâng tay đâm một quyền phẫn toái hư không.

Ở đằng xa, cách đó cả trăm ngàn cây số, Lilith Ren nằm chán ngời trên một tảng thiên thạch lơ lửng, nhìn vùng sáng giao thoa giữa hai luồng năng lượng khiến hư không nổ mạnh, tạo ra một cột thập tự giá đen tuyền với đường kính hàng hàng km, lấy trong ngực ra cái điện thoại, ấn nút nói:

“Stellar, chị Shaorin đánh thật rồi, em không dám chạy vô nữa đâu. Lém phéng mắt cái chân cái tay thì phiền toái lắm”

“Đang ở đâu ấy à !? Đợi chút để mở ứng dụng điện thoại, tọa độ x876y2124z769 lấy tâm là tầng trời thứ nhất. Vũ trụ hả !? Dĩ nhiên rồi, vị thẳng cha to xác kia đâm một cú bay từ ra ngoài này đó. Người gì mà khỏe như con trâu. Không biết toàn lực đâm đá với hắn có nổi không nữa.”

“Hả !? Trở về ấy hả !? Cho xin đi, đứa em gái dễ thương này của chị cái gì cũng biết, chỉ không biết bay thôi đấy !”

“Ở trái đất ấy hả !? Cái đó không phải là bay, là phản trọng lực đấy. Xung quanh đây toàn tiểu thiên thạch, trọng lực quá yếu ớt, muốn phản cũng không nổi. Mau cử người lên đón em đi, đừng để em gái đây mất xác ngoài vũ trụ nhé.”

“Huyền vũ à !? Chẳng trông cậy được gì vào nó đâu, em vừa hỏi nó có biết bay không, nó bảo là nó chỉ biết bơi thôi ! Xung quanh đây không có khí quyển, muốn bơi cũng chẳng có gì mà quẫy đạp cả. Chân không này đúng là cái phiền toái mà !”

“À nhân tiện, ở ngoài này mới nhìn rõ. Pháo chính của chúng ta đáng lẽ có thể bắn banh 3-4 tầng trời, nhưng vừa chạm tới nóc của nhất cảnh thiên thì bị người ta chặn lại rồi !”

“Là ai hả !? Ừm, để xem nào.... Một tay sư cọ, một con khi, một con lợn, một con quái rong biển, một con ngựa lai rồng, ừa, chính là long mã.”

“Năm người này lấy ra cái gì đó giống như một quyển sách, vừa mở ra một cái, hút sạch năng lượng dư thừa từ pháo chính vào luôn. Cái dạng không gian pháp tắc này có vẻ giống của Phật giới, hình như là quyển kinh trong truyền thuyết đấy.”

“Ừ, chết cha, hỏa nhãn kim tinh của con khi phát hiện ra em nhìn trộm rồi, em chạy đấy. Năm tên này quá tà môn, có lẽ đánh không lại. Bái bai....”

Nói rồi đứng lên, dậm chân vào tảng thiên thạch, phát lực nhún mình một cái khiến nó nổ tan tành rồi gia tốc biến mất trong hư không.

...

Cúp điện thoại, Stellar đứng thẳng người dậy, cái cằm ngao ngễ lại hơi héch lên, mau đi vết máu trên khóe miệng, nhìn Phi Kiếm đang đứng trong mắt trận, lạnh lùng nói:

“Được rồi, thiên kiếm đã tan tành, chúng ta kết thúc được rồi chứ !?”

Phi Kiếm nhìn bầu trời vẫn còn đang bốc cháy phía trên đỉnh đầu, dư lực một pháo kia nung chín bầu không khí toàn bộ vùng nó quét qua, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được, trầm mặc mà thờ dài:

“Trường Sinh Đảo, quả là danh bất hư truyền.”

“Thế nhưng nếu nghĩ rằng phá được thiên kiếm là đã kết thúc rồi thì chưa đâu.”

Phi Kiếm vừa nói vừa đưa tay lên, sau đó bàn tay đột ngột nắm chặt lại. Xung quanh vị trí bọn họ đứng đột nhiên xuất hiện mấy trăm thân ảnh linh hồn

Kiểm sĩ, mỗi người một chiêu thức, đánh ra vô số đường sát phạt lăng lẹ.

“Bạch hổ bách biến, Hòa hổ hồn đao”

Stellar phản ứng cực nhanh, bạch hổ bên cạnh lập tức hóa thành một lưỡi đao rực lửa. Cô ta vừa tiếp lấy cán đao, lập tức múa tròn quanh người như một lớp lá chắn hình quạt. Một hơi đánh văng mấy trăm đợt kiếm thức cùng công kích tới. Bạch Cừu Vĩ bên cạnh thì nhẹ nhàng hơn, thân hình khẽ mờ đi, toàn bộ kiếm thức xuyên qua người, giống như chỉ đánh vào tàn ảnh, sau đó cô ta vẫn đứng bất động ở đó như chỉ là một ảo ảnh sống động.

Phi Kiếm thì không hề nhú mảy lông lấy một cái, nếu như hai người bọn họ có thể dễ dàng giết chết như vậy thì cô ta cũng chẳng cần nhọc tâm mở kiếm trận làm gì. Nữ tiên nhân này chỉ cười lạnh, thuận miệng nói:

“Vốn dĩ Lục Vân Tiên chỉ muốn ta cảnh cáo các người một chút. Thế nhưng ta không hề có chút hảo cảm nào với các người cả. Nên chủ ý đã thay đổi rồi.”

Dứt lời, từ bốn phương tám hướng bên trên tường thành, xuất hiện vô số bóng người trùng trùng điệp điệp. Stellar nhìn bóng ảnh đan xen chặt như nêm cối mà cảm thấy nặng nề.

Tu chân giả.

Số lượng nhiều như vậy...

Phi Kiếm nhảy bén phát hiện ra vẻ mặt của Stellar biến hóa, cười cười giải thích:

“Màn chắn đã bị phá vỡ, cái khiến người tiên giới e ngại nhất đã không còn. Tu chân giả kim đan kỳ của hai tầng trời gần đây nhất cũng đã được triệu tập tới đây. Đám sát thép cũ kỹ của các người liệu có thể cầm cự được mấy phút !?”

Lời vừa hạ, vô số bóng kiếm mang theo những tia năng lượng chấn động mạnh mẽ giáng xuống nền căn cứ như lưu tinh oanh tạc.

Vô số kim đan kỳ cao thủ đồng loạt ra tay, nhất thời tạo ra một cơn mưa sao băng thô bạo muốn đánh hạ tất cả.

Ở bên dưới, mỗi kiến trúc hiện lên một lớp lông năng lượng. Các tòa nhà bắt đầu tách ra, hình thành những cú điểm trên không chống đỡ những thanh kiếm trần đầy năng lượng kia phá hủy bề mặt căn cứ.

Đội ngũ MS cũng liên tục xuất động. Thân ảnh màu vàng kim từ các kiến trúc bay ra như một bầy ong bảo vệ tổ.

Những tia năng lượng cũng được triển khai đáp trả. Tiên nhân bên kia cũng dựng màn chắn. Hai bên đều di động với tốc độ cao, linh lực và năng lượng cùng bùng nổ liên tục, đánh cho bầu trời rực lửa đỏ và khói bụi.

Ở bên dưới, dựa vào dư uy của kiếm trận, Phi Kiếm một mình kèm chế cả Stellar và Bạch cừu vĩ, dù không tạo ra được uy hiếp thực chất nào với bọn họ, nhưng vẫn thành công giữ chân cả hai, không cho hai người gia nhập vòng chiến.

Trận chiến thứ hai của nhân loại ở tiên giới, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Huyền tiên độc chiến

Mạc Tinh là một gã tu chân giả kim đan trung kỳ. Đặt ở trong tiên giới, hắn cũng có thể coi như là một gã trưởng phòng oai chấn một góc công ty. Tiên giới cường giả như mây, thế nhưng muốn lẫn lộn tới kim đan kỳ cũng không dễ dàng gì. Rất nhiều gã trúc cơ lão nháo không chuẩn bị đầy đủ mà cứ tự tiện kết đan, liền hao hết tinh nguyên, linh lực, kết ra cái loại giả đan chỉ biết ăn mòn tu vi, rồi từ từ thật lùi cảnh giới mà chết đấy.

Muốn lên kim đan kỳ, với nhiều người đã là thành tựu cả đời khó có được rồi.

Thế nhưng hôm nay, nhìn quanh, thấy mấy ngàn người đang bay cùng với mình đều là kim đan kỳ, Mạc Tinh mới biết thì ra tiên giới rộng lớn lắm. Hắn cũng chỉ có thể bắt nạt mấy đứa tiểu bối ngu ngơ trong môn phái mà thôi. Đặt ở toàn tiên giới, người ta tùy tiện hô hét cũng có thể kiếm được một mớ.

Người ta ở đây chính là nữ nhân tóc xanh mặc trang phục như phạm nhân kia. Hình như biệt hiệu gọi là cái gì “Phi Kiếm” thì phải. Cái tên phổ thông ở tiên giới hết sức. Nhưng cái con bé tên tuổi tầm thường này lại là cường giả huyền tiên cấp, chính là cửu thiên huyền nữ đấy.

Huyền tiên cấp, chính là tồn tại cao không thể chạm tới. Đừng nói là kim đan kỳ như hắn, ngay cả trưởng môn nhân nguyên anh kỳ, hay lão tổ tông Hóa Thần Kỳ đã sống mấy ngàn năm vẫn chưa từng nhìn thấy một người. Huyền tiên còn trên cả đại la kim tiên, là cường giả đuổi sát tiên đế, vận khí tốt một chút là có tư cách nhận truyền thừa tiên khí linh thụ, trở thành tiên đế mới, sóng vai tiên hậu, thành tựu vạn cổ, người người kính ngưỡng.

Khắp 33 tầng trời, ai dám không theo !?

Cái loại thần long bình thường chỉ thấy đầu không thấy đuôi này, vậy mà hôm nay lại không ngại đi khắp ba tầng trời đầu tiên, tới mỗi môn mỗi phái kéo ra một đám trưởng lão kim đan kỳ, tổ hợp bọn họ thành một cái quân đoàn tạm thời để đi đánh phạm nhân.

Cái này là vinh quang cỡ nào !?

Thật sự là thụ sủng nhược kinh (Được yêu mà sợ) mà.

Chỉ là một đám phạm nhân thôi, có nhất thiết phải hưng sự động chúng như vậy không !? Hồi còn trẻ, đại khái khoảng mấy trăm năm trước hẳn cũng thông qua thiên môn phái xuống phạm giới dạo chơi một hồi, ở đó chỉ lèo tèo năm mười mấy cái quốc gia, muốn công thành còn phải dùng mấy bản đá, đó là cái dạng sống nguyên thủy khiến tiên gia chẳng đành lòng nhìn.

Phạm nhân may mắn tìm được cửa lên thiên đình là phúc của chúng, trừng phạt nhẹ nhàng là được rồi, kéo mấy ngàn cường giả kim đan kỳ thế này tới đây, có phải là muốn hù chết chúng hay không !?

Mạc Tinh âm thầm cười khẩy, cử một gã kim đan kỳ ra thu xếp một chỗ ở cho đám phạm nhân may mắn này, cũng đã là xem trọng chúng rồi mà. Một hồi kéo mấy ngàn người ra thế này, chẳng lẽ là muốn biểu dương lực lượng tiên giới, hay thật sự muốn kéo quân tới tiếp quản phạm giới đây !?

Nếu không tính uy áp của cấp bậc, mấy ngàn người bọn họ nếu có thời gian tổ kiến một cái trận pháp hoàn chỉnh, muốn vây giết một gã tiên nhân cấp bậc kim tiên cũng có thể ấy chứ.

Nghĩ tới cái phạm giới có mật độ linh khí ít tới thương cảm kia, Mạc Tinh chỉ âm thầm cầu khẩn cô gái Huyền Tiên kia không cắt cử bọn họ xuống phạm giới để làm quan địa phương, lúc đó thì thật sự là khóc không ra nước mắt a.

Xuống phạm giới, là hình phạt thế nào dành cho tiên nhân !? Không có linh khí, không thể tu luyện, tuy vũ lực mạnh mẽ quét ngang giới phạm thì cũng có để làm gì !? Chột làm vua xừ mù à !?

Không muốn. Trăm vạn lần không muốn.

Mạc Tinh đang mãi miên man suy nghĩ về cái vấn đề hết sức nghiêm trọng này, thì bất giác đã bay tới cứ điểm của nhân loại ở tiên giới. Hẳn có chút ngạc nhiên, thật sự là oai phong nha. Cứ điểm kim loại sừng sững trải dài, chẳng kém gì so với một số tiên môn cổ giáo. Cái dạng cứ điểm này mà đám phạm nhân cũng xây được !? Không phải là có tiên nhân nào đó tiếp tay kéo chúng lên thiên đình chứ !?

Chắc hẳn là vậy rồi, nếu không thì vị huyền tiên Phi Kiếm kia cũng không kéo bọn họ tới đây để thảo phạt phạm nhân làm gì.

Cứ điểm rộng như vậy, muốn đánh phá cũng rất mất thời gian. Và lại phá đi cũng thật đáng tiếc, nếu có thể dời tông môn đến đây cũng là một ý kiến không tệ. Vừa nghĩ tới, hẳn lại nhớ ra xung quanh còn mấy ngàn gã kim đan khác, thật sự là sói nhiều thịt ít mà. Thế này thì mỗi người giết được bao nhiêu phạm nhân !? Lấy gì mà lập công xin thưởng với Huyền Tiên đại nhân kia đây !?

Hắn bay ở cuối đội hình, chỉ vừa thấy cứ điểm ở xa xa, thì những người bay đầu tiên đã tới thành cứ điểm. Sau khi thấy thiên kiếm mạnh mẽ xé rách cái lồng phòng hộ yếu ớt kia, bọn họ chỉ cười nhạt. Một vị huyền tiên ra tay, mười cái cứ điểm như vậy cũng chỉ là một bữa ăn sáng. Có lẽ Phi Kiếm đại nhân kia sợ lạm sát quá nhiều phạm nhân khiến dính vào nhân quả không hay, nên mới gọi bọn họ đến thu dọn tàn cục chiến trường.

Nào ngờ ngay sau đó, từ bên trong căn cứ lại bắn lên một cột sáng nữa, đối chọi với thiên kiếm. Đám tiên nhân kim đan kỳ lần đầu tiên thấy năng lượng cấp độ chân tiên va chạm, dính phải dư uy chấn động, không ít người học máu rơi xuống đất, số còn lại lao đảo ổn định thân hình, mắt sợ hãi nhìn lên bầu trời.

Chân tiên cấp !? Trong căn cứ nhân loại lại có một vị chân tiên tọa trấn !?

Có thể chống cự lại một vị huyền tiên, cấp độ nhất định phải là chân tiên trở lên. Mạc Tinh không dám nghĩ nơi đây sẽ có hai vị huyền tiên xuất hiện, nếu không bọn họ buông tay đánh nhau, cái tầng trời bé nhỏ này làm sao chịu nổi cơ chứ !?

Tuy nhiên huyền tiên và chân tiên đánh nhau, tiểu tiên bọn họ chẳng khác nào mấy con kiến hôi đi lạc. Trâu bò đánh nhau đến ruồi muỗi còn chết, nói gì đến kiến.

Thế này thì làm sao mà đánh a !?

Đồ sát người phạm thì nhẹ nhàng lắm, ai cũng hung hăng đi làm, nhưng mấy ngàn người bọn họ đánh một gã chân tiên, nếu không cho thời gian kết thành đại sát quân trận, chỉ sợ còn chưa đủ cho người ta nhào nặn. Không ít người đã sinh ra ý nghĩ thoái lui.

Đến khi trong căn cứ bắn ra một cột sáng thô to, đánh tan cả phi kiếm lẫn luồng năng lượng cấp chân tiên đối chọi kia, không ít người đã vãi ra quần.

Sức mạnh cấp độ này, đánh thế nào cho lại đây !?

Tầng trời thứ hai và thứ ba, nói cho cùng thì chỉ giống mấy cái tỉnh lẻ sát rìa biên giới, nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi, què mùa không chịu nổi. Làm gì có cường giả nào thi triển được một kích tuyệt luân như vậy. Cường giả hóa thần kỳ trở lên, hay nguyên anh kỳ tuổi trẻ đều đã sớm tới những tầng trời cao hơn để

theo đuổi thiên đạo. Để lại một đám người chẳng có chí tiến thủ, đã sớm an phận, ổn định cảnh giới. Chờ chết trong nỗi sợ cái chết.

Vô số người dừng bước, run rẩy muốn quay về. Đúng lúc này thì một luồng thần thức mạnh mẽ quét qua tất cả bọn họ, truyền tới một khẩu lệnh đáng sợ:

“Ai bỏ chạy, ta sẽ đồ sát tông môn nhà người đó.”

Không ít người đỏ mặt phẫn nộ, nhưng chỉ đành nuốt ngược vào lòng. Người ta là tiên nhân cao cấp, là đầu sỏ một phương, người ta mạnh, người ta có quyền. Bọn họ còn làm được gì !?

Luyện khí dẫn thể hóa trúc cơ, trúc cơ tụ linh hóa kim đan, kim đan khai hoa biến nguyên anh, nguyên anh trưởng thành phong hóa thần, hóa thần phân thân thiên địa là luyện hư, luyện hư mang linh khí bốn phương tám bể tụ tập lại thành hợp thể kỳ, hợp thể độ kiếp khiêu chiến thiên phạt hóa chân tiên.

Từ chân tiên trở lên là một mảng khái niệm hư vô mờ mịt, bao hàm rất nhiều đại đạo lẫn kỳ ngộ không thể lập lại. Thế nhưng trên chân tiên còn có đại la kim tiên, cứu thiên huyền tiên, vượt qua huyền tiên chính là tiên đế rồi. Từ vạn cổ tới nay chỉ có một tiên đế duy nhất, có thể thấy huyền tiên đuổi sát tiên đế là tồn tại mạnh mẽ cỡ nào.

Tiên giới cấp bậc sâm nghiêm, dựa vào thần thức, tiên nhân cấp cao có thể dễ dàng nghiền ép và phá hủy đại não của những người thấp hơn mình ba cấp trở lên. Toàn bộ tầng trời thứ hai và ba, thành tựu tu vi cao nhất chỉ tới Hóa Thần kỳ, vẫn còn kém người ta tới năm cấp. Một vị huyền tiên buông tay lạm sát, toàn bộ hai tầng trời chẳng có ai chạy thoát.

Lần đầu tiên Mạc Tinh và các tiên nhân kim đan kỳ này cảm thấy ghen tị với phạm nhân, bọn này vậy mà không có thần thức, quả thật là hợp với cái câu vô tri hưởng phúc đời đầy mà.

Nghĩ tới cường giả chân tiên bên trong căn cứ cũng đang bị Phi Kiếm đại nhân kia quán lấy, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là giết phạm nhân, nhiều người liền can rằng bay tới thành lũy nhân loại, muốn phát tiết hết phẫn nộ lên lũ phạm nhân ti tiện kia.

Mạc Tinh cũng bị ai nhận nhiệm vụ. Hắn biết rõ đắc tội một huyền tiên cường giả, môn phái sẽ gặp phải vận mệnh bi ai đến thế nào. Không dám kháng lệnh, hắn cũng đành liều mạng bay lên. Như bao người khác, muốn tìm phạm nhân trút giận.

Thế nhưng mà...

Cái gì thế kia !?

Tia sáng !?

Chùm tia năng lượng !?

Tại sao ta lại cảm nhận được linh lực chấn động !?

Mạc Tinh khiếp sợ đình chỉ đường bay, công pháp của hắn rất đặc biệt, cực kỳ mẫn cảm với năng lượng. Hắn cảm thấy có điềm gở.

Cùng lúc đó, những tiên nhân đi đầu đã tập kết trên thành căn cứ, liên tục tế xuất phi kiếm quanh kích địa hình thành lũy sắt thép này.

Nhưng ngay sau đó, Mạc Tinh thấy được một màn khó quên trong đời.

...

Mặt sàn căn cứ mở ra, nhô lên vô số ụ súng năng lượng.

Không sử dụng tên lửa dễ dàng bị tiên nhân chém đứt hay đánh bay, những ụ súng năng lượng này lấy nguồn cung cấp từ lò phản ứng phía sâu bên trong căn cứ, trải qua một quá trình pha trộn với tỉ lệ linh từ nhất định, hình thành công kích có tính ăn mòn với bất cứ loại linh quang trảo nào.

Linh lực được các tiên nhân sử dụng để kiến tạo linh quang trảo, suy cho cùng cũng chỉ là linh từ được tinh luyện cẩn thận, dễ dàng ứng dụng như một nguồn năng lượng đa năng. Pháo năng lượng linh từ thuộc về vũ khí bản nguyên, dễ dàng đồng bộ hóa với linh quang trảo ngay khi tiếp xúc, hình thành hiệu quả xâm thực và xé rách cực mạnh.

Dùng phòng hộ trảo của tu chân giả kim đan kỳ, chỉ bị sóng năng lượng quét qua cũng ăn không tiêu.

Không có cách nào, ai bảo họ tấn công vào tận sâu bên trong căn cứ nhân loại đây !?

Thứ vũ khí này cần lối năng lượng hạch tâm của căn cứ để khởi động, không cách nào mang ra ngoài cứ điểm. Nhưng một khi có lối năng lượng do máy trạm chiến hạm cùng cung cấp và phân phối điều chỉnh, cái loại vũ khí ỳ lỳ này chính là bùa đòi mạng với bất cứ loại xâm nhập giả nào.

Đối với cao thủ cấp độ chân tiên cận giới hoàng như phi kiếm, hệ thống ngắm dẫn đường đạn của loại súng năng lượng linh từ này không thể theo kịp, thành ra có chút vô dụng. Nhưng đối đầu với quân chiến số đông, khi mà chỉ cần bắn bừa cũng trúng vài người. Uy lực của nó đủ để khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải tê dại da đầu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tiên phạm giao tranh

Tiên nhân tầng trời thứ hai và thứ ba dựa theo thông đạo đặc biệt do phi kiếm dùng thiên kiếm đánh ra, xâm nhập tầng trời thứ nhất, vốn dĩ có thể đè bẹp phạm nhân bằng ưu thế số lượng lẫn chất, nhưng đối diện với loại công kích ác liệt này, tất cả đều luống cuống tay chân.

Luận số lượng, những pháp ngạnh mặt lên trời với cái nòng súng kiểu ngạo hung ác kia không ít hơn bọn họ chút nào.

Luận chất lượng...

Tia năng lượng bắn tới, một gã tiên nhân mất thấy tránh không kịp, theo bản năng mở ra linh quang tráo hộ thể, sau đó tế luyện phi kiếm muốn chém đứt ụ pháo từ xa. Nào ngờ phi kiếm mới bay được nửa đường tới nòng súng, nửa thân thể của hắn đã bị thổi bay, chỉ còn trơ lại một cục kim đan màu vàng rơi xuống dưới như viên sỏi nhỏ. Nửa người thân trên của hắn vấy vùng, khuôn mặt trắng bệch với vẻ bất cam, xem lẫn chút hoảng sợ.

Từ khi nào phạm nhân mạnh mẽ tới mức này !?

Cái thứ pháp bảo đáng sợ gì thế kia !?

Chưa kịp tự vấn, tầm mắt của hắn đã nhanh chóng chìm vào tầm tới.

Xung quanh hắn, tràng cảnh tượng tự hiện ra rất nhiều, vô số tiên nhân không kịp trở tay đều bị pháo năng lượng linh tử quét qua, thân thể tan tành, chỉ còn lại viên kim đan lơ lửng.

Kim đan là kết tinh thành tựu cả đời của bọn họ, không dễ dàng gì bị phá hủy. Nhiều người tu luyện công pháp đặc biệt còn có thể lấy kim đan ra đập địch nhân như pháp bảo bảo mệnh. Muốn hủy diệt khóa kim đan của tu chân giả, trừ khi có thủ pháp kích nổ đặc biệt, nếu không cần mức năng lượng phải từ 25% cube trở lên bắn phá mới làm được.

Pháo năng lượng linh tử chỉ thiên bắn lên màn trời dày đặc khiến đội hình của tiên nhân tan tác như một đám ruồi bay loạn. Năng lượng linh tử nhiễu loạn khiến nhiều đạo pháp bị cắt ngang, thậm chí tới linh quang tráo cũng trở nên bấp bưng.

Mất đi lồng phòng hộ RERF, căn cứ chuyển từ thể thủ sang thể công, giống như một con rùa mất đi mai lại lộ ra bộ lông nhím bên trong. Bất kể là ai vừa mới hý hục mở ra lớp mai của nó, nhìn thấy đám lông nhọn hoắt lởm chởm này tâm tình đều sẽ phiền muộn vô cùng. So với vừa ăn phải quả đắng chắc chắn là không dễ chịu hơn.

Lúc này thì loạt MS và GMS bay ra từ cứ điểm cũng đã tới phạm vi tầm bắn. Các chiến sĩ tay nắm đại hình súng sống lăm lăm giương lên, nhắm vào những con ruồi bay loạn kia mà khai hỏa.

Quang hoa tiếp tục rực rỡ bầu trời. Vốn dĩ beam rifle của các MS phải bắn hơn chục phát mới hạ gục được một tiên nhân được linh quang tráo bảo hộ, thế nhưng dưới năng lượng nhiễu loạn khiến đạo pháp mất linh tính thể này, năng lượng ổn định dày đặc từ các khẩu beam rifle dễ dàng xé nát linh quang tráo, đục thủng thân thể tiên nhân kim đan kỳ.

Phát hiện súng quang trên tay mình dễ dàng miếu sát (giết trong một đòn) địch nhân, đám phi công lái MS và GMS lập tức phản chấn, không còn tùy ý bắn loạn như trước mà tập trung nhắm vào đầu đối thủ, tránh cho việc tiên nhân bị trọng thương hấp hối liều mạng tự bạo kim đan.

Mỗi một khóa kim đan tự bạo đều không kém một quả tên lửa đạn đạo oanh tạc, nếu bị nổ cận thân trong bán kính 1 km, bất kể là loại giáp gì cũng ăn không tiêu.

Trải qua một trận chiến, thủ đoạn tấn công có chút đơn bạc của tiên nhân kim đan kỳ nhanh chóng bại lộ. Biện pháp đối phó và các loại chiến thuật cũng đã được nêu ra tương đối chi tiết. Đối phó với tiên nhân kim đan kỳ trở lên, phải đối đãi giống như đang chiến đấu với zombie, một đòn đánh vỡ đầu, không để cho họ có bất cứ cơ hội nào đánh ra phản kích cuối cùng.

Thống kê chỉ số EQ cho thấy, có lẽ vì sống qua lâu, đời sống quá đơn bạc nhàm chán, người tiên giới đều tương đối ngu ngốc và đa nghi. Ngu ngốc ở đây là nói về con mắt nhìn thế cuộc, đáng lẽ khi có đầy đủ lực lượng và đồng minh, nên đem thủ đoạn mạnh nhất của mình thẳng thắn đưa ra góp sức cho chiến cuộc để đạt được chiến quả tối ưu nhất, nhưng tất cả bọn họ đều tư tàng, giữ lại thủ đoạn đáy hòm để trực lợi vào giây phút tối hậu. Kết quả là khi binh bại như núi đổ, thủ đoạn đáy hòm mới được lộ ra, không để chạy trốn thì cũng là để tự sát cùng địch nhân khi tuyệt vọng, càng làm đội hình bị phá hoại và sĩ khí bị tan vỡ nhanh hơn.

Trận chiến thứ nhất đã chứng minh, nếu không tới thời khắc cuối cùng, những tiên nhân có thói đa nghi và ích kỷ này sẽ không dễ dàng để lộ ra thủ đoạn đáy hòm của mình. Bởi vậy phải dùng tốc độ nhanh nhất diệt sát, không để cho bọn họ có thời gian tuyệt vọng rồi vận dụng bí kỹ, phát huy lực lượng mạnh mẽ gấp nhiều lần bình thường.

Nếu không có chiến lược gia đủ uy tín thống kê ích lợi và nguy hại cho những tiên nhân này, bọn họ không có cách nào hình thành binh đoàn được.

Tiên giới cường giả vì tôn. Người mạnh làm chủ. Mà cường giả thì chỉ cần solo, cần gì phối hợp. Bởi vậy khái niệm binh đoàn đối với nhiều tiên nhân là xa xôi vô cùng.

Chiến trận đối với tiên nhân chính là mỗi đội cử một cường giả lao lên, tế xuất pháp bảo, đánh cho cường giả của đối phương răng roi đầy đất, dương oai với đám đông mà thôi.

Mà chiến lược gia, hay đúng hơn là tiên giới chiến tướng, ở mấy tầng trời đầu tiên đều không thể xuất hiện. Những người này ở tiên giới cũng là mặt hàng hiếm hoi, tất cả đều nằm trong tay các thế lực đứng đầu ở sáu tầng trời cao nhất. Không ai chấp nhận bản thân lưu lạc ở những tầng trời đầu tiên như mấy miền quê hẻo lánh để phung phí tài năng cả.

Đám tiên nhân công kích thành lũy nhân loại lần này đều là do Phi Kiếm dùng áp lực của cận giới hoàng cao thủ ép phải xuất chinh, vốn dĩ cũng chưa nắm rõ tình hình tầng trời thứ nhất, chỉ nghe được cái gì mà phẩm nhân biến mạnh, pháp bảo cổ quái, không ai thật sự xem vấn đề này nghiêm trọng tới mức phải dùng tính mạng đánh đổi. Kết quả là chỉ sau vài lượt tấn công, đội hình đã tan tác như một đám cỏ phi ô hợp.

Nói thì nói vậy, nhưng dù chiếm phần lớn ưu thế về hỏa lực và chinh hợp binh đoàn, đối đầu với các tiên nhân có thực lực cá nhân siêu mạnh và đủ thứ pháp bảo cổ quái linh tinh cũng không phải chuyện gì nhàn hạ. Dù sao tiên nhân cũng là thứ sinh vật cấp cao, chẳng phải là con dê tùy ý cho người ta chém giết.

Mạc Tinh rất nấn cảm với năng lượng, hắn lại đứng cách vùng trung tâm chiến trường xa nhất, rất nhanh liền cảm ứng được tác hại do quân đoàn kim đan đánh loạn. Hiên gấp gấp đề khí vào cổ họng, thực hiện truyền âm thuật tới tu giả khắp chiến trường:

“Mọi người cẩn thận, linh khí xung quanh đây đang lâm vào trạng thái cuồng bạo, nếu trên mười người cùng lúc hút linh khí dễ thi triển pháp thuật sẽ bị linh khí loạn lưu ủa vào lấp chỗ trống, cắt ngang quá trình thi pháp.”

“Tản ra, mau tản ra. Kết thành tiểu đội, mỗi người tìm đến tông môn, đồng môn nhân của mình để kết thành tiểu trận.”

“Mau, đừng để phẩm nhân nhận ra ý đồ.”

Đội hình tan tác chỉ là nói về tổng thể. Các tiên nhân này đến từ nhiều địa phương và môn phái khác nhau, miễn cưỡng gom góp chung vào một chỗ chỉ làm giảm chiến lực của bọn họ. Thế loại vũ lực cá nhân cường đại như vậy thích hợp nhất là khi chiến đấu trong tiểu đội từ 5 đến mười người. Khi đội hình chính vị đánh tan tác, các tiên nhân cùng môn phái và địa phương lập tức bay về cùng một chỗ, dựa vào sự hiểu biết lẫn nhau đối với đối phương, dùng thần thức trao đổi như thần giao cách cảm, rất nhanh đã có thể thích nghi chiến trận.

Đội hình từ năm đến mười người dễ dàng hoán vị và linh động hơn rất nhiều. Một khi đã đảm bảo được thể linh hoạt, chiến lực của tiên nhân rất nhanh thể hiện ra ngoài.

Một gã tiên nhân tế xuất ra pháp bảo phòng thủ như một chiến mai rùa lớn, bao phủ năm gã đồng môn vào bên trong, hắn cẩn thận vận chuyển linh lực khiến quang hoa của chiếc khiên rực sáng, cứng rắn chịu đựng ba bốn lượt pháo xung kích, dưới chân đạp phi kiếm liên tục di chuyển, tránh bị hỏa lực cục bộ nhắm trúng. Chiến khiên này là pháp bảo được hắn tế luyện đã lâu, bình thường không nỡ lấy ra dùng, nhưng lúc này không dùng chính là muốn chết. Vừa hay bề mặt bao phủ của nó lớn, hắn liền khẩn cấp hô hào đồng môn tụ tập lại, che phủ hết hoàn toàn. Bảo vệ cả đám bên trong.

Hành vi này giúp cho đám người ở đằng sau có thời gian thở phào một hơi và điều chỉnh lại tâm thái, sau đó cũng nhau nhao tế xuất pháp bảo tùy thân. Một người vung tay đánh ra mười mấy thanh liễu kiếm làm từ trúc lõi đình, kiếm ánh đan xen mỗi lần chạm vào nhau là đánh ra mấy lượt vòng thiên lôi. Lượt sét bao phủ giạt qua lớp kim loại khiến MS và GMS không cách nào tiếp cận, vì mạch bên trong lập tức có dấu hiệu đoản mạch vì quá tải đường điện. Một người lại lấy ra một chiếc chuông gió, tung nó lên trời, truyền linh lực và vận hành. Lập tức một thứ ma âm réo rất nhanh chóng truyền lan khắp vài km xung quanh, khiến cho phi công liên tục nhìn thấy ảo giác.

Một người vác theo một thanh cự kiếm lớn, gác lên vai, dùng cơ nhục được linh lực gia trì đánh ra từng đạo kiếm khí lăng lệ, quét mạnh một cú, liền đánh ra một mảng thông đạo lớn, hất bay vô số MS và GMS đang bị ma âm quấy nhiễu làm chững lại.

Sét đánh, âm công, man lực bạo kích, phòng hộ thuần, xa xa còn có thủy thủy cầu triệt tiêu nhiệt lực từ súng quang, hay phong bạo làm hệ thống chuyển hướng của MS bị nhiễu loạn, khoa trương hơn, bản thân Mạc Tinh ở xa chiến trường nhất, liền có thời gian tự lực thi triển cấm thuật, còn triệu hồi ra một cái cây lớn tỏa ra hào quang khiếp người, tăng phúc linh lực cho bất kỳ tiên nhân nào nằm trong vòng sáng của nó, đồng thời hồi lại các vết thương nhẹ. Chiến lực chính thể của từng đoàn người bạo tăng ghê gớm.

Chiến đấu lại tiếp tục rơi vào trạng thái giằng co.

Tuy rằng phe cánh nhân loại dựa vào lưới hỏa lực đan xen giữa các ụ pháo năng lượng linh tử và beam rifle bắn ra từ các MS có thể cường hoành áp chế tiên nhân. Nhưng các thủ đoạn tầng tầng lớp lớp cổ quái của bọn họ cũng nhao nhao thi triển. Một bên bị bắn tóe, một bên bị quấy nhiễu đến bó chân bó tay. Hai bên cùng có cái khổ không nói được.

Tuy số lượng tiên nhân thiệt mạng không ngừng tăng lên, nhưng số GMS và MS còn trụ lại ở chiến trường cũng nhanh chóng giảm xuống.

Không biết là gã tiên nhân nào phát hiện ra việc giật sét có khả năng rất lớn khiến chiến giáp của đối phương bị tê liệt, các tiên nhân còn lại đều vội vã đổi trang bị, pháp bảo hệ lôi liên tiếp bắn ra. Cả một vùng trời dày đặc lưới điện khiến đám phi công nhìn mà sợ hãi.

Dù ngồi trong khoang lái không lo bị giật chết, nhưng Orihacol cũng là kim loại, cũng dẫn điện đấy nha. Bị giật trúng một cú, phi công có thể không chết,

nhưng bo mạch bên trong MS thì chết chắc rồi. Lôi điện do tiên nhân kim đan kỳ đánh ra không thua kém đường điện cao thế chút nào cả. Nhiệt độ sét của làm kẻ chuyên tu lôi hệ đánh ra còn nung chảy luôn vỏ orihancol, trực tiếp biến phi công và vỏ kim lại thành một bể nước đỏ chót bầy nhầy.

Hơn nữa tốc độ của từng đường sét cũng không phải chậm chạp gì, dù chỉ bằng 1/10 uy thế thật sự của sét thật thì cũng đạt tới 3600km/h, gần gấp 3 vận tốc âm thanh, coi như cứ vừa bắn ra là đã bay tới chỗ MS rồi. Được thần thức như cái rada siêu cấp của tiên nhân dẫn đường, tỷ lệ bắn trúng không kém hơn bất cứ phần mềm nhắm tự động nào.

Thế nhưng không liều mạng mà giải quyết nhanh, để đảm tiên nhân thật sự ổn định đội hình và tìm ra chiến pháp thích hợp, chiến cuộc có thể sẽ xoay chiều lắm. Chẳng ai dám dây dưa lâu dài, bởi vậy chỉ có thể cắn răng mà xông lên.

Dù sao điện giật cũng chỉ hỏng MS thôi, phi công không chết là được.

MS rơi xuống rất nhanh sẽ được các robot duy tu bên dưới căn cứ chạy ra thay thế bo mạch bị hỏng, rồi lại sung mãn xông lên bắn giết như thường. Tốc độ sửa chữa tạm coi là nhanh, hơn nữa có lưới hóa lực từ pháo năng lượng linh từ yểm trợ, dưới mặt căn cứ vẫn là cấm địa không gã tiên nhân nào tiếp cận nổi. Bù lại, bên tiên nhân bị thương cũng có thể lùi về chỗ cái cây của Mạc Tinh triệu hồi để được chữa trị.

Mỗi phi công coi như có thêm vài cái mạng, chẳng ai nề hà gì chuyện xung phong hết.

Đánh giết một hồi nháo nhào thì đã chẳng còn ai có hứng thú giao tiếp gì cả, chỉ có nhanh chóng đem kẻ địch trước mắt giết chết để thoát khỏi vùng lầy chiến tranh này mới là con đường sáng duy nhất.

Ở bên dưới, Phi Kiếm và Bạch Cừu Vĩ cùng với Stellar cũng đã chém giết loạn thành một đoàn, mạt vụn kim loại và năng lượng loạn lưu bay khắp nơi khiến cho bóng dáng cả ba bị bao phủ. Ở bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng kim loại nổ vang liên tiếp, tiếng không khí rách toạc và tiếng vật chất cháy xèo xèo. Một gã tiên nhân và một chiếc MS đang quần lầy nhau không để ý lơ xa vào vùng chiến trường này, ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, lập tức bị cắt thành vô số mảnh vụn rồi bị bạch hỏa dư uy đốt thành tàn tro.

Hai bên tiên phạm cùng nhìn vùng năng lượng hỗn loạn ấy mà rung mình sợ hãi, đều nhất trí cách xa địa điểm mấy nữ quái thú hình người này va chạm.

Có lẽ đây là điểm giao tiếp duy nhất giữa hai phe từ khi chiến trận nổ ra đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chuyển nhượng

Hoài Nam đã sớm tỉnh lại từ khi bạch hổ khiếu thiên pháo và thiên kiếm va chạm.

Loại khí gây mê Lục Vân Tiên cho hắn có thuộc tính rất ôn hòa, thậm chí dùng nhiều trước khi ngủ còn có tác dụng điều hòa khí huyết, cường kiện thân thể. Bởi vậy chấn động mạnh mẽ vang vọng cả tầng trời thứ nhất kia dĩ nhiên thừa sức đánh hẳn từ hôn mê tỉnh lại.

Tỉnh lại rồi nhìn thấy hạt trú nhan đan vỡ làm đôi dưới chân, bên trong trống trơn không có gì. Đầu óc Hoài Nam trước giờ vẫn luôn rất tốt, hắn lập tức thăm hồ xui xẻo:

“Bị lừa rồi. Không ngờ lại bị mấy thứ EQ siêu thấp như tiên nhân lừa dối.”

Chẳng qua nghĩ lại, Lục Vân Tiên từng nói hắn là người trái đất, cái này hẳn đúng là bản sắc của tổ quốc đây rồi. Lừa đảo thật là âm hiểm quá đi đó mà, đến cả đồng hương cũng lừa. Lần sau ta sẽ mang một nhóm tiểu đội đến dỡ quán nhà ngươi.

Thế nhưng lừa mình thì được ích gì đây !? Minh cũng chưa đưa cho hắn cái gì cả.

Vừa nghĩ đến đây thì màn hình ti vi trong phòng tự động bật lên. Hoài Nam hết hồn lùi về phía sau thành giường, nửa nằm nửa ngồi nhìn lên màn ảnh.

Phía trên màn hình ti vi từ lúc nào đã có một gã thanh niên tóc đen da trắng, thanh tú như con gái cùng với nụ cười nửa mép rất đáng ngờ. Giọng nói từ trong ti vi phát ra có chút rè rè. Cái này hẳn là do đường truyền cũng bị chấn động vừa rồi ảnh hưởng đây.

“Trung Tá Hoài Nam đúng không nhì !? Tôi vừa duyệt qua tư liệu của anh, chắc chắn, lẫn lộn thật là tốt nha. Có thể thỏa mãn lợi ích của nhiều người lại đảm bảo mình ở vị trí an toàn trong bối cảnh liên quân hỗn tạp thế này rất không dễ dàng, anh quả là có tài đấy.”

“Ngươi là ai !?” Hoài Nam sầm mặt cảnh giác hỏi.

Tư liệu sĩ quan có thể tùy tiện đọc, cái này chẳng sao, thế nhưng phép cân bằng ích lợi đa phương là một trong những thứ hắn ẩn giấu sâu nhất, cho dù có nhìn tư liệu cũng không cách nào tính ra được. Trừ khi nắm rõ nhất cử nhất động của hắn như lòng bàn tay, nói cách khác, là luôn giám thị hắn từ đầu chiến tranh tới bây giờ.

Đổi lại là bất cứ ai, phát giác ra mình chỉ là một vai diễn bị người ta tùy tiện xem tới xem lui cũng không thể có tâm tình gì dễ chịu.

“Áy, đừng cảnh giác, tôi không có ác ý gì. Chẳng qua chiến trận ngoài kia đang hỗn loạn lắm, mà cái gã nắm vai trò điều khiển trọng yếu nhất lại bị người ta úp sọt mang đi mất rồi. Liên quân đã rút về thông đạo ở trái đất, cái người có quyền quyết định thứ 2-3-4-5 của căn cứ thì đang bận đánh nhau toi bời, kết quả là đám MS và GMS ngoài kia để mình tôi điều khiển, chẳng biết làm sao nên mới tìm người chia sẻ gánh nặng ấy mà.”

“Không có người điều khiển chiến trận !?” Cao tầng của IMI đi đâu hết rồi !?

Người trên màn hình nhún vai với vẻ bất đắc dĩ:

“Ở trái đất hết rồi, ở đó cũng đang có một mớ phiền toái lớn.”

“Quân địch tập hậu !?” Hoài Nam sợ hãi hỏi.

“Gần như vậy, nhưng không phải tiên tộc mà là thần tộc.” Người trên màn hình lười biếng nói. “Nhưng mà không đáng lo, người của trường sinh đảo sẽ giải quyết sớm thôi. Chỗ chúng ta mới là đáng lo này. Tuy đánh thắng trận này chẳng phải khó khăn gì. Nhưng quân số tổn thất quá lớn thì lên mấy tầng trời kế tiếp sẽ phiền toái lắm.”

“Thần tộc !? Thần tộc trở lại trái đất rồi à !?” Hoài Nam chấn động, kháng thần chiến 35 năm trước để lại một dải bụi tạo thành từ xác kim loại quân một vòng quanh thân mặt trăng, đủ để nói lên sự thảm liệt của chiến tranh năm đó.

Nói riêng về trình độ khoa học kỹ thuật, Thần Tộc nắm giữ những công nghệ như thánh giáp tiểu vũ trụ, khiên từ trường Aegis, nhấn chuyển đổi kết cấu mật độ, cùng vô số mật hàng công nghệ cao khác mà nhân giới bây giờ mới đang phân tích và học tập dần, đủ thấy năm đó bọn họ ăn đứt trái đất. Cái này còn chưa kể đến vũ lực cá nhân của từng thần chúng.

Năm đó không phải có IMI liều mạng che trở, trái đất bây giờ đã thành một cái thuộc địa của thần giới, loài người làm nô lệ cho chư thần cả rồi.

Nói ra tin tức đáng sợ như vậy, nhưng người ở trên màn hình chỉ hời hợt bỏ qua, rồi tiếp tục huyền thuyên một mình trong sự sững sờ của Hoài Nam:

“Cái gã lãnh đạo vô trách nhiệm tuy cũng tính cả rồi, mỗi người của hắn đều tọa trấn một phương, đến tôi cũng có phận sự quản cái căn cứ này. Nhưng hắn chẳng lẽ không biết tôi đối với chiến trận là mù tịt đấy nha. Đúng là đã từng dắt một đám người đập phá căn cứ của hắn một lần, nhưng lần đó phải chuẩn bị cả tháng trời, cái loại đánh úp tốc độ cao thế này, thật sự là làm khó người khác quá đi mà...”

Bùm.

Ngoài cửa sổ sáng lên vô số đường kẻ đan xen, sáng quang thấp sáng cả một vùng trời, đạo pháp bắn ra đối chọi vô số, vùng năng lượng hỗn loạn rực rỡ như một mặt trời thứ hai. Hoài Nam giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ, tiên nhân và phạm nhân đã chém giết thành một mớ xô bồ, trăng cảnh như phim viễn tưởng từ thời trước kháng thần lịch.

“Tiên nhân !? Kim đan kỳ !? Tại sao nhiều như vậy !? Mãn chấn RERF vỡ rồi à !? ” Hắn nhìn bầu trời dày đặc bóng tiên nhân và GMS với MS bay lượn qua lại như thoi đưa mà lú lờ.

“Cả tầng trời thứ hai và thứ ba cũng tới góp vui, chẳng hiểu thông đạo ở đâu ra nữa. Tính sơ cũng có hơn 4000 người. GMS của chúng ta hiện giờ có 500 đơn vị, MS có 9000 đơn vị. Tính cả trợ lực từ pháo năng lượng linh từ bên dưới thì tỉ lệ ép sát tiên phạm bây giờ là 3-7, chúng ta dẫn trước, nhưng khoảng cách đang rút ngắn dần đấy. Đám người tiên giới này thích nghi chiến trận quá nhanh. Thần thức như một mạng lưới không dây dễ dàng chinh phục điều động từng cá thể. Bọn này không có tướng quân cũng đang có xu thế manh nha hình thành chiến trận nha.”

Người trên màn hình tiếp lời Hoài Nam, giọng điệu thao thao bất tuyệt:

“Vội tình thể hiện tại, trận này chúng ta sẽ chiến thắng, nhưng quân lực tổn thất cũng phải tới 20%. Tôi muốn anh giảm bớt cái số liệu này xuống giùm. Dù rằng cái gã mặt lạnh kia chắc cũng chẳng để ý tới thiệt hại cỡ này đâu, hắn có rất nhiều bài tẩy còn chưa lấy ra. Tôi cũng được phép dùng một số, nhưng lấy ra sớm quá thì sau này phiền phức sẽ tăng lên. Vừa rồi lấy đại pháo ra bắn một cái, nếu không phải có bà cả của hắn đích thân ra lệnh, tôi cũng không dám làm bừa đâu à. Với lại đám này do tôi quản, chết nhiều thì cũng mất mặt lắm. Hơn nữa, tôi ở tiên giới chỉ có một phần ý thức nhỏ, duy trì căn cứ vận hành đã mệt chết, bản thể ở trái đất còn nhiều việc phải làm lắm.

Cho nên là... nhờ anh đấy.”

Hoài Nam nghe mà thấy tê dại da đầu, bộ não hắn vận chuyển liên tục, người trong tường này chỉ sợ chính là một trong các cao tầng ở căn cứ nhân loại. Có lẽ chính là người âm thầm khống chế thiết bị tự động của cả căn cứ này. Nhưng hắn chỉ am hiểu không chế, không quen thuộc quân trận, nhìn đám MS và GMS đang mạnh ai nấy bắn ở ngoài chiến trường là biết.

Tuy dựa vào quét hình 3D có thể dễ dàng phác thảo bản đồ chiến trận, sau đó dựa theo huấn luyện bày ra những đội hình bắn giết cơ bản cũng đủ để đè ép tiên nhân. Thế nhưng trong mắt đám quân nhân chính quy xuất sắc như Hoài Nam, cái đội hình này thật sự giống như là Barca đang cố gắng đá 5-4-1, đưa mỗi Misse lên làm tiền đạo, còn cả đám co cụm phòng thủ vậy. Thật sự là lãng phí tài nguyên.

Hắn có nhiều trận hình tốt hơn có thể áp dụng trong tình huống binh lực áp đảo thế này, nhưng bình thường chỉ là một trung tá chưa đủ quân công và chức vị, ai sẽ nghe hắn chỉ huy !?

Hoài Nam nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy đây là cơ hội có một không hai với mình. Liền ngập ngừng nói:

“Tôi cần bản đồ 3D chiến trận hiện tại đã !”

“Không có vấn đề gì, đây !”

Người trong bức tường vui vẻ, vách tường phòng Hoài Nam mở ra, một máy chiếu 3D nhanh chóng xuất hiện, tái hiện tại toàn cảnh chiến trường bên ngoài với tỷ lệ 1:300. Lúc này mỗi một chiếc MS chỉ nhỏ bằng một cái đầu móng tay, bố cục chiến trường và chiến báo thương vong cùng với các loại số liệu dự đoán liên tục nhảy lên.

Hoài Nam tắc lưỡi, thằng cha này cái tiến máy chiếu trong phòng mình thành mặt hàng cao cấp thế này từ bao giờ !? Có hỏi ý kiến ta chưa !? Nhưng nhìn quả thật rất sướng mắt. Hắn nóng lòng muốn thử ngay, thế nhưng trước đó vẫn nhũn mảy cần thận hỏi:

“Một vấn đề cuối cùng.”

“Ừm, cậu cứ hỏi.” Người trong vách tường có vẻ rất cao hứng vì tìm được lao động thay thế.

“Tại sao lại chọn tôi !?”

“Không phải đã nói rồi à !? Tôi duyệt dữ liệu của sĩ quan toàn căn cứ, anh là người thích hợp nhất.”

“Hợp tác vui vẻ. Nhân tiện, tên tôi là Hans nhé.”

Người trên màn hình cười tươi như hoa.

Hoài Nam chẳng biết nên nói gì, cũng thuận theo lặp lại:

“Ách, hợp tác vui vẻ.”

“Mà khoan, chỉ thử thôi nha, lỡ phá hỏng cái gì cũng đừng bắt tôi chịu trách nhiệm nha, dù sao cũng không phải tôi muốn làm đầu mà là cậu nhờ đấy.”

Hans bật cười:

“Haha, đừng lo lắng quá, RERF sắp khôi phục lại rồi, tiên nhân đang chiến đấu bên trên bầu trời căn cứ sẽ bị bao phủ một lượt, chẳng qua tôi không muốn bọn họ bị giết vì RERF, nếu không vụ nổ sẽ nghiền nát đi kim đan trong người bọn họ một thể, cái này bây giờ là tài nguyên quý giá lắm đấy, nên được bảo tồn cẩn thận.”

Được cơ hội thi triển khả năng mà không phải lo lắng hậu quả gì, Hoài Nam còn nói thế nào được nữa !? Hắn hưng phấn gật đầu:

“Được rồi, cứ giao cho tôi.”

Nhìn lại bảng thành tích của Hoài Nam, tất cả mọi mặt, bao gồm khả năng chỉ huy chiến trận, đều đạt được hạng mục cao nhất với đánh giá xuất sắc hết cả.

Cái dạng chiến trận đã nắm thế áp đảo này, đối với hắn chỉ là một bữa ăn nhẹ mà thôi.

Thế là quyền chỉ huy MS và GMS liền nhẹ nhàng được trao tay chuyển nhượng.

Đối với tiên nhân đang đau khổ chống ở bên ngoài, đây là...

Chà, nhân sinh chính là bi ai.

Đời người là bể khổ, hết khổ chính là hết đời.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Nhiệt huyết của người trẻ tuổi

Mạc Tinh đứng trên thiên linh bảo thụ, lòng đầy thổn thức nhìn về chiến trường trước mặt.

Hoa máu bay đầy trời, năng lượng loạn lưu, tiên thuật pháp bảo, nổ mạnh ác liệt.

Đã bao lâu rồi, tiên giới không có chiến tranh cấp độ này !?

Mạc Tinh không nhớ được, hẳn mới có 30 tuổi mà thôi, 30 tuổi thành tựu kim đan, coi như cũng là dạng thiên tư tốt, tu đạo thuận lợi. Thế nhưng thời gian kinh lịch ngắn cũng khiến hiểu biết của hắn bị bó hẹp. Trong ký ức của Mạc Tinh, từ khi hắn sinh ra, tiên giới chưa có chiến tranh quy mô lớn thế này bao giờ cả.

4000 tiên nhân kim đan kỳ, là lực lượng hùng mạnh cỡ nào !?

Bất cứ tiên môn cổ giáo nào, nếu không có tiên nhân luyện hư kỳ trở lên tọa trấn, đều có thể quét ngang. Đặt ở 3 tầng trời đầu tiên, đều không có địch thủ, đặt ở 6 tầng trời kế tiếp, đều có thể nhẹ nhàng vượt qua.

Vậy mà bây giờ còn bao nhiêu !? 3000 !? Chưa đến 3000.

Chiến trận bắt đầu chưa được 10 phút, quân số của bọn họ đã thiệt hại mất một phần tư. Mặc dù đa phần đều chết do pháo năng lượng linh tử bất ngờ tập kích lúc khởi đầu, thế nhưng cái chỉ số thiệt mạng vẫn không ngừng nhảy lên báo hiệu chiến đấu vô cùng bất lợi cho bọn họ.

Đám này rốt cuộc có phải phạm nhân không thể !?

Phạm nhân mà có thể bay lòng vòng cầm pháp bảo đuổi giết tiên nhân thế kia à !? Lại còn cái bộ giáp cổ quái có thể ngăn kháng một kích của kim đan kỳ tu sĩ kia, ở đâu ra nhiều như vậy !?

Thế này thì phạm chỗ nào !?

Ngược lại, tiên nhân bọn họ, hơn phạm nhân ở chỗ nào !?

Tâm tình phiền muộn, Mạc Tinh chỉ biết điên cuồng thôi động linh lực trong cơ thể tế luyện thiên linh bảo thụ dưới chân, khiến cho cây cỏ thụ không lồ này tỏa ra hào quang càng lúc càng rực rỡ, tán cây che phủ chiến trường. Liên tục hồi phục linh lực tiêu hao, giúp cho tu sĩ kim đan đứng dưới tán cây có thể liên tục thi pháp, đánh ra trọng kích âm âm. Hào quang trên cây còn kích thích tế bào, lành lại trúc cơ, khiến những vết thương do bị tia năng lượng xẹt qua nhanh chóng lành lại, kéo dài sức chiến đấu.

Thiên linh bảo thụ là bí bảo lấy từ một nhánh của cây thế giới – tiên khí linh thụ, bảo vật định giới của tu chân giả. Dù chỉ là một nhánh thôi, thế nhưng hiệu quả của nó đều có thể ăn đứt bất cứ bản mệnh pháp khí của bất cứ tu sĩ nào từ độ kiếp kỳ, chân tiên trở xuống.

Chính vì bảo khí này mà Mạc Tinh chỉ mới 30 tuổi đã có thành tựu kim đan, trong khi đặt ở một tiên nhân bình thường, độ tuổi đạt đến cảnh giới này trung bình phải là 300 tuổi. Đây là bảo khí đầy hòm của hắn, cho dù là huynh đệ thân thiết nhất, hẳn cũng chưa từng để lộ ra ngoài. Thế nhưng tình cảnh bây giờ khác rồi, nếu không lấy nó ra, chiến trận sẽ rất nhanh chóng tan vỡ.

Đây không phải là lúc bo bo giữ mình

Cũng không phải tiên nhân nào cũng đều máu lạnh vô tình, có thể thản nhiên nhìn đồng bào của mình chết đi được. Mạc Tinh còn trẻ, nhiệt huyết trong hắn còn chưa mất hết, thân nhân của hắn vẫn còn rất nhiều, tu đạo nhanh không phải trải qua quá trình vô tu nguyệt mài mòn tâm hồn. Hắn không giống những ông già khác, luôn tự xưng là nhìn thấu nhân tình âm lạnh, để rồi trở mặt nhìn con cháu và đồ đệ của mình chết đi cũng không rơi một giọt nước mắt khóc thương.

Mạc Tinh là người tiên giới, hẳn không muốn thấy tiên nhân đổ máu rồi bị tàn sát trong vô vọng. Thấy đồng bào bị tàn sát, lòng hắn phiền muộn, thấy lãnh thổ tiên giới bị xâm phạm, hẳn không chấp nhận. Vậy nên dù là người đi cuối đội hình, dù là người đầu tiên nhìn ra phạm nhân biến mạnh tới bất phạm, nhìn ra được trận chiến này bọn họ không thể chiến thắng, Mạc Tinh vẫn không rời đi.

Trái lại hắn lấy ra thứ trân quý nhất của mình đóng góp và chiến cuộc.

“Tận lực mà làm thôi.”

“Giết !!!”

Linh lực của Mạc Tinh bùng nổ, cấp bậc của hắn được thiên linh bảo thụ gia trì, linh khí xung quanh điên cuồng đổ vào kim đan, cường chế ép nó phá đan hóa anh, bồi anh hóa thần, trực tiếp đột phá hai cảnh giới trong khoảnh khắc.

Thiên linh bảo thụ là bảo vật cấp độ cực cao, cho dù đứng trong danh sách bảo khí hàng đầu cũng thừa đủ để vào top 100, ở mười tầng trời đầu tiên chính là báu vật tối cao. Nó có thể hỗ trợ chủ nhân lu luyện không ngừng nghỉ, có thể điều động linh khí xung quanh như có một tiên nhân cảnh giới luyện hư giúp đỡ, có thể bồi bổ thân thể tu sĩ, lại có thể trực tiếp đẩy cảnh giới của người sử dụng lên hai bậc, miễn là tu vi người đó không đạt tới chân tiên độ kiếp kỳ. Mạc Tinh là kim đan kỳ, sử dụng chức năng này, lập tức nhảy vọt lên cảnh giới hóa thần. Tồn tại mạnh mẽ chạm nóc tầng trời thứ nhất giống Thái Nhất chân nhân của tiên nhất giáo.

Hóa thần kỳ tu sĩ Mạc Tinh nhắc tay lên, thiên linh bảo thụ theo tâm hắn mà động, từng片片 lá cây rung rung rời khỏi nhánh, linh lực vận chuyển như rừng cưa trên cạnh lá, mây trăm ngàn chiếc lá cùng đồng đưa theo nhịp điệu, sau đó nhất tề bắn ra.

Bong bong boong...

Lá cây mang theo lực lượng cấp độ trúc cơ dày đặc bắn phủ kín một vùng không gian, đánh lên thân những chiếc GMS chế tác từ Orihancol nổ vang ầm ầm, hoa lửa tóe lên dày đặc cùng màn âm thanh rộn rã. Lớp vỏ Orihancol bị đánh tới lồm vào, cũng may tạm thời đủ chắc chắn để bảo vệ tính mạng phi công bên trong, nhưng lá cây đánh tới chỗ MS thì mạnh mẽ xuyên qua vòng năng lượng phòng ngự, giáng trực tiếp lên thân phi công, khiến cho không ít người thổ máu bay ngược ra sau.

Một đòn này của Mạc Tinh đã xoay chiều chiến cuộc, tiên nhân từ tỷ lệ 3-7 lập tức ép sân trở lại với tỷ lệ 4-6. Sĩ khí dâng cao chưa từng có.

Còn Mạc Tinh, đánh xong một kích này lập tức trắng bệch mặt mũi, ngồi bệt xuống thân cây thở hổn hển, cường chế ép Kim đan lên Hóa thần, cái giá phải trả dĩ nhiên không hề nhỏ. Thiên tài tu luyện Mạc Tinh, coi như từ giờ chỉ là một phế vật Luyện Khí kỳ, tụt hai cảnh giới, hơn nữa rất có thể đạo hạnh sẽ không bao giờ tăng tiến được nữa.

Thế nhưng dù chỉ còn chút linh lực ít ỏi của cảnh giới Luyện Khí, hắn vẫn liều mạng đổ vào thiên linh bảo thụ dưới chân, khiến cho hào quang của nó dù ảm đạm đi rất nhiều nhưng vẫn không biến mất, trợ giúp cho tu chân giả khác đang đau khổ chém giết trong chiến trận.

Tóc Mạc Tinh bạc trắng, làn da dần nhăn nheo, linh lực đã hao hết, hắn đang lấy huyết khí và tuổi thọ của mình để bù vào, còn may hắn khá trẻ, tuổi thọ còn dồi dào, tạm thời vẫn duy trì được thiên linh bảo thụ.

Ông lão Mạc tinh nhìn bàn tay mình khô héo của mình cười khô, miệng khẽ lẩm bẩm:

“Ta chỉ có thể làm được đến đây thôi, dùng chút tuổi trẻ này đổi lại sự sống cho mọi người, xin hãy tự bảo trọng nhé.”

Không ai biết sự hi sinh lặng thầm của hắn, mỗi người vẫn đang miệt mài chiến đấu, mỗi người đều đang cân nhắc xem có nên lấy thủ đoạn đầy hòm của mình ra để chiến đấu hay chạy đi không. Chẳng ai rảnh rỗi để ý đến tình hình xung quanh, trái lại còn có người cau mày, vì không biết cái đám ở hậu phương làm gì để cho hỗ trợ từ cái cây lớn kia đột nhiên giảm mạnh như vậy. Thật là cái bình hoa vô dụng mà.

Một kích đánh ra từ cây lớn khiến cho tinh thần của các tu chân giả phấn chấn, thì ra quân họ cũng có cường giả mạnh mẽ như vậy đấy, vậy thì không cần lấy tất cả ra liều mạng vội. Đợi vị cường giả kia xuất thêm một kích, đợi hắn kiệt sức rồi thì chúng ta thu gặt thành quả, như vậy không phải sẽ được kết quả tốt nhất hay sao. Vị cường giả kia mà vẫn lạc, chúng ta sẽ an táng thi thể của hắn, rồi chia sẻ bảo khí của hắn để phát dương quang đại tinh thần truyền thừa, sau đó giết sạch phạm nhân báo thù cho hắn.

Đây là cách mà đại đa số người tiên giới nghĩ đến lúc này.

Cùng lúc đó, Hoài Nam tiếp nhận quyền điều khiển từ Hans, trực tiếp gia nhập chiến cuộc.

Đội hình của MS và GMS lập tức tập kết và thay đổi.

...

Vừa tiếp nhận chỉ huy thì chiến cuộc xoay chiều, tâm tình của Hoài Nam vẫn chẳng ảnh hưởng lắm, trái lại trong tim hắn đang có từng đợt nhiệt huyết dương dục, khiến cho nhịp điệu cấp tốc tăng nhanh. Hắn hít sâu một hơi, kìm chế tâm tình của mình, bình gia kị nhất là kích động.

“Lại có thứ bảo khí như vậy trong đám tu giả kim đan kỳ, thật sự là ngạc nhiên đấy. Thế nhưng sử dụng cũng không phải rất dễ dàng đi. Một kích như vậy, người đánh ra được bao nhiêu lần.”

Hoài Nam chăm chú theo dõi bản đồ 3D do Hans cung cấp, từng số liệu thương vong và tương quan lực lượng nảy lên trong đầu. Hắn thậm chí còn căn cứ vào mật độ linh tử xung quanh đang được điều động để tính ra khả năng bộc phát chiến lực của tiên nhân. Khoanh tay trước ngực, đưa tay lên cảm miết miết, Hoài Nam trầm ngâm nói:

“Đội hình MS và GMS này toàn những người lạ hoắc, quân nhân chính quy của IMI đấy à !?”

Hans ở trên màn hình gật đầu đáp:

“Đúng mà cũng không đúng. Xung kích do việc lái MS, tạm thời người binh lính của trái đất chưa thể chịu đựng được, ngoại trừ một vài cá thể đặc thù, còn lại đều là bản clone của các phi công đỉnh cấp trên thế giới hiện giờ, với mức độ cơ thể được đặc chế theo nguyên bản tu chân giả trúc cơ kỳ đã được giải phẫu cách đây mấy năm”

“Clone với thể chất trúc cơ kỳ lái MS có thể đạt tới chiến lực sát cảnh giới kim đan. Còn GMS có hạt nhân kim đan làm nguồn năng lượng, chiến lực có thể theo sát nguyên anh kỳ, đại khái... mật độ huy động năng lượng trong không gian vào khoảng 19.99%”

Nói rồi nhún vai với vẻ tùy ý:

“Nhìn chung thì chiến lực của chúng ta vẫn áp đảo, anh cứ đánh sao cho đẹp là được.”

Hoài Nam gật đầu, nhìn qua biểu đồ năng lượng, cái cây khổng lồ giống vật thể buff siêu cấp kia đang giảm dần khả năng vốn có. Xem ra người điều khiển cũng chịu hết nổi rồi. Một kích vừa rồi hắn đánh ra hẳn là chút hồi quang phản chiếu cuối cùng.

Mất đi hỗ trợ cực lớn từ cái cây này, không biết đám kim đan kỳ ngoài kia đã nhận ra tình cảnh của mình chưa, trái lại thấy bọn họ chém giết còn hưng

hăng lên thì phải. Không lẽ vì nhận ra không còn đường lùi nên mới liều mạng!? Mà liều mạng thì tại sao không lấy thủ đoạn mạnh hơn ra, vẫn cứ lèo tèo mấy thanh phi kiếm, lác đác vài cái pháp bảo thế kia!?

Mà thôi kệ, trận chiến này kết thúc được rồi.

Hoài Nam đeo dụng cụ hỗ trợ chỉ huy lên vành tai, căn cứ vào số hiệu của từng đoàn MS, bắt đầu ra lệnh liên tục.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đội hình con quay

Đội hình của các MS và GMS lạng lẽ biến đổi.

Đến khi các tiên nhân nhận ra, thì trước mặt bọn họ cái đám phạm nhân mặc giáp vàng bay lượn như trâu trâu đầy trời đã tổ hợp thành từng nhóm nhỏ khác nhau. Hơn nữa, cái tạo hình này, tại sao nhìn giống...

Con quay!?

Hay là mũi khoan!?

Một GMS khổng lồ ở chính giữa, bao bọc xung quanh là mười tám MS nhỏ hơn, lợi dụng lực hút tĩnh điện đồng bộ giữa các bộ giáp, kết nối với nhau thành 3 vòng tròn, lần lượt là 9 người, 6 người và 3 người. GMS làm tâm cũng đảm nhiệm mũi nhọn của con quay hay cái mũi khoan khổng lồ này.

Trên bầu trời xuất hiện vô số con quay xoay tròn, nhìn từng đám lốc xoáy đang dần dần thành hình. Bản năng dự cảm đối với nguy hiểm của các tiên nhân đột nhiên nảy lên cảnh báo cực mạnh.

“Không tốt rồi. Mau tản ra, đừng để chúng...”

Xèo...

Đầu vị tiên nhân này nhanh chóng bốc khói, ở xa xa, một chiếc GMS lạnh lùng chia súng quang trên tay về hướng khác, tiếp tục khai hỏa. Vị tiên nhân ở tí đằng xa kia cũng vì bất ngờ mà trực tiếp lên đường.

Đồng bộ hóa MS, lợi dụng lực xoáy tròn li tâm để liên tục sản sinh năng lượng khiến cho chiều dài và mật độ của chùm tia beam được bổ xung trong chớp nhoáng. 18 MS xoay quanh các GMS cũng đảm nhiệm tính toán và chia sẻ việc xử lý phương vị cho góc bắn, khiến cho mỗi GMS đều trở thành một ụ súng bắn tia cực xa và cực mạnh.

Một lượt đạn qua đi, tiên nhân rụng xuống như sung.

Nhất bắn của GMS được 18 MS gia tăng cực kỳ mạnh mẽ, linh quang tráo chỉ giống như một tờ giấy mỏng. Hơn 2000 vị tiên nhân còn sót lại này cảm giác như họ đang phải đối đầu với mấy trăm vị cao thủ nguyên anh kỳ buông tay chém giết.

Kim đan và nguyên anh, chỉ khác một đẳng cấp, nhưng chênh lệch như trời với đất. Nếu đơn đả độc đấu, một cao thủ nguyên anh kỳ có thể một hơi làm thịt cả trăm đồng chí kim đan khác.

Chạy trốn.

Suy nghĩ đầu tiên lúc này là phải mau lập tức rời khỏi nơi đáng sợ này.

Không biết người nào hành động đầu tiên, 2000 vị tiên nhân kim đan kỳ như ong vỡ tổ, không người chỉ huy chạy khắp bốn phương tám hướng.

Đội hình con quay lại tiếp tục biểu hiện ra sức mạnh của nó. Liên kết tĩnh điện giữa các MS giúp chia sẻ và khuếch đại hệ thống năng lượng, thậm chí là cả hệ thống phản lực. Xoáy khí mang theo vô số hạt bụi linh tử lỏng lạnh trải dài trên bầu trời, đây đội hình bắn vọt tới trước như một mũi tên. GMS đứng ở đầu mũi khoan như con chim đầu đàn, dùng thân thể to lớn của mình phát xạ lòng năng lượng che chắn cho các MS phía sau. MS lại đảm nhiệm vai trò động cơ 18 khối, thúc đẩy toàn đội hình liên tục tạo ra xoáy khí xuyên toa chiến trường.

Mười chín người một tổ, tất cả các tổ chia làm 3 hướng, giống như ba lưỡi đao sắc bén không ngừng cắt gọt qua đội hình tan tác của tiên nhân.

GMS dẫn đầu, lợi dụng phản lực cực tốc đã được gia trì, cùng với vô số con quay khác lạnh lùng đục qua đội hình tiên nhân, sau đó tiếp tục gia tốc phóng đi không nhìn lại. Tiên nhân muốn truy kích thì lại đau khổ phát hiện ra mũi nhọn tấn công kế tiếp đã áp sát ngay sau đó, lại bị xuyên qua, chưa kịp ổn định thì lại một lần nữa nghênh tiếp mũi nhọn tấn công thứ ba. Đến khi đã lao đảo sắp đứt hơi thì tuyệt vọng phát hiện, đội hình tấn công đầu tiên đã vòng lại, triển khai đợt tấn công kế tiếp. Lập tức bị đánh tan tác.

Bầy tiên nhân giống như miếng thịt mỡ liên tục bị ba mũi nhọn đâm qua, cắt xẻo từng chút từng chút một, mà không cách nào kháng cự lại.

Một MS toàn lực phi hành vận tốc đã không kém gì một cao thủ kim đan, 18 chiếc MS cùng đẩy, tạo ra phản lực mạnh mẽ đầu chỉ hơn 18 lần. Hơn nữa vì công kích theo đội hình liên tục bay theo một đường vòng cung không cần phanh, cũng không có trì hoãn trở ngại gì, gia tốc cứ thế không ngừng đẩy lên.

Tất cả pháp bảo tấn công đã vô dụng, cho dù là lưới điện đánh lên thân MS cũng sẽ bị từ trường cộng hưởng hắt văng ra như nước phun lên đá, sóng xung quanh mũi khoan cũng hình thành từng luồng loạn lưu đánh chệch hướng tất cả công kích nguyên tố từ pháp bảo khác. Muốn công kích chính xác, thì phải cấp độ nguyên anh trở lên mới làm được. Thế nhưng nguyên anh ở ba tầng trời đầu tiên cũng chẳng phải rau cải trắng, tùy tiện nhặt là có được một mớ như kim đan bọn họ.

Tiên nhân chỉ có thể điên cuồng phòng thủ, phòng thủ, một số tinh thông đòn pháp và phép dịch chuyển cao cấp thì lập tức bỏ đồng bạn chạy trốn, sau đó kinh hãi quay đầu nhìn chiến trường đằng xa.

Từng tiếng kêu thảm thiết âm vang vọng một góc trời. Máu thịt tiên nhân bay như hoa vũ, nhuộm hồng những áng mây dưới ánh nắng ban mai.

Trời gần sáng nhưng tầm nhìn của càng nhiều tiên nhân dần dần bị bóng tối che phủ.

Công kích ba lớp hình sóng là một trong những chiến pháp tấn công chính quy nhất của quân đội liên bang hiện tại. Kết hợp với đội hình con quay, ba lưỡi đao cắt gọt đội hình địch nhân lại có thêm sức công phá và gia tốc không ngừng nghỉ tới cực hạn của động cơ. Đội hình con quay tuy yêu cầu tổ chất phi công rất cao, nhưng với các Clone với thân thể trúc cơ của Hans thì chẳng phải yêu cầu gì lớn, Hoài Nam vừa đưa ra ý tưởng, lập tức toàn bộ chiến trường đã ngập tràn con quay đầy thô bạo mà hung ác đập vỡ chút hi vọng cuối cùng của tiên nhân.

Đòn đầu, phạm nhân thua trắng. Mười đầu mười, phạm nhân vẫn thua đứt đuôi. Thế nhưng 100 đầu 100, hai bên sẽ ngang ngửa. 1000 đầu 1000, phạm nhân đồ sát tiên nhân.

Đây chính là cái lợi của đội hình và chiến thuật.

...

“Ho, cái đội hình con quay này còn có thể dùng như vậy sao !?”

Hans nhìn chiến trường hoàn toàn áp đảo trước mắt mà trợn mắt há mồm. Vậy mà quân mình lại không hề có nấy một ai tổn thất đấy. Đối phương còn tới những 2000 gã đấy nha. Vẫn biết là gã này có thể thắng đẹp, nhưng đẹp đến mức này thì quả là kinh ngạc.

Hoài Nam cũng trợn mắt hỏi lại:

“Chứ sao !? Vậy chứ từ đầu chế tạo ra khả năng đồng bộ từ trường của các MS với GMS để làm gì !?”

Hans đáp với giọng đương nhiên:

“Dĩ nhiên là để đối chọi với nguyên anh kỳ rồi. 19 người tổ hợp lại bắn ra một súng có thể so sánh với nguyên anh kỳ đỉnh phong toàn lực ra tay đấy. Nhưng nếu kết hợp lại, mỗi lần chỉ bắn được vài nhát rồi lại phải chờ huy động năng lượng tích tụ mới triển khai tiếp được. Như vậy đánh đồng sẽ bất lợi nha.”

“Tiên nhân không phải lũ đàn, bắn được vài lượt thì bọn họ sẽ phát hiện thời gian cooldown của chúng ta khá lâu. Lúc đấy mặc xác cái gì chiến lực cấp nguyên anh, bọn họ sẽ nhào lên đập vỡ mấy cái con quay này ngay ấy à. Đến lúc tan rã rồi lập lại đội hình rất khó.”

“Ai mà nghĩ tới anh dùng đội hình con quay để chơi trò dao cắt chứ !?”

Hoài Nam lắc đầu đáp:

“Nếu có chiến tướng tiên giới, tình huống đó mới có thể xảy ra, còn với đội hình ô hợp của bọn họ hiện tại, chỉ cần thực lực mạnh mẽ áp đảo xuất hiện, phòng tuyến của bọn họ sẽ lập tức tan vỡ. Tiên giới cường giả vi tôn, đối diện với lực lượng mạnh hơn mình nhiều lần, tiên nhân cấp dưới căn bản là chẳng bao giờ nảy sinh ra ý nghĩ chống lại cả.”

“Công kích ba lớp hình sóng về một mặt nào đấy giống như đội hình ba hàng ở thời trước kháng thần chiến, khi mỗi khẩu súng chỉ có thể bắn được một viên đạn, vậy thì anh bắn xong một cái, lập tức lui lại, để đồng bạn ở hàng sau lên bắn tiếp, sau khi thay đạn xong lại xông lên đòi chỗ, như vậy mới tạo được hỏa lực liên tiếp. Áp dụng cái này thì thời gian làm chậm sau mỗi pháo không phải vấn đề gì lớn.”

“Thế nhưng cái mạnh của loại chiến thuật này, không phải nằm ở tính liên tiếp của loạt đạn, mà nằm ở tính xung kích. Như bình thường, nếu không có hệ thống đồng bộ từ trường giữa các MS, thì chỉ cho GMS đi đầu làm tanker, chịu đòn chịu đạn, còn MS sẽ núp ở sau dùng beam saber chém sạch những gì thấy được ở hai bên. Như vậy đội hình này mới bảo đảm được sự sắc bén đề mà cắt gọt. Nhưng GMS đi đầu thì sẽ liên tục phải thay đổi hoặc trực tiếp tiêu diệt, vì bản thể to cũng là thứ dễ ngắm nhất. Một khi GMS nổ rồi, đám MS đằng sau sẽ hăm vào trận doanh của địch, càng lúc bay càng chậm, cuối cùng sẽ bị địch nuốt chửng.”

“Muốn bảo đảm tính xung kích của chiến thuật này, chỉ có áp dụng đội hình con quay mới làm được thôi. Đến lúc đó cái bất mất nhất sẽ là lớp xoáy khí

do các MS phát ra, chứ không phải GMS đứng đầu. Và thay vì các MS phải cận chiến để dùng beam saber, việc tấn công cứ giao cho GMS là được, dù sao có 3 lượt xung kích, đạn có cooldown lâu một chút cũng không sao. Nếu trúng đạn thì cái nổ sẽ là MS, rất nhanh có thể được bổ xung thay thế. “

“Nói chung thì hai cái này sinh ra là để kết hợp với nhau rồi.”

Hans trợn mắt, bộ mặt như kiểu làm sao ta biết được, cuối cùng chép miệng:

“Anh thắng, nói gì chả được.”

Hoài Nam nhún vai, từ chối cho ý kiến, liếc mắt về trung tâm căn cứ, ở trên quảng trường rộng lớn, một vùng năng lượng loạn lưu vẫn đang phát ra từng tiếng va chạm nổ mạnh đùng đoàng, lắm khi khiến cả căn cứ rung rinh theo.

“Má nó chứ, mạnh như vậy !? Đây là quái vật gì !?”

Lúc ta ngủ chuyện gì đã xảy ra !?

Hans tỉnh bơ đáp:

“Quái vật !? Maz, hình dung như vậy cũng đúng. Mấy cô gái bên cạnh tay mặt lạnh, chẳng ai giống người bình thường cả. Còn cái người xâm nhập đang đánh với họ, không phải là do anh mang vào căn cứ à !?”

Hoài Nam cảm thấy tim giật thót, cau mày hỏi:

“Ý gì đây !? Đừng có ngậm máu phun người nha.”

Hans cười cười, phất tay một cái, màn hình trong suốt hiện ra giữa phòng, quay lại cảnh ở hành lang, một camera quay được cảnh Phi Kiếm thoải mái nhẹ nhàng bước ra từ phòng của Hoài Nam

“Anh nói xem !? Đây không phải tình nhân bí mật của anh chứ !?”

Khuôn mặt Hoài Nam tái mét như một nhúm gan lợn.

Vừa được lên lon, oai phong chỉ huy một trận chưa kịp sung sướng đã sắp phải ra tòa án binh vì tội thông đồng với kẻ địch à !?

Có phải cái câu lên voi xuống chó là để chỉ tình hình lúc này hay không !?

Hoài Nam lệ rơi đầy mặt:

“Vu không, rõ ràng là cây tang vật !! Đây chính là cây tang vật...”

Trong lòng thì đã ần ần đoán ra hai cái vỏ thuốc võ trong phòng mình là để làm gì rồi. Lục Vân Tiên, tên khốn kiếp, nguoi chơi ta !!!!!!!

Hans cười cười chẳng để ý:

“Anh trai à, không chỉ có một camera quay được cái này đâu, trong căn cứ lúc đó còn có rất nhiều nhân viên theo dõi nhìn thấy. Biết sao được chứ. Camera an ninh đều được gỡ mặt lạnh mà hóa, tôi cũng không tùy tiện thay đổi được đâu ấy à. Tuy nhiên có một cách chứng minh sự trong sạch đấy !”

Hoài Nam hỏi với giọng thương cảm:

“Cách gì !?”

Hans chỉ tay lên màn hình, ở trong đoàn năng lượng hỗn mang, thân ảnh Phi Kiếm dần dần được khóa định chặt lại:

“Dùng toàn bộ khả năng của anh, giết cô ta đi. Chứng minh mình không liên quan gì cả !”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nói đến cao thủ

Đối chiến tiên nhân cấp bậc huyền tiên.

Mục tiêu có thể triệu hồi năng lượng từ không gian xung quanh với mức độ cao nhất là 49%.

Đây là chỉ số cực hạn rồi. Nếu cao hơn nữa sẽ chạm đến căn nguyên thể giới, làm không tốt có thể dẫn tới thể giới sụp đổ. 50% là trị số cân bằng chỉ có một vài tồn tại trong lục đạo đại thể giới mới có thể chạm tới được.

Thể giới sụp đổ là cái dạng thiên tai gì, Hoài Nam không thể hình dung được, nhưng nếu theo như số liệu ghi lại về sức phá hoại của nó, thật sự là khiến người ta nín thở.

Nếu như trong quá khứ, tất cả các hành tinh trong thái dương hệ đều có sự sống, đều giống như trái đất bây giờ, sau một tràng tai nạn này chỉ còn lại một trái đất nhỏ bé và hàng loạt những vì sao cần cỗi không thể sinh sôi trở lại.

Nếu như vậy, ngoài từ diệt thế ra không còn cách nào khác để hình dung sự kiện đó cả.

Cần lực lượng như thế nào mới có thể phá hoại cân bằng sinh thái cả cả một hệ thái dương !?

Cái loại tồn tại như giới hoàng, vốn dĩ không nên sử dụng lực lượng của họ trong chiến tranh. Bởi vậy từ rất lâu rồi, các giới hoàng không hề chính thức động thủ bao giờ. Nếu như hai vị giới hoàng buông tay mà đánh, bất kể va chạm, hai thể giới mà bọn họ chưởng quản có thể đồng thời hủy diệt, giống như thái dương hệ trong quá khứ. Giới hoàng tồn tại là để bảo vệ thể giới của họ, cái loại đả kích hủy diệt này giống như phủ nhận đi giá trị tồn tại của chính bản thân họ.

Vậy nên ngoại trừ 65 triệu năm trước, giới hoàng chiến chưa bao giờ xảy ra lần nào nữa cả.

Giới hoàng không thể chiến đấu, vậy thì cận giới hoàng, chính là chủ lực mạnh mẽ nhất trên chiến trường. Giống như đầu đạn hạt nhân ở mỗi quốc gia trước thời kháng thần chiến. Gần như bọn họ cũng chỉ có tác dụng uy hiếp và đánh những chiến dịch trọng yếu nhất, không thể thất bại.

Vậy mà hôm nay, cái gã trên ti vi này lại yêu cầu mình làm thịt một cận giới hoàng !?

Không nhìn thì thôi, nhìn tới số liệu của Phi Kiếm trên màn hình, Hoài Nam mới chính thức cảm nhận được sự mạnh mẽ của cái loại quái vật mang hình dáng cô gái này.

Nếu so sánh đơn giản một chút, một gã trúc cơ kỳ, chiến lực phổ thông nhất của 9 tầng trời đầu tiên, được coi là 1 đơn vị. Thì Kim Đan kỳ, được coi như một đoàn trọng binh, chiến lực 10 đơn vị. Nguyên Anh kỳ là đặc công tinh anh, 100 đơn vị. Hóa Thần kỳ có thể coi là vũ khí cấp chiến lược, 1000 đơn vị. Thế nhưng riêng cái cô Phi Kiếm này thôi, chỉ số đánh giá đã đạt tới...

1 triệu !?

Gấp 1000 lần vũ khí chiến lược !?

Phải biết rằng tính toán sơ bộ cho thấy, dùng bom hạt nhân chọi vào tu chân giả hóa thần kỳ, xác suất giết chết được hẳn cũng chỉ có khoảng 30% mà thôi. Đây là trong tình trạng đối phương bị bất ngờ và không biết bom nguyên tử là thứ gì.

Mạnh gấp 1000 lần sức công phá của bom hạt nhân, là cái loại tồn tại gì, làm sao sinh ra được trên đời !? Hoài Nam không thể tưởng tượng được.

Đây chỉ là so sánh trên số liệu, trên thực tế những thứ vũ khí như bom hạt nhân vốn chẳng có uy hiếp gì với những tồn tại ở cấp độ này cả. Vì bom vừa nổ, sóng xung kích chưa kịp lan đến, người ta đã có thể cao chạy xa bay rồi.

Chạy nhanh hơn tốc độ lan tỏa của vụ nổ, đối với những người này vốn chẳng phải chuyện gì đặc biệt. Thể giới này trong mắt bọn họ thực ra chắc cũng giống như đang đứng yên vậy thôi. Đến cái gã mặc quần sịp ngoài quần dài toàn lực thi triển tốc độ, thể giới cũng giống như đang ngưng đọng thời gian vậy mà. Muốn dùng bom công phá, trừ khi là đối tượng đứng yên cho đánh.

Hoặc xài những thứ như khẩu siêu pháo nổi tiếng của tập đoàn IMI, cái mà trong kháng thần chiến suýt chút nữa thổi bay luôn mặt trăng ấy. Thế nhưng cái loại pháo trực tiếp rút năng lượng từ cube như vậy, trên thể giới vốn chỉ có một khẩu thôi à.

Hoài Nam buông tay thở dài, đối với loại tồn tại mạnh mẽ thế này, GMS hay MS cũng chỉ là mấy con kiến loi choi mà thôi. Đội hình có thể tăng sức chiến đấu của bọn họ lên 200%, 300%, hay có là 1000% đi nữa thì đứng trước cái tồn tại quái vật này, vẫn không có cách nào nói chuyện.

“Chịu thôi, tôi không làm được.”

Hoài Nam thành thật nói. Trước thực lực tuyệt đối, hẳn cũng bó tay hết cách. Dù đánh thắng một trận, hẳn đang rất hưng phấn, nhưng cũng vẫn đủ tỉnh táo.

“Vũ lực quá áp đảo. Tôi còn nghi căn cứ này không đủ cho cô ta chém giết. Với tài nguyên hiện tại của chúng ta, không có cách nào để chiến thắng tiên nhân cấp độ này. Leo lên chục tầng trời nữa thì may ra. Ở đó linh khí đậm đặc hơn, pháo linh tử và những vũ khí khác cũng sẽ thay đổi trên diện rộng, tuy vậy muốn trực tiếp giết chết cô ta rất mệt mỏi.”

Linh tử có khả năng thay đổi kết cấu vật chất, thường là giúp chúng tinh lọc thuần khiết và mạnh mẽ hơn. Đối với phạm nhân, những người chưa từng tiếp xúc với linh tử bao giờ, bọn họ cảm thụ được chỗ tốt của tiên giới rõ nhất với thân thể mình. Càng lên lên tầng trời cao hơn, phạm nhân càng mạnh mẽ. Đây cũng là một trong những lý do LHQ ủng hộ IMI tiến hành tiên giới chiến. Dù sao nếu như có một ngày nào đó, cube không còn bảo hộ cư dân trái đất, bọn họ trước mặt thần tộc chỉ là một lũ dê béo chờ làm thịt. Lúc đó thì có thêm vào cái IMI cũng chẳng chịu nổi đại quân thần tộc đổ bộ.

Thần tộc, thứ sinh vật mạnh mẽ tuyệt đối, vừa mới sinh ra đã được thần mạch hỗ trợ, chiến lực đã đạt tới 10% cube. Hơn nữa rất nhiều thần tộc bất tử, bất lão, khoa học công nghệ cũng phát triển tới mức cực hạn. Vừa mạnh, vừa sống lâu, lại có học thức đứng đầu 6 đại thế giới. Địa vị của thần tộc luôn khiến người ta nhìn lên mà sợ hãi và kính ngưỡng. Nếu không phải có cube do long tộc để lại bảo hộ, nhân loại chẳng là cái đinh gì với thần tộc cả, cái từ nhân giới chắc cũng chẳng có luôn.

Bởi vật hơn ai hết, nhân loại yếu ớt đối với sức mạnh luôn luôn có một sự thèm khát cao độ. Tiên giới chiến chỉ vừa có chút khả thi, liền đạt được sự đồng thuận chưa từng có. Chỉ có mạnh mẽ lên mới có thể bước ra từ cái bóng bảo hộ của cube, chính diện nghênh tiếp chúng thần. Kháng thần lịch, không chỉ đơn giản là một cách gọi, nó còn đại diện cho từng năm tháng ngẩng đầu của nhân loại dưới gót chân dẫm đạp của chúng thần.

Mục đích của IMI là gì khi tiến hành tiên giới chiến, không ai biết. Nhưng đối với nhân loại thì cực kỳ rõ ràng, tiên giới chính là bàn đạp để bọn họ bước lên cùng vũ đài với thần chúng, là cơ hội thay đổi định mệnh của nhân giới. Thần tộc luôn luôn tồn tại, giống như một thanh damocles treo trên đầu nhân tộc, một ngày chưa trở lên mạnh mẽ hơn, các lãnh đạo thế giới đều không thể ngủ yên.

...

Hans cũng thừa biết với vũ khí trong căn cứ hiện tại, muốn giết Phi Kiếm thì cái giá phải trả tuyệt đối là rất lớn, đối với câu trả lời của Hoài Nam, cũng chẳng ngoài dự liệu, chỉ nói:

“Tôi không bảo anh trực tiếp đối đầu với cô ta.”

“Muốn tôi tiến hành phá hoại tiết tấu chiến đấu của cô ta !?” Hoài Nam nhìn mấy bóng người đan xen trong vùng năng lượng hỗn loạn chăm chú nói.

“Ừ, chiến đấu với cấp bậc của bọn họ, chỉ một chút phân tâm thôi cũng đủ khiến chiến quả thay đổi. Thế giới cao thủ là vậy đấy, sinh và tử chỉ trong một cái chớp mắt của chúng ta thôi.”

Hoài Nam vẫn lắc đầu đáp:

“Vô ích, chúng ta không khóa được mục tiêu. Rủi rủi bắn trúng người phe ta bên trong thì mệt lắm. Với lại, ai ở trong đó vậy !?”

“Đại nữ hoàng, Stellar, bà cả của chủ tịch, và Bạch Thư ký, bỏ nhí.” Hans cười cười đáp.

“Má, gã này đào đầu ra nhiều đàn bà cường hãn như vậy, không sợ mệt chết sao !?” Hoài Nam nhảy dựng lên, ánh mắt rực cháy lửa ghen tị.

Có thể đối chiến với cận giới hoàng, chắc chắn đều là cận giới hoàng.

Có ai nghĩ tới bà chủ của tập đoàn IMI ngày ngày vẫn xuất hiện trên mặt báo, thực ra là một cái cường giả dậm chân thôi cũng khiến đại địa run rẩy chứ.

“Cơ mà...” Hoài Nam chợt nghĩ tới một vấn đề khá nghiêm trọng:

“Cận giới cận giới hoành đánh nhau ngay trong căn cứ, tại sao chúng ta vẫn bình yên vô sự thế này !?”

Đám này chính là vũ khí siêu cấp có thể diệt tinh nha.

“Anh không nhận ra à !? Năng lượng dư thừa do bọn họ đánh nhau ra đều được căn cứ dùng ống dẫn đặc biệt hấp thụ. Anh nghĩ pháo năng lượng linh tử lấy nguồn cung ở đâu !? Kết cấu của căn cứ được thiết kế vốn để hấp thụ chấn động và năng lượng mà. Đám cận giới hoàng này chính là pin sạc tốt nhất nha.”

Hoài Nam không cho là đúng nói:

“Kể cả như vậy, lực phá hoại mạnh mẽ bộc phát trong chốc lát không phải thứ có thể hấp thụ trong một lần được. Hấp thụ cần nguồn cung ổn định và từ từ. Bọn họ đánh nhau đều là loại bộc phát bộc phá, vốn dĩ không thể hấp thụ được.”

Hans kiên nhẫn chỉ lên màn hình, mở chế độ quay chậm, giải thích:

“Vì thế chúng ta mới cần hai người đánh với Phi Kiếm. Nhìn cho kỹ...”

Hoài Nam dõi mắt lên màn hình quay chậm, thân ảnh Phi Kiếm, Bạch Cửu vĩ và Stellar đều hiện ra thoáng rõ ràng, kiếm và đao va chạm loang loáng, mang theo bạch hỏa và linh lực bùng phát ra từ phía, lập tức bị một thân ảnh bay xung quanh đánh tan thành từng đạo năng lượng ôn hòa cho căn cứ hấp thụ.

Bạch Cửu Vĩ không hề tấn công Phi Kiếm, cô ta chỉ đi vòng quanh, đánh tan bất cứ năng lượng xung kích nào có thể ảnh hưởng đến căn cứ. Bởi vậy từ bên ngoài nhìn vào, chỗ bọn họ đánh nhau đều là một đồng năng lượng hỗn loạn, thế nhưng tất cả vẫn nằm trong vòng không chế, căn cứ vốn dĩ không phải chịu bất cứ tổn hao thực chất gì.

Hans cười hi hi nói:

“Tác dụng của cao thủ là vậy đấy.”

Chương 36: Tìm người đánh cao thủ

Giá trị của cao thủ nằm ở đâu !?

Đối với chiến tranh cấp độ thế giới này, một vị cao thủ đều có thể tương đương với mười cái binh đoàn vũ trang cực hạn của nhân loại. So sánh thì giá tiền để bồi dưỡng một vị cao thủ cấp độ cận giới hoàng, dùng để chế ra 1000 đầu đạn hạt nhân còn khả thi hơn.

Khả năng bùng phát lực lượng, tốc độ, sức mạnh, khả năng cơ động. Tất cả đều vượt xa giá trị của bất kỳ loại hình binh đoàn nào.

Nếu không phải cao tầng của IMI cũng có cao thủ tọa trấn, chỉ một mình Phi Kiếm này thôi cũng đủ sức quật nát cả căn cứ nhân loại ở tiên giới.

Nhưng nếu chỉ có một cao thủ để đấu lại với cô ta, năng lượng cuồng bạo và sóng xung kích cũng có thể hủy luôn cả tầng trời thứ nhất chứ đừng nói tới căn cứ nhân loại đóng quân ở đây.

Cao thủ va chạm, chính là giống như đem hai quả bom khinh khí chọi vào nhau ở trước thời kháng thần chiến. Là lực lượng phá hoại không thể chống cự.

Bởi vậy mà sự xuất hiện của Bạch Cừu Vĩ giống như cung cấp cho toàn căn cứ một vị bảo mẫu mạnh mẽ. Tốc độ của cô ta còn nhanh hơn cả Phi Kiếm và Stellar cộng lại, đối với bất cứ dư lực công kích nào hai người đánh ra đều có thể nhẹ nhàng đánh tan thành nguyên tố ôn hòa, để cho căn cứ thoải mái hấp thụ.

Bên dưới căn cứ, những bình chứa năng lượng cứ thế nhích dần lên trị số dự trữ của mình. Khiến cho Hans, người trực tiếp quản chế hệ thống tự động của căn cứ thâm hô sung sướng, chỉ hận mấy người này không đánh lâu thêm một chút. Nhưng kể cả như vậy, bất kỳ ai cũng biết, một khi Bạch Cừu Vĩ trượt tay không thể đỡ lấy một tia năng lượng phá hoại nào từ hai người kia phát ra, đối với căn cứ này chính là một hồi bi kịch.

Lúc trước vì King của IMI còn ở đây, Phi Kiếm mới phải lén lút xâm nhập, không dám tạo ra động tĩnh quá lớn. Còn bây giờ cô ta chẳng có kỵ gì, buông tay mà đánh, sập luôn tầng trời này cũng chẳng sao.

Cận giới hoàng toàn lực ra tay không có kỵ, có thể thấy áp lực mà Bạch Cừu Vĩ đang gánh hộ căn cứ lớn đến mức nào.

“Thật là một người phụ nữ vĩ đại mà !” Hoài Nam tặc lưỡi cảm thán.

“... Vậy đó, nói chung là nên sớm giải quyết, nếu không rủi rủi thím Bạch mới tay, tôi thì chắc không sao, nhưng anh thì chắc chắn sẽ anh dừng ra đi cùng căn cứ luôn đó.” Hans vừa cười vừa giải thích cho Hoài Nam.

“Chậc, ca này khó.” Hoài Nam nhăn mày, hần tạm thời cũng chưa có biện pháp nào.

Đột nhiên trong đầu có cái bóng đèn rực sáng, Hoài Nam nheo nheo mắt, ve cầm hỏi:

“Đội hình con quay !?”

“Hả !?” Hans ngớ người hỏi.

Hoài Nam lập tức bắn lên thanh:

“Đội hình con quay do liên kết tĩnh điện tạo ra một lớp từ trường chia sẻ và khuếch đại năng lượng dồn vào đầu mũi khoan. Cứ 19 đơn vị sẽ tổ hợp thành một khối. Nếu như dùng 19 khối tổ hợp thành một khối to thì sao !? Rồi dùng những khối to đó tổ hợp thành một khối chung cực !?”

Hans ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Trên lý thuyết thì có thể, nhưng lúc đó áp lực ở cái GMS đứng đầu mũi khoan sẽ rất khủng khiếp, chúng ta còn có gần 8000 MS, 400 GMS, như vậy có thể kết hợp tạo ra khoảng 400 mũi khoan. Tương đương với lực lượng của 400 cao thủ nguyên anh kỳ đỉnh phong, sau đó lại tiếp tục tổ hợp, khuếch đại lần nữa... Á, đạt đến 39% sức mạnh cube. Cấp độ chân tiên rồi !!!!!”

Nhưng sau đó lại ảo não:

“Nhưng áp lực ở đầu mũi khoan lớn như vậy, chỉ sợ chiếc GMS ở đầu chịu tải sẽ bị năng lượng ào ạt truyền vào khiến cho nó banh xác ngay ấy à.”

Hoài Nam cũng thờ dãi:

“Nếu như có một chiếc GMS thật xịn là được rồi.”

Hans sực nhớ ra một thứ, ngần ngừ rồi cũng nói với giọng không chắc:

“GMS thật xịn, à... cái này... nói ra thì đúng là có một cái đấy!”

...

Cửa phòng giam mở ra, Trung Thành neho neho mắt nhìn về đường sáng qua khe cửa, bóng dáng Hoài Nam xuất hiện, ánh mắt tò mò nhìn hán.

“Anh vậy mà bị giam thật đấy à!?”

Trung Thành cười khổ: “Chỉ sao. Ăn trộm cơ mật của tập đoàn, người ta không đem tôi xử bắn đã còn nhẹ nhàng rồi.”

Hoài Nam cười ha ha bảo: “Nếu xét tội thì giờ này anh đã mò xanh yên vị rồi. Nhốt anh ở đây, hình như chỉ là để tìm cách gỡ thứ đó ra thôi.”

Trung Thành nhắc tay lên, chỉ vào cái vòng tay kim loại trên tay mình:

“Cái của nợ này đúng là phiền phức. Từ lúc có nó, tôi đã bị đem đi xét nghiệm, trích máu không biết bao nhiêu lần rồi. Thiếu chút nữa là bị cưa tay luôn. Đám nhân viên nghiên cứu đang nghĩ cách làm giả nhịp đập trong động mạch của tôi để đánh lừa cảm biến của nó, có vẻ sắp thành công rồi đấy.”

Trong phòng giam đột nhiên hiện lên một màn hình trong suốt, Hans lại xuất hiện như một bóng ma, tiếp lời Trung Thành nói:

“Không chỉ vậy đâu, riêng clone của anh đã có mấy bản rồi. Dùng genre của anh để chế tạo, đến nhịp đập trái tim và sóng não cũng y chang luôn. Thế nhưng cái mã khóa này thật là ác, như vậy cũng không lừa được nó nữa. Xem ra từ giờ đến hết đời anh phải sống với nó thật rồi.”

Mở mồm ra là muốn Clone người khác, thằng cha này cuồng clone thì phải. Giá trị quan thật là lệch lạc quá đi đó mà.

Trung Thành cười gượng, cái món quà này của em gái thật sự là phiền toái. Hán ho nhẹ đổi chủ đề:

“Bỏ qua việc đó đi, người là người không chế bộ phận tự động của căn cứ đúng không!? Lúc ta bị đem đi thí nghiệm có thấy người vài lần trên màn ảnh giám sát. Tìm ta có việc gì!? Cậu nữa, Trung tá, ngoài kia có chuyện gì à!?”

Hoài Nam cầm một tờ công văn, đưa lên vẩy vẩy:

“Từ giờ anh được tự do. Tôi chính thức tuyển nạp anh lần nữa gia nhập tiểu đội trực thuộc.”

“Có nhiệm vụ giao cho anh ngay bây giờ.”

...

Giữa trung tâm căn cứ, Phi Kiếm và Stellar đã chém giết tới đỏ mắt.

Đạt tới cảnh giới cận giới hoàng, gờ tay nhắc chân đều là sát chiêu, thủ đoạn bảo mệnh cũng có rất nhiều, muốn nhanh chóng giải quyết đối phương cực kỳ khó.

Cho dù hai người toàn lực liều mạng chém giết, vẫn như cũ hao phí thời gian không nhỏ mới thấy được chiến quả rõ ràng.

Tốc độ của Phi Kiếm nhanh hơn Stellar, công kích của cô ta cũng đa dạng, quỷ dị hơn. Thế nhưng bạch hỏa bao quanh Stellar khiến cô ta giống như một con nhím khó gặp. Công kích vật lý bình thường vừa lại gần đều bị đốt thành cho trong khoảng khắc. Công kích năng lượng nếu không đủ mạnh thì không thể xuyên qua, thế nhưng muốn có công kích đủ mạnh, thời gian tụ lực để đánh ra không phải là ít.

Chênh lệch hai người rõ ràng là có, nhưng không lớn, một chút chênh lệch này cũng đủ cho Stellar làm ra ứng biến. Tuy thỉnh thoảng cũng mang tới vài vết thương nhỏ, nhưng tổng thể mà nói, suy giảm chiến lực là không lớn.

Đến bây giờ Phi Kiếm cũng chưa nhận lấy một vết thương nào, thế nhưng tâm tình vẫn không thể nói là tốt được.

Quân đoàn Kim đan, vậy mà bị diệt rồi.

Một đám vô dụng.

Toàn bộ chiến lực cấp cao của Trường Sinh Đảo ở tiên giới đã bị mình và Vương Tử Trực kéo ra, hơn nữa còn bắt chấp mặt mũi giấu Lục Vân Tiên móc ngoặc với Athena ở thần giới, cùng lúc tấn công ở địa cầu. Có thể nói đây là thời điểm Trường Sinh Đảo suy yếu nhất.

Không có giới hoàng như King tọa trấn, không có cao thủ áp trận, chỉ là một đám kiến hôi mặc giáp mà thôi..

Chỉ có như vậy thôi mà....

Phi Kiếm hận tới ngứa răng. Chiến lược của đám kim đan kỳ cao hơn rõ ràng, chỉ cần tổ hợp thành đại sát trận, làm tốt một chút, đối phó với cao thủ chân tiên cũng miêng cường chống lại được. Một vị chân tiên phủ xuống, với cái căn cứ nhỏ nhỏ này, chính là phẩy tay một cái cũng có thể hất bay.

Vậy mà đám đó toàn quân bị diệt, phạm nhân gần như không tổn hao lông tóc gì.

Thật không còn gì để nói.

Hơn nữa bên cạnh còn có một Bạch Cừu Vĩ mặt cười như hoa, tâm như rắn rết nhìn chăm chăm, tâm tình Phi Kiếm phiền muộn tới cực điểm.

Nếu như Bạch Cừu Vĩ không có kỳ cái căn cứ này sẽ tan tành khi ba người toàn lực xung kích, mình đã sớm bị đánh đến luống cuống tay chân. Để lâu một chút, có lẽ cũng phải bỏ mạng tại đây rồi. Một mình Bạch Cừu Vĩ đã là cái phiền toái lớn, đây là cái thứ quý quái chạy khắp lục đạo mà chưa từng bị ai tóm được bao giờ đấy.

Nhìn Bạch Cừu Vĩ nhẹ nhàng đánh tan năng lượng rồi lại thối lui ra khỏi vòng chiến, để Stellar hùng hổ chém giết quên trời đất, Phi Kiếm dần dần cảm nhận được...

Con mụ này, lại lấy mình làm đá mài dao, để đại nữ hoàng rèn luyện khả năng chiến đấu !?

Đáng giận.

Phi Kiếm xoay người, quanh thân xuất hiện vô số tiểu kiếm, vung tay lên, kiếm minh xung động, linh lực xung quanh liên tục đổ về, mỗi kiếm chém ra một đạo quang mang bất động, giống như một cái lưới lớn chụp lấy Stellar.

Bạch hồ hồn đao trên tay Stellar lập tức biến đổi hình dạng thành chiếc thương bạc, Stellar xoay tít cán thương, cắn đứt toàn bộ kiếm khí xuất hiện bên mình, vừa hoàn thành một lần tụ lực rồi cong mình, ném mạnh mũi thương về phía trước.

Phi Kiếm hừ lạnh, tiểu kiếm quanh thân như đàn cá nhao nhao bay tới che chắn trước người cô ta.

Một tiếng nổ mạnh, không khí chấn động kịch liệt, sóng xung kích lan tỏa tứ phía, thậm chí không gian mơ hồ có dấu hiệu nứt vỡ, từng đường kẻ màu đen chằng chịt xuất hiện ngoằn ngoèo từ đường va chạm. Bóng dáng Bạch Cừu Vĩ như u linh xuất hiện, thủ chương nhẹ nhàng đánh ra, năng lượng cuồng bạo thoáng chốc ôn hòa lại, nhưng những vùng rách trong không gian nhất thời không cách nào triệt tiêu, vừa hay cản trở giữa vị trí của cô ta với Phi Kiếm.

Nurong theo dư lực vụ nổ, thân ảnh Phi Kiếm thoáng chốc bay ngược về phía sau, lộn vòng trngj một cú, đập lên một thanh tiểu kiếm đã biến lớn như cánh cửa, xoay người bay vút lên.

“Cô ta muốn chạy.” Bạch Cừu Vĩ ngạc nhiên nói.

“Đừng hòng thoát !” Stellar giận dữ hét lớn. Mũi thương bạc mang theo bạch hỏa đã bay ngược trở về trên tay. Lửa trắng lại bùng nổ, quấy lấy mũi thương khiến nó tỏa ra quang mang khiếp người, một lần nữa ném ra.

Phi Kiếm tiện tay bắt lấy một thanh tiểu kiếm trôi nổi bên mình, mạnh mẽ chém ra một kiếm đỡ lấy. Không có chỗ mượn lực cần thiết, một thương này chấn cho cô ta khí huyết nhộn nhạo, thân ảnh thoáng đình trệ một giây. Nhưng mũi thương cũng bị đánh tan bạch hỏa giá trị, bay tới một góc xa tít trước ánh mắt phẫn nộ của Stellar.

Phi Kiếm lau một giọt máu bên khóe miệng, điều khiển tiểu kiếm to lớn dưới chân, muốn xoay người rồi đi. Thế nhưng đúng lúc này, bản năng sinh tử cảnh báo kịch liệt.

Từ tít xa xoi ở tận đầu bên kia căn cứ, một chùm quang hạt mật độ dày đặc khiến người phá không bắn qua đây. Càng bay càng kéo theo nhiều linh lực gia trì, càng áp súc, đến cuối cùng kích cỡ chỉ bằng một mũi tên.

Thế nhưng cảnh báo trong lòng Phi Kiếm nhảy lên kịch liệt.

Mũi tên này, tuyệt đối không thể đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hợp kích, giết huyền tiên

“Đây là... AI !?”

Trung Thành thoáng sững sốt, vậy mà trong cái vòng tay em gái đưa cho mình, lại chứa hẳn một đầu robot khổng lồ thế này đây.

Ở trong một màn hình lơ lửng cạnh Trung Thành, Hans gật đầu giải thích:

“Ừ, siêu robot thế hệ mới, sử dụng năng lượng nguyên tử, khác với GMS sử dụng kim đan, chiếc AI – prototype này hoàn toàn là công nghệ của trái đất, đi hẳn theo một đường riêng với khoa kỹ thần tộc và ứng dụng năng lượng tiên giới.”

“Có thể nói, đây là vũ khí nguyên bản nhất thuộc về loài người.”

Hoài Nam đứng một bên huyết sáo, nghe thật là to tát. Đồng thời cũng nheo nheo mắt đánh giá thứ vũ khí mang hình dáng người khổng lồ này:

“Cao 20m, nặng 18.4 tấn. Có khả năng transform thành chiến cơ để gia tăng 135% tốc độ di chuyển. Lõi năng lượng nhiệt hạch mạnh gấp mấy trăm lần so với năng lượng giải phóng từ việc bắn phá kim đan. Từ số liệu mà xem xét, thực lực cơ bản... ồ, tương đương với hóa thân kỳ đỉnh phong cao thủ ở tiên giới.”

Hans cười đáp:

“Thứ này chưa thể sản xuất đại trà được. Đây là nguyên mẫu, làm hỏng thì sẽ mất thời gian tổ kiến lắm đấy. Nếu một ngày nào đó, vấn đề nguyên liệu và năng lượng được giải quyết, một binh đoàn hóa thân kỳ, chắc chắn, muốn quét ngang tiên giới cũng có khả năng.”

Sau đó lại nhỏ giọng bổ sung: (nếu như đám chân tiên không xuất hiện).

Trung Thành đưa tay lên vuốt vuốt vào chân của chiếc GMS đặc biệt này, có hơi trầm mặc.

Đây là món quà đầu tiên em gái đưa cho hắn. Đại khái chắc là nghĩ rằng, với thứ quý giá cần được bảo mật này, hắn và nó sẽ được ở nơi an toàn nhất, cách xa tiền tuyến đây. Định ngăn cản mình liều mạng ngoài chiến trường với chút tiểu xảo như vậy, thật là ngốc nghếch.

Ngẩng đầu lên nhìn lại. Toàn thân GMS màu xám đen, làm bằng chất liệu gì không rõ. Nhưng chắc hẳn là quý giá hơn Orihancol nhiều lắm. Lớp vỏ kim loại có khả năng hấp thụ động năng và phân tán xung lực. Cho dù chịu một kích toàn lực của hóa thân kỳ cao thủ, cũng có thể bảo trì nguyên dạng mà không tổn hao gì. Khoang lái nằm ở vùng ngực có phần gồ lên. Mở bảng điều khiển nhỏ ở chân GMS ra đánh mật mã vào, toàn thân người khổng lồ này tự động ngồi xuống đưa tay ra. Trung Thành nhún mình nhảy lên bàn tay nó. Thuận thể trèo vào từ cửa khoang điều khiển mới bật mở.

Bên trong rộng rãi thoải mái, có chứa ba người một lúc vẫn vừa. Ở bên phải ghế là thực phẩm dinh dưỡng, nhằm cung cấp cho phi công trong điều kiện cần chiến đấu lâu dài, ở bên trái là kính mắt tăng cường thị lực, giúp phi công bắt được chuyển động của những vật thể di chuyển nhanh hơn âm thanh. Gánh nặng lên não bộ của thứ này rất khủng khiếp, là một trong những yếu tố khiến phi công tham gia tiên giới chiến xác định là không sống thọ. Trung Thành thì chẳng cần, mắt của hắn có cấu tạo đặc biệt hơn người, gọi là linh động nhãn. Bất kể vật thể chuyển động nhanh đến đâu, mắt hắn đều có thể theo kịp, chỉ là đôi khi cơ thể không kịp phản ứng mà thôi. Đây là con mắt huyền thoại trong giới bắn tia mà nhiều xạ thủ ước ao. Bảng đôi mắt này và khẩu TIMI đặc chế của riêng mình, hắn đã giết chết vô số địch thủ mạnh mẽ hơn bản thân không chỉ chục lần.

Ngay ở trận chiến thứ nhất, mình hắn cũng đã giết chết hơn 20 gã kim đan kỳ, thành tích khiến bất cứ quân nhân nào tham gia trận đó đều phải trầm mặc xấu hổ.

Cửa khoang lái đóng lại, mắt GMS sáng lên, vỏ thép từ màu xám đen dần dần chuyển thành màu xanh trắng, đây là hiệu ứng phản quang do một lớp năng lượng hồ bao bọc bên ngoài GMS hình thành lớp bảo vệ kép, khiến sức phòng ngự của nó tăng lên nhiều lần.

GMS đứng thẳng dậy, vóc người khổng lồ hoàn mỹ đầy góc cạnh, từng đoạn dây chằng kín đáo ẩn dưới lớp vỏ giáp vẫn không hề giấu đi vẻ đẹp từ sự tinh tế trên cái thô bạo. Sau lưng có tám ụ phản lực, đảm bảo gia tốc của nó đạt được trị số cực hạn vượt qua bất cứ loại GMS nào hiện hành. Năm tay thô to, giáp ngực phủ lên như một giọt nước với những đường cong mịn màng, vùng eo nhỏ nhắn nhưng vẫn gắn thêm hai cục phản lực bên hông để đổi hướng cấp kỳ. Đây là một cự nhân trọng giáp vô cùng linh hoạt và đáng sợ.

Dù vậy, tất cả vẫn không đáng sợ nhất bằng tiếng nói trong khoang lái mà Trung Thành nghe được:

“Hệ thống hỗ trợ phi công – Auto Intelligence – AI prototype trình diện. Hân hạnh gặp cậu, sĩ quan Trung Thành.”

Trung Thành giật mình, có chút khiếp sợ:

“Người đang chào ta !?”

“Xác nhận, ngoại trừ cậu, trong khoang lái này không còn ai khác.”

“Người có thể nói chuyện à !?”

“Xác nhận, để giao tiếp cơ bản không thành vấn đề, nếu như muốn ám chỉ nghĩa đen và nghĩa bóng, tôi cần được kết nối với internet để sưu tầm các tình huống đặc trưng và thành ngữ tục ngữ thông dụng.”

“...”

Ở bên ngoài, Hoài Nam có chút mất kiên nhẫn, khoanh tay ve cằm, một chân dậm liên tục xuống mặt sàn kim loại.

“Gã này chết trong đó rồi hay sao !? Hay là bên trong do mới sản xuất nên chưa lắp đặt hệ thống điều hòa sinh học, phi công ngộp thở chết tiêu rồi.”

Hans tròn mắt đáp:

“Anh nghĩ ra à. Chắc là đang mất thời gian câu thông với trí tuệ nhân tạo bên trong thôi.”

“Trí tuệ nhân tạo!? Thế bắt nào!? IMI làm được thứ đó rồi cơ à!?” Hoài Nam sững sốt. Trí tuệ nhân tạo, nghe thì đơn giản lắm, nhưng tạo ra một thứ máy móc có tư duy không dễ hơn chút nào so với sáng tạo sinh mệnh, không phải cứ nghe – hiểu và biết làm theo lệnh thì được coi là trí tuệ nhân tạo đâu à.

“Tổng thể mà nói thì còn chưa hoàn thiện lắm, bây giờ nó mới như một đứa trẻ sơ sinh, chỉ có tác dụng hỗ trợ phi công điều khiển GMS mà thôi. Đến sau này hoàn thiện rồi, phi công chẳng còn cần thiết nữa, GMS sẽ hoàn toàn tự động hóa, kỷ nguyên của robot binh đoàn sẽ tới.” Hans nghĩ tới viễn cảnh tương lai, có chút vui vẻ.

“Mà, ngày đó còn xa lắm.”

Đang nói chuyện thì GMS bắt đầu thử cử động, hệ thống điều khiển của nó cũng không khác nhiều lắm so với GMS thông thường, Trung Thành vận dụng một lúc đã tương đối quen thuộc. Từ bên trong GMS truyền ra tín hiệu:

“Tạm thời được rồi, giờ tôi phải làm gì!?”

...

Giống như một cái lưới phân bố như một mũi khoan lớn ngay rìa căn cứ. Từng luồng năng lượng áp súc cao độ kết nối hơn 400 đơn vị GMS, lại chia thành từng luồng nhỏ hơn nối tới 18 MS mỗi đơn vị.

Ở ngay vị trí trung tâm và cũng là mũi nhọn của đội hình, một chiếc GMS màu xanh trắng từ dưới hầm căn cứ bay ra, quang hạt sau lưng trải dài như sao băng, lung linh như thực chất, kết nối với 18 khối đội hình lớn do toàn bộ GMS và MS trong căn cứ tổ hợp thành.

Đường dẫn năng lượng nhanh chóng kết nối, súng quang trên tay AI liên tục tích tụ năng lượng vào, chẳng mấy chốc đã nóng đỏ lên.

“Cảnh báo, năng lượng vượt mức áp lực cho phép.”

Giọng nói của AI bên trong khoang lái đề tỉnh Trung Thành, hần lập tức dứt khoát buông súng.

Bùm.

Khẩu súng vừa rời khỏi GMS, mất đi hệ thống ổn định nguồn năng lượng áp chế, lập tức biến áp rồi nổ tung như một khối bom nhỏ.

Có con mắt quan sát đặt khắp căn cứ, ở trong phòng điều khiển chỉ huy, Hans tắc lưỡi nói với Hoài Nam:

“Không được rồi, áp lực của năng lượng cấp độ chân tiên vẫn quá lớn, lớp vỏ của AI có thể chịu được, nhưng nó là nguyên mẫu, chưa hề có vũ khí sản xuất đi kèm. Dùng súng quang thông thường độ lên mấy lớp vẫn chịu không nổi.”

Đột nhiên lúc này, dị tượng xảy ra, xung quanh thân AI dần dần hiện lên hư ảnh của một con rồng màu xanh khổng lồ, khí thế bàng bạc tỏa ra, tang thương mà cổ phác. Sau đó hư ảnh con rồng rất nhanh phân giải thành từng điểm sáng, cuối cùng tổ hợp thành một cây cung khổng lồ nằm trên tay AI.

Hans giật mình thốt lên:

“Bảo khí - Thanh long cung.”

“Ý, đó chẳng phải cây cung của ShenJian à!?” Hoài Nam cũng ngạc nhiên vô cùng. Tư liệu về cây cung của ShenJian hắn cũng đã xem qua, dù chỉ ghi vài dòng mờ mịt như là một vũ khí chiến lược, thế nhưng hắn vẫn dụng tâm nhớ kỹ hình dáng của nó. Không ngờ thứ này còn có thể biến thành khổng lồ như vậy được. Thật là đa năng.

Hans còn ngạc nhiên hơn, thanh long cung, bạch hổ bách biến, phượng hoàng kiếm, huyền vũ thủ sáo. Đây là bốn bảo vật trấn đảo của trường sinh đảo, phân biệt nằm trên tay ba vị nữ hoàng thân tín của King. Chỉ có Thanh Long cung là đặc biệt, vì nó chỉ nhận ShenJian làm chủ, chưa từng có ngoại lệ nào khác.

Vậy mà giờ đây có một con robot xài được nó, từ khi nào mà vũ khí sinh học xài được lên trên vũ khí cơ giới thế này!?

Chẳng qua thấy thân ảnh ShenJian xuất hiện trên vai AI, cái thắc mắc này rất nhanh chóng được ném ra sau đầu.

Kết hợp như vậy, thật sự rất đáng mong chờ đây.

...

Trung Thành thoáng ngạc nhiên vì ShenJian đột ngột xuất hiện trên vai AI. Ở bên ngoài GMS, năng lượng đang được đội hình con quay khổng lồ áp súc dày đặc, người thường như hắn rời khỏi MS lúc này sẽ lập tức bị năng lượng xâm thực cơ thể, chết rất khó coi.

Người này, lại mạnh lên rồi.

ShenJian là người mạnh nhất trong số các thanh niên được tuyển chọn lên thực nghiệm đảo, chỉ trong ba năm, hắn tiến bộ cực kỳ nhanh. Trên thực nghiệm đảo đã trúc cơ, mấy năm nằm vùng ở tiền giới đã lên tới Kim Đan, còn chỉ số dao động năng lượng hiện tại, hắn đã đạt tới nguyên anh rồi.

Như ở tiền giới, một tiên nhân phổ thông muốn may mắn tu luyện lên nguyên anh kỳ, cần ít nhất cả ngàn năm chui vào núi tự kỷ tu luyện. Tên này, vừa nằm vùng, vừa tham gia chiến tranh, lại vẫn có thể tiến cảnh âm âm như vậy... Không chỉ đặt ở trái đất, ở tiền giới vẫn là yêu nghiệt quái thai.

ShenJian sử dụng thần thức đặc trưng của tu chân giả, quét qua một lượt, dù cách một lớp vỏ GMS dày đặc vẫn biết Trung Thành đang thất thần nhìn hắn, nhìn không được hết lên:

“Nhìn cái gì, mau bắn đi. Tôi phải ở đây để giữ cho thanh long không cuồng bạo. Năng lượng ngoài này quá dày đặc, tôi chỉ cảm cực được mấy phút nữa thôi.”

Mấy phút đã là rất quái vật rồi.

Trung Thành bĩu môi. Cũng thoáng cảm kích cái gã thanh niên lúc nào cũng vênh mặt kiêu ngạo này. Ngoại trừ tính cách hơi có vấn đề ra, các mặt đều rất tốt. Cũng đáng kết giao. Dám liều mạng chạy tới chỗ đội hình tập hợp để đưa thanh long cung cho mình, phần can đảm này, không phải ai cũng dám làm nha.

Hít sâu một hơi, ném tất cả suy nghĩ ra sau đầu. Trong khoang lái chỉ còn vang lên tiếng nhịp thở trầm ổn. Trung Thành từ từ đưa lên ống ngắm trong khoang lái.

Ở bên ngoài, AI cũng theo động tác của hắn mà từ từ giương cung.

Năng lượng từ các MS và GMS vẫn liên tục đổ dồn vào thân AI, lại được vô số đoạn xúc tu từ Thanh Long cung mãnh liệt hút lấy, giống như một cái động không đáy, thân cung phát sáng rực rỡ, tiếng long ngâm trầm thấp rung động tâm hồn tất cả phi công.

Ai ai cũng cảm giác được, đây là một kích hung hãn nhất, thậm chí có thể sánh cùng với đại pháo hạm.

Dùng GMS bắn ra công kích cấp độ pháo hạm liên quân, lực xuyên phá sẽ mạnh mẽ cỡ nào !?

Tia năng lượng của pháo hạm luôn thô to, tàn mác ra khí thế hùng hổ dọa người, nhưng thực tế năng lượng dàn trải khiến cho lực công phá của nó bị hạ thấp đi rất nhiều. Thế nhưng dùng GMS bắn ra, lại là một khái niệm khác. Một nhát bắn từ pháo hạm có thể bình định châu lục, thì sau khi nén ép, nó có thể đục xuyên trái đất. Đây chính là ưu thế mật độ.

Ánh mắt Trung Thành dao động kịch liệt, thân ảnh Phi Kiểm giao tranh với Stellar thoáng cái bị nắm bắt, linh động nhãn dần dần phân loại toàn bộ ngoại cảnh, tình vật, đường năng lượng loạn lưu nhỏ bé, nắm bắt chính xác bóng dáng cô gái đang di chuyển vượt xa vận tốc Mach kia.

Tốc độ thật kinh khủng, chênh lệch so với người thường cả trăm ngàn lần. Cô ta cứ như ở một thế giới gia tốc, khi mà người ở đó sống mấy chục năm, người bình thường mới chớp mắt được một cái. Linh động nhãn cũng đau nhức kịch liệt dần dần mất khống chế.

“Hans, tôi không bắn được. Cô ta di chuyển quá nhanh.” Trung Thành trầm giọng nói vào bộ đàm.

“Gọi anh ra dĩ nhiên là có cách, tính cả rồi. Tôi có thể làm cho cô ta khựng lại hai giây. Cơ hội của anh chỉ có một lần thôi, làm cho tốt.”

Hai giây !?

Quá đủ rồi.

Tất cả mọi người cùng chịu áp lực không nhỏ. Trung Thành thì đau mắt như phải nhìn chăm chăm vào mặt trời, não bộ chịu tải càng lúc càng đau đớn. ShenJian phải gồng mình chịu đựng năng lượng loạn lưu bên ngoài đang đổ dồn về AI. Từng phi công cũng phải liên tục vận chuyển MS để sinh ra từ trường quán tính tăng phúc cho đợt bắn. Nếu không chỉ với việc truyền năng lượng thuần túy, tia sáng công kích sẽ không cách nào uy hiếp được cường giả huyền tiên kỳ.

Còn Hans, hắn cũng đang căng thẳng chờ đợi. Cái bầy rập từ khi Phi Kiểm bước chân vào căn cứ đã thiết lập sẵn, lúc này cũng nên dùng tới rồi.

Cơ hội...

Trung Thành nheo nheo mắt, cảm thấy đã có một tia máu rỉ ra.

Cơ hội...

ShenJian cắn răng, vận chuyển linh lực toàn thân, chống lại năng áp bên ngoài, xương cốt đau như muốn nứt vỡ.

Cơ hội...

Hoài Nam nắm chặt tay, cảm thấy mình thật vô dụng, không thể làm được gì lúc này.

Cơ hội...

Hans dùng toàn bộ những con mắt camera cường lực của mình, khóa chặt thân ảnh Phi Kiếm và Stellar, thẳng tới khi hai người bọn họ đánh ra một kích mạnh mẽ, tách biệt song phương. Phi Kiếm lợi dụng lực nổ bay ngược lại, thuận thế triệu hồi ra Phi Kiếm bay lên, cậu ta lập tức giải phóng tín hiệu kích hoạt.

...

Phi Kiếm nhìn thấy có một mũi tên năng lượng mạnh mẽ bắn về phía mình, nhưng định thần lại, tất cả chỉ là ảo giác do bản năng sinh tồn mạnh mẽ cảnh báo.

Đạt đến cấp độ này, mơ hồ đã nhìn thấu được vận mệnh của bản thân, nói quá lên một chút, chính là tiền tri sinh mạng. Biết được khi nào bản thân sẽ gặp nguy hiểm, khi nào sẽ phải đương đầu với nhân quả đã gieo.

Theo hướng ảo giác cảnh báo nhìn lại, Phi Kiếm chợt sững sốt, nhìn thấy một đội hình người sắt hoa lệ của phàm nhân, tổ hợp thành một cái hình thoi lớn, mũi nhọn chĩa thẳng về phía mình.

Thiết khôi lỗi của nhân giới !?

Thiết khôi lỗi là cách người tiên giới gọi GMS và MS, Phi Kiếm cũng không ngoại lệ. Chẳng qua trước giờ cô ta chưa bao giờ đặt chúng vào mắt. Thiết khôi lỗi chỉ có thực lực kim đan kỳ, tùy tiện phẩy tay cũng chết một mảng lớn, chẳng có giá trị gì.

Vậy mà đội hình thiết khôi lỗi này lại khiến cô ta nảy sinh cảnh báo nguy hiểm chí mạng.

Mặc kệ là gì, tiên hạ thủ vi cường. Thiết khôi lỗi vẫn chỉ là thiết khôi lỗi, một kích của chân tiên chắc chắn không chịu được.

Phi Kiếm ở trên không nhấc tay, thế nhưng không thể biết được rằng, ngay khi cô ta tách khỏi Stellar, sóng điện mạng theo chỉ lệnh kích hoạt của Hans cũng đã lan tỏa tới nơi.

Tốc độ của Phi Kiếm cực nhanh, tới khi cô ta bay lên giữa trời, kích hoạt mới hoàn tất. Thế nhưng Hans căn giờ cực chuẩn, đây chính là thời điểm tốt nhất.

Phi Kiếm đột nhiên học máu, kinh mạch trong cơ thể giống như bị thứ gì đó chèn ép khiến cho tắc nghẽn, dùng thần thức nội thị, thấy được vô số hạt nhỏ cấp độ phân tử như quả cầu gai đang không ngừng găm lên thành kinh mạch của mình.

Đây là...

Nano machine....

Toàn bộ căn cứ của nhân loại đều được tổ hợp từ vô số khối Nano machine, những cỗ máy siêu vi với kích cỡ chỉ như một phân tử. Tu chân giả không cần hít thở, nhưng trong điều kiện đối chiến mạnh mẽ với Stellar, thờ gấp vài cái là không thể tránh khỏi. Kết quả là đã hít vào không ít nano machine dưới sự điều khiển của Hans.

Vào thời điểm này, chính là giật chốt cho một kích trí mạng.

“Khốn kiếp, ra cho ta !”

Phi Kiếm lao đảo, linh lực toàn thân bùng phát, lỗ chân lông mở lớn, linh lực như khí kinh thực chất quán đi tất cả nano machine trong cơ thể, thổi tung chúng ra bên ngoài.

Thế nhưng, cô ta cũng phải khựng lại hơn một giây.

“Chính là lúc này.”

Giọng của Hans hét lớn bên trong khoang lái, nhưng Trung Thành chẳng nghe được, hần lúc này đã chẳng còn quan tâm đến thứ gì. Toàn bộ tinh lực đã dồn vào cảm biến điện từ ở đầu ngón tay. Ngay khi thân ảnh Phi Kiếm dừng lại. Hắn đã nhanh như chớp bóp cò.

Thanh long cung rực sáng, long ngâm vang vọng, dải năng lượng tụ tập được thân cung cố hữu hóa thành một mũi tên xanh biếc mang theo uy áp khiếp người, ngay lập tức bắn ra.

Xuyên phá không gian.

Ngàn dặm trong khoảng khắc.

Đến khi Phi Kiếm vừa thành công bức toàn bộ nano machine ra khỏi cơ thể, thì mũi tên đã tới trước mặt.

“Hả...”

Chỉ kịp ngậy ngốc thốt lên một tiếng.

Sau đó là một tiếng nổ đĩnh tai nhức óc, cảnh vật chìm vào đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cối xay thịt khổng lồ

Trái đất, bên trong cổ hữu kết giới của chiến thần Ares.

Nhìn từ trên xuống, chiến hạm như thác lũ đổ về vùng trung tâm, nơi những đoàn năng lượng va chạm kịch liệt, tô điểm bằng những tiếng nổ đi đùng muốn phá vỡ màng nhĩ của tất cả người tham chiến. Lại có một chiến hạm nổ tung, chiến hạm ở ngay sau nó lập tức lao lên lấp chỗ trống, khởi đầu bằng một quả siêu pháo đã sớm tích tụ đến nghẹn uất, quét ngang một đường, thổi bay một mảng lớn thân chúng, sau đó súng máy và các ụ pháo laser điên cuồng khai hỏa, tên lửa rải mịt mù như một đàn trâu trâu, hung ác trút xuống đám chiến binh thần tộc bên dưới. Khiến chấn năng lượng mờ ra, đỡ lấy vô số mũi lao bọc lửa, ngành kháng máy trăm loạt đạn pháo kích đáp trả từ bên phía thần tộc, trở lên mỏng dính. Cuối cùng, một gã cường giả cấp cao của thần tộc nhảy lên, dùng sức hết lớn xé rách khiến chấn năng lượng, đáp xuống thân hạm.

Chiến binh mặc trọng giáp bên trong ừn ừn xuất hiện liễu mình nhào tới bảo vệ mẫu hạm, lớp giáp hợp kim kiên cố chịu qua mưa bom bão đạn không tổn hao gì đứng trước cường giả thần tộc chỉ giống như xóp giòn, bị hấn búng tay đã cách không nổ tan. Không ai lùi lại, đối mặt với thần tộc hung ác tàn nhẫn nhưng mạnh mẽ, tất cả đã thành thói quen, dùng sự trợ lý trăm mặt, hi sinh tính mạng đổi lấy sự an toàn cho mẫu hạm. Vô giáp vỡ tan, cường giả thần tộc mất kiên nhẫn dẫm chân, lớp vỏ chiến hạm nún xuống. Một lỗ hồng tạo ra, cường giả thần tộc cười hung ác, nhào vào bên trong thân hạm, cười lớn muốn triển khai đồ sát. Thế nhưng hấn vừa vào trong, thân hạm đã sáng lên đỏ chói. Sau đó là một vụ nổ mạnh mẽ nhất chìm tất cả. Một loại vật chất kỳ dị nằm ở giữa thân hạm, tạo ra lực hút từ trường cực kỳ mạnh, nghiền ép và xoáy nát tất cả những thứ xung quanh trong bán kính 10km, để rồi biến thành một điểm đen nhỏ xíu trước khi tiêu thất. Cường giả thần tộc còn sống, nhưng cũng đã mất nửa cái mạng, hấp hối nhào ra khỏi vùng trời đã sạch bong với điểm đen như ma quỷ, nghênh tiếp hấn là một đoàn quang đạn rợp trời. Khiến Aeris trừ danh không cứu được mạng hấn lúc này, tia năng lượng đồng bộ với lớp kiên, đục hấn thành một cái tổ ong trăm ngàn lỗ thủng. Rơi xuống mất mạng.

Thân thể hấn tiêu thất, bay trở về thần điện ở điểm cuối chiến trường, chiến ý hùng hực khiến hấn không cam lòng dừng chiến đấu tại đây, máu và thịt vụn giống như được ma quỷ dẫn lối tụ tập dần dần về thần điện rồi ngưng thực. Mười năm phút sau, người này lại từ thần điện đi ra giống như chưa từng tổn hao lông tóc gì.

Chiến đấu trong lĩnh vực của chiến thần Ares, chỉ cần ý chí chiến đấu vẫn còn, mỗi một thần chúng được thần mạch thừa nhận là đồng loại đều trở nên bất tử bất diệt. Là những chiến binh hung hãn nhất, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, khí thế thô bạo từ đoàn quân không sợ chết chấn nhiếp bất cứ loại binh đoàn nào đối địch. So với một bầy zombie hung hãn còn đáng sợ hơn. Nhưng nhân tộc đã sớm quen thuộc với chiến pháp này của bọn họ, vô số chiến binh thần tộc nằm la liệt trên chiến trường, với tay cụt chân gãy, không ai thiệt mạng nhưng cũng vô lực tái chiến.

Dù té bào thần tính có khả năng phục hồi rất mạnh, nhưng quân đội của loài người cực kỳ đông, luôn có vô số tay bắn tỉa nhắm vào những kẻ đã bị thương nhưng không chết này, mất mười phút cái tay mới hồi phục, thì đã có người bắn đứt cái chân, đến khi cái chân hồi phục, một tràng đạn lại bắn tới khiến cho nó tiêu thất.

Có mặt đất, trận địa pháo kích nhanh chóng được thành lập, vô số cứ điểm bắn đạn tự động đã sẵn sàng dàn trải. Xe tăng quá chậm, vô quá mềm, đã sớm bị đào thải, ở tiên giới chiến chỉ là lần thử nghiệm thanh lý cuối cùng. Đối với lực công kích mạnh mẽ của thần tộc, lớp thép phòng thủ đã không còn là thiết yếu, tất cả chỉ dồn toàn lực vào sát thương và tính cơ động. Bởi vậy loại xe bắn đạn tự động này mới trở thành chủ lực trên chiến trường hiện tại.

Xe cấu tạo đơn giản, ưu tiên tốc độ cao, trên xe xếp vài thùng đạn. Các viên đạn được xếp gọn trong thùng, viên này sau viên khác. Đạn được đánh lửa bằng bộ đánh lửa điện độc lập, viên đạn tiếp theo sẽ mở ra, hoạt động như một màn trập. Tùy thuộc vào khoảng cách đạn trong thùng, thuốc súng sẽ khác nhau, bảo đảm một thời gian trễ được lập trình và lý tưởng giữa các lần bắn.

Thiết kế đơn giản đạn được nạp đầy vào thùng này không có cò và các bộ phận chuyển động làm cho súng dễ dàng hoạt động. Kết quả hình thành một con “bào kim loại”. Cái loại xe bắn bào kim loại này cũng có thể áp dụng với các súng phóng lựu. Nhưng phần gây ngạc nhiên nhất của nó - đó là tốc độ bắn: một triệu viên mỗi phút.

Mở rộng vô số tinh cầu thuộc địa, tài nguyên của nhân loại đã cuộn cuộn không dứt. Đối với LHQ, viên đạn là tài nguyên bèo bọt nhất. Một viên đạn không là vì với một thần chúng, thế nhưng một triệu viên đạn...

Ai cũng ăn không tiêu.

Dàn trải dưới trận địa của các chiến hạm là một hàng xe không thấy điểm cuối, thiết lập vừa hoàn tất, đạn đã lên lồng, chỉ theo một chỉ lệnh đơn giản, mưa đạn đã rải ra tứ tung khắp chiến trường.

Nhánh quân thần tộc đang xung phong lên phía trước lập tức được kinh qua cái gì gọi là mưa bom bão đạn, khiến chấn trên tay bị một con ốc kim loại màu đen hất văng đi, dùng nhục thể tiếp lấy vô số đầu đạn bạo phá.

Bùm bùm bùm

Thân thể thần tộc chiến binh mạnh gấp trăm lần nhân loại, đạn cũng không phải loại mềm dẻo gì mà là đặc chế dành cho bọn họ, hai bên vừa chạm vào, hoa máu lập tức nổ tứ tung, xương cốt thần chủng phân toái cùng da thịt đỏ máu bắn tung lên mặt đồng bọn.

Đạn nhắm vào thân thể, một tràng lại một tràng, chỉ đau chứ không thật sự khiến những chiến binh có sinh mệnh lực ngoan cường này chết đi, nhưng thừa đủ để phá vỡ phòng tuyến của bọn họ, tạo cơ hội cho lính bắn tỉa trên chiến hạm thu gặt chiến quả.

Tất nhiên cũng có nhiều gã thần tộc còn đủ sức lực và dũng khí, lập tức tự sát và được hồi sinh trong mười năm phút sau ở điện thần cuối chiến trường. Thế nhưng “bão đạn” chỉ là thứ đẩy lùi bước tiến quân của chúng thần, cái sát chiêu thật sự còn ở phía sau...

Một vị tướng giương lông mày rậm như con sâu róm, trầm giọng nói vào bộ đàm:

“Tên lửa NHZ897, Tên lửa HAN162, Tên lửa KHA172, vào vị trí...”

Bắn...

Từ trên chiến hạm, vô số chỉ lệnh như vậy cùng được đề ra đồng nhất, những cái tên lửa mang trong mình dấu hiệu nguyên tử lẫn trong đám tên lửa thường nhào nhào tới trận địa chúng thần.

Ở phía bên kia chiến tuyến, Artemis nhướng mày, cảnh báo với Ares:

“Đờ lấy.”

Ares gật đầu, lớn tiếng gầm thét, sóng âm mạnh mẽ vang vọng trong tai mỗi chiến binh thần tộc:

“Tất cả, mở khiên Aegis.”

Mỗi chiến sĩ nhắc lên tám khiên của mình, trên khiên phát ra hào quang rực rỡ. Một đường kẻ màu xanh lam từ chiếc khiên này nối tới chiếc khiên khác hình thành một mạng lưới chằng chịt dày đặc không kẻ hở.

Chiến binh thần tộc giơ khiên lên trời, một vòng tròn tinh vồng màu lam mở ra, nghênh đón loạt tên lửa.

Ầm ầm ầm ầm...

Đất đai bị đánh toác ra một mảng lớn, sóng khí hủy diệt quần phẳng tất cả vật chất nằm trên đường nó đi. Ngoại trừ thần chủng nằm ở phía sau màn chắn, vô số thần tộc và chiến sĩ kim loại của trái đất còn may mắn sống sót sau đợt va chạm đầu tiên chỉ có thể cười khổ mặc niệm. Màn ánh sáng lạnh lùng cuốn sạch tất cả. Mấy chiếc mẫu hạm ở đầu chiến tuyến cũng mờ lên một lớp khiên giống y quân thần tộc. Bị sóng khí đẩy lùi về phía sau, mớ hồ có dấu hiệu nứt rạn.

“Đáng chết, dù biết là không có tác dụng gì vẫn cứ bắn.” Ares bực mình gằn giọng.

Hermes cười nói:

“Thứ vũ khí phế thải của nhân giới, hần là còn tồn kho rất nhiều, phóng xạ của nó ảnh hưởng rất nặng đến địa cầu, cũng chỉ ở đây chúng mới dám bắn loạn như vậy.”

Aeris Shield là lớp khiên phản tán chấn động và nhiệt năng, cho dù năng lượng bạo tạc mạnh mẽ cỡ nào cũng đều bị tổ hợp của mấy ngàn lớp khiên này nhẹ nhàng triệt tiêu. Nhân loại cũng có một phiên bản nhái theo, nhưng hiệu suất kém hơn rất nhiều. Nhìn qua một lượt là thấy, thần tộc bên dưới lớp khiên hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng từ vụ nổ, còn nhân loại thì bị đẩy lùi về sau một mảng lớn. Đây là ưu thế công nghệ không thể chối cãi.

Vùng không bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích của bom nguyên tử còn có ba trưởng lão của IMI và hai vị chủ thần Apollo và Hephaestos. Hai người này lấy hai chọi ba vẫn nhẹ nhàng thông dong, thậm chí Apollo còn nhếch miệng cười cợt:

“Sao rồi, trường sinh đảo, các người chỉ có vậy thôi à!? Sợ dùng nhiều sức thì bắt từ khí sẽ trôi hết, trở lại bộ dáng già nua đúng không !?”

Sau lưng Apollo hiện ra một mặt trời nhỏ, sức nóng tỏa ra ngàn ngút, hần tiện tay cầm lấy quãng mạnh về phía trước. Phù Đồng Thiên Vương xông tới, bộ giáp hình ngựa trước ngực mở miệng, thôn phệ hoàn toàn mặt trời nhỏ này, lập tức thân giáp đỏ rực, Phù Đồng Thiên Vương toát mồ hôi găm lớn, chấn tan toàn bộ sóng nhiệt trên cơ thể, làn da lập tức bốc lên mùi khét khó ngửi.

Sau lưng hần, hai người còn lại vòng tới, muốn chế trụ Apollo, lập tức có một bóng dáng khô ngô che trước người hần, vung một cây búa lớn quét ngang qua. Lại một đợt sóng khí nổ vang, hai bên cùng dạt về phía sau.

Ở phía dưới bọn họ, dư uy của loạt bom đã tàn hết, bất kể là khiên Aeris của thần tộc hay nhân tộc đều đã ám đạm đi rất nhiều, lại bên lại xóc lẩy tinh thần, tiếp tục lao vào một hồi chém giết thảm liệt.

...

Robert và ông nội mình đứng trên nóc một chiếc chiến hạm ở tít cuối đội hình. Nhìn đến vùng trung tâm chiến trường cũng tới vài trăm km. Cái khối không gian do thần lực mở ra này so với một lục địa lại chẳng kém hơn chút nào. Lần đầu tiên ở trong lĩnh vực, Robert còn phải sững sốt hồi lâu.

Tràng cảnh chiến đấu thảm thiết phía trước được truyền về đại sảnh chỉ huy này, ở đây hội tụ vô số nhân vật tai to mặt lớn của liên quân trái đất. Có ông nội của Robert, có thánh nữ của giáo đình, có hiệu trưởng học viện ma pháp Key West, và cả cha đẻ của Claude, hội trưởng hiệp hội siêu năng lực gia – ESP league. Claude cũng ở đây, dùng khuôn mặt ngây ngốc nhìn lên màn hình chiến báo, từng cái từng cái chiến hạm nổ tung rực rỡ quang hoa, từng đợt huyết vụ lần trong mảnh kim loạn nổ tung in đậm trong đôi mắt mờ mịt của hắn.

Thảm khốc quá.

So với sự nhàn nhã tại tiền giới, chiến tranh với thần tộc thật đáng sợ.

Robert đã sớm quen thuộc với những tràng cảnh tụ hội tộc quần đứng đầu nhân loại này, hắn là một gã con ông cháu cha chính hiệu. Thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy những nhân vật quyền uy nhất trái đất này tề tựu đầy đủ một chỗ, hơn nữa trên mặt ai nấy đều có vẻ khấn trương đặc biệt.

Tộc thần, kẻ thù đáng sợ nhất của loài người. Vậy mà lại xuất hiện rồi.

Tràng chiến tranh thảm khốc 35 năm trước có còn lặp lại không !?

Không, chẳng cần phải hỏi, nó đã xảy ra ngay tại đây rồi.

Đây không phải là chiến tranh, đây chỉ là một cái máy xay thịt khổng lồ.

Thần tộc giết không chết, nhân loại thì giết không hết, hai bên cứ giằng co từng tác đất trong cố hữu kết giới này.

Thần tộc giết hết nhân loại, bọn họ thắng vinh quang.

Nhân loại phá được ngôi đền của Ares, nơi có ba vị cận giới hoàng trấn thủ, bọn họ thắng thê thảm.

Nhân tộc và thần tộc, chưa bao giờ công bình mà đấu.

Chỉ có thể dùng số đông, dùng nhân mạng đổi lại.

Giống y như 35 năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trong phòng chỉ huy

“Nhớ lấy Robert, những kỳ nghỉ mát của mày ở Hawaii, những mảnh đất ăn chơi mà mày có thể sung sướng hưởng thụ, đều được xây trên máu của những người cùng thời đại với tao. Có thanh niên, có trung niên, có lão tướng, hồi đó tất cả mọi người đều phải dấn thân vào cái máy xay thịt kia...” Mr.Zero, hiệp sĩ trưởng của hiệp hội kị sĩ Anh Quốc đưa tay chỉ lên màn hình, nơi vùng trung tâm chiến trường.

“Bọn họ đích thân dùng máu và thịt của mình để trải nghiệm sự đáng sợ của thần tộc, không giống như mày bây giờ có thể ở đằng sau hậu tuyến mà nhìn đồng tộc của mình liều mạng.”

Robert còn có thể nói được gì !? Sự thật bày ra trước mắt luôn luôn thảm khốc hơn bất cứ loại sách vở và ảnh chiếu nào có thể ghi lại.

Đứng ở trong gian phòng này, giống như ảo giác, mơ hồ có thể nghe được tiếng binh sĩ kêu gào trong tuyệt vọng, trong thống khổ, lại có tiếng thờ dài như giải thoát.

Chân chính đứng ở trên chiến trường, mới biết được, những cái mà mình hưởng thụ ở đằng sau chiến tranh, nó tanh hôi đến mức nào.

“Tao biết mày không phục, mày vẫn luôn nghĩ mày giỏi lắm, sống sót được ở trên cái hòn đảo thực nghiệm kia là có tiền vốn để tự kiêu rồi. Nhưng đặt ở chiến trường cấp độ này, mày chỉ là một đơn vị chiến đấu mà thôi. Biết điều đó nghĩ là gì không !?”

Robert tiếp tục trầm mặc, tay nắm chặt, Mr.Zero vẫn lạnh lùng nói tiếp:

“Là kiến hồi.”

“Mày muốn ra ngoài đó, tao biết. Thế nhưng tao không muốn nhìn đứa cháu trai duy nhất của mình trong phiên vũ trụ này cứ như vậy chết đi không giá trị như vậy. Lôi mày tới đây, để cho mày chuyển tâm một chút, những thứ hưởng thụ xa xỉ mày vẫn trải qua hằng ngày chỉ là phù du mà thôi. Có biết cái phòng tuyến trước mặt mà vỡ, thì chuyện gì sẽ xảy ra không...”

Robert đưa tay ray ray trán, hần đã tới điểm giới hạn:

“Đủ rồi ông già, không phải chỉ là muốn kích tôi thử nghiệm huyết mạch sao. Đưa đây, tôi thử. Móa, ở tiền giới chiến ăn hành chưa đủ, về đây còn bị ông thông não. Hừ hừ, ăn chơi một chút thì đã làm sao, cái thể giới tươi đẹp này là do xương và máu đánh đổi lấy, chẳng lẽ không tận hưởng cái đẹp của nó mà cứ phải bôi ra huyết nhục hư thối bên dưới mới chịu được à.”

“Tôi thích thể giới hiện giờ, tôi đang sống trên nó, vậy thì tôi sẽ bảo vệ nó, thế là được chứ gì!? Bảo vệ xong tôi sẽ lại ăn chơi tiếp, lúc đó đừng có lại nhai mẩy thứ này nữa đấy.”

Mr.Zero cười ha hả, thằng cháu này thật giống cha nó, giống luôn cả mình hồi trẻ. Ông ta nhếch miệng, lộ ra hai hàm răng vàng khè, lấy ra trong người một ống nghiệm nhỏ, ném tới chỗ Robert.

“Mày biết tại sao nhân loại, những đứa con của rồng được tạo ra theo hình dáng giống y như tiên phật và thần không !?”

Robert đàn mặt vì bài phát biểu của mình bị cắt ngang, thuận tay bắt lấy ống nghiệm kia, lắc đầu đáp:

“Không phải thủy tổ của đám kia giao phối loạn xạ rồi sinh ra adam, eva, về sau bị long tộc mò được, đem đi nhân bản vô tính tạo ra nhân loại bây giờ chứ !?”

Hàm râu của Mr.Zero dựng ngược:

“Đầu mày chỉ toàn nghĩ tới giao phối thôi đúng không !?”

Robert cười giả lả: “Haha, còn không phải là vì nghĩ cho ông há ông già, đời này ông chỉ còn mỗi tôi là thằng cháu cuối cùng thôi đấy. Tôi mà tèo, thì ông có làm ra được chú hai nào khác nữa đâu.”

Rồi hạ giọng nói: “Tôi cũng không nỡ để ông một mình trên đời này đâu.”

Mr.Zero hừ lạnh: “Không cần mày lo. Nghe đây, nhân loại được tạo ra yếu ớt vô cùng, nhưng chúng ta là vũ khí cuối cùng long tộc tạo ra để phục hưng lại tộc đàn của bọn họ. Chúng ta yếu ớt, nhưng chúng ta có thể tu tiên, có thể kích phát huyết mạch, có thể vào niết bàn, có thể tu ma. Nhân loại với 4 đại thể giới khác đều có thể thích nghi và phát triển theo hướng tùy chọn. Chúng ta chính là trung gian, giao điểm của cả bốn thể giới.”

“Nói cách khác, tập hợp đủ ưu điểm của bốn nhà, nhân loại mới là mạnh nhất. Chỉ là ngày đó còn cách rất xa mà thôi.”

“Trên tay mày là huyết mạch của bán thần Heracles. Mẫu cuối cùng đấy, dùng cho tốt, cố gắng xâm nhập được vào thần mạch. Vậy là mày có tư cách ra ngoài kia liều mạng rồi.”

“Nếu nhờ có chết, ghi hết địa chỉ những đứa con gái mà mày đã chơi bời ra đây. May ra có lần nào thùng bao dính trấu thì tao sẽ nuôi con hộ cho.”

Robert cười gượng, chỉ tay xung quanh.

Claude đang trợn mắt há mồm vì đoạn đối thoại của hai ông cháu nhà này. Thánh nữ Monica, người nắm quyền lớn nhất tại Vatican hiện tại chỉ bĩu môi hạ giọng khinh bỉ:

“Hạ lưu...”

Bố của Claude, mr. Daryl Johnson cùng với hiệu trưởng học viện Key West – Mr. Thomas Lanyi cùng cười lạnh nói xen vào:

“Hay đấy Robert, lúc cậu làm chuyện tốt đẹp với con gái/cháu gái của ta, có kiểm tra kỹ càng lỗ thùng không đấy.”

“Hahaa, không... á... không... có !! Hahaa, tôi nhớ ra là có chút việc, phải đi thử nghiệm cái của nợ này... đúng, chính là cái của nợ của Heracles này, xin phép !!”

Nói rồi chạy biến ra khỏi phòng chỉ huy.

Các tướng quân của LHQ thì âm thầm ngậm miệng tiếp tục chỉ huy chiến sự, mắt không nghe, tai không thấy, ngoài kia còn rất nhiều đồng bào đang liều mạng mà... ở đây nói chuyện đá gỏi với chả bao bị, đám đại nhân vật này thật sự là đáng khinh lắm. Chỉ được mấy câu đầu tiên nghe còn hoành tráng tốt đẹp, nào ngờ chỉ là đề mào đầu cho câu chuyện mà thôi.

Ấy vậy mà mình còn bị cảm nhiễm trong mấy phút, nghĩ đến cha già và các đồng đội chết trận ngày xưa mà mắt rom rớm, mũi cay cay đấy. Hai ông cháu nhà này thật biết cách ném cục lầy vào hồ tâm linh của người khác mà.

Nói vậy thôi chứ cũng biết được, thử nghiệm huyết mạch thần tộc trước nay chưa bao giờ dừng lại, tỷ lệ tích hợp thành công là 0.0019%, nếu như không

có gì bất ngờ xảy ra, cậu cháu trai của hội trưởng hội kị sĩ bàn tròn cảm chắc cái chết rồi.

Chỉ là một màn đũa tiễn này, thật sự là không nói nổi.

...

Nhìn theo bóng lưng Robert khuất dần sau cánh cửa hợp kim. Daryl Johnson nhếch miệng cười nói:

“Như vậy cũng được à!? Tỷ lệ chết thật sự cao lắm đấy. Không phải lúc nào ngài cũng than thở rằng nó là đứa cháu duy nhất trong vũ trụ này, ta muốn đập nó ra bã mấy lần rồi nhưng không nỡ... à !?”

Mr.Zero bĩu môi nói:

“Các người thì biết cái gì. Tích hợp thần huyết với người thường là cảm chắc cái chết, nhưng với trực hệ của công hội kị sĩ bọn ta, cùng lắm chỉ ăn chút đau đớn mà thôi. Dù rằng trong quá trình nhiều đứa chịu không nổi mà tự sát, nhưng thằng cháu này của ta, riêng cái khả năng chịu đựng vẫn là có tiền đồ lắm đấy.”

Thánh nữ Monica đứng ở một bên khoanh tay này giờ, chợt nhếch miệng cười lạnh nói:

“Có gì đáng nói đâu, tổ tiên hiệp hội kị sĩ từng tắm máu rồng, hình như còn là hậu duệ trực thuộc của một gã bán thân. Trong cơ thể có sẵn một tia thần tính, muốn đánh lừa thần mạch cũng không phải chuyện gì không thể.”

“Nhưng mà...” Cô ta nghiêng đầu, vẩy mái tóc màu bạc phủ xuống bờ vai trắng mịn ra sau gáy, nói với giọng mỉa mai: “... Trường sinh đảo vất vả đập vỡ điện thờ của Zeus năm đó, đồ đặc bên trong lại không lấy bất cứ thứ gì, để các người chia nhau...”

“Thật hèn mọn.”

Mr.Zero chẳng giận mà cười rộ lên đáp: “Haha, cái đó cũng là bình thường, người ta căn bản là ngứa mắt với mấy thứ này. Bọn ta bỏ công bỏ sức, chẳng lẽ không được chén canh nào, như vậy ai còn muốn theo bọn họ đánh trận nữa chứ.”

Daryl Johnson ở một bên cũng gật đầu nói:

“Chính xác, năm đó cha ta cũng lấy không ít thứ trong điện thờ của Zeus, đảm bảo truyền thừa và xác định chỗ đứng cho liên minh trong kháng thần lịch. Dù sao thì, nếu không có chút ích lợi, làm người vẫn còn muốn cho rằng, thả làm nô lệ cho chúng thần vẫn còn dễ chịu hơn là đưa đầu vào cái máy xay thịt của chiến tranh đấy.”

Sau đó cũng xoay sang giọng điệu mỉa mai:

“Đúng không nhỉ!? Thủ lĩnh của tín đồ tộc thần !?”

Monica cũng chẳng yếu thế đáp:

“Cho rằng tìm được di chỉ của Long tộc thì ghé góp lắm sao!? Nói cho cùng vẫn là đi mượn đồ của người khác. Một đám bò sát thân dài biết dùng siêu năng lực mà thôi...”

Mr.Thomas Lanyi nghe đến đây cũng không nhịn được xen vào:

“Đừng xỉ nhục long tộc, thánh nữ. Long ngữ minh văn của bọn họ dùng để chuyển hóa năng lượng trong mỗi tác không gian chẳng chút nào kém hơn thần tộc đâu.”

Thánh nữ Monica quay đầu cười lạnh đáp:

“Học viện Key West muốn dùng ma pháp để xây dựng lại Long ngữ minh văn nhỉ. Nhìn thực lực của ông thì kết quả cũng không tệ, có muốn luận bàn một chút không !?”

“Cả hai người nữa, ta chấp cả ba đấy.”

Hai người kia nhún vai, chẳng đáp.

Mr.Zero vuốt vuốt trán cười nói:

“Haha, cô vẫn còn ghi hận chuyện ở tòa thánh ngày hôm đó cơ à, đừng nhỏ mọn vậy chứ !?”

Monica gật đầu, đôi mắt màu mực sắc lạnh lườm ông ta:

“Biết là tốt rồi, cả đời ta chưa bao giờ nhục nhã như ngày hôm đó, lâu lắm mới gặp lại các người đầy đủ, món nợ này tính thế nào đây !?”

Mr.Zero chỉ chỉ tay lên màn hình chiến tuyến:

“Chút nữa lão già này phải ra ngoài đó liệu mạng rồi, nếu cô muốn tính sổ, chờ xem lão có còn sống hay không đã nhé.”

Sau đó nhún vai:

“Tuy nhiên, nếu như có ai đó đập giùm cái thần điện bất tử kia, bảo lão đây liếm gót gày cho cô cũng được.”

Monica nhướn mày nói: “Người khách tướng !?”

Mr.Zero đáp: “Đang nào cô chả phải ra đó cùng lão, thần tộc chiếm nhân giới, tín ngưỡng của giáo đình chắc chắn sẽ xoay chiều ngay ấy à. Dù sao người ta cũng là thần chính hiệu đấy. Trước sau gì cũng phải đánh, lão đây thêm cho cô cái phần thưởng khuyến khích tuyệt như vậy còn gì.”

Daryl Johnson bẻ bẻ ngón tay nói:

“Được rồi, đừng làm trò hề nữa. Phòng tuyến ngoài kia sắp không chịu nổi rồi, chúng ta cũng phải đưa đầu ra thôi.”

Monica buồn bực quay người bước ra ngoài phòng chỉ huy, thái độ giống như là không thèm chấp nhặt, lại giống như một cô bé giận dỗi.

Đội cô ta đi khuất, ba ông già nhìn nhau cười cười, ngầm hiểu ý thầm giờ ngón cái với nhau.

Ây dà, suy cho cùng vẫn chỉ là một con bé mới lớn thôi mà....

Thật là dễ dụ quá đi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiên sứ quân đoàn

Trên mỗi chiến hạm, đèn cảnh báo màu xanh tất cả đều sáng lên.

Mỗi sĩ quan nhìn thấy biểu tượng này đều thoáng trầm trọng. Đây đại biểu cho chiến lực cấp cao đã phải xuất động. Cũng nói lên rằng, phòng tuyến của bọn họ với tộc thần đã sắp sửa tan vỡ. Là quân nhân, là tướng lĩnh thống soái quân đội, không có gì nhục nhã hơn việc nhìn thấy đội quân của mình trở thành thứ trang trí vô dụng, phải trông mong vào vài cá nhân đơn lẻ giữ vững chiến tuyến.

Cứ dựa vào chiến lực cấp cao như vậy, liệu quân đội còn có ý nghĩa gì không !?

Tuy bất cam, tuy khó chịu, nhưng mệnh lệnh tác chiến vẫn nhất quán đưa ra.

Lấy chiến lực cấp cao làm chủ, tất cả binh lính và chiến hạm trở thành hỗ trợ.

...

Đội hình chiến hạm của nhân loại như một biển kim sắc không bờ bến đột ngột tách ra làm hai. Từ cuối chiến tuyến của nhân loại, một dải ánh sáng chói mắt xé dọc đội hình xông tới phía trước, thẳng tới kết giới của chúng thần.

“Là tàn dư của Jeus để lại ở nhân giới.” Artemis có tầm mắt tốt nhất trong năm chủ thần, ở bên cạnh Ares đóng vai trò như là một tình báo bao quát toàn bộ chiến trường, nhẹ giọng báo cáo.

“Số lượng thế nào !? Ừ, sáng quá, không nhìn thấy gì cả.”

“Quang dực tộc lúc nào cũng thích đem ánh sáng bao bọc quanh thân như vậy. Có 3 thiên sứ 12 cánh, ồ, đưa dẫn đầu... 18 cánh !?”

Ares ồ lên một tiếng kinh ngạc, cười lạnh nói:

“Hắn là nhận truyền thừa trực hệ của Jeus. Quang dực thần tộc ở phía tây đối chiến binh đoàn rất có ưu thế. Giết chúng đi, Artemis !?”

Artemis mỉm cười đứng dậy, bọn họ đang ngồi nhàn nhã trên nóc đền của Ares. Cô ta nhún chân bay tới một góc thật xa chiến binh thần điện, thần lực trong cơ thể lưu chuyển, câu thông với không gian xung quanh.

“Mở kết nối với thần mạch – Quyền hạn sử dụng: 45%”

“Thần mạch mở - Hoàng Kim kết giới – Liệp thủ thánh vực – Nghịch đảo nhân quả - Bách Phát Bách Trúng.”

Ầm ầm ầm...

Dưới chân Artemis mọc lên một ngôi đền theo phong cách hi Lạp cổ đại, cổng đền có khắc hình mũi tên trên vàng trắng khuyết như một cây cung. Trong người Artemis bay ra một khối năng lượng màu trắng đục, dung nhập vào trong đền, ngôi đền tỏa ra hào quang rực rỡ. Vô số đường kẻ ngoằn ngoèo xuất hiện lấy ngôi đền làm trung tâm, bao phủ toàn bộ không gian trong kết giới thánh vực. Mỗi binh sĩ tộc thần đều nhận được một đường kẻ kết nối, nhìn qua giống như một đám rối. Sau đó đường kẻ rất nhanh đã biến mất. Chỉ là trong con mắt mỗi chiến binh đều có thêm vô số đường tơ vông kỳ dị, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

“Đứng trong kết giới của, tất cả công kích tầm xa của các người đều đảm bảo công kích chính xác 100%. Không có ngoại lệ. Dùng vũ khí trên tay các người quét sạch nhân loại đi!”

Thần chúng nhất thanh hô hào, chiến ý hùng hực kèm theo sự hưng phấn. Mỗi một chủ thần mở ra lĩnh vực đều là trợ giúp cực lớn với bọn họ. Một đứa trẻ tộc thần đứng trong kết giới của 12 chủ thần cũng dư sức giết chết một thánh giả không được kết giới thừa nhận. Bọn họ đều là thánh sĩ, nhận lợi ích từ kết giới lớn hơn nhiều lần, tất cả đều có tự tin bành trướng.

Đột nhiên từ căn cứ nhân loại bắn ra vô số quả cầu kỳ lạ. Thần chúng cảnh giác cùng giờ lên khiên Aegis, nào ngờ những quả cầu này vốn đã được lập trình để đồng bộ với lớp khiên của bọn họ, số lượng không nhiều nhưng vì bất ngờ, nên tất cả đều xuyên qua, lọt vào giữa trận doanh, sau đó cùng lúc phát sáng, bạo tạc.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Không có nổ mạnh, không có âm thanh gì đình tai nhức óc, tất cả những gì nghe thấy chỉ là những tiếng vi vu như gió thổi bên tai. Từng đợt từng đợt khí lạnh nhanh chóng xâm thực mỗi tấc không gian, vô số chiến binh chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thành một bức tượng băng hoại tử, đồng đội núp sau khiên Aegis nhẹ lay, người hấn lập tức biến thành một mớ băng vụn rơi xuống.

Băng đạn tập kích từ mặt phía sau của khiên Aegis, bất ngờ khiến không ai kịp trở tay, mặt khiên nếu không liên kết thành vòng cung che chắn vùng lớn thì chỉ đủ che thân bọn họ, phần chân vẫn bị đóng băng hoại tử trong phút chốc, cử động mạnh một cái là chân căng đều rời ra.

Lại một đợt quả cầu đen nữa bắn đến, thần chúng hừ lạnh ném ra vũ khí trên tay của mình, tất cả công kích đều tinh chuẩn phá hoại từng khối cầu băng từ rất xa.

Nhân loại tiếp tục bắn cầu băng, trên tay thần chúng không còn vũ khí, lúc này Herphateus không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở một góc khác chiến trường, găm lên thật lớn:

“Mở kết nối thần mạch, quyền sử dụng 40% - Hoàng kim kết giới – Công tượng lĩnh vực – Bảo khí nội năng - Vô tận vũ trang”

Dưới chân lão ta cũng xuất hiện một thần điện, thần cách từ trong cơ thể bay ra, thấp sáng tể đàn bên trong. Quang mang thần điện bao phủ chiến trường.

“Đứng trong kết giới của ta, các người muốn binh khí gì, chỉ cần tưởng tượng là đều có thể xuất hiện. Chỉ cần không phải bảo khí cấp độ cận giới hoàng, vừa nghĩ đến sẽ lập tức nắm trong tay.”

Apollo một mình chơi lại ba trường lão của Trường sinh đảo từ khi Herphateus rời đi tạo tể đàn, thấy vậy cũng huyết sáo một tiếng:

“Chơi lớn rồi, đã thế ta cũng mở.”

“Thần mạch 43% - Hoàng Kim kết giới – Thái Dương Lĩnh Vực – Liệt diễm binh đoàn – Áo choàng rực lửa”

“Trong kết giới của ta, các người đều được mặc áo choàng thái dương, bảo khí trên tay nóng đỏ đủ sức chém phá tất cả, không việc gì phải sợ mấy cầu băng nhãi nhép kia, lên cho t... ặc...”

Ừnh.

Hắn chưa nói hết câu đã bị Liễu Hạnh thánh mẫu tát một cú vang dội, bay ngược ra khỏi thần điện vừa mới kiến tạo. Đồng tử thiên vương và Phù Đồng Thiên Vương lập tức xuất hiện hai bên thần điện, hô lớn một cú, vung tay đập nát toàn bộ tòa kiến trúc.

“Má nó, quân đánh lên hèn hạ, các người chết với ta !!!!!”

Apollo trúng liên tiếp mấy quyền, học máu khó chịu găm lên.

Toàn thân hắn bành trướng đến cực hạn, rồi nổ tan thành một đoàn hỏa cầu, cuối cùng biến thành một mặt trời bỏng cháy treo trên đỉnh kết giới.

Ba trường lão của trường sinh đảo thấy tình thế không ổn liền muốn rút lui, thế nhưng từ mặt trời xuất hiện vô số roi lửa quấn lấy, kéo bọn họ vào trung tâm.

Bốn bóng người rất nhanh đã biến mất.

Thần chúng ngây ngẩn khi kiến áo choàng lửa vừa xuất hiện quanh thân, làm tán đi khí lạnh từ những quả cầu băng chưa được mấy giây đã biến mất, tất

cả đều thấy khó hiểu, thế nhưng một đợt cầu băng nữa đã lại bắn tới. Bọn họ dựa vào khả năng nhắm chuẩn thần Artemis ban cho và vô tận bảo khí vũ trang của thần Hephateus, lần lượt quang ra từng đợt quang hoa, nhẹ nhàng đánh bay tất cả cầu băng bắn tới.

“Chắc, thằng đàn Apollo.” Hermes liếc nhìn Apollo bị ba người quay lại đánh khi vừa mới nhao nhao ngóc đầu dậy mà âm thầm khinh bỉ, dù sao tất cả cũng đã mở kết giới, mình cũng không thể ngồi không được.

“Thần mạch 42% - Hoàng Kim kết giới – Hành Giả lĩnh vực – Phong dực chi hải – Cực tốc binh đoàn.”

Thần điện vừa mở, ánh sáng trong điện bao phủ mỗi chiến binh, quán quanh chân bọn họ, tạo thành một đôi giầy có cánh màu trắng linh động, mỗi chiến binh cảm nhận được mình có thể vận dụng gió trong không khí, đẩy mạnh tốc độ bay lượn và thoải mái né tránh bất kỳ công kích nào nhắm tới. Thậm chí tốc độ của khí lạnh từ cầu băng, và mấy trăm triệu viên đạn từ bên kia chiến tuyến bắn tới đều không tới gần được bọn họ chút nào.

“Chiến binh thần tộc – thánh giả binh đoàn. Giết !”

Thần tộc sĩ khí đại tăng, chiến lực tăng vọt khiến bọn họ càng thêm hưng phấn bất chấp hết thảy. Đạn từ phe liên quân bắn tới tỏa khắp chiến trường không cách nào chạm tới thân ảnh của bọn họ. Bom nổ đều bị khiên Aegis hấp thụ và phân tán. Mân chắn năng lượng bị vô số bảo khí đủ chủng loại oanh kích dập nát, lộ ra thân kim loại của chiến hạm bên trong. Thuyền trưởng và toàn bộ thuyền viên chỉ có thể tuyệt vọng tự nổ. Sóng xung kích của vụ nổ một phần bị tán ra, một phần khác bị kết giới phong vực đảo hướng, không hề gây thương tổn chiến binh thần chủng. Thậm chí cả lực hút từ bom nổ đen cũng bị sức gió kỳ quái khuấy động làm giảm uy lực, đủ cho thần chủng thoát khỏi phạm vi lực hút.

Khắp nơi chỉ thấy chiến hạm nổ tung, bom đạn tuyệt vọng bắn vào khoảng không, chiến binh cơ giới bị giết như một đám gà con yếu ớt gặp phải điều hâu, cho dù có nhưng nhúc nhón dưới thân mẫu hạm như con gà mẹ bắt lực, cũng rất nhanh chết trảm khi chiến hạm tự nổ.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, quân số đông đảo không có ý nghĩa gì. Tư cách liều mạng cũng chẳng còn.

Lĩnh vực của các chủ thần vừa mở, toàn bộ liên quân đã nhanh chóng tan rã.

Đúng lúc này thì đoàn sáng từ cuối binh đoàn cũng đã tới nơi.

Thánh nữ Monica dẫn theo ba đại thiên sứ 12 cánh: Uriel, Sariel và Ramiel cùng với mấy trăm thiên sứ 8 cánh và mấy ngàn thiên sứ bốn cánh cùng phá không xông lên. Ánh sáng xung quanh đều bị đôi cánh sau lưng họ hấp thụ, cánh trắng vũ lộng, quang mang rực rỡ trải khắp chiến trường không một điểm mù nào, thần tộc dù có phong dực kết giới bảo hộ cũng chẳng có cách né tránh, liên tục trúng đòn, vội vã giờ khiến Aeris lên đỡ lấy.

Ánh sáng từ bốn phương tám hướng công kích, từ đằng sau mặt khiên bắn lên cơ thể chúng thần, đốt cháy huyết nhục khiến tất cả đều gần lâm đau đớn. Bảo khí trên tay nhắm về phía các thiên sứ cũng nhất thời lơ lửng không kịp bắn ra.

Lúc này liên quân cũng đã tổ hợp xong đạo phòng tuyến tứ hai. Băng cầu và băng đạn vãi ra như mưa, làm động tác của thần tộc ở tuyến sau, nơi chưa bị ánh sáng tấn công trì trệ.

Thánh nữ mang theo các thiên sứ như một mũi thương nhọn xuyên phá toàn bộ chiến trường, chẳng mấy chốc đã đục tới trung tâm đại quân thần tộc, đi được nửa đường tới ngôi đền của Ares.

Monica nhìn vô tận thần chủng bước ra từ bát tử chiến binh thần điện, hừ lạnh một tiếng rồi cũng hét lớn:

“Thần mạch 49%. Hoàng kim kết giới – Thần chi lĩnh vực.”

Sau đó là một đơn âm phát ra, ký tự một chữ bao hàm vô số ngữ nghĩa được nén lại:

“Ta nói thế giới cần có ánh sáng, bởi vậy ánh sáng tràn ngập thế gian.”

Uỳnh Uỳnh Uỳnh.

Không gian bên trong kết giới sáng rực, tất cả mọi người ở bên trong đều bị nhuộm thành một màu trắng tinh, đưa mắt hoảng sợ nhìn nhau.

Chưa kịp hoảng hốt, một đơn âm nữa lại phát ra:

“Ta nói, những kẻ cản trở bước chân của thần, đều chết trên lưỡi đao mũi kiếm.”

Xoẹt xoẹt xoẹt..

Trên bầu trời, từng đoàn ánh sáng hỗn hợp hội tụ lại thành mấy trăm nhin đường đao kiếm, tất cả vừa thành hình đã cùng rung động điên cuồng rồi biến mất.

Dùng tốc độ cực nhanh lách qua khiến Aeris trên tay mỗi thần chủng, găm thẳng vào trái tim của bọn họ.

Đao kiếm di chuyển giống như những đoàn ánh sáng bàng bạc, phong tốc kết giới cũng không thể bắt kịp. Cho thấy chênh lệch thực lực rõ ràng giữa Hermes và Monica.

Biển người chắn trước mặt Monica chỉ trong một đòn này đã dập đi một mảng lớn.

Chiến quả một mình cô ta làm được bằng toàn bộ quân liên hợp đau khổ làm nấy giờ.

Bên cạnh Monica, các thiên sứ mở cánh huy động ánh sáng vô hạn được Monica triệu tập, thực lực tăng trưởng, bành trướng tới cực hạn, xông vào bên trong đại quân thần tộc, đập phá tứ phía, hủy sạch các công trình công kích viễn trình như đại pháo chặn bước chiến hạm, đánh bay vô số khiên Aeris trên tay các chiến binh, tạo cơ hội cho vũ khí của nhân loại phát huy hiệu quả. Thần tộc có kết giới phong dực ủng hộ, cũng linh động di chuyển đáp lại chẳng hề yếu thế. Có kết giới liệt giả trợ giúp, từng mũi thương ném ra đều nhẹ nhàng đâm xuyên tim các thiên sứ. Đôi cánh ánh sáng cũng có tác dụng bảo hộ, thế nhưng bảo khí của Herphateus sắc bén vô tỷ, lực xuyên phá mạnh mẽ đều nhẹ nhàng bỏ qua lớp bảo hộ này, công kích của thần tộc, các thiên sứ không ai tránh thoát. Nhưng tế bào thần tính cực mạnh, đâm xuyên tim cũng chẳng khiến họ chết ngay, trái lại quang năng lương đầy đặc lập tức bổ xung vào chỗ thủng, hồi phục thương thế phần nào, thiên sứ với trái tim rỉ máu phần nộ tung cánh bắn ra vô số quang năng hủy diệt đầy đặc không lối thoát, giết một mảng lớn thần chúng rồi mới kiệt sức chết đi.

Thần tộc thì vẫn không ngừng xuất hiện từ bất tử binh đoàn thần điện, thiên sứ mạnh mẽ một địch trăm vẫn đang không ngừng giảm dần số lượng.

Mà lúc này Monica đã đi được 3/4 chặng đường. Cứ với tốc độ này, cô ta sẽ rất nhanh phá hủy bất tử thần điện. Lúc đó kết hợp với quân đội của liên hợp quốc trải dài vô tận phía sau, các thiên sứ mạnh mẽ mang ưu thế lớn, trận chiến sẽ có cái gọi là công bằng.

Cũng là lúc Artemis đứng trên thần điện của mình, nhận lấy cây cung từ kho quân giới vô hạn vũ trang của Herphateus, giương lên, nhắm vào cô ta.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thợ săn Artemis

Mũi tên của Artemis vừa lên dây, trong lòng Monica đã có cảnh báo cực kỳ mãnh liệt.

Đôi mắt màu bạc như như ngân lạnh lẽo nhìn về phía điện thờ thần săn bắn, vừa đứng lúc Artemis buông cung.

Mũi tên bảo khí được Herphateus gia trì tăng gấp đôi sức công phá và được kết giới của Hermes tăng gấp 3 tốc độ tấn công, lại thêm thuộc tính tìm diệt của Artemis, bất cứ ai cũng không dám khinh thường.

Tên đục ra một lỗ trên không gian rồi trực tiếp biến mất.

Monica cảm thấy lông tóc toàn thân dựng ngược, vội vã phát ra một đơn âm.

“Ta nói, trước ánh mắt của thần, vạn vật đều chân thực rõ ràng.”

Mũi tên đi trong không gian mười một chiều, xuyên toa không gian ba chiều lập tức hiển hiện rõ trong tầm mắt, đã đi được 9/10 con đường đến vị trí trái tim của Monica, cô ta liền lập tức khóa chặt thân ảnh nó, phát ra đơn âm kế tiếp:

“Ta nói, hào quang của thần phù xuống, xoa tan mọi nguy tai.”

Mười tám đôi cánh sau lưng Monica vũ lòng, tỏa ra hào quang thần thánh sáng chói xua tan tất cả mọi thứ trong bán kính cả trăm km. Thần chúng tiếp xúc với ánh sáng lập tức bị đốt cháy thành tàn tro, đau khổ bay về phục sinh thần điện.

Mũi tên của Artemis vừa vắn va chạm với làn ánh sáng mạnh mẽ này, liền bị nung chảy vắn vẹo mơ hồ, tiến tới hết sức gian nan.

Vừa thêm thời gian cho Monica xuất ra đơn âm kế tiếp:

“Ta nói bước chân của thần chạm tới vĩnh hằng, cách xa trần thế.”

Thân hình Monica nhoáng lên, xuyên qua mũi tên mà biến mất ở khoảng cách kế tiếp vài trăm km, trực tiếp đứng trước điện thờ thần Artemis. Lúc này Artemis mới hoàn thành động tác buông cung, khóe miệng nhếch lên...

Monica lạnh lùng đưa tay lên, một đoàn ánh sáng hội tụ thành quả cầu chất lỏng, ngưng thực giống như một quả bom cực mạnh. Một khi nổ ra, đủ để thổi bay toàn bộ vật chất trong cả nửa kết giới.

“Chết đi, thái thần tộc.”

Artemis thoáng kinh ngạc vì khả năng bút phá không gian siêu tốc này, mũi tên của cô ta đã bị bỏ lại cách đó mấy trăm km, nhưng thời gian nó bay trong không gian này đã đủ, hiệu ứng của kết giới cũng nên xuất hiện. Bởi vậy khóe miệng cô ta nhếch lên, là vì nở một nụ cười khinh miệt:

“Trễ rồi, quang đực tộc.”

Phập.

Ngực Monica nở ra một đóa huyết hoa, trong cơn đau nhói định thần nhìn lại, mình đã trở lại vị trí cách đó mấy trăm km như trước, dù đoàn ánh sáng trên tay vẫn còn ngưng thực giống như một quả bom siêu hạng, nhưng thân ảnh Artemis đã ở xa xôi vạn dặm. Còn mũi tên tưởng như đã bỏ xa trong quá khứ, lúc này lại dường như đâm lên trái tim của mình, đẩy cô ta bay tít ra đằng sau.

“Không thể nào... nghịch đảo nhân quả...”

Monica bắt cam hét lên một tiếng, dùng toàn lực còn lại ném ra quả cầu ánh sáng trên tay về phía điện thờ Ares, sau đó thì tầm mắt tối đen, chìm vào hôn mê.

“Thánh nữ.”

“Thánh nữ.”

Các thiên sứ cùng nhau hét lên thất thanh, ánh mắt bọn họ bám chặt lấy thân ảnh Monica không rời, vô số thần chúng thấy thế cùng nhào tới đánh ra một trọng kích, chỉ một giây này, quân đoàn thiên sứ tổn thất thảm trọng.

Còn thần tộc, chết đi cũng không ít.

Quả cầu ánh sáng dạng lỏng giống như một quả bom hủy diệt mạnh mẽ quét sạch bất cứ vật cản nào, đục ra một đường lớn trên chiến trường, bất kể thần tộc cấp độ gì đứng trước mặt nó đều giống như lâu đài cát trước cơn sóng dữ, không ngăn được chút nào.

Hephateus, nam thần trung niên vóc dáng thô bạo dùng đòn xuất hiện, chắn trước điện thờ Ares, gồng mình hét lớn, lấy ra một bảo khí chiếc khiên nặng, liền ngạnh kháng đoàn ánh sáng đáng sợ này.

“Svalinn”

“Khiên đứng chắn trước thái dương bảo vệ đại địa khỏi bùng cháy.”

“U ô ô oooooooooooooo”

Người vị thần như biến thành một cứ điểm khổng lồ, cơ bắp toàn thân săn lại, bước chân thô bạo dẫm lên đại địa như hình thành kết nối với mặt đất, chắn trước điện thần, thủ hộ cứ điểm.

Thân hình lực lưỡng áp súp sau tấm khiên đã hóa thành khổng lồ, vòng hào quang chói mắt tỏa không hề kém cạnh quả cầu ánh sáng kia.

Vùng ánh sáng lỏng bay một đường dài đã tụ tập đủ năng lượng kết tinh để rắn hóa. Biến thành một mũi thương bạch ngọc sáng ngời.

“Longinus”

“Thương của hào quang vô thượng.”

Mũi thương thực thể hóa và bảo khí hình khiên lập tức va chạm.

Longinus và Svalinn một thứ là thuần thủ hộ tinh cầu, một thứ là thương từng đâm tới giới hoàng, không cái nào kém cạnh. Vừa va chạm, sóng khí nổ lan khắp toàn bộ kết giới, hai quân nhân thần cuồng quát mở lên lá chắn năng lượng.

Khiên Aeris trên tay thần chúng lại một lần nữa kết nối, bảo hộ bọn họ bên trong. Vùng sóng xung kích tỏa ra, vùng cầu bảo hộ giống như bị một đám của người khổng lồ ấn xuống đến cực hạn, áp lực chấn tan toàn bộ mặt khiên hiện có, thổi bay một nửa thân chúng.

Chiến hạm nhân loại vì một đợt va chạm này cũng tiêu vong mất 1/5, lực lượng xé rách khiên chắn năng lượng chỉ như một thứ trang trí. Chiến hạm đằng trước chỉ có thể kích hoạt trình tự hủy sinh ra vùng lỗ đen đôi kháng hút bớt đi xung lực, tránh cho quân thể đằng sau tạo ngộ hủy diệt.

Đứng mũi chịu sao, Hephateus bị thổi bay ngược về đằng sau mấy cây số, khiến Svalinn trên tay phát ra tiếng nứt rạn ghê người. Sóng nhiệt lan truyền qua thân khiến cho hai tay của vị thần này chảy thành một bãi nước nóng mơ hồ. Toàn thân run rẩy.

Artemis phóng tới đỡ lấy Hephateus, cảm thụ được vị thần mạnh mẽ này giờ yếu ớt như một chú gà nhỏ, toàn thân đang bị lực trùng kích tàn phá không ngừng run rẩy, cô ta cảm thấy kinh hãi.

Nếu vừa rồi Monica thành công đánh ra một kích đó về phía mình...

Đưa mắt nhìn ra đằng xa, Monica ngất xỉu với trái tim còn đang rỉ máu được đám thiên sứ gấp gáp hộ tống về phần cuối đội hình đã khuất xa tầm mắt.

“Muốn chạy, để mạng lại đây.”

Artemis giằng dữ giường cung, một lần nữa muốn kết liễu Monica. Ở trong kết giới này, cho dù cô ta có chạy về tận cuối cứ điểm của nhân loại, mũi tên vẫn có thể xé rách hư không mà tìm tới chính chủ.

Uỳnh Uỳnh Uỳnh.

Đột nhiên đại địa bên dưới rung động. Vô số tường đất mọc lên khắp tứ phía bao phủ xung quanh liên quân.

Tường đất cao tới 50m, một thánh giả bạch ngân toàn lực tung một kích cũng không khiến nó lay chuyển, trái lại còn bị lực phản chấn khiến cho nhện nhạo.

“Đây là... Long ngữ minh văn, thực thể hóa thổ nguyên tố, áp súc mật độ cực hạn !?”

Artemis ngạc nhiên, chỉ chậm tay một thoáng chốc, bóng đang Monica đã biến mất sau tường đất. Dù kết giới giúp cho cô ta có khả năng bách phát bách trúng, nhưng nếu như không nhìn thấy mục tiêu, cũng chẳng thể tìm được đường bắn.

“Chết tiệt.”

Tường đất chặn đứng thế công của chúng thần, giúp cho các thiên sứ có cơ hội triệt thoái, thần tộc bay lên không muốn vượt qua tường đất lập tức gặp phải trọng lực cực lớn ép xuống, gian nan dựa vào phong tốc kết giới ổn định độ cao.

Chẳng qua làm như vậy sẽ khiến tính linh hoạt của phong tốc kết giới giảm xuống, ở trên không khó mượn lực hơn, lập tức trở thành bia ngắm dễ dàng cho pháo kích liên quân.

Khiến Aeris đã tan nát toàn bộ, bầu trời lại ợp lên vô số tên lửa, nhìn qua không phải thứ gì lương thiện, biểu tượng nguyên tử lại xuất hiện muốn tuyên bố sự thống trị của nó trên chiến trường.

“Ares, có đạn nguyên tử, cần thân.”

Ares lúc này cũng nghiêm túc đứng lên, gân cổ hô lớn:

“Tất cả chuẩn bị vũ khí tầm xa, oanh kích tên lửa, không cho chúng chạm đất.”

Dù tên lửa còn ở xa chỉ như một dấu chấm nhỏ, nhưng chỉ cần nhìn thấy, với lập giả kết giới, từng mũi tên bảo khí của chúng thần giường lên, nhắm vào. Bất kể khoảng cách, bất kể tốc độ, toàn bộ tên lửa đều bị bắn trúng. Quân thể bom trong bom nổ mạnh, khiến cho những chiến hạm núp gần tường đất đều bị nướng chín nhanh chóng.

Mr. Thomas Lanyi, người vừa dựng lên tường đất cũng hốt hoảng dựng một lô cốt bao phủ mình. Sóng xung kích từ mấy ngàn quả bom này nổ ra, ông ta cũng chịu không nổi mà phun máu.

Tên lửa nổ gần phía nhân loại hơn, nếu không có lớp tường đất cực kỳ kiên cố này bảo hộ, chỉ sợ tồn thất đã vô cùng thảm trọng.

Tên lửa quá dễ bị nhắm, mà chỉ cần bị nhắm sẽ không cách nào tránh thoát, tất cả liên quân đều lập tức ngừng bắn, chuyển qua vũ khí năng lượng.

Khiến Aeris đã tổn thất toàn bộ khi Longinus và Svalinn va chạm, phong tốc kết giới bị trường trọng lực áp chế. Thần tộc lúc này chính là bia ngắm sống.

Lúc này thì Herphateus cũng đã ổn định lại, thần điện vô tận vũ trang lại sáng rực, quang hoa nhanh chóng bao phủ đội quân thần chúng, trên tay mỗi người lại xuất hiện một chiến khiên Aeris hoàn toàn mới, năng lượng bên trong luôn tràn đầy.

“Đáng chết, thằng này chính là cái kho quân giới hình người mà.”

Mr.Zero đứng trên tường đất nhìn thấy thần tộc lại lăm lăm kheien Aeris mà thấy phiền muộn, công kích của liên quân coi như phé rồi. Ông ta và Daryl Johnson nhìn nhau, đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đến lượt bọn họ rồi.

Mr.Zero chống kiếm, áo choàng trên cổ gấp tung bay. Đầu khí trong người lưu chuyển tới cổ họng, phát ra từng thanh âm rung động:

“Kị sĩ đoàn chuẩn bị.”

Choang.

Kiếm rút khỏi vỏ, đốc kiếm đặt ngang ngực, mũi kiếm chỉ lên trời, hào quang màu vàng kim từ thân các kị sĩ lưu chuyển vào thân kiếm, kiếm minh rung lên ông ông, duệ phong khí sắc bén quét ngang chiến trường.

“Trách nhiệm của đế vương, vinh quang thủ hộ.”

“Chúng ta là mũi kiếm, chỉ tới thắng lợi.”

“Chúng ta là lưỡi đao, quét ngang quân thù.”

“Kiếm của vinh dự và lòng tin.”

Mười hai kị sĩ sau lưng ông ta nhất tề đồng thanh, từng câu chữ đều nhịp tạo ra cộng hưởng âm vang khiến kết giới rung động ầm ầm.

Toàn bộ mười ba người đồng loạt một tư thế, kiếm giờ quá đỉnh đầu, hỏa quang tỏa ra vạn trượng, khí tức sâm nghiêm lắng đọng, đầu khí vận chuyển tới cực hạn.

“Ex...caliburn.”

Xoẹt...

Mười ba người cùng lúc chém xuống.

Kiếm mang màu vàng kim như thực chất biến thành một thanh đao rực rỡ không lồ chế ngự đại quân thần tộc, đầu khí mang theo lực phá hoại xuyên thấu bỏ qua lớp phòng ngự của khiên Aegis, áp lực quét qua cũng khiến một cường giả thánh vực nằm bẹp lẹp.

Dải sáng màu vàng kéo dài cả ngàn km, giống như muốn chế ngự phiên lục địa này, cả thần điện của Ares cũng nằm trong vòng bao phủ của nó.

Chiến thần Ares ngẩng đầu lên trời chỉ thấy một vùng trời kim sắc sắc bén vô bì, kiếm mang chưa hạ xuống, cảm giác thân thể như đã bị chia đôi. Hắn cười gằn, hét lớn vận khởi thần lực, vung tay cầm lấy một chiến thương từ kho quân giới của Herphateus, triệu tập lực lượng thần mạch từ toàn bộ binh sĩ trên chiến trường, chiến lực tăng lên đột biến.

“Thần mạch ủng hộ, triệu tập lực lượng, 49.99%”

“Đi nào, giáo của Isis.”

Mũi thương trên tay Ares xoay tròn, hần cong người, dậm chân khiến mặt đất nứt ra như đang đứng ở trung tâm mạng nhện, ném mũi thương lên trời.

Thương mang rít gào như lệ quả, mang theo khí thế sát phạt vô bì ai oán của vô số binh sĩ nằm xuống trong chiến tranh, được hàng nghìn vạn chiến hồn đã chết từ xưa đến nay gia trì, đối chọi với quang minh kiếm của kị sĩ, là hai lực lượng đối cực.

Giáo của Isis và kiếm mang Caliburn va vào nhau, không có nổ mạnh, không có chấn động, hai lực lượng một chính một tà này cùng sinh ra trên chiến trường, tương đồng bản nguyên, khác nhau về bản chất, hình thành hai thái cực đối nghịch vì diệu mà không thể triệt tiêu nhau, cuối cùng quấn lấy nhau, tạo thành một vùng xoáy vàng kim đan xen đen xám trên bầu trời.

Bầu trời từ giây phút này trở thành lĩnh vực cấm không.

Bất cứ ai bay lên, hay chiến hạm nào cất cánh đều bị vòng xoáy hút lấy. Tất cả đều phải cảm ơn Mr. Thomas Lanyi đã khiến trọng lực trong kết giới tăng lên trầm trọng, bởi vậy bọn họ mới không bị vùng trời do hai cỗ khí tức sát phạt chiến tranh kia mang đi.

Lúc này thì Daryl Johnson và quân đoàn siêu năng lực gia cũng đã gia nhập chiến trường.

Bọn họ công kích quỹ dị, hoàn toàn chẳng để tâm đến chiến khiên Aegis trừ danh của chúng thần, băng quả, lôi cầu, hỏa long, ám võng bắt đầu tràn lan xuất hiện. Nguyên tố thao khống dày đặc khiến chiến trường nhuộm thành từng áng cầu vồng đẹp mắt, ẩn trong đó là những đoạn tàn chi của cả người lẫn thần bay loạn cùng máu tương và thịt nát.

Mr.Zero cười khò nhìn mũi tên bạch kim găm trước ngực mình, vừa kết thúc một chiêu Excaliburn hoa lệ, chưa kịp xung phong thì Artemis đã nhắm thẳng vào ông ta. Với kết giới hiện tại, không ai có thể tránh thoát khỏi đòn sát thủ đoạt mạng này.

Các thần chủng bình thường dù có ném lao tới thì lực tấn công yếu ớt đó có thể bị chặn bởi đầu khí hộ thân. Thế nhưng bản thân Artemis đã là một chiến lực cấp cao, cộng thêm bảo khí của Herphateus hỗ trợ, và phong tốc kết giới gia tăng tốc độ bắn, Artemis trở thành một sát thủ đỉnh cấp đứng đầu chiến trường này. Là nỗi ác mộng cho bất kỳ tướng lĩnh nào lộ mặt, hay cho bất kỳ chiến lực cấp cao nào dám xung phong nơi chiến trường.

Một mũi tên hiểm ác xuyên phá đầu khí phòng hộ, găm nửa vào trái tim Mr.Zero, ông ta không chết cũng mất nửa cái mạng, lao đảo trên tường thành.

Thần tộc đáng sợ này chính là thợ săn mạnh nhất chiến trường, bất kể là ai bị cô ta ngắm đều không thể tránh thoát.

Ông ta chống kiếm để không ngã xuống, phát tay về phía trước. Trầm giọng gầm nhẹ:

“Lên.”

Âm thanh suy yếu tới cực điểm, nhưng mạnh hơn bất cứ lời cổ vũ to lớn nào.

Toàn bộ các kị sĩ phía sau gật đầu, vác lên đại kiếm, vỗ vỗ trọng giáp, nhảy xuống từ tường đất, xông thẳng tới chiến trường phía trước. Hội hợp cùng các siêu năng lực gia đang đầu lún tung.

Đây có lẽ là lần quyết chiến cuối cùng của cả hai bên.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bạch cửu vĩ

Khí lạnh mang theo những cơn gió từ vụ nổ linh từ mát rượi tràn qua, làm mái tóc vàng của Stellar bay bay. Vài hạt linh từ lắng đọng trên những sợi tóc, khiến khuôn mặt lấm lem bùn đất vẫn lung linh sáng như ngọc. Stellar đánh một trận chật vật, chẳng còn tâm tình đâu để ý đến ngoại hình. Một mồi đánh một hồi điên cuồng, kết quả vẫn chẳng gây ra chút thương tổn thực chất nào cho Phi Kiếm. Thế nhưng mà... cái đội quân nho nhỏ kia lại làm được rồi.

Chỉ là kết quả đều không giống với dự tính của rất nhiều người.

Gã thanh niên này mỗi lần xuất hiện đều giống như một viên đạn bạc phá nát tất cả những kế hoạch hoàn mỹ, những công sức sắp đặt hái thành quả.

Bóng đêm của ma giới đủ ngăn cách bất cứ con đường nào tới thành công.

“Lục Vân Tiên !?”

Stellar hỏi với giọng không khẳng định.

Thanh niên anh tuấn, mặc trường bào cổ, có chút giống người ở tiên giới, với mái tóc buộc tùy ý sau đầu, theo gió phiêu lãng. Ánh mắt như sương, khuôn mặt luôn nở nụ cười ôn hòa dễ gần. Từ ngoại hình, hắn giống với Lục Vân Tiên trong ký ức của Kiều Nguyệt Nga để lại. Nhưng từ những gì Stellar cảm nhận được, đây là lần đầu tiên cô ta gặp được vị ma chủ nổi danh lục đạo này.

Đứng trước mặt một giới hoàng, lại không hề cảm nhận được cái uy thế áp bách nên có của bậc hoàng giả, không giống đôi mắt màu vàng kim hừng hờ xa cách của King, Lục Vân Tiên tạo ra một ảo giác thần thiện dễ gần, lại giống như bất cứ một người qua đường nào, tùy ý đi ngang qua, có thể va vào bản thân, sẽ nhận được lời xin lỗi nhẹ nhàng từ hắn cùng một nụ cười, nhưng cũng sẽ chẳng bao giờ biết được hắn là ai.

Nhắm mắt lại cảm nhận, chỗ Lục Vân Tiên đứng, chỉ có một khoảng không trống rỗng. Hoàn toàn chẳng có chút cảm giác gì về sự tồn tại của hắn.

Đây là hiệu ứng của hắc ám khung thương, hay Lục Vân Tiên, vốn dĩ đã không tồn tại trên thế giới này !?

Hắn đột nhiên xuất hiện, thay Phi Kiếm đỡ lấy một kích mạnh mẽ từ Thanh Long cung, dù dư chấn của vụ nổ tạm thời khiến cô ta ngất xỉu, nhưng hoàn toàn chẳng nhận chút thương tích thực tế nào.

Công kích của 400 tổ hợp đội hình mũi khoan, kết hợp với thanh long cung có thể bắn chết một vị cận giới hoàng như Phi Kiếm, nhưng vào tay hắn lại bị hóa giải nhẹ nhàng.

Người mạnh mẽ như vậy, tại sao lại không có chút áp lực, hay khí thế gì tỏa ra !?

Đối với câu hỏi dè dặt của Stellar, Lục Vân Tiên chỉ tùy ý mỉm cười, liếc mắt nhìn quanh khu căn cứ của nhân loại, dùng tầm mắt trên AI của Trung Thành, nói với giọng tán thưởng:

“Không hổ danh là anh trai của cô ấy ở thời đại này, hai người làm được nhiều chuyện đáng sợ thật. Dùng thể chất phàm nhân và thiết khôi lỗi Hóa Thân kỳ để bắn rụng một vị chân tiên như Phi Kiếm, thành tích này, từ vạn cổ đến nay chưa ai làm được đâu đấy.”

Stellar bị hắn lơ đãng, có chút giận dữ cao giọng nói lớn:

“Lục Vân Tiên, đừng đánh trống lảng, ta hỏi ngươi, King của bọn ta đâu rồi.”

Bấy giờ hắn mới quay ra nhìn Stellar, lại nhìn Phi Kiếm đang được bế kiệu công chúa trên tay mình, tiếp tục nói:

“Chỉ là một trong tứ hồn của Nguyệt Nga, vẫn có thể cầm cự với Phi Kiếm lâu như vậy, rất đáng khen, nhưng mỗi lần nhìn thấy ngươi ta đều thấy khó chịu. Giống như thấy một mảnh ghép khiếm khuyết của người thân, vậy nên... ngươi có thể yên tĩnh ngủ một chút được không !?”

Hắn tùy ý nói, từ hư không đã xuất hiện một đoàn bóng đen bao trùm lấy khoảng không phía trước Stellar, tốc độ quá nhanh vượt qua phản ứng của cô. Với người sử dụng sức mạnh từ cube như Stellar, bóng đen từ hắc ám khung thương đánh ra đều là kịch độc. Để bị nó bao bọc lấy, cắt đứt liên kết với cube, toàn bộ siêu năng lực sẽ mất hết, lúc đó đại nữ hoàng cao cao tại thượng cũng chỉ là một con dê yếu ớt mặc người chém giết.

Stellar ngây người vì tốc độ bức màn bóng đêm bao phủ quá nhanh, gần như không kịp làm ra hành động né tránh gì cả. Thẳng tới khi có một bàn tay lạnh buốt kéo cô ta ra khỏi phạm vi của vùng tầm tới, Stellar mới lấy lại được khả năng hành động. Nghĩ tới một màn vừa rồi chợt thấy sợ hãi, mình vậy mà đứng yên cho bức màn đó chụp lấy. Đây có phải là khả năng áp chế cube của hắc ám khung thương không !?

Vậy thì quá đáng sợ.

Sau thần tộc, ma tộc cũng là tử địch của nhân tộc.

Vậy mà bây giờ họ còn đang tấn công tiên giới, vậy là ngoại trừ phật giới, còn lại nhân tộc phải chọi lại với ba thế giới khác ư !?

Liệu có quá sức không !?

Bạch Cửu Vĩ xuất hiện như một đoàn ánh sáng màu bạc, di chuyển còn nhanh hơn bức màn tăm tối của Lục Vân Tiên, nhẹ nhàng kéo Stellar ra ngoài, vừa mỉm cười vừa chặn trước cô ta như gà mẹ bảo vệ con.

Lục Vân Tiên thoáng bất ngờ, công kích của hắn tuy chỉ là tiện tay, nhưng hắn là giới hoàng hàng thật giá thật, dưới thế giới lực áp chế, chẳng mấy ai có thể hành động được chứ đừng nói là né tránh. Thế nhưng khi nhìn tới người ra tay, Lục Vân Tiên lại đành bất đắc dĩ nói:

“Đã lâu không gặp. Izanami đại nhân. Không ngờ ngài lại ở Trường Sinh Đảo, có phải là muốn mượn dùng thế giới lực của nó để xây dựng lại Takama ga hara không !?”

Bạch Cửu Vĩ đưa tay lên cằm, nghiêng đầu, ánh mắt sáng lên như cô bé ngây thơ chưa hiểu đời:

“Izanami, ai vậy !? Không biết, ở đây chỉ có một con cáo nhỏ được nuôi ở Trường Sinh Đảo thôi à.”

Một lớp màn hắc ám nhanh chóng bao phủ hai người, Bạch Cửu Vĩ cũng chẳng tránh, tùy ý để nó bao bọc vào trong, đây chỉ là một kết giới cách âm đơn giản. Lục Vân Tiên cười nói:

“Hay ta phải gọi là Amaterasu đại nhân, tiền giới hoàng của Đông thần giới.”

Bạch Cửu Vĩ không đáp nữa, ánh mắt chỉ nheo lại, nở một nụ cười khác hẳn vừa rồi, sắc lạnh:

Lục Vân Tiên vẫn tiếp tục:

“Hoặc là ngài thích được gọi bằng biệt danh hơn, Kyuubi, thần thú từng dẫm lên đầu bát vĩ Orochi để đăng quang hoàng vị, thậm chí còn rút một đoạn cột sống của hắn để rèn ra thanh Kusanagi được xưng là sắc bén nhất Lục Đạo đại thế giới !?”

Bạch Cửu Vĩ ngừng đầu cười, bộ dáng vui vẻ chẳng còn cái sắc lạnh như trước, bộ ngực lớn cứ rung lên bần bật đầy vẻ mỉa mai. Cô ta thả tay Stellar ra, bay lên song song với Lục Vân Tiên, khuôn mặt xinh đẹp phong tình mỉa mai nhắm mắt nhắm mũi sát vào mặt hắn, quần áo theo gió vũ lộng phấp phất, mang theo mùi hương phấn hoa nhẹ nhàng khiến người thư thái.

“Ngươi vẫn như trước nhỉ Lục Vân Tiên. Biết quá nhiều thứ, mang quá nhiều gánh nặng, rồi sẽ đến lúc bờ vai ngươi cảm thấy mệt mỏi, ngươi sẽ sụp đổ sớm thôi.”

“Haha, nếu biết ngài ở đây, ta sẽ không để Phi Kiếm tùy tiện như vậy đâu.”

Bạch Cửu Vĩ mỉm cười, nhìn khuôn mặt hắn, ánh mắt thoáng nhu hòa:

“Lục Vân Tiên, đừng quá tự tin. Ngươi không thể cứu được tất cả đâu. Ngươi mang trong mình vô số những câu chuyện xưa còn không có trong chân lý, lại không thể nói với ai, ngươi không nên chết trong tràng đại thế giới chiến lần này.”

Lục Vân Tiên thoáng ve ve sống mũi, ánh mắt khép hờ nói:

“Ta không nên chết, vậy thì sư đệ có thể đúng không !? Mọi chuyện vẫn như dự tính ban đầu nhỉ.”

Bạch Cửu Vĩ tự đưa tay vuốt má mình, giọng nói có chút xa xăm:

“Người đó ngay từ đầu đã không sống, chẳng thể nói là sẽ chết được.”

Lục Vân Tiên lắc đầu đáp:

“Người đừng quá tự mãn là các người. Sư đệ đã làm con rối cả ngàn năm rồi, đừng nghĩ cậu ấy sẽ mãi mãi trong tầm khống chế.”

“Kế hoạch khiến các giới hoàng vẫn lạc hay lắm, nhưng Odin biết rồi, ta cũng biết rồi, đại quan âm, hắn cũng biết rồi.”

“Cho dù các người bồi dưỡng sư đệ lên tới mức nào, muốn dùng cậu ấy quét sạch các giới hoàng còn lại, không thể đâu. Đừng tiếp tục tràng chiến tranh vô ích này nữa.”

Bạch Cửu Vĩ che miệng cười, ánh mắt cong cong như vàng trắng khuyết:

“Ôi, có người đang muốn ly gián ta và chủ nhân này.”

Lục Vân Tiên cũng cười nhạt:

“Ta sẽ không tiếp tục phá hoại tiên giới chiến nữa. Thế nhưng sẽ có một lúc, ta tới tận hang ổ của các người, móc từng tên già không chịu chết ra ngoài ánh sáng, để mặt trời thiêu đốt thân thể và cái ý chí mục rữa của bọn chúng.”

Hắn ngừng đầu, chẳng thèm nhìn Bạch Cữu Vĩ, nhấn mạnh từng chữ:

“Từng người, từng người một.”

Bạch Cữu Vĩ chẳng tỏ thái độ gì đặc biệt, cô ta phiêu phù bay ngược về phía sau, đoạn đối thoại vừa rồi của hai người được hắc ám khung thương che phủ, Stellar hoàn toàn chẳng nghe được chút gì. Về cạnh Stellar, Bạch Cữu Vĩ lại khôi phục bộ dáng chẳng đoan chính như trước:

“VẬY ĐƯỢC RỒI, GIỚI HOÀNG ĐẠI NHÂN, NGÀI MUỐN ĐỘNG THỦ VỚI ĐÁM KIẾN HÔI BỌN TA, HAY MANG THEO ĐỒNG BẠN RỜI ĐI ĐÂY !?”

Lục Vân Tiên nhìn cô ta đầy ý vị, nhẹ giọng đáp:

“Hôm nay như vậy là đủ rồi.”

Sau lưng hắn hiện ra một hắc động đen xì, Lục Vân Tiên ôm Phi Kiếm bước vào bên trong, trước khi đi còn bỏ lại một câu cuối cùng:

“À phải rồi, mảnh tứ hồn, đừng quá lo lắng, King của các người đang ở nhân giới. Bọn ta không có đánh nhau đâu.”

Ngừng một chút, thanh âm tiếp tục vang lên:

“Còn chưa phải lúc.”

Sau đó hoàn toàn biến mất.

Hắc động cũng từ từ khép lại.

Stellar nhìn bóng dáng hắn biến mất nhẹ nhàng thoải mái mà tràn ngập lửa giận.

Mảnh tứ hồn !?

Ai là mảnh tứ hồn của Kiều Nguyệt Nga !?

Xoẹt...

Bùm bùm...

Lưỡi hồ hồn đao trên tay bọc trong bạch hỏa quét mạnh một đường phần nộ, đao khí và hơi nóng lan tràn chém sập một đoạn tường căn cứ khiến các nhân viên vừa thở phào sau đại chiến được một màn gà chạy chó chạy, tưởng địch lại tấn công.

Đến khi nhìn thấy nguồn phát năng lượng là Stellar với sắc mặt âm tình bất định, mọi người sáng suốt tiếp tục quay lại làm việc.

Thống kê thiệt hại, thu gom chiến lợi phẩm, làm báo cáo, dọn dẹp chiến trường.

Ôi, còn nhiều việc lắm.

Đại nữ hoàng có vẻ đã đến ngày, không chăm chỉ làm việc thì hậu quả không dễ chịu đâu à.

“Bạch Cữu Vĩ !” Stellar gọi, giọng không mấy thân thiện.

“Ồ có đây, đại nữ hoàng” Bạch Cữu Vĩ làm ra bộ dáng sợ hãi nói.

“Hắn vừa gọi cô là Izanami, là có ý gì !?”

“Haha, chắc người ta nhầm người thôi ấy mà.”

“Tại sao tất cả dữ liệu về cô đều không có trên trường sinh đảo.”

“Úi, chắc là máy tính hỏng.”

“Bọn ta từ khi sinh ra, mở mắt ra đều nhìn thấy cô trước mặt. Cô đã ở trên trường sinh đảo bao lâu rồi.”

“Ái chà, cái này liên quan đến vấn đề tuổi tác, không muốn trả lời đâu à.”

Stellar nhướn mày nói:

“Cô có thấy mình đáng nghi lắm không !?”

Bạch Cửu Vĩ nghiêng đầu, lại làm ra bộ mặt nai tơ chưa hiểu đời:

“Điều này có quan trọng không !? Không phải bây giờ tôi vẫn làm tốt tất cả nhiệm vụ được giao à !? Với tư cách người làm công cho Trường Sinh Đảo, tôi cảm thấy mình rất tận tụy nha.”

Stellar hừ lạnh, không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vô đề

Một vùng vẫn thạch đỏ rực, vô số vết rách không gian chằng chịt đan xen.

Cảnh vật trước mắt giống như một màn hình cảm ứng vừa bị một viên đạn bắn phải. Phần mềm bên trong vẫn hoạt động, nhưng hình ảnh hiển thị chỉ còn là từng mảnh ghép nhiều nhiều.

Hai vị cận giới hoàng buông bỏ tất cả giới hạn, toàn lực va chạm sẽ tạo thành thành cảnh như thế này.

Đặt ở địa cầu, đây chính là lực lượng diệt thế.

Bề mặt lục địa ở trái đất không đủ cứng rắn để thừa nhận công kích ở cấp độ này, chỉ một lần va chạm cũng sẽ dẫn đến tai nạn thảm khốc trên toàn cầu. Đó cũng là lý do tại sao năm xưa Long tộc dùng toàn bộ phần hơi tàn của mình để không chế và tạo ra luật của cube. Sức mạnh vượt quá 20% năng lượng không gian không được phép phát huy ở trái đất.

Cũng là tiền đề cho việc thần tộc thánh cấp cường giả, tiên tộc nguyên anh tu chân giả, hóa hình ma tộc không thể ở lại trái đất mà buộc phải phi thăng về đúng thế giới của họ.

Những người còn lại muốn ở lại trái đất đều phải áp chế thực lực đến 19,99% cube, không dám phát huy quá đà chút nào.

Đặt ở ngoài không gian thì không giống vậy.

Cho dù có là sức mạnh diệt thế trên địa cầu, là cường giả đậm chân một cái chấn động cả châu lục, thì trong vũ trụ tĩnh không, sức phá hoại thể hiện ra vẫn vô cùng nhỏ bé.

Vùng chữ thập màu đen do hai luồng lực lượng trái chiều phát ra đánh vỡ không gian, hình thành một khu vực diệt tuyệt chấn tan toàn bộ vật chất bên trong dần dần nhỏ lại.

Giữa những mảnh thiên thạch may mắn còn sót lại, vỡ vụn và trôi nổi, Shaorin và Vương Tử Trực mỗi người đứng trên một vùng nhỏ, miễn cưỡng coi như là có chỗ đặt chân. Trang phục của cả hai đã có phần tồi tả, cả người đầy những vết cắt và vết bầm tím lớn nhỏ khác nhau.

Vương Tử Trực nhìn cánh tay bên trái của mình, ở đó chẳng còn cánh tay nào cả, chỉ là một mớ thịt bầy nhầy bị chặt cụt gốc, thoáng nhú máu. Khuôn mặt cương nghị và ánh mắt sắc như đao thoáng có vẻ mệt mỏi, nhìn cô gái trước mặt, ngoại trừ quần áo có hơi rách rưới và tóc tai lộn xộn một chút, toàn thân vẫn còn lạnh lặn. Không biết thế này có tính là mình ăn thiệt thòi lớn không. Hắn chỉ trầm giọng nói:

“Ngươi thua.”

Shaorin lau vết máu trên khóe miệng, cười khổ gật đầu.

Quý kiếm Kusanagi trên tay vang lên một tiếng nứt vỡ ghê người rồi nhanh chóng tan thành từng mảnh vụn trôi khỏi trong phiên hư không đen tối dày đặc này.

Shaorin cảm thấy mũi ẩm ẩm, đưa tay lên quệt một đường, thì thấy máu tươi lênh láng, nhuộm đỏ cả bàn tay.

Chấn động do va chạm, không ngờ nghiêm trọng đến mức này.

Nội tạng, có lẽ bị đánh nát phân nửa rồi.

Sức mạnh thật khủng khiếp.

Vương Tử Trục chưa từng trực diện đâm trúng cô ta một quyền nào, Shaorin toàn lực mở ra tốc độ, so với phong tốc kết giới của Hermes cũng không chút nào kém hơn, thế nhưng chỉ quyền phong của Vương Tử Trục quét qua thôi cũng khiến da thịt bị xé rách. Duy nhất có một lần dùng quỷ kiếm Orochi chặt tay hắn, liền bị hộ thân cương khí phản chấn khiến kiếm vỡ, người tan. . .

Người này bình thường như một tòa núi nặng nề, đụng vào mới biết hắn là một khối thuốc nổ lớn. Lực lượng bùng phát kinh người, vèn vèn chỉ là khí kinh hộ thân cũng khiến bất cứ công kích cận thân nào nhắm vào hắn cũng phải trả giá đắt.

Nếu như dùng phương hoàng kiếm để chém, đời này Vương Tử Trục sẽ không còn khái niệm tay phải nữa, cho dù có biện pháp ghép nối cánh tay mới vào, thì việc khái niệm cánh tay bị phương hoàng cắt đứt cũng khiến hắn chẳng thể điều khiển được cánh tay mới. Thế nhưng Phương Hoàng Kiếm là vũ khí phi vật chất, nếu như vừa rồi tiếp cận Vương Tử Trục bị hộ thân khí bùng nổ đánh trúng, thanh kiếm này không có tác dụng phòng thủ gì, toàn thân Shaorin sẽ bị chấn nát tại chỗ.

Dùng quỷ kiếm Orochi tấn công thì khác, là vũ khí sắc bén nhất lực đạo, lại là thanh kiếm rèn lên từ xương cốt của Orochi trước khi thành giới hoàng, độ cứng rắn cực kỳ đáng nể, thế nhưng cái bảo khí này cũng bị chấn nát rồi. Mà nói ngược lại, nếu như nó không tan tành, thay cho Shaorin chịu một kích, giờ này cô ta và mấy mảnh vụn thiên thạch xung quanh chắc cũng đều đang bắt lực lơ lửng như nhau.

Đây là lần đầu tiên Shaorin nhìn thấy một người sử dụng lực lượng huyết nhục cơ thể, trực tiếp đánh vỡ bảo khí. Nếu không tận mắt chứng kiến, vẫn không thể tin được.

Vương Tử Trục vận chuyển ma lực, huyết nhục nơi cánh tay phải rung động, bắt đầu mọc xương, bó gân, trái cơ rồi phủ thịt trong phút chốc. Một cánh tay mới đã nhanh chóng sinh ra.

Chiến kỹ ma tộc đều là bí quyết luyện thể đỉnh cấp, đều có khả năng xương đứt tự lành, thịt mất tự mọc. Dù phải trả giá bằng một lượng lớn ma khí trong cơ thể, nhưng ma khí có thể luyện lại được. Mất mất một cái tay hay cái chân cũng không có gì đáng ngại. Hắn neoh mắt nhìn Shaorin lạnh lùng nói:

“Kết thúc được chưa !? Nể mặt Kiều Nguyệt Nga, ta tha cho ngươi một mạng. Đi đi.”

Shaorin hít sâu một hơi, cảm thấy máu mũi không còn chảy ra nữa, nhưng đây chỉ là do khí quan từ phổi dẫn lên trên cuồng hống đã bị đứt đoạn, máu tràn vào thể nội chứ không phun ra ngoài. Đối với câu nói của Vương Tử Trục, chỉ kiên định lắc đầu, hạ mình, đưa phương hoàng kiếm lên ngang tầm mắt, tiếp tục thủ thế.

Vương Tử Trục có chút bực mình:

“Không biết sống chết !!”

Nói xong ma khí quanh người lại bùng phát, duệ phong khí sắc bén quân lâm thiên hạ, cả người bá đạo bề ngễ, giống như chưa từng bị thương bao giờ. Từng cái gợn tay nhắc chân đều mang đậm tính hủy diệt. Hắn rút cuộc cũng muốn giải quyết một lần cho xong.

Khoảng không gian giữa hai người vốn đã dần khôi phục lại một lần nữa nứt toác ra một mảng lớn, nhưng hai người đều thoáng ngạc nhiên vì chưa ai ra tay cả. Cho đến khi Lục Vân Tiên bế Phi Kiếm ngang người thông dong bước ra, thái độ của cả hai đều biến đổi.

Shaorin nặng nề mở ra đôi mắt khép hờ, loáng thoáng thấy vài giọt máu chảy xuống má, dùng giọng khàn đặc nói:

“Lục Vân Tiên, King của bọn ta đâu rồi !?”

Ma chủ của ma giới và King của Trường Sinh Đảo trước giờ luôn có mối quan hệ vi diệu. Cùng là đệ tử của Long Thần, thế nhưng mỗi lần gặp mặt, giấy trước còn có thể nói chuyện tử tế, giây sau đánh nhau tung bùng cũng có thể. Dù sao ân oán giữa hai nhà vô cùng lằng nhằng phức tạp. Bởi vậy, dù là tứ đại ma tướng hay ba vị cận thân nữ hoàng của hắn, đều chẳng muốn cả hai trực tiếp chạm mặt chút nào. Bọn họ nói chuyện nhẹ nhàng còn đỡ, một khi chân chính đánh nhau, chính là long trời lở đất. Biểu thị mâu thuẫn đã không còn cách nào hóa giải, thực sự đánh nhau, chính là sinh tử đấu.

Xử lý không tốt thì nhân giới mà ma giới có lẽ cũng bồi táng theo luôn.

Giới hoàng tuy là tồn tại tuyệt đối, vô định một phương trời, nhưng cũng đeo trên lưng rất nhiều gánh nặng phiền toái.

Vương Tử Trục nhìn thấy Lục Vân Tiên, cũng thoáng thở phào một hơi.

Không đánh nhau là tốt rồi. Lục Vân Tiên còn chưa hồi phục hoàn toàn, cứ như vậy mà đánh nhau, hươu chết về tay ai cũng chưa biết.

Lục Vân Tiên ngó nghiêng vùng vẩn thạch tan tành này một hồi, nhẹ giọng cảm thán:

“Đánh đến mức độ này cơ à !? Bọn tôi chỉ nói chuyện thôi, có cần liều mạng như vậy không !?”

Sau đó nhìn Shaorin nói:

“Ngươi nữa, mảnh tứ hồn, King của các người không sao cả. Vết thương của ngươi không nhẹ đâu, xử lý không tốt sẽ thành tàn phế đấy.”

Shaorin vuốt tay lau đi vết máu chảy từ khóe mắt đang lăn trên má, nhìn hắn khó khăn nói:

“Ta có thể tin người được không !?”

Lục Vân Tiên nhún vai:

“Không giống King của các người, đời này ta chưa từng nói dối bao giờ cả.”

Shaorin thở ra một hơi, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn.”

Sau đó xoay người dứt khoát rời đi.

Vương Tử Trực buồn bực nhìn theo bóng dáng liêu xiêu, giống như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào nhưng vẫn cứ quật cường cố chấp kia, khó chịu nói:

“Càng nhìn càng thấy giống, cả cái tính cứng đầu nữa.”

Lục Vân Tiên cười nói:

“Mỗi một mảnh tử hồn mang theo một phần tính cách của cô ấy, giống là chuyện đương nhiên.”

Vương Tử Trực nghiêng đầu nhìn hần hỏi:

“Không sao chứ !?”

“Sao mà không sao cho được, mỗi lần nhìn là thấy khó chịu.”

“Ý tôi hỏi Phi Kiếm kìa.”

“Ặc, à... không sao cả, chỉ bị choáng một chút thôi. Cho cô ấy ăn chút thiệt thòi cũng tốt, từ lúc Long bị thương, cô ấy giống như quả bom nổ chậm, lúc nào cũng muốn bạo phát, cứ như vậy rồi sẽ có lúc tính mạng không giữ nổi.”

“Lục vân Tiên, ý tôi là, Phi Kiếm và Athena lên lút đưa người tới nhân giới để đập phá một trận, cậu định xử lý ra sao.”

Lục Vân Tiên có chút buồn bực muốn vò đầu:

“Làm sao tôi biết được. Phạt cô ấy à !? Làm sao dám chứ. Athena thì tôi cũng không quản nổi. Ôi, mọi người thật là, loạn cào cào hết lên rồi. Thật sự là bé xé ra to mà.”

Vương Tử Trực hừ lạnh:

“Cậu cứ như vậy, chẳng phải lãnh đạo hợp cách.”

Lục Vân Tiên cười ngai ngừng:

“Haha, bởi vậy mới cần có các cậu. Cậu quản quân đội nè, Phi Kiếm và Long quản tình báo nè, Mộc quản nội chính, mà chủ như tôi chỉ cần lười nhác mà chơi thôi, vậy mới là ma chứ.”

“Nhưng Mộc đã không còn ở đây rồi.” Vương Tử Trực trầm giọng.

Không khí lại trở lên lắng đọng, không gian yên tĩnh, ba người chẳng cần hô hấp, tĩnh lặng đến khó chịu.

Sau cùng, Lục Vân Tiên hạ giọng nói:

“Tầng trời thứ ba mươi ba, rất nhanh sẽ đánh tới thôi. Nếu hần dám tổn thương cô ấy, dù có phải xài mấy thứ đó, tôi cũng sẽ chế đôi tiên khí linh thụ, lật ngược phiên tiên giới này lên.”

Rắc rắc....

Không gian vang vọng, tiếng nắm tay siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Siêu năng lực gia của ESP league tham chiến lần này đều là những tinh anh ưu tú trong ngàn chọn một. Chỉ số sức mạnh đều chạm nóc nhân giới, toàn lực đối chiến thì so sánh với một cường giả nguyên anh kỳ cũng không kém hơn là bao. Ở trái đất họ không dám thể hiện sức mạnh quá độ, nhưng ở trong kết giới của Ares, tránh được luật của cube, vô số người âm ỉ đột phá bình cảnh, chiến lực đỉnh cao có lúc nhảy vọt lên tới 30% cube.

Dù sao cũng chẳng có giới hạn nào cho siêu năng lực, ví dụ như một người điều khiển lửa, có khi chỉ điều khiển được một ngọn lửa cỡ ngón tay, đột nhiên sau này ngộ ra, bùng phát, điều khiển được cỡ cái bếp ga, rồi về già lại tiếp tục cảm nhận hóa nguyên tố thâm sâu hơn, điều khiển cả ngọn núi lửa cũng được.

Kị sĩ của hiệp hội kị sĩ bàn tròn, nhân số luôn chỉ có 13 người, trừ đi Robert là kị sĩ vinh danh trẻ tuổi nhất, và Mr. Zero đã trọng thương ở cuối tiền tuyến, và người cha đã mất của Robert, tất cả chỉ có mười người. Bọn họ đều mang trong mình dòng máu bán thần từ thời xa xưa, gần như vừa sinh ra đã được thần mạch thừa nhận, chỉ tính sức mạnh vật lý đã không thua bất cứ cường giả đỉnh phong nào trên thế giới. Cho tới khi phương pháp tu luyện đầu khí được nghiên cứu ra, chiến lực của những người này lại lần nữa tăng mạnh. Bán thần chỉ là thần tộc không hoàn chỉnh, chính là nửa người nửa thần, học tập thần kỹ với bọn họ rất khó khăn, hơn nữa thần tộc luôn khinh miệt bán thần, sẽ không bao giờ truyền dạy thần kỹ của mình cho bọn họ. Thế nên so với chiến binh thần tộc, bọn họ chỉ có lực lượng là miễn cưỡng cảm cụ được. Nhưng từ khi đầu khí xuất hiện, những cường giả bán thần này cuối cùng cũng tìm được phương hướng chiến đấu cho chính mình.

Đầu khí cho phép bọn họ sử dụng những kỹ năng mạnh mẽ không thua gì thần kỹ, lại vô cùng đại trà, không cần những yêu cầu ngặt nghèo về huyết mạch thần tộc trực hệ để học được.

Hai nhóm quân này có thể coi như là chiến lực cấp cao cuối cùng của liên quân trái đất. Nếu như bọn họ cũng thất bại, nhân loại trực tiếp xong.

Thế nhưng cho dù là chiến lực tối cường còn sót lại của nhân loại, so sánh với đội quân thần tộc có đẳng cấp thấp nhất cũng là Thanh đồng thánh sĩ – những người có khả năng sử dụng 20-25% năng lượng trong không gian để chuyển hóa thành lực lượng bản thân, tiến hành phá hoại cục bộ diện rộng, ngang ngửa với tu sĩ hóa thần kỳ của tiên giới, số lượng lại lên tới mấy nghìn...

Hai nhóm quân này thật sự là ăn không tiêu.

Phong tốc kết giới tăng tốc độ và sự linh hoạt của từng chiến binh tới cực hạn. Liệp Giả kết giới khiến mỗi công kích đều tinh chuẩn vô cùng, xác suất trúng đòn của quân ta là 100%. Các kị sĩ có đầu khí hộ thể, có thể ngạnh kháng mười, hai mươi mũi thương đâm tới tim mình, nhưng ba mươi mũi, ba trăm mũi thì không phải chuyện đùa. Các siêu năng lực gia thì thể thảm hơn, bọn họ có tới mấy ngàn người, thế nhưng cứ một thương, một tên là mất một mạng, nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi.

Có sự bảo hộ của thứ vũ khí phòng hộ sản xuất đại trà như khiên Aegis, vạt và lăm xuyên qua nó mới giết được một tên thần tộc, thì hấn rất nhanh sẽ lại đi ra từ chiến thần điện, nhiệt huyết bùng bùng tiếp tục nhảy vào vòng chiến, tận tình đánh giết không ngại thương thế.

Chiến cuộc càng lúc càng xấu đi.

Con đường do thánh nữ Monica và quân đoàn ánh sáng mở ra lúc trước dần dần khép lại.

Có thể nói, lần tập kích của Monica và thiên sứ binh đoàn là lần phản công mạnh mẽ nhất và thọc sâu nhất vào đội hình của Thần tộc. Mọi người muốn tận dụng con đường đã có sẵn này, nhưng lực bất tòng tâm. Không phải bọn họ quá yếu, mà là thần tộc quá mạnh.

Ares chỉ phải đỡ lấy một lần kiếm khí duy nhất, chờ mãi không thấy có bất cứ con sâu cái kiến nào bén mảng tới gần đây, hấn có chút mất kiên nhẫn, khoanh tay dậm chân liên tục. Nghiêng đầu nói chuyện phiếm với Herphateus và Artemis và Hermes bên cạnh:

“Bán thần kia. Không ngờ chúng ta lưu lại huyết mạch ở trái đất không ít nhỉ.”

Artemis có chút ngại ngùng nói:

“Đa phần đều là tác phẩm của cha cả. Tác phong của ông ấy, thật sự không tốt lắm.”

Hấn rồi, thần Zeus phong lưu, chỉ cần con gái đẹp là ông xoi tuốt, bất kể tuổi tác chủng tộc.

Chỉ là không biết có chạy tới phạm giới gây họa không.

Nghĩ đến một bán thần ở phạm giới, đối với cái loại thần lai phạm đó, ai cũng thấy cổ quái.

Còn tiên giới, thần tiên, ồ, cũng dễ nghe lắm.

Ares ở một cái, miệng cười cười:

“Đám đó cũng không tệ. Ngày trước hình như có một gã tên là Iskaros thì phải, không chịu nổi việc bị cube áp chế thực lực, muốn tới thần giới để thể hiện, trở thành thần tộc thật sự, nào ngờ nửa đường gặp Apollo, kẻ cũng đen đủi.”

Hermes cũng cười đáp:

“Chuyện năm đó khá nổi tiếng, Iskaros gãy cánh đây mà, hừ, muốn trở thành thần tộc cao quý, dễ dàng như vậy sao.”

Ares nhếch miệng:

“Đừng quá xem thường chúng, bán thần có nhiều tên mạnh tới vô lý, lúc trước còn có một gã tên là Heracles, mạnh tới mức chủ thần cũng không cần nể nang. Tiếc là dòng máu của nhân loại không khiến hắn bất tử, oai phong được mấy chục năm đã bắt cam mà chết đi rồi.”

Bán thần không bất tử, rất nhiều bán thần oai phong mạnh mẽ thậm chí hơn chủ thần, nhưng mạnh lên nhanh thì già đi cũng nhanh, chết cũng sớm. Đã có rất nhiều trường hợp như vậy.

Herphateus gật đầu nói:

“Kể cũng đáng tiếc, nếu bọn họ có thể bất tử giống như chúng ta, thật sự cũng có giá trị chiêu mộ đấy. Chỉ như ánh sao băng, lóe lên một chút rồi lại tàn, không có giá trị lưu giữ.”

Ares liếc nhìn Herphateus, hai tay người này vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn, cơ thịt đang sinh trưởng nhưng tốc độ chậm chạp vô cùng, cử thể này mấy năm tới coi như là bị phế rồi. Con bé của Quang Dực Tộc thật ghê gớm, lại có thể đánh một chủ thần ra nông nổi này. Herphateus lại là một nhân tố không thể thiếu trong chiến tranh ở nam thần tộc, một thương gia thật là ác.

“Hermes, đi kiểm tra xem con nhóc Quang Dực Tộc đã chết chưa. Giải quyết cho xong đi, thứ nguy hiểm như vậy không nên giữ lại.”

Hermes cười cười đứng dậy, đưa tay làm tư thế chào, rồi như một làn gió, rất nhanh biến mất.

Herphateus nhìn theo bóng hắn, lại nhìn đôi tay đã bị nung chảy của mình, cười khổ không thôi. Biết thế không cậy mạnh đỡ lấy một thương đó làm gì, dù cho thần điện có bị phá hủy, tình hình này bọn họ cũng chắc thắng rồi. Khiến Svalinn là bảo khí chuyên chống quang năng lượng và hỏa năng lượng, có thể triệt tiêu 90% hai loại năng lượng này công kích, ai dè chỉ 10% xuyên qua cũng nung chảy luôn hai tay của mình. Nếu trúng trực diện, dám trở thành một bãi nước lã. Hỏa sát mạnh mẽ bá đạo cỡ này, Apollo cũng không bằng. Nếu không phải vì mũi tên của Artemis, một mình con bé của Quang dực tộc có thể chính diện đối chọi với hai chủ thần cũng không rơi vào hạ phong, à nhắc mới nhớ:

“Apollo đâu rồi !?”

“Trên kia.” Artemis chỉ lên bầu trời, ngoại trừ vòng xoáy do giáo của Isis và đao mang đầu khí Excalibur tạo ra, còn có một mặt trời chói chang chiếu sáng toàn bộ lục địa chiến thần.

“Hắn bị đánh đến mức đó rồi cơ à !?”

Biến thân mặt trời có thể coi là chiếu cuối của Apollo rồi, tiến nhập trạng thái này nói rõ hắn đang liều mạng một mất một còn với đối phương. Bọn họ cũng không dám tùy tiện tiếp cận mặt trời, sức nóng lúc này rất khủng khiếp.

Ares gật đầu đáp:

“Ba con mèo già của Trường Sinh Đảo cũng không yếu. Nếu như ở gần trường sinh đảo, chúng ta cũng chưa chắc đã là đối thủ. May mắn là ta mở kết giới kéo cả bọn vào đây trước khi Trường Sinh Đảo kịp bay đến. Nếu không thì phiền toái lắm đấy.”

Có phần giống như thần mạch, bất kể ai có liên kết với Trường Sinh Đảo đều nhận được sự trợ giúp vô cùng lớn của nó, nhưng kém hơn thần mạch ở chỗ, phải ở gần đảo mới được. Thần mạch là một hệ thống thế giới hoàn chỉnh bất kể nơi đâu trên lục địa, thần chúng đều có thể triệu hồi sức mạnh của nó, cũng như cube, tiên khí linh thụ, vạn thể hồng liên, trường sinh đảo chỉ là thứ có khả năng mở ra thế giới, cách biệt đẳng cấp rõ ràng.

“Dù sao thì, trận này chúng ta thắng chắc rồi.”

Dõi mắt nhìn ra xa, binh đoàn thần tộc không ngừng ép tới tường đất, các siêu năng lực gia và kỵ sĩ đã voi đi quá nửa, không ngừng bại lui.

...

Đằng sau tường đất, ba thiên sứ Uriel, Sariel và Ramiel mang theo khuôn mặt lo lắng nhìn thân ảnh cô gái ngủ say được bọc trong đoàn ánh sáng bay lơ lửng giữa bọn họ.

“Uriel, làm sao bây giờ, thánh quang cũng không chữa trị nổi vết thương này. Mũi tên đó chấn tan trái tim của thánh nữ rồi.” Ramiel, nữ thiên sứ 10 cánh, chuyên tu các thuật chữa trị bằng ánh sáng, nói với giọng lo lắng.

Cô ta luôn phải liên tục duy trì trị liệu, chỉ cần bây giờ ngừng cung cấp thánh quang kích thích da thịt sinh trưởng tái tạo, thánh nữ hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

“Khôn kiếp, vẫn là mũi tên hèn hạ của con ả đó. Năm đó bắn chết Grabiell còn chưa tính sổ với ả.” Uriel, thiên sứ 14 cánh dẫn đầu trong ba thiên sứ buồn bực nói.

Sariel, thiên sứ mười hai cánh trầm giọng nói:

“Bây giờ chỉ có phẫu thuật ghép tim, nhưng cần một trái tim cấp độ cận giới hoàng trở lên mới có thể chịu được lực lượng của mười tám cánh, nếu không cho dù có sống được, thánh nữ cũng sẽ thành phế nhân giống như người phạm.”

Uriel lắc đầu nói:

“Không thể để chuyện đó xảy ra được, thánh nữ là hi vọng phục hưng Ex Nihilo, là hi vọng của toàn bộ quang dực tộc. Người phải là tồn tại mạnh mẽ nhất để chấn nhiếp đám yếu nhược tâm tư bất ổn kia.”

“Ôi ôi, ta có nghe nhầm không đấy!? Các người còn định xây dựng lại Ex Nihilo!? Vẫn nghĩ rằng mình là thần chúng của Bắc Thần Tộc hả Quang Dực tộc !?” Một giọng nói chế nhạo theo gió vang lên bên tai cắt ngang câu nói khiến Uriel cảm thấy lòng lạnh ngắt.

“Hermes !” Uriel phản ứng cực nhanh, đôi cánh ánh sáng trên lưng vũ lộng, bắn ra mấy trăm đạo laze khắp tứ phía, thiêu đốt cả một vùng không khí tới vạn vạ. Mặt đất cũng bị cắt ra mấy trăm đường bóc khỏi nóng chảy.

Hermes giống như một làn gió, đôi chân mang một chiếc hài có đôi cánh nhỏ, nhẹ nhàng đáp lên không khí uốn lượn né tránh nhẹ nhàng, không một tia sáng nào có thể chạm tới góc áo của hắn.

Phiêu phù lơ lửng, Hermes đưa tay chỉnh chỉnh lại cái mũ đội trên đầu, cười nhạt:

“Quá chậm. Nếu như có Michael, Rafael hay Grabiell ở đây thì ta còn ngại một chút, tiếc là Quang Dực tộc các người nội chiến thật là đẹp quá, Jeus vừa giáng phạm, Judas làm phản ngay được, mấy kẻ mạnh mẽ một chút đều nằm lại tại trận nội chiến đó rồi. Còn lại mấy phế vật các người, tròn chui nhui ở nhân giới, thật sự là xấu mặt thần tộc.”

Ba người Uriel, Sariel, Ramiel đứng chụm lại một chỗ, sắc mặt căng thẳng vô cùng. Đòn tấn công của Uriel lại bị hắn nhẹ nhàng tránh thoát như vậy, trong kết giới phong tốc này, Hermes giống như một ma ảnh vô cùng đáng sợ. Bọn họ liên thủ cũng không ngăn hắn, thế nhưng nếu hắn nhắm vào thánh nữ thì thật sự là cả bọn ăn quả đắng rồi.

Hermes chẳng quản ba người như lâm đại địch, tùm tùm cười:

“Con nhóc này không tệ, có lẽ đây là người khá nhất trong Quang Dực tộc thời đại này rồi, chắc hẳn là nhận truyền thừa của Jesus nhỉ. Tiếc quá, nếu như được thần mạch thừa nhận thì đã là giới hoàng rồi. Không biết Jesus nghĩ gì khi truyền thừa cho người phạm như vậy, thật có giá trị nghiên cứu đấy.”

Hắn vừa nói, thân ảnh đã loáng lên biến mất.

Uriel, Sariel, Ramiel đồng loạt biến sắc, vì những từ cuối cùng hắn nói đều vang lên phía sau bọn họ, cả ba chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh rồi đau đốn vô cùng. Sau đó một luồng kinh phong cuốn tới, đánh cả ba văng tới phía trước. Dù có quang dực hộ thể, ba người đều bị chấn động một lúc.

Hermes xoa xoa tay, xem ra dùng tay không đánh vào quang dực cũng không phải chuyện gì vui vẻ, nhưng hắn đã chấn bay ba thiên sứ bảo hộ, nhanh chóng tiếp cận thánh nữ của bọn họ.

Chỉ có hơn 10m, đưa tay ra là tới.

Hermes cười lạnh, phong nguyên tốc giống như con dao sắc lạnh bao phủ bàn tay, một trào này chụp tới, phong đao sắc bén sẽ cắt thánh nữ phiền toái này ra làm mười mấy mảnh.

Đột nhiên bầu trời vỡ ra một mảng lớn, sau đó một vật giống như sao băng đột phá siêu thanh, mang theo dải sáng rực rỡ từ trên giáng xuống ngay vị trí Hermes đang lao tới.

Hermes được phong tốc kết giới gia trì tốc độ vừa có đủ thời gian tránh né, thế nhưng chỉ còn vài bước là đạt tới mục đích, thật sự là khó chịu vô cùng. Hắn vội vàng lùi lại mấy bước, loạng choạng ổn định thân thể. Vừa nheo mắt nhìn xem thứ gì tự động nhảy ra phá hỏng việc tốt của mình.

Chấn giữa Hermes và Monica đang được quảng sáng chữa trị bao bọc là một cây gậy bạch ngọc trắng tinh, bên trên điêu khắc vô số ký tự chìm lạc xoay vần. Những hạt sáng li ti phiêu phù trên thân gậy khiến nó càng phủ lên một khí tức thánh khiết tới cực điểm.

Hermes run run, người sờ hửu thứ này...

Hắn ngẩng đầu lên bầu trời, tìm đánh thạch một cái.

Ở đằng xa, Ares, Artemis, Herpateus cũng cảm nhận được chấn động khi bầu trời kết giới vỡ ra, cùng một thân ảnh bọc trong vô số quang hạt lung linh từ từ hạ xuống chiến trường.

Cách xa mấy trăm km vẫn cảm nhận được, một đôi mắt màu vàng kim lạnh lùng băng giá, bề ngỗ thiên hạ, dưới ánh mắt này, thần chúng cũng chỉ như mấy con kiến tầm thường vô vị.

Artemis ngưng trọng nói:

“Chúng ta mất quá nhiều thời gian.”

Herphateus khuôn mặt cũng vô cùng khó coi:

“Hoặc là Lục vân Tiên cố ý thả hấn ra.”

Ares nghiêng răng kèn kẹt, khuôn mặt có chút hưng phấn, ánh mắt mở lớn đầy dã tính không chút kiêng nể đối nhãn với đôi mắt màu vàng kim như của đấng tối cao kia:

“Đến rồi à...”

Hermes cười khò, lập tức rút quân về trận địa, hấn đến và đi như gió, vừa chạy vừa lăm bầm khó chịu:

“King của Trường Sinh đảo.”

Nhân tộc đệ nhất nhân, giới hoàng nhân giới, vua của trường sinh đảo.

Trong bộ dáng một thiếu niên với khuôn mặt hững hờ, cùng đôi mắt như nhìn thấu tất cả, một khắc này, tất cả chiến sĩ nhân loại nhìn hấn, giống như một thần linh thực sự.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: King của Trường Sinh Đảo

Uriel, Sariel, Ramiel ngẩng đầu nhìn thân ảnh từ từ hạ xuống trên bầu trời vỡ nát, trong lòng ngồn ngộn trăm loại tư vị khác thường.

Giống như liên hợp quốc, trong thời hòa bình, không cần núp sau lưng chiến sĩ, bất cứ ai cũng chẳng hề có mấy thiện cảm với Trường Sinh Đảo, con quái vật vừa giống như người thù hờ, lại vừa giống như ông vua không ngại của trái đất nào. Hư chiêu, ám chiêu nhắm vào Trường Sinh Đảo chẳng qua giờ ngớt.

Vậy mà hôm nay, nhìn bóng lưng đó hạ xuống, nhẹ nhàng chặn đứng Hermes, bảo vệ một mạng cho thánh nữ của bọn họ, tâm tình cả đám đều phức tạp, không biết nên đối diện với hấn ra sao cả. Cảm động, vậy thì chưa đến, nhưng thật sự là mang ơn người ta rồi.

Xúc động, vậy thì hấn là có, thậm chí có rất nhiều.

Mỗi một vị tướng quân, 35 năm trước, vào thời còn trẻ cũng giống như bọn Hoài Nam, Trung Thành bây giờ, phục vụ trong quân đội, cùng nhìn vào bóng dáng ấy dần theo Trường Sinh Đảo, vĩnh viễn đi trước bọn họ. Vừa là tấm khiên, cũng vừa là mũi mâu sắc bén đánh tan chướng ngại và nguy nan. Bọn họ chỉ lặng lẽ đi theo hướng thụ vinh quang hấn mang lại.

Nhân loại tổ chức kháng thần chiến, nói thì dễ nghe lắm, nhưng thực ra, chỉ là một đám người mang theo tuyệt vọng cùng với hấn, với trường sinh đảo đánh giết ra một hồi hi vọng mới cho tương lai mà thôi.

Rất nhiều người thôn thức, tựa như năm đó không biết vì sao mình lại có thể thắng, trở lại năm nay, khi mang theo chiến công chiến thắng đối mặt với kẻ địch cũ, lại vẫn được trải nghiệm sự bất lực như năm nào. Cho đến khi hấn xuất hiện, cái niềm tin chiến thắng vốn bị hàng hàng con số báo cáo thương vong tổn thất vùi dập lại một lần nữa le lói trở lại.

King của Trường Sinh Đảo từ trên cao nhìn xuống quân đội loài người đã mười phần tan tác thảm hại, kết quả cũng không ngoài dự đoán của hấn nhiều lắm. Bọn họ có thể kiên trì đến lúc này, thật sự đã rất đáng khen rồi. Ánh mắt của hấn đảo qua mỗi chiến hạm nứt vỡ, tầng tầng khói lửa phủ lên nhuộm màu tang thương của chiến tranh, khiến vô số dòng ký ức năm nào chảy về.

Cũng là cảnh tượng này, giữa một đồng chiến hạm vỡ vụn và xác chết cự thú khổng lồ, xác thần binh và xác giáp máy trộn lẫn trong bể máu, một đôi thiếu nam thiếu nữ liều mạng chém giết mở ra từng chút một con đường tới tương lai. Nay nhìn lại, chỉ còn mỗi mình hấn cô độc trên đỉnh cao này thôi.

Một chút thương cảm về người đã khuất thoáng hiện, lại thấy từ những chủ hạm có các tướng quân lão thành, từng cái từng cái, giống như có hẹn trước, lần lượt xuất hiện ánh chiếu ba chiều của những vị nguyên soái quân đội này. Tất cả đều là những người đã từng cùng hấn tham gia kháng thần chiến lúc trước, không giống như hấn, bọn họ đều đã già, ánh mắt nhiệt huyết bùng bùng sẵn sàng xả thân liều mạng năm xưa đã thay bằng đôi mắt trải đời thâm thúy và trầm ổn. Quân công tích lũy từng bước leo cao, nay mỗi người đều đã nắm quyền một phương, trở thành trụ cột của thế giới mới.

Mấy trăm cái ánh chiếu, một khắc này, đều ngẩng đầu lên, đối nhãn với hấn, ánh mắt cũng tràn ngập hoài niệm và mang theo tất cả lòng thành kính cùng tự hào, bọn họ đều đưa tay lên, chào theo phương thức quân đội tiêu chuẩn nhất đối với vị chiến thần mang bộ dáng thiếu niên trẻ tuổi này.

Tĩnh lặng toàn trường.

Thần tộc, ESPer, kỹ sư công hội đang chém giết cũng thoảng ngừng tay, tất cả cùng hướng lên bầu trời, không nặng cảm tình như các đại lão nguyên soái, nhưng không khí trang trọng do họ mang lại đều đang cảm nhiễm toàn bộ người trẻ tuổi có mặt trên chiến trường.

Không hề ảnh hưởng chỉ có một số đặc phái viên giám sát của liên hiệp quốc đến đốc chiến, tâm tình bọn họ giống như rơi vào đáy của vực sâu trầm trọng. Mặc cho cách nghĩ của cao tầng thế nào, mặc cho những minh tranh ám đấu và bất hòa giữa liên hiệp quốc và IMI, đối với những quân nhân bộc trực thẳng tính này, suy nghĩ của bọn họ luôn ngả theo người đã cùng họ sát cánh chiến đấu, chứ không phải những nhà cầm quyền sống trong nhung lụa và an ổn ở hậu phương.

Thì ra, cho dù ở nội bộ liên hiệp quốc, số người hướng tới IMI, thật sự còn quá nhiều.

King thoảng ngạc nhiên, ánh mắt màu vàng kim lạnh băng hơi giãn ra nhưng nắm tay đã không tự chủ xiết chặt lại.

Thì ra, thật sự, giống như cô ấy nói.

Không phải ai cũng muốn mình chết như mình vẫn nghĩ.

Đã như vậy, gánh nặng của các người, hãy để ta tiếp tục mang nó trên vai đi.

Hắn gạt đầu, trịnh trọng đáp lễ, rồi xoay người, biến thành một dải sáng rực rỡ, rất nhanh đã bay tới trung tâm chiến trường, tiến nhập phạm vi mặt trời của Apollo và vùng xoáy do giáo của Isis và đầu khí đao mang Excaliburn tạo ra.

Bàn tay đưa sang ngang mở lớn, ánh sáng từ mặt trời giống như thác lũ ầm ầm đổ về, nhưng kết thành thực chất, một cây gậy bạch ngọc điêu khắc hình chim lạc rất nhanh đã xuất hiện. Ngưng thực cổ hóa, còn mặt trời nhanh chóng nát tan, lộ ra thân hình tà toại chập vạt của Apollo và ba vị trưởng lão của Trường Sinh Đảo vẫn còn đang bốc khói sặc mùi cháy xém. Bốn người đang đánh giết tung bừng lập tức dừng tay với vẻ mặt ngây ngốc.

Chỉ một lần đã rút sạch quang năng lượng và hỏa năng lượng từ thái dương...

Đây là cái khái niệm gì.

Trong khi đó, King của Trường Sinh Đảo điềm nhiên như không, cây gậy vừa mới hình thành trên tay xoay tròn kịch liệt, rút sạch tất cả quang năng lượng trong khu vực, nén ép, nghiền áp từng photon cho tới khi nổ mạnh. Sau đó hắn thoải mái vùng gậy đánh lên.

Một đoàn ánh sáng chói lòa như khiến người xem muốn mù mắt, giống như laze nén ép kịch liệt đánh lên bầu trời, thẳng vào trung tâm vòng xoáy. Ánh sáng và nhiệt hòa từ mặt trời của Apollo cùng với dư quang từ kết giới của Monica đều bị cây gậy trên tay hấp thụ sạch sẽ, trải qua quá trình nghiền ép tới vỡ hạt, cột sáng này đánh ra đủ để oanh động kết giới. Quang năng lượng va chạm cùng hai cổ khí tức đặc biệt của đầu trường không hề gặp phải trở ngại gì, trực tiếp xuyên qua, chọc thủng tầng không, đánh vỡ bầu trời.

Crac....

Ares cảm thấy khí huyết nhộn nhạo.

Tên này vừa xuất hiện đã mạnh mẽ xé rách kết giới của hắn để xâm nhập, bây giờ lại từ bên trong muốn đánh ra ngoài, kết giới cũng như một phần thân thể hắn, cảm giác như quả thận vừa bị chọc lên một lỗ, khó chịu không thể tả. Dù biết rằng đây là hiệu ứng khi mặt trời của Apollo bị nén lại thành một kích, nếu không đủ là giới hoàng, muốn phá kết giới của hắn cũng vô cùng hao phí thời gian, thế nhưng mà, khó chịu thật sự vẫn là rất khó chịu mà.

Hư không trên bầu trời rất nhanh đã tu bổ lại theo ý chí của Ares.

Bầu trời lại sáng xanh, trong vắt, thế nhưng mà, hai đoàn ý chí màu vàng kim và xám đen của Excaliburn và Isis thì đã mất tăm rồi.

Đánh xong một kích, King thu lại cây gậy, xoay tròn một lượt rồi cắm nó xuống đất.

Lực không chế tinh xảo khiến cho cây gậy găm sâu vào bề mặt đại địa, không xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện, chẻ nó thành hai đường thẳng tắp, phân rõ giới tuyến giữa nhân loại và thần chủng, hắn đứng bên một vạch chiến tuyến, giương lên đôi mắt hững hờ, lạnh nhạt nói:

“Thần tộc, đến đây rồi thì toàn bộ để mạng ở lại đi!”

Ares giận quá hóa cười, đáp trả lại hắn là mấy ngàn mũi lao được phong tốc kết giới gia tốc và được liệt giả kết giới nhắm chuẩn.

Phập phập phập.

Vô số mũi lao xuyên qua thân ảnh King, nhưng cơ thể hắn rất nhanh đã mờ đi, tiêu tán thành vô số quang điểm.

“Là ảo ảnh.” Sắc mặt của Artemis vô cùng khó coi.

Liệt giả kết giới đã nhắm thì sẽ trúng. Thế nhưng thân ảnh thực tế còn chưa thấy đâu, nói gì đến nhắm.

Đẳng cấp của binh sĩ quá thấp, không thể nào tạo thành sát thương thực chất cho hắn.

Đến như Artemis với ánh mắt của thợ săn lão luyện nhất chiến trường, cũng chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng King mà thôi, còn chẳng biết có phải là một thứ ảo ảnh do ánh sáng bị gấp khúc tạo thành khác không.

Còn King của Trường Sinh Đảo, đang lao tới chỗ bên này, tốc độ rất nhanh.

Hắn định một mình xử đẹp bốn chủ thần !?

Thật kiêu ngạo.

Herphateus thấy vậy, ý niệm khẽ động, từ trong thần điện của lão bay ra một gong kính một mắt viền tròn. Roi vào tay Artemis. Herphateus giải thích:

“Con mắt của thần Ra. Thần khổng chế mặt trời của vương triều thứ năm. Giống như Apollo bây giờ, nhưng mạnh hơn rất nhiều. Thứ này có thể xuyên thấu tất cả quang năng lượng che phủ.”

Artemis gạt đầu, đeo lên kính mắt, nhìn qua thì nó giống như một thiết bị hỗ trợ nhắm bắn cực kỳ tinh xảo.

Cô ta giương cung, phong lực lượng từ bốn phương tám hướng đổ về, gia tốc mũi tên tới cực hạn. Artemis xoay cổ tay, thân tên xoáy tròn như một mũi khoan gia tăng lực xuyên thấu, nhưng đồng thời độ khó khi lên cung cũng tăng cao hơn rất nhiều, chẳng qua với vị thần săn bắn mạnh mẽ này, còn chưa đủ tạo thành phiền toái. Liệp giả kết giới kết hợp với con mắt của thần Ra, loại bỏ toàn bộ quang năng lượng quá nhiều khóa chặt thân ảnh của King, Artemis nheo mắt, buông tay.

Mũi tên phá không bắn ra mang theo tiếng gió rít gào, không khí trên đường gia tốc ầm ầm nổ vang mấy mươi lần, xuyên phá toàn bộ vật cản, gia tốc càng lúc càng đẩy cao càng lúc càng tiếp cận vận tốc ánh sáng.

“Liệp giả lĩnh vực, nghịch đảo nhân quả, bách phát bách trúng.”

King di chuyển không ngừng, tốc độ theo dòng photon bao quanh người gia tốc không ngừng khiến hắn giống một viên sao xẹt. Bất cứ thần chủng nào bị hắn lướt qua, chỉ khi bạo cũng đã khiến nhục thể tan nát như bị đặt bom trong người, thế nhưng mũi tên của Artemis giống như con giòi bám lấy, vận tốc cũng càng lúc càng nhanh, sắp sửa siêu việt vận tốc của hắn.

Hắn đổi hướng, thẳng tiến tới điện thờ của Artemis, nữ thần này đứng trước bậc thềm điện thờ, dùng ánh mắt đặc ý nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên cô ta thấy mũi tên của mình được gia tốc đến cực hạn như vậy, chỉ cần mấy giây nữa, tên bay hiệu ứng nghịch đảo nhân quả sẽ sinh ra, đến lúc đó mũi tên sẽ cách không xuyên tim, bất kể chạy sao cũng vô ích.

Muốn chơi trò chạy tìm diệt, sau đó bất ngờ đổi hướng để mũi tên đánh về phía ta !?

Là giới hoàng mà sao suy nghĩ đơn giản quá vậy !?

Chỉ cần bay đủ lâu, mũi tên sẽ như trực tiếp mọc từ trong tim ra, bỏ qua mọi vấn đề như khoảng cách, phòng thủ vật lý, phòng thủ năng lượng. Càng chạy lâu thì thời gian chết càng rút ngắn.

Hắn không triệu hồi ra trường sinh đảo, không sử dụng thế giới lực, có phải vì thế mà đầu óc cũng hạ thấp theo không !?

Tính thời gian, chỉ còn nửa giây.

Chết đi, King của Trường sinh đảo.

Bất ngờ trong tích tắc này, thân hình chạy trước mũi tên kia lại quăng cây gậy trên tay về phía trước, sao đó đập lên gậy xoay người lại, đối mặt với mũi tên. Đưa tay ra bắt lấy nó.

Ngu ngốc.

Artemis cười lạnh.

Cho dù có bắt được, cái kết quả mũi tên đâm vào tim chắc chắn là đã được định trước, làm bất cứ điều gì cũng sẽ không thay đổi.

Phập.

Như dự tính, khi bàn tay King nắm được mũi tên, thì mũi tên cũng đã mang theo lực xuyên phá bạo liệt mạnh mẽ đâm vào lồng ngực hắn, nào ngờ người này điềm nhiên như không rút tên ra, trên mũi tên chỉ có mấy hạt máu li ti.

Artemis dãn mặt, khóe miệng run run...

Đúng là đâm trúng rồi, nhưng mà đâm không có sâu chút nào...

Ăn gian quá, hắn ăn gian.

Để mũi tên đâm trúng, kết thúc nhân quả, nhưng vừa đâm vào thịt vài mm đã rút ra rồi.

Không chỉ vậy, cổ tay còn xoay ngược chiều xoay của mũi tên, triệt tiêu luôn sức gió và lực khoan xuyên thấu của nó.

Khổng chế tinh chuẩn cỡ nào mới làm được như vậy chứ.

Hơn nữa có phong tốc kết giới gia tốc, chẳng lẽ tay hấn chuyển động còn nhanh hơn tên bay đang sắp sửa tiếp cận vận tốc ánh sáng!? Cho dù có chuyển động kịp theo, làm sao căn chuẩn như vậy được!?

Vô lý, đây rõ ràng là hư cấu.

Mặc kệ cho Artemis liên tục đổi sắc như con tắc kè hoa, mũi tên trên tay King lại xoay vùn như một thói quen, mạnh mẽ ném ra về phía nữ thần này. Artemis vừa sức tỉnh, vội vã lăn tròn xoay qua một bên.

Mũi tên xé rách vùng áo ngực, cắt qua đôi nhũ phong làm cô ta thoáng rên một cái đau rất. Sau đó điện thờ đằng sau lưng thì không né tránh như vậy được rồi, ầm ầm sụp đổ.

Artemis mặt đại ra, nếu không có phong tốc kết giới gia tăng độ linh hoạt để né tránh, mình chắc cũng chung số phận với cái đền luôn.

Nhưng chưa hết, tiếng kêu đau đớn sau đó khiến cho khuôn mặt cả bọn đã tái lại càng thêm tái.

Hermes.

Nam thần đến đi như gió này nhìn bầu ngực mình nở ra hoa máu mà rên lên thê thảm.

Vốn dĩ với người sở hữu phong tốc kết giới như hấn, những mũi tên công kích không bao giờ có thể chạm tới, thế nhưng vừa rồi trong một thoáng chốc, hiệu ứng nghịch đảo nhân quả đã xảy ra, mặc hấn hốt hoảng né tránh ra sao, mũi tên vẫn như cũ, giống như găm từ trong ngực hấn găm ra.

Hermes đau khổ rên rỉ:

“Thần lực... khôn kiếp, hấn dùng thần lực của Artemis vẫn còn chưa tiêu tán hết trên mũi tên để đánh lừa thần mạch, vận dụng lĩnh vực lập giả giống như một tên Artemis bắn ra...”

Hermes lệ rơi đầy mặt, hấn có thể né tránh mọi minh thương ám tiễn trên đời, nhưng cái loại mũi tên nhân quả này thì chịu.

Mũi tên nhân quả từ đầu đã nhắm vào hấn, còn tấn công Artemis, đánh sập điện thờ của cô ta, thực ra chỉ là King tiện tay dùng lực khổng chế siêu chuẩn biến hướng mũi tên có chủ đích mà thôi.

Hermes vô lực đau khổ kêu lên mấy cú, rất nhanh đã từ trên không rơi xuống, nằm đó im bất.

“Hermes!!” Artemis kêu lên thất thanh.

Lĩnh vực lập giả, lĩnh vực mục đồng, rất nhanh đã cùng lúc tan vỡ.

Một cái là do điện thờ tan tành, một cái thì là do... chủ thần, trực tiếp xong.

King của Trường sinh đảo, vừa xuất hiện đã đánh vỡ hai lĩnh vực, chấn động toàn trường.

Lúc này không còn loại ám tiễn nào có thể uy hiếp, hấn thông dong bước đi, thẳng tới điện thờ thần Ares.

Thần tộc hung hãn không sợ chết đều bị ánh mắt lạnh băng kia quét qua, tất cả đều nuốt một ngụm nước bọt khô khốc, dạt sang một bên để lộ ra một thông đạo thẳng tắp.

Đây cũng là ý chí của thần Ares, chiến thần của bọn họ.

Lúc này, gã thanh niên mang danh chiến thần của thần tộc, và người đứng đầu nhân loại đã khóa chặt thân ảnh nhau, mắt đối mắt. Một người cười hưng phấn, khí tức thô đã đầy về khiêu khích, một kẻ hững hờ lạnh lùng.

Nơi ánh mắt giao nhau, mơ hồ có tia lửa điện tóe lên thì phải.

....

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: King của Trường Sinh Đảo (2)

Hai kết giới vừa vỡ ra. Liên quân nhân loại lập tức dễ thở hơn rất nhiều. Các ESP bị liệt giả kết giới áp chế tới mức gần như trốn chui trốn nhủi suốt quá trình giao tranh, lúc này đã không còn cố kỵ gì, muốn giết ngược trở lại. Các kỵ sĩ giáp trụ rách dưới cũng nghĩ rằng đây là thời gian phản công tốt nhất, kể cả các chiến hạm nhân loại cũng đã rục rịch bay lên, vòng xoáy cấm không đã chẳng còn, trên không mới là thiên đường của chiến hạm. Pháo đã lên nòng, đạn được sẵn sàng cho một hồi đánh giết khoái trá. Thế nhưng mà...

Thần tộc ngừng đánh rồi.

Thật sự là ngừng đánh.

Lối đến chiến thần điện của Ares được thần chúng đặt sang hai bên mở ra rộng rãi bằng phẳng, cứ như là mời nhân loại, hay đúng hơn là mời vua của nhân loại tiến tới đối mặt với chiến thần của bọn họ.

Từ quân công, quần áo, trở thành quyết đấu 1vs1 rồi.

Hàng hàng binh lính thần tộc một tay lăm lăm bảo khí, một tay giữ khiên Aegis, ánh mắt hung hăng giống như bầy sói nhìn thấy con mồi. Đây cũng là một khảo nghiệm với ý chí của người tiến tới.

Không cần người giết ra một con đường, bọn ta chủ động nhường ra một lối, người có cam đảm một mình bước vào giữa vòng vây chúng thần, đối mặt với chiến thần hay không.

Khí thế áp bách của quân đội sâm nghiêm khiến cho các kỵ sĩ và siêu năng lực gia đứng trước con đường, đều cảm thấy khó thở. Tất cả cùng nuốt một ngụm nước bọt khô khốc.

Liều mạng xông vào, như vậy hình như chơi không được đẹp lắm. Chưa kể nếu thần tộc hai bên đánh úp vào đội hình đã trải dài dàn mỏng của bọn họ, không có ưu thế đội ngũ nâng đỡ, kết quả sẽ rất khó xem.

Mọi người nhìn nhau, tất cả đều xấu hổ cúi gằm đầu.

Thật sự quá mất mặt. Liều sống liều chết đánh ra một con đường, kết quả tới khi đối phương chủ động nhường đường, bên mình lại không ai dám tới.

Đằng sau vết nứt do cây gậy của King cắm xuống đất, phân rõ giới tuyến của nhân loại và chúng thần các chiến hạm và công sự từ từ dựng lên, biểu thị ý đồ của nhân loại. Bọn ta thà từ chiến giết vào, chứ không ai muốn bước vào cái bẫy do các người dựng lên.

Không thể nói tràng cảnh này có chút hèn hạ. Thế nhưng binh bất ýếm trá... dùng trong trường hợp này chẳng biết có đúng hay không, chỉ là nếu cứ nhắm mắt đi tới, một lời không hợp, địch rút dao ra, ta chạy không kịp, toàn quân bị diệt thì còn khó xem hơn.

Nhưng cũng không phải tất cả đều muốn ở lại đằng sau chiến tuyến do King tạo ra, ít nhất có hẳn, đối với chúng thần, chưa bao giờ lùi bước, chưa bao giờ cúi đầu. Trước nay luôn một đường thẳng tiến.

Đối với con đường do thần tộc trải ra, hẳn chưa từng nghi ngờ, chưa từng ngừng lại, vẫn luôn đều bước tiến lên.

Mọi người chỉ nhìn vào khí thế của hẳn, nhìn vào sự thông dong trấn định tự nhiên của hẳn, không ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt màu vàng kim hừng hờ không cảm tình kia. Lại cũng không ngờ được, từ những vòng xoáy ký tự vô vàn kia, từng đợt từng đợt sóng não lượng từ lan truyền khắp kết giới, tác động vào hệ thống điều khiển của từng chiếc chiến hạm cỡ lớn, khởi động vô số trình tự mã hóa phức tạp. Cuối cùng, theo mệnh lệnh từ ý chí của hẳn, trên mỗi chiếc chiến hạm đều bay ra mấy chục thiết bị giống như cái đĩa, lơ lửng trên tầng không.

Ở phía cuối con đường, chiến thần Ares được sự ủng hộ dồi dào từ thần mạch, sức mạnh đạt tới cận giới hoàng đỉnh phong 49.99%, đang ở trạng thái sung mãn nhất từ trước tới giờ, hừng hực khí thế, ánh mắt giống như hoang thú nhìn thấy sinh vật thách thức vị trí đứng đầu chuỗi thức ăn của mình, đầy vẻ thô bạo hiếu sát.

Hắn nhảy từ trên đỉnh thần điện xuống, bước chân trầm trọng khiến mặt đất nứt lè, từ từ sai bước theo hướng ngược lại.

Hai người rất nhanh đã gặp nhau giữa lòng đạo quân thần tộc.

Ares thân hình cao lớn, cao hơn King hai cái đầu, bắp tay cũng bằng bắp đùi của đối phương, là một người khổng lồ cơ bắp hoàn mỹ. Đối lại bên kia, King với mái tóc trắng toát, khuôn mặt đậm mạc hừng hờ tuy rất dễ nhìn, nhưng so với vẻ góc cạnh nam tính bùng bùng của Ares lại có chút yếu nhược.

Thế nhưng, một cận giới hoàng đỉnh phong và một giới hoàng thực thụ, chẳng ai dám dùng chuyện ngoại hình để luận bàn về bọn họ cả.

...

“Chiến hạm của chúng ta tự khởi động !?” Một vị tướng quân cấp cao cười khở.

Cô nhân viên điều hành cũng vuốt mồ hôi đáp lại:

“Đã thử mọi cách, mã can thiệp ở độ sâu thứ 7, quá xa, trước mắt kỹ thuật viên của chúng ta không cách nào với tới.”

Phó tướng quân bên cạnh cũng nói với vẻ bất lực:

“Nói đơn giản là chiến hạm đã bị hack mất quyền điều khiển chứ gì !?”

Nhân viên điều hành ngại ngần nói:

“Có vẻ như là vậy...”

Sau đó lại sức nhớ ra chữa cháy:

“Nhưng không chỉ chúng ta, tất cả chiến hạm trong liên quân đều đã mất đi khống chế.”

Vị Tướng quân cũng là hạm trưởng chiến hạm vượt vượt trán, lấy cái mũi đội trên đầu xuống hạ giọng:

“May mắn dù sao cũng không phải thần tộc hack vào, nếu không nòng súng đã sớm chĩa vào phía nhau rồi.”

Còn một câu không nói, nếu như không phải thần tộc hack vào hệ thống, chỉ còn một người có khả năng đó mà thôi a...

Cùng lúc này, từ mấy ngàn chiến hạm cao cấp nhất, từng ụ pháo năng lượng đang chậm rãi chuyển động, năng lượng trong lò phản ứng đậm đặc thai nghén, có thể bắn ra bất cứ lúc nào, giống như một người đang hít sâu toàn lực kéo nắm đấm, chuẩn bị xuất ra một kích mạnh nhất của mình.

...

Đối mặt với người được cho là mạnh nhất của nhân loại, Ares vẫn không hề có chút nao núng sợ sệt. Thực ra đối thủ càng mạnh, hắn càng phấn khích muốn thử xem. Hắn là chiến thần, chỉ cần kẻ địch không phải là đàn bà và trẻ nhỏ, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện lùi bước.

Nhìn thiếu niên trắng toát phía trước, Ares nheo nheo mắt cười lạnh nói:

“Tiểu xảo rất đẹp mắt. Biết trước Hermes ở trong phòng tốc kết giới không dễ chạm tới, liền dùng mũi tên của Artemis đánh gục hắn, và người...”

“Hình như cũng có thể sử dụng thần mạch nhỉ !?”

King thấy hắn chưa động thủ, cũng chẳng vội tấn công ngay, đều giọng đáp:

“Can thiệp vào những thứ có sẵn thần lực thì không khó lắm, chỉ là thần lực rất khó mô phỏng, muốn đánh lừa thần mạch trên diện rộng hiện tại vẫn chưa có cách nào, đừng lo lắng quá.”

Ares ngẩn người, đại khái không ngờ là đối phương sẽ thẳng thắn nói ra như vậy, rồi cũng ngẩng đầu cười lớn:

“Tốt, rất trực tiếp, ta thích. Chẳng qua, nếu nói tạm thời, nghĩa là tương lai sẽ có cách !?”

King gật đầu không phủ nhận:

“Đang nghiên cứu rồi, rất nhanh sẽ có cách thôi. Thần mạch cũng chỉ là một mạng lưới xây dựng trên khoa học công nghệ cao, chỉ cần tìm được kỹ thuật hạch tâm, muốn mô phỏng lại cũng không khó lắm.”

Ares nheo mắt trầm giọng:

“Phân tích thần mạch, thao tác khống chế mũi tên của Artemis, những thứ này đều đến từ cái gọi là chân lý !?”

King không trả lời, chỉ nói tiếp:

“Phân tích bảo vật định giới, với cấp độ sử dụng chân lý của Athena, vẫn chưa làm được đâu. Đừng nghĩ làm chuyện tương tự với cube để mở khóa giới hạn.”

Ares thoáng rùng mình, chẳng qua trên mặt vẫn giữ nét cười vụn vụn. Những chuyện dùng đầu óc thể này không phải sở trường của hắn, đối thủ đọc vị hắn quá dễ dàng. Xem ra vẫn nên sử dụng nắm tay mình quen thuộc thì hơn.

“Ngươi có cái đầu rất lợi hại. Ta nói không lại ngươi. Thế nhưng lực lượng của ngươi có tương xứng với cái đầu đó không !?”

Hắn dang tay, từ trong điện thờ của Herphateus, một chiếc chiến mâu và một chiếc khiên bay ra. Ares cầm cả hai thứ trên tay, cao giọng giới thiệu:

“Thương của Isis, được nữ thần địa ngục dùng sợi tóc quấn lấy mũi thương, mang sức mạnh từ chiến hồn không an nghỉ, bảo khí chuyên dụng của cận giới hoàng.”

“Khiên Svalinn, khiên chắn mô phỏng tầng ozon bảo vệ mặt đất khỏi sức nóng của mặt trời đã mấy trăm triệu năm, được ánh sáng thái dương hun đúc,

miễn nhiễm sát thương từ ánh sáng và nhiệt hỏa.”

“Vói hai bảo khí trong tay, với tư cách chiến thần thần giới, cận giới hoàng đình phong, ta Ares.”

“Thách đấu ngươi.”

“King của Trường Sinh Đảo.”

King nhìn Ares đã vào bộ dáng thủ thế, nhắc khiến chĩa thương vào hắn, chỉ đậm mạc nói hai từ:

“Từ chối.”

“Hà !?” Ares ngăn ra, toàn bộ thần chúng xung quanh cũng ngăn ra, từ chối thách đấu, tại thần giới, đây là chuyện xi nhục vô cùng. Đã được thách đấu, tức là ngươi mạnh hơn đối phương, đã mạnh hơn lại còn tránh ko dám đánh, như vậy có phải không biết xấu hổ lắm không.

Chẳng qua rất nhanh tất cả đã không còn ai dám ngăn người nữa, khi mà King tiếp tục nói:

“Tại sao ta phải đồng ý !?”

Hắn nghiêng đầu, từ cách đó hàng trăm km, một đoàn ánh sáng bằng bàn tay xẹt qua mạng tai, bắn thẳng tới, chỉ trong chớp mắt đã thổi bay cái chân của Ares, chiến thần này rất nhanh đã đổ sụp xuống.

“Khi mà ngươi chẳng có tư cách này.”

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Lại có ba luồng sáng khác bắn đến, xảo diệu xuyên qua vùng khiên Svalinn không thể che chắn, thổi bay cái tay của Ares, gã chiến thần này hét lớn mấy tiếng hoảng hốt vội vã giờ khiến lên đỡ lấy, mới miễn cưỡng chặn được hai đường sáng còn lại.

Chẳng qua lúc này hắn đã chẳng ôm chút chiến ý nào như lúc mới khởi đầu, chỉ lo lảng gấp gáp hết lớn:

“Toàn quân, mở đồng bộ khiên Aegis.”

Tất cả thần chúng lập tức nhận lệnh, dừng khỏi con bâng hoàng, kích hoạt chiến khiên trên tay, nhưng King của Trường Sinh Đảo, vẫn giữ giọng điệu đều đều mà lạnh lùng ấy, phá tan toàn bộ hi vọng của bọn họ:

“Chậm quá !”

Xoẹt.

Đường sáng kéo dài, nhiệt lượng ngưng tụ khủng khiếp giống như một lưỡi đao lớn quét ngang một đường trải dài lại khôn khéo giống như ma quỷ, dùng độ thấp bất ngờ cắt đứt chân toàn bộ chiến sĩ thần chúng đang đứng thẳng chỉnh tề và sấm nghiêm.

Một đợt sáng quét qua, tất cả đều đổ rạp, máu phun xối xả bị sức nóng hun đúc biến hành huyết vụ hồng hồng, thoáng chốc cả chiến trường đầy mùi máu tanh nồng nặc.

Trong tiếng rên la đầy sợ hãi lẫn kinh ngạc không dứt, Ares nén nhin cơn đau kịch liệt, đưa mắt nhìn ra phía sau của thiếu niên tóc bạc như ma thần giáng thế kia, từ nỗi khiếp sợ này chuyển sang khiếp sợ khác.

Lăng kính..

Cả vạn cái lăng kính.

Còn chiến hạm nhân loại thì không ngừng bắn ra chủ pháo năng lượng, thông qua lăng kính khúc xạ áp súc mật độ mấy ngàn lần, khiến cho cột sáng thô to có thể bắn rụng cả lục địa chỉ còn bé bằng một đầu ngón tay, sau đó lại tiếp tục khúc xạ tụ tập lại thành một dải sáng ngưng thực lớn như một bàn tay, tốc độ ngang với ánh sáng, như một lưỡi đao lượng tử siêu mạnh dư sức cắt đứt cả phiến lục địa này.

Đặt ở trái đất, cái lưỡi đao do hàng ngàn chủ pháo năng lượng chiết xạ này thừa sức cắt đứt địa cầu như một khối đậu hũ.

Làm sao làm được !?

Làm sao làm như vậy được !?

Không chế mấy ngàn vạn tia sáng liên tục khúc xạ, lại không chế mấy vạn cái thấu kính điều chỉnh từng chút một, cho dù là hệ thống như thần mạch - liệt thủ lĩnh vực cũng không làm nổi. Chẳng có đâu máy chủ nào chịu được áp lực tính toán của ngàn vạn đường sáng như vậy, tham số biến dị quá nhiều, chỉ một tia lệch một mm, bắn ra vài trăm km nó cũng thành lệch pha không tương, sau đó chỉ lỡ bắn nhầm cạnh một lăng kính, nó sẽ hủy đi một đường khúc xạ, khiến toàn bộ hệ thống rối loạn sụp đổ.

Đây lại còn chiết xạ, rồi lại tiếp tục khúc xạ sau đó lại chiết xạ.... rồi mới dùng siêu năng lực khổng chế góc đi của tia sáng.

Mẹ nó, máy cũng làm không nổi.

Hắn cắn răng ngẩng đầu, xuyên qua lớp khiến Svalinn bảo hộ, chỉ thấy một đôi mắt màu vàng kim đáng sợ...

“Đùa cái gì vậy... chỉ bằng ánh mắt ư...”

Ares cảm thấy mình giống thằng đàn, hùng hù hỏ hỏ khiêu chiến người ta, kết quả là trong mắt hắn, mình chỉ giống như đám binh lính ở hai bên kia, đẳng nào cũng là một cái liếc mắt, hai lần bắn trúng cứ như tiện tay dọn rác vậy thôi. Mang tâm tình giống như oán phụ khuê phòng mà hận tới ngứa răng. Người chơi không đẹp tí nào nha, rõ ràng người có thực lực của giới hoàng, đường hoàng đánh một trận không đẹp mắt hơn à, lại cứ phải xài âm mưu quỷ kế mới chịu.

Hắn cố ý đi tới trước, dùng bản thân làm vật cản che ánh mắt để tia sáng bắn tới ngay khi vừa nghiêng đầu, chưa làm gì đã phé đi hai chân của Ares rồi. Lại tạo ra một tràng khí thế khiến thần tộc ngừng tay, thu quân, xếp đội chỉnh tề, kết quả là tia sáng quét qua, nhân loại chẳng ai ngộ thương hết, còn thần tộc thì sao!? Dùng từ khó nghe một chút là đứt lia chân chó, hết đường ằng ằng rồi.

Hồi tưởng lại, hắn giết chết Hermes khiến bọn họ mất đi khả năng né tránh linh hoạt của phong tốc kết giới, nếu không tràng cảnh cũng không đến mức thâm thê thế này. Lại hồi tưởng lại, đối phó với Hermes và Artemis, ít nhất người ta còn phải chạy nhảy động tay động chân một lúc, còn đánh với mình thì sao!? Trực tiếp nghiêng đầu một cái là mình nằm rồi. Thà bị đâm một cú bất tỉnh còn hơn khuất nhục kiểu này, rốt cuộc khoảng cách hai bên xa xôi bao nhiêu cũng chả biết, uất nghẹn muốn học máu.

Còn cái thứ đặc trưng của giới hoàng là thể giới lực, đối phương chỉ liếc mắt một cái hắn đã nằm rồi, còn muốn tiêu hao thể giới lực của đối phương cái rắm.

Bất công quá đi đó mà.

Đáp lại hắn, chẳng biết có phải là đáp lại hay không, King của Trường Sinh Đảo chỉ nhạt giọng:

“Ta đã nói rồi mà, có gan đến trái đất, thì để mạng lại rồi hãy đi.”

Hắn liếc mắt, một tia sáng chiết xạ như con rắn độc siêu tốc bắn tới, Ares vừa ló đầu ra đã vội vàng thụt đầu về sau khiên, vừa nghiêng răng chịu con đau rất khó chịu. Đau quá, cái tai cũng bay mất rồi.

“Không có chút xíu phong độ nào cả, người mẹ nó rốt cuộc có phải giới hoàng hay không vậy !?”

Vậy mà vừa rồi mình còn ngạc nhiên khi hắn thẳng thắn nói chuyện tử tế cơ đấy.

Quá gian trá.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Rời khỏi kết giới

“Những cái lăng kính này... từ đâu ra !?” Giám sát viên của LHQ nhìn bầu trời phủ đầy những lăng kính đang tỏa ra mặt ion liên tục nhận lấy và khúc xạ từng đợt pháo năng lượng, sắc mặt tệ vô cùng.

Nhân viên kỹ thuật bị gọi lên toát mồ hôi hột cũng nói với giọng sợ hãi:

“Chúng... không có trong bản thiết kế, nhưng từng bộ phận tổ hợp thành được chia đều ở mỗi chi tiết trên chiến hạm, đồng hóa với bộ khung...”

Hắn cảm thấy dùng từ ngữ chuyên ngành vì thị giám sát viên khó tính này sẽ không hiểu, liền quy nạp đơn giản:

“Cũng tức là, nếu như lắp ráp chiến hạm, bắt buộc phải có những chi tiết tách rời này, nếu không chiến hạm không cách nào vận hành ổn định được.”

Vị giám sát viên mặt như con tôm luộc:

“Bản thiết kế chiến hạm là của ai!? Trờ về mau đưa ra tòa án binh xét xử. Khôn kiếp, đây chính là làm gian tể trần trụi cho IMI à !?”

Nhân viên kỹ thuật rất có tâm huyết với nghề, nghe đến đoạn này không kèm được nói:

“Vô ích, bản vẽ chiến hạm của chúng ta vốn chỉ là thứ cải tiến từ bản vẽ tập đoàn IMI giao cho LHQ 35 năm trước. Đây là thứ cốt lõi hình thành mọi

chiến hạm bây giờ. Nếu không làm theo bản vẽ này, với trình độ hiện tại của LHQ, sẽ chẳng có thứ gọi là chiến hạm.”

Gã giám sát viên gần như muốn gào lên:

“Mẹ nó, mỗi năm chi cả đồng tiền cho các người nghiên cứu, cái người lại lấy thứ của IMI đắp nặn lên à!? Không biết cái gì gọi là sáng tạo à!? Đừng giỡn với ta.”

Nói về vấn đề này, nhân viên kỹ thuật chỉ có thể nhún vai cười khò:

“Ngài không biết rồi, trước khi IMI đưa bản vẽ cho chúng ta, ngài có biết chúng ta dùng gì để du hành trên không không !?”

Hắn nói với vẻ tự giễu:

“Nếu coi bản vẽ chiến hạm IMI đưa cho chúng ta là một chiếc máy bay tồi tàn nhất, năm đó chúng ta chỉ có thể dùng khinh khí cầu để đi chuyển thôi à. Phóng một cái tên lửa lên quỹ đạo cũng đã là đại sự quốc gia rồi.”

“Còn bây giờ thì sao!? Mặt trăng, sao hỏa, nói tới liền tới, nói đi liền đi. Ngài có biết chúng ta đã nhảy vọt bao nhiêu năm kỹ thuật không!? Đừng đòi hỏi quá đáng, tiêu hóa những thứ mà IMI đưa cho trong vòng 100 năm, với nhân loại hiện tại đã là phải nỗ lực vô cùng rồi.”

Tay giám sát viên đã không thể nghe được nữa, chỉ tay ra cửa, rít gào:

“Cút, ta không muốn nghe các người ở đây bợ đít IMI. Trờ về mau sửa chữa bản vẽ chiến hạm, còn thứ chết tiệt gì của IMI lưu lại trên đây, các người về quê chăn vịt hết đi.”

Nhân viên kỹ thuật rời khỏi phòng với khuôn mặt tối sầm. Các tướng quân thì nhìn nhau rồi nhìn gã giám sát viên của LHQ đang thở hổn hết vì vận dụng thanh quản quá độ mà cười khò.

Ngẫm lại thì bọn họ đúng là có chút vô ơn. Tuy rằng IMI cần tài lực, nhân lực và sức hiệu triệu của LHQ để hình thành dây chuyền sản xuất khí cụ chiến tranh quy mô lớn, thế nhưng nuốt sạch thiết kế của người ta coi như của mình đã không nói, lại còn muốn từ đó phát triển vũ khí chống lại họ. Dùng từ ăn cháo đá bát đã không đủ hình dung.

Thế nhưng cứ để như vậy, sớm muộn gì thì IMI cũng ngồi lên đầu LHQ, đến lúc đó, thì hành chính sách độc tài còn ai dám phản đối !?

LHQ tốt xấu gì vẫn còn có chút dân chủ và trung cầu ý kiến.

Còn IMI !? Hoàn toàn nghe lệnh của thiếu niên tóc trắng kia, tính tình người này thật sự luôn làm cho người ta bất an. Bất cứ vị đại lão nào của các quốc gia đối mặt với hắn đều cảm thấy áp lực vô cùng.

Một quốc gia có thể chấp nhận chế độ độc tài, thế nhưng một thế giới... đây lại là chuyện khác. Nhất là khi kẻ có thể bước lên ngôi độc tài lại vô cùng đáng sợ và không cách nào nắm bắt.

Tuy mạng cùng hình dáng, nhưng ai cũng cảm nhận được, cái người thống trị của IMI này, chẳng giống con người chút nào.

Mà giống như một cỗ máy vô cảm

Ai nguyện ý để một cỗ máy quyết định tương lai của trái đất !?

IMI không sai, nhưng LHQ cũng chẳng phải vô lý, quan hệ hai bên trước giờ luôn luôn cân bằng vì điều.

Thế nhưng cái thông tin trên chiến hạm của LHQ đều được gắn những linh kiện không thể kiểm soát khiến cho cân bằng này bị phá vỡ hoàn toàn. Cái này cũng có nghĩa là, chỉ cần King của IMI muốn, những nòng súng của liên quân chiến hạm này đều có thể dễ dàng chĩa vào mỗi thành phố trung ương của từng quốc gia mà khai hỏa.

Thông tin này vừa ra, khiến bất kỳ sĩ quan nào thuộc phe LHQ đều giống như nuốt phải một cục đờm ứ nghẹn, tưởng tượng ra nếu hai bên thật sự bất hòa, mình còn chưa kịp làm gì, thì bầu trời thủ đô đã rực sáng, pháo quỹ đạo giáng xuống, mọi người đều ô hô xong đời. Hóa ra từ trước đến giờ mình hùng hục khi thế, lắp ráp chiến hạm, phát triển vũ khí, đều giống như tặng không cho IMI cả. Cảm giác bị làm con rối khó chịu này, cục tức này, ai nuốt trôi cho được.

Thế nhưng nuốt không nổi cũng có thể làm gì đây !?

Đứng trước cái hiện tượng nghịch thiên như King của IMI, bọn họ đã chẳng còn chút khả năng phản kháng nào rồi. Chỉ có thể thành thật nhận mệnh thôi.

Mà lúc này, mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, khoang chứa tên lửa đã nhận được lệnh mã hóa cho phép khai hỏa.

Quản chế tự động nó phiên chế đấy.

Chẳng cần vị tướng lĩnh nào ra lệnh, chẳng cần một hoa tiêu nào báo cáo, chẳng cần nhân viên nào thao tác, nắp phóng tên lửa của mấy ngàn chiến hạm đồng loạt mở ra, tiếp theo là tên lửa như châu trấu lại dày đặc như một đám mây đen bao phủ bầu trời kết giới.

Các nhân viên theo dõi và hạm trường cùng lúc run rẩy sợ hãi:

“Nhiều như vậy... chỉ riêng sóng EMP lan tỏa cũng đủ cho chiến hạm rơi rụng a...”

Nhiều thế này, sợ là khiến Aeris cũng không thể triệt tiêu được EMP, cuối cùng chính là đồng quy ư tận với thần chúng sao !?

Chiến hạm đều đang ở mấy chục km trên không, rơi xuống thì người ở bên trong sẽ ra sao đây !?

King của Trường Sinh Đảo, hẳn muốn một đòn này dọn sạch cả LHQ và thần chúng à !?

Nghĩ nhanh mà sự việc xảy ra cũng nhanh, đợt tên lửa này chẳng mấy chốc đã âm ỉ âm ỉ xuống đội hình đã tan tác của thần tộc.

...

Đứng trước mặt King đã chẳng còn vị thần nào đứng thẳng, ở tít đằng xa chỉ còn Artemis và Herphateus đang chết lịm không dám tiến tới bước nào.

Máu của thần chúng cũng là màu đỏ, cũng tanh tươi nồng nặc, mấy ngàn người cùng bị chặt chân, máu phun xối xả chẳng mấy chốc đã nhuộm màu quảng trường. Khiến cảnh tượng như một bể máu chôn tu la địa ngục.

Tia sáng ác độc chỉ có thể duy trì trong vài giây, dù cho có thể liên tục chiết xạ và khúc xạ, thế nhưng chủ pháo chiến hạm vốn chẳng thể bắn ra liên tiếp được, thậm chí mỗi chiến hạm chỉ đủ năng lượng để khai hỏa một lần duy nhất. Thế nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi này, bằng sự áp súc và khổng lồ chính xác tuyệt đối, nó đã phê đi 80% khả năng chiến đấu của thần chúng.

“Nên kết thúc thôi.”

Ánh mắt vào vàng chớp động, chỉ lệnh kích hoạt tên lửa từ xa phát tán theo sóng não lượng tử tới chỗ quần thể chiếm hạm cách đó mấy trăm km. Dừng tốc độ của tên lửa hiện đại, khoảng cách này thực sự cũng chỉ cần vài chục giây.

King vừa nói xong, Ares và các thần chúng đã nhìn thấy bầu trời tên lửa đậm đặc, giống như một cơn mưa kim loại trút xuống đây.

Khiến Aegis có thể đỡ được vài chục quả bom nguyên tử, vài trăm quả cũng miễn cưỡng.

Thế nhưng vài ngàn quả...

Không, ít nhất đang có một vạn quả nhắm đến chỗ này...

Ares còn chẳng biết cái kết giới này có nổ banh ta lộng không.

Đặt ở thế giới bên ngoài, nổ như vậy, trái đất trực tiếp xong luôn.

Chẳng qua nếu thật sự nổ như vậy, nhân loại bên kia sống được à !?

“Người muốn làm gì !? Muốn làm gì !?” Ares không biết được, giọng mình lúc này đã lạc đi, thậm chí có chút hoảng hốt, nào còn phong phạm như lúc đầu.

“Nổ như vậy dưới cảnh giới cận giới hoàng, không ai có thể sống sót. Các người cũng đừng hòng thoát.”

Lúc này thì cơn mưa tên lửa đã xuất hiện trên bầu trời doanh địa thần chúng, cũng là lúc hình dáng King của Trường Sinh Đảo vỡ tan thành từng quang điểm trước mặt họ. Ares muốn học máu, thần chúng cũng nhìn nhau, lệ rơi đầy mặt. Có cần phải xấu xa đến mức độ này không !?

Hóa ra trước giờ hẳn chưa từng đích thân đi vào trận địa của bọn họ, tất cả chỉ là ảnh chiếu nhờ sử dụng siêu năng lực ánh sáng mà thôi. Với người thừa kế bản nguyên quang năng lượng từ Long thần, cái trò vật này được hẳn sử dụng đến đẳng phong tạo cực, cho dù là Ares, nếu không đập nát ảnh chiếu thể thân, cũng chẳng phân biệt được thật giả. Tinh thần chiến binh, phong phạm cường giả lúc này ở đâu !? Ở đâu !?

Tên lửa âm ỉ âm ỉ xuống, trước khi vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra, Ares đảo mắt nhìn khắp kết giới tìm thân ảnh đáng ghét kia lại đột ngột rên lên một tiếng, cảm giác người bị chia làm hai nửa.

Từ vị trí cây gậy King của Trường Sinh Đảo cắm xuống chắn giữa chiến tuyến của thần chúng và nhân loại, vết nứt thẳng tắp lan tỏa đã tới điểm cuối, chia đôi hai nửa đại địa, thân ảnh của thiếu niên tóc trắng đã đứng lại tại chỗ cũ đó, nắm lấy cây gậy kia, chân đạp mạnh xuống đất một cái.

Hai mảnh đại địa cứ thế rời ra.

Cùng lúc đó cây gậy trên tay vẽ một đường vòng cung 180 độ tính từ mặt đất đánh lên bầu trời, siêu năng lực ánh sáng hình thành một vầng đao mang trắng toát, cắt đôi thiên không, phân kết giới bị đánh trúng vỡ ra tan nát.

“Cắt đứt kết giới, hẳn cắt đôi kết giới rồi !” Ares như nhìn thấy ma hoảng loạn kêu gào.

Nhưng chẳng ai nghe thấy hấn nói gì cả, những vụ nổ dày đặc ầm ầm vang lên nhấn chìm mọi thứ vào tuyệt vọng.

...

Liên quân nhân loại xuất hiện trở lại trên bờ biển thái bình dương, vô số người vì mặt đất dưới chân tan biến mà hụt hẫng rơi tõm xuống biển, kêu la oai oái không thối.

Chẳng qua không ai dám lên tiếng chửi bới đứa nào chơi xỏ bọn họ hết, tất cả đều có cảm giác như vừa mới từ quỷ môn quan trở về.

1 vạn quả tên lửa hạt nhân.

Ai cũng chịu không nổi.

Tên lửa vừa bay qua ranh giới giữa nhân loại và chúng thần thì King của Trường Sinh Đảo xuất hiện như một bóng ma, vung gậy quét một đường lên không, kết giới vậy mà vỡ ra luôn, kết hợp với đại địa nứt đôi từ khi hấn mới cắm cây gậy xuống, cuối cùng kết giới của Ares cứ như vậy bị chia làm hai nửa.

Nửa không có thần điện duy trì, nhanh chóng biến mất.

Cũng tức là, nửa phần nhân loại đang ở, bị đá văng về thế giới thực.

Còn cái phần thần chúng đang ở, được duy trì bởi chiến thần điện...

Kết quả chắc chắn không quá tốt nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Giải thích

Apollo cảm thấy mình giống như con gà đang bị người ta thộp cổ.

Thật chẳng có cách nào, năng lực của hấn đều liên quan đến mặt trời, đứng trước cái loại sinh vật có khả năng hấp thụ và chỉ huy ánh sáng tuyệt đối như truyền nhân của long tộc trước mắt, coi như gọi ra vài cái mặt trời nữa, cũng chỉ là để tâm bỏ cho đối phương.

Nhìn con mura tên lửa trút xuống, hấn cũng sợ hết hồn, vội vã chui vào trong chiến trận hình thành bởi khiên Aegis đồng bộ hóa, nào ngờ lớp khiên do Ares chỉ huy mở ra quá nhanh, hấn bị hất văng ra ngoài. Chẳng lẽ lại vừa gào khóc vừa đập khiên gào lên: “Cho ta vào, ta không muốn chết, ta là chủ thần cấp cao đây...”

Kết quả vừa ngay người một cái, kết giới đã bị chẻ làm đôi rồi, Ares trọng thương khiến cho kết giới yếu đi rất nhiều, người ta vừa đánh một gậy, nửa phần lục địa đã rời ra, Apollo trong khoảng khắc ấy còn bị tóm lấy, lôi sang trận doanh nhân loại, cùng với bọn họ rời khỏi kết giới.

King của Trường Sinh Đảo đứng trên nóc một chiếc chiến hạm, bàn tay như gọng kìm kẹp chặt lấy đốt sống cổ của Apollo, vị chủ thần này cũng đành ngoan ngoãn nhận mệnh, chẳng dám làm ra chút phản kháng nào. Đừng nói là hấn, cho dù là cha hấn, phụ thần Zeus cũng đã từng ăn thiệt thòi trên tay gã thiếu niên đáng sợ này, hấn thì tính là gì chứ.

Tuy vậy, vẫn có thể mở mồm nói được, Apollo từ trong cơn khiếp sợ dần dần khôi phục được chút mặt mũi, khó chịu hỏi:

“Chùng đó quả tên lửa, đủ để nổ sập kết giới. Kết giới vừa tiêu diệt, dư uy vụ nổ chưa tiêu tán hết sẽ xuất hiện ở ngoài này, ngươi không sợ cái hành tinh bé tẹo này tiêu luôn à !?”

King liếc nhìn vị chủ thần đang bị mình thộp cổ này, tiện tay tung hấn lên, trong ánh mắt hốt hoảng của Apollo, toàn bộ khớp xương trên người hấn bị tháo ra từng đoạn, đến khi King thả tay, vị chủ thần này đã nằm xụi lơ như một đồng thệ nhão.

Apollo nuốt ngược nước mắt, lệ dâng vào tim, biết thế thì không nhiều lời làm gì. Giờ đến cơ hội cuối cùng để chạy cũng xong rồi, ngay đến việc nói xương còn phải cẩn thận chút nếu không sẽ thành dị tật khiếm khuyết đấy.

Không chỉ tháo khớp xương, còn tiện tay gắn lại sai lệch vị trí, cho dù Apollo có là sinh vật bất tử, lúc này cũng chỉ là một cái bị vô dụng chẳng còn làm ăn được gì. Thần lực bị tắc nghẽn cũng chẳng lưu chuyển được, lúc này một đứa bé nhân loại cũng có thể ngồi lên đầu hấn. Thao tác của King chính xác giống như hấn hiểu vô cùng từng khớp xương trên người thần linh vậy. Xong đâu đấy, hấn cũng mới trả lời Apollo:

“Đừng lo lắng quá, trong số các chủ thần đến đây, ta đoán... chưa ai chết đâu.”

Apollo nhìn đau, khó khăn nói:

“Nổ như vậy, không chết cũng mất nửa cái mạng.”

King tỉnh bơ đáp:

“Các người còn có khiên Aegis mà.”

“Vùng dân trải quá rộng, lực phòng ngự sẽ giảm đi.” Apollo với vũ khí trứ danh của Nam thần tộc này vẫn là có chút hiểu biết.

King lắc đầu đáp:

“Nếu ta là Ares, ta sẽ dồn toàn lực, ưu tiên bảo vệ chiến thần điện. Dù sao chỉ cần chiến thần điện vẫn còn, binh lính hi sinh bao nhiêu cũng được.”

Apollo chợt hiểu ra cái gì đó, lệ rơi đầy mặt:

“Tổ cha, đây không phải chủ ý ngay từ đầu của người sao!? Bảo vệ chiến thần điện, nói thì hay lắm, nhưng chiến thần điện còn thì kết giới vẫn còn, cuối cùng uy lực của vụ nổ hoàn toàn nằm bên trong kết giới, thế giới ngoài này chẳng ảnh hưởng chút nào.”

King có chút ngạc nhiên, tùy ý tán dương một câu:

“Người không tệ, rất thông minh.”

Apollo buồn bực:

“Thông minh cái búa, còn không phải vẫn bị người chơi xỏ sao. Cả năm đứa bọn ta.”

Sau đó lại nghiêng răng nói:

“Hừ hừ, nhưng người nói cũng đúng, chỉ cần chiến thần điện vẫn còn, thực chất quân đội thần tộc coi như chẳng nhận thương tổn gì đáng nói. Sớm muộn bọn ta cũng giết ngược trở về, cứ chờ đó mà xem.”

King gật đầu nói:

“Ừ, vậy nên ta mới hao phí sức lực đánh lạc hướng Ares, trong lúc công kích bằng tia sáng và quấy lung tung trong kết giới, người của ta đã đặt một quả bom vào chiến thần điện từ đầu rồi.”

“Ta tính thế này, bom nguyên tử nổ ra, khiên Aegis sẽ nhanh chóng tiêu hao và vỡ nát hết, lúc đó muốn bảo vệ chiến thần điện cần làm gì đây!? Thần lực, các người có thể dùng thánh ý của thánh chiến sĩ kích phát thần lực, tạo ra một lớp phòng tuyến bằng máu và thịt của chúng thần. Lực hủy diệt của quả bom hẳn là đủ để diệt sạch thần binh có thánh ý bảo hộ, đồng thời phá hủy lá chắn năng lượng của thần điện, nhưng không đủ để phá hoại đến kết cấu bên trong, chưa kể Ares và Artemis, Herphateus sẽ toàn lực bảo vệ bên ngoài của nó. Uy lực của bom hạt nhân, thật ra vẫn còn rất hữu hạn.”

Apollo mặt vàng như đất, thẳng khốn này nói chuyện luôn phải đả kích người khác như vậy sao !?

Trong khi đó thì King vẫn tiếp tục giải thích:

“Bởi vậy nên quả bom trong chiến thần điện được đưa vào bằng ma pháp thổ hệ, vận chuyển ngầm dưới lòng đất là bom hẹn giờ, tính thời gian, hẳn là nổ rồi.”

Xoẹt.

Hắn vừa dứt lời thì bầu trời đã nứt ra một lỗ lớn, ba chủ thần Ares, Herphateus và Artemis cả người bốc cháy, quần áo toi tã từ giữa hư không rơi xuống mặt biển, bộ dáng chật vật vô cùng.

Còn toàn bộ thần binh, chẳng ai xuất hiện.

King của Trường Sinh đảo nhìn ba người đang hoảng loạn e sợ giữa vòng vây chiến hạm, bình tĩnh đều giọng nói:

“Như bình thường, Ares hẳn sẽ nhận ra có người dùng ma pháp động tay động chân dưới nền đất của chiến thần điện, nhưng bị ta quấy nhiễu nên mất tập trung, lại thêm long ngữ mình vẫn thuộc về bản nguyên nguyên tố, hiệu quả che giấu rất tốt, nên tính như hắn không may. Bên ta có một ma pháp học giả sử dụng long ngữ mình vẫn thổ hệ khá lợi hại. Làm tốt lắm, ngài Thomas.”

Thomas Lanyi cũng từ trong hư không vừa rồi thoát ra, ông ta luôn tiềm phục dưới nền chiến thần điện để đưa quả bom vào bên trong ngay giây phút Ares mất cảnh giác nhất, xem chút nữa thì cũng xong đời cùng đám thần binh bên ngoài. Vị hiệu trưởng già này nghĩ lại còn toát mồ hôi sợ hãi, King chỉ truyền tin báo ông ta lên tới lòng đất thần điện để đặt bom, không nói rằng cũng sẽ nã bom từ bên trên nha. Nếu không phải bọn Ares toàn lực bảo vệ chiến thần điện, sợ rằng ông ta cũng bay luôn. Giờ muốn quay lại chửi bới một trận, bắt gặp ánh mắt đối phương nhìn mình nói chuyện tán thưởng, ông ta cũng đành già là nói:

“Nên làm, chuyện nên làm mà.”

Apollo tiếp tục lệ roi đầy mặt:

“Đại nhân, ngài còn âm mưu nào chưa kể không !?”

King gật đầu đáp:

“Quân ta có hai người bị trúng tên, cần phẫu thuật thay tim, nhưng với sức mạnh của bọn họ, quả tim thường sẽ không chịu được áp lực, bởi vậy cần trái tim của cường giả cận giới hoàng trở lên, chủ thần chắc cũng tạm được. Phẫu thuật có lẽ hơi phức tạp, dù đích thân ta làm cũng chưa chắc chắn là thành công 100%, cần có rất nhiều thử nghiệm cần tiêu bản dự trữ. Người là đồ dự trữ số một.”

Sau đó chỉ vào bọn Ares đang bị bao vây giữa quần thể chiến hạm nói:

“Bọn họ là số hai, ba, và bốn.”

Giọng nói đậm đặc, không có chút đắc ý hay khoe khoang gì về chiến thắng cả, nhưng càng như vậy càng dễ khiến người ta phát điên. Cả Mr. Thomas Lanyi bên cạnh cũng thấy bị ai cho thần tộc xuất chinh lần này. Ngẫm lại ngày xưa, nếu không phải Zeus quá mạnh, mạnh đến mức mọi âm mưu quỷ kế đều vô ích, chỉ sợ người này cũng tìm được cách mà chơi lão tới bến luôn.

Còn Apollo đã triệt để tắt tiếng, cảm nín không còn biết nói gì nữa.

Hắn rất muốn thử cán lưỡi tự sát hay tự nổ, thế nhưng thần lực đã bị đối phương làm tắc nghẽn, không cách nào lưu chuyển để bùng phát, còn cán lưỡi, với tể bào thần tính có khả năng hồi phục mạnh mẽ, có chết được cái rắm.

Hóa ra chỗ đáng sợ nhất của nhân loại là sự dè dặt không giới hạn này đây.

...

Cùng cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của nhân loại này còn có ba vị chủ thần bị vây giữa quần thể chiến hạm.

Ares mất một chân một tay, được Artemis vòng tay qua vai đỡ lấy. Hermes ngực có một lỗ thủng lớn, cả người chẳng còn chút sinh khí nào, đang nằm vắt vào sau gáy Herphateus. Nếu không phải thân thể vị thần này coi như cứng to lớn, thật chẳng cách nào gánh được hắn lên. Bởi vì hai tay của Herphateus cũng bị quang hóa nguyên tố nung chảy từ sớm rồi, khó khăn lắm mới lôi theo Hermes thoát khỏi kết giới sụp đổ được.

Artemis nhìn Ares, vị chiến thần luôn hùng lực khí thế này có vẻ đã nhận đả kích vô cùng trầm trọng, đôi mắt trống rỗng chẳng còn tiêu cự. Cho dù may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết nhờ toàn bộ thần binh hi sinh thân mình bảo vệ, thế nhưng lòng hắn, có vẻ đã chết rồi.

Mà dù thoát chết thì đã sao !? Đối diện trước mắt vẫn là vô số nòng pháo chiến hạm, sức mạnh không thể phát ra mạnh hơn 20% cube cho phép, nếu không sẽ bị thể giới lực của nhân giới xóa sổ. Nghĩ đi nghĩ lại, kiểu gì cũng thấy lực bất tòng tâm.

Đối phương không triển khai nã pháo vào mấy người bọn họ, hẳn là do nhìn thấy họ vẫn còn giá trị để lợi dụng nên mới kèm hãm chủ pháo. Nếu không dựa vào mật độ nồng sùng xung quanh, tập trung hết tất cả vào bốn mục tiêu nhỏ nhẻ, dù chỉ là viên đạn thường cũng đủ bắn cho bọn họ không còn hình người.

Nghĩ lại có chút bị ai, nhân tộc kiến hôi, vốn dĩ đã nằm trên thế thua không thể gỡ gạc, lại vì sự xuất hiện của một mình gã giới hoàng trẻ tuổi này mà thay đổi hoàn toàn.

Đào mất một cái, người bị ép tới góc chết lại là đội quân tộc thần.

Thật sự rất không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thần uy phủ xuống

Toàn diệt một nhóm quân của thần chúng là chuyện trước đây chưa bao giờ có.

Cho dù là kháng thần chiến 35 năm trước, mỗi chiến dịch chiến đấu đều chỉ là tiêu hao sinh lực và quấy rối địch như một loại hình du kích. Tất cả chỉ nhằm mở đường cho King và Queen cùng với Trường Sinh Đảo đánh thẳng đến điện thờ thần Zeus, liều mạng tranh thủ một kích cuối cùng. Lần đó thành công thực ra có rất nhiều điểm may mắn.

Ngoảnh mặt lại đã hơn 30 năm, nhân loại ấy vậy mà đã tiến bộ vượt bậc, thực sự có khả năng giằng co với đội quân thần tộc trên chiến trường chính diện. Dù vẫn dưới cơ rất nhiều, nhưng không còn là dạng một đòn cũng không chịu nổi như trước. Cho đến khi chiến lực cấp cao như King của Trường Sinh Đảo xuất hiện, mọi thứ lập tức đảo ngược. Chỉ chưa đầy 10 phút, toàn bộ đội quân thần tộc đã biến mất.

Chỉ còn bốn chủ thần còn tỉnh táo, trở thành một đám đại tướng không quân.

Kết giới của các chủ thần chỉ phát huy mạnh mẽ nhất khi có quân lính thừa hưởng và sử dụng. Nếu như không có quân đội, chiến lực của chủ thần cũng chỉ tương đương với một cận giới hoàng binh thường mà thôi.

Trong vòng vây chiến hạm, có 3 trưởng lão của Trường Sinh Đảo, Thomas Lanyi, Daryl Johnson, tất cả bọn họ đều thừa sức đánh cho mấy vị chủ thần đã trọng thương kia một trận te tua tan nát. Càng không nói đến ở môi trường trái đất, sức mạnh không thể vượt quá 20% cube, chiến lực cấp cao như chủ thần cũng chẳng làm nên sóng gió gì đối với quần thể chiến hạm vẫn còn trải dài như phủ kín bầu trời thái bình dương kia.

Không còn cách nào lật bàn, bọn họ triệt để thua rồi.

Đó là nếu trên đời không có thứ gọi là chân lý.

Một tập thể giống như lưu trữ ký ức của tất cả những sinh vật đã chết trong lục đạo đại thế giới. Trong trận chiến vừa rồi, hàng ngàn thần binh ngã xuống đã gửi về vô số tin tức về tình cảnh bi thảm của nhánh quân đánh lên trái đất này vào chân lý, và những người sở hữu chân lý, ngay lập tức đã nắm được thông tin, tiến hành cứu viện.

...

Phía trên mặt biển thái bình dương, bầu trời trong xanh giống như một tấm màng mỏng manh bị một đôi tay khổng lồ tóm lấy, thô bạo kéo sang hai bên, để lộ ra quanh cảnh bên kia không gian là một thế giới khác, rực rỡ hoa lệ.

King ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời bị xé rách, bắt gặp một con mắt to lớn như một cái sân vận động, trầm giọng:

“Người khổng lồ một mắt của titan tộc.”

Từ trên bầu trời bị xé rách, đằng trước con mắt khổng lồ ấy cũng xuất hiện một thân ảnh bao phủ trong bộ váy giáp hoàng kim, đầu đội chiến khôi, tay cầm nghi trượng, thân lực khổng lồ bao phủ mỗi tấc không gian. Đối nhãn với hắn, bốn ánh mắt màu vàng kim chớp động vô số tổ hợp ký tự phù văn kỳ lạ lại giống nhau như đúc.

“Athena.”

Nữ chiến thần mạnh nhất Nam thần tộc, cận giới hoàng đình phong, là người có tư cách vấn đình giới hoàng nhất thế hệ này.

Lơ lửng ở vị trí giao nhau giữa thần giới và nhân giới được người khổng lồ một mắt cường chế mở ra, nữ thần Athena hoàn toàn tránh khỏi luật của cube mà không cần mở kết giới, chỉ dùng thân lực khổng lồ của mình chống đỡ giữ cho cánh cửa không gian kia ổn định, nhìn xuống vị vua của nhân giới, khuôn mặt tinh xảo cất giọng lạnh lẽo:

“Giới hoàng như ngươi thật mất tư cách, King của Trường Sinh Đảo.”

Chân mày khẽ nhíu, King cũng đáp lại với vẻ lạnh nhạt:

“Vô nghĩa. Thần tộc còn dám trở lại nhân giới đều phải chết. Dùng cách nào cũng được, ta chỉ cần kết quả này.”

Athena cười lạnh đáp:

“Rất tốt, vậy bây giờ ta ở đây, xem ngươi làm cách nào giết chết ta !”

Hoàng kim giáp trên người bộc phát thân lực mạnh mẽ, phủ xuống như lời đình vạn quân, dùng khí thế không cùng nghiền ép toàn bộ chiến hạm khiến chúng phải hạ độ cao. Athena vốn có cánh giới cận giới hoàng đình phong, mặc vào thân y, sắp xếp lại tiểu vũ trụ trong người để chúng một lần nữa bùng nổ, sinh ra sức mạnh vượt qua đẳng cấp vốn có không biết bao nhiêu lần.

Nghi trượng giờ lên quá đỉnh đầu, thân lực đánh đổi từ việc bùng nổ tiểu vũ trụ không ngừng đổ dồn về, ánh sáng vận vẹo mơ hồ nhìn thấy ba chòm sao hoàng đạo phá hủy.

Ba chòm sao tự nổ tương đương với ba anh linh hoàng kim thánh sĩ toàn lực thiêu đốt sinh mệnh, kích hoạt tự hủy tiểu vũ trụ trong cơ thể, tương đương ba vị chủ thần bỏ qua mọi chương ngại, dùng tất cả những thứ vốn có liều mạng.

Với Athena, đây vẫn chưa phải là cực hạn. Cô ta vốn có 12 chòm sao hoàng đạo hộ vệ. Đây mới chỉ là 1/4 lực lượng.

Chẳng qua như vậy cũng đủ rồi.

“Ex...clamation.”

Đề trái đất diệt vong.

Nghi trọng đánh xuống, một đoàn năng lượng khổng lồ mang theo khí tức hủy thiên diệt địa hạ phàm. Uy áp khiến người khiến vô số binh lính ở bên ngoài vùng bảo hộ của khiên chắn năng lượng từ chiến hạm bạo thể chết ngay tại chỗ. Thậm chí ở bên kia thần giới, toàn bộ kiến trúc cũng run rẩy, vô số thần chúng hướng lên trời chấp tay cầu nguyện nữ thần dùng con phần nộ. Cả người khổng lồ một mắt đang mở rộng không gian cũng đau đớn rú lên một tiếng phát ra sóng âm khiến biển rộng sôi trào vô số đợt sóng thần.

Năng lượng cô đặc trong một kích này, thậm chí có thể sánh ngang với uy lực hủy diệt từ vụ nổ Big Bang.

Dùng để đánh vào trái đất, có chút giống như dùng dao mổ trâu giết gà.

Chẳng qua cân nhắc tới trái đất vẫn còn một vị giới hoàng bảo vệ, lực lượng này vẫn là đáng giá đánh đổi.

“50% năng lượng cube.... Vẫn còn đang tăng lên...” Một nữ nhân viên trên chiến hạm nói với giọng run rẩy...

Tất cả hạm trưởng lẫn nhân viên chiến đấu có mặt đều mang vẻ tuyệt vọng.

“Sức mạnh này... đã tiếp cận Zeus năm đó rồi...”

50% năng lượng, là sức mạnh đủ để đánh vỡ thể giới.

Một tiếng sét đánh nổ ra, hư không trên mặt biển cũng bị đánh nát giống trên bầu trời, sau đó một hòn đảo khổng lồ từ từ xuất hiện, mang theo lớp hào quang sáng ngời cùng vô số tiểu đảo trời nổi.

Từ trên thân đảo, một khẩu pháo lớn như tháp đồng hồ cũng chĩa lên thiên không, nhắm thẳng vào Athena đang áp súc lực lượng, đuôi pháo có một khối lập phương đang xoay tròn, năng lượng không gian xung quanh cũng bị triệu tập, âm ỉ đổ vào thân pháo.

“Trường sinh đảo.”

Thông qua công không gian do người khổng lồ một mắt đánh ra, hai lực lượng chung cực của thần giới và nhân giới đang dồn nén tới cực hạn để chuẩn bị va chạm.

Athena thắng, trái đất xong đời.

Trường Sinh Đảo thắng, siêu pháo sẽ giống như 35 năm trước, bắn thẳng vào hậu phương thần tộc, ít nhất sẽ bắn rụng vài cái chòm sao.

Với Nam thần tộc, đây chưa phải là đã kích có tính hủy diệt, thế nhưng còn một Bắc thần tộc luôn nhìn họ chằm chằm, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội bọn họ suy yếu.

Đây cũng là một lần đánh cược của cả hai bên.

“King của Trường Sinh Đảo, giải quyết một lần cho xong đi.” Giọng nói Athena vang lên từ đoàn năng lượng dày đặc mờ mịt trên bầu trời.

“Được, ta cũng có ý này.” Lơ lửng phía trên trường sinh đảo, King cũng gật đầu đáp.

Bắn.

Không cùng hẹn trước, nhưng cả hai đều sở hữu con mắt có khả năng tính toán siêu cường, cùng canh giờ cực kỳ chuẩn xác. Khi trị số năng lượng đạt tới tối đa, nếu không bắn ra đúng thời điểm, năng lượng sẽ nổ ở phe mình trước, còn chuẩn xác bắn ra, thì sẽ đạt được lực lượng cực hạn.

Thần lực khổng lồ màu vàng kim ào xuống như thác lũ, siêu pháo lấy năng lượng từ cube cũng bắn ra một dải sáng chói mắt nóng rực không kém cạnh.

Va chạm.

Đột nhiên hư không lại tiếp tục rung động, sau đó một điểm đen xuất hiện, bằng mắt thường cũng thấy được nó biến lớn bao phủ cả bầu trời thái bình dương trong khoảng khắc, vừa vận chuyển giữa siêu pháo và thần lực của Athena.

Chỉ trong chớp mắt, năng lượng siêu pháo hoàn toàn tiêu thất, thần lực cũng giống như chìm vào đáy bể.

“Hắc ám khùng thương.” Artemis, Ares và Herphateus nhìn lên bầu trời đen đặc, ngạc nhiên nói.

Ba người bị bầu trời đen đặc hấp dẫn sự chú ý, hoàn toàn không nhận ra được một đốm lửa nhỏ xuất hiện phía sau lưng mình, thẳng đến khi từ trong đó xuất hiện một đôi tay trắng muốt kéo lấy Artemis và Herphateus vào bên trong, bọn họ mới giật mình cánh giác, nhưng ngay sau đó lại mừng rỡ kêu lên:

“Hestia.”

Bên trong ngọn lửa có một nụ cười mơ hồ, bóng dáng của cả ba đã rất nhanh biến mất.

Ngay sau đó có một đoàn ánh sáng rực rỡ, mặc kệ bầu trời đen đặc của hắc ám khung thương tỏa ra hào quang chói lọi đánh tới vị trí của ba người, nhưng cũng vừa lúc ngọn lửa tia tiêu thất, ánh sáng chỉ xẹt qua, bay ra khỏi khí quyển của trái đất, đánh nát một dải vân thạch xấu số.

Ở đằng xa, King của Trường Sinh Đảo thu gậy, có chút hụt hẫng.

Vậy mà lại để sống mất mấy chủ thần này rồi.

Cùng lúc đó, bầu trời hắc ám khung thương cũng đã biến mất, Athena, người không lồ một mắt, vết nứt không gian và quanh cảnh thần giới đã chẳng còn thấy đâu.

Uy lực của siêu pháo cũng bị nuốt gọn hết như ném đá xuống hồ.

Hắc ám khung thương, bầu trời của ma giới, hấp thụ toàn bộ năng lượng thể, chỉ để lại bóng đêm tĩnh thuần nhất.

Sự xuất hiện của nó, sự che chở của nó không biết là vì nhân giới hay vì thần giới.

Một trận chiến này, cứ như vậy mà kết thúc.

...

Một đòn Exclamation đó của Athena vốn cũng chẳng phải là nghi binh chỉ để cứu mấy người Ares. Cô ta thật sự muốn hủy luôn trái đất trong một đòn. King cũng có ý định tương tự với thần giới.

Hai người cùng có con mắt chân lý giúp cho khả năng tính toán phát triển tới cực hạn, đều có thể nhận ra uy lực của siêu pháo và thần kỹ chung cực kia là tương đương nhau. Thế nhưng quyết định thắng bại sẽ là những con bài chưa lật của cả hai phe. Va chạm năng lượng đầu tiên kia chỉ là một đợt mở màn mà thôi.

Đối với King, hẳn còn có thể giới lực. Để bảo vệ trái đất khỏi dư uy vụ nổ thì vẫn còn dư sức.

Thậm chí nếu Athena không ở tít bên kia thần giới mà xuất hiện trong phạm vi nhân giới, thể giới lực sẽ lập tức trói chặt cô ta, tùy ý để hắn bóp nát.

Nhưng vị trí xuất hiện của Athena lại là giao điểm giữa hai thể giới, nơi thể giới lực của cả hai thể giới không thể chạm đến, bởi vậy cô ta mới có can đảm cứng đối cứng với một giới hoàng như King.

Nếu cứ như vậy đánh đến cuối cùng, không biết con bài chưa lật của cả hai phe là gì, thắng thua vẫn còn khó nói.

Hắc ám khung thương xuất hiện với King mà nói, thực ra cũng là một kết quả không tồi. Trái đất vẫn chưa thực sự sẵn sàng cho những đợt va chạm lực lượng cấp độ vũ trụ như vậy. Đừng nhìn quân thể chiến hạn thì oai phong lẫm, thế nhưng tất cả chiến hạm trên trái đất cùng bắn ra chủ pháo, vẫn chẳng bằng một kích toàn lực của Athena.

Công nghệ thần tộc chú trọng vào kích hoạt genre và huyết mạch, phát huy vũ lực cá nhân tới cực hạn. Bọn họ không chú trọng sản xuất chiến hạm hay khí cụ chiến tranh dạng súng ống, mà đa phần đều là những thứ có kích cỡ vừa phải để có thể mang theo người như vũ khí lạnh. Thế nhưng uy lực đều vượt xa bất kỳ loại súng ống nào.

Tiêu biểu nhất là công nghệ làm thánh y, một chiến binh mặc thánh y thần tộc vào, thậm chí có thể đánh vượt cấp hai cảnh giới. Thậm chí người bình thường mặc đồng thánh y (thánh y cấp thấp nhất), có thể đâm ra hơn một trăm cú đâm trên giây, bạo phát ra khí lực còn có thể khiến thác nước chảy ngược, nhiệt độ xuống độ 0 tuyệt đối. Loại thần y được làm riêng cho nữ chiến thần như Athena mặc vào, lúc bộc phát toàn lực, thậm chí là giới hoàng cũng không muốn ngạnh kháng.

Nếu không sử dụng thể giới lực, King đánh với Athena, chênh lệch không quá nhiều.

Thể giới lực mạnh mẽ nhưng cũng rất quý giá, hắn vẫn còn chưa muốn sử dụng vào lúc này.

Bởi vậy mới nói, hắc ám khung thương xuất hiện, kết quả cũng không phải quá tệ hại.

Nhưng để sống mất bốn gã chủ thần, mới là tổn thất lớn nhất lần này.

King của Trường Sinh Đảo vừa đều đặn bước đi, vừa miên man suy nghĩ. Thẳng tới khi đến cuối hành lang hộp kim của một chiến hạm hậu cần, đẩy ra khoang cấp cứu. Nhìn Apollo mặt mũi tái mét, nước mắt lưng tròng giống như một đồng thịt bùi nhùi bị nhét trong ống nghiệm sinh hóa, hắn nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi có còn gì muốn trần trời không !?”

Chủ thần bất hạnh nhất, Apollo, người duy nhất không thoát được do ở quá gần King, chẳng ai dám cứu, lúc này như một đứa trẻ đáng thương nhìn cây roi của phụ huynh, liên tục ư a gị đơ trong cổ họng, không thốt lên lời.

Đầu lắc nguầy nguậy.

Thực ra King cũng chẳng biết mình có thói quen hỏi mấy câu lấy lệ này từ bao giờ, hắn chỉ điểm nhiên lấy ra một bộ dụng cụ phẫu thuật bằng dao laze tiên

tiến nhất, mặc kệ đáp án của Apollo là gì.

Gã này chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nói về các cận giới hoàng

Đành là định nghỉ một tháng mới viết tiếp, nhưng lâu lâu cũng ngứa tay, són ra vài chương chắc không ai lên án đầu nhĩ.

Đánh qua đánh lại một hồi, pháo nhỏ đã bắn, pháo lớn cũng đã nổ, mọi người cũng đã có nhận thức sơ bộ về thực lực của nhau, tất cả số liệu ảo mảy chục năm nay bắt đầu được tổng kết lại, thảo luận và đánh giá một lần nữa. Rồi sau đó các nhân viên phân tích cao tầng ở từng đại thể giới mới nhận ra rằng, chiến lực cấp cao, những người bình thường ngồi trên đỉnh núi cao, ăn bát vàng ngày ngày như đáng tri tôn trị vì mỗi phương trời, thành thật được đánh giá theo số liệu hóa ra cũng chỉ là một trong vô vàn những thứ được liệt kê tới mà thôi.

Rất nhanh sau đó, một bảng danh sách các “cường giả” trong lục đạo được người hữu tâm phác họa ra, cũng tạo thành một bảng danh sách chiến lực không chính thống xuyên suốt năm thế lực lớn nhất Lục Đạo, giống như một bảng phong thần quá khứ, vô tâm mà hữu tâm để lộ ra rất nhiều góc cạnh thực lực của mỗi phương trời. Lấy cảnh giới mà phân chia, có thể hình dung sơ bộ như sau:

Giới hoàng tại vị hai cái tên như King của Trường Sinh Đảo hay Lục Vân Tiên, mà chủ ma giới lại một lần nữa sáng đèn. Hai người này vì tròng đại chiến 35 năm trước, một người bị phong ấn trong băng tường chừng vĩnh viễn, một người thụ trọng thương, rút khỏi vị giới hoàng, cơ thể đã không cách nào thừa nhận thế giới lực. Thế nhưng King của Trường Sinh Đảo dùng quân đoàn chiến hạm của mình, ngưng kết ra một đạo ánh sáng hủy diệt trong khoảnh khắc đánh tan đạo quân thần binh được năm vị chủ thần tăng phúc nhẹ nhàng hời hợt, thần nhiên công bố cho thế giới biết, cho dù không sử dụng thế giới lực, địa vị giới hoàng của hắn cũng không dễ gì lay chuyển. Lục Vân Tiên thì càng trực tiếp hơn, một cái bầu trời màu đen mạnh mẽ nuốt trọn một đòn toàn lực của Athena và một lần chủ pháo của trường sinh đảo, chỉ riêng sự phòng ngự đáng sợ này thôi, so với thiên hậu của tiên giới cũng chẳng chênh lệch quá xa.

Cận giới hoàng đỉnh phong, trên lý thuyết thì đây là đẳng cấp cực hạn của mỗi sinh linh trong lục đạo đại thể giới có thể đạt tới, nếu như không sở hữu thế giới lực, thì đây là biên giới cuối cùng cản trở họ tiến thêm một bước, thành tựu giới hoàng, chưởng quản thiên địa. Bởi vì lần ranh cực hạn này cực kỳ nhỏ, số người bước tới một bước này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, qua một màn giao tranh này, Vương Tử Trực của Ma giới, Athena của Thần Giới, Thánh Tôn của Tiên Giới và Hủy diệt minh vương Shiva của Phật giới đều là những người đã biết, danh sách không thay đổi. Đáng chú ý là Phong Dao nữ hoàng – Shaorin của Trường Sinh Đảo có thể đánh một trận với Vương Tử Trực mà không chết, thậm chí còn gây thương tích cho hắn, cũng có tư cách chuẩn bị đặt đến ngưỡng cửa này, trở thành cận giới hoàng đỉnh phong thứ năm được biết tới trong Lục Đạo.

Tất nhiên danh sách chỉ là ngoài sáng, trong bóng tối còn ẩn giấu bao nhiêu thứ nữa thì không ai biết nổi. Hoặc có những người tự coi mình, hoặc được cho là cũng đạt tới cảnh giới này, nhưng lâm trận chẳng phát huy nổi nửa chiêu như chiến thần Ares của thần giới, đánh giá tất nhiên là bị hạ thấp. Nói ngược lại, cho dù hắn có thật sự đạt đến đẳng cấp này, nhưng bị King của Trường Sinh Đảo hành hạ qua một lượt, đã sớm rớt cấp, có còn nằm trong danh sách các cận giới hoàng hay không cũng còn khó nói. Ngoài ra còn một số thế lực đã rất lâu không hề lên sân cũng có chiến lực đỉnh phong của mình, như chiến thần Thor của Argard, Bắc Thần Tộc, con trai của Odin. Nghe nói cũng đã sớm tới một bước này, thậm chí từng có một lần lục đạo đều chấn động khi hắn mạnh mẽ giáng một búa lớn đánh tan một titan của nam thần tộc. Thế nhưng những người ở trận đó đều đã chết trận vì sóng xung kích, thật sự nhìn thấy và kể lại thì chẳng còn ai. Còn về chấn động lục đạo, cái này khó mà đánh giá nổi, tỷ như hắn mượn dùng lực lượng của cha mình đánh ra một kích ấy, cái này thì thống kê thế nào!? Vậy nên những người như Thor, dù biết rằng cũng rất mạnh, nhưng vẫn không được xếp vào hàng ngũ chiến lực đỉnh phong của Lục Đạo.

Ngoài ra trận chiến này cũng đánh bóng cho vài tên tuổi mới được lên sân, ví dụ như Địa Thuần nữ hoàng và Đại nữ hoàng của Trường Sinh đảo. Mặc cho tuổi còn rất trẻ, nhưng thừa kế di sản của một vị giới hoàng như Queen của Trường Sinh Đảo để lại, cảnh giới của hai người này vẫn dễ dàng đột phá cận giới hoàng cấp bậc, chen chân vào hàng ngũ cường giả thế giới. Tính thêm cả Phong Dao nữ hoàng vừa có một trận thành danh, Lục lượng chiến đấu cao tầng của Trường Sinh Đảo hay của tổng thể nhân giới đã không thua bất cứ một phương thế lực nào trong lục đạo. Điểm lại nhân số một chút, gồm có như sau:

Nhân giới: Trường 6 thế lực: Vatican, Hội sĩ kỹ bàn tròn (KOTR), Minamoto clan, Ngao Thiên Môn, Key West Academy, ESP league. 3 vị nữ hoàng, 4 hộ pháp vệ đạo. Tổng cộng có mười ba người. Qua một trận chiến, có 3 người trọng thương, một người không rõ tung tích, nghi vấn đã chết là trưởng lão thứ ba của Trường Sinh Đảo, Tản Viên Sơn thần.

Thần giới: 11 chủ thần đỉnh Olympus, và 1 cơ sở từ Bắc Thần Tộc, trực thuộc Odin, và các thế lực rải rác. Nhầm sơ cũng phải hơn 30 người. (Đây còn chưa tính ngày xưa trường sinh đảo bộc phát giết gần trăm mạng), đánh xong trận này thì năm chủ thần có một chết, hai trọng thương, một người rơi vào tay King của Trường Sinh Đảo, dự là dữ nhiều lành ít. Người duy nhất còn lành lặn là Artemis, nhưng cùng với việc thần điện của bản thân bị phá hủy, tác dụng với chiến tranh đã giảm xuống thấp bé vô cùng.

Phật giới: Từ Tam bảo điện trở lên, đều là cận giới hoàng, Thiên Vương có 12, Pháp vương có 6, Minh Vương có 3: Silva, Braha, Visnu. (trong đây Silva cũng là cấp độ cận giới hoàng đỉnh phong) Tính ra là 21 người.

Ma giới: tứ đại ma tướng. 3 trưởng vương tộc, bảy đại ác quỷ (7sins). Tính ra là 14 người. Đánh xong một trận không hề có tổn thất gì. Ngoại trừ một trưởng vương tộc là Richard đã chết ba năm trước dưới tay King của Trường Sinh Đảo, giai cấp trung kiên lực lượng của ma giới vẫn bảo tồn nguyên vẹn.

Tiên giới, ngoại trừ ba năm trước có một chương thế lực của Không Linh kiếm phái không may mất thiết mạng khi tháp tùng thiên đế ra, sáu đại thế lực vẫn bảo trì nguyên hiện trạng, chương giáo tiên tôn đều là cận giới hoàng, chân tiên kỳ, ngoài ra mỗi môn phái còn ẩn giấu các trưởng lão đã bế quan từ lâu không rõ ràng, sợ rằng số lượng đại la kim tiên, cửu thiên huyền tiên vẫn như cũ không hề ít, tính cả những vị đã có mặt trên phong thần bảng, sợ rằng không dưới hai mươi người. Sánh ngang Phật giới, đuổi sát thần giới. Hơn nữa còn một tôn sát thần, Đấu Chiến Thắng Phật, Tề Thiên Đại Thánh, cũng được xưng là đệ nhất nhân dưới giới hoàng giống như Athena của thần giới, không ai dám khinh thị.

Từng có tin đồn rằng nếu như số lượng cận giới hoàng của tất cả các đại thế giới đạt tới con số 99, thế giới lực sẽ trực tiếp can thiệp vào vận mệnh, tiến hành đại thế giới chiến giống như 65 triệu năm trước để tạo ra một lần thanh tẩy lớn. Bởi vì cận giới hoàng cũng có thể triệu tập lực lượng trong không gian để lớn mạnh bản thân, tạo thành thần thông hủy thiên diệt địa, và là tồn tại không chính thống như các giới hoàng được thế giới lực che chở, bởi vậy vốn dĩ không nên có mặt trên đời, và bị thế giới lực cực độ bài xích. Bởi vậy các cận giới hoàng đình phong mới vĩnh viễn không thể nào nắm bắt thế giới lực, trở thành giới hoàng, quyền uy vô thượng. Cứ mặc cho cái thuyết pháp mê tín kia là hư vô mờ mịt, chẳng có dẫn chứng nào cụ thể ngoại trừ tai biến 65 triệu năm trước, thế nhưng vẫn có rất nhiều người muốn tin tưởng.

Với sự xuất hiện của vài cận giới hoàng mới từ trường sinh đảo, con số các cận giới hoàng đang từng chút một nhích lên, sớm muộn cũng sẽ chạm tới mốc cực hạn trong tiên đoán. Và cùng với nó, tình hình chiến sự giữa các đại thế giới cũng ngày một căng thẳng, giống như một quả bom nổ chậm đang được năm phương cùng đốt dây, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nổ mạnh.

Giống như 65 triệu năm trước.

...

Hoài Nam gấp lại bảng đánh giá chiến lực cao cấp trên tay, thở ra một hơi nặng nề. Hắn vừa được lên lon, từ trung tá trở thành thượng tá, kém một lần ranh nữa là trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất lịch sử nhân loại. Dù chỉ là thiếu tướng, nghe vẫn rất oai phong nha. Nhưng cũng với chức vị tăng lên, bí mật cao tăng được tiếp xúc cũng ngày một lớn. Đến bây giờ thì những chiến lực cấp cao vốn dĩ chỉ thấy trong truyền thuyết kia hắn cũng phải tiếp xúc và làm quen rồi.

Đám người này giống như đầu đạn hạt nhân vậy, nhưng phiền toái hơn hẳn. Vì đầu đạn hạt nhân đều chỉ có tính uy hiếp là chính, giống như trước thời kháng thần chiến, nước Mỹ nói với thế giới: À, ta đây vừa sản xuất được 3 đầu đạn hạt nhân nha, chiến lực của ta là ghê gớm nhất, các người cũng nên nhượng bộ chút lợi ích cho chủ Sam có năm tay to này đi nha. Sau đó thì nước Nga cũng thân thiện phát biểu: Hôm qua vừa ra lò thêm mấy quả nữa, tổng cộng bây giờ có 4 quả hạt nhân rồi, so với nước Mỹ còn mạnh hơn, cái địa vị trùm sò của liên hiệp quốc cũng nên đổi người rồi nhì, thế là trực tiếp đá nước Mỹ xuống ghế chủ tọa. Còn sản xuất bom để bắn!? Không không, chẳng có ai nghĩ như vậy, tuy là đại biểu cho chiến lực của mỗi quốc gia, nhưng chẳng ai muốn đem nó ra bắn cả, ai bắn trước sẽ thành công địch của thế giới, người bắn ta một quả, ngày mai thế giới sẽ hội đồng bắn người cả chục quả, như vậy tất cả đều không tốt lành gì rồi. Tác dụng của những quả bom này đều chỉ giống như vật nặng để tăng giá bàn cân mà thôi. Chỉ để trưng ra đó chứ không phải để bắn.

Nhưng các cận giới hoàng thì không giống như vậy, bọn họ có tính hủy diệt lớn như bom hạt nhân vào trước kháng thần chiến, lại chẳng phải vật chết tùy ý chủ nhân điều động như mấy quả bom. Thành tựu cao, tầm mắt lớn, sớm đã chẳng coi mấy cái ràng buộc ức chế của hội đồng đại thế giới ra gì, việc ai nấy làm. Giống như lần tập kích này của Phi Kiếm, nghe nói vốn chẳng có chỉ lệnh chính thức từ ma giới, thuận túy là tự ý làm bừa. Giống như bom của nước Mỹ mọc chần chạy sang nước Nga dạo chơi một vòng rồi mới nổ vậy, nước Mỹ chắc chắn chẳng nhận trách nhiệm rồi, có chỉ trích bọn họ cũng vô ích. Nước Nga nếu không muốn cứng chọi cứng với nước Mỹ thì chỉ đánh phun mấy ngụm nước bọt trên bàn đàm phán mà thôi. Đạt được lợi ích trả về gì đó hay không vẫn còn rất khó nói.

Cái vấn đề này thật sự rất phiền toái, rất đáng lo lắng. Hôm nay có một Phi Kiếm, ngày mai chắc sẽ không có một chủ thần nào tùy ý chạy qua doanh trại quân đội dạo chơi, ném xuống vài cái cấm thuật hủy diệt diện rộng chứ!?

Các đại thần tùy ý phát tay, với họ chỉ là một hồi nháo nhào vụn vặt, nhưng với phạm nhân như binh lính trái đất mà nói, thật sự là vấn đề sinh tử sống còn nha. Không lẽ lúc nào cũng cần có chiến lực cấp cao tọa trấn!? Như vậy thì quân đội còn có tác dụng cái rắm.

Mang theo tâm tình buồn bực này, Hoài Nam cầm mở tài liệu vừa kiểm duyệt được rồi phòng, theo thông đạo đến tháp trung ương. Gõ cửa phòng lãnh đạo.

Hắn thật sự muốn biết, giá trị của quân đội nằm trong tràng chiến tranh này là ở đâu

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 51: Thế giới lực - sức mạnh của giới hoàng

Cánh cửa hợp kim trượt sang một bên êm ru, để Hoài Nam bước vào phòng. Hắn có chút tò mò liếc nhìn xung quanh thật nhanh. Đây là lần đầu tiên hắn

bước chân vào văn phòng của chi huy, ấn tượng vốn có là về một nơi sang trọng bóng loáng hơi hơi sập đổ.

Vách tường, và nhất là mặt bàn có mấy đầu bàn tay đập xuống nứt nẻ nhìn rõ rành rành. Qua trận đột kích vừa rồi, Hoài Nam rõ ràng căn cứ này được tổ hợp từ mấy tỷ tỷ tấm nano machine, vốn có khả năng tự tái tạo vượt bậc, vậy mà những vết nứt nẻ vẫn phủ đầy căn phòng như vậy, nói rõ lên là chủ nhân của nó chẳng buồn quan tâm đến ngoại hình của nó chi cả. Cơ mà cái bàn tay thô bạo nào dám tác quái trong căn phòng này, hẳn cũng là tin thời sự đáng giá lắm, chi tiếc là nhìn thì không thể đoán nổi.

Mặt bàn chứa đầy giấy tờ ngồn ngang khắp nơi, liếc sơ thấy trong đó cũng có vài báo cáo của mình được xếp tùy ý ở đó, hiển nhiên chưa ai thèm xem, ngẫm lại thì từ hôm đó đến giờ, hẳn chưa từng nhìn thấy King của IMI, tư lệnh cao cấp nhất của liên viễn chinh này. Thậm chí mấy đoạn video dựng sẵn để tuyên dương phát biểu về chính nghĩa chiến tranh cũng chẳng thấy, hình tượng tư lệnh tròn méo ra sao chẳng ai biết ngoại trừ lãnh đạo cao tầng các cấp. Khiến cho đám binh lính ở dưới cùng được một trận tù mù tha hồ suy đoán. Thế nhưng sau sự kiện tổng tấn công với liên quân thập đại phái, quân lính liên hiệp quốc đã rút về trái đất hoàn toàn, ở lại chỉ còn toàn các sĩ quan và đám phi công clone được sản xuất hàng loạt, ai cũng bận việc nấy, chẳng còn tâm trí đâu mà tán nhảm về cấp trên.

Có thể nói, tiên giới chiến cho tới giờ phút này, chỉ còn duy trì hoàn toàn bằng tài lực và nhân lực của tập đoàn IMI. Một gã sĩ quan LHQ như hắn còn ở lại đây là rất hiếm. Mà cho dù là hắn, cũng đôi sang quốc tịch IMI rồi, bái bái liên hiệp quốc. Chim khôn chọn cây mà đậu.

Quay lại về gian phòng, tổng thể mà nói thì cấu trúc của nó cũng khá cách tân, nếu bỏ đi mấy vết nứt như mạng nhện trang trí kia thì vẫn đảm bảo được đơn giản thực dụng mà không mất mỹ cảm. Nhưng về kiến trúc gì đó thì Hoài Nam chịu, hẳn vốn cũng chẳng quan tâm, căn phòng này trong mắt hắn vẫn rất cao cấp, đơn giản là vì mỹ nữ đang ngồi ở ghế chủ tịch kia.

Quyền thống lĩnh của liên viễn chinh này, Stellar Verminton, Queen thứ nhất của IMI, vợ cả “trên danh nghĩa” của tổng tư lệnh.

Cô ta đeo một cặp kính gọng đen dày, gác trên sống mũi ngẩng cao mà vẫn thon gọn của người đẹp phương tây, mái tóc màu vàng mềm mại búi lên sau đầu, tóc mái rẽ sang theo hai gọng kính ôm trọn bờ má trắng mịn, từng cái giờ tay nhắc trần đều trần ngập phong vị thành thực. Bộ đồ công sở với áo trắng và váy đen ôm sát ba vòng, thấp thoáng từng đường cong mềm mại. Đôi mắt màu xanh chăm chú trên đồng tài liệu gửi về, đôi chiều nó thật nhanh với báo cáo trên màn hình nổi lơ lửng trên bàn rồi bình thản ký phê duyệt từng chữ. Đối với ánh mắt có chút thất thần của Hoài Nam, cô ta cũng không phiền hà gì, hiển nhiên đã quen với chuyện này, gật đầu một cái rồi tiếp tục chăm chú, ra dấu cho hắn đợi.

Đầu tư sướng nghĩ đến câu chuyện “mỹ nữ tổng giám đốc của ta” và mấy cảnh nóng trong “chuyện tình nơi công sở”, đợi đến khi Stellar sắp xong việc, Hoài Nam vẫn rất thành thật nhắc tay lên chào đủ tiêu chuẩn lịch sự.

“Báo cáo, thượng tá Phạm Hoài Nam, có mặt.”

Stellar thở ra một hơi, vươn vai đứng dậy khiến hai quả cầu trước ngực tận tình khoe khoang độ co giãn mềm mại của mình là Hoài Nam muốn rớt trong mắt, trong đầu liên tục gào lên: “Rời đi, rời đi, tại sao tụi bay không rời xuống chó, cứ ở đó làm hại nước hại dân hại trong mắt của tao chi vậy.”

Mặc cho hắn nuốt nước bọt không còn dám nhìn thẳng vào mình như một gã trai tân thứ thiệt, mỹ nữ tổng tài này uyển chuyển vòng qua bàn làm việc đầy giấy tờ lộn xộn, bước tới tủ đồ uống, chọn bừa một gói cà phê pha sẵn rồi đổ vào cốc, pha nước nóng, nghiêng đầu hỏi hắn:

“Anh có muốn uống gì không !?”

Đại khái là thụ sủng nhược kinh, Hoài Nam tặc lưỡi:

“Ặc, ở đây có những gì vậy !?”

Stellar cười nói:

“Cái gì cũng có.”

Nói xong miết nhẹ lên vách tường, một hàng dài đủ thứ rượu xa hoa nhất trên thế giới hiện ra như ảo thuật, thậm chí còn có mấy hộp thủy tinh từng hạt cà phê nguyên gốc còn chưa xay. Hoài Nam choáng ngợp, chỉ riêng mấy cái chai trong này thôi, đủ cho nhà hắn sống từ giờ đến già vẫn chưa hết. Đều nói tập đoàn IMI tài đại khí thô, tiền nhiều như rác, bây giờ mới tận mắt được chứng kiến. Stellar không nói ngoa, bất kể thứ đồ uống xa xỉ nào, cái kệ này đều đã tập trung đầy đủ hết rồi.

Hoài Nam nhìn đồng chất lỏng đủ loại màu sắc có giá trị bằng cả trăm lần mình đi bán nội tạng mà ái ngại, liền ngại ngừng nói.

“Ấy, vậy cho tôi lon coca là được rồi.”

Lập tức về mặt Stellar có chút mất tự nhiên, Hoài Nam cho rằng mình quá tùy tiện, liền ráng bổ xung thêm:

“Ừm, loại không có đường ấy, rất tốt cho sức khỏe.”

Stellar cười khó coi nói:

“Đợi một chút.”

Sau đó gọi trợ lý trên màn hình trong suốt lơ lửng quanh người:

“Tiểu Bạch, chạy về trái đất mua cho tôi một lon coca light.”

Hoài Nam trầm mắng mình ngu, có ai để lon coca lên tủ rượu bao giờ. Cơ mà tưởng cái gì cũng có chứ. Lãnh đạo, đây là do cô nói đó nha, tôi cũng không phải cố ý. Hoài Nam quay đầu, lệ rơi đầy mặt. Vội vã xua tay:

“Ấy thôi, không cần, không cần đâu. Nước lọc là được rồi.”

Stellar thở phào gạt đầu, hủy lệnh rồi đi tới cái bàn làm việc, mở ngăn tủ phía dưới, lôi ra một chai nước lọc cho hần, khuyến mãi thêm một cái ly thủy tinh sang trọng.

“Quên chưa cảm ơn anh, chuyện lúc đó. Làm rất được đấy.”

Hoài Nam đỏ mặt ngại ngùng.

Trận chiến vừa rồi, quả thật hần có công rất lớn, đó cũng là lý do hần được đặc cách lên lon, mặc dù tuổi quân còn rất trẻ. Mặc dù chức vị này chỉ tồn tại trong nội bộ tập đoàn IMI, không có nhiều thực quyền với quân đội liên hiệp quốc, thế nhưng giá trị và mức lương của cả hai bên chẳng thể so sánh. Thậm chí nếu hần không làm cho IMI nữa, chạy về trái đất, với cái lý lịch này vẫn sẽ được cất nhắc thăng cấp rất nhanh.

Nhìn nhau một cái, cả hai nở nụ cười gượng gạo, khoảng cách cũng vô hình kéo lại một chút.

...

Hoài Nam rất nhanh nói ra nghi vấn của mình, gói gọn lại trong một câu hỏi đơn giản:

“Nếu như chiến tranh giữa các đại thể giới là sân khấu của các cận giới hoàng, vậy thì cần quân đội và binh lính để làm gì !?”

Đôi lại là Stellar cho hần xem hai đoạn video:

Cái thứ nhất là khi Trung Thành dùng AI Prototype sử dụng lực lượng liên hợp của các GMS và MS bắn ra một mũi tên chí mạng tới Phi Kiếm.

Cái thứ hai là King của IMI, dùng quần thể chiến hạm chế tạo một đạo ánh sáng quét ngang thần chúng.

“Nếu đã tiếp xúc tới giai tầng này, anh đã nghe nhắc tới danh từ [thể giới lực] chưa !?”

“Thể giới lực !?”

Stellar gạt đầu.

“Ừm, lực đảm bảo sự vận hành của thể giới, hướng đạo cho các linh hồn trở về chân lý, sau đó tiếp tục luân chuyển tạo ra hình thái sinh mệnh mới. Là lực duy trì mười hai pháp tắc, ứng với mười hai vị giới hoàng, bao gồm “Sinh mệnh”, “Luân hồi”, “Nhân quả”, “Vận mệnh”, “Giết chóc”, “Âm dương”, “Ngũ hành”, “Hủy diệt”, “Trí tuệ”, “Chân lý”, “Thời gian”, “Không gian”. Nó đại biểu cho thứ viết lên thể giới hiện tại của chúng ta.”

“Sử dụng thể giới lực là đặc quyền của giới hoàng. Thế nhưng nó cũng có giới hạn của mình, nếu như lạm dụng lực không gian, sẽ khiến không gian sụp đổ. Lạm dụng lực sinh mệnh, sẽ khiến sinh linh mới trên thể giới không thể ra đời, lạm dụng ngũ hành, sẽ biến vật chất phân toái, v...v... bởi vậy các giới hoàng sẽ không dễ dàng tiêu hao thể giới lực, nhằm tránh cho thể giới mình chông chênh sụp đổ.”

“Vì vậy mới dẫn tới hiện tượng, giới hoàng không ra, cận giới hoàng trở thành ngôi sao sáng chói nhất chiến trường.”

Hoài Nam hạ giọng hỏi:

“Vậy chẳng phải nói, ngoại trừ lúc thể giới tồn vong sinh tử, giới hoàng cũng không dễ dàng sử dụng thể giới lực để nghiền áp đám cận giới hoàng kia !?”

“Cái đó là tất nhiên, sự tồn tại của giới hoàng là do thể giới thai nghén hình thành, với mục đích tự vệ, chứ không phải thống trị. Sức mạnh lớn, dĩ nhiên trách nhiệm cũng càng lớn.”

Hoài Nam cau mày:

“Nói cách khác, với số lượng cận giới hoàng tiếp cận con số 100, giống như thanh Damocles treo trên đầu mỗi người dân trong lục đạo, các giới hoàng cũng không có cách nào ước thúc bọn họ !?”

Stellar cười nói:

“Bởi vậy, ý nghĩa của binh đoàn được sinh ra.”

Hoài Nam ngạc nhiên, có chút hứng thú:

“Xin hãy nói thêm.”

Stellar mở lại đoạn video khi King dùng lực liên quân trấn áp thần chúng, cười nhạt nói:

“Giới hoàng sở hữu và trường quản mọi thứ trong thế giới của mình, có thể điều động thế giới lực, tại sao lại không thể điều động quân đội!? Hợp kích, tập trung sức mạnh của từng sinh linh lại cũng không thua gì rút thế giới lực ra để chiến đấu, có thể nói, đây chính là lực thứ mười ba, lực của con người, của tập thể. Dưới sức mạnh này, bất kể cận giới hoàng có mạnh mẽ đến đâu, nếu như không được thế giới lực bảo hộ, cũng chỉ là cặn bã.”

Cô ta ngả người, dựa lưng vào ghế một cách thoải mái, đẩy gọng kính nói:

“Quan trọng nhất, lực thứ mười ba này, có thể tiêu hao, nhưng cũng có thể bù đắp, thay thế, thậm chí phát triển lên, sử dụng thoải mái mà không khiến thế giới biến dạng vì hao hụt thế giới lực.”

Hoài Nam há hốc mồm, Stellar lại không mặn không nhạt mà nói tiếp:

“Quân vì vương mà sinh.”

Nói cách khác, quân đội chính là sức mạnh tư nhân của giới hoàng, không sử dụng thế giới lực.

Dùng để nghiền áp bất cứ gã cận giới hoàng nào dám khiêu chiến quyền uy vô thượng của họ.

Đối đầu với một vị vua nắm binh đoàn của cả thế giới trong tay, không một tồn tại đơn độc nào có thể kháng cự lại được.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Queen của IMI

“Ừm, mời vào.”

Gõ cửa phòng vài tiếng, đến khi nghe được âm thanh nhẹ nhàng từ bên trong đáp lại, Trung Thành bước vào phòng bệnh với khuôn mặt phức tạp.

Shaorin dựa vào thành giường, hai mắt vẫn nhắm nghiền, như một đóa hoa lan u tĩnh, có hơi thiếu sức sống. Chẳng cần nhìn cũng biết người đến là ai dựa vào cảm quan siêu nhạy của mình, cô ta mỉm cười, búng một ngón tay, trong phòng bỗng nổi một cơn gió xoáy, cuốn chiếc ghế từ góc phòng đến bên thành giường, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

Trung Thành nhìn vị nữ hoàng thứ hai của Trường Sinh Đảo, khác hẳn với vẻ mạnh mẽ thông dong trong trí nhớ của hắn, nhìn cô lúc này thật yếu ớt mỏng manh. Một trong những tồn tại đỉnh phong của cả lực đạo đại thế giới, lúc này lại chỉ như một cô gái bệnh tật đang nằm trên giường bệnh hư nhược, tự đáy lòng Trung Thành chợt cảm thấy không ngừng. Cuốn vào vòng xoáy chiến tranh, cho dù là cận giới hoàng mạnh mẽ cường hoành cũng phải chuẩn bị tinh thần ngã xuống bất cứ lúc nào, con cá nhỏ như hắn muốn sinh tồn cũng thật khó khăn.

“Tôi đến thăm cô.” Hắn nói.

Shaorin lắc đầu đáp:

“Chúng ta đúng là có quen biết, nhưng chưa đến mức như vậy.”

Trung Thành cười khò nói:

“Ba người các cô, luôn luôn phải sắc bén như vậy sao!? Đúng là ngoại trừ King ra, thật chẳng ai dám hưởng cái phúc này.”

Shaorin cười nhẹ, mái tóc dài rung rung trên bờ vai thanh mảnh, đung đưa trên bầu ngực mềm mại, vẫn nói với giọng dễ nghe như rót mật vào tai:

“Vì chuyện em gái anh đúng không!?”

Trung Thành buồn bực gật đầu:

“Tôi rất phiền muộn vì con bé này.”

Shaorin đưa tay lên vén mái tóc, để lộ ra chiếc khuyên tai hình phượng hoàng đung đưa trên cằm cổ trắng ngần, cười nói:

“Đừng lo lắng quá, với thực lực của cô ấy hiện tại, giới hoàng không trực tiếp ra tay, chẳng ai giữ chân cô ấy được đâu. Tôi đã từng thử, nhưng cũng không công mà về.”

“Cô đã đánh với nó rồi à !?”

“Không hẳn, nhưng tôi có cảm giác mình không thể giữ được cô ấy, người nắm giữ năng lực tiên đoán của Thanh Long rất khó nắm bắt. Chưa kể còn có ma khí của Lục Vân Tiên luôn bảo hộ cô ấy nữa.”

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, lại nói:

“Giết cô ấy thì tôi có mấy phần nắm chắc, nhưng muốn giữ lại, không thể nào đâu. Đây là trong trường hợp cô ấy không chủ động tránh gặp mặt tôi nữa cơ.”

Trung Thành nghe mà thấy lòng mát lạnh, những chuyện giết chóc được chất giọng êm ái có phần nhu mỵ này nói ra hết sức thanh thản, giống như thái độ đưa rau thịt này, sự tương phản khiến hắn càng thấy sồn gai ốc. Nói như vậy tức là cô đã tính đến chuyện giết em gái tôi rồi đúng không !? Giờ tôi có nên tính làm thịt cô không !? Tất nhiên chỉ nghĩ vậy thôi, mấy lời này không nói ra thì hơn.

“Vậy mục đích của nó tới ma giới...”

Shaorin chợt yên lặng rồi nói với giọng xa xăm:

“Chúng ta đều là con rối của số phận. Em gái anh không muốn như vậy, muốn dựa vào một tia vận mệnh có được từ thế giới lực đấu lại số phận, tôi không muốn giết cô ấy đâu, thật đấy. Tôi cũng muốn nhìn xem, cô ấy và Lục Vân Tiên có thể làm được gì.”

Sau đó lại nhoen miệng cười với Trung Thành:

“Thay vì lo cho cô ấy, anh nên nghĩ cho mình thì hơn. Càng lên tầng trời cao hơn chiến đấu sẽ càng ác liệt, phạm nhân hấp thụ linh khí dày đặc trên các tầng trời sẽ nhanh chóng mạnh mẽ lên, thế nhưng vĩnh viễn không thể bằng được các tiên nhân đã sống cả trăm ngàn năm, tỷ lệ tử vong sẽ càng ngày càng lớn. Chúng ta tuy chỉ gặp vài lần, thế nhưng tôi biết, anh rất yêu quý sinh mạng mình, anh muốn có được gì từ trận chiến này !?”

Trung Thành nhún vai bất đắc dĩ nói:

“Còn không phải vì nó hay sao !? Nếu không ở lại dưới tư cách là lính, tôi lấy gì theo bước mọi người !? Cái tôi am hiểu nhất, chỉ là dùng đôi mắt này để giết người mà thôi.”

Shaorin gật đầu nói:

“Chúng tôi không có hảo cảm gì với em gái anh, vậy nên sẽ không cung cấp cho anh sự chiếu cố nào cả đâu. Hãy tự bảo trọng nhé.”

“Haha, trước đây tôi đã nhận đủ từ mọi người rồi, chuyện trên thực nghiệm đảo, đến giờ vẫn phải cảm ơn cô.”

Giống như sự nhớ ra điều gì, Shaorin cười hỏi:

“Thực nghiệm đảo... Băng liên tâm, vẫn còn chứ !?”

“Ừm” Trung Thành gật đầu.

“Cố gắng trân trọng, nó rất có ích với anh.”

Trung Thành cười cười, miết lên vị trí trái tim của mình, ở đó có khắc một bông hoa băng tỏa ra ánh sáng màu xanh dịu nhẹ.

“Cho dù không có, tôi vẫn sẽ trân trọng. Dù sao tính mạng này cũng là nhờ nó mới giữ được.”

“...”

“Được rồi, không làm phiền cô nữa, tôi xin phép.”

“Ừm”

...

Bước ra giao lộ thông đạo, Trung Thành gặp Hoài Nam vừa từ phòng chỉ huy trở về, hai người vừa thấy bóng, tay này đã hơn hớn chào hỏi với khuôn mặt thân thiện:

“A, đồng chí Trung, đi đâu đấy !?”

Kiểu tích cực bắt quan hệ này của Hoài Nam làm Trung Thành rùng mình lần nữa, toát mồ hôi đáp:

“Đi thăm bệnh, tôi có một người quen vừa bị thương trong trận vừa rồi.”

“Ừ, trận vừa rồi chúng ta toàn chiến đấu bằng clone mà nhi !? Bạn của anh ở bộ phận nào thế !? Bị nặng không !? Tôi có giấy ưu tiên khám chữa này.

Vốn là xuất của Robert và Claude, nhưng hai thằng đó chạy tốt về trái đất rồi, đã lâu không thấy mặt, nên chắc cũng chẳng cần thứ này đâu.”

“À, không sao, cô ấy đỡ hơn rất nhiều rồi, có lẽ mấy hôm nữa là khỏi hẳn thôi.” Trung Thành nghĩ 1 đặng đáp một nẻo.

[Nếu như Queen thứ hai của IMI mà không được ưu tiên ở cái căn cứ này nữa, thì thiên lý ở đâu !?]

“Ồ, vậy à !? Tiếc quá, hai xuất này thật sự rất quý nha, để đó tôi đăng lên mạng nội bộ của nhân viên để bán đấu giá vậy.”

“...”

Trung Thành triệt để không nói gì.

Đi một đoạn nữa là tới sân huấn luyện, cửa điện tử ở hành lang không đóng, bên trong vắng vắng tiếng hò hét, Hoài Nam tò mò nhìn vào, buột miệng “wow” một tiếng. Trung Thành cũng tò mò ngo xem, ánh mắt hắn cũng nheo nheo lại.

“Lilith Ren.”

Chỉ thấy ở giữa phòng có một cô gái xinh xắn linh động, tóc đuôi gà bay bay, áo phong trắng quần sóc đen, đang cười khoái trá hả hê đứng trên một núi người. Từng giọt mồ hôi theo gò má ửng hồng chảy xuống xương quay xanh, đầy vẻ năng động gợi cảm. Chỉ có điều, nhìn đồng người bầm dập máu me be bét ở dưới đang rên rĩ kêu la, thật sự không ai có hứng cho nổi.

“Ha... có thể này thôi à !? Ta đã áp chế sức mạnh xuống chỉ còn 10% cube rồi đấy nhé, thuần túy chỉ so kỹ xảo, đám này thật sự là cục mịch quá đi mất. Thế nhưng đánh cũng đã tay, vui ghê ha !”

Ở trên màn hình, Hans chẳng đồ lấy một giọt mồ hôi nào nhưng cũng làm ra khuôn mặt khó coi hơn khóc, chẳng hiểu biến đâu ra cái khăn vuốt vuốt trán, buồn bực nói:

“Đám này vừa mới clone ra không lâu, tuy có nhồi nhét kỹ năng chiến đấu vào đầu, nhưng hiển nhiên là chưa thích nghi kịp, bắt nạt chúng có gì hay chó. Đừng vội mừng, dữ liệu chiến đấu của cô đã được ghi lại hết cả rồi, lần tới không dễ ăn như vậy đâu ! Hừ hừ.”

“Eeh !? Vậy là hết rồi hả !? Người mau sản xuất tiếp đi coi nào.” Lilith Ren bĩu môi nói.

“Thật sự coi tôi là cái máy để chắc. Còn phải chỉnh lý dữ liệu, sắp xếp nguyên liệu và con đường cải tiến đã chứ. Tưởng tôi clone ra đám này để làm bao cát cho cô dợt thật chắc. Bực ghê, nếu không phải con mụ hung hãn kia chém hết đám tinh nhuệ của tôi, giờ còn để cô hung hăng đắc ý được chắc.” Hans làm ra bộ mặt tức giận nói.

“Hừm hừm, vậy ta muốn đánh người, làm thế nào bây giờ !? Trận lần trước thật sự rất ức chế nha, chưa kịp làm gì đã bị đám bay ra ngoài vũ trụ, ta buồn bực lắm đó.”

...

Hoài Nam nuốt ực một ngụm nước bọt, trong căn cứ mọc đầu ra một nữ quái thú thế này !? Nhìn thì nhỏ nhắn xinh xắn, bị mắng cũng thấy yêu, nhưng nhìn đôi găng tay màu đen đầm máu kia là biết, cái cô em gái nhỏ xinh này không dễ chọc nha, một mình đánh chừng đó người, xếp thành ngọn núi nhỏ luôn. Hung hãn không thể tả. Thế này cần một đẳng đại trượng phu thế nào mới có thể thuần hóa và thỏa mãn đây cơ chứ !?

“Cậu biết con bé này !?” Hoài Nam có ưu điểm là nhìn sắc mặt cấp trên rất tốt, nhìn mặt đồng nghiệp cũng chuẩn, lập tức nhìn ra dị trạng trên mặt Trung Thành.

“Lilith Ren, Queen thứ 3 của IMI. Là người phiền toái nhất đấy, đừng lại gần, cẩn thận ăn đòn oan.” Trung Thành đáp với bộ mặt nghiêm trọng.

“Móa, lại là vợ bé của lãnh đạo. Anh ta thật sự rất “mạnh” nha.” Hoài Nam nói với vẻ mặt vừa gato vừa sùng bái, vừa sợ hãi than thờ.

“Cô ấy không phải vợ bé của hắn, Queen chỉ là danh nghĩa thôi.” Đúng lúc này, một giọng nam khàn khàn xen vào, nghe rõ vẻ không hài lòng.

“Ế !? ShenJian !?” Hoài Nam ngạc nhiên với sự có mặt của vị thánh tự kỷ, cả ngày rúc trong phòng tu luyện này.

“Xin tránh đường.” ShenJian vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo khó xem như thường lệ.

“À à ờm”

Với thanh niên cục tính này, cả Trung Thành lẫn Hoài Nam đều không muốn kiếm chuyện làm gì, lập tức nhường đường.

ShenJian cứ thế, lẳng lặng đi vào phòng.

Đang nhìn theo bóng lưng hắn, không khí bên cạnh hai người lại bật lên một cửa sổ màn hình trong suốt. Khuôn mặt khó chịu của Hans hiện ra.

“Ồ, may quá, đang thiếu người. Hai người cũng đang rảnh đúng không !? Có muốn luyện chút quyền cước đại triển thân thủ !? Đừng lo, hoàn toàn miễn phí. Đừng ngại ngần gì cả, cứ thẳng tay mà đánh cho tôi.”

Sau đó mặt sàn dưới chân Trung Thành và Hoài Nam chuyển động, cả hai chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã có mặt ở bên kia cánh cửa. Còn cánh cửa điện từ nhanh chóng đóng sập vào. Hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ ớn oái trong mắt đối phương.

Bọn họ bị nhốt vào cùng căn phòng với một con quái thú mang hình dáng em gái nhỏ xinh. Một thanh niên cực xúc có thực lực bắn rụng chiến hạm, và một núi “thị thể” bầm dập chất đồng cùng máu me bầy nhầy.

Đúng là tò mò hại chết người mà.

Ở bên kia, ShenJian đã đi tới trước mặt Lilith Ren, nở nụ cười mà hẳn cho là dễ nhìn nhất, nói với vẻ phấn khởi khác hẳn khuôn mặt ngửa đôn bình thường.

“Nghe nói cô đã trở lại nên tôi tới...”

Bóp.

Đáp lại là một cú móc hàm không khoan nhượng, ShenJian bị đâm bay lên trời, răng cũng nứt ra vài cái rồi mới rơi bịch xuống đất.

Đổi lại là Lilith Ren với vẻ hồ hởi như bắt được vàng:

“Được lắm, Hans. Gọi cả tay này đến đối phó ta. Đúng là hẳn có hiểu rõ ta một chút, nhưng chưa đủ đâu nha. Cần thêm người, thêm người nữa mới đủ.”

Đáp lại là nụ cười đắc ý của Hans trên màn hình, cùng cái chỉ tay về phía Trung Thành và Hoài Nam.

Lilith Ren cười lạnh nói:

“Đấu luyện nào, đấu luyện. Đừng sợ, không đau đâu...”

Ở giữa ba người bọn họ, ShenJian bị đâm nứt răng hàm vừa vận chuyển một đợt linh khí, tự chữa lành vết thương, nhanh chóng bật dậy, long sinh hoạt hồ như chưa từng có gì xảy ra. Đôi mắt nhìn Ren vẫn y chang vẻ trù ẻo, cười nói:

“Nếu tiểu thư đã có nhã hứng, tôi sẽ phụng bồi.”

“Ý, linh khí vận chuyển nhanh hơn. ShenJian, chú lại lên cấp rồi à!? Bất thường quá vậy!?” Lilith Ren thoáng ngạc nhiên, rồi lại liếm môi cười nói:

“Mà thôi, không sao, vậy mới vui. Ta vẫn sẽ chỉ dùng 10% sức mạnh cube, cả ba cùng xông lên đi.”

Hoài Nam cười khó coi hơn khóc, hỏi chỉ Trung Thành:

“Sao ShenJian lại quen cô!?”

Trung Thành trợn mắt trắng, với vẻ mặt làm sao ta biết.

Màn hình bên cạnh lại bật lên, khuôn mặt đáng ghét của Hans lại xuất hiện, cười vô cùng đều đặn:

“Haha, ngại quá, thiếu người nên không tìm được ai trị cô à cả. Làm phiền hai người rồi. Đừng nương tay nhé, cô à đánh thật tình đó, cẩn thận nằm viện là không có cấp dưỡng đâu nha.”

“Hans. Ta xxx người!!” Cả Trung Thành và Hoài Nam đều không kèm được văng tục tại chỗ.

Hans gãi đầu cười giả lả:

“Ồ, đừng vậy mà, ngại quá. Mất công tôi chuẩn bị vũ khí cho hai người rồi đây. Vậy nhé, ráng đừng nằm viện nha. Cái này còn liên quan đến một vụ cá cược giữa tôi với nhỏ, nên hi vọng mọi người sẽ thắng, không thì thăm lắm đấy. Đừng quá lo lắng, cô ta đã đeo thiết bị áp chế thực lực, chỉ có thể sử dụng sức mạnh nhỏ hơn 10% cube, tốc độ không quá tốc độ âm thanh, chỉ bằng một gã tiền nhân kim đan sơ kỳ thôi, hai người xử lý được mà.”

“Vội lại, ba người là sĩ quan trẻ có kinh nghiệm thực chiến nhất căn cứ này, cộng thêm tôi trợ giúp, phần thắng cũng không thấp đâu. Cố lên.”

Hai cái vali được chuyển đến từ dưới mặt sàn, Trung Thành và Hoài Nam vừa ôm lấy nó, vừa hậm hực đồng chữ:

“Lên con bà nguoi!”

Ở bên kia, ShenJian hét lớn một tiếng lấy khí thế đã lao vào Ren như một con trâu đực hung hãn.

Rồi rất nhanh lại bị một cước đá bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Đấu luyện

Shenjian bị đánh bay ngược ra đằng sau liền cắn răng vận linh lực, cả người liền ngưng lại trên không một cách bất hợp lý, rồi chặt vật lộn cù meo một vòng trước khi hạ xuống.

Hắn lau vết máu nơi khóe miệng, cười khổ bảo:

“Cô thật sự không biết nương tay là gì sao !?”

Ren lắc lắc cổ tay, bẻ khớp một cái, cười nói:

“Đã nương tay rồi đấy, thực lực áp chế không tới 10% cube, chỉ bằng một tu chân giả trúc cơ kỳ đỉnh phong. Đừng nói lấy thực lực nguyên anh sơ kỳ của ngươi, vẫn không có tự tin đối đầu đấy nhé.”

Đúng lúc này, giọng nói dè dặt của Hoài Nam chen vào:

“À, xin hỏi, bọn tôi cũng nhất định phải đánh à !?”

Ren liếc qua hắn và Trung Thành một lượt, bữu môi nói:

“Người bên cạnh thì còn được, ngươi thì hình như còn thiếu một chút.”

Thực lực Trung Thành đạt khoảng 10% cube, miễn cưỡng có tư cách gia nhập vòng chiến, còn Hoài Nam thì dù tốt nghiệp xuất sắc trên mọi hạng mục, so ra vẫn còn kém cả Robert và Claude, chỉ đạt 5% cube. Tương đương với tu chân giả trúc cơ sơ kỳ, thật sự là không chịu nổi một kích.

Khuôn mặt Hans trên màn hình nổi lại xuất hiện, lắc lắc ngón trỏ cười nói:

“Đừng lo, có cách giải quyết.”

Sàn nhà liền mở ra, ở dưới liền trôi lên một bộ MS lơ lửng. Hans đắc ý giới thiệu:

“MS – Nova type phiên bản mới nhất. Có thể coi như một GMS thu nhỏ, được trang bị Golden Core Driver (lò phản ứng kim đan) , là sản phẩm chuyên dùng cho sĩ quan ở tầng trời kế tiếp. Anh vừa đủ tư cách mặc nó. Khả năng bộc phát trong thoáng chốc của nó có thể tương đương với cao thủ kim đan kỳ đỉnh phong đấy. Công suất bình thường thì ổn định ở mức 10% cube. Cũng đủ tư cách du hành trên ba tầng trời đầu tiên rồi.”

Bộ giáp sắt cơ động này thiết kế giống như trọng giáp của binh sĩ trung cổ, bao bọc toàn thân. Trước ngực mà một viên ngọc màu vàng kim được kết nối với mấy trăm đường vân trạm khắc tinh xảo hoa văn, trải dọc đến từng khớp nối. Nguyên liệu được chế tạo từ Orihancol pha loãng với hợp kim giả hữu cơ, đảm bảo cử động vẫn nhẹ nhàng linh hoạt. Sau lưng có tám đôi cánh xếp, trang bị lưỡi dao ẩn bên dưới nòng súng, mỗi một mảnh cánh đều là vũ khí chết người.

Theo chỉ lệnh của Hans, trước sự ngạc nhiên của Hoài Nam, bộ giáp nhanh chóng tách ra từng phần, rồi bay tới chỗ hắn, lập tức thì triển một màn hợp thể biến thân hoàn mỹ.

Hoài Nam chỉ trong phút chốc liền biến đổi, trở thành một gã kỵ sĩ trọng giáp chỉ sau 30 giây, toàn thân cao tới hơn hai mét, bộ dáng uy vệ, tràn đầy khí thế. Nhưng khuôn mặt hắn không tìm ra được nửa điểm phong phạm cao thủ:

“Áy, xin hỏi, có thể không đánh được không !?”

Ren lắc đầu cười tươi rói:

“Trước khi mặc bộ giáp này thì có thể, còn bây giờ thì cố gắng lên. Kiểm tra chất lượng sản phẩm giùm tập đoàn luôn.”

Trung Thành ở một bên mặt cũng đen lại, thấp giọng nói:

“Vô ích thôi, cô ta mà ở trong trạng thái vận động, nếu chưa phát tiết đủ sẽ không ngừng tay đâu. Nếu không có chúng ta ở đây, cô ta cũng sẽ gỡ cả căn cứ này xuống mới thôi. Rồi thì chúng ta cũng sẽ nhận được lệnh điều động ngăn chặn phá hoại thôi.”

Hoài Nam tặc lưỡi, ánh mắt thay đổi, cũng hạ giọng nói:

“Con mẹ nó, ờ thôi thì đành.”

Ở bên kia, ShenJian đã rất nhanh chấp nhận sự thật phũ phàng.

“Vây, tôi xin phép.”

Linh lực toàn thân hắn bùng nổ, khí tràng của nguyên anh cao thủ hoàn toàn bộc phát. Trung Thành và Hoài Nam đều bị khí áp mãnh liệt này đẩy ngược về sau vài bước, dùng ánh mắt kinh dị nhìn hắn biến mất khỏi tầm nhìn.

Một mắt kính ba chiều hiện lên trong mắt trái của Hoài Nam, giúp hắn theo kịp vật thể di chuyển với vận tốc âm thanh, Trung Thành thì chỉ cần bình tĩnh nhìn tới, linh động nhãn rất nhanh đã bắt kịp chuyển động của ShenJian, lúc này hắn đã tiếp cận với Lilith Ren, xoay người đạp thẳng tới.

Lilith Ren khinh thường nhấc đầu gối đá lên, mũi chân của ShenJian lập tức lệch đi vài cm, chỉ vừa suýt qua người cô ta. Cúi chó nhanh chóng giả xuống bấp đui hắn, khiến Shenjian mất thăng bằng, cả người đổ gập về phía trước, lại một cú đánh chó nữa giáng tới. Gã này chỉ thấy mặt mũi trước mắt tối tăm, đã lại bị đánh bay ngược trở lại.

Linh lực của hắn tạo thành một lớp hộ tráo bao quanh cơ thể, cũng chẳng nhận được thương tổn gì thực chất, nhưng hai lần xông vào, ba lần bị đánh bay ra nhẹ nhàng, đối phương còn áp chế thực lực kém hắn hai cấp, với tâm thái kiêu ngạo của hắn, thật sự là uất ức đến mức muốn nội thương.

ShenJian vừa bay ngược ra đằng sau, hai bóng người đã nhanh như chớp từ bên cạnh hắn vọt ra. Hai cái vali bật mở, hai khẩu Airgun Custom có gắn lưỡi dao ở nòng súng xuất hiện. Tiếng luồng đạn khí áp được tạo phát ra êm ru cùng luồng gió xoáy mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Trung Thành và Hoài Nam vừa tiếp cận Lilith Ren trong khoảng 20m đã hoàn tất động tác nhắm và bóp cò.

Bụp bụp.

Lilith Ren xoay người, dùng nắm đấm đánh tai hai luồng đạn không khí, mũi chân phát lực, mặt sàn lập tức nứt ra, chớp mắt đã ở bên cạnh hai người. Nắm đấm trên tay giáng vào sống mũi của cả hai.

Trung Thành và Hoài Nam cũng xoay người, vung chân đá về phía nhau, hai bàn chân va chạm tạo lực đẩy hất văng cả hai sang một bên. Vừa đúng lúc quyền phong lướt qua vành tai kéo theo vài sợi tóc. Trực diện nhận một đấm này có chết hay không thì chưa biết, nhưng tuyệt đối là phải đi phẫu thuật chỉnh hình.

“Ý, thú vị đấy.” Lilith Ren liếm môi, nghiêng đầu để né luồng đạn bắn từ khẩu súng của Trung Thành, thuận tay đánh văng loạt đạn bắn từ chỗ Hoài Nam.

“Ren tiểu thư, đặc tội rồi.”

Giọng nói âm trầm của ShenJian đột ngột vang lên sau lưng. Lilith Ren nhanh như chớp búng người nhảy lên, vừa đúng lúc một cước của hắn từ đằng sau quét ngang hông suýt soát. Cô ta đặt tay lên căng chân hắn, người nhẹ như một con chim yến, xoay tròn một vòng lấy lực rồi đạp thẳng vào khuôn mặt đã sưng vù của hắn. ShenJian vung tay đấm vào mũi chân, vừa đủ lực đẩy nó sang một bên, nhưng chưa kịp định thần thì chân còn lại cũng đá tới.

Bốp.

Một cú đá trúng ngay mang tai, ShenJian lại tiếp tục bay đi trong khi đầu óc còn ong ong, trời đất đảo lộn. Hắn lăn lông lốc ba bốn vòng mới búng mình chật vật đứng dậy được.

Ở bên kia, Hoài Nam đã xông tới, áp sát Lilith Ren thay thế hắn, trên tay có thêm một khẩu Airgun nữa, hai tay hai súng, vung lên đấm ra liên tục, cùng với mũi dao nhọn hoắt ở đầu khẩu súng. Ngón tay lắt nhè, cò súng lăm lăm tựa khiến khẩu súng xoay tròn, mũi dao trên đó biến thành một cái đĩa cắt sắc bén dùng để cận chiến. Báng súng cũng bật ra thêm một đường kim loại biến nó thành một chiếc riu công binh đặc chế. Ý mình có bộ giáp bảo hộ, tương đương với vòng phòng hộ của cao thủ kim đan, hắn liền đối qua đấu súng thuật để cận chiến tận tình, tạo cơ hội cho xạ thủ hàng xịn như Trung Thành.

Boong boong boong...

Báng súng, mũi dao và đôi găng tay kim loại của Lilith Ren va chạm loang loáng, hoa lửa bắn ra tung tóe, lưỡi dao và báng súng nhanh chóng sứt mẻ nứt vỡ. Hoài Nam cảm thấy bàn tay tê rần như đang dùng xẻng cuốc đá. Vừa mới cảm thấy như vậy, lực tay đã nơi lỏng, dễ dàng bị Lilith Ren đấm bay lên, vùng ngực hoàn toàn rộng mở không phòng bị. Lilith Ren cười hi hi, đặt tay lên ngực hắn nhẹ nhàng, phát lực. Hoài Nam cảm thấy bụng nhọn nhọn, bị một lực đẩy hất văng ra đằng sau, kéo lên một đường dài trên mặt đất khiến phản giáp lưng tóe lửa, nóng đỏ lên.

Lilith Ren vừa cười ha ha, vừa nhảy lên theo hắn, vừa nói:

“Đừng lo, ta không nặng tay như đánh với ShenJian đâu, dù sao hai người cũng đâu có hồi phục được, xiêu mất thì không vui chút nào.”

Nắm đấm lại giáng xuống, Hoài Nam chỉ hận tại sao vừa rồi mình không xiêu đi. Nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn gior súng lên theo bản năng. Vừa đúng lúc đó, Trung Thành chẳng biết từ lúc nào đã ở xa cách đó 100m, trên tay cầm một khẩu súng bắn tia đặc hữu, cùng với một tấm màn hình lơ lửng có khuôn mặt cười cười đều giả của Hans. Gã này ý mình có quyền điều động toàn bộ tài nguyên căn cứ, hàng xịn cứ thế tuôn ra liên tục.

Lilith Ren vừa nhận ra điểm này, nhưng đang ở trên không, không dễ tránh né, vừa mới chớp mắt, một viên đạn đã phá không bắn tới.

“U. Trọng lực thiết lập.”

Đang bay dờ dưng, thân thể cô ta đột ngột nặng lên bất thường rồi bị ép hạ xuống đất trong chớp mắt, viên đạn xẹt qua, thổi tung cái dây buộc tóc sau đầu, nhưng không làm đứt được một sợi tóc nào.

Tổ chất thân thể của các Queen đều ở cấp độ cận giới hoàng, cho dù trực tiếp trúng đạn cũng chỉ như muỗi đốt, nhưng chiến đấu kiểu này, mặc định là nếu trúng đạn, coi như cô ta đã thua.

Tuy thế, với phản xạ của Lilith Ren, muốn bắn trúng cô ta vẫn là chuyện không tưởng. Mặc dù tốc độ bị giới hạn nhỏ hơn 10% cube, không thể nhanh hơn âm thanh cũng như viên đạn, nhưng chỉ cần nhìn nòng súng cô ta cũng có thể dự đoán được viên đạn sẽ bắn ra theo hướng nào, né tránh chẳng phải việc gì khó khăn.

Vừa tiếp đất xuống, Ren nhanh chóng ngửa người ra đằng sau, hai viên đạn từ chỗ Hoài Nam cũng bắn tới vừa đúng lúc trượt qua. Hấn bật dậy như một con tôm, theo sau hai viên đạn, tiếp cận Lilith ren lần nữa, chìa súng, tiếp tục bóp cò.

Lilith Ren đảo người, vung chân đá vào cẳng tay của Hoài Nam, khiến khẩu súng trên tay hắn bị đá rời ra, Hoài Nam lập tức quăng súng ở tay trái, bắt lấy khẩu súng ở tay phải. Bóp cò.

Boong.

Viên đạn bị Ren đâm văng dễ dàng, nhưng trong giây phút điện quang hỏa thạch, khi những tia lửa tóe ra còn chưa tan hết, tay phải của Hoài Nam đã bắt được súng từ tay trái ném sang, trước sự bất ngờ không phòng bị của Lilith Ren lại một lần nữa bóp cò.

Bốp.

Lần này cô ta không kịp đâm văng viên đạn nữa, chỉ có thể vội vã giơ tay dùng mu bàn tay chắn trước trán. Kết quả là lần đầu tiên bị đẩy lùi về phía sau.

Thấy Ren lao đảo mấy bước lùi về, Hoài Nam đắc thắng muốn xông tới, lập tức cảm thấy bản thân trì trệ, khuỷu chân vì bước quá nhanh không kịp ổn định lập tức khuỷu xuống. Bộ giáp quanh thân như nặng lên mấy lần.

“Má, siêu năng lực.”

Lilith Ren cười hi hi, gặp người ngồi xuống, cúi đầu đối mặt với hắn, còn chưa kịp đề Hoài Nam đỏ mặt vì mặt bị kê sát. Một cú đánh đầu như trời giáng khiến hắn lệch sống mũi, hét lên đau đớn, văng ra đằng sau. Vừa rên la vừa ăn hận là sao không đeo mũ giáp vì sợ cản trở tầm nhìn.

Còn Lilith Ren lập tức lăn người sang một bên, vì từ trên cao, ShenJian giáng xuống một cú bổ gót như thiên lôi.

Uỳnh.

Sân đấu tập rung lên, sức mạnh của cao thủ nguyên anh kỳ có thể dời núi lấp bể, thể hiện ra ở quyền cước vật lý cũng rất kinh người. Vô số mảnh kim loại bị đánh bật lên từ mặt sân, bắn văng tới tận chỗ Trung Thành, hắn cũng chẳng chớp mắt, chỉ khóa chặt thân ảnh Lilith Ren khi cô ta vừa lăn người tránh đòn, đang làm động tác đứng dậy. Bóp cò.

Bùm.

Lại một viên đạn nữa hiểm ác bắn ra.

“Chặc.”

Lilith Ren tặc lưỡi, cảm thấy có chút phiền toái. Tay xạ thủ này trông quen quen, hình như đã từng gặp ở đâu rồi thì phải. Nghĩ thì chậm, nhưng động tác nhanh vô cùng, vừa lăn người đứng dậy đã búng chân nhảy ra đằng sau, tiếp tục né đạn dễ dàng, nhưng đồng thời, ShenJian cũng vồ ra từ đồng đồ nát. Vung tay chộp tới. Linh lực vận chuyển động trên bàn tay, biến bàn tay hắn thành hai khối chất nổ nguy hiểm.

Trong ba người thì thực lực Shenjian mạnh nhất, tốc độ hay lực phá hoại thể hiện ra cũng ăn đứt Ren vô số lần. Cái duy nhất cô ta hơn hắn chỉ có kỹ xảo.

Lilith Ren cười lạnh, đưa tay lên búng vào đường gân ở cổ tay hắn, khiến cho linh lực vận chuyển bị gián đoạn, sát thương của cú vô giảm đi tới chín phần mười, cô ta không lùi mà tiến, lắc mình dùng vai đẩy nhẹ bàn tay của ShenJian ra, thoải mái tiếp cận hắn.

ShenJian giống như đã sớm có chuẩn bị, lập tức đưa tay lên đánh chò. Lilith Ren đặt bàn tay đẩy cùi chỏ của hắn từ dưới lên làm nó lệch hướng, sau đó nắm tay co vào rồi phật ra một cú nhanh như chớp, đánh thẳng vào nách, khiến gã này kêu lên đau đớn, lập tức lùi lại. Vung đầu gối muốn đá lên, lại bị Lilith Ren nhẹ nhàng đâm xuống, cả người mất thăng bằng, hắn nghiêng ngã đánh đầu, nào ngờ Lilith Ren đã lùi lại đằng sau, chút nữa thì cắm đầu xuống đất.

Boong.

Thoải mái đánh văng một viên đạn nữa của Trung Thành. Lilith Ren tiếp tục áp sát ShenJian. Lúc này hắn đã biết lợi hại, vội vàng giữ khoảng cách, nhưng thân thể còn chưa kịp ổn định đã bị tiếp cận. Lilith Ren cười nhạt, tay duỗi ra theo đường thẳng, tạo thành một thủ kiếm đánh vào lồng ngực hắn.

“Cực tinh huyền vũ, thất liên kích.”

Thủ kiếm đâm vào lồng ngực. ShenJian chấn động khó chịu, nhưng Lilith Ren chỉ sử dụng không tới 10% cube, dừng lại ở khoảng thực lực của Trúc cơ kỳ đỉnh phong, kém hẳn những hai giai bậc, không đủ để đánh xuyên qua cơ thể của hắn. Dù sao hắn vẫn là Nguyên Anh cường giả hàng thật giá thật, là loại quái vật có thể ngạnh kháng hơn mười lượt bắn của GMS sử dụng lò phản ứng kim đan.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, thủ kiếm tiếp tục ấn tới, các ngón tay đồng loạt gấp lại ở đốt giữa, đánh thêm một kích vào ngực ShenJian. Hắn còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, các ngón tay lại tiếp tục gấp lại, tạo thành một nắm đấm, giáng vào ngực hắn kích thứ ba. Nắm đấm lại ấn tới, xòe ra, lòng bàn tay áp vào ngực, phát lực đánh ra kích thứ tư. Sau đó cả bàn tay đều gấp lại, kích thứ năm được đánh từ cổ tay. Rồi cả cánh tay lại gấp tiếp, cùi chỏ đánh ra vào cùng một điểm, tạo thành kích thứ sáu. Sau cùng Lilith Ren xoay người, dùng bờ vai húc mạnh một cú vào lồng ngực ShenJian, kích thứ bảy chấn bay hắn lên trời, phun ra một búng máu, bay ra xa bất tỉnh.

Lilith Ren nhìn cũng chẳng buồn nhìn, lập tức lách mình né một viên đạn nữa của Trung Thành, búng chân một cái đã áp sát hắn, nắm tay thu gọn, bùng nổ một trọng kích.

Bốp.

Khoảng cách vài trăm mét bị vượt qua dễ dàng, Trung Thành thất kinh, biết đây là hiệu ứng của siêu năng lực trọng lực. Nó giúp Lilith Ren nhẹ nhàng di chuyển như gió, còn hắn thì đành ù lỳ chậm chạp, thế nhưng trực tiếp dính phải, vẫn chẳng dễ chịu chút nào. Hắn chỉ vừa kịp thời làm ra phản xạ, đưa khẩu súng bắn tia lên chắn trước người, nó lập tức vỡ thành mạt vụn.

Nhưng từ trong những mảnh vỡ của khẩu súng, một lưỡi dao thấp thoáng hiện ra, trước ánh mắt ngỡ ngàng của Lilith Ren, Trung Thành đã nắm lấy cán dao, chớp mắt chém ra một đường lăng lẹ:

“Cực tốc đao pháp.”

Dao ảnh vượt quá tốc độ âm thanh, cho dù bị trọng lực kèm hãm cũng thể hiện ra uy lực tuyệt luân, Lilith Ren sững sờ bất ngờ, một tay vẫn còn làm thủ thế đâm tới chưa kịp thu về, chỉ còn cách dùng tay còn lại liều mạng đẩy lưỡi dao sang một bên.

Xoẹt.

Lưỡi dao suýt soát vượt qua cơ thể, khiến một mảnh vật áo bị chém đứt.

Lilith Ren giận dữ, từ đầu trận tới bây giờ, Trung Thành là người duy nhất khiến đồ đạc trên người cô ta bị tổn hại. Ánh mắt sắc bén lập tức khóa chặt thân ảnh hắn, Trung Thành liền cảm thấy cả người trùng xuống nặng nề, cây dao trên tay cũng rời ra. Chớp mắt một cái, một nắm đấm đã giáng tới trước mặt.

“Ăn gian !!!!!”

Hoài Nam vừa bùng máu mũi vừa hét lên. Súng trên tay cũng quăng mất, chỉ đưa tay chỉ chỉ.

Lilith Ren đang áp sát Trung Thành muốn làm gỏi nót hắn liền dùng tay, ngớ ngẩn hỏi:

“Ăn gian cái gì !?”

“Cô ta chỉ dùng sức nhỏ hơn 10% cube, làm sao đánh vắng ShenJian có thực lực nguyên anh kỳ được, lại còn một đòn bất tỉnh.” Hoài Nam bị phản đưa tay chỉ chỉ.

Tiên giới cấp bậc, hay đúng hơn là phân chia cấp bậc trong cả lục đạo đại thế giới này, chênh lệch 5% cube, hay cụ thể hơn là chênh lệch một giai, thực lực như trời với đất. Dùng một gã nguyên anh kỳ như ShenJian, có thể dễ dàng đè đầu mà đánh cả ngàn gã trúc cơ khác, một đòn bị đánh bất tỉnh như vậy quá là phá logic.

Lilith Ren nhún vai:

“Đó là liên kích, liên kích biết không !? Thực hiện một chuỗi động tác liên mạch, cùng công kích vào một điểm, mỗi kích gia tăng lực lượng trước đó lên gấp đôi, kích cuối bạo phát ra lực lượng bằng hai mũ bảy lần. Đừng nói hắn là nguyên anh sơ kỳ, cho dù có là hậu kỳ cũng ăn không tiêu.”

“Ể, võ kỹ như vậy cũng được dùng sao !?”

“Sao lại không chứ !? Đó là vũ khí của ta, cũng giống như mấy người dùng súng vậy thôi.” Lilith Ren cười tươi như hoa.

Cô ta đi quanh quanh, tìm lại cái dây buộc tóc, buộc lại cái đuôi ngựa kiêu ngạo, toàn phân phát lực một cái, bụi bẩn và vết máu quanh người đều bị chấn văng ra, cả người lại sạch sẽ như ngọc, giống một con khổng tước sang quý, vừa thông thả buộc tóc, vừa nói:

“Hơn nữa ta đã nương tay rồi đấy, liên kích như vậy, còn có thể đánh ra một trăm cái cơ. Cực tinh huyền vũ bách liên kích, cả lục đạo này, chỉ có vài người tiếp được thôi.”

Sau đầu đấy, lại đưa tay lên bẻ bẻ khớp, Lilith Ren nghiêng đầu cười mỉ mỉ:

“Được rồi, tiếp tục nào. Hai người là người đầu tiên trong căn phòng này đánh rớt được đồ của ta đấy. Cũng thú vị lắm, đừng xiu quá sớm nhé.”

Hoài Nam tắc lưỡi, đầu óc đảo loạn, đang tính đến chuyện quỳ gối xin tha. Nhưng chớp mắt một cái Lilith Ren đã xuất hiện trước mặt, nắm đầm giương lên cùng nụ cười tai quái.

“Má, liều mạng.”

Hoài Nam tắc lưỡi phần nộ đưa tay lên đầm thẳng.

Không hoa hòe không màu mè gì. Chỉ là toàn lực đầm thẳng một cú.

Lilith Ren cười lạnh, giữ nguyên tư thế đầm thẳng của mình. Nắm tay cô ta đánh ra trước, sẽ chạm vào mặt Hoài Nam trước khi nắm tay của hắn tới được mặt cô.

Thế nhưng dị biến đột nhiên xảy ra. Đôi găng tay của Lilith Ren đột nhiên phát sáng, còn khuôn mặt cô ta cũng đầy nét kinh hoàng, cả người khựng lại...

“A... Huyền vũ, sức mạnh của ta...”

Bốp.

Nắm tay của Hoài Nam toàn lực giáng tới không chút nương tình, đầm thẳng vào khuôn mặt Lilith Ren. Lực đánh mạnh mẽ còn khiến cô ta bật ngửa ra đằng sau cùng một hàng máu mũi dài.

“Ế... Máu !?”

Hoài Nam tròn mắt kinh ngạc...

Từ khi nào nắm đầm của mình có khả năng sát thương tới các cận giới hoàng rồi !?

Không lẽ là năng lực tiềm ẩn vừa bộc phát !?

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chấn động từ A Tỳ Ngục

Ma giới, vực sâu tầng thứ 13. Huyết trì ngục. Hay còn gọi là A tỳ ngục.

Địa ngục A tỳ ngang dọc rộng lớn, là một biển lửa trời nổi trong hư không, từ cửa tầng thứ mười hai đi xuống, bắt gặp chỉ là một mảng đỏ rực phía dưới. Xuyên qua tầng hơi nóng, chỗ đặt chân duy nhất là những sợi xích ngang dọc tứ phía, màu kim loại đen xin thỉnh thoảng có chỗ ửng đỏ, giống như có thể tan chảy bất cứ lúc nào. Cư dân sống ở đây ngày ngày đều phải dẫm lên những sợi xích đỏ rực này, trăm mặc ngắm nhìn từng lớp da thịt của mình bị hun khói, lớp da chân đã sớm hóa thạch, nếu không chẳng thể chịu nổi cái nóng này hun đúc từng ngày.

Đó là số phận của những kẻ sinh ra và lớn lên ở đây. Ngoài ra còn có vô số những kẻ từ bên ngoài bị lưu đây tới, ngay giây phút đầu tiên đặt chân lên những tấm xích sắt nung đỏ đã phát ra âm thanh thống khổ rít gào, giống như một loại nhạc đệm ma quái tô điểm cho vùng đất ác liệt nhất ma giới này.

Trên xích sắt ấy vậy mà có một tòa thành trì được xây dựng. Tường thành được dựng lên từ bảy lớp kiếm nhon, chìa ra ngoài như con nhím. Mặt sàn được làm bằng hàng hàng lưới đao đan kín trên mặt xích. Có thể nói, nếu không biết bay, mỗi một bước chân trên tòa thành này là một lần thống khổ.

Bốn cửa ngục mỗi bên có mười tám quân ngục tốt, đầu như quỷ La sát, miệng rộng như máu, trên đầu có mười tám ngà, chân tay như sắt toè, trong thành có vô số phurôn sắt, đầu phurôn lửa phụt lên như suối vọt, nước sắt chảy tràn trong thành A tỳ.

Bốn cửa thành A tỳ, trên mỗi cửa có mười tám cái vạc bằng đồng, trong vạc nấu sắt, nước sôi sùng sục, trào lên chảy lai láng bốn cửa, tràn lan thành A tỳ, khoảng mỗi một cách có tám mươi bốn ngàn con măng xà sắt lớn, nhả độc phun lửa, thân to dài khắp trong thành, nó kêu rống to như tiếng sấm sét, khi trời mưa.

Trong thành đầy những viên sắt lớn, và có tám vạn ức ngàn việc khổ; khổ trong sự khổ, náo trong sự náo, đều tập hợp ở đây.

Địa ngục A tỳ bốn phương đều có cửa ra vào, ngoài mỗi cửa đều có lửa cháy dữ dội, đông, tây, nam, bắc, tường sắt vây quanh, lưới sắt che khắp mặt đất, lửa ở trên tấp xuống, lửa ở dưới bốc lên, bốn bên trên dưới chung quanh khổ sự cùng lúc hiện hữu.

Đây quả là một nơi trời sinh để tra tấn bất cứ sinh linh nào.

...

Một con quỷ lửa toàn thân đen đỏ giao nhau gầm ghè nhìn chòng chọc vào con mồi phía trước, xung quanh nó, hơn trăm đồng bạn đều đã bị đánh gục, nằm xuống vô lực rên rỉ. Nó là con đầu đàn duy nhất không xông lên mới còn đứng được. Trong mắt nó đầy sự kiêu kỳ, nhưng tuyệt đối không có sợ hãi.

Viêm thú là quái vật do vùng đất này sinh ra, chết đi sẽ trở về với biển lửa bên dưới, lập tức tái tạo, sinh sinh không dứt. Chúng là cư dân thống trị vùng đất này, bất kể ai cũng không thể khiến chúng sợ hãi.

Con mồi của nó là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt trẻ trung nhưng lại mang một ánh mắt tinh minh không phù hợp với lứa tuổi. Đối với sự cố chấp của viêm thú vương, cô ta cất giọng có chút phiền muộn.

“Đừng cố chấp nữa viêm thú vương. Đây là lần thứ bao nhiêu rồi. Nếu muốn tống khứ ta đi khỏi vùng đất này, tốt nhất nên dẫn ta đến chỗ chủ nhân của các người. Xong việc, một là ta sẽ chết, trở thành một đám tro bụi nơi đây, hoặc sẽ đứt khoát rời đi, không làm các người chướng mắt nữa.”

Viêm thú vương A Tỳ gầm gừ mấy tiếng khinh thường. Cùng là cảnh giới cận giới hoàng, nó tuy không khai trí, không biết đối thoại, nhưng thừa sức phán đoán. Cứ tiếp tục huy động đám con dân tràn tới dùng số lượng áp chế, sớm muộn cũng sẽ mài chết được con mồi khó nắm này. Trên thực tế nếu không phải cứ có một loại lực lượng may mắn nào đó phù hộ cô ta, khiến vòng vây nó thiết lập đều bất hủ, thì mọi chuyện đã sớm xong.

“Ra là như vậy à !” Cô gái thờ dài.

“Vậy thì người nên chuẩn bị đi. Ta nhập đạo vận mệnh, đã từng trải qua luân hồi, đứt đứt vòng trùng sinh của các người cũng không phải không thể làm được. Lần tới, ta nhất định sẽ giết chết người.”

Viêm thú vương lùi lại. Nó không thể nói nhưng vẫn có thể giao tiếp. Sự uy hiếp trần trụi kia khiến cho nó sinh ra chút phản ứng theo bản năng. Trên thực tế đám bắt từ đều là một lũ sợ chết. Vì không chết được nên mới có sự dũng cảm, nhưng nếu như chết được, trừ khi đã chán sống, nếu không bất cứ kẻ nào cũng đều không dám mạo hiểm.

Bất chợt ánh mắt viêm thú vương âm trầm dần. Nó khựng lại như trúng tà, rồi đột nhiên mở miệng nói:

“Nắm giữ một tia vận mệnh khiến người ngày càng tự tin nhỉ !? Kiều Nguyệt Nga.”

Cô gái kia nhún mày nói:

“Lại cái tên đáng ghét này. Người nhìn nhầm người rồi. Ta tên Nguyễn Diệu Linh.”

Giọng nói từ miệng viêm thú vương cười dài:

“Hahaha, cả người và cô ta đều mang trong mình ký ức của Kiều Nguyệt Nga, rồi lại cùng liên tục phủ nhận quan hệ với thứ đó. Nếu người có ký ức của bọn họ, sao không thử tự nhớ lại xem, các người có bao nhiêu phần giống nhau !?”

Linh lắc đầu nói:

“Giống nhau !? Giống nhau như thế nào !? Kiều Nguyệt Nga yêu Lục Vân Tiên, Queen của Trường Sinh Đảo yêu King. Nếu ta là bọn họ, thì ta nên yêu ai !? Thật xin lỗi, bây giờ ta chỉ muốn tránh xa cả hai người đó.”

Giọng nói từ Viêm thú vương A tỳ vang lên chế nhạo:

“Tránh xa cả hai không phải cũng là để bảo vệ cho chúng hay sao !? Người đến gặp ta, không phải vì muốn tránh cho hai đứa bọn chúng chém giết lẫn nhau à !?”

“Bọn họ vốn chẳng có lý do gì để đánh nhau cả. Nếu không phải các người âm thầm thao túng.”

“Nếu ba đứa các người không làm loạn lên, yên phận mà bảo vệ thể giới lực của mình, việc gì chúng ta phải nhọc công đến vậy !?”

Linh cũng đáp với giọng mỉa mai:

“Bất cứ sinh vật có tư duy nào cũng đều không mong muốn làm con rối cho người khác. Nhìn viêm thú vương bây giờ đi, nó là chủ nhân cả tầng địa ngục này, thường ngày oai phong ngạo nghễ như vậy, còn không phải bị người cướp xác với một cái ý niệm !?”

Từ trong Viêm Thú Vương phát ra tiếng cười ngạo nghễ:

“Nó là do ta dưỡng thành, là tài sản của ta, cũng như các giới hoàng bồi dưỡng quân đội để sử dụng như thể giới lực, có chỗ nào không phải !?”

“Ba người các người luôn nghĩ mình là những con rối ngàn năm, nhưng là con rối cho bọn ta, hay là con rối cho long tộc để đánh lại bọn ta !? Hờ hờ, ý nghĩ hay lắm. Tạo ra một thứ con rồng cháu tiên, phật tâm ma thể, thần tính. Chúng loài mô phỏng tiên phật thần ma này càng ngày càng xuất hiện nhiều cả thể mạnh mẽ chỉ trong 4000 năm. Long ngữ minh văn, văn minh phù tự, phạm ngôn cổ ngữ, thần mạch hệ thống, tế bào ma tính đều có thể sử dụng được. Sớm muộn gì cũng đánh vỡ ranh giới hơn 60 triệu năm giữa các đại thể giới, điều này không được phép xảy ra. Long tộc không yên phận, 65 triệu năm trước đã bị trừng trị, các người là vũ khí chúng tạo ra để tiếp tục làm loạn, chỉ quản chế mà không diệt sạch, đã là rất nhân từ rồi.”

Linh nghe vậy cười nhạt nói:

“Không diệt sạch, nói nghe oai phong lắm. Vậy chứng minh đi, ngươi thử giết chết ta, người nằm ngoài số mệnh được sắp đặt sẵn đó xem nào !”

Phùng.

Toàn thân cô bốc lên một luồng khí đen dày đặc, xua tan toàn bộ hơi nóng của a tỳ ngục xung quanh. Hình thành một vùng âm u lạnh lẽo ngay giữa chảo lửa một cách tương phản. Lưỡi lửa dưới những sợi xích bùng cháy mãnh liệt, muốn chiếm lại không gian nóng bỏng của mình, thế nhưng tất cả những gì tiếp xúc với vùng khí đen này đều biến mất không để lại dấu vết.

“Thì ra là vậy. Thảo nào ba năm nay liên lạc của ta với Lục Vân Tiên đã đứt đoạn hoàn toàn. Vốn nghĩ là do hấn bị phong ấn trong tầng băng nên mới tạo ra hiện tượng như vậy. Thì ra phần sức mạnh này bị người lấy đi. Lại được thử không thuộc thời đại này như Kiều Nguyệt Nga phong ấn vào cơ thể ngươi, thảo nào ta không cách nào cảm ứng được. Nhưng lấy đi một nửa của hấn cũng không dễ dàng gì nhỉ !? Ngươi thả khiến hấn đau khổ dờ sống dờ chết, cũng không muốn hấn bị ta điều khiển !?”

“Người lấy nó không phải là ta. Làm sao ta biết được cô ta nghĩ gì !? Đã nói rồi, Kiều Nguyệt Nga đã chết từ lâu, dù cô ta là sản phẩm đặc ý nhất của long tộc, nhưng người chết cũng không thể sống lại. Ta chỉ là người không may mắn bị thanh long tiễn bắn sợi dây vận mệnh của cô ta vào người mà thôi. Một nửa sức mạnh của Lục Vân Tiên, hôm nay sẽ sử dụng toàn bộ, ta sẽ cắt đứt liên kết giữa bản thân và mớ bong bóng do các người tạo ra. Sau ngày hôm nay, chuyện của Trường Sinh Đảo, của Ma giới, của Long tộc, hay của các người sẽ không còn liên quan gì đến ta nữa.”

Linh đứng trong bóng đêm, khuôn mặt được hắc khí bao phủ dần dần đầy vẻ yêu dị, nghiêng răng nói từng từ:

“Sau hôm nay, ta sẽ là chính mình.”

Phùng. . .

Phí đen như thủy triều trào dâng phát tán ra tứ phía, sắc đỏ nóng rực của ngục A tỳ bị nhuộm màu tựa một giờ giấy trắng bị lộ mực đỏ lên. Màu đen lan tràn xóa sạch lửa nóng muôn nơi. Sự âm u lạnh lẽo khiến vô số viêm thú sinh sống nơi đây co ro lại run rẩy.

Dùng sức một người tô lại màu sắc cho một tầng địa ngục.

Khả năng biến đổi thể giới này chỉ có giới hoàng mới có thể làm được.

Giọng nói bên trong viêm thú vang lên đầy vẻ chế giễu:

“Ngươi quá ảo tưởng rồi. Giống như năm đó King và Queen của Trường Sinh Đảo, chỉ hai đứa nhóc mới nhập đạo vận mệnh và chân lý, còn chưa ngộ đạo đã dám đầu lại cường giả cường đạo sát sinh như Zeus. Giống như châu chấu đá xe. Một nửa thực lực của giới hoàng thì đã làm sao !? Cho dù giới hoàng đứng trước mặt ta cũng không dám kiêu ngạo. Hơn nữa, ngươi còn chẳng phải Kiều Nguyệt Nga năm đó.”

Đứng trên một sợi xích trong hư không hắc ám vô tận. Linh cười nhạt, vung tay, bốn cánh cửa lỗ đen hiện ra. Từ bên trong, bắn ra vô số sợi ánh sáng dày đặc phóng tới, quấn quanh thân cô. Mức năng lượng dồn vào cơ thể bé nhỏ tăng lên liên tục, không gian xung quanh chấn động giống như pháp tắc đang được sắp xếp lại.

“Ta đúng là không phải Kiều Nguyệt Nga năm đó.”

Từ bốn cánh cổng lỗ đen, một tiếng long ngâm, một tiếng phượng hót, một tiếng hổ gầm và một cái đầu rùa khổng lồ từ từ xuất hiện.

“Ta còn hơn thế nữa.”

Grao. . . .

Graoo.

Graooo.

Từ bốn lỗ đen, tứ đại bảo vật của Trường Sinh Đảo nối đuôi nhau xuất hiện, Thanh Long Cung, Bạch hổ vĩ, Huyền vũ thủ, Chu Tước kiếm lơ lửng quanh người Linh. Tứ đại khí linh phát ra từng tiếng rít gào phẫn nộ vì bị triệu tập cưỡng chế, nhưng bốn đường dẫn năng lượng từ bên kia lỗ đen đã trói chặt chúng, ép chúng phải biến hình.

Thanh long biến thành một bộ giáp xanh lục óng ánh, tỏa ra để uẩn tiên uy vô thượng, từng phiến lân giáp tinh xảo xếp thành hàng đều đặn hòa nhập với thân thể Linh, vòng đội đầu nhô lên một cặp sừng nhọn hoắt từ dưới mái tóc đen dài, biến cô thành một bán long nhân thực sự.

Huyền vũ biến thành một tấm khiên nhỏ như chiếc đĩa, an phận bên tay phải. Ánh sáng của nó giống như hô ứng với không gian đen tối xung quanh, hình thành một trường bảo vệ mờ mờ vô hình khắp toàn thân.

Bạch hổ biến trở thành một lưỡi kiếm trắng ngà tinh mỹ, tỏa ra bạch hỏa sáng rực cả không gian tối tăm. Lưỡi kiếm nhập vào cán kiếm Phượng Hoàng, các tinh thể màu xanh lục bình thường vốn tạo thành lưỡi kiếm phượng hoàng bám trên thân lưỡi kiếm mới này, tạo ra một thứ vũ khí mang theo

sát thương nguyên tố lẫn nhân quả.

Bộ trang bị tứ linh của Kiều Nguyệt Nga, dưới sự cưỡng chế triệu tập của Linh đã trở về đầy đủ.

Ở bên kia, Viêm thú Vương A tỳ đã thu nhỏ cơ thể lại chỉ bằng một người thường, nửa thân dưới là chân dê, nửa thân trên là quái vật đầu sư tử sừng bò, từng sợi lông trên người rực cháy ánh lửa, thiêu đốt mạnh mẽ không kém bạch hỏa của Bạch hổ Chu tước kiếm. Hấn cất giọng khan khan:

“Người chắc là con bài tử cuối cùng của Kiều Nguyệt Nga rồi nhỉ!? Cũng tốt, tia vận mệnh năm đó bị ba người các người trộm được. Hôm nay sẽ vật quy nguyên chủ.”

Đứt lòi, hỏa diễm toàn thân rực cháy, từng sợi lông lửa dựng đứng đầy khí thế.

Bên kia, Linh trong bộ trang bị tứ linh chỉ lạnh lung giơ Bạch hổ chu tước kiếm lên, nhẹ nhàng chém xuống.

Xoẹt.

Ngực A tỳ bị chém làm hai nửa.

Lôi hỏa ngực bị một kiếm nhẹ nhàng chém đứt, nổ tung ra một cú thật lớn.

Lớn tới mức toàn bộ lục đạo đều chấn kinh.

...

Bạch Cửu vĩ đẩy cửa phòng chỉ huy ra, vội vã bước vào.

Đúng như cô ta dự đoán, Stellar Verminton đang nằm xụi lơ giữa một đồng giấy tờ lộn xộn. Cả người vị nữ hoàng cường thế này giờ mềm nhũn như một cô gái hai mươi tuổi bình thường.

Toàn bộ những thứ trường sinh đảo cung cấp cho Stellar, siêu năng lực, sức mạnh, khả năng chịu đựng, tốc độ phản ứng và bảo khí Bạch Hổ Bách Biến đều đã bị tước đoạt sạch sẽ.

Bạch Cửu Vĩ đỡ lấy Stellar, bế cô ta về phòng y tế, vừa đi vừa hậm hực lắm bầm:

“Rốt cuộc vẫn không áp chế được.”

“Loạn hết cả lên rồi.”

...

Trong phòng y tế, Shaorin thổ ra một ngụm máu lớn. Vốn dĩ thương thế đang khôi phục rất tốt, nhưng cơ năng và sức mạnh đột nhiên bị một lỗ đen rút đi toàn bộ, khiến cho những ẩn họa từ vết thương do Vương Tử Trục đánh lại tác quái trở lại. Phụng Hoàng bảo khí vốn nằm trên tai cũng bị cưỡng chế cướp đi, thứ này đã theo cô hơn hai mươi năm, đột nhiên xa nói thật có chút không quen.

Cửa phòng y tế mở ra, Bạch Cửu Vĩ và Hoài Nam trên tay bế Stellar và Ren cùng bước vào. Về mặt Bạch Cửu Vĩ giận dữ khó chịu, thật hiếm khi thấy cô ta như vậy. Về mặt Hoài Nam thì như con cá chết, đầm cháy máu mũi bất tỉnh bạn gái lãnh đạo, hậu quả thật không thể tưởng tượng mà. Hay là làm đơn chuyển về LHQ thôi!?

Lilith Ren được hấn bế kiêu công chúa, khuôn mặt tiêu tụy, mũi vẫn còn chảy máu tong tong, còn may chưa mất cái răng nào. Huyền Vũ Thủ đeo trên tay từ khi mới sinh ra cũng bị lột mất, để lại một đôi bàn tay ửng đỏ bất cam.

Theo sau đó là Trung Thành đang công ShenJian. Thanh Long cung của hấn cũng bị lột, nhưng tên này đang bất tỉnh nên chẳng kháng cự cái nào, thấy Hoài Nam bế Lilith Ren đi, Trung Thành không nề để hấn nằm đẩy cùng núi thịt clone kia, nên cũng đem theo luôn.

Thoáng thấy Shaorin vẫn còn tỉnh táo, Bạch Cửu Vĩ có chút bất ngờ nói:

“Quả nhiên là người có tinh thần lực mạnh nhất trong ba nữ hoàng. Nếu cô vẫn còn tỉnh, mau dùng liên kết với Trường Sinh Đảo báo lại chuyện này với người đó đi.”

Shaorin cười cười lắc đầu đáp:

“Từ lúc để cô ấy đi, anh ấy đã sớm biết rồi.”

Bạch Cửu Vĩ chán nản nói:

“Lúc đó cô đã đuổi theo, sao không ngăn cô ta lại!? Đừng giả vờ, cô thừa sức.”

Shaorin bất đắc dĩ nói:

“Không thừa chút nào. Thậm chí, còn xa mới đủ.”

Vừa dứt lời thì không gian truyền đến một chấn động cực lớn, bầu trời, mặt đất, từng nhánh cây cỏ, từng sinh linh, từng vật chất đều khẽ run rẩy.

Tất cả mọi người tròn mắt nhìn nhau.

Sức mạnh gì thế này !?

Chấn động này...

Có thể tổn thương đại thể giới đây...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chấn động từ A Tỳ Ngục (2)

“Ta chỉ có một quả tim chủ thần thôi. Phẫu thuật tỷ lệ thành công là 50%, hai người ai muốn làm, tự chọn đi.”

Trong một phòng bệnh khác, King của Trường Sinh đảo cầm trên tay một hộp thủy tinh có chứa trái tim của Apollo còn đang đập thình thịch, nhìn hai bệnh nhân trên giường và bày gia quyến thân thuộc đăm đăm nói.

Hắn nói thì nhẹ nhàng rồi, dù sao người tranh cũng không phải là hắn, ai tranh thắng còn phải cầu xin hắn hãy mát tay, ráng biến cái 50% kia thành 100%. Nhưng những người nghe thì không vui vẻ chút nào. Ánh mắt của các kị sĩ từ hiệp hội bàn tròn và các thiên sứ từ tòa thánh đang nhìn nhau có chút đồng cảm lập tức trở thành đầy địch ý.

Nếu không phải còn đang cố kỵ mình đang ở trên địa bàn của Trường Sinh Đảo, họ đã sớm tiên hạ thủ vi cường rồi.

Mũi tên của Artemis quá là độc ác, chỉ hai lượt bắn khiến cho hai lãnh đạo trong sáu thế lực lớn của trái đất nằm rạp. Nếu không phải thể chất của cận giới hoàng đều mạnh mẽ, vỡ tim cũng không chết được, thì hai người đã sớm về châu ông vải từ lâu.

Thế nhưng muốn làm chuyện tay đứt lại mọc, tim vỡ lại lành như ma tộc thì lại không được. Người trái đất sở trường là không chế năng lượng, thân thể vẫn quý trọng như trước, mất tim tuy không chết, nhưng chắc chắn là rút cấp. Mà lãnh đạo rút cấp yếu đuối, không nghi ngờ gì chính là châm ngòi cho nội bộ lục đục. Và lại hai người nằm trên giường bệnh cũng đều là hai thứ vũ khí bảo hộ mạnh mẽ nhất cho hai phương thế lực, nếu không có bọn họ, những người còn lại có lên làm kị sĩ trưởng hay thánh nữ mới cũng chỉ là con bù nhìn sớm muộn cũng phải phụ thuộc vào thế lực khác nếu như muốn tồn tại mà thôi.

Giữa không khí căng thẳng ngập mặt này, một giọng nói già nua yếu ớt vang lên chấm dứt không gian tĩnh lặng:

“Cho... thánh nữ đi.”

“Ngài hội trưởng.” Tiếng tất cả các kị sĩ có mặt thất thanh vang lên đáp lại.

Ánh mắt các thiên sứ bên kia thì vô cùng phức tạp, trong lòng vừa thờ phào nhẹ nhõm vừa cảnh giác. Đối phương dễ dàng cho đi như vậy, dễ là còn điều kiện khó chịu gì đó đi kèm.

Mr.Zero nằm trên giường bệnh, nhìn ánh mắt của mọi người bình thần cười nhạt:

“Ta già rồi, cổ cũng chẳng được bao lâu nữa. Người trái đất dù mạnh mẽ cỡ nào thì tuổi thọ cũng không thay đổi nhiều. Thậm chí càng sử dụng siêu năng lực nhiều càng nhanh chết sớm. Thánh nữ thì khác, năng lực của cô ta đến từ thần mạch. Cô ta... cần thiết với cuộc chiến này hơn.”

“Không cần điều kiện gì khác sao !?” Thiên sứ Uriel buột miệng nói.

“Sao !? Cảm thấy dễ chịu quá nên hồ thẹn hả !?”

Ba thiên sứ nghiêm mặt đáp:

“Trước giờ chỉ có thiên sứ ban phước cho con người.”

Mr.Zero cười ha hả, khiến vết thương nhói lên, đau đến nhe răng nhếch miệng:

“Grừ... grừ... điều kiện hả !? Cũng có đấy.”

Thiên sứ Uriel thành khẩn nói:

“Xin ngài cứ nói. Nếu có thể làm được...”

Mr.Zero đáp:

“Yên tâm, các người... làm được...”

“Ta có một đứa cháu... muốn nó kết nối được với thần mạch... Bảo thánh nữ của các người sau khi tỉnh lại... giúp nó.”

Ba thiên sứ nhìn nhau, có chút do dự. Giúp ngoại tộc xâm nhập thần mạch là cấm kỵ trên thần giới. Tương đương với tội phản nhân loại ở nhân giới. Góc gác ba người vẫn là thần tộc, hiển nhiên là khó chịu. Nhưng điều kiện này quả thật đã là thấp nhất có thể rồi. Không có thánh nữ, Quang đực tộc cũng chẳng cách nào phục hưng nữa. Ba người cắn răng, gật đầu đồng ý.

King của Trường Sinh Đảo hững hờ đáp:

“Được rồi, quyết định là thánh nữ Monica. Tất cả giải tán đi, chuẩn bị chuyển phòng.”

Đối với hắn, ai có được trái tim này cũng vậy. Dù sao trợ lực của bọn họ với IMI chẳng đáng là bao, trái lại ngầm phá hoại cũng không ít. Chẳng qua để tránh nội chiến bùng phát trên diện rộng hắn mới làm miễn phí vụ này. IMI trước giờ vẫn luôn độc lập, giống như chính hắn, đánh bất cứ trận chiến nào, cũng chẳng bao giờ nhờ vả ai hết. Nếu không phải Trường Sinh Đảo sinh ra cho hắn ba vị nữ hoàng phụ tá, thì tiên giới chiến hay kháng thần chiến, một mình hắn vẫn tiến hành. Hắn là dị biệt, chiến đấu vì nhân loại, nhưng chưa bao giờ thuộc về phe nhân loại.

Đối tượng đã quyết định, hắn xoay người bình thần bước đi, không nói thừa một chữ. Đột nhiên khuôn mặt khẽ động, ánh mắt màu vàng kim nhũn chặt lại. Cảm nhận được sóng chấn động mạnh mẽ tràn qua mỗi tế bào.

Sau lưng hắn, những người trong phòng đều là vũ lực cấp cao ở nhân giới, dĩ nhiên cũng cảm nhận được không gian dị động, tất cả cùng biến sắc.

Chấn động này...

Giống như tân tinh bộc phá.

Không, giống như mặt trời nổ tung.

Đủ để thương tổn một đại thế giới.

King của Trường Sinh Đảo liếc nhìn ra cửa sổ phía bên ngoài. Hòn đảo của hắn đang phát sáng rực rỡ, bốn lỗ đen từ hư không xuất hiện rút đi sức mạnh của hòn đảo ảm ảm. Vô số vùng đất lơ lửng như tiên cảnh trên hòn đảo mất đi năng lượng chống đỡ ảm ảm rơi xuống đất, liên tục tạo ra những cơn địa chấn khắp bề mặt hòn đảo.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi sao !?” King khẽ lầm bầm. Xoay người quăng trái tim của Apollo cho ba thiên sứ, khiến cả ba nháo nhào đỡ lấy.

Đáng thương cho ba vị cao thủ đỉnh phong, giống như dân đen lần đầu sờ vào bình gốm quý, chỉ sợ chạm nhẹ nó cũng nứt ra, ném tới một ánh mắt ai oán về phía hung thủ, lại phát hiện, người đầu mất tiêu rồi.

“Fuck, thế này thì ai phẫu thuật đây !?”

...

Lục Vân Tiên lão đảo, toàn thân chấn động nhộn nhạo, cơ thể hắn khó khăn lắm mới ngưng thực được lại chuẩn bị có nguy cơ hư hóa thành một đám khói đen lừng lờ.

Vương Tử Trục đỡ lấy hắn, cảm nhận chấn động kịch liệt tới từ phía vực sâu ma giới, khuôn mặt xa xăm lại:

“Khốn kiếp, ai dám động thủ ở ma giới.”

Phi Kiếm đỡ lấy một bên còn lại của Lục Vân Tiên, khuôn mặt sợ hãi than thở:

“Chấn động khủng khiếp quá, tầng thứ mười ba, chỉ sợ bị hủy rồi. Ngục giam đáng sợ nhất ma giới, từ nay không còn.”

Lục Vân Tiên cắn răng nặng nề nói:

“Long đang ở tầng ngục thứ mười tám, mau đi bảo vệ cậu ấy, không biết bọn họ sẽ đánh tới bao nhiêu tầng ngục nữa. Tôi phải ổn định lại thế giới lực của ma giới, nếu không đại thế giới sẽ sụp đổ.”

Vương Tử Trục và Phi Kiếm nhìn nhau, cùng gật đầu rồi vội vàng biến mất.

Lục Vân Tiên còn lại một mình, khuôn mặt thay đổi, chẳng còn vẻ nặng nề như vừa rồi, trầm giọng nói:

“Satan, Beelzebub, Levithan, Asmodeus, Mammon, Belphegor, Abaddon.”

Từ cái bóng sau lưng hắn, bảy cái đầu trẻ con tà dị nổi lên, cười khanh khách đầy ma quái:

“Sao nào, sao nào...”

Lục Vân Tiên chẳng buồn nhìn lấy một cái, chỉ ra lệnh:

“Bảo vệ ma giới.”

Sau đó nhanh chóng nhảy vào một lỗ đen biến mất.

...

Tiên giới, tầng trời thứ ba mươi ba.

Vườn bàn đào.

Tiên đế Hạo Thiên phát phát ổng tay áo, buồn bực nhìn người phụ nữ áo trắng trước mắt, vừa xoa đầu cô bé con bên cạnh vừa gằn giọng:

“Bà bị ngu hả!? Không biết chấn động vừa rồi có ý nghĩa nào sao !?”

Avalokitesvara lắc đầu cười cười nói:

“Không quan hệ, ta đã nói sẽ cầm chân ngài và Dao Trì Tiên hậu ở đây mười năm, lời sẽ không thu lại.”

Tiên đế bữu môi hừ lạnh:

“Không sợ ta diên tiết lên dùng thể giới lực liều mạng với bà sao !?”

Avalokitesvara dừng dung đáp:

“Thân thể của ngài vẫn chưa chịu tải được thể giới lực. Dao Trì Tiên Hậu mất đi linh tính, lại chuyển về phòng thủ, vẫn câu nói cũ, đúng là ta không thể toàn lực ra tay với ngài, nhưng kèm chân ngài lại, hẳn là vẫn có thể đấy !”

“Nếu muốn thoát khỏi ta, chỉ còn cách để Tiên Hậu phục nguyên ý thức mà thôi, ngài làm được không !?”

Tiên đế tức giận rít gào:

“Đừng chọc ta, bà thừa biết, thứ đó đã không còn..”

...

Thần giới, đỉnh Asgard.

Bàn cờ trước mặt thần Odin rung rung lên, lung lay muốn đổ. Ông ta thở dài phát tay ổn định lại toàn bộ không gian đang rung chuyển xung quanh mình. Thần giới gần ma giới nhất, chấn động truyền đến đây kịch liệt hơn xa ở nhân giới, giờ này chắc khắp nơi đang gà bay chó chạy rồi.

Đối diện thần Odin, thần Poseidon, bàn cờ thường ngày của ông ta nhú mảy hỏi:

“Người đó, xuất hiện rồi sao !?”

Thần Odin cười nhạt:

“Bị một đứa nhóc bức phải ra mặt, so với năm xưa oai phong lẫm liệt xuất hiện trừng phạt đánh rớt giới hoàng vị của Izanami của Takama ga Hara, thật là sòng sau xô sóng trước mà.”

Thần Poseidon than thở:

“Chấn động mạnh thể này, chỉ sợ tất cả sẽ kéo đến.”

Thần Odin lắc đầu đáp:

“Mười năm này là thời khắc máu chốt. Bọn họ sẽ không dễ dàng xuất hiện đâu.”

“Vậy còn các giới hoàng khác !?”

“Ngoại trừ ba đứa nhóc, những người biết chuyện cũng sẽ đều làm như không thấy.”

“Giống như ngài những năm gần đây sao !?”

Thần Odin cười tủm tỉm:

“Cảm thấy ta không rời khỏi đỉnh Asgard này, vô cùng hèn hạ !?”

Poseidon chột dạ cúi đầu:

“Không dám.”

Odin lắc đầu, tỏ vẻ không để ý:

“Tôi cũng vô ích, cổ giới hoàng không thể làm gì được bọn họ. Izanami năm xưa là minh chứng rõ ràng nhất.”

Ông ta đứng lên, vỗ vỗ vai Poseidon:

“Truyền tin cho Athena, bảo nó... hãy nhanh chóng mạnh lên đi.”

“Đây là thời đại của lũ trẻ.”

...

Nam thần giới. Athena ngồi trong đỉnh Olympus, chống tay lên cằm, thông qua một lăng kính nhìn cảnh thần tộc bên ngoài gà bay chó chạy, sợ hãi như tận thế sắp tới mà chán nản.

Thần tộc sống cao cao tại thượng quá lâu, đã sớm trở thành một lũ quý tộc hồng bút.

Tuy là đại thế giới mạnh nhất, nhưng thực sự chiến tranh dẫn tới đây, đám này liệu sẽ không tan tác chứ !?

Ánh mắt chớp động, màu vàng kim thoáng hiện, một dòng tin tức nhanh chóng nhảy lên trong đầu.

Khóe miệng cô ta cười cười:

“Lại có thứ như vậy, thú vị. Lục Vân Tiên không lừa ta. Không uống công năm đó ta khổ sở tìm cách lòi hủ ra khỏi tầng băng chết tiệt kia.”

Sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi:

“Kiều Nguyệt Nga, cô và đám tàn dư của mình chỉ liên tục làm khổ hủ. Đi chết đi.”

Trong điện, một âm thanh nhỏ như muỗi kêu vang lên, thần binh đứng canh cửa cũng là cao thủ thánh cấp, nhỏ thế nào cũng đều nghe rõ, nhưng hủ sáng suốt già diếc, nếu không muốn có tai họa ngập đầu.

Đánh chết cũng không thể nói cho người khác, chính tai mình nghe thấy, nữ thần Athena chí cao vô thượng lại nói những lời này:

“Hủ có ta lo cho rồi.”

...

Thế giới, vẫn tiếp tục chấn động.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Phản lĩnh vực

Hỏa quỷ vương A tỳ chỉ cảm thấy trước mắt mình vừa hoa lên một cái, bản thân đã đứng trong vũ trụ tĩnh không rộng lớn chơi vui.

Áp suất khí quyển đột ngột thay đổi khiến hủ không kịp điều chỉnh hô hấp, thân thể quái thú khê run lên một chút, nổi đầy gân xanh rồi nhanh chóng bình ổn trở lại. Hủ cất giọng khàn khàn:

“Đây là... phản lĩnh vực.”

“Hóa ra mặt trắng đen lúc đó là đèn thờ của người.”

“Người chém đứt A tỳ ngục ra khỏi ma giới là để viết lại quy tắc cho nó.”

Lơ lửng trước mặt hắn, Linh mặc Thanh long chiến giáp, tay cầm Bạch hổ phượng hoàng kiếm và huyền vũ thủ lơ lửng phiêu phù, trang phục và mái tóc không gió vẫn bỗng bành bay lượn thân nhiên nói:

“Đúng vậy, thần mạch ban cho thần chúng khả năng kiểm soát không gian. Lĩnh vực thanh đồng giúp kiểm soát tiểu vũ trụ nội tại, tạo ra giác quan thứ bảy giúp bộc phát chiến lực vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể. Lĩnh vực bạch ngân có thể kiểm soát khoảng mười mét không gian quanh người, tạo thành vùng vô lực cực hạn không chế. Lĩnh vực hoàng kim là mạnh nhất, đưa một lượng lớn năng lượng của tiểu vũ trụ trong cơ thể ra bên ngoài thể giới, viết lại thực tại, tự định ra quy tắc... Thế nhưng, đây chưa phải cách làm tối ưu nhất. Thần tộc chỉ cố gắng tìm cách đưa năng lượng tiểu vũ trụ bản thân ra bên ngoài, lại không hề nghĩ đến làm ngược lại.”

Cô nhìn hỏa quỷ vương, cười lạnh nói:

“Thay vì thế, tại sao không đưa đối thủ của mình vào bên trong!? Đây mới là nơi năng lượng tiểu vũ trụ được sử dụng tối ưu nhất.”

Hỏa quỷ vương gật gù nói:

“Ra là thế, nhưng người lấy đâu ra tiểu vũ trụ để kết nối với thần mạch!?”

Linh thân nhiên nói với giọng không mặn không nhạt:

“Vấn đề này lại phải nói đến bốn món bảo khí của ta. Người nghĩ tại sao ta phải mất công triệu hồi chúng đến đây!?”

Hỏa quỷ vương nheo mắt, ánh mắt hắn chuyển sang màu vàng kim với vô vàn ký tự xoáy tròn bên trong. Dựa vào ánh mắt đặc hữu này, hắn dễ dàng phân tích ra căn nguyên của mọi thứ, thậm chí thấy được từng đường vân thần mạch xây dựng lên không gian này, và tìm ra căn nguyên của nó... từ bạch hổ bảo khí.

“Tiểu vũ trụ thật quen thuộc...” Hỏa quỷ vương lâm bẫm, sau cùng mắt hắn mở lớn, rít lên.

“Izanami, con đàn bà khốn kiếp !!!!! Quân phản bội khốn nạn !!!!!”

Linh đưa bạch hổ phượng hoàng kiếm lên, ánh sáng từ lưỡi kiếm trắng ngần phản chiếu trong đôi mắt đen láy, cô từ từ nói:

“Một nửa năng lực của Izanami phong ấn trong bạch hổ bảo khí, khiến cho giới hoàng vị của Orochi truyền thừa không đầy đủ, khiến hắn phải khởi động nội chiến thần tộc để tranh đoạt thể giới lực rồi lại thất bại ê chề, không đúng với kế hoạch của các người rồi nhì. Nhưng chưa hết đâu, những cái mà các người không kiểm soát được vẫn còn nhiều lắm.”

Vừa nói, bộ giáp thanh long trên người vang lên một tiếng long ngâm chấn động, tiên khí hùng hậu tuôn ra như thủy triều, khiến không gian xung quanh nhuộm xanh bởi vô số hạt linh tử nhỏ li ti bập trùng như đom đóm.

Hỏa quỷ vương trợn mắt, ngạc nhiên thốt lên:

“Đế uẩn tiên uy !!!! Tiên đế !!! Người.... Tiên linh lực tinh thuần như vậy chỉ có tiên đế mới dưỡng ra được.... người lấy thứ này từ đâu!? Rõ ràng chính tay ta đã....”

Linh ngắt lời hắn:

“Đã phong ấn cơ thể của tiên đế, đánh linh hồn hắn vào vòng luân hồi đúng không!? Sau đó để một kẻ giả mạo ngày bên ở cạnh, hút dần đi tiên linh khí và thể giới lực mà hắn chường quản!?”

Hỏa quỷ vương không đáp, chỉ hừ lạnh, Linh tiếp tục nói:

“Tiên đế là cô gái hoàng, bắt tử bắt diệt, người không giết được ông ta, cũng không dám phong ấn hoàn toàn, sợ ông ta dùng thể giới lực bất chấp tất cả đánh vỡ xiềng xích, nên chỉ có thể khiến linh hồn ông ta luân hồi, mất hết ký ức tiên kiếp, coi như cô gái hoàng tiên đế đã không còn tồn tại nữa. Thế nhưng, luân hồi... chính là có kiếp sau phải không!? Giống với trường hợp của ta, chính là kiếp sau của Kiều Nguyệt Nga, tuy không phải là cô ta, nhưng vẫn có thể sử dụng những gì cô ta để lại.”

Hỏa Quỷ Vương nghiêng răng nói:

“Người tìm được kiếp sau của tiên đế!?”

Linh chỉ vào bộ giáp trên người mình:

“Là thanh long tìm được, không phải ta. Thứ này còn có tên gọi khác là Hậu Nghệ Cung, trước đây từng là vật tùy thân của tiên đế, có lẽ chẳng ai tính

được, ông ta đã sớm biết tới sự hiện diện của các người, tự để lại đường lui cho chính mình, một nửa sức mạnh cũng được để lại tại đây, trong thanh long cung. Sau đó nhờ Trương Chân mang nó tới nhân giới cất giấu. Tiên linh khí từ thanh long cung cũng khiến cho người trái đất có thể tu chân, thành lập Ngạo Thiên Môn. Sự việc sờ sờ ra như vậy, chẳng qua do nhân giới quá nhỏ yếu, nên các người không thêm để mắt tới mà thôi. Sau này một phân thân của Kiều Nguyệt Nga đã theo chỉ dẫn của nó tìm tới linh hồn tiên để bị luân lạc, đưa nó về Ngạo Thiên Môn, để uân tiên uy của tiên đế hiện tại có thể cho ta mượn dùng một lần.”

Cô tiếp tục nói với điệu cười giễu cợt:

“Chắc người cũng không biết, mấy năm trước, một phân thân khác của Kiều Nguyệt Nga cũng quay trở về từ phạt giới, mang theo đạo niệm của phạt tổ trong phương hoàng kiếm, biến nó thành một thứ vũ khí nhân quả, có thể chém đứt mọi liên kết trên đời. Trong vạn thể hồng liên có một viên xá lợi thứ hai của phạt tổ, đích thân đại quan âm giao nó cho bọn ta. Bởi vậy, phương hoàng kiếm giờ cũng là vật chứa của một nửa cô giới hoàng phạt tổ phạt giới. Kết hợp với một nửa ma lực của Lục Vân Tiên ta lấy được và chứa trong Huyền Vũ, và bản thể của Kiều Nguyệt Nga là sản phẩm đặc ý nhất của Long tộc, cũng từng là một giới hoàng chân chính.”

“Ta... mang trong mình năm phần “một nửa” của năm giới hoàng từ năm thế giới khác nhau.”

“Thần lực tiểu vũ trụ kiến tạo không gian, phạt giới niệm lực cắt đứt toàn bộ liên kết của nó với thế giới lực. Long lực cường khổng nguyên tố, tiên khí trải rộng tinh thần, ma lực hộ thể. Trong thế giới này, ta toàn quyền khống chế không gian, năng lượng, vật chất và ý thức bản thân. Ta là tồn tại tuyệt đối. Dùng để giết một tồn tại dị vật như người. Liệu có đủ không !?”

Khuôn mặt “quái vật” của Hỏa Quỷ Vương không thể hiện được nhiều cảm xúc, thế nhưng từ ánh mắt căm phẫn tột độ, có thể thấy được sự tức giận bùng cháy trong hân. Dầu vậy, chẳng ai biết được, trong thâm tâm hân đang nghĩ gì. Nghi hoặc, sợ hãi, phẫn nộ, xấu hổ, khó chịu, tất cả dù không thể hiện ra ngoài bởi khả năng khống chế tinh thần cực kỳ tốt, nhưng không thể hiện ra, không nghĩa là không có. Hân chỉ cất giọng lạnh lẽo trả lời:

“Sức mạnh vay mượn tạo ra một thế giới giả tạo, đã tự cho mình là tồn tại bất hủ rồi !?”

“Tính toán khá lắm, dưới con mắt của vô số “người giám sát” vẫn có thể tập hợp được nhiều lực lượng như vậy. Thế nhưng...”

Hân dẫm chân xuống, hư không nứt ra, không gian của thế giới thật cũng không thể chịu nổi phá hoại cấp độ cận giới hoàng, không gian giả tượng này lập tức chấn động.

“Cho dù toàn bộ giới hoàng xuất hiện ở đây, đối với ta cũng chẳng có nghĩa lý gì. Thứ hàng mượn giả tạo như người, một con rối tự nắm được một sợi dây điều khiển mình thì có thể bước đi bao xa !?”

“Vô nghĩa.”

Sau tiếng thét gào, thân hình của hân đã xuất hiện trước mặt Linh, nắm đấm rực lửa đỏ nặng nề giáng xuống.

“Vô nghĩa chính là sự chống trả của người.” Linh lạnh nhạt đáp, nắm tay cũng co lại thành quyền, cơ người bật ra một cú đấm chớp nhoáng.

Cực tinh huyền vũ, toái tinh kích.

Ma lực trong thể nội bùng phát, từng đường gân dẫn theo ma lực khiến cánh tay mạnh mẽ đột biến, ma lực dồn nén kích động tự va đập vào nhau trong thành kính mạch vô số lần trước khi bạo phá ra ngoài, hình thành một cú đấm hủy diệt mang theo sóng chấn động siêu tân, vừng vàng tiếp lấy nắm đấm của Hỏa Quỷ Vương.

Dư lực trùng kích khiến cánh tay hân phát ra tiếng nứt vỡ ghê rợn. Bả vai hân nứt toác, cả cánh tay cong queo không ra hình thù gì rồi bạo trưởng, nổ tung thành mảnh vụn. Quyền uy vẫn chưa xả hết từ bả vai đã tan nát của hân tiếp tục đánh về phía sau, đánh vào vô số ngôi sao khác.

Hạch tâm ngôi sao bị đánh vỡ, bề mặt lún xuống chạm tới hạt nhân, lại bị lực nổ bên trong ép ra ngoài, xung đột kịch liệt khiến cho ngôi sao nhỏ nát nát bét ngay lập tức, ngôi sao lớn thì méo mó biến dạng, tạo ra hàng loạt vụ nổ siêu tân tinh, nhấn chìm Hỏa Quỷ Vương vào ngập tràn khói bụi.

“Ta đã nói rồi, trong thế giới này, ma lực mang lại lực lượng của ta là tuyệt đối. Người muốn so lực lượng với ta, mới là vô nghĩa.”

Hỏa Quỷ Vương bị chấn bay ra đằng sau, xuyên qua vô số ngôi sao đang phát nổ, lưng đập mạnh vào một ngôi sao nhỏ, chấn động khiến nó rung rinh lệch quỹ đạo. Toàn thân cháy xém bốc khói dữ dội, hân phẫn nộ gầm lên, thân thể nhanh chóng biến thành khổng lồ. tốc độ bành trướng vượt qua ánh sáng, khiến chỉ trong chớp mắt thân thể của hân đã lớn bằng cả ngàn chòm sao, đầu đội tinh không, chân đạp vũ trụ. Năng lượng trong cơ thể cũng kịch liệt dâng trào, một góc vũ trụ sáng lên rực rỡ.

Khoang miệng như cá xấu há rộng, một chùm năng lượng rực rỡ ngưng tụ, mật độ dày đặc khiến người tạo ra lực hút xoắn ốc kéo theo vài ngôi sao vào trong rồi bị mài thành bột phấn tiêu tán thành vô số quang điểm li ti.

Hân nhắm chặt vào thân ảnh Linh đang lơ lửng cách đó vài hệ sao, dồn lực bắn ra một tia năng lượng hủy diệt thiêu rụi hoàn toàn tất cả hành tinh nằm trên lộ trình.

Trước mắt Linh là một đoàn năng lượng sáng ngời, vũ trụ đêm đen đã chẳng còn thấy đâu, cứ để mặc tia năng lượng này kéo dài, có lẽ nó cũng dám đục xuyên phần vũ trụ này lắm.

Cô xoay thanh kiếm trên tay thành tư thế cầm ngược, cả người trùng xuống như một con hổ rình mồi, năng lượng thần mạch trong cơ thể trải rộng, kéo dài tới mỗi phiến không gian, huy động sức mạnh tiểu vũ trụ nội tại tụ tập trói buộc trên lưỡi kiếm bạch hổ, khiến nó sáng lên long lánh.

“So năng lượng, ngươi cũng không có cửa.”

“Cực tinh bạch hổ, ngân hà trăm.”

Ánh kiếm chém ra, kéo theo một lớp không gian rộng lớn từ từ phía dồn ép, kéo theo tất cả các chòm sao trong dải ngân hà, hình thành một đường kiếm ngôi sao trải dài đẹp mắt, nhẹ nhàng xé đôi luồng lực lượng của Hòa Quý Vương trong chớp mắt.

Hòa quý vương trọn mắt nhìn đường kiếm lẫm lẫm mang theo vô số tinh tú từ dải ngân hà đi qua cơ thể khổng lồ của mình. Giống như một dòng sông tinh vân mang theo vô số đá ngầm thô bạo tràn lên người hắn, đánh cho cơ thể hắn từ phản ngũ liệt. Từng tế bào trong cơ thể đều bị năng lượng thiêu hủy chấn nát đến từng hạt nhỏ nhất, những mảnh cơ thể này gãy lên bất cam như đuôi thạch thùng rồi bốc cháy xèo xèo. Một ngọn lửa màu trắng lạnh lẽo bám trên từng tầng thịt vun âm i thiêu đốt đến khi tàn tro cũng không còn.

Linh thu kiếm, liếc mắt nhìn về một dải ngân hà khác, lạnh nhạt nói:

“Biết ta sở hữu nguyên lực có thể chém đứt toàn bộ liên kết nên quyết đoán bỏ đi một phần thân Hòa Quý Vương này, ngươi cũng không còn tự tin nữa nhi !?”

“Thế nhưng cho dù ẩn trốn kỹ đến mấy cũng vô ích. Ngươi vẫn đang ở trong thế giới của ta. Ở đây, ta là tuyệt đối, toàn tri, toàn năng.”

Linh lực từ thanh long giáp tràn ra ngoài, hình thành mấy triệu mũi tên lơ lửng xung quanh, chỉ với một cái liếc mắt, lệnh bản đã được kích hoạt, mưa tên như châu chấu xuyên toa không gian bắn sang dải ngân hà kế bên, ngay trong hư không truyền ra vô vàn tiếng kêu thống khổ.

“Thần thức tiên tộc mạnh nhất lục đạo, so linh hồn và ý thức với ta, ngươi cũng không có cửa thắng đâu.”

“Từ từ thôi thanh long tiễn sẽ tìm đến từng mảnh thần thức ngươi phân chia, tìm diệt tất cả.”

“Ta đã nói rồi, hôm nay toàn bộ sẽ kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Vô đề

Không giống như tiên giới là một cái cây lớn với ba mươi ba phiến lá lớn xếp chồng lên nhau, ma giới có tổng cộng mười tám tầng, được đặt theo thứ tự từ to đến nhỏ. Thực ra là các tiểu hành tinh có thông đạo liên kết đặc biệt như một chuỗi mắt xích lớn. Việc một tầng địa ngục bị hủy khiến cho chuỗi mắt xích này xảy ra sự kiện đứt đoạn chưa từng có từ trước tới nay. Nếu có thêm người ráp tằm phá hoại, lực lượng liên kết giữa các tầng địa ngục có thể sẽ bị hủy diệt, kết quả là lực hấp dẫn giữ những tiểu hành tinh này lại gần nhau sẽ rối loạn, và mười bảy hành tinh sẽ trôi nổi trong hư không vũ trụ mãi cho tới ngày đập vào một tầng thiên thạch lớn, hay một hành tinh nào đó trước khi hủy diệt.

Bầu trời hắc ám khung thương có thể giữ cho tất cả ma vật còn sống dù từ trường có nhiều loạn, thế nhưng nếu va chạm hủy diệt xảy ra thực sự, chẳng có gì có thể đảm bảo tất cả vẫn còn sống sót được. Cho dù ma chủ như Lục Vân Tiên toàn lực bảo vệ, sự tồn tại của sinh linh trước sức mạnh hủy diệt tinh cầu vẫn quá yếu ớt. Đến lúc chỉ còn vài cự đầu ma vật còn sót lại, thì ma giới chính thức xong rồi.

Hiện tại cần thiết nhất là ổn định lại dao động hủy diệt vẫn đang không ngừng tỏa ra phá hoại chuỗi mắt xích. Tầng ngục thứ mười ba mất thì đánh mất rồi, nhưng vì nó mà liên lụy thêm vài khu lân cận nữa, vậy thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Phần lớn năng lượng từ vụ nổ đã được Linh hấp thụ để chuyển hóa thành nhiên liệu duy trì phản lĩnh vực, thế nhưng phần còn sót lại cũng đủ khiến Lục Vân Tiên khốn đốn.

Tuy vậy, cũng chỉ là chút phiền phức mà thôi. Lục Vân Tiên vừa xuất hiện tại đồng tàn tích của tầng thứ mười ba này, tất cả những mảnh vỡ đang tứ tán mang theo lực bộc phá lập tức dừng lại. Năng lượng nóng bỏng liền bình ổn. Những tuyến pháp tắc thiết lập trật tự thế giới từ cơ thể hắn tỏa ra từng đợt sóng ôn hòa, chế ngự hoàn toàn vụ nổ.

Theo mấy cái phát tay, tất cả những mảnh vỡ liền bị kéo trở về, hình thành lại một tinh cầu nứt vụn vẫn còn hồng hồng và một vết cắt lõm sâu không thể khôi phục trên một vòng chu vi.

Khôi phục lại tinh cầu chỉ là để ổn định mắt xích giữa mười tám liên hành tinh, tránh cho thiệt hại lan rộng. Còn hành tinh đã chết này đã thực sự không thể nào cứu nổi rồi.

Lục Vân Tiên nhập đạo không gian trong mười hai thế giới lực, hắn có thể làm trận pháp, có thể mô phỏng thế giới, có thể hư không hóa chính mình hay

thực thể hóa tường chắn giữa các thế giới, nhưng tuyệt đối không thể hồi sinh lại một tinh cầu đã nát vụn.

May ra chỉ có người nhập đạo ngũ hành trong mười hai thế giới lực như long quy của long giới năm đó có thể làm được. Thế nhưng ông ta đã sớm mất tích, chẳng để lại chút dấu hiệu nào, không biết là có còn tồn tại trên đời không.

Đáp xuống bề mặt địa ngục thứ mười ba, tất cả chỉ còn là một bãi đất đá hoang tàn đổ nát. Toàn bộ kiến trúc, vật chất đã sớm bị vụ nổ chấn nát vụn và thiêu ra tro. Kể cả đất đá trên hành tinh này cũng là do Lục Vân Tiên cưỡng chế kéo các thiên thạch xung quanh vào bù đắp cho đủ. Còn sinh mệnh ở đây là viêm thú đều thuộc về quái thú A tỳ, nó chết đi thì bọn chúng cũng đã sớm chết sạch.

Vụ nổ này tuy lớn, chấn động lục đạo, nhưng tổng thể mà nói, hình như chẳng có ai chết cả.

Thứ duy nhất còn sót lại ngoài đất đá là một quả cầu màu đen có đường kính khoảng hai mét lơ lửng giữa một bãi đá hoang tàn lạnh lẽo. Lục Vân Tiên rất nhanh tìm được tới đây, bồi hồi đáp xuống, cảm thấy một khí tức quen thuộc.

Đĩ nhiên là quen thuộc, vì thứ này được hình thành bằng chính ma lực của hắn.

Lục Vân Tiên đưa tay lên chạm vào quả cầu, bàn tay lại đi xuyên qua như chạm vào ảo ảnh. Hắn có chút buồn bực lắm bẫm:

“Tự hình thành hiện tượng à!? Phiền toái rồi đây.”

Hiện tượng là những quy luật bất biến trong thế giới, giống như ánh sáng bị che lại thì sẽ tạo ra bóng tối, hay giống như va chạm chắc chắn sẽ sinh ra lực lượng và năng lượng. Muốn thay đổi những quy luật này, trừ khi viết lại quy tắc của thế giới, bất kể một thay đổi nhỏ nào cũng khiến cho bộ máy “thế giới” vốn đang hoạt động trơn tru bị tắc nghẽn bánh răng mà đình chỉ hoạt động.

Đột nhiên ý thức của Lục Vân Tiên nhói lên một cái, mức màn chắn bao quanh ma giới của hắn vừa bị người ta đi xuyên qua.

Ma giới luôn được bọc trong hắc ám khung thương, chỉ có ma tộc mới có thể tự do ra vào. Tường thế giới của nó là vững chắc nhất trong lục đạo đại thế giới, bất kể chủ thần hay chân tiên đều không thể nào đi qua nếu không có sự cho phép của hắn.

Mặc dù bị một đòn phá hủy sự liên kết hoàn mỹ giữa các mắt xích, thế nhưng bức tường ma giới không phải muốn vượt là vượt được.

Nếu không có sự cho phép của Lục Vân Tiên mà vẫn xâm nhập được ma giới, đối phương phải là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Ví dụ như một giới hoàng.

Bùm

Bầu trời đen đặc giống như bị một búa giáng mạnh vào, nứt ra chẳng chít, sau đó từng tia sáng rực rỡ chiếu xạ thấp sáng như ban ngày. Thế giới lực rất nhanh tu bổ vùng bị đánh nứt này, nhưng chỉ một khe hở nhỏ bé trên bầu trời, đã là quá đủ cho một thân ảnh đi qua.

Màn đen trên trời khép lại, những tia sáng rực rỡ cũng âm ỉ dần rồi tiêu thất, thế nhưng trước mặt Lục Vân Tiên đã có thêm một người. Hành tinh chết này lại xuất hiện thêm sinh vật sống thứ hai.

Mang khuôn mặt lúc nào cũng bình tĩnh như hồ nước phẳng lặng, thế nhưng lúc nào cũng mang theo một vầng hào quang chói lóa không quá hợp với tính cách của mình. King của Trường Sinh Đảo chẳng hề có giác ngộ rằng mình vừa mới phá cửa nhà người ta để xông vào một cách bất hợp pháp, hắn chỉ giống như Lục Vân Tiên lúc trước, lẳng lặng nhìn quả cầu màu đen lơ lửng trước mặt. Ánh mắt màu vàng sáng lên, phân giải từng thành phần cấu tạo của nó.

“Phân linh vực à!?”

Lục Vân Tiên vuốt vuốt sống mũi, cười khỏ nói:

“Mượn lực của 5 giới hoàng, cắt đi một phần ma giới, tự kiến tạo ra một tiểu thế giới không thuộc về Lục Đạo, không biết tọa độ không gian chính xác của nó ở đâu, muốn xé rách vị diện để xâm nhập cũng không được. Quả cầu này chỉ là ảnh chiếu của nó như một hiện tượng mà thôi.”

King nhìn hắn đáp:

“Thứ này từng xuất hiện một lần trên thực nghiệm đảo. Tôi tưởng nó là tác phẩm của anh.”

Lục Vân Tiên nhún vai:

“Trên thực nghiệm đảo chỉ là một phiên bản hạn chế của nó, tạo ra một trái đất giả cho cậu trải nghiệm nhân tình và sinh lão bệnh tử trong mấy chục năm mà thôi. Có thêm lực lượng của các giới hoàng khác rót vào, nó đã thành một tiểu vũ trụ hoàn hảo rồi. Có tư cách đặt vào đa vũ trụ, dù ở cấp bậc thấp hơn lục đạo thế giới rất nhiều, nhưng muốn tìm ra một vũ trụ trong vô số đa vũ trụ, thật muốn khó hơn lên trời.”

Nếu nói mỗi thế giới là một quyển sách, một bộ phim, thì người ở bên ngoài chỉ có thể xem thôi, chứ không có cách nào tác động đến nội dung bên trong thế giới đó cả. Trừ khi quen biết với tác giả. Thế nhưng tác giả của tiểu vũ trụ trước mắt cũng đang ở trong đó luôn rồi, thật chẳng có cách nào.

Nếu như có thể tùy tiện xâm nhập thế giới khác như vậy, thật sự sẽ có rất nhiều thanh niên tình nguyện muốn được xuyên việt qua dị giới lập hậu cung.

Một giới hoàng có đủ năng lực xé rách vị diện để tới bất cứ đâu trong đa vũ trụ, nhưng cũng không đủ sức để biết hết toàn bộ đa vũ trụ. Nếu tìm từng cái, chỉ sợ vài trăm triệu năm nữa cũng tìm không ra.

King lắc đầu đáp:

“Nó không hoàn hảo, Kiều Nguyệt Nga không ngộ đạo sinh mệnh, thế giới này chỉ có không gian, vật chất, năng lượng và tinh thần, vừa đủ cấu thành một giả tượng vũ trụ mà thôi.”

“Ồ, nói vậy là cậu có cách !?” Lục Vân Tiên ngạc nhiên nói:

King tiếp tục lắc đầu:

“Không có cách. Chỉ có thể đợi cho tới khi năng lượng cấu thành nó yếu bớt, thứ này sẽ bị kéo dần trở về thế giới thực thôi. Đến lúc đó nó sẽ trở thành một hoàng kim lĩnh vực bình thường, một dạng cố hữu kết giới ăn mòn thế giới thực để duy trì. Lúc đó chúng ta xé rách không gian vào là được.”

Lục Vân Tiên thất vọng nói:

“Như vậy thì xong rồi. Với sức mạnh vay mượn như vậy, nếu không thể giết chết hắn trong những phút đầu tiên, càng về sau cô ấy sẽ càng lúc càng yếu, hắn thì sẽ càng lúc càng mạnh vì có thể triệu tập thế giới lực từ bên ngoài vào.”

King trầm mặc, khoanh tay đứng nhìn, hạ giọng nói:

“Vậy nên chúng ta mới ở đây, nếu như hắn triệu tập thế giới lực từ bên ngoài vào, chúng ta cũng sẽ đi vào.”

Lục Vân Tiên gãi đầu đáp:

“Cô gái nhỏ này thật đúng là không biết an phận mà, tự dưng chọc vào tổ ong này làm gì chứ !?”

“Anh có tư cách nói câu đó sao !?”

“Ha ha, suy cho cùng, ba chúng ta đều là một dạng người cả.”

King không phản bác, nhưng cũng từ chối cho ý kiến.

Bất chợt một thoáng cảm xúc hiện về, khi ba người cùng kẻ vai tác chiến chống lại một gã cổ giới hoàng mạnh mẽ. Bọn họ từ khi xuất hiện tới nay, đúng là luôn nhắm đến những tồn tại cao hơn mình để chiến đấu, khuấy đảo hệ thống cấp bậc của Lục Đạo.

Thật là một đám trẻ hư không biết an phận

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thiên đạo pháp luân

Bên trong tiểu vũ trụ, chiến đấu cấp bậc tinh hệ vẫn đang diễn ra không phút nào ngơi nghỉ.

Từng mảnh linh hồn của người nhập vào hỏa quỷ vương phân tán ra vô số chòm sao, lợi dụng bề mặt từng ngôi sao trốn tránh những mũi tên thanh long đang tự động truy tung mình. Nhưng nhiều mảnh vẫn không thể thoát nổi, bị đâm phá tan tành. Mỗi một lúc như vậy, người này lại kêu gào thống khổ.

Một mảnh linh hồn vỡ nát, so với bị lăng trì còn đau đớn hơn cả trăm lần.

Sau cùng, cảm thấy trốn tránh không phải là cách hay, những mảnh linh hồn này bám vào từng ngôi sao, kéo chúng tụ tập về làm một, nén ép từng ngôi sao thành những hạt phân tử nhỏ li ti, tự cấu thành một cơ thể mới.

Một bộ dáng tương tự nhân loại dần dần hình thành ngày càng rõ ràng.

Đó là một người đàn ông trung niên vóc dáng vạm vỡ. Mái tóc xoăn màu bạc dựng ngược bồng bềnh như lửa cháy, râu bóng đỏ cắt ngắn trên gương mặt góc cạnh đầy nam tính. Đôi mắt màu vàng kim chớp động linh tính, hai tai hơi nhon với những đường gân kéo dài xuống xương quai xanh.

Người đàn ông này vừa xuất hiện, những mũi tên thanh long giống như cá mập ngửi thấy mùi máu, điên cuồng bắn tới.

Ông ta hừ lạnh, hít sâu một hơi, sau đó thổi mạnh ra một luồng khí áp, khiến vô số hành tinh lệch trục, còn thanh long tiền cũng theo khí áp này mà bay đi mất hút.

Linh thu lại những mũi tên thanh long, nhìn người vừa xuất hiện, lạnh lùng nói:

“Cuối cùng cũng dùng chân thân xuất hiện rồi. Ngươi là ai!? Uranus, Izanagi, Bàn cổ, Borr, thượng đế... hay tất cả những cổ chủ các ngươi đều là một!?”

Người đàn ông mới xuất hiện này chợt cười ha hả, đưa tay lên vỗ vỗ trán giống như nghe thấy một lời vô tri.

“Sao rồi, tuy rằng các ngươi giấu diếm được bọn ta rất nhiều thứ, nhưng đối với bọn ta, các người vẫn không biết gì hết nhì!?”

“Phải rồi, Izanami rời khỏi bọn ta quá sớm, thông tin biết được cũng rất hữu hạn. Làm sao cung cấp cho các người được. À ta hoàn toàn không biết, bọn ra rốt cuộc đã đạt tới tầm cao nào rồi. Thứ đàn bà ngu xuẩn.”

“Không phải do các người đá bà ta xuống địa ngục sao!? Lại còn kiên nhẫn tạo ra mười tám tầng phong ấn, mỗi tầng là một loại cực hình khiến người ta thống khổ. Một đám sống lâu tới biến thái.”

“Cái gì cũng có nguyên do của nó cả. Năm xưa chúng ta cùng thoát ra từ hỗn độn, tạo nên hệ thống lục đạo này đã đề ra quy tắc cho cả nhóm phải tuân thủ. Nếu thứ đàn bà khốn kiếp đó không phá luật, mọi thứ sẽ không như thế này.”

Linh cau mày, lẩm nhẩm hỏi:

“Phá luật!?”

“Quy tắc của thế giới, hệ thống thế giới lực và giới hoàng đều do bọn ta kiến tạo. Giới hoàng vốn là do thiên địa tinh hoa của mỗi thế giới mà sinh ra. Từ khi Thiên Ma xuất hiện, mười hai cung thế giới lực lại có tới mười bốn vị giới hoàng. Thế giới lực bị tranh đoạt, chiến tranh diễn ra. Tất cả chỉ vì Thiên Ma đó, giới hoàng nhân tạo đầu tiên không phải do thế giới sinh thành...”

Hắn gằn giọng, có chút tức giận:

“Sau đó thì ngươi cũng biết rồi. Lục Vân Tiên xuất hiện, lại thêm một gã giới hoàng nhân tạo nữa. Mọi thứ đều rối loạn... Hệ thống bọn ta tạo ra có nguy cơ sụp đổ. Chỉ vì suy nghĩ ích kỷ của một người đàn bà....”

“Chỉ với suy nghĩ ti tiện đó, còn muốn vượt qua thiên đạo pháp luân. Thật không biết lượng sức.”

Linh có chút mơ hồ:

“Thiên đạo pháp luân!?”

Người đàn ông này cười cười gật đầu:

“Ta sẽ cho ngươi xem một chút. Luật lệ tối cao của Lục Đạo, thứ vượt trên tất cả các giới hoàng.”

Thiên đạo pháp luân.

Lời vừa dứt, sau lưng hắn liền xuất hiện một vòng ánh sáng màu xám bạc, chia thành mười hai cung như một chiếc đồng hồ. Tại mỗi giao điểm của các cung, mười hai quả cầu hỗn độn dần dần được ngưng tụ.

Sinh Mệnh – Âm Dương – Ngũ Hành – Luân Hồi - Nhân Quả - Vận Mệnh – Sát Lục – Hủy Diệt – Trí tuệ - Chân Lý – Thời Gian – Không Gian.

“Thế giới lực...” Linh thì thào khiếp sợ.

“Mười hai... ngươi sở hữu mười hai loại thế giới lực. Không thể nào, đây là thế giới của ta... Ngươi làm cách nào sử dụng được thế giới lực!?”

Người đàn ông cười ha hả, ngạo nghễ giải thích:

“Thế giới của ngươi. Nực cười, đây chỉ là một không gian ảo hình thành từ lực lượng của năm giới hoàng. Ngươi là cái thá gì!? Thân thể của con người, mang chút ký ức được truyền thừa, cái cơ thể yếu đuối đó không cách nào thừa nhận thế giới lực, ngươi dám sử dụng nó không!?”

Hắn nghiêng đầu cười lạnh:

“Thế giới lực cao quý không phải để cho phàm nhân tùy tiện sử dụng. Cho dù là giới hoàng, cũng không cách nào sở hữu một lúc hai loại thế giới lực khác nhau. Tất cả những gì Kiều Nguyệt Nga làm, là đan xen chúng lại, dựa vào lực liên kết mỏng manh bên năm luồng sức mạnh khác nhau vào, miễn cưỡng hình thành một thế giới. Chỉ là một bản sao chép tàn khuyết của Thiên Đạo Pháp Luân. Cái này chắc chắn cũng là do Izanami dạy nó. Dùng thế giới lực của người này để ổn định người nọ, hình thành vòng tuần hoàn, sinh năng lượng tạo ra tiểu vũ trụ, phản lĩnh vực...”

“Cách làm này rốt cuộc chỉ khiến cho năm luồng năng lượng vì phải kiềm chế để giữ cho nhau ổn định một cách tự động mà tiêu hao thất thoát dần từng

chút một.”

“Còn ngươi.”

Hắn chỉ tay vào Linh, cười khinh miệt:

“Ngươi cũng chỉ là một con cờ trong kế hoạch này, một cái lõi giả tạo để ta không nhận ra thế giới này mỏng manh yếu ớt tới mức nào, chỉ nhấn vào công kích ngươi. Thế giới phản linh vực này, với ngươi, chẳng có quan hệ gì cả. Thậm chí chính bản thân ngươi, cũng không thể điều khiển được cơ thể mình, cái thực sự đánh với ta, chỉ là bộ giáp tứ linh, đúng chứ !?”

Linh biến sắc, giận dữ nói:

“Ngươi nói láo, ta....”

Người đàn ông vỗ vỗ trán, chế giễu:

“Rồi rồi, ngươi là chính ngươi !! Ta hiểu, tư vị làm con rối thật không dễ chịu. Đừng lo, ngay bây giờ ta sẽ đập nát bộ giáp tứ linh, lõi ngươi ra khỏi mớ hỗn độn này, tự tay hóa kiếp cho ngươi. Ta sở hữu luân hồi chi lực, kiếp sau ngươi sẽ được làm một con ròi trắng đục, vô lo vô nghĩ !! Haha !!”

Cung Sinh Tử trên thiên đạo pháp luân sau lưng hắn rực sáng, một vòng tròn thái cực hiện lên trên nắm tay, toàn thân hắn kéo về đằng sau như một cây cung giương hết đà. Cười lạnh nói:

“Để uân tiên uy từ thanh long tiễn vẫn còn chưa thu về hết, để ta cho ngươi biết, tiên linh lực thực sự là như thế nào.”

“Nộ chấn chín thức – Cửu tiêu lôi đình chấn.”

Nắm tay đầm mạnh ra, vòng tròn thái cực xoay chuyển liên tục, từng hạt linh lực phân tách thành điện tích âm kéo dài ngoằn ngoèo, giống như một cây non trải qua năm vạn năm, cành lá phát triển chằng chịt đầm ra tứ phía.

Thức thứ nhất trong bộ chiêu thức thành danh của Tiên Đế Hạo Thiên, liền bị hắn tùy tiện đánh ra.

Điện tích mạnh mẽ ảnh hưởng từ trường của vô số hành tinh, khuấy đảo một góc thiên hà, từ trường rối loạn khiến vũ trụ hư không sinh ra một cơn bão từ tính cuồng nộ. Vòng bảo hộ của huyền vũ mở ra ngăn chặn thanh thế ban đầu, vừa kịp để Linh nhìn thấy vô số tia sét ngoằn ngoèo màu tím đang bao trùm lấy toàn cảnh trước mắt.

Thanh long giáp rực sáng, bàn tay Linh tự chuyển động, thủ đao giờ lên, phát xuống:

“Thiên đế nộ chấn, chấn hồng trần.”

Thanh Long kế thừa đế uân tiên uy của tiên đế, thức thứ hai trong nộ chấn chín thức được đánh ra với thanh thế không hề kém cạnh.

Tiên linh lực áp súc ào ạt tuôn ra như thủy triều, hình thành một vòng sóng chấn động khuếch tán chặn đứng loạt sét. Linh khí hùng hậu va chạm vào nhau nổ vụn thành hàng triệu triệu quang điểm tích lũy năng lượng hủy diệt, bất cứ quang điểm nào rơi lên một hành tinh, lập tức khiến nó phân toái nứt nẻ.

Xung kích năng lượng dữ dội khiến cho Linh lần đầu tiên bị đẩy lùi về phía sau, vừa thấy trên đầu xuất hiện áp lực cực lớn, cô hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một chỉ tay khổng lồ ấn xuống đầu mình:

“Đại Phật thủ ấn – Phật Quang Phổ Chiếu.”

“Nguyên lực !?” Vừa hét lớn thì ánh sáng trên đầu đã chiếu rọi, chỉ tay khổng lồ như thiên quân vạn mã đổ xuống, áp lực nặng nề khiến lớp bảo hộ của huyền vũ bắt đầu phát ra tiếng nứt vỡ trầm trọng.

Chu Tước kiếm sáng lên, nguyên lực phong ấn bên trong cũng phát động, một thức thành danh của Đại Phật cũng được phát ra tương tự:

“Như Lai Đạo Pháp: Kim Đỉnh Phật Đăng.”

Bùm.

Hai luồng nguyên lực cấp độ thế giới va chạm vào nhau, khiến cả hai người giao thủ đều chấn động tâm thần, từng mảnh ký ức và nhận thức cùng lúc bị đánh rung lên, ánh mắt cả hai đều thất thần vài giây.

Nguyên lực có khả năng công phá tư niệm và nhận thức, dù không thể hiện ra lực phá hoại kinh thiên gì, nhưng toàn bộ sinh vật có ý thức trong phạm vi va chạm đều chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nếu như hai người giao thủ không phải tồn tại đặc biệt, chỉ sợ lúc này chính mình là ai cũng không còn nhận thức được. Bất cứ sinh vật nào dưới giới hoàng nằm trong vùng ảnh hưởng, đều sẽ bị chấn tan thần hồn, không thể siêu sinh.

Không biết bao lâu sau, người đàn ông kia mới tỉnh lại, linh hồn hắn đã mài dũa ít nhất 65 triệu năm, dĩ nhiên tỉnh lại sớm hơn một cô gái hai mươi tuổi như

Linh.

Thấy cô vẫn chưa tỉnh lại, hắc cười lạnh, một lần nữa chuyển cung trên Thiên Đạo Pháp Luân. Cung Sinh Mệnh sáng lên rực rỡ. Cùng lúc đó quanh người hắc xuất hiện tầng tầng ma khí, bao bọc khắp người biến hắc thành một quả cầu khí vụ khổng lồ, nhanh chóng tiếp cận Linh.

“Ma tộc đại pháp – Thiên Ma giải thể.”

Nhân cơ hội Linh còn đang bị nguyên lực ảnh hưởng tâm hồn, hắc muốn một lần kết thúc cho xong. Nhưng cùng lúc đó, huyền vũ thủ trên tay cũng sáng lên, giải phóng ma khí phong ấn bên trong nó.

Ma lực quán thấu bao bọc cơ thể Linh, hình thành một pho tượng ma thần hùng vĩ đứng đằng sau hậu thuẫn cho cô, dùng hai cánh tay vạm vỡ che chắn trước người cô gái.

“Ma tộc đại pháp – Thiên Ma Phụ Thể.”

Chính là chiêu thức mà Vương Tử Trục đã sử dụng khi đấu với Shaorin, ở trạng thái này, hắc thậm chí còn không cần làm gì, Shaorin chỉ tiếp cận chém hắc một cái đã bị phản chấn khiến nội tạng tổn thương suýt mất mạng. Là chiêu thức toàn diện, công thủ kết hợp, cho người sử dụng có sức mạnh của giới hoàng ma giới.

Đại chiêu xuất ra cũng là lúc Thiên Ma Giải Thể của người đàn ông kia tiếp cận Linh, quả cầu hắc vụ chợt co rút rồi nổ tung ra như một quả bom tối.

Thiên Ma Giải Thể khiến tế bào của người sử dụng có thể triệu tập năng lượng trong từng phiến không gian xung quanh, sau đó nén lại một lần trước khi bùng phát. Là chiêu thức tự bạo mạnh nhất Lục Đạo.

Nếu Thiên Ma không tước đoạt được sinh mạng pháp tắc từ tay phật tổ, chỉ cần một tế bào còn sót lại cũng không chết, năm đó cũng không dám sáng tạo ra chiêu này.

Hai tuyệt kỹ của Thiên Ma va chạm khiến không gian tối tăm, vạn vật chìm vào đêm tối, toàn bộ vật chất, năng lượng và ánh sáng xung quanh đều bị màn đêm bá đạo nuốt gọn.

Dư chấn vụ đụng độ lan rộng ra, cuối cùng khiến cho toàn vũ trụ xáo trộn mất ổn định, từng hệ sao âm ỉ sụp đổ.

Ở bên ngoài, Lục Vân Tiên và King chỉ nhìn thấy quả cầu màu đen này đột ngột rạn nứt rồi vỡ tan ra thành trăm nghìn mảnh.

Và hai bóng người toàn thân bốc khói bắn vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hỗn độn tù lung

Từ quả cầu màu đen nứt vỡ, hai bóng người bay ra như đạn pháo, cày thành một đường dài thẳng tắp trên mặt đất, cát bụi mù mịt.

Lục Vân Tiên và King nhìn nhau, sau đó tách ra hai hướng, đuổi theo hai bóng người kia.

...

Người đàn ông này bẻ lại căn cổ đã bị đánh gãy của mình, thở ra một hơi đầy khói bụi, lắc lắc đầu mấy cái khiến khớp xương kêu răng rắc. Hắc nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào một vách núi nứt vỡ, ánh mắt màu vàng kim gườm gườm nhìn bóng người màu trắng đang bay đến.

“King của Trường sinh đảo !?”

Ở phía bên kia, King cũng đã nhận ra hắc, đôi mắt vàng đặc trưng chớp động, giống như chớp lóe, quét qua toàn thân đối phương.

“Alucard.”

Người đàn ông kia cười cười:

“Lâu lắm không gặp, đã bao nhiêu năm rồi ấy nhỉ !? Một ngàn...”

Vù...

Uỳnh.

Một cây gậy màu trắng phá không bay đến, giáng thẳng vào đầu Alucard, vách núi phía sau lưng bị dư lực bộc phá chấn tan tành. Khói bụi tan đi, thân ảnh Alucard hiện ra, bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cán gậy, đỉnh gậy chỉ còn cách đầu hắn vài cm.

“Tệ quá, chào hỏi người tạo ra người thế này đấy hả !?”

Đáp lại hắn là một bầu trời rực sáng, Alucard ngẩng đầu nhìn, vô số cây gậy trắng tinh mang theo ánh sáng hủy diệt như sao băng đánh xuống.

Bùm bùm bùm...

Cả một vùng bình nguyên vô vụn, xuyên qua làn khói bụi, King đã áp sát Alucard từ lúc nào, cả người hạ thấp trọng tâm, đặt tay lên ngực hắn. Alucard vội vàng lùi lại.

Bùm

Một chương cách không đánh đánh tới chấn bay Alucard đi, khiến hắn lao đảo, chưa kịp định thần thì trước mặt đã có một bàn chân quét tới.

Bốp...

Crac... crac....

Một cước không lưu tình, đá vẹo đầu hắn sang một bên. Đồng thời đá văng hắn đi vài trăm mét, cày xới cả một vùng hỗn độn.

Alucard bò dậy từ đồng cỏ nát, tiếp tục đưa tay lên bề mặt cổ, ho ra khụ khụ mấy tiếng, chặt vật đứng lên. Nhìn qua một lượt, hắn đã bị kẹp giữa hai giới hoàng nhân giới và ma giới.

Ở bên kia, Lục Vân Tiên đang bế Linh trên tay, cười cười như có như không nhìn hắn.

“Tuy nói năm đó ta đánh bại tam đại ma thần, mới giành được ma giới. Nhưng thực ra Thiên Ma tiền bối không hề có ý đấu với ta, người thì chạy tới nhân giới, chừng ngại chỉ có Orochi đã mất giới hoàng vị. Đây chắc là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nhỉ!? Chân tổ huyết tộc, phản đồ của quang đức tộc, giám sát viên của Lục Đạo, Alucard đại nhân.”

Lục Vân Tiên thông thả nói, ve ve cằm, có vẻ không khẳng định.

“À, có lẽ nên gọi người là Judas mới đúng chứ nhỉ.”

“Mà, chắc cũng là tên giả thôi, sao chẳng được.”

Alucard chẳng để ý đến giọng nói châm biếm của hắn, chỉ buồn bực than thở:

“Vẫn biết động tĩnh lớn như vậy sẽ không tránh khỏi các người.”

“Đó là đương nhiên, ma giới là nhà ta mà.” Lục Vân Tiên cười đáp.

“Ta đã sớm biết người ở đây, chẳng qua ma giới luôn đóng kín và được hắc ám khùng thương che phủ. Trong lục đạo này, người trốn đi đâu được.” King lạnh lùng nói.

Alucard cười lạnh, nhún vai nói:

“Tìm được ta rồi thì các người định làm gì. Không giống con bé ngu ngốc kia, các người đều mang trên lưng một đại thế giới, dám tùy ý vọng động sao !?”

Lục Vân Tiên đột nhiên nói với giọng chế nhạo:

“Ngu ngốc, căn bản là đã động rồi.”

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Hai cánh tay của Alucard đột nhiên xoi xuống, ngay khi động tác nhún vai còn chưa hoàn thành, máu huyết hóa thành khói mù bao quanh lấy vết thương, giảm đi thiệt hại cho cơ thể, thế nhưng hắn vẫn bị bắt ngờ, khiến cho phải rên lên một tiếng.

“Người... hừ không sát.”

Lục Vân Tiên nháy mắt:

“Chính xác, giờ là chân nhé.”

Alucard hốt hoảng, vội vàng nhảy lên muốn tránh né, nhưng lại phát hiện khớp đầu gối của mình đã lìa ra từ lúc nào, toàn thân bay lên, nhưng hai chân đã

ở lại.

Ngoại trừ Thiên Hậu với khả năng đảo ngược nhân quả tạo thành lớp phòng thủ tuyệt đối, Trong lục đạo, chưa có ai né tránh được Hư Không Sát của Lục Vân Tiên. Đây là tuyệt kỹ thành danh của hắn sau khi nhập đạo Không gian.

Alucard còn chưa hết kinh ngạc, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, hai chân đã lìa ra rồi. Theo sau đó, cơ thể đang lơ lửng của hắn bị một bàn tay thô bạo chụp lấy. Cản cổ bị bóp chặt, nhấc lên.

“Không cần phải phí sức hồi phục. Ta nhập đạo hủy diệt. Có thể phá hư căn nguyên sinh mệnh của ngươi, khiến tế bào tiêu biến mãi mãi.” Bên tai vang lên giọng nói lạnh nhạt đều đều của King. Alucard sầm nảo vô cùng. Bị ba giới hoàng vây sát, căn bản là tao ngộ tuyệt cảnh giống như Long Thần năm đó rồi.

Không giống như Linh mọn ngoại lực dễ nghiền áp, Lục Vân Tiên và King là giới hoàng hàng thật giá thật, chỉ một người thôi đã khó đối phó vô cùng, hai người cùng lên, cho dù hắn có là giám sát viên cũng không thể chịu nổi.

“Kuuu... Các người... có giết ta... cũng chẳng ích gì... ký ức của ta sau khi chết không trở về với chân lý... bọn ta tồn tại còn xa xưa hơn cả kho dữ liệu của nó... Đừng hòng tìm được thông tin gì hữu ích.”

Hắn cười gằn, ánh mắt điên cuồng:

“Hơn nữa, căn bản là các người không giết được ta.”

“Thiên đạo pháp luân.”

Vù vù vù... ..

Sau lưng Alucard lại hiện lên vòng tròn thiên đạo, cùng không gian sáng lên, lập tức không gian xung quanh bốn người đồng thời vỡ vụn. King và Lục Vân Tiên đều mất chỗ đứng, chơi vơi trong hư không.

“Ngươi dám dùng thứ này ở thế giới thực !?” King ngạc nhiên nói.

“Vô nghĩa, so với tính mạng của ta, phá hủy hệ thống thiên đạo đã là gì !? Cùng lắm thì xây lại một lục đạo mới.”

Lục Vân Tiên nghiêng răng nói:

“Phá hủy công sức của bọn họ, đồng bọn cũng sẽ không tha cho ngươi.”

Alucard khinh thường nói:

“Vô nghĩa, ông đây vốn sở hữu lĩnh vực phản bội. Phản thì phản thôi, năm đó Izanami cũng đã từng làm qua rồi, có gì ghê gớm chứ.”

King cất lời hắn:

“Cho dù làm vậy, ta vẫn sẽ giết ngươi thôi.”

Alucard cười khà khà:

“Con rối ngàn năm, từ khi nào ngươi lại trở nên do dự thế này rồi !? Sao vậy !? Có cảm xúc rồi à !? Nếu như là ngươi lúc trước, chần chẫn không nói hai lời, lập tức bóp chết ta ngay khi tóm được mới phải. Bây giờ thì quá trễ rồi.”

Sau lưng hắn, cung âm dương lập tức sáng lên.

“Muốn giết ta, cũng phải tìm được ta trong hỗn độn này mới được.”

Thân ảnh Alucard mờ dần rồi biến mất. King nhíu mày, siết chặt nắm tay lại, thì chỉ bắt được một khoảng không mờ mờ.

Lục Vân Tiên cau mày nói:

“Âm Dương chủ huyền tượng. Nghịch chuyển hư thực. Dùng thật hay.”

Sau đó nhìn ra không gian hỗn độn xung quanh:

“Giờ thì chúng ta kẹt rồi.”

Không gian hỗn độn, không nằm trong lục đạo, không nằm trong ba ngàn thế giới, là số 0 trên trục tọa độ, là giao điểm giữa tất cả các thế giới song song. Bước một bước chân, có thể xuất hiện ở bất cứ thế giới nào. Thời gian, không gian, thế giới quan đều chỉ là khái niệm đại khái, ở đây chỉ tồn tại hỗn độn.

Đây chính là nhà tù cổ xưa nhất, là biên ải lưu đày xa xôi nhất, khiến bất cứ ai cũng chìm vào tuyệt vọng vô tận.

King liếc nhìn hần nói:

“Anh nhập đạo không gian cơ mà !?”

Lục Vân Tiên cười khò:

“Đúng là có thể dò tìm để trở về, nhưng số lượng quá nhiều, cho dù mỗi giây tôi duyệt được một tỷ thế giới song song đi nữa, cần ít nhất 300 năm mới có thể trở lại. Đến lúc đó, Lục Đạo đã sớm kết thúc rồi.”

Ánh mắt màu vàng của King có hơi âm ảm. Chỗ này đã đoạn tuyệt với Lục Đạo, căn bản không thể truy cập tới kho dữ liệu của chân lý. Hần thở ra một hơi nói:

“Chân lý vẫn còn khả năng tính toán và khả năng cường hóa cơ thể. Tôi có thể giúp.”

“Sau đó để cậu thao túng đầu óc tôi à !? Nằm mơ đi.”

“Vậy anh còn cách nào khác !?”

“Từ từ rồi nghĩ.”

“Anh căn bản là không nghĩ ra.”

“Vậy cậu nghĩ đi, dùng khả năng cường hóa trí tuệ của chân lý ấy.”

“Thông tin không đủ, làm sao tính được.”

“Vậy cứ từ từ mà nghĩ.”

“Anh không muốn trở về !? Đang suy nghĩ mang cô ấy đến thế giới khác, sống tiêu điều tự tại đúng không !?”

“Đừng đánh đồng tôi với cậu, tôi còn rất nhiều bạn bè ở Lục Đạo đấy.”

“Vậy còn chờ gì nữa !? Tôi mở cổng chân lý trên đầu anh rồi đấy, chấp nhận kết nối đi.”

“Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì, muốn đi vào đầu tôi ấy hả !? Có gì mới mẻ hơn không !?”

“Anh luôn thiếu quyết đoán như vậy.”

“Còn cậu luôn tính toán quá nhiều như vậy.”

“Chúng ta căn bản đang đi vào ngõ cụt.”

“Nếu như tính cách của cậu tốt lên một chút, mọi chuyện đã không như thế này.”

“Anh đang nói đến cái gì !?”

“Mọi thứ, ngay từ đầu.”

“Đây căn bản không phải giao tiếp, anh đang tức giận, chỉ muốn phát tiết thôi đúng không !?”

“Không sai, tôi nhìn cậu đủ rồi. Ta đoán...”

“Dừng lại.”

Tiếng hét vang vọng cõi hỗn độn, dùng cây gậy đang giáng xuống đầu Lục Vân Tiên lại, cũng dùng luôn lưỡi đao vô hình đang kẻ cổ King.

Linh tinh lại rời khỏi lòng Lục Vân Tiên ray ray trán.

“Tại sao hai người lúc nào cũng vậy hả !?”

“Là do cậu ta.”

“Là do anh ta.”

“Dừng hết. Hai tên ngốc này.”

Bốp bốp.

Quyền đánh hai giới hoàng, trong Lục Đạo, cũng chỉ có cô gái này dám làm vậy thôi.

Cây gậy trên đầu Lục Vân Tiên thu lại, lưỡi đao kẻ cổ King cũng biến mất. Hai người xoa xoa vết đánh trên đầu, nhìn nhau không nói gì, ánh mắt vẫn còn lóe điện.

Linh nhìn cả hai, mệt mỏi nói:

“Tôi nghe hết rồi. Chuyện này là lỗi của tôi, xin lỗi cả hai người. Tôi đã quá tự tiện.”

King lắc đầu đáp:

“Sớm muộn cũng xảy ra thôi. Nhờ có cậu suy giảm chiến lực của Thiên Đạo Pháp Luân, Alucard mới dễ bị tóm như vậy.”

Lục Vân Tiên cũng nói:

“Không sai, A tỳ ngục chỉ là nơi tra tấn khiến người khác thống khổ, ta sớm muộn cũng hủy nó, nhưng còn cố kỵ nhiều thứ vì thân phận ma chủ này. Nàng làm rất tốt.”

Linh nói với về bất lực:

“Cho dù tôi làm gì, hai người cũng đều không trách đúng không !?”

Không có tiếng đáp, Linh thừa biết, cái bao dung của hai người này chẳng phải dành cho cô. Thế nhưng cũng chẳng thể nào khác được. Cô hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, sau đó nói:

“Hai người có thể kết nối. Dùng chân lý thông qua tôi làm trung gian. Mượn khả năng tính toán của nó giúp Lục Vân Tiên tăng tốc xử lý quá trình đọc duyệt không gian, tốc độ chắc sẽ tăng ít nhất trăm lần. Khoảng ba năm thôi, chúng ta sẽ trở về được...”

Cô im lặng liếc nhìn ai gã thanh niên, một đen một trắng, tương sinh tương khắc này:

“Tôi ở giữa, hai người có đủ lòng tin rồi chứ !?”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thế giới không có bọn họ

Nếu như nói mỗi vị diện là một trang sách, thì mỗi đại thế giới là một phần của trang sách đó. Có thể chúng thuộc nhiều vũ trụ khác nhau, nhưng quy chiếu từ một góc nhìn không lồ, các đại thế giới như Thánh Vực, Cõi Niết Bàn, Tu Chân Giới, Địa Ngục ma giới, hay Nhân Giới, đều nằm trong một trang sách gọi là Lục Đạo.

Ngoài trang sách Lục Đạo này, vẫn còn vô số trang sách khác, nằm trên một quyển sách không có giới hạn về độ dày. Bước chân ra khỏi Lục Đạo, chúng ta không thể biết được đâu là nơi kế tiếp sẽ đặt chân đến, hay làm thế nào để trở về. Số lượng những trang sách vị diện luôn luôn tăng lên mỗi khi có một cá thể nằm trong trang sách khác đưa ra một quyết định gì đó, khiến tương lai của thế giới rẽ nhánh, khai sinh một vị diện đối ngược với quyết định vừa được đưa ra.

Thế nhưng có một nơi, là tồn tại nguyên thủy. Là vùng nguyên bản tuyệt đối, đi thông với tất cả những vị diện song song với nhau, kết nối tất cả những trang sách vị diện vào làm một. Đó là vùng hỗn độn, hay còn gọi là phần gáy của cuốn sách vị diện. Nơi tất cả giao hòa và được khai sinh.

Đây là vùng đất kỳ diệu, cội nguồn của tất cả. Bất cứ chấn động nào, dù nhỏ nhất sinh ra ở đây, cũng có thể hủy diệt vô số vị diện khác.

Mỗi bước chân ở vùng đất này, đều có thể dẫn dắt người đi tới một vị diện bất kỳ, nắm giữ vô số kỳ ngộ, cũng dẫn lối tới vô số hiểm địa tuyệt vọng.

“Cũng tức là, nếu ở đặt chân tới vùng đất này, tuy là may mắn tới không tưởng hay là bất hạnh tới cùng cực, chỉ cần không muốn mất tích ở một vị diện vô danh nào đó, chúng ta không được bước hụt một bước nào cả.”

Lục Vân Tiên ngồi khoanh chân, kiên nhẫn giải thích cho Linh về hoàn cảnh của bọn họ.

King gật đầu tiếp lời:

“Thường thì các thế giới song song không thể nào trao đổi bất cứ dạng vật chất gì. Nếu không đã không gọi là thế giới song song. Chúng ta có thể xé rách không gian, đi tới Thần giới hay Tiên Giới, đó chỉ là bút phá khoảng cách, khiến cho hai phần của trang giấy vị diện gấp lại rồi đi qua mà thôi. Nếu không

nằm cùng trên một vị diện, muốn trở về, gần như là không thể.”

Linh ngồi khom người ôm gối, đôi má phồng lên:

“Nói nhiều như vậy, rốt cuộc vẫn phải trở về đấy thôi.”

Lục Vân Tiên vuốt vuốt sống mũi:

“Là muốn nói cho nàng biết, để trở về vô cùng khó khăn. Bởi vì thiên đạo pháp luân đánh thẳng chúng ta tới điểm khởi nguyên này, bất cứ sai sót nào cũng sẽ khiến chúng ta đi nhầm tới một vị diện khác, và không cách nào quay trở lại được nữa. Cơ hội chỉ có một lần...”

King ngắt lời hẳn:

“Ý anh ta là: Dù cậu có muốn làm trung gian, cũng luôn phải tập trung cao độ, không thể buông lỏng một khắc nào trong ba năm. Đối với người bình thường như cậu, đây là một loại tra tấn cực ác độc với tinh thần, không cần thận có thể sẽ trở thành ngớ ngẩn đó...”

Linh bực mình nói:

“Nếu như hai người có thể hợp tác, thì tôi có cần khổ như vậy không !?”

Hai gã kia cùng nhìn nhau, rồi cùng nhìn lên trời, ăn ý bỏ qua câu này.

...

Sau ngày hôm đó, trên chiến trường Lục Đạo, không còn xuất hiện bất cứ nhân vật cấp độ giới hoàng nào nữa. Mất đi thứ sức mạnh cá nhân áp đảo tuyệt đối như giới hoàng, chiến tranh lại trở về thời kỳ quân đội nguyên thủy. Bỏ đi sự răn đe và bảo vệ của vua thế giới, mọi thứ trở nên hung ác hơn, tàn bạo hơn. Cấp độ phá hoại cũng tăng lên chóng mặt, không còn cái van an toàn nào cho Lục Đạo nữa.

Sự biến mất của King khiến nhiều người trên trái đất hí hửng, cũng nhiều kẻ khiếp vía, chẳng hạn như những thiên sứ đang chờ phẫu thuật cho thánh nữ Monica này.

Từ ngoài cửa bước vào, Bạch thư ký nghe thấy tiếng đồ vật vỡ vụn, cùng một giọng nam ồm ồm hẳn hoi:

“Chết tiệt, đã một tháng rồi, chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa. Thánh nữ sắp không xong rồi.”

“Uriel, kềm chế lại, chúng ta vẫn đang ở trên địa phận trường sinh đảo đấy !?”

“Ta mặc kệ trường sinh đảo, dù sao chúng ta cũng chẳng còn gì để mất. Quang dực tộc đời này nếu không có thánh nữ thì không thể phục hưng. Chúng ta sống còn chút ý nghĩa nào không !?”

“...”

Đại khái là trước khi rời đi, King có hứa sẽ làm phẫu thuật cho thánh nữ Monica của giáo đình với của tim lấy được từ Apollo, thế nhưng chán động bát ngờ ở ngục A tỳ đã thay đổi mọi chuyện, King không có cách nào trở về, thành ra mọi lời hứa đều được bỏ lửng.

Hắn là người ban ơn, dĩ nhiên không vội. Thế nhưng vết thương của Monica không đợi được, dù dùng công nghệ tối tân kết hợp với ma thuật trị liệu trên Trường Sinh Đảo, tình trạng của cô ta ngày càng xấu đi.

Dù sao người gây ra sát thương cũng là một trong mười hai chủ thần đứng đầu đỉnh Olympus của Nam thần tộc. Mũi tên của Artemis mang theo thần lực tinh khiết, xuyên qua mọi loại phòng ngự, liên tục âm thầm phá hoại thể trạng quả tim của đối phương. Có thể nói, một khi trúng tên của vị nữ thần săn bắn này, trái tim đã bị nguyên rủa là phải chết, không cách nào cứu được. Trừ khi vứt bỏ trái tim cũ, thay vào một cái mới.

Nhưng với thực lực mạnh mẽ của Monica, một trái tim bình thường căn bản không thể chịu tải lực lượng như vậy, nó cần một trái tim cấp độ cận giới hoàng trở lên, hơn nữa, của thần tộc lại càng thích hợp.

Dù sao Quang Dực tộc gốc vốn là từ thần giới chạy xuống trái đất đấy.

Nay mọi điều kiện cứu người đều đã có đủ, chỉ duy người có thể cứu người lại biến mất, các thiên sứ dĩ nhiên là nóng nảy vội vã.

Bởi vì King đột ngột biến mất, những thứ bàn giao lại được không nhiều, cao tầng trường Sinh Đảo, nhất là ba vị nữ hoàng còn chưa hồi phục sau khi bị rút sạch sức mạnh đều bận muốn mù mắt, nhất thời không quản được nhiều thứ như vậy, thành ra ca phẫu thuật này cứ như vậy mà để án treo.

Các thiên sứ cũng đã chạy quanh trái đất để tìm chuyên gia giải quyết, thế nhưng muốn cắt đứt da thịt của một cường giả cận giới hoàng, cần những dụng cụ tiên tiến vô cùng mà chỉ Trường Sinh Đảo mới có, hơn nữa dù có thể xoay sở mượn được bộ dụng cụ phẫu thuật này, cũng chẳng có ai dám sử dụng.

Đùa sao, muốn phẫu thuật tim cho thánh nữ, tức là phải nhìn thấy ngực cô ta. Cái này nghe sơ cũng thấy u ám rồi. Xong việc người ta tiện mồm bảo mình tiết độ, khinh nhờn thánh nữ nhà họ, cái mạng nhỏ còn giữ được không !? Chẳng ai muốn mạo hiểm như vậy cả.

Người duy nhất không sợ thánh nữ, không sợ Vatican, lại có xác xuất thành công cao nhất chỉ có King của Trường Sinh Đảo. Tiếc là lời hứa của vị vua này không đáng giá ngàn vàng chút nào, vừa mới nói xong đã quang tím chạy biến đi đâu rồi. Trên thực tế, thanh danh và chữ tín của King cũng không thực sự tốt lắm. Mới mấy chục năm trước đây thôi, vì để bảo vệ trái đất, hắn đã sửa chữa thông đạo từ thần giới đến trái đất thành ma giới, kết quả là đại quân thần tộc ù ù cạc cạc đổ bộ lên ma tộc, khiến ma giới vì vài hiểu lầm có tính trước mà trở lên gà bay chó chạy. Sau cùng ma chủ Lục Vân Tiên phải tự thân hóa thành tảng băng để cứng hóa vách thế giới, chặn đứng toàn bộ đại quân thần tộc, bản thân cũng bị phong ấn hơn ba mươi năm. Nên nhớ lúc đó, Lục Vân Tiên còn là chiến hữu của hắn trong cuộc chiến kháng thần.

Tuy hành động này cứu trái đất một bàn đẹp mắt, thế nhưng danh tiếng lật lọng của King cũng theo đó tỏa khắp lục đạo. Thanh danh của hắn... à, hắn làm gì có thanh danh. King của Trường Sinh Đảo, được bầu chọn là giới hoàng mất tư cách nhất trong tất cả các giới hoàng hiện tại. Vị trí...

Xếp thứ bét.

...

Bạch Cửu Vĩ cảm thấy đau đầu, giống như một bà mẹ trẻ phiền muộn vì đàn con nghịch ngợm. Lúc người đó còn ở đây, không có cảm giác mọi chuyện phức tạp rối rắm đến như vậy. Trước khi hắn ở về Trường Sinh Đảo, mọi thứ dưới sự điều hành của Stellar vẫn vô cùng tốt. Nhưng từ khi hắn nắm quyền trở lại, chỉ vồn vện mấy năm, mọi người đều đã quen với việc dựa dẫm vào hắn, kết quả là thế này đây.

Cửa tự động bật mở, Bạch Cửu Vĩ chỉnh lại nụ cười quyến rũ trên mặt, nói với ba vị thiên sứ đang hăm hăm ở trong.

“À, chuyện phẫu thuật, tôi có thể làm được đấy.”

Ba đại thiên sứ giật dử rít lên:

“Ngươi là cái thá gì, có biết việc này phức tạp đến thế nào không!? Mau gọi King của các người trở về cho ta. Cỗ ngươi thì làm được gì!?”

“Tôi có thể làm những gì ấy hả!?”

Bạch Cửu Vĩ đảo mắt, không biết nghĩ cái gì mà cười cười rũ rượi.

“Haha, xin lỗi, có chút khôì hài.”

“Nói tóm lại, chuyện đó xin cứ giao cho tôi đi.”

...

“Ngươi còn tới đây làm gì!?” Lilith Ren phòng miệng lên, ánh mắt gườm gườm với vẻ bất mãn.

Nhưng thực ra nhìn vẫn rất đáng yêu.

Hoài Nam vuốt mồ hôi, ngại ngần nói:

“Ày chà, tôi có đem cân đường hộp sữa...”

“Không cần.” Lilith Ren gằn gừ nói.

“Ta nhớ ngươi rồi. Mặc dù năng lực còn khá lâu nữa mới hồi phục lại, đợi xong vụ phẫu thuật chỉnh hình này, chúng ta lại luận bàn tiếp nhé.”

“Bà cô của tôi ời, không phải tôi chạy đến đây xin lỗi rồi hay sao!? Cái đó chỉ là tai nạn, tai nạn thôi mà.”

Hoài Nam lệ rơi đầy mặt.

Lilith Ren cười cười không chút hảo ý:

“Đừng khiêm tốn thế, anh là con người đầu tiên đâm được vào mặt tôi đấy nhé. Tự hào lên, tự tin lên, chuẩn bị mua bảo hiểm thân thể đi.”

Hoài Nam khóc không ra nước mắt:

“Zoi ạ, rốt cuộc làm thế nào cô mới bỏ qua vụ đó đây chứ.”

Lilith Ren bĩu môi, chìa tay ra.

“Cái gì!?” Hoài Nam ngớ ngẩn hỏi.

“Đưa tiền đây chứ sao!? Chi phí phẫu thuật, khâu môi và chỉnh mũi, đắt lắm đấy nhé.”

“Cô đùa à!? Cô làm gì thiếu tiền!?” Hoài Nam gầy nẩy lên nói.

“Thiếu hay không là một chuyện, thế nhưng chả lẽ ăn thiệt thòi không được bồi thường à !?”

“Cái đó là luận bàn công bằng mà.” Hoài Nam tặc lưỡi nói.

“Ồ...” Lilith Ren cười lạnh.

“Cô cười cái gì !?” Hoài Nam ớn lạnh.

“Vậy thì chuẩn bị đi, chúng ta sẽ còn luận bàn công bằng nhiều lắm đấy.”

“Khoan, đầu hàng, tôi trả. Cô muốn bao nhiêu !?”

“Toàn bộ tài sản của anh.” Lilith Ren nhướn mày nói.

Thấy Hoài Nam chết lặng tất tiếng, Lilith Ren tiếp tục nói:

“Tiền mất rồi có thể kiếm lại, chứ xương gãy rồi có nối lại cũng thành dị tật đó à...”

...

Trung Thành đứng trước cửa phòng bệnh của Shaorin, chần chừ không biết có nên gõ cửa hay không, đột nhiên thấy bóng người quen thuộc chạy qua.

Trung Tá Hoài Nam bụng mặt chạy trên hành lang, khóc nức nở như thiếu nữ thất tình.

Nước mắt bay bay khiến cả hành lang thêm một tầng lung linh.

Trung Thành cảm thấy kinh dị, toàn thân nổi da gà, lập tức mở cửa bước vào, không cần gõ cửa.

Đề gã này bắt gặp lúc nào cũng có một tá phiền phức, lần trước cả bọn bị Lilith Ren bán hành cho hấn còn chưa hết ảm ức.

Vừa đóng lại cửa, hồi hộp muốn quay đầu lại, thì có một con dao gọt hoa quả cắm lên cánh cửa hộp kim cực dày kia. Trung Thành cứng người, mồ hôi lạnh tuôn như suối. Sau lưng vẫn là âm thanh dịu dàng quen thuộc của Shaorin.

“Đừng quay lại, tôi đang thay đồ.”

Dù vẫn nhỏ nhẹ, giống như tiếng nước chảy hiền hòa êm dịu, thế nhưng sao trực giác của mình lại cảm thấy có sát khí ẩn hiện !?

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khoảng lặng yên bình

Đây là lần thứ hai Trung Thành tới phòng khám này, mọi thứ vẫn trầm lắng như về vốn có của nó. Chỉ là chủ nhân, cũng như người bệnh duy nhất trong căn phòng có vẻ đã thêm phần nào sức sống hơn. Khuôn mặt thanh tú của mỹ nhân phương đông cổ điển thoáng hồng hào, khóe miệng nở một nụ cười như có như không.

Và quan trọng nhất là đôi mắt cô ta không còn nhắm nghiền như thường lệ nữa. Dù có hơi ảm đạm, nhưng đến bây giờ Trung Thành mới dám quả quyết, cô gái này không hề bị mù.

Ráng quên đi đây là người suốt chút nữa đã dùng con dao gọt hoa quả cắm vào đầu mình. Trung Thành ngồi xuống đối diện cô ta, gật đầu coi như chào hỏi. Khuôn mặt hấn vốn lắm lý, ngoại trừ vẻ cau có ra cũng không thể hiện cảm xúc gì nhiều.

“Xin hãy cho tôi biết chuyện gì xảy ra.”

Hấn cúi đầu, chống hai tay lên đầu gối, ánh mắt khẽ nheo lại.

Shaorin vung tay, một con gió xuất hiện quấn lấy con dao gọt hoa quả vẫn cắm trên cánh cửa, khiến nó xoay vòng vòng trên không rồi chuẩn xác rơi xuống lòng bàn tay cô. Lấy ra một quả lê bên cạnh, cô vừa thông thả gọt, vừa hỏi:

“Chuyện gì là chuyện gì !?”

Độ đáng điềm nhiên như không.

Trung Thành hạ giọng:

“Hồi ở thực nghiệm đảo, tôi đã biết tứ thần khí rất quan trọng với các Queen của Trường Sinh Đảo. Ngày hôm qua tôi cũng thấy rồi, thần khí của các cô bị cường chế cướp mất. Cái này... không liên quan đến em gái tôi chứ !?”

“Liên quan gì đến em gái anh được !?” Shaorin vẫn chẳng nhìn hắn, đôi tay trắng muốt thon thả đều đặn xoay quả lê, vỏ của nó được cắt thành một hàng dài, thẳng tắp.

“Tuy không biết là chuyện gì đã xảy ra...” Trung Thành nghĩ nghĩ.

“...Nhưng tôi cảm nhận được.”

Shaorin mỉm cười, đưa một miếng lên cho hắn. Trung Thành lắc đầu từ chối.

“Tôi đã mất công gọt rồi đấy.” Cô nói với giọng nhẹ nhàng.

Trung Thành nhú nhú mồm, cuối cùng cũng tiếp lấy, đưa lên miệng cắn thử. Một vị thanh mát từ đầu lưỡi lan tỏa, nhanh chóng khiến toàn thân hắn phần chấn. Chỉ là, cảm giác này... có hơi quen thuộc.

“Vị này...”

“Ừ, từ thực nghiệm đảo đấy.”

“Thứ hoa quả mọc lên từ tinh hoa huyết nhục của những người chết trên đảo !?”

“Nghĩ nhiều như vậy...” Shaorin đặt con dao và phần còn lại của quả dưa sang một bên.

“Ăn không ngon đâu.”

“Ý cô là có nhiều chuyện không biết sẽ tốt hơn.”

“Anh không làm được gì cho em gái của mình đâu. Khoảng cách quá xa vời.”

Trung Thành trầm mặc.

...

Tất cả thế lực ở ba tầng trời đầu tiên đã theo trận đột kích của Phi Kiếm mà bị quét sạch. Dàn chiến hạm căn cứ của nhân loại coi như đã ổn định ở phía bên này chiến tuyến. Ở phía nhân giới, Nam thần tộc sau cú móc lõp thất bại thảm thương chắc chắn một thời gian dài tới cũng sẽ không có hành động gì nhiều. Dù sao Thần giới còn chia Nam, Bắc. Các bộ tộc lớn của bọn họ cũng không phải hòa thuận gì cho lắm.

Quãng thời gian này của nhân loại ở tiên giới trôi qua rất dễ chịu. Người ở những tầng trời kế tiếp vẫn án binh bất động. Mang bộ dáng người không phạm ta, ta cũng không phạm người.

Thời bình thì thương phú phát triển. Câu này ở thế giới nào cũng không sai.

Chiến tranh qua đi, tiên nhân lại là loại người lạnh nhạt với sống chết. Dù sao sống quá lâu, rất nhiều chuyện có thể dễ dàng cho qua và nghĩ thông. Với lại ngoại trừ trận chiến với Thiên Môn phái là nhân loại chủ chiến, còn lại đều là do người tiên giới lao đầu húc đá tảng, thất bại toi mạng cũng đành coi như tự làm tự chịu.

Thấy nhân loại không có động tác gì lớn kế tiếp, rất nhiều tán tu không môn không phái đã bắt đầu thử rải xúc tu thăm dò, can thiệp. Cùng lúc có một lượng lớn thương phú của Liên Hiệp Quốc nhân cơ hội thông đạo ổn định tới đây vơ vét một mẻ. Hai bên rất nhanh đã đạt thành một loại ăn ý nào đó.

Dù sao tiên giới cũng là một thế giới cao cấp hơn, những loại thảo dược quý hiếm như nhân sâm trăm năm hay ngàn năm ở đây lại chẳng phải chuyện hiếm lạ gì, mang về trái đất lại là thần dược. Trái đất lại là một vùng đất thuần công nghệ và nghiên cứu. Tri thức sau 4000 năm tích lũy đã ồ ạt tràn vào tiên giới. Các loại điển tịch, sách luận, thậm chí là tiểu thuyết tràn sang bên này đột nhiên lại bán rất chạy.

Phương pháp luận, tư duy triết học, khí tượng học, thuật phong thủy đều có xuất hiện ở tiên giới với những cái tên khác nhau, nhưng đều nằm trong kho tàng của các danh môn đại phái. Tán tu không xuất thân, nhà không có điều kiện muốn tiếp xúc với tri thức khó khăn vô cùng. Sau khi biết sách và tri thức đều được nhân loại sử dụng chung, nhiều người đã muốn rút cái cằm ra đất.

Xây dựng cơ sở lưu trú cho nhân viên ngoại giao các bộ ngành, thành lập các cứ điểm mô phỏng tiểu thành thị thúc đẩy giao thương qua lại, rất nhanh, một đặc khu tiên phạm hỗn hợp đã được hình thành. Trạng cảnh náo nhiệt thậm chí có phần quái gở. Khi mà các tiên nhân mặc đạo bào cổ trang rục rịch truy cập dữ liệu trên internet. Phạm nhân dạy tiên nhân tiếng la tinh, rồi tiên nhân dạy phạm nhân cách thổ nạp, khí công, dưỡng sinh và tướng số phong thủy các loại. Thậm chí mơ hồ, có một cảm giác hài hòa đến kỳ cục.

Ngồi trong một quán cà phê trong đặc khu hỗn hợp này, Hoài Nam gác chân lên ban công, liếc nhìn Robert với Claude bên cạnh:

“Tuồng hai người về trái đất hưởng phúc rồi, thế quái nào lại chạy tới tiên giới thế !?”

Claude nâng cốc trà nhân sâm trăm năm lên, cảm giác có chút xa xỉ, tặc lưỡi nói:

“Tui thì rảnh quá nên bị ném tới đây để tiếp tục rèn luyện. Còn Anh Robert. Ừm, là để chạy nạn.”

“Chạy nạn !?” Hoài Nam hiểu kỳ, Robert thường ngày hót như khướu, cười ha hả liên tục, bộ dáng lưu manh thân thiện nay đã mất tiêu.

“Ừm, chạy nạn. Anh vừa đắc tội với thánh nữ giáo đình.”

“Chu choa, nhân vật lớn nha. Vậy chứ làm sao !? Hẳn thị dân thánh nữ nhà người ta hay mồm mép không sạch sẽ !?”

Claude cười mà như không cười:

“Số là sau trận chiến với thần tộc vừa rồi, ông nội của anh và thánh nữ đều bị thương cần phẫu thuật. Mà suất phẫu thuật chỉ có một. Ông hảo tâm nhường lại suất đó cho cô. Nên sau khi hoàn thành, người ta có qua phòng bệnh của ông nói cảm ơn. Trùng hợp lúc anh Robert cũng có ở đó.”

Hoài Nam cầm cốc lên uống, rượu tuyệt liên đặc sản của tầng trời thứ nhất, càng uống đầu óc càng tỉnh táo, mà cảm giác phê vẫn còn. Kỳ diệu vô cùng.

“Thế rồi sao !?”

“Anh Robert với ông già cãi nhau, xô qua xô lại một hồi, đúng lúc thánh nữ đi vào.”

Hoài Nam khép hờ mắt, trong lòng khê bĩu môi. Chắc là va vào con nhà người ta rồi chứ gì. Cái đám thánh điện này cũng thật nhỏ mọn. Vậy cũng tính là đắc tội.

“Sau đó anh Robert vấp ngã, với tay bám vút, rồi lột cả quần lót của thánh nữ xuống.”

Hoài Nam phun rượu đầy mặt Robert, gãi này bình tĩnh lấy khăn ra lau lau, bộ dáng phong đạm vân khinh của người trưởng thành đã kinh qua thăng trầm cuộc đời.

Nói đi cũng phải nói lại, thánh nữ vừa phẫu thuật xong nên suy yếu vô cùng, chẳng khác một cô gái bình thường. Nếu không Robert đã chẳng thể toàn mạng mà chạy tới tiên giới tạm trú.

Claude vẫn chưa kể hết:

“Chết người nhất là, lúc đó anh buột mồm nói: “Ặc, ta tưởng toàn thân cô đều trắng tinh thánh khiết như King của Trường Sinh Đảo, thế quái nào lại thích quần lót có ren màu đen à !?”“

Hoài Nam sắc súa nhìn Robert với ánh mắt sùng bái, người này đang thần nhiên dựa lưng vào ghế, đưa đôi mắt xanh thăm nhìn ánh tà dương xế chiều, bộ dáng lãng tử cùng đường, muốn quay đầu không nổi. Vô cùng tịch mịch.

...

ShenJian không biết đây là lần thứ bao nhiêu mình bị đánh bay rồi. Cả người hấn ám đầy bụi bặm, cơ bắp toàn thân đã nứt ra vì căng quá độ, máu nhuộm đỏ vật áo, tràn ra từ khóe miệng.

“Tiếp tục đi, Ren tiểu thư.”

Lilith Ren mặc một bộ đồ thể thao, nhàn nhã đứng trước mặt hấn, hai tay đút trong túi áo, nhàn chán nói:

“Vô ích thôi, cho dù ta có yếu đi rất nhiều, ngươi vẫn chẳng có cơ hội nào.”

ShenJian lắc đầu đáp:

“Cô yếu đi hay mạnh lên bao nhiêu không quan trọng. Quan trọng là tôi sẽ mạnh lên bao nhiêu. Trời sinh cô đã là cường giả, nhưng cũng vì thế khiến cô không dễ dàng gì tiến thêm bước nữa. Tôi thì khác, từ trước đến nay tôi mạnh lên mà không hề gặp bất cứ bình cảnh nào. Đối thủ của tôi sẽ quyết định tốc độ tu luyện của tôi. Mong cô giúp đỡ.”

Lilith Ren cười lạnh:

“Được lắm ShenJian, dám chế giễu ta không có tâm thái cường giả. Tốt lắm, vì phần đan đàm này, ta sẽ tiếp tục chơi với ngươi...”

Cô gằn giọng:

“Tới khi ngươi chết.”

ShenJian thở ra một ngụm cười:

“Rất vinh dự.”

...

Mặc Gia là gia tộc luyện khí trứ danh của tu chân giới. Tuy không xếp vào danh môn đại tộc, cự đầu một phương giống như Lục Đại Phái và Thiên Đình, thế nhưng gia tộc này có hàng hàng quan hệ chồng chéo, nhân tình phức tạp. Người của Mặc gia đi khắp thiên hạ, giao tình khắp nơi, người chịu ơn họ nhiều không kể xiết. Nên mặc dù chẳng có chiến lực hùng mạnh như Lục Đại Phái, thanh danh của bọn họ trên tu chân giới vẫn nổi như cồn.

Mặc Gia tinh thông cơ quan thuật. Rất nhiều kiến trúc cơ quan trên khắp tiên giới đều có ấn ký của bọn họ. Có thể nói đây là nhóm kỹ sư hàng đầu tiên giới. Các môn phái có chút tâm mắt, đều sẽ không dễ dàng gì làm méch lòng bọn họ. Dù sao tường nhà mình cũng là do người ta thiết kế ra đấy.

Thậm chí trong trận chiến ở tầng trời thứ nhất, cũng có một vài thành viên của Mặc gia. Sau khi trải qua thảm cảnh bị phạm nhân dùng những thứ pháp bảo kỳ lạ nghiền nát, bọn họ rất nhanh đã truyền thông tin và mẫu vật về tổng bộ ở tầng trời thứ mười sáu.

“VẬY đây là Thiết Khôi Lỗi của nhân giới !?”

Gia chủ Mặc Gia, Mặc Thập Cửu chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn một mẫu MS đã bị đánh tan tành, ở vùng bụng còn lấp lóe ánh sáng của một khóa kim đan.

“Vâng, trong trạng thái bình thường, thiết khôi lỗi này có thể so sánh với một Trúc cơ kỳ tu chân giả ở trạng thái đỉnh phong. Sau khi kích nổ một phần kim đan để tạo ra phản ứng giống như tự nổ giả, năng lượng đổi được là vô cùng lớn. Ở trạng thái này, thậm chí có thể khiến cao thủ Nguyên Anh kỳ trải xước. Nếu như số lượng quá mười, kết quả cũng rất khó nói.” Một đồ đệ trông coi phân xưởng kính cẩn thưa, hần nghĩ nghĩ rồi lại bổ xung: “Nguyên anh kỳ cao thủ rất có thể ăn thiệt thòi, vì ngoại trừ thiết khôi lỗi này, trên người nó còn có trang bị rất nhiều pháp bảo cổ quái.”

“Pháp bảo cổ quái !?” Mặc Thập Cửu vuốt vuốt râu, nhướn mày hỏi.

Lại có thứ mà nhân viên Mặc Gia không phân tích được cơ đấy.

Đồ đệ trông coi phân xưởng lấy ra một mẫu Railgun, đưa lên tùy tiện nhắm nhắm vào bia đá, bóp cò.

Xèo...

Không khí ma sát phát ra tiếng cháy khô khốc. Mẫu bia đá có thể chịu được một kích toàn lực của cao thủ Kim Đan Kỳ tan thành mảnh vụn.

“Uy lực này... đại khái bằng với một cao thủ Nguyên Anh trung kỳ thi triển trung cấp kiếm quyết. Bắn vào đám trúc cơ kỳ ở tầng trời thứ nhất, thật sự là có thể càn quét được một mô.”

“Tuy không bằng một cao thủ Nguyên Anh thật sự, nhưng nó thắng ở khả năng tập trung sát thương. Và tốc độ bắn... thật sự rất khó tránh né. Có thể nói dưới cảnh giới Nguyên Anh, thứ này chính là bùa đòi mạng, và chết người nhất là...”

“Hừm”

Đồ đệ kia áp ứng:

“Nó rất dễ sử dụng. Dùng thứ này, một tiểu lại cảnh giới trúc cơ như đồ đệ cũng có thể bày tính giết chết nguyên anh kỳ cao thủ, khoảng cách nghìn năm tu luyện... còn không bằng một cái bóp cò.”

Mặc Thập Cửu lắc đầu nói:

“Không nên nhìn nhận như vậy. Ngoại vật suy cho cùng cũng chỉ là ngoại vật. Phạm nhân sử dụng nó có mạnh mẽ tới đâu, cơ thể vẫn chỉ là máu thịt đơn thuần, sống được trăm năm cũng là giới rồi. Nếu cho người lựa chọn một thứ vũ khí có thể giết chết cao thủ Nguyên Anh và một công pháp giúp người dễ dàng đột phá lên Kim Đan, người sẽ chọn cái nào !?”

Đồ đệ thành thực thưa:

“Đồ đệ muốn công pháp kia.”

Mặc Thập Cửu gật đầu hài lòng nói:

“Nguyên Anh chỉ là ngưỡng cửa bắt đầu. Nếu như phạm nhân chỉ dựa vào những thứ này mà đã vọng tưởng xưng bá tiên giới. Vậy thật khiến chúng ta thất vọng. Thứ đồ chơi này...”

Ông ta cảm khẩu Railgun, tự nhắm vào đầu mình, dưới ánh mắt khiếp đảm của gã đồ đệ, cười lạnh bóp cò.

Xèo....

Bùm

Viên đạn vừa rời khỏi nòng đã gặp phải vật cản không thể phá hủy, bị chặn ngược lại bên trong nòng súng, cả khẩu súng giống như con rắn nuốt phải bom, quần quai cong queo rồi vỡ tan thành từng mảnh.

“...Chỉ là một trung phẩm pháp khí kịch cỡm mà thôi.”

Mặc Thập Cửu tiện tay quăng đi xác súng, quay đầu phát phát tay:

“Tuy nhiên nguyên lý kích nổ từng phần kim đạn khá thú vị. Nên bắt đầu nghiên cứu từ cách này.”

Ra đến cửa chốt ngoái lại nói:

“À nhân tiện, chúng ta cũng có một xưởng sản xuất Thiết Khôi Lỗi phải không nhỉ !?”

Đồ đệ nghĩ nghĩ rồi đáp:

“Ồ tầng trời thứ tư đúng là có một cái.”

“Truyền lệnh, đem toàn bộ hàng tồn kho ra ngoài, sử dụng hết đi. Cho phạm nhân biết được thế nào mới là Thiết Khôi Lỗi thực sự.”

Ông ta đi khuất, bên tai gã đồ đệ còn nghe thấy tiếng lẩm bẩm giống như là:

“Thật lãng phí thời gian.”

Đồ đệ rất muốn nói lại thôi, hẳn cảm giác nếu mình chọc vào chủ nhân Mặc Gia đang độ chán ngán, kết cục của mình sẽ rất không tốt.

Hình như gia chủ quên không hỏi xem cái pháp khí trung phẩm này rốt cuộc có bao nhiêu cái rồi nhỉ. Tiên giới cường giả vì tôn, một người địch ngàn vạn cũng không hiếm lạ. thành ra mọi người đều có thói quen bỏ qua số lượng khi nhắc đến quân địch, mà chỉ hỏi cảnh giới của người cao nhất bên đối phương.

Mà thôi, cũng chẳng quan trọng.

Một đám phạm nhân thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khoảng lặng yên bình (2)

“Có tiên nhân đề nghị gia nhập quân đội !?”

Stellar gấp lại đồng báo cáo trên tay, ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, bọn họ có thể phụ trách vai trò cò mồi địa phương. Những lão quái sống trăm năm ở tiên giới này, so với do thám được chúng ta cử đi như ShenJian, tác dụng mang lại lớn hơn nhiều.”

Ở một màn hình bên cạnh, khuôn mặt Hans thoáng có nét cười chế giễu.

“Không có vấn đề gì chứ !? Ý ta là, chúng ta đã giết rất nhiều người của bọn họ.”

Hans nhún vai:

“Vô nghĩa thôi, bọn họ chẳng quan tâm đâu.”

“Bọn họ muốn gì !?”

“Công pháp, đại khái là phương pháp tu luyện để lên level ấy. Cô không tưởng tượng được đâu, ở thế giới này, hình như không hề có khái niệm chia sẻ tri thức.”

Stellar chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, gió mang theo linh khí mát dịu tràn vào, khiến người người cảm thấy sáng khoái.

“Đó là do hoàn cảnh ở thế giới này. Linh khí không phải là vô hạn, càng nhiều người tu luyện đến cấp bậc cao, lượng linh khí bọn họ thở nạp mỗi ngày sẽ càng nhiều, nếu như toàn dân ở tiên giới đều đạt cấp bậc nguyên anh kỳ trở lên, thế giới này có thể vì vậy mà sụp đổ.”

Hans gãi gãi sống mũi, mặc dù hắn chỉ là một nhân ảnh số hóa, chẳng có cơ thể thực để cảm nhận với các giác quan, nhưng một số thói quen nói chuyện vẫn còn.

“Vậy cứ chia sẻ kiến thức để bọn họ lên cấp như vậy sẽ ổn chứ !?”

Stellar liếc nhìn hắn, cười nhạt:

“Người tiên giới cũng chỉ là người thôi. Cứ cho họ đi. Chúng ta bình đẳng. Và lại, một nhóm người nhỏ chưa đủ ảnh hưởng đến môi trường nơi đây đâu. Chúng ta lại đang thiếu nhân lực. Hơn nữa...”

Cô ta khoanh tay trước ngực, dựa lưng ra sau, thờ dãi:

“Chiến tranh mà, sẽ có rất nhiều người chết. Nhanh thôi.”

Giống như mỗi khi có nạn đói, chiến tranh và cướp đoạt cũng sẽ nổ ra. Nhiều người thiếu com ăn, chết nhiều một chút, mọi người còn sống, cùng vui vẻ.

...

“Vân Tiên biến mất rồi !?”

Phi Kiếm giữ tư thế như đang ngồi thiền, từng dòng linh lực lưu chuyển khắp cơ thể khiến làn da cô ta trong suốt, nhìn rõ xương cốt như bạch ngọc ở những phần da thịt lộ ra. Những hạt Nano machine còn tồn đọng trong cơ thể bị tổng ra ngoài từng chút một.

Vương Tử Trục đứng cách đó không xa, thân hình to lớn dựa vào bức tường, hai tay khoanh trước ngực, đầu gật gù:

“Không còn chút dấu hiệu tồn tại nào, giống như đã chết vậy.”

“Chấn động ở tầng ngục thứ mười ba, rốt cuộc là có chuyện gì !?”

Vương Tử Trục nói có vẻ không chắc chắn:

“Hình như, cả hành tinh bị một kiếm chém đôi. Nhìn qua thì rất giống tác phẩm của Nguyệt Nga. Thậm chí còn có khí tức của King, gã này lại tùy tiện chạy tới ma giới.”

“Đưa con gái giống Kiều Nguyệt Nga đó, chỉ toàn mang tới tai họa.” Phi Kiếm nghiêng răng nói với vẻ phẫn hận.

Vương Tử Trục cũng buồn bực:

“Cũng chẳng có cách nào. Vân Tiên tình nguyện cam chịu như vậy.”

Hắn nghĩ nghĩ, rồi ngập ngừng.

“Có những lúc tôi nghĩ, cậu ta vốn chẳng phải một ma chủ hợp cách.”

Phi Kiếm liếc nhìn hắn:

“Cậu ta chưa bao giờ là ma chủ hợp cách. Là chúng ta và ma tộc ép cậu ta làm.”

Vương Tử Trục gãi đầu:

“Xem ra từ đầu chúng ta đã sai rồi.”

Phi Kiếm thờ dãi:

“Bỏ đi. Thương thế của Long sắp lành hẳn rồi. Đợi một thời gian nữa. Chúng ta sẽ tự đánh lên tầng trời thứ ba mươi ba. Cứu Mộc ra ngoài.”

“Trực tiếp xé rách không gian đến đó !?”

Vương Tử Trục nhún mày hỏi.

Trực tiếp xé rách không gian nhìn có vẻ thuận tiện lắm, nhưng khi đang ổn định thông đạo mà bị người khác tập kích, rất có thể sẽ bị đánh văng đến một nơi bất định nào đó. Có còn trên Lục Đạo không cũng chẳng dám chắc.

Ở tầng trời thứ ba mươi ba, còn có cả Tiên Đế lẫn Tiên Hậu, chuyện sẽ chẳng tốt lành gì.

“Titan tộc có một giống quái thai gọi là người khổng lồ một mắt.”

“Ồ, Athena sẽ cho chúng ta mượn !?”

“Chỉ cần báo tên Vân Tiên ra là được.”

Vương Tử Trục thoáng ngạc nhiên, rồi cười cười đáp:

“Cô biết không, có nhiều lúc tôi nghĩ, thật ra phụ nữ rất hào phóng.”

...

Đình Argard. Trong cung điện của Thần Odin.

“Ngài muốn tôi ngừng tấn công vào trái đất !?” Athena ngồi trên một chiếc ghế bạch ngọc, tay vịn là hai quả cầu sáng lấp lánh, thần lực lưu chuyển bên trong không ngừng, giúp cho bất cứ thần tộc nào cũng thư giãn giống như được mát xa lưu khí thông huyết.

Ngồi trên bảo tọa, Thần Odin đẩy đẩy cái mũ chụp tam giác của mình, lộ ra bên dưới một chiếc bịt mắt màu đen và một con mắt màu vàng kim thâm thúy.

“Tạm thời thôi. Chuyện lần trước cô phá vỡ hiệp định, ta sẽ bỏ qua. Dù sao đó cũng là do năm người kia tự tiện đúng không !?”

Athena hừ lạnh không đáp.

“Xem ra cũng cố quyền lực ở Titan tộc làm vẫn không tốt lắm. Cô nhóc à, cô còn rất nhiều thứ phải học đấy.”

“Tôi trẻ hơn bọn họ rất nhiều, như vậy cũng đương nhiên thôi.” Athena chẳng để ý đáp.

“Một thời gian nữa sẽ khác.”

Thần Odin bật cười ha hả:

“Sao rồi, định làm giống như Zeus năm đó, tìm đến cửa nhà từng người đánh cho họ một trận, bắt thuận phục !?”

Athena cười nhạt:

“Nếu bọn họ không muốn nói chuyện, thì làm như vậy cũng không phải không tốt.”

Thần Odin nhìn nhìn thiếu nữ đầy ngạo khí này:

“Vậy khi nào cô tìm đến cửa nhà ta đây !?”

Athena đối mặt lại không chút nào yếu thế.

“Nếu ngài không ngại, bây giờ có thể thử một chút !?”

Thần Odin phất phất tay:

“Quên đi, nếu như cô liều mạng, cái cung điện này chắc sẽ chịu không nổi. Làm không tốt, thủ đô này cũng đi luôn. Ta vẫn là rất yêu thích cảnh vật nơi đây đây.”

Ông ta nói với giọng thoải mái, nhưng rồi lại đột nhiên trầm giọng:

“Nhưng đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo cô, tuyệt đối không được động thủ trên trái đất. Khi nào trưởng sinh đảo còn ở đó.”

Athena nhướng mày:

“Trên trường sinh đảo, rốt cuộc có thứ gì !?”

Odin chẳng hề có ý định trả lời trực tiếp:

“Một thứ tuyệt đối không được đánh thức vào lúc này.”

“Còn nhớ trong quá khứ, bốn tộc thần phải cử ra hơn một trăm vị cận giới hoàng để ổn định và giữ nó lại thần giới chứ !?”

“Sau đó bị một lần bộc phát của nó giết sạch !?” Athena lúc đó đã hôn mê, chuyện này cũng chỉ là được kể lại.

“Đó không phải là bộc phát.” Thần Odin trầm giọng:

“Chỉ là chút năng lượng dò rỉ ra thôi.”

Athena cảm thấy chán động.

...

Doanh trại phía tiền giới đã ổn định trở lại, hàng phòng thủ tuyệt đối cũng đã thiết lập xong lần nữa. Người của IMI đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết vào vấn đề này, đảm bảo nếu như có một hai vị cận giới hoàng đột kích, tình cảnh cũng sẽ không còn luống cuống như lần trước nữa.

Phía trái đất cũng đã ổn định, dù chẳng biết là do nguyên nhân gì, nhưng thông qua một kênh liên lạc nào đó, phía Thánh điện nhận được một bức thư của đồng loại ở Thần giới với thái độ hữu hảo, một khế ước đình chiến khoảng vài năm.

Phía trên có ấn ký của Thần Odin và Athena, hai người lãnh đạo đứng đầu Thần giới hiện tại. Không giống như King của Trường Sinh Đảo, bọn họ đều là người giữ chữ tín lắm. Ít nhất phía Thánh Điện đảm bảo như vậy.

Đánh một trận, hiển lộ năng lực, phía trái đất rốt cuộc cũng chẳng còn là con sâu cái kiến trong mắt người ta mà đã có khả năng tự chủ nhất định. Thánh Điện Vatican nghiêm nhiên trở thành đại sứ quán của Thần giới ở trái đất.

Phía trái đất cũng rất vui vẻ chấp nhận cái hiệp định đình chiến này, dù rằng ngửi thấy một mùi âm mưu nồng đậm, thế nhưng bọn họ bây giờ cũng rất cần thời gian để ổn định lại mọi thứ sau một trận chiến te tua. Bởi thế người từ nhân giới ồ ạt đổ sang tiền giới, nơi có vô số tài nguyên chưa được khai thác. Dùng tốc độ tên lửa để củng cố lại mọi thứ.

Liên Hiệp Quốc cũng góp phần không nhỏ vào đóng mảy doanh trại và hỗ trợ nhân lực cũng như tài lực để hình thành những lớp màn chắn RERF thứ hai và thứ ba. Ba khu quân doanh có màn chắn RERF này giống như những bảo vệ đáng tin cậy nhất, ổn định tuyến đường thông thương giữa tiền giới và trái đất.

Thời đại mà tiền phạm chẳng còn phân biệt đang từ từ tiến đến.

Cứ như vậy, nửa năm đã trôi qua.

...

Hoài Nam bây giờ đã đạt quân hàm thiếu tướng, trở thành gã tướng quân trẻ nhất lịch sử nhân loại như hán mong muốn.

Mặc dù cái quân hàm này là có đi cửa sau khá nhiều, do Hans giúp đỡ, gán ghép cho hán một mớ quân công. Do Robert và Claude dùng thể lực gia đình ổn định, thậm chí cả Lilith Ren từng chọc phá hán mấy lần cũng có đôi ba câu đại loại như: :Gã này được đấy, cho hán làm đi.

Mặc dù cô ả đã trấn lột toàn bộ gia sản mình tích lũy mấy năm nay, nhưng Hoài Nam vẫn mừng rớt nước mắt khi nghe được câu đánh giá hơi hợt ấy.

Dù vậy, nửa năm nay hán cũng đã nỗ lực rất nhiều. Thậm chí có vài lần cùng Robert, Claude, Trung Thành và ShenJian mạo hiểm vào những cấm địa ở tầng trời thứ nhất thám thính và rèn luyện, thậm chí đã xém mất mạng mấy lần. Nếu không phải ShenJian có thực lực mạnh mẽ, bảo kê cho cả bọn, thì người nhà của bọn họ đã phải cân nhắc xem đi ảnh nên chọn tám nào mới hợp rồi.

Dù hán được lên lon, nhưng thực tế thì vị trí trong quân đội lúc này cũng chẳng còn quá quan trọng. Vì phía trái đất đã ổn định thật sự, nên rất nhiều lão tướng quân đội không có việc gì để làm liền chủ động chuyển sang đây.

Những vị nguyên soái kỳ cựu này, dưới trướng cao thủ như mây. Thậm chí người đạt tới 39% sức mạnh cube cũng có. So ra thì bọn họ vẫn quá lèo tèo. Thế nhưng tốc độ phát triển của đám thiếu niên này cũng đủ khiến nhiều người ngược nhìn mà trợn mắt rồi.

Robert không biết gặp được kỳ ngộ gì, mỗi tối đều đóng cửa trong phòng, gào thét điên loạn, sáng hôm sau cả người đầy máu run rẩy bước ra khỏi phòng. Thế nhưng mỗi lần như vậy, ShenJian lại nói, hán đã mạnh lên rất nhiều rồi. Hoài Nam có một lần sang rủ hán đi kỹ viện tiền giới giải khuây, nghe tiếng hét sồn gai ốc của hán mà sợ teo tim, thẳng em cũng dựng dậy không nổi. Kế hoạch trải nghiệm cảm giác làm tình với nữ tiên nhân cũng từ đó gặp bóng ma ám ảnh.

Tiếng hét đau đớn giống như bị lột da rút gân vài trăm lượt mỗi đêm vậy.

Mà có khi là thật, cái kiểu lột xác này thật sự là thoát thai hoá cốt theo nghĩa đen. Mặc dù hôm sau Robert đã lãnh lặn, cười cười nói nói, nhưng Hoài Nam biết được, ý chí của gã kị sĩ này đáng sợ đến mức nào.

ShenJian thì vẫn mạnh lên dần đều qua mỗi nhiệm vụ. Hiện tại nếu tính theo cấp bậc tiền giới, hán hán đã là Nguyên Anh Trung Kỳ, ngang cơ với một số lão quái vật sống ngàn năm rồi.

Nhưng nếu tính theo chiến lực thì mạnh nhất hiện tại vẫn là Trung Thành. Chiếc GMS của hán nếu so sánh lực phá hoại, không hề kém hơn một cao thủ Hóa Thần Kỳ chút nào. Nếu như trực diện đối đầu, dựa vào độ cứng của nó, cũng có thể liều mạng với vài gã tiên nhân cấp độ này.

Tính đi tính lại thì Claude với hán hiện tại là hai người yếu nhất.

Hoài Nam nhún vai bỏ qua.

Hắn là dạng thích dùng đầu óc, mặc kệ mấy tên não phẳng kia hồ hồ báo báo đi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Picnic bờ hồ (1)

“Mấy người biết không!? Kỳ thật, loài người chúng ta là sinh vật thuộc về thế giới cao cấp hơn tiên nhân đấy.”

Bên một bờ hồ phẳng lặng, Hoài Nam, Robert, Claude, Trung Thành và ShenJian ngồi trên một con thuyền nhỏ, năm người vung năm cái cần câu, thông thả câu cá. Nhân ngày nghỉ hiếm hoi này mà tùy tiện thư giãn, chém gió.

“Anh nghĩ gì vậy!? Một đứa trẻ tiên giới cũng có thể tùy tiện búng tay chết người trưởng thành ở nhân giới.” ShenJian không cho là đúng phản bác. Trong mắt hắn thì tiên nhân mới là thứ cao cấp, còn con người... ừm, nếu không phải là người tu chân thì vẫn còn hạ đẳng lắm.

“Cái này...” Hoài Nam gãi gãi đầu, sắp xếp từ ngữ lại.

“Phải kể đến thứ gọi là vị diện áp chế.”

“Mọi người biết kết cấu ở tiên giới chứ!? Càng lên tầng trời cao cấp hơn, thì vật chất càng cứng rắn, càng khó phá hủy.”

Trung Thành giật mình, cần câu của hắn đã cắn, vội vã dùng lực kéo lên, liền nhận được một cái giày rách. Đầu đầy vạch đen, Trung Thành rút cái dĩa vật ra khỏi lưỡi câu, tùy tiện quăng sang phía Claude đang ngủ gật. Nghe đến đây cũng thuận tiện nói:

“Đó là do độ dày đặc của linh khí. Vật chất ở các tầng trời cao hơn có nồng độ linh khí cực cao, bản thân chúng nó liên tục được linh khí tẩy rửa và cường hóa, đem đến mấy tầng trời thứ nhất này đều là trần bão.”

Hoài Nam gật đầu nói:

“Ừm, đại khái thì vật chất ở những nơi có sinh vật hùng mạnh sẽ khó bị phá hủy hơn. Nếu không thì chẳng thể chứa nổi đám quái vật đó. Vị diện áp chế cũng tương tự như vậy. Thế giới càng cao cấp, sinh vật càng khó khai thác năng lượng trong không gian, vì tính ổn định kết cấu đa chiều rất cao, gần như không có kẽ hở nào cho chúng ta rút năng lượng ra cả. Việc mạnh mẽ lên trở lên khó khăn hơn, muốn phá hoại diện rộng bằng thể chất gần như là không thể. Đây cũng là một loại độ bền thế giới.”

Hắn cười cười, tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Chỉ có điều, không phải nói đến độ cứng của vật chất, mà là chính bản thân thế giới đó, nó có một cơ chế phòng vệ để khó bị phá hủy hơn. Bằng cách làm cho tất cả các sinh vật sống bên trong đó yếu đi.”

Robert nhàm chán nửa nằm nửa ngồi trước cái cần câu, chép miệng nói:

“Cho nên ý đồng chí muốn nói, chúng ta sơ dĩ yếu hơn tiên nhân, là do vị diện áp chế, thế giới của chúng ta quá ổn định và cao cấp. Nên người thường không thể có lực phá hoại quá lớn!?”

Hoài Nam cười haha:

“Ừa, đại khái như vậy. Nghĩ về chuyện đó, chẳng phải con người tới tiên giới mạnh lên nhanh hơn tốc độ tu luyện của các tiên nhân rất nhiều hay sao!?”

Hắn nghiêng đầu, ý... cá cần câu rồi.

Vút.

Từ dưới đáy hồ lồi lên một con trai to bằng bàn cái xẻng.

“Cái này... trai thì không biết bơi đúng không!?” Hoài Nam tặc lưỡi.

Thế quái nào mà trai cần câu được.

“Ồ, con này đang tiến hóa này. Một loại tiểu yêu.” ShenJian liếc sang.

“Tiểu yêu!?”

“Ừm, yêu, không giống với ma đến từ ma giới, thường là do sinh vật hay thực vật hấp thụ linh khí quá nhiều mà sản sinh ra ý thức nhất định. Kết quả là

tiến hóa, trở lên mạnh hơn, thông minh hơn. Ở các tầng trời cao cấp, số yêu vật tu luyện thành hình người cũng không phải là hiếm.”

“Tại sao phải tu luyện thành hình người !?” Hoài Nam kỳ quái hỏi.

“Vì hình dáng người sẽ dễ tu luyện hơn chứ sao !?” ShenJian nói với vẻ đương nhiên.

“Vô lý, hệ thống cơ thể người rất phức tạp, cũng rất bất lợi cho chiến đấu. Nếu như muốn hóa hình, tôi nghĩ hình dáng tốt nhất nên là...”

Hắn nghĩ nghĩ :

“Có lẽ nên là con bạch tuộc.”

Thứ sinh vật thân mềm, thuận lợi để nhồi nén ép và tàng trữ linh khí, dự trữ nội lực, giống một quả bóng bay. Số chi cực nhiều khiến bất cứ kẻ nào muốn cận chiến với nó đều phải đau đầu.

...

Bãi cỏ bên bờ sông, năm người đang tổ chức một bữa tiệc BBQ nho nhỏ. Hoài Nam thông qua Hans đã kiếm được một cái lò nướng và một bộ dụng cụ cắm trại ra trò. Món chính là mấy xiên cá câu được. Đa phần đều là từ mỗi câu của Robert, dùng lời của hắn nói là:

“Lúc ông đây còn đang lăn lộn sung sướng ở Hawaii thì mấy nhóc chắc còn chưa được thấy biển lần nào ấy chứ. Nói gì đến câu cá.”

Lời này hắn nói vậy mà là thật. Shenjian từ nhỏ sống trên núi, trước năm mười tám tuổi hắn chẳng đến vùng biển nào bao giờ. Trung Thành còn thâm hơn, hắn sinh ra trên mặt trăng. Đừng nói biển, một cái hồ nước cũng chẳng thấy. Đồng loại với hắn, Hoài Nam cũng thế. May ra có Claude, nhưng thằng nhóc này không hề hứng thú với biển, siêu năng lực của hắn là lửa, chạy vô vùng sông nước đó chẳng vui chút nào.

Một điểm vui vui là năng lực của Claude dùng để khống chế nhiệt độ, nướng cá rất tốt. Cá hắn nướng ra vừa giòn vừa thơm, thịt lại vừa chín tới. Trung Thành sau đó rắc thêm mấy hạt gia vị hắn mang từ nhà ủ kỹ lên, cả đám lập tức nước dãi ròng ròng.

Thậm chí cả gã mặt lạnh như ShenJian cũng phải bồi hồi liếc vài lần.

Còn Hoài Nam bây giờ đang rất bối rối. Sau khi hắn mở con trai kia ra, bên trong hóa ra có một bé gái nho nhỏ bằng cỡ bàn tay. Nhìn xinh xinh khá ái ngại dù trần như nhộng, nhưng cũng có ý tứ nhất định, lấy vài mảnh tảo che mấy chỗ quan trọng lại như Bikini. Hoài Nam tạm gọi nó là bé Ngọc (trai).

Thế này thì làm sao mà nướng ăn được.

“Cần gì phải phiền phức như vậy, trực tiếp bỏ vào mồm là được rồi.”

Đối với việc này thì ShenJian lại chẳng có vấn đề gì, đối với tu chân giả như hắn, yêu vật cũng là linh vật, toàn thân chúng đều là linh khí tinh thuần, hấp thụ rất có lợi cho cơ thể. Hắn tiện tay đoạt lấy, đưa lên miệng há mồm định nuốt sống.

“Khoan !”

Hoài Nam vội vã hét lên ngăn lại, lúc này một nửa đầu của bé Ngọc đã vào trong miệng ShenJian, hàm răng của hắn đã mém chạm vào cái cần cổ trắng nõn xinh xinh. Ánh mắt bé Ngọc (trai) đầy khiếp đảm tuyệt vọng.

“Gi vậy, anh vẫn muốn nướng à !?” ShenJian nghi hoặc hỏi.

“Nướng cái đầu cậu...” Hoài Nam run run chỉ chỉ.

“Tại sao có thể dã man như vậy, nó chỉ là một đứa bé gái...”

ShenJian nhíu mày:

“Nó là con trai. Hơn nữa, nó là con đực đấy.”

Nếu xinh đẹp đạt tới một độ cân bằng nhất định thì trai gái nhìn cũng đều na ná nhau cả thôi. Khác biệt là ở kiểu tóc và cách ăn mặc.

Nói xong chưa đợi Hoài Nam kịp phản ứng, đầu ngón tay hắn chớp động linh khí, con Trai vậy mà bị chia thành năm phần đều nhau. ShenJian lần đầu tỏ ra hào phóng, đưa cho mỗi người một mảnh.

“Ờe.”

Chứng kiến cảnh tượng đồ sát dã man, bốn người còn lại đều cảm thấy bụng có một trận nhộn nhạo. Mặc dù cả đám giết qua giết lại cũng đã không ít người, nhưng chưa làm cái chuyện phanh thây ăn thịt này bao giờ.

Hoài Nam bị phẫn, ngón tay chỉ chỉ run run:

“Ngươi, ngươi... chả lẽ không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc (trai.)”

“Nhìn nó dễ thương như vậy... nữ tính như vậy... ngươi là đồ máu lạnh.”

ShenJian cười nhạt:

“Cũng chỉ là cái vẻ ngoài thôi. Cho dù là nữ tính, vẻ đẹp thật sự nằm ở cốt cách, mỹ cảm nằm ở chiến lược. Thứ mềm xèo không có chút khả năng phản kháng này chỉ có tác dụng làm bình hoa cho người khác chơi đùa. Lấy đâu ra giá trị để chinh phục và trân trọng !?”

“Hon nữa, mấy người nhìn kỹ đi hẵng nói. Cái mấy người nhìn thấy vốn chẳng phải nguyên hình của nó.”

Mấy người Hoài Nam nhìn nhau, mấy mảnh tàn chi của bé Ngọc, bây giờ hiện ra nguyên hình chỉ là mấy miếng thịt trai thôi. Lúc này nhiều người mới ngờ ngọc nhớ ra, yêu vật giỏi nhất là biến hóa mê hoặc tâm trí người khác mà.

“Vậy có ăn không, thứ này còn bổ dưỡng hơn nhân sâm ngàn năm nhiều đấy.” ShenJian mắt kiên nhẫn hỏi.

“Ăn chứ.”

Hoài Nam nghiêng răng phần hặn.

“Ý, trông ngon vậy, cho ta ăn với.”

Đột nhiên có giọng nữ vang lên sau lưng, Hoài Nam giật mình quay đầu lại, bắt gặp một gương mặt nữ tính năng động, xinh tươi như hoa. Khuôn mặt hấn lập tức tái mét, lùi lại hơn chục bước.

Đồng dạng, ngoại trừ ShenJian thì đám Robert, Claude, Trung thành cũng hoảng hồn buông thịt lùi lại như trúng tà.

Bốn gã lập tức chụm đầu vào nhau thì thảo bằng ánh mắt.

“Là ai, ai mời cô ta !?”

“Biết chết liền.”

“Không phải ta.”

“Cô ta cũng từng đánh ta á.”

“Cô ta từng đánh cả năm đứa bọn mình rồi.”

“Thế là ai !?”

Sau đó không hẹn mà cùng ném tới chỗ ShenJian những ánh mắt hình viên đạn. Thăng này hồn nhiên lơ đi coi như không thấy, khuôn mặt hấn lúc này làm gì còn vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, hoàn toàn giống như một con bò đần độn với hai mắt hình trái tim và má hầy hầy đỏ.

“Cái đậu xanh, phản rồi.” Hoài Nam nghiêng răng ken két.

Sau đó hấn quay ra đổi mặt tươi cười, giả là nói với Lilith Ren:

“Ây dà, Queen của ta, con gió lạ nào thổi cô qua đây vậy !”

“Gió độc, có hoan nghênh không !?” Lilith Ren cười tít mắt, thoải mái thả ra nửa câu sau.

“Hoan nghênh, tại sao lại không hoan nghênh cơ chứ ! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...” Hoài Nam lệ rơi đầy mặt. Maz, dù sao hấn cũng chả còn gì để cô ta trấn lột nữa.

Lilith Ren chả thèm để ý đến hấn, quay sang nói với Robert:

“Robert, ông của ngươi nhờ ta gọi ngươi về. Nói là mọi chuyện sắp xếp xong cả rồi đấy.”

Trán Robert toàn vạch đen, cương quyết nói:

“Không đi, nhất quyết không đi.”

Lilith Ren cười cười:

“Ông kêu là dù có dùng vũ lực cũng nên tóm ngươi về. Cơ mà tốt thôi, để con nhỏ thánh nữ đó lỏng lộn lên vì không tìm được ngươi cũng vui lắm.”

“Giờ thì, ta đã mất công đến đây rồi, chắc mấy người không đuổi ta đi chứ !?”

Robert lập tức chuyển thái độ:

“Quý cô, xin mời ngồi.”

Sau đó như ảo thuật biến ra một cái thảm, trải cho Ren, chân bưng nỏ đầu khí, di chuyển qua lại, lấy một cái đĩa, gắp một miếng thịt trai nướng, cẩn thận sắp xếp dụng cụ ăn rồi cung kính dâng lên như một quân gia lễ độ.

Trận doanh chỉ còn Hoài Nam, Trung Thành và Claude.

“Ồ, đề ý thì nơi này cảnh cũng đẹp lắm, con mắt mấy người cũng không tồi nha. Hai bà chị cũng đang rảnh, để ta gọi họ đến.”

Lilith Ren liếc mắt nhìn quanh rồi hào hứng bấm điện thoại.

“Cô Shaorin cũng tới !?” Trung Thành lập tức chuyển trận doanh, ngoan ngoãn đi nướng thêm cá.

“Đại nữ hoàng cũng tới !?” Hoài Nam nuốt nước bọt, giữ bỏ mọi tạp niệm, chạy đi tìm thêm bát đĩa.

Còn mỗi Claude thui thủi đứng một chỗ, liếc quanh một hồi chẳng còn đồng minh, liền buồn bực chạy ra chỗ Trung Thành nướng cá.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Picnic bờ hồ (2)

Khoảng nửa tiếng sau đó, bầu trời nổi gió mạnh, tiếng động cơ ù ù như trời nổi con giông càng lúc càng gần khiến mọi người đồng loạt dừng chuyện đang làm, ngẩng đầu lên ngắm xem.

Đó là một chiếc chiến hạm mini, loại chuyên dùng cho tiểu đội trinh sát. Về kích cỡ, nó giống như hạm dành riêng cho một đoàn hải tặc cỡ trung. Thế nhưng chất lượng hai bên vốn không cùng cấp bậc. Lớp vỏ hợp kim được phủ một lớp Phase Shift Armor - sơn chống năng lượng màu xanh trắng đặc trưng. Loại sơn này có đặc tính hấp thụ và phân tán linh từ nhất định, thử nghiệm một kích toàn lực của cao thủ nguyên anh kỳ, cũng có thể ngành kháng được vài lượt. Máy ụ phóng tên lửa và súng tự động được thiết kế khá kín đáo để không ảnh hưởng đến mỹ cảm và tính cơ động của chiến hạm. Thế nhưng Hoài Nam là loại tinh mắt thích soi, liếc sơ đã thấy vài điểm đáng ngờ. Thậm chí hắn còn nghi là chiến hạm có thể mở ra khiên chắn năng lượng đề phòng thù chứ không chỉ trông chờ vào lớp P.S.A kia.

Cửa sập khoang bụng phi thuyền bật mở, theo một cơn gió nhẹ, năm bóng người từ từ hạ xuống.

Trung Thành miễn cưỡng liếc nhìn, những cơn gió này mang đặc trưng của Shaorin, mềm mại, nhẹ nhàng, nhưng nếu bị lượng dày đặc nhất định cắt qua thì sẽ chết rất thảm.

Dẫn đầu mấy bóng người hạ xuống là đại nữ hoàng Stellar, cô ta mặc một bộ váy dạ ngoại châu Âu điển hình màu vàng xám, tà váy bồng bồng chỉ đến đầu gối, vừa đủ lộ ra hai bắp chân trắng muốt phẳng phiu, bàn tay cầm một chiếc ô nhỏ, chẳng biết có cần che nắng hay không hay chỉ để làm đẹp vậy thôi. Nhưng phối hợp với nhau thật sự tôn lên rõ ràng cái khí chất quý tộc thanh cao, đây là một người rất có ý thức về việc liên kết giữa trang phục và địa vị. Kiểu cách này khiến Hoài Nam vừa choáng ngợp vì vẻ đẹp quý phái thanh lịch, lại vừa không dám tùy tiện khinh nhờn, dùng cách nói của con người trước kháng thần chiến thì đại loại...

Giống như một nữ thần.

“Stellar, chị Shaorin !!” Lilith Ren cười cười đưa tay vẫy vẫy.

Shaorin đứng ở đằng sau Stellar mặc đơn giản hơn nhiều, chỉ là một bộ đầm Jean với chiếc thắt lưng màu trắng bó eo, bờ tóc dài buộc gọn thành một búi tròn sau đầu, tóc mái rũ xuống, vừa đủ ôm trọn gương mặt thanh tú. Không trang điểm quá nhiều, nhìn rất đơn giản, thanh lịch nhưng dịu dàng.

Được rồi, mấy nhân vật chính của chúng ta đều là đàn ông cả. Vậy nên mặc dù biết ba cô gái này đều là vợ không chính thức của sếp tổng nhà mình, nhưng cả đám đều không tự chủ được cùng nuốt nước bọt ừng ực mấy cái.

Thất thần một hồi, mấy người mới chú ý đến ba bóng người còn lại đằng sau Stellar và Shaorin.

“Queen, bọn họ là...”

Ba người đằng sau hai vị nữ hoàng lại cũng là ba cô gái khác. Chỉ có điều bọn họ mặc quân phục phẳng phiu của LHQ, phía trên lại cài ký hiệu IMI của Trường Sinh Đảo.

Stellar ấn một nút trên cái ô, lập tức nó rút gọn vào chỉ còn cán ô, cô ta thông thả cài nó lên thắt lưng mình rồi chỉ chỉ:

“Lần trước nói cảm ơn anh không chỉ là nói xuông. Ngoại trừ việc thăng chức, đi kèm với phúc lợi thiếu tướng còn có một chiến hạm mini riêng biệt này. Tuy không thể cho anh loại cao cấp hơn, nhưng chiếc này được Hans làm riêng đây. Bọn họ là nhân viên lái tàu và hoa tiêu. Nói đơn giản thì, các anh được tăng nhân số, mở rộng tiểu đội.”

Hoài Nam lắp bắp:

“Cái... Chiến hạm này là cho tôi !!!?”

Hắn rướn cổ ngẩng cao đầu, trong mắt lấp lánh muôn vàn vì sao.

“Ừm, đáng lý quân bộ sẽ phân một chiếc cho anh, nhưng đội ngũ này toàn thành phần cá biệt, nên tôi có ưu tiên một chút. Mọi thứ đã được tính chỉnh đốn, chốc nữa sẽ có người giải thích với anh.” Stellar cười cười đáp. “À, mọi người làm quen đi.”

Ba cô gái nghe vậy liền tự giác đứng thẳng hàng, chào theo nghi thức quân đội:

“Báo cáo thiếu tướng, Noh Myeongeun có mặt. Tôi đảm nhận bộ phận hoa tiêu của chiến hạm Angeregis.” Cô gái thứ nhất lên tiếng. Khuôn mặt cô ta khá thành thực, đeo một gọng kính cận hình vuông, dáng người vừa phải, không có gì đáng tự hào, cũng chẳng có gì đáng chê. Tổng thể mà nói thì là một đối tượng thích hợp cho các quý ông ba mươi chưa vợ mà không kén chọn gì nhiều.

“Báo cáo thiếu tướng, Hinami Hina có mặt, tôi đảm nhận hệ thống định vị dẫn đường và điều khiển chiến hạm trong trường hợp cần thao tác thủ công.” Đây là một cô gái trẻ, khoảng mười tám đến hai mươi, mặt trái xoan, bầu bầu, nhìn rất đáng yêu. Tóc vẫn còn để hai bím dài buộc hai bên, giống như nữ sinh thanh thuần.

Người cuối cùng có vóc dáng bốc lửa, quân phục cô ta cũng được cắt chỉnh lại để tôn lên những đường cong quyến rũ. Thậm chí áo còn hơi ngắn, thấy được vùng bụng thon thon nhưng vẫn hằn lên chút cơ mông mọng, đầy dã tính. Bà chị này mà lác hồng thì chết người đấy. Hoài Nam ác ý thầm nghĩ. Cô gái này thấy ánh mắt không trong sáng lắm của hắn, cười mị mị, nháy mắt một cái rồi cũng cao giọng:

“Báo cáo thiếu tướng, Jodi Bennette có mặt, tôi đảm nhận hệ thống phòng thủ chiến hạm. Và là phi công MS - GMS dự phòng trong trường hợp vắng thiếu tá Trung Thành.”

Liếc nhìn ba gương mặt chính tề thẳng hàng, nét mềm mại của thiếu nữ ẩn ẩn trong bộ quân phục quân đội cứng nhắc, Hoài Nam lệ rơi đầy mặt.

“Thánh thần ơi, cánh cửa hậu cung này, ngài cuối cùng cũng mở ra cho con rồi.”

...

Sau đó thì không có gì đặc biệt, chỉ là party picnic bờ sông này được mở rộng đội hình, thành năm trai sáu gái.

Từ mấy tên đực rựa thui thủi lười biếng nhìn nhau, cả ngày chỉ nằm dài câu cá lười vận động. Cả năm chàng trai đều lột xác thành những quý ông mầu mực. Nâng chén, đưa rượu, nướng cá, chế biến hải sản, ân cần san sẻ. Thái độ mỗi tên đều tích cực chưa từng có.

Ăn uống no nê, nhàn rồi sinh nông nổi, Lilith Ren muốn thử chơi vật tay, Robert cao hứng hoặc buồn đời uống say hăng hái nghênh tiếp.

“Không dùng sức mạnh cube nhé. Robert có thể dùng đầu gối. Nào bắt đầu...”

“Một, hai...”

Vào...

Trong tiếng cười nắc nẻ của Lilith Ren, Robert bị ném đi xa tít tắp, cày một đường dài trên mặt hồ, sóng nước bắn toát loạn.

Tất cả thanh niên đều hải hùng, chỉ dùng lực khuỷu tay thôi mà. Con bé này có còn là người nữa không !?

Sau đó là tiết mục giải trí điều người, số là Hoài Nam không biết bay, cảm thấy cảnh hạ xuồng của hai vị nữ hoàng rất phiêu dật, lại có Trung Thành cò mò là do siêu năng lực gió của Shaorin, vậy nên trong con cao hứng, hắn cũng thử làm nháy.

Shaorin cười cười chẳng từ chối, cô búng búng tay, một trận gió xoáy nhẹ, cuốn Hoài Nam lên cao tít, không dùng bất cứ dụng cụ nào cả, có một đám cao thủ ở đây, Hoài Nam dám chắc mình muốn ngã chết cũng không dễ.

Cảm giác bồng bềnh trên không vài giây đầu là ngạc nhiên, vài giây sau là thấy thú vị, vài giây sau nữa là bắt đầu hơi ớn, vài giây kế tiếp, nhìn xuống dưới chân thì mồ hôi lạnh bắt đầu đổ ra. Giờ từ trò giải trí, nó đã thành cảm giác mạnh, rồi thì cảm giác mất thăng bằng và bị các luồng khí lưu đẩy qua đẩy lại khiến nội tạng xóc nảy liên tục, bay nhiều đồ ăn này giờ tọng vào bụng sau một con quay cuồng nhào nhào phun ra hết cả.

Không may thay, đám người ở dưới đại khái là vô cùng bất ngờ trước sinh lý yếu kém của hắn, chẳng ai nghĩ hắn sẽ rải bom bã nôn xuồng dưới như vậy, tất cả nhào nhào chạy ra. Bát đĩa và quây nướng BBQ xô bỏ hết cả.

Lilith Ren tiện tay đắm lên một cú, kinh phong mạnh mẽ thổi tung bể nổi thành một cơn mưa bể nổi đầy trời, trực tiếp biến thiên đường nơi bờ hồ thành một nơi ô uế sặc sụa.

Ngoại trừ ba nữ hoàng, không một ai tránh thoát.

Ba cô gái lính mới liếc nhìn vị tướng quân, sếp mới của mình lão đảo hạ xuống như người say rượu, ngửi mùi nhớp nháp trên người, Jodi ôm ngực cười ha ha, Hinami thì chỉ muốn khóc nhè, Myeongeun thì đẩy đẩy gọng kính đẩy về buồn bực. Sau đó trên chiến hạm thả xuống một phòng thay đồ, cả đám liền xuống ngay bờ hồ tiên cảnh mà diễn tiết bể bơi.

Hoài Nam khóc không ra nước mắt, chưa kịp lấy le đã mất phong độ thậm tệ, cánh cửa hậu cung hình như lại khép vào một chút rồi thì phải.

Rồi còn cái lò nướng BBQ bị đổi, lửa bắt vào mấy cái thảm trải thức ăn, nhất thời gây ra một đám cháy nhỏ. Tất nhiên ở đây toàn cao thủ, chẳng ai hoảng loạn vì đám cháy, nhưng tuyên cáo luôn tiệc BBQ đã hoàn toàn chấm dứt. Ba vị Queen nhìn nhau một lượt, thấy trên bờ cũng chẳng còn gì để làm, liền nhất tề rút điện thoại. Từ trong căn cứ, một chiếc phi cơ siêu âm phóng vèo đến giao hàng, ba bộ đồ lót quý phái gọi cảm cứ thế xuất hiện.

Tàu Angeregis của Hoài Nam hạ xuống, vì để hoạt động trong môi trường chân không nên dĩ nhiên nó hoàn toàn kín, có thể làm luôn tàu ngầm, hoặc du thuyền ngắm cảnh nếu thích.

Nửa nổi nửa chìm giữa mặt hồ, bàn ghế trên tàu được Robert chuyển ra ngoài, đặt trên nóc tàu tạm thời, dựng thành một khu tắm nắng không tệ. Xong đầu đây, hần lác người thoát y, chỉ mặc đúng một cái quần cộc, trước ánh mắt tròn xoe của các thiếu nữ, tiêu sái nhảy từ boong tàu xuống mặt hồ, sóng đánh tùm một cái, bơi lặn thành thạo như một con rái cá.

Claude bị bệnh sợ nước. Nếu không phải vôi hoa sen ẩm ẩm thì cơ bản thằng này chả dưng vào chất lỏng bao giờ. Hần bay lơ lửng trên mặt hồ, thỉnh thoảng nhón nhón chân xuống nước, lửa ở chân làm phản lực cho hần tiếp xúc với mặt hồ khiến nó sùi bọt lặn tẩn, phát ra những tiếng xì xì như nước sôi, hơi nước bay toán loạn, gã này khiếp đảm muốn bay lên thì bị Robert bắt ngờ tập kích, kéo xuống mặt hồ.

Giấy dựa toán loạn, sau cùng uống no nước mà ngất xỉu.

Claude được đưa lên bong tàu, nằm như con cá chết trôi. Hinami cầm một cái quạt, phe phẩy chờ hần tỉnh lại:

“Claude – san là siêu năng lực gia hệ lửa nhì.”

“Biết vậy nhưng sợ nước đến mức này thì thật mất mặt.” Judi nhún vai, ánh mắt cô ta nhìn về phía Robert bốc đầy lửa dục.

“Có cần làm CPR cho anh ta không !?” Myeongeun nhìn bản mặt sùi bọt mép của Claude mà thấy thương hại.

“Khỏi đi, siêu năng lực gia đều có tố chất thân thể rất tốt, không dễ chết vậy đâu.”

“Mấy vị sếp mới này của chúng ta, cũng đáng yêu đấy chứ !” Hinami ngồi trên bong tàu, hai chân co lên, hai tay ôm má, mặt ửng hồng nhìn nhìn đám con trai cơ bắp hoàn mỹ dạo qua dạo lại ở mặt hồ bên dưới.

...

Trung Thành ngồi trên bờ một cách buồn bực, hần cứ xuống nước là mặt nước xung quanh hần bị đóng băng, không thể bơi nổi, Shaorin ngồi cạnh hần cười cười nói:

“Là do băng liên tâm hà !? Tôi có thể phong ấn nó một lúc nếu anh muốn.”

Trung Thành lắc đầu đáp:

“Nếu vậy khác gì đóng lại cảm nhận của cô ấy với ngoại giới.”

“Anh càng lúc càng hiểu rõ thứ này đấy nhì.” Shaorin nhẹ nhàng nói.

“Tôi sống cùng nó ba năm rồi mà.”

Shaorin mỉm cười, vỗ vỗ vai hần rồi đứng lên:

“Trong lục đạo chỉ có một khóa băng liên tâm duy nhất, do điều kiện đặc biệt trên thực nghiệm đảo lúc bảy giờ mới sinh ra được. Anh may mắn lắm đấy.”

Trung Thành có chút ngớ người, quay lưng lại chỉ thấy bóng lưng Shaorin.

“Vận may này sẽ còn đưa anh đi được rất xa, đừng vội vàng, đừng quá liều mạng.”

Trầm mặc nghĩ nghĩ một chút, đại khái thấy Shaorin sắp đi khuất, chẳng hiểu sao hần lại cao giọng hô:

“Cô không bơi à !?”

“Tôi ngại.”

Tiếng đáp lý nhí.

...

Lilith Ren cảm thấy nhức đầu, vốn muốn kéo Stellar xuống nước chơi, nhưng gã mặt mọt Hoài Nam này cứ sán lấy chị cô, nói toàn chuyện gì đâu không.

“Stellar, sắp muộn rồi đó...”

“Chờ chút... vậy tăng kinh các của các phái đều chứa một đoạn lịch sử...”

“Về chuyện của liên hiệp quốc...”

“Stellar !! Mau nào...”

“Em phiền quá, cứ xuống trước đi. Thế còn động tĩnh gần đây ở khu chợ tán tu... !?”

“Đồ bộ và phân cấp của các thế lực đạo này...”

“Bla...bla... là như vậy, là như vậy.”

“Tôi hiểu rồi, thì ra từ góc nhìn của các sĩ quan, mọi người nghĩ như vậy.”

Lilith Ren nghiêng răng kèn kẹt, vung quyền đâm bay Hoài Nam, sau đó kéo Stellar bất ngờ nhảy xuống mặt hồ. Để lại ShenJian ngớ ngẩn trên hồ với vẻ mặt hường phấn và cốc nước hoa quả tự chế chưa kịp dâng lên.

“Thích thì cứ nhích đi, ngại ngừng gì chứ !! “

Robert thình lình tiếp tục xuất hiện sau lưng ShenJian, tiện tay tiếp lấy cốc nước hoa quả tâm huyết của đồng bọn, nhân lúc hấn bất ngờ, một cước đá văng hấn xuống hồ, chỗ Lilith Ren và Stellar đang đấu võ mồm.

“Em làm cái gì thế...”

“Chị làm cái gì thế thì có, đã bảo hôm nay chỉ chơi thôi mà.”

“Thì bọn chị chỉ nói chuyện xã giao thôi mà...”

“Á á, không nghe, kiểu cách quá, cứng nhắc quá, không thích...” Ren vung tay té nước đến ào ạt.

“Em phiền quá đi.” Stellar vừa bực mình vừa buồn cười phản kích.

Rồi nhất thời một bóng người lao thẳng xuống giữa bọn họ.

Bùm.

“Á à, Shenjian, chú cũng gan lắm, có ngon bóp cái nữa coi.”

Robert mắt nhắm mắt mở lùi đi, bên tai còn nghe tiếng hét lạnh lạnh của Lilith Ren và tiếng rên thảm của ShenJian.

“Đừng đánh nữa, mặt hồ đầy máu rồi, dơ chết được.”

“Em cứ vận động mạnh như vậy áo lót sẽ đứt ra đấy !!!”

Và tiếng cầu nhàu của Stellar.

Robert nghe thấy câu này, hai tai đỏ lên, vội vàng quay đầu lại, đột nhiên lại thấy má mát lạnh, vừa có một bóng dao sắc bén xẹt qua. Bồi hồi nhìn sang Shaorin nhìn hấn cười cười, lắc lắc đầu.

Robert nuốt nước bọt, vội vàng chạy đi vớt thiếu tướng Hoài Nam với khuôn mặt sung vù lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi (4)

Mặc Sung cẩn thận dẫm từng bước nhẹ nhàng lên nền sàn làm bằng Phi vân Mộc, thứ gỗ nổi tiếng vì độ đàn hồi với chất liệu siêu nhẹ và có khả năng giữ nhiệt cực tốt kia. Nghe nói chất liệu gỗ thấm đẫm linh khí mỗi sớm mai này có thể khiến người bước lên nó mỗi ngày thần thanh khí爽, thoải mái như dẫm lên mỗi áng mây vậy, thế nhưng mà hiện tại hắn cảm thấy mỗi bước chân của mình không hề nhẹ nhàng thư sướng chút nào cả, trái lại nó nặng nề giống như phải đeo một chiếc gong cùm bằng kim chấu, khiến cho mỗi bước chân đều vang lên những tiếng đing đing đang đang đánh vào trong lòng, làm cho bụng dạ khó chịu, âm ỉ buồn phiền.

Hành lang được trải bằng Phi vân Mộc lơ lửng giữa tầng trời mây khói, dẫn qua một lâm viên có những bông hoa sen kỳ sị trôi nổi giữa trời, với bộ rễ đã tiến hóa giúp chúng có thể trực tiếp rút linh khí xung quanh để tắm bổ, hoàn toàn chẳng cần chút bùn hay nước nào để sinh trưởng cả. Bước qua vườn hoa sen bay, Mặc Sung tiến đến một dải đất liền hiếm hoi giữa tầng trời thứ tư. Nguyên một mảng thổ nhưỡng này được vô số pháp lực nâng đỡ, khiến nó như một hòn đảo nơi thế ngoại đảo nguyên, hòa cùng gió mây. Cũng chỉ có Mặc gia giàu nứt đổ đổ vách mới có thể mang một khối đất liền như thế này lên tầng trời thứ tư, nơi chỉ có toàn gió với mây được.

Ở giữa cái ốc đảo xa hoa này, có một cây đào lớn, hoa đào theo gió bay quanh quần trên đảo, lại bị một trận pháp linh khí cường chế không cho phép rời khỏi, cũng không cho phép khô héo, cứ như vậy tuần hoàn, nhuộm cả hòn đảo thành một sắc xanh hồng, đan xen với mây trắng lơ lửng xung quanh. Mặc Sung biết đây là tác phẩm của cô bé con có bộ dáng chăm chú đọc sách ngồi dưới gốc cây kia. Đại khái chắc là do cảm thấy tiên cảnh quá vô vị khi chỉ có vài màu sắc đơn giản, trong lúc nhàn rỗi đã làm ra những trận pháp vô vị như vậy.

“Sương Vũ tỷ.”

Mặc Sung cúi đầu, cẩn thận gọi.

Đối với hắn, cô bé con bộ dáng còn chưa hoàn toàn phát dục do lẽ dẫn linh khí nhập thể quá sớm, làm chậm tốc độ lão hóa tế bào này chẳng khác nào một hiện thân tín ngưỡng. Biến hắn từ một gã phế vật trở thành một linh đội trưởng tiền đồ rộng mở. Đối diện với cô bé này, hắn luôn dành đến một sự tôn kính nhất có thể.

Mặc Sương Vũ gấp lại quyển sách có tựa đề “Vật lý nguyên tử” lại, ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy tên béo này có chút quen quen, hình ảnh lại mờ mờ. Lúc này mới nhớ ra mình bị cận thị, liền đeo lên một chiếc kính gọng vuông màu hồng. Trong đầu thâm ảo não, hình như mình là tu tiên giả duy nhất trong lịch sử Tiên giới bị cận thị phải. Cũng chỉ trách mấy lão già nhốt mình vào hang điện bích quá sớm, trong đó chẳng có gì làm, chỉ có thể đọc sách, ánh sáng lại không đủ. Cơ thể đang trong quá trình phát triển vì vậy mà bị thoái hóa nghiêm trọng. Mặc dù biết nếu tiếp tục tu luyện, đôi mắt cũng sẽ dần bình thường trở lại, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tiếp tục cắm đầu vào núi đá để tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, thật giống ác mộng. Mặc Sương Vũ chớp chớp đôi mắt nhỏ dưới gọng kính, ngửi mùi hương hoa trong vườn, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra Mặc Sung là ai.

“Bàn tử, có chuyện gì !?” Giọng nói của cô gái 29 tuổi mang bộ dáng trẻ em này luôn giữ được vẻ trong trẻo, thậm chí có chút ngây thơ.

“Tiểu đội do đệ xuất lĩnh, toàn quân đã bị diệt, chỉ còn mình đệ sống sót trở về.” Mặc Sung cúi đầu nói.

“Aa... ta đã nói với các người rồi, trước khi hệ thống điệp trận hoàn tất, mọi thứ vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm mà. Các người cứ không nghe, cảm thấy chiến lược Nguyên Anh kỳ là mạnh mẽ lắm phải không !?” Mặc Sương Vũ lấy ngón trỏ ve ve đuôi tóc, khiến mái tóc thắt bím hai bên này cứ xoay xoay, nhìn khá vui mắt.

“Sương Vũ tỷ, bọn đệ cũng chỉ là muốn sớm cho các trưởng lão thấy được thành quả. Tuy rằng có chỉ lệnh của trưởng môn, nhưng vẫn còn rất nhiều người không thành thật.” Mặc Sung nghiêng răng đáp.

“Là do bọn họ không thành thật, hay là do các người muốn biểu hiện mình quá sớm !?” Mặc Sương Vũ liếc mắt nhìn hắn, thở dài: “Cổ nhân nói cũng không sai, sức mạnh có được quá dễ dàng khiến tâm cảnh khó thích nghi, rốt cuộc chỉ dẫn đến những suy nghĩ vẩn vơ và hành động cực đoan.”

Mặc Sung cúi đầu không đáp.

Mặc Sương Vũ nhún vai:

“Thôi vậy, dù sao ta cũng chỉ có hứng thú với chuyện nghiên cứu, việc trong tộc mọi người tự giải quyết đi. Đừng để phàm nhân cười nhạo, mặc dù thế giới tu chân luôn tranh giành khắc nghiệt từng điểm tài nguyên, thế nhưng mọi thứ cũng nên có giới hạn mấu chốt.”

Mặc Sung giật mình, thầm nghĩ đến việc mình lấy Tiểu Lục ra làm lá chắn để sống sót. Mặc dù không ai biết, thế nhưng cũng không tránh khỏi chột dạ.

“Đệ biết, Sương Vũ tỷ. Hôm nay đệ đến là muốn xin thêm người...”

“À, đại tướng không quân. Cũng thật đáng buồn. Thế nhưng một gã chỉ huy để toàn quân bị diệt còn muốn tiếp tục dẫn dắt thế hệ kế tiếp vào chỗ chết sao !? Trở về đi, Bàn Tử, tâm tính của ngươi không ổn định. Trước khi có sức mạnh, ngươi là một kẻ cam chịu, luôn ngước đầu lên trên mà nhẫn nhục. Sau khi có sức mạnh, ngươi vẫn chỉ nhìn lên trên, nhưng khả năng nhẫn nại đã mất mất rồi. Ta nói ngươi đừng xem thường phàm nhân, ngươi lại chỉ nghĩ đến việc lấy họ làm đá kê chân để dẫm lên ngang mặt với các trưởng lão...”

“Sương Vũ tỷ, chúng chỉ là phàm nhân...” Mặc Sung đỏ mặt nghiêng răng nói:

Mặc Sương Vũ giờ giờ quyển sách “Vật lý lượng tử” trên tay nói:

“Trở về đọc sách nhiều một chút, nhân viên của chúng ta nằm vùng ở đặc khu hỗn hợp có mang về rất nhiều tài liệu từ Nhân giới. Ta đoán, trong tộc chưa ai đọc qua đâu nhỉ.”

Cô bé bấu môi, phát tay đáp:

“Trở về đi, một đám ếch ngồi đáy giếng.”

....

“Chúng ta có thể chế tạo tụ linh trận không !?”

Stellar ngồi sau một lớp kính phòng hộ, toàn thân thả lỏng, hai chân thon dài vắt lên nhau, ánh mắt đang chăm chú nhìn vào cảnh thí nghiệm phía bên kia lớp kính, đột nhiên hỏi.

Trong phòng điều khiển có tiếng thanh niên uể oải đáp lại:

“Theo lý thuyết thì có thể. Tài nguyên sưu tầm được từ thập đại danh phái ở tầng trời thứ nhất hẳn là đủ dùng, nhân viên thao tác cũng có thể tuyển từ đám tán tu ở Tiên giới.”

“Vậy làm một cái ở căn cứ, à không, dọn hẳn một phi thuyền chuyên chở để chứa lấy sau đó tùy cơ mang theo thì thế nào !?” Stellar tiếp tục hỏi. Ở phía bên kia, đám người già Tiên giới đã bỏ qua đạo bào mà mặc lên áo blouse trắng đang tất bật qua lại thí nghiệm khắc đủ thứ trận pháp lên GMS, muốn mô phỏng Thiết Khôi Lỗi của Tiên giới, thế nhưng chỉ đổi lại những tràng nổ mạnh không hồi kết. Nếu như lớp kính này không đặc biệt, giờ phút này phòng chừng có cái phòng điều khiển này cũng đã tan tành.

Hans một mặt phân tâm điều khiển các hạt nano trong căn cứ và lại những chỗ bị nổ tan tành, phun khói dập lửa rồi dọn dẹp đồng mảnh vỡ cũng như tàn chi của các nhân viên xấu số, một bên âm ỉ đối thoại với Stellar, giọng nói có phần không chắc:

“Vậy thì phiền toái, tụ linh trận cần phải có địa điểm cố định, vì nó liên kết với môi trường xung quanh mới có thể tạo ra vòng tuần hoàn xoáy khí. Cô cứ tưởng tượng chỉ phí để tạo ra một cái lỗ đen di động ấy, đắt đỏ biết chừng nào.”

“Nhưng nghe nói trong mỗi con Thiết Khôi Lỗi đều có một tụ linh trận, cung cấp năng lượng cho chúng nó hoạt động vô hạn !?” Stellar vẫn không muốn buông tha chủ đề này. Tụ linh trận là thứ căn cơ giúp cho Tiên giới có nguồn năng lượng vô hạn, thậm chí giúp cho người ở thế giới này không cần làm ăn sản xuất mà chỉ cần ụp mặt vào tường tu luyện cũng sống no đủ, rất có giá trị nghiên cứu.

“Cái này... trong đồng dữ liệu download từ chân lý không hề có chi tiết liên quan. Hẳn là phát minh mới gần đây ở Tiên giới. Nói thế nào cho cô hiểu bây giờ nhỉ, mỗi một con Thiết Khôi Lỗi là một phần của một thứ tụ linh trận khổng lồ, chỉ cần chúng nó không chạy quá xa khỏi phạm vi của trung tâm trận pháp, nguồn năng lượng trong cơ thể nó sẽ được kết nối trực tiếp đến chủ trận giống như một dạng cộng hưởng. Nói thế nào nhỉ... muốn phá hủy cái tụ linh trận khổng lồ kia cần phải phá sạch toàn bộ những Thiết Khôi Lỗi mang tụ linh trận nhỏ trong người, còn nếu không phá hủy trận lớn, đám Thiết Khôi Lỗi mang trong mình trận con sẽ nhận được năng lượng vô hạn từ chủ trận và từ những Thiết Khôi Lỗi khác đồng bộ, sau đó chính bản thân chúng di động theo một quỹ tích nhất định lại cung cấp năng lượng trả về cho chủ trận như một vòng tuần hoàn khép kín nữa... Ừm, tạm gọi cái này là hệ thống điệp trận đi, trong trận có trận. Mớ kiến thức này đối với người Trái Đất như chúng ta quá xa vời, thậm chí đám tu chân giả chúng ta chiêu mộ được cũng ù ù cạc cạc, cho dù trong đó cũng có mấy chuyên gia trận pháp, nhưng nhìn đến hệ thống này cũng cảm nín không phát biểu được câu nào. Người nghĩ ra thứ này... chắc, thiên tài đấy.”

Stellar trầm ngâm, đồng thông tin Hans vừa nói hẳn là nhờ việc tra khảo đám người Mặc gia ẩn núp trong khu giao dịch hỗn hợp tiền phạm. Lợi ích của đặc khu này là tạo ra một vùng trung gian, hấp dẫn một lượng lớn mật thám của các thế lực, muốn tìm mật thám nhà ai, chỉ việc tìm tòi trong cái đặc khu không lớn không nhỏ này. Với khả năng cắt đứt tâm linh kẻ cả sự trung thành của Shaorin, muốn tra hỏi cũng không có gì quá khó khăn. Thế nhưng đám mật thám của Mặc gia bị bắt được tuy cũng để lộ vài tin tức mấu chốt, nhưng cũng chẳng biết gì quá nhiều về hoàn cảnh nhà chủ bọn họ hiện tại.

Thậm chí tổng bộ chỉ nhánh Mặc gia cũng không ngừng di động trong biển mây, đám mật thám muốn về nhà cũng cần có người đến đón mới được. Nhưng hiện tại đang là thời điểm nhạy cảm, bọn họ có muốn về cũng phải đợi đám trưởng lão ở nhà xét duyệt đã. Mà cảnh giới của những người này đều khá thấp, trước thần thức cực mạnh của cao thủ Nguyên Anh kỳ, thật sự chẳng cần đánh cũng khai sạch, muốn chơi vô gian đạo cũng không có cách nào.

Cho dù là ở tầng trời thứ nhất, cũng phải để cao thủ Cận Giới hoàng như Lilith Ren trà trộn mới nắm chắc thành công. Hệ thống thần thức của Tiên giới này phiền toái không kém gì thần mạch của Thần tộc, cực kỳ bài ngoại, kể cả cao thủ tu chân như ShenJian, cũng không có cách nào trà trộn vào cao tầng, mấy năm ở Tiên giới của hắn, người này chỉ dám nằm vùng trong mấy tiểu môn phái không có cao thủ Nguyên Anh mà thôi.

Thế lực cao cấp như Mặc gia, gần như không cho phép bất cứ dị loại tồn tại nào xuất hiện, không có mật thám, thông tin thu được từ mật thám bị bắt của đối phương quá hữu hạn.

Mấy năm nay vì sự xuất hiện của Mặc Sương Vũ, Mặc gia chi bộ này thay đổi quá nhiều. Giống như người Tiên giới bắt ngờ về công nghệ bom đạn và thiết giáp chiến hạm của Trái Đất, người Trái Đất bây giờ đối mặt với một thế lực cách tân như vậy cũng như nhìn thấy một đám mây mù, phiền não hết như thấy biển mây vô tận ở cái tầng trời này vậy.

Bạn đang đọc truyện IMI - Tiên Giới Chiến được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi

Mặc Sương Vũ là thế hệ trẻ kiệt xuất nhất Mặc Gia thời đại này. Chỉ mới hai mươi tám tuổi đã có tu vi kim đan kỳ đỉnh phong, sánh ngang những lão đầu tâm thưởng vài trăm năm tuổi. Có thể nói thiên phú tu luyện của cô ta gấp mười lần một tu chân giả bình thường cũng không quá. Đặt vào quần thể tinh anh thiên tài của những thế lực đỉnh cấp như Lục Đại Phái và Thiên Đình tuy cũng chưa là gì, nhưng phóng mắt khắp tiền giới, muốn tìm ra một người như cô ta còn khó hơn việc chạy lên tầng trời kế tiếp.

Hơn nữa tu vi của Mặc Sương Vũ vốn có thể không chỉ là kim đan kỳ đỉnh phong như vậy, chủ yếu là do phần lớn tinh lực của mình, cô ta đều đổ dồn vào nghiên cứu những thứ cổ quái như Thiết Khôi Lỗi.

Thiết Khôi Lỗi là một con rối sử dụng thần thức của tu chân giả thay cho mạng lưới dây thần kinh, giúp vận động thân thể khổng lồ cấu thành từ vô số nguyên liệu cứng rắn của nó. Sử dụng tụ linh trận thu hút linh khí xung quanh rồi chuyển hóa làm năng lượng khởi động. Chỉ cần có tu chân giả ngồi bên trong liên tục kích hoạt tụ linh trận, về cơ bản thì Thiết Khôi Lỗi có thể cử động vĩnh viễn.

Thân rối cao to, có vô số nơi để khắc các pháp trận đủ loại hình. Từ Khinh Thân thuật giúp tăng tốc, Cự Lực Thuật giúp nâng khả năng phát lực, Phong Tường Thuật giúp hình thành một tường gió phòng thủ, Hòa cầu thuật ở bàn tay giúp nó có thể bắn phá trên diện rộng không ngừng nghỉ, khinh lỗi thuật giúp bất cứ kẻ nào dám cận chiến với nó đều phải chịu sấm sét phá hoại thăm thâu.

Có thể nói Thiết Khôi Lỗi là một loại vũ khí chiến tranh toàn năng, nhược điểm duy nhất của nó là không thể lên cấp theo tu vi của Chủ Nhân. Trận pháp khắc trên Thiết Khôi Lỗi quá rắc rối và phức tạp khiến cho việc tháo rời để nâng cấp vô cùng khó khăn. Hơn nữa càng lên cao, nguyên liệu chế tạo càng khan hiếm. Chỉ bởi vì cái khó khăn dễ dàng nhìn ra này, tổ tiên nhiều đời của Mặc Gia đã từ bỏ việc phát triển Thiết Khôi Lỗi.

Nói đơn giản một chút, giá thành chế tạo một thiết khôi lỗi có thể chiến đấu với Nguyên Anh kỳ cao thủ đủ để thuê về một tay đấm cấp bậc Hóa Thần.

Thiết Khôi Lỗi từ lâu đã được xem như một thứ đồ chơi gân gà cho con em quý tộc cảnh giới thấp muốn đòi gió, tìm thú tiêu khiển.

Nhưng Mặc Sương Vũ không nghĩ như vậy. Đúng là giá thành có đắt đỏ một chút, nhưng quan trọng là Thiết Khôi Lỗi có thể tái sử dụng. Một tay đấm cấp hóa thần chết đi, cần trung bình một ngàn năm mới có thể sinh ra một Hóa Thần Kỳ cao thủ mới. Thế nhưng Thiết Khôi Lỗi chỉ cần vài tháng, là có thể có một con mới rồi. Chỉ cần người điều khiển vẫn còn, giá trị chiến tranh của chúng có thể song hành với một thế lực tiềm ẩn nhiều của như Mặc Gia. Thậm chí có thể liên miên không dứt, tạo thành chiến lực vô hạn.

Tiếc là cái quan điểm “chỉ là vật ngoại thân” của người tiên giới đã ngấm vào huyết quản vừa thô vừa dày, vừa cứng vừa thối kia qua lâu, đề xuất tiếp tục dự án phát triển Thiết Khôi Lỗi của Mặc Sương Vũ hết lần này đến lần khác đều bị cười nhạt bỏ qua. Thậm chí còn nhiều người bày tỏ thái độ tiếc hận cho việc không chuyên tâm tu luyện của Mặc Sương Vũ, khiển trách cô ta luôn phân tâm bởi vì những thứ thấp kém như Thiết Khôi Lỗi.

Cho đến lần tranh cãi đỉnh điểm, Mặc Sương Vũ thậm chí bị nhốt vào trong núi, bắt nhìn tường mười năm.

Từ thiếu nữ mười tám tuổi đầy nhiệt huyết với tương lai gia tộc, trở thành một cô gái trưởng thành trầm tĩnh. Từ một Trúc Cơ kỳ cao thủ, dùng mười năm đột phá Kim Đan đỉnh phong, dùng thực lực và tốc độ tăng trưởng chói mắt khiến sự đánh giá và tôn trọng của người trong tộc kéo dài trở về. Mặc Sương Vũ không ngừng cố gắng nói của mình với những lão già cổ hủ trăm ngàn năm không đổi trong đội ngũ gia tộc. Thẳng đến khi một mệnh lệnh của tộc trưởng phát xuống, sử dụng Thiết Khôi Lỗi của Mặc Gia, cho đám phạm nhân biết cái gì mới chân chính là Thiết Khôi Lỗi, tiếng nói của Mặc Sương Vũ cuối cùng cũng đã kèm theo một đạo thánh chỉ sắt đá, chém phăng bất cứ tiếng nói cản đường nào.

Kiên nhẫn chờ đợi biết bao nhiêu năm, cô gái quật cường này thậm chí còn không biết khi nghe thấy chỉ lệnh của tộc trưởng, mình đã lặng lẽ rơi nước mắt.

Mười năm diện bích cũng không phải dễ không, vô số phương án cải tạo Thiết Khôi Lỗi được hình thành ra, đến khi đệ trình những ngọc giản (USB tiên giới) lưu trữ thông tin có thể xếp đầy một cái bàn hội nghị, những trưởng lão trong tộc mới khiếp sợ phát hiện cái sự kiên nhẫn đáng sợ của nữ công trình sư thiên tài này. Đây chính là một trong những tố chất không thể thiếu của Mặc Gia tổ tiên, những người dùng việc nghiên cứu mà trải thảm cho con đường vinh quang của gia tộc từ quá khứ xa xưa.

Không còn tiếng phản đối nào, không còn những tràng cười xuề xòa cho qua, không còn những tiếng than thở đáng tiếc cho một thiên phú tu luyện. Người của Mặc gia chi nhánh tầng thứ tư đã toàn tâm toàn ý tiếp nhận cái dự án phát triển chiến tranh bằng thiết khôi lỗi này. Những bản nâng cấp trong vòn nửa năm liên tục được đề ra, nguyên liệu lắp ráp cũng ngày càng chất đầy trong kho.

Nửa năm sau chỉ lệnh của trưởng tộc, Mặc Gia chi nhánh tầng thứ tư, đã hoàn thành công việc trang bị cho đội quân Thiết Khôi Lỗi đầu tiên của tiên giới.

Tiên giới không có nhiều quân đoàn. Chỉ có Lục Đại Phái và Thiên Đình sở hữu thiên binh thiên tướng mới có tư cách đề cập đến hai chữ quân đoàn.

Thế nhưng hôm nay, cái quân đoàn thứ tám rốt cuộc cũng đã được khai sinh ra rồi.

Ngày ra quân đầu tiên của Thiết Khôi Lỗi chiến đoàn, cũng là ngày đầu tiên nhân loại đặt chân đến Mặc Vân Hải.

Đối với đám xâm lược ngoại lai này, đối với khát vọng bùng cháy trong huyết quản mỗi gã thanh niên bị khí chất của Mặc Surong Vũ cảm nhiễm mà dồn toàn bộ tâm tình cũng như tinh lực của mình, sống chết và ăn ngủ với Thiết Khôi Lỗi, chỉ lệnh phân bộ Mặc Gia phát ra rất đơn giản.

Giết.

...

Đây cũng là lý do tại sao một tuần sau chặng đường do thám dài dằng dặc nơi biển mây. Thiếu Tướng Hoài Nam, cái gã được cho là thiếu tướng trẻ tuổi nhất quân đội loài người, có một biểu tình khiếp sợ sững sờ khi nhìn thấy một toán lính trọng trang, bay theo một đội hình chữ V lệch đang từ từ tiếp cận phi thuyền Angeregis với tạo hình không khác gì những con robot khổng lồ cổ điển mà nhân loại vẫn hay quen mồm gọi là Mobile Suit kia.

Ngay khi hệ thống quét hình của phi thuyền Angeregis hoàn tất việc tái cấu trúc mô hình 3D của những kẻ địch lạ, phía bên kia cũng đã thông qua hệ thống thần thức còn linh hoạt hơn bất kỳ loại rada tiên tiến nào của nhân loại mà xác nhận bóng dáng dị vật không thuộc về Mặc Văn Hải mà làm ra hành động đơn giản nhất.

Tuân theo chỉ lệnh của trưởng chi nhánh Mặc Surong Vũ. Dùng những con Thiết Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên Anh của bọn họ mà tận tình đồ sát từng toán do thám như những con ruồi bay loạn của đối phương.

Bốn con Thiết Khôi Lỗi không lồ đồng loạt mà thông thả đưa lên nỏ linh tiễn được trang bị ở cổ tay, khởi động tụ linh trận pháp nằm ở bụng dưới của mình mà quán trú từng luồng linh khí thô bạo vào nơi đỉnh đầu của nó, tạo ra một mũi linh tiễn thô to đậm đặc năng lượng hủy diệt, rồi cùng nhắm về phía trước thả ra trận pháp nén ép ức chế chúng này giờ.

Veoooo

Linh tiễn xuyên qua khoảng không, đánh tan mây trăm áng mây cản đường, nếu nhìn từ trên cao xuống sẽ thấy bức màn mây này bị người ta dùng một con dao sắc bén thô bạo cắt đứt một đường xẻ dọc, mà bản thân chúng lại giống như miếng đậu phụ mềm yếu vậy, hoàn toàn không có chút phản kháng nào cả, chỉ làm cho con đường hung ác của những mũi linh tiễn khổng lồ kia được thể hiện ra một cách rõ ràng mà thôi.

“Cảnh báo, chùm năng lượng linh tử cực lớn đang tiếp cận.”

Hoa tiêu của Angeregis, Myeongeun Noh gấp gáp hét lên. Hoài Nam cũng từ con ngạc nhiên có chút khiếp sợ mà tỉnh lại, vội vã ra lệnh:

“Hina-chan, khởi động bộ đẩy mạn trên, hạ thấp xuống, đừng ngạnh kháng.”

“Rõ.”

“Jodi, dùng khởi động trường bảo vệ, chúng ta không biết kẻ địch còn bao nhiêu cả. Cần giữ khả năng linh hoạt cao nhất.”

“Rõ.”

“Đồng chí Trung, chuẩn bị xuất phát.”

“Okay.”

Trung Thành gạt đầu, mặc bộ quần áo bảo hộ triệt tiêu lực G, thứ giúp cho các phi công không bị xé rách cơ thể khi GMS gia tăng tốc độ đột ngột rồi chạy tới phòng chứa chiến hữu sắt thép đáng tin cậy nhất của mình.

“Robert, ShenJian, Claude ba người lên boong, chuẩn bị đánh chặn bất cứ lúc nào.”

Ba người kia cũng đồng loạt đáp ứng, rời khỏi phòng điều khiển.

Lúc này thì bốn luồng linh tiễn cách đó hơn trăm cây số cũng đã phá tan tầng mây, quét sạch một đường trời rồi rít gào trước mặt họ.

Hinami Hina cũng vừa hoàn tất thao tác tinh chỉnh hệ thống ưu tiên phản lực của bộ đẩy, khiến cho toàn bộ phi thuyền chìm xuống giống như mang theo vài ngàn tấn đất đá trên đầu, khiến bốn luồng linh tiễn này xèo qua đầu bọn họ mà bất cam phóng đi.

Hoài Nam lúc này mới bình tĩnh ra lệnh:

“Jodi, tính toán khả năng công phá của linh tiễn và lực phá hoại đối với lớp phòng ngự của phi thuyền.”

“Vừa xong, áp lực này, vừa bằng một cao thủ Hóa Thần sơ kỳ toàn lực đánh một kích. Đại khái vào khoảng 20% năng lượng cube. Nếu như mở khiên chắn năng lượng, chúng ta có thể chịu được mười đòn.”

Hoài Nam nhếch miệng muốn nói gì đó, lại nghe thấy giọng nói của Myeongeun Noh.

“Thiếu tướng, địch chuẩn bị tiếp tục bắn. Chỉ số năng lượng hội tụ trên vũ khí của bọn họ đang tăng lên.”

“Má nó, cái loại vũ khí như vậy có thể bắn ra bao nhiêu lần chứ !?”

“Chúng ta bị ngắm rồi, ở khoảng cách này không né kịp đâu. Có mở khiên chắn năng lượng không !?” Jodi cũng gấp gấp hét lên. Vừa bắn xong một lượt thì quân địch cũng chẳng đứng yên mà đang bay ầm ầm về phía họ. Khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn đến mức thứ to lớn như chiến hạm không thể né tránh oanh kích đơn thể siêu tốc như thể kia được nữa.

Trong kênh liên lạc chung lại vang lên giọng nói trầm thấp của Trung Thành.

“Không cần mở, lập tức mở khoang chứa. Tôi sẽ ra ngoài.”

Hinami Hina liếc Hoài Nam, nhận được cái gật đầu của hắn liền nói vào bộ đàm:

“Chấp nhận yêu cầu. Cửa sập số 2 sẽ mở sau 3 giây. Thiếu tá Trung Thành, đề nghị chuẩn bị xuất phát.”

Bên trong khoang chứa, lặng lẽ nhìn cửa sập từ từ mở ra, đập vào mắt là bầu trời xanh trắng trong vắt của Tiên giới. Trung Thành cúi người, nắm chặt tay điều khiển, nhẹ nhàng nói:

“Đi thôi, anh bạn.”

Ánh mắt của GMS AI Prototype chớp lóe ánh sáng màu xanh, thân thể sắt thép được cấu thành từ kim loại phản chấn siêu quý hiếm của nó khẽ trùng xuống, phát ra những tín hiệu thao văng tất cả các đoạn dây bảo dưỡng còn đang cắm khắp người, khối từ những bộ đẩy phản lực xì ra dọn đường cho những luồng sáng xanh lam từ từ dày đặc lên, mang theo những vòng sóng gọn đẹp mắt.

“AI Prototype – Trung Thành – Xuất kích.”

Bùm

Để lại một tiếng bạo không, cùng một mảng khí lưu toán loạn trong khoang chứa GSM, cỗ máy chiến đấu hình người tràn ngập mỹ cảm bạo lực này bắn vọt ra khỏi Angeregis như một quả đạn pháo âm trầm. Hệ thống phản lực sau lưng rít gào đẩy giá trị vận tốc của nó tăng vọt thậm chí còn nhanh hơn những mũi linh tiễn được Thiết Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên Anh kỳ bắn ra.

Chỉ trong một cái chớp mắt, trong thần thức quét hình của bốn gã tu chân giả Mặc Gia, một thân ảnh xanh trắng hùng vĩ mang theo những quang sáng và quang hạt lung linh chợt xuất hiện như xé rách không gian.

Một cảm giác ón lạnh chạy dọc xương sống khiến cho cả bốn người đều không tự chủ được dừng việc thôi động tụ linh trận tăng phúc cho Linh tiễn mà tập trung tạo ra một lớp Phong Thuần trước người.

Giống như đã bị từ thần phát gửi tin nhắn yêu thương. Mặc dù đứng sau lớp phong thuần vững chắc vô ngần này, bọn họ cũng chẳng tìm thấy chút tự tin nào cả.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi (2)

Mặc Sung là một tên béo, bởi vậy mọi người hay gọi hắn là Mặc Bàn Tử. Ý tức là giữu cột thân hình tròn vo của hắn.

Ai cũng biết mấy tên béo đánh nhau rất dở, Mặc Sung cũng không ngoại lệ. Có lẽ trời sinh ra hắn không phải để tu luyện rồi dùng kỹ năng lãn xả với người ta. Tộc nhân giữu cột hắn cũng là vì họ khinh thường cái tu vi thấp kém của hắn. Mặc Sung sau nhiều lần chịu trận cũng đã chấp nhận cái sự thật phũ phàng là tiên giới, vốn chẳng phải nơi tươi đẹp gì cho cuộc đời của hắn, bởi vậy hắn cứ chết lặng sống dần ngày qua ngày.

Thế như từ khi Mặc Sung Vũ xuất hiện cùng với dự án cải tạo Thiết Khôi Lỗi, cuộc đời của Mặc Sung cũng từ đấy sang trang.

Hắn có thể béo, tu vi của hắn có thể thấp, cơ thể hắn có thể chậm chạp, nhưng tư duy của hắn, tốc độ phản ứng tay của hắn không hề bị giới hạn bởi thân thể xấu xí mà ông trời ban cho.

Ngồi vào Thiết Khôi Lỗi, thứ có thể bỏ qua tu vi cá nhân, bỏ qua hình dáng người lái, chỉ cần không tàn tật, mọi người đều đạt được giá trị vũ lực như nhau, Mặc Sung chợt hiểu ra, cái không gian trong buồng điều khiển của Thiết Khôi Lỗi rộng chưa tới ba mét vuông này, mới đích thực là thế giới của mình. Hắn lột xác, hắn thăng hoa, hắn trở thành một chiến binh não động khác hẳn với vẻ chết lặng thường ngày của mình. Dùng Thiết Khôi Lỗi cải tạo của Mặc Sung Vũ giao cho, hắn từ một tên trúc cơ kỳ thấp kém, thậm chí có thể đánh cho các trưởng lão Nguyên Anh Kỳ bỏ lê bỏ cẳng. Giây phút chiến thắng khiến mỗi tế bào của hắn hưng phấn đến run rẩy, tâm cảnh trực tiếp nhảy vọt lên một cấp. Hắn cảm thấy cái thân thể to lớn công kênh cứng nhắc của Thiết Khôi Lỗi mới thực sự là cơ thể của mình, mà cái thân thể béo ị hiện tại, thực ra chỉ là một cái túi da tạm thời mà thôi.

Nếu đánh giá một con cá bằng khả năng leo cây, nó sẽ mãi là kẻ thất bại phé vật cặn bã trong cộng đồng loài khi.

Thế nhưng nếu đánh giá nó bằng khả năng bơi lội, vậy thì tộc đàn khi chỉ có thể ngược mắt mà nhìn thôi.

Mặc Sung từ một kẻ phế vật, nhờ dự án của Mặc Sương Vũ mà trở thành chiến binh mạnh mẽ nhất thế hệ trẻ của Mặc Gia thời đại này. Tiểu đội hắn được giao cho chỉ cần bốn người, trong vòng một tuần đã thanh lý sáu tiểu đội trinh sát của nhân loại trên Mặc Vân Hải. Hôm nay vừa tròn bảy ngày, lại gặp được một chiến hạm trinh sát thứ bảy, Mặc Sung cảm thấy đây đúng là ngày may mắn của mình.

Thế nhưng khi con Thiết Khôi Lỗi màu xanh trắng của nhân loại thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm cảm nhận của thần thức, Mặc Sung liền cảm thấy không đúng rồi. Hắn vội vã dùng truyền âm thuật liên lạc với đồng bọn:

“Cẩn thận, hắn không giống với bọn trước đây.”

“Bản tử, hắn nhanh quá.”

“Sung ca, không ổn rồi, chúng ta không theo kịp chuyển động của hắn.”

“Chết tiệt, tốc độ này... hóa thần kỳ cao thủ !?”

Mặc Sung toát mồ hôi lạnh, chơi lớn rồi. Hóa thần kỳ Thiết Khôi Lỗi, như vậy đã bằng với Thiết Khôi Lỗi chuyên dụng của đội hộ vệ cho Sương Vũ ty rồi còn đâu. Chỉ vừa chớp mắt, thân ảnh của đối phương lại tiếp tục gia tốc, thoáng cái đã tiếp cận bọn họ.

“Cẩn thận.”

Choang.

Hỏa lửa bắn tung tóe, quân đao hợp kim của AI va chạm với linh kiếm đặc chế dành cho Thiết Khôi Lỗi của Mặc Bàn Tử. Xung lực chấn động truyền vào khiến cái khoang điều khiển hắn vẫn luôn cảm thấy thân thiết như mái nhà duy nhất của mình ở thế giới này muốn nứt ra.

Mặc Sung bị một đao này đánh bay ra xa. Trong tầm nhìn rối loạn, hắn còn thấy được con Thiết Khôi Lỗi của nhân loại từ lúc nào đã xuất hiện giữa trận hình của bọn họ, gấp thanh quân đao lại, biến nó thành một pháp bảo giống cây gậy ngắn ngắn, liên tục bắn ra ba luồng năng lượng vào đầu Thiết Khôi Lỗi đồng bọn của hắn.

Bùm bùm bùm...

Chuyển đao thành súng, Trung Thành chẳng do dự mà nhè thẳng đầu ba khối kim loại to lớn cục mịch kia mà nã đạn. Đạn năng lượng linh tử chuyên dụng dễ phá giáp dễ dàng thổi bay đi ba cái đầu còn đang ngơ ngác, để lại một đám nổ lớn và kim loại văng toan loạn.

Thế nhưng tràng cảnh rơi rụng của kẻ địch như Trung Thành tưởng tượng không có diễn ra. Hắn vẫn căn thứ theo thiết kế của GMS trái đất mà tiến hành phá hoại những bộ phận trọng yếu như đầu. Cho dù không bắn trúng khoang điều khiển, cũng khiến cho camera của đối phương mất đi tầm nhìn mà mất khả năng chiến đấu. Chỉ là thiết khôi lỗi quan sát mọi thứ xung quanh đều bằng thần thức của tu chân giả, cái đầu... thực ra chỉ để trang trí mà thôi.

Bắn ba loạt đạn qua ba hướng khác nhau khiến phản lực cố định hắn một chỗ, động cơ đẩy chưa kịp chuyển hướng thì từ ba đám khói bụi, thân ảnh màu đồng xanh của ba con thiết khôi lỗi không đầu lập tức nhào tới, bám chặt lấy hắn.

“Bắt được người rồi !”

“Chết đi phạm nhân.”

Mỗi tay bị một kẻ khóa chặt, mục tiêu thứ ba thì đã rút ra một thanh linh kiếm sáng ngời, nhào lên vùng kiếm quá đầu, muốn cưa đôi thân hắn.

Trung Thành kéo căng cần gạt, bộ đẩy hoạt động tới công suất tối đa, kéo cả hai gã đang bám chặt lấy hắn lùi về, vừa vặn tránh được một kiếm kia. Sau đó từ cầu vai hai bên bật ra một nòng súng tự động, bắn xối xả vào mục tiêu tầm gần.

“Cái gì !?”

“Mạnh như vậy à !?”

Đạn đặc chế mũi xoáy phá giáp khoan vào lõi đồng xanh của Thiết Khôi Lỗi phát ra tiếng ma sát kinh người. Thần thức nhạy cảm của Tu Chân Giả khiến giác quan của bọn họ nhạy hơn bình thường nhiều lần lập tức phản tác dụng, hai người trong không điều khiển Thiết Khôi Lỗi đau đớn bùng lấy tai, hệ thống điều khiển của Thiết Khôi Lỗi lập tức mất chỉ huy, buông hai tay Trung Thành ra ngoài.

Ở đằng xa, người thứ ba sau khi chém hụt cũng không đuổi theo mà rút ra nỏ linh tiễn nhắm bắn. Công kích của Linh Tiễn bắn ra từ Thiết Khôi Lỗi nguyên anh kỳ có thể đạt tới lực phá hoại của hóa thần kỳ. Nganh kháng một kích, cho dù là AI có lớp vỏ hợp kim phản chấn cũng chưa chắc chịu nổi. Vừa hay hai cánh tay được thả lỏng, Trung Thành điều khiển GMS tóm lấy tay của một gã Thiết Khôi Lỗi bên cạnh, chắn nó trước người mình.

“Ôi không, Tiểu Ngũ !”

Linh tiễn bắn tới xuyên vào vỏ giáp đồng xanh không chút trở ngại nào, Trung Thành đá mạnh vào eo Thiết Khôi Lỗi đã trúng đạn, khiến mũi linh tiễn sắp

xuyên qua người đó đâm tới mình bị bắn lệch đi, chỉ làm xước một bên cầu vai hấn và phá hủy một khẩu súng tự động. Sau đó lại nhanh chóng thúc giục bộ đẩy khiến GMS trượt sang ngang một cách phản vật lý, vừa vặn né được một lưới kiếm sắc bén xẹt qua.

Loại kiếm có các hạt linh tử chạy dọc trên lưỡi thế này tuy không tạo ra thanh thế xè núi cắt sông khủng khiếp gì, nhưng độ xuyên thấu và khả năng cắt xẻ được tập trung nén ép lại còn đáng sợ hơn thế nhiều lần. Phần linh lực để duy trì lưỡi kiếm này thậm chí còn gấp bốn lần một tuyệt kỹ của Nguyên Anh Kỳ cao thủ, đảm bảo chém cái gì cũng như bùn. Lưỡi kiếm chặt qua phần nào thì phần đó rời thân.

Súng trên tay AI lại chuyển động, đạn không tiếc nã ra. Đối phương cũng lập tức mở lên tường gió, triệt tiêu phần lớn động năng của những viên đạn, khiến chúng va chạm với lớp giáp đồng xanh chỉ tạo ra mấy âm thanh điếc tai và mấy vết xước hờ. Những tiếng nổ vang cùng mặt vụn lại ngăn cách bốn người. Một bên bị lực xung kích, một bên bị sức công phá của những viên đạn và độ giật của nòng súng hất văng ra.

Mặc Sung cuối cùng cũng ổn định được thân hình sau mấy giây bị chém bay. Có chút trầm trọng phát hiện chỉ trong vài giây vừa rồi một đồng bạn của hấn đã lên bàn thờ, hai người khác cũng chặt vật không thôi. Nếu không phải bọn họ được huấn luyện hợp tác ăn ý vô cùng, chỉ sợ vài giây này cũng đủ biến hấn thành đại tướng không quân.

Công kích bất ngờ đã mất đi hiệu quả, thành tích đạt được không như ý muốn làm Trung Thành có chút thất vọng, hấn bay là là chắn trước tàu Angeregis, quân đao hợp kim và súng ngắn đều thu về, lấy từ sau lưng ra một khẩu súng nòng dài, bắt đầu quá trình nén ép năng lượng vào đầu đạn. Còn đội ngũ ba người của Mặc Sung cũng đã tập hợp lại.

“Bàn tử, giờ tính sao!? Chúng ta không phải đối thủ của hấn.”

“Hấn quá nhanh, pháp bảo của hấn cũng không mất thời gian nạp linh lực như Tụ Linh Tiễn...”

“Sung ca. Còn đánh nữa chúng ta sẽ chết đấy.”

Mặc Sung nheo nheo ánh mắt, chiến thắng sáu lần trước đó khiến lòng tự tin của hấn đề thăng rất nhiều. Thiết khôi lỗi tầm thường cấp bậc Kim Đan của nhân loại đứng trước mặt hấn như một đám dê con chẳng có khả năng kháng cự. Hấn đã quen với việc đó. Đột nhiên lại nhảy dẫu ra một gã đáng sợ thế này!? Tình hình đảo ngược lại, bọn họ lại đóng vai con dê, còn đối phương là một con sói lạnh lùng tàn nhẫn. Bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi bọn họ.

Thật tình có chút bối rối đấy.

“Chia ra chạy. Cấp bậc của hấn không tầm thường đâu, trong số phạm nhân hấn cũng là tướng lĩnh gì đó. Chia ra, về Thiên Không Thành, báo tin cho Suồng Vũ tỷ, phản công của chúng ta như vậy đã tính đủ rồi. Hấn chỉ có một cây đao để đánh cận chiến và hai pháp bảo đánh tầm trung mà thôi. Chia ra chạy, hấn cũng chả có cách nào... chờ đã...”

Nạp đạn hoàn tất, Trung Thành kéo trên nóc phòng lái xuống một mô hình súng nhắm thu nhỏ, bên ngoài AI cũng làm một động tác tương tự, nhưng tên tay gã người thép không lồ này là một cây súng bắn tia năng lượng hàng thật giá thật. Khi định mức năng lượng đạt đến cực đại, Trung Thành lạnh lùng bóp cò.

“Không tốt, hấn cũng có nỏ tiễn tầm xa.”

Xèo...

“Tiểu Tứ, cẩn thận!!”

Mặc Sung vừa dứt lời, đồng bạn bên cạnh hấn đã bị một chùm sáng quét qua, biến thành một bãi nước không hơn không kém. Thậm chí còn không kịp nổ mạnh hay kêu rên tiếng nào. Đối với đôi mắt linh động nhãn của Trung Thành, chỉ cần trong tầm bắn, cho dù có bay lắt léo đến mức nào, cũng chẳng có cách thoát khỏi.

“Chết tiệt, chạy. Mau chạy.”

Một đồng bạn nữa ra đi, Mặc Sung cảm thấy rét lạnh, lần đầu tiên sau khi ngồi vào khoang điều khiển của Thiết Khôi Lỗi, hấn cảm nhận được sự sợ hãi cùng cực.

“Không tốt rồi, không tốt rồi, không tốt rồi... Mình không muốn chết, không muốn chết, không muốn chết.”

Mặc Sung hít sâu một hơi, dùng thần thức truyền âm cho đồng bạn:

“Tiểu Lục, mau bỏ quyền điều khiển, ta sẽ kết nối tụ linh trận của hai Thiết Khôi Lỗi lại, như vậy lực đẩy sẽ lớn hơn.”

“Sung ca, hệ thống tụ linh trận song trùng chưa hoàn thành mà!?” Gã đồng bạn cuối cùng gọi là Tiểu Lục cũng bị hai loạt đạn của Trung Thành làm khiếp đảm. Má ơi, hấn lại nhắc pháp bảo viễn công kia, chuẩn bị bắn lần nữa.

“Chưa hoàn thành cũng phải liều thôi. Nếu không chúng ta cùng chết. Mau bỏ quyền khống chế đi, chuyển giao lại cho ta!!”

“Vâng...vâng...” Tiểu Lục lắp bắp, vội vã nhường quyền điều khiển lại cho Mặc Sung.

Mặc Sung thông qua thần thức của mình tiếp quản quyền điều khiển hai chiếc Thiết Khôi Lỗi chẳng khó khăn gì, hai gã bay là là sát vào nhau, nhưng tốc

độ cũng chẳng mấy tăng lên. Đúng lúc này, Trung Thành tiếp tục phát súng thứ ba của mình.

Mặc Sung cắn răng, thần thức mạnh mẽ thôi động hết sức, điều khiển Thiết Khôi Lỗi của Tiểu Lục phát động ngưng kết thuật, khiến độ cứng của nó dày hơn rất nhiều, đổi lại là tốc độ di chuyển. Lập tức biến Thiết Khôi Lỗi đồng xanh của Tiểu Lục thành một chiếc khiên chắn tạm thời.

“Sung ca, ngươi...”

Bùm

Lần này hoa lửa cuối cùng cũng đã tóe lên, ngưng kết thuật khiến cho tia sáng chết chóc từ Trung Thành không thể đục xuyên qua Thiết Khôi Lỗi dễ dàng nữa. Thay vào đó là một hồi nổ mạnh. Thiết Khôi Lỗi của Tiểu Lục tứ phân ngũ liệt, biến thành vô số mảnh vỡ cháy xém bay toát loạn khắp tầng mây.

Trung Thành thoáng bất ngờ, vụ nổ tạo ra một màn khói bụi mờ hồ khiến hắn khó lấy lại tâm nhẩm, chỉ trễ vài giây, Mặc Sung đã thoát ra khỏi vùng bắn tia của hắn.

Buồn bực hạ súng xuống, Trung Thành điều khiển AI trở về tàu trong tiếng reo hò của Hoài Nam và mọi người.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi (3)

Chiếc GMS từ từ hạ xuống khoang bảo dưỡng, xì ra một làn khói mờ, toàn thân nóng rực nhanh chóng được hệ thống duy tu từ từ hạ nhiệt độ xuống. Sau một loạt tiếng tín hiệu chớp tắt, cửa khoang từ từ mở ra. Trung Thành đề thân trần xuất hiện, toàn thân đầm mồ hôi. Hắn đứng trên cửa khoang điều khiển đã mở ra, muốn nhảy xuống, chợt nghĩ đến gì đó, quay đầu lại nhìn hệ thống điều khiển vẫn còn sáng đèn bên trong khẽ nói:

“Gặp lại sau.”

“Xác nhận. Tạm biệt sĩ quan Trung Thành.”

Từ khoang điều khiển vang lên tiếng đáp lại máy móc.

Trung Thành gật gật đầu rồi nhảy xuống.

AI cao tới gần 20 mét, từ vị trí khoang điều khiển ở vùng ngực nhảy xuống mặt sàn gây nên tiếng chấn động trầm đục nho nhỏ. Với thể chất của hắn, chút chấn động này chẳng là gì. Trung Thành duỗi duỗi chân tay cho thoải mái, tiếp lấy bộ quân phục bình thường từ robot bảo dưỡng đưa tới, vừa đi vừa thay đồ.

...

Trên hành lang tới phòng điều khiển, hắn gặp Robert và ShenJian cũng từ bên ngoài quay lại. Sau khi hắn trở về, hai người vẫn ở ngoài phi thuyền duy trì cảnh giác một lúc nữa, chờ cho cảnh vừa buông lỏng đã bị bắn lên.

Dù sao người Tiên giới có lắm thủ đoạn rất quý dị, trường hợp kẻ địch thu nhỏ thành một viên thuốc để trà trộn vào căn cứ đã xảy ra rồi, khó nói sẽ không tiếp diễn. Các chiêu trò như ẩn thân, tàng hình, lén mở thông đạo không gian cũng đều đã được thêm vào danh sách cần chú ý. Không ai muốn thấy cảnh vì cửa phi thuyền mở ra đón hắn về mà rước vào một sát tinh như Phi Kiếm trước đây.

Tuy nói nếu gặp phải những quái vật như cô ta xác suất thấp đến đáng thương. Dù sao đại nhân vật như bọn họ sẽ không rảnh r tay với đám quân trình thám nhỏ nhoi này làm gì, nhưng nếu mình không cẩn thận lỡ đi nhầm vào địa bàn của người ta, hay lỡ bày ra trò khiêu khích gì quá đáng, vậy thì không còn gì để nói rồi.

Nhắc đến chuyện này, khi đọc bản thiết kế của phi thuyền, Hoài Nam đã từng nói, nếu phải chịu một kích của Cận Giới hoàng cao thủ, lớp vỏ ngoài của phi thuyền sẽ tan xác ngay lập tức, nhưng đồng thời bộ khung bên trong với kết cấu đại phân tử sẽ miễn cưỡng chịu được một đợt chấn động, mà đem bọn họ thoát đi nếu có cơ hội.

Chỉ là cơ hội này cũng chỉ là tính toán trên bàn giấy mà thôi. Tốc độ phi thuyền nếu không đủ thời gian gia tốc thì không thể thoát khỏi ma trảo của đám quái vật đó được. Vậy nên nếu thật sự gặp phải Cận Giới hoàng cao thủ, việc tốt nhất có thể làm là gửi tin báo tử về tổng bộ.

Coi như trên chiến trường lỡ đập phải quả bom vậy thôi.

Đây là vấn đề mà mỗi binh lính đều phải giác ngộ.

Trung Thành gật đầu với hai người họ coi như chào hỏi, thuận tiện nhìn ShenJian hỏi:

“Cảm thấy thế nào !?”

Shenjian biết hẳn muốn hỏi gì, nghĩ nghĩ một chút, cân nhắc số liệu đại khái nói:

“Có vẻ tốc độ và sức mạnh đều tiếp cận Nguyên Anh kỳ cao thủ, chỉ là thời gian huy động linh khí để tạo thành chiêu thức hay khởi động pháp bảo có hơi chậm một chút, đây là nhược điểm của sự nhân tạo.”

“Nhân tạo !?” Robert lấy keo vuốt vuốt ngược bộ tóc vàng của mình lên, vừa rồi bị gió thổi toán loạn bù xù, nhìn hẳn như một con xur từ lông bôm. Vừa vuốt vừa thuận miệng hỏi:

Shenjian đáp:

“Bọn họ sử dụng tụ linh trận pháp để cường chế kéo linh khí xung quanh về, sau đó dùng đường dẫn nhân tạo thay thế kinh mạch của cao thủ Nguyên Anh kỳ thật sự, mô phỏng ra kỹ năng và thể chất cơ bản của tiên nhân cấp độ này, tương tự nguồn năng lượng và hệ thống bo mạch của Trái Đất, trong trường hợp này linh khí đóng vai trò như dòng điện.”

Trung Thành nhú mày:

“Nói vậy thứ này chính là GMS của Tiên giới rồi.”

Shenjian gãi gãi đầu, nhớ lấy đồng kiến thức hỗn tạp mình có được từ mấy năm du lịch ở Tiên giới đáp:

“Chuẩn xác hơn, có lẽ nên gọi nó là Thiết Khôi Lỗi – những con rối bằng đồng xanh”.

...

“Nếu vậy thì phiền toái rồi. Thứ này thật sự có thể đem chiến lực của đám tiên nhân tàn mác này trở về trạng thái cân bằng thống nhất. Thao tác và năng lực của mỗi đơn vị là một trị số thống nhất, là điều kiện đầu tiên để làm ra quân đoàn đấy.” Hoài Nam nghe xong đoạn trần thuật của ShenJian vuốt vuốt trán nói.

“Quân đoàn thì sao !? Trước đây bọn họ cũng kéo đến mấy đợt, chúng ta vẫn có thể đánh tan mà.” Claude dờ dẫm hỏi.

Hoài Nam bĩu môi có vẻ khinh bỉ:

“Cái đó không tính, chỉ là một đám ô hợp thôi. Loạn chiến tung chiêu còn dính lên người đồng đội, một lần thống nhất xuất chiêu cũng không có, tàn xuất rải rác, phương vị hỗn loạn, khoảng cách tiến công lộn xộn, nói chung chỉ như một đồng rác không phân loại.”

“Lại còn cái tổ hợp trận pháp do một tiểu đội của bọn họ hình thành, đúng là có thể tăng cấp công kích lên mấy lần, nhưng chẳng tìm lấy nổi một hộ vệ để duy trì nó, mạnh ai nấy đánh, phái nào lo thân phận đó, kết quả là không dung mất đi một đám người được tăng công kích nhưng chẳng đi chuyển được. So với lính đánh thuê ở Trái Đất còn tệ hại hơn.”

Claude tắt tiếng, nói chuyện về quân đoàn, trong tàu này chả ai cãi nổi Hoài Nam

Hoài Nam thì vẫn thao thao bất tuyệt nói về một mớ kiến thức quân sự với vẻ chê bai, trong khi tay vẫn đánh máy bản báo cáo không ngừng nghỉ. Người này có thể phân tâm làm mấy việc một lúc, không hiểu tế bào não được phân chia kiểu gì.

“Nhưng cho dù là một cái quân đoàn hợp cách, cũng cần có người chỉ huy khá khảm một chút mới sử dụng được.”

Hoài Nam liếm liếm môi, ánh mắt toát lên vẻ hứng thú nồng đậm:

“Không biết chỉ huy của bọn họ là người như thế nào đây.”

Cạch.

Trước mặt hắn đặt xuống một cốc trà hương thơm nhẹ nhẹ, Hoài Nam cười tí mắt:

“Dễ thương như Hina-chan thì tốt rồi.”

Khiến một cô bé nào đó bối rối cúi đầu chạy mất.

...

Báo cáo Hoài Nam gửi về rất nhanh được căn cứ trung ương đón nhận với một mảng sôi trào.

Phòng thí nghiệm GMS và MS hứng chí bưng bưng quan sát từng bức tư liệu muốn nhìn ra kết cấu của những con rối đồng xanh này, tính toán toán đem nó so sánh với kết cấu GMS hiện tại, kết quả cho ra sự thật phũ phàng là những mẫu trình sát này còn mạnh hơn quân chính quy của GMS một cấp.

Một GMS đơn độc tác chiến với tiên nhân Kim Đan kỳ chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay, thậm chí còn ở thế hạ phong. Những con rối đồng xanh này có chiến lược so sánh được với tiên nhân Nguyên Anh kỳ.

Tiên giới có câu, chênh lệch một cấp như trời với đất.

Nếu tính toán như một game nào đó thì tiên nhân Luyện Khí kỳ là level 1, chưa có kỹ năng gì đáng kể. Tiên nhân Trúc Cơ kỳ là level 2, đã bắt đầu có kỹ năng đánh xa đánh gần với độ cơ động lớn. Kim Đan kỳ ở level 3 thì đã có đại chiêu (ulti skill), tiến hành phá hoại trên diện rộng với sát thương cao. Tiên nhân Nguyên Anh kỳ ở level 4, tất cả các skill đều là đại chiêu, hơn nữa chỉ tính chỉ số cơ bản, Nguyên Anh đánh với Kim Đan kỳ thậm chí không cần sử dụng chiêu thức, chỉ dùng tốc độ và sức mạnh nghiền ép, tay không có thể đánh với cả chục người. Nếu buông tay toàn lực đánh, một vs một trăm cũng không phải không thể.

Lên đến cấp bậc Hóa Thần, thì đã là một dạng tồn tại khác, ý thức liên kết với môi trường xung quanh, trực tiếp rút năng lượng xung quanh để tiến hành công kích, không cần dựa vào Kim Đan hay Nguyên Anh trong cơ thể phát ra năng lượng nữa, chỉ cần điều khiển không chế sự cộng hưởng là được, có thể phát đại chiêu liên tiếp, không có thời gian nghỉ (cooldown) và không tiêu tốn linh khí (mana). Hay còn gọi là cảnh giới tâm động pháp sinh. Chỉ cần một ý nghĩ, lập tức pháp ra pháp thuật cấp cao.

Trên cấp bậc Nguyên Anh không thể tồn tại ở Trái Đất, nên hiểu biết về tiên nhân Hóa Thần kỳ trở lên vẫn còn rất hữu hạn. Nhưng nếu tóm gọn cơ bản lại thì có thể lưu ý vài điểm như vậy.

Kết quả nghiên cứu chỉ ra rất rõ ràng, nếu như số lượng hai bên cân bằng, thì chiến trường giữa GMS của Trái Đất và Thiết Khôi Lỗi của Tiên giới không còn là chiến tranh nữa, mà chính là đồ sát một chiều.

Đừng nhìn Trung Thành dễ dàng đánh hạ bốn con Thiết Khôi Lỗi mà làm tưởng, số lượng GMS đạt đến cấp bậc như AI hiện tại vẫn chưa lấp đầy một bàn tay, tất cả đều là sản phẩm tuyệt mật vẫn còn đang trong quá trình nghiên cứu và xử lý.

Hiện giờ các nhà khoa học đều đang thiết tha mong ngóng tàu Trinh Sát của Hoài Nam quay về, mang theo những mảnh vỡ của mấy con Thiết Khôi Lỗi bị bắn hạ để tiến hành phục chế và nghiên cứu.

Nếu như công nghệ sản xuất GMS trong thời gian ngắn không theo kịp tiến độ của chiến tranh, vậy thì mộng tưởng băng ngang Tiên giới, đạt đến tầng trời thứ ba mươi ba của thiên đình vĩnh viễn chỉ là mộng tưởng mà thôi.

Đạt được những chỗ tốt từ khi đặt chân đến Tiên giới, đối với mảnh thổ địa tràn ngập tài nguyên khoáng sản đủ loại phong phú, thậm chí đến không khí cũng có thể đề thăng thể chất và kéo dài tuổi thọ của con người này, bất cứ ai cũng không thể kìm chế nổi mong muốn khám phá nó, khai mở từng tầng từng tầng, mở ra trăm ngàn tuyến lưu thông tài nguyên vĩnh viễn.

Mặc kệ mục đích của IMI khi tổ chức và kiên trì tràng chiến tranh này là gì, bất cứ mỗi cá nhân đã từng đặt chân đến Tiên giới, không có ai muốn cứ như vậy mà trở về Trái Đất cả.

Dã tâm của loài người đã được nhen nhóm, gọi là tham lam ích kỷ cũng được, coi như không tự lượng sức cũng được. Đối với bầu trời bao la không bờ bến này, Tiên tộc có thể hưởng thụ chỉ vì bọn họ sinh ra ở đây sao!? Điều này là do ai quyết định!? Cơ hội và ích lợi luôn luôn phải do người và người tranh thủ, nếu không thể xin xỏ, vậy thì chỉ có thể mạnh mẽ cướp lấy.

Nếu không thể mạnh mẽ cướp lấy, lại vẫn không muốn buông bỏ, chỉ có thể không từ thủ đoạn.

Thậm chí là cộng sinh, ký sinh, cũng không phải không thể được.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi (4)

Mặc Sung cẩn thận dẫm từng bước nhẹ nhàng lên nền sàn làm bằng Phi vân Mộc, thứ gỗ nổi tiếng vì độ đàn hồi với chất liệu siêu nhẹ và có khả năng giữ nhiệt cực tốt kia. Nghe nói chất liệu gỗ thấm đẫm linh khí mỗi sớm mai này có thể khiến người bước lên nó mỗi ngày thần thanh khí爽, thoải mái như dẫm lên mỗi áng mây vậy, thế nhưng mà hiện tại hắn cảm thấy mỗi bước chân của mình không hề nhẹ nhàng thư sướng chút nào cả, trái lại nó nặng nề giống như phải đeo một chiếc gong cùm bằng kim chức, khiến cho mỗi bước chân đều vang lên những tiếng đing đing đang đang đánh vào trong lòng, làm cho bụng dạ khó chịu, âm ỉ buồn phiền.

Hành lang được trải bằng Phi vân Mộc lơ lửng giữa tầng trời mây khói, dẫn qua một lâm viên có những bông hoa sen kỳ dị trôi nổi giữa trời, với bộ rễ đã tiến hóa giúp chúng có thể trực tiếp rút linh khí xung quanh để tắm bổ, hoàn toàn chẳng cần chút bùn hay nước nào để sinh trưởng cả. Bước qua vườn hoa sen bay, Mặc Sung tiến đến một dải đất liền hiểm hoi giữa tầng trời thứ tư. Nguyên một mảng thổ nhưỡng này được vô số pháp lực nâng đỡ, khiến nó như một hòn đảo nơi thế ngoại đảo nguyên, hòa cùng gió mây. Cũng chỉ có Mặc gia giàu nứt đổ vỡ vách mới có thể mang một khối đất liền như thế này lên tầng trời thứ tư, nơi chỉ có toàn gió với mây được.

Ở giữa cái ốc đảo xa hoa này, có một cây đào lớn, hoa đào theo gió bay quanh quần trên đảo, lại bị một trận pháp linh khí cường chế không cho phép rời khỏi, cũng không cho phép khô héo, cứ như vậy tuần hoàn, nhuộm cả hòn đảo thành một sắc xanh hồng, đan xen với mây trắng lơ lửng xung quanh. Mặc Sung biết đây là tác phẩm của cô bé con có bộ dáng chăm chú đọc sách ngồi dưới gốc cây kia. Đại khái chắc là do cảm thấy tiên cảnh quá vô vị khi chỉ có vài màu sắc đơn giản, trong lúc nhàn rỗi đã làm ra những trận pháp vô vị như vậy.

“Sương Vũ tỷ.”

Mặc Sung cúi đầu, cẩn thận gọi.

Đối với hắn, cô bé con bộ dáng còn chưa hoàn toàn phát dục do lỡ dẫn linh khí nhập thể quá sớm, làm chậm tốc độ lão hóa tế bào này chẳng khác nào một hiện thân tín ngưỡng. Biến hắn từ một gã phế vật trở thành một linh đội trưởng tiền đồ rộng mở. Đối diện với cô bé này, hắn luôn dành đến một sự tôn kính nhất có thể.

Mặc Sương Vũ gấp lại quyển sách có tựa đề “Vật lý nguyên tử” lại, ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy tên béo này có chút quen quen, hình ảnh lại mờ mờ. Lúc này mới nhớ ra mình bị cận thị, liền đeo lên một chiếc kính gọng vuông màu hồng. Trong đầu thâm ảo não, hình như mình là tu tiên giả duy nhất trong lịch sử Tiên giới bị cận thị phải. Cũng chỉ trách mấy lão già nhốt mình vào hang diện bích quá sớm, trong đó chẳng có gì làm, chỉ có thể đọc sách, ánh sáng lại không đủ. Cơ thể đang trong quá trình phát triển vì vậy mà bị thoái hóa nghiêm trọng. Mặc dù biết nếu tiếp tục tu luyện, đôi mắt cũng sẽ dần bình thường trở lại, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tiếp tục cầm đầu vào núi đá để tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, thật giống ác mộng. Mặc Sương Vũ chớp chớp đôi mắt nhỏ dưới gọng kính, ngửi mùi hương hoa trong vườn, nghỉ ngơi một chút, cuối cùng cũng nhớ ra Mặc Sung là ai.

“Bản tử, có chuyện gì !?” Giọng nói của cô gái 29 tuổi mang bộ dáng trẻ em này luôn giữ được vẻ trong trẻo, thậm chí có chút ngây thơ.

“Tiểu đội do đệ xuất lĩnh, toàn quân đã bị diệt, chỉ còn mình đệ sống sót trở về.” Mặc Sung cúi đầu nói.

“Aa... ta đã nói với các người rồi, trước khi hệ thống điệp trận hoàn tất, mọi thứ vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm mà. Các người cứ không nghe, cảm thấy chiến lược Nguyên Anh kỳ là mạnh mẽ lắm phải không !?” Mặc Sương Vũ lấy ngón trở ve ve đuôi tóc, khiến mái tóc thắt bím hai bên này cứ xoay xoay, nhìn khá vui mắt.

“Sương Vũ tỷ, bọn đệ cũng chỉ là muốn sớm cho các trưởng lão thấy được thành quả. Tuy rằng có chỉ lệnh của trưởng môn, nhưng vẫn còn rất nhiều người không thành thật.” Mặc Sung nghiêng răng đáp.

“Là do bọn họ không thành thật, hay là do các người muốn biểu hiện mình quá sớm !?” Mặc Sương Vũ liếc mắt nhìn hắn, thờ dãi: “Cổ nhân nói cũng không sai, sức mạnh có được quá dễ dàng khiến tâm cảnh khó thích nghi, rốt cuộc chỉ dẫn đến những suy nghĩ vẩn vơ và hành động cực đoan.”

Mặc Sung cúi đầu không đáp.

Mặc Sương Vũ nhún vai:

“Thôi vậy, dù sao ta cũng chỉ có hứng thú với chuyện nghiên cứu, việc trong tộc mọi người tự giải quyết đi. Đừng để phạm nhân cười nhạo, mặc dù thế giới tu chân luôn tranh giành khắc nghiệt từng điểm tài nguyên, thế nhưng mọi thứ cũng nên có giới hạn mấu chốt.”

Mặc Sung gạt mình, thầm nghĩ đến việc mình lấy Tiểu Lục ra làm lá chắn để sống sót. Mặc dù không ai biết, thế nhưng cũng không tránh khỏi chột dạ.

“Đệ biết, Sương Vũ tỷ. Hôm nay đệ đến là muốn xin thêm người...”

“À, đại tướng không quân. Cũng thật đáng buồn. Thế nhưng một gã chỉ huy để toàn quân bị diệt còn muốn tiếp tục dẫn dắt thế hệ kế tiếp vào chỗ chết sao !? Trở về đi, Bản Tử, tâm tính của ngươi không ổn định. Trước khi có sức mạnh, ngươi là một kẻ cam chịu, luôn ngược đầu lên trên mà nhẫn nhục. Sau khi có sức mạnh, ngươi vẫn chỉ nhìn lên trên, nhưng khả năng nhẫn nại đã mất mất rồi. Ta nói ngươi đừng xem thường phạm nhân, ngươi lại chỉ nghĩ đến việc lấy họ làm đá kê chân để dẫm lên ngang mặt với các trưởng lão...”

“Sương Vũ tỷ, chúng chỉ là phạm nhân...” Mặc Sung đỏ mặt nghiêng răng nói:

Mặc Sương Vũ giờ giờ quyển sách “Vật lý lượng tử” trên tay nói:

“Trở về đọc sách nhiều một chút, nhân viên của chúng ta nằm vùng ở đặc khu hỗn hợp có mang về rất nhiều tài liệu từ Nhân giới. Ta đoán, trong tộc chưa ai đọc qua đâu nhỉ.”

Cô bé bĩu môi, phát tay đáp:

“Trở về đi, một đám ếch ngồi đáy giếng.”

....

“Chúng ta có thể chế tạo tụ linh trận không !?”

Stellar ngồi sau một lớp kính phòng hộ, toàn thân thả lỏng, hai chân thon dài vắt lên nhau, ánh mắt đang chăm chú nhìn vào cảnh thí nghiệm phía bên kia lớp kính, đột nhiên hỏi.

Trong phòng điều khiển có tiếng thanh niên ưỡ oai đáp lại:

“Theo lý thuyết thì có thể. Tài nguyên suru tầm được từ thập đại danh phái ở tầng trời thứ nhất hẳn là đủ dùng, nhân viên thao tác cũng có thể tuyển từ đám tán tu ở Tiên giới.”

“Vậy làm một cái ở căn cứ, à không, dọn hẳn một phi thuyền chuyên chở để chứa lấy sau đó tùy cơ mang theo thì thế nào !?” Stellar tiếp tục hỏi. Ở phía bên kia, đám người già Tiên giới đã bỏ qua đạo bào mà mặc lên áo blouse trắng đang tắt bật qua lại thí nghiệm khác đủ thứ trận pháp lên GMS, muốn mở phòng Thiết Khôi Lỗi của Tiên giới, thế nhưng chỉ đối lại những tràng nổ mạnh không hồi kết. Nếu như lớp kính này không đặc biệt, giờ phút này phòng chừng cả cái phòng điều khiển này cũng đã tan tành.

Hans một mặt phân tâm điều khiển các hạt nano trong căn cứ và lại những chỗ bị nổ tan tành, phun khói dập lửa rồi dọn dẹp đồng mảnh vỡ cũng như tàn chi của các nhân viên xấu số, một bên ậm ừ đối thoại với Stellar, giọng nói có phần không chắc:

“Vậy thì phiền toái, tụ linh trận cần phải có địa điểm cố định, vì nó liên kết với môi trường xung quanh mới có thể tạo ra vòng tuần hoàn xoáy khí. Cô cứ tưởng tượng chỉ phí để tạo ra một cái lỗ đen di động ấy, đắt đỏ biết chừng nào.”

“Nhưng nghe nói trong mỗi con Thiết Khôi Lỗi đều có một tụ linh trận, cung cấp năng lượng cho chúng nó hoạt động vô hạn !?” Stellar vẫn không muốn buông tha chủ đề này. Tụ linh trận là thứ căn cơ giúp cho Tiên giới có nguồn năng lượng vô hạn, thậm chí giúp cho người ở thế giới này không cần làm ăn sản xuất mà chỉ cần úp mặt vào tường tu luyện cũng sống no đủ, rất có giá trị nghiên cứu.

“Cái này... trong đồng dữ liệu download từ chân lý không hề có chi tiết liên quan. Hẳn là phát minh mới gần đây ở Tiên giới. Nói thế nào cho cô hiểu bây giờ nhỉ, mỗi một con Thiết Khôi Lỗi là một phần của một thứ tụ linh trận khổng lồ, chỉ cần chúng nó không chạy quá xa khỏi phạm vi của trung tâm trận pháp, nguồn năng lượng trong cơ thể nó sẽ được kết nối trực tiếp đến chủ trận giống như một dạng cộng hưởng. Nói thế nào nhỉ... muốn phá hủy cái tụ linh trận khổng lồ kia cần phải phá sạch toàn bộ những Thiết Khôi Lỗi mang tụ linh trận nhỏ trong người, còn nếu không phá hủy trận lớn, đám Thiết Khôi Lỗi mang trong mình trận con sẽ nhận được năng lượng vô hạn từ chủ trận và từ những Thiết Khôi Lỗi khác đồng bộ, sau đó chính bản thân chúng di động theo một quỹ tích nhất định lại cung cấp năng lượng trả về cho chủ trận như một vòng tuần hoàn khép kín nữa... Ừm, tạm gọi cái này là hệ thống điệp trận đi, trong trận có trận. Mớ kiến thức này đối với người Trái Đất như chúng ta quá xa vời, thậm chí đám tu chân giả chúng ta chiêu mộ được cũng ừ ừ cạc cạc, cho dù trong đó cũng có mấy chuyên gia trận pháp, nhưng nhìn đến hệ thống này cũng cảm nín không phát biểu được câu nào. Người nghĩ ra thứ này... chắc, thiên tài đấy.”

Stellar trầm ngâm, đồng thông tin Hans vừa nói hẳn là nhờ việc tra khảo đám người Mặc gia ẩn núp trong khu giao dịch hỗn hợp tiền phạm. Lợi ích của đặc khu này là tạo ra một vùng trung gian, hấp dẫn một lượng lớn mật thám của các thế lực, muốn tìm mật thám nhà ai, chỉ việc tìm tòi trong cái đặc khu không lớn không nhỏ này. Với khả năng cắt đứt tâm linh kẻ cả sự trung thành của Shaorin, muốn tra hỏi cũng không có gì quá khó khăn. Thế nhưng đám mật thám của Mặc gia bị bắt được tuy cũng để lộ vài tin tức mấu chốt, nhưng cũng chẳng biết gì quá nhiều về hoàn cảnh nhà chủ bọn họ hiện tại.

Thậm chí tổng bộ chỉ nhánh Mặc gia cũng không ngừng di động trong biển mây, đám mật thám muốn về nhà cũng cần có người đến đón mới được. Nhưng hiện tại đang là thời điểm nhạy cảm, bọn họ có muốn về cũng phải đợi đám trưởng lão ở nhà xét duyệt đã. Mà cảnh giới của những người này đều khá thấp, trước thần thức cực mạnh của cao thủ Nguyên Anh kỳ, thật sự chẳng cần đánh cũng khai sạch, muốn chơi vô gian đạo cũng không có cách nào.

Cho dù là ở tầng trời thứ nhất, cũng phải đề cao thủ Cận Giới hoàng như Lilith Ren trà trộn mới nắm chắc thành công. Hệ thống thần thức của Tiên giới này phiền toái không kém gì thần mạch của Thần tộc, cực kỳ bài ngoại, kể cả cao thủ tu chân như ShenJian, cũng không có cách nào trà trộn vào cao tầng, mấy năm ở Tiên giới của hắn, người này chỉ dám nằm vùng trong mây tiểu môn phái không có cao thủ Nguyên Anh mà thôi.

Thế lực cao cấp như Mặc gia, gần như không cho phép bất cứ dị loại tồn tại nào xuất hiện, không có mật thám, thông tin thu được từ mật thám bị bắt của đối phương quá hữu hạn.

Mấy năm nay vì sự xuất hiện của Mặc Surong Vũ, Mặc gia chi bộ này thay đổi quá nhiều. Giống như người Tiên giới bất ngờ về công nghệ bom đạn và thiết giáp chiến hạm của Trái Đất, người Trái Đất bây giờ đối mặt với một thế lực cách tân như vậy cũng như nhìn thấy một đám mây mù, phiền não hết như thấy biển mây vô tận ở cái tầng trời này vậy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngôi nhà nhỏ trong thung lũng hoa

Nhiều năm trước.

Ma giới, tầng ngục thứ mười tám.

Tầng cuối cùng nằm trong chuỗi mắt xích của Ma giới, cũng là địa ngục đầy ải xa xôi nhất, nơi đây tụ tập toàn bộ những kẻ hung ác không thể dung thứ trong lục đạo, là một địa phương hỗn loạn.

Có một ngày, giữa màn trời đất tăm tối không thấy tương lai này, có một đốm lửa nhỏ được thắp lên. Ngồi quanh đốm lửa là một người đàn ông trung niên, mái tóc màu vàng kim bông bênh giống như đang nổi trên nước, lông mi giống như lưỡi đao sắc bén, in trên xương hốc mắt gỗ lên, kéo dài tới sau gáy rồi cong cong vênh lên thành hai chiếc sừng nhọn hoắt. Khuôn mặt ông hằn đầy những vết thương chằng chịt, giống như một tấm gương bể, hoàn toàn phá hoại ngũ quan góc cạnh nam tính, chỉ để lại một đôi mắt thâm thụy, từng trải nhiều tang thương.

Ở phía đối diện người đàn ông, qua đốm lửa, bập bùng hình ảnh một chú cáo nhỏ màu trắng với chín cái đuôi bông bông trải dài ra đằng sau như một chiếc quạt xòe. Nhuộm lên màu trắng tinh mỹ của bộ lông mềm mại là những vết máu loang lổ, nhìn sâu vào có thể thấy được những vết chém sắc bén, sâu đến tận xương. Ở chỗ nặng nhất, thậm chí còn tựa như đã có thể cắt con cáo nhỏ này thành hai đoạn.

Cáo nhỏ nằm lim dim bên đốm lửa, cái cảm tinh mỹ gác lên hai chân khoanh trước ngực, toàn thân nằm sõng soài, có vẻ vô lực, hừ nhọc và yếu ớt.

Người đàn ông nhìn bộ dáng lười biếng nằm dưỡng của nó, cười nhẹ không thành tiếng, cất giọng trầm trầm cổ lão:

“Ta vốn chẳng còn nhiều linh hồn lực. Định dành dụm tiêu xài một lần cuối cùng, xé rách không gian tới trung tâm Ma giới thăm gã đồ đệ thứ nhất nhiều năm không gặp, thuận tiện xin lỗi nó một tiếng...”

Con cáo nhỏ mở mắt, ánh mắt nó trong veo, mê mang nhìn gương mặt sứt sẹo của người đàn ông.

“Có lẽ cái mặt già này quá xấu hổ để gặp lại nó, cuối cùng ta lại dừng lại ở tầng ngục thứ mười tám này, gặp được ngươi.”

Con cáo nhỏ khịt khịt mũi, chẳng biết nó có nghe hiểu hay không. Mặc kệ bộ dáng lười nhác không quan tâm của nó, người đàn ông vẫn tiếp tục, tựa như nói một mình:

“Lục đạo đại thế giới rộng lớn, nhưng ta chưa gặp qua thứ sinh vật nào như ngươi. Thân thể giống như vừa sinh vài tuần, lại mang yêu lực hùng hậu như cửu vĩ hồ, đỉnh cao của hồ tộc, đuôi cũng có chín cái. Nói xem, ngươi không phải là cao nhân đặc đạo nào đó trọng sinh thành chứ !?”

Cáo nhỏ không phản ứng, người đàn ông cười tự giễu, tiếp tục nói một mình:

“Đáng sợ nhất là thế giới lực của ta không có tác dụng gì với ngươi. Tựa như ngươi là sinh vật nằm ngoài quy tắc của lục đạo thế giới, thậm chí còn vượt trên quy tắc của nó. Nhưng cũng vì thế nên ta chẳng còn cách nào để cứu ngươi, ngoại trừ dùng linh hồn lực của chính mình làm chất dẫn, triệu tập nguyên tố để trọng tu thân thể lại cho ngươi...”

Cáo nhỏ mở mắt, nó dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá người đàn ông. Sau đó liếm liếm nhẹ một vết thương trên cơ thể mình. Con đau làm nó khẽ rên rĩ, nhưng cảm giác tê dại toàn thân đã biến mất, dù toàn thân đều đang đau đớn, nhưng điều này cũng có nghĩa là nó đã hoàn toàn kiểm soát được thân thể của chính mình. Ánh mắt nó mê mang, khi bị những người kia phát hiện, nó biết mình hẳn phải chết không nghi ngờ gì, trên thực tế sau khi trúng đòn, toàn bộ cơ thể nó đã vỡ nát, còn ngưng tụ thành hình hài này chỉ là những điểm ý chí cuối cùng, thậm chí cả linh hồn cũng đã hỏng mất.

Là dạng tồn tại gì mới có thể tu bổ linh hồn cho mình !?

Không, đúng hơn là cần cường độ linh hồn lớn đến mức nào mới có thể dẫn dắt nguyên tố chữa trị cho mình.

Linh hồn lớn cỡ này, hẳn phải đủ chứa đựng cả thế giới.

Trong lục đạo này, chỉ có các Giới hoàng mới có cường độ linh hồn lớn cỡ này.

Vậy người đàn ông này.... Là một Giới hoàng !?

Người đàn ông nhìn ánh mắt đầy biểu cảm của nó, tiện tay cho thêm mảnh tàn chi của một con ma cây vào đốm lửa, khiến nó bập bùng chớp tắt, tỏa ra ánh sáng hiem hoai trong bầu trời hắc ám khung thương ở Ma giới. Xác chết con ma cây cường đại này tỏa ra mùi ma khí nồng nặc, khiến quần ma rình rập xung quanh vừa mừng vừa sợ, không dám lại gần, nhưng vẫn quy tụ, hít lấy hít để từ xa.

Đáng thương cho con ma cây cảnh giới Ma Vương (30% cube), ở trước mắt người đàn ông này, dù chỉ là một phần tàn hồn hừ nhọc, cũng chỉ có thể làm đồ nhóm lửa.

“Rõ là gương mặt của một con thú, biểu cảm thật sinh động. Ngươi hẳn là cũng có trí tuệ rất cao đúng không !?”

Cáo nhỏ run run, dùng móng chân trước cào hết sức viết viết mấy chữ trên mặt đất:

“Ông sắp chết !?”

Ngôn ngữ Thần tộc – Bách linh tộc à.

Người đàn ông thoáng nhú mày, cả đời ông ta đã đánh với Thần tộc biết bao nhiêu lần, bây giờ lại cứu một thần chủng. Có hơi mỉa mai. Lại cười tự giễu, đôi này mình chẳng làm được gì đến nơi đến chốn. Ông ta gật đầu đáp:

“Phải cảm ơn ngươi, cho ta một lý do chính đáng để không phải gặp lại tên đồ đệ thứ nhất của mình khi không biết nên đối mặt với nó như thế nào.”

Cáo nhỏ nhìn người đàn ông, ánh mắt dừng đọng của nó thoáng nhu hòa, không biết nên gật đầu hay lắc đầu, nó chỉ phụng phịu người xuống một lần nữa. Trở lại bộ dáng lười biếng nằm dài lúc trước.

“Người không thể cử động, ta cũng chẳng đủ sức xé rách không gian để rời khỏi đây nữa. Thôi vậy, những ngày cuối cùng này, ta sẽ chiều cố người. Coi như không uống phí chỗ linh hồn lực vừa rồi.”

....

Thế là giữa tầng ngục thứ mười tám luôn chìm trong đêm đen, sâu trong một khu thung lũng hẻo lánh, một căn nhà nhỏ được xây lên. Trong nhà chẳng có gì ngoài một chiếc giường lớn, và một chiếc giường nhỏ bập bênh xiêu vẹo.

Một km vuông quanh nhà được một kết giới bao bọc, khiến cho ánh sáng từ mặt trời nhân tạo do người đàn ông tạo ra không tiết ra ngoài.

Hao phí linh hồn lực tạo ra một mặt trời xuất hiện mỗi nửa ngày, lên xuống theo chu kỳ, người đàn ông này vẫn rất vui vẻ. Dù tuổi thọ của ông càng vì thế càng ngắn lại.

“Ta dẫu sao cũng là Quang Long Vương, không thể chết trong bóng tối âm thầm như vậy được.”

Nhà nhỏ vang lên tiếng cười lạnh lạnh.

Cáo nhỏ và cái giường của nó, mỗi sáng sớm đều được đem ra sưởi nắng, ngắm mặt trời mọc. Chín cái đuôi bông bành thông thả đung đưa, ánh mắt nó phản chiếu từng ngày trắng xoàng, mặt trời lên. Ánh nắng chan hòa khiến nhà nhỏ xiêu vẹo ngày ngày được bao phủ bởi hơi ẩm nồng nàn, xua tan đi cái không khí lạnh lẽo khắc nghiệt ở Ma giới.

Mặt trời nhỏ khiến thổ nhưỡng khu vực này cũng thay đổi, đất ẩm dần lên, nhưng con ma cây nhỏ chết dần đi. Trở thành dinh dưỡng cho mặt đất thêm màu mỡ. Cho đến một ngày cáo con bắt đầu đi lại được, nó thình thoảng lại ra ngoài, tha về một hai bông hoa đủ loại màu sắc, cuối cùng trồng được hẳn một vườn hoa nhỏ quanh nhà.

Một ông già, một con cáo, một người mạnh mẽ thay đổi quy luật ngày đêm, một thú âm thầm biến đổi quanh cảnh, cuối cùng tạo ra một vùng đảo nguyên không thể tồn tại ở Ma giới trên lý thuyết.

Cáo con ngậm từng nhành hoa bảy sắc, tỏa hương thơm thoang thoảng, người đàn ông thì vun vép đắp đất, chôn xuống từng cây. Thử nghiệm từng cây từng cây một.

Khi hoa vì bị nhỏ mạnh hồng rữa mà chết, hay chỉ đơn giản là hoa ở Ma giới không chịu được ánh mặt trời mà héo rữa, một người một thú nhìn nhau buồn buồn. Cáo nhỏ cụp đôi tai xuống, và chín cái đuôi đập đập trên mặt đất với vẻ buồn bực. Người đàn ông chỉ cười cười, xoa đầu nó.

Rồi khi hoa hở, rải thêm hạt giống ra xung quanh, một già một trẻ lại vui mừng nhảy nhót, rồi thân ảnh người đàn ông dần dần hư hóa mất ổn định, cáo nhỏ thì bị vết thương tái phát làm lẫn lộn đau đớn, hai người lại thành thật ngồi nhìn bông hoa nở dần dần, hướng tới ánh mặt trời, khoe miệng cười tùm tùm.

Cả khu vườn nhanh chóng phủ đầy màu sắc, cáo nhỏ được người đàn ông xoa đầu, cảm thấy bàn tay dù ở dạng linh hồn thể này cũng thật to lớn và ấm áp. Nhiều khi chính nó cũng cảm thấy quái dị, giống như việc mình đang hành xử như một con thú cưng thật sự, hay tại sao mình lại vui mừng vì những thứ tầm thường này, nhưng cảm giác thoải mái dễ chịu rất nhanh khiến nó quên đi tất cả, tiếp tục dụi đầu vào bàn tay ấm áp kia, thậm chí còn lè lưỡi liếm liếm.

Rồi cả hai ngồi đó, nhìn hoàng hôn buông xuống, mặt trời khuất tầm mắt dần giảm cường độ, trở thành mặt trăng trời lên.

Đêm đến mát mẻ, những con tiểu yêu giống như đom đóm mò tới vườn hoa, được sự cho phép ngầm của chủ vườn mà nhẹ nhàng hút lấy mật hoa, cất tiếng kêu râm ran như côn trùng.

Cáo nhỏ ngồi canh trước cửa, không cho chúng làm hại công sức của hai người, chín cái đuôi và hai tai vểnh lên như một con chó vệ sĩ nghiêm chỉnh. Lan man nghĩ tới, cảnh tượng yên bình trước mắt, chẳng phải là lục đạo mà bọn họ muốn tạo ra những lúc ban đầu hay sao.

Cuối cùng chính mình cũng có thể tạo ra được, lại đơn giản như vậy, cùng với một người ở thế giới này.

Ánh mắt nó nhìn đám tiểu yêu đang nhè nhẹ đậu trên những nhành hoa đêm, dưới ánh trăng bàng bạc, tỏa ra muôn vạn sức sống vô cùng dịu dàng. Lặng yên nhìn đám tiểu yêu rồi đi hết, nó quay lại giường nhỏ, nằm bên giường lớn, nghĩ nghĩ thế nào lại rúc đầu vào bàn tay ấm áp kia, yên lặng ngủ say.

Căn nhà nhỏ trong thung lũng, chẳng có đơn cũng chẳng u sầu.

Bỏ lại hết tất cả phù hoa và đấu tranh, một nơi thế ngoại đảo nguyên chỉ hai người hưởng thụ, đón từng ngày mặt trời xuống núi, lại nhìn mặt trăng trời lên. Tiểu hồ ly chớp chớp đôi mắt nhỏ, ngửi mùi hoa khắp vườn, lòng tràn ngập thỏa mãn, cả hai cứ thế bầu bạn, cùng chung sống nơi ấy.

Bất tri bất giác, thời gian cứ chậm chậm trôi qua.

Ngày qua ngày lại ngày, hoa đã trải rộng khắp vùng kết giới, người đàn ông đã không còn đủ sức mở rộng kết giới cũng như trồng hoa nữa. Cáo con cũng chẳng cần phải chạy đi tha từng bông hoa nhỏ về. Chính nó cũng đã từ từ lớn lên, năng động và hoạt bát, chẳng còn vẻ lười biếng bất cần như lúc đầu.

Nó ngày càng hồi phục, ngày càng mạnh mẽ, những con yêu vật được cho phép vào vườn cũng ngày càng nhiều hơn. Cáo con ngồi trước cửa nhìn đám tiểu yêu nô đùa, lại nhìn người đàn ông đã ngày càng mờ bóng, đáy lòng cảm thấy nhói đau.

Một mình nó ngồi xỏm, trò chuyện cùng với biển hoa, không phát ra thanh âm, chỉ có tiếng nước mắt chảy xuống khu vườn.

Sáng hôm sau nó lại cùng người đàn ông kia nô đùa dưới ánh nắng, thực tế chỉ có nó chạy nhảy, nó cọ vào người đàn ông, nó liếm tay ông, nó vẩy đuôi qua lại, còn ông ta chỉ nhìn nó cười hiền từ, ngồi đó nhìn phiến hải dương hoa ngập tràn màu sắc này, đáy lòng ngồn ngộn đầy cảm khái.

Cho đến một ngày, khi nó dựa vào bàn tay ông, cảm thấy không cảm thấy gì cả.

Ánh mắt nó có chút thất lạc, nhìn người đàn ông mạnh mẽ có thể thay đổi trời đất mang biệt hiệu Quang Long Vương này. Thân hình ông đã trở lên trong suốt từ lúc nào, nó biết thời gian cuối cùng cũng đã tới.

Ông ta cũng đã biết được tình trạng của mình, chỉ cười nhẹ nhìn nó:

“Đừng buồn, cáo con, ngày này rồi cũng phải đến. Người cũng đã hồi phục, có thể bảo vệ mình, có thể rời khỏi căn nhà xập xệ này mà thỏa thích vùng vẫy ở lục đạo ngoài kia. Còn ta, đến đây là được rồi...”

Cáo con kinh hoàng lắc lắc đầu, nó nhìn ông, nhìn biển hoa bên ngoài, nhìn mọi thứ đầy luyến tiếc, sợ hãi bao phủ trong đôi mắt màu nâu đầy linh tính.

Người đàn ông vỗ vỗ một chỗ bên cạnh mình:

“Đến đây nào, nghe ta kể chuyện. Một đêm cuối cùng này, xin hãy nghe và nhớ kỹ mọi thứ về cuộc đời ta, những nuối tiếc và chấp niệm. Những nỗi buồn và sự bất cam, những theo đuổi và mộng tưởng...”

“Và nguyện ước cuối cùng của ta...”

Dưới ánh hoàng hôn dần lặn xuống, không gian tĩnh mịch chìm vào đêm tối, mờ đi thân ảnh người đàn ông có đôi mắt tang thương mà bao dung. Phiến hoa khẽ đong đưa, rung rung theo từng nhịp kể ngắt quãng và dần dần biến mất.

Cho đến sáng sớm, mặt trời lên, chỉ còn một chú cáo nhỏ, ngồi xỏm trước cửa nhà. Lặng nghe những giao phó tựa như cầu xin nhờ vả của một bóng dáng đã biến mất từ lâu. Chín cái đuôi bông bồng qua lại, ánh mắt nó trĩu nặng, từ thanh quản của thú loại nhẹ nhàng thả ra mấy tiếng, giống như giọng nữ thanh thúy dễ nghe.

“Trường Sinh Đảo...”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Mặc Gia và Thiết Khôi Lỗi (5)

Mặc Sương Vũ bước vào phòng thí nghiệm của mình, ánh mắt to tròn dưới gọng kính hồng lãnh đạm nhìn đám tỷ muội trong gia tộc đang tất bật tính toán, thảo luận đủ loại thí nghiệm nghịch thiên cấm kỵ.

Cảnh tượng trước mắt ở Tiên giới phải nói là rất hiếm khi xảy ra, khi mà thế giới này coi việc chia sẻ tin tức và tri thức giống như tự cắt đi một miếng thịt trên người. Đó cũng là nguyên nhân tầng lớp già ở đây khó có thể phát triển thêm được nữa, cả đám chỉ suốt ngày chăm chăm chạy đi khảo cổ, mong mỗi tìm được những thứ mạnh mẽ mà tổ tiên lưu truyền lại, chẳng mấy ai nghĩ tới sức mạnh từ tương lai hay sự sáng tạo cả. Mặc Sương Vũ phải tập hợp một đám người trẻ tuổi, chưa bị tư tưởng cổ hủ kia thấm nhuần vào mỗi tấc xương cốt trên cơ thể mới thành lập được một phòng thí nghiệm như thế này.

Làm việc nhóm, chụm đầu vào bàn bạc, trao đổi tri thức và ý tưởng, những thứ này tưởng chừng rất khó có thể xảy ra, nhưng dưới sự tác động thâm thấu lâu năm, cuối cùng cô ta cũng đã có thể toàn quyền xây dựng mô hình này.

Đám thanh thiếu niên trong phòng thí nghiệm không để đầu tóc dài búi thành cái bánh bao như người Tiên giới truyền thống, thậm chí áo bào cũng rất đơn giản, được thiết kế lại cho gọn gàng, tất cả đều có vẻ hoạt bát năng động. Thấy Mặc Sương Vũ đi vào cũng không có vẻ gì quá bất ngờ, mọi người vẫn tập trung vào việc mình đang làm, thái độ chính chuyên vô cùng. Chỉ có một gã thanh niên thấy cô ta lập tức chạy tới, hồ hởi báo cáo:

“Sương Vũ tỷ, đã kết nối rồi, kết nối được rồi. Dùng tinh thiết có độ dao động linh tử quá cao nên mới tạo ra hiện tượng nhiễu sóng như lần trước, đệ đã thay bằng một kim loại có tính ổn định hơn, sau đó dùng trắc tinh thuật để dò xét, quả nhiên bọn họ có một kênh kết nối công cộng. Pháp thuật khó có thể can thiệp vào hệ thống nằm ngoài quy tắc của Tiên giới như thế này, nhưng chỉ việc tái tạo lại hệ thống của bọn họ như lúc đầu là được. Đệ đã nhờ tam trưởng lão thỉnh mấy cao nhân nắm giữ thuật thời gian nghịch lưu để suy diễn lại những bước lắp ráp của nó, còn may thứ này khá đơn giản, nếu phức tạp hơn chút nữa chỉ sợ cần có tiên nhân Hợp Thể kỳ mới miễn cưỡng tính ra được...”

Mặc Sương Vũ nhún mày nói:

“Tiểu Sách, nói từ từ thôi, đệ không sợ căn lưỡi à !?”

Mặc Sách đỏ mặt gãi đầu:

“Vâng, Sương Vũ tỷ, đại khái thì đệ đã có thành phẩm sơ chế ở đây rồi. Chúng ta cũng có thể tiến hành liên lạc hai chiều cùng hệ thống với bọn họ.”

Mặc Sương Vũ không có gì ngoài ý muốn, thứ này nếu muốn cô ta cũng có thể tự làm, giao việc cho những người trẻ tuổi này chỉ để rèn luyện khả năng tìm tòi và sáng tạo của bọn họ mà thôi, nhưng nhìn thấy sự tiến bộ của bọn họ, và thái độ vui vẻ khi tìm được thứ mới mẻ kia, cô ta cũng có chút cảm nhiễm mà vui lây, cười cười nói:

“Nếu cho đệ thời gian, liệu có thể can thiệp vào kênh liên lạc của bọn họ không !? Nghe lên chẳng hạn.”

Mặc Sách nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đáp:

“Cái này rất khó, Sương Vũ tỷ, những trình sát chúng ta bắt được, Thiết Khôi Lỗi của bọn họ đều ở đẳng cấp rất thấp, kênh liên lạc dùng cũng chỉ là kênh phổ biến, nhưng kể cả như vậy cũng cần phải biết mật mã mới tiến hành tương tác được. Chúng ta tổng cộng bắt được hai mươi một phi công của bọn họ, nhưng dùng thuật sưu hồn chỉ để dò mật mã trong đầu những người này, phiếu lưu quá lớn. Hai mươi một người chỉ có một người tinh thần yếu nhược cho ra mật mã, hai mươi hai người còn lại đều chết cả, thật sự lãng phí.”

Mặc Sương Vũ ở một tiếng, vẫn biết là người nhân giới không có thần thức nên rất khó sử dụng thần thức của tiên nhân cấp cao để khống chế bọn họ, nhưng không nghĩ tới cả sưu hồn thuật xác suất thất bại cũng cao như vậy. Cô ta không biết rằng những phi công bị bắt đều chỉ là Clone do Hans nhân rồi chế tạo ra mà thôi. Sau khi trải nghiệm khả năng khống chế và liên kết sóng não lượng tử vô cùng hữu dụng giữa các Clone, gã này bây giờ trở nên nghiện cái việc nhân bản vô tội vạ này. Clone vốn chẳng có linh hồn, sưu hồn ra cái gì đó mới lạ. Cái gã bị sưu hồn thành công là trung đội trưởng được cử đi để tiện việc giám sát đám Clone này mà thôi. Tiếc là sưu hồn thuật chỉ có thể tìm được một thông tin xác định mà người tìm muốn tìm, vậy nên phần lớn những chi tiết khác đều đã bị bỏ qua.

“À, vậy thì bỏ qua đi, khi nào bắt được nhiều phạm nhân một chút, chúng ta có thể thử lại sau. Kênh liên lạc thông rồi phải không, đệ đã thử truyền tín hiệu chưa !?”

Mặc Sách vui vẻ gật đầu nói:

“Đã xong, đệ đã chủ động đàm thoại với một số thành viên cấp cao của bọn họ. Sau đó kênh liên lạc được chủ động mở ra, người ngồi trước màn hình bây giờ là...”

Hắn cười cười, tự hào nói:

“Đại nữ hoàng của bọn họ, Stellar Verminton.”

....

Thông qua một thiết bị liên lạc phục chế thô sơ, gồm một màn hình và tai nghe có mic và một cộng phát sóng đơn giản, hai cô gái đại diện cho hai thế lực mạnh mẽ nhất tầng trời thứ tư lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Phía bên kia màn hình, ăng ten tín hiệu truyền tải hình ảnh, thể hiện lên lớp thủy tinh trong suốt khuôn mặt thoáng bất ngờ của Stellar Verminton, có lẽ cô ta không ngờ được Mặc Sương Vũ lại là cái khuôn mặt bé gầy dễ thương thế kia, hoặc không ngờ được người Tiên giới sẽ chủ động liên lạc với mình !?

Dù sao tiên phạm khác biệt, đối với người Trái Đất, tất cả các thế lực tiên nhân chưa bị chinh phục đều khinh thường giao lưu.

“Ta rất ngạc nhiên.” Stellar thông thả nói, khuôn mặt đã bình tĩnh trở lại.

“Tôi biết, khuôn mặt vừa rồi của cô rất thú vị.” Mặc Sương Vũ cười khúc khích nói.

“Cô chính là Mặc Sương Vũ !? Thiên tài đứng đầu thế hệ này của Mặc gia !?” Stellar cũng đáp với một nụ cười hờ hững.

“Không dám, trong tộc còn rất nhiều người tu luyện lợi hại hơn tôi. Chỉ là Kim Đan kỳ, ở Tiên giới vẫn chưa làm nên sóng gió gì.” Mặc Sương Vũ nhún vai nói.

Stellar lắc đầu đáp:

“Chỉ cần chưa đạt tới cấp bậc Chân Tiên, trong mắt ta vẫn không tính là phiền toái quá lớn. Nhưng cái đầu của cô thật sự nghĩ ra nhiều thứ cổ quái, biến tầng trời này thành một vùng lầy khó chịu. Cho dù là một số chân tiên cường giả cũng không làm nổi.”

“Ahaha, vậy đa tạ đại nữ hoàng đã khen tặng rồi.” Mặc Sương Vũ gãi gãi đầu tỏ ra y chang một cô bé vừa mới được người lớn khen.

Stellar cười nhạt, tiếp tục nói:

“Vây, các người còn định cản đường bọn ta đến bao giờ!? Tầng trời này không phải mục tiêu của bọn ta, thế nhưng lối thông lên tầng trời thứ năm nghe nói ở trong tổng bộ của các người. Nếu như có thể thoải mái giao ra, ta nghĩ chúng ta có thể đạt thành vài hiệp nghị nào đó.”

Mặc Surong Vũ chống tay lên má, người tựa lên mặt bàn, khiến gò má hơi ép vào, thể hiện sự đàn hồi mịn màng. Cô ta giờ một ngón tay lên, lắc lắc:

“Thôi nhé, nhìn tôi như vậy chứ thực ra đã hai mươi chín tuổi rồi đấy. Cô định lừa ai chứ!? Cho dù bọn tôi có thực sự giao ra, các người có can đảm bước qua không!? Khi mà sau lưng còn để lại một thế lực nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.”

“Thà cô nói rằng muốn chiêu mộ bọn tôi về dưới trướng, sau đó sẽ cử người giám sát, phân hóa nội bộ, đại loại như vậy, còn dễ tin hơn một chút.”

Stellar nghiêng đầu, ánh mắt chăm chú:

“Ồ, vậy là các người muốn đầu hàng !?”

“Ahaha, lửa linh hồn của mỗi thành viên chi nhánh đều nằm trong linh đường của tổng bộ, người trong đó thấy buồn chán, chạy tới thối chơi chơi mấy cái, là có người ở đây thiệt mạng đó. Bọn tôi không có gan lớn như vậy đâu.”

“Bọn ta có một người có thể cắt đứt bất kỳ loại kết giới hay liên kết ràng buộc nào.” Stellar chấp hai tay vào nhau, hạ cằm, khiến đôi bàn tay nhấc lên che mắt khoe miệng, chỉ để lộ đôi mắt đầy vẻ dụ hoặc.

Ánh mắt Mặc Surong Vũ cũng chăm chăm lên màn hình, có vẻ long lanh:

“Phong Đào nữ hoàng phải không!? Vậy tức là chúng tôi nếu muốn thoát khỏi khống chế của tổng bộ, có thể xếp hàng, từng người đưa cổ tới cho cô ta chém một đường !?”

“Đàm phán cần có sự tin tưởng.” Stellar cười cười.

“Chỉ khi không dám nghi ngờ, hoặc không có tư cách nghi ngờ mà thôi.” Mặc Surong Vũ tiếp tục lắc lắc ngón tay.

“Nói vậy chúng ta bắt buộc phải có chiến tranh rồi !?” Stellar trầm giọng.

Mặc Surong Vũ khép hờ ánh mắt, cũng đôi giọng, nghiêm túc hỏi:

“Tôi muốn biết mục tiêu của các người.”

“Nếu ta nói bọn ta muốn tiến đến tầng trời cuối cùng, giết chết Tiên Đế, vì hắn có thể hủy diệt toàn bộ lục đạo, cô có tin không !?”

“Bảo vệ lục đạo không phải là chuyện của các Giới hoàng sao !?”

“Hắn có thứ khiến các Giới hoàng không thể ra tay được.”

“Có thể nói là thứ gì không !?”

“Ta cũng không biết.”

Ánh mắt Mặc Surong Vũ chớp chớp.

“Vây cô làm sao thuyết phục người của mình cùng thực hiện tràng chiến tranh không rõ mục đích này !?”

“Bằng lợi ích.” Stellar cười đáp với vẻ đương nhiên.

“Nói vậy chuyện cô muốn mượn đường đi qua hắn không phải nói dối rồi.” Mặc Surong Vũ gật gù, liếm liếm môi hỏi:

“Nhưng làm sao chúng tôi tin tưởng được!? Mỗi ngày đều có vài tên điên khùng nào đó hận đời muốn hủy diệt Lục Đạo, thế nhưng nó vẫn tồn tại 65 triệu năm nay đấy thôi. Cái việc vượt giới chiếm đóng chỉ để giết người thế này, thật ấu trĩ.”

“Bởi vì nói ra không có ai tin tưởng, nên hiện tại bọn ta vẫn ở đây với tư cách quân xâm lược.” Stellar thoáng cười nhạt: “Hay với tư cách quân nổi dậy chống lại sự áp bức nhĩ !?”

Mặc Surong Vũ nhún vai:

“Nhân giới đã chẳng còn gì đáng để người Tiên giới khai thác nữa.”

“Cho tới ba năm trước ta mới hoàn toàn thanh lý toàn bộ người Tiên giới đang cắm rễ tại châu Á để lên lút khống chế vài tập đoàn lớn cung phụng cho bọn họ. Thật là một lũ vắt cổ chà ra nước.”

Mặc Surong Vũ đáp:

“Thế giới nào cũng có người nọ người kia mà. Bây giờ đang loạn như vậy, ai rảnh rồi quan tâm đến vài con cá lọt lưới chạy đến cái vị diện cấp thấp của các cô chơi trò đóng trại xưng vương chứ.”

“Cố lý lắm, bởi vậy nếu như tầng trời thứ tư có thất thủ, tiên nhân các tầng trời cao hơn cũng sẽ không quan tâm đến vị diện cấp thấp này đâu, đúng không !?”

“Ồ, tôi chọc giận cô rồi hả !? Vậy chứ cô định làm gì đây !?” Mặc Surong Vũ tròn mắt che miệng nói.

“Sau khi đánh hạ tổng bộ của các người đề thông đường, bọn ta sẽ cố gắng không lạm sát những người không có ý định phản kháng.” Stellar cười lạnh đáp.

Mặc Surong Vũ cười haha, để lộ hàm răng nhỏ nhắn trắng tin, hạ giọng nói:

“Rất tốt, tôi sẽ cho cô cơ hội này. Ba ngày sau, tổng bộ của Mặc gia chi nhánh tầng trời thứ tư sẽ xuất hiện tại ***, thỉnh quân đội của đại nữ hoàng đến đó cho chúng tôi nghênh tiếp.”

Stellar gật đầu đáp:

“Cô rất tự tin, có thứ gì đó đã hoàn thành muốn thử nghiệm phải không !? Được, vậy ba ngày nữa gặp, cùng hợp tác đánh một tràng chiến tranh vui vẻ nào.”

Mặc Surong Vũ cũng gật đầu:

“Ừm, hẹn ba ngày sau. Chiến tranh vui vẻ.”

Sau đó ngắt liên lạc.

Mặc Surong Vũ ngồi trước màn hình, trầm ngâm một lúc rồi chợt nói với thiếu niên Mặc Sách đứng bên cạnh:

“Tiểu Sách.”

“Vâng, Surong Vũ tỷ.”

“Cử người đi điều tra một chút, sưu tầm về đây tư liệu của Thiên Đình đi. Nhất là về Tiên Đế của chúng ta, xem độ gần đây hắn đang bày trò gì.”

“Được, đệ đi ngay.”

“Chờ đã.” Mặc Surong Vũ gọi giật lại, hạ giọng nói:

“Đừng để quá nhiều người biết. Sau đó gửi mật tín về tổng bộ, giao tận tay cho trưởng tộc đại nhân. Trận chiến của đám phạm nhân này, sợ là không đơn giản như vậy. Đánh đến cuối cùng, chỉ sợ các giới hoàng cũng phải nhảy vào. Chúng ta cần để lại đường lui, bảo toàn huyết thống Mặc gia....”

“Tốt nhất là nên gửi một nhóm người đi thật xa, rời khỏi Lục Đạo này cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chuẩn bị chiến tranh

Đã không điều tra thì thôi, vừa tra một chút, thông tin nhận được liền khiến người khác giật mình.

Nam Thiên Môn của Thiên Đình, vậy mà bị đánh sập rồi.

Mạng lưới thần thức của các tiên nhân giao tiếp giữa người với người còn nhanh chóng hơn mạng internet của nhân loại, hơn nữa chẳng qua quá trình kiểm duyệt gì cả, tin đồn thổi lan nhanh còn hơn bệnh dịch. Chuyện xảy ra mới nửa ngày trước, giờ cả Tiên giới đều đã sôi trào rồi.

Ba vị Ma tộc chiến tướng. Kiểm Ma, Long Ma và Lực Ma dùng một quái thú giống như người khổng lồ một mắt, đột nhiên xé rách không gian, xuất hiện trước cửa Thiên Đình, mạnh mẽ xông qua Nam Thiên Môn. Tứ đại ma tướng của Ma Tộc đều bài danh cực cao trong chiến bảng giữa các cận giới hoàng, bốn người bọn họ hoàn toàn có thể chống lại mười vị chủ thần của Thần tộc phía Nam, bảo vệ ma giới đã nhiều năm. Tuy chỉ có ba người xuất thủ, nhưng cũng đủ để đánh cho Thiên Đình một trận gà bay chó chạy.

Lực lượng Thiên Đình gồm có ba mươi sáu Thiên Canh, Bảy mươi hai địa sát, trong đó không ít cao thủ Tiên Đài ẩn náu đều đã xuất động, thế nhưng không kèm hãm được ba người bọn họ theo một mũi Thiên Kiếm khổng lồ phá cửa xông vào.

Va chạm giữa những Tiên đài đại năng mạnh mẽ chấn nổ Nam Thiên Môn, cổng trời đầu tiên được đích thân Tiên Đế xây dựng bằng thể giới lực.

Nam Thiên Môn hủy đi khiến quân đội Thiên Đình gặp đã kích không nhỏ về mặt tinh thần, nhất là khi vua của bọn họ, đế hoàng tiên giới, Hạo Thiên Tiên Đế cùng Tiên Hậu Dao Trì không hề xuất hiện. Ba người công kích cũng phát hiện điểm này, liền càng không kiêng nể gì đánh giết bạo tay hơn. Đến đỉnh điểm, một trận pháp kiểm võng bao phủ cừu trùng thiên được triệu tập, thanh thể lớn hơn Thiên Kiếm ngày đó xuất hiện tại tầng trời thứ nhất không biết bao nhiêu lần, may mắn là cừu trùng thiên có kết cấu không gian ổn định vô cùng lớn, không dễ bị hủy diệt mới có thể chịu đựng được một lần oanh tạc này. Nhưng trận pháp kết hợp với kiểm đạo đáng sợ này cũng đủ khiến quân đội Thiên Đình tử thương thảm trọng, thậm chí một vị Tiên Đài là tháp tháp Lý Thiên Vương cũng đã thiệt mạng cùng với Ma Gia tứ tướng.

Sau đó Vương Tử Trực và gã chiến tướng còn lại của Ma tộc cũng toàn lực xuất thủ không bảo lưu, hư ảnh Thiên ma lại hiện ra giữa tầng trời thứ ba mươi ba, cười lên một con Hỏa Long khổng lồ, tận tình đánh giết không nề nang gì. Hai vị đệ nhất chiến tướng của Thiên đình là Tam thái tử Na Tra và Nhị Lang thần Dương Tiễn cũng đã xuất hiện, một người trực tiếp gọi ra Pháp Thân ba đầu sáu tay cự lại hư ảnh Thiên Ma, một người mở ra Thiên Nhãn, dùng tam xoa kích chém một đường cắt đôi trời xanh, dùng lực một người bạt kiếm trận.

Không gian chấn xuất hiện khắp nơi, tràng cảnh ba vị chiến tướng Ma tộc và lực lượng bảo vệ Thiên Đình va chạm lóe sáng là những hình ảnh cuối cùng còn ghi lại được.

Hiện vẫn chưa có thêm tin tức gì, nghe nói lối thông đến tầng trời thứ ba mươi ba đã tạm thời bị phong ấn, và không gian mất ổn định đang cản trở bao thủ Tiên Đài xé rách bức màn bí mật này.

Thế nhưng việc Tiên Đế và Tiên Hậu không xuất hiện đã đủ để khiến nội bộ Tiên giới rối loạn rồi.

Không xuất hiện, là đang bận không muốn xuất hiện, hay là không thể xuất hiện.

Nếu như không thể xuất hiện, vậy thì hai vị giới hoàng của Tiên giới đã đi đâu !?

Khác với việc phạm nhân từ từ dâng lên từ những tầng trời dưới bát, việc Nam Thiên Môn bị đánh vỡ, hay việc tầng trời thứ ba mươi ba lọt và công kích, cùng sự biến mất của hai vị giới hoàng khiến toàn bộ Tiên giới lâm vào một tràng hỗn loạn. Thiên Đình luôn xếp trên Lục Đại phái, thế nhưng không có nghĩa Lục Đại Phái là của Thiên Đình, điều này khá giống với trường hợp IMI ở trái đất, bởi vậy cửa tầng trời thứ ba mươi ba đóng vào mang rất nhiều hàm nghĩa.

Muốn mở một tầng trời, không khó, chỉ cần đủ thời gian, vài vị Tiên Đài đại năng hợp sức là có thể cưỡng chế làm được.

Nhiều lão quái vật vẫn luôn sống trong quan tài phong ấn tuổi thọ dần dần muốn bật nắp chui ra, góp thêm một phần vào thời đại hỗn loạn này. Lục Đại phái và Thiên Đình, chỉ sợ khó có còn hòa bình. Con cộp không còn răng nanh và móng vuốt khó có thể chế ngự đàn sói, nhưng liệu thật sự là nanh và vuốt của nó đã mất, hay chỉ ẩn giấu đi, chờ những con sói có dã tâm lộ mặt để biến chúng thành thức ăn cho mình !?

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Trong khi đó ở tầng trời thứ tư, chỉ còn hai ngày nữa là đến thời điểm Mặc gia quyết đấu với liên quân trái đất.

Sắp đánh nhau rồi. Tin tức vừa truyền ra, cả cộng đồng Mặc Gia tầng trời thứ 4 liền bắt đầu sôi trào.

Tiên giới đã bao lâu không có chiến tranh rồi !?

Đây là thế giới của cao thủ, nơi mà cường giả địch vạn quân, nhân số trước mặt tuyệt thế cao nhân chẳng bằng một đám kiến hôi vô dụng. Người sống ở tầng lớp dưới chót đã quen với việc an nhàn tu luyện dưới trướng một cao thủ nào đó. Môn phái ngàn năm không có được một gã Nguyên Anh kỳ, thì dù có cả trăm Kim Đan kỳ tọa trấn cũng không cách nào tiếp tục duy trì truyền thừa.

Thiên phú tu luyện của người Mặc Gia không quá tốt, cả gia tộc chỉ có gia chủ là Tiên Đài cao thủ mà thôi. Tiên Đài cao thủ cũng có nhiều loại, vừa mới bước qua cánh cửa Thiên Kiếp thì gọi là Vô thượng Chân Tiên, hàm nghĩa rằng đã thoát phạm, trở thành linh thể, thân thể hòa cùng thiên địa, trải qua vạn năm tuế nguyệt vẫn bất diệt. Trên đó là Đại La kim tiên, rồi còn có Cửu Thiên Huyền Tiên.

Nếu không phải trong quá khứ, Mặc Gia gia chủ Mặc Thập Cửu trải qua Thiên Kiếp thành công, trở thành một vị Tiên Đài đại năng bắt hủ, cái gia tộc thien nghiên cứu chứ không thien chiến đấu này đã không truyền thừa được lâu đến vậy. Dù sao nghiên cứu cũng cần thời gian rất lâu mới có thành tựu rõ ràng, so với con đường tu luyện đã được tiền nhân trải sẵn, rất khó tiến bước.

Nghiên cứu khoa học ở Tiên giới không được đánh giá cao.

Văn minh phù tự không phải để phục vụ dân sinh, mà để phục vụ quá trình tu luyện trở thành cao thủ. Trở thành Tiên Đài đại năng, trường sinh bất lão mới là mục tiêu cuối cùng các tu chân giả hướng tới. Bởi vậy thế giới này mới có tên là Tiên giới.

Thế nhưng văn minh phù tự còn có thể làm được rất nhiều chuyện khác, so với Long ngữ minh văn của Long tộc đã chìm sâu trong lịch sử, hay thần mạch hệ thống của Thần tộc đang hưng thịnh cũng không kém cạnh chút nào cả. Văn minh phù tự cấu thành trận văn, có thể vẽ phù bảo mang theo người, có thể mạnh mẽ thay đổi quy tắc trời đất qua các trận pháp, có thể tăng phúc cho vật phẩm hay cá nhân được khắc ấn những năng lực kỳ diệu. Nếu chỉ dùng nó để trải đường cho quá trình tu luyện thật sự có chút lãng phí. Đây là lối suy nghĩ chính của Mặc Gia.

Nghiên cứu văn minh phù tu lâu năm, Mặc gia ứng dụng nó vào rất nhiều thứ. Từ những trận pháp phòng hộ môn phái, hay cơ quan thuật, luyện khí, luyện phù, vận đạo, không gì không có. Người của Mặc gia đi khắp tứ phương, học hỏi và truyền bá kinh nghiệm phù văn, danh vọng ở tiên giới rất cao. Dần dần đã xây dựng lên một mạng lưới quan hệ vi diệu, bao phủ khắp tiên giới.

Người của Mặc gia không mạnh, nhưng không dễ bị bắt nạt.

Chỉ cần vận dụng những mối quan hệ, những nhân tình ban phát cho các danh môn đại phái trong quá khứ, rất nhiều người sẽ nguyện ý vì họ ra sức.

Thế nhưng trường hợp chưa đánh tiếng đã có người tới góp sức như thế này là lần đầu.

...

>

Xuyên qua đại sảnh tràn đầy tiếng bàn luận sôi nổi huyền não của đám đệ tử và con cháu, Mặc Vãn Thế, trưởng chi nhánh phân bộ tầng trời thứ tư của Mặc Gia bước ra hậu viện. Nơi có trận pháp cách âm, giữ cho nó là một mảng thanh tịnh cách thế, thoát khỏi sự ồn ào bên ngoài.

Hậu viện là tổ đường của Mặc gia, không khí thâm nghiêm, thanh tịnh lạnh lẽo, đây có lẽ cũng là nơi duy nhất có cảm giác vô tranh yên tĩnh trong chi bộ Mặc Gia hiện tại.

Ngồi trong một biệt viện được xây dựng ven hồ, đẹp như phong cảnh trong những bức tranh thủy mặc, một cô gái mặc trường bào màu trắng thoát tục, sau lưng đeo ba cây cô kiếm, mái tóc vẫn cao trải sà sau lưng đen nhánh như thác đổ đang nhắm mắt yên tĩnh thiền tọa.

Người và cảnh như hòa với nhau, Mặc Vãn Thế đứng đó trầm ngâm một hồi, thường thức cái khí chất đặc biệt này của mỗi vị tiên đài cao thủ, lòng thâm cảm nhắc mục đích đối phương đến đây. Dẫu sau chi nhánh tầng trời thứ tư vẫn quá nhỏ, Mặc Sương Vũ và đám nhỏ đã từng tính ra, nếu tồn tại ba vị cao thủ Tiên đài cùng thừa sức triệu tập linh khí dễ thổ nạp, linh khí trong tầng trời này sẽ nhanh chóng hao hết, trở thành phạm giới không khác gì trái đất, cần mất rất nhiều năm mới khôi phục được. Dù sao không giống như trận pháp khiến linh khí tuần hoàn sinh sôi, linh khí bị cao thủ Tiên đài hấp thụ thật sự là một đi không trở lại, bị luyện hóa trở thành một phần cơ thể của bọn họ. Bởi vậy tầng trời thấp kị nhất là sự xuất hiện của Tiên Đài cao thủ. Cảm giác giống như miếu nhỏ không thể chứa nổi tượng phật vàng, tiểu hòa thượng canh miếu nhìn tượng mà thấy bất an.

“Đạm tiên bối.”

Mặc Vãn Thế cẩn thận bước tới, khom lưng chấp tay hành lễ. Dẫu có là trưởng một chi nhánh, hay là một vị Hóa thân kỳ cao thủ, việc cúi đầu trước mặt một Tiên Đài đại năng này cũng không có gì là mất mặt cả. Dù so ra thì cô gái trẻ trước mắt đây chỉ khoảng 28-29 tuổi, nhưng chỉ cần tu luyện tới Kim Đan kỳ thì cơ thể sẽ già đi rất chậm, vượt qua lời kiếp thành tiên nhân chân chính thì lại càng có cơ hội đúc lại linh thể. Bởi vậy Tiên nữ, thường đều trẻ và đẹp cả, chẳng thể lấy ngoại hình mà so tuổi tác được, bởi vậy ở Tiên giới, tu vi cao hơn thì là tiên bối, không luận xuất thân, tuổi thọ.

Cô gái áo trắng, khí chất lạnh lẽo thoáng mở mắt, ánh mắt lạnh băng vô cảm khép hờ, như có như không nhìn Mặc Vãn Thế, thậm chí lười mở miệng.

Mặc Vãn Thế thoáng kêu khổ, trong mắt đối phương, đại khái mình giống như con kiến hôi vậy thôi, thật sự chẳng đáng là gì. Nếu như đối phương chỉ là một Tiên Đài cao thủ, có lẽ ông ta cũng không đánh nín nhịn thế này làm gì. Mặc Gia chưa bao giờ sợ cao thủ, chỉ cần không thể đặt chân vào Thành lũy đồng xanh của bọn họ, mọi sự uy hiếp vũ lực chỉ là vô nghĩa mà thôi. Thế nhưng thân phận của đối phương rất đặc biệt, còn là trưởng lão thứ ba của Không Linh kiếm phái, một trong Lục Đại phái đuổi sát Thiên Đình. Trong điều kiện Thiên Đình đang ở vào hoàn cảnh rối ren không rõ họa phúc, Lục Đại phái biểu trưng cho những cự đầu lớn nhất Tiên giới hiện tại, không thể tùy tiện đắc tội được. Đặt ở bất cứ đâu cũng là một thân phận cao quý, ông ta không thể không nhượng bộ.

“Vậy là phạm nhân đã xúc động đến những vị đại năng ở Cửu trùng thiên rồi, thế này vẫn còn quá sớm.”

Vừa đánh một ý nghĩ thoáng qua như vậy, ông ta vẫn chấp tay cung kính nói:

“Chẳng hay Đạm tiên bối tới đây có việc gì !?”

Cô gái mang đôi mắt lạnh băng khép hờ chỉ thoáng đáp:

“Lùi ra đi, ta đến đây vì chút khúc mắc với Trường Sinh đảo. Không Linh kiếm sơn không có hứng thú với Mặc gia các người.”

Mặc Vãn Thế cau mày, cảm nhận được ý vị xem thường rõ rệt trong cách nói chuyện của đối phương, nhưng vẫn cắn răng cung kính nói:

“Vậy... nếu như bốn gia có thể xuất lực làm gì đó, Đạm tiên bối đừng ngại giao phó.”

Cô gái kia chỉ cười nhạt, phất tay một cái, Mặc Vãn Thế cảm thấy một trận gió thoáng qua, mình đã bị đẩy lùi khỏi hậu viện, thần thức chỉ động lại một chút ý niệm được truyền tới:

“Thời điểm Địa Thuần nữ hoàng của Trường Sinh Đảo xuất thủ. Ta sẽ ứng phó. Các người bảo vệ bản thân cho tốt là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chuẩn bị chiến tranh (2)

Không gian thông đạo ở ma giới bị xé rách, theo sau đó, một thân ảnh khổng lồ đổ vật xuống, khiến cho mặt đất nảy lên đầy cát bụi. Từ trên xác chết của người khổng lồ một mắt bước ra, Phi Kiếm toàn thân loang lổ máu, vùng eo bị một kích suất chút nữa chém thành hai nửa. Được một gã thanh niên tóc đỏ ri ra ngoài. Đứng sau bọn họ là Vương tử Trực với bộ giáp trụ tả tơi, người đầy những vết thủ ấn thâm tím hõm sâu, cùng với khóe miệng rỉ máu.

“Không ngờ vẫn có thể đem chúng ta chạy thoát được. Người khổng lồ một mắt của titan tộc, thật đáng nể.” Hỏa Long tặc lười cảm thán, mới vài giờ trước hắn còn tưởng mình đã chết đến nơi. Những vết thương trong quá khứ vừa mới bình phục chẳng dè là để trải đường cho vô số vết thương mới. Cho dù hắn có được thân thể của Long tộc thuần chủng cũng ăn không tiêu. Cốt long không biết bị đánh gãy mất bao nhiêu cái, hai cánh rồng cũng bị người ta chém rơi mất, thật sự là chật vật.

Ma giới yên bình cả ngàn năm dưới sự thống trị của Lục Vân Tiên, tứ đại ma tướng bọn họ gần như chẳng có việc gì để làm, khả năng đánh nhau, coi bộ giảm sút rất nhiều rồi.

Tuy nói như vậy có chút tự giễu, thế nhưng xông thẳng vào Thiên Đình của Tiên Đế, thật sự là một cái tràng cảnh kích thích mà. Cho dù lúc nào cũng có cảm giác sắp chết đến nơi, thế nhưng có thể tung hoành một khắc như vậy, rải lên đầu lũ tiên nhân lúc nào cũng có bộ dáng vô vi phất trần kia những quả cầu lửa thô bạo, thật sự rất sướng.

Nếu không phải bà xã Phi Kiếm của hắn thiếu chút nữa bị thằng khốn Dương Tiễn chém thành hai nửa, hắn sẽ ngồi rung đùi đắc ý với cái chiến quả này rất nhiều ngày.

Trong ba người, Phi Kiếm là bị thương nặng nhất, cũng bởi vì lượng sát thương cô ta gây ra là cao nhất, Kiếm trận một khi đã được thi triển, chẳng quản quân số của địch là bao nhiêu, tất cả đều phải hứng chịu công kích cấp độ cận giới hoàng như nhau, khiến Thiên Đình tử thương vô số, kèo này chắc chắn khiến bọn họ rất nhiều năm sau cũng không thể hồi phục được.

Không giống Vương Tử Trực chuyên tu chiến pháp Ma tộc, hay Ma tộc chân chính như Hỏa Long, Phi Kiếm là người Tiên giới, lại đi theo đường kiếm tu, công kích mạnh, phòng thủ yếu, hồi phục kém. Một kích của Dương Tiễn thật sự là chém đi nửa cái mạng của cô ta. Nếu không phải Hỏa Long nhào tới, dùng đôi cánh rồng của mình che trở cho một kích kế tiếp, chắc chắn ngày này năm sau là ngày giỗ của Phi Kiếm rồi.

Vương Tử Trực thờ dài, vỗ vỗ vai hắn, thoáng nhìn Phi Kiếm còn đang bất tỉnh với ánh mắt chua xót, trầm giọng nói vào hư không.

“Kết quả như vậy, cô đã vừa lòng rồi chứ !? Athena !?”

Không khí xung quanh thoáng rung động, thân ảnh Athena từ từ bước ra từ một vùng tối tăm, đôi mắt màu vàng kim lấp lánh sáng tương phản, khóe miệng nhếch lên từ cái cảm kiêu ngạo xinh đẹp:

“Làm không tệ, dù tổn thất mất một gã người khổng lồ một mắt, nhưng làm rõ được việc Thiên Đình không còn Tiên Đế, như vậy là được rồi.”

Vương Tử Trực nhìn xác của gã khổng lồ một mắt bên cạnh, trên lưng hắn có rất nhiều vết thương sâu hoắm, đánh vỡ khung sườn, nhìn thấy cả nội tạng và cột sống bên trong. Hắn lúc trước khi ôm lấy bọn họ nhào qua vết nứt không gian, toàn bộ công kích của người Tiên giới phía sau đều là hắn lấy nhục thân gánh chịu. Đến như vậy rồi vẫn có thể liều mạng mang bọn họ trở về Ma giới, chỉ với một mệnh lệnh của Athena. Tâm tình hắn có chút phức tạp, giọng nói không tự chủ được hạ trầm trầm âm:

“Xin lỗi.”

Athena phất phất tay, mở ra lĩnh vực của mình thu lại xác của gã khổng lồ. Khuôn mặt thoáng có nét thương cảm hiếm hoi. Sau đó lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong đựng một dung dịch trong suốt, thoáng có chút ánh sáng lấp lánh lưu động.

“Bọn ta bào chế từ nước suối sinh mệnh đấy, chỉ cần không phải vết thương nhận từ người nhập đạo Hủy Diệt, nó đều chữa được.”

Người nhập đạo Hủy Diệt nhìn khắp Lục Đạo hiện nay mới chỉ thấy King của Trường Sinh Đảo mà thôi. Người bị hắn công kích, đa phần đều không sống nổi. Ares bây giờ vẫn đang nằm thoi thóp. Cho dù với công nghệ sinh học tiên tiến nhất Lục Đạo của Thần tộc, cũng vô phương cứu chữa.

Vương Tử Trực tiếp lấy lọ thuốc, thoáng do dự có hay không nên nhận phần nhân tình này, nào ngờ Hỏa Long đã nhào tới giằng lấy, miệng cười hề hề nói:

“Người giàu có thật rộng lượng. Hề hề, lúc Vân Tiên trở về, bọn tôi sẽ nói tốt cho cô, đảm bảo vị chí cung chủ trong dàn hậu cung của hắn chắc chắn dành cho nữ thần ngài...”

Bốp...

Một tát đánh bay Hỏa Long, Athena thoáng đỏ mặt nghiêm giọng:

“Còn nói lung tung, lần sau ta sẽ giết ngươi.”

Hỏa Long có chút ám ức, hẳn có ý tốt mà. Mà bị đánh bay dễ dàng cũng khiến hắn phiền não, con nhỏ này lại mạnh lên rồi thì phải. Không biết mấy năm hắn phải rúc vào xó để chữa thương đã có những chuyện gì xảy ra. Nói đến đây lại càng buồn bực, người Ma giới toàn là thể tu, chú trọng khả năng tự hồi phục của cơ thể, một gã y sĩ chân chính cũng không có, khiến hắn mất ba năm ngồi liếm vết thương mới lành. Lần này lại bị thương, chẳng biết bao giờ mới khá lên nổi. Nghĩ thì nghĩ vậy, hắn vẫn cẩn thận bế Phi Kiếm lên, đặt lọ thuốc vào miệng cô ta, bộ dáng ôn nhu chẳng còn chút càn rỡ nào.

Vương Tử Trục thay hắn giải vây, lắng đi sự chú ý của Athena đang đùng đùng tức giận:

“Về chuyện cô nói, bọn tôi đã làm xong, còn chuyện chúng tôi nhờ cô, có thể làm được chưa !?”

Athena thu lại ánh mắt muốn giết người của mình, thuận lời đáp:

“Cái đó còn phải xem cô ta có thể làm đến mức nào. Ngươi có mạng thứ đó đến chứ !?”

Ừm

Vương Tử Trục lấy ra một gốc cây nhỏ màu xanh, nhìn giống như một loại dây leo mảnh mai yếu ớt đưa tới. Athena tiếp lấy cây con, ánh mắt màu vàng sáng lên rực rỡ, những số liệu bên trong không ngừng xoay chuyển.

“Chân lý tầng thứ nhất, khai mở khả năng tính toán cao tốc...”

“Tầng thứ hai, khống chế tuyệt đối cơ thể vật chủ...”

“Tầng thứ ba, tiến hành can thiệp vào các dạng sóng xung quanh...”

Ánh mắt màu vàng lạnh lẽo không cảm tình, nhìn chăm chăm vào gốc cây nhỏ, thông qua tinh thần lực cường đại của một vị chủ thần đỉnh cao, mạnh mẽ tương tác đánh sâu ý thức vào trong gốc cây nhỏ, kích động thành lập một liên kết ý thức với đoạn ý niệm yếu ớt còn sót lại bên trong...

Vương Tử Trục toát mồ hôi chờ đợi, nếu như Athena không thành công, chuyến này bọn họ liệu mạng hoàn toàn là phí công vô ích. Cái đó cũng không tính là gì, nhưng cơ hội này đi qua, vĩnh viễn sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa, hắn không thể chấp nhận một kết quả như vậy.

Hỏa Long hay thậm chí là Phi Kiếm vừa tỉnh lại cũng nhìn vào gốc cây nhỏ với ánh mắt chăm chú. Tinh tủy có chút hoang mang, giống như người chết đuối nhìn thấy một cây gỗ nhỏ, vừa thấy may mắn, lại vừa sợ hãi liệu nó có đủ để mang mình nổi lên hay không.

Không biết bao lâu sau đó, gốc cây nhỏ run rẩy, những nhánh dây leo mọc ra tứ phía với tốc độ kinh người, đâm sâu xuống mặt đất, khiến cả một vùng ma vực hoang vu này lập tức trải đầy cây xanh.

“Tỉnh rồi.” Hỏa Long nhếch miệng, khóe môi cười có chút sung sướng.

“Ừm.” Phi Kiếm cũng thoáng cười, dù vết thương khiến khuôn mặt nhợt nhạt ảm đạm.

“Phù.” Vương Tử Trục ngồi khoanh chân, hai tay chống lên đầu gối cũng thoáng thở ra một hơi nặng nhọc. Chờ đợi thật là hại thần kinh, hi vọng sẽ không bao giờ phải làm trò này một lần nữa.

Athena vuốt mồ hôi trên trán, khuôn mặt lãnh điểm cao quý lúc này cũng đầy vẻ mệt mỏi, đôi môi hơi tái nhợt, đặt gốc cây nhỏ kia xuống đất, nặng nề nói có vẻ tán dương:

“Không hổ danh công chúa cuối cùng của Long tộc, khả năng khống chế nguyên tố vượt giới vẫn còn mạnh mẽ như vậy.”

“Tất nhiên rồi, nếu thích, em ấy có thể trồng một vườn hoa trong phòng ngủ nhà cô.” Hỏa Long đắc ý đáp, bắt gặp ánh mắt không thân thiện của Athena, hắn thức thời ngậm miệng, quay sang ôm Phi Kiếm hôn hôn mặc cô ta phản kháng yếu ớt: “Bà xã, anh bị người ta bắt nạt, em cũng nên cho anh mấy cái an ủi chứ.... !!!”

Vương Tử Trục cười cười, hiềm hoi trong mấy năm nay, tâm tình hắn mới nhẹ nhàng như vậy. Bỏ lại hay người đằng sau đang diễn sâu, hắn đứng dậy, đưa tay lên, nắm lấy một phiến lá trước mặt, nhẹ giọng gọi:

“Tiểu Thanh !?”

“Tử Trục, mọi người, ba người vẫn ổn chứ !? cả Athena cũng ở đây !? Vân Tiên đâu !? Anh ấy sao rồi !?” Bên trong phiến lá vang lên tiếng reo vui mừng, nhưng càng về cuối, lại đầy vẻ phiền muộn lo lắng.

Ký ức của Lạc Tiểu Thanh, người cuối cùng trong bốn Ma tướng của Ma giới vẫn còn ở vào thời điểm ba năm trước, lúc tàn hồn của Lục Vân Tiên sắp tiêu biến, bốn người bọn họ đã chạy tới đánh một trận với King của Trường Sinh đảo, cuối cùng tuy bị Tiên Đế can thiệp mà chưa rõ kết quả, nhưng ngoại trừ Vương Tử Trục, ba người còn lại đều trọng thương, Lạc Tiểu Thanh, hay Mộc ma trong tứ ma tướng còn bị Tiên Đế bắt đi, mang về Thiên Đình.

Bốn cận giới hoàng đánh với một giới hoàng, hoàn toàn không phải đối thủ. Đây là chênh lệch đẳng cấp thường thức, nhưng nóng giận đã làm bọn họ

buông bỏ hết thây, liều mạng một lần.

Athena liếc nhìn mấy người họ đoàn tụ vui vẻ, ánh mắt thoáng trĩu xuống. Nếu như Thần tộc có thể đoàn kết thế này thì tốt. Ở lại nhìn cảnh này chỉ khiến cô ta khó chịu. Vị nữ thần này liền mở ra lĩnh vực của mình, lấy ra một tảng băng lớn đặt nó xuống cắt ngang câu chuyện của bọn họ, nói nhanh:

“Đây là tiêu bản nguyên vẹn của Mộc thánh long, cường giả của Long Tộc từ 65 triệu năm trước bị bọn ta phong ấn lại. Nhiều năm như vậy, linh hồn cũng tiêu tan rồi, nhưng thân xác vẫn có thể bảo tồn nguyên vẹn. Người có thể trồng một hạt giống vào trong đầu của nó, dùng khả năng của người chắc cũng không khó khăn gì. Từ giờ đây sẽ là thân thể mới của người, so với cái đang bị Tiên Đế cầm cố tại Thiên Đình, vẫn mạnh hơn nhiều lắm. Nếu có khó khăn gì thì cứ nói, chủ Hades của ta có tạo nghệ linh hồn bậc nhất Lục Đạo, giúp người làm một chuyển phẫu thuật chuyển hồn vượt giới có lẽ là thí nghiệm mà ông ấy thích nhất đấy.”

“Tại sao cô có...” Trong phiên lá ẩn ẩn giọng nói có chút kềm nén phần nộ.

Athena nhếch môi cười lạnh:

“Còn phải hỏi sao, 65 triệu năm trước, là Thần Tộc bọn ta diệt tộc Long giới các người đấy, giữ lại một vài tiêu bản có khó khăn gì chứ.”

Toàn thân long tộc đều là bảo bối, tuy nói giữ lại không khó, nhưng còn bảo tồn nguyên vẹn đến bây giờ cũng không dễ dàng gì. Đây có lẽ là thân thể long tộc cổ đại cuối cùng còn sót lại.

Athena vừa dứt lời, những phiến dây leo từ từ phía phóng tới chỗ cô ta giống như muốn quất mạnh xuống. Sự việc xảy ra quá nhanh, ba vị chiến tướng ma tộc khác chẳng kịp phản ứng. Nhưng Athena chỉ khinh miệt liếc xéo một cái, từ bên cạnh cô ta xuất hiện một gã chiến binh giáp vàng, người này chỉ cần đưa tay lên, không gian xung quanh đã ngưng kết lại thành một lớp sương trắng, toàn bộ dây leo nhanh chóng đóng băng nứt vỡ.

“Biết thân phận của mình chút đi, Long tộc hạ đẳng.” Thánh đấu sĩ chồm thủy bình thu lại lĩnh vực độ không tuyệt đối của mình, lạnh giọng nói.

Athena cười nhạt, quay người đi.

Vương Tử Trục nhíu mày, chợt cúi đầu nói:

“Dù thế nào, chuyện lần này vẫn xin cảm ơn cô.”

Athena chẳng quay đầu lại, chỉ phát phát tay:

“Cảm ơn Lục Vân Tiên đi, nếu hắn không cho ta biết vài chuyện, cấp độ chân lý của ta đã không tới được tầng thứ ba, càng không rảnh đi giúp các người. Là hắn nhờ vả hết đấy.”

Tuy nói giữa bọn họ có giao dịch, ba người Vương Tử Trục, Phi Kiếm và Hỏa Long sẽ tới tầng trời thứ ba mươi ba, do thám về sự tồn tại của Tiên Đế, nếu có thể đánh thức được Lạc Tiểu Thanh thì sẽ là kết quả tốt nhất, còn nếu không được đòi lại Athena sẽ giúp bọn họ dùng chân lý kết nối với Lạc Tiểu Thanh đang hôn mê ở đâu đó trong Thiên Đình. Thế nhưng Athena bỏ ra như vậy là quá nhiều, người không lồ một mắt, nước thuốc hồi phục, tiêu bản cường giả Long tộc, đều là thứ có giá trị cực cao, chỉ để đổi về một tin tức như vậy... Rất không công bằng.

“Tiếp theo cô định làm gì !?” Vương Tử Trục cố gắng hỏi.

“Còn phải hỏi sao !? Món nợ 4000 năm trước, cướp đi Trường Sinh Đảo, khiến hơn trăm cường giả Thần Tộc thiệt mạng, đến lúc phải đòi lại rồi.”

Đáp án rất đơn giản.

Thần tộc sắp sửa tham gia chiến tranh ở Tiên giới.

Thiên Đình chuẩn bị lâm vào khốn cảnh, tứ bề thọ địch.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Claude cuvelier

Vì Claude có thể bay, hắn cũng thường dùng siêu năng lực để bay, thế nên với biển mây vô tận này, hắn chẳng cảm thấy có gì không khỏe cả. Trái lại còn có một chút cảm giác cá gặp nước. Mà thực ra miễn không thấy nước là hắn khỏe rồi.

Claude có thể sử dụng 8% sức mạnh cube. Tương đương với cao thủ Trúc Cơ trung kỳ ở tiên giới. Sau khi trang bị áo giáp genre của Thần tộc để tăng cường sức mạnh, thực lực đại khái có thể chiến đấu với cao thủ kim đan trung hoặc hậu kỳ.

Thực lực này nếu đặt vào ba năm trước, khi nhân loại vẫn đang ở vào thời bình, đã có thể tự ngạo một chút. Trên thực tế, năm đó hắn cũng từng bài danh là người đứng thứ năm dự bị trên bảng xếp hạng những thiên tài trẻ tuổi, nếu một trong năm người đứng đầu thời đó chết đi, hắn là hắn sẽ có cơ hội được ghi danh bằng vàng. Chỉ tiếc là sau một tràng chọn lọc trên thực nghiệm đảo, mấy người từng xếp hạng trên hắn đều lần lượt tiêu vong, bản thân hắn may mắn còn sống sót, nhưng cũng chẳng còn chút xíu tâm tình nào để để ý đến cái bảng xếp hạng nông cạn đó nữa.

Thế giới còn có rất nhiều người mạnh hơn hắn.

Đến thế giới khác, gần như toàn dân ở đây đều mạnh hơn hắn.

Đại khái là ba năm nay, thực lực của hắn không hề tăng trưởng tí xíu nào cả.

Mặc dù Claude cũng rất buồn bực, thế nhưng thật chẳng có cách nào. Siêu năng lực gia sử dụng sức mạnh đến từ cube, chuyển hóa thành các nguyên tố có thể khống chế được như phong, lôi, quang, âm (tinh thần), và ngũ hành. Sức mạnh của bọn họ muốn tăng lên cường độ, chỉ có thể trông cậy vào việc cộng hưởng với cube bao nhiêu %, và có thể mượn sức của nó đến mức nào. Muốn mượn sức nó thì phải có học thức để ứng dụng siêu năng lực hoàn mỹ nhất. Nếu như một siêu năng lực gia hệ điện mà không biết electron là gì, hay một siêu năng lực gia hệ ánh sáng không biết photon là cái chi thì có siêu năng lực cũng chỉ để trưng cho vui vậy thôi. Đầu óc của hắn dùng để học hành thật sự không tốt lắm, nếu nói đến rèn luyện, chỉ có thể rèn luyện sao cho năng lực được vận dụng tinh xảo hơn mà thôi.

Mấy năm nay Claude đã rất cố gắng, mặc dù hắn hơi ngốc, nhưng con cháu của sáu thế lực đứng đầu đều có cảm quan nhạy bén với thế cuộc và thời cục, Claude hơi hơi có thể cảm nhận được, một vài năm nữa, chiến tranh sẽ phát triển đến mức vô cùng thảm thiết, thậm chí có thể còn ác liệt hơn trận chiến với Thần tộc trong quá khứ. Và đội quân của loài người ở tiền giới đây, nhìn thì giống như đang chinh phạt xâm lược, nhưng hắn cảm thấy bọn họ giống như đang liều mạng giành giật lấy một cơ hội gì đó để đảm bảo có thể sống sót trong tương lai thì hơn. Cái gì đó này, có lẽ là thực lực, là lực lượng để có thể tự lực gánh vác. Thứ mà hắn cũng đang khát khao truy cầu.

Claude vừa miên man suy nghĩ, vừa không ngừng bay. Hắn vẫn còn bị ấn tượng mạnh mẽ bởi trận chiến một chọi bốn của Trung Thành lúc trước. Nhớ lần đầu gặp Trung Thành, hắn chỉ là một gã lính đặc công bình thường, tuy có chút siêu năng lực kích điện, nhưng vẫn yếu ớt vô cùng, thậm chí bị mấy con zombie rác rưởi rượt chạy tóe khói. Thế nhưng chiến quả của gã quân nhân trầm mặc này luôn luôn thật khủng khiếp, đối thủ hắn từng đối đầu đều mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều lần, nhưng đánh qua đánh lại một hồi, cuối cùng hắn vẫn là người sống sót, nếu một hai lần còn có thể tính là may mắn, nhưng trên thực nghiệm đảo hồi đó, chuyện này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi. Ba năm sau gặp lại, người này đã trưởng thành đến trình độ có thể dễ dàng giết chết tiền nhân Nguyên Anh kỳ rồi. Cho dù có là do sử dụng ngoại lực, nhưng hắn thì sao !? Cho dù có sử dụng đến ngoại lực như áo giáp công nghệ Thần tộc, vẫn chỉ đủ sức liều mạng với tiền nhân Kim Đan kỳ mà thôi.

Người so với người, lại chênh lệch như vậy.

Đáp xuống khu hạm chuyên chở của sĩ quan, Claude nặng nề thở ra mấy hơi. Hắn quen thuộc tìm đến gian phòng của chính mình, quẹt thẻ từ mở ra, vừa bước vào liền nhíu nhíu mày, phát hiện trong phòng từ khi nào đã có người.

Đứng trong phòng là một ông lão mặc âu phục cổ điển lịch lãm, vừa thấy hắn, ông ta liền cúi đầu nghiêm nghị:

“Cậu chủ.”

“Ồ, bác Edward, tại sao bác đến đây !?” Claude ngạc nhiên hỏi.

Edward là quản gia nhà hắn, siêu năng lực gia hệ tinh thần, có thể đạt cộng hưởng tới 30% sức mạnh cube. Ông ta đã phục vụ gia đình hắn từ rất lâu rồi, mặc dù khuôn mặt vẫn luôn trẻ trung như một vị trung niên phong độ, nhưng sợ là ông nội của Claude cũng không biết được vị quản gia này thực sự đã bao nhiêu tuổi. Tổ chất thân thể siêu năng lực gia cũng mạnh hơn người thường rất nhiều, nếu không tể bào trong cơ thể cũng không thể duy trì nổi mỗi khi họ phát ra siêu năng lực cường độ cao ra ngoài, bởi vậy tuổi thọ cũng rất dài.

Gần như tất cả các thế hệ hội trưởng của ESP league đều do Mr.Edward chọn ra, khi người nào đó lên làm hội trưởng, ông ta sẽ phục vụ cho cả dòng họ nhà người đó như một vị quản gia mẫu mực nhất. Tầm mắt và khả năng đánh giá của Edward rất đáng nể, tất cả hội trưởng được ông ta nhìn trúng và bồi dưỡng, đều trưởng thành và đạt tới khả năng sử dụng sức mạnh cube ít nhất là 40%. Tương đương với một vị cường giả Tiên đài của tiền giới. Có thể nói, ESP league còn duy trì và truyền thừa được, đều là nhờ công của Edward.

Cha của Claude, hội trưởng hiện tại của ESP league cũng được một tay ông ta đào tạo và dạy dỗ. Vị quản gia già này không chỉ là gia thần trung thành nhất của ESP league, mà còn là thầy của tất cả các đời hội trưởng từ khi nó thành lập.

“Cha cậu cứ tới để xem tình hình của cậu. Cũng nửa năm rồi phải không nhỉ. Gần đây cậu có vẻ sống không tốt lắm.” Vị quản gia già bình tĩnh nói.

“Ặc, không có chuyện đó đâu, tôi ổn...” Claude xua tay nói.

“Khuôn mặt của cậu rất buồn bực, cậu chủ, cậu nghĩ gì mà lại nói dối một siêu năng lực gia hệ tinh thần chứ !?” Vị quản gia già cười tủm tỉm.

Claude á khẩu, nhớ lại thì siêu năng lực gia hệ tinh thần rất được quân đội ưa chuộng đấy, dùng để bức cung không gì tốt hơn.

Mr. Edward thấy hắn không cố chối, gật đầu ôn hòa nói:

“Tình hình của cậu, tôi đại khái cũng biết được một chút. Là một chức nghiệp chiến đấu, tình hình của cậu trong tiểu đội thật sự không tốt lắm.”

Claude cúi đầu, thoáng buồn bã nói:

“Tôi biết, nếu như không nhờ quan hệ của bố, tôi đã không thể có mặt ở trong nhóm bọn họ. Càng ở với bọn họ lâu, tôi càng thấy mình kém cỏi. Gần đây cảm giác này ngày càng bức bối hơn. Tôi thậm chí còn muốn chạy trốn, trở về trái đất làm một gã công tử không biết gì như trước.”

Edward vỗ vỗ vai hắn:

“Những người trong nhóm của cậu đều là thiên tài đứng đầu thế hệ trẻ hiện nay. Cậu đã cố gắng ở với họ lâu đến vậy, cũng không tính là mất mặt gì. Ngoài kia còn rất nhiều người mạnh mẽ hơn các cậu, nhưng thời đại của bọn họ sẽ sớm qua đi, cùng với tràng chiến tranh này. Các cậu chính là tương lai. Đừng chỉ nhìn vào hiện tại.”

Claude khổ sở nói:

“Nhưng bác Edward, cứ như vậy, chỉ lên một hai tầng trời nữa, tôi đã không còn tư cách ở cùng với bọn họ rồi.”

Edward nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch lên, cười cười:

“Cậu có vẻ rất thích mấy người bọn họ.”

Claude gật đầu nói:

“Tất nhiên, Hoài Nam thông minh nhưng rất hay nói nhảm, Shen Tian lạnh lùng nhưng rất có nguyên tắc, lại hay lơ đãng lộ vẻ đại giá, Anh Robert rất thú vị, dù mồm mép hơi hạ cấp một chút. Trung Thành hay làm mặt ngầu nhưng suốt ngày nhìn trộm ngực mấy cô gái, là một gã dâm ngầm nhưng không dám thừa nhận... Bọn họ là bạn duy nhất của tôi trên thế giới này. Trước đó chúng tôi còn cùng đi picnic với nhau.”

Nếu bốn người bạn quan trọng của Claude nghe được những lời bình luận của hắn, chắc chắn sẽ không do dự đem hắn đi tắm quất mát xa một lần vì tội phi báng, thế nhưng Mr. Edward nghe được chỉ tìm tìm cười. Đại khái ông ta cũng biết được, với những gã con cháu thế gia như Claude, một người bạn chân chính cũng không có, bởi vì địa vị của bọn họ đã ngăn cách phần lớn người có thể thành thật tiếp nhận cái tôi của họ.

Trong nhóm này, Claude như một đứa em út dễ bị bắt nạt, nhưng hắn không phiền hà về điều đó, trái lại cảm giác được đối xử tùy tiện thoải mái này làm hắn thích thú. Hắn thích những lúc Hoài Nam tỏ vẻ khinh bỉ dạy dỗ hắn, thích những lúc Robert lên bầy cho hắn mấy trò dâm tục, thích Shen Jian làm mặt lạnh coi hắn như không khí, thích cả Trung Thành hay lơ đãng bày ra bộ dáng nhỏ mọn nhưng nhanh chóng sửa mặt lạnh đối thoại với hắn.

Claude thành thật nói:

“Nếu có thể, tôi vẫn muốn bước đi tiếp con đường này, cùng với bọn họ. Đi thật xa, mãi đến nhiều năm về sau.”

“Bởi vậy, tôi muốn mạnh mẽ hơn, tôi không muốn trở thành một cái bình vôi như có như không, thậm chí vai trò của tôi có thể mờ nhạt, thậm chí tôi là thằng ngốc bị bọn họ quay như chong chóng, thế nhưng tôi muốn khi thời điểm đến, tôi không phải thứ gì đó cần được trở che, mà sẽ là người bảo vệ bọn họ... không, nói như thế quá kiêu ngạo. Tôi chỉ muốn được chiến đấu cùng bọn họ.”

“Tôi muốn trở thành chiến hữu của bọn họ.”

Mr. Edward nhìn bộ dáng thành khẩn của hắn, đôi mắt thâm thúy có thần khẽ sụp xuống, lặng người giống như đang tiêu hóa những lời này. Sau một lúc, ông ta mở mắt ra.

“Tôi hiểu được. Thật là một cái ý nguyện đơn giản, nhưng rất trực tiếp, rất rõ ràng, rất có ý nghĩa.”

“Tôi sẽ giúp cậu.”

Claude thoáng ngây người. Năm tay không tự chủ được siết chặt lại, ánh mắt mở lớn, con ngươi nhìn Edward đầy kích động, vừa chờ mong vừa sợ hãi.

Edward cũng không làm hắn thất vọng, chỉ cười cười hỏi:

“Là một siêu năng lực gia Hỏa hệ, cậu đã bao giờ từng nghe đến Tam muội chân hỏa của tiên giới chưa !?”

Siêu năng lực đến từ quyền khống chế nguyên tố của Long tộc xa xưa, thông qua cộng hưởng với Cube, có thể toàn quyền khống chế nguyên tố trong Lục Đạo, giống như Lạc Tiểu Thanh bị giam ở Tiên giới nhưng vẫn có thể điều khiển hạt giống ở Ma giới tạo ra một rừng cây.

Lửa của tiên giới cũng chỉ là lửa mà thôi.

Chẳng có lý do gì mà siêu năng lực Hỏa hệ không khống chế được cả.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Robert mullins

Robert bước trên một quảng trường rộng lớn không có hồi kết.

Nhìn tới xa xa, chỉ thấy vô vàn những ngôi đèn lớn nhỏ trải dài như vô tận, phía trên bầu trời mà một phiến tinh không lấp lánh vô số chòm sao. Những giao điểm của các ngôi sao được nối lại với nhau bằng những tia sáng trắng, vẽ lên bầu trời vô số hình thù kỳ lạ.

Đây là phía bên trong Thần Mạch.

Đại khái đây là kết quả của việc được thần huyết của Heracles chấp nhận !? Bởi vì đã có dòng máu thần chủng trong người, kết quả là mình có thể đăng nhập được vào mạng thực tế ảo của Thần Tộc mỗi khi đi ngủ !? Cái được gọi là Thần Mạch !?

Từng nghe nói về Thần Mạch rất nhiều, thứ chỉ chấp nhận thần chủng sử dụng, thế nhưng không ngờ nó lại giống một thế giới VRMMO thế này.

Được rồi, vì nó là game, nên đi luyện level nào.

Robert gác đại kiếm trên vai, tiến tới một điện thờ gần nhất.

Một điện thờ chòm sao Sài Lang.

Đẩy ra cánh cửa bằng kim loại chẳng biết tên, một lớp bụi mù rơi xuống.

Gặp quỷ, thế giới ảo cũng có bụi !?

Robert khịt khịt mũi, bước vào bên trong. Phía trước mặt hắn là một rương đồng hình khối lập phương. Ngay khi cánh cửa sau lưng Robert khép lại, cái rương này phát ra một tiếng kêu kệt giống như bánh răng ở đâu đó đã lâu không sử dụng đang cố gắng chạy lại. Rồi thì toàn bộ khối lập phương này nở ra, để lộ ra một bộ giáp hình con sói bằng đồng bên trong.

Robert căng thẳng chờ đợi, đầu khí toàn thân vận chuyển dữ dội, hình thành một lớp cang khí hộ vệ quanh người. Ba năm trước lớp đầu khí này từng giúp hắn chịu một đòn oanh kích cỡ tên lửa đạn đạo mà không chết, chỉ bị lột mất một lớp da. Đây là kỹ năng thuộc về tanker chính hiệu, thế nhưng từ khi bước vào Thần mạch, đầu khí hộ thân còn chẳng bằng mấy tờ giấy nhám, tùy ý bị chấn vỡ, xé rách, xuyên qua không biết bao nhiêu lần. Không phải nó vô dụng, mà điểm khởi đầu để luyện cấp trong Thần Mạch đã quá mạnh so với hắn. Lần nào cũng là khiến vỡ người te tua. Mỗi lần bước vào Thần Mạch, hắn đã cố ý chọn những đèn thờ chòm sao nhìn có vẻ cùi cùi một chút, xa trung tâm một chút, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, yếu nhất cũng có thực lực cỡ Nguyên Anh kỳ ở Tiên giới, đủ cho hắn ngâm hành no nê.

Đó là lý do tại sao đêm nào ngủ, hắn cũng giống như gặp ác mộng, phòng ngủ vang lên toàn tiếng hét thảm thiết không nói, thương tổn nhận được trong Thần Mạch cũng bị đem ra ngoài thế giới thật.

Nếu không phải máu bán thần có tế bào thần tính cùng khả năng hồi phục mạnh mẽ, chỉ sợ hắn đã sớm được cha sứ nhà thờ đến đọc lễ cầu siêu.

Bộ giáp không tấn công như Robert đang căng thẳng chờ đợi, trái lại nó lúc lắc mấy cái, rồi cử động như một con sói linh hoạt, bước từ trên bục đá đặt cái rương xuống, ánh mắt nó chớp sáng. Cảm giác như nó đang hứng thú nhìn Robert:

“Ồ, con người. Đã bao lâu rồi mới lại thấy con người tới đây. Thật đáng nể.”

Robert thấy nó cũng không tấn công mình ngay, thoáng thở ra một hơi, hiểu kỳ hỏi:

“Chó con, nói vậy là sao !? Có gì đáng nể !?”

Nếu con sói bằng kim loại này có mạch máu, chắc chắn chúng sẽ tràn lên đầu tạo thành mấy cái gân xanh đáng nể.

“Chó con !? Từ khi ta ra đời, đây là lần đầu tiên nghe thấy cách gọi này đấy nha. Ngươi là người đầu tiên !”

“Nhân loại ngu xuẩn, thứ sinh vật hèn mọn không biết thân phận này.”

Robert nghe nó nói vậy, bĩu môi đáp lại liền:

“Ta đã bước vào mười một cái thần điện, tại sao Thần tộc tội mày không có cách chửi bới nào văn nhã hơn vậy hả !? Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài câu này, đến tác giả còn lười nghĩ lời thoại cho chúng mày, thật là một cái chủng tộc bị ai mà.”

Trong bộ giáp vang lên tiếng cười trầm thấp:

“Hặc hặc, thứ sinh vật thấp kém, thần tộc cao quý sẽ không bao giờ chửi bới. Đó chỉ là cách chào hỏi của quý tộc với những chủng tộc hạ đẳng thôi.”

Robert ngoáy mũi:

“Ồ, vậy trở về cho tao gửi lời chào hỏi con mẹ mày một chút, nói với bà ấy là tao xin lỗi, ngày đó không không chế được mới vô tình có mày.”

Con sói đàn mặt ra hỏi:

“Có ý gì !?”

Robert tiếp tục nhảm chán nói:

“Đáng lẽ ngày xưa tao nên bắn mày lên tường mới đúng, làm cha một thằng đàn như mày, đúng là cái chuyện tình không thú vị gì cả.”

Con sói đột ngột câm lặng, Robert chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dùng giọng nói chế giễu quái khí cực độ:

“Mày chọn thân chó để xuất hiện, quả là uống phí không ít tâm tư nha. Đến cái việc gieo giống vui tươi nhất của muôn loài cũng không hình dung nổi, bộ não thật sự teo đến đáng thương. Mà để tóm tắt đơn giản, ta có hai gã bạn châu á, tụi hần có bốn chữ nhanh gọn lăm...”

Con sói thoáng mờ mèm, đại khái còn đang chấn động vì màn nhục mạ “cao cấp” của đối phương, Robert đã cười cười chốt nốt mấy từ:

“Ý nghĩa đại khái là, DKMM đó.”

“Lớn mặt !!!”

Tiếng gầm thét gằn giữ bùng nổ, theo sau đó là một tràng hào quang chấn động bắn ra tứ phía.

Đoàng.

Giống như sét nổ giữa trời quang, âm thanh đột ngột vang vọng theo mộ tràng khí bạo trùng kích, may mắn là Robert đã chuẩn bị từ trước, đầu khí hộ thể không chậm trễ bao bọc toàn thân, đại kiếm cắm xuống đất khiến cho hần không bị thổi bay đi.

“Ha, thành quả nửa năm nay bị lũ chúng mày vui đập, cuối cùng cũng có thể chính diện chống lại cái tiểu vũ trụ bộc phát này. Chó con, còn chiêu gì cao cấp hơn không, mau đem ra cho cha mày dợt qua cái nào...” Robert gồng mình chịu trận, khoe miệng thoáng mấp máy, nói có vẻ khó khăn, nhưng ánh mắt sáng ngời đầy chiến ý rực cháy.

Bộ giáp kia sau một lần bộc phát, đã hoàn toàn phân giải thành từng mảnh giáp đắp lên một thân hình đàn ông cường tráng mờ ảo. Đây là một trong những anh linh của thánh đấu sĩ chòm Sài Lang, chịu trách nhiệm thủ hộ và truyền thừa kỹ thuật chiến đấu của thần tộc trong Thần Mạch.

“Ngươi sẽ chết, bán thần ngu xuẩn.”

“Con mẹ mày mới ngu xuẩn. Anh đây là đang khiêu chiến cực hạn, hiểu không !? Làm vậy mới nhanh đột phá.” Robert nghiêng răng nói.

“Ta có một thắc mắc...” Đột nhiên anh linh chòm Sài Lang nói, Robert đàn mặt, ra hiệu chú cứ nói:

“Tại sao ngươi cứ thích lôi mẹ ta ra để giễu cợt vậy !? Đây là văn hóa của nhân loại hiện tại !?”

Lần này đến lượt Robert tắt tiếng, đại khái không biết nên đáp sao với câu hỏi thành thật của đối phương, vừa mới thất thần, đầu khí hộ thể liên rung động, một nắm tay nhanh như chớp vồ qua, tát vào mặt hần một cái trời giáng, lang trào vuốt sắc còn lồi đi một lớp thịt trên mặt hần.

“Con mẹ mày chơi bẩn...” Robert âm ức gào lên. Nửa bên mặt bị người ta xé ra, cảm giác đau rất, mắt còn thiếu chút nữa bị móc mất.

“Hahaha...” Anh linh chòm Sài Lang ngẩng đầu cười lớn:

“Thú vị, thật sự rất thú vị, ta ở thần điện này đã bao nhiêu năm tháng, lần đầu tiên phát hiện đánh một đứa mình ghét lại sung sướng thế này. Nhóc con nhân loại, ngươi vẫn sẽ nhận được truyền thừa chòm Sài Lang, ta sẽ dạy, đây là quy định của thần mạch rồi. Thế nhưng chòm Sài Lang nổi tiếng với lối đánh âm độc tàn nhẫn và nham hiểm, nên có giác ngộ một chút nhé.”

Robert xoa xoa vết rách trên mặt, cảm thấy sờ được xương trắng, gằn giọng nói:

“Cái gì mà Sài Lang, chỉ là chó canh cổng thôi. Ta tới... hự...”

Vừa mới hét lớn công kích, giữa hai chân chợt cảm thấy đau nhói.

Đùa cái gì vậy, ngươi là Anh linh cơ mà...

Tại sao còn biết cả Liêu âm thôi (Đá phế bộ hạ).

Robert u oán ôm lấy cậu em bên dưới, hít thở không thông, trợn mắt quay đầu lại, tiếp lấy nửa bên mặt còn lành lặn của hần là một cái lang trào sắc bén.

Bốp.

Robert bị tát bay đi, đập vào thành điện, đầu văng mất hoa, toàn thân co giật.

Anh linh chòm Sài Lang phát ra tiếng cười khê:

“Miệng lưỡi đủ độc, nhưng xuất thủ còn non lắm...”

“Dậy đi, vì ngươi thú vị như vậy, ta sẽ toàn tâm toàn ý dạy ngươi... cái gì mới là cách đấu tàn độc.”

Robert lao đảo run rẩy đứng dậy, chống kiếm đỡ đốc mấy hơi, khuôn mặt lạnh từ của hắn lúc này đã bị lột ra hoàn toàn, thấy vô số thớ cơ bị rách và xương trắng bên trong. Chông một cây kiếm, gồng mình vận chuyển đầu khí, thờ hồng học nói:

“Fuck, đồ chó con, có giỏi đánh lên ông lần nữa coi.”

“Như ngươi muốn.”

Anh linh chòm Sài Lang cười lạnh, thân hình mờ đi, giống như đột nhiên tiêu thất, xuất hiện sau lưng Robert với một cái lang trảo chop vào gáy hắn.

Robert cười gằn, dùng đại kiếm xuyên qua nách, đâm về phía sau, rồi nhanh như chớp xoay người, vận eo phát lực chém một cú từ dưới lên ra đằng trước.

Đại kiếm đâm xuyên tàn ảnh sau lưng, bóng hình anh linh chòm Sài Lang xuất hiện trước mặt với nụ cười chế giễu, nắm đầm nhè vào mặt Robert đâm tới.

“Còn non lắm... Ứ...”

Một kiếm đâm hụt chỉ là hư chiêu, kiếm chém từ dưới lên mới là toàn lực. Vì tốc độ chòm Sài Lang nhanh hơn Robert, nên hắn tiếp cận rồi vòng ra đằng trước cực nhanh, đến nỗi để lại tàn ảnh sau lưng, công kích đằng trước mới là thực chiêu, thế nhưng vừa chuẩn gặp một đòn phản kích toàn lực của Robert.

Chết người nhất là nhát chém từ dưới lên này, là nhằm vào bộ hạ của hắn.

Coong một tiếng, Anh linh chòm Sài Lang bị đánh văng lên không từ phần giữa hai chân.

Ăn miếng trả miếng, đây là tác phong nhất quán của tiểu đội Hoài Nam. Robert cũng không ngoại lệ. Hắn có thể chém đầu chòm Sài Lang nhờ cú lừa vừa rồi, nhưng nhất quyết phải phé đi thắng em của gã này mới chịu.

Một cảm giác tê tái xuất hiện, anh linh dù mờ ảo, nhưng vẫn là thực thể, chịu một đòn này, tất cả đàn ông đều muốn trợn mắt trắng, dù sao cũng chẳng có ai muốn biến thái tới mức rèn luyện nó cứng như sắt thép cả.

Robert đánh xong một chiêu cũng không buông tha, nhện đầu nhào tới, chém một kiếm lạng lẹ từ trên xuống giữa trán đối thủ.

Anh linh chòm Sài Lang run run đứng kẹp hai đùi vào nhau giống như một chữ nhân đứng, chặt vật đưa tay lên tiếp lấy một kiếm này.

“Lang trảo.”

Vuốt sói va chạm với đại kiếm, đánh ra một luồng hoa lửa tung tóe, thần điện có kết cấu cực tốt, không dễ bị chấn động làm hư hại, chỉ thoáng rung lên, theo sau đó, Anh Linh chòm Sài Lang bị đánh bay vào vách tường. Còn chưa kịp rơi xuống thì một thanh đại kiếm đã lao vút tới đóng đinh hắn lên vách.

Robert run rẩy đứng thẳng từ tư thế phi kiếm tiêu chuẩn, thiếu chút nữa đã quỵ xuống, mặt còn đau rát, đầu vẫn choáng váng, vùng giữa hai chân vẫn tê tái, hắn miễn cưỡng lắm mới nói được mấy câu:

“Chó con, muốn dạy đời cha mày, còn non lắm. Để lại truyền thừa rồi biến đi.”

Thần điện rực sáng, chiến quả đã được xác nhận. Vô số quang điểm bay ra từ bộ giáp chòm Sài Lang dung nhập vào cơ thể Robert, cải tạo thân thể hắn, biến thành những ngôi sao bay vào tiểu vũ trụ vừa mới hình thành trong thể nội hắn.

Đánh bại thần điện đầu tiên, Robert Mullins chính thức thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chúng ta có phải kẻ xâm lược xấu xa !?

Đây là một người đàn ông tham vọng, nhìn vào đôi mắt tràn ngập dã tâm của ông ta, ai cũng có thể nói như vậy. Ông ta có một cặp lông mày màu trắng bạc, giống như lưỡi phi đao lạnh lẽo, bộ râu vuông vức được gọt đều với vẻ sắc bén, làm khuôn mặt ông ta giống như một thước vuông chuẩn mực, lúc nào cũng lạnh lùng, nghiêm nghị. Ông ta mặc quân phục xanh lá, đội chiếc mũ rộng vành của quân đội, phía trên là một huân chương hình hai cánh chim một đen một trắng nổi bật, bộ dáng quân nhân tiêu chuẩn, còn là một vị tướng cực kỳ lãnh khốc, sát phạt.

Ít nhất thì đánh giá của Hoài Nam với ông ta là như vậy.

Thượng tướng Frost Raven, 80 tuổi, năm xưa là một trong những tướng quân hiếm hoi còn sống sót sau kháng thần chiến, ghi danh tại Liên Hiệp Quốc nhưng chỉ ở sau màn rất nhiều năm sau đó. Nhờ công nghệ lấy được từ Thần Tộc, người trái đất giờ có thể sống tới gần 150 tuổi mới lo già chết, tuổi thọ của ông ta lúc này vừa là đỉnh cao phong độ nhất.

Một trong những người ở thế hệ trước theo King của IMI dẫn dắt loài người thoát khỏi sự xâm lăng của Thần tộc. Công lao rất lớn, nhưng LHQ không muốn thừa nhận vị “đại thần” này, bởi tư tưởng của ông ta nghiêng về việc thống nhất trái đất dưới cờ IMI. Vì thế trong LHQ, địa vị của ông ta cũng rất vi diệu. Công to, chức lớn nhưng không có thực quyền.

Đợt chuyển từ sự nhượng bộ của LHQ này đã giải phóng gông cùm nhiều năm cho ông ta. Cuối cùng ông ta cũng đứng dưới lá cờ IMI như mình muốn, hơn nữa còn dắt theo rất nhiều tinh anh quân đội trong phạm vi thế lực của mình.

Nhiều năm như vậy, không hề che giấu răng nanh và móng vuốt của mình, tồn tại như một cục đá lăm lẹ chần dưới dòng suối ngầm ở LHQ vững vàng thối hoắc, cuối cùng cũng đội được đến lúc này.

Tuy nằm trong phạm vi kỳ thị ở LHQ, nhưng sự tồn tại của ông ta cũng vì thế mà càng rõ ràng nổi bật hơn, cuối cùng cũng lọt vào mắt xanh cao tầng ở IMI.

Nghe nói sự chuyển của ông ta được đích thân King của IMI đề bạt.

Lần công chiếm tầng trời thứ tư này, ông ta được toàn quyền chỉ đạo, nói đơn giản một chút, thì là thống soái tối cao của chiến dịch này.

...

Trong đại sảnh của chiến hạm chuyên trở, lẫn trong đám quân nhân mặc đồng phục xanh lá sậm màu, Trung Thành và Hoài Nam chấp tay sau lưng đứng thẳng nghiêm chỉnh, cổ họng không nhúc nhích, nhưng vẫn tạo được âm thanh truyền tin tức cho nhau.

Cái này gọi là phúc ngừ.

Dùng nội tạng để chèn ép ra âm thanh.

“Ba thằng kia đâu !?” Hoài Nam liếc mắt hỏi.

Trung Thành nhún vai, lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Hoài Nam thờ dài, hôm nay giống như lễ khai giảng của binh đoàn vậy, thế mà ba đứa con ông cháu cha này vẫn trốn cho được. Rốt cuộc còn phải bao che cho tụi nó đến bao giờ đây.

Xét hành vi của đám người Robert, Clade hay Shen Jian, nếu tính theo quy chuẩn quân đội đã bị đuổi không biết bao nhiêu lần.

Mặc dù Hoài Nam rất hoài nghi liệu mình không bao che thì cái tiểu đội này có thật sự bị phân giải hay không, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận làm tốt công tác lý lịch cho từng thành viên trong đội.

Hai gã người Mặt trăng gốc Việt cứ như vậy đứng sóng vai nhau, yên lặng nghe thượng tướng Forst Raven phát biểu, đại khái là một số lời tổng động viên chiến đấu gì đó. Sau đó kêu gào nói rằng tiên nhân là một lũ vừa kiêu ngạo vừa vô sỉ, tính mệnh của loài người không đáng để chúng đặt vào tầm mắt, tùy ý một niệm là quyết định sinh tử trăm ngàn người, nhân loại không có tư cách như đám kiến, chỉ là giai cấp bị thâm nhập bóc lột gì đó...

Nói chung là miêu tả hình tượng Tiên nhân thối hoắc, và là nguy cơ tiềm tàng đe dọa đến hạnh phúc và hòa bình của nhân loại, cần các thanh niên dũng cảm chiến đấu và quét sạch, cống hiến hết mình cho chiến dịch sắp tới.

“Có chuyện này...” Hoài Nam khe khẽ nói.

“Ừm” Trung Thành cũng ậm ừ.

“Thực ra Tiên nhân cũng là người, cũng có xấu tốt.”

“Tôi biết.” Trung Thành gật đầu.

“Vậy cuộc chiến này là phi nghĩa hay không !? Chúng ta có phải là bọn xâm lược !?”

Trung Thành chưa kịp trả lời, sau lưng Hoài Nam đã vang lên âm thanh lạnh lùng của Shen Jian:

“Chúng ta chính là lũ xâm lược.”

Đậu xanh, thẳng này dăm chen hàng. Hoài Nam sợ toát mồ hôi hột, nhưng may mắn, chẳng có ai để ý đến góc nhỏ chỗ bọn họ. Hoài Nam đã cố ý đứng cuối quảng trường, nơi gần cửa ra vào nhất để đón lồng đám đông đội di muộn này. Chỉ đứng trên vài người, may mắn là vị đồng chí đứng sau đại khái cũng nhìn ra biểu tình hung hãn trên mặt ShenJian, thức thời không ý kiến gì.

ShenJian mặt không biểu tình, vẫn bộ dáng coi người khác như ống bơ ven đường, tiếp tục nói:

“Chẳng qua mỗi một thế lực ở Tiên giới đều có thể biến thành kẻ xâm lược. Chúng ta không phải là lũ sói duy nhất. Chẳng qua là giữa một bầy chó đói, con nào mạnh hơn sẽ có được miếng thịt mà thôi. Mà con nào nhỏ yếu, sẽ thành miếng thịt. Nếu chúng ta không muốn trở thành miếng thịt, mạnh mẽ lên là con đường duy nhất. Mà muốn mạnh mẽ lên, ăn thịt là không thể thiếu rồi.”

Hoài Nam trầm ngâm, trong đáy con mắt thoáng có ánh sáng lấp lóe, không ý kiến gì, bên tai lại có tiếng nói khác:

“Nói rằng ta là người xấu, nhưng ngươi cũng có hơn gì ta chỉ là một kiểu nguy hiểm thôi. Đối với Tiên nhân mà nói, tôi chẳng qua là không thích vẻ mặt cao cao tại thượng của tụi nó. Nhìn ngứa mắt như vậy, tốt nhất nên dẫm cho mỗi tên vài cái cho đỡ kiêu ngạo. Không phải là sinh ra ở một thế giới tốt hơn một chút thôi à, có cái rắm để kiêu ngạo ấy.”

Quay sang thì thấy Robert đã đứng đấy từ lúc nào, bộ dáng ngoáy mũi tiêu chuẩn, còn búng một viên ri mũi về đằng sau, trúng ngay thanh niên xấu số vừa bị ShenJian chen hàng.

“Tiên sư, lại một đũa chen hàng.”

Cả Hoài Nam và vị đồng chí xấu số kia cùng tóe lên ý tưởng này trong đầu.

“Anh bạn này, có thể vui lòng đổi chỗ cho tôi được không !?” Người này còn đang định lên tiếng ý kiến thì sau lưng vang lên giọng nói có chút dè dặt.

Quay đầu lại thì thấy một gã thanh niên tóc đỏ, giữa trán còn có một ngọn lửa màu lam bằng đầu ngón tay đang trôi nổi bập bùng, bộ dáng dị nhân mười phần tiêu chuẩn, anh bạn bị chen hàng xấu số này liền thức thời lùi về phía sau.

“Yo, Claude, giữa trán chú có cái gì vậy !?” Robert ngạc nhiên nhìn đốm lửa giữa trán Claude, đưa tay ra muốn sờ thử, Claude vội vàng rút đầu lại kinh hoàng nói:

“Anh Robert, đừng động loạn, lửa này dính vào không dập tắt được đâu...”

ShenJian nghe vậy nhú mày nhìn sang:

“Lam hỏa... ừm, không đúng, cái này còn ần ần bạch sắc và hồng sắc, tam muội chân hỏa !? Làm sao ngươi có được !?”

“Ừa, ngươi biết cái này !?” Claude ngó người hỏi.

“Một trong những loại lửa nổi tiếng nhất Tiên giới, có ai mà không biết !?” Shen Jian liếc mắt nói.

“Ý, Claude thăng cấp rồi à !?” Hoài Nam cũng ngó đầu vào hỏi, ngọn lửa trước mắt nhìn giống như vật trang trí giữa trán, chẳng thấy nhiệt độ cao chút nào, nhìn có vẻ vô bổ.

“Nào có...” Claude cười khỏ nói:

“Ngọn lửa này là tôi mượn đấy, vì không thể tạo ra nó nên đành giữ nó như thế này. Thứ lửa này có ba trạng thái, lạnh, nóng, và hư vô...”

“Chuyện về trạng thái hư vô thì có thể mang theo được. Nhưng nếu sờ vào nó vẫn sẽ thiêu đốt ngay lập tức, thậm chí có thể đốt được cả nước....”

“Vãi... bá đạo như vậy !?” Hoài Nam tặc lưỡi nói.

“So với Bạch Hỏa của cô Stellar thì thế nào !?”

Claude nghĩ nghĩ rồi nói:

“Hắn là không giống lắm, video về Bạch Hỏa tôi cũng đã xem qua, Bạch Hỏa là dạng lửa dùng nhiệt độ cực cao khiến mục tiêu bốc hơi trong nháy mắt. Còn thứ lửa này đặc tính ở chỗ bám dai và khó dập. Nếu không có phương pháp đặc thù để xử lý thì nó sẽ bám lấy, thiêu đốt đến thành tro mới thôi.”

“Nói đơn giản thì dính phải bạch hỏa của cô Stellar thì sẽ chết ngay lập tức, còn dính tam muội chân hỏa sẽ bị tra tấn từ từ đến chết.”

ShenJian ở một bên khoanh tay, nhạt giọng nói:

“Tam muội chân hỏa xuất hiện ở tiên giới lâu lắm rồi, phương pháp xử lý có rất nhiều danh môn đại phái biết. Chẳng qua lửa này quá khó khống chế, lại không dễ tạo ra, nên không thể phổ biến với quy mô lớn. Ngươi chơi thử này, không sợ tự thiêu chứ !?”

“Biết là vậy...” Claude tiu nghiu nói, mấy thứ này Edward cũng đã nói qua với hấn.

“Nhưng đây là cách duy nhất khiến tôi đủ mạnh để tham gia trận chiến này.”

ShenJian há mồm, nhất thời không biết nên nói từ gì cho hợp. Dù sao từ lúc hấn đến Tiên giới, tốc độ tu luyện cứ thế một đường thẳng tiến, nào có bao giờ gặp phải chướng ngại gì, khó có thể hiểu được tâm tình của những người phải đuổi theo mình hàng ngày. Rốt cuộc ngại ngần một hồi, cũng tìm ra được một hai lời an ủi:

“Ừ... ừm... Thực ra trên chiến trường đánh phải tam muội chân hỏa, thường sẽ chết trước khi gặp được cứu viện... à thì... đây cũng là một vũ khí không tồi đâu.”

Thoáng thấy vẻ mặt ngại ngần của Shen Jian, và vẻ mặt cảm động của Claude, ba người còn lại đều nuốt ngược tiếng cười cổ quái vào trong cổ họng.

Đến lúc này, thì đoạn diễn thuyết của thượng tướng Forst Raven phía trên bục cũng đã đến cao trào.

“Hôm nay chúng ta đã đủ mạnh mẽ.”

“Hôm nay chúng ta sẽ trực diện đối mặt với những bóng đen thao túng nhân loại nhiều năm qua.”

“Hôm nay chúng ta dùng sức mình nói cho Tiên giới biết.”

“Chúng ta là nhân loại !!!!!”

“Uooooooooo”

Phía dưới đáp lại là một tràng âm thanh kích động, từng cái tay nhấc lên thành hình nắm đấm đầy quyết tâm. Khí thế hùng hục của đám quân nhân trẻ tuổi khát vọng ra chiến trường lập công, sự háo hức chứng tỏ sức mạnh của loài người trước lũ ngoài hành tinh dị loại, căng thẳng và kích thích song hành nhanh chóng cảm nhiễm mỗi một góc quảng trường.

Góc nhỏ chỗ bọn Hoài Nam đứng giống như xây dựng một bức tường ngăn cách với đám đông biểu tình hưng phấn bên ngoài. Tầm mắt của bọn họ không giống với đám binh sĩ mới được chiêu mộ về này, không hề có cái ảo tưởng rằng nhân loại đã đủ mạnh mẽ để chiến đấu với những quái vật cười phi kiểm rải linh lực kia. Mặc dù đối với những thanh niên kia mà nói, bọn họ cũng thật sự cần một điểm tựa lòng tin như vậy, mới có đủ can đảm để liều mạng ngoài chiến trường.

Dẫu sao cũng không ai muốn chiến đấu một trận chiến mà không thể chiến thắng cả.

Hoài Nam dứt tay vào túi quần, sờ sờ thấy gói thuốc lá bên trong, theo bản năng muốn đưa lên hút, thế nhưng vừa mới nhớ ra đây là đâu, liền thức thò lại. Liếc nhìn sang bên cạnh, Trung Thành này giờ vẫn trầm ngâm như vậy, không biết đang nghĩ gì, liền hỏi:

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.”

Trung Thành liếc sang, ngẩn người.

“Chúng ta có phải lũ xâm lược xấu xa !?” Hoài Nam lặp lại câu hỏi.

Trung Thành nghĩ nghĩ rồi đáp:

“Tôi từng ở cùng với King của IMI một thời gian. Cậu ta sẽ không làm gì tổn hại đến ích lợi của nhân loại.”

Hắn nhú mày, ánh mắt có chút mờ mịt:

“Hơn nữa... người đó, tuyệt đối không phải người xấu.”

Đáp án là tôi tin hấn là không phải người xấu, vậy nên trận chiến hấn khởi xướng, tuyệt đối sẽ không xấu xa. Những điều này Trung Thành không nói ra, nhưng Hoài Nam cảm nhận được.

“Vậy là chỉ còn mình vẫn không rõ ràng thôi nhì.”

Dưới nụ cười tự giễu của Hoài Nam, tràng chiến tranh chính diện với Mặc Gia của Mặc Vân Hải, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thiên Không thành chi chiến

Thời điểm Hoài Nam và đồng bọn nhìn thấy trụ sở chính của Mặc Gia, tất cả đều thấy kinh ngạc.

Kinh ngạc không chỉ bởi một tòa kiến trúc hùng vĩ kiên cố như vậy có thể lơ lửng giữa tầng trời thứ tư, mà còn vì nó quá giống với một thứ ở trái đất.

Trụ sở chính của tập đoàn IMI vẫn luôn trôi nổi trên Thái Bình Dương.

Trường Sinh Đảo.

....

Đối lập giữa hai bên tầng trời thứ tư là một thành lũy kiên cố, diện tích giống như một bán đảo nhỏ ở Trái Đất. Và phía bên kia là một quần thể chiến hạm khổng lồ, nhìn giống như một đàn cá trải dài vô hạn chẳng thấy hồi kết.

Trụ sở của Mặc gia là một tòa thành bằng đồng xanh lơ lửng giữa trời. Có thể gọi nó là Thiên Không Thành.

Thời điểm đầu tiên nhìn thấy nó, tất cả quân nhân nhân loại đều cảm thấy choáng váng và thần phục trước tuyệt tác này.

Thế nhưng hôm nay, bọn họ phải đánh hạ nó, không có chỗ cho sự ngưỡng mộ hay thương hại.

Ngay khi quân đoàn hai phía xuất hiện trong tầm nhìn đối phương, chẳng có một tin nhắn nào cảnh báo hay uy hiếp và đe dọa, chỉ một thoáng cảnh giác nho nhỏ, dừng lại, ổn định đội hình, công tác chiến đấu đã được làm tốt đâu vào đấy.

Trình tự khai cuộc trước chiến tranh không có, đối với tác phong của đối phương, của nhân loại và tiên nhân, hai bên đều đã quá rõ ràng, trước khi người thắng ta, mọi thứ người nói chỉ toàn là bịa đặt sáo rỗng mà thôi.

Bởi vậy chủ pháo của các chiến hạm nơi tiền tuyến bắt đầu lên nòng, năng lượng được các bộ phận áp súc xoáy tròn theo nhiều phương, tạo thành các hạt gia tốc dưới trọng áp nặng nề, thai nghén ra từng luồng hồ quang bóng cháy chói mắt, trực tiếp khai hỏa.

Phía bên Thiên Không Thành cũng khởi động Tụ Linh Trận, linh khí xung quanh bị kéo về hết như một dòng nước lũ, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Từng cái hố xoáy linh khí xuất hiện trước tường thành, sau khi được thần niệm của các cao thủ Hóa Thần kỳ dẫn dắt, những dòng linh khí cao áp này biến thành những luồng đạn linh lực mạnh mẽ cuồng bạo, giáng thẳng vào liên quân Trái Đất trước mặt.

Bắn xong cả hai phe đều lập tức mở lên khiên chắn năng lượng mạnh nhất của mình.

Quân đoàn chiến hạm của trái đất mở lên khiên chắn RERF từ mười hai cột trụ được dựng ở chủ chiến hạm, Mặc gia Thiên Không Thành sử dụng tụ linh trận kéo về một lượng lớn linh khí, hình thành một lớp linh quang tráo dày đặc màu xanh lục, mắt thường cũng nhìn thấy được độ dày tới hơn ba mươi mét.

Ở cấp độ này, cho dù là cường giả Cận Giới Hoàng tiếp cận cũng không thể lách qua.

Đối với những mục tiêu cỡ bự khó di động thế này, đối chiến quần thể giống như hai gã trâu bò cục xúc, không thể né tránh, mà chỉ có thể ngạnh kháng, sau đó dùng hết sức để đập nát đối phương trước khi mình bị đối phương đập nát.

Vùng biển mây ở giữa hai phương bị xé toạc hoàn toàn, linh tử đạn và chủ pháo năng lượng va chạm không hồi kết biến khoảng không giữa hai bên thành một vùng tử địa. Năng lượng tập trung dày đặc liên tục va chạm và nổ mạnh, sau đó lại cộng hưởng và tiếp tục va chạm, nổ mạnh hơn giống như muốn đập tan cả tầng trời. Dưới uy thế mật độ khủng khiếp thế này, dù là cường giả cận giới hoàng đỉnh phong cũng chỉ có thể chịu được vài giây là bốc hơi ngay lập tức.

Những vụ nổ mạnh được cả hai bên toan tính kỹ càng không vượt quá giới hạn chịu đựng của tầng trời thứ tư, nhưng liên tục sát biên độ với số lượng khủng khiếp xung kích liên tục. Lực lượng từng vụ nổ có thể không bằng được một kích của cao thủ chân chính, thế nhưng mật độ dày đặc vô khuyết vào, không tạo ra không gian chần nhưng thừa sức phá toái bất kể thứ gì gọi là vật thể trong tầm sát thương.

Những tia năng lượng dư thừa giã vào Linh Quang Tráo của Thiên Không Thành và màn chắn RERF của quần thể chiến hạm khiến bộ phát của hai lớp màn chắn này cũng bị chấn động ép lùi về phía sau, kéo theo khoảng cách giữa hai bên rộng ra.

Trên màn chắn RERF lúc này đã dày đặc vô vàn điểm đen liên tục xoáy tròn hút đi và phân giải xung lực của linh tử bắn tới, bên phía Mặc Gia, linh quang tráo cỡ bự kia hứng lấy mấy trăm ngàn luồng hồ quang nóng rực đã muốn biến màu, nhưng hai cái màn chắn cấp độ quân đoàn này chẳng có vẻ gì là sắp sửa sụp đổ hay tan vỡ cả.

Những tiếng nổ mạnh đi kèm chấn nhiếp lỗ tai của mỗi nhân viên tại tiền tuyến song phương, những khuôn mặt trầm mặc dưới ánh sáng đủ loại sắc màu do hồ quang tán xạ phản chiếu vô số tình tự phức tạp, như lo lắng, sợ hãi, rung động và phản kích.

Nhân loại hay tiên nhân đều đã tiến hóa tới mức độ thừa sức đánh nát trái đất chỉ với vài cái nhún nút.

Nếu trận chiến này xảy ra ở Nhân giới, chỉ sợ những xung động tàn mác kia thôi cũng đủ khiến cho một châu lục hủy diệt, gây mất cân bằng sinh thái, khiến tổ tinh hỗn loạn rồi sụp đổ.

Đặt ở tầng trời thứ tư chỉ gây nên những trận xung chấn không gian và hằn sâu vào tiềm thức của mỗi người cái cảnh tượng hủy diệt lộng lẫy này mà thôi, thế nhưng mức độ bạo liệt khủng khiếp lại chẳng có thứ gì xung quanh để đánh tan này lại càng khiến cho người ta không thôi mường tượng đến viễn cảnh bản thân nằm trong những vụ nổ đó liệu có còn sót lại mẩu thịt nào không. Thật sự khiến trống ngực cứ như vậy mà đánh thình thịch.

Bên phía Thiên Không Thành cũng không vui vẻ hơn, đám lão già bế quan tu luyện mấy ngàn năm vốn mong muốn dùng vũ lực của bản thân để tiêu dao mây tầng trời, có nằm mơ cũng không nghĩ được những thứ mà mình gạt qua một bên để chuyên tâm tu luyện lại có thể bạo phát ra khả năng phá hoại kinh khủng thế kia. Một đám người già nua nắm những khớp xương tay còn đầy mạnh mẽ hữu lực mà không ngừng run rẩy.

Đứng trước loại quần thể chiến đấu và sóng xung kích khủng bố vô bờ bến này, thực lực cá nhân thật quá vô nghĩa. Cho dù luyện tới Chân Tiên thì đã sao, chỉ sợ không cẩn thận bước vào vùng giao tranh này cũng sẽ trở thành một mớ thịt vụn đáng thương.

Thời đại của cường giả đã qua rồi hay sao !?

Một đường thẳng sáng rực được kẻ nên bởi vô số đạo xạ tuyến ngập tràn quang mạng của linh lực và năng lượng nén ép giống như một cầu nối hi hữu giữa hai phe tiên phạm, pháo vẫn cứ bắn, pháp trận vẫn cứ kích hoạt, dùng toàn lực ném về phía đối phương những đòn thể lạng lẹ ác liệt nhất, cùng mong muốn đập vỡ tràng phòng ngự của đối phương mà thoải mái khiến bọn chúng bốc hơi.

Dùng sự bạo lực tới hoa lệ của mình mà ghi dấu cho một thời đại binh đoàn quật khởi.

...

“Nguyên soái, năng lượng dự trữ của chúng ta đang tiêu hao với tốc độ chóng mặt, cứ thế này chúng ta sẽ cạn kiệt trước !” Màn hình trong suốt bật lên trong khoang điều khiển của Thượng tướng Forst Raven, thể hiện gương mặt lo lắng của Hans.

Là tổng quản của toàn bộ dãy chiến hạm trực tiếp sản xuất từ tập đoàn IMI thông qua một loạt căn cứ thuộc địa ở những vùng như Hỏa Tinh, hẳn nắm rõ từng số liệu nhỏ nhất của mỗi một bộ phận kết cấu thành cái tập thể khổng lồ này. Sự có mặt của Hans khiến rất nhiều nhân viên công vụ và thao tác kỹ thuật phải ôm hận về vườn. Trong phòng chỉ huy lúc này, chỉ có Hans, Stellar và thượng tướng Forst Raven, tổng chỉ huy chiến dịch.

Đối với báo cáo chuyên về, vị tướng đang độ tráng niên này cười cười, khoe miệng nhếch lên dưới bộ râu gọt thẳng tắp đầy vẻ hữu lực:

“Bọn họ cũng vậy thôi, linh khí không phải là vô tận, tiên nhân cần linh khí để làm mọi việc, những cái lỗ hút linh khí nén ép để ném đạn linh từ sang đây hẳn là có công suất vô cùng lớn, mật độ linh lực bên đó hẳn cũng sắp rơi vào tình trạng báo động rồi.”

...

“Tiểu Vũ, mật độ linh khí xung quanh đang giảm xuống đúng không !?” Ngồi trong tổng bộ Mặc gia, thông qua một trận pháp chiếu hình cỡ lớn đem toàn cảnh chiến trường thu vào trong mắt, một người đàn ông đầu đội từ quan, toàn thân giáp trụ sáng ngời, hạ giọng nói.

“Vâng, Ngũ thúc, cứ thế này chúng ta chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ nữa.” Mặc Surong Vũ đứng một bên, nhắm tính một lượt rồi nói. Biểu tình nhu thuận lễ phép.

“Thiết bị liên lạc của phạm nhân dùng được rồi phải không, phát tín hiệu ngừng bắn đi.”

“Ngũ thúc, năng lượng của bọn họ không tuần hoàn, kéo dài thì chúng ta có ưu thế hơn.”

“Không, chủ soái của đối phương sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu. Bọn họ hẳn là đã phái người vòng sang một bên tập kích chúng ta. Nếu mật độ linh khí loãng hơn, đến phiên chúng ta sẽ bất lợi.”

Mặc Surong Vũ ngẩn ra, rồi nhanh chóng gật đầu, phân phó người phát tín hiệu.

...

“Chủ soái của đối phương không tề đâu.” Thượng tướng Forst Raven cười nhạt, Hans và Stellar ở một bên hiểu kỳ hỏi:

“Bọn họ phát tín hiệu ngừng bắn, chúng ta cũng ngừng sao !?”

“Ngừng chứ, tiêu hao như vậy chính chúng ta cũng không chịu nổi. Bọn họ hết linh khí thì còn có thể sử dụng Tự Linh Trận để từ từ khôi phục, chúng ta hết năng lượng thì đám chiến hạm này còn bay được hay không cũng là vấn đề.”

“Uy hiếp bằng thực lực chủ pháo như vậy là đủ rồi, vùng chính giữa chiến trường giờ hẳn là cấm địa, chiến đấu sẽ đổi sang hai bên cánh, như vậy chủ pháo tác dụng cũng không còn nhiều nữa, chỉ bằng lập tức ngừng lại thì tốt hơn. Để dành năng lượng ứng biến. Ta nghĩ bên đó cũng ném một đám Thiết Khôi Lỗi vòng sang tập kích chúng ta rồi.”

...

Ngồi trên ghế hạm trưởng của chiến hạm Anregeris, Hoài Nam nhận được lệnh điều động, chân mày nhíu nhíu:

“Cái gì đây, dương mưu à !? Trực tiếp bắn thẳng vào mặt nhau thì uy rồi cùng cử quân tập kích. Thật không thú vị gì cả.”

“Thì ngoài ra còn làm cách nào được nữa !?” Trung Thành đứng bên cạnh tò mò hỏi:

“Thì có thể đầu tiên cử đám clone lên phía trước thì uy, khiến đối phương cảm thấy sử dụng linh tử pháo như thế kia quá lãng phí rồi cử cao thủ hoặc một đoàn Thiết Khôi Lỗi ra nghênh tiếp, sau đó mới nã pháo, vậy có phải là làm được một mớ không !?”

Trung Thành đầu đầy vạch đen, suy nghĩ thật tàn độc, dù Clone có thể sản xuất ra hàng loạt, nhưng bảo hấn cứ như vậy chĩa súng vào đồng đội để nường chả họ cùng quân địch, hấn đúng là vẫn không thể làm được. Không biết người này nói thật hay đùa.

Hoài Nam thì vẫn ngồi đó thao thao bất tuyệt:

“Áy dà, trận chiến lớn như vậy mà chỉ có thể ngồi nhận lệnh điều động, thật ngửa ngáy quá đi...”

Mặc kệ những chuyện đó, phi thuyền Anregeris vẫn theo chỉ thị di chuyển cùng một quân đoàn tiểu chiến hạm khác, lợi dụng độ cơ động cao để tập kích mạn sườn bên trái Thiên Không Thành.

....

Ở mạn bên phải, quân đoàn MS và GMS tập kết thành những đội hình mũi khoan, liên kết động lực để cùng gia tốc đang không ngừng rút ngắn khoảng cách. Vùng giữa chiến trường đã thành một mớ hỗn độn không ai muốn giằng vào, chiến tranh chuyển dời đến hai bên cánh, nơi pháo quỹ đạo bắn theo đường thẳng khó tập trung đến, trở thành một trận chiến xáp lá cà.

Mất thấy Thiên Không Thành đã nằm trong tầm bắn, một chiếc GMS nâng súng quang trên tay lên, nhắm chuẩn rồi bóp cò.

Xèo....

Năng lượng bắn vào vòng bảo hộ không chút gọn sóng. Quả nhiên đối phương có khiên chắn năng lượng, Linh Quang Tráo có thể chống đỡ công kích năng lượng chẳng kém hơn khiên Aegis của Thần tộc. Nhưng vì chúng chỉ là linh tử được phủ lên với mật độ dày đặc, nếu điều khiển GMS từ từ đi qua vùng phủ hạt, vẫn có thể lách qua được, chỉ có điều tốc độ sẽ chậm lại rất nhiều mà thôi.

GMS cũng tốt hay MS cũng được, một khi tốc độ bị mật độ linh tử dày đặc kia kéo lại, lập tức sẽ trở thành bia ngắm cho đối phương, nhất là khi đang ở gần pháo đài mục tiêu thế này.

Tín hiệu truyền về, tất cả các MS và GMS đều nhất trí áp sát đối phương. Cùng lúc đó, bên phía cánh phải quân đoàn của bọn họ bắt đầu vang lên những tiếng nổ mạnh không ngừng.

“Cảnh báo, địch tập.”

“Là tiên nhân cấp độ Nguyên Anh kỳ.”

Tín hiệu truyền tải thống nhất, gã quân đoàn trưởng thống lĩnh quân đoàn có tên là Julius Lodzinski này cũng là người từng trải, lập tức điều chỉnh thống nhất đội hình, khiến những họng súng của từng cá nhân tập trung về cánh phải, thả ra những luồng hồ quang quyết liệt.

Phía bên kia, một dải phi kiếm giống như đàn cá bọc trong kiếm khí lăng lệ cũng không vừa chém tới. Nhất thời lại một hồi nổ mạnh kèm theo những tia năng lượng và khí áp tán xạ vang lên.

Tiên nhân Nguyên Anh kỳ có khoảng vài trăm người, đối chiến với 1000 GMS và 5000 MS không chút yếu thế, xuyên qua vùng năng lượng dày đặc dưới lớp Linh Quang Tráo hộ thân. Bọn họ điều khiển pháp bảo, che phủ thân hình, biến mất trên lớp quét hình quang học.

Rồi khi quét hình 3D hoàn tất việc tái thiết lập lại cấu trúc điểm ảnh cho mắt thường của phi công có thể quan sát, một đám MS vì không kịp phản ứng đã bị chém thành vô số mảnh nhỏ. Máu và những mảnh kim loại vỡ vụn phiêu lãng khắp không khí. Phi kiếm của Nguyên Anh kỳ cao thủ cắt khiến chấn năng lượng của MS như cắt bơ, tốc độ của bọn họ khi bùng nổ cũng vượt quá tầm cảm giác của phi công, nếu cứ tiếp diễn chế độ xáp lá cà này thì sẽ là một hồi đơn phương đồ sát hàng loạt.

“Tàn ra. Tách thành tiểu đội, mỗi tiểu đội khóa một mục tiêu rồi báo lại vị trí, phân tán bọn họ.” Julius trầm giọng ra lệnh.

GMS và MS đã được tái cấu trúc vì mật độ linh tử dày đặc đã cải tiến chất lượng kim loại. Tiên nhân Nguyên Anh kỳ muốn chém vỡ lớp giáp ngoài của đội quân này buộc phải sử dụng đến kiếm khí chứ không thể dùng thực lực cơ thể mạnh mẽ nghiền áp như hồi ở tầng trời thứ nhất. Kiếm khí đến từ linh lực trong cơ thể bọn họ, dù Nguyên Anh kỳ có thể liên tiếp phát ra đại chiêu công phá trên diện rộng, nhưng cũng phải tính toán sao cho trị số tổn thương gây ra đạt mức cao nhất. Trong tình trạng linh khí xung quanh đang được tụ linh trận kéo về để hình thành lớp phòng ngự với tổng lượng chủ pháo chiến hạm của đối phương, bọn họ không có nhiều linh lực thừa thãi để mà phung phí.

Chung quy cũng là do tầng trời thứ tư này quá nghèo.

Đối với các tiểu đội nhỏ lẻ, những tiên nhân này bắt đầu chán chường không muốn lãng phí linh lực phát ra chiêu thức công phá cỡ lớn, bởi vậy bọn họ liền chuyển qua sử dụng tốc độ vượt trội so với các GMS để tiến hành du đấu.

Tia năng lượng của quân đội Trái Đất để có hệ thống khóa an toàn khiến cho đạn lạc không ảnh hưởng đến đồng bọn, còn tiên nhân cũng có hệ thống thần thức tạo ra một sự ăn ý phối hợp nhất định. Nhất là ở cảnh giới Nguyên Anh, thần thức có thể bao trùm phạm vi vài km, khác với Kim Đan kỳ dùng toàn lực phóng đại chiêu còn sợ trúng quân mình, Nguyên Anh kỳ cao thủ đánh nhẹ nhàng hơn, công kích cũng sắc bén và chuẩn mực hơn rất nhiều.

Nhất là khi mấy trăm người này đều là tộc nhân cùng chi nhánh, bọn họ có sự phối hợp ăn ý và hiểu rõ đối phương ở mức độ nhất định, không còn là đám ô hợp bo bo giữ mình như ở tầng trời thứ nhất.

Bởi vậy trận chiến bên mạn phải dù đang ở thế giằng co, nhưng với tốc độ cao và khả năng phá hoại lớn hơn, các tiên nhân đang dần chiếm ưu thế. Ít nhất là cho đến khi lượng linh lực Nguyên Anh trong cơ thể bọn họ sản xuất vẫn còn kịp bù trừ với tiêu hao.

Đây là một trận chiến điển hình thường thấy giữa tính nhuệ và số lượng.

Là số lượng sẽ tiêu hao hết trước, hay lực lượng của tính nhuệ sẽ cạn kiệt trước.

Chung quy vẫn cần thời gian để nhìn xem

....

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thiên Không thành chi chiến (2)

Hoài Nam và đồng bọn tiếp tục tiến về phía cánh trái. Đi cùng bọn họ có 300 tiểu chiến hạm giống như Anregeris. Mỗi chiến hạm đều trang bị những GMS đời thứ 3 – sản phẩm được cải tạo sau khi Trái Đất hoàn thành việc đổ bộ lượng lớn nhân khẩu và các nhà khoa học lên tầng trời thứ nhất. GMS đời thứ 3 có độ cơ động và phá hoại không kém cao thủ Nguyên Anh kỳ. Bên trong còn ẩn tàng vài chiếc thể hệ thứ 4 giống như AI của Trung Thành. Với khả năng phá hoại không thua kém Hóa Thần kỳ cao thủ.

Nghe đồn bọn họ là một quân đoàn 3000 chiếc Thiết Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên Anh.

Tầng mây bên trái lại bị xé rách bởi vô số vật thể di chuyển tốc độ siêu cao. Tiểu hình chiến hạm giống như Anregeris một khi đã hoàn tất quá trình gia tốc, vận tốc trung bình có thể đạt tới Mach 15, khiến cho đám Thiết Khôi Lỗi chỉ có vận tốc Mach 7 hít khói đằng sau. Nhưng một khi di chuyển với tốc độ cao như thế này, chiến hạm cũng không thể tiến hành nhắm bắn hữu hiệu, bởi chỉ cần đột ngột dừng lại do lực phản chấn từ nòng chủ pháo, cũng đủ khiến nội tạng của phi hành đoàn bị chấn thương không nhẹ, thậm chí có thể dẫn tới tử vong.

Bởi vậy vị trung tướng nắm quyền quân đoàn trưởng của quân đoàn tiểu hình chiến hạm này, Mr. Marverick Antoine liền chỉ đạo việc tổ chức đánh chặn bằng Giant Mobile Suits. Trên boong mỗi chiến hạm đều có bóng dáng vài chiến GMS đời thứ 3 đứng cố định, chịu đựng áp suất khí quyển bên ngoài đang không ngừng cào xé vỏ giáp hợp kim rắn chắc của mình mà tiến hành nhắm bắn.

Phi công được lựa chọn lái GMS đời thứ ba đều là tinh nhuệ thuyền chuyển tới từ Liên Hiệp Quốc, không phải đám Clone phản ứng kém linh hoạt như của IMI, súng quang trên tay đều là Railgun cải tạo, có thể gia tốc thêm linh tử vào vòng xoay từ trường, tạo thành những khẩu linh tử điện pháo cực mạnh. Đục thủng vỏ giáp thanh đồng dễ dàng như bóp nát bánh phồng tôm, thiêu chín đám tu chân giả chỉ có cấp bậc Trúc Cơ kỳ trong phòng điều khiển.

Phía bên truy đuổi cũng chẳng phải ăn chay mà tránh sát sinh. Thần thức của Tiên nhân hoạt động như những chiếc Radar siêu nhạy, việc vừa bay vừa khóa mục tiêu nhắm bắn với họ chẳng phải việc gì khó khăn. Thân thể người tu tiên cũng mạnh mẽ hơn phàm nhân rất nhiều, lực phản chấn khi đang bắn ở tốc độ cao cũng chỉ khiến bọn họ nhột nhạt một chút thôi. Tuy vậy liên tục nhắm bắn ở tần suất cao như vậy cũng khiến các tiên nhân tham gia truy đuổi xanh lét mặt mày, bộ dạng thiếu nữ xay xe muốn nôn mửa đến nơi. Hơn nữa mỗi lần bắn ra linh tiễn, tốc độ đều bị trì hoãn lại một chút, liền vô vọng đuổi theo phàm nhân dễ tiện.

Chạy được một vòng, với chiến thuật du kích này, bọn họ thành công gỡ bỏ gần 300 chiếc Thiết Khôi Lỗi ra khỏi chiến trường. Ngay sau khi vòng thứ hai bắt đầu, từ phía Mặc gia cũng cử ra một loạt những chiếc Linh Chu (chiến hạm linh tử) vận tải gia tốc cho đám Thiết Khôi Lỗi bám lên.

Linh Chu có tốc độ chẳng kém nhiều so với tiểu hình chiến hạm đã hoàn toàn gia tốc, thậm chí còn được trang bị thêm Linh Quang Trảo phía trước mặt và nghênh phong pháp trận giúp điều chỉnh hướng gió, khiến cho thương vong của đám Thiết Khôi Lỗi giảm mạnh gần xuống đáy.

Tiểu hình chiến hạm có thắng một chút ở độ cơ động và tốc độ, nhưng khả năng phòng ngự lại bị bỏ rất xa. Nếu như mở khiên chắn năng lượng lên thì áp lực gió sẽ khiến kết cấu thon dài của nó mất đi tác dụng mà giảm mạnh tốc độ. Bởi vậy thế trận lại xoay chiều.

Bên phía mạn trái của Thiên Không Thành, đội hình ba trăm chiếc tiểu hình chiến hạm và bảy trăm chiếc Linh Chu giống như quân đoàn hải tặc chạy nhanh bị một đám hải quân mạng trọng pháo nặng truy đuổi. Kẻ chạy bay lượn vòng vèo ném đạn đi đằng nhìn vô cùng ác liệt nhưng chẳng ảnh hưởng đến được cọng lông của người đuổi, trái lại không ngừng bị đối phương tia bớt.

Đua cùng nhau một vòng, tiểu hình chiến hạm của liên quân tổn thất hai mươi chiếc, Linh Chu tổn thất ba chiếc.

Còn may trước khi chiến hạm nổ, các GMS đời thứ ba đều đã nhảy sang hạm khác để tiếp tục di chuyển, vậy nên công kích không bị suy giảm, dù chẳng có tác dụng mấy.

...

Hinami Hina đỏ mồ hôi đầy trán, dù hệ thống bảo dưỡng trong chiến hạm có lắp đặt thiết bị tản nhiệt vô cùng mát mẻ. Đã ba lần Anregeris bị chiến hạm đối phương tiếp cận và bị Thiết Khôi Lỗi bắn nổ linh tiễn sang, cánh bên phải của tàu thiếu chút nữa bị thổi bay, thậm chí một bên mạn tàu cũng bị bóc mất một lớp vỏ giáp ngay tại chỗ vốn là phòng ngủ của cô.

Hồi tưởng lại cảnh chiếc giường, chăn đệm bên trong và mấy con búp bê hình người bay ra ngoài bị một loạt linh tiễn nhào tới bắn thành mạt vụn, Hinami thầm rùng mình, nắm tay trên cần điều khiển càng siết chặt hơn, giống như muốn bóp gãy nó.

“Hina-chan, đừng căng thẳng, nhìn lên bản đồ đi, giống như đang chơi game vậy đó, thấy không!? Bình tĩnh lại, khéo tay một chút là không có việc gì rồi, chúng ta vẫn chạy nhanh hơn bọn nó. Đám đầu đất kia mất hạm là do hạm hồ muốn dừng lại công kích thôi...” Ở đằng sau lưng vang lên tiếng Hoài Nam, giọng nói của hắn vẫn đều đều mang vẻ châm biếm như thường lệ, chẳng giống như đang lo lắng chút nào.

Sau đầu đấy, Hoài Nam tiếp tục phân phó:

“Jodi, chuẩn bị thả Decoy ra.”

Jodi thoáng ngạc nhiên, Decoy là những chiếc GMS làm mờ được sơ chế trông như thật, nhưng đối với các tiên nhân có được thần thức quét hình, chỉ cần đảo qua một lượt là có thể phân biệt thật giả, thì thứ này khá vô dụng.

“Nhớ gắn lựu đạn rung chấn vào rồi hẵng thả nhé.” Hoài Nam tùy tiện phân phó rồi mặc kệ Jodi Bennette mang bộ mặt bưng bít đi thao tác hệ thống kỹ thuật, tiếp tục quay sang một bên khác:

“Chị Myeongeun, nói mấy cho tôi gặp quân đoàn trưởng.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Đường dây đã xanh, mật mã giao tiếp là CSZAH1243, đang chuyển tiếp đến máy hạm trưởng.”

Trên màn hình trước mặt Hoài Nam hiện ra một người đàn ông khoảng 50-60 tuổi, mái tóc hoa râm, râu rậm mà bông bông trắng muốt như ông già Noel, trên vai ông ta đeo quân hàm trung tướng, cùng chiếc mũ cánh én đặc trưng của quân đội Liên Hợp Quốc, trên ngực lại đeo phù hiệu IMI, biểu thị việc luân chuyển. Đây là đoàn trưởng quân đoàn tiểu hình chiến hạm lần này của bọn họ, Mr. Marverick Antoine. Cái chiến thuật du kích lúc đầu cũng là ông ta nghĩ ra đấy. Hoài Nam lập tức làm một lễ nghi chào theo tiêu chuẩn quân đội, phía bên kia gật đầu đáp:

“Tôi không có nhiều thời gian.”

“Báo cáo Trung Tướng, tôi có cách thoát khỏi tình trạng hiện tại của chúng ta.” Hoài Nam cũng chẳng nhiều lời, trực tiếp nói.

Sau đó vừa vui vẻ thưởng thức đôi chân mày nhíu chặt của đối phương, vừa quay sang phía ghế lái chính nói:

“Hina-chan, tập trung lái tàu đi, đừng hóng, đàm bây giờ.”

“Và...vâng...”

Mr.Marverick Antoine nhìn khuôn mặt trẻ măng phía bên kia màn hình, bên tai còn loáng thoáng nghe được tiếng xin lỗi rồi rít của cô gái trẻ với vẻ bối rối, chân mày thoáng giãn ra, cười nói:

“Nói đi, Thiếu Tướng Hoài Nam phải không!? Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.”

...

Mặc Sung bị biến chế lại vào một doanh Thiết Khôi Lỗi mới, trở thành thủ hạ của Tam thúc Mặc Thời Vô trong chi nhánh. Từ một đội trưởng trở thành lính thường, khó có thể dùng từ gì để tả nỗi ám ức trong lòng hắn.

Đối với con Thiết Khôi Lỗi màu xanh trắng và chiếc chiến hạm của nhân loại kia, hắn còn hận đến thấu xương. Thiết Khôi Lỗi của Mặc Sung đứng trên mũi hạm của chiếc Linh Chu đầu đội hình, nổ linh tiễn trên tay hắn lúc nào cũng trực chỉ phía trước, hề thấy chiến hạm nào trong tầm nhìn hắn đều không bỏ qua.

Không thể nói tên béo này rất có tài, đích thân hắn đã bắn rụng ba chiếc chiến hạm, và cũng là hung thủ sát hại phòng ngủ của Hinami Hina trong tàu Anregeris. Hắn còn thoáng vui mừng, vì đến mục tiêu thứ tư đã tìm thấy hung thủ làm mình bị giáng cấp, Mặc Sung nhắc nổ linh tiễn trên tay lên, thầm dùng thần thức thúc giục gã sư đệ lái tàu tăng tốc lên một chút.

Tàu Anregeris đang ở vị trí cuối của đội hình, một khoang tàu bị tổn thương khiến tốc độ của nó giảm mạnh, có xu thế bị bỏ lại phía sau cho đám cá mập

này xấu xí.

Đột nhiên từ trên tàu thả ra mấy chục dị vật. Là đám Thiết Khôi Lỗi của phạm nhân.

Mặc Sung cười lạnh, thần thức đảo qua, phát hiện đây chỉ là những cái vỏ rỗng. Bọn họ cũng có nghiên cứu khá khá với các loại hình khí cụ chiến tranh mới của phạm nhân, và phát hiện ra những Thiết Khôi Lỗi mà mỗi chiến hạm mang theo cũng không nhiều. Nhiều nhất chỉ được năm con, một hơi ném ra mấy chục con như thế này, quả nhiên chỉ là những chiếc vỏ rỗng rác rưởi được miễn cưỡng lắp vào mà thôi.

Hệ thống thần thức phản hồi nhiều tiếng cười lạnh xem thường. Mặc Sung phát hiện trong quân đoàn cũng có rất nhiều người nghĩ giống mình, phạm nhân ngu si, không biết được bọn họ không giống đám ngu dân ở tầng trời thứ nhất, mà đã phải bỏ công ra nghiên cứu chúng rất nhiều. Thứ trò lừa đảo hạ cấp thế này cũng tùy tiện sử dụng, thật không còn gì để nói.

Đối với bất cứ quân đoàn nào, mỗi như kiểu này có lẽ cũng sẽ có chút tác dụng gì đó, nhưng Tiên Nhân với thần thức quét hình, chẳng để chút tiểu xảo này vào mắt.

“Cẩn thận chúng có hàng thật lẫn bên trong. Có thể chúng có cách gì đó che giấu thần thức quét hình của chúng ta. Lách qua đám mồi nhử này đi.”

Tiếng hiệu lệnh của trưởng lão Mặc Thời Võ – tổng chỉ huy đoàn Linh Chu truyền đến bên trong kênh thần thức, tất cả đều nhất nhất tuân theo, dù Mặc Sung không cho là đúng, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Dù sao thì phá hủy đám mồi nhử này, hay vòng qua chúng cũng đều khiến tốc độ của bọn họ bị chậm lại mà kéo dài khoảng cách của đối phương cả.

Đoàng đoàng đoàng.

Đúng lúc này thì đám mồi nhử đồng loạt nổ tung. Chấn động vang lên khiến những chiếc Linh Chu ở cách đó vài km cũng ảnh hưởng mà lao đảo, đội hình thoáng loạn. Rất nhiều tiếng xì xào vang lên khiến thần thức của Mặc Sung nhiễu nhiễu, lần đầu tiên hắn phát hiện việc liên kết với quá nhiều người thế này chẳng phải chuyện gì tốt lành, nhất là với những người chỉ đạt tới Trúc Cơ kỳ như hắn, thần thức không đủ mạnh rất dễ ảnh hưởng đến phán đoán.

Trong cơn hỗn loạn, Mặc Sung mơ hồ nhìn thấy toàn quân Thiết Khôi Lỗi của phạm nhân thực hiện một loạt bắn chỉ thiên lên trời.

Bùm bùm bùm bùm, tiếng súng quang áp súc cực hạn thả ra những loạt đạn mạnh nhất của mình vang vọng không ngớt. Nhưng chỉ là những phát bắn chỉ thiên vô nghĩa.

“Cái gì đây!? Khiêu khích à!?”

Bên trong mỗi chiếc Decoy của liên quân Trái Đất mà Hoài Nam là người dẫn đầu thả ra đều có một khóa lưu đạn rung chấn, phát ra sóng siêu âm tập kích đơn hướng chỉ định. Nó xuyên qua lớp phòng hộ của Linh Quang Tráo, khiến cho những người có lực giác nhạy cảm như tiên nhân giống như bị còi xe tải bám bên tai, tạo ra một tràng hỗn loạn nho nhỏ. Nhưng một luồng thần thức mạnh mẽ lập tức trải đến, xoa dịu và ổn định lại toàn quân. Mặc Thời Võ với tư cách là cao thủ Hóa Thần trung kỳ, thần thức cực mạnh của ông ta có thể bao phủ cả quân đoàn, chỉ mất vài giây loạn, ông ta đã ổn định được đội hình.

Cũng tốt, nổ mạnh như vậy phía trước quang đăng rồi.

“Tiếp tục đuổi theo.”

Tiếng trưởng lão Mặc Thời Võ ra lệnh trong kênh thần thức rõ mồn một.

Như thường lệ, phạm nhân lại bỏ chạy.

Mặc Sung cười ha hả điều khiển Thiết Khôi Lỗi nhấc lên nổ linh tiễn của mình, ừm. Cảm giác không tệ, hôm nay phong độ phát huy tốt bất thường. Hắn bóp cò, một mũi linh tiễn mang theo lực công phá của một Nguyên Anh kỳ cao thủ toàn lực xuất động bắn ra, đặt ở trái đất, một mũi linh tiễn này có thể san bằng một thành phố.

Bùm.

Bắn vào một chiến hạm, nhẹ nhàng đục qua một lỗ thủng lớn, dư chấn còn lan ra mặt kim loại bên trên, tạo ra phá hoại ăn mòn, khiến kết cấu chiếc tiểu hình chiến hạm xấu số này biến hình, nổ mạnh.

Mặc Sung xoay nỏ, linh tiễn trên thân nỏ lại được tụ linh trận hấp thụ linh khí xung quanh bổ xung một mũi mới. Hắn nhắm bắn với tâm tình thư sướng, chuyển dời đến mục tiêu thứ sáu hôm nay, quá tốt, lại là nó, chiếc chiến hạm lần trước cho mình ăn quả đắng, thù này nên báo.

Mặc Sung vui vẻ chờ đợi linh tiễn tụ đủ mật độ đến cực hạn, thần thức khóa chặt tàu Angeregis của Hoài Nam và đồng bọn, tâm tình thư sướng.

Bùm bùm bùm...

Đột nhiên sau lưng vang lên vô vàn tiếng nổ mạnh, thần thức của Mặc Sung quét xung quanh 360 độ vừa vặn bắt gặp tràng cánh đội hình phía sau bị hàng loạt cột sáng nóng bỏng đục từ dưới đục lên. Đám Linh Chu phía sau bị khoan thủng một lỗ lớn dưới bụng, tụ linh trận lại vẫn hoạt động nhưng không có trận văn để dẫn linh khí lưu chuyển, kết quả là tạo ra từng đợt tắc nghẽn linh lực, sau cùng thì nổ mạnh trong vài giây.

Cánh tay con Thiết Khôi Lỗi hẳn đang lái thẳng tắp giờ lên nó linh tiễn cũng bị một mảnh vụn bay qua, xé rách linh quang trảo bảo hộ, chấn vắng đi mất.

Mũi linh tiễn báo thù cứ như vậy tiêu tan trong nỗi khiếp sợ của Mặc Sung.

“Điều này...”

“Sao có thể !?”

“Không thể nào...”

Đồng loạt trong kênh thần thức, còn nghe rõ tiếng thì thảo chói sáng của Mặc Thời Võ – gã nguyên lão Mặc gia dẫn đội lần này. Thần thức của ông ta mạnh nhất, vậy nên thông tin truyền tải đến cũng rõ ràng nhất.

Mấy chữ không thể nào, cơ hồ nói lên toàn bộ tình tự chấn động của quân đoàn Mặc Gia lúc này...

Vốn phía phạm nhân cứ chạy, phía tiên nhân cứ đuổi, thẳng cho đến khi một dải hồ quang tập hợp của hơn ngàn tia sáng từ phía dưới bắn tới, mật độ tập trung dày đặc đục thủng sàn những chiếc Linh Chu đang tập trung phòng hộ phía trước mặt, khiến hơn hai trăm Linh Chu cùng tuyên bố nổ mạnh và chìm xuống... Mặc Thời Võ mới thu lại cái tâm tư khinh thị của một gã cao thủ Hóa Thần, mà chết lặng câm nín.

Bắt đầu từ lúc đó.

Từ khi đám mồi nhử được thả ra rồi kích nổ.

Chúng thật sự là mồi nhử, nhưng mà là nhử cái khác...

Tràng nổ mạnh của đám Thiết Khôi Lỗi giả đó chỉ là để che giấu cho loạt bắn chỉ thiên ngay sau đó.

Thần thức của đám tu chân giả Mặc Gia bị tràng nổ mạnh khiến cho chấn động, nhất thời bỏ qua loạt bắn chỉ thiên tưởng như vô nghĩa này...

Chỉ vài giây toán loạn kia cũng đủ cho tất cả GMS bên chiến hạm phạm nhân cùng thực hiện một phát bắn chỉ thiên hết tốc lực. Mặc Sung có nhìn thấy cảnh này, nhưng hẳn bị những đợt đạn xung chấn và những thanh âm toán loạn trong thần thức khiến mất tập trung, không quá để ý, càng không thể ngờ tới cảnh mây ngàn viên đạn với vận tốc vũ trụ cấp 3 trực tiếp xuyên thấu bầu trời của tầng trời thứ tư, sau đó xuất hiện lại từ bên dưới bắn lên với cùng góc độ.

Tầng trời thứ tư có cấu tạo vô cùng đặc biệt, nếu như một vật rơi đến đáy tầng, nó sẽ xuất hiện ở trên trời và tiếp tục rơi xuống. Còn nếu một vật bắn xuyên qua tầng trời, nó sẽ xuất hiện ở phía dưới biển mây mà đục lên. Khoảng cách này bằng với khoảng cách từ mặt đất tới tầng bình lưu, Hoài Nam đã tính rất kỹ, hẳn đã muốn xài chiêu này từ lúc nghe câu chuyện cười về người bị rơi lâu tới mức chết đói, bây giờ mới có cơ hội làm thử. Kết quả cũng không tệ lắm.

Tiên nhân đuổi theo đám chiến hạm của phạm nhân mà không hề hay biết mình đã bị dẫn tới vị trí cũ của bọn chúng trước đây. Thời gian tính toán chuẩn xác vừa vặn tới mức hoàn hảo, khiến cho loạt đạn tổng lực của đối phương vui mừng nhảy nhót xông vào phía mà Linh Chu không mở Linh Quang Trảo để tiết kiệm linh lực, tận tình xé rách đội hình và phá hỏng hết mọi thứ.

Một phần ba đội hình trực tiếp báo hỏng.

Mặc Thời Võ phần nộ dùng thần thức truyền âm, âm thanh vang vọng giống như muốn xé rách màng nhĩ toàn bộ người trong chiến trường, chẳng thua gì một đợt nổ mạnh của lưu đạn rung chấn.

“Phạm nhân ti tiện, các ngươi chỉ có thể bày ra những trò hèn hạ này thôi à !?”

Phía bên trong khoang điều khiển của hạm Anregeris, Hoài Nam ray ray lỗ tai, dựng thẳng ngón giữa.

Đồng thời ngay khi đám Linh Chu trúng đạn mà nổ mạnh cùng với toán loạn, tất cả tiểu hình chiến hạm đã hoàn thành xong quá trình giảm tốc và quay mũi tàu. Ở vận tốc này, chủ pháo có thể bắn rồi.

Chủ pháo trên chiến hạm lóe sáng.

“Các ngươi có một quân đoàn rất tốt, nhưng lại không biết tận dụng. Thật là lãng phí.” Hoài Nam cười lạnh.

Ở phía bên kia, Mặc Thời Võ, Mặc Sung và con cháu Mặc gia phát hiện những nòng súng tỏa ra hơi nóng đáng sợ kia đã nhắm thẳng vào mình, trái tim đều đánh thụp một cái chết lặng. Linh Quang Trảo của Linh Chu sau tràng nổ mạnh kia đã bị phân tán, mỏng manh vô cùng, chỉ sợ đỡ không được.

“Không...”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Thiên Không thành chi chiến (3)

Những dòng nhiệt lưu ngưng tụ kéo theo những dải sáng dài như thực chất, mắt thường cũng nhìn thấy được sự uy hiếp đáng sợ khiến cho rất nhiều gã tu chân giả từ trong sự chấn động bất ngờ tỉnh lại.

Vị tam thúc của Mặc Gia chỉ nhánh tầng trời thứ tư, Mặc Thời Vô cũng cảm thấy được sự nguy hiểm ẩn giấu trong những nòng pháo đang tích tụ kia. Mặc cho ông ta có tu vi của Hóa Thần kỳ cao thủ, nhưng nếu trải qua một loạt bắn này, chắc chắn không sống sót nổi.

Chủ pháo của tiểu hình chiến hạm liên quân, được IMI cải tạo lại, kết hợp với công nghệ làm pháo linh tử, ở tiên giới cũng là sản phẩm sát thương quy mô lớn cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu không phải cao thủ Hợp Thể kỳ trở lên, nhận lấy một kích này. Không có khả năng sống sót.

Bắn với quy mô lớn, thậm chí có thể sinh ra uy hiếp với Tiên Đài cao thủ.

“Không, không thể kết thúc như thế này được !”

“Ta mới ba trăm tuổi đã có thành tựu Hóa Thần kỳ, tương lai ta sẽ là người vắn đĩnh Tiên Đế, không thể chết trong tay đám hèn mọn này được...”

Mặc Thời Vô điên cuồng gào thét trong nội tâm, một tràng nổ mạng khiến trạng thái gia tốc của Linh Chu đã bị ngắt quãng, muốn gia tốc lại một lần nữa cũng không thể tránh kịp một loạt chủ pháo đã ngưng tụ đạn thành hình kia. Mặc Thời Vô nghiêng rãnh, thôi động thần thức, khiến những đệ tử kia tận lực mở ra Linh Quang Tráo trên thân tàu mà ngừng việc né tránh trong vô vọng. Thần thức của cao thủ Hóa Thần kỳ có tính áp chế tuyệt đối với đám đệ tử chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ đang đảm nhận nhiệm vụ lái tàu.

“Toàn quân, bỏ tàu.”

Mặc Thời Vô lạnh lùng ra lệnh, chiếc Linh Chu trở ông ta nằm ở cuối đội hình, hoàn toàn có thể kịp xoay sở, nhưng những chiếc khác không được. Lúc này chỉ có thể bảo tồn lại số Thiết Khôi Lỗi, cũng là đại bộ phận chiến lực.

Cùng lúc đó, loạt đạn chủ pháo của tiểu hình chiến hạm đã bắn tới.

Chủ pháo mạnh mẽ vốn là khắc tinh của tất cả loại hình phòng ngự, cho dù Linh Quang Tráo cũng không ngoại lệ, hơn nữa mật độ linh tử được tổ hợp ra của những chiếc Linh Quang Tráo này sau một màn nổ mạnh kia đã ít tới đáng thương. Gần như chẳng có tác dụng gì.

Năm mươi chiếc Linh Chu ở đầu chịu sào đã nhanh chóng tan chảy thành bọt nước, tiếp đến là bảy mươi chiếc ở hàng thứ hai, và một trăm ba mươi chiếc ở hàng thứ ba giống như một mũi tên bị ăn mòn từ từ.

Ầm ầm ầm.

Từng tiếng nổ vang vọng trải dài khắp nơi giống như một dây chuyền pháo nổ rộ ngày tết. Bộ phận Linh Chu bị tia nhiệt quét qua hoàn toàn bị thiêu hủy, kéo theo những phần còn lại bị nhiệt lượng lan tỏa dẫn tới biến hình mà nổ mạnh như bông vụ.

Toàn đội hình chỉ qua một loạt bắn đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ giữa tầng trời thứ tư.

Chỉ còn hơn một trăm chiếc ở hàng cuối cùng.

Mắt thấy sắp chiến thắng áp đảo, Hoài Nam bỗng hét lớn:

“Hina-chan, quay đầu. Jodi, ngừng bắn, mặc kệ nòng pháo bị hỏng, mở khiến chấn năng lượng lên.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, nhưng trên hạm này, mệnh lệnh của Hoài Nam là tối cao, không có tiếng kháng nghị nào. Tất cả đều dồn dập thao tác, Hoài Nam gấp gấp quay sang chỗ hoa tiêu:

“Nói máy cho tôi gấp... chết tiệt, không kịp rồi.”

Bùm bùm bùm...

Một loạt mũi linh tiễn mang theo khí xoáy mạnh mẽ xuyên qua vùng nổ mạnh của đám Linh Chu, ngay lúc số chủ pháo chiến hạm đang tận tình thiêu đốt quân đoàn đối phương mà không thể di chuyển để tránh né mà hứng chịu hoàn toàn.

Khiến chấn năng lượng của tàu Anregeris mới mở ra đã vang lên những tiếng nổ mạnh đi đùng, khiến cho mọi người bên trong đầu vầng mắt hoa, chỉ có ba mũi linh tiễn trong số vài ngàn mũi bay tới chỗ bọn họ, nhưng cũng đủ khiến mọi người xây xẩm mặt mày. Những chiến hạm vẫn đang mở chủ pháo nơi tiền tuyến, kết quả không quá tốt rồi...

Hoài Nam âm thầm kêu khổ, lúc đầu còn vui vẻ nói chuyện với Trung Thành về việc lấy chính quân mình làm mồi nhử, phớt cả quân mình lẫn địch để làm một mớ, chưa đến nửa ngày vạ đã rơi xuống đầu mình rồi. Cái này có tính là quả báo không !?

Cùng với quả báo này còn có Mặc Sung, cách đây không lâu, hắn cũng từng dùng một trò tương tự, lấy đồng bạn làm lá chắn để chạy vong mạng. Thế nhưng hắn không ngờ chính mình cũng có ngày bị người khác lấy làm lá chắn. Tàu của Mặc Sung ở ngay tiền tuyến vì hắn muốn là người giết được nhiều nhất, lập được công to nhất, bởi vậy chắc chắn là nằm trong danh sách bị từ bỏ. Thiết Khôi Lỗi của Mặc Sung muốn bay tới cuối đội hình để tránh né thì phát hiện phần Linh Chu còn được bảo tồn ở cuối đội hình đang chờ theo gần một ngàn chiếc Thiết Khôi Lỗi khác, tất cả đều mang theo nổ linh tiễn đã được quán chủ lĩnh lực cực điểm, lạnh lẽo bắn tới.

Bắn xuyên qua đội hình phía trước, đục thủng thân thể chiến hữu của bọn họ, dùng thân thể bằng hữu làm lá chắn, dùng vụ nổ từ máu và thịt của bọn họ để che giấu đường đạn. Dùng đồng bọn làm mồi nhử để tiêu hình chiến hạm của phạm nhân duy trì công kích mà không thể di chuyển né tránh, tiến hành kết liễu toàn bộ.

Chiến cuộc lại một lần nữa xoay chiều.

Sau một loạt bắn tổng lực của cả hai phe, tiểu hình chiến hạm của liên quân trái đất còn 30 chiếc. Linh Chu còn 167 chiếc.

Chiến lực quân địch bảo tồn, gấp 5 lần. Hơn nữa còn hình thành thế bao vây mơ hồ với đàn cá trong rọ.

....

Rầm

Bản chiến lược trước mặt Mặt Sương Vũ bị vỡ tan thành tro bụi, khuôn mặt nhỏ nhắn đong đầy phiền muộn, ánh mắt rực lửa như muốn thiêu đốt mọi vật thành tro.

“Vũ Nhi, sao con lại tức giận, chiến quả thực sự rất không tồi a...” Mặc Tùy Phong, Ngũ thúc của Mặc gia chỉ nhánh tầng trời thứ tư, cũng là chủ soái của trận chiến này, vuốt vuốt râu nhứ mảy mòi:

“Tại sao lại có thể như vậy.... tại sao lại như vậy !?” Mặc Sương Vũ muốn rít gào:

“Tam thúc ông ta lấy người mình làm lá chắn, điều khiển đám sư huynh đệ đồng môn tàn sát lẫn nhau như vậy... người còn hỏi con vì sao tức giận, Ngũ thúc, người có vấn đề gì không !?”

Mặc Tùy Phong cau mày, ánh mắt lấp lóe cười lạnh:

“Giữa một đám tiểu bối Trúc Cơ kỳ, và một cường giả Hóa Thần kỳ, làm ra lựa chọn như vậy, con còn có gì bất mãn sao !? Huống hồ trận này chúng ta đã thắng, một đám tiểu bối Trúc Cơ kỳ thôi, bổ sung lại rất nhanh chóng, còn mất bao lâu mới đào tạo ra được một Hóa Thần cường giả !? Tam sư thúc của con phải mất ba trăm năm, ta mất tới năm trăm năm. Con bảo nên đánh đổi như thế nào đây !?”

Mặc Sương Vũ cảm thấy đầu óc mình muốn hỏng mất, không thể theo kịp tư duy của đám người này, cô ta đưa tay chỉ chỉ tất cả mọi người trong sảnh:

“Người, người, người... Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy !?”

Trong phòng không có tiếng trả lời, tất cả đều ngấm ngầm thừa nhận, tiền bối cường giả vì tôn, chết vài ngàn tiểu bối Trúc Cơ kỳ mà đào tạo được một Hóa Thần kỳ, tất cả các thế lực đều vui vẻ đi làm. Không đạt tới Kim Đan kỳ, coi như là chưa tu tiên, sống được hơn một trăm năm rồi chết thì làm được gì cho đời. Đổi lại một vị Hóa Thần cao thủ sống tới vài ngàn năm có dư, kinh nghiệm và lịch duyệt, thậm chí là vũ lực đều có thể chèo chống được một môn phái tới rất lâu về sau.

Mặc Sương Vũ run run nói:

“Vậy đồng tộc, họ hàng, tình cảm, mọi thứ đều không có ý nghĩa gì sao !?”

Mặc Tùy Phong lắc đầu đáp:

“Vũ Nhi, con còn trẻ, chưa nhìn thấy sinh ly tử biệt, mọi thứ đều chỉ có một giới hạn nào đó thôi, tâm cảnh của con không vững chắc, dễ dàng xúc động như vậy thì làm sao có thể tiến bộ được. Sau trận này, con lại về điện bích đi.”

Mặc Sương Vũ tức tới ngửa răng, hai hàm răng trắng trẻo nghiêng vào kèn kẹt, bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh, bờ vai nhỏ rung rung giống như đang đè nén mấy lần trọng lực, sau cùng, cô ta thả tay, trầm giọng nói:

“Tôi hiểu rồi, mọi người đã sống qua lâu, sớm đã quên hết nên sống như thế nào, cuộc sống có những gì rồi. Trong mắt các người chỉ có cảnh giới, chỉ có thiên đạo, vạn vật không bằng heo chó...”

Cô ta buông tay, giờ giờ lên giống như muốn đầu hàng.

“Tôi không còn gì để nói.”

Mặc Sương Vũ dứt khoát quay người đi. Mặc Tùy Phong cảm thấy thái độ hỗn xược này rất có vấn đề, nhưng những công hiến của Sương Vũ gần đây rất nhiều, cũng không thể tùy tiện nói nặng lời. Ông ta trầm ngâm lựa ý, muốn mềm mỏng khuyên bảo, lại nghe tiếng Mặc Sương Vũ ngoài cửa phòng vọng vào:

“Thế nhưng các người có nghĩ tới không!? Tương lai nằm ở trong tay những người trẻ tuổi chúng tôi, chứ không phải trong tay đám lão bất tử ngồi không hàng trăm hàng ngàn năm như các người.”

“Các người sẽ vì những suy nghĩ thiên cận đó mà hối hận.”

Cửa phòng nặng nề đóng lại, Mặc Sương Vũ bước đi. Sau lưng còn nghe văng vẳng tiếng đồ vật vỡ vụn và tiếng mọi người huyên náo:

“Ngũ sư huynh, đừng nóng giận, đừng nóng giận, Vũ nhi chỉ nhất thời xúc động thôi mà !”

“Ngũ sư huynh bình tĩnh...”

“Phải rồi, sau chuyện này chúng ta sẽ gửi nó về tổng bộ, ở đó có các trưởng lão Hợp Thể kỳ, Chân Tiên kỳ, sẽ khiến con bé thay đổi tầm nhìn, không nói ra những lời vô tri như vậy nữa...”

“Nếu bây giờ huynh một chương đánh chết nó, Mặc gia sẽ tổn thất một thiên tài có thể vấn đỉnh Tiên Hậu trong tương lai a...”

...

“Cánh trái thua rồi. Cánh phải vẫn đang giằng co.”

Hans nhìn biểu đồ thống kê tình hình chiến trường, lâm nhâm một câu mà ai cũng biết, để cho không khí trong vòng chỉ huy nó có sức sống một chút.

“Chiến lực của chúng ta vốn thua kém quá nhiều, lại đánh giá thấp độ tàn độc của đối phương rồi.” Stellar lẳng lặng đáp.

Thượng Tướng Forst Raven gật đầu:

“Ba mươi hai năm đình chiến với Thần tộc có vẻ hơi quá dài, nhiều thủ đoạn cũng dần mai một, tôi tin rằng sau trận này một số lượng lớn quân nhân có tiềm lực sẽ trưởng thành hơn.”

“Vậy chúng ta gửi chi viện hả !?” Hans tò mò hỏi. Hắn vẫn khá là thương thức đám Hoài Nam đấy, thật không muốn họ chết chút nào.

Stellar gật đầu đáp:

“Đã gửi đi từ đầu rồi, tôi sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Cánh phải giao cho cậu, dù đa phần phi công chỉ là Clone và GMS thế hệ thứ hai, nhưng tổn thất quá nhiều thì không xong với tôi đâu.”

Thượng tướng Forst Raven đột nhiên nói:

“Cái gã ấy, thiếu tướng Hoài Nam, nếu có thể cứu trở về, cho tôi gặp hắn một lần.”

Stellar thoáng ngạc nhiên, rồi cười cười nói:

“Cũng được, người này tính cách hơi thấp kém một chút, nhưng rất có tài.”

Thượng tướng Forst Raven gật đầu, nhìn lên màn hình chiến cục phía trước, những luồng hồ quang và tán xạ năng lượng ở chiến trường phía trước hai phe đã dần tan đi, tầm nhìn lại trải rộng, khoảng giữa chiến trường lại một lần nữa trống trải, chỉ lác đác vài tia năng lượng chớp lóe như minh chứng cho vụ va chạm khủng khiếp đã từng xảy ra ở đây.

“Chuẩn bị cho tiết mục chính, Hóa Thần cường giả của đối phương đã xuất động.”

“Đối phương có năm mươi mốt đơn vị.”

Stellar nhíu mày:

“Có cần phải...”

Thượng tướng Forst Raven lắc đầu:

“Các cô quá xem thường liên quân Trái Đất.”

Ông ta quay đầu, trầm giọng nói vào bộ đàm:

“Tất cả chuẩn bị tác chiến, theo hiệu lệnh của tôi.”

“Khởi động tên lửa đánh chặn...”

“Khởi động hệ thống phản trọng lực xoay chiều.”

“Tàu bắt giữ, chuẩn bị xuất phát.”

“Tiểu đội GMS sẽ đảm nhận Decoy, lập tức xuất phát.”

“Chuẩn bị thiết bị làm nhiễu hạt.”

“Thu nhỏ diện tích lớp phòng hộ RERF, tập trung phòng thủ những vùng sau đây: A9 A2 B3 C1 D13 G12 L19”

Xong đâu đấy ông ta quay sang nói với Stellar:

“Thần tộc mạnh hơn đám này rất nhiều, còn bắt tử bắt diệt chúng tôi cũng đã trải qua, những thứ này...”

Ông ta chỉ chỉ đám tiên nhân Hóa Thần kỳ đang được hệ thống quét hình 3D tái khôi phục hình ảnh thuyên chuyển:

“Còn chưa thấm vào đâu.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phụ chương 02 - Thần tộc - Thần Mạch - Thần giới

Tổng kết về Thần tộc.

Về lãnh thổ và thế lực:

Thần Giới hiện tại có bốn vùng lãnh thổ lớn.

Olympus của Titan tộc.

Asgard của tộc Æsir.

Takama ga Hara của tộc Bách Linh (Hyakurei).

Và Eden của tộc Thiên Dực.

Sau vài cuộc nội chiến, Takama ga Hara và Eden đã bị tàn phá nghiêm trọng. Diện tích Thần Giới thu nhỏ lại. Bách Linh tộc gần như toàn bộ diệt vong, và Thiên Dực tộc chạy tới Nhân giới (hay còn gọi là Trái đất).

Hiện tại Thần giới chỉ còn hai phe thế lực chính, phía Đông Nam do Titan tộc thống trị, người đứng đầu là Athena và mười vị chủ thần khác. Phía Tây Bắc thuộc về tộc Æsir, do Odin và dàn con cháu thống trị. Chính thế lực phương Bắc còn bảo toàn gần như hoàn hảo sau vài cuộc nội chiến, bọn họ bảo trì chủ trương không tranh chấp và không hề có ý định rời khỏi lãnh thổ. Bởi vậy dù yếu hơn, những quyết sách của Thần Giới có ảnh hưởng đối ngoại đều do Titan tộc quyết định. Hiện tại Titan tộc vẫn yếu hơn Æsir, nhưng do thần Odin không hề có ý định thống nhất hay gây ra một cuộc chiến tranh khác, Thần giới vốn phủ đầy lịch sử bằng những cuộc nội chiến đã tạm thời có một khoảng thời gian yên bình.

Thần giới từng có bốn vị Thần Hoàng – Cũng là Giới Hoàng của Lục Đạo. Gồm có:

Zeus của Titan tộc (Đã mất tích)

Orochi của Takama ga Hara (Đã bị phong ấn)

Jeus của Quang Dực tộc (Đã bàn giao giới hoàng vị và biến mất).

Người cuối cùng còn tại vị là Odin của Æsir.

Thần Giới đặc biệt có bốn vị Giới Hoàng (các thế giới khác chỉ có nhiều nhất là hai) bởi vì Hệ thống Thần Mạch có độ mạnh yếu dựa trên dân số của bọn họ. Ở thời kỳ toàn thịnh, nó có thể chia sẻ quyền lực cho cùng lúc 4 vị giới hoàng. Mỗi người chỉ cần nắm giữ 25% khả năng của Thần Mạch đều đã không yếu hơn một Giới Hoàng khác với 50% quyền sở hữu bảo vật định giới.

Về Thần Mạch:

Là hệ thống hỗ trợ cho người Thần giới, hay bất cứ ai có được trên 50% tế bào thần tính trong người.

Độ mạnh yếu của Thần Mạch quyết định bởi số lượng tế bào thần tính. Thần Mạch là một mạng lưới tính toán khổng lồ, gần tương tự như mạng internet của nhân loại, thế nhưng thay vì lưu trữ dữ liệu trong các thiết bị chứa, thông tin lập ra Thần Mạch được chia đều và lưu trữ trong tế bào thần tính.

Nhờ sự cộng hưởng tế bào, Thần Mạch cho phép người có tế bào thần tính truy cập vào toàn bộ hệ thống, tạo ra một thế giới ảo giống như game VRMMO. Ở trong Thần Mạch, thần chúng có thể luyện tập, học hỏi bất cứ thứ gì. Và bất cứ thay đổi về cơ thể nào ở trong Thần Mạch, sự cộng hưởng tế bào sẽ đem thành quả ra ngoài thế giới thực.

Ngoài ra Thần Mạch còn giúp thần chúng xây dựng lên trong cơ thể một mô hình vũ trụ nhỏ để đối lấy năng lượng cung cấp cho toàn hệ thống. Có thể nói nguồn năng lượng duy trì Thần Mạch chính là những thần chúng kết nối với nó – đóng vai trò như cục pin. Đổi lại, việc xây dựng Tiểu Vũ Trụ đến cấp độ nhất định có thể hỗ trợ rất nhiều cho người sử dụng, ví như đạt tới Thánh cấp là có thể đưa tiểu vũ trụ bên trong ra ngoài, dùng sức mạnh của Thần Mạch thay đổi quy tắc xung quanh, tạo ra một vùng lĩnh vực nhỏ.

Độ mạnh yếu của lĩnh vực quyết định không chỉ ở độ lớn của Tiểu Vũ Trụ mà người sử dụng xây dựng được, mà còn ở việc xung quanh có bao nhiêu người có tế bào thần tính cùng tham gia cộng hưởng. Bởi vậy Thần Tộc cấp cao – hay còn gọi là Chủ Thần, thường có một binh đoàn của riêng mình, cùng hỗ trợ xây lên một lĩnh vực Hoàng Kim, tạo ra một vùng không gian ăn mòn thực tại, tự định ra quy tắc riêng, ví dụ như khả năng nghịch chuyển nhân quả, tạo ra xác suất bắn trúng 100% của Artemis mỗi khi bắn tên. Thần Mạch về một mặt nào đó là một tiểu thế giới không hề kém cỏi hơn Lục Đạo, cũng có hệ thống đại đạo pháp tắc của riêng mình, và cho phép các Chủ Thần có thể chạm đến và vận dụng. Lĩnh vực cấp độ Hoàng Kim của các chủ thần thực chất là tạo ra một lỗ hổng trên Lục Đạo, biến nó thành vùng trung gian giữa thực và ảo, cho phép đưa quy tắc của Thần Mạch ra bên ngoài.

Thần Mạch còn giúp thần tộc sao chép ý thức của mình vào bên trong nó, nên về cơ bản tất cả người thần tộc hiện tại đều chỉ là Nhân ảnh số hóa, tức là một đám dữ liệu có khả năng tư duy. Thân thể vật lý của bọn họ tạo ra chỉ để duy trì năng lượng cống hiến cho Thần Mạch. Sau khi thân thể vật lý chết, chỉ cần tiếp tục sao chép bản thân vào một cơ thể mới liền có thể dễ dàng xuất hiện lại bên ngoài thế giới thực. Những nhân ảnh số hóa này còn có thể gọi là Anh linh. Một Anh linh có thể tạo ra cơ thể để xuất hiện ở vài nơi cùng lúc. Tất cả kinh nghiệm và lịch duyệt của bọn họ đều được Thần Mạch lưu lại và chia sẻ đến kho dữ liệu tổng ở bên trong. Tuy nhiên điều này đòi hỏi tiêu hao tài nguyên cực kỳ lớn, bởi vậy các Anh Linh cấp cao thường chỉ xuất hiện bên trong kết giới của các Chủ Thần khác, chứ ít khi đi ra ngoài thế giới thực thật sự.

Thần Ares có lĩnh vực bất tử, thực chất chỉ là một nhà máy sản xuất thân thể với tốc độ cực nhanh, mật độ cực lớn. Ý thức của chiến binh đã chết chỉ việc sao chép lại vào bên trong thân thể mới, việc này tương đương với hồi sinh – theo một góc nhìn nào đó.

Tuy nhiên việc hồi sinh theo cách trên không thể áp dụng cho Chủ Thần cấp độ. Một phần là do Chủ Thần sống rất dai, cơ thể rất khó phục chế, hai là ý thức về cái tôi và dữ liệu của Chủ Thần quá lớn để có thể ghi lại vào bên trong Thần Mạch. Tuy cơ thể không bị lão hóa, nhưng chủ thần chết rồi sẽ không thể tự sao chép bản thân vào cơ thể mới để hồi sinh.

Các Anh Linh cao cấp (Hoàng Kim thánh giả) thường từ bỏ việc đi ra ngoài thế giới thực vì một lý do nào đó, chỉ tập trung phát triển bên trong Thần Mạch, bởi vậy bên trong Thần Mạch có rất nhiều cường giả mạnh hơn hoặc tương đương với Chủ Thần nhưng không thể xuất hiện ở thực tại. Lĩnh vực của Athena là một trong số ít thứ có thể đưa được các Anh Linh này trở về thế giới thực, bởi vậy chiến lược thực sự của Athena được đánh giá là mạnh nhất dưới cấp độ giới hoàng.

Chỉ cần có 50% tế bào Thần Tính là có thể được phép truy cập vào thần mạch, bất kể chủng tộc nào. Tuy nhiên việc cưỡng chế nén ép tế bào thần tính vào người rất dễ khiến đối tượng sử dụng trở thành ngu ngốc và thành một con rối chỉ biết cung cấp năng lượng cho Thần Mạch. Kết quả tệ hơn thì vì tế bào xung đột mà chết.

Thân thể Long Tộc từng được thử nghiệm và cho ra kết quả tương thích rất cao, bởi vậy rất nhiều Long tộc từng bị Thần tộc bắt giữ và cưỡng chế nén tế bào thần tính vào người, tạo thành những Thần Long dị dạng, tuy mạnh mẽ nhưng không có trí khôn, thường đảm nhận vai trò vật cưỡi và là nguồn cung cấp năng lượng cho Thần Mạch cho một thời gian dài.

Về Thần Tộc:

Thần Tộc từng có rất nhiều chủng tộc khác nhau, nhưng do nội chiến vô tận đã tiêu vong đi rất nhiều. Hiện tại chỉ còn hai tộc lớn và những tàn dư còn sót lại.

Thần tộc, hay còn gọi là Thần chúng, có khởi đầu không khác với người thường, nhưng do có hệ thống thần mạch, bọn họ mạnh lên rất nhanh. (Ai đã chơi game RPG rồi thì biết, tốc độ phát triển của player khi chơi game so với người bản địa ở thế giới trong game đáng sợ thế nào).

Mọi kỹ năng, nâng cấp về thân thể có được trong Thần Mạch đều được đưa ra bên ngoài thông qua tế bào cộng hưởng. Trước khi đạt đến Chủ Thần cấp độ, thần chúng bình thường không thể tự truy cập thần mạch, mà chỉ có thể đưa ý thức vào đó khi đã ngủ. (King của Trường Sinh Đảo từng tạo ra một hệ thống tương tự gọi là Thế Giới Thứ Hai, nhưng dựa trên nền tảng mã số dữ liệu điện toán, hoàn toàn khác với tế bào cộng hưởng của Thần Mạch).

Thần chúng, hay bán thần kết nối được với Thần Mạch đều được nó hỗ trợ xây dựng ra tiểu vũ trụ bên trong cơ thể. Bằng việc để tiểu vũ trụ tạo ra những vụ nổ tân tinh, bọn họ đối lấy được một nguồn năng lượng cực lớn để thi triển Thần kỹ, những kỹ năng bộc phá mạnh gấp nhiều lần bản thân. (Người thường bộc phá tiểu vũ trụ cũng có thể đâm ra một trăm cú một giây, tương đương với tốc độ âm thanh).

Nhưng việc thiêu đốt tiểu vũ trụ nhiều lần sẽ khiến thể nội mất ổn định mà dẫn đến trọng thương. Bởi vậy hệ thống Thánh y được ra đời. Thánh y ngoài

việc bảo vệ cơ thể khỏi khác nhân bên ngoài, còn đóng vai trò điều hòa và xây dựng lại những phần tiểu vũ trụ đã bị bộc phá. Bởi vì tế bào thần tính rất linh động, vậy nên quá trình tái tạo Tiểu Vũ Trụ cũng chỉ trong chớp mắt, gần như không để lại bất cứ tai họa ngầm nào cả, thánh y giúp cho chiến binh Thần tộc có thể liên tục bùng nổ Thần kỹ, chiến đấu trong thời gian rất dài.

Vậy nên thần chúng không có thánh y, vẫn có thể thiêu đốt tiểu vũ trụ đánh ra thần kỹ, nhưng có thì mới đảm bảo được sự an toàn sau đó. Ngoài ra Thánh y cũng có kỹ năng được cài sẵn bên trong, giúp giảm áp lực cho việc thi triển thần kỹ, thậm chí còn tăng phúc nó lên rất nhiều lần.

Trái đất đã mô phỏng thành công thánh y của Thần Tộc, nhưng không hề có khả năng tăng phúc chiêu thức, hay cài sẵn kỹ năng bên trong, vì đây là đặc quyền của Thần Mạch. Thánh y của Trái đất ngoại trừ đảm bảo an toàn cho các bản thân sử dụng tiểu vũ trụ ra, bản thân nó bên trong đã cài sẵn một tiểu vũ trụ giả, dùng để thay thế cho những ai không phải thần chúng. Tuy nhiên dùng vài lần là hỏng, nên vẫn đang thử nghiệm thêm.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thiên Không thành chi chiến (4)

Cánh trái của Thiên Không Thành, vị trí quân đoàn tiểu hình chiến hạm và Linh Chu của Mặc Gia đang giằng co.

Sau một loạt bắn giết phô trương xuyên thấu vô số xác chết và vụn kim loại. Tiểu hình chiến hạm của liên quân chỉ còn lại 30 chiếc. Trong đó mỗi chiếc có chứa 5GMS và nhiều nhất là 10 MS dự bị. Quân lực còn khoảng 150 người.

Linh Chu của Mặc Gia còn lại 167 chiếc, Thiết Khôi Lỗi còn hơn 1000 con.

Chiến hạm đông gấp năm lần, chiến sĩ đông gấp mười lần.

Thứ duy nhất có ưu thế hiện tại, chỉ có tốc độ di chuyển của tiểu hình chiến hạm cũng đã bị kèm chế vào giữa vòng vây. Bất kể là sức mạnh hay lực phòng ngự, độ linh hoạt và quân số đều đã bị quân đội Mặc Gia bỏ xa.

Chỉ một hồi thí quân, đã xoay ngược bàn cờ.

Hoài Nam không muốn chấp nhận, nhưng tràng chiến tranh này, bọn họ đánh thua rồi.

...

Thế bao vây của đám Linh Chu đang dần dần hoàn tất.

Khoảng cách giữa hai bên sau loạt bắn đã rút gọn tới mức ưu thế tốc độ của tiểu hình chiến hạm không còn mấy giá trị. Quân địch ngừng bắn, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới phía bọn họ rồi tách ra, mơ hồ hình thành xu thế bao vây mọi góc độ, không để bất cứ con kiến nào thoát ra.

Tiểu hình chiến hạm sau loạt bắn tổng lực cần một quá trình gia tốc nhỏ mới đạt được giá trị cực đại. Linh Chu dưới sự trợ giúp của pháp thuật, hoàn toàn bỏ qua cái nguyên lý này. Khoảng cách giữa hai bên đang rút ngắn từng giây.

Một khi thế bao vây hoàn thành, chính là tử cục.

Thời gian chỉ còn tính bằng từng phút.

Trước tình cảnh tuyệt vọng chờ chết này, trán Hoài Nam ứa ra một giọt mồ hôi lạnh. Vẻ thông dong trên mặt đã biến mất chẳng còn. Liên tục thắng lợi nửa năm nay đã khiến hắn quên mất một điều.

Thật ra hắn cũng sợ chết.

Trong quá khứ đã gặp rất nhiều chuyện nguy hiểm khi thám hiểm Tiên giới, nhưng hắn vẫn sống. Bằng những chuẩn bị kỹ lưỡng, bằng đồng đội mạnh mẽ. Bằng quân số áp đảo.

Thế nhưng lần này, đối phương đông hơn bọn họ, chủ soái bên kia cũng là một gã quyết đoán tàn nhẫn, một trận lật bàn bất ngờ này khiến hắn không có chuẩn bị gì có thể đặt lên bàn cân mà xoay chuyển thế cục, còn những đồng đội mạnh mẽ hắn có thể dựa vào...

Hoài Nam mặc kệ giọt mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn sang bên cạnh. Trung Thành vẫn đứng bên cạnh hắn như một gã vệ sĩ bảo an, khuôn mặt không nhìn ra biểu tình gì đáng nói. Hoặc là do Hoài Nam đang loạn, hắn không thể đọc được trên đôi mắt có những vết sọc mờ mờ kia đang nghĩ gì.

Cảm nhận được ánh nhìn của Hoài Nam, Trung Thành nhìn lại, hỏi một câu rất thần nhiên:

“Bây giờ chúng ta làm gì !?”

Ba cô gái trong tàu cũng nhìn hần, thời gian này hần đã trở thành bộ não của tất cả mọi người.

Cảm thụ được tia áp lực đặt lên người mình, Hoài Nam cười khổ. Thế này thì còn dựa dẫm vào ai được.

“Chúng ta đánh.”

Ba cô gái đều thò ra một hoi. Nếu như Hoài Nam nói đầu hàng, vậy thì trực tiếp xong rồi. Bị người Tiên giới bắt thì luật bảo hộ tù binh của trái đất không có tác dụng gì cả. Chắc chắn là một đi không trở về đây. Phàm nhân ti tiện, cái này không chỉ nói cho vui đâu. Bị bắt giữ, chắc chắn sống như heo chó cũng không được. Trung Thành thì gật gật đầu, bình tĩnh đáp:

“Tôi sẽ mở đường.”

Hoài Nam nhìn hần, ánh mắt thoáng do dự. Môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng chẳng ra được lời, cuối cùng hần lại cười khổ một cái, hạ giọng nói:

“Trông cậy vào anh.”

Trung Thành thân nhiên gật đầu, xoay người bước đi.

Hoài Nam vỗ vỗ mặt cho mình tỉnh táo lại, đồng loạt ra lệnh:

“Jodi, tắt khiến chấn, mở cũng không có ý nghĩa gì cả, tiết kiệm năng lượng.”

“Hina-chan, mở kết nối đồng bộ giữa các chiến hạm.”

“Chị Myeongnoh, mở kênh liên lạc chung lên.”

Ba cô gái dưới sự sợ hãi ảnh hưởng, thao tác tay vậy mà nhanh lên đáng kể, rất nhanh trước mặt Hoài Nam đã có bảng thông báo hoàn tất đăng nhập kênh liên lạc chung. Từ lúc này, khuôn mặt có thể tính là khá dễ nhìn của hần đều bật lên trong bảng điều khiển của mỗi hạm trưởng của ba mươi chiến hạm còn lại.

Hoài Nam hít sâu một hoi, trầm giọng nói:

“Trung tướng Marverick đã chết trong loạt bắn vừa rồi. Theo thứ tự ưu tiên, tôi – với quân hàm thiếu tướng sẽ chịu trách nhiệm quân đoàn trưởng từ giây phút này.”

“Có thể các vị nghĩ đây là tuyệt cảnh rồi, ai chỉ huy cũng như nhau. Nhưng bất cứ ai còn có thể chiến đấu, xin mời phối hợp với tôi.”

“Tuy không dám đảm bảo tất cả sẽ cùng sống sót, nhưng chúng ta có thể thắng được một cái gì đó...”

...

“Muốn ra ngoài !?”

Robert đứng khoanh tay dựa lưng ở hành lang, nhìn Trung Thành đi qua hỏi.

Trung Thành không dừng lại, chỉ gật gật đầu nói:

“Ừ, tôi sẽ mở đường.”

“Chết chắc đấy.” Robert cười nhạt.

“Không có chuyện đó đâu.” Trung Thành cũng mỉm cười đáp lại.

Robert ngừng cười, trịnh trọng gật đầu:

“Ừ, không có chuyện đó đâu.”

Về tin tưởng kiên định ngập trong ánh mắt.

Trung Thành gật đầu, bóng lưng nhanh chóng đi khuất. Robert tặc lưỡi gãi gãi đầu:

“Không phải sau khi mới đột phá đều là khoảng thời gian khoái hoạt sao, nhanh như vậy đã phải liều mạng rồi. Cái cuộc đời này thật là...con bà nó.”

Claude cũng vừa thò đầu ra từ phòng nhân viên, đám võ biền bọn họ sau một vài lần phát biểu linh tinh trong phòng nghị sự, rốt cuộc cũng không được vào phòng điều khiển để tránh làm Hoài Nam mất tập trung rồi. Nhưng trong phòng cũng có màn hình tin tức, đối với hoàn cảnh bên ngoài họ cũng nắm được rõ ràng.

Nhất là khi lệnh chiến đấu đã được Hoài Nam truyền xuống thẳng thần.

Robert nhìn Claude với ngọn lửa màu lam trên trán, cười cười vỗ vỗ vai hắn.

“Đi thôi.”

“Ặc, thật sự muốn đánh !?” Claude thoáng run rẩy.

Sau lưng có tiếng ShenJian, con hàng này thích nhất là nói chuyện từ sau lưng người khác thì phải:

“Màn trình diễn của chiến hạm kết thúc rồi. Đây là lúc chúng ta chứng minh giá trị của bản thân.”

...

Ba mươi chiếc tiểu hình chiến hạm sử dụng dây cáp cường lực cùng lúc chia sẻ hệ thống năng lượng, đan đánh vào nhau, bên chắc thành một khối, tạo thành một pháo đài nổi nho nhỏ giữa không trung.

“Bọn họ không chạy !?” Một gã tu chân giả Mặc Gia nghi hoặc hỏi.

“Cùng đường rồi, chuẩn bị phản kích đây.” Trong thần thức vang lên tiếng nói trầm ổn của một vị sư huynh già dặn kinh nghiệm.

“Giặc cùng đường chó đuôi, thú cùng đường chó sấn. Mà... chỉ là giấy dựa trong tuyệt vọng thôi.”

“Chúng ta còn đông gấp ba lần, để xem chúng làm được gì ! Haha.”

“Phải trả thù cho các huynh đệ đã chết...”

“Nhưng chúng ta cũng bắn họ mà !?”

“Uy, người có phải người tiên giới không vậy !? Không phải gian tế chứ !?”

“...”

Mặc kệ những đoạn giao lưu toán loạn trong thần thức liên lạc, đám tu sĩ Mặc Gia vẫn nhanh chóng điều khiển Thiết Khôi Lỗi và Linh Chu của mình, hình thành một vòng bao vây hoàn tất.

Cùng lúc đó, tại cửa khoang xuất binh của hạm Angereris, Trung Thành ngồi trong phòng điều khiển của AI, nhìn hệ thống nâng phụ tải đang từ từ đẩy mình lên sau khi cửa sắp mở ra.

Màn hình phản chiếu bầu trời trong xanh nơi tiên giới.

Hít sâu một hơi, nắm chặt cần điều khiển. Đây sẽ là trận chiến gian nan nhất của hắn.

Chợt trong kênh liên lạc vang lên tiếng nói của Hoài Nam:

“Đồng chí Trung, có cách rồi. Không cần cậu liều mạng đâu.”

Trung Thành nghi hoặc, mở lên màn hình đối thoại, phía bên kia là khuôn mặt cười cười của Hoài Nam, vẻ lo âu sợ hãi đã tiêu thất, ánh nhìn của hắn đầy tự tin.

“Thay vào đó, chúng tôi sẽ liều mạng.”

Cạch.

Cửa sắp đóng lại, AI vững vàng đứng trên nóc chiến hạm Angeresis, hệ thống điều khiển ở chế độ mở, chấp nhận quyền thao túng từ chủ hạm. Hai tay nó tự động đưa sang ngang, tiếp lấy hai khẩu súng trường dài thô kệch, sau đó ghép chúng lại vào làm một. Cán súng có vô số sợi dây dẫn, tiếp nhận nguồn năng lượng từ quân thể tiểu hình chiến hạm, sau lưng AI cũng xuất hiện vô số sợi dây cáp thô to, thông qua tám cổng năng lượng thường dùng để sắp xếp những chiếc cánh vũ khí vệ tinh, cuộn cuộn đưa vào lò phản ứng năng lượng của nó những dòng nhiệt lượng nóng nôi, đốt cháy chất dẫn sinh ra vô số dòng năng lượng loạn lưu mạnh mẽ.

Năng lượng từ Giant Mobile Suit và năng lượng tiếp nhận từ hai khẩu súng trường dài nhanh chóng đồng bộ, hình thành một vòng tam giác luân chuyển, tăng phức mật độ lên gấp nhiều lần.

“Đây là...”

“Nòng pháo chính của tiểu hình chiến hạm tháo rời, thời gian không có nhiều, lắp lại có hơi thô sơ, nhưng miễn cưỡng tính là súng cũng được. Chỉ là ngoài AI của anh, không có GMS nào chịu nổi nhiệt lượng là xung lượng động năng nó tỏa ra. Chúng tôi đã gỡ ra ba mươi chiếc, năng lượng hoàn toàn đầu nhập vào AI của cậu. Bắn thỏa thích đi, nòng pháo tan chảy thì lập tức đổi cái mới. Thay vì để mỗi một chiếc hạm bắn loạn trong vô vọng. Anh sẽ là mũi

tên tấn công duy nhất...”

“Còn chúng tôi...” Hoài Nam cúi đầu, trầm giọng nói:

“Sẽ toàn lực bảo vệ anh.”

Hắn vừa dứt lời, cửa khoang tất cả các chiến hạm khác cũng bật mở, từ mỗi chiếc tiểu hình chiến hạm khác cũng bay ra ba – bốn chiếc GMS và hơn chục MS nhỏ hơn. Giống như một đàn ong bao vây bảo vệ tổ, giữ vững Trung Thành ở Trung Tâm. Ánh mắt hắn thoáng neho neho, đám Robert, Claude, ShenJian cũng dần trải trong đội hình bảo vệ.

Giọng Hoài Nam tiếp tục đều đều vang lên bên trong kênh liên lạc:

“Tôi lúc cần thiết, tôi cũng sẽ trở thành tấm khiên cho anh.”

Máu trong cơ thể sôi trào lên, adrenaline bị kích thích không khiến cho hắn mất tỉnh táo, trái lại còn khiến ý thức trở lên lãnh tĩnh một cách cực đoan, bàn tay run run vì trọng trách bất ngờ được giao phó nắm chặt lấy vì sự tin tưởng tuyệt đối đi kèm, thông thả đặt lên cò súng của thiết bị ngắm mô phỏng vừa hạ xuống từ nóc khoang điều khiển. Đôi mắt có linh động nhãn quý giá ánh lên tinh quang sắc lạnh, Trung Thành không phải dạng nhiều lời, chỉ trầm thấp đáp lại một tiếng:

“Được.”

Cùng lúc vòng luân chuyển năng lượng của ba mươi chiếc chiến hạm hoàn tất, màn hình thông báo định mức năng lượng đã đạt tới cực hạn, hắn lạnh lùng bóp cò.

Xèo...

Không khí phát ra tiếng cháy xém lạnh người, một luồng năng lượng đỏ rực được hai nòng chủ pháo của tiểu hình chiến hạm thai nghén vặn xoắn bắn thẳng tới một chiếc Linh Chu đang chuẩn bị tụ tập Linh Từ pháo của mình, chuẩn xác xuyên qua miệng pháo, khiến năng lượng bên trong đang tích tụ liên hồi bết, bắn loạn ra tứ phía, tạo thành một chùm lửa nổ lớn giữa đội hình bao vây của Tiên Nhân.

“Địch phản kích !!!” Tiếng cảnh báo toán loạn trong kênh thần thức.

“Linh quang tráo không có tác dụng...”

“Sao có thể... vòng tuần hoàn linh lực đã hoàn tất a... trận pháp của chúng ta vẫn hoàn hảo không tổn hao gì...”

“Cẩn thận... lại tới... á... không...”

Xèo...

Bùm bùm bùm...

Hai súng đơn giản nhẹ nhàng loại hai chiếc trong tổng số một trăm sáu mươi chiếc Linh Chu ra khỏi chiến trường, Linh Quang Tráo chống đỡ chỉ như tờ giấy, hoàn toàn không gợn lên nổi sóng. Trung Thành nhanh chóng đưa ống ngắm về mục tiêu kế tiếp, cùng lúc ở bên ngoài, hai nòng pháo chiến hạm đã nóng đỏ rực được hất văng ra, hai chiếc GMS bên cạnh nhanh chóng tiếp lấy, rồi đổi lại hai nòng pháo khác vào bệ nhắm có kết nối với tổng năng lượng của hai mươi chiếc tiểu hình chiến hạm.

Hoàn toàn từ bỏ việc phòng thủ bằng khiên chắn năng lượng, dồn toàn bộ năng lượng vào AI – Prototype, cho dù như vậy cũng chỉ đủ để bắn khoảng sáu mươi lượt.

Đây là một hồi phản công tuyệt vọng.

“Phá hủy chủ pháo của bọn chúng.” Mặc Thời Vô lạnh lùng ra lệnh trong kênh thần thức.

“Toàn lực bảo vệ AI.” Hoài Nam cũng gầm lên trong kênh liên lạc.

“Giết.”

Toàn quân hai phe đồng thanh hô.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Thiên Không thành chi chiến (6)

Jodi Bennette nhìn màn ảnh quét hình 3D trên chiếc GMS của mình, toàn cục mà trông, vị trí Trung Thành đứng như một vòng xoáy khổng lồ, khí lưu hỗn loạn bởi những vụ nổ liên miên kéo theo áp xuất thay đổi tạo thành một tâm bão lớn. Nhưng bất kể là Thiết Khôi Lỗi có trận pháp điều hướng sức gió và GMS có hệ thống đẩy áp suất phản lực cao, đều không quan tâm đến cơn bão nhân tạo này, tất cả đều đổ mắt bắn giết.

Thế nhưng hỏa lực, mật vụ kim loại và máu loãng bị những cơn cuồng phong này cuốn lấy tạo thành một dải huyết vụ xanh đỏ đan xen nhìn vẫn rất dọa người.

Lòng bàn tay thoáng có mồ hôi chảy ra, tâm tình phải nói là vừa rung động vừa run sợ.

Phi công dự bị...

Ha, chức nghiệp thật là hay.

Tình huống phải dùng đến dự bị, thật sự là hồng bét không xong.

Vừa cần nhẫn vừa muốn nổi bão, cô ta vừa điều khiển chiếc GMS của mình lấp vào lỗ hồng trong quân đoàn vừa bị đám tiên nhân liều mạng đục ra. Đối phương cũng là người có tầm nhìn, điều khiển quân đoàn đang đổ mắt bắn giết này vẫn cực kỳ chuẩn xác, không hề kém hơn Hoài Nam chút nào. Từng chút từng chút yếu điểm của vòng phòng hộ lưu động tạo thành bởi quân nhân trái đất đang bị hấp kéo hồ từng chút một.

Hoài Nam có tài, nhưng hấn còn quá trẻ. Đấu với những lão quái đã sống ngàn năm ở tiên giới, kết quả này thực sự đã rất không tệ rồi.

Thằng nhóc cột nhà, nói nhiều, tư duy xấu xa...

Nhưng thật sự không đáng ghét.

GMS của Jodi Bennette vừa vào vùng chiến sự, lập tức có ba bốn mũi linh tiễn bắn tới như cá mập thấy máu, cô ta bình tĩnh điều khiển GMS tránh né, tám chiếc cánh xương gai sau lưng GMS phụt ra từng luồng khí lưu nhẹ nhàng, khiến toàn thân khối kim loại khổng lồ này rung động với biên độ cực nhỏ, nhẹ nhàng lách mình đào qua. Linh tiễn tốc độ cực cao không cho phép mục tiêu làm ra nhiều hành vi dịch chuyển với biên độ lớn, hơn nữa những mũi tên cũng đã khóa góc di chuyển, nếu như cứ tập trung bay đi tránh né một mũi tên, những cái còn lại sẽ găm vào thân GMS mà tàn phá nó không thương sót. Dịch chuyển biên độ nhỏ thế này, là hành vi hợp lý nhất, nhưng đòi hỏi trình độ kỹ thuật cực cao. Khả năng điều khiển của cô gái này thành thạo vô cùng. So với Trung Thành cũng không kém hơn chút nào cả.

Có lẽ Hoài Nam không biết, hạm Angerensis của cô hấn tuy ít người nhất trong số các tiểu hình chiến hạm, nhưng tất cả nhân viên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Đây là chiêu cố đặc biệt của Stellar và Hans với hấn. GMS của Jodi giống như một con chim yến nhẹ nhàng lách qua mưa bom bão đạn, tiếp cận một Thiết Khôi Lỗi vừa kết thúc nhất bắn bằng nó linh tiễn, quân đao hợp kim trên tay bốc lên năng lượng nóng nôi ở phần lưỡi, nhẹ nhàng chia đôi con Thiết Khôi Lỗi xấu số. Để lại một chùm hoa lửa rồi nương theo áp xuất vụ nổ tiếp cận một mục tiêu khác, tiếp tục vung đao, chặt tay, xoay người dùng súng quang bắn vào khoang điều khiển ở cự ly gần, khiến gã tu giả bên trong không thể nào phản ứng kịp, nhẹ nhàng bị một chùm năng lượng từ bên ngoài đục vào phòng điều khiển thiêu cháy.

Ba bốn con Thiết Khôi Lỗi ở quanh thấy đồng bạn bị xử lý nhẹ nhàng như vậy liền tức giận muốn áp sát tiêu diệt, cự ly này quá gần, thời gian tích lũy linh tiễn còn không bằng tự thân bọn họ dùng số đồng tuyệt đối khép góc đối phương. Nào ngờ trước cảm nhận của thần thức, một chùm tên lửa từ đối tượng rải đều ra tứ phía, chắn cho bọn họ bay ngược lại, nhất thời chấn động mất điều khiển, bốn con Thiết Khôi Lỗi xấu số này rất nhanh bị hợp kim đao và súng quang của GMS và MS gần đó xử lý. Cùng lúc đó, nhân vụ nổ làm di dời đại đa số chú ý, Jodi đã thành công tiếp cận mà chưa đòi một con Thiết Khôi Lỗi khác.

Khác với Trung Thành điều khiển AI hoàn toàn là dùng sức mạnh và tốc độ nghiền áp, GMS được Jodi điều khiển giống như một chiếc lá liễu theo chiều gió phiêu dật, tốc độ không cao, nhưng kỹ xảo mượn lực và tá lực được sử dụng thành thạo khiến vô số gã quân nhân ở gần đó được một phen lác mắt.

Hóa ra GMS cực mệnh nặng nề có thể điều khiển như vậy.

Đến cả Trung Thành nhìn thấy kỹ thuật điều khiển GMS này cũng phải xấu hổ mặc cảm. Hấn nghĩ đến mấy lần mình làm mất ngẫu xông ra chiến đấu, đối phương nhìn chiến pháp thô bỉ của mình hấn là đang cười ngất trong phòng chỉ huy. Mặc dù kỹ thuật điều khiển GMS của hấn đã vào loại cực tốt, lại có thêm trí thông minh nhân tạo như AI hỗ trợ, so với người này, vẫn không đáng nhắc đến. Nếu đối phương có được GMS như AI, thành quả thu được chắc chắn vượt trội hơn hấn rất nhiều.

Lỗ hồng quân đoàn tu giả Mặc Gia đục thủng tường như tuyết cảnh cho toàn quân, được cô gái dùng sức một người kéo lại.

Người như vậy lại cam chịu ở đằng sau hậu phương hỗ trợ bọn họ...

“Chắc, thật muốn quay lại cái phòng đó, cùng uống cùng ăn, cùng cười nói.”

Không có thời gian cho hấn nghĩ nhiều, mấy luồng thần thức vẫn luôn quấy nhiễu ý thức khiến hấn mơ hồ, lúc nào cũng giống như đang rơi vào ảo cảnh ma quái. Hấn đã ra lệnh cho AI liên tục kích điện cơ thể mình, để bảo trì trạng thái tỉnh táo, Trung Thành chỉ liếc nhìn vùng chiến sự đang được Jodi dùng sức một người để từ từ ổn định, liền yên tâm tiếp tục chuyên chú ngắm bắn.

Hai nòng pháo tạo ra luồng hồ quang vạn sốan kéo dài vẫn duy trì tốc độ ổn định thu gặt tính mạng trên chiến trường.

Thấy hấn cứ như vậy nhẹ nhàng giết người, mỗi một lần bắn quét ngang một mớ đồng đội, đám tu giả Mặc Gia bắt đầu thấy lạnh gáy.

Còn như vậy chúng ta liền bị hấn quét sạch.

Không còn thời gian công kích đám tay chân nữa rồi.

Mặc Thời Vô sử dụng thần thức cực mạnh của mình, dễ dàng nắm bắt được tâm trạng tồi tệ của đám con cháu đang điều khiển Linh Chu và Thiết Khôi Lỗi.

Phạm nhân giới liều mạng hơn bọn họ, điều này là tất nhiên, sinh mạng thấp kém liền có thể dễ dàng phung phí như vậy. Muốn chơi liều mạng, lấy đám sinh mạng thấp kém ra đánh đổi là được rồi.

Thần thức của ông ta nhanh chóng bao phủ chiến trường, bóp nghẹt toàn bộ kênh thần thức khác của đám tu giả mặc gia. Cường chế bọn họ thành một chủ thể thống nhất.

Bây giờ toàn bộ hạm đội Mặc Gia đều do Mặc Thời Vô điều khiển. Không còn chút do dự nào, không còn chút sợ hãi với cái chết, dưới thần thức mạnh mẽ của cao thủ Hóa Thần kỳ, tu giả Trúc Cơ kỳ điều khiển Thiết Khôi Lỗi không hề làm ra được sự phản kháng nào đáng kể. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cao tầng Mặc gia thoải mái chế tạo Thiết Khôi Lỗi. Chỉ cần Trúc cơ kỳ tiêu bố là có thể điều khiển, pháo hôi tốt như vậy, đi đâu tìm đây !?

Toàn bộ công kích của phía tiên nhân dừng lại. ShenJian ôm đầu thống khổ, cố gắng thoát khỏi áp chế thần thức của Mặc Thời Vô, còn may cảnh giới của hấn là Nguyên Anh kỳ, chỉ kém Mặc Thời Vô một cấp, miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, run rẩy nói:

“Hấn... thao túng bọn họ... bọn họ chuẩn bị liều mạng...”

Giọng nói đứt quãng của ShenJian thông qua thiết bị liên lạc truyền tới chỗ Hoài Nam, hấn hít sâu một hơi, thời khắc khó khăn nhất đã tới rồi.

“Phạm nhân, các người làm được tới mức này, thật sự rất khá, nhưng đến đây thôi là được rồi.” Ngồi trong chiếc Linh Chu ở vị trí an toàn nhất hạm đội, Mặc Thời Vô cười lạnh dùng công pháp truyền âm khiến từng lời rót thẳng vào lỗ tai mỗi người trên chiến trường.

Trung Thành nghi hoặc, toàn bộ thần thức ép phê hấn này giờ đã hết sạch, đột ngột tiêu thất khiến hấn thoải mái không nói lên lời. Shen Jian vẫn ôm đầu thống khổ, thất khiếu đều chảy máu, nhưng vẫn cứng rắn đứng thẳng, cầm chắc cung trên tay. Claude giống như một cái xác khô héo hút nửa nằm nửa ngồi trên vai AI, khối cầu lửa tam muội vẫn lơ lửng trước mặt không tiêu tán. Robert toàn thân rách nát tả tơi, liên tục ngánh kháng Linh Tiễn và bùng nổ tiêu vũ trụ, cơ thể hấn đã đạt tới giới hạn cuối cùng của sự ổn định, gã này vẫn còn cắn răng đứng đó chửi tục văng bậy đều đều. Jodi Bennette điều khiển chiếc GMS đã mất hai chân và một tay bay về thủ hộ cạnh Trung Thành.

Tất cả đều cảm nhận được, đây sẽ là lần giao tranh cuối cùng.

Mặc Thời Vô cười lạnh, thần thức mạnh mẽ tỏa ra, cường chế nghiền nát ý thức của toàn bộ tu giả Trúc Cơ kỳ dưới trướng, cướp đoạt quyền điều khiển thân thể bọn họ, sau đó liên tiếp phát ra mệnh lệnh dưới tư thái tuyệt đối.

Đám tu giả Mặc Gia lúc này giống như những con rối bị ông ta điều khiển, không còn chút ý thức nào, tất cả đều thành thật tuân theo từng chỉ thị. Giống y như lúc giương súng nhắm vào đồng đội mình khi trước.

Linh Chu còn lại hơn một trăm chiếc, tất cả đều được điều động dồn vào một hướng, tạo thành một cụm dày đặc, Trung Thành không hề bỏ lỡ cơ hội này, lập tức nã pháo vào cụm Linh Chu này. Bắn pháo vào đám đông, làm ít công lớn.

Quả nhiên đám Linh Chu bị một pháo của hấn phá hủy hơn mười chiếc, ngót đi một mảng.

Thế nhưng bọn chúng vẫn tụ tập vào mới nhau.

Giống như ở trung tâm có thứ gì đó thu hút lại.

Sau đó trận pháp linh văn trên từng chiếc Linh Chu đồng loạt sáng lên, phong áp bị biến đổi trên một mảng lớn, Linh Quang tráo cũng không cần phát động, tất cả linh lực của Linh Chu đều sử dụng để điều khiển khí áp, thực hiện gia tốc.

Gần một trăm chiếc Linh Chu còn sót lại, đồng loạt gia tốc, sức gió cộng hưởng tăng phúc lên một mảng lớn, đẩy bọn chúng lao về phía trước như một đầu tên lửa thô bạo.

“Gã này điên rồi!”

“Hấn vậy mà muốn dùng Linh Chu tông chúng ta.”

Trung Thành cảm thấy hấn ý rét lạnh bao phủ khắp toàn thân, tốc độ cộng hưởng sức gió của Linh Chu đã vượt qua tốc độ của tiểu hình chiến hạm, bọn họ bị tông là cái chắc, không thể thoát được.

Mục tiêu vô cùng to lớn, hẳn chẳng cần ngắm nữa cũng có thể bắn chúng.

Thế nhưng bắn trúng cũng chỉ giới lắm phá hủy chục chiếc, với tốc độ này, chỉ cần ngót nghét một nửa, hai hạm đội sẽ va chạm theo cách thức thô bạo man rợ nhất.

Như hai con trâu rừng húc nhau.

Cái này không còn là trận chiến nữa.

Đây là nướng quân.

Dùng một nửa hạm đội của mình để đổi lấy toàn bộ địch nhân.

Trung Thành chìm trong cảm giác tuyệt vọng, đến lúc này, hẳn có ngắm chuẩn mấy, có nỗ lực đến mấy cũng vô dụng. Tất cả mọi người đều có tâm tình này, dù súng quang trên tay bọn họ vẫn đang đánh tới quần thể Linh Chu kia một cách vô vọng, không ai ôm nổi chút tâm lý may mắn nào cả.

Quần thể chiến hạm vẫn đang chạy trước, liên tục rải đạn về phía sau. Quần thể Linh Chu thì cứ thế dí sát, giống như con dòi đeo bám, tốc độ cao tới vô lý.

Đến lúc này chỉ còn nước bỏ hạm mà chạy trốn.

Thế nhưng nếu GMS và MS bỏ hạm, những nhân viên phi chiến đấu trên hạm phải làm sao bây giờ !?

Tiến thoái lưỡng nan, tâm tình tất cả chìm trong đáy cốc, súng quang trên tay cũng muốn ngừng bắn trong tuyệt vọng.

Bọn họ đã cố hết sức rồi.

Đúng lúc này, Shen Jian vẫn luôn ôm đầu rên rỉ nấp máy khỏe môi đã đầy máu của mình, thờ hồn hèn nói vào kênh liên lạc:

“Hắn đã giết sạch bọn họ...”

Hoài Nam lập tức nhảy bèn bắt lấy từng chữ.

“Cũng có nghĩa là, hẳn chỉ còn một mình !?”

Sinh cơ, đây chính là sinh lộ. Hoài Nam khẩn cấp hét lên trong kênh liên lạc:

“Chủ Soái đối phương chỉ còn một mình, đây là tuyệt địa phản kích cuối cùng của chúng ta, tốc độ GMS bay ngược lại sẽ tiếp cận soái hạm của đối phương nhanh hơn tốc độ hai hạm đội va chạm, nếu chúng ta giết chết chủ soái đối phương trước thời điểm va chạm, trận chiến này lập tức xong.”

Trung Thành bừng tỉnh từ cơn ác mộng, ánh mắt lóe lên tinh quang sắc bén.

“Tôi sẽ giết hắn.”

“Xung quanh hẳn có rất nhiều tinh nhuệ. Dù mất ý thức nhưng cũng vẫn còn chiến lực.” Hoài Nam trầm giọng cảnh báo, đột kích chỉ có một lần cơ hội, thất bại thì tất cả chẳng còn.

“Tôi cũng sẽ đi. Đám lâu la tôi xử lý, chủ soái để cậu lo, được không !?” Jodi Bennette đột nhiên nói vào kênh liên lạc, khuôn mặt cười cười nhìn không ra áp lực gì: “Nhưng cần đổi một chiếc GMS mới, được không sếp !?”

Hoài Nam đỏ mặt, thoáng do dự rồi cắn răng đáp: “Chuẩn tầu.”

Trong kênh liên lạc còn vang lên rất nhiều thanh âm khác:

“Tôi sẽ mở đường cho hai người.”

“Kỹ thuật rất tốt nha, hai người giết boss bọn này không dám tranh đầu à.”

“Tôi sẽ yểm trợ.”

“Tôi có thể làm pháo hôi nha.”

“Bọn tôi sẽ phân tán sự chú ý của hắn tạo cơ hội cho hai người.”

Trung Thành nhắm mắt lại, giống như đang tận hưởng những thanh âm léo nhéo trong kênh liên lạc, ngẩng đầu thờ đều đều mấy hơn, đến lúc cúi đầu xuống, ánh mắt dưới vết sẹo mờ mờ ánh lên vẻ kiên định:

“Chúng ta sẽ chiến thắng.”

Chương 83: Thiên Không thành chi chiến (6)

Jodi Bennette nhìn màn ảnh quét hình 3D trên chiếc GMS của mình, toàn cục mà trông, vị trí Trung Thành đứng như một vòng xoáy khổng lồ, khí lưu hỗn loạn bởi những vụ nổ liên miên kéo theo áp xuất thay đổi tạo thành một tâm bão lớn. Nhưng bất kể là Thiết Khôi Lỗi có trận pháp điều hướng sức gió và GMS có hệ thống đẩy áp suất phản lực cao, đều không quan tâm đến cơn bão nhân tạo này, tất cả đều đổ mắt bắn giết.

Thế nhưng hỏa lực, mật vụ kim loại và máu loãng bị những cơn cuồng phong này cuốn lấy tạo thành một dải huyết vụ xanh đỏ đan xen nhìn vẫn rất dọa người.

Lòng bàn tay thoáng có mồ hôi chảy ra, tâm tình phải nói là vừa rung động vừa run sợ.

Phi công dự bị...

Ha, chúc nghiệp thật là hay.

Tình huống phải dùng đến dự bị, thật sự là hỏng bét không xong.

Vừa cần nhẫn vừa muốn nổi bão, cô ta vừa điều khiển chiếc GMS của mình lấp vào lỗ hổng trong quân đoàn vừa bị đám tiên nhân liều mạng đục ra. Đối phương cũng là người có tâm nhìn, điều khiển quân đoàn đang đổ mắt bắn giết này vẫn cực kỳ chuẩn xác, không hề kém hơn Hoài Nam chút nào. Từng chút từng chút yếu điểm của vòng phòng hộ lưu động tạo thành bởi quân nhân trái đất đang bị hấn kéo hồ từng chút một.

Hoài Nam có tài, nhưng hấn còn quá trẻ. Đấu với những lão quái đã sống ngàn năm ở tiên giới, kết quả này thực sự đã rất không tệ rồi.

Thăng nhóc cọt nhà, nói nhiều, tư duy xấu xa...

Nhưng thật sự không đáng ghét.

GMS của Jodi Bennette vừa vào vùng chiến sự, lập tức có ba bốn mũi linh tiễn bắn tới như cá mập thấy máu, cô ta bình tĩnh điều khiển GMS tránh né, tám chiếc cánh xương gai sau lưng GMS phụt ra từng luồng khí lưu nhẹ nhàng, khiến toàn thân khối kim loại khổng lồ này rung động với biên độ cực nhỏ, nhẹ nhàng lách mình đảo qua. Linh tiễn tốc độ cực cao không cho phép mục tiêu làm ra nhiều hành vi dịch chuyển với biên độ lớn, hơn nữa những mũi tên cũng đã khóa góc di chuyển, nếu như cứ tập trung bay đi tránh né một mũi tên, những cái còn lại sẽ găm vào thân GMS mà tàn phá nó không thương sót. Dịch chuyển biên độ nhỏ thế này, là hành vi hợp lý nhất, nhưng đòi hỏi trình độ kỹ thuật cực cao. Khả năng điều khiển của cô gái này thành thạo vô cùng. So với Trung Thành cũng không kém hơn chút nào cả.

Có lẽ Hoài Nam không biết, hạm Angerensis của cô hấn tuy ít người nhất trong số các tiểu hình chiến hạm, nhưng tất cả nhân viên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Đây là chiều có đặc biệt của Stellar và Hans với hấn. GMS của Jodi giống như một con chim yến nhẹ nhàng lách qua mưa bom bão đạn, tiếp cận một Thiết Khôi Lỗi vừa kết thúc nhất bắn bằng nó linh tiễn, quân đao hợp kim trên tay bốc lên năng lượng nóng nổi ở phần lưỡi, nhẹ nhàng chia đôi con Thiết Khôi Lỗi xấu số. Để lại một chùm hoa lửa rồi nương theo áp xuất vụ nổ tiếp cận một mục tiêu khác, tiếp tục vung đao, chặt tay, xoay người dùng súng quang bắn vào khoang điều khiển ở cự ly gần, khiến gã tu giả bên trong không thể nào phản ứng kịp, nhẹ nhàng bị một chùm năng lượng từ bên ngoài đục vào phòng điều khiển thiêu cháy.

Ba bốn con Thiết Khôi Lỗi ở quanh thấy đồng bạn bị xử lý nhẹ nhàng như vậy liền tức giận muốn áp sát tiêu diệt, cự ly này quá gần, thời gian tích lũy linh tiễn còn không bằng tự thân bọn họ dùng số đông tuyệt đối khép góc đối phương. Nào ngờ trước cảm nhận của thần thức, một chùm tên lửa từ đối tượng rải đều ra tứ phía, chắn cho bọn họ bay ngược lại, nhất thời chấn động mất điều khiển, bốn con Thiết Khôi Lỗi xấu số này rất nhanh bị hợp kim đao và súng quang của GMS và MS gần đó xử lý. Cùng lúc đó, nhân vụ nổ làm di dời đại đa số chú ý, Jodi đã thành công tiếp cận mà chưa đòi một con Thiết Khôi Lỗi khác.

Khác với Trung Thành điều khiển AI hoàn toàn là dùng sức mạnh và tốc độ nghiền áp, GMS được Jodi điều khiển giống như một chiếc lá liễu theo chiều gió phiêu dật, tốc độ không cao, nhưng kỹ xảo mượn lực và tá lực được sử dụng thành thạo khiến vô số gã quân nhân ở gần đó được một phen lác mắt.

Hóa ra GMS cực mạnh mẽ có thể điều khiển như vậy.

Đến cả Trung Thành nhìn thấy kỹ thuật điều khiển GMS này cũng phải xấu hổ mặc cảm. Hấn nghĩ đến mấy lần mình làm mặt ngầu xông ra chiến đấu, đối phương nhìn chiến pháp thô bỉ của mình hấn là đang cười ngất trong phòng chỉ huy. Mặc dù kỹ thuật điều khiển GMS của hấn đã vào loại cực tốt, lại có thêm trí thông minh nhân tạo như AI hỗ trợ, so với người này, vẫn không đáng nhắc đến. Nếu đối phương có được GMS như AI, thành quả thu được chắc chắn vượt trội hơn hấn rất nhiều.

Lỗ hổng quân đoàn tu giả Mặc Gia đục thủng tường như tuyết cảnh cho toàn quân, được cô gái dùng sức một người kéo lại.

Người như vậy lại cam chịu ở đằng sau hậu phương hỗ trợ bọn họ...

“Chắc, thật muốn quay lại cái phòng đó, cùng uống cùng ăn, cùng cười nói.”

Không có thời gian cho hắn nghỉ nhiều, mấy luồng thần thức vẫn luôn quấy nhiễu ý thức khiến hắn mơ hồ, lúc nào cũng giống như đang rơi vào ảo cảnh ma quái. Hắn đã ra lệnh cho AI liên tục kích điện cơ thể mình, để bảo trì trạng thái tỉnh táo, Trung Thành chỉ liếc nhìn vùng chiến sự đang được Jodi dùng sức một người để từ từ ổn định, liền yên tâm tiếp tục chuyên chú ngắm bắn.

Hai nòng pháo tạo ra luồng hồ quang vận xoắn kéo dài vẫn duy trì tốc độ ổn định thu gặt tính mạng trên chiến trường.

Thấy hắn cứ như vậy nhẹ nhàng giết người, mỗi một lần bắn quét ngang một mớ đồng đội, đám tu giả Mặc Gia bắt đầu thấy lạnh gáy.

Còn như vậy chúng ta liền bị hắn quét sạch.

Không còn thời gian công kích đám tay chân nữa rồi.

Mặc Thời Võ sử dụng thần thức cực mạnh của mình, dễ dàng nắm bắt được tâm trạng tồi tệ của đám con cháu đang điều khiển Linh Chu và Thiết Khôi Lỗi.

Phạm nhân giới liễu mạng hơn bọn họ, điều này là tất nhiên, sinh mạng thấp kém liền có thể dễ dàng phung phí như vậy. Muốn chơi liễu mạng, lấy đám sinh mạng thấp kém ra đánh đổi là được rồi.

Thần thức của ông ta nhanh chóng bao phủ chiến trường, bóp nghẹt toàn bộ kênh thần thức khác của đám tu giả mặc gia. Cường chế bọn họ thành một chủ thể thống nhất.

Bây giờ toàn bộ hạm đội Mặc Gia đều do Mặc Thời Võ điều khiển. Không còn chút do dự nào, không còn chút sợ hãi với cái chết, dưới thần thức mạnh mẽ của cao thủ Hóa Thần kỳ, tu giả Trúc Cơ kỳ điều khiển Thiết Khôi Lỗi không hề làm ra được sự phản kháng nào đáng kể. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cao tăng Mặc gia thoải mái chế tạo Thiết Khôi Lỗi. Chỉ cần Trúc cơ kỳ tiểu bối là có thể điều khiển, pháo hôi tốt như vậy, đi đâu tìm đây !?

Toàn bộ công kích của phía tiên nhân dừng lại. ShenJian ôm đầu thống khổ, cố gắng thoát khỏi áp chế thần thức của Mặc Thời Võ, còn may cảnh giới của hắn là Nguyên Anh kỳ, chỉ kém Mặc Thời Võ một cấp, miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, run rẩy nói:

“Hắn... thao túng bọn họ... bọn họ chuẩn bị liễu mạng...”

Giọng nói đứt quãng của ShenJian thông qua thiết bị liên lạc truyền tới chỗ Hoài Nam, hắn hít sâu một hơi, thời khắc khó khăn nhất đã tới rồi.

“Phạm nhân, các ngươi làm được tới mức này, thật sự rất khá, nhưng đến đây thôi là được rồi.” Ngồi trong chiếc Linh Chu ở vị trí an toàn nhất hạm đội, Mặc Thời Võ cười lạnh dùng công pháp truyền âm khiến từng lời rót thẳng vào lỗ tai mỗi người trên chiến trường.

Trung Thành nghi hoặc, toàn bộ thần thức ép phê hắn này giờ đã hết sạch, đột ngột tiêu thất khiến hắn thoải mái không nói lên lời. Shen Jian vẫn ôm đầu thống khổ, thất khiếu đều chảy máu, nhưng vẫn cứng rắn đứng thẳng, cầm chắc cung trên tay. Claude giống như một cái xác khô héo hút nửa nằm nửa ngồi trên vai AI, khối cầu lửa tam muội vẫn lơ lửng trước mặt không tiêu tán. Robert toàn thân rách nát tả tơi, liên tục ngạnh kháng Linh Tiên và bùng nổ tiêu vũ trụ, cơ thể hắn đã đạt tới giới hạn cuối cùng của sự ổn định, gã này vẫn còn can đảm đứng đó chửi tục văng bậy đều đều. Jodi Bennette điều khiển chiếc GMS đã mất hai chân và một tay bay về thủ hộ cạnh Trung Thành.

Tất cả đều cảm nhận được, đây sẽ là lần giao tranh cuối cùng.

Mặc Thời Võ cười lạnh, thần thức mạnh mẽ tỏa ra, cường chế nghiền nát ý thức của toàn bộ tu giả Trúc Cơ kỳ dưới trướng, cướp đoạt quyền điều khiển thân thể bọn họ, sau đó liền tiếp phát ra mệnh lệnh dưới tư thái tuyệt đối.

Đám tu giả Mặc Gia lúc này giống như những con rối bị ông ta điều khiển, không còn chút ý thức nào, tất cả đều thành thật tuân theo từng chỉ thị. Giống y như lúc giương súng nhắm vào đồng đội mình khi trước.

Linh Chu còn lại hơn một trăm chiếc, tất cả đều được điều động dồn vào một hướng, tạo thành một cụm dày đặc, Trung Thành không hề bỏ lỡ cơ hội này, lập tức nã pháo vào cụm Linh Chu này. Bắn pháo vào đám đồng, làm ít công lớn.

Quả nhiên đám Linh Chu bị một pháo của hắn phá hủy hơn mười chiếc, nổ đi một mảng.

Thế nhưng bọn chúng vẫn tụ tập vào mới nhau.

Giống như ở trung tâm có thứ gì đó thu hút lại.

Sau đó trận pháp linh văn trên từng chiếc Linh Chu đồng loạt sáng lên, phong áp bị biến đổi trên một mảng lớn, Linh Quang tráo cũng không cần phát động, tất cả linh lực của Linh Chu đều sử dụng để điều khiển khí áp, thực hiện gia tốc.

Gần một trăm chiếc Linh Chu còn sót lại, đồng loạt gia tốc, sức gió cộng hưởng tăng phúc lên một mảng lớn, đẩy bọn chúng lao về phía trước như một đầu tên lửa thô bạo.

“Gã này điên rồi.”

“Hắn vậy mà muốn dùng Linh Chu tông chúng ta.”

Trung Thành cảm thấy hàn ý rét lạnh bao phủ khắp toàn thân, tốc độ cộng hưởng sức gió của Linh Chu đã vượt qua tốc độ của tiểu hình chiến hạm, bọn họ bị tông là cái chắc, không thể thoát được.

Mục tiêu vô cùng to lớn, hắn chẳng cần ngắm nữa cũng có thể bắn trúng.

Thế nhưng bắn trúng cũng chỉ giới làm phá hủy chục chiếc, với tốc độ này, chỉ cần ngót nghét một nửa, hai hạm đội sẽ va chạm theo cách thức thô bạo man rợ nhất.

Như hai con trâu rừng húc nhau.

Cái này không còn là trận chiến nữa.

Đây là nướng quân.

Dùng một nửa hạm đội của mình để đổi lấy toàn bộ địch nhân.

Trung Thành chìm trong cảm giác tuyệt vọng, đến lúc này, hắn có ngắm chuẩn mấy, có nỗ lực đến mấy cũng vô dụng. Tất cả mọi người đều có tâm tình này, dù súng quang trên tay bọn họ vẫn đang đánh tới quần thể Linh Chu kia một cách vô vọng, không ai ôm nổi chút tâm lý may mắn nào cả.

Quần thể chiến hạm vẫn đang chạy trước, liên tục rải đạn về phía sau. Quần thể Linh Chu thì cứ thế dí sát, giống như con dòi đeo bám, tốc độ cao tới vô lý.

Đến lúc này chỉ còn nước bỏ hạm mà chạy trốn.

Thế nhưng nếu GMS và MS bỏ hạm, những nhân viên phi chiến đấu trên hạm phải làm sao bây giờ !?

Tiến thoái lưỡng nan, tâm tình tất cả chìm trong đáy cốc, súng quang trên tay cũng muốn ngừng bắn trong tuyệt vọng.

Bọn họ đã cố hết sức rồi.

Đúng lúc này, Shen Jian vẫn luôn ôm đầu rên rỉ nấp máy khóa môi đã đầy máu của mình, thờ hờn hờn nói vào kênh liên lạc:

“Hắn đã giết sạch bọn họ...”

Hoài Nam lập tức nhảy bèn bắt lấy từng chữ.

“Cũng có nghĩa là, hắn chỉ còn một mình !?”

Sinh cơ, đây chính là sinh lộ. Hoài Nam khẩn cấp hét lên trong kênh liên lạc:

“Chủ Soái đối phương chỉ còn một mình, đây là tuyệt địa phản kích cuối cùng của chúng ta, tốc độ GMS bay ngược lại sẽ tiếp cận soái hạm của đối phương nhanh hơn tốc độ hai hạm đội va chạm, nếu chúng ta giết chết chủ soái đối phương trước thời điểm va chạm, trận chiến này lập tức xong.”

Trung Thành bừng tỉnh từ cơn ác mộng, ánh mắt lóe lên tinh quang sắc bén.

“Tôi sẽ giết hắn.”

“Xung quanh hắn có rất nhiều tinh nhuệ. Dù mất ý thức nhưng cũng vẫn còn chiến lực.” Hoài Nam trầm giọng cảnh báo, đột kích chỉ có một lần cơ hội, thất bại thì tất cả chẳng còn.

“Tôi cũng sẽ đi. Đám lâu la tôi xử lý, chủ soái để cậu lo, được không !?” Jodi Bernette đột nhiên nói vào kênh liên lạc, khuôn mặt cười cười nhìn không ra áp lực gì: “Nhưng cần đổi một chiếc GMS mới, được không sếp !?”

Hoài Nam đỏ mặt, thoáng do dự rồi cắn răng đáp: “Chuẩn tấu.”

Trong kênh liên lạc còn vang lên rất nhiều thanh âm khác:

“Tôi sẽ mở đường cho hai người.”

“Kỹ thuật rất tốt nha, hai người giết boss bọn này không dám tranh đầu à.”

“Tôi sẽ yểm trợ.”

“Tôi có thể làm pháo hồi nha.”

“Bọn tôi sẽ phân tán sự chú ý của hắn tạo cơ hội cho hai người.”

Trung Thành nhắm mắt lại, giống như đang tận hưởng những thanh âm léo nhéo trong kênh liên lạc, ngẩng đầu thở đều đều mấy hơi, đến lúc cúi đầu xuống, ánh mắt dưới vết sẹo mờ mờ ánh lên vẻ kiên định:

“Chúng ta sẽ chiến thắng.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thiên Không thành chi chiến (7)

Toàn quân còn 75 người và hai mươi chiếc tiểu hình chiến hạm.

Mọi người đều đã tới giới hạn cuối cùng, thậm chí nếu Mặc Thời Vô không chơi trò nường quân tự sát thế này, chiến đấu ác liệt như trước chỉ tiếp diễn thêm vài phút nữa, phe thất bại rất có thể là quân đội phạm nhân.

Thế nhưng trên đời không có chữ nếu.

Tại thời điểm căng co, chứng kiến tinh hoa tính mạng liên tục bùng nổ, chẳng còn mấy ai đủ bình tĩnh để suy nghĩ về tiền căn hậu quả hay lợi ích đánh đổi được.

Áp lực do nhiệt huyết và sĩ khí của quân đội phạm nhân thậm chí đã ép cho những vị tiền nhân này cảm thấy ngột thở và cuồng quýt.

Tổ chất sống còn trên chiến trận của hai bên không phải cùng một cấp bậc.

Quân đoàn Mặc gia chỉ vừa mới được tổ kiến không lâu, còn rất xa bọn họ mới có thể trở thành một quân đoàn thật sự.

Quân đoàn thiết huyết, sĩ khí cương liệt, binh lính kiên nghị, mấy chữ này không tồn tại trong quân đoàn Mặc gia Thiết Khôi Lỗi. Có thể nói đây là một binh đoàn thất bại vô cùng thảm hại.

Thế nhưng cái binh đoàn không ra sao này đang dí cho quân đội tinh nhuệ của loài người chạy chối chết, đây chính là sự bất ngờ trên chiến trường. Thực lực, kỹ thuật, chiến thuật, tất cả dù có hoàn hảo hay tốt hơn cũng không thể đảm bảo thắng lợi chắc chắn.

Thậm chí ngay tại thời điểm này, không ai có thể đảm bảo chiến quả cuối cùng sẽ vinh danh bên nào.

Là phe tiền nhân đã được Mặc Thời Vô thống nhất, tạo ra một bầy những con rối nhân hình không sợ hãi tử vong, hành động thống nhất, liều mạng vì chiến thắng, hay là phe phạm nhân đang cùng đường chuẩn bị một lần bộc phát cuối cùng.

...

Không còn bảo lưu chút nào, toàn bộ số GMS bên phe Hoài Nam đồng loạt lao lên.

Dù sao đối thủ chỉ còn mỗi một Mặc Thời Vô, hơn nữa GMS lúc này đã chẳng còn chút tác dụng phòng hộ nào. Nhiệm vụ của bọn họ bây giờ chỉ có một, đó là yểm trợ Trung Thành lao tới kết liễu đối phương.

Toàn thân AI được lắp thêm mấy chồng giáp hạng nặng, điều này ảnh hưởng khá nhiều đến tốc độ di chuyển của nó, nhưng động cơ của AI vốn mạnh hơn các GMS cùng thế hệ khác rất nhiều, lại thêm luôn có hai chiếc GMS bay song song đẩy đi để đảm bảo quá trình gia tốc được liên tiếp không gián đoạn, khiến nó giống như một khối thiên thạch đầy vẻ nguy hiểm.

Đó là chưa kể gần hai mươi khẩu pháo năng lượng cao xạ được lắp đầy trên những lớp giáp.

AI lúc này nhìn tròn tròn, gai góc, giống y chang một con nhím.

Nhưng chẳng ai thấy buồn cười, tất cả mọi người đều dồn toàn bộ hi vọng mình có thể lên con nhím nặng nề này.

Mặc Thời Vô cũng không cười nổi, toàn thân con rối tinh cương của nhân loại kia tràn đầy khí tức nguy hiểm. Bị một pháo của nó bắn trúng, dù là Linh Chu cũng phải tan, hộ thân linh quang trảo của ông ta càng chẳng đáng nhắc đến, cho dù là cao thủ Hợp Thể Kỳ, linh quang trảo của bọn họ cũng chẳng mạnh hơn một chiếc Linh Chu được Tụ Linh Trận hỗ trợ cung cấp linh khí là bao cả.

Nói chính xác một chút, thì khả năng sinh tồn của cao thủ Hóa Thần Kỳ, Luyện Hư Kỳ và Hợp Thể kỳ không khác nhau nhiều lắm, chỉ có vượt qua thiên

kiếp, đánh tan phạm thể, trọng tu linh thể, trở thành Vô Thượng Chân Tiên mới khiến khả năng sinh tồn tăng mạnh.

Vô Thượng Chân Tiên – Tiên đài cao thủ mới thật sự là tiên nhân chân chính, bọn họ có được linh thể câu thông với thiên địa, chỉ cần xung quanh còn linh khí thì chắc chắn sẽ không chết. So với Ma tộc còn muốn sống dai hơn. Còn dưới tiên đài, chỉ có thể xưng là tu chân giả, hay tu tiên giả mà thôi, phạm nhân không hiểu điều này, gọi bọn họ đều là tiên nhân, vô cùng sai lầm. Thế nhưng Mặc Thời Vô tự biết lấy mình, một tu chân giả bình thường đứng trước hòng pháo chiến hạm, cho dù có bao nhiêu thủ đoạn phòng ngự, cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cho dù Hóa Thần kỳ cao thủ có tuổi thọ phải đạt tới vạn năm, nhưng cái tuổi thọ cũng không phải thanh máu trong trò chơi để bị trừ dần dần nha.

Trúng là chết.

Ý thức được điểm này, ánh mắt Mặc Thời Vô lóe lên lệ quang. Tu chân giả phấn đấu tới cấp độ này, ai không lãnh khốc vô tình, ai không bước qua trăm ngàn thi thể để leo lên. Đối với những thứ có khả năng uy hiếp tính mạng xuất hiện trước mắt, bất cứ vị tu giả nào cũng đều mang ý nghĩ khiến nó tiêu thất, cho nó diệt vong, bóp vỡ nguy cơ từ trong trứng nước.

Mà, cũng đến lúc rồi.

Thần thức của Mặc Thời Vô trải rộng khắp chiến trường, gần một ngàn gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ điều khiển Thiết Khôi Lỗi lúc này đã trở thành những con rối khác dưới ý niệm của ông ta, bắt đầu bay tăn mác ra xung quanh, dần xếp thành một đội hình kỳ quái.

“Tứ tượng – bát quái trận.”

Shen Jian được kéo về phòng điều khiển, lúc này đang nửa nằm nửa ngồi trên cang cứu thương, bật thốt lên.

“Cái gì là bát quái trận !?” Bên trong tai nghe vang lên tiếng Hoài Nam.

Shen Jian vỗ vỗ trán, đầu hấn vẫn bị một trận thần thức càn quét của Mặc Thời Vô khiến cho đau như búa bổ.

“Không rõ, trong sách cổ của sư phụ tôi có nhắc tới. Hình dạng... đại khái hấn là như vậy. Nó thiết kế bảy hướng sát cục không thể đánh vỡ, gieo tám quẻ, chỉ chứa một quẻ sinh lộ. Cho dù tìm được sinh lộ, cuối cùng vẫn phải giao phong với tứ tượng...”

“Trận pháp này rất phức tạp, cần ít nhất mấy trăm người đồng cấp, đồng tâm tạo ra sự cộng hưởng linh lực lưu chuyển theo mạch bát quái, thao tác rất phức tạp. Khác với Kiểm trận dùng kiểm hồn thôi động, hay linh tài trận dùng thiên tài địa bảo làm nguyên liệu, cái này là nhân trận. Dùng sinh mạng lực phát động. Kết quả của những người trong trận, cuối cùng sẽ bị tứ tượng nuốt lấy, giúp thực thể hóa thành linh thú thật sự... làm hoàn mỹ, có thể tạo ra linh thú cấp bậc Hợp thể kỳ, hơn nữa toàn bộ địch nhân trong trận cũng sẽ bị bát quái phân tách và phân hủy, trở thành dinh dưỡng cho trận pháp...”

Shen Jian nhắm một mắt, mở một mắt, trong con ngươi đầy tơ máu. Đầu hấn đau như búa bổ, thật có xúc động muốn ngất xỉu, nhưng hấn là tu chân giả duy nhất có mặt tại hiện trường lúc này, không dám cứ như vậy ngất đi, ánh mắt gắt gao nhìn vào màn hình theo dõi trước mắt. Tâm tình đã rất tệ hại, lúc này còn nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng mắng:

“Mẹ kiếp, thảo nào có thể nướng quân như vậy. Gã này từ đầu đã không muốn đánh nhau gì cả, hấn chỉ muốn đem cả chúng ta và đám lính bên kia luyện hóa, tạo ra linh thú cho bản thân chế ngự. Hấn nghĩ muốn thăng cấp đến diên rồi. Đây với hấn, chiến trận này, chỉ là một màn thí nghiệm mà thôi, chúng ta là chuột bạch... bên kia cũng là chuột bạch.”

Đem quân đi nướng, thi hành một trận pháp càn dùng nhân mạng để đổi, ở tiên giới cũng là chuyện cảm kỳ. Nhưng có một nơi có thể dễ dàng thực hiện những điều này, đó là chiến trường.

Dù sao cũng là đem quân đẩy lên vòng xoáy chết chóc, dạng nào không quan trọng, chỉ cần cho ra kết quả tối ưu là được.

Cơ hội như vậy, liền có rất nhiều người muốn tận dụng.

Nhân mạng ở tiên giới không đáng tiền.

Nhưng vô số nhân mạng, có thể làm được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như tạo thành trận pháp nuôi dưỡng tứ tượng kia.

Nếu thành công, Mặc Thời Vô có bốn tay sai Hợp Thể kỳ, lúc này đã có thể ngang đầu với Tiên Đài đại năng rồi, không cần thiết phải ở Mặc Gia làm một gã trưởng lão chỉ nhánh quèn nữa.

Tiên giới, thực lực cá nhân đại biểu tất cả.

Quân đoàn gì đó, đi gặp quý đi.

Hoài Nam nghe đến đây liền nhú mày. Một hồi chiến tranh nghiêm túc, quân nhân hai phe liều mạng muốn đem về vinh quang, cuối cùng trở thành cái dạng này....

Thật sỉ nhục.

Hắn nghiên răng.

Mình lại bị kéo vào cái trò chơi rác rưởi như vậy.

Thậm chí còn chết nhiều người như vậy.

Tất cả chỉ khiến đối phương có cái cơ nướng quân, sau đó nuốt chửng luôn mình, dường ra bốn con linh thú vớ vẩn gì đó.

Hắn nóng nực kéo rộng cổ áo, đến mức cúc áo trên cổ đứt ra, đưa lên bộ đàm, chuyển sóng công cộng, để tất cả loa ngoài của tiểu hình chiến hạm đều phát. Cao giọng nói:

“Chủ soái bên kia nghe đây. Ta không biết ngươi là cái thể loại rác rưởi gì, có thể lạnh lùng đem quân lính dưới trướng làm những trò ngu si này.”

“Nhưng hôm nay ngươi sẽ chết.”

“Bọn ta sẽ giết ngươi.”

“Đồ chủ soái cặn bã.”

Phía bên kia đáp lại bằng một tiếng cười cuồng ngạo.

Lúc này nhân trận – Tứ tượng bát quái cũng đã biến đổi.

Chín trăm gã tu giả toàn lực thôi động linh lực của mình theo một vòng xoáy lớn, kéo tới vô số mây đen và sấm sét, chốc lát đã nhuộm đen cả bầu trời. Một đồ án thái cực hiện ra giữa trung tâm vòng xoáy, bao quanh nó là những khối chữ nhật sáng chói xếp thành tám cạnh đều nhau, đứng ở bốn góc theo mặt phẳng vuông là bốn con linh thú bộ dáng dữ tợn đáng sợ mờ mờ ảo ảo.

Mà quân đoàn do Trung Thành và Jodi Benette dẫn đầu vừa vận tiếp nhận vòng xoáy, đã rất nhanh biến mất.

Hoặc đúng hơn là bị hút vào.

“Ta đệt, bá đạo như vậy !?” Robert cũng nằm trên một cánh cửa thương khác, nhìn lên bầu trời biến sắc hồ.

Mặc Thời Vô không phải chiến tướng hợp cách, đúng hơn thì ông ta không hề am hiểu cái gọi là chiến trận, thứ duy nhất ông ta am hiểu, là trận đạo.

Trận pháp vừa hình thành, đã nhẹ nhàng nuốt chửng toàn bộ hi vọng phản kháng của nhân loại.

Vòng xoáy thái cực trên không giống như một con quái thú khổng lồ đang há miệng chờ ăn, phía bên dưới, đội hình Linh Chu vẫn đang ép sát bọn họ.

Thời gian chỉ còn tính bằng từng phút.

Robert nhìn đám Linh Chu đang biến lớn dần dần trong tầm mắt, tâm tình tệ hại đến cực điểm, quay sang bên cạnh, Claude lúc này giống như một ông già, tóc đã trắng phớt, còn gian nan tinh tảo.

“Anh nghĩ chú nên ngắt xiu một lúc.” Robert hạ giọng nói. Dù sao lúc này có tình cũng chẳng giải quyết được cái gì, không bằng làm một giấc, tèo không thấy đau, sống thì tỉnh lại là được rồi.

Claude gian nan lắc đầu đáp:

“Không được, anh Robert, Trung Thành có nhờ tôi.”

“Hắn nói, tôi sẽ kết thúc cuộc chiến này.”

“Tôi có thể làm anh hùng một lần.”

“Cứ như vậy ngắt xiu làm sao được.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thiên Không thành chi chiến (8)

Trung Thành, Jodi và hơn bảy mươi gã phi công điều khiển GMS khác cảm thấy bản thân như đang ở một chốn địa ngục.

Chỉ đứng nguyên một chỗ, vẫn có vô số tia sấm sét đánh tới, còn mây lớp vỏ của GMS đều là vật liệu cách điện, mạch dùng cũng là mạch quang, không dễ bị đảo chiều hay biến áp, thế nhưng sét đánh mạnh mẽ cũng khiến vỏ giáp bọn họ đỏ lên, muốn nung chảy.

Chưa kể mây đen dưới chân, xuất hiện vô số cánh tay của quỷ đói dâng lên, muốn kéo bọn họ xuống vùng vẫy vùn vụt đen kịt xoáy tròn bất tận bên dưới.

Khiến chấn năng lượng của GMS đồng loạt mở ra, cùng những tia sét thấp sáng một vùng tối tăm này.

Vùng trời dày đặc mây đen giống như không có điểm kết thúc, xung quanh ngoại trừ sấm sét và lệ quỷ âm hồn dưới chân, chỉ còn tám cánh cửa sáng ở tám phương lơ lửng.

Liên lạc của Trung Thành được chuyển trực tiếp cho Shen Jian, lúc này hắn bắt đầu phải đóng vai trò một gã quân sư quạt mo. Dù sao người nhân giới với trận pháp cơ bản là mù đặc, chỉ có thể dùng mạn lực đi phá. Nhưng cái vùng mây đen điện tích vô tận này có cái gì để phá đâu.

“Trận bát quái luôn có một cửa là sinh lộ. Chỉ cần tìm ra sẽ gặp được tứ tượng, giết chết chúng, trận pháp sẽ giải.”

“Nếu chọn sai thì sao !?” Trung Thành cẩn thận hỏi lại.

“Khởi động nhiều sát cục hơn.”

“Vậy làm sao để chọn đúng !?”

“Đoán mò đi.”

“...”

Trung Thành lúc này bắt đầu hoài niệm đôi mắt Chân Lý của King. Chỉ cần liếc qua là có thể phá giải bất cứ loại cơ quan hay huyền cảnh nào. Đáng tiếc là hắn không có. Trong Lục Đạo, người có thể mở cánh cổng chân lý chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà đều là cường giả tọa trấn một phương cả. Chặng qua đến cấp bậc của bọn họ, muốn lấy lực phá xảo dễ như trở bàn tay, chắc sẽ không lâm vào khốn cảnh như mình bây giờ.

Bên trong điện đàm nghe thấy giọng của Jodi Bennette:

“Đã không biết cái nào chính xác, vậy chọn tất cả cùng lúc đi.”

“Cùng bay ra tám hướng !?”

“Mười người một hướng. Có khởi động sát cục chắc cũng cần thời gian gì đó, cái này đại khái giống như lăng mộ của các hoàng đế trung quốc cổ, chẳng qua là xúc động cơ quan mà thôi, dùng mạng người thí vào là được.” Jodi bình tĩnh nói.

“Vậy những người phát động cơ quan...”

“Cầu may thôi.”

“Dù sao chúng ta cũng rất khó sống nếu cứ đứng trong trận này, chỉ bằng dùng tính mạng này để làm chút gì đó.”

“Tôi không làm được, tôi chiến đấu để giúp mọi người sống sót chứ không phải để đem mọi người làm đá lót.” Trung Thành thẳng thắn đáp.

“Nhưng chúng tôi làm được.” Jodi vẫn bình tĩnh nói.

“Thiên chức của quân nhân là chấp hành nhiệm vụ, nhiệm vụ của cậu là vượt qua đồng hồ lớn này, giết chết chủ soái của đối phương. Nhiệm vụ của chúng tôi là hỗ trợ cậu, bất kể giá nào.”

Bên trong buồng lái của AI, vô số đoạn tin nhắn gửi tới, nội dung đều tương tự. Rõ ràng, khi nói với hắn, Jodi đã dùng đường dây công cộng. Tất cả mọi người trong quân đoàn đều nghe thấy được.

Không có thanh âm phản đối.

Tất cả tin nhắn đều thúc giục hắn tiến lên.

Cho dù tất cả bọn họ có đi chết, nhưng nếu Trung Thành không làm gì cả, không nhân cơ hội vượt qua sinh môn, bọn họ liên chết vô ích.

Đây cũng là một hồi thí quân.

Luôn cần đạt được một thứ gì đó, để có thể bàn giao lại...

Có lẽ bình tĩnh lại, rất nhiều người sẽ không tán đồng phương pháp làm bừa này, thế nhưng lúc này thời gian đã chẳng còn nhiều, biểu hiện của Trung Thành từ khi xuất chiến đến giờ đáng giá cho bọn họ hi vọng, hiệu ứng đám đông cũng cảm nhiễm, để bọn họ cảm thấy sinh mạng của mình có thể dùng một cách vinh quang.

Nếu có thời gian suy nghĩ, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người hối hận.

Chỉ là trên cuộc đời không có chữ nếu.

Ngay bây giờ, bất kể là do hiệu ứng đám đông cũng được, do tâm lý không ổn định cũng được, do hoàn cảnh và thời gian ép buộc cũng được, điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới, điều đầu tiên bọn họ muốn làm, là dùng tính mạng mình, để mở ra sinh môn, mở ra cánh cửa hi vọng.

Trung Thành trầm mặc liếc nhìn Jodi Bennette trên màn hình đối diện, đối phương trả lại hắn một ánh mắt giáo hoạt. Bất kể là lúc vá lúi hay lúc này, đối phương vẫn luôn biểu hiện ra khả năng khổng lồ quá tốt, cho dù là đám đông, cũng liên bị thao túng.

Người như vậy lại chấp nhận làm việc ở tuyến sau, giống như một bảo vệ ngầm trên tàu Angeregis.

Lại nghĩ đến AI được em gái giao cho mình.

Rất rõ ràng, Trung Thành đã ý thức được, mình chỉ là một mẫu vật được đặt vào vô số lớp bảo vệ. Bởi em gái, hay bởi cao tầng của Trường Sinh Đảo.

Hắn thở ra một hơi, liền nói:

“Nếu có thể trở về, tôi sẽ quay lại phòng giam đó, cuộc sống thế này... con mẹ nó, quá nhục nhã.”

Nụ cười trên môi Jodi thoáng ngừng lại một chút, chẳng qua chị gái tóc vàng này cũng là dạng người biết điều tiết cảm xúc rất tốt. Chỉ hơi hơi gật đầu:

“Vậy, cứ làm như thế đi.”

“Toàn quân, tiến lên.”

Lấy AI làm trung tâm, hơn bảy mươi chiếc GMS tỏa ra bốn phương tám hướng, lần lượt xông qua những cánh cửa sáng rực kia.

Rầm

Người thứ nhất đụng vào cửa ánh sáng, lập tức xúc động đến mạch trận pháp bên trong, không gian liền xuất hiện mấy trăm ngàn luồng sét màu tím, mật độ năng lượng dày đặc khiến người đánh xuống khắp nơi.

Bùm bùm bùm

Mười chiếc GMS đi phía sau, không chiếc nào thoát khỏi, lần lượt bị chấn vụn thành bột phấn.

Cánh cửa thứ hai phát động, trên bầu trời liền giáng xuống vô số thiên thạch rực lửa, chỉ là không còn ai để chết cả. Tất cả mọi người đã cùng lúc va chạm vào tám cánh cửa khác nhau. Đồng loạt phát động trận văn.

Lập tức, thiên thạch, khói độc, ác quỷ, kiếm khí, cực quang, thậm chí cả lỗ đen cũng đồng loạt mở ra, biến nơi này thành tử địa.

Bảy mươi chiếc GMS đồng loạt biến thành phân vụn.

Duy chỉ có AI, được năm chiếc GMS hộ tống, cùng với Jodi tiến về cánh cửa cuối cùng không có dấu hiệu phát động cơ quan.

Tốc độ của bọn họ đã là gia tốc toàn lực, trên đường đụng phải vô số thứ công kích, lần lượt đều dùng nhân mạng bồi lấy.

Đến cuối cùng chỉ còn Jodi và Trung Thành thuận lợi vượt qua sinh môn.

Vỏ giáp của hai chiếc GMS cũng đã bị đánh bật nhiều chỗ, Trung Thành chỉ còn lại bốn khẩu pháo, lớp giáp ngoài dày đặc đã hoàn toàn vỡ vụn. Hắn từ một dải vũ trang như con nhím chưa được vài phút đã bị đánh về nguyên hình.

GMS của Jodi chỉ còn lại một cánh tay duy nhất, hai chân và một tay đều đã bị đánh vụn, còn may bộ phận phản lực đặt ở hông chưa hỏng, vẫn có thể lẻ lét bay đi.

Đứng ở bên trong Sinh môn, là Mặc Thời Vô.

Ông ta bay lơ lửng, chấp tay sau lưng dưới chân có bốn con ác thú đã dần thực thể hóa, nhẹ nhàng múa vuốt.

Là người điều khiển trận pháp, dĩ nhiên ông ta cần phải ở trong trận, và Sinh môn là nơi an toàn nhất.

Những thứ này Shen Jian đều đã nói cho Trung Thành.

Hiện tại xác nhận, đều đúng.

Mặc Thời Vô nhìn thấy hai con Thiết Khôi Lỗi của phạm nhân xông vào sinh môn, bộ dáng cũng khá bất ngờ, nhưng rất nhanh liền vỗ trán cười cười nói:

“Phàm nhân đúng là phàm nhân, lại dùng cách ngu xuẩn như vậy để phá trận pháp!? Các ngươi nghĩ sinh môn là chỗ an toàn rồi!?”

Mặc Thời Vô vỗ vỗ đầu, cần cổ lắc lắc:

“Sai rồi, sai rồi. Sinh môn chẳng qua là nơi duy nhất không có cơ quan cuồng loạn công kích hết thấy, còn lại toàn bộ tinh hoa của trận pháp đều nằm ở đây, trên tứ tượng linh thú. Các ngươi nếu đã đến rồi, liền thử xem một chút đi.”

Dứt lời, thần thức phát động, bốn con ác thú như chó dữ được thả dây, đồng loạt lao lên, tốc độ vượt qua Mach 20, đã siêu việt hóa thân kỳ cao thủ.

Bùm bùm bùm bùm.

Bốn nòng pháo cùng phân biệt bắn ra bốn hướng, bức lùi cả bốn con quái thú. Tuy vậy thể chất của chúng nó mạnh hơn tu chân giả bình thường rất nhiều, đại pháo chiến hạm cũng không thể đánh hỏng.

Thế nhưng đã trì hoãn thành công.

Mặc Thời Vô trở mặt, tốc độ di chuyển của Tứ Tượng Linh Thú, chính ông ta còn không kịp nhìn nhận, cái gã ở dưới kia, làm thế nào...

Vừa thất thần, trước mặt đã có một bóng đen bao phủ.

Không có chậm trễ, giống như tin chắc Trung Thành có thể ngăn chặn tứ tượng thú, Jodi Bennette đã dùng toàn lực bay tới, giáng vào Mặc Thời Vô thanh quân đao hợp kim có lưỡi đao laze nóng bỏng.

“Lớn mật.”

Mặc Thời Vô quát lên một tiếng, linh lực toàn thân chấn động, linh quang tráo nhanh chóng thành hình, dễ dàng bức lùi GMS của Jodi, phé luôn cánh tay cuối cùng của nó, đồng thời hất văng khối sắt nặng nề này về phía sau.

Tứ Tượng Thú cũng nhanh chóng nhào tới theo mệnh lệnh từ Thần Thức của Mặc Thời Vô, muốn xâu xé.

Nhưng bóng dáng chiếc GMS của Jodi vừa chìm xuống, AI của Trung Thành đã gỡ bỏ toàn bộ áo giáp và vũ khí trên người, biến hình thành một chiếc chiến cơ phản lực, dùng tốc độ siêu nhanh, chẳng hề kém Tứ tượng thú lao tới.

Uỳnh.

Mũi chiến cơ không hoa xảo chút nào, đâm thẳng vào linh quang tráo của Mặc Thời Vô.

“Ngu ngốc... còn chưa đủ...”

Mặc Thời Vô phát ra một tiếng chế nhạo, chột ngừng lại, bởi vì khoang lái của AI bật mở ra, Trung Thành theo gia tốc cực đại của GMS còn quán tính chưa dứt, lại thêm lực đâm nảy mà bật ra như một luồng sáng đỏ rực.

Ánh sáng từ thanh đao quân dụng có lưỡi Laze kéo dài.

Còn có ánh mắt từ đôi mắt đỏ hồng của Trung Thành.

Quá nhanh...

Đến khi Mặc Thời Vô kịp phản ứng, lưỡi đao đã chém lên linh quang tráo của ông ta.

Mặc Thời Vô không phải tiên nhân chiến đấu hệ, trái lại, ông ta thuộc về phe học giả, những thứ như chiến đấu cách ông ta rất xa vời, liền bị những cử động liều mạng liên tiếp này chấn động. Thế nhưng bộ não của một gã học giả cũng rất nhanh chóng tính ra, một đao này cũng chỉ như một kích toàn lực của tiểu bối Kim Đan kỳ mà thôi, còn chưa đủ. ...

Cực tốc đao pháp.

Choang choang choang.

Bắp thịt trên cánh tay Trung Thành rách toạc, bộ đồ phi hành được thiết kế chống lại lực xé rách khi chuyển động với tốc độ cao cũng không chịu nổi cường độ chấn động này, liền xương trắng cũng bị bóc ra ngoài, thế nhưng cánh tay cầm đao của Trung Thành vẫn nắm chặt.

Mặc Thời Vô khiếp hãi.

Thứ đao pháp kinh khủng, chỉ trong tích tắc gã này đã chém ra hơn một vạn đao, cùng vào một điểm, khiến Linh Quang tráo rạn nứt.

Nhưng chỉ trong một giây, cũng đủ cho ông ta phản ứng, Hóa Thân kỳ cao thủ chỉ cần niệm động, là pháp sinh, Linh Quang tráo lập tức được gia cố lại, ở bên cạnh xuất hiện hai lưỡi đao gió chém vào Trung Thành.

Hắn không né tránh, liền nhận lấy hai đao, máu thịt bầy nhầy, chút nữa bị chia làm hai nửa.

Cánh tay chỉ còn xương trắng vắn vung lên.

Mặc Thời Vô tiếp tục niệm động pháp sinh.

Một luồng sét mạnh mẽ bổ tới chỗ Trung Thành.

Trung Thành là siêu năng lực gia hệ điện. Sét liền bị cái biến, bám vào lưỡi đao, chém vào Linh Quang Tráo một lần nữa.

Tia sét thấm thấu theo linh tử, tràn qua linh quang tráo khiến Mặc Thời Vô tê liệt. Lại thất thần.

Trung Thành đổi tay cầm đao, Cực tốc đao pháp lại phát động. Chém ra một vạn đao nữa vào linh quang tráo mới kia.

Crac...

Linh quang tráo vỡ tan.

Mặc Thời Vô điên cuồng muốn tái dựng nó, nhưng sét đánh còn khiến ông ta thất thần thêm một giây.

Crac...

Lưỡi đao của Trung Thành cũng vỡ tan, hắn liều mạng trước khi nó hoàn toàn tan rã, quét một đường vào ngực Mặc Thời Vô rồi vô lực rơi xuống.

Mặc Thời Vô hoàn hồn, nhìn Trung Thành đã nửa mê nửa tỉnh rơi xuống dưới, mồ hôi lạnh ứa ra...

Một gã phạm nhân...

Trong vòng 2 giây...

Mọi thứ chỉ xảy ra trong vòng hai giây...

Chút nữa là đi đòi nhà ma rồi.

Nhưng mà mình vẫn sống...

Mình vẫn sống...

Ha ha ha !!!!!!!!!!!!!!!

Mặc Thời Vô tìm được sự sống từ tay tử thần, ngẩng đầu cười lớn lối, cười sung sướng, cười đến mức ngọt ngào... Hưng phấn rạo rực khắp toàn thân, ông ta nhìn gã linh nhân loại vừa ban phát cảm giác tử vong cho mình, thoáng có một tia bội phục. Người này đã toàn thân bầy nhầy máu thịt, rơi xuống như con diều đứt dây. Đây là tầng trời thứ tư, đại khái xác hắn sẽ rơi vĩnh viễn không ngừng đi, thế nhưng mà...

Hắn vậy mà còn chưa chết !?

Mặc Thời Vô tiếp tục trợn mắt lên, ông ta còn nhìn thấy khỏe môi Trung Thành còn mấp máy...

Từ khẩu hình, đọc ra được...

“Đã nói rồi mà...”

“Ta sẽ giết ngươi...”

“Claude...”

Nhói.

Mặc Thời Vô cảm giác trước ngực có một trận đau nhói khó hiểu, lập tức hốt hoảng nhìn xuống, từ vạt áo bị chém lúc nãy, không biết đào đâu ra một ngọn lửa màu lam, lúc này đã bám vào da thịt của ông ta.

“Cái gì... !?”

“Tam muội chân hỏa...”

“Từ khi nào !?”

Ký ức được thần thức cực mạnh duyệt lại một lần.

Dùng Thiết Khôi Lỗi tông thẳng đến, nhảy ra, chém một vạn đao, bị phong đao chém, bị sét đánh, cái biến tia sét vào lưỡi đao, đổi tay, chém một vạn đao nữa, phá linh quang tráo, phá đao, quét nhẹ qua người mình...

Một cái quét nhẹ kia.

Lưỡi đao rực sáng màu đỏ...

Che lấp đi một ngọn lửa màu lam cực nhỏ bám trên đó.

“Ta kháo....”

“Người để tam muội chân hòa bám lên thanh đao !?”

Mặc Thời Vô hốt hoảng muốn xé đi một miếng thịt trước ngực, nhưng tay chân còn bị những tia sét làm tê liệt, nhất thời cử động không thông, niệm động pháp sinh thì được, nhưng làm thế pháp thuật sẽ đánh lên người mình luôn, ông ta còn không không chế pháp thuật tinh chuẩn được như vậy, pháp theo niệm hành, là đẳng cấp của Luyện Hư kỳ tu sĩ.

Ông ta không được.

Chỉ một giây do dự, tin tức từ Trung Thành chuyển qua bộ đàm đã đến tai Claude, gã này thờ ra nhẹ nhàng, buông lỏng sự khống chế với Tam Muội chân hòa, chuyển từ hư hóa thành thực hóa, lập tức ngọn lửa trên ngực Mặc Thời Vô bùng phát, biến lớn, bao trùm ông ta vào trong.

Claude quay sang nói với Robert:

“Chắc là kết thúc thật rồi.”

Sau đó lẩn ra ngất xỉu.

Bốn con thú tứ tượng đang nhào tới chỗ Jodi Bennette cần xé đột nhiên giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng nào đó, nhìn nhau chăm chăm rồi lao vào cắn xé nhau, bỏ qua chiếc GMS lúc này đã chẳng khác gì phế liệu, cùng với nữ phi công tóc vàng vóc dáng gợi cảm đã xác định táng thân cho quái bên trong.

Trung Thành vẫn roi, tiền hấn vào con hôn mê là tiếng la hét thê thảm của Mặc Thời Vô, tê tâm liệt phế, đau khổ quần quai.

Cảm giác bị thiêu sống, hẳn là không dễ chịu đâu nhì.

Mà, lửa này không dập được đâu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thiên Không thành chi chiến (9)

Hệ thống thần thức của tu chân giả khiến não bộ của bọn họ có thể tỏa ra một sóng ý niệm quét hình cực mạnh, hỗ trợ nhận biết sự vật, sự việc xung quanh một cách rõ ràng nhanh chóng. So với dùng hai mắt nhìn còn chân thực rõ ràng hơn, thậm chí có thể quét xuyên qua vật thể, nhìn vào sâu bên trong. Hoài Nam từng nói đây là một dạng sóng não lượng tử, nhưng theo quan niệm của Shen Jian, hay đại đa số các tu chân giả khác, đây là năng lượng tinh thần. Một khi đem ý thức trải rộng ra thể giới xung quanh, cái phản hồi về mối là bản chất thực sự của thể giới.

Thần thức giúp tu chân giả giao tiếp với nhau vô cùng thuận lợi, nói chuyện không cần mở miệng, nhìn không cần mắt, điểm lợi vô số, nhưng điểm hại cũng có.

Đó là khi đem thần thức phát tán ra, bộ não cũng liền ở trạng thái mờ ra, tinh thần và ý thức đều có thể bị câu thông dễ dàng. Tựa như máy tính không có dây mạng thì liền là phế vật, thế nhưng nối mạng rồi, đại biểu rằng có thể bị hack.

Cùng dùng chung một mạng lưới thần thức để giao tiếp, tu chân giả cấp cao có quyền quyết định tuyệt đối với tu chân giả cấp thấp. Kém hai cấp bậc còn có thể kháng cự một chút, chứ kém tận ba – bốn bậc như Hóa Thân và Trúc Cơ, thì không có khả năng giãy dụa gì cả. Tất cả tu chân giả tại hiện trường, dưới sự nghiền ép ý thức tuyệt đối của Mặc Thời Vô, đều đã bị tức đi ý thức, ngoại lệ duy nhất chỉ có Shen Jian, đó là bởi cấp bậc của hắn cũng đã tới Nguyên Anh kỳ, so với Mặc Thời Vô chỉ kém một đường mà thôi. Tuy nói Tu chân giới, chênh lệch một giai vị thực lực hơn kém như trời với đất, thế nhưng chỉ lệch một giai vị, đủ cho thần thức của Shen Jian mạnh mẽ cứng cỏi hơn, đủ sức chống lại sự nghiền áp từ Mặc Thời Vô.

Mặc Thời Vô đã chết, áp lực đè lên tất cả đã không còn. Shen Jian thở ra một hơi, nhìn lại toàn thân đã đầm mồ hôi. Tinh thần giao phong còn hung hiểm

gặp nhiều lần dùng cơ thể chiến đấu. Mặc dù hấn chỉ bị động phòng thủ chứ chẳng đánh trả được đòn nào, và người ta cũng chẳng phải chủ yếu nhằm vào hấn mà đánh, nhưng cũng khiến hấn suýt chút nữa thất thủ mà xong đời.

Bị ý thức của Mặc Thời Vô nghiền áp, kết quả khẳng định không tốt đẹp gì.

Nhìn lại gần một ngàn giả tu giả tạo thành Tứ Tượng – Bát quái trận lúc này đã được giải cấm, thế nhưng tinh thần ý thức của bọn họ đã bị cưỡng chế xóa bỏ, chẳng còn chút tư duy nào, thuần túy chỉ như một đám rối đã đứt dây, ào ào rớt xuống chẳng khác một mớ lông rụng.

Tứ linh thú còn chưa hoàn thành thai nghén để thực thể hóa cũng đã tiêu biến.

Bọn họ đã chiến thắng.

Thế nhưng không ai có tâm tình gì để vui mừng cả.

Chiến thắng quá thảm.

Tỉ lệ tử vong đã tới 90%. Trên thực tế, nhân viên chiến đấu gần như đã toàn diệt. Còn lại chỉ là nhân viên hậu cần và một số phi công dự bị, không có GMS để ra ngoài thí mạng.

Chỉ còn lại hai mươi chiếc tiểu hình chiến hạm giống như vỏ xác rỗng được một đám người trầm mặc nén than khóc đưa đi.

Nếu nói đến chiến lợi phẩm của chiến thắng, hấn là vẫn có. Số Linh Chu còn hoàn chỉnh không tổn hao gì vẫn còn rất nhiều, nếu nghiên cứu thành công, hấn là sẽ đem chiến hạm nâng cấp thêm một lần nữa. Thi thể tu giả cũng thu được hơn tám trăm cỗ còn nguyên vẹn. Tầng trời thứ tư khắp nơi đều là trời mây, có rơi cũng không vì thế mà tan xác, thi thể bọn họ đều được bảo lưu hoàn chỉnh như lúc mới từ vong.

Tuy nhiên, Hoài Nam không có tâm tình đâu để thu nhặt những chiến lợi phẩm này, hấn chỉ ra lệnh cho hai mươi chiếc tiểu hình chiến hạm, mỗi chiếc kéo theo một chiếc Linh Chu rồi dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi đây.

Chỗ này vẫn nằm trên không phận của Thiên Không Thành, gần nhà địch hơn gần nhà ta, còn nấn ná ở đây lâu, chờ đợi bọn họ đều không phải chuyện gì tốt đẹp.

Thế nhưng, vẫn là quá trẻ.

...

Mặc Surong Vũ dẫn một đám thanh niên đồng tộc thân tín phóng như bay ra ngoài Thiên Không Thành cùng một khối sậu muộn khiến lòng ngực thất nghẹn lại.

Tu giả, trước khi thành tiên, cũng chỉ là phàm thể mà thôi.

Đã quá lâu rồi, hệ thống văn minh phù tự và pháp quyết tu luyện hoàn chỉnh khiến mỗi một người tiên giới đặt chân lên con đường tu đạo vô cùng dễ dàng khiến bọn họ quên đi điều này.

Người trái đất gọi bọn họ là tiên nhân, bọn họ liền tưởng mình là tiên thật, đã có tư cách truy cầu đại đạo, coi thường chúng sinh, siêu thoát thế tục.

Thế nhưng cảm xúc của bọn họ vẫn còn đó, không khác gì phàm nhân, chỉ có tham sân si đã hướng đến những thứ khác mà thôi. Phàm nhân tham tiền, ham muốn quyền lực, thì tiên nhân cũng tham linh thạch, muốn có cảnh giới cao. Trong mắt Mặc Surong Vũ, tiên hay phàm không khác biệt gì cả. Chỉ là lòng tham hướng về những cái không giống nhau mà thôi.

Tu chân giả cũng có cảm xúc của mình, cũng cần thân nhân, huynh đệ, đồng môn, đồng tộc, những thứ này không thể xóa nhòa, không thể thay thế, cho dù có đạt tới cảnh giới Tiên đài – thành tựu chân tiên. Cho dù là Tiên Đế cũng cần phải có Tiên Hậu ở cạnh bên.

Không ai có thể vĩnh viễn ở một mình.

Những người xung quanh ta, những mối quan hệ ta có được, sự kính trọng, yêu thương, đố kỵ hay lo lắng, sậu muộn họ đem đến cho ta, đều là những thứ cần được trân trọng.

Thế nhưng hết thảy mọi người ở Mặc Gia không nghĩ như vậy.

Trong mắt Mặc Surong Vũ, các thúc bá đã điên rồi, giống như một đám tâm thần bị cảnh giới, bị đại đạo làm cho mê muội. Bất chấp đám thanh niên trong tộc kính trọng và ngưỡng mộ bọn họ như thế nào, trong mắt những người này, lớp trẻ với cảnh giới thấp, thành tựu bình phàm một chút, không khác gì một đám kiến hôi dùng để chạy việc vặt cho gia tộc. Vốn dĩ tư duy này đã hình thành quán tính, khó mà thay đổi, nhưng điều gì cũng nên có giới hạn của nó.

Việc dùng chính thân tộc của mình để làm lá chắn phản công phàm nhân của Mặc Thời Vô khi trước đã hoàn toàn chọc giận Mặc Surong Vũ.

Cảm xúc của chúng ta, không phải để các người chơi đùa như vậy.

Bỏ mặc lệnh cấm túc của trưởng chi nhánh, Mặc Sương Vũ dùng dùng nổi giận, dẫn một đám người phóng ra ngoài Mặc Gia Thiên Không Thành.

Nếu như người đã vô năng đến vậy, cho dù là Hóa Thần kỳ tiền bối, trong mắt ta cũng chỉ là thứ đồ bỏ đi. Đã như thế, liền để chính chúng ta cho các người rửa mắt nhìn xem một lần đi.

Ôm tâm tình như vậy, Mặc Sương Vũ cùng hơn hai trăm thân tín dùng toàn lực phóng về phía chiến trường nơi cánh trái, lòng nóng như lửa đốt, tụ linh trận trên Thiết Khôi Lỗi của mỗi người đều vận chuyển với công suất vượt định mức.

Mặc Sương Vũ đã rõ ràng, với các điều quân của Mặc Thời Vô, đám huynh đệ của cô ta chết bao nhiêu mạng cũng không đủ. Vậy nên phải nhanh hơn nữa, dùng sức mình thay đổi chiến cuộc, cứu lại những tính mạng đang bị gã tam thúc điên cuồng kia phung phí.

Thế nhưng đều đã trễ.

Vùng trời nơi chiến sự xảy ra chỉ còn lại vô số xác Linh Chu la liệt, mảnh vỡ của GMS và Thiết Khôi Lỗi trôi nổi khắp nơi. Hệ thống tụ linh trận và phong áp trận của Linh Chu vẫn chưa triệt để tan vỡ khiến chúng cứ lơ lửng giữa trời như một vùng mộ khổng lồ.

Bóng dáng chiến trường chẳng còn chút sinh khí nào.

Tất cả đều đã chết.

“Ngũ thúc, là con, Sương Vũ đây. Cánh trái đã xảy ra chuyện gì !?” Mặc Sương Vũ dùng thần thức truyền âm, liên lạc ngược trở về Thiên Không Thành hỏi Mặc Văn Thế.

Bên kia nghe được một thanh âm thất lạc:

“Đã... đã chết... kẻ cả tam ca... không ngờ cũng...”

Mặc Sương Vũ cảm thấy lồng ngực bị đánh lên một trọng quyền, hít thở khó khăn nói:

“Tam thúc làm sao !?”

“Đã chết, linh đấng của tam ca đã tắt.”

“Còn phía phạm nhân !?”

“Hắn là còn đang chạy, bọn họ cách đây không xa. Tam thúc con khởi động Tứ Tượng Bát Quái trận, nó còn có thể vây hãm bọn chúng một chút...”

Mặc Sương Vũ ngẩng đầu nhìn, chân trời phía xa xa còn ngập trong một mảng mây đen đang dần tiêu tán, bầu trời còn một thái cực đồ mờ mờ ảo ảo.

“Hay cho một bát quái trận, lấy nhân thể làm linh tài, luyện hóa ra một đám hỗn độn linh thú. Tam thúc... đã tâm thật lớn a...” Mặc Sương Vũ cười lạnh châm chọc. Cũng là một tu chân nghiên cứu giả, cô ta thừa biết cái trận pháp này để làm gì.

Bên kia không thấy trả lời.

“Hắn chết không đáng tiếc.”

Nói nói, thanh âm đã ngập sát khí:

“Thế nhưng đám huynh muội tỷ đệ trong nhà, không đáng bị như vậy.”

“Bất kể là ai làm, tất cả hãy trả giá đi.”

“Đuổi theo.”

...

“Cảnh báo, cảnh báo, có hai trăm nguồn linh lực rất lớn đang di chuyển đến phía chúng ta, là Thiết Khôi Lỗi của Mặc Gia.” Myeongeun Noh khẩn cấp thông báo vào kênh liên lạc chung.

Lập tức quần thể chiến hạm lại một mảng sôi trào.

“Lại tới, có còn để cho chúng ta sống nữa hay không !?”

“Bọn họ chỉ có Thiết Khôi Lỗi, không thể đuổi kịp chúng ta.”

“Chúng ta kéo theo Linh Chu, tốc độ đã bị chậm lại.”

“Lập tức bỏ hạm. Tất cả các nhân viên còn lại, lên tàu Angeregis, tháo khớp nối với Linh Chu của địch ra. Toàn bộ hạm còn lại đảm nhận Decoy, tản ra.”

Hoài Nam quyết đoán ra lệnh.

Thế nhưng đang nói một nửa, Hinami Hina đã quay đầu, về mặt khó sở nói:

“Còn thiếu tá Trung Thành và chị Jodi chưa kịp trở về.”

Hoài Nam im bật, AI và Jodi xông lên đầu tiên tuyến, động cơ của cả hai đã hỏng hóc nghiêm trọng, AI còn đỡ, GMS của Jodi Bennette đã phé tứ chi, chỉ còn bộ máy hoạt động chấp chôn.

Lúc này nên chạy hay bỏ bạn !?

Hoài Nam không quyết được.

Dù tất cả đang nhìn hấn, hấn vẫn không thể làm ra quyết định.

Từ lúc bắt đầu trận chiến này, mọi thứ đều không thuận lợi theo ý của hấn, mọi mệnh lệnh của hấn đều làm chết vô số người, hấn sợ rồi, hấn không dám ra lệnh nữa.

Nghĩ nghĩ một lúc, Hoài Nam đứng lên, cúi đầu:

“Thật xin lỗi, tôi chỉ là một gã thất bại, một tên chỉ huy nửa mùa không hợp cách. Tôi xin từ bỏ.”

“Hạ trưởng !?”

“Quân đoàn trưởng !?”

“Anh định làm gì !?”

Cúi đầu xong, Hoài Nam ngẩng mặt, cười cười đáp:

“Đi làm một gã bạn tốt, vì chiến hữu quên mình ha. Hinami-chan, cứ theo kế hoạch vừa rồi đi, nhờ em, đưa Angeregis và mọi người thoát đi, tôi và đám chiến hạm còn lại sẽ làm Decoy.”

“Anh điên rồi, chúng ta chẳng còn chiếc GMS nào, anh có ở đó hay không cũng chẳng tác dụng gì cả.”

Hoài Nam gãi gãi mũi, ngượng ngùng đáp:

“Áy, nói là làm Decoy cho ngẫu vậy thôi, chứ tôi muốn đi cứu đồng chí Trung và chị Jodi cơ, từ bỏ bạn bè một lần nữa, tôi làm không nổi. Mọi người không biết chứ tôi đăng ký làm sĩ quan hậu cần đấy, chứ có muốn ra tiền tuyến thế này đâu, quyết đoán chọn ai bỏ ai, nói thì dễ lắm, lúc làm mới làm không nổi, thật sự rất nặng nề mà. Tôi sợ rồi, tôi đầu hàng, đừng ai cản tôi, vậy hoi đi nha...”

“...”

Bị một tràng phát biểu của hấn làm cho trầm mặc, tất cả mọi người ngây ra mấy giây, vừa đủ để phát hiện quan chỉ huy của bọn họ đã chạy mất.

“Hạ trưởng chạy rồi...”

“Mau cản anh ta lại...”

“Hinami...”

“Không được, anh ấy đã khóa thiết lập tự động của các cửa sập, cần hai phút mới có thể thao tác...”

Cho đến khi mọi nhốn nháo đã ổn định, Hinami Hina giành lại được quyền khống chế toàn bộ con tàu, thì Hoài Nam đã mặc xong bộ MS đặc chế Hans chuẩn bị cho hấn lần trước, bay vèo ra khỏi tàu, thẳng đến chỗ Trung Thành và Jodi.

Hoài Nam mặc một bộ giáp sắt phủ kín toàn thân, xuyên qua chiến trường ngập tràn sắt vụn và những vụ nổ linh lực còn sót lại, tông thẳng vào bất kỳ vật cản nào, giống như một viên đạn phá giáp hung hăng trùng kích từng đợt, xuyên thấu mọi thứ.

Vì bay ngược lại, rất nhanh hấn đã bỏ lại quyền thế chiến hạm ở tít đằng sau, xuyên qua làn mây đen còn chưa tan hết, hệ thống quét hình 3D trải rộng ra xung quanh, bắt lấy bất cứ tín hiệu nào còn sót lại.

Mây đen dày đặc như không có điểm cuối, dù đang loãng dần, nhưng cũng đủ khiến người ta phiền muộn, chốc chốc lại thấy một mảnh giáp của GMS, có đôi khi còn nhuộm đậm máu ở trên cùng một vài mảnh xương cụt hay thịt nát, Hoài Nam khe khẽ thở dài...

Hấn còn quá ngây thơ.

Chiến tranh không phải là sân khấu để bất cứ ai thể hiện, nó chỉ giống như một lò lửa mà đám thiêu thân lao đầu vào, sau đó để lại tàn tro cùng khói bụi.

Tuy rực sáng trong một khoảnh khắc, nhưng rất nhanh sẽ âm ảm tiêu điều rồi chìm vào bóng tối.

Mỗi mệnh lệnh của quan chỉ huy đều là để giết người.

Cả quân địch lẫn quân ta.

Không biết ai đã nói với hắn câu này, nhưng giờ phút này, Hoài Nam cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa của nó. Cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, là minh chứng rõ ràng nhất.

Hắn quả thật không hợp.

Hắn còn tồn tại được trên chiến trường, là do mọi thứ quá thuận lợi với bọn họ ngay từ khi bắt đầu. Tiên nhân luôn luôn là phe bị đánh, dù tiên nhân mạnh hơn. Mỗi khi chiến thắng một trận, Hoài Nam còn hỷ hửng vui về một chút nhìn đám người cao ngạo ngu ngốc bị xỏ như dế. Thế nhưng lần đầu tiên chiến đấu một trận thật sự, giữa hai cái quân đoàn hẳn hoi, toàn bộ tự tin của cùng hứng thú của hắn đều bị đá kích nghiêm trọng.

Hoài Nam đang sa sút.

Hắn thậm chí còn muốn khóc một trận.

Hắn còn quên đi mất rằng mình rất sợ chết.

Hắn chỉ thấy hối hận, thấy sai lầm, thấy có lỗi.

Cho nên lần này.

“Nhất định tôi sẽ không để ai phải chết nữa.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thiên Không thành chi chiến (10)

“Xác nhận, chấn động khi va chạm với linh quang tráo ở tốc độ vượt qua mach 20 đã khiến kết cấu khung thép bị chấn động, bộ phận phản trọng lực gặp trục trặc, hệ thống phóng vụ khí tạo lực đẩy đã bị bóp méo...”

“Nói tóm lại là mày không thể bay chứ gì !?” Jodi Bennette ngồi trong khoang điều khiển của AI nói với về mặt buồn bực.

Ở bên cạnh cô ta, Trung Thành giống như một gã người máu đang co quắp, dù hôn mê vẫn không ngừng run rẩy. Hai lượt phép thuật của Mặc Thời Vô đã đánh cho hắn thừa chết thiếu sống. Mặc dù đã được Jodi làm sơ cứu, tình trạng của hắn vẫn hết sức nguy kịch.

“Xác nhận.”

AI vẫn trả lời bằng giọng đều đều, dù đã biết về trí thông minh nhân tạo này từ tư liệu Stellar bí mật chuyển giao, nhưng Jodi vẫn không khỏi ngạc nhiên một trận. Loại đối đáp giữa người với máy thế này, hình như trong lịch sử nhân loại chưa từng thấy bao giờ nha. Khó trách ba người bọn họ được cử đến tàu Angeregis chỉ để trông coi thứ này, thậm chí còn nhận được mật lệnh phải bằng mọi giá phá hủy nó nếu như mất kiểm soát.

“Vậy thay động cơ thì sao !? GMS của ta vẫn còn bảo tồn được bộ phận đẩy phản lực, tuy chấn động đã làm toàn bộ robot sửa chữa mini hư hại rồi, nhưng miễn cưỡng thay vô chắc hẳn cũng không khó lắm.”

Jodi liếc nhìn chiếc GMS đã cụt mất tứ chi của mình đang cột ở bên ngoài AI hỏi.

“Xác nhận, độ tương thích quá thấp, mạch dây dẫn của GMS thường không thể chịu tải năng lượng từ lò phản ứng hạt nhân bên trong lõi của nguyên mẫu, có thể sẽ xuất hiện rò rỉ và tan chảy, xác suất gây nổ mạnh là 78%.”

“À, không sao, ta sẽ cố gắng làm nó rơi vào 22% còn lại.”

“Xác nhận, thiếu tá Trung Thành không thích đánh cược.”

Đây là sự thật, Trung Thành làm gì cũng đều đã tính toán kỹ qua một lượt, cho dù là liều mạng, cũng rất hiếm khi hắn nhắm mắt làm bừa. Dù là lần tập kích Mặc Thời Vô vừa rồi cũng vậy, một chuỗi động tác liên hoàn, bỏ qua cách biệt giai cấp, liên tục khiến Mặc Thời Vô chấn động, tranh thủ từng tích tắc nhiễu loạn phán đoán của ông ta rồi kết liễu. Chứ nếu thực sự bình bình mà đấu, một ngàn gã Trung Thành cũng chưa đủ cho Mặc Thời Vô nhét kẻ rãng.

“Nhưng Trung Thành thiếu tá của mày sắp hết rồi.” Jodi khinh bỉ cỗ máy chết dẫm này, chỉ chỉ xuống Trung Thành đang thoi bóp dưới chân.

“Xác nhận, Trung úy Jodi có cách nói chuyện rất giống với Robert Mullins.”

“Haha, nửa năm nay bọn ta vẫn hay tâm sự trên giường mà.”

“...”

Nói thì tưởng là lâu, nhưng có sự trợ giúp của AI nâng đỡ những bộ phận nặng nề, việc của Jodi chỉ là nối mấy sợi dây dẫn năng lượng và chỉnh lại một số vi mạch, công việc kết thúc rất nhanh chóng. AI lúc này được gắn thêm một bộ dây trên lưng, giống như người lữ hành có một bọc hành lý công kênh, mấy sợi dây dẫn cũng được lắp vội vàng nhìn rất thô kệch. Cỗ máy này đang chắc hẳn đang diễn công tính toán xem cái xác xuất 22% kia có thật sự đáng tin tưởng hay không, bởi nhìn qua cái tạo tác này, hình như 1% cũng chưa tới mà...

“Được rồi đây, thử nổ máy xem nào.” Jodi cười cười, vận động một chút khiến mồ hôi ra áo ướt đầm, bộ đồ phi hành đã bị cô ta mặc vào người Trung Thành, dùng khả năng ép chặt bó sát của nó để cầm máu cho hắn, lúc này cô ta chỉ mặc một chiếc quần sóc ngắn cũn cỡn và áo thể thao bó sát, cùng với mái tóc vàng xoăn xoăn được búi lên sau đầu, bộ dáng mười phần gợi cảm.

AI lên chụp vài tấm ảnh theo thói quen của Trung Thành, sau đó cũng thành thật mà khởi động.

Ngoài ý muốn của nó, động cơ vậy mà chạy được rồi.

Năng lượng đi qua dây dẫn vô cùng ổn định, mặc dù đường dẫn dẫn chấp và nhìn vô cùng thô sơ, nhưng những phản chấp và này lại khiến mật độ năng lượng được tán đều ra mỗi nhánh, khiến hiện tượng quá tải không xuất hiện.

“Xác nhận, hệ thống phản lực vận hành đạt tiêu chuẩn.”

“Nói mà, 22%, đâu có khó lắm.” Jodi vuốt mồ hôi trên trán, cười đáp.

Nhún chân một cái, theo cánh tay của AI, dễ dàng trèo vào khoang lái của nó.

“Xác nhận. Trung úy Jodi trước đây là nhân viên kỹ thuật !?”

“Không hẳn, lên tàu Angeregis mới học đây.” Jodi thản nhiên đáp.

“...”

AI chợt có cảm giác muốn chảy dầu hết, giống như con người vã mồ hôi hết, nó vậy mà để cho một người mới có nửa năm kinh nghiệm điện máy sờ loạn trên người mình...

“Haha, đùa người thôi, toàn bộ kết cấu cơ thể mày ta đều nắm rõ, làm ra chút hiệu chỉnh cũng không khó khăn gì. Năm đó thiết kế mày, ta cũng tham gia mà. Mặc dù chỉ tham gia vào khâu lắp đặt phần cứng, nhưng gọi một tiếng mama cũng không sai đâu ha !?”

“Xác nhận. Cảnh báo, có tín hiệu nhiệt đang tiếp cận.”

“Mau đi.” Jodi thu lại vẻ cười cười, trầm giọng nói.

Khoang điều khiển đóng lại, AI xoay người, bộ phản lực sau lưng hoạt động hết công suất, nhắm về hướng tiểu hình chiến hạm mà lao đi.

Cùng lúc đó, Hoài Nam cũng đã bắt được tín hiệu của AI, hắn kinh hi vội phóng tới, vừa đúng lúc phía trước nhận được vô số tín hiệu cảnh báo.

“Gặp quỷ rồi, còn một quân đoàn nữa !?”

Thân hình của AI nhanh chóng đã hiện ra trong tầm mắt, Hoài Nam vội vã kết nối hệ thống liên lạc của MS với nó, liền nghe thấy tiếng ngạc nhiên:

“Ồ, hạm trưởng !? Sao cậu lại ở đây !?”

“Tôi bỏ hạm, mọi người thế nào !?”

“Không quá tốt, Trung Thành sắp tiêu rồi.”

“Bộ áo giáp lực G của cậu ta vẫn còn chứ !?” Hoài Nam liếc nhìn đám truy binh đằng sau vội vã hét.

Jodi liếc nhìn Trung Thành đang mặc bộ đồ phi hành của mình, thừa biết Hoài Nam muốn làm gì, vẫn cắn răng đáp:

“Còn.”

“AI, khởi động hệ thống phản trọng lực xoay chiều, chúng ta cần bắt kịp.” Hoài Nam bay sát đến chỗ AI, tay bám lên người nó ra lệnh.

“Xác nhận, nếu tiến hành bút phá tốc độ, thiếu úy Jodi.”

“AI, làm đi.” Jodi cắt ngang lời nó nói.

“Xác nhận.”

Mạch dẫn khí của bộ phận phản lực lập tức chuyển động theo hướng xoắn ốc, bộ phận phản trọng lực tạo ra một quả cầu màu đen sau lưng AI, giống như muốn hút nó vào một lỗ đen không đáy, sau đó hệ thống phản lực điên cuồng phun ra khí áp chống lại lực hút này, đến một giá trị thăng bằng cực hạn, quả cầu màu đen lập tức tiêu thất, chỉ còn lực đẩy bị kéo ép này giờ đột nhiên giống như con ngựa thoát cương, bút phá đi một khoảng lớn.

Tốc độ một lần nữa đạt tới Mach 20.

Là tốc độ có thể nhẹ nhàng bay quanh trái đất trong vòng 5 phút.

Hoài Nam cảm thấy một lực áp khủng khiếp chèn lên lồng ngực của mình, hắn không tự chủ được phun ra một búng máu tươi, cảm giác giống như bụng bị người ta dùng búa nện vào một cái. Hắn mặc là giáp sắt di động chứ không phải bộ đồ phi hành triệt tiêu lực G của các phi công lái GMS, lực kéo giãn bất chợt khiến cơ thịt hắn giống như bị xé rách khỏi xương, nội tạng chịu trùng kích không nhỏ. Còn may hệ thống hỗ trợ cân bằng của MS cũng khá tốt, không khiến hắn trọng thương.

Trung Thành mặc bộ đồ triệt tiêu lực G, khiến cơ thịt được bảo trì hoàn hảo theo gia tốc của AI, nên gần như chẳng có cảm giác gì, dù sao hàng này cũng sắp chết, toàn thân đã mất tri giác.

Chỉ có Jodi, không một bộ đồ bảo hộ, mặc dù có túi khí trong khoang điều khiển được AI bật ra giữ chặt, thế nhưng một đợt gia tốc này cũng khiến cô ta xuất huyết toàn thân, thất khiếu đều chảy máu, lập tức chìm vào hôn mê sâu.

Áp lực gia tốc của Mach 20, đủ sức xé một người thành một bãi máu thịt bầy nhầy.

Trong GMS hay MS đều có hệ thống kiểm soát quán tính, nhưng thiếu đi bộ đồ phi hành, áp lực này cũng không phải cho người thường chịu đựng được.

Hoài Nam sau khi thích nghi với quán tính, cùng với việc AI giảm tốc đã có thời gian quan sát phía sau, vừa thấy được đội Thiết Khôi Lỗi do mặc Sương vũ đứng đầu đang dí sát đằng sau.

Tốc độ của AI vốn nhanh hơn Thiết Khôi Lỗi, nhưng hệ thống phản lực thay thế này không cho phép duy trì tốc độ vượt quá định mức của một GMS bình thường quá lâu. Đại khái, bọn họ đang bay với tốc độ của cao thủ Kim Đan kỳ, còn đám truy binh, đang bay với vận tốc của Nguyên Anh kỳ.

Không thể tiếp tục bút phá bằng hệ thống gia tốc phản trọng lực xoay chiều, nếu không áp lực nó gây ra không chỉ dẫn đến chết người, mà còn khiến khung máy một lần nữa biến dạng.

Ba người và một máy giống như chó nhà có tang, càng lúc càng cảm thấy tử thần thân thiện gửi vé mời đi uống trà đằng sau.

...

“Sương Vũ tỷ, là con Thiết Khôi Lỗi đó, lần trước đã quét sạch tiểu đoàn của Sung ca.” Một gã thân tín báo lại cho Mặc Sương Vũ qua kênh thần thức.

“Là tình nguyện của quân địch. Có cần bắt sống không !?”

“Giết.”

Mặc Sương Vũ đang trong cơn tức giận hạ lệnh.

...

Hoài Nam là người duy nhất còn tỉnh táo sót lại. Hắn kêu gọi mấy lần, nhưng không thấy Jodi Bennette trả lời, biết là có chuyện không hay, nhưng cũng không dám hỏi để tránh mình càng thêm loạn.

Tốc độ của bọn họ ngày một thả chậm lại.

Hoài Nam cắn răng, để AI bay đi trước, chính mình thì bay ngược về.

MS của hắn cũng là loại thiết kế đặc biệt, so với một GMS đời thứ ba cũng chẳng thua kém bao nhiêu cả. Nói đến câu giờ, hắn cũng có tư cách.

Vừa nghĩ nghĩ vừa cười khổ, Hoài Nam ném ra một loại tên lửa về phía trước.

Hơn hai mươi chiếc tên lửa hạt nhân mini là toàn bộ vũ trang hắn có được. Ngoài ra chỉ còn hai cây súng quang chẳng có giá trị uy hiếp thực chất gì với Thiết Khôi Lỗi của đối phương.

Ầm ầm ầm.

Tên lửa hạt nhân nổ ra một vùng trời khói lửa dày đặc, chặn lại thế tiến công của đám Thiết Khôi Lỗi, Hoài Nam ném xong tên lửa lập tức xoay người muốn bay đi, nào ngờ có một bóng dáng màu bạc xuyên qua vùng nổ mạnh kia, rất nhanh đã to lớn trong tầm mắt hắn, cùng một lưỡi kiếm sắc bén quét tới.

Hoài Nam kinh hoàng mở lên khiên chắn năng lượng, lưỡi kiếm chém vào khiên chắn hung hãn đánh cho nó nứt toác, thân kiếm nặng nề giã lên vỏ giáp khiến nó biến hình, đánh cho Hoài Nam bay ngược về phía sau, thậm chí còn chuẩn xác nện nên AI đang bay ngày càng chậm ở phía trước.

Bùm

Hệ thống phản lực bị Hoài Nam va vào đánh vỡ.

Hắn lại phun ra một ngụm máu nữa, xương cốt toàn thân đã muốn nứt vỡ. Chưa kể còn bị vụ nổ khiến cho toàn thân bị nung đỏ rực, không ít vùng da bị bỏng nặng.

Cả hắn và AI đều bị một kiếm này đánh cho rơi xuống.

“Thiết Khôi Lỗi cấp cao à !?” Hoài Nam vừa rơi xuống vừa thê thảm nghĩ.

Lúc này bọn họ đang rơi tự do, còn đám Thiết Khôi Lỗi đã hoàn thành bao vây, tất cả giờ lên Linh tiễn nhắm vào phía này, cùng bóp cò không do dự.

“Chết tiết, biết vậy cứ ở nhà cho xong.”

Hoài Nam ảo não trầm nghĩ.

Ngoài miệng thì vẫn cứ hét:

“Cứu mạng !! Khoan, xin tha... Bọn này đầu hàng không được sao !?”

“Có ai không, cứu mạngggggggggg !!!!!

Bùm bùm bùm

Linh tiễn vô tình ngập tràn khắp nơi giáng xuống chỗ hắn và AI, chen chúc lẫn nhau tạo thành một vùng linh tử nổ mạnh đậm đặc, mọi thứ bị che khuất, chỉ còn lại một thanh âm lạnh lạnh có vẻ phiền chán:

“Rời rời, cứu binh đến đây...”

Khói bụi tan đi.

“Địa thuần nữ hoàng !?” Mặc Sương Vũ cả kinh thốt lên.

Một cô gái mặc áo khoác da ngoài áo thun trắng, quần sóc ngắn, ủng da dài tới gần đầu gối cùng mái tóc màu hạt dẻ buộc tùy ý bay bay bên bờ vai từ lúc nào đã đứng trên lưng AI. Trước ánh mắt tròn trĩnh đầy bất ngờ của Hoài Nam, Lilith Ren đưa tay lên trời, bắt lấy một khối lập phương to gấp đôi cơ thể từ trên rơi xuống.

Sức nặng khiến AI trùng xuống một chút, tiếp lấy khối lập phương hoàn mỹ, Lilith Ren quay đầu nhìn Hoài Nam, một tay đưa lên khóe mắt, hai ngón tay tách ra, ánh mắt màu rượu lấp lánh sáng lên:

“Tada, biệt đội cứu khổ cứu nạn hành động khẩn cấp, đơn vị một thành viên có mặt, ngài hạm trưởng, có gì muốn nhắn nhủ không !?”

Hoài Nam bị bóng nặng, lúc này vừa đau vừa rát, nào còn tâm tình đùa cợt, chỉ vô lực rên rĩ:

“Cứu mạng...”

Lilith Ren bĩu môi, cụt hứng nói:

“Thảm quá vậy. Mà thôi...”

Sau đó quay đầu nhìn đám Thiết Khôi Lỗi xung quanh:

“Chỉ có hai trăm đơn vị thôi à, còn chưa bỏ công ta đến tận đây nữa.”

Đáp lại là hai trăm mũi linh tiễn bắn tới.

Khối lập phương ở trên tay Ren lập tức sáng lên rồi phân giải.

“Cũng tốt, dùng các nguoi để thử thứ này cũng được.”

Chương 88: Tiên đài - cận giới hoàng

Queen thứ ba của Trường Sinh Đảo, Địa thuần nữ hoàng là tồn tại ngang ngửa với tiên đài cao thủ. Ở nơi cấp bậc thâm nghiêm như tiên giới, một tu chân giả nếu gặp phải tiên đài đại năng, hoàn toàn không dám dấy lên bất cứ ý đồ phản kháng nào cả. Đối phương có thể nhẹ nhàng dùng thần thức ép người chết, cũng có thể hút sạch linh khí xung quanh, khiến người ngừng thở.

Tiên cấp, chính là mục tiêu cuối cùng toàn bộ người tu tiên hướng tới.

Tu giả, tu chân giả, tu tiên là để thành tiên.

Đối với sự tồn tại cách biệt như người thường với thần linh này, chỉ nghĩ đến việc đối mặt thôi, cũng đã khiến con người ta sợ hãi.

Toàn bộ quân đoàn dưới tay Mặc Sương Vũ sau khi nhìn thấy bóng dáng Lilith Ren đều ngừng lại trong một khoảng khắc, không ít người sợ hãi tới mức khuôn mặt trắng bệch, vô số đoạn tin tức thét gào “chạy mau” tóe lên trong kênh thần thức. Bọn họ thật sự sợ. Tiên giới cường giả vi tôn, số lượng không được tính là gì, cái định nghĩa này ăn quá sâu vào trong máu bọn họ, thật sự là cái rắm cũng không dám phóng. Đây là thể giới sợ mạnh áp yếu thể hiện một cách trần trụi.

Chỉ có Mặc Sương Vũ không nghĩ vậy, sự bất ngờ chỉ thoáng thể hiện một chút trên khuôn mặt trẻ con, ánh mắt sau cặp kính màu hồng đã rất nhanh lấy được vẻ thanh tĩnh, đại não vận chuyển liên tục, tin nhắn phản tán trong toàn bộ kênh thần thức:

“Bình tĩnh, cô ta không phải tiên đài cao thủ thật sự, không thể khống chế linh khí xung quanh đây, cũng không có thần thức áp chế chúng ta, chiến lực của quân đoàn vẫn không hao tổn gì.”

“Về phần cô ta, Địa thuần nữ hoàng sử dụng trọng lực để chiến đấu, tầng trời thứ tư không có địa tâm cho cô ta sử dụng, hơn nữa cô ta không bay được, chúng ta có ưu thế !!!”

“Tất cả tiến lên, đừng sợ hãi. Nếu như giết được cao thủ ngang cấp tiên đài, chúng ta trực tiếp phát.”

Mặc Sương Vũ nói một hơi, nhưng lại không nói điểm quan trọng nhất, nếu như Địa Thuần nữ hoàng được đánh giá ngang ngửa với một tiên đài cao thủ, vậy thì chiến lực của cô ta cũng sẽ không thấp hơn mức độ một cận giới hoàng. Bỏ đi những điều kiện áp chế tuyệt đối trên, so sánh chiến lực, vẫn là một phe áp đảo. Thế nhưng lời này không thể nói, nếu đoàn kết lại, may mắn vẫn còn có cơ hội, nếu tản ra bỏ chạy, chắc chắn không ai còn sống. Bởi vậy một loạt lời nói phía trên, chỉ để không ai chạy trốn, lúc này chỉ có thể ngưng tụ lực lượng mà liều mạng.

Đám tu giả đi theo Mặc Sương Vũ vốn đã có tư duy tiên tiến rất nhiều, lại có thói quen tin tưởng tuyệt đối những gì cô ta nói, lập tức không ít người thanh tĩnh lại.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, nếu đối phương là tiên đài đại năng thật sự, chỉ một luồng thần thức cũng đã có thể nhẹ nhàng bóp chết bọn họ, lúc này còn chạy trốn cũng quá vô nghĩa. Bọn họ vẫn còn sống, nói rõ đối phương không thể làm vậy, tức là sinh cơ vẫn còn.

Không ít người lập tức tin tưởng Mặc Sương Vũ.

Những người thông minh một chút, lúc này cũng chỉ đành cười khổ theo đám đông.

Lúc này, Mặc Sương Vũ đã ra mệnh lệnh kế tiếp:

“Cô ta muốn bảo vệ cho cái Thiết Khôi Lỗi kia, tạm thời không di chuyển được, đây là cơ hội để chúng ta tập trung hòa lực. Bắn.”

Đồng loạt, hai trăm mũi linh tiễn giương lên, nhắm tới chỗ AI đang rơi rụng, khai hỏa.

“Ồi ời, thật muốn liều mạng !? Có ý tứ.” Lilith Ren cười thoải mái, đối phương muốn chạy cô ta muốn tàn sát hết còn phí chút công sức đấy, không ngờ lại có gan ở lại đánh trả, kẻ cũng bất ngờ.

Không phải nói người tiên giới chỉ giỏi hiếp yếu sợ mạnh sao !?

Đũa cũng không thể vơ cả năm nhà.

Lilith Ren nháy mắt, cổ tay đang nâng khối lập phương xoay một cái công tắc nhỏ, lập tức cả khối lập phương xuất hiện vô số mạch vân sáng, phát ra những tiếng rầm rắc giống như khớp xương chuyển động, sau đó nổ ra, giải thể, tổ hợp thành mười sáu tấm khiên sáu cạnh bay lơ lửng quanh cô ta.

Vũ khí mới thay thế cho Huyền Vũ thủ, do Hans đặc chế riêng cho Lilith Ren, gọi là Shield Bit.

Hoạt động giống như vũ khí vệ tinh của GMS, những tấm khiên này đều có một khối nam châm được thiết lập tần số từ trường đồng bộ với siêu năng lực của Ren, bởi vậy cô có thể trực tiếp khống chế chúng bằng siêu năng lực.

Ở tầng trời thứ tư không có mặt đất, mỗi một miếng Shield Bit đều thay thế cho địa tâm, giúp siêu năng lực của Ren vẫn có thể phát động tốt mà không cần nhìn môi trường xung quanh.

Cũng vẫn giữ lại danh xưng, Địa thuận nữ hoàng cho cô.

Ngay lúc đám Shield Bit phân giải xong, Linh Tiền cũng đã bắn tới.

Mười sáu mảnh khiên lục giác đột ngột xuất hiện chắn trước tàu Anregeris, vững vàng ngăn tiếp lấy mấy trăm đạo linh tiễn sát phạt hủy diệt, vang lên những tiếng lộp bộp như mưa đá giáng xuống mái tôn dồn dập.

Đến khi dải âm thanh rung động ấy chấm dứt, những mặt khiên tách ra, để lộ thân ảnh một cô gái ở đằng sau chúng.

Lilith Ren đứng trên thân AI, phát phát tay, mười sáu mảnh khiên lần lượt xếp theo thứ tự rồi bay trở về sau lưng cô, trở lại thành một cái hộp sắt hình vuông bay lơ lửng. Đôi mắt màu rượu nho ngả lên, nhìn chăm chăm vào đội quân thiết khôi lỗi phía trước, một luồng uy áp vô hình vô chất lan tỏa, khiến cho toàn bộ những luồng thần thức đang khóa mục tiêu vào mình lập tức co vùi lùi lại giống như bị lửa đốt.

Ngồi trong tổng bộ Mặc Gia, Mặc Tùy Phong cũng thông qua kênh liên lạc thần thức do Mặc Sương Vũ truyền về cũng thấy được một màn này. Chòm râu trên khoe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt già nua chẳng tỏ ra có mấy bất ngờ, ông ta nghiêng đầu, bàn tay nắm thành quyền, chống đỡ gương mặt đang dần ngả xuống, chậm rãi vận dụng thần thức truyền tin:

“Địa thuận nữ hoàng đã xuất hiện. Đạm tiền bối, nhờ người xuất thủ.”

Tin tức phản hồi với vẻ khẳng định khiến ông ta gật đầu thỏa mãn, vị Ngũ thúc của Mặc Gia này nhắm mắt dưỡng thần, vừa tiếp tục dùng thần thức truyền tin cho Mặc Sương Vũ, vừa quét qua toàn bộ chiến trường, bộ dáng khí định thần nhàn, phảng phất như đã nắm vững toàn cục.

...

“Chà chà, nghĩ rằng cứ bay loạn như vậy thì ta bắt lực hả!? Ta đây cũng không chỉ biết đâm đá loạn đá đầu nha.”

Đứng trước chiến lực cấp cao như Lilith Ren, dù đội quân Thiết Khôi Lỗi này có thêm vào trăm đơn vị nữa cũng không làm ra được chiến quả gì đáng kể, cho dù ở bất cứ điều kiện bất lợi nào, chiến thắng cũng là tuyệt đối.

Lilith Ren tiện tay lấy ra sau lưng một mảnh khiên bát giác, xoay xoay nó trên tay như một cái đĩa, trước khi tóm lấy, ném mạnh về một con Thiết Khôi Lỗi gần nhất.

“Ta còn biết ném đĩa.”

Xềoooo...

Mảnh khiên được ném đi với vận tốc vũ trụ cấp 2 thiêu đốt không khí mở hồ tạo ra một dải lửa cháy xém, gã tiền nhân Trúc Cơ kỳ dù có nhìn thấy cũng không thể phản ứng kịp. Hết lên một tiếng bi thảm rồi bị cái đĩa lửa này quét qua không thương xót. Từ vị trí khoang điều khiển, cả con Thiết Khôi Lỗi bằng đồng xanh cứng rắn bị cắt thành hai đoạn.

Mặc Sương Vũ toát mồ hôi lạnh, cảm thấy mình nghĩ vẫn quá đơn giản rồi...

Vừa rồi cô ta bay ở đầu đội hình, một khiên kia vừa vận lướt sát qua bên người Thiết Khôi Lỗi, chỉ gió áp sinh ra cũng khiến phong thuật mất đi tác dụng, khí lưu rối loạn khiến Thiết Khôi Lỗi xoay vòng vòng.

“Đối thủ như thế này... không thể đánh được.”

Lilith Ren cười lạnh, đưa tay xuống, nắm lấy một mảnh giáp của AI, nhẹ nhàng nâng khối sắt khổng lồ này lên, cùng với tiếng la thảm của Hoài Nam, cô ta ném mạnh nó khỏi vòng vây này như một quả đạn pháo, bản thân thì lập tức kích hoạt siêu năng lực.

Siêu năng lực được kích hoạt, lấy chiếc khiên làm tâm hút, cơ thể Lilith Ren nhẹ bỗng được kéo về đằng trước cùng với tốc độ cái khiên được ném đi, thoải mái phóng vút tới tiếp cận một con Thiết Khôi Lỗi xấu số nằm trên đường bay, nắm tay vung lên giáng xuống.

Uỳnh.

Chỉ một quyền đơn giản, cả khối sắt khổng lồ này bị lực đâm biến thái đánh vỡ thành hàng trăm mảnh khác nhau, tu giả bên trong lập tức tan xác cùng với chấn động cường độ cao ngay khi va chạm.

Mười năm chiếc Shield Bit sau lưng Lilith Ren tỏa ra, theo siêu năng lực trọng lực điều khiển lực đẩy ngược ở khối nam châm đặt ở tâm khiên, chúng biến thành những ngọn dao xoáy, bay một vòng quanh người cô, vừa đỡ được mười mấy mũi linh tiễn không tiếc hi sinh đồng bạn bắn đến, linh lực tiền bắn vào mặt khiên xoay tròn bị phân tán vãi ra như những tia nước vô hại.

Sau đó chúng xoay tròn như một đoàn quân đĩa bay, bắn ra tứ phía, thô bạo cắt đứt toàn bộ vật cản gặp phải, biến thành bùa đòi mạng cho bất cứ thứ gì nằm trên đường bay.

Không còn lớp khiên bảo vệ, mấy trăm trùn linh tiến lại bao phủ mọi góc độ xung quanh. Lilith Ren cười cười nhún chân vào một mảnh vỡ của con Thiết Khôi Lỗi xấu số, khiến mảnh vụn này lại nổ tan tành thêm một lần nữa, theo sau đó thân ảnh cô ta bắn vọt tới bên cạnh một con Thiết Khôi Lỗi xấu số khác, tiện tay nện nó thành một mớ kim loại nhẵn nhúm trước khi thừa lực phản chấn dẫm lên một tấm khiên khác đã chờ sẵn, tiếp tục dẫm lên nó để bật nhảy đi.

Sử dụng lực hút giữa những tấm khiên để di chuyển khắp chiến trường, dù ở trên không cô gái này vẫn chiến đấu được như trên đất bằng, thậm chí vì khả năng biến hướng quỹ đạo khiến cho càng đa đoan hơn. Toàn bộ những thiết lập Mặc Gia nhằm vào siêu năng lực trọng lực và ưu thế tác chiến trên không đều đã bị những chiếc khiên quỹ đạo này tàn nhẫn gạt bỏ.

Những chùm pháo bông nổ khắp quân đoàn. Những chiếc Shield Bit xoay tròn cắt gọt tứ tung đội hình của đám Thiết Khôi Lỗi giống như không gặp phải bất kỳ vật cản nào. Kim loại Đồng xanh được linh lực của các Tu Chân Giả Mặc gia tinh luyện không thể hiện ra được sự chống trả nào đáng nói. Những mảnh khiên này đều được chế tạo từ Uru nguyên chất của phương Bắc thần tộc, thứ kim loại hiếm chuyên dùng làm thần khí của các chủ thần, chỉ riêng về độ cứng đã vượt qua Orihancol của trái đất cả triệu lần. Kim loại Đồng Xanh tinh luyện của Tiên giới dùng để chế tạo nên Thiết Khôi Lỗi và Thiên Không Thành vốn chẳng cứng hơn Orihancol là bao, dĩ nhiên là không có tư cách so sánh. Cho dù là ở Nam Thần tộc, Uru cũng là khoáng mạch cực hiếm, chỉ có mười hai chủ thần mới có thể sở hữu. Toàn bộ số Uru tồn kho của Trường Sinh Đảo được rèn thành bộ khiên này để thay thế cho Huyền Vũ Thủ đã mất, tuy không còn khả năng phòng thủ tuyệt đối, nhưng độ cơ động thì vượt trội.

Mặc kệ những mũi linh tiễn bắn tứ phía, chúng rất nhanh sẽ bị những Shield Bit quanh người loại bỏ, Lilith Ren giống như chạy trên không, dẫm lên những mảnh Shield Bit đã đặt trước tại mỗi bước chân, di chuyển với vận tốc vượt qua Mach 20, đã quá khả năng cảm nhận của thần thức mỗi Tu Chân giả dưới Hóa Thần kỳ, tiếp tục tàn sát không thương tiếc đội hình Mặc gia. Hai trăm Thiết Khôi Lỗi chỉ chưa đầy hai phút đã tan tành quá nửa. Đây còn là nhờ cô ta đã nương tay, không muốn kết thúc quá sớm. Nếu không thì cả đội hình đã trực tiếp báo tử.

Cường Giả cận giới hoàng xuất hiện ở chiến tranh phổ thông, chính là tồn tại tương đương với tứ thần.

Chỉ có cường giả cùng đẳng cấp mới có thể kèm chân bọn họ.

Thực tế thì cường giả Cận Giới Hoàng rất hiếm khi ra tay với những mục tiêu cấp thấp thế này, điều này cũng như chẳng ai muốn đem bom nguyên tử đi bắn xe tăng cả. Nhưng Lilith Ren chẳng hề có cái cố kỵ này, chỉ cần được chơi cho vui là tốt, chẳng quản bắt nạt kẻ yếu hay không. Dù sao ở Trường Sinh Đảo, những người quản được cô ta cũng không nhiều.

Lướt thêm một vòng, nhẹ nhàng gõ từng con Thiết Khôi Lỗi thành mảnh vụn, trước mặt chỉ còn lại năm mươi chiếc. Lilith Ren cũng đã cạn hứng, đối thủ quá yếu, không đáng lên chút hứng khởi nào cho cô ta cả. Có lẽ nên kết thúc.

Mặc Surong Vũ đã chết lặng nhìn con quái vật hình người trước mặt. Đây là lần đầu tiên cô ta đối mặt với cường giả cấp độ này, hóa ra quân số, hóa ra kỹ thuật và trận pháp thật sự cũng có lúc bất lực trước một cá thể.

Mặc Surong Vũ luôn tin tưởng vào bản thân, lúc này có chút thất lạc, hầu như đã quên phản kháng.

Dẫu trong kênh thần thức vang lên vô số tiếng kêu gào thảm thiết, vô số ý niệm muốn hộ tống cô ta chạy khỏi tay “quái vật”, Mặc Surong Vũ lúc này đã chìm trong mê thất, mặc kệ tất cả.

“Nên kết thúc.”

Lilith Ren cười nhạt, nắm tay đưa lên, thu về phía sau nắm lại thành quyền:

“Cực tinh huyền vũ... Ý...!!”

Đang đánh giết hăng say, đột nhiên hư không bên cạnh giống như bị xé rách. Ren lập tức đập lên một mảnh khiên trước mặt, bật ngược về phía sau, vừa đúng lúc một đạo kiếm khí lăng lệ chém qua.

Xoẹt.

Kiểm khí trải dài hơn chục cây số, nhẹ nhàng cưa đôi vài cái xác Linh Chu xấu số trên đường bay, khiến chúng bị tách thành hai mảnh trơn trượt rồi cùng lúc nổ vang thành mười chùm pháo bông nho nhỏ.

Từ hư không bước ra một cô gái khoảng hai bảy hai tám, tóc búi lên vắn cao sau đầu như phi tần vương thất, mặc cung trang cổ điển, khuôn mặt tinh xảo nhưng lạnh giá băng hàn. Sau lưng cô ta đeo ba thanh cổ kiếm màu bạc, xanh lục và đỏ, ống tay áo trắng muốt phiu lộng theo những cơn gió còn sót lại từ luồng kiếm khí sắc bén vừa rồi.

Lilith Ren ngơ người, cảm thấy đối phương có chút quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, cô gái này dẫm lên một tấm khiên lơ lửng, tạm thời ngừng đánh, khiến cho đám Thiết Khôi Lỗi được buông tha chạy miết như vừa được ân xá. Vừa định hỏi, không nghĩ đối phương đã đặt ánh mắt lên người mình, cảm giác giống như bị độc xà ngắm chặt, rất không thoải mái.

“Đã lâu không gặp, Địa Thuần nữ hoàng.” Người mới đến nhìn Lilith Ren, ánh mắt lạnh băng đầy vẻ chán ghét, cất giọng băng hàn.

Lilith Ren đứng trên một tấm khiên, ánh mắt nhìn về cô gái mới đến có chút bất ngờ:

“A a...” Lilith Ren há hốc mồm đưa tay chỉ chỉ: “Ta nhớ ra ngươi rồi, chị gái xấu số trên thực nghiệm đảo... sao bà chị ở đây được!? Rơi vào tay chị Shaorin thì hoặc tự sát, hoặc chết thôi mà !?”

Cô gái kia nhìn thấy Lilith Ren, ánh mắt lạnh lẽo sáng lên vô số tình tự phức tạp, cất giọng băng hàn:

“Chỉ là một cái phân thân, để hai vị nữ hoàng các người chăm sóc, thật là nhọc công rồi. Đạm Băng Băng ta từ khi xuất đạo, lần đầu tiên ném trái cảm giác bị hành hạ như vậy, không nghĩ tới, cũng rất thú vị. Từ ngày đó ta vẫn luôn muốn gặp lại ngươi, trả lại cái ơn này gấp trăm ngàn lần.”

Lilith Ren ồ lên một tiếng, ngón trỏ xoay xoay lộn tóc màu hạt dẻ vất bên vai:

“À, hóa ra chỉ là phân thân. Thảo nào hồi đó chỉ có thực lực Kim Đan kỳ mà có thể làm trầy xước được Huyền Vũ thủ của ta. Thực lực chân chính của ngươi, xem nào... khi tức này... ồ, Đại La Kim Tiên.”

“Không nghĩ tới không có thần thức cũng có thể nhìn được thực lực của bổn cung.”

“À...” Ren chớp chớp ánh mắt, thoáng có màu vàng kim ẩn hiện:

“Gần đây ta cũng học được cách sử dụng chân lý, không tệ chứ.”

Đạm Băng Băng nheo mắt, ánh mắt sắc bén trong veo:

“Đúng vậy, công pháp ta luyện cần diễn hóa ra mười vạn phân thân để cùng tu luyện trùng kích qua cánh cửa tiên đài. Trên thực nghiệm đảo là một trong số đó. Chỉ vì các người mà ta khiếm khuyết một mảnh linh hồn, Phong Dao nữ hoàng, thật sự đủ độc. Không nghĩ tới có thể mạnh mẽ chém đứt liên kết thần thức của phân thân với mạng lưới chủ hồn. Các người làm ta không còn cách nào bế quan tiến lên Huyền Tiên cấp bậc, gieo nhân này, chuẩn bị gặp quả đi.”

“Thay mặt Không Linh kiểm son, trưởng lão thứ ba thủ Linh Kiếm Đài, Đạm Băng Băng ta ở đây, chấp hành lệnh trừng phạt.”

Gió bỗng nổi lên, khiến cung trang của Đạm Băng Băng bay phấp phới, linh lực từ bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ lại giống như có một tụ linh trận khổng lồ đang phát ra với công suất cực hạn. Mật độ linh tử xung quanh cao đến mức nghẹt thở, thậm chí mấy gã phi công Trúc Cơ kỳ trong các Thiết Khôi Lỗi đang ôm lấy Mặc Sương Vũ chạy trốn hay bọn Hoài Nam dù đã vội vã chạy ra xa cách đó chục cây số cũng bắt đầu thấy dồn dập khó thở.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ren vs Đạm Băng Băng

“Nực cười, trừng phạt ta!? Các người lấy tư cách gì!? Thực lực gì để trừng phạt ta !?” Một tấm khiên xoáy tròn bay về chỗ Lilith Ren, cô ta bắt lấy, xoay người lia mạnh nó tới trước.

Mặt khiên xoáy tròn giống như một lưỡi cưa lửa sắc bén xé gió đánh tới như sao băng. Đạm Băng Băng cười lạnh, hai tay áo phồng lên, bắt chéo đánh ra hai luồng kiếm khí trực diện.

“Giang Sơn đao kiếm khí.”

Bùm.

Một tiếng nổ chat chúa vang lên, hai luồng đao kiếm khí bị đánh tan hoàn toàn, nhưng cũng vừa đủ lực để lưỡi khiên bị chấn văng ngược trở lại rơi vài tay Lilith Ren nóng lên đỏ rực, ánh mắt hai cô gái này nhìn nhau muốn tóe lửa:

“Lần này không giống như ở trên thực nghiệm đảo nữa đâu. Ở đó là sân nhà của ngươi, còn đây là Tiên Giới, ý chỉ của Lục Đại phái là Thiên Phạt. Ngươi chẳng qua chỉ là một phạm nhân ở vị diện thấp kém, còn muốn giáng tư cách!? Đi chết đi.”

“Nghênh phong kiếm thức – Không Linh Diệt.”

Gió xung quanh mang theo linh lực bỗng ngưng tụ thành thực chất, vô số luồng đao kiếm khí rít gào khóa chặt lấy Lilith Ren áp tới. Cô gái này cũng không yếu thế, siêu năng lực phát động tác động đến mười sáu tấm khiên, khiến chúng xoay tròn quanh người như một đám vệ tinh hộ vệ, những cái khiên được trọng lực gia tốc xoáy tròn sắc bén không kém gì đao kiếm khí đánh đến, va chạm cùng một chỗ không nhân nhượng gây ra những tiếng cọ sát chói tai như mèo cào kính và một vùng trời hỗn độn đầy khí bạo nổ vang.

“Chỉ là điều khiển phong áp tạo thành kiếm khí, có gì đặc biệt !?”

Giữa đông khí lưu hỗn loạn, Ren đâm lên một mặt khiên, bắn vọt tới phía trước, xuyên qua lớp khí bạo. Thân ảnh còn đi trước âm thanh.

“Người không hiểu rồi, kiếm khí sắc bén hoa lệ cỡ nào, cuối cùng cũng chỉ là khí mà thôi, phong sinh khí, kiếm vô hạn.”

Đạm Băng Băng tỏa ra thần thức khóa lấy thân ảnh Lilith Ren đã mờ dần vì quá trình gia tốc, sau đó hừ lạnh rút lấy một lưỡi kiếm sau lưng chém ra đằng sau một kiếm.

Choang.

Nắm tay đánh vào sông kiếm giống như búa đập đe, sóng khí chấn động quét qua tứ phương thổi bay toàn bộ đám xấu số không kịp bay ra khỏi vùng chiến đấu như những chiếc lá thu vô dụng. Một kiếm không lưu lực, hai người đều bị chấn văng ra.

Đâm lên một mảnh khiên khác để biến hướng tập kích bất ngờ không thành, Lilith Ren rải đều mười sáu mảnh khiên ra xung quanh, liên tục đập lên chúng để gia tốc, nắm tay cứng như thép người đánh vào thân kiếm phát ra những tiếng nổ ầm ầm như sấm động.

Đạm Băng Băng cũng không né tránh, cứ một quyền đối lại một kiếm, linh lực toàn thân vận lên khiến cả không gian xung quanh tràn ngập sắc xanh của linh khí dày đặc. Hai người liên tục va chạm rồi cùng bị đánh bật ra, sau đó lại tiếp tục lao vào. Từ xa nhìn lại chỉ thấy hai luồng sáng như sao băng liên tục phân tách rồi lại tái hợp. Quyền và kiếm cuối cùng cũng dính vào một chỗ, hai khuôn mặt xinh đẹp gần sát nhau, ánh mắt nhìn đối phương đầy vẻ khiêu khích.

“Ta có thể phế người một lần, cũng có thể làm tới lần nữa.” Lilith Ren cười nhạt, nắm tay còn lại trao tới, muốn tóm lấy cổ họng Đạm Băng Băng. Người sau cũng rút lấy một lưỡi kiếm sau lưng trầm xuống. Lilith Ren nheo mắt, tay trái biến trao thành quyền, tay phải biến quyền thành trao, bắt lấy cổ tay Đạm Băng Băng, không để cho hai người vì va chạm mà bị phân tách ra nữa. Sau đó quyền sáo kim chúc ở tay trái cùng lưỡi kiếm không có đường lùi, va chạm một cú nặng nề nhất từ trước tới giờ.

Choang.

Hai luồng sức mạnh cấp độ Cận Giới Hoàng tại chỗ va chạm đánh ra một vùng không gian bẽ nát, những vết nứt không gian cuồng bạo lập tức bao vây lấy hai dị vật này, muốn cắt những kẻ phá hoại tầng trời thứ tư này thành trăm mảnh. Đạm Băng Băng lập tức mở ra Linh Quang Tráo đỡ lấy những vết cắt không gian loạn lưu nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt một phần, bộ cung trang cô lập tức bị cắt vào mấy chỗ, vài vụn cùng máu tươi nhanh chóng bị không gian loạn lưu hấp thụ hết. Bên kia Lilith Ren cũng chịu cảnh tương tự, nhưng những tấm khiên Uru không thể đem ra chống lại không gian loạn lưu, nếu không sẽ theo kẻ nứt không gian mà mất hút, lập tức ăn thiệt thòi lớn, lực từ trường phát ra từ siêu năng lực không đủ chống lại sức mạnh không gian đồ vỡ, lập tức trên thân hình nhỏ nhắn xuất hiện mấy chục vết cắt lớn nhỏ không đều, máu loãng bắn ra thành vòi bị những kẻ nứt đen đen tham lam nuốt lấy.

“Người...” Đạm Băng Băng biến sắc, đối phương nhanh như vậy đã muốn liều mạng à.

Đây là hậu quả của việc cấp độ va chạm vượt quá cấp độ chịu đựng của không gian, tầng trời thứ tư chỉ chấp nhận thực lực của cao thủ Hóa Thần trung kỳ, Tiên đài cao thủ hay cận giới hoàng cao thủ đánh nhau ở đây đều phải thu tay và lưu lực rất nhiều, ít có người dám chịu đựng một đợt không gian đồ vỡ như vậy. Tuy không mạnh mẽ bằng luật của cube ở nhân giới, nhưng cũng không phải việc gì nhẹ nhàng. Cũng rắn chịu đựng thêm vài giây nữa, hai người không chết cũng bị lột mất một lớp da.

Một đợt giao thủ khiến Lilith Ren ăn thiệt thòi lớn khiến Đạm Băng Băng cũng phải ngạc nhiên, nhất thời sợ ý không để tâm rằng tay mình vẫn còn bị đối phương nắm lấy, đến khi thấy Lilith Ren nhấc chân lên muốn xuất một cước thì đã muộn.

Bụp.

Uỳnh.

Một cước không lưu tình, chịu đựng một đợt không gian chấn để đối lại một cước này cũng không tính là thiệt thòi, lực trùng kích từ mạn lực mạnh tới vô lý tồn tại trong cơ thể nhỏ nhắn của Lilith Ren có thể so sánh với Vương Tử Trực, cường giả thể tu Ma giới mạnh nhất hiện tại. Nhận một cú trực diện thế này, Đạm Băng Băng lập tức bị đá xuyên người, cánh tay bị tóm lấy đứt đoạn khỏi cơ thể. Dư lực hùng mạnh còn chưa chấm dứt, tàn phá khắp lực phù ngũ tạng, kinh lực bộc phát phá vỡ thể nội tạo thành một sóng khí xoáy tròn, chấn bay cô ta đi xa cùng một tiếng kêu thảm thiết.

“Đã nói rồi mà. Ta sẽ phế người.” Lilith Ren lè lưỡi, ném cánh tay còn đang co giật vào một vết nứt không gian gần nhất, cũng không đuổi theo, mà chỉ vội vã nhảy ra khỏi vùng không gian nứt vỡ. Còn để lâu thì chính bản thân sẽ bị kéo vào đó luôn, cuốn đến phương trời nào thì có quỷ mới biết.

Ở bên kia Đạm Băng Băng với bộ cung trang tả tay cùng một cái tay bị giựt đến tận gốc và cái bụng thùng một lỗ lớn bay xa vài cây số mới miễn cưỡng ổn định lại cơ thể, vội vã triệu tập linh khí để khôi phục vết thương. Vừa nhìn đối phương vừa lau đi vết máu trên khóe miệng, bình tĩnh nói:

“Đạt tới Tiên Đài cảnh, thân thể phạm tục không còn quá quan trọng, linh thức có thể triệu tập linh khí xung quanh tiến hành tái tạo linh thể bất cứ lúc nào, người không biết sao !? Một cước kia lấy máu thịt đổi lấy, thật sự lỗ lớn rồi.”

“Đừng hù ta...” Lilith Ren máu me đầy mình, tuy có hơi tiếc rẻ nhìn vài sợi tóc bị không gian loạn lưu cắt đứt, vẫn cười nói như không.

“Linh khí tầng trời thứ tư này có hạn, đủ cho người tu bổ cơ thể mấy lần. Chị gái à, người có giỏi thì hút linh khí xung quanh nhiều lên một chút. Nghe nói lượng linh khí Tiên Đài cao thủ dùng gấp vạn lần đám Trúc cơ kỳ đúng không!? Đến lúc hút hết, người chưa chắc đã khỏe hẳn, đám phản thủ Mặc Gia, pháp trận gì đó đều cần linh khí để vận chuyển lại hết nhiên liệu rồi thua trận, lúc đó cả quân đội trái đất sẽ úp sọt người. Tiên đài, chẳng qua là nhiều HP một chút thôi, chứ không phải vô hạn.”

“Huyền vũ thủ của người đâu rồi!?” Đạm Băng Băng giận quá hóa cười, giọng cười vẫn đầy vẻ âm hàn lạnh lẽo thấu xương. Vung tay cánh tay còn lành lặn đánh ra mấy trăm đạo kiếm khí đan xen như lưới trời chụp xuống Lilith Ren.

“Không dùng cho người đỡ ghen tị giống lần trước.” Lilith Ren kích hoạt siêu năng lực lên mỗi tám khiên, khiến chúng xoay tròn trên đầu, phân tán toàn bộ kiếm khí, đồng thời hai tay liên tục bắt lấy từng mảnh khiên lia về phía trước như Boomerang.

Những vết thương theo đà vận động mạnh rách ra, máu vì chuyển động cao tốc mà bị chấn loãng, tạo ra một lớp huyết vụ mờ mờ bao lấy thân ảnh Lilith Ren, chỉ thấy rõ một đôi mắt đầy nhiệt huyết với chiến đấu. Rõ ràng dù không có bảo khí hỗ trợ, hay phải chiến đấu trong môi trường bất lợi, Lilith Ren cũng không hề muốn câu kéo trận chiến này quá lâu.

Đạm Băng Băng có chút bất ngờ với vận tốc cực cao của những cái khiên này, liên tục vung kiếm chắn văng chúng. Một mặt liên tục rải kiếm khí sắc bén tập kích đối thủ. Cấp độ Đại La Kim Tiên có thể hòa cùng với thiên địa linh khí xung quanh, một ý niệm có thể đánh ra vài vạn kích. Linh khí được thần thức hóa hình ngưng tụ như thực chất, chỉ một cái rải tay, kiếm khí như mưa, thưa mà không lớt, bao trùm tứ phía.

“Giang Sơn đao kiếm khí.”

Không giống với Phi Kiếm tập trung vào công kích nhanh, chuẩn, độc. Đạm Băng Băng ra tay đều là đại chiêu liên hoàn, kiếm ảnh ngập trời với mật độ bao phủ dày đặc không chừa lối thoát, mức độ phá hoại không cao, nhưng rất khó có thể né tránh. Như một cơn mưa tầm tã nặng hạt, mà mỗi hạt mưa là một dải kiếm khí lăng lệ.

“Lại kiếm khí, người tiên giới không có thứ gì đặc sắc hơn sao!? Cực tinh huyền vũ thiên liên kích.”

Lilith Ren đứng trên dải khiên, dậm chân phát lực, quyền thủ bật ra như một khối lò xo đã nén lại từ lâu, ảnh tượng những nắm tay rải ra với mật độ không hề thua kém.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Khoảng không giữa hai người bao phủ trong mấy trăm ngàn luồng kiếm khí và quyền ảnh, tạo ra những đợt không gian chấn rung động nặng nề.

Đạm Băng Băng có chút ghen uất, đại chiêu ngoài kiếm khí thì cũng có, nhưng lượng linh khí nó triệu tập để thi triển cũng vô cùng lớn. Cái tầng trời nghèo nàn chết tiệt này không thể đáp ứng được. Tầng trời này nếu chứa ba vị tiên đài cao thủ thì cũng sẽ bị lượng thổ nạp một ngày của họ làm hao hết linh khí, muốn xuất đại chiêu, thuận tủy là nói nhảm rồi. Bây giờ cô ta đã hiểu tại sao một cao thủ Huyền Tiên như ả phản đồ Phi Kiếm kia cũng ăn quả đắng trong tay đám phạm nhân này.

Nếu kiếm trận không phải chỉ cần kiếm hồn để phát động, chỉ sợ Phi Kiếm chạy đến căn cứ nhân loại chẳng làm được cái gì khô gì đã phải chạy về vì không có linh khí.

Hai cô gái đứng giữa tầng trời dùng khiên và kiếm đánh nhau tạo ra những vùng sóng khí hỗn loạn và chùm vụ nổ vang vọng cả một góc chiến trường, thanh thế không kém hai dàn chủ pháo chiến hạm đánh nhau. Khí lưu và không gian kịch liệt chấn động nghiền nát hết thảy mọi thứ, từ sương mù mây khói cho đến xác chiến hạm và Linh Chu, giống như một cơn lốc thô bạo đang dọn bãi.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Oan gia ngõ hẹp

“Sương Vũ tỷ, Sương Vũ tỷ!!!”

Bên tai vang lên những thanh âm kêu gọi khẩn thiết, rốt cuộc cũng từ trong choáng váng đi ra, Mặc Sương Vũ yếu ớt hỏi:

“Sao rồi!?”

Từ kênh thần thức phản hồi vô số tiếng láo nháo:

“Chúng ta thoát rồi, từ tay con quái vật kia đào thoát, vận khí này... thật con mẹ nó...”

“Nghĩ lại thật đáng sợ, nhìn niên kỷ không hơn chúng ta bao nhiêu... rốt cuộc cô ta làm thế nào tu luyện thành!?”

“Nghe nói người trái đất không cần tu luyện thì phải, bọn họ giống như thần tộc, sinh ra đã mạnh...”

“Ta khảo, bắt công như vậy !?”

“Mẹ kiếp, dựa vào cái gì chứ !?”

“Dẫu sao chúng ta cũng thoát rồi, khôn nạn thật, so với bị Tiên Đài đại năng trực tiếp giết chết, ta chẳng muốn đối mặt với thứ đó lần nữa, thật đã kích người ta mà.”

Mặc Surong Vũ ray ray trán, từ vô số luồng thông tin trả về, đã miễn cưỡng nghe ra được tình hình của bọn họ:

“Nói như vậy, chúng ta thoát được là do có Tiên Đài đại năng xuất thủ tương trợ !?”

Thần thức phản hồi:

“Vâng, Surong Vũ tỷ, là Đạm tiên bối của Linh Kiếm Sơn. Nghe nói là một trong những thủ kiếm chân nhân, đứng hàng thứ hai trong hội đồng trưởng lão của Không Linh Kiếm phái. Lần này Địa Thuần nữ hoàng kia muốn ăn đủ.”

“Không Linh kiếm phái, Lục đại phái !? Từ khi nào Lục Đại phái quản đến chuyện này rồi !?” Mặc Surong Vũ có chút mơ hồ, chiến trường đối với bọn họ nhìn thăm liệp như vậy, nhưng trong mắt Lục Đại phái vẫn còn chưa tính vào đâu, chỉ những sự kiện lớn như Tiên Phật Ma tam giới liên thủ đánh thần giới năm đó, mới nhìn thấy Lục Đại phái chân chính xuất thủ, lúc đó Hóa Thần kỳ cũng chỉ có tư cách làm pháo hôi.

Phạm nhân đánh tới, nhìn thì thanh thế lắm, nhưng vẫn chưa đủ tư cách để bọn họ hỏi tới.

Thần thức phản hồi:

“Bọn đệ không biết, Surong Vũ tỷ, là Ngũ Trường Lão thông tri cho bọn đệ, bảo rằng nếu có thể nên tận dụng cơ hội này nhìn xem thực lực chân chính của Tiên Đài đại năng, gián tiếp nói cho chúng ta biết, cơ khí hóa linh lực, không phải đại đạo. Chỉ có tự thân cố gắng leo lên đỉnh Tiên Đài, mới là đường tắt yếu.”

“Tiên đài à...” Mặc Surong Vũ lẩm bẩm

Thần thức quét hình của Mặc Surong Vũ trải ra, vừa tiến vào vùng chiến trường phía trước lập tức bị đánh bật ra, khoe miệng bật máu cùng một tiếng kêu đau đớn.

Không gian chấn ở khắp nơi, những mảnh không gian nứt vỡ hoặc hút luôn thần thức vào không nhà, hoặc chấn động sẽ đánh bật tất cả ý đồ dò xét.

Vùng giao thủ giữa Tiên Đài cao thủ của Tiên giới và Nữ hoàng của Nhân giới, cho dù dùng thần thức cũng không cách nào quan sát.

Nhưng chỉ nhìn khí tức bọn họ truyền ra, cũng đủ khiến người ta cảm nín.

Hóa ra thực lực cá nhân cũng có thể đạt tới trình độ này.

Mặc Surong Vũ luôn kiên trì với đường lối dùng ngoại vật bù cho tu vi, lúc này tâm tình phức tạp không thể tả.

“Không... không thể suy nghĩ như vậy... tất cả mọi thứ đều phải có giới hạn của nó, cơ quan thuật, vẫn còn không gian phát triển... Dùng tự linh trận là ý tưởng không sai... Đúng vậy... chỉ là so với hệ thống tu hành mấy trăm vạn năm, cơ quan thuật của mình vẫn còn quá non nớt... Nhất định sẽ có lúc, mình chứng minh cho bọn họ thấy...”

Vừa nhìn vùng không gian chấn phía trước, Mặc Surong Vũ vừa âm thầm nói với bản thân.

“Đùa cái gì vậy !? Lại trùng hợp đến thế !?”

Bên trong kênh thần thức lại có tín hiệu truyền về. Mặc Surong Vũ liền bình tĩnh lại hỏi:

“Chuyện gì xảy ra !?”

“Surong Vũ tỷ, đám phạm nhân chúng ta truy sát lúc trước, vẫn còn ở phụ cận a...”

“...”

Hoài Nam và AI bị Lilith Ren ném ra ngoài vùng chiến sự cho đỡ vướng tay chân, thực sự thì tốc độ thoát đi của bọn họ không hề cao, và lúc Lilith Ren ném đi cũng chẳng nhìn hướng. Dù sao thì tầng trời thứ tư cũng chả biết phương hướng thế nào để mà xác định, bởi vậy cô ta cứ tiện tay ném đi thôi.

Nào ngờ là ném bọn họ về phía Mặc Gia Thiên Không Thành.

Hoài Nam cảm thấy đau trứng... nếu lúc đó mình không đàn mặt ra vì ngạc nhiên mà nói chút gì đó tử tế một chút, có lẽ sẽ không thể thảm thế này ha. Nhưng nghĩ lại, con bé thần kinh kia làm việc cũng quá qua loa rồi, mà nghĩ lại thì có lẽ trong mắt cô ta, phản lực của mình cũng chẳng nặng đến thế.

Chính xác.

Trong mắt Lilith Ren, ngoại trừ King và hai cô chị, tất cả những thứ khác đều không quá quan trọng, vui thì chơi cùng, chán thì ném đi. Cho dù là Shen Jian làm bạn với cô ta từ nhỏ tới lớn, cũng chẳng thay đổi được cách suy nghĩ này. Đây là người dễ dàng hòa đồng, nhưng muốn tiến vào vòng quan tâm của cô ta, cực kỳ khó.

Hoài Nam âm thầm hỏi thăm mẫu thân của Lilith Ren một lượt, bây giờ hẳn cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao mỗi lần Robert, Claude hay Trung Thành gặp Lilith Ren đều có bộ dáng như khi ăn ớt. Rõ ràng đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp tinh xảo, nhưng phiền phức mang lại thật sự đã đánh chết cái đẹp.

Hoài Nam nghĩ lan man rồi cũng ảo não cùng với AI tìm một lộ tuyến nào đó kín đáo mà nhanh chóng nhất để về lại Angeregis, thế nhưng tầng trời thứ tư chỉ có mây với trời, có cái *** gì đâu mà đòi kín đáo. Lúc này chỉ đành chọn con đường ngắn nhất để bay về, nào ngờ số cút chó, vẫn đụng phải đám Mặc Gia vừa chạy trốn chết trở lại.

Đây gọi là oan gia ngõ hẹp à.

“Đệt, không phải chứ !? Đen như vậy !?”

Lần này thật sự là đau trứng.

Hoài Nam chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời, chửi lão trời già vài cái cho thống khoái.

Nơi này mặc dù là Tiên giới, đám Tiên nhân vẫn hay xưng là Thiên giới, nhưng thực tế so với Thiên mà hẳn nghĩ đến, vẫn còn cách xa lắm. Thế nhưng lúc tâm tình không tốt, thì tồn tại tối thượng hay thực thể toàn năng gì đó cũng bị hất ném ra sau đầu, chửi cho sướng mồm đã tính sau.

Chửi thì cứ chửi, nhưng chạy thì vẫn phải chạy. AI lại gia tốc, Hoài Nam thì thành thật biến thành một con ký sinh trùng bám trên lưng nó. Nhìn lại sau lưng, đối phương đã quét một loạt thần thức lên người hắn. Hoài Nam lập tức có cảm giác mình như con gà khỏa thân trên bàn tiệc.

Lấy vùng giao tranh giữa Ren và Đạm Băng Băng làm thành một giới tuyến hình tròn, Hoài Nam và AI chạy, đám Mặc Sương Vũ đồ mắt dán theo phía sau.

“Đuổi theo.” Mặc Sương Vũ tức giận bùng bùng hô.

Nếu không phải mấy con hàng này, bọn họ đâu có mất nhiều người đến vậy, thù này không báo, đội trời chung cũng thấy nhức óc.

“Thật là bọn chúng !? Ngu như vậy sao !? Được Địa Thuần nữ hoàng cứu giúp còn muốn chạy về hướng tổng bộ chúng ta, sau đó thấy không làm gì được Thiên Không Thành nên hẳn là quay lại đi !?”

“Quay lại còn để chúng ta gặp được, không biết là chúng quá đen hay là ta quá may mắn.”

“Thật uổng công Địa Thuần nữ hoàng tới cứu, thứ vô dụng không biết sống chết như vậy, nuôi cũng tốn cơm a...”

Mấy vị tu giả này bàn tán có chút hài hước, nếu Hoài Nam nghe được mấy câu này, hẳn là sẽ lại đau bi một lần nữa. Chỉ tiếc là lúc này hắn đang chạy trốn chết nên không nghĩ được gì nhiều. Mà hắn cũng chẳng có thần thức để nghe được.

Mặc Sương Vũ chẳng bình luận, chỉ cảm thấy mấy tên trước mắt đúng là một đám tai họa không nên tồn tại trên đời nữa, cần phải thanh lọc gấp. Thiết Khôi Lỗi phát động tụ linh trận, kéo về một lượng lớn linh khí, muốn gia tốc đuổi theo.

Thế nhưng Mặc Sương Vũ phát hiện, linh khí kéo về chẳng được bao nhiêu cả.

“Là do Đạm Tiên Bối !?”

Tiên Đài đại năng giờ tay nhắc chân luôn có thật nhiều linh khí ủng hộ, bởi vậy dù đã kiệt lực kèm chế không hút đi linh khí xung quanh, nhưng một lượng lớn linh khí vẫn y nguyên kéo về phía cô ta. Đây là lý do Tiên Đài cao thủ rất ít khi xuất hiện ở tầng trời cấp thấp.

Đến lúc xuất thủ không để ý, lỡ tay kéo hết linh khí trèo chống sự ổn định của tầng trời, làm nó hủy đi, tất cả cùng không có kết quả dễ nhìn. Đạm Băng Băng sợ dĩ đám giao thủ cùng Ren, một phần cũng là do Ren không thể ảnh hưởng linh khí của tầng trời, chứ nếu hai cao thủ Tiên Đài cũng kéo linh khí về đánh nhau, chỗ này lập tức biến thành một mớ hỗn độn, tất cả cùng sụp đổ. Một tầng trời sụp đổ, có là Giới Hoàng ở đây cũng phải treo máy. Dù sao thế giới lực của các giới hoàng muốn sử dụng cũng cần có một thế giới ổn định để xài đấy.

Đám Thiết Khôi lỗi ở đằng sau cũng đã nhận ra nguyên nhân khiến linh khí lãng đi. Không có linh khí xung túc ủng hộ, tụ linh trận có vẻ hơi vô dụng. Cả đám bay chậm như rùa bò, tuy vẫn nhanh hơn họ tự bay rất nhiều, nhưng bọn họ mới Trúc Cơ a... cả đám chẳng có tư cách gì để nói chuyện tốc độ cả.

“Tất cả trở về đi, việc truy sát giao cho ta !” Mặc Sương Vũ mở cửa khoang lái, dùng thần thức truyền âm nói.

“Không được, Sương Vũ tỷ, quá nguy hiểm...”

“Bớt nói đi được không !?” Mặc Sương Vũ có chút bực mình, linh khí trong cơ thể trào ra, phát động phong tường thuật, cả người lơ lửng lên.

“Tốt xấu gì ta cũng là Kim Đan kỳ, không dễ chết như vậy.”

Sau đó bỏ lại đám đàn em đằng sau đang trợn mắt há mồm, cô ta bay đi như một mũi tên, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn AI đằng trước đang kéo kẹt kéo theo Hoài Nam chạy trốn.

“Ồ ồ, Surong Vũ tỷ thật sự đã Kim Đan rồi !!!”

“28 Tuổi Kim Đan kỳ, thật sự là thiên tài nghịch thiên a...”

“Người ta với chúng ta không phải một cái đẳng cấp, tốc độ này đặt khắp tiên giới cũng là cái kỳ tài có tư cách tranh ngôi Tiên Hậu a...”

“Chúng ta hẳn là thật may mắn, tu mấy kiếp mới được đứng cùng hàng ngũ với thiên tài như vậy đi.”

Đám tu giả nhao nhao thán phục với tu vi cảnh giới của Mặc Surong Vũ, nhưng nếu như bọn họ biết được bên cạnh Hoài Nam còn có một gã mới hơn hai mươi đã là Nguyên Anh kỳ cao thủ, chắc hẳn cả đám sẽ đem mấy lời vừa rồi nuốt ngược trở lại rồi đau bụng quần quai...

...

Hoài Nam có chút ngây ngốc, đám tu giả đang hung hăng truy sát bọn họ tốc độ lại chậm như thế, cái này thậm chí còn chẳng bằng chiến cơ trước thời kháng thần chiến.

Là do bọn họ hết xì quách!? Hay là hết xăng rồi!? Nhưng Thiết Khôi Lỗi không dùng xăng mà !?

Hắn nghĩ nghĩ một hồi, trong đầu liền có cái bóng đèn bật sáng:

“Linh khí!? Hẳn là do hết linh khí. Vùng này chiến sự liên miên, cả một đám Linh Chu và Thiết Khôi Lỗi cùng hút linh khí quá nhiều dẫn đến cạn kiệt ha ! Đúng rồi, ta quả là thông minh.” Hoài Nam tự đắc nghĩ.

Trên thực tế, toàn bộ Linh Chu và Thiết Khôi Lỗi chuyển động cũng không hút linh khí bằng một phần mười Đạm Băng Băng tiêu hao để hồi phục cơ thể.

“Vậy chúng ta an toàn rồi !?”

Bên tai liền nghe thấy tiếng AI cảnh báo:

“Xác nhận. Thiếu tướng Hoài Nam, có vật thể đang tiến đến chỗ chúng ta với vận tốc Mach 2, là Kim Đan kỳ cao thủ.”

“Thế bắt nào !?” Hoài Nam xụ mặt, hẳn cảm thấy hôm nay ra cửa hẳn là đã bước nhầm chân.

Đổi lại là nửa tiếng trước, hẳn còn chả ngần một Kim Đan kỳ, nhưng bây giờ gặp bị hư hại, tên lửa đã xài hết, lại không mang vũ khí, không lẽ xài bộ giáp này đi tông người ta...

“AI, bên trong ngườì còn vũ khí gì không !?”

“Xác nhận. Còn một khẩu Air Gun custom.”

Súng lục bắn đạn không khí, tuy là có cải tiến, nhưng bắn vào Kim Đan kỳ vẫn chẳng có mấy tác dụng, cùng lắm làm đối phương trầy da.

Lúc này Hoài Nam lại một lần nữa bị ai phát hiện, hẳn thật sự là yếu nhót đến thương.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Oan gia ngõ hẹp (2)

Mặc dù vỏ giáp của AI cực kỳ cứng, thậm chí có thể tông thẳng vào một cao thủ Hóa Thần kỳ cũng không lo hư hao, thế nhưng kết cấu linh kiện bên trong lại không được bền như vậy. Cũng giống như người có thể mặc giáp, nhưng không thể đem nội tạng cũng bọc giáp luôn chứ !?

Bởi vậy dù nhìn qua thân thể vốn không biến dạng gì nhiều, nhưng thực ra các bộ phận nhạy cảm bên trong AI đã sớm hồng bết. Khung xương, giáp máy và hệ thống năng lượng nguyên tử đặt ở bụng vẫn hoạt động ổn, nhưng các loại cảm biến và hệ thống phản lực đã sớm tiêu đời. Dù được Jodi sửa chữa qua loa, việc AI còn bay được đã là chuyện rất đáng nể rồi.

Tốc độ của AI lúc này xấp xỉ khoảng Mach 1, tương đương với một chiến đấu cơ thời cổ lỗ, so với Mặc Surong Vũ đang truy sát đằng sau, chỉ bằng một

nửa.

Bởi vậy, Hoài Nam chẳng còn cách nào ngoài tự thân nhảy ra đoạn hậu một lần nữa.

Hắn tận mắt nhìn thấy Mặc Sương Vũ nhảy ra từ con Thiết KhôI Lỗi màu bạc hoa lệ kia, lửa giận cũng bùng bùng nổi lên. Hóa ra cái đũa xuyên qua làn đạn tên lửa mini chém hẳn hút chết lại là con nhỏ loli này. Đúng là không thể trông mặt bắt hình dong mà. Đầu năm nay quái sự đặc biệt nhiều, rõ ràng là ba người trưởng thành cùng một khối sắt lớn, lại bị một bé loli truy sát, nghĩ đến cũng thật xấu hổ.

“AI, mang hai người họ đi trước, tôi sẽ cản...”

“Xác nhận, Thiếu Tướng Hoài Nam, chúc may mắn.”

Chưa để Hoài Nam nói hết câu, hệ thống phản lực của AI đã rú còi, nhanh chóng cao chạy xa bay.

“...”

“Được rồi, AI là của Trung Thành, nó đặt quan tâm tính mạng của Trung Thành lên trên hết, ta đã sớm biết, nhưng vì cái gì luôn có cảm giác như mình là con roi bị vứt bỏ nhỉ !?”

Hoài Nam lệ rơi đầy mặt. Cảm thấy trái tim nhạy cảm có chút đau nhức.

Đối diện, Mặc Sương Vũ đã vào tầm bắn, hắn liền biến đau thương thành động lực, nghiêng răng nhấc khẩu Air Gun Custom lên nã đạn.

Chẳng mong bắn rụng được đối phương, chỉ cần hãm phanh lại là được, hắn còn có thể theo phản lực kết hợp với thiết bị bay của Mobile Suit để kéo giãn khoảng cách. Nhưng mà trước mắt đột nhiên lóe sáng, Hoài Nam vừa giờ súng chưa kịp bắn liền hoảng hốt nghiêng đầu sang một bên.

Veoo...

Một thanh phi kiếm xẹt qua cổ hắn, kiếm khí sắc bén chém lên cổ giáp nghe chát chúa, giáp cổ ần ần đã có vết nứt, vùng thịt chỗ đó bị kiếm khí thấm thấu thấy nhói đau. Hoài Nam vừa rên vừa chửi tục một tiếng. Còn chưa kịp vào trận thì chút nữa đã treo.

“Ồ, giáp thật cứng.” Mặc Sương Vũ thoáng ngạc nhiên, bộ giáp của Hoài Nam tốt hơn đám MS cô ta đã bắt được để nghiên cứu trước đây rất nhiều.

Mồ hôi lạnh chảy ra, Hoài Nam ráng kèm chế nổi sợ hãi, vung súng lên bắn.

Choang choang choang.

Phi kiếm chém hụt đầu hắn lập tức đã bay về hộ chủ, nhẹ nhàng đánh văng mấy loạt đạn của Hoài Nam.

“Đầu xanh, thứ này nhanh như vậy !?”

Tốc độ Phi Kiếm của Kim Đan kỳ cao thủ gấp khoảng 4-5 lần tốc độ âm thanh, mặc dù đã có số liệu chi tiết, nhưng tận mắt đụng độ, hoàn toàn là khái niệm khác. Hồi tưởng lại trong trận chiến đầu tiên, khi giáp mặt với cao thủ Kim Đan kỳ lần đầu, mình cũng bị chém cho tỵ chết, Kim Đan hai cái chữ này, có vẻ gắn liền với không may rồi.

Mặc Sương Vũ tiếp lấy phi kiếm, dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Hoài Nam giống như thấy cá trên thớt, tốc độ đẩy mạnh thoáng cái đã tiếp cận lấy hắn.

Gia tốc tới mức bạo không.

Linh lực của Mặc Sương Vũ là lấy phần dự trữ trong Kim Đan ra dùng, xung quanh chẳng có linh lực để bổ xung, bởi vậy không cần lãng phí dùng phi kiếm để làm gì. Mặc Sương Vũ đối qua chế độ cận chiến, muốn tự tay chém chết Hoài Nam.

Chỉ là tốc độ chém của cô ta kém xa phi kiếm tự bay, Hoài Nam vừa vận phản ứng kịp, lập tức cất súng dùng hai tay chặn lại tiếp lấy, kẹp chặt lưỡi kiếm ở giữa.

“Ngươi cũng phiền thật đấy !!!”

Mặc Sương Vũ ngạc nhiên, nhưng lập tức vận chuyển linh lực lên thân kiếm, khiến nó tỏa ra linh khí bức người, kiếm khí xuyên qua lớp giáp khiến Hoài Nam rên lên một tiếng buông tay ra. Mặc Sương Vũ thừa thắng chém xuống, nào ngờ Hoài Nam vẫn còn có thể dùng nắm đấm đánh chệch lưỡi kiếm sang một bên, sau đó xoay người đá quét.

Lưỡi kiếm gọt đi giáp vai của kẻ địch, Mặc Sương Vũ lập tức biến chiêu muốn chém ngược lại, vừa đúng lúc bên tai có tiếng gió rít, cô ta liền xoay người, linh khí kéo gió về xung quanh nâng lên cơ thể nhẹ nhàng thoát cái đã lướt qua cú đá quét của Hoài Nam. Mặc Sương Vũ xoay tròn xong lập tức trả lại một kiếm, lần này có linh lực quán chú, kiếm khí chắc chắn sẽ chém hẳn thành hai nửa.

“RERA.”

Reiki Explosion Reative Armor – giáp phản ứng nổ linh lực, bất cứ quân nhân nào cũng được trang bị một bộ. Bộ giáp của Hoài Nam dĩ nhiên cũng có,

hắn để dành chính là chờ lúc tuyệt cảnh mới xài.

Vùng nổ linh lực xua tan toàn bộ linh khí trên thân kiếm, biến nó thành một thanh kiếm thường trong khoảnh khắc, Hoài Nam lập tức tóm lấy thân kiếm, bẻ mạnh. Bộ giáp lúc này thể hiện ra lực lượng được nâng cấp mạnh mẽ của nó, bẻ phi kiếm như bẻ tấm.

Crop...

Mặc Surong Vũ tròn mắt nhìn thanh phi kiếm của mình thành phế vật, dù cô ta không phải kiếm tu nên phi kiếm chỉ là mặt hàng thổ phồng, nhưng cũng không nên bị bẻ dễ dàng vậy chứ !? Vừa đúng lúc RERA tạo ra một vùng thời vắng linh lực khiến pháp thuật bay của cô ta bị nhiễu loạn, mặc dù chỉ tác dụng vài giây, nhưng cũng đủ để nắm đấm của Hoài Nam đánh thẳng qua hàng phòng ngự bằng đôi tay yếu ớt của Mặc Surong Vũ.

Bụp.

“Oc...”

Linh quang tráo rất tổn linh khí, Mặc Surong Vũ vốn tự tin cũng liền không mở, liền ăn trọn cú đấm này vào bụng, lập tức mặt xanh mặt vàng cũng muốn ói ra. Kim Đan đang xoay tròn tạo năng lượng cũng bị một đấm này làm chấn động đình chỉ, Mặc Surong Vũ thất thần vì cơn đau, lập tức bị Hoài Nam xoay người đấm móc một cú nữa.

Bốp.

“Á...”

Thiếu nữ thấp bé nhẹ cân lập tức bị gã thanh niên trưởng thành mặc giáp đấm văng lên trời.

“Quả là loli, kinh nghiệm chiến đấu tệ quá !”

Hoài Nam muốn truy kích, lập tức phát hiện trên ngực mình từ lúc nào đã dán hai lá bùa. Là lúc hắn lao vào đấm Mặc Surong Vũ, cô ta đã thuận tay dán lên.

“Phong lôi phù, bạo.”

Mặc Surong Vũ cảm giác hàm dưới của mình đã bị đánh nứt, mở miệng đọc khẩu quyết thôi cũng đau muốn rụng hàm, thế nhưng chẳng cản trở cô ta dẫn nổ hai lá bùa.

Bùm bùm bùm

“Á á á...”

Lập tức đến lượt Hoài Nam kêu thảm

Phong lôi phù này chẳng kém hơn quả lưu đạn công nghệ cao là mấy, giáp của hắn vốn có thể chịu được phi kiếm của Kim Đan kỳ chém cũng đành nổ vụn. Còn may bộ đồ bên trong hắn mặc cũng là một loại giáp mềm nữa, thế nhưng giáp ngực nổ tung và chấn động cũng khiến nội tạng hắn lộn tùng phèo, cộng thêm thương thế trước đó, Hoài Nam đầu văng mắt hoa, vừa phun máu vừa muốn hôn mê. Trước đó hắn còn đã bị bóng nặng, lúc này thật sự là thương càng thêm thương, muốn cúp điện.

Ở phía trên, Mặc Surong Vũ đã thoát khỏi tác động của RERA, vừa vặn lấy ra một con dao nhỏ, dùng pháp thuật gió lại lao tới bên cạnh hắn, nhắm chuẩn vị trí trái tim của hắn đâm mạnh xuống. Kim đan vẫn còn đang bị một đấm vừa rồi khiến chấn động làm vận chuyển không thuận, đành phải cận chiến tiếp.

Hoài Nam giãy dụa muốn xoay người nhưng vô lực, đành chết lặng nhìn lưỡi dao cắm vào người hắn qua vùng giáp bị nổ tung.

Đúng lúc này, một luồng sáng bọc trong sấm sét đánh tới, vừa vặn đánh bay con dao của Mặc Surong Vũ, khiến cô ta mất đà, lao thẳng vào Hoài Nam với tay không tác sát, lập tức cũng bị đụng cho đầu văng mắt hoa.

Hoài Nam cũng chẳng dễ chịu, hắn vốn đã xây xẩm, lại bị đụng thêm cú này, lập tức xương cốt muốn rời ra, nhưng cơn đau cũng khiến hắn thanh tỉnh lại một chút.

Liếc mắt qua, từ khoang điều khiển mở rộng của AI, Trung Thành nửa nằm nửa ngồi ở tít xa, vừa thở dốc vừa chống khẩu súng bắn tia TIMI gật gật đầu, thân ảnh dần dần bị AI mang đi biến mất tích.

“Người này vẫn còn hoạt động được sao !?” Hoài Nam đã hỏi qua thể trạng của Trung Thành, vốn biết thương thế của hắn đã tới mức nào, chỉ còn kém chút nữa là treo...

Vậy mà vẫn còn bắn tia được !?

Sống còn dai hơn gián vậy !?

Không, cái quan trọng là... “Đậu má AI, nguoi nói chi còn một khẩu Air gun thôi mà !?” Gặp quý rồi, GMS cũng biết lừa người...

Mặc Sương Vũ cũng nhìn ra đũa đã phá hỏng chuyện tốt của mình, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi. Lại là con Thiết Khôi Lỗi màu xanh trắng đáng ghét này, ta sẽ.... a...

Mặc Sương Vũ muốn phi hành đuổi theo AI lập tức phát hiện mình không nhúc nhích được.

Hai bên giáp tay của Hoài Nam vẫn còn, hắn đang điều khiển nó ôm chặt lấy cô ta. Mặc dù cảm thấy bị một con GMS lừa đảo, Hoài Nam hận đến ngứa răng, nhưng hắn rất giỏi biến đau thương thành sức mạnh... ừm, là giận cá chém thớt. Mặc Sương Vũ ở gần hắn nhất lập tức kéo lại tất cả điểm thù hận.

Tựa vào ngực gã đàn ông nào đó mình không quen là việc các thiếu nữ cực kỳ chán ghét, nhất là khi chỗ đó toàn mùi máu, mùi thuốc súng, cháy khét và mùi mồ hôi hỗn hợp, Mặc Sương Vũ theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng Hoài Nam ôm cô ta cực chặt, thậm chí còn siết chặt lại, khiến bộ xương nhỏ nhắn của Mặc Sương Vũ muốn nứt ra.

“Nguoi làm gì !?” Mặc Sương Vũ rên một tiếng, khối sắt này vậy mà thật mạnh, cô ta đau muốn ngừng thở.

“Ôm chết nguoi !” Hoài Nam nghiêng răng,

“Ngu ngốc, chờ Kim đan của ta hồi phục ta sẽ...”

Mặc Sương Vũ đang nói lập tức ngừng lại, bởi cô ta phát hiện bọn họ đang di chuyển, mà còn rất nhanh, thẳng hướng vùng giao tranh giữa Ren và Đạm Băng Băng.

“Nguoi điên rồi, muốn tự sát !?”

Vùng không gian chấn và vết nứt không gian chằng chịt, tuyệt đối là tử địa.

Hơn nữa phương hướng lao tới, còn đang có một vết rách không gian hé miệng cực kỳ lớn, lực hút cũng vô cùng đáng sợ.

Hoài Nam ôm chặt lấy Mặc Sương Vũ không cho cô ta chạy, vốn bọn họ đã chơi rượt đuổi ở sát biên giới của vùng giao tranh, lúc này cố ý một chút là bay tới, nghe thấy vậy cười lạnh:

“Tự sát con bà nguoi, đi chết đi !”

Lập tức Hoài Nam ngừng bay, buông tay, theo quán tính hất văng Mặc Sương Vũ vào vùng không gian chấn.

“Không không khôn... ngừng lại... phong tường thuật !!”

Mặc Sương Vũ kinh hoàng, lập tức liều mạng dù có tổn thương kim đan cũng muốn ép nó phải phát động pháp thuật gió, ổn định lại thân thể ngay trước vùng hút của vết nứt.

Còn chưa kịp thở phào thì vừa thấy Hoài Nam đã lấy ra khẩu Air Gun Custom, lạnh lùng cười cười nhắm vào trán cô ta, bóp cò.

“Khoan !!”

Mặc Sương Vũ tuyệt vọng liều mạng gọi ra pháp thuật...

Bóp.

Viên đạn không khí chuẩn xác bắn vào giữa trán Mặc Sương Vũ, khả năng ngắm bắn của Hoài Nam có tệ đến đâu, cự ly này cũng khó mà trượt được, lập tức lực lượng trùng kích đánh Mặc Sương Vũ bật ngửa đầu, văng về phía sau, rơi vào vùng hút của vết rách không gian, lúc này mọi thứ đều đã không thể nghịch chuyển.

Hoài Nam, thở ra một hơi, cũng chẳng nhìn, lập tức xoay người muốn chạy đi, đám lâu la của Mặc Sương Vũ vẫn còn đang dí sát phía sau đấy, bọn họ giao thủ mới được có 30 giây mà thôi, còn kéo chút nữa, hắn sẽ bị bắt sống.

Đang chuẩn bị gia tốc, Hoài Nam cảm thấy có gì đó không đúng.

Ừm, chân... cảm giác có thứ gì đó mềm mềm quăn lầy.

Kinh hoàng quay đầu lại, Mặc Sương Vũ một tay ôm cái trán đang rỉ máu trên cặp mắt kính đã vỡ vụn, một tay nắm chặt cái thắt lưng lụa của mình, vạt áo không có thắt lưng buộc chặt, như bộ kimono lỏng lẻo bay ra tứ tung, để lộ ra thân hình nhỏ nhắn mảnh khảnh bên trong.

“Eeee, loli, bé lộ hàng kia !!” Hoài Nam cười khan.

Mặc Sương Vũ cười thảm, lập tức kết thúc đoạn pháp thuật mình vừa liều mạng niệm ra.

“Tiên xà thuật.”

Kéo.

“Không !!!!” Hoài Nam kêu gào thảm thiết, muốn bay ngược lại. Nhưng cái dây lưng lụa được Tiên xà thuật ngưng thực như một con rắn bám dai dẳng, hấn dùng khẩu Airgun nã đạn vào đó trong tuyệt vọng cũng không làm nó si nhê, liền bị kéo ngược về phía sau.

Vết rách không gian tham lam mở lớn miệng, hút lấy cả hai người, vừa vặn nuốt ực một cái rồi mới thông thả biến mất.

Lúc này đám lâu la của Mặc Sương Vũ mới đuổi tới, chỉ vừa vặn nhìn thấy nó tan biến, không ai dám vào vùng không gian chân đó mà cứu người cả, mà cũng đã quá muộn rồi.

Cả đám nghĩ đến sự coi trọng của các trưởng lão với Mặc Sương Vũ, lập tức tâm tư tự sát cũng đã có.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Sơn hà xã tắc đồ

Trong vùng không gian chân, giữa vô số dòng khí lưu sát phạt, Đạm Băng Băng đứng trên một thanh phi kiếm, sắc mặt hờn nhược tái nhợt, thậm chí màu da trắng muốt thanh thoát cũng ảm đạm đi mấy phần, ở bên kia, Ren đứng trên một chiếc Shield Bit, cũng đang chống gối thở dốc, mồ hôi từ gò má chảy xuống chưa tới khe ngực liền bốc hơi, cả người tỏa ra nhiệt khí hùng hực.

Đạm Băng Băng nâng hai ngón tay lên vẽ vẽ mấy thủ thế, hai thanh phi kiếm sau lưng vang lên âm hưởng như chuông gỗ, rồi vô bay xung quanh cô ta. Liếc nhìn Ren, Đạm Băng Băng thở ra một hơi nói:

“Còn đánh được chứ !?”

Lilith Ren đang ngả người chống tay lên gối liền đứng thẳng lên, đưa tay lên lau lau vệt máu ở khóe miệng cười đáp:

“Lâu lắm mới phải toàn lực thế này, bà chị xấu số, mạnh hơn ta tưởng tượng nhiều lắm.”

“Nhưng vẫn chưa đủ đâu, muốn ta rời sân, cần nhiều hơn nữa.”

Đạm Băng Băng nhắm mắt, mỉm cười:

“Sớm biết người sẽ nói vậy.”

Tay bắt kiếm quyết đã kết thúc, hai thanh kiếm tỏa ra ánh sáng bảy sắc như cầu vồng, nhập vào nhau rồi kéo ra một dải sáng như lụa. Trên tấm lụa ánh sáng dần dần được thanh kiếm thứ ba phác họa ra hoạt cảnh sông núi như một bức tranh thủy mặc.

“Đại tới cảnh giới Chân Tiên liền có thể ngưng tụ ra linh thể, bắt diệt cùng trời đất, tới Đại La kim tiên thì đã có thể sáng tạo tiểu thể giới thuộc về mình, nhất niệm nhất thể giới, đưa toàn bộ tạo hóa đạo pháp và công thức mình nghiên cứu được về thể giới để tổ hợp lại, chân chính sáng tạo ra động thiên phúc địa tối ưu nhất, bất kể cho tu luyện hay để dưỡng sinh tìm hiểu đại đạo...”

Ren gãi gãi đầu, ngớ ngẩn hỏi:

“Chị gái xấu số, làm nhảm gì vậy !?”

Đạm Băng Băng cười cười đáp:

“Không có gì, chỉ là muốn cho người kiến thức một chút, cảnh giới thật sự của ta !!”

“Mờ ra đi, Sơn Hà Xã Tắc Đồ !”

Trước mắt Lilith Ren, thanh kiếm thứ ba đã ngừng phác họa bức tranh thủy mặc sông núi lên trên dải lụa ánh sáng do hai thanh kiếm còn lại kéo ra, sau đó là một dải sáng chói mắt xuất hiện, cùng với cảm giác nâng nâng như đang đi thang máy. Rốt cuộc khi ánh sáng biến mất, Lilith Ren neho neho mắt nhìn quanh, thoáng giật mình.

“Đây là... kết giới... !?”

Một mảng sông núi nước non trùng điệp. Vốn tầng trời thứ tư chỉ toàn mây và gió, lúc này đã hoàn toàn được phủ đầy bởi cỏ nhuộm màu mỡ, cây cối xanh um. Xa xa có thác nước đổ xuống từ hư không, chảy xuống một con sông uốn lượn, lóe lên những ánh bạc rực rỡ. Dưới chân là một bãi cỏ phi nhiều, mềm mại đung đưa theo gió, trải rộng tới chân những ngọn núi ở tít đằng xa.

“Kết giới của thần tộc !? Đừng so sánh tiểu thiên địa của tiên giới bọn ta với thứ hạ cấp phải mượn lực của bảo vật định giới để huyền hóa ra như vậy.”

Khuôn mặt Đạm Băng Băng xuất hiện trên trời, che phủ toàn bộ tầng mây, nở nụ cười cao ngạo:

“Người đang đứng là trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ được ta dùng bốn ngàn năm vất vả luyện hóa ra, nơi đây là động thiên phúc địa ta bế quan tu luyện qua vô tận tuế nguyệt, là bảo khí mở ra thế giới mới, chỉ cần đạo pháp của ta hoàn chỉnh, tiếp cận mười hai đại đạo, sáng tạo một đại thế giới nữa cũng không khó khăn gì.”

“Đây là thế giới của ta, tại đây ta chính là tồn tại tuyệt đối, là Thiên ở trên Thiên, còn người... chỉ là một con kiến tùy ý có thể dẫm chết !”

Lời vừa dứt, trên bầu trời xuất hiện một ngón tay lớn phả không đâm xuống như thiên thạch xuyên qua bầu khí quyển, áp lực lớn, lửa ma sát bùng cháy, giống như một tòa núi lớn ấn xuống chỗ Lilith Ren.

“Ha... khoe khoang như vậy !”

Lilith Ren ngừng đầu cười lạnh, giơ lên một tay, dùng lực một cánh tay vững vàng tiếp lấy ngón tay khổng lồ đang ấn xuống kia.

Ừnh ừnh ừnh...

Áp lực nặng nề ấn xuống, siêu năng lực phát động khiến trọng lượng và lực lượng của ngón tay khổng lồ giảm đi rất nhiều, nhưng lực ép vẫn mạnh mẽ không thể tả. Vùng đất dưới chân vỡ vụn, âm âm nứt toác, Lilith Ren chỉ dùng một tay, khom người gồng mình, giữ cho cả ngón tay khổng lồ kia bất động, không thể nào ấn xuống.

“Khoe khoang như vậy, nhưng cũng chỉ đến thế này mà thôi. Còn không hiện chân thân ra, ta sẽ đập nát cả phiên thiên địa này, một quyền diệt tinh, ta cũng làm được đấy !”

“Cực tinh huyền vũ, Toái Tinh kích”

Nắm tay còn lại co vào, bật ra lực lượng đã áp súc bấy giờ, thô bạo giáng lên đầu ngón tay, lực trùng kích đáng sợ khiến nó xuất hiện mấy trăm ngàn vết nứt chằng chịt, sóng khí chấn động thổi tung cả mấy tầng núi ở gần đó, tạo ra một vùng chân không mờ hồ, nước suối và thác nước cũng bị chấn bạo thành hơi nước, ngưng tụ sương mù khắp nơi.

Ngón tay to lớn này, vậy mà bị một quyền đẩy ngược lên.

Khuôn mặt Đạm Băng Băng có chút khó coi.

Ở bên dưới, Lilith Ren đắc ý đáp:

“Cái gì mà sáng tạo thế giới, chỉ là cái lều mini tiện tay mang theo để ngủ dã ngoại mà thôi, chém gió to quá. Có thể thứ này phát triển đến cực hạn sẽ tạo ra một đại thế giới khác, nhưng Trường Sinh Đảo có Cube tọa trấn còn chậm chạp không cách nào hình thành thế giới thứ bảy, người tính là gì !? Có bao nhiêu tuổi, thiên phú cỡ nào, trình độ tư duy có so được với người sử dụng chân lý không !? Người mà sáng tạo được một thế giới, còn cần ở đó nói nhảm với ta nhiều như vậy sao !?”

“Xuống đây cho ta !”

Vừa hét lớn, siêu năng lực trọng lực toàn lực bộc phát, Đạm Băng Băng đang ở bên ngoài Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhìn vào bên trong, liền phát hiện một lực kéo khổng lồ từ địa tâm mạnh mẽ lôi mình vào bên trong, đến khi cô ta hoàn hồn lại, chân thân của mình cũng đã xuất hiện bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi. Hơn nữa tốc độ rơi xuống còn không chậm, không kịp phản ứng, trực tiếp nện xuống mặt đất một cái lỗ to đùng.

“Mở ra một tiểu thiên địa, tốt lắm, ở đây ta có thể xài trọng lực rồi.”

Lilith Ren nhìn Đạm Băng Băng chặt vật chui ra từ một cái hố sâu đầy cát bụi, xoay xoay lộn tóc vát qua vai, cười nhạt nói:

“Mà ta vẫn có thể xài trọng lực, nói lên đối với quy tắc của thế giới này, người vẫn chưa thể tùy ý khống chế ha !”

Đạm Băng Băng lúc này đã lấy lại bình tĩnh, mặc dù còn hơi hoảng hốt vì mình bị phản khách vi chủ, kéo ngược vào trong tranh, cũng chẳng giả mồm cãi láo, trực tiếp gật đầu thừa nhận:

“Đúng, thế nhưng linh khí ở nơi này, ta có toàn quyền điều động.”

Nói rồi cô ta hơi hốt phát ta, linh khí đậm đặc nhanh chóng tụ tập về, giống như có một tụ linh trận công suất siêu cao đang hoạt động. Linh khí bon chen chấn vỡ thành linh tử hỗn độn, rồi bị cái phát tay giải phóng ra, tương tự linh tử pháo.

Lilith Ren biến sắc, ba mảnh khiên được siêu năng lực điều động nhanh chóng xoay tròn che trước người.

Ầm ầm ầm.

Thắng cho đến khi mặt khiên thứ hai vỡ nát, và mặt khiên thứ ba đầy vết nứt chẳng chịt, một pháo này mới chấm dứt. Sắc mặt Lilith Ren âm trầm, ở bên kia, Đạm Băng Băng đã lấy lại bộ dáng cũ, cao ngạo cười nói:

“Sao thế tam nữ hoàng !? Ngươi không làm trò nữa à !?”

Dứt lời lại phát tay hai cái, hai luồng linh tử nén ép đậm đặc đồng loạt bắn ra.

“Chắc.” Lilith Ren chuyển thân muốn tránh, lại đột nhiên phát hiện không khí như có keo dính làm đậm đặc lại, khiến tốc độ di chuyển của mình bị cản trở, giảm mạnh. Vừa mới chậm chân, hai luồng linh tử pháo đã bắn tới.

Bùm bùm bùm.

Tám cái khiên lại hạ xuống xoay tròn che chắn, bốn chiếc đồng loạt nổ tung.

Lực lượng cỡ này, chỉ sợ chẳng kém so với chủ pháo trên Trường Sinh Đảo.

Liếc nhìn khuôn mặt đắc ý dạt dào của Đạm Băng Băng, Lilith Ren thoáng tắc lưỡi: “Phiền phức rồi đây.”

“Cơ mà, làm trì trệ đối phương, ta cũng làm được đấy ! Trọng lực thiết lập, quỳ xuống cho ta !”

“A, lại là chiêu này.” Đạm Băng Băng buồn bực rên lên một tiếng, lực áp phải khoảng hai vạn lần có dư, năm đó trên thực nghiệm đảo cũng một chiêu này khiến cô ta ăn thiệt thòi không nhỏ. Trọng lực quái ác ép xuống, liên xương đầu gối cũng muốn đứt đoạn. Đạm Băng Băng lập tức điều khiển linh khí đầu nhập vào thân thể, tăng cường độ cứng, tránh bị ép thành bánh thịt, từ từ nâng lên.

Trong phiên tiểu thiên địa này, hai người đã đều có thể toàn lực xuất thủ. Đạm Băng Băng có thể phát huy ra chiến lực gấp bốn năm lần bản thân ở trạng thái đỉnh phong, bên kia Lilith Ren cũng có thể sử dụng siêu năng lực trở lại, mặc dù vẫn đang thất thế, nhưng muốn một hơi giết chết, vẫn phiền phức vô cùng.

Vừa mới buồn bực, trước mặt lại có một mảnh khiên xoay tròn chém tới, Đạm Băng Băng hừ lạnh, linh quang tráo ngưng tụ trong chớp mắt đỡ lấy. Lưỡi khiên va chạm với linh quang tráo như lưỡi cưa chém lên tường sắt, phát ra những tiếng rít gào chói tai, nhưng chẳng thể xuyên qua nổi. Mật độ linh quang tráo cũng dày đặc lên rất nhiều.

Bỏ đi những vương vís ở tầng trời thứ tư, Đạm Băng Băng bây giờ đã trở thành một thể công cao thủ mạnh, khả năng hồi phục vô tận, toàn lực bày ra chiến lực của một cao thủ Cận Giới Hoàng tiêu chuẩn. So ra thì Lilith Ren phải chạy đông chạy tây né những linh tử pháo do Đạm Băng Băng nhẹ nhàng đánh ra, chật vật hơn rất nhiều.

“Có lẽ vẫn phải phá hủy nơi này đi thì hơn.” Ren thầm nhủ, quyền lực tích tụ, chuẩn bị đánh ra một toái tinh kích khác.

“Ý đồ lộ liễu quá.” Đạm Băng Băng bị trọng lực ép cho khó thở, vẫn chẳng ảnh hưởng cô ta búng mấy ngón tay, linh khí nén ép lại thô bạo bắn ra, vì áp súc nên độ xuyên thấu mạnh hơn rất nhiều, trực tiếp xuyên qua ba mặt khiên, bắn tới trán Ren.

“Linh đạn chỉ kiếm.”

Ren nghiêng rặng, nghiêng đầu né qua một bên, linh khí đạn chỉ này vừa vạn xẹt qua, cắt phăng đi đuôi tóc. Một nhát khác còn suýt qua hông, đục ra nửa lỗ thủng to bằng cái bát, máu và huyết nhục đồng thời bị chấn thành mặt vụn, khí đỏ bốc ra như bụi.

“Á á á.. tóc của ta...”

Đáng thương cho cái đuôi tóc luôn tung bay theo vị nữ hoàng này qua bao trận chiến lớn nhỏ, cuối cùng vẫn là bị người ta cắt xuống. Toàn thân đã đầy những vết thương lớn nhỏ, còn có mấy chỗ khá nghiêm trọng như ở bên hông, nhưng phải đến khi tóc bị chém xuống, Ren mới thật sự tức giận nghiêm trọng.

“Ngươi phải trả giá.”

Toàn lực bộc phát, Ren dẫm mạnh chân xuống đất tạo ra một vụ nổ nhỏ thổi bay toàn bộ dải đất phía sau, siêu năng lực tự dùng lên bản thân khiến trọng lượng giảm mạnh, tốc độ bay tăng chóng mặt, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Đạm Băng Băng, nắm tay vung lên giáng xuống linh quang tráo.

Linh quang tráo sáng ngời, đem cú đấm vững vàng ngăn lại. Đạm Băng Băng lông tóc không tổn hao. Lilith Ren lập tức biến chiêu.

“Cực tinh huyền vũ thất liên kích.”

Kiểm thủ, đốt ngón giữa, nắm đấm, lòng bàn tay, mu bàn tay, khuỷu tay và đẩy vai, liên tục bộc phát kinh lực, tập trung tại một điểm.

Ừnh.

Linh quang tráo nứt toác, vùng đất dưới chân Đạm Băng Băng nổ tung hoàn toàn, dư kinh quét sạch mọi thứ xung quanh, đánh vỡ cả mảng thổ địa khiến trọng lực biến mất, Đạm Băng Băng đang chuẩn bị nhận một quyền vào mặt vừa đứng lúc thoát khỏi trời buộc liền tan biến như hư ảnh.

“Phiêu miểu bộ pháp.”

Giống y như lúc Phi Kiếm sử dụng, đây chính là tuyệt học thân pháp hàng đầu của Linh Kiếm Sơn, Đạm Băng Băng tất nhiên cũng vô cùng thành thục. Chỉ xoay cước bộ một cái, người đã lóe lên, lướt tới sau lưng Ren, đặt tay lên lưng cô ta, phát động một cái linh tử pháo ở khoảng cách gần.

Bùm.

Linh tử nổ mạnh khiến tầm mắt nhiễu nhiễu, Đạm Băng Băng cảm thấy cổ tay bị ai đó nắm lấy, lần gần đây nhất nắm tay liền bị đối phương đá tan xác, cảm giác xấu lại ào ạt tái hiện.

Linh tử tán đi hết, trên lưng Ren có hai mảnh khiên vụn, cùng với chiếc áo khoác đã tan thành mạt phẩn, lộ ra một tầng xương sườn trắng đục nhuộm đầy máu bên trong. Một đòn linh tử pháo dễ dàng đập nát hai chiếc khiên Uru, xuyên qua từ trường hộ thể của Ren, chỉ thiếu chút nữa là đục xuyên qua người cô ta.

“Da lưng bị thổi bay... vẫn còn chưa chết !?” Đạm Băng Băng tái mặt với sức sống ương ngạnh của đối phương, hồn nhiên quên mất mình cũng từng bị đá tan xác mà không chết.

Con người mạnh lên rất nhanh, những cường giả cao cấp chỉ cần khoảng trăm năm đã có chiến lực uy hiếp được chân tiên, chân thần hay Đại Ma vương. Bù lại con người so với các chủng loài khác cũng vô cùng thiết thòi, bất kể là cường giả mạnh mẽ cỡ nào, nhiều nhất chỉ sống được vài trăm năm. Khả năng hồi phục cũng kém hơn rất nhiều. Trọng thương về cơ bản là đều chết chứ không sống nổi.

Đạm Băng Băng chỉ nhìn qua, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, tay mình còn đang bị nắm lấy đấy.

Quả nhiên, Lilith Ren từ lúc nào đã vòng tay ra sau lưng, nắm lấy cổ tay cô ta, cười hi hi:

“Bắt được rồi nhé.”

Đạm Băng Băng ngưng thần, chuẩn bị đỡ lấy công kích kế tiếp, nào ngờ Lilith Ren chỉ bắt lấy cổ ta cô ta rồi xoay người lùi lại đối mặt, cười tủm tỉm.

“Đây là chơi trò gì !?” Đạm Băng Băng nghi hoặc.

“Chị gái xấu số, lúc trước ta bắt được tay phải của ngươi, đá thủng ngực ngươi, bây giờ lại bắt được tay trái rồi.” Ren vẫn cười cười, Đạm Băng Băng cảm thấy hàn ý từ đầu chạy khắp người, vô cùng khó chịu.

“Những lúc đó ta đều thiết lập một điểm phát trọng lực trên người ngươi. Bây giờ ở hai tay và ngực ngươi đều có tâm phát trọng lực, ngươi nói bây giờ ta kích hoạt chúng, điều gì sẽ xảy ra !?”

Đạm Băng Băng rung mình, Linh khí xung quanh lại tràn về, muốn kết liễu đối phương ngay lập tức, nhưng Ren chỉ lắc đầu cười đáp:

“Trề.”

Xoẹt.

Cổ hai tay xuất hiện một quả cầu màu đen nhỏ, nhưng lực hút rất kinh người, nhẹ nhàng gạt cả cánh tay của Đạm Băng Băng ra khỏi bả vai, ở ngực cũng có một quả cầu, giựt toàn bộ phần thân trên ra khỏi cổ và hai chân. Cho dù linh thể là được đúc tạo lại, nhưng đau đớn vẫn như cũ truyền khắp toàn thân khiến vị Đại La kim tiên này phải hét lên mấy tiếng đau đớn thảm thiết.

Đạm Băng Băng tứ chi phân liệt, cái đầu vẫn còn khó khăn nói:

“Cho dù như vậy, ở đây linh khí xung túc, ta...”

Vốn muốn nói ta sẽ dùng linh khí trọng tu linh thể, nhưng chợt tắt tiếng, vì phía đối diện, Lilith Ren đã giơ tay hai lên trời, ở phía trên có một quả cầu màu đen đường kính khoảng mười mét, tâm hút toàn lực phát động còn mạnh mẽ gấp mấy lần mấy tiểu cầu vừa xé toạc cơ thể cô ta.

“Trọng lực nguyên cầu này tự ra rất mất thời gian, chị gái xấu số, ngươi nghĩ ta này giờ nói nhảm với ngươi nhiều thế làm gì !?”

Vừa nói, vừa vung hai tay nện xuống.

“Ồi không...”

Quả cầu trọng lực giáng thẳng vào đầu Đạm Băng Băng, vị tiên nhân này chỉ còn có thể vô lực rên rỉ mấy tiếng thê thảm.

“Đi nhé !” Ren nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Mặc gia diệt vong (1)

Vị tu giả này là một gã tán tu phổ thông.

Tuy rằng cũng có chút danh tiếng, nhưng cũng giống như xí nghiệp nhỏ không vào chuỗi sản xuất, so sánh với các danh môn đại phái thật chẳng tính là gì. Con đường tán tu khổ sở, tán tu tức là tu luyện tự do, tự do nghĩa là không có bảo hiểm, không có phúc lợi cố định, không có thể lực chống lưng để dựa vào, có bảo vật cũng rất dễ bị người ta cướp bóc, có cái mệnh cũng thường xuyên bị đe dọa.

Trong một lần tham gia do thám bí cảnh thượng cổ để lại, hắn ngoài ý muốn có được mấy thứ bảo vật hấp dẫn ánh mắt người ta, kết cuộc là bị một đám tu giả của các thế lực truy sát cướp đoạt. Là Mặc gia cho hắn chỗ trú ẩn, che giấu cho hắn một thời gian dài, mãi cho tới khi hắn thành tựu Hóa Thần kỳ, đủ sức đứng đầu một phương, có thể tự bảo vệ mình. Mặc gia đối với bảo vật chỉ ôm tâm thái hiếu kỳ quan sát chứ không ham muốn, điểm này hắn rất yên tâm. Nhân tình của Mặc gia hắn phải trả lại, nếu không con đường tu đạo sau này vì có khúc mắc sẽ gặp rất nhiều trắc trở.

Đồng suy nghĩ với hắn còn có năm mươi gã cường giả Hóa Thần kỳ khác, tất cả đều đã từng chịu ơn Mặc gia. Hiện tại Mặc gia bị người ta đánh đến cửa, đây chính là lúc báo đáp.

Năm mươi một vị cao thủ Hóa Thần kỳ, đủ để quét ngang một phương. Họ kích lại đánh một cú, dù là Tiên Đài cao thủ cũng không muốn ngạnh kháng. Hóa Thần cao thủ đều có thể niệm động pháp sinh, bắt kẻ là tạo ra linh quang trảo trong chớp nhoáng hay triệu hồi pháp thuật tấn công đối phương đều chỉ trong một ý niệm, tự thân bọn họ đều có thần thông bảo mạng, đủ loại động pháp giúp thoát đi những lúc nguy cấp. Tốc độ của Hóa Thần cao thủ cũng đã đạt tới Mach 20, bay một vòng trái đất chắc cũng chỉ khoảng 5 phút, vượt xa phần lớn thiết bị phi hành của Phàm nhân. Đơn giản là tổ chất thân thể của người trái đất vẫn chưa sẵn sàng để di chuyển với vận tốc như vậy.

Đối với trận chiến này, bọn họ rất có lòng tin. Trả lại ân tình của Mặc gia, cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Cho đến khi chỉ còn một mình mình bị trôi lơ lửng giữa chiến trường, nhìn đồng máu đã hóa thành huyết vụ nhuộm đỏ au một mảng trời của đồng bọn, vị tán tu này vẫn còn si ngốc chưa tỉnh được mộng.

Bọn họ dùng vận tốc nhanh nhất để bay tới chỗ phạm nhân, thì bị một lực trường kỳ quái ngăn trở đẩy lùi về làm tốc độ giảm mạnh – Đây là thiết bị phản trọng lực xoay chiều, có thể đảo ngược hướng vec tơ theo đường thẳng, ở tầng trời thứ nhất thậm chí còn khiến một quả núi bị ném đến bay ngược về.

Sau đó từ căn cứ phạm nhân bay ra mấy trăm con rối kim loại, cái này không tính là gì, chỉ một lượt niệm động pháp sinh, đánh chúng tan tành, vạn sự vui vẻ. Nào ngờ đám đó chỉ là mồi nhử, bên trong chứa vô số khí độc. Tuy khó mà độc chết thân thể tiên nhân cấp độ này, nhưng cũng khiến họ lộn xộn một phen. Lại phát ra phong thuật, thổi đi tất cả chương khí, liền phát hiện khí độc chẳng qua cũng chỉ để che mắt làm bọn họ không có thời gian dùng thần thức để ý đến mấy trăm quả cầu ẩn nấp dưới mảnh vụn kim loại đang bay lơ lửng đến gần đội hình.

Sau đó mỗi quả cầu bắn ra những sợi dây ánh sáng quấn chặt lấy tứ chi bọn họ. Những sợi dây này rất kỳ quái, cắt không đứt, pháp thuật chém tới chỉ xuyên qua, lại vô cùng nóng bỏng. Không ít người vì thế rên la thảm thiết, tựa như bị thiêu sống. Đây là một loại beam saber được dát mỏng và kéo dài ra, phân tử này chỉ bị cản lại bởi chất hữu cơ hoặc phân tử beam tương tự nó. Còn may mắn là linh quang trảo vẫn có thể cản chúng nó lại. Không ít người thoát được, liền muốn cứu đồng bạn ra.

Lại chẳng ngờ những đoạn dây này là để cố định bọn họ lại một chỗ, từ đằng xa xuất hiện rất nhiều tiểu hình chiến hạm, tất cả đều đã giương sẵn chủ pháo về chỗ này.

Những tiên nhân may mắn mở linh quang trảo lên liền vội vã bỏ chạy, bỏ lại đồng bạn kinh hoàng kêu thảm, chìm giữa hòng pháo.

Thoát khỏi vòng vây hòng pháo, chưa kịp thở dài một hơi, xung quanh bọn họ lại xuất hiện một đám người ăn mặc kỳ quái đã đón lồng từ trước.

Siêu năng lực gia của trái đất, lúc này cũng chính thức vào cuộc.

Bắt đầu bằng một gã có khả năng làm mù những người trong tầm mắt, sau đó là một loạt các loại siêu năng lực cổ quái nhưng đều có điểm chung là bỏ qua phòng ngự của linh quang trảo mà trực tiếp tấn công bọn họ từ bên trong.

Kết quả là đám người thoát đi này cũng đoàn diệt.

Siêu năng lực gia làm việc cho quân đội trái đất vốn cũng chẳng yếu hơn bọn họ, lại có tổ hợp chức đón sẵn, làm ít công to, dễ dàng thanh lý đám người đang đào thoát này.

Năm mươi một gã Hóa Thần tu sĩ, chưa kịp dậy lên chút sóng gió gì, đã hoàn toàn treo máy bỏ cuộc chơi.

Mặt trận đối kháng với thân tộc đối về chiến đấu ở tiền giới, thực lực cách biệt khiến không ít người ngỡ ngàng.

...

“Đám khách khanh đều đã thất bại rồi à !?” Mặc Văn Thế vuốt vuốt trán.

“Tiểu Vũ cũng mất tích!? Cánh trái đoàn diệt!? Tam ca tử trận!? Mật độ linh khí quanh thành giảm bầy thành !?”

Giọng nói âm trầm, nghe không ra cảm tình gì, hẳn là đã tận lực đè nén. Đệ tử phía dưới báo cáo mồ hôi lạnh đầy mình, thầm oán trách ngày xưa mình theo học cái khóa tổng hợp thông tin này để làm gì!? Báo tin tức tốt chưa chắc có thưởng, báo tin xấu chính là muốn ăn tát a...

Chưa kể tâm tình gia chủ không vui, mạng nhỏ cũng ô hô theo gió...

Hắn vội vã nặn óc, nghĩ kế để tâm tình gia chủ tốt lên, suy đi tính lại một hồi rốt cuộc cũng chỉ có tin này:

“Cánh phải của chúng ta vẫn đang giữ thế áp đảo... nếu tiếp tục truy kích rất có thể sẽ...”

“Trở về đi.”

“Dạ !?”

“Kêu bọn họ trở về đi thôi, rút vào trong thành, chúng ta phòng thủ.”

Có việc để làm thì sẽ không chết, gã đệ tử này ôm lấy tâm tình may mắn cum cúp rời khỏi.

Đúng lúc này, toàn bộ Mặc Gia Thiên Không Thành đồng loạt rung chuyển chấn động, tựa như cái chuông lớn bị người ta hung hăng gõ chùy vào, tất cả mọi người đều thấy đầu óc ong ong.

“Xảy ra chuyện gì !?” Mặc Thời Vô quát lên lấy lệ, lập tức thần thức của ông ta đã trải ra khắp Thiên Không Thành, vừa vặn bắt được một thân ảnh đứng ngoài Linh Quang Tráo hộ thành. Vị ngũ thúc Mặc gia này rốt cuộc cũng đã treo biểu tình thất lạc lên mặt.

“Địa thuần nữ hoàng !?”

“Không thể nào!? Đạm tiên bối... thua rồi !?”

Bên ngoài Thiên Không Thành, Lilith Ren thoải phù phù vào nắm tay vừa mà sát kịch liệt mà bốc khói của mình, lại hít sâu một hơi, tụ lực nện thẳng một cú nữa vào cái Linh Quang Tráo không lồ trước mắt.

Boong...

Chấn động truyền khắp Linh Quang Tráo, gợn sóng có thể thấy được bằng mắt thường lan tỏa trên bề mặt khối cầu tròn tròn.

“Vẫn chưa được!? Có lẽ cần tập trung lực vào một điểm hơn !?” Ren lại thoải phù phù nắm đấm, cả người khom xuống, dồn thấp trọng tâm, hai tay thả lỏng, một cánh tay từ từ đưa lên phía sau, quyền đầu chớp mắt nắm lại, kéo theo vô số khí áp nổ mạnh.

“Cực tinh huyền vũ, tuệ tinh quyền.”

Nắm đấm như sao băng, toàn bộ khí xoáy xuất hiện từ cổ cánh tay kéo theo vô số lốc khí nổ mạnh soán ốc đến mu bàn tay, tựa như một mũi khoan lớn. Lực lượng theo đường xoáy gia tốc tập trung toàn bộ vào một điểm.

Boong...

Crac....crac....

Vết nứt chẳng chịt xuất hiện khắp lớp linh quang tráo không lồ dày đặc kia. Ren thấy vậy lập tức vui vẻ, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng.

“Cực tinh huyền vũ, thất liên kích.”

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp.

Uỳnh.

Bảy lần chồng chất lực lượng, cuối cùng cũng từ vết nứt đánh ra một lỗ thủng nhỏ khoảng nửa mét, Ren nắm lấy cơ hội này chớp mắt vọt qua. Lăn lông lốc mấy vòng trên nền đất phía bên trong thành mới đứng lên, vừa mới ổn định liền cười sáng khoái, giờ ngón giữa với đồng tường thành cách đó không xa.

“Haha, lũ gốc Mặc gia, bà tới rồi đây, có giỏi ra đơ đầu hay quần ầu, ta chấp hết.”

Mặc Vấn Thế dùng khuôn mặt tái mét nhìn thân ảnh nhỏ bé đang diễu võ giương oai trước khối kiến trúc tường thành khổng lồ, tâm tình tệ hại không thể tả. Giống như vừa ăn tươi nuốt sống mấy chục quả ớt, sắc mặt vừa tái chớp mắt đã bị lửa giận khiến đổi màu còn nhanh hơn tắc kè.

Đạm Băng Băng không biết chết sống, đây là cái phiên toái nhất, ngộ nhờ Linh kiểm son trách tội xuống, Mặc gia lập tức phải cúi đầu nhận thiệt thòi. Mặc gia có thịnh, cũng chẳng so được với Lục Đại phái. Lúc này chỉ còn cách bắt lấy hung thủ giao cho Linh kiểm son để bồi tội.

Mà, nghĩ nhiều như vậy thật chẳng ra làm sao, cái thói quen cầm quyền nhìn sắc mặt bề trên đã nhiều năm ăn sâu vào máu ông ta rồi, vị tu giả đã không còn thuần túy là tu giả này lác lác đầu tự giễu mấy cái. Đối phương đã nhảy vào tận cửa Mặc gia rồi, nếu còn để cô ta hung hăng can quấy, danh vọng của cái gia tộc truyền thừa lâu đời này liền muốn xong.

Tận lực mà bắt sống thôi.

Mặc Vấn Thế thờ dài, ngồi trong bảo điện ở nơi trung tâm thiên không thành, truyền âm tới tận tường thành:

“Địa thuần nữ hoàng, ngươi vào địa bàn của bọn ta rồi, còn muốn đắc ý cái gì!? Ngoan ngoãn giao tay chịu trói để bắt thống khổ đi.”

Ren nghe vậy nhún vai, bĩu môi nói:

“Địa bàn có gì hay!? Ta một quyền liền hủy đi, xem cái ngươi còn khoe khoang cái gì!?”

“Cuồng vọng, vô tri, thật sự coi chúng ta là trái hồng mềm sao!?”

Mặc Vấn Thế giận quá hóa cười, đặt bàn tay lên hai quả cầu khảm ngọc trên bảo tọa, truyền linh lực vào bên trong khiến chúng sáng lên.

“Kiến cổ thuật, địa thuần thuật, ngưng kết thuật, linh quang trảo, phong tường thuật, băng thủy thuật, mộc vân thuật, kim nguyên thuật, đại bản nguyên thuật, đại ngũ hành thuật.”

Lập tức toàn bộ linh khí trong thành liền bị ông ta điều động, thi triển vô số pháp thuật phòng hộ lên tường thành Mặc Gia.

“Ném thử một đại ngũ hành phong ấn thuật trước đi, nếu ngươi vẫn to mồm được như vậy, ta liền nhìn ngươi bằng còn mắt khác.”

“Phong ấn – ngũ hành sơn.”

Ren cảnh giác nhìn xung quanh, không cảm thấy có gì dị thường, nhưng cảm giác bất an nổi lên mãnh liệt, khuôn mặt cũng nghiêm túc lại. Chợt nhận ra cái gì đó, liền ngừng đầu lên.

Một bóng đen to lớn từ hư không phủ xuống.

Không tránh kịp.

“Vay ta đỡ.”

Mặc Thời Vô lắc đầu.

Vô tri. Đúng là ngu ngốc.

Ừnh ừnh ừnh.

Một quả núi lớn từ lúc nào đã hiện ra ngay tại chỗ Ren từng đứng, vị nữ hoàng này không kịp phản ứng hay đỡ đòn đã bị nguyên một quả núi đè lên đầu, chỉ còn ngóc được từ phần cổ ra bên ngoài. Cô ta tức giận hết lên:

“Aaaaaa, chỉ là một ngọn núi mà muốn đè ta hay sao!? Trọng lực thiết lập, xoay chiều, bay lên cho ta.”

Quả núi lại rung chuyển, giống như bóng bay, liền có xu hướng muốn bay lên không. Đúng lúc này Mặc Thời Vô lại kết ấn, tiếp tục phát động trận pháp:

“Ngũ hành thần thuật – trấn ngục phong sơn. Ấn.”

Ừnh.

“Ặc...”

Núi lớn lại bị vô số linh khí xung quanh ép xuống, lần này thật sự nặng, Ren lập tức bị ép tới phun máu.

“Ngươi nghĩ Mặc gia bọn ta đã tồn tại bao lâu rồi!? Thiên không thành này là một trong số ba động thiên phúc địa được lịch đại tổ sư gia mời vô số tiên đài cao thủ gia trì phong ấn, ba động thiên phúc địa ở tầng thứ tư, thứ tám và thứ mười sáu liên kết với nhau, dùng tầng trời thứ mười sáu như nguồn cung cấp linh khí, thông qua thông đạo truyền tống cuộn cuộn không dứt. Mật độ linh khí ở đây tương đương với ở tầng trời thứ mười sáu, trừ khi ngươi có thể một hơi lật tung toàn bộ tầng trời thứ mười sáu lên, còn không thì đừng nghĩ rời khỏi Ngũ hành sơn.”

“Đạo ngũ hành, liên miên không dứt, ngươi cũng đừng nghĩ phá vỡ được núi lớn, ngũ hành sẽ tự động bổ xung kiến tạo. Phản kháng chỉ là vô nghĩa mà thôi.”

“Ngũ hành phong ấn thuật chỉ là một phần rất nhỏ trong số ngàn vạn trận pháp phòng thủ được khắp lên khắp Thiên Không Thành. Dùng sức một mình ngươi muốn tập kích, đơn giản là nằm si nói mộng. Cho dù ngươi có thực lực ngang với Tiên Đài cao thủ thì đã sao!? Mặc gia đơn giản chưa bao giờ sợ

Tiên Đài hết.”

Ren nuốt ngược một ngụm máu vào trong miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Lão già, làm nhảm quá nhiều.”

Hự...

Sức nặng của tảng núi lớn lại tăng lên, ngụm máu vừa nuốt vào lại trào ra, Ren phần nộ nói:

“Nếu có thể ép chết ta, tốt nhất ngươi lên cố gắng làm đi, còn nếu không chờ đợi ta tới. Vặn cổ ngươi !!!!!!!”

“Hyaaaaaaaaaaaaa”

Gồng mình, chống tay xuống đất, động tác như người ta hít đất, chỉ là nếu trên lưng có một ngọn núi lớn còn đang bị linh khí không ngừng ép xuống, tràng cảnh nhìn rất xung kích thị giác.

Crac crac...

Khớp xương ở các đốt ngón tay, ở khuỷu tay và cổ tay rung lên không ngớt, phát ra những tiếng nứt vỡ lạo xạo, nhưng không ảnh hưởng thân hình bé nhỏ kia đang từ từ nâng lên.

“Không thể nào.”

Mặc Thời Vô khiếp sợ.

Đơn giản là không thể nào. Ngũ hành phong ấn thuật, chỉ cần có đủ linh khí, cho dù là năm xưa tồn tại đỉnh phong như Tề Thiên Đại Thánh cũng phải ngoan ngoãn nằm xuống năm trăm năm. Con bé này là thứ gì !?

Linh khí ở tầng trời thứ mười sáu đã đủ để chứa đựng và chèn ép bất cứ tiên đài cao thủ nào, còn có tầng trời thứ tám, thông qua trận pháp truyền tống đang không ngừng cung cấp về đây, thậm chí còn có thể duy trì linh quang trảo không lồ khắp thành... Làm sao có thể bị lật bàn đơn giản như vậy được.

“Gia chủ, mật độ linh khí trong thông đạo cung cấp đang giảm xuống.”

“Tầng trời thứ mười sáu đã cắt nguồn cung cấp linh khí qua đây.”

“Trợ cấp từ tầng trời thứ tám cũng đang giảm dần.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Mặc gia diệt vong (2)

Điều này chỉ xảy ra khi...

Mặc gia tổng bộ cũng đang phải sử dụng trận pháp để chống lại cái gì đó.

Cũng có nghĩa là Mặc gia tổng bộ đang bị tấn công.

Hiếm có ai biết rằng mỗi một chi nhánh của Mặc gia đều là một phần trong một trận pháp vận chuyển linh khí khổng lồ, thông qua một thông đạo không gian đặc biệt chỉ dành cho linh khí, Mặc gia tổng bộ có thể chiếu cố cho mỗi một chi nhánh với tốc độ nhanh nhất.

Tất cả vùng chi nhánh Mặc gia như Thiên Không Thành đều được thành lập bởi một trận pháp vận chuyển linh khí khổng lồ. Ngưng tụ ngũ hành, dẫn sinh vạn vật, tự thành pháp tắc, toàn bộ khối kiến trúc Mặc gia đều là một kỳ công và kỳ quan khắp tiên giới. Cho dù có thêm vài cận giới hoàng cao thủ như Lilith Ren cùng chạy vào đập phá, cũng rất khó đánh sập Thiên Không Thành. Khả năng phòng thủ của chuỗi kiến trúc này là tuyệt đối, nếu không phải giới hoàng đích thân tới phá, thì có thể nói khắp Lục Đạo này, Mặc gia chẳng phải sợ hãi bất cứ kẻ nào.

Nhưng đó là khi dùng toàn bộ khối kiến trúc của Mặc gia để đối địch. Còn nếu như chi nhánh ở tầng trời thứ tư, thứ tám, thứ mười hai đồng loạt bị đánh, thì tổng bộ cũng không thể chiếu cố hoàn toàn.

Nếu như tổng bộ cũng bị đánh...

Vậy Mặc gia có nguy cơ đứng trước đại nạn diệt môn.

Nghĩ đến đây cũng đủ để Mặc Vấn Thế cảm thấy rét lạnh, ông ta lắc đầu xua đi những dòng u ám tiêu cực này, bây giờ cần thiết phải biết nhất là thứ gì đang tấn công tổng bộ của Mặc Gia, việc đối phó với Địa Thuần nữ hoàng lúc này không còn quan trọng nữa. Chi nhánh này có thể hủy, nhưng căn cơ của Mặc Gia ở tầng trời thứ mười sáu, là cột sống của bọn họ, mất đi nó, Mặc gia triệt để xong.

Liên lạc giữa các tầng trời tạm thời bị gián đoạn bởi không gian chần, đến khi Mặc Vấn Thế nhận được đáp án mình muốn, một giọt mồ hôi lạnh lại không kiềm được mà rịn ra.

Thần tộc.

Thần tộc đột nhiên xuất hiện ở tầng trời thứ mười sáu, tấn công trực tiếp vào tổng bộ của Mặc gia.

Linh cảm xấu ngập tràn.

...

Tiên giới, tầng trời thứ mười sáu.

Mặc Thập Cửu, chủ tọa đương thời của Mặc gia, còn được gọi là Mặc Gia cự tử đang ngồi trước phòng điều khiển của toàn bộ khối thành lũy, lẳng lặng âm trầm nhìn những dãy phù văn báo cáo dòng lưu chuyển của từng cái trận pháp phòng hộ.

Một pháp thuật chiếu ảnh đem tràng diện phía trước truyền về, giúp cho đám nhân viên kỹ thuật đang bận bịu phân phối linh khí khôi đồng từng cái trận pháp không cần phí thần thức để thăm dò chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Qua màn ảnh rộng lớn, phần bình nguyên nằm ngoài dãy sơn mạch nơi cơ quan thành – tiên ngoại ma cảnh trú ngụ, một cánh cổng không gian rộng lớn được hai gã người khổng lồ cường chế kéo ra hai bên, theo sau đó từng gã thần chủng trang bị khôi giáp chòm sao lần lượt xuất hiện nghiêm chỉnh đều đặn.

Số lượng đã vượt qua vạn.

Ước tính chiến lực, thấp nhất là Thánh giai – cũng tương đương với Hóa thần kỳ cao thủ.

Chết người nhất là, lơ lửng trên không có bóng dáng của hai nữ chủ thần, và hai gã cường giả khác mặc áo choàng che kín diện mục, nhưng từ khí tức cho thấy, thậm chí còn cường đại hơn hai nữ chủ thần của Titan tộc kia.

Mặc Thập Cửu sống đã vạn năm, dĩ nhiên nhận ra những người này, Aprodite và Hestia của Titan tộc, là hai trong đám chủ thần chủ chốt của phe cánh Athena những năm gần đây.

Tính cả hai gã cường giả chưa rõ ràng kia, bốn cận giới hoàng cao thủ, cùng một vạn Thánh giai binh sĩ, đội hình này đã đủ khiến bất cứ thế lực nào phải tuyệt vọng.

Toàn bộ Mặc gia, chỉ có Mặc Thập Cửu có tu vi Tiên đài, miễn cưỡng có thể so chiêu với bọn họ, nhưng bảo ông ta lấy một đánh bốn, vẫn là nằm si nói mộng rồi.

Thế nhưng ông ta đang ngồi trong cơ quan thành, đối với lực phòng hộ của nó, nắm lấy thiên thời và địa lợi, Mặc Thập Cửu vẫn rất có lòng tin. Cho dù bất ngờ với lần tập kích này, khuôn mặt ông ta cũng không có lấy vài điểm gợn sóng. Chỉ có ánh mắt chứa đầy toan tính nghĩ tới thế cục phức tạp và rắc rối sau trận chiến lần này.

Không sai, cho dù đối phương là Thần tộc mạnh mẽ, Mặc Thập Cửu với cơ quan thành, vẫn có tự tin không thua.

“Cơ nghiệp Mặc gia bao đời nay bồi dưỡng, nào có dễ dàng lung lay như vậy !?”

...

Hestia là một con lùn ngực bự, mặt học sinh với bộ ngực phụ huynh, tính cách nhắng nhít ồn ào, đây là Aprodite nghĩ thế. Vị nữ thần sắc đẹp nổi danh khắp Lục Đạo này nhằm chắn lơ lửng giữa không trung, giáp trụ bằng lụa bạc bó sát cơ thể tôn lên những đường cong gợi cảm tinh mỹ, nhìn mềm mại thanh thoát, tuy rất kích thích, nhưng lại có vẻ ưu mỹ khó khinh nhờn.

Nửa nằm nửa ngồi giữa trời mây, một chân gác lên cặp đùi thon thả, bộ dáng lười biếng đầy vẻ dụ hoặc khiến bao gã chỉ hận không thể chạy tới cung phụng. Aprodite luôn có một nụ cười khuyếch đảo chứng sinh, đầy mỹ cảm khiến ai nhìn thấy cũng thoải mái. Khác hẳn với suy nghĩ trong đầu cô ta về những gì mình nhìn nhận. Chẳng hạn như đoạn bình luận ngắn gọn về Hestia.

Vẻ đẹp của Aprodite dễ dàng khiến người ta quên đi bản thân cô ta cũng là một vị chủ thần danh tiếng lẫy lừng, khiến bọn họ nâng niu bông hoa tươi đẹp này như một khối thủy tinh long lanh mà dễ vỡ. Aprodite đã rất nhiều năm không phải đích thân động tay động chân làm bất cứ việc gì, luôn có người vì cô ta phục vụ. Lên chiến trường thế này, thật không quá tình nguyện.

Khẽ ngáp một cái, vị nữ thần này lười biếng nói:

“Thế, đánh như nào đây!? Trục tiếp để đám Thánh giai lên san bằng tất cả !?”

“Có cần mở lĩnh vực không!? Thực tế thì người ta vẫn rất thích mở ra lĩnh vực đấy !” Hestia vỗ vỗ hai tay trước bộ ngực no tròn khiến nó rung rinh lắc lắc, ánh mắt lấp lánh.

Cả hai vị nữ thần này đều đang trung cầu ý kiến.

Một trong hai gã mặc áo choàng che mặt khe khẽ lắc đầu, cười nhạt nói với giọng ồm ồm:

“Vói tư cách là người thường xuyên lên mặt chiến trận, ta khuyên hai người nên toàn lực mà đánh, nếu không sẽ hối hận đấy.”

Aprodite có hơi bất ngờ, nhú nhú mày nói:

“Mặc gia không phải chỉ có một Tiên đài cao thủ sao!? Một vạn thánh giai, hẳn là đủ rồi chứ.”

Gã mặc áo choàng thứ nhất cười cười, đưa ngón cái chỉ sang gã mặc áo choàng thứ hai:

“Nội tình tiên giới, người Ma giới rõ nhất, cô hỏi hẳn đi. Dù sao năm xưa bọn họ cũng từng chung chiến tuyến đánh lại Thần tộc chúng ta.”

Người mặc áo choàng thứ hai không phân bác, chỉ gật đầu nói:

“Mặc gia cơ quan thành, còn được gọi là tiên ngoại ma cảnh, thực sự có thể uy hiếp tới Cận giới hoàng cao thủ, năm xưa bốn người bọn ta từng ném thứ, xác thực rất phiền toái.”

Hestia nghe vậy liếm liếm môi, ánh mắt tiếp tục lấp lánh:

“Hề, đến mức đó sao!? Vậy cần phải mở lĩnh vực thật rồi ha !!”

Aprodite phì cười phát phát tay: “Tùy, muốn sao thì làm, cần giúp đỡ thì nói một tiếng.”

Gã mặc áo choàng thứ nhất cũng cười to nói:

“Thoái mái mà đánh đi, hai người đã lâu rồi không ở chiến trường đúng không!? Lần này coi như tập dợt. Bọn ta sẽ ở đây lực trận.”

Hestia nhìn hần bữu môi: “Ai cần đám phương bác các người trợ giúp !?”

Đối phương cười tủm tỉm, đưa tay làm tư thế mời.

Hestia hứ một tiếng rồi bay lên phía trước.

“Thần mạch – Hoàng Kim kết giới – Nội năng lĩnh vực – Nhiệt Huyết Binh Đoàn.”

Lập tức lấy Hestia làm trung tâm, không gian giống như bị vặn xoắn rồi phân giải thành từng khối nhỏ, rất nhanh lại bị một lực lượng kỳ bí tổ hợp sắp xếp lại, bầu trời sáng biến mất, ở trên trời chỉ còn màn đêm với vô số chòm sao lấp lánh chiếu rọi.

Toàn bộ khối kiến trúc của cơ quan thành lớn như một mảnh châu lục, đồng loạt bị kéo vào bên trong lĩnh vực, không chỉ khiến Mặc Thập Cửu đang ngồi trong thành giật mình, mà cũng khiến đám người bên phe thần tộc trợn mắt.

“Con nhỏ ngực bự, lĩnh vực cũng bự ra rồi.” Aprodite đảo mắt trầm nghĩ.

Lĩnh vực của Hestia là lĩnh vực rộng lớn nhất trong số mười hai chủ thần, bây giờ lại càng rộng, diện tích đã sắp sửa tiếp cận ba khối châu lục, bằng nửa địa cầu.

Kéo luôn cả cơ quan thành vào trong lĩnh vực, có chỗ tốt là đoạn tuyệt luôn nguồn cung cấp linh khí của đối phương. Thực tế thì linh tử có tính ăn mòn rất mạnh, lĩnh vực giống như chèn thêm một không gian khác trên nền không gian chính, rất nhanh sẽ bị linh tử xâm thực, bởi vậy Thần tộc đánh nhau ở Tiên giới bị hạn chế thời gian mở lĩnh vực rất nhiều, nhưng lĩnh vực lớn cỡ này, cho dù linh tử có ăn mòn nhanh mấy, không có vài ngày thì đừng nghĩ làm hỏng được nó. Vài ngày, bọn họ đã đánh xong từ lâu.

Hestia giương giương bộ mặt đắc ý, đáp xuống đỉnh thần điện ở trung tâm lĩnh vực, cười tươi như hoa, thông qua thần điện âm thanh vui vẻ truyền khắp chiến trường:

“Các chiến sĩ thân mến, Hestia của các người trở lại rồi đây !!”

“Đứng trong lĩnh vực của ta, toàn bộ tiềm năng của các người sẽ được kích hoạt dựa theo dấu chỉ của mỗi người, không có giới hạn nha.... Nha... là không có giới hạn, Đồng thánh muốn lên làm Kim thánh, không khó, chiến đấu hăng say lên, quên mình đi, vong ngã đi, các người sẽ thăng cấp... cơ hội có một không hai đấy, cố gắng biểu hiện đi nào.”

“Tung hô ta đi nào !! Hô hô hô !!”

Đám thần chúng bên dưới phát giác toàn bộ cơ thể mình giống như được rót vào một luồng sinh cơ dày đặc, kích thích toàn thân khiến bọn họ hưng phấn muốn phát rồ. Một gã ngẩng đầu lên hú một tiếng, lấy dao tự cắt lên bắp tay mình một đường thấy cả xương trắng, tế bào thần kinh lập tức vận chuyển, cùng với tiềm năng được khai thác và bơm thêm vào khiến tốc độ tự lành nhanh chóng đột biến, vết cắt tận xương chỉ vài giây đã hoàn toàn lành lặn. Hân mừng rỡ ngẩng đầu hét lớn:

“Cảm tạ thần Hestia vĩ đại ban phúc !!!”

Vô số người bắt đầu không tự chủ được phát ra những thanh âm trầm thấp, lực lượng từ bốn phương tám hướng rót vào cơ thể họ khiến họ không nhận được rên lên một tiếng sung sướng, tất cả giống như được tiêm doping, thật muốn bạo phát.

Từ gã thứ nhất hú lên, cho tới người thứ hai, toàn quân, một vạn gã thánh giai cường giả đồng loạt ngửa mặt lên trời hét lớn trong nhiệt tình hưng phấn.

“Hestia, Hestia, Hestia !!!!!”

Ba người còn lại cũng hạ xuống sau lưng Hestia, phát hiện nhân khí của cô gái này ở Thần giới thật sự rất nổi, đám đông bên dưới cuồng loạn gọi lên, giống như fan hâm mộ thấy thần tượng, Hestia vô cùng yêu thích tràng cảnh này, đặc chí quay sang Aprodite:

“Nhìn, ta vượt qua người rồi nha !!! Khoảnh khắc này không thể so sánh nha. Ta là thần giới đệ nhất thần tượng nha !!”

Aprodite nhướn mày, hiển nhiên là bị chọc giận, bộ dáng lười biếng biến mất không còn, cười lạnh nói:

“Con ngốc, thao túng đám đông rất đơn giản, cần phải phí sức lực như vậy sao !?”

Nói rồi vòng ra sau lưng Hestia, đưa tay lên chộp vào bộ ngực vĩ đại tròn căng kia, thoải mái nắn nó thành vô số hình dạng hoa lệ khiến người phun máu mũi.

“Ái... người làm gì!? Người làm cái gì!? Không được, chỗ đó ta nhạy cảm... um...”

“Không mà !!!” Hestia giãy dụa uốn éo...

Các nam thần chúng bên dưới đang cuồng nhiệt hô tên thần tượng trong lòng bọn họ, toàn bộ chứng kiến cảnh này, máu mũi cũng đồng loạt phun, hò hét âm ỹ:

“Aprodite, Aprodite, Aprodite !!!!!”

“Vạn tuế !!!!!”

Hestia chứng kiến đám đông đổi chiều gió, trực tiếp muốn hồng mắt, phần nộ chỉ tay loạn xạ:

“Các người vừa lấy chỗ tốt của ta vừa tung hô con đàn bà này à, có thể đỡ vô si hơn được không !?”

Chúng nam thần đỏ mặt.

Aprodite lạnh lùng đẩy bộ ngực vĩ đại kia lên cao ngắt, vòng ra liếm vào tai Hestia một cái, thổi phèo.”Um... không...” Nữ thần ngực bự lập tức ngừng mắng mà đổi qua rên rỉ.

“Aprodite, Aprodite, Aprodite !!!!!”

“Vạn tuế !!!!!”

Đám đông lại tiếp tục tung hô. Aprodite chẳng cần mở linh vực, khí thế vẫn bùng bùng.

Thậm chí hai gã mặc áo choàng cũng bật cười ha hả.

Mặc kệ những chuyện đó, dưới nhiệt tình sục sôi, quân đoàn thần tộc dưới linh vực của Hestia rất nhanh đã áp sát vùng sơn cốc nơi Cơ quan thành Mặc Gia ẩn giấu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mặc gia diệt vong (3)

Nghiêng đầu, gồng vai, chống hai tay, khom lưng, căng cơ đầu gối, gánh cả quả núi nặng nề trên lưng, Lilith Ren từ từ đứng lên.

Mặc dù có chút cố sức, giống như có thể đổ bất cứ lúc nào, nhưng thật sự là đã đứng thẳng lên. Trên lưng còn cồng cả quả núi.

Giống như con kiến nâng cả cái bánh quy trên lưng, xung kích thị giác vô cùng mãnh liệt, khiến đám đệ tử Mặc gia nhìn nhau cùng khiếp hãi.

Này... còn là người sao !?

Quái vật.

Chắc không phải yêu thú nào đó biến thân, dùng chú thuật pháp lừa dối con mắt bọn họ chứ hả !?

Mặc dù kinh thán, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc bọn họ nâng vũ khí lên, nhao nhao ném ra vô số pháo bảo công kích về phía thân ảnh nhỏ nhắn đang gồng gánh hết sức kia. Đây là bên trong Thiên Không Thành, có địch đột nhập, dĩ nhiên là toàn thành cảnh báo, đám đệ tử có chiến lực chút đều đã nhao nhao bay lên tường thành, xúc lực chờ sẵn. Đến khi Ren bị phong ấn, vì thanh thế trận pháp quá lớn, không tiện ra tay, bây giờ thì khác, không đánh còn muốn chờ đến lúc nào !?

Số Shield bit đã vỡ quá nửa, chỉ còn lại bảy chiếc, siêu năng lực vẫn có thể phát động khiến chúng còn có thể bay vòng tròn quanh người để hộ thể. Nhưng tốc độ xoay của mỗi tấm khiên đã chậm đi rất nhiều, không còn phản tán được công kích đánh tới nữa, bảy chiếc khiên bị bắn lùi dần về phía Ren, chẳng mấy chốc sẽ bị vô số loạt công kích dày đặc kia đánh hỏng tuyến phòng thủ.

Địa thần nữ hoàng đã sắp tới giới hạn.

So sánh với uy hiếp trực tiếp của một vị Tiên đài cao thủ, cái danh xưng nữ hoàng nhân giới này chẳng là gì trong mắt người tiên giới, bọn họ chẳng có nhiều e sợ, công kích cũng hung hăng ác liệt hơn, lắm người còn phấn chấn tới mức sắp đột phá cảnh giới.

Dù không đáng sợ như Tiên đài cao thủ, áp lực mà Ren mang cho bọn họ vẫn rất lớn, bỏ qua nỗi sợ, tận tình đem pháp bảo và công kích của mình giáng vào người một Cận giới hoàng cao thủ, cảm giác này thật sự là vừa hồi hộp vừa phấn khích đấy.

Giống như một bầy rắn há mồm thật rộng, nuốt dần từng mảnh của con voi.

Tầm nhìn trước mắt Ren đã nhiều nhiều, mất máu quá nhiều, sau lưng còn một vết thương trí mạng do Đạm Băng Băng đánh ra, ở eo cũng bị đục một lỗ bằng nửa cái bát, tuy không trúng chỗ hiểm, nhưng vẫn động kịch liệt cũng khiến máu trào ra liên tục. Đứng đến hiện tại, thực ra hoàn toàn là bằng ý chí. Điều khiển những cái khiên cản lại công kích của đám kiến cỏ Mặc gia kia, thực ra cũng chỉ còn là bản năng.

“Thật sự nhiều kiến có thể cắn chết voi ha...”

Ren thở ra một hơi nặng nhọc, lăm lăm tự giễu. Tầng núi sau lưng đã giảm bớt trọng lượng đi rất nhiều, thực tế thì linh khí đã chẳng còn trấn áp nó xuống như trước, trọng lượng của nó giờ chỉ như một tảng núi bình thường. Nếu còn khỏe mạnh, chỉ tiện tay cái là quăng nó đi như gạch, ném mạnh vào tường thành đằng trước còn có thể khiến nó thành một viên đạn công phá không tồi. Thế nhưng hiện giờ, nâng nó lên cũng quá sức, lỏng tay một chút, nó sẽ lại đè xuống, với tình trạng hiện tại, thật sự sẽ bị chôn sống.

“Đã lâu rồi không có mệt như vậy, thật muốn ngủ một giấc.”

Bản thân Ren cũng chẳng hiểu rốt cuộc tại sao mình còn kiên trì như vậy, cái tính ương ngạnh cứng cổ này chẳng biết di truyền từ đâu. Không lẽ truyền thừa của Kiều Nguyệt Nga còn kèm theo thứ này !? A, không tốt, lại nghĩ đến con mụ đó, thật sự là âm hồn bất tán.

“Lần này chơi không vui tý nào.”

Ren bỏ quyền khống chế mấy tấm khiên dồn toàn bộ siêu năng lực vào tầng núi lớn trên lưng, khiến nó lơ lửng như bóng bay. Không còn linh khí trấn áp xuống, thứ này hoàn toàn bị siêu năng lực tác động, mất đi trọng lượng vốn có, cứ như vậy bay lên trời. Đám đệ tử Mặc gia nhìn muốn lòi tròn, cùng lúc bên tai nghe thấy tiếng những trường bối có kinh nghiệm cảnh báo:

“Cẩn thận, ngừng đánh, mau phòng thủ, cô ta sắp tấn công.”

“Má ơi.”

Một quyền của con bé này có thể đánh nứt linh quang tráo siêu cấp phòng hộ toàn thành, nếu như bây giờ nện vào người bọn họ, cận bã cũng không còn ha.

Phía bên kia, Ren cười cười, nắm tay đã co lại tích tụ lực, thì thào: “Cho các người hung hăng nè, ném thử một quyền của bà đây xem nào...”

Nắm đám vung ra, Lilith Ren dùng toàn bộ sức lực còn lại, đánh thẳng một quyền về phía trước:

“Cực tinh huyền vũ, toái tinh k...”

Bịch.

Đám đệ tử Mặc gia giương mắt chờ đợi, pháp bảo hộ thuẫn, trận pháp phòng hộ đều đã toàn lực phát động, kết quả chỉ cảm thấy một trận gió mạnh tràn qua, tất hộ thuẫn đi còn thấy mát mát.

Thật là lợi hại nha, chỉ vùng vẫy nắm tay một chút có thể sinh ra kinh phong mát mẻ như vậy.

Nhưng một quyền diệt thế mà bọn ta chờ đợi đâu !?

Không có a...

Mục tiêu chỉ vùng tay được mấy mm, đã đổ vật xuống rồi. Đáng đồ cũng không có vẻ gì bá khí, hoàn toàn là xụi lơ đổ xuống như cây chuối bị chặt vậy, đánh được chút bụi nổi lên là cùng.

Một quyền kinh hải thế tục, tuyệt địa phản kích, cái gì cũng không có.

Thì ra, quái vật cỡ nào, rốt cuộc cũng đều có giới hạn cả.

Đám đệ tử Mặc gia nhìn nhau, đều thấy được vẻ nhẹ nhõm trong ánh mắt, nghe được sự căng thẳng đang dần giải tỏa trong tiếng thở phào của đối phương.

Địa thuẫn nữ hoàng, rốt cuộc cũng treo rồi.

Liên tục cố sức, liều mạng cùng Đạm Băng Băng, phá linh quang trảo hộ thành, công lấy Ngũ hành sơn trấn áp, còn đẩy ngược nó lên, rốt cuộc Ren cũng đã tới giới hạn.

“Ách, bây giờ tính sao !?”

“Hắn là, đem cô ta bắt lấy đi !? Lấy khốn tiên xích trói lại !?”

“Sư huynh diệu kế, chúng đệ thật vinh hạnh được làm việc cùng sư huynh, mời sư huynh động thủ...”

“Ta... mẹ nó, các người không có nghĩa khí như vậy sao !?”

“Ta thấy hắn là vẫn nên để các trưởng lão quyết định đi, loại quái vật như thế này quá nguy hiểm, chỉ sợ khốn tiên xích cũng trói không được cô ta, có lẽ nên khởi động trận pháp ném xuống mấy cái lôi kiếp bắn hạ đi thôi.”

“Nhắc đến trận pháp, mọi người có ai thấy linh khí trong thành đang loãng đi rất nhiều không !? Rất nhiều trận pháp đã ngừng hoạt động a...”

Đám tu giả trẻ tuổi trong thành nhao nhao bàn tán, Mặc Văn Thế dùng thần thức quét hình cũng đã thấy được tràng cảnh bên ngoài thành. Lặng lẽ thở phào một hơi, cái này đúng là ngoài ý muốn, con bé hung hãn kia vậy mà lại ngoan ngoãn nằm xuống đúng lúc như vậy, Mặc Văn Thế âm thầm cảm tạ thiên ý mệnh mang, trông trông tron vậy mà có mất.

Linh khí ở tầng trời thứ tư này còn sót lại thật sự không đủ để trấn áp Ren, tổng bộ không chỉ cắt nguồn cung cấp linh khí, thậm chí còn rút ngược về không ít. Hắn là cũng đang lâm vào tình trạng khó khăn cần viện trợ. Bọn họ bây giờ là tự thân vận động, với lực lượng chỉ ở tầng trời thứ tư, thật sự hơi có vẻ đơn lực bạc. Đang lo không biết làm sao thì con nhỏ hung ác này vậy mà treo rồi, đúng là ở hiền gặp lành ha. Nghĩ thì nghĩ vậy, ông ta ra lệnh cũng không chần chừ:

“Bất sống, cô ta có thể làm lợi thế trao đổi với Trường Sinh Đ...”

Cộc.

Đầu bị ai đánh một cái đau nhói.

Mặc Văn Thế phát hiện ra con đau này không phải là do ai đánh vào đầu mình, mà hóa ra là do đầu mình đập xuống đất nha.

Nhưng mà mình không vấp ngã, tại sao đầu mình lại đập xuống đất !? Còn cái tầm nhìn xoay vòng vòng đảo loạn này là sao !?

Mà chờ đã, kia không phải là cái chân mình à !?

Mất đảo trông, cố gắng nhìn từ chân lên đầu... lại phát hiện thân thể của mình từ phần cổ trở lên vậy mà mẹ nó, không có đầu a... Hôn nữa đằng sau lưng còn có một cô gái đang đứng. Người ta còn thông thả vẩy vẩy máu trên lưỡi kiếm mà tra vào vỏ.

Sức sống ương ngạnh của một cao thủ Hóa thân kỳ khiến Mặc Văn Thế dù đầu thân khác nẻo, vẫn không chết ngay tại chỗ, trái lại còn đủ để ông ta nhận ra người vừa chia cắt cái đầu và cổ của ông ta là ai.

Phong Dao nữ hoàng.

Queen thứ hai của Trường Sinh Đảo.

Khốn nạn, Địa Thuần nữ hoàng hóa ra chỉ là mồi nhử.

Không, thậm chí toàn bộ quân số đột kích bên cánh phải này cũng đều chỉ là mồi nhử đánh lạc hướng chúng ta, giúp cô ta lên vào tận đây, thích sát mình...

Đại não vận chuyển rất nhanh, Mặc Vãn Thế từ từ chìm vào suy tưởng, trong khi đôi mắt tắt dần ánh sáng, khuôn mặt hiện rõ vẻ cay đắng bất cam.

Giống như u linh bước ra từ bóng tối, Shaorin hoàn toàn chẳng cần dùng mắt để nhìn nhận mọi việc, đôi mắt luôn nhắm lại vẫn nắm giữ được hoàn toàn vẻ kinh hãi, bất cam và sợ sệt của toàn bộ đám trường lão cao tăng chi nhánh Mặc Gia này trong mắt. Áo vải màu đen mềm mại, khuôn mặt điềm đạm dưới mái tóc đen đồ xuống bờ vai như thác nước không cần tỏa ra bất cứ thứ khí thế hay uy áp gì, vẫn thoải mái đè ép tinh thần mỗi người có mặt tại hiện trường.

“Thật xin lỗi, trận pháp của Mặc gia quá phức tạp, tôi không biết nếu để cho ông còn sống thì có thể phát động thứ gì đó nguy hiểm hay không. Em gái tôi ngoài kia không thể chịu thêm chấn thương nào nữa.”

Giọng nhẹ nhàng nói ra lời hối lỗi, mặc dù vừa nhẹ nhàng chặt đầu chủ soái của đối phương, nghe thế nào cũng thấy có vẻ trào phúng.

“Mọi người còn lại, xin hãy dừng phản kháng vô nghĩa.” Shaorin tiếp tục nói với giọng từ tốn:

“Trong tay tôi chỉ là một thanh kiếm bình thường, khó có thể chỉ cắt những gì tôi muốn cắt nữa, vậy nên không cách nào nương tay cả, sẽ chết người đấy.”

Đám người còn lại nuốt một ngụm nước bọt khô khốc, nhìn trường chi nhánh Mặc Vãn Thế đã đầu thân hai nẻo, miễn cưỡng làm ra vẻ cứng rắn nói:

“Người muốn gì !?”

Shaorin đáp: “Trước hết, hãy bảo đám tu giả ngoài kia tránh xa em gái tôi một chút. Sau đó mở cửa thành, đầu hàng đi.”

Đám trường lão Mặc gia nhìn nhau, phát hiện trong ánh mắt hay khuôn mặt của đối phương, ngoại trừ vẻ cười khò bất lực, chẳng còn lại điểm sáng nào.

Còn có thể làm được gì !?

Đầu hàng thôi.

Linh khí hộ thành bị chủ điện ở tầng trời thứ mười sáu rút đi gần hết, khách khanh trường lão đều đã táng thây trước phòng tuyến quân địch. Quân đội Thiết Khôi Lỗ và Linh Chu đã đoàn diệt hoàn toàn, chủ soái cũng bị người ta chặt đầu, chỉ còn một đám tu giả Nguyên Anh kỳ bên cánh phải còn chưa kịp chạy về và một đám trẻ không có kinh nghiệm chiến đấu trong thành. Ván này, triệt để xong.

Tuy nhiên không phải ai cũng có tiết tháo như vậy, vẫn có rất nhiều người hung hãn, tỷ như vị trường lão thứ hai này, ông ta lập tức dùng thần thức truyền tin tới đám trẻ ở công thành:

“Lập tức bắt lấy địa thuần nữ hoàng, dùng tính mạng cô ta uy hiếp ngược lại...”

Xoẹt.

Trong một sát na, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ truyền đi của thần thức, đầu của vị Trường lão này cũng đã lìa khỏi cổ, thân thể ông ta nặng nề đổ ập ra đằng sau, máu phun ra thành vòi nhuộm đỏ mặt sàn.

Cả đám trường lão hít vào một hơi khí lạnh, không ai kịp nhìn thấy đường chém ấy, trong mắt tất cả mọi người, Shaorin vẫn như u linh đứng yên tĩnh cạnh ghế chủ tọa, thân ảnh không lay động một chút nào.

Nhất chém nhanh hơn nhận thức của bọn họ, vượt qua tốc độ truyền gửi tin tức của thần thức, đáng sợ đến mức nào !?

“Thật đáng tiếc, vì đôi mắt này có chút đặc biệt, tôi có thể đọc được suy nghĩ của các vị đấy. Nếu mọi người mạnh hơn chút nữa, việc này sẽ khó khăn lắm. Nhưng tất cả đều quá yếu, vậy nên dừng phản kháng vô nghĩa đi được không !?”

Shaorin cau mày nói, đã có vẻ mất kiên nhẫn.

Ôm tâm tình sợ hãi cùng khuất nhục, Mặc Gia chi nhánh tầng trời thứ tư, toàn bộ các trường lão đều thống nhất quyết định.

Đầu hàng.

...

Dắt theo một đám nhân viên y tế của Mặc gia, Shaorin tức tốc chạy tới vị trí cửa thành. Lilith Ren vẫn nằm đó, giữa một vùng đất trống trải. Đám đệ tử Mặc gia không một ai dám tiến lên hay lại gần, lại chưa có quyết định bắt hay giết nhân vật lớn này, nên chỉ đành trơ mắt nhìn cô ta nằm đó.

Đến khi thấy các trường lão của mình mang bộ mặt xấu hổ tuyên bố đầu hàng, cả đám mới vỡ lẽ, thì ra căn cứ của mình bất tri bất giác, đã đổi chủ rồi.

Đám nhân viên y tế của Mặc gia theo lệnh của các trưởng lão nhanh chóng chạy tới chỗ Ren, không dám vận chuyển cô đi đâu vì những vết thương quá nặng kia. Máu của vị nữ hoàng trong ngực này đã nhuộm đỏ cả một mảng đất phía dưới. Từ trên lưng nhìn lại, vùng da lưng gần như đã bị thổi bay hoàn toàn, thông qua lớp xương sườn nứt vỡ, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy trái tim đang đập chậm chạp bên trong. Mất máu quá nhiều, tim cũng đã sắp ngừng đập. Cả người đầy những vết chém chằng chịt, không khác gì một mớ thịt bằm di động. Trông thấy cảnh này, không ít y sinh yếu tim cũng phải tái mặt muốn nôn mửa.

Thương tích thế này, rốt cuộc làm sao mà vẫn sống được !?

Đối phương cũng không phải tiên đài cao thủ, có thể mượn linh khí trọng tu linh thể, không phải ma tộc có thể tái sinh gân cốt, cũng chẳng phải thần tộc có thể bảo thân tính. Từ nhiều góc độ xem xét, thân thể này hoàn toàn là của con người. Bị thương như vậy, con người không thể sống được.

Shaorin không nhìn thấy đám thương tích thể thảm của cô em gái, nhưng từ sinh khí đang không ngừng héo rút, cũng biết em gái mình sắp xong, liền mặc kệ đám trưởng lão mặc mũi xăm ngoét đằng sau, vội vã chạy tới, khuôn mặt điềm đạm lúc này cũng đã hoa dung thất sắc, lo lắng hỏi:

“Ren...Ren... nghe thấy chị không !?”

Lilith Ren đưa tay run rẩy chậm chạp tìm kiếm, Shaorin cầm lấy tay cô, cảm nhận hơi ấm quen thuộc truyền lại, Lilith Ren cười nhẹ nói:

“Chị Shaorin !?”

“Ừm, chị đây.”

Ren nắm chặt lấy tay Shaorin, giọng nói thì thào đứt quãng, có chút khó nghe, giống như có thể tắt đi bất cứ lúc nào:

“Chúng ta... không có bảo khí... thật sự quá yếu...”

Shaorin lo lắng nói:

“Đến thế này rồi, em còn nói gì vậy !? Tại sao phải cố sức như vậy chứ !?”

Ren miễn cưỡng nặn ra nụ cười đáp:

“Em không muốn... đứng sau lưng King nữa... em là tấm khiên của vương giả... không cần ai che chở... cũng không là cái bóng của ai cả... Em là Lilith Ren, độc nhất...”

Shaorin chợt yên lặng, nắm lấy tay Ren, nhẹ nhàng xoa lên, giọng nói cũng dịu đi:

“Chị biết rồi, không cần tứ linh, chúng ta vẫn có thể đứng vững. Chúng ta là chúng ta, em là khiên, chị là thanh kiếm. Chúng ta vẫn sẽ mạnh lên, nhất định như vậy, nên hiện tại, em hãy nghỉ ngơi đi.”

Shaorin vuốt vuốt mái tóc màu hạt dẻ của Ren, cho đến chỗ tóc bị kiếm khí cắt đứt nhìn rối loạn và nhuộm máu khô cứng, cẩn nhẹ bờ môi, khuôn mặt đầy vẻ đau lòng. Lilith Ren không đáp lại cô nữa, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ sâu.

Thân thể này được Trường Sinh Đào cải tạo, sức mạnh này được tứ linh ban cho, giống như những con rối hình người, dù bị đập vỡ cũng sẽ không dễ dàng chết đi.

Thế nhưng dù có những cơ thể của một con rối, cảm xúc của chúng ta vẫn là thật.

Chúng ta là độc nhất, vĩnh viễn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chiến trường ở tầng trời thứ mười sáu

Không giống với tiên giới chỉ cần úp mặt vào tường, cần miễn tu luyện rồi vượt thiên kiếp là có thể lên cấp, người thần tộc muốn tấn cấp, cần được sự thừa nhận của chòm sao tương ứng với cấp bậc đó, chòm sao lại đại diện cho ý chí của thần mạch, rất khó mà lay chuyển được kết quả nó phán định.

Đó là với thánh giai cường giả. Vượt qua thánh giai, đó là thần cấp, bắt đầu bằng Chân Thần rồi tới chủ thần vị. Số lượng chủ thần vị là có hạn, toàn bộ titan tộc chỉ có mười hai danh ngạch, đó là bởi vì chi phí kiến thiết một thần điện mới vô cùng hao tổn, bởi vậy muốn trở thành chủ thần, các Chân Thần phải dẫm lên nhau mà tranh đoạt.

Thần tộc, nổi danh vì nội chiến.

Một thế giới nơi chiến tranh xảy ra liên miên, địa vị và của cải đều do tranh đoạt mà có. Nếu như nói ma giới tranh đoạt và liều mạng vì sinh tồn, ở thần tộc, mọi thứ đều đến từ chiến đấu và cướp đoạt trực tiếp. Thần tộc giống như sinh ra là để đánh nhau, đánh nhau đường hoàng chính diện, khác hẳn với những thủ đoạn ngầm ngấm ẩn giấu phức tạp như tiên giới.

Nói thì nói vậy, nhưng cũng không phải không có thiên vị.

Tỷ như vì cái gì thắng cùi bắp như Apollo có thể trở thành chủ thần của Liệt diễm binh đoàn thần điện khi trong mắt nhiều người (có bao gồm Helios), gã này chẳng đáng giá cọng lông nào.

Năm đó người tranh đoạt vị trí chủ thần điện rất nhiều, Helios là người sáng giá nhất trong số đó. Hắn là thiên tài, được coi là chủ nhân Thái Dương thần điện tương lai, tiền đồ không thể hạn lượng. Ngoại hình của hắn cũng vào loại đẹp trai, lại được Thái Dương thần điện ban phúc, quanh người luôn có hào quang bao phủ, đỉnh đầu luôn có tia nắng mặt trời chiếu rọi. Nhớ năm xưa hắn cười xe đến đâu, tiền hô hậu ủng tới đó, dạo một vòng quanh trời, số nữ thần mơ mộng nhìn theo phải đếm không xuể.

Thế nhưng là tranh vị vẫn thất bại.

Chỉ bởi vì Apollo là con trai thần Zeus.

Và mẹ nó, lại còn là con ngoại hôn nữa chứ.

Tạp chủng huyết mạch không thuần, bại bởi một tên như vậy, khiến Helios ám ức bao lâu nay.

Dẫm chân ở chủ thần cảnh giới đã nhiều năm, Helios thường thường vẫn chạy tới khiêu chiến Apollo. Thế nhưng thần có thần điện và không có thần điện, đẳng cấp vẫn là cách biệt đây, đến bao nhiêu lần là bấy nhiêu lần bị bán hành ngạt mặt lần trở về.

Có thể nói, đời này nếu Apollo còn ở đó, Helios coi như hết đường thăng tiến. Cả một đời bị đè đầu cưỡi cổ, khiến bóng ma khắc quá sâu, Helios vô cùng chấp nhất việc chường quang Thái Dương thần điện, coi như thần điện khác có mời, hắn cũng không thèm.

Chủ thần đều sống dai như bất tử, những tưởng tháng ngày thảm hại này sẽ kéo dài mãi vì Apollo vẫn còn sò sò ra đây, thế nhưng một trận đột kích tới nhân giới kia đã thay đổi tất cả rồi. Apollo vì chậm chân, bị King của Trường Sinh Đảo thộp cổ tóm lại, đèn bán mạng trong điện thờ cũng tắt luôn, hắn là đã sớm toi com.

Thái Dương thần điện lại lần nữa bỏ trống.

Vẫn còn vô số Chân Thần đang đỏ mắt nhìn xem đây.

Chấp nhất vô cùng với việc chấp chường Thái Dương thần điện, Helios đã thề độc, cơ hội lần này ai muốn tranh với hắn, hắn liều mạng với đũa đó.

Về phần bản thân, cũng phải biểu hiện cho tốt mới được.

Aproditê và Hestia mặc dù đều là chủ thần cấp bậc, nhưng với quân sự chỉ là gà mờ, điều này hắn đã sớm biết, bởi vậy lần xuất chinh đánh Tiên giới này, hắn đã chủ động xin tham gia.

Hai con hàng kia, hắn là thắng bầu cử nhờ ngoại hình đi.

Helios lại âm thầm khinh bỉ.

Dàn Chủ Thần hiện tại, hắn chỉ nể mỗi Athena và Ares, một người thì quá nghịch thiên, một người thì đã sớm chứng tỏ mình qua vô số trận mạc. Tiếc là chưa gì đã treo rồi. Vẫn là do King của Trường Sinh Đảo. Đối với gã này Helios vừa yêu vừa hận.

Helios từ lâu đã sớm cảm thấy, so với đám chủ thần còn lại, hắn mình cũng chẳng kém ai cả.

Tất nhiên là chưa đánh thử, hắn chỉ tự sướng vậy thôi.

Cơ mà sau trận chiến này, hắn là mình cũng sẽ thành danh chứ !?

Rồi thắng được sự ủng hộ của thần mạch, thành tựu Chủ thần, kiểu gì cũng ngang hàng mà thôi.

Chiến tranh, đúng là cơ hội tốt để thăng tiến mà.

Chân thần nhảy cảm Helios cảm thán.

...

Quân đội gồm một vạn Thánh Giả của Thần tộc kết thành lập phương trận, đứng trong kết giới nội năng – tăng khả năng hồi phục và kích phát tiềm năng của Hestia từ từ tiến lên.

Thế tới không nhanh, nhưng vô cùng trầm trọng vào áp bách.

Giống như một cái xe ủi ừ ừ, nhưng ủi qua là tất cả bẹp dí hết, Mặc gia tu giả nhìn thấy mà rét, liền đã sớm không nhận được.

Phi kiếm nhao nhao bay ra, ở Tiên giới, phi kiếm như đạn, lại chẳng cần lắp băng đạn, thật đúng là tiện dụng dễ dùng, mở đầu trận chiến bao giờ cũng bằng thứ này cả.

“Toàn quân, mở Aegis Shield.”

Bịch bịch bịch.

Đám thánh giai binh vệ lập tức rút ra tấm khiên trên lưng, chống nó xuống đất, mặt khiên phát ra ánh sáng xanh lục, tạo thành một tấm chắn năng lượng lục giác, đan vào nhau như một phần tổ ong, bao phủ toàn bộ quân đội và bên trong.

Coong coong coong..

Dàn phi kiếm mấy ngàn cái bắn vào, tất cả đều bị hất văng ra.

Helios tiếp tục cảm thán, vị tiền bối nào ngày xưa nghĩ ra Aegis Shield vậy !? Quả là thứ tốt.

“Tiếp tục tiến lên. Thánh giả chòm Xạ tiễn, chuẩn bị tên.”

“Bắn theo chỉ lệnh của ta, chuẩn bị...”

Vèo vèo vèo.

Một đám thánh binh vệ cấp bậc Thanh Đồng chỉ mặc đúng một chiếc giáp tay tiến lên, đưa tay lên như tư thế ném lao, thánh y được tiểu vũ trụ kích phát năng lực, tỏa ra hào quang nhẹ nhẹ, năng lực dồn từ thân giáp đến lòng bàn tay, hình thành một mũi tên năng lực nhọn hoắt.

“3...2...1... bắn.”

Nói là bắn, nhưng thực ra phải là ném

Mũi tên xuyên qua Aegis Shield, xé gió bay tới chỗ Mặc Gia phương trận, bên kia cũng đã mở ra Linh quang trảo chờ sẵn.

Bụp bụp bụp.

Toàn bộ xuyên thấu.

Linh quang trảo của tu giả không thể ngăn cản tên của chòm Xạ Tiễn. Đám thánh giả chòm sao này, một ngày chỉ tạo được một mũi tên, nhưng độ xuyên thấu và nhắm bắn đều khiến người ta tuyệt vọng. Không chênh lệch hơn hai cấp độ, bị chòm sao này ném tên, gần như là chết chắc.

Kiểm tu Mặc gia ở đầu phương trận, bị loạt tên gần trăm cái này đánh gục một mảng lớn.

Nguyên Anh kỳ trực tiếp chết tại chỗ, Hóa thần kỳ có dai hơn, trở thành phế nhân, còn Luyện hư kỳ, mất sức chiến đấu, chuyển vô trạm xá. Hợp thể kỳ còn tốt, chỉ bị trầy da.

Tu giả Mặc gia tận mắt thấy đồng bạn bị Xạ Tiễn đục ra một cái lỗ lớn trên người, đang hùng hổ phát phi kiếm, cứ như vậy chưa kịp thể hiện đã nằm một đồng, không ít người đỏ mắt, giá trị cừu hận tăng lên cực nhanh.

Kiểm tu không có tác dụng, ít nhất là trước khi Aegis Shield tiêu hao hết. Đây là khiên phân tán nhiệt động năng. Phi kiếm lấy sắc bén làm chủ, chém vô rất phí sức, lúc này cần đại chiêu quần công.

Gã tướng lĩnh chỉ huy Mặc gia cũng rõ điểm này, lập tức đổi chiến thuật:

“Kiểm tu lùi lại, các đạo hữu Phù tu, khởi động Thiên Hòa lưu tinh trận.”

Cái gọi là Thiên Hòa lưu tinh trận – phiên dịch ra một chút, thì là gọi thiên thạch ra nện xuống đầu địch nhân. Trong quá trình xuyên qua khí quyển, thiên thạch sẽ bốc cháy, tạo thành một quả cầu lửa lớn, sát thương cực cao.

Trên lý thuyết là như vậy, nhưng gọi thiên thạch xuống đâu có dễ dàng gì, chưa nói quanh đây có được mấy quả thiên thạch để mà kéo xuống hay không, năng lực cần dùng cũng quá lớn, linh lực đâu mà tiêu hao nhiều thế.

Bởi vậy mới cần Phù tu.

Phù tu là đám tu giả không thạo kiếm thuật, cũng chẳng thạo phép thuật, nhưng am hiểu luyện chế bùa, rồi nhồi nhét vào đó vô số pháp thuật thực dụng, đại khái chính là quảng bom cường giả.

Ba trăm gã phù tu nghe theo hiệu lệnh, đồng loạt rút trong trữ vật giới chỉ ra một nhúm bùa lớn quăng lên trời.

Có phong thuật trợ giúp, bùa bay lên trời như điều đón gió, đạt đến giá trị cực hạn, các Phù tu này bắt đầu kết ấn, thân lá bùa liền bốc cháy, phép thuật phong ấn bên trong dĩ nhiên cũng được giải phóng.

Ba trăm phù tu quăng lên trời gần vạn lá bùa, mỗi lá phong ấn một quả thiên thạch.

Thần chúng nhìn đồng thiên thạch này mà ghen hòng trần chối.

Đây là chơi cái trò gì hả !?

Có tin ta lật bàn cho các người xem không !?

Lại thô bỉ như vậy, muốn vác đá đập người !?

Phù tu tiếp tục kết ấn, giải đáp thắc mắc cho cộng đồng thần tộc, nào chỉ có ném đá đơn giản như vậy !? Trên thân đã có khắc sẵn hỏa nguyên pháp trận, vừa được ấn chú giải phóng, đá lớn lập tức hóa thành cầu lửa.

Thần chúng: "..."

Helios nhìn đám đá lửa đầy trời, chuẩn bị buông xuống mà cũng hãi, thế này không bị đá đập thì cũng bị lửa nướng chín ha, nhìn qua cũng biết cái này là một dạng Thiên Hỏa, đốt đau lắm đó.

"Đừng tản ra, lập trung lại, toàn lực đồng bộ Aeri Shield."

Vù vù vù. ...

Đá lớn trên trời xé gió rơi xuống, thanh thế đình đám, khiến người xem tái mặt. Còn người ở dưới bóng chúng nó, đơn giản là liều mạng vì đã hết cách chạy.

Helios tiếp tục ra lệnh:

"Chòm thiên nga, hạ nhiệt thiên thạch đi."

Thánh giả chòm Thiên Nga nghe lệnh, lập tức thu tay xuất quyền, tiểu vụ trụ bùng nổ, theo những vân giáp trên thánh y đều dạn tiết ra ngoài, kích hoạt lĩnh vực đặc thù, ngưng kết không khí xung quanh, nhất thời khí lạnh tràn đầy. Theo nắm tay của bọn họ co lại, khí lạnh cũng tùy theo mà động.

"Bụi sao quyền."

Tuyệt kỹ thành danh của chòm Thiên Nga, đánh ra những bông tuyết hàn ý thấu xương, tiếp cận khoảng âm hai trăm độ C, từ địa phận quân đội Thần Tộc, kéo theo tràng tràng khí lạnh quần lên trời.

Thiên hỏa lập tức bị dập đi một mảng lớn.

Nhưng thời gian làm lạnh quá ngắn, không kịp để chúng tắt đi hoàn toàn.

Đá thì vẫn nện xuống.

Hình như trên đá còn khắc trọng lực thuật, đám này cũng thật là rảnh đến nhúc trúng mà. Helios buồn bực trầm nghĩ. Cái văn minh phù tự này cũng thật là phiền phức, tùy ý vẽ bùa vẽ loạn lên đồ vật vậy mà biến chúng thành linh năng vũ khí được luôn.

Tránh cảnh đơn giản như khi chống bom nguyên tử của nhân tộc, các Aeri Shield đồng bộ, lập tức ngưng kết cổ hóa hàng phòng ngự rất nhiều, mở ra tiêu hao cũng lớn hơn, nhưng được cái bền chắc. Hẳn là đủ qua lượt công kích này đi.

Bốp bốp bốp.

Mưa thiên thạch rào rào rơi xuống như mưa đá nện mái tôn, lớp năng lượng do khiến Aeri tổ hợp ra bị đánh lồm xuống, bốp méo, nóc mái đã lồm tới tận đầu một gã thần chúng. Vị thánh giai cường giả này chỉ còn cách khom lưng uốn gối, tránh cho đầu chạm nóc mà bị loạt đá kế tiếp tâng cho gãy cổ.

Thiên hỏa đốt luôn năng lượng, rào chắn Aeri kịch liệt tiêu hao.

Đến khi một vùng đất lớn bị nện phẳng, cùng một quả núi nhỏ do thiên thạch chất đầy vẫn còn bóng cháy vừa xếp thành hình, mưa thiên thạch đã chính thức chấm dứt. Quân đoàn thần tộc đã hoàn toàn chìm ngấm.

Nhưng tu giả Mặc gia biết là sẽ chẳng dễ dàng như vậy.

"Các đạo hữu Phù tu, tự do phát động công kích."

“Kiếm tu đạo hữu, chuẩn bị tể luyện phi kiếm. Thức kếp tiếp hãy đánh ra tuyệt học tâm đắc nhất, uy lực càng cao càng tốt.”

“Các đạo hữu thể tu, tùy thời hộ pháp cho kiếm tu tiếp tục tể kiếm.”

Phù tu vốn là một đám quý nghèo, do toàn bộ tài sản đều đã đổ vào chế bùa luyện khí, nhưng Mặc gia chẳng ngại, bọn họ còn lo mình giàu tới chảy mỡ đây. Có đại lượng tài nguyên của Mặc gia chèo chống, Phù tu ném bùa như rắc muối xua tà, nhất trời băng cầu, hỏa diễm, lôi đình, phong đao nhao nhao xuất hiện.

Đều ném vào ngọn núi do thiên thạch nện thành kia.

Một tràng nổ mạnh đi đùng qua đi.

Vùng nguyên bản là một quả núi nhân tạo giờ đã bị đánh thành một khoảng không to bự. Diện tích vài cái thành phố có dư đều đã bị tàn phá, đất bị cây xói xuống ít nhất vài trăm mét, đã thấy được cảm một nền địa tầng khác, tất cả đã bị tàn phá, đều chẳng còn gì lưu lại.

“Lần này hẳn là chết rồi a.” Một vị Phù tu vuốt mồ hôi trán nói. Liên tục phát phù, hẳn cũng thấy run tay. Dù cảm giác quảng bom không lo hao phí này rất sượng.

“Không biết, ta vẫn cảm thấy không dễ dàng như vậy.”

Pháp.

Vị tiên sinh cẩn thận lo xa này nhìn lên ngực mình, hốt hoảng thấy một lưỡi kiếm từ đó đâm ra, kèm theo máu tươi, kiếm khí tràn phóng, lan khắp thể nội, khiến ông ta không kịp rên lên một tiếng đã bị chém thành mấy mươi mảnh.

Đồng dạng, quân đoàn Phù tu ba trăm người, mỗi người một kiếm, đoạn tuyệt khí tức, bỏ mình tại chỗ.

“Mẹ nó, có nội gian, còn không ít.”

Mặc Thập Cửu – Gia chủ Mặc gia đương nhiệm thu hết hình ảnh chiến trường vào mắt, lập tức biết được chuyện gì đang xảy ra, liền truyền âm ngay lập tức:

“Tất cả cẩn thận, không được nhìn lên trời.”

“Toàn bộ kiếm tu đã trúng ảo thuật của đối phương, thể tu lập tức áp sát, kèm chế bọn họ, tất cả rút vào trong thành.”

Một vài gã đệ tử Mặc gia nghe xong lập tức ôm tâm thái hiếu kỳ, liền theo đó nhìn lên bầu trời, lập tức bắt gặp một đôi mắt khổng lồ.

Cực kỳ mỹ lệ.

Bọn hắn đều cảm thấy đây là đôi mắt đẹp nhất mình được nhìn thấy từ khi sinh thành. Ánh mắt như biết nói, cuốn hút tâm hồn bọn họ vào một vực sâu mê đắm không lối thoát, giao tiếp ánh mắt, giống như có ai đó đang thì thầm bọn họ phải đứng về phía tình yêu.

Giết chết tất cả những người xung quanh.

Vô số người phát cuồng, giống như muốn hủy diệt toàn bộ sinh linh xung quanh, té lên huyết hoa, dâng tặng cho chủ nhân đôi mắt xinh đẹp thần bí kia. Tràng cảnh lập tức hỗn loạn.

“Ta nhắc lại, không được nhìn lên bầu trời, chúng ta đang ở trong lĩnh vực của Aprodite.” Mặc Thập Cửu một lần nữa trầm giọng truyền âm.

Đám người lúc này đã không còn nghi ngờ gì nữa, thành thật cúi đầu, nhao nhao thanh lý những người phát cuồng. Bên ngoài, đám thể tu ở sát các kiếm tu, phi kiếm vừa bay đi hạ sát đám phù tu, khiến kiếm tu bị thể tu áp sát đơn giản chế trụ. Mỗi gã thể tu vác theo một gã kiếm tu, chạy lùi về trong thành. Thể tu không nhìn ngó xung quanh nhiều như Kiếm tu và Phù tu, bọn họ phụ trách bảo vệ mặt đất, đề phòng có gì đó thò lên đánh lên, bởi vậy thoát được một kiếp.

Nếu như ba quân đoàn đều ngẩng đầu lên trời rồi bị thôi miên giết ngược về, Mặc gia liền muốn tổn thất cực đại.

Nhưng mắt sạch đám Phù tu, vẫn y nguyên là một thương tổn lớn với chính thể chiến lực.

Đám Thể tu thật vất vả chế trụ đám Kiếm tu đang xui lơ trên lưng, ào ào chạy vào trong thành tìm sự bảo hộ, tuy thế cũng thối mác không biết gia chủ vì cái gì bắt họ họ co cụm vào hành phòng thủ, vừa quay đầu nhìn lại, lập tức nuốt nước bọt.

Ngay sát phòng tuyến của đám Phù tu vừa chết, quân đoàn Thần tộc giống như từ hư không hiện ra.

“Áo giác....”

“Bọn chúng dùng ảo giác che đậy thể tiến công.”

“Mẹ nó, toàn quân ở tiền tuyến vậy mà đều chúng chiêu. Huyền thuật thật lợi hại.”

Ở ngay sát đằng sau, quân đội thần tộc do Helios chỉ huy dí sát theo sau.

Ngay khi tròng mưa thiên thạch còn đang nện xuống, bọn họ lợi dụng khói mù và sự yểm trợ từ ảo giác trên không của Aprodite, nhẹ nhàng thoát đi một phương xa, áp sát ngay trước mặt đám Phù tu mà không mấy ai để ý. Tròng cảnh vô số lá bùa gọi ra pháp thuật hủy diệt giáng xuống, chẳng làm họ rụng nửa cái lông.

Nếu như đám Kiếm tu không bị thôi miên mà giết sạch đi các Phù tu, quân đoàn của Helios chỉ huy đã ở sát đến mức này, vẫn có thể nhẹ nhàng xử lý.

Quảng bom cường giả, nếu bị vô giả thần tộc cận chiến, tròng cảnh không khá hơn đám kiếm tu bị thể tu áp sát là bao.

“Giết sạch bọn chúng cho ta !!!”

Dẫm qua xác thể tu, quân đoàn Thánh giả thần tộc đã theo sát các thể tu đang ôm kiếm tu chạy trốn chết, lập tức chuẩn bị đập đổ tường thành Mặc gia.

Mà đúng lúc này, dưới chân bọn họ, vô số phù văn sáng lên.

Helios đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đế thức

“Kết giới.” Người mặc áo choàng đen đột ngột nói.

“Kết giới giữ chân bọn họ, hẳn là còn sát chiêu phía sau.” Người mặc áo choàng đen thứ hai nhắc nhở.

Aprodite giật mình nhìn đám phù văn dưới chân quân đoàn Thánh giả, lập tức kêu gọi Helios:

“Có bẫy, chạy khỏi đó ngay.”

Helios lệ rơi đầy mặt:

“Chỉ hai, ta cũng biết là ở đó có bẫy, những không chạy được, chỗ này bị phong ấn rồi.”

Dứt lời, đám phù văn dưới chân bọn họ sáng rực, thiên địa linh khí xung quanh lập tức trút về như thủy triều, cường độ đậm đặc đến nỗi hít thở cũng thấy cuống họng đau rát. Một vòng vụ khí xoáy tròn sinh ra, những cột sáng trắng tấp chiếu lên bầu trời, hình thành trên không một vòng tròn thái cực lớn, kéo đến vô số những đám mây tích điện dày đặc đen kịt.

“Là cấm chú của long tộc !?” Helios nhú mày, miệng vẫn không ngừng để đám Thánh giả toàn lực triển khai Aeris Shield.

“Không phải, không có vòng sáng lục mạng tinh, khí tức này... là Đế thức.”

Ngồi trong bảo tọa của tổng bộ Mặc gia, Mặc Thập Cửu một tay chống cằm, một tay bắt ấn, giải khai pháp trận phong ấn trước lối vào thung lũng Mặc gia, miệng nhàn nhạt nói:

“Năm đó Mặc gia ta thi ân khắp nơi, phúc trạch rộng lớn, được Tiên đế ngự ban cho một kích của Cửu Thức nộ chấn, vẫn luôn phong ấn chờ ngày giải khai. Không ngờ đến đời ta lại phải đem ra dùng, Thần chúng các người, xem như đủ vinh hạnh.”

Đế thức là một chiêu trong nộ chấn cửu thức của Tiên Đế phong ấn vào và giao cho đời đời tộc trưởng Mặc gia bảo lưu, nó bao hàm một đạo Thế giới lực chính hiệu, trực tiếp kích hoạt cung Âm Dương trên Thiên Đạo Pháp Luân, cũng chính là tương đương với một đòn hủy diệt với cấp độ Giới Hoàng.

“Tiên Đế nộ chấn – thức thứ nhất – Cửu tiêu lôi đình chấn.”

Mây đen dày đặc vùn vù trên bầu trời rung lên những thanh âm sấm nổ vang dội, rồi một luồng sức mạnh cực đoan kéo toàn bộ dải mây rộng lớn bạt ngàn này vào một điểm trung tâm chính giữa, áp súc thành một quả cầu đen lấp lánh ánh chớp ngay trên bầu trời của đám Thần chúng, quả cầu này chính là nguyên bản của Đế thức đã được phong ấn. Theo pháp quyết Mặc Thập Cửu đánh ra, những tia sét trên quả cầu được mây đen thu về hỗ trợ, ngày càng dày đặc, đã không thể áp súc được nữa.

Crac...

Quả cầu màu đen nứt toác, một tia sét trong đó rò rỉ ra ngoài, giáng xuống lớp ánh sáng của khiên Aeris phía dưới.

Xoẹt...

Vùng khiên bị tia sét giáng vào lập tức tan nát, thần vệ quân bên dưới dính phải không kịp rên một tiếng đã tan thành tro bụi.

“Tàn ra, mau tàn ra !!” Helios thấy vậy tái mặt gào thét.

Đùa cái gì vậy !?

Cả Aeris Shield cũng không ngăn lại được.

Còn đoàn kết tổ hợp khiên lớn thì chắc chắn là chết hết.

Mà đây chỉ là một tia sét rò rỉ thôi đấy.

Đám thần chứng thấy được một tia sét rò rỉ kia cũng đã đủ sợ mất mật, chẳng cần hấn hét, tất cả đã sớm tán ra khắp nơi, thế nhưng vùng không gian trước tường thành đã bị phong ấn đóng kín như tường đồng vách sắt, tất cả đều bắn ngược trở về.

Quả cầu sét trên trời càng lúc càng thu hút nhiều mây đen hơn, đã đến giới hạn bạo liệt cuối cùng.

“Vô ích thôi, phong ấn của Mặc gia đâu phải thứ cho các người phá vỡ đơn giản như vậy. Cho dù là một cận giới hoàng đỉnh phong cũng có thể giữ lại. Các người muốn giãy dụa cũng không có tư cách đâu.”

Trên bầu trời vang vọng âm thanh của Mặc Thập Cửu, là người không chế trận pháp, mọi thứ bên trong vùng phong ấn đều được ông ta nắm giữ.

Helios nghe vậy như rụng mảy, ngửa mặt lên trời thét lớn:

“Tư cách !? Trong Lục Đạo này, tư cách của Thần Tộc bọn ta là lớn nhất ! Cái kết giới rách nát này cũng muốn giữ chân bọn ta !? Ngươi quá nông cạn rồi.”

“Chòm thiên mã, chòm kỳ lân, đốt cháy tiểu vũ trụ của các người, phá cấm cho ta !”

Thánh giả Thanh đồng hai chòm sao này nhận lệnh, liền toàn lực thôi động tiểu vũ trụ trong người, bùng nổ từng bộ phận khiến Thánh y của họ sáng rực lên, nhưng vẫn chưa đủ, lĩnh vực nội năng của Hestia cho phép bọn họ vượt qua giới hạn, chỉ cần đủ can đảm.

Bùng nổ tiểu vũ trụ nhiều lần sẽ khiến sắp xếp các khí quan trong cơ thể bị tàn phá nghiêm trọng, cho dù thánh y có tốt đến đâu cũng không thể liên tục chữa trị thương tổn chồng chất như vậy. Nhưng lĩnh vực nội năng cho phép bùng nổ không giới hạn, chỉ cần không mất đi khống chế, trên lý thuyết, có thể thực hành nỗ lực và nén ép không dứt.

Năng lượng dồn nén trong cơ thể các Thánh giả đã vượt qua tiêu chuẩn Thanh Đồng, nhảy vọt lên Bạch ngân cấp bậc, rồi từ bạch ngân lại nhảy vọt lên Hoàng Kim, Thánh y trên người bọn họ đã sớm quá tải mà nổ tung. Lĩnh vực Hoàng kim cấp mở ra, kết nối với thần mạch, ánh sáng chiếu rọi từ các chòm sao trên bầu trời, một hàng thánh y hoàng kim chính tề mặc lên thân thể các Thánh giả liêu lĩnh.

Chòm Thiên Mã vùng quyền. Chòm kỳ lân xuất cước.

“Lưu tình quyền – Kỳ lân cước.”

Tiểu vũ trụ bùng nổ cực hạn.

Phá.

Quyền cước đụng vào vách phong ấn đánh ra một đợt không gian chấn nặng nề, sóng khí chấn động tạo ra thanh thế chẳng kém gì Đế Thức trên bầu trời, phong ấn tạo thành bức tường vô hình vô chất bị một kích này đánh cho gọn sóng liên tục. Lực lượng trùng kích đánh phản ngược lại đám thánh giả hai chòm sao này, lập tức chấn cho bọn họ thịt nát xương tan, biến thành một bãi huyết nhục mơ hồ.

Không gian chấn vẫn còn, tất cả mọi người đều có cảm giác đất trời muốn đảo lộn.

Vẫn chưa đủ.

“Hoàng kim kết giới – Thái Dương lĩnh vực.”

Helios theo ngay sau hai nhóm Thánh giả, chỉ kịp nhìn thấy bọn họ tan xác không toàn thây, bản thân đã mở ra lĩnh vực của chính mình, sau lưng lập tức hiện ra một mặt trời lửa đỏ rực rỡ.

Xuyên qua lớp sóng khí cắt cho bản thân đau rát, khiến thần giáp mặc trên mình nứt nẻ, hai chân hấn theo đà chạy trượt dài trên mặt đất, nắm tay đưa ra sau, mặt trời sau lưng xoay tròn, thu nhỏ lại thành một điểm sáng rực rỡ trên mũi quyền. Helios nghiêng người, giống như một cái lò xo đã nén tới cực hạn,

bật lên, vung quyền.

“Tiểu vũ trụ bùng nổ - Thái Dương bạo.”

Bùm

Mặt trời mini sáng chói trên nắm tay giáng thẳng vào vách kết giới, tạo ra một âm thanh trầm đục, trước khi một cột sáng chói lòa che phủ mọi thứ.

“Toàn quân, theo ta, rời khỏi kết giới !!”

Đám Thánh giả phản ứng cũng không chậm, tất cả mọi người đều có nhãn lực, một quyền này của Helios đủ để đánh ra một vách thông đạo, ai cũng nhìn ra được, tất cả theo sát ngay phía sau hắn.

Lúc này, quả cầu màu đen trên bầu trời đã vỡ ra hoàn toàn.

“Tiên Đế nộ chấn – Thức thứ nhất – Cửu Tiêu Lôi Đình chấn.”

Uỳnh uỳnh uỳnh

Sau lưng đám thánh giả, từng cột sét thô to giống như cột chống trời điên cuồng giáng xuống từ thiên không, sét đánh như laze từng chùm dày đặc, đốt cho không khí vụn vụn, điện tích khiến đám người trong thành bảo Mặc gia ngoài tầm ảnh hưởng cũng dựng đứng hết lông tóc toàn thân. Không có đốt cháy, không có nóng chảy, bất cứ vật gì bị những tia sét này đánh trúng đều bốc hơi, tro tàn cũng không lưu lại.

Thanh thế quá lớn, sát thương quá mạnh, số lượng quá nhiều.

Helios từ lúc nhận ra đây là Đế thức, đã từ bỏ mọi biện pháp chống lại hay phòng ngự, việc có thể làm lúc này là điên cuồng chạy trốn.

Một kích của giới hoàng, uy lực bậc nào !?

Nghe nói tu chân giả muốn thành tiên nhân phải chịu một đợt thiên kiếp gồm chín tia sét giáng xuống đánh tan phàm thể, dùng chút thần thức còn sót lại đúc thành linh thể. Tiên nhân cấp độ này gọi là độ kiếp kỳ, thực lực đã không kém hơn Chân thần ở Thần giới. Thế nhưng cũng chỉ chịu được một đợt chín tia sét thiên kiếp.

Mà những cột sét kia, có chỗ nào giống tia !?

Hoàn toàn là pháo diệt tinh đấy chứ !?

Nếu không phải có phong ấn phân tán năng lượng, chỉ sợ một kích này đã đánh sụp luôn tầng trời thứ mười sáu.

Năm xưa Tiên Đế giao cho Mặc gia một kích này, cũng đã tính đến lực phá hoại của nó, bởi vậy mới cho kèm phong ấn này. Phong ấn, là để giảm bớt phá hoại của Đế thức với địa tầng, chứ không phải là để giam người. Nhốt đám bọn họ lại, có lẽ chỉ là thuận tiện mà thôi.

Helios tung ra một quyền mạnh mẽ sáng chói, sau đó lập tức co giò chạy chối chết. Đám thánh giả cũng không làm đáng nữa, tất cả đều chạy bán mạng.

Cái gì chân thần, cái gì chủ thần hay thánh giả hoàng kim, đứng trước lực lượng hủy diệt này đều là vô nghĩa.

Cho dù trước mắt không thấy gì vì dư quang còn chưa tán đi hết, nhưng tà đám đầu vào tường tóe máu vỡ đầu, còn hơn bị những cột sét đó đánh trúng, khí tức thiên địa mệnh mông hùng hồn đáng sợ, chỉ cảm nhận thôi cũng khiến linh hồn run rẩy. Bị đánh trúng, chắc chắn là hình thần câu diệt, linh hồn cũng thành hư vô.

Đây là thế giới lực sao !?

Quá đáng sợ rồi.

Helios dẫn một đám thánh giả tuyệt địa đào sinh, hốc mắt có chút ẩm ướt. Còn chưa kịp thể hiện gì đã muốn dâng mạng, tại sao cái số phận của một con tiểu quái này lại rơi lên đầu ta !? Khóe mắt nhoe nhoe, trong tầm nhìn nhấp nhằng, hắn thấy được, từ xa có một bóng người đang lao tới.

Là gã mặc áo choàng đen vẫn đứng cạnh hai nữ chủ thần nhà hắn.

Muốn làm gì !?

“Nhường đường nào, anh bạn trẻ.”

Helios chỉ cảm thấy có một cơn cuồng phong quét qua người, bóng dáng kia chớp mắt đã biến lớn, rồi xuất hiện sau lưng hắn, dùng một bàn tay rộng lớn hữu lực ấn lên lưng hắn, phát lực nhẹ nhàng nhưng khiến tốc độ chạy trời chết của Helios tăng gấp ba lần.

“A...a.....a....”

Tốc độ quá nhanh khiến da mặt Helios muốn bay khỏi xương đầu, cổ họng hần bị không khí tràn vào khiến cổ họng đau rát, Helios đại khái trong cơn hoảng loạn cũng biết được lý do mình tăng tốc.

Hắn đang bị người ta ném đi...

Ném đi...

Chân không chạm đất, người thì đang gia tốc bay với vận tốc chính hắn cũng không kiểm soát được.

Tổ cha, người mặc áo đen kia lấy hắn làm chỗ tựa, tiếp tục gia tốc.

Không chỉ có hắn, một đám thánh giả cản đường người này cũng đều bị hắn vịn vào để phóng nhanh tới ngược dòng, tất cả không có ngoại lệ, đều bị ném về đằng trước, cùng kêu thảm như Helios.

Tốc độ này, chỉ sợ nếu va vào một ngọn núi nào đó thôi, chắc chắn cả lũ sẽ như đám ruồi bị vi đập. Helios hoảng sợ thầm nghĩ, đồng thời còn ráng xoay sở điều chỉnh tư thế muốn tiếp đất.

Chỗ tốt là, nhờ một cú ném này, hắn cùng một số gã thánh giả đã hoàn toàn chạy khỏi vùng Đế thức. Helios thậm chí còn có thời gian tò mò nhìn xem, người mặc áo choàng đen kia đến cùng muốn làm gì !?

Chỉ thấy người đó vẫn vịn lên vô số gã thánh giả chạy ngược dòng mà gia tốc liên tục, chỉ tốn nửa giây đã xuất hiện trong vùng Đế thức.

“Muốn chết !?” Helios trợn mắt nghĩ thầm.

Không khí nóng rực, chỉ tiếp cận vùng Đế thức đã khiến áo choàng màu đen của hắn bốc cháy dữ dội, để lộ ra thân hình cường tráng với bộ giáp màu đỏ xen bạc bên trong. Cùng với một chiếc mũ giáp với đôi cánh chim đặc trưng, cánh tay vạm vỡ nắm lấy một cây búa nhỏ trạm khắc hình huy hiệu của Asgard.

“Đùa sao !? Gã này sao lại có mặt ở đây !?”

Chiến thần Thor của Bắc Thần tộc.

Mà, chẳng quản hắn là ai, Đế thức vẫn ầm ầm đánh xuống.

Thor phóng tới vùng đế thức như một mũi tên bạc xuyên phá, chẳng mấy chốc đã tới vùng trung tâm, nơi mật độ tia sét dày đặc nhất. Hắn nhấc búa giơ lên trời, từng cột sét khổng lồ kia điên cuồng trút xuống, lại bị một lực lượng kỳ quái khiến chỉ vòng quanh thân hắn, lưu chuyển liên tục rồi ầm ầm đầu nhập vào cây búa nhỏ trên tay, khiến nó nóng đỏ lên, giống như có thể tan chảy bất cứ lúc nào.

Thor cũng không ngừng lại, hắn nhanh chóng băng qua vùng Đế thức dày đặc, trên đường kéo theo hàng ngàn tia sét uốn lượn hủy diệt, cây búa trên tay giống như đã tới giới hạn nào đó, phát sáng rực rỡ.

Một đường chạy thẳng, không người cản trở, được cả ngàn cột sét hộ tống quanh người, rất nhanh đã chạy đến biên giới tường thành Mặc gia.

Mặc Thập Cửu nắm rõ mọi diễn biến bên trong phong ấn Đế thức, lập tức nhận ra dị trạng này, trong lòng giống như có gì đó bóp mạnh vào trái tim một cái, nhảy dựng lên.

“Không tốt, hắn muốn lợi dụng quảng sét...”

Lúc này Thor đã tới sát tường thành, chuẩn bị va chạm với tầng tầng kết giới phòng hộ của Mặc gia. Cây búa trên tay đã tích tụ lực lượng tới cực hạn, đã được hắn xúc lực chờ sẵn, vung lên. Theo sau đó, những tia sét từ Đế thức cũng được hắn dẫn dắt, cùng lúc đánh tới.

“God Blast !!!!”

Một tiếng hét lớn, rồi theo tiếng gió rít gào của lực tay man dại, tiếng lửa điện dày đặc của thiên lôi, một cột sáng chói lòa sáng rực cả kết giới khổng lồ của Hestia, khiến con mắt khổng lồ trên không của Aprodite phải ảm đạm thất sắc thu lại, và một tiếng nổ lớn, âm bạo khủng khiếp khiến tất cả rơi vào một vùng câm lặng trong vài phút.

Dưới thế giới âm bạo tới mức vô thanh.

Kết giới của Mặc gia, tầng tầng phòng ngự, tường thành tinh luyện, tất cả đều chỉ như một lâu đài cát yếu ớt, bị vòi phun nước của lính cứu hỏa bắn trúng.

Nổ tung, chấn vụn.

Phù vân, thiên tài địa bảo cấu thành, mọi thứ đều đứt vỡ, biến thành những ngọn tro còn rực lửa phiêu lãng khắp nơi.

Nhuộm lên một màu ám hồng giống như gieo rắc tang lễ cho một đám đông người sẽ nằm xuống hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 98: Bàn về bảo khí

Hưng phấn qua đi, nhìn lại đồng phệ tích hoang tàn đồ nát trước mắt, Thor có chút ngại ngùng lẩm bẩm:

“Ặc, lại mất kiểm soát rồi. Đã hứa với phụ vương là sẽ không ra tay mà.”

Nhìn những tia sét đầy trời giáng xuống, thanh thế bá đạo tuyệt luân, ầm ầm kèm theo đề uy của bậc chí tôn, vậy mà hắn lại kích động muốn tiếp lấy...

Nghĩ lại cũng có chút điên cuồng.

Nếu không phải lĩnh vực và sở trường của hắn trùng hợp cũng là lỗi điện, dám xông vào vùng Đế thức, kết quả chắc sẽ rất khó xem. Người gần đây nhất dám thách thức Giới hoàng, vẫn còn đang nằm trong thiết bị cứu sinh trôi nổi, tứ chi đều đoạn, trở thành một cái cọc người sờ sờ.

So với chiến thần Ares của Titan tộc, cho dù có kiểu ngạo cỡ nào, cũng không dám nói rằng hắn sẽ khá hơn bao nhiêu cả.

Nghĩ một chút, nghiêm khắc kiểm điểm hành vi quá khích của bản thân, Thor quay quay cây búa trên tay, thoáng cười cười với bộ mặt xin lỗi nhìn về phía khán giả - cũng chính là các vị tu giả của Mặc gia, tiêu sái bay về trận doanh của bọn họ.

Mặc Thập Cửu nổi gân xanh đầy trán, lửa giận phun qua cả lỗ mũi, nhìn thái độ hời hợt của tác nhân gây hại, cảm giác nộ khí quán đỉnh, muốn ọc ra vài ngụm máu cho thông huyệt.

Vốn dĩ là một lần sắp xếp hoàn mỹ, một trận rút lui và đặt bẫy có chiến lược, giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất, cuối cùng bị người này một kích phá hư.

Người còn bày đặt cái thái độ đó cho ai xem hả, hả !?

Mặc Thập Cửu nóng giận, thật muốn lật bàn, muốn ném ấm trà, muốn tát một ai đó, nhưng xung quanh trống không, vị chí chủ điện là tuyệt mật chỉ có gia chủ mới được ngồi, chẳng có ai hay thứ gì khác ngoài mấy cái phù văn lưu trữ thông tin và kích hoạt trận pháp.

Mà càng nhìn chúng, lại càng thấy lá gan đau nhức.

Một kích này của Thor, kéo theo Đế uy hỗ trợ, trực tiếp san phẳng 1/3 tổng bộ Mặc gia, đánh tan tường thành và mấy ngàn đạo trận pháp phòng hộ khắc trên nó. Mặc gia bây giờ giống như thiếu nữ không mảnh vải che thân, chỉ đành trơ mắt nhìn đám sói hung ác từ từ tiến đến.

Vốn dĩ chỉ cần ngồi trong chủ điện thao túng trận pháp là có thể thủ thắng, hiện tại thì phải xấp lá cà chiến đấu, thương vong sẽ không đo đếm được.

Càng nghĩ nhiều càng thở mạnh phì phì, bây giờ đến phổi cũng đau nhức.

Có phải cứ tiếp tục nhận kích thích thế này mình sẽ bị đột quỵ không !? Tiên nhân chết vì đột quỵ hẳn có thể lưu danh sử sách ha !?

Mặc Thập Cửu cố gắng nén tâm tình cuồng nộ trong lòng, khiến lục phủ ngũ tạng muốn thụ thương, cố gắng bình tĩnh truyền âm đến toàn thành bảo:

“Tất cả mọi người trong sơn cốc, ta là Mặc Thập Cửu – Cự tử Mặc gia đương nhiệm. Hiện tại phát động cảnh báo cấp độ cao nhất. Mặc gia đang ở trong kỳ kiếp nạn chưa từng có. Ta kêu gọi mọi người đoàn kết, toàn tâm toàn ý chống ngoại địch đang xâm lấn. Toàn bộ kho chứa của Mặc gia hiện tại đều mở ra, bất kỳ vũ khí, pháp bảo, phù bảo, bùa chú hay đan dược để thăng cảnh giới, cái gì có thể dùng được đều dùng ngay lúc này. Chúng ta muốn liều mạng.”

Bất kỳ gia tộc lớn nào cũng có những kho tàng của riêng mình, dùng để ban thưởng cho những người có cống hiến lớn lao với gia tộc, hay mời chào các khách khanh trưởng lão cộng tác phục vụ. Ở điều kiện bình thường, muốn lấy được vài thứ trong kho tàng cần rất nhiều điểm cống hiến đánh đổi. Thế nhưng hiện tại, là lúc tối hậu quan đầu, cho dù chỉ là một chút chiến lực cũng cần tranh thủ. Mà nói đi nói lại, bên trong bảo tàng, không thiếu những thứ được các đời gia chủ và trưởng lão tích lũy thâm hậu bảo tồn, một chút chiến lực là khiêm tốn thôi, một chút này, phải nói là rất nhiều đó.

Vốn dĩ sau một đòn God Blast của Thor, cả cơ quan thành này đang chìm trong sợ hãi mà chết lặng. Lời vừa dứt, đám đông liền lập tức sôi trào.

Rất nhiều khách khanh trưởng lão làm công lâu năm cho Mặc gia nghe tin mừng tới rót nước mắt, người ngoài không thể hiểu, ở nơi người nhiều như rác như Tiên giới, để kiếm được một vũ khí hay pháp bảo hợp tay khó khăn đến thế nào. Mọi người gần bó với gã nhà giàu Mặc gia này cũng chẳng phải vì muốn tìm được một pháp bảo phù hợp hay sao.

Bây giờ thành bảo tàng mở ra, trực tiếp khiến nhiều người điên cuồng.

Bảo kiếm, bảo khí, đan dược, bùa cấm, trong kho không hề thiếu. Đan dược để thăng cảnh giới giúp người tiết kiệm cả trăm năm hay cả ngàn năm tu

luyện cũng có, chỉ là lúc này không thích hợp để phục dụng, vì còn cần ngồi xuống trùng kích bình cảnh, mọi người đành tiếc nuối bỏ qua. Tập trung nhiều nhất là vào những đan được giúp kích phát tiềm năng, các loại doping cao cấp.

Giáp phù, kiếm phù, huyết phù, dịch thể bổ sung linh lực tiêu hao, thậm chí cả bảo khí cấp cao cũng trang bị vài cái dắt lên người.

Bảo khí cũng có nhiều loại, ở tiên giới thường chia làm phù bảo, pháp bảo, linh bảo và đạo binh.

Mặc dù trong đó còn rườm rà rất nhiều kiểu chia khác, ví dụ như pháp bảo đề giai, trung giai, đỉnh giai, siêu cấp, nhưng nói theo kiểu trái đất cho gọn:

Phù bảo: dành cho tu sĩ trúc cơ kỳ trở xuống ($<<10\%$ cube) tu sĩ kim đan kỳ một năm có thể sản xuất vài cái. Cũng là mặt hàng chính lưu động phổ thông trên thị trường tiên giới. Đại khái chúng thường có hình dạng một lá bùa, sau khi sử dụng sẽ gọi ra hình chiếu của một pháp bảo nào đó, tuy sát thương không tệ, nhưng thường là hàng sử dụng một lần.

Pháp bảo – tương đương với Thánh khí của Thần Tộc: Dành cho tu sĩ Hóa thần kỳ trở xuống ($<<25\%$ cube) tu sĩ kim đan kỳ muốn luyện một cái cần khoảng vài trăm năm, con số này giảm dần nếu đẳng cấp đề thăng, tất nhiên nếu sản xuất hàng loạt bất kể chất lượng, vài chục năm làm ra một cái cũng có thể. Pháp bảo ở tiên giới đã có thể so với vàng ròng và đá quý ở nhân giới. Tuy nói ra phổ thị mua cũng có, nhưng đều đắt đỏ muốn mạng người. Quan trọng là tu giả không giỏi sản xuất, chẳng ai muốn ngồi xôm vài trăm năm tạo ra một pháp bảo đỉnh giai hay siêu cấp cả, thành ra những thứ được bày bán, uy lực thường chẳng khá hơn phù bảo là mấy, chủ yếu là dùng được nhiều lần, nên nhiều người cũng đành cắn răng mua.

Đạt tới Kim Đan kỳ, coi nhưng cũng đã có thể tùy tiện kiếm một địa phương nào đó làm chân quản lý, lúc này mà không có pháp bảo đề dùng, cũng sẽ giống như người trái đất lương cao mà chưa mở xé, sẽ rất mất mặt. Nhưng Kim Đan kỳ thường chỉ có vài trăm tuổi, tích góp cũng không nhiều, bản thân đi cũng chỉ đủ mua một pháp bảo cao cấp, đỉnh giai, siêu giai thì phải xem vận khí rồi. Thường thì họ sẽ kết bè kết phái đi thám hiểm, nhặt pháp bảo cấp cao từ xác các tiền bối hi sinh từ trước, hoặc đơn giản là móc trong cái di tích hoặc phần mộ nào đó ra. Nhìn chung pháp bảo thì lên kim đan, ai cũng có. Thế nhưng muốn nói đến vừa tay thích hợp hoặc kèm theo các loại tăng phúc cao cấp gì đó, vẫn rất khó kiếm.

Linh bảo – tương đương với Thần Binh của thần tộc, thì rất thưa thớt, gần như không thể luyện chế, có muốn luyện ra, trả giá cũng rất đắt, thường phải hiến tế vài thứ có giá trị tương đương với một cao thủ hợp thể kỳ trở lên, mà cao thủ hợp thể kỳ cũng đã là cấp độ lão tổ tông, chủ tịch tập đoàn rồi, kiếm ra còn khó, nói gì đến tế. Linh bảo lưu hành trên thị trường toàn kèm theo những quảng cáo kiểu: Năm xưa xxx lão quái huyết tế hơn ngàn vạn mạng người, tụ tập lệ khí thiên địa tạo ra cái abc này... là hung vật chí tà nổi danh... Hoặc: Năm xưa xxx chân quân vì chế ra cái xyz này, đã mất ba ngàn năm du ngoạn trải nghiệm nhân sinh thiên đạo, tụ tập ý thức trăm nhà, tạo tác theo mấy chục lưu phái, kết hợp thiên tình thần thạch, cứu u vẫn thiết, lại bỏ vào một nửa đạo hạnh tu vi mới miễn cưỡng thành hình...

Tiền đài cao thủ, muốn kiếm linh bảo đề dùng cũng không dễ, mười người thường chỉ có ba người có được, đủ thấy nó hiếm đến mức nào. Những thứ như Thiên Linh bảo Thủ, Băng Liên Tâm, hay thậm chí cây búa Mjolnir của Thor, khiên Svalinn, giáo của Isis và Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Đạm Băng Băng cũng thuộc về cấp độ này. Tất nhiên, Băng Liên Tâm thuộc về tầng thứ áp chót của Linh Bảo, chỉ tương đương với pháp bảo siêu giai.

Trên đó, còn một cấp cuối cùng của bảo khí: tương đương với Đế Khí của thần tộc, ở tiên giới còn gọi là Đạo binh. Thường chỉ có giới hoàng mới có tư cách sử dụng. Ví dụ: Nguyên Nhân Đạo Quả của Tiên Hậu, Hiên Viên Kiếm của Tiên Đế, Bộ giáp Tứ Linh của Queen, cây gậy khắc hình chim lạc của King, v...v...

Nói đến đây thì ngoài lẽ một chút, bộ giáp tứ linh là Đế Khí tiêu chuẩn, nhưng sau khi tách ra làm bốn mảnh là Huyền Vũ Thủ, Bạch Hổ Bách Biến, Thanh Long cung và Phượng Hoàng Kiếm, đẳng cấp của chúng nằm ở khoảng giữa linh bảo và đạo binh, tùy người sử dụng phát huy, không thể thống kê chính xác.

Nói xong, quay lại chủ đề. Trong kho hàng của Mặc Gia, phần lớn pháp bảo chưa ở đây thấp nhất cũng là đỉnh giai, có không ít siêu giai, linh bảo cũng có vài cái.

Mặc gia giàu tới mức khiến những người này muốn mù mắt.

Sau đó muốn giận sôi.

Giàu tới mức này có còn thiên lý không hả !?

Người so với người thì thôi, tu giả so với tu giả, giận muốn điên đầu.

Nước chảy chỗ trũng, tiền đổ về kho thổ hào, khoảng cách giàu nghèo kéo gần mấy vạn năm, so đo chỉ khiến người tuyệt vọng.

Mà, lúc này không phải là thời gian nói mấy cái đó. Rất nhiều người nhanh chóng thanh tỉnh lại, không bị của cải làm lóa mắt, Mặc gia diệt vong, những thứ này cũng không còn. Thần tộc là một đám tàn bạo chẳng kém Ma tộc, bị chúng nó nô dịch rồi bị tiếm thần chi huyết, may mắn sẽ thành bán thần rồi bị nhốt, còn thường thường sẽ thành ngu ngốc rồi bị đem làm cu li đến hết đời. Thần tộc còn cần rất nhiều bán thần để bổ sung phúc lợi cho Thần mạch, thế giới khác chiến vì của cải, đám này thì trực tiếp đánh vì nhân khẩu. Thần tộc vây thành, muốn chạy cũng khó thoát. Có nhiều người còn làm rãnh rồi làm cái so sánh, so với rơi vào tay ma tộc rồi bị ăn sống, rơi vào tay thần tộc bị nô dịch suốt đời suốt kiếp còn thê thảm hơn rất nhiều.

Đây không phải lúc để tham lam, là cảnh sinh tử tồn vong.

Sau đó cẩn thận lựa chọn những món đồ có thể nhanh chóng đề thăng chiến lực của mình đến mức cao nhất, nhiều người lạng lẹ ra khỏi bảo tàng, cho đợt người kế tiếp tiến vào lựa chọn. Sau đó bùng bùng quyết tâm phấn chấn.

“Cho các người ném thử cảm giác đánh nhà giàu, muốn dùng tiền nện chết các người.”

...

Helios bẻ bẻ sống lưng đứng lên từ đồng bụi đất xung quanh. Ở cạnh hắn còn có một đám Thánh giả cũng đang chật vật đứng dậy.

Một kích Đế thức khiến một nửa quân đoàn nằm lại. Người đông lại chen chúc, rốt cuộc thì tốc độ di chuyển cũng có hạn. Lại thêm phong ấn quái ác, kết quả là không có nhiều người thoát đi kịp.

Nếu không phải Helios quyết đoán đánh ra một thông đạo ngay lúc đó, Thor sẽ không vào kịp, một nửa quân đoàn còn lại bao gồm cả hắn cũng sẽ đành chịu ở bên trong cái lò vì ba điện kia làm cá rần.

Một chiêu God Blast, chẳng hiểu dùng cách nào, kéo đi cả những cột thiên lôi mang theo thế giới lực kia, cho bọn họ có một khoảng không an toàn hiếm hoi. Chẳng thấy có chút vui mừng nào vì tìm được đường sống trong chỗ chết, Helios chỉ cảm thấy nhục nhã.

Vậy mà được một gã phương Bắc cứu.

Chết tiết. Chết tiết. Chết tiết.

Nắm tay nắm lại phát ra những tiếng kêu răng rắc, mặt trời sau lưng tỏa ra nhiệt khí hùng hực. Helios trầm giọng phát tay:

“Toàn quân, ổn định lại đội hình. Chúng ta xung phong.”

“Ái chà chà, chết nhiều quá ha. Binh đoàn bây giờ so sánh với trước đây thật xấu hổ.”

Helios nổi gân xanh đầy trán, muốn quay đầu kiểm xem đứa nào muốn chết vừa phát biểu cắt ngang đoạn ra lệnh ngẫu của mình, liền bắt gặp một vị nữ thần đáng người nho nhỏ, mặt búng ra sữa, ánh mắt lấp lánh dưới tóc mái màu đen búi thành một cái đuôi ngựa dài phất phơ sau đầu đang chậm chậm hạ xuống.

“Nữ thần Hestia.”

Đám Thánh giả xung quanh đồng loạt quỳ xuống, xung quanh còn tro bụi mỗi Helios với tư thế nhắc tay thị uy, không khí có chút xấu hổ.

“Có ý gì !?” Helios hậm hực thu tay về.

“Đang thiếu người mà, muốn lên thử một chút.” Hestia chấp hai tay sau lưng, mũi chân điểm điểm, lơ lửng bay lên hạ xuống như không có trọng lượng.

“Bà cũng biết đánh nhau !?” Helios nghi ngờ. Đã rất lâu rồi, các chủ thần không mấy ra tay. Nhiệm vụ của bọn họ là duy trì thần điện cung cấp cho quân đoàn, cái này quan trọng hơn. Có người xâm phạm thần điện, thì Chủ thần mới thực sự tham chiến.

“Nha, nhìn cái God Blast kia, cũng ngứa ngáy một chút.” Hestia không trả lời trực tiếp, cười cười nhìn ra chỗ tường thành đổ nát kia, vừa thấy Thor đang bay về với khuôn mặt ngái ngủ bắt đầu đặc đi.

...

Aprodite tạm thời thu lại lĩnh vực của mình, vừa rồi bị dư chấn của một chiêu God Blast khiến cho con mắt khổng lồ trên trời thiếu chút nữa hỏng mất. Dụi dụi ánh mắt, buồn bực nói:

“Tường thành đã vỡ, trận pháp phù văn gì đó hắn là cũng hỏng hết rồi. Bây giờ thì xong rồi chứ !?”

Người mặc áo choàng đen thứ hai vẫn ở bên cạnh cô ta, lắc đầu đáp:

“Hắn là không đơn giản như vậy. Giữ lại lĩnh vực của người, chốc nữa có lẽ sẽ cần dùng.”

“Trực tiếp thôi miên khiến chúng giết nhau là được rồi !?” Aprodite nghiêng đầu hỏi.

“Tu giả đều có thần thức khá mạnh, mạng lưới một khi đồng bộ, thôi miên một người bằng với thôi miên tất cả bọn họ, sao người không thử xem.”

Aprodite cười cười:

“Thật sự là hiệu quả giảm mạnh, vậy phải chờ đến khi mạng lưới thần thức tan vỡ !?”

“Có lẽ vậy.” Người mặc áo đen cũng không chắc.

Dù sao lĩnh vực là của Aprodite, hắn cũng chẳng nắm rõ ràng bằng cô ta được. Nữ thần này tỏ vẻ lười biếng không quan tâm hỏi loạn, thực ra chắc chỉ đang thăm dò xem hắn biết được bao nhiêu nội tình của Tiên tộc và Thần tộc, hắn thấy mệt mỏi với loại đàn bà đầy tâm cơ này. Nói chuyện cũng cộc lốc đi rất nhiều.

Aprodite bĩu môi, cũng không hỏi nhiều nữa. Tính toán thế nào cô ta cũng đã có phần nắm chắc, vừa rồi đối thoại là muốn kiểm có bắt chuyện, thử xem lĩnh vực mị hoặc của mình có tác dụng với người này không. Tác dụng kiểm lại rất nhỏ. Người ta chịu khó đối thoại và giảng giải một chút như vậy xem như đã chịu ảnh hưởng rồi, chỉ là lúc trở mặt chắc chắn nhanh hơn lật sách.

Toàn lực phát động lĩnh vực thì lại quá lộ liễu, cự ly thế này, chọc hấn giận lên, mình cũng không nắm chắc có thể sống sót. Lĩnh vực của Aprodite giúp cô ta có thể dễ dàng mê hoặc bất kỳ ai, chỉ cần đủ thời gian. Nhưng cường giả cảnh giới này, suy nghĩ cũng rất tinh táo, hơi có xu hướng cảm thấy mình đang bị mê hoặc, một là sẽ tránh xa Aprodite, hai là trực tiếp xuất thủ với cô ta, bị giết trước khi mê hoặc hoàn thành, hoặc cược mạng để thi triển mê hoặc, dù rằng rất tự tin vào lĩnh vực của bản thân, Aprodite tạm thời còn chưa muốn thử chơi cái trò nguy hiểm này.

Ma giới toàn là một đám luyện thể cơ mà !? Định lực cũng tốt như vậy !? Thật là phiền toái.

Aprodite ray ray trán, có chút phiền muộn. Từ đằng sau thấy Thor đang bay trở về, lại càng buồn bực hơn, cần nhẫn một chút:

“Không phải nói giấu thân phận sao !? Người làm vậy, người Tiên giới sẽ nghĩ Nam Bắc hai tộc đã bỏ qua nội chiến mà hợp tác, đoàn kết lại là rách việc đây.”

Thor cũng biết mình lỗ mẫm, cười cười có vẻ ngại ngùng, chẳng qua khuôn mặt hấn còn đầy hưng phấn và chiến ý, cố tỏ ra ngại ngùng thế nào cũng không hợp. Liên đem thêm cái giải thích:

“Tiên giới bây giờ còn muốn nội chiến giành lấy Thiên Đình, đoàn kết lại chỉ khiến nội bộ càng thêm bất ổn mà thôi. Đám người này, tâm lý đề phòng nhau quá nhiều, không phải tộc ta tất có dị tâm, bọn họ nghĩ vậy đây.”

Aprodite quay đầu, cũng không muốn nói nhiều với hấn, chỉ khề lăm bầm:

“Dù là tộc ta cũng vẫn đầy dị tâm đây.”

Thính lực tốt, Thor nghe được rõ ràng, chỉ cười cười nhún vai chẳng để ý.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Át chủ bài (1)

Sau đó là một tràng hỗn chiến.

Tiên nhân đã mất đi trận pháp hộ thành để ý lại. Thần tộc cũng đã bị một đợt lôi chấn đánh tan đội hình.

Cả hai phương đều biết rằng không thể để cho đối phương phục hồi lại như trước, nếu không cảnh giằng co sẽ tiếp tục.

Bởi vậy, đây là lúc quyết định.

...

Trên trời, dưới đất, trong lòng đất, thậm chí trong các thông đạo không gian vừa kiến tạo vội vàng, quyền ảnh, kiếm chiêu, pháp thuật, thần kỹ và chạm không ngớt, toàn bộ kết giới ngập trong những tiếng nổ mạnh đi đùng, đan xen tiếng hô hào giận dữ của kẻ sắp xuất đại chiêu và tiếng kêu la thảm thiết của những ai đã trúng đòn.

Helios bị một thanh phi kiếm hữu lực đánh văng đi, quyền đầu của hấn va chạm với thứ vũ khí sắc bén này tóe máu còn đau rát. Lão đảo chạm mũi chân xuống đất để ổn định thân hình, từ trên trời có ba quả cầu lửa nhè xuống đầu hấn mà nện tới.

“Đậu xanh, đám này lấy đầu ra làm đồ chơi phiền phức như vậy !?”

Cầu lửa hay phi kiếm đều có sát thương cực cao, đủ để hấn trầy vi tróc vảy, nhất là khi người xuất ra chúng chỉ là một gã tu giả phổ thông, vốn dĩ da lông của hấn cũng không có tư cách làm rụng. Đây rõ ràng là hiệu quả của trang bị cấp cao.

Một hai cái hấn còn có thể không để ý, nhưng cũng không thể chịu nổi quá nhiều thế này chứ !?

Mặt trời sau lưng xoáy tròn sáng rực lên, quang mang trải rộng quán lấy ba quả cầu lửa, nuốt gọn, Helios vận người, ba quả cầu lửa bị nuốt gọn theo lực kéo của cú vận mình bị ném đi về một đám tu giả đang tận tình chém giết khác, tạo ra một vụ nổ đi đùng chấn tan xác cả đám. Còn chưa kịp đắc ý thì từ bên trái lại có một luồng sét đánh tới, mặt trời sau lưng hấn thu nhỏ xoáy tròn trên đỉnh bàn tay, Helios dậm chân, vung quyền, cường ngành đánh tan tia sét, kéo theo một luồng lửa đỏ rực trải dài theo đường thẳng, nuốt trọn luôn kẻ thi pháp. Đối phương cũng ngoan độc, không thêm né tránh, trái lại bùng

nổ linh lực toàn thân, té ra một cái quạt, gọi ra mười hai tầng đao gió từ trên đầu Helios chém xuống.

Tu giả bị cú đâm lửa nuốt gọn đã cháy ra tro, Helios đang trong tư thế xuất quyền cũng không kịp làm ra né tránh hữu hiệu, lập tức bị thiên đao từ trên xuống băm vằm, cả người bị ấn dí xuống đất, do thiên đao chém vào khớp xương cứng cáp của hắn không thể xuyên qua, chỉ có thể đè hắn xuống, đánh cho mặt đất nứt vụn ra như cái mạng nhện, máu vàng kim bắn xối xả. Nếu khung xương không cứng cáp một chút Helios đã thành thịt băm.

Bảo khí, lại là bảo khí !?

Helios vui mặt xuống đất, ánh mắt còn chưa hết vẻ đần thối.

Bảo khí ở đâu ra nhiều như nấm, thấp nhất cũng là thánh khí, thần khí cũng có mấy cái.

Bà nó, từ khi nào tiên giới trở thành một đám thổ hào như vậy !?

Helios có cảm giác mình đang phải đối mặt với một gã chủ thần cỡ như Hepatheus, rơi vào vô tận bảo khí lĩnh vực, có chút ăn không tiêu rồi.

Làm không tốt, trận này hắn có thể sẽ cúp mất.

Rên lên một tiếng thảm thiết, Helios cắn răng xoay người, ngón tay và mũi chân cùng phát lực, bắn vọt sang một bên. Chỗ hắn đứng vừa rồi lập tức ngập trong một chuỗi nổ mạnh đi đùng. Sau đó là vô số tu giả rối loạn đuổi theo nhưng lại bị thần chúng dùng khiến Aegis che chắn áp sát quần lấy, giúp Helios có một hồi thở dốc.

Thần tộc chiến đấu có điểm giống ma tộc, lãnh đạo phải đứng trên tiền tuyến, lập tức trở thành cái mục tiêu sống để quân địch đo mất liều mạng kích sát. Helios thăm nguyên rủa thằng nào nghĩ ra cái định luật này, nhưng chiến thần mà núp sau toàn quân nói thế nào cũng không được hay lắm. Trừ khi quân lực quá áp đảo, mới có thể làm dáng giống như ta tay không muốn động tay với đám kiến hôi. Nhưng cái lỗi chần chừ khiếp kia đã khiến đám thần chúng hồn siêu phách lạc, lúc này dù ai là chủ soái cũng phải đứng lên mà kiếm về sĩ khí cho toàn quân.

Mỗi khi chết lại còn không cần mạng kích nổ bảo khí, nhiều cái khí bạo đẳng cấp cao như vậy, bản thân hắn đã sắp đạt tới cấp độ chủ thần còn ăn không tiêu, nữa là đám thánh giả.

Helios đã giết không ít hơn một trăm gã tu giả, nhưng đám này giống như kiến, giết hoài không hết, thấy hắn là đo mất liều mạng giống như một đàn ong hung hãn.

Mà đúng là bọn họ đã đập vỡ tổ ong nhà người ta thật.

Cơ mà hắn có phải hung thủ chủ yếu đâu !?

Cái gã Thor đến và đi như chớp, không hổ danh thần sấm, đập một cú sung sướng vui vẻ rồi vỗ mông bay về, còn lại lửa giận của tu giả Mặc Gia do hắn gánh. Helios lệ rơi đầy mặt.

Còn may đang ở trong lĩnh vực nội năng, tiềm lực giống như vô hạn, dùng mãi không hết, té bảo thần tính cũng được tăng phúc thật lớn, những vết thương kiểu dao chém kiếm đâm thế này chỉ chớp mắt là lành lại. Helios cũng mặc kệ ba bảy hai một, lĩnh vực nội năng khiến hắn cảm thấy nhiệt huyết đang bùng bùng, tận tình đánh giết một hồi để xả ra toàn bộ nộ khí cũng không phải chuyện xấu.

Còn tu giả Mặc Gia, đã giết đến đo mất rồi, thần chúng chưa kịp hoàn hồn sau cú thiên lôi đáng sợ kia, nhất thời bị áp chế.

Đúng lúc này, từ trung tâm Mặc Gia Cơ Quan Thành, một luồng khí thể áp bách như thủy triều dâng lên, kèm theo một âm thanh âm trầm lạnh lẽo:

"Mặc Gia xâm phạm giả, giác ngộ tử vong đi."

Sau đó bầu trời xuất hiện đồng loạt mấy trăm cái trận pháp, để Helios lại một lần nữa đần mặt.

"Con bà nó, nâng khiên."

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Mưa pháp thuật từ trên trời đập xuống, không bá đạo như Đế Thức, nhưng thắng ở số lượng nhiều, dàn trải ra toàn quân, không gã thần chúng nào thoát khỏi vùng ảnh hưởng. Mỗi một pháp thuật đều tương đương với một kích toàn lực của cao thủ Thánh giả, đám thần chúng nếu không kịp phản ứng thì đã từ thương thâm trọng.

May nhờ lớp khiên Aegis, tất cả chỉ choáng váng một hồi, thế nhưng ngay sau đó, đám tu giả đánh đối chiến với họ cũng không phải ăn chay lương thiện, lập tức đoạt công, đánh tới tui bụi. Thần tộc còn chưa hết choáng váng, lập tức bị đánh muốn hôn mê.

"Ảnh hưởng cấp độ này, mẹ nó, là chủ thần cấp bậc. Lại có cao nhân nào ẩn núp trong cái Mặc Gia này nữa vậy !?"

Helios cảm thấy lá gan mình đau nhức, hôm nay làm gì cũng thấy bất lợi, chắc ra khỏi cửa đã bước nhầm chân.

"Không phải, là Mặc Gia gia chủ đấy, hình như ông ta vừa dung hợp thành công với cơ quan thành. Helios bé nhỏ, ở lại cẩn thận nhé, ta lên trước xem

thử."

Bùm

Bên tai vang lên tiếng thiếu nữ lanh lảnh vô cùng dễ nghe, nhưng chỉ thoáng cái, Helios còn không bắt kịp thân ảnh đã bị một quãng lửa phản lực do chủ nhân âm thanh gia tốc bao phủ, thui hấn đen xì.

Còn may, như vậy cũng không ai nhìn ra khuôn mặt đen như đất nòi của hắn.

"Bé nhỏ, bà già nguoi bảo ai bé nhỏ !? Có ngon quay lại, chúng ta quyết đấu á."

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Theo quãng lửa di động, một đám tu giả Mặc Gia bị đánh bay lên trời, chưa kịp rơi xuống đã cháy rụi thành tro. Còn người trong quãng lửa đã phóng tới trung tâm Mặc Gia, còn nghe thấy phía đó có một tiếng kinh hô giận dữ. Chính là cái âm thanh đáng ghét đã mấy lần khởi động pháp thuật hủy diệt cấp cao nướng chả Helios, nghe qua cũng không dễ chịu ha.

Helios mặc niệm cảm thán cho người đáng ghét phía trung tâm thành. Lại âm thầm may mắn vì đoạn quyết đấu vừa rồi mình không nói to.

Lờ mờ ý thức được, hình như chênh lệch của mình với chủ thần cấp, có vẻ không nhỏ.

Và quyết định thắng thua trận đấu này, vốn chẳng liên quan đến mình.

Helios nghĩ xong lại cảm thấy tâm can đau nhức.

...

Hestia cầm trên tay hai cây quạt màu đỏ rực, trên thân họa điểm lưu động, nhuộm cong ánh sáng xung quanh, khiến bóng dáng nhỏ nhắn của cô ta cứ bập bùng huyền ảo khó nắm bắt.

Phía đối diện, Mặc Thập Cửu bay lơ lửng cùng một thanh phi kiếm màu xanh lục, linh lực thai nghén trên thân kiếm tạo ra những luồng gió nhẹ kèm theo hạt linh tử lấp lánh, bộ dáng tiên phong đạo cốt mười phần có dư. Chẳng ai nhìn ra được chỉ nửa phút trước, ông ta còn bị tập kích bất ngờ đánh bay mấy con phố.

Sau lưng ông ta, vô số phù tự kéo dài ra khắp nơi giống như một quang hoàn đan trên một cái mạng nhện, đây là do Mặc Thập Cửu sử dụng những trận pháp còn lại trong thành để tăng phúc cường ép đề thăng cảnh giới của bản thân lên một cấp bậc. Vốn dĩ ông ta đã là một Vô Thượng Chân Tiên, có được linh thể bất diệt, dựa vào những phù tự này, quyền không chế Cơ Quan thành đã được cường chế nắm lấy, biến Cơ Quan thành trở thành một bộ phận thân thể ông ta.

Có thể tự do không chế một phương thiên địa, chính là cảnh giới Đại La kim tiên, cũng chính là tương đương với Chủ Thần cấp bậc bên thần tộc.

Tuy rằng hiện tại hai người có thể coi như cùng cấp độ, nhưng Mặc Thời Vô cũng không ôm chút tâm lý may mắn nào, đối phương đã là Chủ thần từ rất lâu rồi, so với một người cường ép đề thăng cảnh giới như ông ta, hiển nhiên không cùng một giới tuyến. Hơn nữa tu giả Mặc Gia phần lớn đều là loại hình phụ trợ, trực diện chiến đấu vốn không phải sở trường, và tuy rằng mình có Cơ Quan thành làm một phương thiên địa cảnh giới, nhưng toàn bộ cơ quan thành đều đang nằm trong linh vực của đối phương, nghĩ thế nào cũng thấy không hay.

"Ông già, ông ngày người lâu như vậy, có muốn cảm chân ta cũng không nên lộ liễu như vậy chứ !?"

Hestia gấp một chiếc quạt lửa lại, xoay xoay nó trên những đầu ngón tay bụ bẫm, cười nói.

Mặc Thời Vô trầm mặc, hỏi:

"Các người vì sao phải xâm phạm tiên giới !? Tiên nhân bọn ta đều có khả năng tự bạo, muốn bắt sống làm nô lệ bán thân, khả năng rất thấp, tài nguyên tiên giới với các người cũng chẳng có giá trị gì..."

"Ta không biết." Hestia chưa chờ ông ta nói hết câu, đã đáp nhanh nhẩu, thẳng thắn tới hùng hồn.

"Không thể nào... nguoi là chủ thần cấp cao..."

"Ai nha, đã nói không biết mà, mấy chuyện phức tạp như vậy, ai quan tâm chứ !? Đám anh chị em trong nhà muốn đi đánh nhau, ta thấy vui vui nên chạy theo chơi vậy thôi." Hestia nhún vai nói hồn nhiên.

"Không còn cách nào khác để thương lượng sao !?" Mặc Thập Cửu nói, vẻ mặt đen như đất nòi.

"Hắn là có..." Hestia nghiêng đầu nghĩ nghĩ. "Nhưng không may cho ông, ta lười quản mấy chuyện này, cũng không có quyền quyết định, hahaa." Giọng nói có vẻ tự đắc.

"Nguoi bõn cọt ta." Mặc Thập Cửu nổi giận, phi kiếm bên cạnh rung lên ông ông, bắn vọt ra.

Choang.

Sóng quạt gió lên chắn trước mặt Hestia, vừa vặn tiếp lấy mũi kiếm, thần lực vận chuyển mạnh mẽ giữ lấy nó, không cho nhúc nhích thêm nửa phần. Từ góc nhìn của Mặc Thập Cửu, chỉ thấy một đôi mắt trong suốt không có mấy tạp niệm, thoải mái đối nhãn với mình.

“Ta nói thật mà. Trước giờ ta không có thói quen đụng đến những việc phức tạp. Cho dù chiến đấu, cũng sẽ không động đến đối thủ mà tiềm lực lớn hơn mình.”

Cây quạt khẽ chuyển, mũi phi kiếm bị hất văng lên, Hestia đưa tay gõ vào thân kiếm, nó bắn ngược về phía Mặc Thập Cửu với tốc độ không kém lúc bắn đi.

Mặc Thập Cửu hừ lạnh, thần thức tỏa ra, thông linh với phi kiếm, tiếp nhận lại quyền không chế, khiến nó tiếp tục trôi nổi quanh người mình như một cái vệ tinh.

Hestia không mấy ngạc nhiên, trả kiếm lại vì cô ta còn chơi chưa vui, hai cây quạt xòe ra, múa quanh người một vòng, lửa từ chúng bùng lên, bao quanh lấy Hestia, quện lại thành một đôi cánh đỏ rực sau lưng, vũ động một cái, thân ảnh nhỏ nhắn này đã chớp mắt biến lớn trong mắt Mặc Thập Cửu.

“Ông cũng vậy, toàn bộ tiềm lực ông có thể kích phát, toàn bộ tiềm năng ông tích trữ trong những năm sống dài đằng đẳng của mình đã bị ép khô đến không còn, với ta, chỉ là một đối thủ vui vẻ mà thôi.”

Linh vực của Hestia, ngoại trừ có thể kích phát tiềm năng vô hạn, còn rút lấy một bộ phận tiềm năng của người sử dụng cung cấp cho cô ta, cũng giúp vị nữ thần này có thể thoải mái quan sát tiềm lực của đối phương, bởi vậy mỗi lần chiến đấu, Hestia đều là người chiến thắng, chỉ cần Hestia chủ động chiến đấu, cô ta chưa bao giờ chiến bại.

Vòng tròn phù văn sau lưng Mặc Thập Cửu sáng lên, ông ta giận dữ huy động lực lượng toàn thành, linh lực khắp nơi được triệu tập về, quán trú vào thân kiếm, chém ra một kích long trời lở đất.

Ánh kiếm lóe lên, nhẹ nhàng cưa đôi thân ảnh Hestia, nhưng ảnh tượng lập tức tan vỡ.

Chỉ là tàn ảnh do ánh lửa vận vẹo không khí.

Mặc Thập Cửu cảm thấy sau lưng có một luồng hơi nóng ập đến, Phi Kiếm theo thần thức tự động hộ chủ, tỏa ra linh quang trảo, thay ông ta đỡ lấy một kích này.

Uỳnh

Mang theo linh quang trảo, Mặc Thập Cửu như một quả bóng bàn bị đập xuống đất, đánh lên một hồi khói bụi.

Từ dưới nhìn lên, Hestia được quãng lửa bao bọc, lơ lửng trên không, hai cây quạt trên tay đã biến lớn gấp chục lần, nhìn giống như một con bướm bướm lộng lẫy.

Khuôn mặt trẻ con, khí tức cường giả, tổ hợp mâu thuẫn đan xen, ánh mắt trong suốt nhìn xuống dưới, cười nhẹ nói:

“Nói thế đủ rồi chứ !? Dùng toàn bộ tiềm năng ông có đi, lên đây chơi với ta.”

Mặc Thập Cửu cảm thấy mình bị xem thường trắng trợn, nhất thời máu huyết bốc bùng lên, cái gì mà mục đích của Thần tộc, hay tương lai của Mặc Gia, ông ta đều đã ném hết ra sau đầu.

Đây có thể là trận chiến cuối cùng của ta, vậy liền hết mình đi.

Phùng.

Sóng linh lực bùng phát, thổi tung tất cả khói bụi xung quanh, cơ quan thành liên tục đổ dồn linh lực vào cho Mặc Thập Cửu cũng kích hoạt lên vô số trận pháp nó có sẵn.

Lơ lửng trên không, Hestia ngạc nhiên nhìn xung quanh mình chớp mắt đã xuất hiện mấy trăm cái tổ hợp văn minh phù tự. Cẩm không thuật, tri hoãn thuật, hấp linh trận, áp thế thuật, hàng loạt cái trạng thái tiêu cực đồng loạt ám lên người cô ta, đằng xa còn xuất hiện vô số trận pháp kích hoạt công kích pháp thuật đang ngưng tụ linh lực, chuẩn bị bắn tới.

Đây là năng lực của Đại La Kim Tiên đẳng cấp, lợi dụng ưu thế sân nhà, Hestia lúc này giống như một mình phải thay toàn quân thần tộc đối mặt với toàn bộ cơ quan thành như trước. Tuy tòa thành chỉ còn không đến một phần ba uy năng lúc trước, nhưng dồn vào một cá nhân, uy lực vẫn hết sức đáng nói.

“Có thể tiềm lực hay năng lực hiện tại ta không bằng ngươi, thế nhưng có thể kéo ngươi về cùng đẳng cấp với ta là được rồi.”

“Đại na di thuật.”

Dưới chân xuất hiện một vòng sáng, Mặc Thập Cửu biến mất, sau đó thông qua bất kỳ một tổ hợp văn minh phù tự nào đang lơ lửng quanh Hestia, ông

ta đều có thể đột ngột xuất hiện, đâm ra một kiếm.

Choang choang choang.

Hai chiếc quạt lớn giống như đôi cánh bướm vung vẩy ra những tia lửa xinh đẹp, cũng đâm nhận hộ thuẫn, Hestia đỡ được không dưới trăm kiếm trong trạng thái bị suy yếu, động tác vẫn như nước chảy mây trôi, mơ hồ còn nhìn ra một chút vũ đạo đẹp mắt.

“Thú vị lắm, như vậy chơi mới vui chứ.”

Đáp lại là vô số pháp thuật từ xa đã ngưng tụ hoàn tất giáng tới.

Bầu trời ngập trong đủ loại sắc màu hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Ất chủ bài (2)

Hestia vung tay, từ cây quạt thổi ra hàng hà nhiệt khí và chạm với tầng tầng phép thuật bắn đến, cuốn thành những vòng lửa vận vẹo rồi nổ tung thành mấy trăm quả cầu bộc phá.

Không gian chủ thần rung chuyển giống như gặp phải cơn địa chấn trầm trọng, giữa vô số quả cầu lửa còn đang nổ tung bùng, thân ảnh nhỏ nhắn của Hestia nhảy theo một vũ đạo kỳ quái, cuốn theo những luồng nhiệt lưu như dải lụa mỏng, nóng bỏng và sắc bén. Những dải lụa này giống như một lưới kiếm mềm mại, bao phủ dày đặc quanh người Hestia, và chạm điên cuồng với những luồng kiếm khí áp bách tứ phía.

Thân ảnh Mặc Thập Cửu sau lần kiếm khí thì có chút chật vật, hai ống tay áo thùng thình đã bắt lửa, cháy rực, để lộ đôi tay già khẳng khiu, tuy còn cường tráng, nhưng đã thấy run rẩy.

Mặc Thập Cửu không để ý tiêu hao, liên tục đoạt công, ép Hestia phải vào thế thủ, nhưng bất kể mạng lưới pháp thuật dày đặc, hay kiếm khí bao phủ cũng đều không xuyên phá được hàng phòng ngự của đối phương. Mỗi lần kiếm ảnh và dải lụa lửa kia va chạm, một tầng nhiệt lượng bùng rất tràn vào thân phi kiếm, thiêu đốt luôn thần thức của ông ta tới khô cạn.

Xem ra kiếm thuật và pháp thuật đều không phải đối thủ của cô ta. Mặc Thập Cửu thầm than, chiếc nhẫn trữ vật ở tay ông ta lóe sáng, mười đầu ngón tay kẹp chặt lấy tám viên đạn nhỏ.

“Bạo Lôi Quang Đạn.”

Mặc Thập Cửu bay ngược, tay vung lên, tám viên đạn bẻ góc bắn tới theo tám hướng khác nhau nhắm tới chỗ Hestia, tốc độ không hề kém phi kiếm.

Hestia cũng nhận ra được đối phương đã xài tới bảo khí. Tốc độ của tám viên đạn quá nhanh, nhất thời không thể phán xét cấp bậc, nhưng nếu đối phương đã lấy ra, hẳn là có thể sát thương tới mình, cấp bậc hẳn cũng không dưới thần binh đi.

Hai cây quạt trên tay xòe ra, vũ lộng một cái, Hestia lại được lửa đỏ bao bọc, quãng lửa quện lại thành đôi cái sau lưng, đập mạnh, bay lùi về phía sau.

Tám viên đạn mất đi mục tiêu, lại tiếp tục biến góc, bắn tới.

Thần thức của tiên giới có khả năng khóa định, những viên đạn này di chuyển theo ý chí của Mặc Thập Cửu thông qua mạng lưới thần thức, tất nhiên đều có chức năng truy tung.

Chỉ là vì góc độ của chúng khác nhau, tốc độ biến hướng lại bằng nhau, nên sẽ tạo ra tình trạng viên tới trước, viên tới sau, Hestia lùi lại cũng vì cái này.

Phản ứng tốc độ cao không phải sở trường của cô ta, nhưng nếu chỉ có một – hai viên bay tới theo đường thẳng, trong tầm mắt...

Không khó giải quyết.

Cây quạt trên tay gấp lại, diện tích của chúng lớn, nên nhìn như Hestia đang cầm trên tay hai cây gậy nhỏ. Cán gậy vung lên, nhắm thẳng vào những quả cầu đang đánh tới mà vụt mạnh.

Bốp bốp bốp.

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Những quả cầu va chạm với thân quạt đều nổ tung thành một quả cầu sét nhỏ, ánh sáng lóe lên khiến người ta chói mắt, nhưng toàn bộ vụ nổ và sấm sét

đều bị lửa từ hai cây quạt nuốt chửng, nên sấm to, nhưng sét nhỏ, hoàn toàn không thể thương tổn tới Hestia. Chỉ là ánh sáng này có chút phiền phức.

Tầm nhìn bị nhiễu loạn, người tiên giới có thần thức để cảm nhận, nên vốn dĩ chẳng cần dùng mắt, thần tộc thì không được như vậy, mắt mắt chính là mù. Thế nhưng Hestia đang ở trong lĩnh vực của mình, khả năng cảm nhận cũng không kém ai cả.

Bởi vậy những viên đạn kế tiếp bắn đến lần lượt đều bị cô ta đánh văng đi.

Thế nhưng thời gian cũng đủ cho Mặc Thời Vô tể ra một pháp bảo khác.

Trên tay ông ta cầm một lăng kính tròn, bọc trên giá đỡ bát quái. Hestia vừa ngưng thân hình lại để chống đỡ lời đạn, hình ảnh lập tức bị thân kính bắt được. Mặc Thập Cửu niệm chú, mặt kính sáng lên, hấp thu lấy linh lực của ông ta.

Sau đó một ảnh chiếu của Hestia xuất hiện trước mặt Mặc Thập Cửu.

Nhiếp ảnh kính, linh bảo trung giai tạo ra ảnh chiếu của đối phương, toàn bộ công kích mà ảnh chiếu nhận được sẽ chuyển sang cho chủ nhân.

Mặc Thập Cửu cười lạnh, tể ra phi kiếm, nhắm vào ảnh chiếu Hestia được mặt kính tạo ra, đâm tới.

Phùng.

Sóng nhiệt bạo phát từ phương xa, Mặc Thập Cửu kinh hoàng nhìn lại, một con sóng thần màu đỏ trào dâng từ mặt đất, chớp mắt đã che phủ bầu trời và đang chuẩn bị trút xuống.

“Chết tiệt, linh quang trảo.”

Phùng phùng phùng.

Sóng lửa hung hãn đỏ sập xuống, mặt đất bị nhiệt khí bao phủ đã liền bốc hơi, Mặc Thập Cửu cắn răng, ánh mắt hung ác nhìn về hình chiếu của Hestia cách đó không xa, chém ra một đường.

“Á, đau đấy, chơi gì kỳ vậy !? Làm sao mình lại bị thương rồi.”

Từ sau bão lửa vang lên tiếng la oai oái, ảnh chiếu bị chém thành hai nửa, nhưng thời gian nhiếp ảnh quá ngắn, ảnh chiếu cũng không hoàn thiện, đoán chừng mới chỉ làm đối phương mang chút sẹo. Mặc Thập Cửu có chút luyến tiếc, thế nhưng không kịp nghĩ nhiều, con sóng lửa đã sắp nuốt chửng lấy ông ta.

Nhấn trừ vật lại lóe sáng, từ bên trong bay ra một hạt châu màu đỏ lấp lánh kim quang, Mặc Thập Cửu không chút do dự truyền linh lực vào bên trong.

Ty Hòa Châu.

Tên cũng như công dụng, ngăn cách người sử dụng với tất cả loại lửa trên thế gian.

Vừa tể xong pháp bảo, sóng lửa đã đỏ ập xuống, nhuộm đỏ cả một vùng.

Khói bụi qua đi, Mặc Thập Cửu kinh hãi phát hiện mình là vật thể duy nhất còn tồn tại trong bán kính vài km. Dưới chân chỉ thấy một lỗ sâu đen ngòm không thấy đáy.

Sóng nhiệt hung hãn đã khiến mọi vật chất bốc hơi.

Ty Hòa Châu phát ra tiếng nứt khe khẽ.

Mặc Thập Cửu thầm than, Ty Hòa Châu là pháp bảo siêu giai hiếm có, tuy là pháp bảo nhưng không hề thua kém Linh Bảo. So với một Linh Bảo phổ thông, pháp bảo siêu giai đáng giá hơn rất nhiều. Vì Linh Bảo cần tu sĩ hóa thân kỳ trở nên mới miễn cưỡng sử dụng được, còn pháp bảo thì chỉ cần Kim Đan kỳ là có thể phát huy được rồi. Đây là một vật rất thực dụng, nhưng đoán chừng cũng sắp báo hỏng.

Còn chưa kịp thương tiếc nó nhiều, trên bầu trời đã phát ra nhiệt lượng kinh khủng hơn con sóng vừa rồi gấp bội.

Mặc Thập Cửu miệng đắng lưỡi khô, ngẩng đầu lên, lạc giọng nói:

“Không thể nào, Thiên Hóa Lưu Tinh trận.”

Hestia lơ lửng trên một bông hoa lửa, nhìn xuống cười giễu:

“Tên gì dài dòng thế !? Mưa Thiên Thạch thôi mà.”

Trong lĩnh vực của Hestia, từng miếng đất hay tảng đá đều thuộc quyền sở hữu của cô ta, chỉ việc đảo lộn không gian và trọng lực, phụ gia thêm lửa thần, chế tạo một cơn mưa thiên thạch không tính là việc gì khó khăn.

Nhưng đỡ lấy nó thì vô cùng khó khăn.

Mặc Thời Vô nghiêng răng, thôi động Tỵ Hỏa Châu đến cực hạn, viên ngọc này lập tức phát ra một vết nứt toác thật lớn. Đây có lẽ là lần sử dụng cuối cùng của nó.

Mặc Thời Vô không trông cậy vào Tỵ Hỏa Châu có thể qua nạn này, liền té ra một cây quạt màu xanh lục, quán thân linh lực, vung mạnh lên.

“Quạt Ba Tiêu.”

Có thể tạo ra một trận gió giạt cấp 25. Đặt ở trái đất, có thể thổi tung một vùng biển lên.

Mặc Gia tài đại khí thô, là gia chủ Mặc Gia, tất nhiên là pháp bảo siêu giai và linh bảo nhiều đến dọa người, nhưng Hestia công kích không ngừng nghỉ, xuất ra toàn là đại chiêu, Mặc Thời Vô còn tồn cả đồng hàng, nhưng nhất thời cũng chẳng xài được mấy cái. Thế nhưng, lựa chọn vô cùng thích hợp.

Một trận cuồng phong từ phía dưới áp ngược lên bầu trời, mưa thiên thạch bị trận gió này đánh tung ra, bay khắp không gian.

Hestia chỉ thấy một trận gió tràn tới, muốn cuốn bay cô ta đi. Nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy, lửa trên hai cây quạt lại bùng lên, thiêu đốt điên cuồng giống như vô hạn. Hestia để thân thể nương theo cơn gió, xoay tròn liên tục, tạo ra nhiệt lưu xoắn ốc, lợi dụng những cơn gió này, vận xoắn phương vị của chúng, chèn thêm bão lửa, lập tức tạo ra trăm cái vòi rồng, đánh ngược lại xuống chỗ Mặc Thời Vô.

Người sau nhất thời không kịp phản ứng, bị hàng loạt vòi rồng nhân tạo kia nuốt gọn.

Helios ở đằng xa nhìn thấy một màn này, mặt như phát mộng, lại kêu gào thảm thiết để đám Thánh Giả tổ hợp khiên phòng thủ. Tu giả xung quanh cũng thấy được một bầu trời thiên hỏa đang bị đánh vỡ ra đây, cả đám cũng chẳng ham đánh, liều mạng thôi động linh quang trảo đỡ đòn.

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Bạo liệt hỏa diễm, trùng kích địa tầng, sau một hồi lộn xộn, khói lửa qua đi, hai phe nhìn nhau, đều cảm thấy may mắn. Nếu vừa rồi còn tham đánh, chỉ sợ đã bị chôn.

Sau đầu đấy, tất cả lại xốc lại vũ trang, tiếp tục đổ mắt liều mạng.

Thù cũ hận mới, còn chưa tính xong đấy.

...

Cây quạt nhuộm lửa đỏ xòe ra gấp lại phát ra tiếng gió giạt phàn phật, lửa bùng cháy, kéo thành những con lốc vòi rồng đỏ rực, không khí khô nóng khiến làn da của thánh giả cũng thấy bỏng rát, đôi môi đều nứt nẻ.

Núp sau linh quang tháo, được trận pháp từ Cơ Quan Thành trợ lực, lại có thêm một phi kiếm tùy thân hộ chủ và tỵ hỏa châu vừa hoàn thành công tác cuối cùng trước khi nát vụn, có thể nói phòng hộ đã đủ vững vàng, thế nhưng Mặc Thập Cửu vẫn cảm nhận được linh thể của mình đang từ từ khô héo.

Loại lửa này, không chỉ mang theo sức nóng đơn thuần, nó còn thiêu đốt luôn sinh mạng lực của ông ta, cường chế đốt cháy tất cả tiềm năng còn sót lại.

Lửa của Hestia, trong lĩnh vực nội năng, thứ mà nó trực tiếp đốt, cũng chính là tiềm năng của nạn nhân.

Cường giả Chân Tiên có được Linh thể, sinh mạng lực giống như vô tận, trường tồn cùng thiên địa, thế nhưng điều kiện tiên quyết là linh khí xung quanh phải sung túc, cung cấp cho bọn họ tài nguyên để trọng tổ thân thể. Nếu như linh khí cũng bị đốt hết mà nói. Ngày tàn không còn cách xa.

Tiên cấp chiến đấu, chính là tranh giành từng chút linh khí, nói vắn vè một chút, chính là tranh chấp quyền chưởng quản thiên địa. Đạt tới Đại La kim tiên, chính là dùng Đại La của mình, nuốt chửng Đại La của đối phương, cướp luôn quyền khống chế đối với linh khí. Giống như Ren hay Vương Tử Trực, dùng nhục thể đánh tan lĩnh vực là vô cùng hiếm hoi. Đây là một quá trình dài dòng và phức tạp.

Thế nhưng với lĩnh vực cực kỳ rộng lớn của mình, Hestia hoàn toàn bỏ qua quá trình này. Toàn bộ Đại la thể giới của Mặc Thập Cửu vốn đã nằm trong lĩnh vực của cô ta, quạt chút lửa, thôi bay chỗ linh khí ít ỏi còn sót lại, trận chiến này, phần thắng nắm tuyệt đối.

Lại nói đến toàn bộ tiềm năng có thể đào móc của Mặc Thập Cửu cũng đã bị đốt cháy hết, chẳng còn cơ hội nào để ông ta bùng nổ, liều mạng mà lật bàn.

Vị Tiên Nhân thành danh vài ngàn năm có dư này, chỉ đành thở dài nhận mệnh.

Linh quang trảo tán đi, phi kiếm mất đi linh khí duy trì, linh tính còn sót lại cũng chỉ có thể khiến nó vô lực rung lên vài cái rồi rơi xuống, rất nhanh bị sóng lửa nuốt gọn. Trận pháp ở cơ quan thành vốn đã bị hao tổn sau cú đánh của Thor, một lần vận chuyển cực hạn đã khiến nó tiêu hao tất cả những gì còn sót lại. Kết cấu toàn bộ cơ quan thành rất nhanh vì không có linh lực duy trì mà đồng loạt tan vỡ.

Đối mặt với thời khắc sinh tử, Mặc Thập Cửu tốt xấu vẫn giữ được phong độ của một thượng vị giả, cắn răng nhận lấy sự thiêu đốt bỏng rát, đưa mắt nhìn Cơ Quan thành, tâm huyết nhiều năm của tổ tông Mặc Gia, dần thành tro bụi dưới sóng nhiệt, ánh mắt có chút buồn bã.

“Đã làm đến mức này, sinh cơ đầu gì cũng đã tuyệt, chỉ đành buông bỏ tấm thân già này, cho con cháu thấy một chút hồi quang đi.”

Hestia gấp hai cây quạt lại, chúng thu nhỏ chỉ còn khoảng hai gang tay, cô ta xoay xoay cán quạt cất vào bên hông, bàn chân trầm dẫm lên một bông hoa lửa, lơ lửng trước mặt Mặc Thập Cửu:

“Nha, ông già, thật khiến người thất vọng. Không còn trò gì hay hơn sao !?”

Mặc Thập Cửu cười đắng chát:

“Mặc Gia bọn ta trước giờ không thiện chiến đấu, đã khiến người thất vọng rồi. Nhưng nếu muốn chứng kiến những gì đặc sắc, hẳn là còn có.”

“Ah, ta tò mò rồi đấy. Ông còn còn bài chưa lật !?”

Mặc Thập Cửu gạt đầu, đáp:

“Dẫu sao thân thể này cũng đã vô dụng, còn phiền người trả nó về với thiên địa linh khí.”

“Không khách sáo.” Hestia cười cười, phẩy tay một cái, Mặc Thập Cửu liền giống như tro tàn, tiêu biến.

Như vậy vẫn chưa xong. Tiên Đài cao thủ đều sống dưới dạng ý niệm, tồn tại còn dai hơn giấy. Muốn thật sự giết chết đối phương, phải khiến họ thần hồn câu diệt, thể nhưng Hestia không thiện công kích tinh thần, ở thần giới cũng không nhiều người làm được trò này, tiêu biểu chỉ có như Hades, hay Aprodite, nếu không lấy thực lực thần giới, đã sớm ăn xong tiên giới này từ lâu.

Chỉ là, thân thể mất đi, đối với Tiên Đài cao thủ cũng là đã kích trọng đại, quá lâu không thể tìm được cơ thể mới, thì sẽ dần tan biến. Mà tùy tiện tìm cơ thể, không thích hợp sẽ tụt cấp. Rớt xuống dưới Tiên Đài kỳ, thì hết đường trọng sinh, phải thành thật mà luyện cấp vài trăm năm mới được.

Tùy ý buông bỏ nhục thể như Mặc Thời Vô là rất hiếm thấy.

Thế nhưng đối phương hẳn cũng có dự định của mình.

Vừa nghĩ đến đây, phía tàn dư còn lại của Cơ Quan Thành chợt phát ra những tiếng kéo kẹt, giống như có những chiếc bánh răng khổng lồ nào đó đã tỉnh lại từ giấc ngủ ngàn vạn năm.

Sau đó, mặt sàn của cơ quan thành tách ra làm đôi.

Hestia tò mò bay tới nhìn xuống kẽ nứt, phát hiện vô số điểm sáng đỏ rực lấp lánh, cùng với khí tức viễn cổ thô bạo hung hăng ập vào mặt, liều lao đảo lúi về, sợ hãi than:

“Ông già, con bài chưa lật này... có chút lớn ha...”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Ất chủ bài (3)

Grao... grao....

Bắt đầu bằng một đợt sóng khí dày đặc kèm theo âm bạo. Sau đó mặt đất rung chuyển cùng tiếng nứt vỡ trầm trọng. Chấn động lan tỏa cùng khí tức hung bạo khiến tất cả mọi người cùng dựng tóc gáy.

Tu giả Mặc Gia lẫn Thánh Giả Thần tộc đều bị khí tức này chấn trụ, đồng loạt dừng tay, đều dùng ánh mắt hoang mang nhìn về phía cổ thành Mặc Gia.

Chỉ thấy từ dưới cơ quan thành, theo kẽ nứt đang ngày càng mở rộng, một cánh tay với bốn móng vuốt khổng lồ nhấc lên, găm sâu vào lòng đất, dùng sức kéo lên thân thể nặng nề phía sau.

Ánh mắt màu đỏ như máu, huyết quang nồng đậm, làn da bằng kim loại sẫm màu sần sùi giống như da cá sấu, tứ chi cong cong đầy những móng vuốt nhỏ ra chẳng theo quy luật nào. Đầu sư tử, mỏ chim, tổ hợp kỳ dị nhìn thế nào cũng giống tạo hình như ma thú hung ác.

Lưng nó khom khom, găm đầy những trụ thủy tinh màu xanh lục, tỏa ra những hạt linh tử đậm đặc lớn như bàn tay người, tựa như mang theo một đàn đom đóm trên lưng.

“Cái gì đây !?” Một gã khách khanh Mặc Gia run giọng, có chút sợ hãi. Hắn phát hiện linh khí xung quanh mình vậy mà đang ào ào chạy về phía những trụ thủy tinh trên lưng quái thú khổng lồ kia. Tốc độ hấp linh này còn nhanh gấp bốn lần một tụ linh trận cơ bản, giống như một hắc động đang không ngừng thổ nạp linh khí.

“Không biết, ta chưa bao giờ nghe đến Mặc Gia còn có thứ này... nhìn qua, hình như là một loại cơ quan thú !?” Một gã tu giả khác cũng đoán già đoán non vói về mặt trầm trọng.

Tu giả Mặc Gia chính thống thì nhìn nhau, sau đó thờ dài, đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu trước cự thú vừa xuất hiện.

Cự thú hiện ra, nói vậy Mặc Gia của bọn họ đã xong đời.

Những người này sau khi bái lạy, nhanh chóng khởi động pháp quyết độn thuật, các loại gia tốc pháp thuật, nhân cơ hội mọi người còn đang bị chấn nhiếp, biến mất khỏi chiến trường.

Nhiều tu giả thấy tình thế bất ổn, cũng niệm pháp quyết, muốn rời khỏi, nhưng đúng lúc này, con mắt màu đỏ của Cự Thú đằng xa chợt lóe sáng, nó ngừng đầu gầm lên một tiếng giận dữ:

Grao Grao...

Sóng âm lấy nó làm trung tâm tràn ra, dùng tốc độ cực nhanh quét qua khắp chiến trường, đánh bay toàn bộ tu giả đang lảng không muốn chạy trốn, ép bọn họ chật vật rơi xuống mặt đất, làm dấy lên một hồi khói bụi.

Thánh giả Thần Tộc nhìn Helios, muốn coi hắn xử lý tình huống này thế nào. Người này cũng xầm mặt, do dự một chút, liền muốn lui lại.

Bản năng của hắn mách bảo, thứ này không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một quả cầu lửa khổng lồ đập thẳng xuống thân thể cự thú, những cọc thủy tinh màu xanh trên lưng nó cũng lập tức phản ứng lại, linh từ dày đặc tràn ra, hình thành một vòng hộ thuẫn bán cầu, ngăn tiếp.

Bùm bùm bùm.

Dư chấn vụ nổ tán đi, Hestia về mặt ngưng trọng, dứt khoát bay ngược trở về.

Cự thú phía dưới hoàn hảo, không xước son, không cháy xém, hoàn toàn đỡ lấy một đòn của Hestia thoải mái, nhìn thấy kẻ tấn công mình còn muốn chạy, nó há miệng, một chùm linh khí xoáy tròn nhanh chóng hội tụ, nghiền ép, cuối cùng bắn mạnh ra theo đường thẳng.

Khí bạo hung hãn chỉ lướt qua cũng cày mặt đất thành một rãnh sâu, cùng vô số cát đá bay lên, nổ vụn.

Hestia quay cầu lại, chỉ thấy một sóng khí hung hãn đang trào dâng muốn nuốt chửng mình, lập tức xòe quạt, múa lấy một vòng quanh thân, sóng nhiệt từ hai chiếc quạt tràn ra, hình thành một quả cầu lửa khác đánh thẳng tới cột linh khí phóng ra từ cự thú.

Cầu lửa vỡ tan tành, Hestia kinh hoảng, đôi quạt càng biến lớn hơn, giống như hai mảnh khiên che trước người, vừa đúng lúc sóng khí tràn đến đánh văng cô ta đi.

Vị nữ thần này bay lộn vài vòng mới ổn định được thân thể, đôi tay cầm quạt đã tê rần. Thoát khỏi phạm vi công kích của cự thú mới thở ra một hơi. Bay về phía thần điện của Aprodite.

...

“Sao rồi !?” Tròng cảnh bên ngoài, Aprodite cũng nhìn thấy, vừa gặp Hestia quay trở lại, liền hỏi.

Hestia phồng má:

“Không công bằng chút nào, nó là nhân tạo, vốn chẳng có tiềm năng gì để hấp thụ cả, lửa của ta vô dụng với nó.”

Lĩnh vực của Hestia chỉ có tác dụng với sinh vật sống, loại sinh vật nhân tạo nửa cơ khí như cự thú ngoài kia, gần như không hề bị ảnh hưởng.

“Kể cả như thế, cũng không cần vội vã chạy về đây chứ !?” Aprodite nhú mày. Hestia chưa tung ra một phần mười sức lực đã vội vàng chạy trốn, cái này không đúng lắm.

“A, xem đi thì biết.” Hestia tiu nghỉu, chỉ tay ra bên ngoài. Aprodite nhú mày nhìn xem, lập tức khiếp sợ.

Từ sau lưng cự thú khổng lồ, phía bên dưới kẽ nứt của Cơ quan thành, từng chiếc từng chiếc tay giáp bọc trong vuốt nhọn găm lềm mặt đất, hàng loạt thân ảnh đỏ sộ từ từ trồi lên.

Còn cự thú đầu tiên, lúc này đã nhào tới chỗ quân đội Thánh Giả thần tộc và Helios, đôi thiết trào vung lên, còn không để lại tàn ảnh, chỉ kéo theo một bầy máu thịt đã bị khí bạo chấn thành huyết vụ nồng nặc.

Công kích từ các thánh giả đánh vào người nó chỉ phát ra những tiếng boong boong khiến tâm tình mọi người trùng xuống. Người bị nó tiếp cận đánh trúng đều không thể sống sót.

Tốc độ, sức mạnh, độ bền đều vượt qua thánh giả rất nhiều lần.

Đã tiếp cận chân thần tầng thứ.

Thậm chí Helios dùng một quyền đâm trực diện vào nó, kèm theo mặt trời nhỏ trên nắm tay nỗ mạnh, cũng chỉ để lại một vết nám đen mờ mờ. Gã này còn không tin vào mắt mình, ngẩng người ra, lập tức bị một tát đánh bay, máu thịt xương cốt tung tóe lẫn lộn.

Tế bào thần tính của chân thần cũng rất cường ngạnh, đủ khiến hắn không trực tiếp nắm luôn, nhưng bộ dáng hiện tại cũng rất khó xem.

Helios được mấy gã thánh giả trung thành cản về thần điện của Aprodite đã là chuyện của 5 phút sau, lúc này đám quân đội thánh giả đã chết mất một phần năm.

Còn đám cự thú từ phía dưới cổ thành trời lên đã hoàn toàn trình diện.

Hơn bốn mươi con.

Tốc độ, sức mạnh và độ bền đều ngang ngửa, thậm chí muốn vượt qua một chân thần tồn tại.

Cái này có chút khó làm.

...

Hestia nghe nói đến đây, bờ môi mỏng manh thoáng run rẩy:

“Hơn... hơn 40 con rồi đồng xanh có thể chống lại Cận giới hoàng cao thủ !?”

“Thực... cũng không hẳn là chống lại, nhưng chúng nó rất cứng, cũng rất nhanh, rất mạnh, cận giới hoàng căn bản đánh không chết !” Aprodite cắn môi nói, khuôn mặt cũng có hơi tái nhợt, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, trông mắt xinh đẹp thoáng chuyển, đầy mỉa mai:

“Đương nhiên, không phải cận giới hoàng cao thủ nào cũng nhẹ tay như vậy đây.”

Bắt gặp đôi mắt vũ mị nhìn mình đầy chờ mong, ánh nhìn khiến bất cứ gã đàn ông nào cũng phải lung lay mà muốn tan chảy, chiến thần Thor của Bắc Thần tộc chỉ ngửa mặt cười hào sảng:

“Haha, đừng tính lên người ta, lần này ta chỉ tới đây quan chiến, vừa rồi phá phách đã có hơi trái quy tắc rồi.”

Hắn liếc mắt, đôi mắt phóng tới khí thế áp bách, dừng lại trên người gã đàn ông vóc dáng vạm vỡ mặc áo choàng trùm kín dung mạo vẫn khoanh tay ở góc khuất này giờ không lên tiếng.

“Nếu nói về man lực thuần túy, cái này không phải tự hào của ma tộc sao !?”

Người sau nhẹ giọng nói:

“Nếu các người xác định, ta sẽ ra tay, kết thúc ước định với Athena.”

“Hắn thật sự được !?” Hestia và Aprodite nhìn nhau rồi lại nhìn người đàn ông mặc áo choàng đen kia với ánh mắt hoài nghi. Chiến lực cận giới hoàng đỉnh phong, đệ nhất chiến tướng của Ma giới, những danh hào này bọn họ đều đã nghe, thế nhưng so với danh hào uy chấn tứ phương của chiến thần Thor Bắc Thần giới, độ uy hiếp thật không đủ rồi.

Thor lắc đầu nhìn hai cô gái vô tri, cười lạnh. Hắn ném cho người kia một ánh mắt khiêu khích, rồi thần nhiên quăng cây búa trên tay tới.

Người mặc áo choàng đen thoáng ngạc nhiên tiếp lấy.

Đột nhiên cả cánh tay hắn trùng xuống, giống như bị một lực lượng vô hình kéo xuống mặt đất từ cán búa, lực hướng tâm xuống dưới mạnh mẽ cực độ khiến cơ bắp hắn nhanh chóng bị kéo toạc, giống như muốn xé rách cả bờ vai hắn ra.

Người mặc áo choàng đen này nhũn mảy, cơ bắp ở cánh tay nổi lên cuộn cuộn, nắm chặt lấy cán búa.

Nào ngờ hắn càng dụng lực, cây búa lại càng nặng.

Crac crac...

Tiếng xương cốt kêu lách cách đến rùng rợn, người mặc áo choàng đen có cảm tưởng cánh tay mình sắp bị thứ lực áp quai dị này tháo xuống. Ma lực trên người hắn điên cuồng vận chuyển đổ dồn vào chỗ cánh tay, tu bỏ những vết rách cơ do bất ngờ dùng lực quá độ, đồng thời theo máu rót vào một luồng man lực khủng bố.

Khí tràng từ cơ thể mạnh mẽ phóng xuất không còn kiêng nể gì, chấn tan lớp áo choàng bên ngoài, để lộ ra một khuôn mặt vuông vức kiên nghị, với nước da màu cổ đồng nam tính.

Vương Tử Trực không còn thời gian quan tâm đến những chuyện này, cây búa trên tay phảng phất mang một quy tắc áp chế nào đó, lúc này hắn có cảm giác như mình đang nhắc cả một hành tinh trên tay, sức nặng còn không ngừng tăng lên. Mặc dù lấy sức lực của đệ nhất ma tướng như hắn, lúc này cũng có chút khó khăn.

Cánh tay Vương Tử Trực phồng lên một vòng, ma lực đem thể chất đã vô cùng cường hãn của hắn mạnh mẽ đẩy lên một tầng lực lượng nữa, trọng tâm cả người cũng đã cân bằng lại, vững vàng nắm lấy cán búa.

Kết kết kết...

Quái lực từ cây búa mỗi lúc một tăng, ma lực Vương Tử Trực cũng theo đó rút vàng càng nhiều, khuôn mặt hắn đã hoàn toàn biến chuyển nghiêm túc, vùng eo phát lực, khiến cánh tay có thêm trọng tâm dần dần nâng lên.

Trọng lượng của cây búa dưới kỹ xảo truyền lực đã trải đều trên toàn thân hắn. Mặt sàn dưới chân bắt đầu phát ra tiếng nứt vỡ trầm trọng, sau cùng không thể chịu được sức nặng kinh khủng này mà sụp xuống. Vương Tử Trực hừ lạnh, một chân nhấc lên, đem quái lực từ chiếc búa dần trải ra rồi dẫm xuống.

Ừnh.

Thần điện cứng rắn có thể chịu đựng công kích cận giới hoàng lung lay sắp đổ, mặt sàn bị đánh ra một lỗ hổng đường kính hơn mười mét có dư.

Đây chỉ là sức nặng nghiền áp thuần túy tạo thành.

Cây búa vẫn còn không ngừng tăng lên trọng lượng, thế nhưng Vương Tử Trực đã vững vàng cầm lấy nó, thoáng vung lên mấy đường, không khí ầm ầm tiếng bạo liệt khủng bố. Đây là man lực thuần túy, kết hợp từ lực lượng và trọng lượng. Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy khó thở rung động.

Hai vị nữ thần Aprodite và Hestia đồng thời sợ hãi lui lại mấy bước.

Thế phách cường hãn tỏa ra khí tức áp bách mãnh liệt khiến bọn họ run sợ từ bản năng.

Người này còn là cận giới hoàng sao !?

Quá...

Quá mạnh rồi...

Không để ý tới hai người, Vương Tử Trực nhìn tới Thor, ánh mắt khiêu khích của đối phương ngập tràn hứng thú nồng đậm. Hắn cầm theo cây búa bước tới, mỗi bước đi trầm trọng như có hai quả núi đang giáng xuống. Lực đạo chỉ cần không chế kém tinh xảo một chút thôi thì thần điện này có thể xoi xoi bị hắn như vậy đập nát.

Từng bước hắn bước đều khiến Aprodite giật thót với khuôn mặt tái nhợt. Thần điện bị dẫm nát thì chính cô ta cũng không dễ chịu, nếu biết trước người này kinh khủng như vậy...

Nghĩ lại lúc trước mình còn tùy tiện ở gần hắn như vậy...

Aprodite thật sự có linh cảm, nếu như lúc đó có dị động gì, chỉ sợ mình đã bị miểu sát.

Không chỉ sở hữu man lực khủng bố, người này điều khiển lực đạo đã tới cảnh giới đẳng phong tạo cực. Hắn bước đi nhìn nhẹ nhàng, nhưng thực chất dưới gót chân hắn, chấn động đã truyền khắp cả phiên thổ địa này.

Ngoại trừ Thor, những người chỉ từng nghe qua danh tiếng của Vương Tử Trực, lúc này đã hoàn toàn chết lặng. Người này thật sự rất kinh khủng. Hắn đúng là tồn tại nghịch thiên, thậm chí đã có thể so sánh với Athena...

Chiến lực thế này, hoàn toàn có thể uy hiếp tới Giới Hoàng vị.

Đứng trước mặt Thor, Vương Tử Trực bình tĩnh đưa cây búa lên, giơ ra trước mặt hắn, nhẹ giọng nói:

“Vũ khí rất tốt.”

Thor cười cười, cũng không làm giả gì cả, tiếp lấy cây búa.

“Thế phách rất mạnh. Đáng nể lắm, con người.”

Hai vị nữ thần ở bên cạnh chấn động, cơ hồ không tin vào tai mình.

“Con người...”

“Không thể nào...”

Nhân loại không thể nào đạt tới trình độ này được.

Thế giới này quá điên cuồng rồi.

Thor không mấy để tâm đến ánh mắt khiếp sợ của hai vị nữ thần, giống như Vương Tử Trực, bọn họ chỉ nhìn thấy một tồn tại trước mắt có thể uy hiếp đến mình.

“Thảo nào có thể chính diện tiếp một gậy từ King của Trường Sinh Đảo. Nghe cha ta nói, còn tưởng ông phóng đại. Chuyến đi này thật không uống.”

“Luật của thần mạch áp dụng lên chiếc búa không ngờ cũng không áp chế nổi người. Nhân loại đáng kính, người thật sự là cường giả. Viễn siêu cổ thần hay bất cứ chủng tộc nào hiện tại, dưới Giới Hoàng vị, người thật sự là tồn tại đỉnh phong.”

Thor xoay xoay chiếc búa trên tay, ánh mắt nóng rực:

“Khiêu chiến người, có lẽ có thể đem ta đột phá cái giới hạn nghèo nàn của bản thân đây.”

Vương Tử Trực lạnh nhạt nhìn hắn, mà lực toàn thân rút đi, cánh tay đã trở lại trạng thái bình thường. Thứ khí thể áp bách chấn nhiếp chúng nhân cũng từ từ thu liễm lại. Hắn lúc này chỉ như một ngọn núi trầm ổn bất động. Đối với sự khiêu khích đầy hứng thú của đối phương, chỉ lạnh nhạt lắc đầu:

“Lực của ta là dùng để bảo vệ, chứ không phải để truy cầu đỉnh phong. Tìm người khác đi.”

Thor nheo nheo mắt nói:

“Nếu vậy khi thứ người bảo vệ bị uy hiếp, người sẽ chiến đấu chứ !?”

Vương Tử Trực gật đầu:

“Tùy thời phụng mệnh, chỉ là đến thời điểm đó. Người chết.”

Tự tin, kiên định, trực tiếp và thẳng thắn. Đó là Vương Tử Trực lúc này.

Ma giới đệ nhất chiến tướng, cận giới hoàng đỉnh phong. Tồn tại cực hạn mà người tu luyện có thể đạt đến.

Bất kể thời đại nào, hắn cũng đều có tư cách làm một vĩ nhân.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Siêu cấp cự thú chiến đấu

Con thú khổng lồ này dừng lại.

Ánh mắt đỏ rực của nó chiếu xuống, khiến mặt đất bên dưới cũng nhuộm lên một áng hồng ảm đạm. Dưới chân nó từ lúc nào đã đứng sẵn một người.

Dáng người vạm vỡ, vượt trội tiêu chuẩn bình thường, cơ bắp căng tràn đầy mỹ cảm dã tính, đối với người bình thường, hắn giống như một pho tượng chiến thần khổng lồ đầy tràn sức mạnh hấp dẫn. Nhưng với một con thú có hình thể tới tám mươi hai mét như nó, thân hình khoảng hai mét kia, chỉ giống như một con côn trùng mà thôi.

Chỉ là ánh mắt nó không giống như đang nhìn một con côn trùng chút nào.

Thanh quản bằng kim loại phát ra những tiếng ngâm găm gừ, sát ý hung bạo tràn lan mãnh liệt, bộ dáng giống như một con thú vương giả đang gặp cường địch muốn xâm nhập địa bàn.

Vương Tử Trực ngẩng đầu, hình thể hai bên chênh lệch khiến tầm mắt hắn cũng không nhìn thấy toàn bộ thân thể con thú trước mặt, thế nhưng cũng chẳng cần hắn nhìn thấy một bàn chân đầy móng vuốt nặng nề đang đập xuống.

Uỳnh.

Sóng khí lan tràn tứ phía, toàn bộ địa hình bị quét phẳng ra, cát bay đá chạy mịt mù.

Sau đó theo những tiếng kêu kệt của cơ giáp bị cưỡng chế vận vẹo, bàn chân bằng kim loại khổng lồ kia vẫn còn cách mặt đất hơn hai mét, không cách nào ấn xuống được.

Vương Tử Trục khom người, cánh tay trái nổi cơ bắp cuồn cuộn, bàn tay xòe ra, vững vàng tiếp lấy bàn chân khổng lồ, mặt đất dưới chân bị lồm xồm đều đặn thành một vùng tròn nứt nẻ.

Toàn bộ lực lượng đã bị tán ra địa hình xung quanh, hẳn chỉ còn thừa nhận một phần mười sức lực, nhìn qua rất nhẹ nhàng.

“Lực đánh cỡ nào, chẳng trách có thể miểu sát cấp độ Chân Thần.”

“Nhưng, đây là tất cả những gì người có ư !?”

Bàn chân hấn dậm xuống, một vùng đất bằng nổ tung lên. Cánh tay phải nắm thành quyền, hướng lên trời đâm thẳng, mang theo một vòng sóng khí trùng kích bạo liệt.

Bùm.

Graooooo....

Bàn chân bằng kim loại tinh luyện có thể chịu được một kích của Helios bị lực đâm thô bạo này chấn vỡ mất khung ngoài, để lộ ra cơ máy bên trong cùng tầng tầng huyệt dịch màu xanh lam.

Những con thú này, cũng không phải chỉ là cơ giáp vô tri vô giác. Mà là một loại hình kim loại sinh vật.

Lực trùng kích vẫn chưa dứt, toàn bộ thể hình khổng lồ của con thú bị đánh bật ngửa lên, thân hình nó mất trọng tâm muốn lộn nhào. Nhưng trực giác mach báo nó đột công kích này vẫn còn chưa dứt, bàn chân mất đi điểm tựa của nó cố gắng phát lực, cùng vùng eo muốn xoay lại vận vẹo, thế nhưng quá chậm, Vương Tử Trục đã đổi vị trí, từ sau lưng nó, giáng lên một kích trầm trọng kế tiếp.

Boong....

Hệt như hai thanh kim loại va chạm chói tai.

Vùng giáp trên lưng cứng hơn bàn chân rất nhiều, chỉ bị đánh móp vào, âm thanh rung động truyền khắp chiến trường, một số kẻ thính lực miễn cảm đều cảm thấy màng nhĩ bị chọc thủng.

Graooooo....

Con thú giận dữ phát hiện, mình vậy mà lại bị đánh bay lên trời.

Không nói đến thể hình của nó, chỉ nhắc đến vòng phòng hộ phân tán lực của nó cũng đã là một cửa ải khó đột phá. Hestia quạt ra mấy quả cầu lửa chỉ như muỗi đốt, trụ linh thạch cắm trên lưng giúp nó có một vòng phòng hộ tuyệt đối, giống như một cái lĩnh quang trảo siêu dày.

Thế nhưng tầng phòng hộ này đã bị đục thủng rồi, kim giáp còn móp lại, và bản thân nó đang bị đánh bay lên.

Nhìn từ xa giống như một cảnh tượng khôi hài, giống như người trưởng thành muốn dùng chân dẫm chết một con gián, nào ngờ con gián đó lại bạo phát, dùng cái râu mảnh mảnh của mình, hất tung chân người đó lên, rồi chuyển ra sau lưng quét mạnh, khiến toàn bộ thân thể bay ngược.

Sau đó là mưa quyền giáng tới.

Boong boong boong boong boong....

Mỗi quyền đều mang theo âm bạo cùng sóng khí trùng kích khổng lồ, sức nặng đánh vào thân thép phát ra từng đợt âm hưởng nguyên thủy dã man của lực lượng, con quái thú khổng lồ vậy mà bị treo lên đánh.

Từ lần đầu tiên vung chân cho tới hơn ba mươi giây kế tiếp, nó không làm ra được hành vi phản kháng nào hữu hiệu, thậm chí tứ chi còn không một lần chạm đất.

Giống như một quả bóng bay nhẹ nhàng, liên tục bị điểm cho bay lên, không tài nào hạ xuống.

Tất cả đám Thánh Giả đều tròn mắt.

Hai vị nữ thần, thậm chí cả Thor cũng há hốc mồm.

Đám cơ quan thú xung quanh thì vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc, nhìn thấy đồng bạn bị treo lên đánh như vậy, dù hung tàn thô bạo đến mấy, chúng cũng cảm nhận được sự điên cuồng ẩn chứa trong mỗi quyền đầy lực lượng kia, so với chúng còn thô bạo hơn, dã man hơn nữa.

Người này đơn giản chính là một con hung thú trong hung thú.

Thậm chí so với chúng nó còn muốn hung tàn hơn.

...

Crac...

Sau hơn trăm quyền, con thú xấu số cũng đã chịu không nổi, thân hình của nó chia làm tám mảnh, theo man lực trùng kích chấn văng ra tứ phía.

Phía dưới nó, Vương Tử Trực lơ lửng, một tràng máu xanh từ trên trời nổ ra bao trùm lấy hắn, bị khí tràng hộ thể mạnh mẽ bức dạt sang hai bên.

Dù là máu xanh, nhưng nhìn cũng vô cùng đầm máu đấy.

Ánh mắt hắn sắc bén như phi đao, liếc nhìn đám cơ quan thú còn lại, một cánh tay đưa lên ngoắc ngoắc.

Graooo graooo graooo...

Ba mươi chín con cự thú khổng lồ đồng loạt gầm lên phần nộ, tất cả bỏ qua đám Thánh Giả đang bị rượt chạy tóe khói mà đồng loạt đánh tới.

Vương Tử Trực nhìn đám cơ quan thú khổng lồ tràn tới đầy áp lực, khoe miệng nặng nề thở ra một hơi trọc khí, hai bàn tay nắm thành quyền, đâm vào nhau, từ thể nội tràn ra một đợt tinh huyết bọc trong ma khí đen xì, xâm chiếm không gian xung quanh, nhuộm đen cả một vùng trời.

Sau đó khí đen nhanh chóng thu lại, hình thành một pho tượng Ma Thần hư hóa sau lưng hắn.

Ma tôn lục thức - Thiên ma hộ thể.

Bàn tay Vương Tử Trực đổi lại thủ ấn, lần lượt điểm vào ba huyệt đạo trên người, từ những vùng bị điểm chỉ, khí đen như thực chất xoắn lại thành vòi, hút ra trong người hắn một lượng máu tươi, rồi kết nối tới huyệt đạo tương tự trên cơ thể hư ảnh Ma Thần sau lưng.

Ma Thần nhận được máu tương, cơ thể hư hóa như càng ngưng thực, sau đó giữa trán nó xuất hiện một con mắt thứ ba, nhìn chăm chăm vào Vương Tử Trực bên dưới.

Những vòi máu xuất ra từ cơ thể Vương Tử Trực đem hắn và Ma Thần cột chặt lại một chỗ, sau đó từ con mắt thứ ba bắn tới một cột khí đen đậm đặc, cắm thẳng vào gáy Vương Tử Trực. Kéo hắn lên cao.

Toàn thân Vương Tử Trực chìm vào trong con mắt thứ ba của Ma Thần, hoàn toàn biến mất trong đám khói đen hư ảo.

Ma Tôn Lục Thức – Thiên ma hợp thể.

Giữa chiến trường đổ nát, chỉ còn một gã Ma Thần đầu có tám sừng, toàn thân bọc trong lân giáp đen kịt, đuôi gai nhọn hoắt, tràn ngập khí tức tà ác. Toàn thân cao tới trăm mét.

Hai con mắt bên dưới toát ra ánh sáng màu xanh như u linh, đối mắt với hơn ba mươi con cơ quan cự thú đầy tính xâm phạm và nghiền ép.

Helios vừa được chuyển vào thần điện để chữa trị, thông qua màn hình quan sát toàn cục, nhìn thấy cảnh này, khoe môi run rẩy, chỉ cảm thấy thời gian hôn mê của mình sắp tới nên lâu một chút, tốt nhất là qua trận này đi.

Đây đơn giản là siêu cấp cự thú chiến đấu mà.

Chân Thần gì đó trước mặt đám này, thật sự giống con tép.

Thánh Giả ở trước mặt đám này, thật sự là tư cách làm kiến hôi vẫn còn hơi thiếu.

...

Mặc cho những người quan chiến hồi hộp, hưng phấn, hay sợ hãi kích động, tràng cảnh một đám sinh vật khổng lồ quần thảo cũng không vì thế mà ngưng lại.

Ma Thần do Vương Tử Trực hóa thân thành lập tức nghênh tiếp đợt sóng của ba mươi chín con cơ quan thú hung hãn nhào tới.

Đối mặt với con thú tốc độ cao nhất đang vung trảo, Ma Thần xoay người vung chân đá quét một đường. Lực lượng mang theo sóng khí thổi tung cả một mảng địa tầng lên, tốc độ so với bản thể là một trời một vực, đã vượt qua âm thanh không biết bao nhiêu lần.

Thẳng đến khi con thú bị đá bay đầu, văng xa tới hơn năm mươi km, lăn lông lốc được mấy chục vòng, tiếng nổ do khí bạo mới truyền đến tai mọi người.

Thể hình khổng lồ không có nghĩa là tốc độ sẽ suy giảm, bất kể cơ quan cự thú hay Ma Thần đều thể hiện rõ điểm này. Nhưng đặt ở tầm nhìn của những

sinh vật chỉ cao hai mét trở xuống, đây quả là một hồi thiên tai.

Hestia ôm lấy Aprodite, nắc lên một cái, vuốt ngực hải hùng hỏi:

“Hix, bọn chúng sẽ không đánh tan linh vực của ta chứ !?”

Aprodite muốn trợn mắt chế nhạo mấy câu, giống như lúc đầu người hăng hái mở linh vực lắm cơ mà, nhưng cũng không còn tâm tình nào để làm vậy. Chính cô ta cũng ôm nỗi sợ hãi không tên mà đứng.

Cảnh tượng khổng lồ đại chiến này, quá hung tàn rồi.

“Chúng ta có tất cả bao nhiêu người khổng lồ một mắt nhi !?”

“Ách, ta nhớ, đại khái có khoảng năm mươi gì đó.”

Aprodite cảm thấy lá phổi bắt đầu đau nhức, thở cũng khó khăn. Người khổng lồ một mắt có cơ nhục cường đại, thậm chí không gian cũng không thể cắt đứt được da của chúng, bởi vậy mới tạo thành hiện tượng không gian bài xích, giúp chúng dùng tay cũng đỡ được hai vết nứt không gian, không cho chúng khép lại. Thậm chí mấy ngày trước quân đội thiên đình cùng giáng một đợt liên kích mới miễn cưỡng phá hư một con. Cơ quan cự thú này biểu hiện ra cũng chẳng kém hơn chút nào, nếu đong đếm giá trị, hẳn phải bằng ba ngàn Thánh Giả có dư. Điều này đã khiến cả đám cảm thán về sự cường đại của Mặc gia, giống như đã là một cái ngoài ý muốn phát sinh tới cực hạn.

Vậy mà bị một gã từ ma giới đơn giản tiện tay giải quyết hai con, hơn nữa nhìn thanh thế, có vẻ không muốn dừng lại nữa.

Thế này khác gì nói, mình hẳn cũng có thể chặn đứng ít nhất một nửa đám người khổng lồ một mắt của Nam Thần Tộc.

Giống như Tiên Đài kỳ của Tiên giới còn phân chia thành Vô Thượng Chân Tiên, Đại La Kim Tiên và Cửu Thiên Huyền Tiên. Thần cấp của Thần giới cũng có phân chia thành Chân Thần và Chủ Thần. Những con cơ quan thú này miễn cưỡng về mặt lực lượng cũng có thể tính là một Chủ Thần cấp, nếu không cũng không thể đánh cho Helios phải lên cang về nhà như vậy. Vậy mà tràng cảnh hiện tại...

Ma giới này, càng ngày càng đáng sợ nha.

...

Bùm bùm bùm...

Con thú thứ ba bị một đám vào giữa ngực, lực lượng trào dâng trong thể nội nó nhanh chóng tích tụ rồi bộc phá, chấn tan vỏ giáp bên ngoài, đánh vỡ kết cấu khung xương, toàn thân nó bay đi như pháo nổ, đánh lui hai con thú phía sau.

Những con thú bên ngoài vòng vây đồng loạt thúc giục cây trụ linh thạch sau lưng tạo ra linh lực chuyển tới khoang miệng rồi nghiền ép, bắn ra hơn ba mươi tràng pháo linh từ vào trung tâm.

Ma Thần ngửa đầu lên trời gào lên một tiếng, ma khí bập bùng trên cơ thể nó phân tán tạo thành một lớp cầu tròn bao bọc thân ảnh nó vào bên trong. Toàn bộ linh từ pháo từ cơ quan cự thú bắn tới đều bị lớp ma khí này nuốt gọn.

Đặc tính cơ bản nhất của ma khí là cắn nuốt năng lượng.

Sau đó toàn bộ ma khí trở về thể nội của Ma Thần, tạo thành một lớp sóng đen mờ mờ ảo ảo trên thân nó.

Sau đó năng lượng được ma khí cắn nuốt sẽ chuyển hóa thành ma lực tự thân.

Phùng.

Thể hình của Ma Thần lại lớn lên một vòng, vốn dĩ theo Aprodite đánh giá, trị số chiến lực của Ma Thần bằng khoảng ba vạn Thánh Giả thì lúc này, sức mạnh có được càng không thể đong đếm.

Chỉ thấy mặt đất dưới chân nó đột ngột nổ tung tạo ra một cái lỗ sâu không đáy, thân ảnh của nó đột ngột xuất hiện bên cạnh một con cự thú bên ngoài vòng vây, huyếch vai một cú thật mạnh.

Bùm.

Con thú xấu số không kịp phản ứng chút nào, toàn thân đã bị chấn nát vụn.

Kể cả lớp giáp ngực và giáp lưng rắn chắc cũng không tránh khỏi, hoàn toàn bị chấn thành mạt phần.

Lực trùng kích phá hoại mạnh mẽ không cho phép nó bị đánh bay đi, mà hoàn toàn tan rã.

Thực lực chiến đấu của Ma Thần hiện tại đã vượt quá cực hạn của một cận giới hoàng đình phong, giống như đã tiếp cận trị số vô hạn, không thể dùng số lượng Thánh Giả mà đo đếm nữa, đây là đẳng cấp của các giới hoàng.

Lúc này đây, dưới giới hoàng cấp, hẳn là vô địch.

...

Note:

- Giống như nhân giới đo đạc bằng % năng lượng cube, Thần giới cũng có trị số đo đạc chiến lực của riêng mình, chỉ dành cho Thần cấp cường giả.

Chân Thần có chiến lực bằng khoảng 100 đến 1000 Thánh Giả.

Chủ Thần có chiến lực bằng khoảng 1000 đến 10000 Thánh Giả.

Vượt qua trị số một vạn có tư cách xưng làm Thần Vương. Nhưng mười hai Chủ Thần không ai thể hiện ra chiến lực đạt tới danh xưng này, nên ở Nam thần giới hiện tại, thì Chủ Thần là cấp độ cao nhất. Ở Bắc Thần giới duy nhất có Thor đạt tới cấp độ Thần Vương và được công nhận, vì hắn chiến đấu rất nhiều, để lộ chiến lực cũng rất nhiều. Athena cũng có thể đạt được danh hiệu này, nhưng không nhận vì không muốn tách biệt với các Chủ Thần còn lại. Thần Vương tương đương với Cửu Thiên Huyền Tiên ở Tiên giới, nếu đạt tới trạng thái đỉnh phong tức là đã bước nửa chân vào cánh cửa giới hoàng, chỉ còn thiếu sự công nhận của bảo vật định giới hoặc truyền thừa của giới hoàng cũ, không còn có thể dùng số lượng để đo đếm nữa. Đây là cảnh giới Vô Hận.

Trị số Thánh Giả chỉ đánh giá khả năng phá hoại. Một gã Chân Thần đỉnh phong có sức phá hoại bằng một ngàn Thánh Giả, không có nghĩa là một ngàn Thánh Giả có thể vây giết hắn, thường thì cần số lượng gấp khoảng mười lần trở lên, tất nhiên là trong trường hợp nếu không có Chủ Thần dẫn đội.

Nói như vậy, Mặc Gia chỉ có một Chân Tiên cường giả tọa trấn (tương đương với một gã Chân Thần) mà được hai Chủ Thần cùng với một vạn Thánh Giả đi giải quyết, thực sự đã rất có mặt mũi.

Còn nếu ai thắc mắc về việc Ma Thần tự cho rằng dưới giới hoàng thì nó là vô địch, thì hiện tại, kể cả Athena hay Thor dám đứng trước mặt nó hổ báo, thì cũng có xác xuất nhất định về thành đường sức.

Vì nó vừa nuốt sạch pháp linh từ từ hơn ba mươi con cơ quan cự thú, thật sự rất trâu bò a...

1 điều nữa, cơ quan cự thú chỉ có độ bền và sức mạnh đạt tới cấp độ Chủ Thần, không có được lĩnh vực của riêng mình, một Chủ Thần thật sự muốn đánh với mười con vẫn có thể. Nhưng gặp bốn mươi con như Hestia, thì cũng chỉ có nước chạy gấp.

Cuối cùng, chiến lực cực hạn của thế giới này là giới hoàng. Sẽ không tăng thêm.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Vô giới

Sau mười phút.

Chiến đấu cuối cùng cũng tới hồi kết thúc.

Thân ảnh Ma Thần dần tan rã trong hư vô, đôi mắt màu xanh như u linh của nó trước đó còn nhìn về phía thân điện của Aprodite, ánh mắt như lợi kiếm xuyên thẳng vào, khiến lòng người khó chịu. Chết chửa đầy căm hận và bạo ngược.

Thế nhưng cũng không làm ra cử động kinh người gì, Ma Thần cứ như vậy thuận lợi tiêu tán.

Giữa chiến trường đỏ nát, mặt đất nhuộm lên màu xanh lục từ máu của cơ quan thú, xác người và mảnh giáp vỡ lộn xộn khắp nơi. Mặc Gia cơ quan thành đã chỉ còn là một đồng phế tích. Vương Tử Trực đứng ngựa đầu, thở ra một hơi nặng nề, từ trên người hắn, ma khí tán đi, mờ mờ nhạt nhẽo. Thể hiện ra ngoài bộ dáng của hắn cũng thật mệt mỏi. Hiên nhiên trạng thái ma thần phụ thể cũng khiến cơ thể hắn phải chịu phụ tải rất lớn.

Nhưng chiến quả đổi được cũng rất kinh người.

Từ đây mà xét, ngày đó đấu với Shaorin, thật sự hắn vẫn còn nương tay rất nhiều.

Đám Thánh Giả đi quét dọn chiến trường, nhìn thân ảnh hắn đứng thẳng tắp như cây thương giữa đồng xác hung thú, khuôn mặt đều có chút kính nể.

Cho dù mà Ma tộc xấu xí dơ bẩn, cường giả cấp độ này, đều không thể dùng thường thức mà đánh giá nữa. Đối với thực lực truyền kỳ thế này, bày tỏ ra chỉ nên có sự tôn kính.

Aproditê chống cằm nhủ mày, Hestia lơ lửng bên cạnh bùm má, Helios với trang phục xác ướp ở bên cạnh tặc lưỡi một cái hỏi:

“À, hay nhân lúc hần đang yếu, chúng ta đánh cho hần cúp luôn !?”

Aproditê liếc hần không nói gì, Hestia thở dài vỗ vỗ vai hần nói:

“Helios bé nhỏ à, ngươi có biết tại sao mình mãi không lên được cấp độ chủ thần không !?”

Helios tròn mắt hỏi:

“Còn không phải do bị thằng cha Apollo đó cướp chỗ à !? Con tư sinh mà thôi, có gì ghê gớm”

Hestia lắc đầu đáp:

“Sai, sai. Còn chưa nói đến việc Apollo mà nghe thấy sẽ trối ngươi lên cây đánh cho một trận, chỉ riêng cách nghĩ này, ngươi vĩnh viễn không thể tấn cấp chủ thần, cho dù Thái Dương thần điện được giao cho ngươi, ngươi cũng không cách nào điều khiển được nó.”

Helios im lặng, hần biết trong này còn có huyền cơ.

Hestia thấy hần không cãi, hài lòng xoa xoa đầu hần nói tiếp:

“Mỗi một chủ thần đều là một biểu tượng tín ngưỡng. Chúng ta có thể yếu hơn người khác, có thể dờ dỗi, lằng lằng (liếc nhìn Aproditê), ngu ngốc. Thế nhưng tuyệt đối không có chủ thần nào mất đi kiêu ngạo và vinh dự của Thần Tộc. Chúng ta không đồ kị, không hèn mọn, có thể sợ hãi trước sức mạnh nhưng không bao giờ mất đi tôn trọng với cường giả. Bản tâm thanh minh mới có thể được Thần Điện công nhận. Khát khao truy cầu sức mạnh mới là động lực chính xác để tiến bước. Ngươi nhìn thấy một cường giả mạnh mẽ, điều cần nghĩ tới là làm sao để được như hần, để có thể chiến đấu với hần, chứ không phải nghĩ cách làm sao để hần yếu đi và cười lên đầu hần mưu lợi.”

Ánh mắt cô ta nhìn Vương Tử Trục, sáng lên ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

“Chỉ có mình mạnh lên mới là chính đạo, kéo người yếu đi chỉ là tiểu đạo, vĩnh viễn không lên được mặt bàn.”

Điểm khác biệt giữa các tộc, đó là thần tộc cạnh tranh để phát triển thực lực tự thân, còn tiên tộc cạnh tranh để cướp đoạt tài nguyên tu luyện. Nhân giới thì học hỏi để phát triển, còn ma giới: có ăn là tốt rồi, ngoài ra cần nuốt địch thủ để tăng mình lên cũng không tệ.

Phật giới là cái ngoại lệ: Cạnh tranh là gì, tại sao phải cạnh tranh !? Tất cả mọi người cứ theo bọn ta nhịn ăn khổ tu mà sống là tốt rồi. Rảnh rỗi không có việc gì thì gõ mõ đi, không thì cạo đầu cho người hữu duyên ấy.

...

Thor đi xuống cái rãnh sâu bên dưới cơ quan thành, nhìn nhìn hai bên, ánh mắt thoáng có chút mê mang khó hiểu:

“Đến cùng thì đám cơ quan cự thú đó ở xó nào bay ra vậy !?”

Dưới này ngoài đất và đá thì chẳng có gì.

Hần được những dải sét nâng đỡ, lơ lửng chậm chậm hạ xuống, đã rất sâu, nhưng không bắt gặp chút cơ quan hay máy kiến tạo nào.

Những thứ tinh xảo như cơ quan cự thú, nếu không có một bộ máy hoàn mỹ chế tạo ra, thì nhất định vô lý.

Đột nhiên trang giáp sinh vật của hần bắt được tín hiệu, Thor nhủ mày, mở lên chức năng liên lạc, bên tai nghe được thanh âm cung kính:

“Thần Vương đại nhân.”

“Ừ.”

“Thư phòng của Mặc Gia vẫn còn bảo tồn được qua chiến đấu, chúng tôi đã tìm thấy tư liệu về cơ quan cự thú.”

Thor nhếch miệng cười đáp:

“Nói xem.”

“Bọn chúng, nguyên thể phải nói là Tinh Không Cự Thú, chứa đựng tại Vô Giới, điểm trung gian của Lục Đạo đại thể giới. Nếu nói Lục Đạo thể giới như một khối lập phương khổng lồ, thì Vô Giới chính là vùng bên trong khối lập phương đó. Tổ tiên Mặc Gia đã phát hiện Vô Giới từ rất lâu, làm rất nhiều giao dịch với dân bản địa ở vùng này. Đây là nơi thần bí không kém Hỗn Độn Giới. Tinh Không Cự Thú là sản phẩm đặc biệt của thể giới này, nó có thể tùy ý qua lại giữa các lớp không gian khác nhau, thoải mái vượt giới chiến đấu. Mặc Gia cũng vì giao dịch với Vô Giới, đạt được rất nhiều công nghệ đen, khiến khả năng chế tạo và tái tạo tăng lên vượt bậc, mới có thể chen chân vào danh bảng ở Tiên Giới. Nhưng điều kiện để cổng Vô Giới mở ra rất hà khắc, cần một linh hồn cấp độ Chân Thần trở lên làm trung gian. Có lẽ Mặc Thập Cửu trước khi chết đã dùng linh hồn lực truyền tin đến Vô Giới để cầu cứu viện.”

“Ồ, nói như vậy, Mặc gia này là tay sai của Vô Giới trong lục đạo rồi !?”

“Có thể nói như vậy. Người bên trong Vô Giới cảm thấy mình giống như bị nhốt trong cái hộp Lục Đạo, luôn muốn đi ra ngoài nên mới phát triển những thứ như Tinh Không Cự Thủ.”

Thor nhún vai cười cười:

“Một đám cá trong rọ mà thôi.”

“Thần Vương đại nhân, những tư liệu này.”

“Cứ để đó đi, tạm thời không cần quan những thứ linh tinh này. Đám cá trong rọ nếu còn muốn vùng vẫy ngóc đầu ra, đánh cho chúng rớt đầu trở lại là được, Thần tộc chúng ta chưa bao giờ ngần ngại chiến tranh đấy.”

Nói xong hắn nhìn nhìn một hồi không gian đen tối dưới kẽ nứt này, cảm thán:

“Thảo nào tìm không ra manh mối gì, hóa ra đến từ thế giới khác cơ đấy.”

Mà, hắn cũng là một kẻ vượt giới chiến tranh, nghĩ thế nào cũng thấy quái lạ.

Dẫu sao thì, lần này đến đây kết thúc được rồi.

...

Tin tức Mặc gia bị diệt, tầng trời thứ mười sáu trở thành thuộc địa của Thần tộc, theo mạng lưới thần thức của các tu giả lan truyền như dịch bệnh, khiến toàn Tiên giới lâm vào một mảng bất an và hỗn loạn.

Những tầng trời xung quanh Lục Đại phái còn đỡ, giống như có niềm tự hào bất diệt vào những đế quốc khổng lồ này, mọi người chỉ coi như đang ở châu Á nghe chuyện châu Âu. Nhưng những tầng trời quanh Thiên Đình và không nhận sự bảo trợ của Lục Đại Phái thì loạn lắm rồi, tu giả bắt đầu xếp hàng kéo phi kiếm đi dân, thành không nhà trống thì bị đám tán tu càn quét qua một lượt. Tán tu xếp thành đội đi cướp thương đội, cướp đám nhà giàu muốn đi cư, tạo thành một hồi chiến hỏa lan tràn khắp bán đảo Tiên Giới.

Lục Đại phái vẫn chăm chăm nhìn vào Thiên Đình, hay nói đúng hơn là xem sắc mặt Tiên Đế, còn chưa thấy động tĩnh gì, mặc chúng làm loạn. Thiên Đình thì vẫn im re, hay đúng hơn là Tiên Đế tối cao vẫn mắt nhắm mắt chẳng phóng được cái rắm nào, nhiều người đã bắt đầu kêu gào bất mãn. Nếu như tín ngưỡng có thể quyết định Giới Hoàng vị mà nói, cái ngai Tiên Đế đã lung lay lắm rồi.

Không ít người hướng đến Tiên Khí Linh Thụy, bảo vật định giới của Tiên Giới để cầu nguyện, cái cây cổ lão đã sống không biết bao nhiêu năm này phảng phất vẫn còn chưa tỉnh giấc, dù ba mươi ba phiến lá của nó, đã có gần năm cái rơi vào tay giặc.

Nhắc đến còn có tin tầng trời thứ tư thất thủ, thật sự so sánh mà nói, so với tầng trời thứ mười sáu nơi có tổng bộ của Mặc Gia tọa trấn, việc cái tầng trời trống không đó rơi vào tay ai mọi người cũng chẳng quá quan tâm, dù sao tổng bộ cũng đã mất, chỉ bộ phận nhánh cũng chẳng dậy nổi sóng, ý chí khiếp nhược, thực lực yếu kém, thua trận cũng là tất nhiên.

Nếu như chiến lực thật sự của Mặc gia được lên mặt bàn mà tính, thì đám người Tiên giới sẽ không thể nghĩ như vậy, thế nhưng bất kể là Stellar hay Athena, đều ra lệnh phong tỏa tin tức chiến sự, rốt cuộc thì mọi người chỉ biết Mặc gia không yếu, nhưng cây đổ bầy khi tan, thua thì cũng đành.

Thậm chí người của Linh Kiếm Sơn cũng đã tận lực thu nhỏ ảnh hưởng về việc trưởng lão thứ hai của họ bị một phạm nhân đánh bại, nên rốt cuộc mọi điều tra của cánh săn tin cũng chẳng đưa đến đâu.

Nói đến thì còn một bộ phận tài tuần của Lục Đại phái, nghe tin chiến loạn khắp nơi đã bắt đầu nóng lòng rục rịch muốn thử, không ít tinh anh của Lục Đại phái chạy ra ngoài, kéo bè kết phái, hình thành mấy giai tầng con con, đầu đá qua lại, tranh đoạt tài nguyên ở mấy thế lực địa phương thâm căn cố đế. Những người này tin tưởng chiến loạn mới là nơi anh hùng xuất thân.

Nhất là ở thế giới tài nguyên tu luyện quyết định thành tựu như tiên giới, hòa bình thì khó làm cướp, cứ loạn như thế này bọn họ có khi lại thấy thích.

Mỗi ngày đều phát sinh thảm án diệt môn, không thì cảnh thương khó thế lực bị cướp đoạt trống rỗng.

Lục Đại phái vẫn y như cũ không đưa ra quyết sách lớn nào, thế nhưng đám đệ tử tinh anh đã tản ra khắp nơi, giống như một đám xúc tu đang điên cuồng chầm mút tài nguyên chuyển về nội bộ.

Số lượng môn phái và thế lực không dựa vào Lục Đại phái đã ngày càng ít.

Hấp thu hết nguồn bổ xung mới này, rất có thể sẽ là chiến tranh chung cục giữa Lục Đại phái và Thiên Đình, rồi sau đó sẽ là giữa Lục Đại phái với nhau. Rất nhanh thôi, Tiên giới sẽ chỉ còn lại một bá chủ duy nhất.

Còn ngoại xâm, để đó từ từ tính, bọn ta còn chưa nội chiến xong đây này.

Muốn ra mặt chống ngoại xâm, cần ổn định nội tình đã mới được.

Trong giới càng lúc càng phát ra nhiều tiếng nói tuyên ngôn, đỉnh chính, tự dất biển hiệu chính nghĩa lên thế lực, đại khái có mấy cái cơ bản như thế này:

“Ứng hộ Thiên đình thống nhất.” Đây là đám hạ lưu bao gồm các tiểu môn phái và thế lực nhỏ địa phương suy nghĩ.

“Hãy để hội đồng lục Đại Phái lên cần quyền” Đây là đám trung lưu, những môn phái và thế lực tầm cỡ Mặc gia, sau khi bị ép phải chọn một trong Lục Đại phái để nhập phe suy nghĩ.

“Ta muốn làm lão đại.” Đây là đám thô hào cự đầu suy nghĩ.

“Ai làm lão đại ta không cần biết, mỗi ngày cho ta vài miếng linh thạch tu luyện là được.” Đây là đám dân đen bất nhập lưu suy nghĩ.

Cứ như vậy, chẳng còn ai quan tâm đám phạm nhân đang dần dần ổn định tại tầng trời thứ tư, hay đám thần tộc đang lẩn lộn ở đồng đồ nát tầng trời thứ mười sáu.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Ma giới

Hoài Nam mở mắt, toàn thân không đau ê ẩm như hán tướng, trái lại còn khá thoải mái, cử động một chút không thấy trở ngại gì.

“Hừm, hay là mình tách rồi, đang ở trạng thái linh hồn thể gì đó nhỉ !?”

Trí nhớ hán vẫn còn tốt, không có bị chấn động khiến cho quên đi cái gì. Cảnh tượng cuối cùng còn nhớ là mình bị nhóc loli kia kéo vào trong một vết rách không gian, cố gắng dựa tựa tuyệt vọng cũng không thoát.

Cuốn vào vết rách không gian vẫn còn sống, tứ chi không thiếu mảnh nào, loại chuyện tốt này Hoài Nam cảm thấy đáng lẽ nó không nên dính dáng tới mình. Trừ khi mình có hào quang nhân vật chính phù hợp mới được nha.

“Ừm, án theo nhân vật chính tính tiết, lúc này hán là mình vừa rớt núi đi, theo thường lệ sẽ xuất hiện một em gái hay cao nhân nào đó xuất hiện truyền bí kíp nhỉ.”

“Đại ca ca, anh tỉnh lại rồi hả !?”

Hoài Nam sắc nước miếng, bật người ngồi dậy, nhìn kỹ mới phát hiện mình đang ở trong một không gian tối om, quanh người chỉ có điểm sáng duy nhất từ một quả cầu ánh sáng tròn tròn lơ lửng như đom đóm, thể tích bằng khoảng nắm tay.

Thông qua ánh sáng xanh dịu, hán chứng kiến chủ nhân của giọng nói non nớt trong treo vừa rồi, lập tức nhảy dựng lên. Đầu liền đụng vào cái gì đó, đánh một cái u đầu, đau đến nhe răng nhếch miệng. Hoài Nam khóc không ra nước mắt, ngồi xồm ôm đầu:

“Ủây loli, có gì từ từ nói nha. Ta đầu hàng, đừng giết ta được không !?”

Bé gái đối diện, hay nói đúng hơn là Mặc Sương Vũ có bộ dáng loli nghiêng đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn hán, khuôn mặt trẻ em bầu bĩnh đầy vẻ nghi hoặc mê mẩn:

“La lị !? Anh đang nói với Tiểu Vũ sao !? Đại ca ca, tại sao Tiểu Vũ phải giết anh !?”

“Á đù.” Hoài Nam tròn xoe mắt, ngẩng đầu nhìn lên, đối phương cũng làm một bộ mặt ngây dại như hán, bốn mắt nhìn nhau, chớp chớp.

“Chúng ta không phải kẻ địch sao !?” Hoài Nam cẩn thận hỏi.

“Chúng ta tại sao lại là kẻ địch !?” Mặc Sương Vũ lại nghiêng đầu chăm hỏi.

“Ta từng đánh cho bé loli phèo ra đó.” Hoài Nam ần ần đã đoán dc gì đó, bắt đầu thăm dò.

Mặc Sương Vũ cười khanh khách:

“Đại ca ca, anh đến Trúc Cơ còn chưa đạt tới, làm sao có thể đánh Tiểu Vũ chứ !? Tiểu Vũ thể nhưng là Kim Đan kỳ đó nha, tùy tiện một trăm người như anh lao lên quần ẩu, Tiểu Vũ vẫn có thể nhẹ nhàng xử lý. Ừm, tuy Tiểu Vũ chưa từng đánh nhau bao giờ, nhưng trên sách nói vậy đấy, chênh lệch hai

đăng cấp ở Tiên Giới, khoảng cách thực lực như trên trời dưới đất nha.”

Hoài Nam cảm thấy trong đầu có cái gì đó vỡ ra, hình như ngộ ra cái gì đó, âm thầm cười lạnh:

[Chưa từng đánh ai bao giờ phỏng!? Thế đũa nào vừa mới cầm phi kiếm chặt ta, còn dán bùa lên người cho ta nổ nữa!?]

Thế nhưng ngoài mặt vẫn nói:

“A ha ha, đùa một chút vậy thôi. Tiểu... Vũ phải không!? Bé có biết đây là đâu, tại sao chúng ta lại ở đây không!?”

Mặc Surong Vũ nhìn hẩn như một thằng ngốc:

“Đại ca ca, dù anh tu luyện có hơi phế vật, nhưng không có kiến thức là khó sống lắm nha, màn đêm đen dày đặc này, đặc tính áp chế năng lượng này rõ ràng là ma khí, nơi có ma khí dày đặc thế này, dĩ nhiên là ma giới rồi. Còn tại sao chúng ta ở đây, Tiểu Vũ cũng không biết, nếu không phải tu vi của đại ca ca quá thấp, Tiểu Vũ còn hoài nghi anh đang bắt cóc trẻ em đây nha.”

Ma giới!?

Hoài Nam đàn mặt, trong lòng cuộn sóng. Cảm giác ngửa đầu lên trời thấy mấy ngàn con chân long giáng thế, cúi xuống đất thấy mấy trăm con lợn gặm tỏi chạy qua.

Đùa cái gì vậy hả!?

Tại sao lại xuyên không rồi!?

Lại còn xuyên đến cái vùng chim không thềm ỉa này.

Hoài Nam lệ rơi đầy mặt.

...

Ma giới, có rất nhiều cách gọi khác nhau. Còn được biết đến như Địa Ngục, nơi yêu ma quỷ quái tụ họp, hoặc là Tội Vực, nơi đám người không muốn sống ở Tiên giới, Thần Giới hay Nhân giới chạy đến đóng đô.

Đặc điểm dễ nhận dạng nhất là ở đây tối om.

Hoàn toàn không có chút ánh sáng.

Hắc Ám khung thương, bảo vật định giới dễ nhìn thấy nhất trong sáu cái, lúc nào cũng bao phủ toàn bộ bề mặt thế giới này. Dù theo thống kê ghi lại, Ma giới gồm mười tám tinh cầu kết nối với nhau như một chuỗi xích khổng lồ, thì cả mười tám tinh cầu này đều không ánh sáng.

Đơn giản là vì thế giới này không có mặt trời, xung quanh các hành tinh chỉ có một vùng chân không và thiên thạch vụn, chẳng có ngôi sao nào cháy được.

Thế nhưng động vật ở Ma giới lại không phải là sinh vật máu lạnh, nhiệt độ ở đây thậm chí còn cao hơn trung bình ở trái đất không ít, đại khái tương đương với mấy cái sa mạc. Hắc Ám khung thương hoàn thành rất tốt vai trò bảo vật định giới của nó, không có mặt trời, thì chính bản thân nó liền thay thế luôn nguồn nhiệt.

Âm u, tối tăm, nhưng lại nóng nực.

Hoàng vu, đầy sỏi đá, điều kiện khắc nghiệt, nhưng lại tập trung đa dạng chủng tộc nhất Lục Đạo. Ma giới là một tổ hợp đầy mâu thuẫn.

Đối với người thường như Hoài Nam, đặt chân đến ma giới, phóng tầm mắt nhìn ra xa xa, hẩn phát hiện, mình thế mà coi như bị mù rồi.

Giờ tay không thấy ngón, nhắc chân không thấy gầy. Hoài Nam rất buồn bực.

“Em gái, cho xin chút ánh sáng được không!?”

Mặc Surong Vũ nghe tiếng kêu uể oải của hẩn, quay đầu lại nói:

“Đại ca ca, quang cầu thuật này thi triển ở ma giới tiêu hao linh lực gấp mười lần, Kim Đan của Tiểu Vũ không biết bị làm sao, linh lực thu phóng rất chậm. Lúc này nên đảm bảo linh lực tiết kiệm thì hơn, trời biết chốc nữa chúng ta đụng đến cái gì đâu.”

Hoài Nam nghe xong lại càng uể oải, Kim Đan có vấn đề, hẩn là do một đám của hẩn lúc trước, lực tay của hẩn lúc đó nếu đâm vào người thường, phải xuyên qua rồi mới đứng, con bé này chỉ rên nhẹ một cái, đáng loli mà thể chất tốt thật.

Mà nghĩ lại, nếu không mạnh tay như vậy, giờ này mình đã là cái xác, còn tâm tình đâu mà oán thán.

Trạng thái Tiểu Vũ này của loli rất không tệ, Hoài Nam âm thầm tự an ủi. Hẩn cũng đại khái đoán ra được, hẩn là lúc trước mình dùng khẩu Airgun để

bắn một phát vào giữa trán em gái này, làm não cô ta bị chấn động rồi. Thực tế kiểu chấn động nhất thời này chắc sẽ hồi phục rất nhanh thôi, đến lúc đó con bé hẳn lại lao tới muốn chặt mình. Thế nhưng bây giờ mà tách ra, mình cũng sẽ sớm tèo. Thời thì cố gắng vậy.

Mặc Surong Vũ đi trước, Hoài Nam thông qua một sợi dây vải bám theo cô ta, chẳng nhìn thấy người, chỉ nghe giọng nói khe khẽ vọng lại:

“Đại ca ca, anh là làm sao xuất hiện ở đây!? Tu giả không đến Trúc Cơ như anh, tùy tiện một con ma quỷ cấp bậc luyện thể cũng có thể giết chết anh rồi. Phải biết là ma vật đồng cấp đều mạnh vượt trội tu giả chúng ta đấy.”

Hoài Nam chẳng để ý giọng điệu có chút trách cứ với xem thường của Mặc Surong Vũ, dù sao hắn cũng chẳng phải tu giả, cảnh giới không có nghĩa lý gì cả. Kim Đan hẳn cũng từng giết qua vài tên rồi, cấp cao thì có gì hiếm lạ chứ, chỉ cười trừ, thuận tiện hỏi:

“Bé có vẻ biết rõ về Ma giới này nhỉ !?”

Mặc Surong Vũ hếch mũi, nói với vẻ tự hào:

“Tất nhiên rồi, đừng nhìn Tiểu Vũ mới có mười tuổi, sổ sách ta đọc được còn gấp ba lần một trưởng lão Nguyên Anh ấy chứ. Ở gia tộc Tiểu Vũ cũng được tính vào dạng thiên tài đó nha.”

“Mười tuổi !?” Hoài Nam tròn mắt, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Tiểu Vũ, bé sinh vào năm nào !?”

“Năm Thiên Nguyên 34170, sao vậy, đại ca ca !?”

[Ái chà, con nhỏ này còn nhiều tuổi hơn ta.] Hoài Nam âm thầm tặc lưỡi, lịch ở Tiên giới hắn cũng biết, năm nay là năm 34198, nói cách khác, loli này đã hai mươi tám tuổi rồi. Vẫn biết là tuổi ở Tiên Giới không thể so sánh giống như ở trái đất, nhưng bị một bé con con dạy đời đã đủ khiến hắn âm ỉ khó chịu, giờ mới biết hóa ra người ta còn nhiều tuổi hơn mình, Hoài Nam cứ như vừa nuốt phải một con ruồi.

Tiên giới không tính tuổi thọ như trái đất, thọ nguyên của người ở thế giới này thay đổi theo đẳng cấp tu luyện được, bởi vậy độ tuổi của một người quyết định bởi chu kỳ sinh mệnh của họ. Ví dụ đạt tới Kim Đan kỳ, theo lý thuyết sẽ có khoảng 300 năm tuổi thọ. Mặc Surong Vũ mới có 28 tuổi, án theo độ tuổi của Kim Đan cao thủ, thì chu kỳ sinh mệnh của cô ta mới được chừng 10%, bởi vậy bộ dáng thể hiện ra ngoài cũng chỉ khoảng mười tuổi.

Chu kỳ sinh mệnh đã mất đi không thể thay đổi. Ví dụ nếu như Mặc Surong Vũ năm 30 tuổi liền tấn cấp nguyên anh kỳ, theo lý thuyết cô ta sẽ có 1000 năm tuổi thọ, chu kỳ sinh mệnh sẽ rút về 3%, thế nhưng vì đã hao phí 10% để tấn cấp Kim Đan, nên coi như cô ta đã lãng phí mất 7% cuộc đời mình mới đạt tới Nguyên Anh kỳ, và chỉ còn khoảng 900 năm tuổi thọ nữa thôi.

Đây là Mặc Surong Vũ coi như thiên tài mới được như vậy, thực tế Nguyên Anh kỳ cao thủ tuy nói được ngàn năm thọ nguyên, thế nhưng tất cả đều lãng phí mất 40-50% chu kỳ sinh mệnh mới tới được giai đoạn này, đều chỉ còn sống được vài trăm năm nữa là căng. Đây còn là may mắn, nếu đen đủi, hao phí mất 99% bản nguyên sinh mệnh mới đạt tới Nguyên Anh, thì chỉ còn sống thêm được khoảng 10 năm nữa là phải xây mồ, Nguyên Anh ngàn tuổi, chỉ là về vùi thôi. Mỗi lần tấn cấp đều tiêu hao chu kỳ sinh mệnh, người thiên tư tốt thì mất vài %, người cùi bắp thì hao vài chục % là chuyện bình thường. Nếu như đạt tới 70% chu kỳ sinh mệnh rồi mà lại mất tới 30% nữa để lên cấp, thì coi như treo. Bởi vậy sau Kim Đan, mỗi một lần đột phá đều cần chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu không thật sự là đánh bạc với sinh mạng.

Nói chung thì đột phá cảnh giới, càng sớm càng tốt. Càng sống lâu thì mới có càng nhiều thời gian để tìm đường lên cấp tiếp. Giống như Mặc Surong Vũ, chỉ mất 10% chu kỳ sinh mệnh đã lên tới Kim Đan kỳ đã khiến rất nhiều ông già xấu hổ muốn nhảy lầu. Nhưng trong mắt Hoài Nam, vẫn chưa tính là gì.

Hắn còn biết một thằng cha từ Trúc Cơ chạy lên Nguyên Anh trong vòng năm năm đấy.

Cái vấn đề hack cấp độ của ShenJian đến bây giờ vẫn chưa có lời giải tử tế, Hoài Nam có tìm người hỏi han qua, nói ba mươi năm tu tới Nguyên Anh kỳ, nhiều người đã tưởng hắn bị điên. Rõ ràng, đặt ở nơi nhà nhà tu luyện, người người tu luyện như Tiên Giới, ShenJian cũng là một cái hiện tượng. May mắn là hắn hao phí 18% chu kỳ sinh mệnh ở trái đất mới đạt tới Kim Đan, nên bộ dáng vẫn là thanh niên, chứ nếu sinh ra ở tiên giới, dùng hai mươi năm leo lên Nguyên Anh kỳ, chu kỳ sinh mệnh còn không tới 2% chắc không phải là bộ dáng đứa bé sơ sinh chứ !? Hoài Nam nghĩ tới vấn đề này mà hãi.

ShenJian chắc chắn là tồn tại dị dạng, vượt qua hệ thống của Tiên Giới. Nói đơn giản một chút, thì giống như đang cầm tool hack trà trộn vào hệ thống.

Những thứ này đều là Hoài Nam tính toán ra sau khi đọc tư liệu về người Tiên Giới, thực tế thì dân ở đây chẳng hề có cách tính này. Đạt tới Kim Đan kỳ, mỗi người đều có Kim Đan, thông qua quan sát nó đều có thể hiểu thấu toàn bộ bản nguyên sinh mệnh của cơ thể, tuổi thọ còn bao nhiêu thì tự biết, thiếu thì tìm thuốc bổ, sợ chết thì tìm quan tài bằng ngũ đồng tìm cơ duyên hoặc nhờ con cháu tìm thêm thuốc. Bởi vậy tuổi ở Tiên giới, nói một cách thô tục là *** có cái quy chuẩn hẳn hoi nào cả. Hoài Nam tách nó thành chu kỳ sinh mệnh, coi như đã rất dễ hiểu.

Mà, vì buồn bức nên hắn nghĩ lan man, quay lại thực tại, nhìn bóng đen vô tận phía trước, Hoài Nam cảm thấy tiền đồ mình nó na ná cái tiền đồ chị Dậu.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ý thức song song

Bộ giáp Hoài Nam đang mặc là sản phẩm đặc chế của Hans dùng cho lần đầu tập với Lilith Ren trước đó. Về cơ bản, toàn bộ vật liệu cấu thành của nó đều là nano machine, bởi vậy dù có bị đánh vỡ mất vài mảnh, nó vẫn có thể tự phục hồi, chỉ là độ dày sẽ giảm đi một chút. Sau khi được bổ xung nano machine sẽ lại hoàn hảo như mới.

Vốn dĩ chip lượng tử mini đặt ở hạch tâm bộ giáp còn có công năng lợi dụng các nano machine sẵn có để chế tạo ra một máy tổ hợp nano machine lâm thời, sản lượng cũng không đến nỗi nào, thế nhưng vì bị Mặc Sương Vũ dán lên một cái bùa giệt sét, chip lượng tử mini đã báo hỏng mất cái công năng này.

Bởi vậy hình dáng bộ giáp chẳng còn cách nào duy trì. Vì phần bị đánh vỡ quá nhiều, đã sớm không thể dát mỏng hơn được nữa.

Còn may các công thức tổ hợp nano machine còn lại vẫn tạm thời dùng được, thông qua chip lượng tử khống chế, Hoài Nam để lại phần giáp nửa thân dưới để tăng sức bật, giáp cổ tay để tăng lực nắm và dùng chỗ nano machine còn lại để tạo thành một cái beam saber và một chiếc kính quét hình 3D.

Kính quét hình 3D, cách sử dụng như tên gọi, thông qua các bước sóng điện từ lan tỏa để tái cấu trúc mô hình lập thể của vật thể, tương tự như dò dùng phản hồi sóng siêu âm để dò đường. Mặc dù hiện đại hơn một chút, cặp kính này giúp Hoài Nam nhìn rõ được toàn bộ vật thể trong phạm vi 500m xung quanh, thế nhưng nếu hấn đi chuyên, tầm nhìn sẽ nhiễu nhiễu, vì không có hệ thống vệ tinh trợ giúp cân bằng và tăng tốc độ phản hồi dựng ảnh.

Đại khái thì Hoài Nam cảm giác được, mình giống như đang đeo kính râm đi đường, nhưng những gì nhìn thấy được đều chậm hơn thực tế chừng nửa giây gì đó. Chạy nhanh thì coi như xong, trước sẽ là một khoảng mù. Vốn hấn còn muốn thử làm một cái kính hồng ngoại, nhưng với hoàn cảnh không một điểm sáng thế này, chẳng có gì cho nó khuếch đại, rốt cuộc cũng vô dụng.

Nói đến cái Beam Saber còn lại thì cũng buồn, thứ vũ khí này vốn sử dụng tia nhiệt cực cao để cắt đứt vật thể, nhìn chung khá lợi hại, thế nhưng đối phó với ma vật có ma khí bọc quanh người chẳng dùng được cái gì, đây là Mặc Sương Vũ nói. Nhiệt lượng cũng là năng lượng, cầm Beam Saber chém quái còn không bằng cầm cái cành cây mà quất chúng nó cho rồi. Hoài Nam chế ra thứ này, thực ra chỉ có thể thay cho đuốc và đèn pin, bởi lúc chiến đấu hay hành động nhanh, cặp mắt kính trái lại chỉ làm nhiễu loạn tầm nhìn và phán đoán, tăng xác suất tạch. Vốn hấn cũng muốn biến ra cái đèn pin cho đỡ bối bực, thế nhưng bộ giáp chỉ cài sẵn vài mẫu vũ khí để chuyển đổi, còn không có công năng chế tạo đồ dân dụng như vậy.

Bộ giáp có khả năng tuần hoàn năng lượng, nên không lo nó hết pin. Dù sao ma vật bình thường đều ghét ánh sáng, cầm để đuổi tiểu quái cũng tốt. Mà cũng có cái không tốt là nếu có con quái nào không sợ ánh sáng chạy tới, hấn là ma vật cấp cao, chí ít cũng phải có cảnh giới khai trí – tương đương với Kim Đan cao thủ. Nhưng cân nhắc đến việc chết vì mù đường rồi bị tiểu quái đánh lén, hay chết trong miệng ma vật cấp cao, Hoài Nam cảm thấy cái sau vinh quang hơn một chút.

Dù rằng ở cái vùng chim không thềm ịa này, chẳng có ai lập bia tưởng niệm và ghi danh cho hấn hết.

Nói đến đẳng cấp ma vật một chút. Ma giới cũng phân chia cảnh giới tương tự Tiên giới và Thần giới, ma vật có dán mức nguy hiểm cấp độ đầu thường là ở luyện thể cảnh giới. Tuy nói là Luyện thể, nhưng mấy con dã thú này thì biết gì mà luyện, thực chất là chúng nó đi săn, ăn đồng loại, hoặc ăn đám xấu số yếu hơn để củng cố thể chất mà thôi. Sau khi luyện thể là Luyện Hồn, đại khái là đi săn nhiều, quái đã thành tinh, khôn hơn, hung ác hơn, gian xảo hơn, có linh tính nhất định.

Luyện hồn chán chê rồi, đã đến lúc chúng nó tiến hóa, mở ra cảnh giới khai trí.

Lúc này thì ma vật đã có ý thức, có thể nói chuyện, có thể giao tiếp, chẳng khác gì bất cứ chủng tộc tư duy cao cấp nào, tuy vẫn còn chứa chút bản năng dã thú, thế nhưng nếu vẫn coi chúng là dã thú mà đối đãi, đảm bảo chết rất thảm.

Sau khi có ý thức, đám này sẽ tiến hóa lên một tầng thứ mới, có vẻ như là thân thú thì luyện tập kỹ năng chiến đấu sẽ rất phiền toái, vì mỗi con thú một ngoại hình, đâu có giống công pháp và kỹ thuật của các bộ tộc có nhân hình được phổ biến trên diện rộng. Bởi thế nếu muốn luyện được kỹ năng chiến đấu cấp cao, bọn chúng bắt đầu học cách áp súc cơ thể, mô phỏng nhân hình. Đây được gọi là Hóa Hình cảnh giới, tương đương với Nguyên Anh kỳ cao thủ.

Mấy cái trên cũng chỉ là tương đối mà thôi, dù sao ma tộc dị loại đầy tràn, chẳng phải con nào cũng thích hóa hình. Nói ví dụ như con bạch tuộc, nhiều tay đã quen, hóa hình thành nhân loại thì biết gắn vào đâu, co rút lại còn có tứ chi nó chịu không thấu, bởi vậy ma vật thuộc hệ nhiều chân hoặc ma cây nhiều rễ, thường không có hứng thú biến hóa nhân hình, cho dù cấp cao cũng vậy. Tuy không có hứng thú, nhưng cũng không có nghĩa là không biến được. Hóa hình cảnh ma vật đều đã có khả năng khống chế nhất định với tế bào cơ thể, tùy tiện biến ra thêm vài cái tay hay vài cái đầu cũng được chứ đừng nói là rút bớt đi chỉ còn tứ chi.

“Bởi vậy đó, Hoài Nam ca ca, chúng ta không biết được những con ma cây đang ngủ gật đằng kia là cảnh giới gì, trừ khi chọc nó phát tán ra ma khí đầu.”

Mặc Sương Vũ phổ biến cho Hoài Nam về phân loại ma vật ở ma giới, thần thức nhìn về thung lũng phía trước, ở đó có một đám ma cây lộn xộn đan rẽ vào nhau, đang ngủ gật, giọng nói lộ vẻ cân trọng. Cô ta rất có thiện ý nhắc nhở Hoài Nam đừng lộn xộn, bởi hấn mà toi mất thì chỉ còn mình cô ta ở cái chỗ hắc ám này, dù có là Kim Đan cao thủ thì ý thức cũng chỉ giống cô bé con mà thôi, đối với bóng tối vẫn có chán ghét và sợ hãi. Bởi vậy dù có nhận thức được Hoài Nam lai lịch bất minh, Mặc Sương Vũ cũng không có vẻ kỳ thị và cảnh giác gì cho lắm. Dù sao hấn cũng yếu ớt, sóng nhỏ không tạo được bão lớn.

Hoài Nam hít vào một hơi, vội vã tắt đi cái beam saber, áy lộn, đèn pin, cắt vào lỗ cảm sục trên phần giáp thất lưng, cẩn thận dùng lăng kính quét hình

nhìn tới trước.

Bọn họ có vẻ đã rơi vào một dãy núi, vách núi dựng thẳng đứng, đỉnh núi cao mịt mù, không thấy điểm cuối. Mặc Surong Vũ từng thử bay lên, rồi lại chạt vật bay xuống, vì thiếu linh lực, lại chẳng có mấy chỗ đặt chân để ngồi mình tường khôi phục. Cô ta bay lượn thoải mái còn thể, thì Hoài Nam càng thâm, leo được trăm mét hẳn đã thấy chóng mặt muốn rơi.

Càng lên cao càng lạnh, đường khí càng loãng, áp lực và trọng lực lên cơ thể càng dữ dội, nhìn lên trên còn vài trăm mét nữa mới quá đỉnh, cổ không nổi.

Đường thông ra ngoài duy nhất là vượt qua đám ma cây trước mắt, chúng nó kết thành đàn, chặn ngang lối ra khỏi thung lũng. Con nào con nấy thân cao lồm chồm, mấy chục mét có dư, dây leo và rễ thì tỏa khắp hai bên sườn thung lũng như kiểu muốn giăng mạng nhện. Quý mới biết chúng nó tồn tại ở đây bao lâu rồi.

Bám vách treo qua đầu chúng nó thì vô cùng khó, vì nhìn chúng nó trải dài không có điểm cuối, cả Hoài Nam lẫn Mặc Surong Vũ đều không có đủ tự tin chơi trò ninja bám tường suốt quãng đường này được. Còn may ma vật đều không có thần thức như người Tiên Giới, nếu không với cự ly này, hai người đã sớm bị phát hiện rồi làm phân bốn cây.

“Vậy bây giờ tính sao !?” Hoài Nam cầm một lá bùa truyền âm do Mặc Surong Vũ chế tạm, dùng ý thức kết nối với mạng lưới thần thức của đối phương để hỏi. Điện thoại di động của Tiên Giới, ngoại trừ không có công năng giải trí, thì tiện hơn rất nhiều. Trực tiếp liên lạc bằng ý nghĩ thế này an toàn hơn mở mồm nói chuyện là cái chắc.

Mặc Surong Vũ nghĩ nghĩ nói:

“Thực vật đều có tính hướng sáng, đại ca ca, cây quang côn của anh, có thể cho Tiểu Vũ mượn được không !?”

Quang côn chính là cái beam saber, Mặc Surong Vũ là người tiên giới, dĩ nhiên không biết tiếng anh.

“Muốn dùng nó lừa quái !?” Hoài Nam nghi hoặc, lời chưa hết, ý hẩn là ai sẽ hi sinh !?

Mặc Surong Vũ dù mất đi khoảng mười tám năm ký ức do bị hấn dùng air gun gỗ đầu, nhưng thể hiện ra cũng không ngốc, rất dễ dàng hiểu ý hẩn ám chỉ, cười nói:

“Đại ca ca, Tiểu Vũ có một pháp thuật triệu hồi Thổ Hành Tôn, chỉ cần dán lên người nó cảm ứng phù, liền có thể dùng thần thức khống chế. Chúng ta dùng nó để dụ ma vật, sau đó men theo mép thung lũng đi. Được một đoạn thì bay lên bám vào vách tường để tránh tạm, vài lần như vậy hẳn là có thể ra khỏi đây rồi.”

“Thổ Hành Tôn !?”

“Ừm, còn gọi là sa ngãu (con rối cát), anh xem !!”

Mặc Surong Vũ vừa nói vừa kẻ xuống đất một trận pháp ngũ hành, lần lượt điểm chỉ truyền linh lực vào đồ án ngôi sao năm cánh.

Ngón nay miết vào đỉnh ngôi sao đại diện cho hành kim, kéo theo một đường linh lực tỏa ra ánh sáng xanh dịu nhẹ đến hành Thủy, rồi tiếp tục vòng cung đến hành mộc. Mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, cuối cùng tạo thành một vòng tuần hoàn dừng lại ở hành thổ.

Sao năm cánh sáng lên, cát bụi xung quanh được trận pháp kéo về theo con gió nhẹ, xoáy tròn dần dần đắp tạo thành một tên người cát cao đến đùi Hoài Nam, không có mặt mũi gì, chỉ có cái đầu tròn tròn và tứ chi đại diện cho nhân hình. Tay cũng chỉ có hai ngón. Nhìn vừa đàn vừa dễ thương.

Hoài Nam nhếch miệng, cảm thấy thú vị, loại pháp thuật triệu hồi này là thứ dùng khoa học kỹ thuật rất khó mô phỏng ra được. Chỉ có thể quy vào dạng phép thuật, Thần tộc cũng có kỹ thuật chuyển hóa tạo ra tể bào sinh mệnh, chuyên dùng để chế ra dị thú chiến tranh như người khổng lồ một mắt, nhưng công đoạn rườm rà và phức tạp, đầu nhẹ nhàng như pháp thuật Tiên Giới, tùy tiện vẽ một cái đồ án sao năm cánh là gọi được ra thể này.

Văn minh phù tự, lợi dụng chuyển hóa ngũ hành, đặc trưng này của tiên giới nếu nghiên cứu kỹ, thì cũng là cả một kho tàng, tiếc là người trái đất tiếp xúc với thần tộc trước, văn minh du nhập biến hướng cũng theo một nhánh khác mất rồi. Nghĩ lại thì Tiên Giới truyền thừa đã mấy vạn năm có dư, rất nhiều thứ tích lũy không phải nền khoa học công nghệ mới có ngàn năm của trái đất có thể so sánh được.

Nhưng mà loài người thích nghi tốt, muốn học hỏi cũng sẽ rất nhanh thôi.

...

Mặc Surong Vũ dán lên người Thổ Hành Tôn một tấm bùa khống chế, Hoài Nam bây giờ mới biết con bé này có một cái nhẫn trên tay, biến ra đồ đạc không dứt, gọi là trữ vật giới chỉ.

Tên cũng như cách xài, nó tạo ra một không gian nhỏ để chứa đồ, có thể tùy thân mang theo người. Tuy nói là nhỏ, nhưng nghe đâu cũng bằng một cái kho hàng, từ quần áo tùy thân, dụng cụ y tế đến vũ khí chiến đấu, pháp bảo pháp khí, phù văn đều có cả. Đây thực sự là một cái ổ quân nhu di động. Nghĩ đến nếu ứng dụng cái này vào chiến tranh, thật sự là sáng khoái mà, quân đội Tiên Giới quân nhu bất tận, đánh đâu nhảy đó, mãi chết địch thủ.

Cái đậu xanh, hình như mình vừa nghĩ đến một cái viễn cảnh rất đáng sợ thì phải.

“Đại ca ca, đừng liếc nữa, giới chỉ này anh không dùng được đâu, muốn mở khóa nó cần có thần thức cấp độ Kim Đan trở lên. Tiểu Vũ dùng cũng phải cố sức rất nhiều đấy.”

Mặc Surong Vũ cười hi hi nói.

Sau đó chỉ lệnh trên tay biến ảo, điểm liên tục lên các khớp của Thổ Hành Tôn, cho đến khi lá bùa trên người nó tỏa ra một lớp sáng xanh nhẹ như đom đóm rồi tắt ngấm, công việc kết nối mạng lưới xem như đã hoàn thành.

Thổ Hành Tôn cứng ngắt bắt đầu di động theo tầm mắt Mặc Surong Vũ, mới đầu con khá trúc chặc, đến chừng mười phút sau đã có thể trông cây chuối, tạo dáng yoga, làm vài bài thể dục nhịp điệu rất sống động.

Mặc Surong Vũ vuốt mồ hôi trán: “Đã lâu không chơi trò này, nhất tâm nhị dụng, thật là mệt mỏi.”

“Nhất tâm nhị dụng có phải cái trò mỗi tay vẽ một hình khác nhau không !?” Hoài Nam hỏi với giọng không chắc chắn, bình thường hắn vẫn gọi trò này là ý thức song song.

“Đúng rồi, đại ca ca, anh cũng biết hả !? Nhất tâm nhị dụng rất khó làm nha, Tiểu Vũ phải mất hai năm mới miễn cưỡng nắm được chút môn đạo đấy, kỹ năng này rất có lợi cho việc tu luyện thần thức.”

“À, cái đó đơn giản mà !?” Hoài Nam ngạc nhiên hỏi.

“Đơn giản !?” Mặc Surong Vũ cau mày, cảm thấy đại ca ca này vì chút mặt mũi mà chém gió thế thì thật không tốt.

“Đây nè.” Hoài Nam kiếm hai hòn đá, vẽ ra đất cùng lúc hai hình khác nhau, hoàn toàn thành thạo, động tác liền mạch dễ dàng.

Mặc Surong Vũ tròn mắt.

“Có gì phải ngạc nhiên vậy !?” Hoài Nam thấy kỳ quái. Hồi đến hạn nộp báo cáo, hắn còn đăng nhập vào mạng thực tế ảo, chọn một avarta con khi dê có bốn tay, đồng loạt gõ bốn bản báo cáo khác nhau cho kịp giờ. Lúc suru tầm dữ liệu cho cả bốn cái, công tác đọc và duyệt chia làm mấy chục phần khác nhau. Lúc đó mới thực sự là có tính khiêu chiến á.

Đám Trung Thành, Robert và Claude cũng đã nhiều lần lác mắt trước việc hắn vừa làm báo cáo vừa nói chuyện với bọn họ như có hai người cùng lúc, chỉ là đều cho rằng đây là kỹ năng lãnh đạo, nên không nói ra mà thôi.

Mặc Surong Vũ nhìn hai hình hắn vẽ ra, một con rồng, một con chó xù. Rồng còn rảnh vẽ vẩy, chó còn tia lông, thật sự tắt tiếng. Đồng loạt làm được nhiều việc, nếu đặt ở tu chân giới, sẽ cường hãn đến mức nào !? Có thể vừa tu đạo nâng cảnh giới, vừa tu kiếm nâng kỹ năng đánh nhau, vừa tu phù để nghiên cứu, vừa tế luyện pháp bảo bản mệnh, chiến lực đâu chỉ nhân lên bốn lần. Giới hạn cơ thể không là gì, vì Tiên Giới có hệ thống thần thức, chỉ khó phân chia ý thức vào từng thành phần trong mạng lưới, bởi vậy người Tiên Giới đều muốn đi học nhất tâm nhị dụng để tận dụng toàn bộ tiềm năng. Thế nhưng nhất tâm nhị dụng dễ học vậy sao !? Không có năng khiếu thì đến hết đời cũng chẳng có tiểu thành. Có năng khiếu thì cũng mất ít nhất vài năm mới quen nổi. Dù sao phân chia não bộ và ý thức thành hai nửa, rất dễ làm thành tâm thần phân liệt nha.

Ý thức phân tầng, nhất tâm đa dụng, lại luôn bảo trì thanh tịnh duy trì bản tâm, thường thường chỉ có cao thủ cảnh giới hợp thể kỳ mới làm được.

Mặc Surong Vũ chớp chớp mắt, cảm thấy đại ca ca có thiên phú tu luyện cùi bắp này, bắt đầu không đơn giản rồi nha.

Trên thực tế vì có hệ thống giả lập thực tế ảo, người trái đất, nhất là đám game thủ muốn luyện hai tài khoản khác nhau cùng lúc, nhất tâm nhị dụng, có khó cũng phải ráng mà học.

Hoài Nam còn đỡ, chứ như Hans hiện tại, ý thức phân tầng của hắn đã phải tới mấy chục ngàn, đồng loạt thao tác cả hệ thống khổng lồ King để lại, còn rảnh rảnh tán phét với Stellar, tìm Ren thử luyện, chọc ghẹo đám Hoài Nam. Về mặt phân tầng ý thức, hắn mới là đại boss.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chạy đua cùng ma quái

Hoài Nam cúi xuống kiểm tra lại phần phản lực ở giáp chân, nghĩ nghĩ một hồi liền tắt chúng đi.

Ánh sáng từ hệ thống phản lực trong màn đêm này, nhìn kiểu gì cũng chói mắt vô cùng. Dù ma vật bình thường không cần nhìn, chúng sẵn mỗi thường bằng khả năng cảm ứng khí tức sinh mạng, thế nhưng tự biến mình thành tiêu điểm giữa đám bọn ma cây này, xác xuất dọ cao lắm.

Ma cây thường sống rất lâu, chẳng có nhiều ma vật thích ăn ma cây, mà ma cây lại giống ma vật khác, thích ăn thịt. Sống lâu, kết thành bầy, lại chẳng có mấy thiên địch, tu vi con nào cũng rất cao. Loại quái vật này dĩ nhiên không hề sợ ánh sáng, đám đốt đèn trước mặt chúng nó, chẳng khác gì treo biển bán thân.

“Đại ca ca, chuẩn bị xong chưa !?” Mặc Surong Vũ ở một bên khe khẽ truyền âm

“Ok !” Hoài Nam gạt đầu, chỉnh chế độ phân lực thành chế độ gia cường cơ bắp. Dạng giáp này sẽ tăng cường lực bật nhảy của người sử dụng, nhưng đem lại gánh nặng rất lớn cho cơ thể.

“Ok !?” Mặc Surong Vũ nghiêng đầu.

“Trương đương với Hào Ló.” Hoài Nam bắt đầu đi phiên dịch ra tiếng Tiên Giới.

Mặc Surong Vũ phì cười, chỉ sang bên cạnh:

“Vi đại ca ca sử dụng nhất tâm nhị dụng rất nhẹ nhàng, Thổ Hành Tôn giao cho anh. Thông qua liên kết thần thức với Tiểu Vũ, anh có thể khống chế nó. Nhưng đừng trông mong quá nhiều, thực lực của nó chỉ tương đương với một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi.”

Hoài Nam gạt đầu, Mặc Surong Vũ cũng nghiêm túc nhìn về phía trước, âm thanh đếm ngược truyền thẳng trực tiếp vào đầu Hoài Nam:

“Chuẩn bị, ba, hai...”

“Một.”

“Lên.”

Thổ Hành Tôn cầm theo cây beam saber, nhấn nút bật, rồi phóng vèo sang bên phải với tốc độ khoảng 80km/h, tương đương một cái xe máy dân dụng. Cây beam saber trên tay nó tỏa ra ánh sáng chói mắt giữa đêm đen, theo vận tốc chạy của nó kéo thành một đường thẳng trắng xóa dài, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Hoài Nam và Mặc Surong Vũ thấp thòm nhìn theo, thần thức của Mặc Surong Vũ phản hồi lại toàn bộ hình ảnh rừng cây phía trước, chẳng đường đám ma cây này bao phủ chỉ có khoảng hơn một km, lúc này tất cả chúng nó đều cử động, ào ào hướng sang bên phải.

Ma cây này, thật sự là sống theo bầy đàn. Hoài Nam thông qua lăng kính 3D cũng nhìn được, một con cùng động là tất cả mảnh rừng nhỏ này cùng sống lại theo, những tiếng ô ô già nua cổ lão vang vọng một góc thung lũng, dọa hấn dựng hết tóc gáy.

Thật là một cái chủng tộc nguy hiểm mà. Thảo nào quanh đây toàn sỏi đá, chắc hẳn đường đất từ đất trong thung lũng đã bị tụi nó hấp sạch.

Tất cả ma cây đồng loạt nhào sang bên phải, đúng như Mặc Surong Vũ đã đoán, Thổ Hành Tôn đáng thương với thân hình bé nhỏ đang bị một khu rừng nhào tới như thủy triều, ánh sáng của cây beam saber nhanh chóng bị che lấp mất.

“Chạy.”

Mặc Surong Vũ ra hiệu trong kênh thần thức, Hoài Nam đang khống chế Thổ Hành Tôn tránh trái né phải cũng không bỏ lỡ thời cơ, giấp chân phát lực, dẫm mạnh xuống khiến mặt đất thổi bụi, toàn thân gia tốc về phía trước như phi đạn.

Mặc Surong Vũ chạy song song với hắn, Kim Đan kỳ cao thủ có thể bay với vận tốc Mach 1, chạy cũng không kém hơn nhiều, chỉ chớp mắt, hai người đã chạy được một phần ba con đường.

Phía bên kia, Thổ Hành Tôn vẫn chưa bị bắt, dưới sự khống chế của Hoài Nam, nó liên tục luôn lách qua vô số nhánh rễ cây quất đến, uốn éo chui qua những rễ cây đã xoắn lại, thậm chí có một lần bị bắt lấy, nó cầm thanh beam saber vào rễ cây trước rồi mới ấn nút bật lưỡi kiếm.

Không bị ma khi cản trở, lưỡi kiếm nóng rực trực tiếp tiếp xúc với nhánh rễ cây, nhẹ nhàng chọc xuyên qua. Rễ cây đứt đoạn, Thổ Hành Tôn chặt vật chui ra rồi lại co giò chạy tiếp.

Thế nhưng đám ma cây quá đông, và nhanh hơn nó quá nhiều, thời gian nó bị bắt chỉ còn tính theo từng giây. Nó còn có thể thoát được, là do đám rễ cây đang bị rối vào nhau, làm động tác đám ma cây bị khớp mất mấy lần.

Hết cách, ở cái nơi chim không thèm ỉa này, cái gì có thể ăn được chúng nó đã sớm ăn sạch, nếu không cả đám đã chẳng phải tranh nhau giành giật một con mồi thế này. Mấy cái cây này cảm giác mình sắp chết héo đến nơi. Chúng nó thậm chí còn nghĩ lập đàn cầu ma chủ ban cho thức ăn sống qua mùa này a...

Bỗng nhiên một con ma cây dừng lại, những mảnh rễ khô quắt của nó ngẩng lên trong không khí, xoắn suốt, rồi rung lên hưng phấn.

Mùi máu.

A...a...a....

Là mùi máu.

Mùi máu...

Mùi máu...

Còn sống...

Còn tươi...

Mùi máu...

Ăn ăn ăn...

Hút hút hút...

Đám ma cây trực tiếp phát cuồng.

Theo con thứ nhất nhận ra mùi máu nhàn nhạt trong không khí, con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư cũng chỉ chậm hơn vài giây.

So với mùi máu hấp dẫn, Thổ Hành Tôn chỉ cảm một điểm sáng quái lạ chọc chúng nó hiểu kỳ và có chút kiêng kỵ chẳng bằng mớ rác, cả đám lập tức bỏ qua nó, rẽ cây ào ào hướng về phía mùi máu bên trái.

“Đầu má, chuyện gì xảy ra !?”

Hoài Nam và Mặc Surong Vũ đã chạy được nửa đường, hai người theo ước định, muốn nhảy lên vách núi, bám trên đó đi nốt quãng đường còn lại cho chắc chắn, đề phòng đám ma cây bất chợt quay lại.

Thế nhưng đám ma cây chưa tóm được Thổ Hành Tôn đã quay ngoắt sang bên này, cặp mắt sáng rực đỏ kè, tiếng kêu ầm ỹ cuồng hi. Rẽ cây thì ào ào đánh tới.

Nếu như với Thổ Hành Tôn, chúng nó còn ôm chút tâm lý hiểu kỳ méo mó, chơi trò mèo vờn chuột. Thình thoảng rẽ với dây còn quất nhau cho vui. Còn bây giờ thì khác, đám này đã mở hết tốc lực, chớp mắt đã tiếp cận bọn họ trong khoảng trăm mét, rừng nhánh dây leo đã đi trước, ào ào phóng tới, nhìn qua như muốn giăng lưới phủ kín trời.

Mặc Surong Vũ sắc mặt tái nhợt, lúc này không còn dám giữ sức hay cố kỵ gì nữa, trừ vật giới chi trên tay lóe lên, ngón tay đã nắm sẵn năm quả cầu.

“Bạo lôi quang đạn.”

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Linh bảo đặc biệt được Mặc Gia sử dụng thủ pháp áp chế sản xuất hàng loạt, chia nó thành nhiều tiểu cầu nhỏ, giảm thấp yêu cầu với người sử dụng. Kim Đan kỳ như Mặc Surong Vũ cũng có thể hơi ném ra năm cái.

Tuy là chỉ ném ra chứ không điều khiển biến hướng được như Mặc Thập Cửu, thế nhưng trong tình huống này, coi như lựu đạn cũng không tệ.

Son cốc u tới yêu tinh bao nhiêu năm, đột nhiên sáng rực cùng những tiếng nổ tung bùng. Sét từ Bạo Lôi Quang Đạn bắn ra tứ phía. Đánh vào những cái rẽ cây đang phóng đến khiến chúng tê rần, cả đám nhất thời khựng lại vài giây.

Mặc Surong Vũ ném xong bạo lôi quang đạn, lập tức ỉu xiu, toàn thân xụi lơ. Kích nổ linh bảo, dù là phiên bản giản hóa, cũng không phải chuyện Kim Đan kỳ có thể dễ dàng làm được.

Thế nhưng tác dụng cũng rất đáng nói.

“Đại ca ca, Tiểu Vũ không được rồi, anh đi trước đi.”

Mặc Surong Vũ nhìn về phía Hoài Nam hét lên, nào ngờ đằng trước không có người.

Chạy nhanh như vậy !? Mặc Surong Vũ toát mồ hôi.

Nào ngờ toàn thân cảm thấy nhẹ bẫng, một đôi tay bọc trong giáp sắt nâng cô ta lên, bế theo kiểu công chúa rồi toàn lực phi về phía trước.

Trong tiếng gió ào ào, chỉ nghe tiếng người đàn ông này loáng thoáng:

“Hét lên một đoạn bi tráng như vậy, ai mà bỏ chạy trước được !?”

[Nói đùa, bỏ cái kho bảo vật như cô lại, ta còn sống ở Ma giới này bằng niềm tin à !?]

Mặc Sương Vũ đỏ mặt, lần đầu bị người lạ bế lên như thế này khiến cô ta ngượng ngùng hết sức, nghe mấy lời này lại càng đỏ hơn.

Hoài Nam cũng là bất đắc dĩ, toàn thân hần đầy những vết thương chưa lành, bị nổ, bị đốt, bị giật điện, bị chém... Mặc dù đã được sơ cứu qua qua, nhưng lần bật chạy đầu tiên đã khiến hần đau không muốn sống, vết thương vỡ ra, máu phun như vòi. Bởi vậy mới hụt hơi chạy sau Mặc Sương Vũ. Cứ vậy thì hần cũng sẽ sớm tèo. Mặc Sương Vũ là người duy nhất có thể trị thương cho hần lúc này. Làm chuyện không có não như bỏ nhân viên cứu thương ở lại chạy lấy mạng, sống thêm được vài tiếng làm vẹo gì. Hần thích đầu tư lâu dài.

Đã quyết định sẽ không lè mề, tác phong của Hoài Nam trước giờ đều như vậy. Hần cũng chẳng có nhiều thời gian mà soán xuýt về vấn đề cứu hay không cứu. Mặc dù trong đầu nghĩ nhiều lần lắm. Ta đang làm cái đêch gì vậy !? Thế nhưng cứu người vẫn không chậm. Mà nói đi nói lại, bỏ mặc một em gái giữa bầy ma quỷ thế kia, nghĩ thế nào cũng không tốt lắm.

Chỉ vài giây đám ma cây bị đơ, hai người đã chạy ra khỏi quảng đường mà chúng nó bao phủ. Bây giờ mới chính thức là đua tốc độ.

Những con ma cây bị Bạo Lôi Quang Đạn ảnh hưởng rất nhanh đã bị đám đồng bọn phía sau trào qua, dẫm qua, vượt trước, vận tốc đám này không chậm chút nào, trái lại không kém hơn cao thủ nguyên anh kỳ là mấy. Nếu không phải chúng nó đang phát cuồng chen chúc trong một sơn cốc nhỏ hẹp, lại không con nào biết bay, cho dù có ba giây câu kéo, hai người vẫn không thể nào rời khỏi chặng đường kia được.

“Chặc.” Hoài Nam nhìn về đằng sau mà thấy hãi, một biển quái vật nhưng nhúc nhúc như ma quỷ đòi mạng đang trào dâng. Cơ mà chúng nó đúng là ma quỷ, hần muốn khóc. Thật sự là số con rệp, người đã đen thì xuyên không cũng rơi trúng chảo của bộ tộc ăn thịt người, ai đã phát biểu câu này nhi !? Hần muốn quỷ bái kẻ khổ. Lúc này đã ần ần bắt đầu hồi hận và tính xem có nên quăng Mặc Sương Vũ đi không, sống thêm mấy giờ cũng vẫn là sống nha, cho dù chết vì trọng thương mất máu, vẫn tốt hơn bị ma quỷ nhai xương nhiều lắm !?

“Đại ca ca, nói thật đó, để Tiểu Vũ lại đi. Tiểu Vũ tốt xấu gì cũng là Kim Đan kỳ mà, bảo vệ hậu bối như các huynh là điều nên làm. Tu chân chính là để nắm giữ vận mệnh của mình, Tiểu Vũ không muốn phó thác số mệnh cho anh.”

Mặc Sương Vũ đã hết đỏ mặt, nhìn thấy khuôn mặt như lợn chết trương vì phải vận động quá độ của hần, trầm giọng nói.

[Nói nhảm, người có giới buông tay áo ta ra !! Ta quăng a... ta quăng luôn.]

Hoài Nam tròn mắt, lòng trắng đầy tơ máu, adrenalin phun trào, hần muốn đột phá giới hạn, hần muốn thăng hoa. Mặc Sương Vũ đọc hết câu thoại kinh điển học mót trong quyển truyện tiên hiệp nào đó, thấy hần không có vẻ gì muốn buông tay, liền thở ra một hơi, cảm thán đại ca quả nhiên là người tốt. Đúng là hoạn nạn thấy chân tình. Năm tay không tự chủ xiết chặt lại, bám dính lấy Hoài Nam luôn.

[Cái đầu má !!!!!]

Hoài Nam muốn mở miệng văng tục, nhưng hần đang hụt hơi, thở ra miệng chỉ toàn mấy lời khô khè.

Đám ma cây phía sau vẫn đang phát cuồng đuổi theo, nước dãi đã chảy hết ra.

Ánh sáng từ bạo lôi quang đạn đã tắt, không gian lại tối om. Hoài Nam lệ rơi đầy mặt, không nhìn thấy cái gì thì chạy bằng niềm tin à. Đúng là chó cắn áo rách.

Hần quá đen.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Tính mạng chơi vơi

Một cái xúc tu từ xa quất tới, sớm có chuẩn bị, Hoài Nam cúi cầu xuống, vừa vận tránh thoát. Nhưng cũng là lúc hần phát hiện cổ chân mình đã bị một nhánh rễ đâm từ dưới đất lên cuốn chặt.

Từ cổ chân truyền đến một trận đau nhức, rễ cây xiết chặt như muốn vặn gãy cổ chân hần, đây còn là thông qua một lớp giáp nano. Có thể hình dung ra, lực xiết của bọn ma cây này đủ để vận công hợp kim chuyên chúc. Hoài Nam còn chưa kịp rên lên một cái, cả hần và Mặc Sương Vũ đã bị đoạn rễ trôi từ mặt đất này quăng ra đằng sau.

Ở đó có một con ma cây đã há sẵn miệng, đôi mắt đỏ máu tràn ngập hưng phấn.

Hoài Nam buông tay, Mặc Sương Vũ vẫn bám dính lấy hần, sức nắm chẳng yếu hơn cái rễ kia là bao, hần chỉ có thể liều mạng quơ nắm đám, muốn quai cho cái sinh vật xấu xí đang ngoác miệng chờ ăn kia một cái coi như là có chống cự.

Nào ngờ nắm đám, hay chính xác là hai miếng ăn ngon miệng sắp tới răng cửa của con ma cây này đột nhiên dừng lại trên không.

Con ma cây này nghi hoặc trừng mắt, lập tức giận sôi phát hiện, có một cái rễ cây khác đã quấn quanh hai con mồi của nó từ lúc nào, đang kéo bọn họ về một cái miệng hưng phấn khác.

Từ xa còn thấy trăm cái rễ cây đồng loạt bắn tới.

Sói nhiều thịt ít, biết dành phần ai.

Hoài Nam nhìn cái miệng rộng đầy nanh lồm chồm dần dần xa khuất mà chẳng thấy nhẹ nhõm, bởi một cái miệng rộng đầy nước dãi hay nhựa cây khác đang giang rộng chờ hân. Sau đó che phủ tầm nhìn là hàng loạt cái rễ cây như xúc tu bạch tuộc, quất nhau toán loạn.

Trước mắt là một khoảng mịt mù, những cái rễ cây chuyển động với vận tốc âm thanh, sớm đã vượt qua khả năng ghi nhận của hệ thống quét hình trên kính mắt hân, trước mắt Hoài Nam chỉ thấy một mảng tầm nhìn nhiễu nhiễu với vô số điểm chấn động rung rung.

“Đánh nhau giành ăn à !?” Hoài Nam lẩm bẩm.

“Quanh đây toàn sỏi đá, bọn chúng chắc đã lâu lắm rồi mới thấy dinh dưỡng.” Mặc Surong Vũ đáp với vẻ mặt khó coi. Hai người bị trôi thành cái bánh tét, treo lơ lửng trên đầu một con ma cây, được những cành cây của nó bảo vệ như trong một cái lồng, vì bị trôi chặt nên đầu cả hai chặt vật lăm mới chui ra được khỏi vòng rễ, má áp sát vào nhau, nói mấy câu cũng khiến đôi phương ngửa ngửa.

Phía bên dưới, con ma cây trôi hai người bọn họ, giành ăn từ con ma cây đầu tiên xong lập tức phải lực chiến quần hùng. Tuy rằng là loài sống theo bầy đàn, nhưng còn phải xem lúc nào, hai con mồi này quá nhỏ, mình nó ăn còn chưa no, chia cho các anh em thì mình đói, thế thì khó chịu lắm.

Ma cây không có xúc giác, xúc tu bị giứt đứt đoạn hay bị rễ cây quất trúng cũng chẳng khiến nó xao động là mấy. Vì ăn, càng chiến càng hay, rất có phong phạm một tướng giữ quan ải.

Đám đồng loại thì cũng đã đói đến mờ mắt, chẳng con nào nghĩ đến chuyện thương lượng chia phần, thân to thì ăn tất, rễ khỏe thì ăn cả, đã thành ý thức chung.

Bởi vậy chúng nó chiến đấu càng lúc càng hăng, bắt đầu không nề nang gì, từng cặp mắt đỏ rực lên, ma lực vận chuyển, ma khí lan tràn, rễ cây quất ra càng lúc càng nhanh, răng nanh cắm vào người đối phương bóc ra một lớp vỏ lớn, vỏ cùng hung hân.

Con ma cây có được mồi ngon lập tức trở thành công địch của cộng đồng, áp lực tăng mạnh. Đã rất nhiều lần nó chống cự không nổi, liền muốn đem mồi xuống dứt tở vò họng. Thế nhưng toàn bộ những cái rễ có thể sử dụng của nó đều đang bị đồng loại vây công, chặt đứt mất vài cái, đã thiếu lại càng thiếu.

Nhựa cây vắng tung tóe, con hàng này rất nhanh đã ngã xuống.

Miếng ăn là miếng nhỏ.

Ma cây chiến bại không còn bất cứ quyền lợi gì với con mồi, thậm chí chính bản thân nó bây giờ cũng là con mồi. Vỏ cây bị bóc ra, lộ ra lớp nhựa non bên trong, đám đồng loại của nó đã đói phát cuồng, lập tức gặm một miếng lớn trên thân cây, nuốt vào, tiêu hóa, mắt rực sáng, thân cây chấn động phát ra những tiếng ồ ồ hưng phấn.

Đám ma cây xung quanh cũng không chậm trễ, mỗi con nhào tới cắn một miếng, chẳng mấy chốc con ma cây chiến bại đã bị gặm quá nửa, đành chiến tử.

Hoài Nam và Mặc Surong Vũ nhìn thấy cảnh này mà sợ hãi, khuôn mặt cả hai tái không giọt máu. Đây là thế giới gì vậy !? Thô bạo, dã man, nguyên thủy, cắn nuốt trần trụi. Đã không chiến đấu thì thôi, một khi lâm trận, đánh thua liền bị ăn, không còn bất cứ cơ hội nào trở mình. Thế giới tàn khốc đến đáng sợ.

...

Ma cây bị mần thịt, cái lồng nó giam hai người cũng dần dần nhũn ra, đổ xuống, cả hai bại lộ trước mặt đám quái.

Hoài Nam co chân muốn chạy, nhưng một cái rễ cây nhanh như chớp cuốn tới, lại trôi hân và Mặc Surong Vũ thành cái bánh tét, đồng thời một cái rễ cây từ hướng khác cũng lại cuốn tới, trôi vào chân hân.

Crac crac

"Aaaaaaaaaaaaaa...."

Hai cái rễ cây với lực kéo kinh người, lập tức biến xương cẳng chân hân thành mấy khúc giòn xốp gãy tan.

“Đau nhức, đau nhức đau nhức, đau nhức...”

Giáp hợp kim nano không bày ra được chút sức chống cự nào đáng nói, một cái chân của Hoài Nam từ đầu gối cứ thế bị lòi ra, hân cũng chẳng phải thanh niên cứng cỏi gì, lập tức kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Chỉ là tiếng kêu của hân càng khiến đám ma cây kích thích hơn.

“Không nghĩ tôi có thể đốt được lửa ở ma giới. Ma khí này, cũng không phải tuyệt đối như mình nghĩ. Còn may phù bảo trong nhẫn vẫn còn khá nhiều, hẳn là có thể đi qua rừng này.”

“Đại ca ca, chúng rời khỏi...”

“A...”

Hoài Nam nằm đó, mắt trợn trừng, đồng tử đang dần mất đi ánh sáng. Hắn vẫn còn ý thức, nhưng chân tay đã chẳng nhúc nhích nổi, ngực chỉ phập phồng rất nhẹ, đã sắp ngừng thở. Mặc Sương Vũ cuồng quát, Hoài Nam mà tạch, thì chỉ còn mình cô ta ở Ma giới hắc ám này, nghĩ đến đây đủ để một cô bé cảm thấy sợ hãi. Vội vàng thi triển Trì Dũ thuật, trị liệu cho hắn. Nhưng Hoài Nam đã mất máu quá nhiều, loại pháp thuật kích thích tiềm năng sinh mệnh để tế bào tự chữa lành như Trì Dũ thuật không thể hiện được mấy hiệu quả. Mặc Sương Vũ càng gấp, vội vàng lôi một đồng bảo vật trong nhẫn trữ vật ra, phù bảo xếp thành một mớ, pháp bảo có hơn chục cái, linh bảo cũng có vài cái. Đan được gì đó càng không thể thiếu.

Lấy ra một viên hồi khí đan ra cho Hoài Nam ăn vào, lại tống vào mồm hắn một viên bồi huyết đan nữa. Một cái có tác dụng phục hồi cơ năng cơ thể, một cái có tác dụng bồi bổ máu huyết, thế nhưng tình hình vẫn chuyển biến xấu đi.

“Đây là... nhiễm độc ma khí...”

Con người không có linh lực bảo hộ, không có tế bào thần tính miễn nhiễm với các loại độc tố, không có kim thân pháp tướng mạnh mẽ chống cự, hít vào một đồng ma khí, tương đương với hít phải khí thải độc hại từ nhà máy hóa chất. Còn bị ma vật tổn thương, vết thương nhiễm ma khí, thì không thể chữa lành. Bởi vì ma khí sẽ ăn vào máu, biến thành ma lực, ma lực bài xích tất cả các loại dưỡng chất khác ngoại trừ máu và thịt.

Đây chính là trạng thái nhập ma, trở thành ma tu, hay tu ma giả mà người Tiên Giới sợ hãi.

Nhiễm độc ma khí, người thường sẽ chuyển hóa thành quái vật chỉ biết cắn nuốt huyết nhục của người khác để tồn tại. Cho dù là tu chân giả bị ma hóa cũng không khá hơn, thậm chí quá trình chuyển biến thành ma tu càng khó khăn, ma tu sau đó càng hung dữ và mạnh mẽ.

Ở trái đất, còn có một từ khác để gọi những nạn nhân bị nhiễm này:

Đó là Ghoul.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Ma cây chum lại

Nhập ma trở thành ma tộc, hay thức tỉnh tiến hóa, trở thành thần tộc, về bản chất không khác nhau lắm. Đều là hiện tượng tế bào bị xâm thực, cưỡng chế biến đổi chuỗi AND, trở thành một loài khác. Nhưng so với tế bào thần tính cần tiếp xúc với máu tươi hoàng kim của thần tộc mới có thể gây ra biến đổi, trở thành ma đơn giản hơn rất nhiều.

Dễ thấy nhất là khi bị cắn, bị cào, chỉ cần máu tươi lộ ra, sẽ bị ma khí bám vào, biến đổi dần dần thành máu đen. Sau khi máu đen tuần hoàn lên tới não, vậy thì chúc mừng, đồng chí đã là một thành viên trong ma quỷ liên minh tại địa ngục.

Tiến hóa thành thần thất bại, sẽ gây xung đột genre, nhẹ thì tàn phế hoặc trở thành ngu ngốc, vừa vừa thì biến dị thành quái thai, chẳng hạn như một khối thịt ngon ngon có cánh thiên thần và vòng sáng trên đầu, nặng thì trực tiếp tiêu diệt. Biến đổi thành ma tộc thì có xác suất thành công tới 90%. Chỉ cần đề yên không làm gì cả, chờ máu đỏ hoàn toàn nhuộm đen, xem như đã hoàn thành.

Máu đen cung cấp sinh lực cường đại, khiến cơ thể mục nát cũng vẫn có được sự dẻo dai phi thường, trực tiếp đột phá toàn bộ cơ năng vốn có, cho dù gãy đi xương sống, chỉ dựa vào cơ nhục mạnh mẽ vẫn có thể lê thân di chuyển, theo một nghĩa nào đó, đây chính là tiến hóa theo chiều hướng lý tưởng. Chỉ có điều máu đen cũng mang theo ma khí xâm nhập đại não, tế bào não yếu ớt hoàn toàn không chịu nổi quá trình chuyển hóa, người cũng vì vậy liên xong đời. Mặc dù sau đó tế bào não sẽ dần dần được tổ hợp lại, nhưng ký ức và ý thức đã tiêu tán chấp vá lại không ra sao, đây là tiền đề tạo ra những con ma quỷ điên điên khùng khùng, tư duy bất thường.

Nói đơn giản, nhiễm độc ma khí, để máu đen lên não, thì cầm chắc cái chết. Tuy có trọng sinh sống lại, hình hài không đổi, ký ức không đổi, nhưng người bị nhiễm đã không còn là người trước đây bạn biết nữa. Bỏ qua chuyện tư duy điên khùng vì ký ức lộn xộn, chỉ riêng việc thèm khát máu thịt được cấy vào bản năng từng tế bào, ma quỷ luôn là sinh vật đáng sợ như tên gọi.

Như vậy, tiền đề đầu tiên để người bị nhiễm độc ma khí không biến thành một con quỷ điên điên dở dở thèm thịt thèm máu, đó là không được để cho máu đen tràn lên não.

Nhưng bộ não luôn cần có năng lượng từ máu để duy trì hoạt động, trong tình trạng máu toàn bộ cơ thể đã nhuộm đen, thì việc bị xâm thực chỉ là chuyện

sớm muộn. Muốn buộc cổ lại để máu không lên não, hoàn toàn là suy nghĩ viễn vông.

Thế nhưng nếu có thể ngăn cách hệ tuần hoàn huyết dịch ở phần đầu và phần cơ thể từ cổ trở xuống, khiến cho trong cơ thể người có hai vòng tuần hoàn máu song song không liên quan gì đến nhau, liền có thể giải quyết vấn đề này. Đạt được tình trạng như vậy, thì máu đen sẽ chỉ lưu chuyển ở dưới cơ thể, đem cho cơ thể sức mạnh phi thường của ma quỷ, còn đầu óc vẫn bảo trì tinh táo của một sinh vật thông minh.

Đây là cách người Tiên Giới giải quyết vấn đề nhập ma.

Vốn dĩ còn có một loại công pháp chuyên dùng để trấn tâm ma, tức là để khí trong cơ thể hình thành một cơ chế tự động bảo vệ não khỏi ma khí, chỉ cần ma khí xâm thực lên đỉnh đầu, loại khí này sẽ tự động kích hoạt, diệt sạch ma khí đang xâm thực. Thế nhưng Hoài Nam không phải tu chân giả, công pháp này hẳn dùng không được. Bởi vậy muốn cứu hần, chỉ có thể giải quyết thủ công bằng cách chế tạo hai hệ tuần hoàn huyết dịch song song.

Mặc Surong Vũ nhiều năm nhốt mình trong động đá, đọc qua vô số ngọc giản lưu trữ dữ liệu mấy ngàn năm nay, những chuyện kỳ quái đã thấy vô số. Không phải cô ta nói khoác rằng vốn kiến thức của mình còn nhiều gấp mấy lần một trưởng lão Nguyên Anh Kỳ, mà thực sự, đó còn là khiêm tốn.

Về hệ thống tuần hoàn huyết dịch song song, Mặc Surong Vũ cũng đã từng đọc qua, lục lọi trong giới chỉ một hồi, cũng tìm được vài nguyên liệu cần thiết để thực hiện.

Thời gian không có nhiều, Mặc Surong Vũ chưa thử sẽ không tùy tiện bỏ mặc Hoài Nam, hơn nữa đây là thí nghiệm trước giờ chưa từng được làm, cô ta có chút hứng thú.

Cắm vào trán hần một mảnh linh thạch làm nguồn khởi động, Mặc Surong Vũ lấy ra một con dao, xé rách phần da đầu trên trán hần, khắc lên xương sọ một trận pháp sao năm cánh. Tay nghề không tốt lắm, chút nữa xé rách toàn bộ phần da trên đầu hần, máu me đầm đìa khiến cô ta hơi ghê tay.

Hoài Nam thỉnh thoảng còn co giật mấy cái giống như đang phản kháng thí nghiệm vô nhân đạo, thế nhưng Mặc Surong Vũ đã vào chế độ nhà khoa học, hoàn toàn vong ngã, quên luôn cả mấy con ma cây đang cum cúp ở xa nhìn ánh lửa, mắt dõi về đây vừa thêm vừa sợ.

Mặc Surong Vũ nghĩ nghĩ, muốn tạo ra một hệ thống tuần hoàn huyết dịch trên đầu, thứ nhất cần có, chính là một quả tim, tạo lực bơm đẩy máu lưu chuyển. Cái này thì không khó khăn gì, tùy tiện một quả linh thạch làm lõi, và dùng phong thuật loại nhỏ, tạo áp lực khí theo chu kỳ chuẩn xác một chút là được. Phần phức tạp nhất chính là cắt bỏ các mạch máu cũ từ cổ trở xuống, sau đó nối chúng lại với nhau thành một vòng khép kín. Cái này khó muốn dọa người.

Cô bé nhỏ mồ hôi đầy đầu, con dao trên tay đưa lên mấy lần không dám hạ xuống. Một khi đã cắt đứt động mạch, thao tác kế tiếp phải cực nhanh, nếu không đành đắp mọ cho đại ca ca này vậy.

Quảng thời gian do dự chỉ có mấy giây, tu chân giả Kim Đan kỳ có thể di chuyển với vận tốc âm thanh, lại thêm Mặc Surong Vũ là trưởng phái nghiên cứu, tốc độ suy nghĩ nhanh gấp trăm lần người thường, chỉ thoáng chừng lại, con dao đã kiên quyết hạ xuống.

Phụt.

“Chết cha, cắt hơi quá tay.”

Máu phun thành vòi bắn lên mặt, vị tanh lợm giọng, xông lên mũi, khiến tay cầm dao lại thoáng run lên, cắt thêm vài chỗ không cần thiết.

Hoài Nam bên dưới mắt trợn trừng, không biết là vì bị ma khí xâm thực đau đớn hay bị cắt tiết đau hơn, tứ chi hần gầy đành dạch theo biên độ nhỏ.

Mặc Surong Vũ đưa tay lau vết máu trên mặt, khịt mũi chu miệng với vẻ khó chịu, nhưng cũng rất kiểm điểm hành vi vừa rồi của mình, lập tức xốc lại tinh thần, chăm chú thao tác kế tiếp.

Nhất tâm nhị dụng cảnh giới được thể hiện ra, hai mảnh kim loại được thần thức khống chế và linh lực dẫn đường như hai mũi kim, mang theo những dải bột phấn thúc đẩy tế bào sinh trưởng thay cho vài đồng loạt khâu lại vết thương, cùng lúc chấp nối hai đoạn động mạch khác nhau.

Độ khó việc này cực cao, Mặc Surong Vũ chăm chú, mồ hôi đã ướt áo, cũng không dám chớp mắt. Mặc dù trên thực tế chỉ cần chú ý thao tác phần động mạch trên đỉnh đầu, còn phần ở dưới, đã có ma huyết giải quyết hộ, thứ này cũng có lực khôi phục kinh người, hoàn toàn chẳng kém hơn linh dược thượng hạng cô ta đang sử dụng.

Mạch máu trên đỉnh đầu bị cắt đứt được nối lại với nhau theo linh lực nâng đỡ, bột thuốc thượng hạng nhanh chóng xoay tròn phủ lấy vết nối, nhanh chóng thúc đẩy tế bào sinh trưởng, khiến đoạn cắt chẳng mấy chốc đã biến mất, phần mạch máu này cứ như vậy hoàn hảo như chưa từng đứt ra.

Tiếp tục thao tác máy móc như vậy hơn hai mươi phút nữa, dù với tinh thần lực của Kim Đan cao thủ, Mặc Surong Vũ cũng thấy mệt mỏi hết sức, cho tới đoạn mạch cuối cùng, cô ta mới thở ra một hơi, vuốt vuốt mái tóc đã ướt sũng, đưa tay điểm lên viên linh thạch trên trán Hoài Nam, kích hoạt nó.

Bụp bụp bụp...

Lặng nghe tiếng trận pháp tạo áp lực mô phỏng van tim để lộ ra âm thanh như đang co bóp, Mặc Surong Vũ thỏa mãn ngả người ra sau, tứ chi lỏng xoải, khóe miệng nhếch lên cười cười.

“Đã thật lâu không làm cái thí nghiệm thú vị như thế này ha.”

“Cảm giác thật giống lần đó cùng đám Tiểu Sách nghiên cứu ra Thiết Khôi Lỗi thể hệ mới.”

“Ừa, Thiết Khôi Lỗi... hình như mình quên mất cái gì đó thì phải.”

Crac crac....

Tiếng tro tàn cháy lên vỡ vụn, Mặc Surong Vũ giật mình nhìn lại, mười con ma cây xấu số đã thành một đám củi nhiễm hồng. Tam muội chân hỏa vẫn còn đang âm ỷ thiêu đốt, nhưng chẳng mấy chốc cũng sẽ cháy hết mà thôi, đám ma cây ở đằng xa lúc này đã qua kỳ sợ hãi, muốn động.

“Không tốt, quên mất đám này.”

Tật xấu chung của khoa học gia là khi đã tập trung nghiên cứu, thì trời sập cũng không biết. Mặc Surong Vũ nhìn Hoài Nam bị ma hóa, nhất thời nhớ đến thí nghiệm trước đây đọc được trong ngọc giản, rục rịch muốn thử, liền quên bống luôn đám ma cây bên ngoài còn đang ở thể bao vây bọn họ.

Lúc này chúng nó vẫn giữ nguyên thể bao vây, mắt đỏ nhấp nháy, giống như đang cười cợt, miệng thì lúc nào cũng ngoác ra khoe răng nanh, chẳng biết được biểu cảm của tụi nó thể nào rồi. Chỉ có điều Mặc Surong Vũ cảm nhận được, chúng nó đang đặc chí.

Vì cái gì !?

Phù bảo đỉnh giai với tu chân giả bình thường là trần bảo khó cầu, nhưng với công chúa Mặc gia như Mặc Surong Vũ, tiện tay có thể ném ra một mớ, phù bảo triệu hồi tam muội chân hỏa còn rất nhiều, đáng lý không sợ đám ma cây này uy hiếp nữa, thế nhưng Mặc Surong Vũ theo bản năng cảm thấy không ổn, lập tức mở linh quang trảo lên.

Boong....

Chấn động kinh người, Mặc Surong Vũ bên trong linh quang trảo ọc ra một ngụm máu tươi, bay ngược về phía sau, chặt vật ngắc đầu lên nhìn lại.

“Đá ư... Còn biết ném đá !?”

Mặc Surong Vũ choáng váng.

Có nghe ba cây chụm lại lên hòn núi cao bao giờ chưa !? Đó chính là miêu tả cảnh ba con ma cây cùng ném đá, thì số lượng sẽ rất nhanh chất đầy một ngọn núi.

Cũng tức là, ma cây đều biết ném đá.

Đám ma cây xung quanh, mỗi con dùng xúc tu quấn quanh một tảng đá lớn, thể lực của ma vật đều kinh người, thể lực của chúng nó lại càng kinh người, một viên đá ném ra, tốc độ và lực xung kích quả thật không nói chơi.

Mặc Surong Vũ té ra một cái phù bảo hộ thân, đồng thời toàn lực thúc giục linh quang trảo, nhưng đáy lòng trầm xuống.

Ném đá không sợ bóng tay, đám này thật khó chơi mà...

Ma cây số lượng nhiều, ngu mầy cuối cùng cũng sẽ có một con thông minh, sợ lừa thì bày mưu cho đồng bạn ném đá, chỉ mất hai mươi phút liền nghĩ ra kế này, trong đám ma cây, nó cũng đã có thể xưng là trí giả được rồi.

Cũng có thể coi như cái khó ló cái khôn đây.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Khi hấn tỉnh lại, vận xui lại tác quái

Boong Boong Boong Boong Boong

Té ra một pháp bảo hình cái chuông vàng để phòng ngự, Mặc Surong Vũ lập tức cảm thấy một trận đình tai nhức óc, đầu óc mòng mòng muốn hôn mê.

Đạn đá bắn đến như mưa, cái chuông vàng phòng ngự cho cô ta bị đánh bay toán loạn, phát ra âm thanh chấn động, trong trẻo nhưng hại não. Những phần nứt vỡ móp méo ngày càng nhiều.

Lực ném của ma cây rất khủng bố, là một Kim Đan kỳ bình thường, chỉ sợ đã sớm tan xác. Đây đã là cái pháp bảo phòng ngự thứ ba của Mặc Sương Vũ. Khả năng chống cự của cô đã tiêu hao dần dần đến sắp không còn.

Hoài Nam được một phù bảo hình lá thuyền nâng đỡ bên cạnh Mặc Sương Vũ, cùng núp sau chuông vàng, vẫn còn đang bất tỉnh. Vết thương trên người hắn do bị phong lôi phù nổ mạnh, bị phi kiếm chém, bị ma cây vận đều đã lành lại hoàn toàn. Không thể không nói, ma lực đúng là thuốc tái sinh đáng nể, nếu không có tác dụng phụ. Hắn bây giờ so với Mặc Sương Vũ còn lành lặn hơn. Cô ta liếc nhìn hắn, tính tính xem ném đại ca ca này ra ngoài thì mình có cơ hội chạy thoát không.

Dù bóng tối ở ma giới rất đáng sợ, cô độc rất đáng sợ, nhưng so với bị ăn còn chưa tính là gì nha.

Trùng hợp là Hoài Nam vài phút trước cũng vừa tính như vậy, đây có thể coi là quả báo. Cũng may hắn không có thời gian để làm vậy, tạo ra ấn tượng hiểu lầm không tệ, nếu không Mặc Sương Vũ lúc này sẽ chẳng còn do dự tính tính, mà trực tiếp quăng hắn ra cho quái ăn rồi.

Dù sao được giáo dục trong một gia tộc danh giá, loại chuyện ăn cháo đá bát, vong ân phụ nghĩa thế này, làm cũng không quen tay.

Nhưng không làm thì Mặc Sương Vũ không có cách nào thoát ra khỏi đây, phù bảo dẫn hóa vừa ném ra đã bị một loạt đá ném tới đánh tan tành, chút ánh sáng le lói còn chẳng kịp lóe nữa là dẫn hóa tam muội. Cô ta cũng đã thử bay lên, nhưng đạn đá hung ác lập tức đánh văng đi, chấn động muốn học máu. Muốn núp dưới mai rùa từ từ di chuyển cũng không được, lý do như trên. Pháp bảo phòng ngự bên ngoài thì càng ngày càng yếu, dù còn hơn chục cái bổ xung, nhưng Kim Đan đang tạm thời tổn hại, không có Kim Đan sản xuất tuần hoàn linh lực thì pháp bảo đình giai hay siêu giai cũng chỉ như mớ đồng nát thôi.

Hơn nữa ma khí ngập tràn trong khu rừng này cũng làm Mặc Sương Vũ suy yếu, dù thể chất người tu chân có mạnh mẽ hơn phàm nhân, nhưng linh lực dần dần tiêu hao hết, không còn gì chống chọi lại ma khí ăn mòn, sớm muộn gì cũng sẽ nhập ma.

Đến lúc biến thành hai cái thây ma lơ lửng di động trong khu rừng này, đám ma cây muốn nướng chả hay hầm ướp gì cũng đành chịu.

Hoàn cảnh rất tuyệt vọng a.

Mặc Sương Vũ muốn khóc, trong trí nhớ của cô ta, đang yên đang lành ngủ gật ở thư phòng, mở mắt tỉnh dậy đã rơi vào hiểm địa, bên cạnh còn một đại ca ca nói toàn từ ngữ cổ quái. Đã cố lắm mới không hoang mang, nhưng cũng chẳng giữ bình tĩnh mãi được. Bây giờ thì tốt rồi, sắp táng thân trong miệng quái, thật sự rất đen đủi. Khó chịu nhất là chẳng hiểu được, vì lý do gì, mình đang an an ổn ổn sinh hoạt, lại bị kéo đến đây làm đồ ăn như vậy.

Ấm ức quá.

Muốn khóc thật đó.

Tiểu Vũ khóc thật nha.

“Wa.aa..... Huhuhuhuhu....”

...

Tiếng pháp bảo hình cái chuông bị nện boong boong boong làm Hoài Nam tỉnh lại, mở mắt ra thấy mình đang trong một cái không gian màu vàng kim thon thon đầu tròn, hắn còn bị lóa mắt một hồi. Cảm thấy hình như mình đã cúp, đây là ánh sáng thiên đàng ha.

Cho đến khi nghe tiếng khóc như lê hoa đài vũ bên cạnh, hắn mới bật dậy như con zombie. À, hiện tại thì hắn đúng là bán zombie.

Cử động có phần loảng ngoảng, hình như tay chân đều nhẹ hơn, cả người tràn đầy sức lực, giống như vừa uống doping, Hoài Nam cảm thấy hưng phấn, giá lúc này có miếng thịt tươi ăn mừng thì ngọt.

Nghĩ xong lại thấy không ổn, sao mình lại muốn ăn thịt tươi rồi!? Ăn đồ không chín dễ bị đau bụng nha. Ày, mà cái này không phải trọng điểm, quan trọng là bé gái nhà ai, khóc thương tâm dữ dội trên quảng đường lên thiên đàng thế này!? Không lẽ còn gì nuối tiếc!?

Quay mắt nhìn ra, mới thấy giật mình: “Á, cái đậu xanh, sao loli hung ác này cũng lên đây rồi!?”

Boong Boong Boongg....

Và thằng chết tiệt nào đánh chuông này giờ nghe tiếng con ráy quá vậy!?

Không thể không nói Hoài Nam là dạng bất quái nghĩ lắm, liên tưởng nhiều, từ lúc tỉnh lại cho đến lúc thấy Mặc Sương Vũ khóc chưa được vài giây, hắn đã nghĩ được một mớ chuyện lộn xộn chấp vá hoàn chỉnh.

Mặc Sương Vũ thấy hắn bật dậy cũng hết hồn, tưởng hắn đã nhập ma thành công, dù khá tự tin với tay nghề của mình, cơ mà cái gì cũng có ngộ nhờ đấy. Một thanh tiêu kiếm đã thủ sẵn trong tay, Hoài Nam mà nhe răng thè lưỡi gì đó, cô ta lập tức chặt liền. Nhất thời quên khóc.

May sao Hoài Nam chỉ ái ngại gãi má mấy cái, rồi đưa tay lên:

“Yo, lại gặp rồi. Ngại quá, hahaaa...”

Mặc Sương Vũ thở phào một hơi, còn chưa buông lỏng, bên ngoài lại nghe thấy mấy tiếng boong boong boong như đòi mạng, cảm giác ỳ khuất lại dâng lên khiến sống mũi cay xè, nước mắt rớt như mưa.

“Wa...aa...”

“Huhuhu...”

Hoài Nam về mặt dần thôi, cơ mà hắn coi như cũng là dạng tư duy nhanh nhạy, liếc nhìn xung quanh một chút, lập tức cũng có cảm giác muốn khóc.

Mặc Sương Vũ thì đã ôm lấy hắn từ lúc nào, dụi đầu vào ngực hắn, khóc chết cha chết mẹ, vừa nấc vừa nghẹn ngào:

“Đại ca ca... huhu... Tiểu Vũ đã làm sai cái gì!? Huhu... Tiểu Vũ từ trước đến nay đều rất ngoan nha, Tam Thúc, Ngũ Thúc đều nói Tiểu Vũ là tấm gương sáng cho đám Tiểu Sách và Bàn Tử noi theo mà. Tiểu Vũ không làm gì sai, Tiểu Vũ không muốn bị ăn, huhu...”

“Anh đây cũng không muốn bị ăn.” Hoài Nam xúc động luôn, lệ nóng cũng ồ ộc khòe mắt, may mà không rớt ra, lúc này chẳng còn phân biệt địch ta, ôm Mặc Sương Vũ thổ lộ luôn.

Đây là đoạn lịch sử đen tối mà Hoài Nam sau này mỗi lần nghĩ tới là một lần đau bi.

Nhưng mà lúc này hắn còn không biết, cái lịch sử đen tối ở xứ sở hắc ám này mới chỉ lật được trang đầu tiên mà thôi.

Boong...

Cổ ngân lên một cái cuối cùng, Pháp bảo chuông vàng vỡ ra tan nát, biến trở lại thành mấy mảnh vụn lấp lánh. Hoài Nam và Mặc Sương Vũ bại lộ.

Mặc Sương Vũ đã sụp đổ, chẳng còn tâm trí đâu dựng lên linh quang tráo phòng ngự gì nữa, bản thân linh lực cũng tiêu hao sạch sẽ, giờ chỉ như cô bé tay không tác sắt, rúc vào Hoài Nam như một đứa trẻ tìm trời che. Còn Hoài Nam cũng buông xuôi luôn, giờ hắn chỉ hi vọng con đầu tiên ăn mình miếng rộng một chút, tốt nhất là nuốt chửng, đỡ bị nhai xương đau thấy ná. Hắn ôm Mặc Sương Vũ vào lòng, vuốt vuốt mấy cái, cảm nhận thân thể mềm mại ở trong lòng mà càng thấy xót, hắn vẫn còn là trai tân đấy.

Hoài Nam lệ rơi đầy mặt.

Bùm...

Graoooo...

Graiooo....?

Một lần sóng khí dư lực đánh tới, Hoài Nam về mặt mòng bức, Mặc Sương Vũ cũng nín khóc, làm vẻ mặt tương tự. Đám ma cây cũng làm vẻ mặt tương tự luôn.

Ngoại trừ ba bốn con ma cây bị đánh bay lên bầu trời trong tư thế treo ngược kia, vẻ mặt của chúng nó rất thê thảm, méo mó vụn vụn.

Dĩ nhiên là thê thảm, bởi vì bọn chúng đều bị chấn thành chục mảnh nhỏ khác nhau, toàn thân bay lên, rồi rơi bịch bịch bịch xuống đất, chết héo.

Thủ phạm ra tay, hay đúng hơn là ra chân, là một con chó.

Chó có ba đầu.

“Địa ngục tam đầu lang.” Mặc Sương Vũ choáng váng.

“Ặc... Cerberus !?”

Hai người mới chớp mắt được một cái, đám ma cây xung quanh đã quỳ rạp, con nào không quỳ nhanh chóng bị đánh bay lên trời, tan xác. Con chó ba đầu này thể hình cao tới hơn năm mươi mét, so với ma cây còn gấp đôi, nhìn ma cây với nó như một đám cỏ dại tùy ý nhỏ. Xem xem, ai dám nói ma cây suy nghĩ chậm chạp ngu đần, người ta đều quỳ rồi, rất thức thời đấy.

Chó ba đầu nhếch miệng, Hoài Nam nao nao, hắn cứ có cảm giác như cái miệng nó đang cười tà. Nhưng cũng chỉ có cái miệng ở giữa mới nhân tính hóa như vậy, chứ hai cái đầu ở bên, một cái về mặt như chó dại, thấy gì cũng cắn, một cái đầu như chó đói, tiu nghỉu ỉu xiu, thỉnh thoảng còn lè lưỡi như kiểu bị oái. Dưới sự quỳ mọp của đám ma cây, con chó này oai vệ bước đi như một vị thần, mặc dù một con chó ưỡn ngực bước kiểu cách nhìn kiểu gì cũng thấy dần dần, nhưng Hoài Nam chẳng có tâm tình cười nhạo nó, bởi từ hiện thực trông ra, con chó này rất lợi hại nha.

Hoài Nam nuốt nước bọt, hạ giọng nói:

“Tiểu Vũ, kiến thức rộng, Cerberus là cảnh giới gì !?”

“Cerberus !?” Mặc Sương Vũ lại thấy nao nao, Hoài Nam lại xỏ tiếng mán, trong từ điển tiên giới không có từ này, nhưng đại khái cũng đoán được hắn

muốn hỏi gì.

“Mình vực khuyển, địa ngục tam đầu lang, trước giờ mỗi lần ma giới mở cổng đến các thế giới khác trong Lục Đạo, nó đều nhận nhiệm vụ canh cổng. Hình như nguồn gốc của nó là dị thú chiến tranh của Thần Tộc, do Hades tạo ra. Lần cuối cùng xuất hiện, cảnh giới được ghi nhận là...”

“Đại ma vương.”

Tương đương với chân tiên và chân thần. Hoài Nam hít một hơi lạnh. Đây là cấp bậc bom nguyên tử trong chiến tranh phạm nhân thời đại cũ. Hồi ở tàu Angereris hẳn còn có giác ngộ, ra chiến trường mà gặp đám này, coi như lỡ đập phải bom. Nên phát tin về ngân hàng để công bố đi chúc.

“Nô nô nô, thiếu nữ, nguoi nhảm rồi, lần cuối cùng ta xuất hiện bên ngoài ma giới là 4000 năm trước, lúc Phật Tổ và Tiên Đế đang quất nhau với Quang Long Vương, ta phải xuất hiện để giữ cho thông đạo đến ma giới không sụp đổ, lúc đó cánh giới của ta đã vượt ra Đại Ma Vương từ lâu rồi. Tiếc là đám Giới Hoàng đó quá lợi hại, ta cũng đành chịu, bị đánh văng về ma giới ở đó đến giờ. Thật sự là hờn muốn chết.”

Hoài Nam lại lạnh gáy, không phải vì con chó này đột ngột xuất hiện bên cạnh bọn họ, cũng không phải vì nó có thể thu nhỏ lại chỉ bằng con chó thường. Đạt tới cảnh giới này, xúc cốt cơ cơ chỉ là chuyện nhỏ, di chuyển dưới vận tốc âm thanh còn phải tự thấy mất mặt. Hoài Nam đã gặp qua vài người, không có gì hiếm lạ. Cái khiến hắn thấy sợ, là giọng của con chó này.

Nó eo éo, vắn vẹo như bị gáy.

Từ cái giọng điệu này mà suy ra, người nói tâm lý rất u ám, 90% là một tay biến thái.

Chỉ hi vọng nó không có hứng thú với mình.

“Anh bạn, ta thấy nguoi như cao lương mỹ vị, ấy lộn, thấy nguoi cốt cách tinh kỳ, thật là tư chất thiên tài, có muốn theo ta tu ma một hồi, trở mình thành thánh không !?”

Vận xui của Hoài Nam tiếp tục tác quái, nhưng hắn không đầu hàng số phận. Đáp dứt khoát:

“Ta từ chối.”

Bốp

Một vả nhẹ nhàng tát đến, nhưng chỉ là nhẹ với con chó kia, còn với Hoài Nam, hắn cảm thấy như bị cả một cái xe ủi tông vào mặt, bay xa hơn hai trăm mét. Toàn thân tan vỡ, xương cốt đều vụn ra, máu thịt bay đầy trời.

“Ấy dà, thật sự là cốt cách tinh kỳ. Xem, vỡ vụn ra mới nhìn rõ, từ tùy sống đến ống xương, đều là loại cực phẩm nhá.”

Địa ngục ma khuyển chép miệng, thuận tiện nói với Mặc Sương Vũ đang run như con cây sậy ở cạnh bên.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tu ma, tu ma

Tiền chân và một cái khiến Hoài Nam bay như sắp mất xác, chó ba đầu huyết sát một cái, mấy con ma cây đang quỳ mọp đằng xa kia lập tức dùng rễ đan lưới, nhẹ nhàng tiếp lấy Hoài Nam, treo hắn lên lơ lửng.

Dù cả đám liên tục hít hà hương vị máu thịt từ thân thể đã bầm dập tan nát của hắn, không con nào dám lộn xộn tiến lên. Chó ba đầu dùng tiếng ma giới ra lệnh gì đó, mấy con ma cây liền truyền vào người Hoài Nam từng luồng ma lực tinh thuần, kích thích tốc độ chuyển hóa máu đen của hắn, thẳng đến khi toàn thân Hoài Nam đã nhuộm đen thui, các đoạn cơ bắp bị bạo lực đánh vỡ dần dần liền lại nhanh chóng, thậm chí cái chân bị ăn mất cũng từ từ mọc ra xương sụn mềm, cứng hóa, rồi phủ lên cơ thịt, chẳng mấy đã hoàn hảo như mới.

Trong lúc đám ma cây bận rộn làm việc, chó ba đầu quay sang Mặc Sương Vũ, cô ta lúc này đã nhũn người, bắt gặp ánh mắt nó liền co rụt đầu lại theo bản năng, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

“Thiếu nữ, còn nguoi thì sao !? Có muốn theo ta tu ma, cải thiện xương cốt, sớm gặt thành tựu !?”

Chó ba đầu nhìn Mặc Sương Vũ, híp mắt nói ôn hòa.

“Vâng, vâng... tôi tu, ngài muốn gì tôi cũng làm hết, đừng ăn tôi.”

Chó ba đầu đưa một chân lên che miệng, tủm tỉm cười:

“Đào, ta đùa thôi. Linh căn của ngươi là Phong Hỏa song thuộc tính phải không !?”

Mặc Sương Vũ bối rối gật đầu, trong lòng thầm hô bất hảo, Hỏa Linh Căn thì cũng thôi đi, nhưng Lôi Linh căn nổi tiếng với thuộc tính phá tà diệt ma. Tương tự siêu năng lực quang hệ ở trái đất. Những bảo khí cô ta dùng trước giờ cũng thường kèm theo lôi thuộc tính, ví dụ như phong lôi phù phá nổ bộ giáp của Hoài Nam, hay Bạo Lôi Quang Đạn dùng để chặn đường đám ma cây. Mặc Sương Vũ có thể kiên trì lâu như vậy ở ma giới, trong tình trạng linh lực hao hết, không có gì để hộ thể vẫn chưa bị ma hóa, đều nhờ Lôi linh căn.

Lôi linh căn vẫn có thể cưỡng chế tu ma, nhưng làm nhiều mà công ít, có thể nói trên con đường tu ma, người mang Lôi linh căn coi như phế vật.

Tu sĩ mang lôi linh căn cũng là loại tà ma ghét nhất, ăn vào còn có thể bị ngộ độc thực phẩm. Đám ma cây chỉ trực ưu tiên công kích Hoài Nam trước Mặc Sương Vũ, một phần cũng vì Hoài Nam ăn ngon hơn.

Cũng còn may cho nhóm tà ma, là Lôi linh căn ở tiên giới cũng thuộc thể loại siêu hiếm, thịnh hành nhất vẫn chỉ là Ngũ Hành linh căn, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đơn thuộc tính. Linh căn thuộc hành nào thì dùng pháp bảo hành đó sẽ có tăng phúc chừng 200%, song linh căn càng biến thái, tăng phúc cực hạn có thể tới 500%, song linh căn lại mang theo thuộc tính hiếm như Lôi hệ của Mặc Sương Vũ ở tiên giới được coi là thiên tài ngàn năm mới có một, đây cũng là một trong những điều kiện tiên quyết giúp cho Mặc Sương Vũ ở cảnh giới Kim Đan đã có thể kích hoạt Linh Bảo như Bạo Lôi Quang Đạn.

Linh căn quyết định tư chất và thành tựu sau này của tu sĩ, không có linh căn thì khỏi tu tiên. Đây là thường thức. Nhưng bây giờ Mặc Sương Vũ chỉ hận không móc được linh căn ra ngoài, nếu như có thể.

Lôi linh căn quyết định cô ta chỉ là phế vật tu ma, vậy lựa chọn còn lại, dễ là làm thức ăn.

Mặc dù ăn không ngon, nhưng đói quá thì dếp da cũng thành bánh mỳ được đấy.

“Hô hô, đã lâu mới thấy người có Lôi Linh căn, lại còn là song thuộc tính, ngươi chắc hẳn cũng là dạng thiên tài được môn phái bao nuôi ha !? Làm sao chạy đến ma giới này chơi rồi !?” Chó ba đầu vẫn dùng một chân che miệng, mắt cong cong đầy vẻ bát quái như một bà tám.

“Tôi... Không biết.” Mặc Sương Vũ gian nan đáp, mặc dù nói thật, nhưng nghe vẫn rất không hợp tác.

Chó ba đầu híp mắt, đạt tới cấp độ này, khả năng quan sát của nó cũng rất tốt, đủ để biết Mặc Sương Vũ nói thật, hỏi qua qua một chút, Mặc Sương Vũ cũng thành thật hợp tác khai hết toàn bộ những gì cô ta biết, thế nhưng chẳng có thông tin gì giá trị với nó. Chó ba đầu chán nản đưa chân lên ngoe nguẩy:

“Maz, thôi vậy, mặc dù ta cũng rất hiếu kỳ, một đứa bé mười tuổi làm sao có thể tu đến Kim Đan kỳ, nhưng ngươi thiếu một mảng ký ức như vậy, chẳng được cái tích sự gì. Chờ ở đó đi.”

Nói rồi gác chân nằm đó, hoàn toàn bỏ qua Mặc Sương Vũ.

Mặc Sương Vũ mặt dần thối, vậy là xong rồi hả !? Thật có xúc động muốn hỏi sao không ăn mình.

Vừa nghĩ xong đã có một cái lưỡi lớn bằng cả thân mình liếm tới, nước dãi quét qua một cái, toàn thân lập tức ướt nhẹp dính dính, Mặc Sương Vũ rùng mình, da gà nổi toàn thân.

Nãy giờ nói chuyện với cô ta chỉ là cái đầu ở giữa, như một bà tám lắm chuyện. Còn cái đầu cuồng bạo như chó đại, vẫn nhìn cô ta chòng chọc như có thể đớp bất cứ lúc nào. Cái đầu ừ ừ uể oải có vẻ vô dụng nhất, nào ngờ ra tay lại trực tiếp nhất, Mặc Sương Vũ hết hồn.

“Vị cay cay.” Cái đầu ừ ừ nói, thu lại cái cười vừa liếm quanh Mặc Sương Vũ một lượt.

“Ừ, lôi linh căn mà, có thể dùng làm gia vị.” Cái đầu ở giữa thuận miệng đáp.

Cái đầu còn lại nuốt nước miếng. Hẳn là nếu không có hai cái đầu còn lại kèm chế, nó đã sớm nhào tới đớp.

Mặc Sương Vũ nghe đến mấy chữ gia vị đã thấy đáng lòng, thật muốn chạy, nhưng vừa rồi chó ba đầu đã nói cô ta chờ ở đó đi, nếu giờ chạy, có phải đang khiêu khích nó không !? Hơn nữa giờ toàn thân linh lực đều trống rỗng, có chạy được mấy bước, cũng chỉ làm trò tiêu khiển cho nó.

Chó ba đầu nhảm chán nằm dài ra đó ngáp ngáp chờ Hoài Nam được đám ma cây hồi phục như mới dâng lên. Hẳn lúc này cũng đã nửa tỉnh nửa mê, chấn động từ cái tát ập đến quá đột ngột, không trực tiếp văng não ra đã coi như may mắn.

Cái đầu ở giữa nhìn Hoài Nam còn đang ngơ ngác, thổi phù một cái, gió thổi cấp năm, giật trên cấp sáu, đất động dữ dội. Hoài Nam cũng trực tiếp bị ép tỉnh lại. Ký ức như thủy triều tràn về, cảm giác toàn thân tan nát, xương cốt vỡ vụn, máu thịt tung bay thật cmn đau nhức....

Hắn bây giờ mới muốn rên mấy cái, nhưng phát hiện ra cả người mình lạnh lặn rồi, ma lực vận chuyển còn khiến người thoải mái không lên lời.

“Thế nào, anh bạn trẻ, cảm nhận được ma lực lợi hại không !? Có hứng thú theo ta tu ma rồi chứ !?”

Hoài Nam gật đầu như gà mổ thóc, lúc này ba cái đũng khí chống lại số phận đã sớm bị ném lên chín tầng mây.

“Tốt lắm.” Chó ba đầu cười hài lòng. Cái đầu cuồng bạo lập tức chồm tới, nhắm lấy cánh tay Hoài Nam, cắn mạnh. Cánh tay Hoài Nam lập tức cụt gốc,

máu phun thành vòi.

“Á á á á á á á á á á....”

Hoài Nam lập tức lại kêu như lợn bị chọc tiết, tiếng hét thê lương vang vọng khắp chốn, giọng hét hân trong trẻo như thiếu nữ, cao độ ngân, như thiên nga gãy chết.

“Á...ư.ư.ư.ư.ư.ư.ư.”

Một cái rễ cây nhanh chóng nhét vào mồm hân, bom vào ma lực thuần túy. Ma lực sôi trào theo máu vận chuyển, nhanh chóng lan tỏa tới cánh tay bị cắn cụt. Một cảm giác ngứa ngáy điên cuồng trào dâng theo mỗi dây thần kinh. Sau đó xương cốt lại từ từ nhô lên, cơ thịt tiếp tục sinh trưởng bao phủ. Chỉ trong khoảng hai mươi phút, một lớp da non đã được kéo tới. Nhưng Hoài Nam chẳng còn có tâm tình đâu để cảm nhận sự thần kỳ của ma lực, cái đầu ừ rừ đã nhè tới một chân của hân mà gặm, xương cốt nứt vỡ cùng cơ thịt bị xé rách kèm theo cảm giác đau nhức kịch liệt đã đầy ắp mỗi tế bào não hân. Cái đầu hung bạo ăn một cánh tay của hân chưa đủ, liền nhào tới tranh ăn với cái đầu ừ rừ, dùng lực cực mạnh, lôi tuột cả nửa thân dưới của Hoài Nam ra, để lại một đót xương sống trụ lồi.

Ma lực cung cấp sinh mạng cường hân, không khiến hân chết ngay, nhưng cú sốc từ khi cái chân bị ăn sống ngay trên cơ thể đã khiến hân bất tỉnh, cho đến khi nửa thân dưới bị lôi tuột ra khỏi, hân bị cưỡng ép phải tỉnh lại lần nữa.

Đau đau đau đau đau đau đau.....

Cái đầu ở giữa tùm tùm cười cười, nó không vội vã như hai cái đầu bên cạnh, dù sao hai cái đó ăn thì cuối cùng vẫn vào bụng nó cả, phản nhân tính hóa của nó rất cao, mấy việc như vội vã ăn tạp thế này, nó còn lười lắm. Đầu ở giữa nhìn Hoài Nam vừa mới bị con đau ép phải tỉnh lại từ hôn mê, nhẹ giọng nói:

“Chậm quá, nếu không đẩy nhanh tiến độ tu luyện, thật sự bước vào cảnh giới luyện thể, ngươi sẽ chết đấy. Tốc độ khôi phục chỉ sợ không kịp với tốc độ ta ăn.”

“Nhớ kỹ lộ tuyến lưu chuyển ma lực vừa rồi trong người ngươi, đừng khiến nó uổng phí, thay vì để ma cây cưỡng ép dẫn dắt ma lực truyền vào những đoạn tàn chi, ngươi nên chủ động, dù sao cơ thể là của ngươi, ngươi mới là chủ nhà, còn nó chỉ là khách, tốc độ dĩ nhiên không thể so sánh.”

“Thấy không!? Tu mà rất đơn giản ha. Chỉ cần có ma lực, để ma lực vận chuyển đến vết thương, xương gãy lại lành, lành lặn xong còn cố hóa, nhục thân sẽ càng lúc càng cường hân. Chỉ hơi phải chịu đau khổ một chút, nhưng rất thực dụng đấy chứ !?”

“Áy, lại hôn mê rồi, ta thấy tư chất ngươi rất tốt mà, không phải chứ, mới có chút đau đớn thế này...”

Đầu ở giữa lăm bằm, trong khi hai cái đầu còn lại đang từ từ gặm nhấm phần thân dưới của Hoài Nam, nó có chút buồn bực, nói chẳng có ai nghe, đây là điều mấy bà tám rất ghét á.

“Tiểu cô nương, xem đủ chưa!? Lại đây phụ một chân cho cậu gia !?”

Mặc Sương Vũ nao nao, con chó này nói tiếng Tiên giới tiêu chuẩn quá tốt luôn, còn tự xưng cậu gia...

“Và...vâng...” Nhìn thảm trạng của Hoài Nam mà hãi, vừa rồi Mặc Sương Vũ bị mất che tai, đóng kín thần thức, nhưng rốt cuộc vẫn phải coi, cảnh tượng sốc lên tận óc, mùi máu tanh lợm lợm, cô ta lập tức cong người nôn mửa.

“Thật là mê, nhanh lên nào.” Chó ba đầu, phần ở giữa mắt kiên nhẫn nói.

“Và...vâng...” Mặc Sương Vũ nước mắt nước mũi đều đã lưng tròng, sụt sùi đi qua, bước chân run rẩy.

“Sợ cái gì, cũng không phải ăn ngươi.”

“Vậy... tôi làm cái gì !?”

“Kích điện a. Ngươi không phải có lõi linh căn hay sao!? Còn linh lực không!? Kích tỉnh hân cho ta.”

Mặc Sương Vũ nhìn bộ dáng thê thảm của Hoài Nam, nửa thân dưới đã đoạn, chỉ còn một cánh tay treo lơ lửng trên rễ của ma cây, lại không nhận được muốn ói. Gian nan nhìn lại, thật muốn hỏi có thể không làm không, nhưng lại sợ nó bảo vậy thì mình thay thế, đành cắn răng đi đến.

Kim Đan hao tổn, linh lực này giờ cũng khôi phục được chút ít, gọi ra chút lõi pháp không thành vấn đề, Mặc Sương Vũ đặt tay lên ngực Hoài Nam, giật điện.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....”

Hoài Nam bị điện kích tỉnh, lại tiếp tục bị con đau trùng kích hệ thần kinh, cơ giật liên hồi, bọt mép cũng đã sùi ra. Đau nhức khiến hân muốn hồn phi phách tán, đau đến hận không thể chết đi, chịu đựng sự thống khổ khi cả người bị xé rách, cưỡng ép cải tạo chậm rãi, thật không muốn sống.

Mặc kệ hân còn đang rên la quằn quại, chó ba đầu nhìn Mặc Sương Vũ, đưa một chân lên xoa xoa đầu cô ta thỏa mãn:

“Làm không tệ, không tổn thương đến tế bào của hân, vừa đủ kích hân tỉnh lại, lời pháp chen ép trái lại khiến ma lực bùng phát, đẩy nhanh tốc độ hồi phục.... hừm hừm...”

Vừa nói, nó vừa dùng đỉnh đi đến cạnh Hoài Nam, ngửi ngửi mấy cái.

“Và quan trọng nhất là...”

Crac....

Một ngoạm đưa cánh tay duy nhất của Hoài Nam lên cắn đứt, nhai nhai nuốt nuốt, mắt nó sáng lên, nói tiếp:

“Ai yzooo... Cái vị lời pháp cay cay này... cái vị thịt tươi thơm mùi tuyệt vọng và những con run rẩy từ sợ hãi này... tuyệt cú mèo...”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tu ma, tu ma (2)

Hoài Nam là kiểu người lý trí, đây cũng là căn nguyên đau khổ của hân hiện tại. Người đầy lý trí, suy nghĩ rất nhiều, quan tâm rất nhiều, nhưng không bao giờ bị loạn. Nói cách khác, hân bây giờ, trong đầu chỉ còn toàn những suy nghĩ thống khổ và tiêu cực, nhưng tuyệt đối không bị điên.

Trong hoàn cảnh hiện tại, thực ra nếu phát điên, hoặc ý thức bị hủy đi, sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng Hoài Nam vẫn rất tỉnh táo, không chỉ quả tim thứ hai trên mi tâm luôn rót vào não hân một luồng khí thanh lương mát mẻ, duy trì tinh thần của hân, ma lực càng cung cấp cho hân sức sống dai dẳng cùng khả năng chịu đựng bền bỉ, tuyệt đối không dễ dàng tan vỡ.

Đau nhức, đau nhức, đau nhức.

Thống khổ tra tấn từ việc bị moi ruột, xẻ thịt, găm xương khiến hân chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần, lại càng khiến hân không thể mê mang, mà phải tỉnh táo để tiếp nhận.

Phải chết, phải chết phải chết, phải chết....

Thân dưới bị tha đi, ruột rơi xuống, kéo theo dây thanh quản lỏng thông khiến hân không thể phát âm như ý, những tiếng hét đau đớn chỉ còn lại thanh âm khò khè khó có thể nghe rõ. Vết thương do mất đi nửa người cực kỳ nặng, dù là ma lực tinh thuần được mấy con ma cây liên tục rót vào cơ thể cũng không dễ dàng gì có thể chữa lành, Hoài Nam cảm thấy mình sắp phải chết. Máu rơi xuống đất cùng bãi nội tạng trôi đi tinh hoa tính mạng, càng khiến hân khó có thể khôi phục.

Bụp bụp bụp.

Mặc Sương Vũ ở bên cạnh liên tục điểm vào những huyệt đạo trên người Hoài Nam, ngăn cách dòng chảy của máu huyết, khiến máu trong cơ thể hân không thể lưu thông đến những chỗ thiệt hại quá nặng. Dòng máu theo sự dẫn dắt của linh lực, tuần hoàn ngược lại, ưu tiên chữa trị và ổn định phần thân giữa của cơ thể. Lưu lại cho hân một mạng.

Mặc Sương Vũ thở ra một hơi, cuối cùng cũng hiểu tại sao chó ba đầu giữ cô ta lại không ăn. Chính là muốn coi như cô ta như một cái bảo hiểm an toàn, đề phòng nó quá chén khiến Hoài Nam chết mất.

Đã một tuần trôi qua, không biết bao nhiêu lần Mặc Sương Vũ kéo Hoài Nam trở về từ chỗ chết. Thực ra chính bản thân cô ta cũng không rõ ràng lắm, mình đang giúp hân hay hại hân. Chỉ có điều, Mặc Sương Vũ không có lựa chọn, cho dù kéo dài tính mạng chỉ càng khiến Hoài Nam tiếp tục thống khổ, thế nhưng nếu để hân chết, Mặc Sương Vũ sẽ là nạn nhân kế tiếp. Nghĩ đến chính cảnh mình bị treo lên nhai xương róc thịt từng ngày, bị coi như một hợp thức ăn di động có khả năng tái sản xuất, Mặc Sương Vũ không rét mà run.

Tất cả những gì cô ta làm được lúc này, là tranh thủ quá trình điểm huyệt, chen ép một số mạng lưới thần kinh của Hoài Nam, giúp giảm bớt những cơn đau hân phải chịu.

Chó ba đầu không canh giữ bọn họ, nó chỉ thả hai người giữa rừng ma cây, thỉnh thoảng lại đi đâu đó, Mặc Sương Vũ nhắm nhắm tính, cứ hai ngày nó mới trở về một lần, dùng bữa Hoài Nam. Hôm nay nó mới đi ra ngoài, nói cách khác, bọn họ còn khoảng hai ngày yên bình nữa.

Nhẫn trừ vật của Mặc Sương Vũ đã bị chó ba đầu nuốt chửng. Nó sống lâu thành tinh, dĩ nhiên thừa biết một cái nhẫn trừ vật có thể làm những gì, toàn bộ pháp bảo và phù bảo trên người Mặc Sương Vũ cũng đã bị ăn sạch. Con ma vật này, ăn pháp bảo như ăn cơm. Hàm răng sắc bén của nó thậm chí có

thể nhai nát cả Linh bảo. Không có nhẫn trữ vật, Mặc Sương Vũ dù có khôi phục lại tu vi Kim Đan kỳ, giữa rừng ma cây này, cũng chẳng có cách nào.

...

Đối với nhiều người, ma giới là địa ngục, nơi chất chứa đám cùng hung cực ác khắp lục đạo và vô số ma vật bạo ngược ngoan độc, vốn dĩ là nơi chim không thèm ỉa, nên chẳng có mấy nhân khẩu.

Nhưng sự thực thì trái lại, ngoại trừ nơi Hoài Nam và Mặc Sương Vũ chẳng may lạc tới vốn chẳng có gì ngoài sỏi đá và một đám ma cây nhiều như cỏ dại, trên thực tế nhân khẩu của Ma giới luôn đông đúc, chẳng kém bất cứ đại thế giới nào. Ma giới luôn hấp dẫn được vô số tu ma giả, những kẻ bị coi là nghe theo lời tà ma dụ dỗ, gia nhập từng giây từng phút.

Sinh vật có sẵn trí tuệ đôi sang tu ma luôn có kỳ tăng trưởng cực nhanh, thường có thể nhảy cóc qua khai trí kỳ, bởi vậy tu ma vẫn luôn hấp dẫn được lượng lớn người gia nhập. Tuy rằng nhập ma không thể quay đầu.

Đổi lại mấy thứ tác dụng phụ như sợ ánh nắng, khát máu thèm thịt tươi, dung nhan biến dạng hay da thịt đổi màu, thật chẳng đáng là gì. Với những người theo đuổi sức mạnh cực hạn, mọi thứ đều có thể cho qua. Nếu không như vậy, tà ma ngoại đạo các chủng loại, lấy cái gì hấp dẫn người ta.

Cũng chính vì dễ dàng trao cho người ta sức mạnh như vậy, ma giới dưới thời Thiên Ma từng có một hồi phát triển cực thịnh, dẫn tới thành công địch cho mọi thế giới khác. Cho dù như hiện tại, ma giới vẫn là nơi đáng sợ được nhắc đến nhiều nhất trong Lục Đạo. Thậm chí King của Trường Sinh Đảo, cũng từng tính kế hủy diệt ma giới rất nhiều lần. Đám tà ma ở đây một khi tràn lan ra ngoài Lục Đạo, mang theo ma khí nhuộm màu các đại thế giới khác, không kém gì thiên tai. Nếu không phải Lục Vân Tiên cường thế, nôm nói cái gì vạn vật bình đẳng, trong khi chính hắn dùng tu vi giới hoàng của mình mà đè đầu lên đánh con nhà người ta, ma giới cũng đã sớm bị liên thủ giết vào giết ra từ lâu.

Tuy rằng có vấn đề rất nhiều, nhưng Lục Vân Tiên coi như cũng là một trong các nguyên tố giữ cho Ma giới có thể tồn tại. Không nói đến tu vi của hắn, chỉ riêng việc hắn chế tài bảy con đại tội ma vật, khiến chúng không thể mở cổng đến các thế giới khác, tạo ra ma triều xâm thực, cũng khiến các thế giới khác mang ơn rất nhiều. Mọi người cũng phát hiện ra, có một gã ma chủ như hắn ước thúc đám ma vật cũng không phải chuyện gì xấu, dù sao có liên thủ đánh hồng ma giới, chỉ cần hắc ám khưong thương còn tồn tại, chỗ nào cũng có thể trở thành ma giới mới. Và người tu ma, những kẻ phát cuồng vì theo đuổi cực hạn sức mạnh, ở đâu cũng có, nhân số của ma giới sẽ chẳng bao giờ giảm bớt, đây là một cái vòng luẩn quẩn chẳng bao giờ dứt. Lục Vân Tiên đóng vai trò cân bằng không thể thay thế hiện tại, nên dù hắn chạy loạn, gây sự chọc gậy bánh xe khắp nơi dưới cái biển hiệu thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, cũng chẳng có nhiều người thực sự tích lũy oán khí quá sâu với hắn.

...

Một ngày sau đó, Hoài Nam mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, tay chân cũng đã mọc ra đều đặn, không thể không nói, đám ma cây truyền ma lực vẫn rất chăm chỉ. Một phần cũng là vì chó ba đầu ăn thừa, những mảnh nội tạng rơi xuống đất cũng đều để lại cho chúng nó. Đám này được ăn ngon, lại biết được, hóa ra đồ ăn còn có thể tái sản xuất như vậy, dĩ nhiên là nâng Hoài Nam như nâng trứng, ma lực chăm chỉ truyền, đảm bảo hắn không chết. Dù sao ma lực còn có thể thông qua hấp thụ ma khí khôi phục, còn thịt tươi thì chỉ có Hoài Nam có thể sản xuất được mà thôi.

Hoài Nam tỉnh lại, cũng không tiếp tục kêu rên cái gì, một tuần liên tục bị ăn, hắn đã sớm chết lặng. Dĩ nhiên là còn đau nhức, nhưng hậu di chứng không thảm như ngày đầu tiên. Khi đó dù tay chân đã mọc ra đầy đủ, hắn còn mài miết rên rỉ đến nửa ngày sau. Trong đầu tràn ngập cảm giác đau đớn còn sót lại, thiếu chút nữa đã phát điên, hoặc nhiễm hội chứng PTSD*.

Cơ thể hắn hiện giờ săn chắc, ngày càng tiếp cận vóc dáng hoàn mỹ. Liên tục phá rồi lại lập, cũng có trên quá trình khôi phục, lại được ma lực hùng hậu của mấy trăm con ma cây thay phiên truyền vào, cảnh giới của hắn tăng lên cực nhanh, đã sớm vượt qua luyện thể kỳ đỉnh phong. Hơn nữa vốn có bộ não của sinh vật thông minh, hắn chẳng mấy bao nhiêu thời gian dừng lại ở khai trí kỳ, là quãng thời gian lột xác khó khăn nhất của ma vật. Lại liên tục điều khiển ma lực thúc giục cơ nhục sinh trưởng, Hóa Hình kỳ là cảm giác như thế nào, hắn cũng đã có phần nắm chắc.

Ma lực bồi luyện, dễ dàng vượt qua luyện thể kỳ. Liên tục chịu đựng cảm giác hành hạ thống khổ, cũng là một loại luyện hồn tối ưu. Khai trí kỳ dễ dàng vượt qua, hóa hình kỳ cũng đã ăn ăn có nắm chắc. Nếu đặt ở Tiên Giới, hắn là hắn đang tiếp cận Dục Anh kỳ, chuẩn bị phát triển Nguyên Anh, tương đương với Kim Đan kỳ đỉnh phong. Chỉ kém một bước nữa là bước vào cảnh giới Nguyên Anh, có sức mạnh bài sơn đảo hải.

Nói cách khác, so chiến lực hiện tại, Hoài Nam mạnh hơn Mặc Sương Vũ nhiều lắm. Cảnh giới càng cao, chất lượng thịt và tốc độ tái sinh của hắn càng tốt, chó ba đầu mấy ngày nay rất thỏa mãn.

Đây cũng là chỗ hấp dẫn của tu ma, mặc dù ma giới tàn khốc, nhưng ma vật phát triển cũng cực kỳ nhanh, tuy không cấp tốc đến biến thái như Hoài Nam, thế nhưng chục năm leo tới Hóa Hình kỳ, tương đương Nguyên Anh kỳ cần trung bình vài trăm năm ở Tiên Giới, vẫn có không ít.

Thế nhưng chỉ dùng một tuần để chạm tới cánh cửa Hóa Hình kỳ, trong lịch sử Ma Giới, bới ra cũng chẳng được mấy người như Hoài Nam. Đây cũng là nhờ đám ma cây công hiến vô tội vạ, và công pháp tu ma của chó ba đầu cho hắn cũng vào loại thượng hạng. Đổi thành ma vật bình thường, nghe được đài ngộ của Hoài Nam (bỏ qua đoạn bị ăn sống) chỉ sợ đã ghen tị đến hộc máu.

“Tiểu Vũ, chúng ta ở đây bao lâu rồi !?” Hoài Nam nhặt giọng hỏi, so với trước đây, hắn trở nên lâm lý lãnh đạm hơn rất nhiều.

“Đại khái khoảng một tuần gì đó. Minh ngục khuyến mới ra ngoài, có lẽ chừng hai ngày sau mới quay trở lại.” Mặc Sương Vũ tránh ánh mắt Hoài Nam, không dám nhìn thẳng vào hắn, mấy ngày nay cô ta đóng vai tùy tùng của ác bá, cũng khiến Hoài Nam chịu không ít đau khổ.

Một phần cũng vì Hoài Nam hiện đang trần như nhộng. Hết cách, đến tìm hắn cũng bị moi ra mấy lần, quần áo gì đó sớm đã bị ăn sạch. Hắn vẫn còn bị hai con ma cây trời treo lơ lửng, có muốn tìm cái gì đó che thân cũng bắt lực.

Hoài Nam nhìn Mặc Sương Vũ ngượng ngịu không dám đối nhãn với mình mà cười nhạt, ánh mắt hẩn đầy tà khí lạnh lẽ. Trải qua một tuần liên tục bị ăn sống, tâm lý hẩn cũng đầy những suy nghĩ u ám, thế nhưng bây giờ không phải lúc thể hiện ra ngoài, điều chỉnh lại thái độ, Hoài Nam thấp giọng nói:

“Tiểu Vũ, nhóc có biết tiếng Ma giới không !?”

Mặc Sương Vũ ngần ngừ một chút rồi gật đầu. Hoài Nam thờ ra một hơi, cười nhẹ:

“Vây thì tốt, phối hợp với một chút, chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Hẩn hạ giọng, nói có chút âm hàn:

“Nhân tiện giải quyết con chó khốn kiếp đó luôn.”

...

()*: Hội chứng PTSD: Rối loạn Stress sau sang chấn. Đại khái là kinh qua một sự kiện khủng bố quá mức chịu đựng dẫn đến tinh thần tan vỡ. Ví dụ một phụ nữ từng bị cưỡng hiếp vào buổi đêm có thể sẽ từ chối không ra đường khi trời tối kể cả khi thực sự an toàn. Hay như trong một trường hợp cụ thể, người trung niên sống sót sau vụ khủng bố 11 tháng 9 khi xin việc làm khác, không muốn làm việc ở nơi cao tầng. Nặng hơn thì suốt đời lưu lại ám ảnh, nhiều cựu binh sau khi giải ngũ không ôm súng ngủ sẽ ko có cảm giác an toàn. Nặng hơn nữa thì hồng luôn, coi như bị thần kinh.

Bạn đang đọc truyện IMI - Tiên Giới Chiến được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tu ma, tu ma (3)

Gần đây tâm tình chó ba đầu rất tốt, nó đi đường thậm chí còn có khoái cảm muốn huyết sáo.

Đã thật lâu không được ăn thịt.

Là một phần tử trung kiên của ma giới, đóng đô ở đây mấy ngàn năm có dư, đối với thịt và máu, nó cũng giống các ma vật khác, có sự yêu thích khó tả. Chỉ là do vài lý do, nó không thể rời khỏi chỗ chim không thềm ỉa này, làm bạn với đám ma cây ngu ngốc. Chó ba đầu có một thời gian bị rối loạn ám ảnh, ko có sinh vật trí tuệ so sánh, nó cảm thấy có phải IQ của mình đang dần bị đám ma cây ngu si kia đồng hóa hay không!? Vốn là sinh vật trí tuệ thông minh, chắc không luân lạc đến mức giống một con chó bình thường ha.

Còn tốt là có hai cái đầu để chuyển phiên, nhưng thời gian chờ đợi dài đằng đẳng đã khiến một cái đầu triệt để thoái hóa, biến thành chó dữ thật sự rồi, cái đầu còn lại cũng đã sớm uể oải không chịu nổi, trở thành một con chó già lười nhác. Cái đầu ở giữa là cái đầu duy nhất còn bảo trì được tư duy cao cấp. Là sinh vật có trí tuệ cuối cùng ở phiên man hoang này, mỗi ngày trải qua đều là giày vò khiến nó phát điên. Tâm tính rất cuộc cũng đành vận vẹo.

So với quá trình dài đằng đặc buồn chán chờ đợi vô vọng, trở thành một đứu tâm thần vẫn tốt hơn là duy trì tỉnh táo đếm ngày đày.

Nó cứ như vậy lúc tỉnh lúc mê, ma giới không có mặt trời, chẳng thể dùng đơn vị ngày mà tính toán được, nhằm chán nằm một chỗ hấp thu ma lực ổn định thương thế chẳng biết bao nhiêu lâu, thẳng cho đến khi một chùm sáng thấp lên, khiến cả phiên u minh này rực rỡ, khiến mắt nó còn bị nhạy cảm với ánh sáng một hồi.

Đuổi đến nơi thì thấy được mười con ma cây đang khiêu vũ kiểu thổ dân quần quai dưới ánh lửa. Chó ba đầu cảm thán, quả nhiên có lửa là có văn minh, đã lâu không thấy chúng nó sôi động như vậy nha.

Cảnh Mặc Sương Vũ phẫu thuật cho Hoài Nam, nó cũng xem từ đầu đến cuối. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, mình ở đây bao nhiêu năm rồi không rõ, thế giới bên ngoài có vẻ đã rất tiến bộ rồi đây, tùy tiện một bé gái cũng làm được cái phẫu thuật tinh xảo như vậy, hơn nữa ý tưởng rất không tệ.

Ngăn cách hệ thống tuần hoàn máu của đầu và thân thể, tạo thành hai trái tim và hai hệ tuần hoàn riêng, điều này có thể giúp cho người tu ma vượt qua được cửa ải khó khăn nhất, đó là ma khí xâm thực căn nhạ.

Đổi lại là một tu chân cao thủ bình thường, chỉ có thể dấm ma hóa từng bộ phận cơ thể, dần dần hấp thụ từng chút một ma khí, hoặc dứt khoát tu tập công pháp trăm tâm ma gì đó, ngày ngày đấu tranh với ma khí quán đỉnh. Làm xong cái phẫu thuật kia thì hoàn toàn khác, không sợ ma lực trong máu ăn mòn não, tức là có thể vô hạn hấp thụ ma lực nguyên chất nha.

Người tu ma hấp thu ma khí để tu luyện, hiệu suất cực kỳ thấp, cho dù bất chấp tất cả, buông bỏ phòng ngự đầu óc và ý thức cũng chẳng khá lên bao nhiêu. Bởi vì bị ma khí phá hủy đầu óc thì còn biết cái gì mà tu. Nhưng nếu bảo vệ tâm thần thì hiệu suất chuyển hóa lại không cao, hơn nữa rồi cũng sẽ đến lúc ma khí xâm thực hoàn toàn, triệt để thành ma, điên điên khùng khùng, rồi thì tiến độ cũng sẽ chậm lại. Hoài Nam thì không có những vấn đề này, đầu hẩn coi như hoàn toàn tách khỏi cơ thể, muốn hấp thu bao nhiêu ma lực thì hấp thu bấy nhiêu, hấp thu nhiều quá bạo thể mà chết!? Càng tốt, ma lực

sẽ nhanh chóng trùng tổ lại một bộ cơ thể mới vững chắc hơn cho hắn.

Với mấy ngàn con ma cây truyền ma lực vô tội vạ, trên thực tế nếu như chó ba đầu không ăn Hoài Nam, hắn vẫn sẽ liên tục chịu cảnh cơ thể nổ tung, máu thịt rơi vãi khắp nơi. Nhưng đây cũng là quá trình luyện thể cực kỳ xa xỉ. Ma vật bình thường muốn vượt qua luyện thể kỳ cần ít nhất mười năm, mà hắn thực tế chỉ dùng ba ngày thời gian.

Mặc Sương Vũ làm một cuộc phẫu thuật, liền tạo ra một quái thai tu ma, tốc độ hack cấp chỉ sợ đã có thể so với Lục Đạo đệ nhất nhân – Shen Jian hiện tại.

Tất nhiên so với Shen Jian có kiếp trước là cái gã mà ai cũng biết là ai đấy bật hack, quá trình hack cấp của Hoài Nam chỉ có thể đến Hóa Hình kỳ liền dừng lại. Đạt tới cảnh giới này, ma lực truyền vào đã không còn nhiều ý nghĩa, đau khổ luyện hồn cũng đã giảm hiệu quả đi rất nhiều, khai trí kỳ gian lận nhờ bản thân vốn là sinh vật có trí tuệ cũng đã dùng xong. Kế tiếp muốn tiến lên cảnh giới Ác Ma, cần có thể ngộ với kỹ thuật chiến đấu, tham ngộ võ kỹ ma tộc. Đây là một quá trình khó khăn dài đằng đẵng, chẳng có bật hack nào giúp đỡ được. Cần tự thân phấn đấu.

Chung quy thì Hoài Nam cũng không phải dạng thiên tài chiến đấu gì, tất cả những trận chiến hắn trải qua đến nay, đều dựa vào tiểu xảo lêu lẻo người, hoặc dùng vũ khí công nghệ tạc chết địch thủ. Cảnh giới của hắn chỉ sợ đời này liền dừng lại ở đây. Thế nhưng chuyển hóa làm ma tộc thành viên, có sinh mệnh dài đằng đẵng, có dần hơn nữa thì cũng sẽ luyện được vài bộ chiến kỹ ra hồn, chỉ cần không giữa chừng chết toi mất.

Chó ba đầu có chút cảm thán, nhớ năm đó nó còn là chiến tranh binh khí của thần tộc, lúc nhập ma cũng đau khổ chết cha chết mẹ, còn may có ba cái đầu, hi sinh trí lực của một cái đi, xem như vẫn đủ dùng, thân thể chiến tranh sinh vật mạnh mẽ sẵn, luyện thể kỳ gì đó cũng nhẹ nhõm nhảy qua. Nhưng lấy đẳng cấp của nó, muốn triệt để loại bỏ tế bào thần tính ra khỏi cơ thể, mỗi ngày đều đau muốn chết đi sống lại rồi mới cái tổ xong thân thể. Riết một thời gian, nó còn bị vận vẹo ý tưởng, trở nên thích bị đau, thích ăn đòn. Trên thực tế tính cách của nó hiện tại là tân sinh sau khi bị ma khí phá hủy não bộ, so với con chó trung thành của Hades ngày trước, một cái lòng cũng chẳng liên quan. Mặc dù ký ức còn đó, nhưng nói thật là chó cưng của Hades ngày xưa đã treo từ lâu rồi, nó hiện tại là một cá thể hoàn toàn khác. Đây là cái giá phải trả khi tu ma, ma khí nhập thân là quá trình không thể đảo ngược. Sớm muộn cũng triệt để thành ma.

Cho dù là ma tướng Vương Tử Trực, cũng không thoát kiếp này.

Cho dù Lục Vân Tiên vẫn đối xử với hắn như vị đại ca chính trực khảng khái hào sảng như trước, nhưng Vương Tử Trực lâm lỵ âm trầm bây giờ, so với hồi hắn còn là con người thật sự, vẫn là một trời một vực.

Vương Tử Trực vẫn giữ được tính cách không tệ, một phần do có Lục Vân Tiên chiều cõ, hai là chấp niệm đối với Lạc Tiểu Thanh, dù dọa lạc thành ma vẫn không đổi. Cho dù như thế hắn vẫn có một thời gian phát điên thường xuyên, phải chạy đến vực sâu ma giới để phát tiết. Lần gần đây nhất là vào bốn năm trước.

Hắn như vậy đã được xem là tình trạng rất tốt.

Đưa bé gái này không rõ là thần tiên phương nào, tùy tiện làm cái phẫu thuật, biến một gã phế vật thành thiên tài tu ma, đến một ma thành, chỉ sợ cũng được coi như trân bảo mà đối đãi, giá trị tiềm lực không kém một cận giới hoàng cao thủ. Tuy rằng tiềm lực tiến lên không cao, cái đầu vĩnh viễn sẽ trở thành điểm yếu số một, nhưng ở tuổi này, làm được như vậy liền thật đáng sợ.

Mặc Sương Vũ lâm vào cảnh giới vong ngã, làm phẫu thuật cho Hoài Nam, liền không biết rằng việc mình làm đã cải biến vận mệnh của cả hai người. Nếu không để chó ba đầu nhìn thấy một màn này, chỉ sợ sẽ không có những chuyện sau đó.

Hoài Nam giữ được ý chí khi tu ma, vừa là may mắn, cũng là tai họa. Khi nhắm đoán được hắn sẽ có khả năng khôi phục trọng điểm những vùng tổn thương bằng cách điều động ma lực chính xác, chó ba đầu đã coi hắn như thể rút thịt số một.

Đổi lại một cái ma vật bình thường, giống như đám ma cây ngu đần chưa khai trí kia, mất đi cái rễ còn không biết đau, biết bảo thể nào cho chúng nó khôi phục để mình ăn tiếp bây giờ.

Đây là cái lợi của việc có trí tuệ tu ma đấy, chó ba đầu cảm thán, Hắc Ám khung thương đối với nó vẫn thật tốt.

Người tạo ra thể rút thịt số một, tức là Mặc Sương Vũ rất có giá trị. Nếu có thể tái lập chuyện này thì tốt đến mức nào, cả ma giới có khi chẳng cần phải lo về vấn đề lương thực nữa ấy à. Chó ba đầu thậm chí còn có xúc động muốn vì ma giới cống hiến dây chuyền sản xuất thịt.

Nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, chưa nói nó có rời khỏi vùng chim không thềm ỉa này không, chỉ riêng việc ý chí chịu đựng của Hoài Nam với đau đớn thời gian dài như vậy mà chưa hóa điên, đã không cách nào phục chế rồi. Cho dù có xóa bỏ mạng lưới thần kinh để máy rút thịt không còn cảm thấy đau đớn, thế nhưng ngày ngày nhìn cơ thể mình bị đem ra ăn dần, hắn cũng không dễ chịu ha. Rồi sẽ làm ra mấy hành vi ngu xuẩn như tự sát gì đó.

Người giữ được tinh táo dai dẳng như Hoài Nam ít lắm.

Chung quy sinh vật thông minh luôn có mấy cái cảm xúc phiền toái không cần thiết.

Thậm chí cho dù là bản thân nó, sau khi khai trí trở lại từ quá trình ma hóa đau khổ, cũng trở nên yêu thích đau đớn các loại hình, chán ghét quang minh các loại.

Nhắc đến yêu thích, giờ này trở về, cái kho thịt có thể tái sinh của mình chắc đã hoàn toàn khôi phục rồi nhì !?

Nghĩ đến giờ ăn, nước dãi nó lại trào ra.

Đặt chân vào phiên rừng rậm do lũ ma cây tạo thành, chó ba đầu tâm tình khoái hoạt.

Đẳng cấp của Hoài Nam càng cao, chất lượng thịt càng ngon, mỗi ngày hẳn đều có tiến bộ, giống như vọng tưởng muốn dùng tu vi ma quỷ thoát khỏi kiếp làm thực phẩm có thể tái chế, nào có biết điều này chỉ khiến khẩu vị của chó ba đầu ngày càng được cải thiện.

Chung quy làm một con chó sành ăn, còn gì vui vẻ hơn có được một kho thịt vô hạn, lại có thể ngon lên mỗi ngày !?

Mang theo tâm tình thư sướng bề vệ bước vào rừng, chó ba đầu chột dừng lại.

Dường như có gì đó không đúng.

Đám ma cây ở đằng trước rẽ lối ra, tạo thành một con đường thẳng tắp.

Ở bên kia con đường, Hoài Nam mặc một bộ giáp nhìn giống như lá cây ghép thành, đứng đó nhìn nó, ánh mắt âm u, tà khí lưu động.

“Ồi cha, cảm thấy đủ mạnh rồi, muốn làm phản ha !?” Chó ba đầu đưa một cái chân lên che miệng, cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vài phút trước

...

Cả Hoài Nam và chó ba đầu sắp rụng độ đều không biết, ở phía trên đầu bọn họ lơ lửng một quyển sách vàng kim lật đỏ. Ở giữa trang sách, có bốn cặp mắt đang rình xem kết quả cuộc chiến này.

Một người mặc ăn mặc đồng phục như lính Đức thời Hitle, đeo một chiếc mặt nạ trắng bạc, chỉ lộ ra đôi mắt màu nâu sậm cùng mái tóc hung hung đỏ. Ba người còn lại, một vị cao tăng với cái đầu trọc đặc trưng, đội một chiếc mũ kim sa, khuôn mặt trung tính có vẻ hiền lành, hai người khác thì không giống thế, một gã béo ú với cái đầu lộn, một gã đầu hói với râu quai nón xồm xoàm, nhìn thế nào cũng thấy giống sơn tặc.

Lùi lại vài phút trước.

Đối với trận chiến sắp xảy ra phía dưới, vị cao tăng đầu đội mũ kim sa mỉm cười với bộ dáng hài lòng, giống như khá tâm đắc với sự việc xảy ra miễn ý, chỉ là nhìn sang người đeo mặt nạ đang dựa lưng vào khoảng kếp giữa hai trang sách, thấy hắn chỉ liếc mắt rồi không hề có ý định rình coi, liền hỏi với giọng khó hiểu:

“Thí chủ, cậu không xem ha !?”

Người đeo mặt nạ lắc đầu nói, có chút lạnh nhạt:

“Biết trước kết quả rồi, không có hứng thú. Với lại...”

“Với lại...” Vị cao tăng nghiêng đầu, hần cái này mới là trọng điểm.

“Ta sợ độ cao.”

“...”

Có chút bất ngờ với đáp án hùng hồn, cao tăng này vuốt vuốt giọt mồ hôi chẳng thấy được trên vùng trán trắng nõn, cười gượng hỏi:

“Aha... hay là chúng ta đáp xuống, dù sao chân kinh cũng đang ở trạng thái ẩn hình, kể cả ánh sáng trong này cũng không thoát ra, lại gần một chút hẳn không có vấn đề gì, hai người không phải bạn tốt sao !? Thật không muốn xem !?”

“Hừ.” Người sau từ chối cho ý kiến.

“Oan gia nên giải không nên kết, nếu đã nắm rõ tường căn sự việc, tại sao không thể chia sẻ và cảm thông !?” Vị cao tăng vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Người đeo mặt nạ đã bắt đầu mất kiên nhẫn:

“Có biết người phật giới các người phiền nhất là cái gì không !?”

Vị cao tăng cười lắc đầu, nhân tiện bổ xung: “Thực ra ban đầu ta là người tiên giới, nhưng cái phiền toái của phật giới, xin lĩnh giáo.”

Dưới mặt nạ, trán của vị mặt nạ nam này đã có chút vạch đen, đầy gân xanh, lạnh giọng đáp:

“Quá lắm lắm.”

“À...” Vị cao tăng ngại ngừng cười.

Cao tăng thích nói chuyện nên dễ nói chuyện, nhưng hai người phía sau hắn, đặc biệt là vị đầu heo không dễ nói chuyện:

“Này, sư phụ có lòng tốt khuyên giải người, thái độ gì thế hả !?”

“Ta thấy giống bà tám đang hóng chuyện hơn.” Người đeo mặt nạ cũng trả treo. Hiển nhiên tâm tình hắn đang không tốt.

“Hỗn xược, có tin lão đây dạy cho người biết thế nào là điều không !?” Vị đầu heo đã đập bàn. À, hắn là đập xuống trang sách, thế nhưng trang sách này không biết làm bằng chất liệu gì, mặt sách thô thô giống như một phiến thổ địa. Bàn tay to béo kia đập xuống, thậm chí có bụi đất nổi lên.

“Bát Giới, thôi đi. Còn thí chủ, xin lỗi, đã đắc tội rồi.” Vị cao tăng lên tiếng khuyên giải.

“Hừm. Sa sư đệ, đệ xem !!” Tên béo đầu heo hiển nhiên nuốt giận ngồi xuống. Vị râu quai nón bên cạnh vỗ vỗ vai hắn an ủi:

“Nhị sư huynh, bình tĩnh đi.”

“Thế nhưng, ta vẫn thật có thắc mắc.” Tiếc là nguyên nhân của xung đột, vị cao tăng thích nói vẫn hờn hờn không ý tứ, tiếp tục mở miệng.

“Cho dù không tính đến việc hai người từng là bạn bè, cho dù là căn nguyên của hận thù sau này, chẳng phải cũng có thể xóa bỏ nếu như sự kiện này không xảy ra hay sao !?”

Nhắc đến vấn đề này thật khiến cho vị đeo mặt nạ bạc buồn bực, nhưng cảm thấy nếu không trả lời, vị đại sư này sẽ tiếp tục lải nhải, đành nói:

“Ta chỉ biết nếu theo dấu hắn sẽ tìm được nơi phát ra Luân Hồi chi lực, chứ không biết chính xác nơi đó ở đâu. Hơn nữa cứu hắn rất có thể sẽ dẫn đến thay đổi lịch sử, những gì ta biết sẽ không dùng được nữa, tám trang sách còn lại chắc sẽ không mở được ra.”

“Thì ra là vậy.” Vị cao tăng gật gù.

“Sát lục chi lực cậu đưa cho ta, hủy diệt chi lực từ đại pháo của trường sinh đảo, âm dương chi lực từ Mặc Gia cơ quan thành, Luân hồi lực ở tầng thứ mười tám ma giới này... nói cách khác, cậu chỉ có thể đi theo người gây ra sự kiện, chờ hắn dẫn phát thế giới lực !? Bởi vì cậu chưa từng trải qua, nên cậu không biết, và vì thế nên không dám thay đổi lịch sử !?”

Mặt nạ nam gật đầu, cuối cùng cũng đã làm rõ vấn đề, hắn không dây dưa nữa ha. Nào ngờ vị cao tăng lại tóe ra linh quang, hỏi một vấn đề khác:

“Nhưng chỉ vì không muốn can thiệp vào lịch sử, liền nhìn người từng là bạn mình nhập ma, không thể quay đầu, thậm chí nhìn hắn trải qua thống khổ bị nhai xương róc thịt, có đáng hay không !?”

Cái vấn đề khiến người nhức trứa này chính là căn nguyên của việc mặt nạ nam tâm tình không tốt, bị người vắn vẹo lời ra, hiển nhiên đã đụng đến nỗi đau của hắn, rốt cuộc kềm chế không nổi:

“Người câm mồm.”

Vù vù...

Tiếng xé gió ngang kinh người ập đến, mặt nạ nam giật mình, vội vã kích hoạt năng lực của bản thân, dưới chân hắn lập tức xuất hiện một đồ án bông tuyết sáu cạnh xoay theo chiều kim đồng hồ, một vòng sáng (aura) màu trắng lam mờ mờ tỏa ra hơn hai trăm mét khiến tất cả vật thể tiếp cận hắn bị cường chế làm chậm.

Bùm...

Hắn nghiêng đầu, cạnh trang sách hắn đang dựa vào có chất liệu như một sườn núi bị lực trùng kích kinh khủng đập tới, nứt vỡ và nổ tung. Mặt nạ nam chật vật bung người ngã sang một bên, giữ khoảng cách với người vừa công kích mình. Cái mặt nạ của hắn nứt một đường từ trán xuống, để lộ ra một phần gương mặt với vết sẹo ở khóe mắt. Chân mày nhíu nhíu, hiển nhiên cực kỳ tức giận.

Trư Bát Giới, hay còn gọi là lão Trư, rút ra nắm tay từ trên vách tường, thân thể béo ục ịch sấn lại, nhìn đầy lực lượng đứng lên, gằn giọng nói:

“Ta đã cảnh cáo người không được hỗn láo với sư phụ. Người cho rằng mình đến từ hỗn độn giới liền có tư cách này !? Xem ra hôm nay không dạy dỗ người không được.”

“Bát Giới, con...” Vị cao tăng đang muốn lên tiếng ngăn trở liền bị đồ đệ râu quai nón của mình ngăn lại. Người được gọi là Sa sư đệ này, có tạo hình rất hầm hờ, nhưng thực ra lại khá hiểu chuyện và lành tính, hần kéo áo sư phụ, khe khẽ nói:

“Sư phụ, để cho nhị sư huynh đánh đi, con nhìn ra được, vị thí chủ kia tâm tình cũng đang rất phiền muộn, thật sự cần phải phát tiết. Nhị sư huynh tính cách này... ài... cũng là một nhân duyên thích hợp.”

“Cái này...”

...

“Quang hoàn đông lạnh!? Ngươi lại có thứ đồ chơi này, nhưng vô ích thôi, muốn giữ ta lại còn chưa đủ.” Trư Bát Giới cười lạnh, lớp mỡ trên cánh tay rung chuyển, cánh tay đang dần bị kết băng lập tức bốc khói, toàn bộ hơi nước trên đó lập tức bốc hơi.

Dưới chân mặt nạ nam có một đồ án bông tuyết màu xanh trắng xoay theo chiều kim đồng hồ, liên tục tỏa ra khí lạnh khiến mọi thứ trong vòng 200, đông cứng lại. Hai người quan chiến quanh người xuất hiện một lớp kim quang hộ thể, liền cũng dễ dàng triệt tiêu đi hiệu ứng tiêu cực.

Hiển nhiên quang hoàn năng lực, đối với quần chiến thể hiện ra rất được, nhưng đối mặt với cao thủ đỉnh cấp, tác dụng rất hữu hạn.

“Các người thật biết cách chọc giận người khác.” Mặt nạ nam đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc hung đỏ rối loạn trước trán, một lớp băng kẹp phần tóc mái của hần ngược lên, tránh tóc mái cản trở tầm mắt khi chiến đấu.

Trước ngực hần sáng lên một đồ án hoa sen, khí lạnh tỏa ra như thực chất, nhìn giống như một lớp hạt màu xanh trắng băng lăng đẹp mắt. Hần đưa hai tay lên, vẽ ra hai đồ án lục mang tính bên cạnh, sau đó khí lạnh theo đồ án tụ tập, ngưng kết ra hai khẩu súng băng trắng muốt lạnh khốc.

“Long ngữ mình vẫn!? ” Trư Bát Giới có chút ngạc nhiên, long tộc tuyệt chủng đã lâu, người học long ngữ mình vẫn thừa thớt, khó kiểm ra cường giả. Mà vừa rồi nhìn người này né quyền kinh của mình ở khoảng cách gần như vậy, hiển nhiên sức bật rất tốt, thể chất không tệ, chẳng ngờ là một cái ma pháp sư.

Thể chất tốt mang đến tinh khí thần dồi dào, chuyển hóa thành ma lực cũng rất nhiều, cường giả tu thể rất khó làm ma pháp sư, nhưng ma pháp sư có thể chất cường đại, rất dễ là cường giả.

“Hần là nhờ mụon lực bảo khí.”

Bên tai nghe tiếng lẩm bẩm, Sa sư đệ kia tò mò nhưng không cất ngang, vì hần biết vị sư phụ thích phát biểu của mình không nói liền khó chịu:

“Ngộ Tĩnh, thấy không!? Băng Liên đồ án trước ngực trái của hần hần là một bảo khí đẳng cấp rất cao, tăng phúc cho băng hệ ma pháp rất nhiều. Băng tuyết quang hoàn, và băng tạo ma pháp hình như đều đến từ thứ này, lại thêm thể chất của hần dồi dào ma lực ủng hộ, người này là một cường giả ma pháp, lần này chỉ sợ nhị sư huynh của con thiệt thòi rồi.”

“Hừm.” Tai to nên thính, nghe rõ hai người bàn luận, cũng vì sư phụ không có thói quen truyền âm, Trư Bát Giới hiển nhiên không phục, lấy trong lỗ tai ra một cái bọ cào, cả người sáng lên kim quang, khí thể biến mạnh.

“Chuẩn bị xong rồi chứ!? Đừng nói lão Trư ta không cho ngươi thời gian đọc pháp chú, tiếp theo chúng ta...”

Bốp.

Một viên băng đạn đánh lên giữa trán, Trư Bát Giới run rẩy. Không phải vì đau hay sợ hãi hoặc tức giận, mà là viên đạn băng được bắn ra còn kéo theo một đường lôi điện dài, hiển nhiên còn kèm theo tê dại thuộc tính.

Bốp bốp bốp.

Khớp tay, đầu gối, trái tim vào cổ họng liên tục trúng chiêu, Trư Bát Giới giống như con rối gỗ bị người ta đem làm bia ngắm, rung lên bần bật không ngừng.

Hần tính sai một điểm, mụon nhờ lực linh bảo, đối thủ của hần phóng ma pháp không phải loại cần đọc pháp chú hay vẽ pháp trận như bình thường, tốc độ của viên đạn theo lực lượng lôi điện gia tốc lại cực kỳ nhanh.

Trư Bát Giới cuồng nộ, nhưng lại càng buồn bực phát hiện mình không thể né tránh được.

Băng tuyết quang hoàn đúng là không thể đóng băng được hần, nhưng thừa sức làm chậm hần. Viên đạn được lôi điện gia tốc hần miễn cưỡng có thể nhìn nòng súng đoán quỹ tích, nhưng dưới cử động chậm chạp của cơ thể, liền vừa vặn không kịp né đi.

Tệ nhất là khi đạn băng bắn vào trán hần, băng hàn lực xung kích đầu óc, khiến suy nghĩ của hần bắt đầu trì trệ dần.

Cái này thật sự rất ngẹn uất.

Thật sự có cảm giác giống như bị treo lên đánh, bó tay bó chân không làm gì được.

“Thế nhưng, công kích của ngươi chỉ có thể đến mức này thôi sao!? Một cái lông lão Trư ta cũng chưa rụng, chỉ như muỗi đốt...”

Trư Bát Giới đang tức giận gào lên chột yên lặng, bởi vì đối phương từ đó án lực mang tinh bên cạnh lấy ra một khẩu súng trường dài hơn một mét, nòng súng ngưng tụ bằng chỉ lực dày đặc sáng chói. Cái tia đông lạnh này bắn trúng liền không dễ chịu.

Nhất là trên thân súng đột ngột có mấy chữ số đang nhảy điên cuồng, từ 00 rất nhanh tiếp cận 32556. Đạt tới 33000 sau, Trư Bát Giới cảm thấy tốt độ nguy hiểm.

“Không tốt, là Sát Lục chỉ lực, chiêu này sẽ bỏ qua phòng ngự.” Bát Giới trong đầu óc trì trệ liền nhảy lên cái ý tưởng này.

Không hổ là người đến từ Hỗn Độn, lại có thể bỏ qua quy tắc của Thiên Đạo pháp luân, không có được giới hoàng vị cũng dùng được thể giới lực!?

Mặt nạ nam ánh mắt băng lãnh không cảm tình, lạnh lùng bóp cò.

Một cột sáng chói mắt từ nòng súng bắn ra, xuyên qua không gian, đánh vỡ hư không, xẹt qua bên đầu Trư Bát Giới, khiến cái lỗ tai dài của hắn hoại tử, ngưng kết rồi rơi xuống như tượng sứ.

Trư Bát Giới đang trong trạng thái lạnh cóng, càng toát thêm chút mồ hôi lạnh.

Nếu trước mặt hắn không phải sư phụ, trận này hắn liền chơi xong.

Mặc dù bị đánh lên rất ghen uất, nhưng toi đời rồi cũng không thể về kháng nghị đâu đấy. Vừa rồi thật sự có cảm giác phải chết.

Mặt nạ nam nhíu mày, vị sư phụ kia, hay còn gọi là Đường Tam Tạng trong khoảnh khắc hắn bóp cò liền đứng chắn trước mặt Trư Bát Giới, thật muốn hay hắn tiếp một kích này!?

Hắn không biết.

Tinh thần lực của hắn trong khoảnh khắc đó nhiễu loạn, mục tiêu đã ngắm chuẩn, năng lực cũng có vấn đề gì, vậy mà phút tối hậu lại bắn trượt. Chỉ trong một thoáng chốc, hắn sinh ra tâm lý thương tiếc con heo kia, không muốn nó chết!?

Đây là cái dạng suy nghĩ quý quái gì!?

Trong Lục Đạo hay truyền lưu, Linh quang tráo là dạng phòng ngự ngành kháng, Aegis shield là dạng phòng ngự phân tán và hấp thụ, ma khí là dạng phòng ngự hư hóa. Còn người phật giới, căn bản không cần phòng ngự, ngươi có đánh trúng được họ hay không đã là vấn đề.

Là dạng này sao!?

Nhíu nhíu mày, mặt nạ nam cũng không còn tâm tình đánh tiếp, một súng vừa rồi, hắn chỉ dùng đến một phần nhỏ năng lực, chủ yếu là để bỏ qua phòng ngự khiến thịt của con heo, cùng lắm khiến hắn thành tượng đông lạnh vài tháng chứ không chết được. Nếu trượt thì thôi vậy, cũng không cần thiết phát kéo thêm điểm thù hận. Lãng phí sức lực.

Đường Tam Tạng thấy hắn phân giải khẩu súng thành băng nguyên tố trở lại, cũng liền thở phào một hơi. Cười cười nói:

“Thí chủ tu vi cao thâm, bản tăng bội phục. Nhưng trận chiến phía dưới đã bắt đầu rồi, cần thiết phải tiếp tục sao!?”

Mặt nạ nam hừ lạnh, chẳng muốn ở lại với đám lăm chuyện này nữa, liền xoay lưng muốn rời đi.

“Cứ đi theo hắn đến khi tìm được Luân Hồi chỉ lực, các người biết nên làm như thế nào. Làm kín đáo một chút, lần trước ngươi đã để Địa Thuần Nữ Hoàng chụp được, rất phiền toái.”

“Này tên kia.” Sau lưng có tiếng gọi.

Là Trư Bát Giới vừa rồi đồng.

Mặt nạ nam quay đầu, liếc xéo hắn, ánh mắt chẳng thân thiện. Trư Bát Giới hỏi:

“Ngươi tên gì.”

“Đúng rồi, bản tăng cũng quên mất, đã gặp thí chủ ba lần, nhưng cậu chưa từng xưng danh.”

“Arent Law.”

Đề lại một câu cho ba thầy trò, mặt nạ nam biến mất.

Ba người nhìn nhau, tặc lưỡi, có kiếm tên giả cũng đừng lộ liễu vậy chứ!/? Nghe thật quái dị. Liên search geeglo cũng phải đến link thứ ba mới thấy.

“Hỗn độn giới là khởi đầu cũng là kết thúc, chẳng thể biết được hắn là tương lai hay quá khứ của chúng ta. Cho đến khi thoát khỏi vòng lặp này.”

Ân ần chỉ nghe tiếng thờ dài của Đường Tam Tạng.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Minh Ngục Khuyển (1)

Bộ giáp đang mặc gọi là diệp binh. Là sản phẩm tinh luyện chuyển hoá từ trận pháp ngũ hành kết thúc ở mộc thuộc tính. Hoài Nam đối với khả năng phòng ngự của nó vốn cũng chẳng coi trọng lắm, nhưng chủ yếu là nó có thể tự phục hồi, và là cái che thân duy nhất hiện tại.

Nói thế nào thì trong quá trình đánh boss, cũng không thể vừa làm mặt ngẫu vừa vung vẩy cái vòi trước mặt một thiếu nữ đang quan chiến được đúng không !?

“Ta chờ ngươi lâu rồi.”

Mặc diệp binh giáp, Hoài Nam sừng sững đứng chắn đường của chó ba đầu, bộ dáng tạo phản trực diện.

Chó ba đầu chậm chậm đi tới trước mặt Hoài Nam, nó đang ở trạng thái thu nhỏ để tiết kiệm năng lượng tiêu hao, thế nhưng cũng đã cao tới hơn hai mét, rất có phong phạm quái vật. Ánh mắt nó híp híp, ánh sáng sắc lạnh lưu chuyển, thoáng có chút giễu cợt.

“Hừm hừm, xem nào, đã chạm tới cánh cửa hóa hình kỳ rồi, làm tốt lắm, chất lượng thịt ngày càng cải thiện ha.” Thoáng đưa mũi ngửi ngửi, chó ba đầu hơi hốt nói ra hiện trạng của Hoài Nam, sau đó ánh mắt nó đảo đảo, lạnh giọng dần:

“Nhưng mà, chỉ với như vậy đã ảo tưởng...”

Vù.

Bên tai Hoài Nam chỉ nghe thấy một tiếng gió áp nặng nề đập vào màng nhĩ, sau đó nửa thân trên của hắn móp vào, giống như bị một tảng núi nghiền ép. Hoài Nam phun ra một ngụm máu lớn, lực trùng kích giã nát xương tay phải của hắn cùng tám cái xương sườn, hất bay như một viên đạn va vào rừng cây bên cạnh, đánh đổ xuống một mảng lớn.

“Thì thật ngu ngốc... A...”

Chó ba đầu đưa cái chân vừa vả Hoài Nam lên nhìn thử, bàn chân nó đã bị cắt rời, nhấc lên chỉ còn đoạn cổ chân lộ xương đang trào máu, khối trắng cùng mùi thịt cháy bốc lên dày đặc. Mặc dù đau đớn cỡ này nó chẳng coi vào đâu, nhưng cảm giác giống như bị kiến cắn sưng vù thế này khiến nó khó chịu. Quan trọng là thứ vũ khí gì có thể sát thương đến nó !? Vừa rồi hình như có thứ gì đó lóe sáng !?

Mặc dù là trạng thái thu nhỏ để tiết kiệm năng lượng, nhưng hiện tại dùng mình đồng da sắt để hình dung nó còn là hạ thấp, làn da của chó ba đầu hiện tại so với kim cương còn chắc chắn hơn.

Hoài Nam nhổ ra một ngụm máu, khốn khổ đứng dậy, một nửa người hắn sưng đỏ bầm tím, vận vẹo nhìn rất dọa người. Thế nhưng ném qua thống khổ bị ăn sống mấy ngày nay, thế này vẫn chưa đủ cho hắn nhủ mày, ánh mắt hắn nhìn chó ba đầu lúc này cũng đầy vẻ giễu cợt. Hoài Nam rút ra từ cánh tay bầm dập của mình một đoạn ống thép nóng đỏ, xoay xoay nó trên các đầu ngón tay, cười nhạt nói:

“Xem thường ta đúng không !? Đến ma khí phòng ngự cũng không bật lên !? Hay là mày vốn có lý do nào đó để không lãng phí năng lượng !?”

Hắn xoay xoay cây gậy đã nóng rực kia chưa được vài vòng, nó liền chảy thành một bãi nước thép đỏ rực rơi xuống. Bàn tay của Hoài Nam cũng bị nhiệt lượng mạnh mẽ đốt cụt, nhưng cũng giống chó ba đầu, chút đau đớn này chẳng thấm vào đâu. Dù sao một tay hắn cũng đã phế sau cái tát kia rồi.

“Vũ khí năng lượng !? Người tiên giới từ lúc nào có pháp bảo dạng này rồi hả !?” Chó ba đầu cau mày, xem ra thế giới bên ngoài đã thay đổi nhiều lắm.

“Quên không nói cho ngươi biết, ta vốn chẳng phải người tiên giới.” Hoài Nam cười nhạt, quăng đi cây gậy đỏ rực đang tan chảy kia. Vốn dĩ nó là cái beam saber đưa cho Thổ Hành Tôn dùng để dụ quái, sau này nhặt lại, được Mặc Sương Vũ gia tăng thêm một trận pháp kích nhiệt, khiến cho nhiệt lượng lưỡi dao chớp mắt tăng vọt, đạt tới hơn 3000 độ C, hiển nhiên là phần cán không chịu nổi. Trong chớp mắt kích hoạt lưỡi kiếm, cả cánh tay của Hoài Nam và cái chân chó ba đầu cùng phế bỏ.

“A, thú vị lắm, nhưng bây giờ ngươi định làm gì tiếp !? Chỉ có như vậy thôi hả !?” Ma khí tràn ra, ma lực theo máu vận chuyển đến phần chân cụt, xương trắng nhô lên, phủ cơ, đắp thịt, chỉ trong một câu nói, cái chân của chó ba đầu đã mọc lại như mới, nó cười lạnh nói.

Hoài Nam nhún vai, quên mất là xương cốt nứt vụn của mình vốn chẳng làm được động tác này, thoáng rên một cái, rồi nói:

“Đương nhiên không chỉ có như vậy, ta chỉ muốn chứng minh rằng ngươi cũng không mạnh mẽ như uy áp tỏa ra.”

“Ồ.” Chó ba đầu nghiêng nghiêng cái đầu ở giữa, hai cái đầu bên cạnh nhe răng lên, đầy vẻ dữ tợn.

“Người đang bị trọng thương đúng không!? Từ phản ứng của người khi được ăn thịt, hẳn là đã lâu không được ăn. Cận giới hoàng cao thủ, à, là đại ma vương cảnh giới nhị, đều có thể đánh vỡ hư không, tùy ý di chuyển giữa các vị diện, vì có gì người đã lâu không được ăn !?”

Hoài Nam đưa tay chỉ chỉ vào huyết thái dương của mình:

“Ta đoán, người vốn không thể đánh vỡ hư không nữa. Người đã từng nói gì nhỉ!? Gặp được ba giới hoàng giao chiến, Tiên Đế, Phật Tổ, Quang Long Vương. Ta không biết mức độ hủy diệt của trận đánh này, thế nhưng một con chó chỉ đạt tới Đại Ma Vương cảnh giới, bị cuốn vào, hẳn không dễ chịu đi !?”

“Nói cách khác, người rút cấp rồi đúng không!? Giờ người đang ở cảnh giới gì!? Chúng ta hãy cùng thử xem.”

Hoài Nam cười lạnh, vẫy vẫy tay, từ bốn phương tám hướng, vô số rễ cây thô cứng quất tới chỗ chó ba đầu, nó hừ lạnh. Ma lực trong người trào dâng, tạo thành khí tràng phách lực vô hình, dễ dàng chấn bay toàn bộ rễ cây quất tới.

“Người điều khiển được đám ma cây rồi !?” Chó ba đầu thật sự kinh ngạc rồi. Ma cây ngu dần, câu thông với chúng là việc rất khó, đám ma này cả ngày chỉ nghĩ đến ăn mà thôi, chẳng có cái gì khác.

“Ta chỉ nói cho chúng nó biết, thực ra người mới là món thịt ngon nhất.” Hoài Nam đặt mông ngồi xuống đất, có chút ẻo oải, ma lực trong cơ thể hẳn cũng đang lan tỏa đến những chỗ bị thương để khôi phục, nhưng không còn ma cây rút vào ma lực vô tận, hẳn làm cũng khá cố sức.

“Bằng chứng là một cái chân của người vừa bị ta cắt ra, đã có đũa ném thử rồi đấy, giờ này hẳn đã tiêu hóa xong.”

Chó ba đầu giật mình, nhìn xuống cái chân vừa bị cắt đi của mình, đã biến mất từ lúc nào không hay. Nó quá chú ý đến Hoài Nam mà xem nhẹ đám ma cây này rồi.

“Chân của người tốt xấu gì cũng là của cường giả cấp cao nhỉ, để đám ma cây cấp thấp này nuốt vào, lượng hấp thụ hẳn là rất lớn, đám ma vật chỉ mới bước vào khai trí kỳ này khó mà chịu được, vậy nên sẽ dễ dàng phát cuồng, tạm thời gọi là trạng thái bạo tẩu đi.”

Bùm

Hoài Nam vừa dứt lời, vùng đất dưới chân chó ba đầu nổ tung lên, mấy trăm cái rễ cây đen kịt ánh hồng cùng một khuôn mặt ma cây vằn vẹo há miệng thật rộng như muốn nuốt chửng nó.

Chó ba đầu nhảy lên trời, nhưng từ bốn phương tám hướng lại có vô số rễ cây đánh tới, bị khí tràng của nó chấn bay, nhưng cũng làm nó chững lại trên không một chút, chỉ trong chớp mắt này, cái rễ cây đen kịt có ánh hồng kia đã chụp được một chân của nó, thô bạo lôi xuống.

Bốp.

Crac...

Lực lôi xuống cực mạnh, mặt đất bị thân thể chó ba đầu nện xuống nứt vụn, ma lực trong cơ thể nó đang vận chuyển lập tức bị ngưng trệ, khí tràng hộ thân phân tán, những cái rễ cây xung quanh liên tục bắn tới như cá mập lập tức quần lấy thân thể nó.

Két két két...

Những cái rễ cây siết vào cực chặt, trước đây Hoài Nam chỉ bị chúng nó quấn qua đã vỡ xương toái cốt, chó ba đầu thì không như vậy, toàn thân nó nổi lên cơ bắp cuộn cuộn, rễ cây quấn chặt cũng không giữ nổi cơ bắp phồng lên, bị kéo căng ra giống như sắp đứt đoạn.

Nhưng một cây làm chẳng lên chuyện, một đám ma cây chụm lại, vẫn như cũ cực kỳ nguy hiểm. Theo số ma cây bị kích động vì máu và thịt của nó lại đây ngày càng nhiều, chó ba đầu lập tức nhận ra bản thân đang thật sự lâm vào hiểm cảnh, làm không tốt sẽ lật thuyền trong mương.

“Cút hết cho ta !!!!”

Một luồng sát ý mạnh mẽ trào dâng khắp khu rừng, duệ phong khí sắc bén nhấn chìm ý thức của tất cả sinh vật vào một lỗ đen hung tợn, đám ma cây lập tức khiếp ý kinh hãi. Rễ cây đang trói vào chó ba đầu run rẩy, đồng loạt lỏng ra.

“Tiểu Vũ.” Hoài Nam hét lớn.

Mặc Sương Vũ nhận được tín hiệu của hắn, liền vể lên không một đồ án sao năm cánh, miệng lầm nhảm đọc pháp quyết, kích hoạt.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Chó ba đầu kinh ngạc phát hiện trên thân đám ma cây khắp cả khu rừng này, mỗi còn đều được khắc lên một đồ án sao năm cánh đang phát sáng rực rỡ.

“Đây là...”

“Hộ tâm đại trận, kích hoạt.”

Một vòng bảo vệ mờ ảo xuất hiện trên thân mỗi một con ma cây, sau đó lặng lẽ tiêu tán, chuyển thành chế độ phòng thủ tự động vô hình. Mỗi con ma cây đều được bảo vệ khỏi uy áp của chó ba đầu, ý thức đã không còn bị uy áp cấp bậc Đại Ma Vương của nó ảnh hưởng, đám rễ cây đang trôi nó lập tức siết chặt lại. Rễ cây chồng chất lên nhau, đan lại, rồi biến ảo ra vô số những cái mồm ngáp răng nhọn, điên cuồng cắn vào thân thể chó ba đầu.

“Chết tiệt.”

Chó ba đầu khê rên hừ hừ một tiếng, toàn thân nó đã bắt đầu xuất hiện những vết xước nhỏ nhỏ, máu rịn ra, bị những cái rễ tham lam hấp thu, một lần nữa nó lại đánh giá thấp ma cây.

Loại sinh vật này tiến hóa rất chậm, nhưng con nào con nấy đều đã sống tới mấy ngàn năm có dư, so với nó chỉ sợ còn già cỗi hơn, dù tư duy đơn thuần ngu si đến mấy, đối với việc săn bắt con mồi mà quần công đồ ăn, chúng nó vẫn vô cùng gian trá và hung ác.

Ma cây có máu huyết, hấp thu vào lập tức lột xác cực kỳ nhanh, những cái rễ từ ma cây lột xác lại càng thêm chắc chắn, răng nhọn cũng càng được mài giữa nhiều hơn, tần suất đổ máu của chó ba đầu lập tức tăng mạnh.

Mỗi lần nó vận chuyển ma lực tạo ra khí tràng chắn vững một đám rễ cây, lập tức có hàng trăm cái khác chen chúc bổ xung đến, chó ba đầu nhất thời giống như sa vào vùng bùn lầy, càng lúc càng chật vật.

“Nó giống như hơi...” Mặc Sương Vũ hồi hộp hỏi, chó ba đầu và ma cây, bất kể bên nào thắng, cũng đều sẽ không buông tha cho bọn họ.

“Hơi bị yếu đúng không !?” Hoài Nam cười nhạt.

Mặc Sương Vũ gật đầu, ánh nhìn Hoài Nam có chút mất tự nhiên, người này vẫn còn tự tin đến vậy !? So với bộ dáng thảm hại lúc mới gặp, thật sự là một trời một vực.

Hoài Nam không để ý đến cái nhìn của Mặc Sương Vũ về mình thay đổi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía chó ba đầu đang vật lộn cùng đám ma cây, tiếp tục nói:

“Nó đang kèm chế.”

“Hà !?”

“Nó đã ở đây rất lâu rồi, hẳn là do vết thương khiến nó không thể rời đi. Nhiều năm như vậy vẫn chưa rời khỏi, vết thương này chắc chắn rất nặng, cần rất nhiều ma lực để chữa trị, nó sẽ không dễ dàng phung phí ma lực. Nhóc có để ý không !? Nó rất ít khi dùng đến chân thân cao cả trăm mét như lần đầu xuất hiện, lần đó hẳn là nó có ý hư trương thanh thế để chấn nhiếp đám ma cây. Nếu có thể dễ dàng biến trở lại dạng đó, làm gì có cảnh này để cho chúng ta xem !?”

“Vật một khi nó dùng đến ma lực !?”

“Kết thúc.” Hoài Nam dang tay, bộ dáng điềm nhiên.

Mặc Sương Vũ tái mặt. Hoài Nam quay qua, cười cười xoa đầu cô ta, tiếp tục nói:

“Đừng lo, nó còn sẽ thử giãy dụa một thời gian nữa, đám ma cây có được máu của nó cũng đang phát cuồng, tạm thời không để ý đến chúng ta.”

“Vậy chúng ta chạy !?” Mặc Sương Vũ sáng mắt lên, nhìn quanh, thật sự là không còn con ma cây nào chú ý đến họ nữa, máu và thịt của chó ba đầu cao cấp hơn họ quá nhiều, đám ma cây miễn cưỡng với huyết nhục đã phát cuồng, càng lúc càng kéo tới chỗ chó ba đầu nhiều hơn, muốn nhấn chìm nó trong biển rễ cây.

“Không, nhóc chạy thôi. Tiểu Vũ, nhóc cứu anh mấy lần, như vậy là đủ rồi. Ân oán trước đó... haha, xóa bỏ đi thôi.”

“Ân oán !? Tại sao !?” Mặc Sương Vũ hoang mang ngẩng đầu hỏi. Bàn tay của Hoài Nam đã rời khỏi đầu cô ta, đưa xuống nắm lấy vùng thắt lưng. Hắn cười cười nói:

“Haha, không cần để ý đâu, nói chung anh đây thiếu nhóc mấy cái mạng, không thể để nhóc chết ở đây được, đi vui vẻ nhé.”

“A...”

Ma lực trong người sôi trào, vận chuyển tới từng góc ngách, khiến cơ bắp căng phồng lên, Hoài Nam cong người, dùng toàn lực ném Mặc Sương Vũ lên trời trước ánh mắt mê mẩn của cô bé.

“Điểm cứu hận của anh đây cao lắm, đi cùng là bé sẽ chết đấy, bye bye.”

Mặc Sương Vũ bay ngược, tầm mắt rất nhanh chìm vào bóng tối, bóng dáng Hoài Nam đang tiêu sái vẫy vẫy tay đằng xa cũng bị đêm đen nuốt chửng.

điều này nghĩa là khoảng cách của bọn họ đã vượt qua vùng cảm nhận của cô ta. Lực tay của Hoài Nam cực mạnh, thần thức của Mặc Sương Vũ có thể kéo dài tới 2km, vậy mà hắn dễ dàng ném cô ra khỏi khoảng cách này.

“Hoài Nam ca ca !!”

Bầu trời hắc ám khung thương còn vang vọng tiếng kêu nghẹn ngào của cô bé, Hoài Nam xoay người, cười nhạt nhìn tới. Hắn đoán không sai, dù quần thảo với ma cây, chó ba đầu vẫn không buông bỏ sự chú ý với hắn, ánh mắt nó long sòng sọc, ánh nhìn bắn tới đầy căm hận điên cuồng.

Không nghi ngờ gì, chỉ cần Hoài Nam muốn chạy, nó lập tức sẽ không cố kỵ gì mà vận khởi ma lực, đồ sát đám ma cây rồi toàn lực truy sát, và sẽ dễ dàng miếu sát hắn.

“Yên tâm, ta ở lại đây chơi với ngươi.”

Đọc được ánh nhìn của nó, Hoài Nam cười ha ha nói.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Minh Ngục Khuyển (2)

Đây là một vòng tuần hoàn ác tính.

Ma cây cắn nuốt được huyết nhục của chó ba đầu, dù chỉ là một vài mảnh thịt nhỏ nhưng với nhưng con quỷ đói đã vài ngàn năm này, cũng là một nguồn dinh dưỡng rất khủng khiếp, đủ để trí tuệ non nớt chỉ biết ăn và gào của chúng nó vỡ vụn. Đánh đổi cùng trí thông minh mất đi, là thân thể được kích thích vào trạng thái cuồng bạo.

Nhanh hơn, khỏe hơn, bền chắc hơn, và trên hết là hoàn toàn không sợ hãi.

Chó ba đầu vốn có một loại uy áp tự nhiên, giống như khí thế của một con sư tử với bầy thỏ, thứ này giúp nó có thể hiên ngang bề ngễ đứng trước mấy ngàn con ma cây mà không một con nào dám phạm thượng. Thế nhưng đổi ngược lại, khi đám thỏ được bảo hộ tâm trí khỏi nỗi sợ, trong đó lại có vài con phát cuồng xông tới cắn sư tử, khí thế đó lây nhiễm, dễ dàng thôi thúc cả bầy thỏ lao lên quần công thú vương mà chúng nó từng sợ hãi.

Sợ hãi càng sâu, bóng ma tâm lý càng lớn, giống như con dê ngày càng cao để chắn thủy chiều dâng trào, một khi dê vỡ, hồng thủy khủng bố sẽ nhấn chìm tất cả. Khi nỗi sợ hãi chuyển thành cừu hận, mức độ điên cuồng của nó đủ khiến bất cứ kẻ nào hãi hùng.

Một con sư tử bị vài ngàn con thỏ vây công, mỗi con chỉ cần cắn đi một miếng thịt của nó, cũng đủ khiến nó hao tổn đến chết.

Chó ba đầu mạnh hơn sư tử nhiều lắm, nhưng ma cây cũng mạnh hơn và giao hoạt hơn đám thỏ nhiều lắm.

Bình tâm mà nói, với một ma vật ở cảnh giới đại ma vương như nó, thật sự điên lên, có thể phá toái hư không, bùng nổ lực lượng có thể hủy cả cái hành tinh này cũng không biết chừng, đám ma cây so với nó thật sự còn chẳng bằng cỏ rác.

Thế nhưng có một điểm Hoài Nam đã nói đúng, chó ba đầu đã rút cấp, nó không còn khả năng phá toái hư không để rời khỏi cái vùng đất khô cạn này, liền cứ như vậy ngậy ngốc ở đây tới vài ngàn năm.

Trên người nó mang một vết thương cực nặng, là một tia thể giới lực thuộc tính hủy diệt, năm đó Quang Long Vương chỉ tùy tiện phát tay một cái, đã chấn cho nó taton xương nát thịt. Kèm theo trong cái phát tay đây là thể giới lực hủy diệt, thứ lực lượng bá đạo có thể xóa sổ bất cứ tồn tại nào.

Chó ba đầu không bị xóa sổ đã là vạn phúc, thế nhưng toàn bộ ma lực của nó đều phải điều động để chống lại thể giới lực không ngừng phá hủy cơ thể. Lực lượng hủy diệt lan tỏa đến phần nào, phần đó hoàn toàn biến mất, cho dù dùng ma lực tái tạo cũng không thể có hóa để tăng cường mật độ và độ cứng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình dạng cũ.

Cơ thể của chó ba đầu hiện tại giống một cái vỏ rỗng, bên trong không ngừng bị hủy diệt chi lực phá hoại, ma khí hấp thụ chuyển đổi thành ma lực đã hoàn toàn dùng để duy trì tình trạng của cơ thể, nhưng vẫn không ngăn cản được sự xói mòn.

Cứ thế này tiếp tục, sớm muộn gì nó cũng sẽ chết.

Nhưng đó là chuyện vài ngàn năm nữa.

Nói cách khác, hiện tại chó ba đầu chỉ có một bộ thân thể gầy yếu so với ma tộc, và không thể dùng ma lực. Bởi vậy những vết thương trên người nó lành lại rất chậm, thuần túy chỉ dựa vào hoạt tính tế bào để duy trì. Một cái chân Hoài Nam chém đi muốn hồi phục đã có chút phí sức, hiện tại thì toàn thân

mang thương, thật chẳng còn thời gian mà hồi phục.

Máu có chứa ma lực, máu càng mất nhiều, thì ma lực lại càng giảm, lực lượng hủy diệt lại càng tăng.

Trong khi đó đám ma cây có được máu của nó thì đang ngày càng mạnh hơn.

Bởi vậy mới nói, đây là một vòng tuần hoàn ác tính.

...

Hoài Nam không biết những điểm này, nhưng hẳn dựa vào suy luận mà đánh cược, trúng hay không cũng chẳng sao cả, dù sao hẳn khó thoát kiếp này. Chỉ cần khiến chó ba đầu chết vật là hẳn vui rồi.

“Nào nào, đã diễn luyện bao nhiêu lần rồi, chúng mày vẫn đàn như vậy, công kích thành hàng, thành hàng, nhớ không. Số 351, đúng, là mày đấy, đừng có chần đường quá trễ của đồng đội sau lưng, lại nói, mày không thấy đau thật hả !?”

“Số 870, muốn ăn cũng phải từ từ, đám đằng trước đang phát cuồng, công kích mạnh thì sẽ hấp dẫn hỏa lực mạnh, sẽ bị giải quyết nhanh thôi, rồi sẽ đến lượt mày.”

“Cứu mạng, số 1267 và số 0918 muốn ăn tao, tao chết là thịt không tái tạo được đâu nha.”

“Làm tốt lắm, số 1872, mày vừa cứu mạng tao đấy. Đây, phần thưởng của mày.” Hoài Nam dùng tay tự vận đứt một cái chân của mình từ đầu gối xuống ném tới, dù sao hẳn cũng chẳng muốn chạy, chân cũng chẳng để làm gì cả.

Chó ba đầu đang chết vật giữa vòng vây của bầy ma cây nhưng mắt vẫn không lúc nào bỏ qua Hoài Nam, nhìn thấy hẳn vừa nhặt giọng đều đều ra lệnh, vừa thoải mái đứt một chân mình ra ném đi làm phần thưởng cho ma cây mà rừng mình.

Hình như mình đã tạo ra một tên biến thái rồi hả !?

Bất gặp được ánh mắt của nó, Hoài Nam cười cười, hẳn ngồi khoanh cây, đưa tay chống cằm, ma lực điều động xuống dần dần tái tạo lại cái chân như trước.

“Biết sao không !? Làm đồ ăn cho mày một tháng, từ tuần thứ nhất tao đã câu thông được với đám thiếu năng này rồi đấy.”

“Khởi đầu khá mệt mỏi, tụi này cần bản chẳng có ngôn ngữ, chúng nó chỉ biết ăn với gào mà thôi, haha, may mà nhờ hộ tâm trận pháp Tiểu Vũ cẩn thận khắc lên từng cái thân cây, tao có thể trực tiếp truyền ý niệm tới cho chúng nó, khỏi cần ngôn ngữ gì ráo. Có câu nói chuyện với người thông minh sẽ tiến bộ dần ha, chắc mày chưa từng thử dạy chúng nó bao giờ đâu nhì, 3 tuần kế tiếp, ngoại trừ làm thịt cho mày ăn, dạy dỗ chúng nó cũng là công việc thú vị lắm, có như vậy tao mới không nhàm chán phát điên lên.”

“Mặc dù khá tốn tế bào não, nhưng chỉ cần nghĩ đến hôm nay cho mày chết vật một chút, tao đều vui vẻ đi làm, thấy sao !? Thanh niên sống có động lực là như vậy đấy, vỗ tay nào, vì ngày mai tươi sáng.”

Hắn cười nhạt, chép miệng tặc lưỡi: “À quên mất, mày làm gì có tay, mấy cái chân cũng đang bận rồi ha.”

Bùm.

Một luồng sóng khí bạo phát, chấn văng tất cả đám ma cây ra ngoài, hình thành một vòng tròn trống trải khoảng năm mươi mét. Chó ba đầu gầm thét, cuối cùng cũng không chịu nổi mà phải hiện ra chân thân.

Hình thái thật sự cao tới hơn năm mươi mét, xuất hiện kèm một hồi khí tràng bạo chấn, đánh tan xác những con ma cây xấu số đang quần sẽ lên người nó. Chó ba đầu gầm một tiếng dữ tợn, hai cái đầu bên ngoài phun ra một đoàn lửa màu xám trắng vào rừng ma cây.

Lửa xám phun tới đâu, ma cây mục nát héo rũ đến đó, trình độ hủy diệt vượt trội bất cứ loại kịch độc nào.

Hoài Nam chớp mắt, đoán rằng ngọn lửa hủy diệt này bắt nguồn từ hủ thi hóa của người chết, đối với bất cứ sinh vật sống dạng hữu cơ nào, đều có tính hủy diệt chỉ mạng. Nghĩ đến xuất thân của nó là từ tay người canh mộ của thần giới – Hades, hẳn cũng có chút liên quan.

Toàn thân chó ba đầu sau khi phóng hỏa kịch liệt lắc lư, những quang điểm màu trắng dần dần bốc lên từ người nó vô cùng đẹp mắt, nhưng chẳng ai nghĩ đến việc thứ ánh sáng này đang dần dần phân giải cơ thể nó, mỗi một quang điểm bay lên đại biểu cho một bộ phận thân thể mất đi.

Ma cây bị lửa hủy diệt dọa sợ, chỉ còn những con đã cắn nuốt máu thịt của chó ba đầu đã phát cuồng còn lao lên, rất nhanh bị ngọn lửa hủy diệt hóa kia bao phủ, biến thành một đồng gỗ mục nát nhào ra rồi chìm xuống đất. Rất nhanh, đám ma cây đã chạy sạch, cho dù đồ ăn có hấp dẫn mấy cũng không bằng cảnh hủy diệt khủng bố vừa rồi đã kích chúng nó. Ma cây thuộc về hệ sinh mạng dai dẳng, ngọn lửa này lại như có thể trực tiếp đốt luôn tuổi thọ dai dẳng của chúng nó, giống như khắc tinh, mà thực ra chỉ cần là lửa với chúng nó đều là khắc tinh, lúc này thì hộ tâm trận có tỏa sáng mấy cũng vô dụng, chẳng còn con nào dám ở lại nữa.

Rất nhanh, bãi đất trống trải chỉ còn Hoài Nam, vừa chữa xong cái chân, và chó ba đầu đang bốc lên hàng ngàn điểm sáng trắng đối diện nhau.

“VẬY RA ĐÂY LÀ SỨC MẠNH THẬT SỰ CỦA NGƯỜI KHÍ SỬ DỤNG MA LỰC, NGỌN LỬA MỤC RỪA !? THẬT XẤU XÍ.” HOÀI NAM ĐỨNG DẬY LẮM BẮM.

CHÓ BA ĐẦU ĐỐI DIỆN HẮN KHÔNG ĐÁP, BA CÁI ĐẦU CÙNG NGHIÊN RẰNG CHỊU ĐỰNG LỰC LƯỢNG HỦY DIỆT PHÁ HOẠI, NHƯNG CHẴNG ĐƯỢC MẤY CHỐC, HAI CÁI ĐẦU ĐÃ RŨ XUỐNG, TRIỆT ĐỂ BUÔNG THA CHỐNG CỰ. CÁI ĐẦU Ở GIỮA THỜ DÀI, RỐT CUỘC LẦN NÀY NÓ ĐÃ THẬT SỰ CỎ ĐỘC MỘT MÌNH. THÔI VẬY, ĐỐI VỚI HAI CÁI ĐẦU ĐÃ MẤT ĐI TRÍ TUỆ KIA, ĐÂY CÓ LẼ CŨNG LÀ MỘT SỰ GIẢI THOÁT.

ROI HOÀI NAM NHÌN THẤY CƠ THỂ CHÓ BA ĐẦU ĐỘT NGỘT TÁCH RA LÀM BA PHẦN, BIẾN THÀNH BA CON CHÓ KHÁC NHAU. HAI CON CỎ Vẘ NHƯ ĐÃ CHẾT, THÂN THỂ HƠN NĂM MƯƠI MÉT ĐỒ KÈNH XUỐNG ĐÁNH LÊN MỘT HỒI KHÓI BỤI, NHƯNG CŨNG KHÔNG THỂ CHE LẤP ĐƯỢC ÁNH SÁNG LUNG LINH CỦA LỰC LƯỢNG HỦY DIỆT.

CHI CÒN CÁI ĐẦU Ở GIỮA CÒN SỐNG, TRÊN NGƯỜI NÓ CŨNG CÓ NHỮNG QUANG ĐIỂM BỐC LÊN NHƯ VẬY, NHƯNG MẬT ĐỘ ÍT HƠN RẤT NHIỀU.

CÁI ĐẦU DUY NHẤT CÒN XÓT LẠI CỦA CHÓ BA ĐẦU THU NHỎ LẠI, CƠ THỂ TEO ĐI, MA LỰC KHIẾN BẮP THỊT VÀ DA TRÓC DA, KÉO THÀNH SỢI, TẠO THÀNH VẢI PHỦ LÊN NGƯỜI. MỘT CỎ GÁI XUẤT HIỆN, TOÀN THÂN MẶC ÁO KHOÁC DÀI, VÂY NGẮN MÀU ĐEN, CẶP MẮT U TỐI VÀ TRÊN ĐẦU CÓ HAI CHIẾC TAI DỰNG NGƯỢC MỀM MẠI. MÁI TÓC CỦA CỎ TA MÀU XÁM, BỐC LÊN NHƯ MỘT NGỌN LỬA TRÁI DÀI XUỐNG TẬN GÓT CHÂN, TỎA RA ÁNH SÁNG MÀU XÁM BẬP BÙNG.

HOÀI NAM TRỌN MẮT, HẮN CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ HIỂU TẠI SAO NGHE GIỌNG CHÓ BA ĐẦU CỨ KỲ DỊ GIỐNG TÊN GAY ẸO LÀ, ĐÓ LÀ VÌ HẮN LUÔN MẶC ĐỊNH GIỚI TÍNH CỦA NÓ LÀ CON ĐỰC.

CÒN THẬT SỰ NÓ LÀ CON CÁI !?

VÀ CÁI TẠO HÌNH NÀY...

“ẶC, NHÌN THẬT GIỐNG NEKOMIMI, UÂY UÂY, CÓ CHẮC MÀY LÀ CHÓ KHÔNG VẬY !?”

CỎ GÁI DO CHÓ BA ĐẦU HÓA HÌNH THÀNH NGHE THẤY HẮN HỎI, MẶC DÙ KHÔNG HIỂU NEKOMIMI NGHĨA LÀ GÌ, NHƯNG CŨNG CƯỜI CƯỜI, XOAY MỘT VÒNG KHIẾN TÀ ÁO ĐEN BAY BAY BẬP BÙNG, GIỌNG NÓI CÓ CHÚT ÂM U PHIÊU HÓT, GIẢI THÍCH:

“ĐẸP KHÔNG !? NĂM ĐÓ BÁCH LINH TỘC VẘN CÒN, TẠO HÌNH NHƯ VẬY RẤT PHỔ BIẾN, CƠ THỂ DỊ THÚ CHIẾN TRANH BỌN TA ĐỀU CÓ ĐỘ CỔ HÓA RẤT CAO, MỘT KHI ĐÃ LỰA CHỌN XONG HÌNH THÁI RÚT GỌN SẼ KHÔNG THAY ĐỔI ĐƯỢC, ĐÂY LÀ KIỂU MẪU THỜI ĐÓ ĐÂY.”

“À, THẬT SỰ RẤT ĐẸP.” HOÀI NAM GẬT ĐẦU, CÂU NÀY LÀ THẬT LÒNG, MÁI TÓC BÔNG BÈNH PHÁT SÁNG KIA ĐẦY Vẘ HUYỄN ẢO, ĐÁNG NGƯỜI LỖI LỖM ĐẦY ĐỦ KHÔNG CÓ GÌ ĐỂ CHÊ, PHỐI HỢP VỚI BỘ TRANG PHỤC NHÌN NHƯ KIMONO ĐẶC CHẾ NÀY ĐẦY Vẘ DỰ HOẠC.

QUAN TRỌNG NHẤT LÀ ĐÔI TAI NHỌN DỰNG NGƯỢC ẨN ẨN SAU MÁI TÓC BÔNG BÈNH KIA, THẬT SỰ LÀ... ỪM... HADES NĂM ĐÓ CŨNG CÓ SỞ THÍCH ĐẶC THÙ !?

CHÓ BA ĐẦU NHÌN HẮN, ÁNH MẮT MANG THEO UY ÁP THƯỢNG VỊ KHIẾN HẮN TỨC NGỰC KHÓ CHỊU, GIỌNG NÓI CÓ CHÚT THƯỜNG THỨC:

“NGƯỜI THẬT ĐÁNG NẾ, VƯỢT QUA MỌI DỰ LIỆU CỦA TA. ĐẾN BÂY GIỜ VẘN KHÔNG CÓ CHÚT Ý ĐỊNH CHẠY TRỐN NÀO, LÀ DO NHÌN THẤY BỘ DÁNG NÀY ĐẸP MẮT KHÔNG NỠ ĐI, HAY CÒN ÔM TÂM LÝ MAY MẮN !?”

CUỐI CÙNG HOÀI NAM CŨNG BIẾT TẠI SAO CHO BA ĐẦU HAY CÓ THÓI QUEN GIỜ CHÂN LÊN CHE MỒM KHI NÓI CHUYỆN, BỒI VÌ BỘ TRANG PHỤC NÀY ĐẦY, ỚNG TAY ÁO THẬT RỘNG, ĐỘ CHE PHỦ THẬT LỚN, ĐƯA LÊN NHÌN THẬT MỀM MẠI NHẘ NHẘNG.

HOÀI NAM NÓI VỚI CHÓ BA ĐẦU:

“KỶ THẬT TAO Ở LẠI, CÓ HAI ĐIỂM ĐÁNH CƯỢC. THỨ NHẤT, LÀ CƯỢC MÀY KHÔNG NỠ GIẾT TAO. DÙ SAO Ở ĐÂY LÂU NHƯ VẬY, MÃI MỚI CÓ MỘT SINH VẬT ĐỦ KHẢ NĂNG TIẾP CHUYỆN VỚI MÌNH, RẤT QUÝ GIÁ ĐÚNG KHÔNG !?”

“THỨ HAI LÀ CƯỢC MÀY SAU KHI DÙNG MA LỰC, SẼ TRẢ GIÁ KHÔNG NHỎ.”

“XEM RA TAO CƯỢC ĐÚNG RỒI NHỈ !?”

...

BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN *IMI - Tiên Giới Chiến* ĐƯỢC TÀI MIỄN PHÍ TẠI www.EbookFull.Net.

TÀI MIỄN PHÍ NHIỀU TRUYỆN HƠN Ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Minh Ngục Khuyển (3)

“LÀM QUEN MỘT CHÚT, DÙ CHẴNG CÒN ĐƯỢC LÂU NỮA, NHƯNG TA KHÔNG MUỐN KÝ ỨC CUỐI CÙNG CỦA NGƯỜI Vẘ LẠI GIỐNG NHƯ ĐÁM CERBERUS ĐƯỢC HADES SẢN XUẤT HÀNG LOẠT KIA. TỪ KHI TRỞ THÀNH MINH NGỤC KHUYỂN CỦA MA GIỚI, TA GỌI LÀ CECILIA. CÒN NGƯỜI !?”

CHÓ BA ĐẦU TRONG HÌNH DÁNG CỎ GÁI NHÌN HẮN HỎI. HOÀI NAM CŨNG GẬT ĐẦU ĐÁP RẤT TỰ NHIÊN:

“Rất hân hạnh gặp ngài, Cecilia, ta là Nguyễn Hoài Nam, ngài gọi là Hoài, hoặc gọi là Nam đều được, không quan trọng, dù sao cũng chẳng được mấy lần !! Haha.”

Cecilia đưa tay che trước miệng, Hoài Nam chỉ thấy một tiếng cười phiêu hốt:

“Kufufufu, vậy được rồi, Hoài Nam, về chuyện đánh cược trước đó ngài nói, thật tình ta cũng không biết là ngài cược đúng hay sai nữa, ta có nợ gì ngài hay không, hãy để chúng ta cùng thử xem vậy.”

Hoài Nam nhún vai, bộ dáng không sao cả:

“Tới đi.”

...

Hắc Ám khung thương khiến ma giới luôn chìm vào màn đêm đen kịt, nhưng ma vật ở đây vẫn sinh hoạt thoải mái như động thực vật dưới ánh sáng mặt trời. Hắc Ám khung thương chính là bầu trời chuẩn mực nhất với chúng. Ma vật có ma lực, đều có thể tự nhiên đi lại hít thở và trải rộng tầm nhìn dưới hắc ám khung thương. Trở thành ma tộc có cái lợi là tầm nhìn ban ngày hay ban đêm cũng chẳng khác gì nhau, mọi thứ đều chỉ chia thành hai mảng trắng và xám, cũng tương tự như trở thành tu chân giả không phải lo về vấn đề hít thở do linh khí tồn tại khắp nơi vậy.

Tầm nhìn của Hoài Nam bây giờ tốt hơn lúc hắn mới đến ma giới, còn phải thông qua lăng kính quét dựng hình ảnh lập thể không biết bao nhiêu lần. Cho dù một chiếc máy bay với vận tốc siêu âm, hắn vẫn có thể quan sát kỹ càng, cơ thể được ma lực cường hóa, còn cái đầu được linh trận Mặc Sương Vũ khắc vào giúp cải tiến tất cả các giác quan, có thể nói, Hoài Nam bây giờ có được thể chất của ma tộc, và cái đầu có thể vận dụng thần thức quét hình của tu chân giả.

Thế nhưng cho dù hệ thống thần thức của tiên nhân mạnh mẽ vô cùng, để bắt được chuyển động của Cecilia cũng vô cùng quá sức.

Trước mắt xuất hiện vô số tàn ảnh, hai ống tay áo rộng thùng thình kia uốn lượn như bướm bướm vỗ cánh khiến tầm nhìn nhiễu loạn, Hoài Nam tặc lưỡi, nhảy lùi về phía sau.

Mặt đất liên tục nổ tung, quyền kinh của cô gái mang vóc dáng ma quỷ kia liên tục oanh tạc xuống, thể chất vượt trội mang theo sức phá hoại kinh khủng, Hoài Nam chẳng cần nghĩ cũng biết, chỉ cần trúng trực diện một quyền thôi, mình lập tức xong.

Cecilia trở về hình dạng thu nhỏ này là để làm chậm quá trình hủy diệt phần rã cơ thể, nhưng càng vận động mạnh, những quang điểm xuất hiện ngày càng dày đặc hơn, theo chuyển động siêu âm của hai người, cả một vùng đất trống đã lấp lánh những hạt sáng như đom đóm thấp sáng đêm đen.

Không biết là cố ý hay thực sự trọng thương, tốc độ di chuyển của Cecilia vẫn không nằm quá phản ứng của Hoài Nam, lần nào hắn tránh né cũng đều cảm thấy có hết sức, nhưng liều mạng tránh ra, vẫn vừa vận thoát đi kịp thời, cứ như một con chuột đang bị mèo vờn lấy.

“Kufufu, sao rồi ?? Không phải ngài thích đánh cược sao ?? Đứng yên lại chịu một quyền của ta, nếu như ta thật sự không giết được ngài, vậy tính là ngài thắng rồi.”

Lại một quyền nữa lướt qua, mảng đất phía sau Hoài Nam nổ tung, khuôn mặt hắn bị quyền phong cắt qua đau rát, mấy sợi tóc bị thổi tung bay là tả.

“Đánh cược là đánh cược, nhưng hoàn toàn giao phó vận mệnh cho người khác, chỉ có kẻ ngu mới làm.”

Hoài Nam khẽ cần nắn, đập chân phóng tới, hắn cũng không phải chỉ né không, mặc dù biết công kích của mình với người ta còn chẳng bằng muối đốt, nhưng chỉ cần đâm được một cái hắn cũng thấy dễ chịu. Cũng giống như khi đánh với Lilith Ren với chiến lực áp đảo, dù biết chỉ là muối đốt inox, hắn cũng muốn toàn lực đâm ra một quyền, kết quả là khiến Lilith Ren phải đi phẫu thuật chỉnh hình. Hắn ôm tâm lý có chút u ám, cũng dùng toàn lực đâm tới lần này.

“Aha, nói vậy ngài rất thông minh rồi.” Cecilia nghiêng người, nắm lấy cổ tay hắn vận mạnh, Hoài Nam khẽ rên một tiếng, đập chân tới, nào ngờ người ta đã nhảy lùi về phía sau, còn nhân tiện mang đi cánh tay của hắn.

Lực kéo quá mạnh, dễ dàng xé rách cơ thịt, trước khi cơ thể hắn bị kéo theo thì cánh tay đã rời ra.

Máu phun thành vòi, sắc mặt Hoài Nam trắng bệch, dù vậy vẫn ráng nhịn đau nói:

“Đó là đương nhiên, ngài không nghĩ xem là ai dạy đâm ma cây kia xếp hàng hợp tác, ta còn dạy chúng nó biết điểm danh đếm số nữa đấy, dù mất cả một tuần.”

“Ừm ừm.” Cecilia gạt đầu tán dương, đưa cánh tay của Hoài Nam lên miệng, răng nanh cắm vào, dứt ra một mảng thịt lớn, nhai nuốt tại chỗ. Vừa đưa tay áo lau bớt vết máu đầy khóe miệng, vừa cười nói:

“Chiều đó của ngài thật khiến ta mở rộng tầm mắt, mấy ngàn năm ở lại đây, ngài là người thú vị nhất ta gặp.”

Dù hình thể đã thu nhỏ thành một mỹ nhân, nhưng đừng quên bản chất bên trong vẫn là một ma vật thèm khát máu tươi và thịt. Cecilia chỉ mất vài giây đã gặm cái tay của Hoài Nam thành một mảng xương trắng, còn đưa xương ngón tay của hắn lên khóe miệng ngậm ngậm như điều thuốc khoái hoạt.

“Cũng là người duy nhất người gặp đi.” Hoài Nam nhìn cánh tay của mình lại bị ăn sống mà khóe mắt giật giật, miệng vẫn cười lạnh nói.

“Kufufufu, phải rồi.” Cecilia đem ống tay áo che miệng, dù tiếng cười giễu cợt này cũng khá dễ nghe, nhưng có vẻ cô ta không muốn cho ai thấy được răng nanh của mình khi cười. Quăng đi cánh tay của Hoài Nam, chỉ ngâm lại xương ngón tay của hắn, vừa cười vừa nói:

“Chỉ trong vòng một tháng, ta vừa có cảm giác vui mừng, vừa thấy được hi vọng, chỉ cần người đủ mạnh, ăn thịt của người sẽ giúp ta ổn định thương thế, lại vừa thấy phần nộ, nhục nhã rồi tuyệt vọng. Một tháng người đem đến cho ta, so với một ngàn năm còn đặc sắc hơn, ta nên cảm ơn người thế nào đây !?”

Cecilia nghiêng đầu, mái tóc xám bạc rũ xuống bồng bềnh như ánh lửa, cặp mắt nheo nheo sắc lạnh. Hoài Nam lập tức cảm thấy nguy hiểm, muốn lẩn người tránh đòn, nhưng bên tai chỉ nghe thấy một tiếng:

“Trề.”

Crac...

“A...”

Xương sống bị đánh nứt đôi, Hoài Nam hét thảm một tiếng, bay đi như con diều đứt dây, Cecilia với vận tốc cực nhanh xuất hiện sau lưng hắn, tùy tiện gõ một cái nhẹ nhàng lên lưng Hoài Nam, hắn liền đoạn xương toái cốt. Thực lực chênh lệch quá xa, đầu óc hay bất kể mưu kế tiểu xảo gì cũng đều vô dụng.

Hai người lập tức đổi chỗ cho nhau, do Cecilia xuất hiện ngay sau lưng Hoài Nam và đánh hắn bay đi, Hoài Nam liền vắng tới vị trí cũ của cô ta trước đó, hắn lập tức rơi vào một cái hố đầy vết nứt như mạng nhện và gạch đá nát vụn.

Gia tốc cực đại cần lực bật thật lớn, mặt đất ở đây dĩ nhiên không chịu nổi mà vỡ ra tan tành như vậy. Hoài Nam rơi trong miệng hố, thổ ra một ngụm máu lớn, chân tay co giật.

Xương sống đứt đoạn, dù cho dùng ma lực tái tạo, cũng phải nằm vài ngày mới mong đứng lên được.

Hắn bây giờ như con cừu non không có chút sức phản kháng nào, mặc cho chém giết.

Quang điểm trên người bốc lên càng lúc càng mạnh, bộ quần áo màu đen dần bị nhuộm thành trắng tinh, Cecilia dù biết thời gian của mình không còn nhiều, nhưng vẫn chậm chậm đi đến miệng hố, chống tay bên hông, nghiêng người nhìn xuống miệng hố, nơi Hoài Nam đang vừa nằm vừa co giật phun máu.

“Đến nào, thử một chút, ta rút cuộc có nợ giết người không nhé ♥ !!”

Vừa cười nhẹ vừa nháy mắt, Cecilia đưa tay ngoắc ngoắc, Hoài Nam được giữ lơ lửng trên không bằng ma lực, khuôn mặt hắn thoáng vắn vẹo vì đau đớn, nhưng ánh mắt nhìn Cecilia vẫn khá bình tĩnh.

Chuyện đến nước này, Hoài Nam cũng chỉ đành buông xuôi mà cuộc.

“Một quyền này đánh xuống, người không chết, coi như xong.”

Hoài Nam nhỏ một bãi nước bọt kèm máu, Cecilia nghiêng đầu tránh được, nhìn hắn, bắt gặp một ánh mắt khiêu khích:

“Kufufufu, thú vị lắm.”

Nắm tay giáng mạnh vào đầu Hoài Nam.

Đầu hắn là tử huyệt, dù có khả năng sử dụng thần thức như tiên nhân, nhưng không hề có khả năng tái tạo như cơ thể. Vỡ đầu, Hoài Nam chắc chắn phải chết.

Nắm đấm của Cecilia ở dạng người vẫn giữ nguyên lực đánh như khi cơ thể còn cao năm mươi mét với lực đánh khoảng vài ngàn tấn, nếu không chỉ quyền phong khó có thể làm mặt đất nổ tung bùng như trước được.

Hoài Nam nghiêng răng đập trán xuống, chủ động đưa đầu tiếp lấy.

Cecilia thoáng ngạc nhiên, nắm tay khựng lại một chút.

Lực trùng kích và lực thu về va chạm với nhau, sức mạnh hủy diệt trong khoảng khắc này vừa hay mất kiểm soát, quang điểm bốc lên dày đặc như một rừng đom đóm.

Nắm đấm chạm vào trán Hoài Nam, nhưng hắn không thấy đau đớn, hắn biết mình cuộc thắng.

Cecilia nhìn cánh tay của mình đang hóa thành hàng ngàn quang điểm tiêu tán, “a...” một tiếng, có vẻ ngạc nhiên không ngờ, miếng xương ngón tay của

Hoài Nam đang ngâm trên khoe miệng cũng roi xuống. Nhưng cô ta cũng rất nhanh liền bình tĩnh lại, cười cười:

“Ánh sáng hủy diệt này, nhìn cũng thật đẹp mắt.”

Ma lực đã bị hủy diệt lực lượng nuốt chửng hoàn toàn, không còn gì nâng đỡ Hoài Nam, Cecilia đưa cánh tay đang dần vỡ vụn lên đẩy nhẹ ra một luồng nhu kinh, đặt hẳn nửa nằm nửa ngồi lên thành hố, ngẩng đầu nhìn những quang điểm đang bay lên dần tiêu tán, thân thể cô ta từ bên trái đã phân giải xong quá nửa, nhưng cái đầu vẫn còn, tầm nhìn vẫn ở đó, chưa ảnh hưởng đến việc thưởng thức sự hủy diệt mỹ lệ.

“Maz, chết như thế này, kẻ cũng không tệ.”

Hoài Nam nghe vậy liền bĩu môi:

“Nếu ta nói có cách để ngươi không phải chết thì sao !?”

Cecilia nghiêng đầu, khuôn mặt ngây ra, ánh mắt tròn tròn chẳng còn vẻ âm u như lúc trước, đầy hiếu kỳ và tò mò. Nghĩ đến gì đó, lại cười haha, lần này không đưa tay lên che đi răng nanh như trước nữa, Hoài Nam ngẩng đầu, nhìn cô gái này, cảm thấy có chút gì đó cuồng ngạo tiêu sái.

“Đây mới thật sự là thứ giúp ngươi có tự tin đánh cược đúng không !? Ngươi nói đánh cược, hẳn là muốn cược xem lý trí của mình sẽ giúp ta – một thứ có ích với ngươi còn tồn tại, hay là xem cảm xúc của ngươi muốn ta – kẻ đã cho ngươi ném trái thống khổ của địa ngục đi chết đi !? Hiện tại nghĩ xong rồi !?”

“Ồ, nghĩ xong rồi. Nể tình ngươi xinh đẹp, nể tình ngươi nương tay phút cuối, ta muốn ngươi sống.” Hoài Nam cũng cười haha, sau đó liền ho xụ xụ và thở dốc hẳn là lại có mảnh xương nào đó đâm vào nội tạng rồi, mặc dù thế, tâm tình của hắn cũng không tệ đã lâu rồi mới có cảm giác bị nhìn thấu, với hắn, cũng khá thú vị.

“Kufufufu, vậy ngươi phải nhanh lên, nếu không ta sẽ chết mất.”

“Ma giới không phải còn có khế ước triệu hồi ác ma sao !?” Hoài Nam thở khò khè mấy hơi, khó khăn nói. Lại phải cảm ơn bé Tiểu Vũ, mấy ngày phổ cập kiến thức ma giới, thật sự rất có ích.

Khế ước triệu hồi ác ma, là thứ thường thấy nhất giúp ma quỷ có thể xuất hiện trên mọi vị diện, người triệu hồi đạt thành thỏa thuận, có thể gọi ác ma đến làm tay sai trợ giúp mình, như một loại quan hệ chủ tớ. Mặc dù thường là sau khi kết thúc hợp đồng, chủ nhân sẽ bị ác ma ăn và rút linh hồn, nhưng loại chuyện này vẫn xảy ra hàng ngày. Dù sao ác ma tư duy đơn giản, dễ làm tay sai, mà chiến lực vẫn rất mê người. Cũng là một đặc trưng của ma giới, nơi tồn tại nhiều lính đánh thuê ma tộc tự do nhất.

“Ngươi muốn ta làm thú triệu hồi của ngươi !?” Cecilia nghĩ nghĩ, chẳng mất bao lâu cũng đoán được hắn muốn làm gì.

“Ừ, tùy vào số phần trăm linh hồn ngươi giao cho ta, khế ước sẽ bảo tồn lại nó, để chừa cái thân thể đang dần bị phân hủy kia nữa.” Hoài Nam gật đầu nói.

Khi thực hiện khế ước triệu hồi ác ma, cả hai đều phải giao ra một phần linh hồn của mình để làm điều kiện đặt cọc, bên nào giao nhiều hơn, bên đó sẽ càng mất quyền chủ động. Người triệu hồi thường chỉ cần một giọt máu là đủ để đánh đổi 10% linh hồn ác quỷ. Sau khi khế ước hoàn thành, quan hệ ràng buộc này mới được cởi bỏ, và phần linh hồn bị khế ước chế tài cũng sẽ lại trở về nguyên chủ.

“Rất tốt, cho ngươi toàn bộ của ta.” Cecilia chẳng cần nghĩ, gật đầu ngay.

“A, hào phóng như vậy.” Hoài Nam ngạc nhiên.

“Dù sao thân thể cũng chẳng còn, với lại...” Cecilia nhún vai:

“Ta là chó mà, giao toàn bộ rồi đi theo một ông chủ mới, kufufufu, cũng chẳng phải chuyện gì quá khó khăn.”

Lời vừa dứt, phía dưới chân họ liền xuất hiện một trận pháp hình tròn, bên trên khắc đầy cỏ văn tự tỏa ánh sáng mà đỏ như máu.

“Nghĩ đến ngươi như vậy hẳn là không còn sức viết vẽ trận pháp gì đâu ha. Nên ta chuẩn bị trước, ngươi không sợ ta động tay động chân chứ !?” Cecilia bẻ hẳn vào trong trận pháp, đặt vào một mắt trận con hình tam giác bên trong, còn mình đi đến phía đối diện, trong một tam giác ngược đỉnh khác.

“Đào, dù sao ngươi phải giao 100% linh hồn vào khế ước cũng là thật, còn lại thì sao chả được.”

“Kufufufu, thật thoải mái, vậy thì tiểu chủ nhân. Dùng máu nhỏ vào trận pháp dưới chân đi, từ bây giờ, ngươi có thể toàn quyền sử dụng ta
◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆.”

Mấy chữ cuối nói thật chậm, còn nháy mắt ưỡn ngực, Hoài Nam bĩu môi, thừa biết cái này chỉ là châm chọc, dù sao thân hình ma quỷ kia cũng sẽ rất nhanh là phân giải xong rồi. Cho dù có còn đây, thì hắn còn đang vẹo xương sống đấy, làm ăn gì được.

Hoài Nam chẳng cần nhỏ máu, hắn chỉ cần buông lỏng ma lực trị liệu, cánh tay cụt của hắn sẽ lại phun máu thành vòi, thậm chí không sao kể. Máu vừa nhỏ xuống, thông qua sự cống hiến linh hồn 100% của Cecilia, trận pháp rất nhanh hoàn thành.

Cecilia nhìn cơ thể mình biến thành quang điểm màu đỏ, nhanh chóng bị hút về trung tâm trận pháp, cảm thấy khá kỳ lạ. Ánh sáng hủy diệt vẫn luôn đeo bám cơ thể không đi theo vào trận pháp, nhưng phần cơ thể hóa thành quang điểm màu đỏ chưa kịp đi vào cũng đã bị chúng phân giải hoàn tất, chỉ trong chớp mắt, Cecilia chỉ còn lại linh hồn nguyên bản, thông qua trận pháp chuyển hoá, hóa thành một hình xăm hóa điểm trên mu bàn tay phải của Hoài Nam.

Đưa cánh tay còn lành lặn lên nhìn nhìn hình xăm, Hoài Nam thoáng thờ dài, rốt cuộc cũng xong rồi.

Xem ra mấy chục năm đen đui chắc đều để đổi lấy may mắn mấy phút vừa rồi.

Thật chẳng dám tin mình còn sống.

“Kufufufu, tiểu chủ nhân, trong người ngươi thật ấm áp nha, cảm giác như lúc nào cũng có người ôm vậy, thật dễ chịu.”

Bên trong ý thức vang lên một tiếng nói khác chẳng phải của mình, cái điệu cười giấu cột này thật chẳng lẫn đi đâu được, Hoài Nam ngẩng đầu, cười nhạt:

“Ngoan ngoan ở đó đi, đừng lộn xộn. Đợi người có thể đi ra, chúng ta sẽ tính toán lại một lần chuyện cả tháng này.”

“Fufu, được thôi, tiểu chủ nhân, người muốn sao cũng được, cho dù dùng roi da hay nến nhỏ, hoặc để ta quỳ liếm giày rồi kêu baba, cũng có thể chơi nha, ta thì không ngại mấy chuyện đó, nhưng chúng ta đang cộng hưởng cảm xúc nữa đấy, đến lúc đó khoái lạc nhân đôi, hẳn sẽ rất đặc sắc nha... ♥ !!”

Hoài Nam tắt tiếng, con hàng này thật sự động tay động chân vào pháp trận rồi !?

Còn chưa kịp biện giải thực hư, thì từ trên trời đã vang lên tiếng hét nghẹn ngào:

“Hoài Nam ca ca !!!!!”

“Tiểu Vũ !?”

Đùa cái gì vậy, chẳng lẽ vừa rồi mình ném con bé lên trời theo một góc chín mươi độ, bây giờ liền rơi xuống !?

Hoài Nam trở mắt, đập vào ánh nhìn là khuôn mặt nước mắt lưng tròng của Mặc Sương Vũ đang dần dần phóng to.

“Khoan, đừng lao xuống, chờ đã, cột sống ta không tốt.”

Crac....

“Hự...”

Hoài Nam học máu, trợn mắt trắng dã. Mặc Sương Vũ bay thẳng vào lòng hắn, ôm chặt cứng. Như bình thường còn tốt, Hoài Nam rất hưởng thụ, nhưng bây giờ hắn rất thốn, há miệng muốn rên cũng chỉ ư ư được mấy tiếng.

Mặc Sương Vũ dụi đầu vào lồng ngực hắn, vừa khóc vừa kể lể:

“Tiểu Vũ không dám đi, huhu, tiểu Vũ không muốn ở một mình chỗ đáng sợ này, Hoài Nam ca ca, Tiểu Vũ quay lại liền nhìn thấy anh đang bị Minh Ngục Khuyển bắt nạt, nhưng thứ đó thật đáng sợ, Tiểu Vũ chỉ muốn tìm cơ hội cứu anh ra... huhu...”

Được rồi, coi như người có nghĩa khí, chứ không phải vì thấy Cecilia quá trâu bò, nên không dám lộ mặt ra để nhặt xác ca chứ hả !?

Maz, thôi, sao cũng được, tâm hồn ta mệt mỏi, thật muốn ngủ.

À quên, hình như vị đại ca nào đó đã từng nói: Xuyên việt rất dễ có hậu cung, là ai nhi !? Hoài Nam lại muốn quỳ bái.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Nửa năm

Năm tháng sau đó, tại trái đất.

Nghĩa trang quân đội.

Vào một ngày trời xám xịt, thỉnh thoảng có những hạt mưa phùn khiến tâm tình người ta ảm đạm phiền muộn, những tấm bia mộ tại đây phủ lên một lớp sương mờ ướt át, phần nào làm nhòe đi ảnh chụp chân dung những người nằm bên dưới.

“Phạm Hoài Nam”

“Kháng thần lịch năm thứ 11 – 36. Thọ 25 tuổi.”

“Nguyên thiếu tướng trực thuộc tư lệnh quân đoàn viễn chinh vượt giới tuyến.”

“Tử vong tại chiến trường tầng trời thứ tư – Tiên giới.”

Trung Thành mặc một bộ đồ vest tối màu đứng trước bia cụu thượng cấp, một tay cầm ô che đi những hạt mưa tí tách, một tay cầm khăn, lau đi bụi bám cùng hơi nước trên ảnh chụp Hoài Nam. Cả quá trình tỉ mỉ, trầm mặc.

Sau lưng hắn, Robert, Claude, ShenJian, Hinami Hina, Myeongeun Noh đứng bồi hồi. Hoài Nam trên ảnh chụp vẫn giữ nụ cười tự tin đặc trưng, giống như việc gì cũng có thể đoán trước, mọi thứ đều trong dự tính của hắn. Tuy vậy khuôn mặt hắn không có nét làm người ta cảm thấy kiêu ngạo, trái lại chỉ cảm thấy vui vui như nhìn thấy một đứa trẻ lộ vẻ đắc thắng. Người như vậy, thật dễ ở chung và hòa đồng.

Những người đứng đây đều là thành viên cũ trên chiến hạm Angereris, ngoại trừ Jodi Benette, tất cả đều đúng hạn xin nghỉ phép, từ tiên giới chạy về trái đất tham gia tang lễ này của Hoài Nam, nhưng phải chờ sau khi đám đông tàn đi hết, bọn họ mới từ từ tiến đến, rồi chẳng ai mở lời, tất cả chỉ bồi hồi đứng đó.

Mọi người đều trầm mặc, ngoại trừ tiếng những hạt mưa bụi động trên cành lá rơi xuống những vũng nước đọng, đại khái chỉ có thể nghe thấy tiếng Hinami Hina thút thít.

Không chỉ vì bộ tây trang tối màu mặc trên người đám thanh niên ngày nào, hay những bộ lễ phục kín đáo phủ lên thân hai cô gái, khí chất bọn họ so với trước đây đều đã thay đổi, trưởng thành hơn, nhưng cũng dần lạnh lùng hơn. Đối với Hoài Nam, không phải tất cả đều thấy đau buồn và tiếc nuối cho cái chết của hắn.

Một tuần trước, trạng thái của Hoài Nam trên quân bộ đã được chuyển từ Missing in Action (thất lạc trong quá trình làm nhiệm vụ) thành Killed in Action (Tử vong trong quá trình làm nhiệm vụ). Sau sáu tháng tìm kiếm vô vọng tại tầng trời thứ tư, nơi chỉ gồm toàn mây với gió.

Thực tế thì quá trình tìm kiếm lâu như vậy đã là rất hiếm có, các thành viên trong tiểu đội của Hoài Nam đều có quan hệ không tệ với giai cấp cao tầng của cuộc viễn chinh, cho dù bị lên án vì lãng phí nhân lực và tài nguyên cho cuộc tìm kiếm vốn chẳng thể có kết quả, tung tích của Hoài Nam vẫn luôn được coi là nhiệm vụ tại tuyến.

Thẳng đến khi những tiếng nói phản đối quá nhiều, việc tìm kiếm chỉ còn tiến hành bằng các thiết bị tự động do Hans điều khiển, với sơ giao như bọn họ, đây đã là rất cho mặt mũi. Thế nhưng lệnh tìm kiếm bị gỡ đi, cũng đồng nghĩa với việc trên danh sách quân bộ, Hoài Nam được coi như đã chết.

Hơn nữa chết không về vang gì.

Đoạt quyền thượng cấp của trung tướng Marverick Antoine.

Tự ý quyết định chiến thuật sai lầm khiến toàn quân thiệt hại 80%, toàn bộ nhân viên chiến đấu đi theo đều tử vong.

Tùy tiện bỏ đội ngũ khi đang rút lui khỏi vùng giao tranh.

Nhân viên chiến đấu, những người thật sự hiểu Hoài Nam đã cố gắng như thế nào đều đã chết sạch. Còn lại chỉ là đám nhân viên bàn giấy, CIC và hoa tiêu vốn không thật sự cảm nhận được hoàn cảnh chiến trường lúc đó. Lại thêm tính bất quáị thích thù địch của nhân viên văn phòng.

Cuối cùng Hoài Nam được tô vẽ thành một gã thiếu tướng vì thăng chức quá nhanh mà dẫn tới xúc động muốn thể hiện, cuối cùng nhận lấy quả đắng rồi chết do thiếu kinh nghiệm.

Thượng tầng quân đội nhất là những vị trung tướng ngay trên Hoài Nam một cấp, vốn đã rất bất mãn vì tốc độ thăng cấp bất thường của Hoài Nam, một số người đã nghĩ tới, cứ tiếp tục như vậy chỉ vài năm nữa, có phải hắn sẽ ngồi lên đầu bọn họ hay không. Dù không tính là ghét bỏ gì, nhưng để một gã thanh niên ở chiều trên chỉ đạo một đám trung niên đã ngoài tứ tuần như bọn họ, thật không dễ chịu cho lắm. Bởi vậy tin đồn về Hoài Nam, chẳng mấy ai đứng ra dẹp loạn.

Bất kể là Robert, Claude hay Shenjian, thế lực của bọn họ đều rất tách biệt với nội bộ quân đội viễn chinh, trước loại tin đồn này chỉ có thể đám ngược dậm chân, gặp đứa nào ngứa mồm đánh đứa đó chứ không thể làm gì hơn.

Tang lễ của Hoài Nam rất vắng vẻ.

Cho dù bọn họ không cố ý đi muộn hơn, do thời tiết xấu, thật chẳng có mấy người đến. Đón tiếp khách chỉ có bố mẹ Hoài Nam và cô bạn hàng xóm từ thời thơ ấu của hắn. Cô gái này chính là lý do Hoài Nam muốn vào quân đội, thực chỉ vì một câu tùy tiện: “Con trai mặc quân phục nhìn thật hấp dẫn.” Hoài Nam chắc hẳn không biết, cho dù hắn không vào quân đội để hấp dẫn người ta, cô gái này vốn đã tự coi mình như là người nhà của hắn.

Bố mẹ Hoài Nam không khóc nhiều. Ngoại trừ mẹ hắn có chút sụt sùi, bố hắn vẫn được coi như là trầm ổn, đón tiếp những người tới viếng không có gì

sơ xuất. Bản thân ông cũng là quân nhân, dù chỉ là một sĩ quan hậu cần, thế nhưng cũng đủ biết, một khi để con trai đi lính, rất có thể sẽ có ngày này, tâm lý thật ra đã sớm có chuẩn bị đầy đủ.

Chỉ là số người đến viếng thật ít đến đáng thương, đa phần đều là bạn học cũ của Hoài Nam, những người chẳng liên quan gì đến quân đội tới thăm. Gia đình Hoài Nam đã chuyển lên mặt trăng sống theo chính sách di dân từ hơn hai mươi năm trước, cách biệt cả một cái tinh cầu, quan hệ họ hàng gì đó đã sớm phai nhạt, nên họ chỉ gửi một vài điện tín chia buồn chứ chẳng mấy ai thực sự muốn tới nơi. Lại nói danh tiếng của Hoài Nam bây giờ khá tệ, gần như trách nhiệm toàn bộ cuộc chiến ở cánh trái đều thuộc về hắn chứ không phải trung tướng Marverick Antoine. Chủ yếu là do trung tướng đã sớm tử trận ngay những phút ban đầu, người chết không có tội. Người đang mất tích lại khiến mọi người lãng phí sức lực cả nửa năm như Hoài Nam thì thích hợp để chỉ trích hơn.

Giống như một trò hề ngớ ngẩn.

Nhưng nó vẫn diễn ra.

Mọi người cần có một cái cớ để vin vào, để khiến đám tân binh có cái để tin tưởng rằng chiến lược của nhân loại không hề tệ, chúng ta có thể trực diện chiến đấu chống lại tiên nhân, chỉ cần không vấp phải sai lầm chiến thuật như thiếu tướng Hoài Nam.

Người trẻ tuổi tài hoa thăng tiến quá nhanh, thường gặp rất nhiều lực cản.

Đối với một tượng đài đẹp đẽ, số người thích đập đổ nó luôn nhiều hơn số người tôn vinh.

...

“Robert, anh có nghĩ sắp thật sự đã chết không !?” Claude nhìn bóng lưng Trung Thành trầm mặc ở đằng trước, nhỏ giọng hỏi.

Trung Thành là công thần lớn nhất trong cuộc chiến ở cánh trái, bây giờ đã thăng chức, thay thế Hoài Nam, trở thành thần tượng trẻ của đám tân binh hiện tại.

Robert nhún vai, tặc lưỡi:

“Khó nói lắm, nhìn vào video ở hộp đen của AI, truy sát hắn là một con bé Kim Đan kỳ đấy, sếp của chúng ta tôn thờ dùng trí óc chứ không dùng cơ bắp, cũng có nghĩa là hắn yếu nhót...”

Càng nói về cuối âm thanh càng nhỏ, nhưng Claude vẫn nghe ra được mấy chữ: “Chỉ sợ là đã tèo.”

Hoài Nam chạy đi vội vã, vũ trang của bộ giáp do Hans đặc chế cho cũng không mang theo. Không có rail gun, không có năng lượng tráo, không có dao chấn động siêu tần và các loại phụ kiện hỗ trợ gia tốc với sức bật, muốn đánh lại một Kim Đan kỳ, chỉ sợ vẫn còn hơn quá sức.

“Đuổi theo hắn là Mặc Sương Vũ của Mặc Gia, theo như tình báo thu được, cũng là một thể hệ linh quân của Mặc Gia khi đó, chiến lược chỉ sợ không thấp.” ShenJian trầm giọng nói, hắn vẫn luôn đóng vai trò trung gian giữa nhân loại và tiên nhân, chạy qua chạy lại nhiều, nguồn tin cũng không ít. Nói ra những lời này, có nghĩa là chính bản thân hắn cũng không nghĩ là Hoài Nam còn sống.

Còn Trung Thành, chính hắn là người bắn phát súng cứu mạng Hoài Nam khi sắp bị Mặc Sương Vũ đâm chết, nhưng đó cũng là cảnh cuối cùng hắn nhìn thấy, tiếp theo như thế nào, hắn cũng mờ mịt. Chỉ là tọa độ vùng trời đó đã được ghi lại, nếu như Hoài Nam hoặc Mặc Sương Vũ đã chết, thì thi thể của họ sẽ liên tục rơi xuống theo quán tính và trọng lực kỳ dị ở tầng trời thứ tư, sớm tìm ra rồi mới phải.

Suy đoán một chút, chỉ sợ là đã bị cuốn vào kẽ nứt không gian mới tạo ra hiện tượng mất xác như vậy

Rơi vào kẽ nứt không gian, tỉ lệ sống thật sự không được cao cho lắm.

“Đều tại con nhỏ Lilith Ren đó.” Claude khẽ lầm bầm, với Ren, trước giờ trong đầu hắn chỉ có hình tượng của một tiểu ác ma, từ hồi mới gặp ở Thực Nghiệm Đảo đã cho hắn không ít đau khổ.

Robert cũng đồng cảm, hắn từng bị Ren chôn sống chỉ còn cái đầu thôi đấy, mặc dù là do hắn chủ động đi rình trộm người ta tắm, nhưng vẫn ôm không ít tâm lý u ám.

“Nếu cô ấy không đến, thì tất cả chúng ta đều đã đoàn diệt.” ShenJian cau mày nói.

Lúc đó đội truy sát của Mặc Sương Vũ đang theo dấu bọn họ, với tình trạng nhiên liệu và năng lượng của đoàn thuyền đã dồn hết vào AI để liều mạng, thật sự khó nói trước kết quả.

“Không phải cô ta chỉ tùy tiện chơi hay sao !? Nếu quan tâm một chút, sẽ không ném AI về hướng Mặc Gia như vậy chứ !?” Claude thật sự tức giận. Hắn luôn coi trọng tất cả mọi người trên Angereris, coi bọn họ như những người bạn đầu tiên và tốt đẹp nhất của mình. Nhưng Ren không phải, trái lại vì sự vô tâm của cô ta mà Hoài Nam mới phải chết, Claude rất khó chịu.

“Người thấy ai vì vui chơi một chút mà phải nằm trong capsule điều trị dung dịch nửa năm nay hay không !?” Giọng ShenJian thoáng lạnh. Hắn đã vào thăm Ren một lần, tình trạng của cô vô cùng thê thảm. Linh lực của Đạm Băng Băng phá hủy cơ thể còn lưu lại không ít ám thương khó trị, thậm chí mái tóc bị cắt đứt cũng không mọc ra trở lại. Với công nghệ của IML, muốn chữa hết cũng rất phiền toái.

ShenJian đã có một thời gian đau khổ rất dài, chính vì hắn quá vô dụng, hắn quá yếu đuối, nên mới luôn được Ren bảo vệ chứ không phải ngược lại. Trước đó mười năm là như vậy, mười năm sau vẫn không thay đổi. Đối với hắn, thừa nhận sự yếu đuối nhục nhã này chẳng khác nào dằn vặt tra tấn. Cho dù hắn là thiên tài trăm ngàn năm mới có một, cho dù tốc độ thăng cấp của hắn giống như bật hack phá quy tắc, thế nhưng mọi thứ vẫn y nguyên. Đối với thượng tầng chiến lược, hắn vẫn chỉ là con sâu cái kiến, vĩnh viễn đuổi theo Ren trong vô vọng.

Còn cần bao nhiêu năm nữa !?

ShenJian nửa năm nay đã điên cuồng tu luyện giống như tra tấn, thế nhưng tốc độ tăng thực lực của hắn vốn đã chạm nóc của Lục Đạo, lại tăng lên nữa là không thể nào. Rốt cuộc, hắn vẫn chỉ có như vậy mà thôi.

Tâm tình hắn đã rất phiền muộn, lại nghe Claude nói những lời này với Ren, nếu không phải đang ở trước mộ Hoài Nam, chi sợ Shen Jian đã bùng nổ.

“Đối thủ đến ngoài ý muốn, vả lại, không phải đáng đời hay sao !?” Claude cũng đã phát hỏa, bình thường hắn vẫn luôn nhẫn nhịn vì muốn ở chung với mọi người, nhưng nửa năm tách ra, cái gì cũng đã không còn.

“Ngươi nói lại xem.” ShenJian gần giọng.

Một bóng dáng nhỏ đột ngột chen vào giữa hai người. Hinami Hina nước mắt lưng tròng, dang hai tay đứng trước Claude, đối mặt với ShenJian:

“Đừng như vậy được không. ...” Đối diện với sát khí kinh người của ShenJian, thân hình nhỏ bé của cô liền kịch liệt run rẩy, nhưng vẫn mấp máy nói gắng nói ra hết:

“Đừng như vậy... trước mộ của anh ấy.”

“Hừ.” ShenJian buồn bực thở ra một hơi. Rồi lặng lẽ quay người rời đi.

“Hừm, càng ngày càng cực xúc.” Robert bĩu môi nói. Thành thật mà nói, Shen Jian ở với bọn họ cũng không tính là quá hợp, nhưng trước đó luôn có Hoài Nam làm trung gian điều hòa. Thậm chí chính bọn họ cũng chẳng phải loại người thích hợp để ở chung với người khác. Trung Thành làm lý, Claude giống như một đứa trẻ mới lớn, Robert giống như một ông chủ bất lương, cả đám đều là thành phần dễ gây chuyện, thậm chí chuyên cần cũng chẳng tính là đủ. Đều là Hoài Nam chùi mông cho bọn họ trên báo cáo sau đó.

Mất đi Hoài Nam điều hòa ở giữa, một đám thiên tài trẻ tuổi kiêm con ông cháu cha vốn dĩ khó mà ở với nhau được.

Bọn họ chẳng thể quay lại những ngày cùng chụm đầu kẻ khổ khi bị Ren bán hành, hay khi cùng phê phôn ngồi uống đồ do Jodi pha chế trong phòng chỉ huy. Robert cũng không thể tùy tiện đập Shen Jian xuống nước rồi khinh bỉ hắn nhất gái như trước nữa.

“Thánh tử, xin lỗi, đã đến giờ rồi.”

Đang nghĩ đến những chuyện này, Robert cảm thấy bên hông có hai gọng kim kẹp lấy, khoảnh khắc lùi người chầm dứt, hắn giãy nảy lên như con tôm bị ném vào chảo.

“Làm gì, các người muốn làm gì, giữa ban ngày ban mặt...”

Được rồi, trời đang mưa, xám xịt.

“Không đi, ta không đi. Chết cũng không về với con nhỏ bạch tạng đầu có bệnh đó. Không đi mà !!!!!!!”

Hai gã đàn ông ăn mặc như bảo tiêu chuyên nghiệp, tóc vàng mắt xanh, bộ dáng vô cùng anh tuấn đang cấp lấy hai tay Robert lôi hắn đi xềnh xệch, mặc dù vậy, đối với hắn, bọn họ cũng không làm ra hành vi chế tài nào quá đáng như đánh gục hay nhét giẻ vào mồm. Thậm chí còn cung kính nói mấy cái như kiêu:

“Thánh tử, xin người hãy giữ vững tôn nghiêm.”

“Bọn thuộc hạ cũng chỉ là làm theo lệnh...”

Trung Thành vừa xong công tác với bia mộ của Hoài Nam quay đầu lại đã thấy cảnh này, nghĩ nghĩ mấy giây rồi rút trong người ra một khẩu súng lục. Lập tức Claude lúc này đã hạ hỏa liền cuống quýt chạy tới, dè dặt tay hắn, thấp giọng:

“Đừng, chuyện này chúng ta không quản được đâu.”

Trung Thành nhú mày: “Nhìn hắn rất không tình nguyện.”

“Dù vậy, với anh, đây cũng không phải chuyện gì xấu.” Claude cười khổ nói.

“Là chuyện hồi nửa năm trước khiến hắn trốn đến tiên giới nhập ngũ !?” Trung Thành lúc này mới nhớ ra vụ này.

Claude cười cười gật đầu, nghĩ thoáng có chút bi hài. Bốn năm trước Robert chạy lên Thực Nghiệm Đảo vì gây chuyện với chị gái hắn và cháu gái của

Mr.Thomas Lanyi, bị hai người này dọa phở đi thẳng nhỏ. Những tưởng một lần đó đủ cho hắn chừa, nào ngờ bốn năm sau lại chọc ra một đại boss còn cao cấp hơn nữa. Bản lĩnh tìm đường chết vì đàn bà đến mức này, Robert có tử cũng vinh quang.

Trung Thành bật cười, chút không khí trước đó bị tròng não loạn này xóa sạch.

“Vây, tôi cũng đi thôi.”

Hắn quay người, cảm ô muốn rời đi. Lúc này, đằng sau có tiếng gọi:

“Sĩ quan Trung Thành.”

Trung Thành quay đầu, là Myeongeun Noh. Hoa tiêu trên tàu bọn họ, cũng là người kiêu lòi nhất trong số tất cả, nếu không phải vì công việc, chỉ sợ chẳng ai nghe thấy cô ta nói chuyện.

“Cậu có rảnh không !? Đi với tôi một chuyến.”

“Đi đâu !?” Trung Thành hỏi.

“Thăm Jodi.” Myeongeun Noh.

Trung Thành thoáng yên lặng. Gặp Jodi Benette lúc này, hắn vẫn còn không quá tình nguyện. Nhưng nghĩ nghĩ một hồi, hắn cũng gật đầu:

“Được rồi.”

Đáp lại là một nụ cười nhẹ nhõm của Myeongeun Noh.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Bảng đo chiến lực mới

Những người dễ dàng gây chuyện đều đã đi hết, chỉ còn lại Claude và Hinami Hina. Cô gái nhìn Claude, ánh mắt có chút thương cảm. Nửa năm không gặp, mái tóc hắn đã bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, làn da cũng đã héo rút, hết như một ông già tuổi năm mươi.

Đây là di chứng do sử dụng siêu năng lực quá độ.

Siêu năng lực có một điểm lợi là khi kích hoạt không tiêu hao gì cả, năng lực phát ra cũng vô cùng ổn định. Nhưng cũng chính vì quá ổn định, nên cũng thành nhược điểm. Trong nhiều tình huống khẩn cấp cần phát ra trường lực mạnh hơn, các siêu năng lực gia thường thường chỉ có lấy tiêu hao tuổi thọ để đánh đổi. Thẳng đến khi ma khoa nghiên cứu giả (1) tìm được cách chuyển hóa tính khí thần thành mana để gia cường siêu năng lực thành ma thuật (thực ra là một nhánh của long ngữ minh văn), tròng cảnh xấu hổ này của các siêu năng lực gia mới giảm bớt.

Nhưng để trở thành ma khoa nghiên cứu giả, cần có học thức uyên bác và đào tạo chuyên sâu nhiều năm, đồng thời phải có lý giải cực sâu với siêu năng lực của mình. Claude không làm được điểm này, đời này hắn vô duyên với con đường ma pháp, muốn mạnh lên cực kỳ khó. Ở trận chiến nửa năm trước, hắn kiệt lực không chế tam muội chân hỏa cùng Trung Thành cho Mặc Thời Vô một kích cuối cùng, thiếu chút nữa đã hao hết tinh hoa tính mạng. Cuối cùng tuy không chết, nhưng đã mất đi tuổi trẻ vĩnh viễn.

“Claude-san, sau này anh còn trở về quân đội nữa không !?”

Hinami Hina hỏi, tình trạng của Claude, tất cả đều nhìn ra, nhưng không ai tỏ ra thương hại hắn, cũng không ai nhắc đến chuyện để hắn trở về, tất cả đều đối xử với hắn bình thường như trước. Claude cũng rất vui về tiếp nhận chuyện này, thẳng đến khi Hinami Hina hỏi, cảm giác nhói đau lại trở về:

“Thật xin lỗi, Hina-chan, đời này chắc tôi phải dừng lại ở đây rồi.” Claude cười khổ đáp.

Hắn là một dạng nhân vật phụ điển hình trong tiểu đội, luôn luôn lặng lẽ theo sau, lặng thầm cống hiến, đổi lại cuối cùng không được gì cả, nhưng chỉ cần ở bên mọi người, hắn cũng vẫn vui vẻ mãn nguyện. Nhưng đến giờ, tiểu đội nhỏ này cũng đã phân tán, Claude có chút thất lạc.

“Cũng phải thôi nhì, Claude-san vốn không hợp với chiến trường mà !” Hinami Hina đưa tay lên ve ve cái cằm lảng mịn nghĩ nghĩ.

“Haha.” Nhìn bộ dáng của cô gái có chút dễ thương, Claude cười. Lại nghĩ đến tình trạng hiện tại của mình, nụ cười liền méo xệch. Đúng lúc này, Hinami Hina vỗ tay một cái, chút nữa rơi mất cái ô đang cầm, bối rối cầm lại cười cười nói:

“Đang nghĩ tới, nếu mọi người còn ở lại trong quân ngũ mà chỉ mình mình rời đi thì ngại quá, Claude-san cũng nghĩ thì Hina-chan có đồng loại rồi.”

“Ah, em cũng nghỉ !?”

“Ừm.” Hinami Hina rút trong áo khoác ra một tấm thẻ, Claude nhìn một chút, đó là bằng lái phi thuyền do ESP league cấp.

“Tenten, giờ Hina-chan làm lái tàu cho một thương hạm vận tải thuộc tổ chức nhà anh, cũng có nghĩa là cấp dưới của cha anh, đừng cậy quyền bắt Hina-chan làm gì đó đáng xấu hổ nha.” Hinami Hina nháy mắt cười.

“Ồ.” Claude thoáng kinh ngạc, tài năng của Hinami Hina trong việc lái tàu thể hiện ra rất lợi hại, chẳng đâu xa, ngay như trong trận chiến nửa năm trước, tàu Angerensis bay cuối đội hình, nơi tập trung hỏa lực nhiều nhất, giữa mưa bom bão đạn như vậy mà chỉ trầy xước một cái, khả năng điều khiển của cô bé này với chiến hạm có thể coi như đẳng phong tạo cực. Dùng vào thương hạm vận tải thật có chút lãng phí.

“Hina-chan”

“Ừm... mặc dù có siêu năng lực nên anh có thể bay...”

“Hừm.” Khuôn mặt Hinami Hina biến thành 0_0.

“Nhưng bay lượn nhiều sẽ rất mệt... nhất... nhất là khi anh già rồi...”

Hinami Hina tiếp tục nghịch mặt.

“Vậy nên... vậy nên từ bây giờ anh sẽ ngồi chuyên cơ mỗi khi đi chuyên.”

Hắn nghĩ nghĩ, không hiểu ma sui quý khiến thế nào, lại cắn răng hỏi:

“Em có muốn chuyển chức không !? Làm phi công cho riêng nhà Culivan !?”

“Hề...” Hinami Hina nở nụ cười cổ quái, mà bất cứ ai cũng vậy thôi, khi nhìn thấy một ông già đang đỏ mặt nói lộn xộn.

“...Chứ không phải tài xế cho riêng anh hả !?”

“Không không, em đừng hiểu lầm.” Claude xua tay cuồng quyết nói: “Chỉ là làm lái tàu cho thương hạm... ừm... đãi ngộ không tốt bằng... đúng... mức lương nhà anh trả mỗi năm cho phi công chuyên cơ đều rất rất rất cao đó.....!!!!”

“Hahaha...” Thấy bộ dạng của Claude đang khoa chân múa tay khoa trương về mức độ hoành tráng của nhà mình, Hinami Hina ôm bụng cười ngặt. Thầm nghĩ con cháu thế gia tại sao lại có một người như thế này được nhỉ !? Không phải tất cả đều nên làm bộ dạng lời đòi hoặc âm trầm, hoặc tự tin sao !? Nghĩ đến so sánh, lại thấy buồn cười ra cả nước mắt.

Gạt đi khóe mắt còn đọng nước, Hinami Hina gật đầu đáp:

“Được rồi, đừng kể nữa. Em đồng ý là được chứ gì !? Nói sao thì làm việc ở chỗ người quen cũng sẽ dễ dàng hơn đấy.”

Mặt già Claude đỏ lên, nở hoa. Thiếu chút nữa cười toe toét.

“Nhưng mà Claude-san, khuôn mặt anh già mà nhìn vẫn còn dễ quá đó. Ư... Đừng tính đến mấy chuyện hay ho giữa thư ký và tổng tài nha.”

Hinami Hina ôm ngực làm bộ đáng sợ hãi nói.

Claude lập tức thẻ thốt phủ nhận.

Dưới trời mưa phùn âm u và gió se se lạnh, thoáng thấy chút gió mùa xuân ấm áp. Trước bia mộ Hoài Nam, mấy nhánh cỏ khô đung đưa giống như thay cho người dưới mộ đang run rẩy.

Đại khái nếu Hoài Nam thật sự nằm bên dưới, chắc hẳn sẽ âm thầm giờ ngón giữa với Claude, hẳn vẫn còn đang độc thân đấy. Và thực ra Hoài Nam cũng tầm tía Hinami Hina từ rất lâu rồi nữa.

...

Trung Thành và Myeongeun Noh ngồi chung ở khoang sau của một chuyên hạm vận chuyển tới thẳng bệnh viện quân đội trung ương. Hai người đều là loại kiêu ngạo, thật chẳng muốn phí sức giao lưu gì đó nếu như không có thông tin thật sự muốn trao đổi.

Thế nhưng không nói không có nghĩa là không nghĩ.

Trung Thành đánh giá Myeongeun Noh giống như một phiên bản giản lược của đại nữ hoàng Stellar. Loại phụ nữ phấn đấu hết mình vì công việc và sự nghiệp. Nói thật là hẳn không quá thích những người như vậy, bọn họ tính toán quá nhiều. Mặc dù tính toán và thống kê của Myeongeun Noh đa phần đều giúp đỡ bọn họ trong các nhiệm vụ, nhưng chán ghét là một cái bản năng người ta khó kiểm soát.

Đại nữ hoàng Stellar, là người thúc đẩy kế hoạch Thực Nghiệm Đảo, khiến hơn 800 thiên tài mọi quốc gia lên tàn sát lẫn nhau rồi biến thành tài nguyên

bồi bổ cho King. Là người đã từng muốn cưa tay và nhân bản hắn để kiểm soát lại AI. Cũng là người có khả năng ngăn chặn tin đồn về Hoài Nam nhưng lại không làm, trái lại còn có vẻ âm thầm thúc đẩy để dẫn dắt tầm mắt đám đông khỏi sự kiện đoàn diệt lần đó.

Hoặc cũng có thể là sau khi biết ba người Hinami Hina, Jodi Benette và Myeongeun Noh được Stellar đưa vào tiểu đội này với mục đích chính là để làm bảo mẫu kiêm giám sát AI và hắn, Trung Thành thấy không quá thoải mái. Càng không thoải mái hơn khi xem lại video cảnh Jodi Benette nhường hắn áo phi công, cứu hắn một mạng.

Lúc đó Trung Thành đang trọng thương, vốn không thể chịu nổi sức ép và lực xé rách từ khi AI gia tốc đột ngột, bộ áo triệt tiêu lực G(2) của hắn đã tan nát sau khi dùng cực tốc đao pháp liều mạng với Mặc Thời Võ, Jodi Benette đã nhường hắn chiếc áo phi công của cô ta, rồi tự mình chịu đựng sự gia tốc ác liệt lúc đó, hiện tại vẫn đang chìm vào hôn mê sâu sau nhiều cuộc phẫu thuật tinh chỉnh các mạch máu bị phá vỡ do sức ép.

Khi hai người được lôi ra khỏi khoang lái của AI, Jodi đã trở thành một huyết nhân, máu nhuộm khắp khoang điều khiển, tiến vào giai đoạn hấp hối. Tuy sơ cứu kịp thời nhưng có vẻ nhiều mạch máu ở đầu cũng đã xuất huyết, nên rất khó tỉnh lại. Đây là đôi mạng. Trung Thành cũng được lôi ra ngoài, hắn lúc đó được đông lạnh trong một cái quan tài bằng băng chẳng hiểu ở đâu ra, nếu không có lớp băng này bảo trì trạng thái cơ thể và chống xuất huyết, sợ rằng dù có áo triệt tiêu lực G của phi công mặc vào, hắn cũng không chịu nổi đến khi trở về.

Sau khi dùng dao laze cắt lớp băng đó để lôi Trung Thành ra ngoài, đám bác sĩ còn phát hiện, xương cốt bên trong của hắn cũng phủ lên một lớp băng cực kỳ tinh khiết, độ cứng chẳng thua gì các kim loại siêu hiếm, đây cũng là lý do Trung Thành không bị chặt thành hai nửa khi cứng rắn nhận một đao gió của Mặc Thời Võ. Phải biết Mặc Thời Võ là Hóa Thần kỳ cao thủ, tuy rằng chỉ là pháp thuật ông ta tiện tay đánh ra bằng niệm động pháp sinh, cũng có thể thừa sức chặt văng một ngọn núi.

Nói chung, dù tính toán đầy đủ đến mức nào, một khắc đó Trung Thành đã liều mạng thật sự, và hắn là sẽ chết nếu như trên người không có dị tượng. Xương cốt được băng tinh bảo vệ, bắp thịt và tể bào được áo phi công bảo vệ, hai tầng cộng lại mới còn cái mạng hắn bây giờ.

Không thể không nói, từ trước đến nay, Trung Thành vẫn luôn rất may mắn.

Myeongeun Noh thấy hắn liên tục cau có, liền thở dài, đưa ra trong người một bản thảo, xem như gọi chuyện.

“Gì vậy !?”

“Bảng đánh giá chiến lực hiện tại, sau này sẽ bổ xung và phổ cập trong quân đội.” Myeongeun Noh đáp.

“Vậy cho tôi xem làm gì !?”

“Dựa theo nó, bình thường chiến lực của cậu được đánh giá là cấp E, nhưng sau khi vào AI, có thêm hỗ trợ, đã có chiến tích tiêu diệt đối tượng được đánh giá là cấp B, vượt hai cấp chiến đấu. Có thể nghiệm chênh lệch này, hắn là có thể đánh giá một chút chứ !?”

Trung Thành lười đọc, hắn chỉ xem qua tóm tắt, lật lật mấy trang, đại khái thế này:

Trước đây người trái đất không ý thức được nhiều đến sự tồn tại của các thế giới khác, ví dụ như Tiên Giới, Thần Giới và Ma giới. Bởi vậy hệ thống đánh giá sức mạnh của trái đất dựa trên khả năng cộng hưởng genre với cube để nhận xét cường độ phá hoại có thể gây ra. Nhưng đặt ở các thế giới khác, cái này có chút khiên cưỡng, vì số liệu %cube chỉ đánh giá được lực ảnh hưởng của người đó với nguyên tố và môi trường đến mức nào, nhưng không cần nhắc được đến chính thể thực lực, ví dụ như các yếu tố liên quan đến trị giá sinh mạng, kỹ thuật tấn công và phòng ngự.

Bởi thế một bảng biểu mới đã được lập ra, dùng để đánh giá chiến lực chung trong cả Lục Đạo.

Sơ lược qua thì một gã binh lính đặc chủng nếu trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, có thể thoải mái nhìn nòng súng để phán đoán đường đạn, luyện được giác quan cảm ứng với nguy hiểm nhạy bén, nhưng nếu bị nhiều nòng súng cùng ngắm vào thì vẫn sẽ chết chắc, là loại chiến lực được đánh giá thấp nhất Lục Đạo, coi là cấp F-. Cũng là đánh giá chung của các cảnh giới đầu tiên trong các thế giới khác, ví dụ như Luyện Khí kỳ của Tiên Giới, Luyện thể Kỳ của Ma giới, và Cơ sở đầu sĩ của Thần Giới.

Đạt đến cấp B, tức Hóa thần kỳ ở Tiên Giới, Hóa Hình kỳ ở Ma giới, Thánh giai ở Thần Giới, là cấp độ của đạn đạo. Cũng tức là giống như súng đạn uy hiếp được tới chiến sĩ cấp F-, đạn đạo cũng có uy hiếp được tới chiến sĩ cấp B, nhưng uy hiếp rất có hạn. Nếu số lượng không đủ nhiều, một quả mà nói rất khó giết chết được chiến sĩ cấp độ này.

Cấp A thì có thể sống sót trước các loại bom không gian, nhưng cũng như cũ, nếu ngành kháng thì chắc chắn là vẫn chết.

Cấp S là tồn tại có thể tạo ra không gian chắn, hay còn gọi là cảnh giới hư không, cận giới hoàng cao thủ, Tiên đài kỳ, Chân Thần, Đại Ma Vương cảnh giới. Loại tồn tại này đã có thể xem thường các loại bom không gian, vũ khí năng lượng cũng khó có thể giết chết vì tốc độ di chuyển trung bình của họ vốn đã nhanh hơn bức xạ của năng lượng. Trước mắt ước chừng muốn giết chết bọn họ, chỉ có thể không tiếc hậu quả dùng tới vũ khí phản hạt, nhưng cũng phải khống chế không gian di động của mục tiêu mới được.

Cấp SS thì đã siêu việt cực hạn của vũ khí công nghệ thời đại này, là tồn tại giống như thiên tai, không thể chống cự bằng khoa học.

Cấp SSS là Siêu Giai Cường Giả, Tiếp cận các tồn tại tuyệt đối như Giới Hoàng, không nói, cả lục đạo chỉ đếm trên đầu ngón tay, và dùng vũ khí công nghệ cũng khó có cơ hội nào với bọn họ. Chỉ có thể dùng chiến lực cấp S và SS đi cảm chân.

Trung Thành lật lật, điểm qua một chút danh sách những người hắn đã biết, nghĩ nghĩ thế này:

Chiến lực cấp F-: Hẳn trước khi lên thực nghiệm đảo, đại khái là đặc chủng quân có đầy đủ trang bị súng ống, lựu đạn và các loại vũ khí quân dụng.

Chiến lực cấp F: Robert trước khi mặc thánh y, Claude khi không có tam muội chân hỏa, lực phá hoại tương đương mấy cái xe tank và máy bay chiến đấu thời trước kháng thần lịch.

Chiến lực cấp F+: Các Mobile Suit được sản xuất hàng loạt.

Chiến lực cấp D: Hẳn hiện tại, Robert có thánh y, Claude có tam muội chân hỏa. Tương đương một chuyên cơ hiện tại có trang bị các loại vũ khí tối tân như Rail Gun, Súng Gauss v.v...

Chiến lực cấp C: Shen Jian, các Giant Mobile Suit được sản xuất hàng loạt. Mang lò phản ứng năng lượng cao cấp, chính là một đám đạn đạo hình người.

Chiến lực cấp B-: Các Giant Mobile Suit đặc chế đời thứ tư và AI. Hiện tại trái đất chỉ có vài chiếc mà thôi.

Chiến lực cấp B: Mặc Thời Võ và đám cao thủ Hóa Thần kỳ khác, ước tính giá trị bằng một chiếc tiểu hình chiến hạm.

Chiến lực cấp A: Coi như bằng đại hình chiến hạm nhỉ!? Hiện tại chưa gặp ai ở cấp độ này, có lẽ trận chiến kế tiếp sẽ xuất hiện hàng loạt đi!?

Cấp S: Có lẽ là Ren và cô Shaorin!? Giá trị thì... ách... chắc là bằng một cái quần thể chiến hạm!?

Cấp SS: Được rồi, còn nhớ không, là đám chủ thần mà liên quân trái đất phải dùng trò tiêu hao chiến bằng cách ném chiến hạm vào vòng xay thịt vô tội vạ.

Cấp SSS: Chưa đựng bao giờ, tốt nhất không nên đựng, cơ mà gì thế này...

Trung Thành tròn mắt, em gái hấn, tên em gái hấn, được viết vào trong danh sách thống kê những người có chiến lực ước chừng đạt tới SSS chỉ đếm trên đầu ngón tay!?

Đùa cái gì vậy!?

...

(1): Ma khoa nghiên cứu giả: MASR: Magic Science Reseacher: Nhóm nghiên cứu cách chuyển đổi siêu năng lực thành ma thuật dựa trên phép trao đổi cân bằng và các thành quả nghiên cứu khoa học. Đại khái có thể coi như ma pháp sư. Đặc trưng của nhóm này là các đồ án lực mang tính mạng tiêu chí của long ngữ minh văn. Có thể coi như là một dạng tu chân của trái đất, khi mà tu chân cần có linh căn để bắt đầu, thì để làm ma pháp sư, cần có sẵn một loại nguyên tố siêu năng lực để phát triển.

(2): Lực G: Khi một sinh vật tăng tốc độ di chuyển một cách đột ngột, sẽ sinh ra lực G. Cái gọi là lực G là chất lỏng bên trong tế bào. Thực ra, tế bào không như xương hay bộ não có mật độ vật chất giống nhau. Cho nên, khi xảy ra hiện tượng gia tốc đột ngột thì chất lỏng bên trong tế bào không theo kịp tốc độ đó, làm cho màng tế bào bị xé rách thậm chí bị phá hủy, dẫn đến nội tạng bị tổn thương thậm chí chảy máu trong. Đây là nguyên nhân chính vì sao lực G lại có thể làm chết người. (Đây là lý giải theo ý kiến của thánh Zhyy, ko từ nguồn nào cả).

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Phụ Chương 3: Dự án Fake Queens (1)

Kháng thần lịch, năm 11.

Tại quảng trường quyết đấu dành riêng cho chiến lực cực hạn ở Lục Đạo trên trường sinh đảo.

Quảng trường rộng năm ngàn km vuông, đã không còn có thể dùng từ quảng trường để đơn giản hình dung nó nữa. Mặt sàn là năng lượng thể kết cấu, có thể phân tán và triệt tiêu mọi lực lượng dưới 50% cube. Nguồn năng lượng chính của nó đến từ cube – thứ chẳng biết vì nguyên cớ gì đã rời bỏ trái đất, cố định tại trường sinh đảo, đồng thời khóa luôn trường sinh đảo ở nhân giới.

Nói đơn giản một chút, thì đấu trường này chính là nằm trên một mặt phẳng của Cube. Bởi vậy dù có là một giới hoàng cũng không thể dễ dàng hủy nó đi được.

Quanh quảng trường dựng lên vô số khán đài và lồng phòng hộ, thực ra chỉ để trưng như vậy, chứ số lượng người trên đảo sẽ chẳng bao giờ lấp đầy khu vực khán đài này.

Đây là lần thứ hai King bước vào đấu trường này.

Lần thứ nhất là ngay sau khi tỉnh dậy khỏi cơn mê ngàn năm để tiếp nhận truyền thừa, đối diện với cô gái được coi là Queen của mình, câu giao lưu đầu tiên giữa họ là một lời thách đấu. Trận đấu đó cũng được tiến hành tại đây.

Có lẽ người tạo ra đấu trường này đã luôn tính sẵn đến một ngày, nội bộ của Trường Sinh Đảo lục đục.

Mà còn không chỉ một lần.

...

Hắn đặt chân lên mặt sàn có tạo hình giống như được lát bởi những phiến đá cổ nứt nẻ, nhìn những hàng gạch song song trải dài khắp tầm mắt giống như vô tận, dẫn đến nơi đích thủ đang chờ sẵn giữa quảng trường. Ánh mắt mang màu vàng kim đặc trưng của chân lý chớp động, những quang điểm giống như ký tự bên trong cơn xoáy vần liên tục. Dù King của Trường Sinh Đảo có muốn hay không, đôi mắt chân lý của hắn cũng sẽ tự động phân tích toàn bộ những gì hắn nhìn thấy. Đối lại người thường có cơn mắt như vậy đã sớm phát điên, nhưng từ khi hắn có được ý thức đã luôn nhìn cuộc đời bằng đôi mắt này, nên chẳng cảm thấy có chút gì bất thường cả.

Đứng giữa quảng trường là một người đàn ông cao lớn. Hình thể của ông ta thực sự phải cao tới gần ba mét, nhưng do các bó cơ và tỷ lệ thân thể chia đều với nhau, lại không có vật gì đối chiếu, người ta dễ có ảo giác đây chỉ là một người đàn ông có vóc dáng hoàn hảo mà thôi. Trên thực tế, so với vóc dáng thiếu niên của King, nhìn thế nào ông ta trông cũng như một cái lô cốt khổng lồ.

Nguyễn Tuấn, hay còn gọi là Tân Viên Sơn Tinh. Người đứng đầu trong bốn vị trưởng lão chịu trách nhiệm quản lý và chăm sóc Trường Sinh Đảo từ mấy ngàn năm trước.

Vốn là một con người, dù có mang siêu năng lực mạnh mẽ đến mức nào, tuổi thọ cũng không thể quá vài trăm. Nhưng do sống trên Trường Sinh Đảo có được sinh mệnh nguyên khí ngày ngày bù đắp, lại thêm vì khế ước phục vụ Long tộc mà đôi mắt lấy chân long huyết dịch, trở thành bán long nhân, tuổi thọ của ông ta đã dừng lại từ lâu. Đối diện với King không phải một ông lão già lụ khụ vài ngàn tuổi, mà là một người đàn ông trung niên đang độ tuổi xung mẫn nhất, là thời kỳ đỉnh phong của chiến lực.

Hai người gặp nhau giữa quảng trường, khoảng cách chỉ chừng chục mét. Nguyễn Tuấn mỉm cười gật đầu, King cũng gật đầu, nhưng cảm thấy chẳng cần thiết phải kéo cơ miệng làm gì, khuôn mặt hắn vẫn trở như gỗ đá, chỉ có đôi mắt màu vàng kim là sinh động nhất trên gương mặt của hắn.

“Ngài không thể thay đổi quyết định sao !?” Nguyễn Tuấn nhìn thiếu niên vô cảm trước mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Trường Sinh Đảo chỉ cần một con rối duy nhất là đủ rồi.” King đáp.

“Thần tộc có chiến tranh sinh vật, chúng ta có được công nghệ của bọn họ và tài nguyên tích lũy mấy ngàn năm trên Trường Sinh Đảo, bọn họ làm được, tại sao chúng ta không làm được !?” Nguyễn Tuấn buồn bực hỏi.

“Chiến tranh sinh vật được tạo thành từ việc để tế bào thần tính xâm nhiễm quá độ lên sinh vật sống, cưỡng chế chuyển hóa chúng thành quái vật. Đây là thứ con người nên làm hay sao !?”

“Chúng chỉ là những con rối được sản xuất hàng loạt, vốn không có bất cứ tâm tình gì cả. Sẽ không có tức giận, bất bình, hay khiêu nại...”

King đột ngột nhìn ông ta, Nguyễn Tuấn lập tức ngừng giải thích, chỉ nghe hắn hỏi:

“Người muốn con người tương lai, phải dựa vào những con rối vô cảm này mà sống sót sao !?”

Dự án chế tạo fake queen. Dùng nhân tố của Kiều Nguyệt Nga, tạo ra những con rối chiến tranh hình người mang đẳng cấp cận giới hoàng.

Vốn dĩ là một dự án chiến tranh hoàn hảo.

Thế nhưng ...

...

Không lâu trước đó, tại phòng thí nghiệm bí mật đặt trong lòng Trường Sinh Đảo.

“Người nói đến nhân tố Kiều Nguyệt Nga, là chỉ những thứ này !?”

Trên tay King là mảnh vỡ của bộ giáp tứ linh, lúc này hào quang của chúng đã ảm đạm đi rất nhiều, hoàn toàn mất đi dáng vẻ vốn có của một đạo binh. Theo lực lượng của thế giới lực nhào nặn, những mảnh vỡ dần dần tách ra, cổ hóa, ngưng tụ lại hình dạng mới.

Nguyễn Tuấn trong bộ trang phục thí nghiệm, gỡ xuống cặp mắt kính nguyên phân tử của mình, để lộ ra đôi con ngươi trợn trừng đầy vẻ khó tin.

Những tường chắn này rất bí mật, cuối cùng vẫn chẳng thể qua mắt được hắn. Nguyễn Tuấn vốn đã biết sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ đến sớm như vậy. Và càng không ngờ hơn, khi ông ta mở miệng nhờ thần tín đi lấy về các mảnh nhân tố Kiều Nguyệt Nga, người đáp lại lại là hắn. Cuối cùng, cái đáng lòng nhất, là người này vừa đáp xong đã tiện tay hủy đi vật thí nghiệm của mình rồi.

Ngoại trừ Thanh Long cung vốn tách rời khỏi bộ giáp, ba mảnh còn lại lần lượt ngưng hình, cuối cùng tạo thành một đôi găng tay đen tuyền có trạm trở hình mai rùa trên mu bàn tay. Một chuỗi kiếm có cán kiếm hình đôi cánh phượng hoàng, và một dải lụa trắng toát ẩn ẩn hiện vằn đen của bạch hổ.

Huyền Vũ Thủ Sáo, Phượng Hoàng Kiếm, Bạch Hổ bách biến từ đây ra đời.

“Ngài lại đem tứ linh phân tách ra !?” Nguyễn Tuấn kinh ngạc, giọng nói đầy vẻ tiếc hận:

“Tứ Linh có thể chống trụ một phương thế giới, có thể chứa đựng ma lực, tiên linh lực, thần lực và nguyên lực, bốn thuộc tính khác nhau, ngài có biết muốn khắc họa chúng vào cùng một đồ vật khó khăn đến mức nào không !?”

“Ta biết, bởi như vậy bộ giáp thanh long mới là một kiện bảo khí siêu giai sánh ngang với Hiên Viên Kiếm, Ngũ Hành kỳ, Gungnir và Longius...v...v, nhưng người sử dụng đã không còn, giữ lại nó có ý nghĩa gì !?”

Tứ linh bên trong bộ giáp thanh long sẽ không chấp nhận bất kỳ chủ nhân nào khác ngoài Kiều Nguyệt Nga. Bởi khế ước với tứ linh hình thành bộ giáp được trích ra từ một bộ phận linh hồn cô ấy. Vì vậy mà cho dù Kiều Nguyệt Nga đã không còn tồn tại, một bộ phận gọi là nhân tố Kiều Nguyệt Nga vẫn còn được lưu trữ trong bộ giáp. Đây là nhân tố trung hòa, thủy tổ của nhân loại hiện tại, có tính tương thích cực cao với bất kỳ loại lực lượng nào. Là căn nguyên hạch tâm của dự án khôi phục long tộc vốn được khởi đầu từ rất lâu về trước.

Nhân tố này cũng chính là tiền đề để sản xuất hàng loạt những vũ khí hình người được gọi là Fake Queens.

Những bản sao này tận dụng nguyên tố Kiều Nguyệt Nga khi làm khế ước với tứ linh, đều sẽ được thừa kế một bộ phận của tứ thần võ, hoàn toàn không cần lo lắng về kinh nghiệm chiến đấu. So sánh với thân thể khổng lồ cực mịch của chiến tranh sinh vật của thần tộc, là một trời một vực.

Trên hết là dựa vào hệ thống chân lý thao tác, trao quyền sử dụng một bộ phận năng lượng của trường sinh đảo kèm với một siêu năng lực cường độ cực cao, có thể ngắt kết nối và không chế chúng bất cứ lúc nào.

Một đội quân mang theo chiến kỹ của tứ linh, siêu năng lực trực tiếp phát ra từ cube được trường sinh đảo điều phối, hoàn toàn nằm dưới quyền chỉ huy, độ linh hoạt ứng biến cực kỳ cao. Chiến lực không thua kém bất kỳ cận giới hoàng cao thủ nào.

Đây chính là tiền vốn để trường sinh đảo có thể quét ngang Lục Đạo.

Tuy rằng dự án muốn khôi động cần đánh đổi toàn bộ nhân tố còn sót lại của một giới hoàng. Thế nhưng một đội quân cận giới hoàng và một giới hoàng, giá trị cũng không chênh lệch quá xa.

Cho dù là Queen hiện tại, cũng chỉ là sản phẩm kế thừa trực tiếp 100% nhân tố Kiều Nguyệt Nga mà thôi, cô ta chính là vũ khí sinh vật hình người đỉnh cao nhất, một vũ khí sinh vật có chiến lực cấp độ giới hoàng. Là dự án Long Tộc đầu tư mất ròng rã 65 triệu năm kể từ ngàyọa lạc. Tận dụng những gì còn sót lại của nhân tố Kiều Nguyệt Nga khi con rối cũ đã bị hủy diệt, chính là tiếp thu ý chí của Long Tộc, tiếp tục phát huy dự án tâm huyết của bọn họ.

Nguyễn Tuấn cảm thấy ông ta không có gì sai. Đối với vị Quang Long Vương mà ông ta đã thề trung thành, ông ta còn cảm thấy vinh dự vì đã làm ra được một công hiến lớn lao.

Trở ngại duy nhất lại đến từ người thống trị hiện tại của Trường Sinh Đảo, khi mà nghe hẳn hoi họ nói:

“Trường Sinh Đảo không còn cần bất cứ con rối nào nữa.”

Rồi hẳn vung tay, bốn mảnh vỡ tứ linh mang theo nhân tố Kiều Nguyệt Nga xuyên qua vòng bảo hộ của Trường Sinh Đảo, phân thành bốn hướng bay xuống khắp trái đất.

“Không...” Nguyễn Tuấn trợn mắt, lòng trắng đã đầy tơ máu. Vội vã muốn phi thân đuổi theo, nào ngờ bất cẩn bị một luồng lực lượng chấn văng trở lại.

Chỉ chớp mắt, bốn mảnh vỡ đã hoàn toàn tiêu biến khỏi Trường Sinh Đảo.

“Tứ linh sẽ ngủ yên bên trong nhân tố được ta đưa vào bốn thai nhi đã chết non trong bụng mẹ, giúp chúng một lần nữa tân sinh, có được sinh mệnh thực sự của riêng mình. Bọn họ... không còn cần phải làm con rối nữa.”

King lạnh nhạt nói, đổi lại là sự tức giận cùng cực đến điên cuồng đối lập của Nguyễn Tuấn.

“Ngươi tại sao có thể làm như vậy !? Tại sao hà !? Chính bản thân ngươi cũng chỉ là một con rối vô cảm xúc !? Ai cho ngươi quyền quyết định những thứ này !? Ngươi không phải là thứ kế thừa ý chí của Long Tộc hay sao !? Trách nhiệm của ngươi không phải phục hưng long tộc à !? Những gì ngươi đang làm là phủ nhận mục đích tồn tại của chính mình... ngươi... Ngươi... !?”

Tức giận khiến khí tràn bề phổi nói không lên lời, Nguyễn Tuấn vừa thở hồng hộc, vừa run ngón tay chỉ chỉ, đáp lại hẳn, King vẫn chỉ có duy nhất một chất giọng đều đều:

“Có hai chuyện ngươi hiểu lầm. Thứ nhất, ta là ý thức sinh ra từ chân lý, ta là tân sinh, không kế thừa bất kỳ ý chí nào của ai cả. Những gì ta làm giúp trái đất, là vì cube và trường sinh đảo đã khóa định lại với nhau, nên phát triển trái đất, cũng chính là phát triển trường sinh đảo, và phát triển thế giới lực của ta. Thứ hai, mục đích tồn tại của ta !? Là thứ gì vậy !? Bản thân ta cũng không biết là có thứ này !? Ngươi có thể tự quyết định nó giúp ta ư !?”

“Cuối cùng, ngươi nghĩ mình là ai !?”

Nguyễn Tuấn là người đứng đầu tứ bát tử, bốn vị trưởng lão đi theo long thần từ lâu đời và nhận trách nhiệm quản lý trường sinh đảo từ mấy ngàn năm trước. Bọn họ vẫn luôn quản lý trường sinh đảo, tận mắt nhìn thấy King và Queen ra đời, liền cứ như vậy mà quên mất. Bọn họ, chỉ là một đám quản lý mà thôi.

Chủ nhân thực sự của Trường Sinh Đảo vẫn là King.

Điều này vĩnh viễn không thể thay đổi cho đến ngày Trường Sinh Đảo hủy diệt.

Vậy nên đứng trên Trường Sinh Đảo, nhận lấy bát tử khí của nó để bảo trì tuổi thọ, lại chỉ tay và gào thét với chủ nhân thực sự của nó. Khi nhận ra điều này, Nguyễn Tuấn chợt cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Thế nhưng, so với lòng trung thành của ông ta dành cho Quang Long Vương, thứ uy hiếp này, vẫn chưa là gì.

“Quyết đấu đi.”

King nhìn ông ta, ánh mắt màu vàng kim chớp động, lạnh lẽo.

“Nếu tôi thắng, hãy thu thập toàn bộ mảnh vỡ tứ linh về đây. Dự án fake queens cần được tiếp tục phát triển. Đây không là vì Long Tộc phục hưng, mà còn là vì tương lai trái đất, chúng ta cần một đội quân có thể đánh lại chiến tranh sinh vật của Thần Tộc. Không lựa chọn nào hợp lý hơn thứ này.”

King không tỏ thái độ tán đồng hay phủ quyết, chỉ lạnh nhạt hỏi:

“Có thể ngươi không biết, nhưng ta sẽ nhắc lại. Những người quyết đấu với ta, ngoại trừ Lục Vân Tiên, còn lại đều đã chết. Ngươi chắc chắn vẫn muốn tiến hành !?”

“Có thể, nhưng đó là khi ngài còn là một giới hoàng quyền uy. Đừng tưởng tôi không biết, thế giới lực hiện tại chỉ có thể duy trì cho ngài không chết, cơ thể trọng thương của ngài không còn đủ sức điều động thế giới lực chiến đấu nữa. Tôi thấy mình có cơ hội.” Nguyễn Tuấn gằn giọng nói.

...

Trở quảng trường.

Khi cả hai đều đã quan sát đối thủ đủ lâu, Nguyễn Tuấn nhẹ giọng nói:

“Bắt đầu đi.”

Nói rồi ông ta biến mất.

King cũng biến mất.

Chiến đấu cấp bậc siêu giai đã vượt qua khổng chế của không thời gian, đối với người thường thì kết quả sẽ xuất hiện trong nháy mắt. Nhưng với người tham chiến, mỗi giây đều dài đằng đẵng như vài năm, bọn họ đang ở một không thời gian đặc biệt, với sự vận động vượt qua bất kỳ vật chất nào.

Tốc độ và sức mạnh lúc này đã vượt qua cực hạn đo đếm của máy móc.

Hai người vừa động thủ, King lập tức bay vọt lên trời không do dự.

Tần Viên Sơn Tinh, là người có thể dùng ý niệm điều động nguyên tố dễ dàng đáp ra một ngọn núi, chỉ tay phía đông, phía đông núi mọc, chỉ tay vào núi, núi thành đất bằng, tất cả đều diễn hóa vô cùng tự nhiên, nói lên quyền khổng chế của ông ta với thổ nguyên lực cực cao, không kém bất kỳ một long tộc thuần chủng nào. Đấu với người có siêu năng lực loại khổng chế nguyên tố đất, mặt sàn chính là sân nhà đối phương.

Nhưng trên trời cũng không hẳn là khác biệt nhiều.

Thổ nguyên tố được siêu năng lực tụ tập trong chớp mắt, vùng trời trên đầu King tối đen, một khối đá đường kính khoảng hai trăm mét nhanh chóng ngưng tụ thành, nặng nề đập xuống dưới.

Cây gậy trên tay xoay tròn, đỉnh gậy chìa ra sau, ánh sáng tụ tập tại đầu gậy rồi thai nghén, nổ tung. Đổi lại là lực đẩy khiến tốc độ bay tăng vọt. King không lùi mà tiến, đưa tay sang, không gian giống như méo mó khúc xạ vì ánh sáng bị cưỡng chế kéo về tạo ra một cây gậy thứ hai. Hắn nắm chặt cây gậy vừa mới tạo, siêu năng lực ánh sáng lại áp súc tạo ra một đợt bùng nổ nữa, gia tốc cho cú vung gậy. Đánh mạnh lên.

Bốp.

Âm thanh trầm đục nặng nề. Cổ tay King chấn động, ánh mắt chớp lóe, tính toán ra khối đá này còn nặng hơn trái đất.

Crac crac crac...

Những vết nứt mang theo ánh sáng trải dài khắp tảng đá, ánh sáng hủy diệt nhanh chóng phân giải toàn bộ thổ nguyên tố, tảng đá vỡ thành trăm ngàn mảnh, những mảnh vụn nổ tung bốc lên vô số quang điểm rồi tan biến trước khi rơi xuống mặt đất.

Nương theo cú va chạm, King lại một lần nữa lấy phản lực làm gia tốc, bay vọt xuống.

Trọng lượng của tảng đá cùng lực đập vào khiến tốc độ bắn ngược tăng phức không biết bao nhiêu lần, lại thêm năng lực ánh sáng của hắn là loại thiên về tốc độ.

Tàn ảnh kéo dài thành một dải sáng rực rỡ.

Nguyễn Tuấn chỉ kịp nhìn thấy một vệt sáng trên bầu trời chỗ va chạm giữa cục đá khổng lồ và bạch lạc trọng. Gần như cùng với lúc đó, một cây gậy khác đã giáng xuống đầu ông ta.

Quá nhanh.

Vốn dĩ trị số thực lực bao gồm tốc độ và sức mạnh của hai người đều đã chạm đến ngưỡng giới hạn của siêu giai cường giả. Lại tăng thêm nữa chính là dùng các thủ đoạn tăng phức cần rất nhiều thời gian tích tụ lực lượng, nhưng bằng cách lợi dụng lực bắn ngược liên tục này, King đã dễ dàng bỏ qua quá trình tích tụ cường hóa. Một gậy này đã vượt quá khả năng phản ứng của Nguyễn Tuấn.

Ngón chân ông ta chỉ vừa kịp phát lực, thậm chí lực còn chưa kịp truyền về đến gan bàn chân, gậy đã đập xuống.

Bùm.

Không có ngăn trở, đầu Nguyễn Tuấn nổ tung.

Thân thể ông ta nứt vụn vỡ tung ra như đồ sứ.

Nguyên tố thân thể.

Trùng tổ.

Lợi dụng thổ nguyên tố khắp không gian, Nguyễn Tuấn một lần nữa dễ dàng chế tạo lại một thân thể cho mình, đây là thiên phú của Long Tộc, không hề kém cạnh so với Tiên Đài bất hu của Tiên Giới. Chỉ là nó cần phải có thân thể long tộc với khả năng cộng minh cực kỳ cao với nguyên tố mới làm được.

Chỉ là cơ thể vừa trùng tổ lập tức nhận lấy thêm một kích như trời giáng đánh tới. King một đòn đắc thủ, dĩ nhiên sẽ không cho ông ta cơ hội thở dốc, lập tức đoạt công.

Nguyễn Tuấn trước khi trùng tổ cơ thể đã gọi ra một lá chắn đất chắn trước mặt, nhưng với tốc độ siêu cường được tăng phức bởi lực bắn ngược liên tục đập gia, lá chắn gọi ra vội vàng này chẳng chịu nổi nửa tích tắc đã tan nát, giống như không có vật cản.

Nhưng Nguyễn Tuấn cũng chỉ cần kéo giãn một khoảng khắc nhỏ này mà thôi.

Nửa thân thể của ông ta mới trùng tổ từ nguyên tố hoàn tất, bàn tay đã kéo ra một đại đao từ trên trời rơi xuống.

Với sức nặng bằng cả trái đất, hòn đá khổng lồ ông ta gọi ra ban đầu chính là để thai nghén thanh kiếm này.

Nham cương trọng kiếm.

King đập vỡ tảng đá chính là chấn động cuối cùng để thanh kiếm thành hình.

Kiểm nắm nơi tay, Nguyễn Tuấn hét lớn một tiếng, chém mạnh một đường về đằng trước.

Lực tay của nguyên tố thân thể giống như kéo theo vô số thổ nguyên tố cùng đi, lực trùng kích cộng dồn lại trong khoảng khắc khủng bố không kém hơn gia tốc bắn ngược của King. Một đao này, Nguyễn Tuấn chém ra kịp.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Phụ Chương 3: Dự án Fake Queens (3)

Cây gậy màu trắng và Nham Cương Trọng Kiếm va chạm ngay tức khắc, một vết rách đen xì từ vùng va chạm kéo dài ra xung quanh. Không khí hoàn toàn bị vết nứt không gian này cán nuốt khiến không có âm thanh nào được tạo ra.

Mặt sàn nứt thành một hào rộng ngăn giữa bước chân hai người.

Trọng kiếm cực kỳ nặng nề, một kiếm tùy tiện chém ra cũng khiến King bắn ngược trở về.

Hoặc là hấn cổ ý.

Xung quanh King, ánh sáng liên tục bị kéo về, ngưng hình, khi chỉ bị bắn ngược hơn trăm mét, đã có mười cây gậy tạo thành, chúng xoay tròn gia tốc rồi bắn đi như phi đạn.

Nguyễn Tuấn hừ lạnh, nghĩ rằng cự kiếm thì không thể linh hoạt !?

Có nguyên tố thân thể tạo thành bốn nguyên lực lượng, so với ma tộc đã không thể nào kém hơn, lại là thổ hệ, miễn nhiễm với trọng lực. Cự kiếm trên tay ông ta xoay tròn như cánh quạt, Nguyễn Tuấn xoay người vùng kiếm, dùng lực lượng khủng bố cường ngạnh đánh vỡ tất cả những cây gậy văng đến.

Lúc này King đã kết thúc quá trình bị bắn ngược, hấn lộn một vòng, kéo hai chân trên đất ra một đường thẳng đầy mảnh gạch vụn, điểm tựa ở chân vừa vững, lại một lần nữa lao vọt đến.

Nguyễn Tuấn dậm chân, ngã người về đằng trước, trong khi cánh tay đưa về sau lưng, thổ nguyên tố trên cự kiếm lại tụ tập, ông ta hét lớn, chém ra một kiếm thẳng về hướng King đang bay đến.

King chống cây gậy trên tay xuống đất, hai tay cầm hai cây gậy, cả người xoay tròn, bay đến song song với mặt đất.

Mặt đất nứt ra, vô số cọc gai từ dưới đất bắn vọt lên trời. King đang trong quá trình xoay tròn liên tục vùng gậy thoải mái đánh vỡ tất cả những cọc nhọn bắn đến. Gia tốc xoay tròn còn đem cho hắn lực lượng cường đại, lại một lần nữa va chạm trực tiếp với cự kiếm đang chém đến.

Mỗi nhát chém của Nguyễn Tuấn không chỉ mạnh bạo về lực lượng, còn kèm theo khả năng điều động nguyên tố thổ hệ cực kỳ phiền phức. Nếu chỉ chăm chú đỡ kiếm, sẽ bị cọc nhọn dưới chân ám toán. Việc King xoay tròn vùng gậy lao đến không chỉ đánh vỡ toàn bộ cọc đất đâm lên, còn mang thêm gia tốc cùng lực lượng để đối đầu trực tiếp với Nguyễn Tuấn ngay sau đó.

Hai thanh binh khí lại va chạm, nhưng lúc này không có vết nứt không gian nào được đánh ra. Việc xoay tròn chỉ để tạo ra quán tính và che mắt cho việc King dùng mũi gậy đâm lên thân cự kiếm, bật lên trên tầm chém ngang, vừa thoát khỏi một đòn toàn lực của Nguyễn Tuấn, vừa xoay người nện một gậy xuống.

Nguyễn Tuấn hiển nhiên cũng bị bất ngờ vì một chiêu này, chỉ thoáng ngẩng người, khuôn mặt đã lình trợn một gậy. Ông ta cúi đầu, dùng trán tiếp gậy. Thổ nguyên lực hình thành một lớp đệm giảm bớt lực va chạm khi tiếp xúc.

Còn may vì có thân thể cường hãn, lại thêm gia tốc đã bị kết thúc vì cú xoay tròn nảy lên cuối cùng, lực đánh của King lần này cũng không quá mạnh, nếu không đầu ông ta đã nổ tung như lần trước. Thế nhưng một gậy này cũng khiến Nguyễn Tuấn tối tăm mặt mũi.

Ông ta hét thảm một tiếng bay ngược về đằng sau. Từ khi chiến đấu, đây là lần đầu tiên diện gĩa khổng lồ nặng nề này bị đập bay. Nguyễn Tuấn cắn răng găm gờ, vừa bay ngược vừa kêu gọi thổ nguyên tố, King đang truy kích ông ta lập tức ngừng lại. Chống gậy xuống đất, đổi hướng, bay ngược lên trời.

Lập tức toàn bộ dải đất xung quanh chỗ bọn họ giao thủ nảy tung lên giống như một cột sóng, rồi toàn bộ sóng lớn ập xuống chỗ Nguyễn Tuấn.

Nếu King muốn truy sát ông ta lúc đó, lập tức cả hai người sẽ bị chôn sống. Nguyễn Tuấn thì thoải mái, vì ông ta là thổ nguyên tố nhân, có bị chôn thì càng khỏe, nhưng King bị ép vào môi trường không ánh sáng sẽ cực kỳ bất lợi.

Nguyễn Tuấn lau đi vết nứt chỗ xương cằm, nguyên tố thân thể lập tức khôi phục lại như ban đầu. Nhìn King đang đứng lơ lửng trên một cây gậy giữa trời, ông ta nhò ra một ngụm nước miếng đầy đất cát, hừ lạnh, hai tay cầm cự kiếm đưa lên chống xuống đất.

Lập tức một vòng tròn sao sáu cánh hiện ra dưới chân Nguyễn Tuấn, toàn bộ cơ thể ông ta lập tức được một quang cầu màu nâu bao phủ.

Long ngữ minh văn.

Khởi động sao sáu cánh làm trận pháp chuyển hóa tăng cường nguyên tố, lại gọi ra vòng bảo hộ quanh thân, đây là muốn gọi ra cấm chú.

Cấm chú là chung cực sức mạnh của hệ thống Long Ngữ minh văn, nếu toàn lực bạo phát thậm chí có thể đánh hỏng một cái tinh hệ. Ngày đó hệ mặt trời không chỉ có trái đất mà còn rất nhiều tiểu hành tinh khác có sự sống, nhưng Long Tộc bị liên quân bốn nhà đánh ép đã phát điên, không tiếc hết thảy gọi ra một đợt cấm chú, tự tay chôn diệt văn minh của mình, chỉ lưu lại tổ tinh là trái đất hiện tại. Cùng lúc mai táng không ít cao thủ bốn nhà, khiến bọn họ phải đến 65 triệu năm sau mới lại hồi phục mà có sức tiếp tục đánh qua đánh lại.

Phải nói là 65 triệu năm hòa bình đó của Lục Đạo là do một cái cấm chú do trăm con thần long cùng phát động đối lấy cùng sự diệt tuyệt của Long Tộc.

Bởi vậy dù đã chìm vào bánh xe lịch sử, rồng vẫn là sinh vật cường đại nhất, là biểu tượng cho quyền uy của bậc vương giả.

Thân xác long tộc được bảo tồn đều là tài nguyên quý hiếm, tài liệu đỉnh cấp mà bất cứ thế lực nào cũng đều ước mơ.

Nguyễn Tuấn cho dù có lực lượng dồi dào lấp bể chỉ với một ngón tay, nhưng cũng tự biết cận chiến thì mình hoàn toàn không phải đối thủ của người có được chân lý. Bởi vậy liền muốn đòi tông quyết đầu sang ma pháp.

Dù cảm chú do một mình ông ta đánh ra, uy lực rất có hạn, nhưng đặt ở trạng quyết đầu này vẫn sẽ hết sức kinh người.

Thổ nguyên lực hùng hồn lập tức cộng minh khắp trời đất, theo vòng sáng lục mang tinh dưới chân Nguyễn Tuấn nhấp nháy cũng rung động liên tục như đang chung nhịp hô hấp.

Đây là quá trình cộng hưởng nguyên tố.

Một khi sự cộng hưởng đạt tới đồng bộ 50%. Chính là có thể phát huy uy lực của một kích toàn lực cấp độ giới hoàng.

Nguyễn Tuấn cũng là một siêu giai cường giả, giới hoàng chi kích, nếu cho đủ thời gian chuẩn bị, ông ta cũng sẽ làm được.

King đã tạm thời không thể sử dụng thể giới lực, một kích này nếu thành công phát ra, Nguyễn Tuấn cảm chắc chiến thắng.

Thế nhưng nếu có thể dễ dàng như vậy thì đã tốt.

Nguyễn Tuấn đang cộng minh nguyên tố, ngừng đầu lên bầu trời, kinh ngạc phát hiện...

Quang nguyên tố vậy mà cũng đang cộng minh rồi.

Đối phương cũng muốn phát cảm chú !?

Vô lý !? Không có vòng sáng lục mang tinh !? Cảm chú làm sao có thể...

Chết.

Mặt đất bị cày vô số chỗ, lại thêm ánh sáng từ những mảnh vụn bị phân giải khiến tầm mắt của ông ta không thể quan sát toàn trường.

Những động tác xoay tròn liên tục đó chính là đề về trận pháp !?

Không... phải tính cả những cây gậy mình đánh văng lúc trước nữa.

Chết tiệt, ngay từ đầu hẳn đã tính đến cảm chú !?

Nguyễn Tuấn đoán đúng, ông ta có nguyên tố thân thể, có thể dựa vào nguyên tố dày đặc xung quanh mà liên tục trùng tổ lại, tuy không bằng giới hoàng có được thể giới lực bảo vệ, nhưng cũng cực kỳ khó giết. Hai người muốn thực sự giây dưa, chắc phải đánh tới vài năm sau. Nhưng King còn đang ôm một thân trọng thương, vốn dĩ không thể kéo trận chiến quá lâu. Bởi vậy ngay từ đầu hẳn cũng đã tính đến dùng cảm chú để kết thúc trận chiến.

Vòng sáng lục mang tinh do King vẽ ra, những quang điểm do cọc đá và tảng đá Nguyễn Tuấn gọi ra bị ánh sáng hủy diệt đập vỡ thành quang điểm vẫn còn đang bay lơ lửng trên không trung, quang nguyên tố dày đặc toàn trường, lại thêm chuẩn bị từ trước, tốc độ cộng minh nguyên tố của King cực kỳ nhanh.

Chỉ ít nhanh gấp đôi Nguyễn Tuấn.

Nguyễn Tuấn cắn răng, muốn dùng tinh hoa tính mạng cưỡng chế tăng tốc độ cộng minh nguyên tố, nhưng đã trễ.

Bầu trời xuất hiện một vòng sáng lục mang tinh rộng lớn che phủ toàn bộ quang trường.

Quanh người King xuất hiện hàng trăm ngàn cây gậy màu trắng tỏa ra quang nguyên tố dày đặc khiến người, nhuộm cả thể giới này thành một màu sáng trung.

Quang nguyên tố bá đạo xua tan toàn bộ nguyên tố khác loại trong phạm vi những cây gậy bao tỏa sáng bao phủ.

Cảm chú: Cực Quang Thế giới.

Nguyễn Tuấn tuyệt vọng phát hiện thổ nguyên tố sung túc dồi dào luôn ủng hộ mình lúc này đã hoàn toàn bị xua tán. Không có nguyên tố ủng hộ, nguyên tố thân thể cũng chẳng thể nào làm được trùng tổ trọng sinh.

Lúc này làm gì cũng đã trễ.

Theo cái phát tay của King, hàng trăm ngàn cây gậy trắng toát rơi xuống, đóng cọc xung quanh Nguyễn Tuấn, ánh sáng chúng tỏa ra không hề chói mắt, nhưng mang một loại lực lượng xâm nhiễm bá đạo, khiến toàn thân Nguyễn Tuấn cũng nhuộm lên một màu trắng tinh.

Thế giới này, không có gì ngoài ánh sáng.

Nguyễn Tuấn đứng ngắt phát hiện, cơ thể của mình mặc dù không trúng một đòn trực diện nào, nhưng lại đang từ từ phân giải.

Rất nhanh thôi, ông ta cũng sẽ biến thành một trong vô số hạt quang nguyên tử xung quanh đây.

Đây là một kiểu chết lặng từ từ đầy khuất nhục.

Nguyễn Tuấn ngẩng đầu, thở ra một hơi nặng nhọc:

“Cho dù ngươi có phủ nhận dự án Fake Queen cũng không có nghĩa lý gì. Nhân tố Kiều Nguyệt Nga được thiết lập sẵn cảm chế khiến người thừa hưởng chúng luôn phải cống hiến hết mình vì trường sinh đảo. Với những đứa trẻ không có sẵn thông tin của Trường Sinh Đảo từ khi mới sinh, chúng sẽ tưởng lầm đây là cảm xúc yêu thương dành cho ngươi.”

“Chúng sẽ theo bản năng đi tìm ngươi, tỏ ra yêu ngươi, tỏ ra mình có thể làm hết thảy, chết vì ngươi.”

“Còn ngươi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được, hành vi của chúng có dựa trên một thiết lập sẵn có nào hay không. Ngươi căn bản sẽ không bao giờ muốn có cảm xúc gì với chúng. Ngươi vĩnh viễn sẽ cô độc, vĩnh viễn không thể biết được ai đang thật lòng với mình, ai đang bị nhân tố Kiều Nguyệt Nga ảnh hưởng.”

King ngẩng đầu, nhìn những hạt sáng phân giải đang bay lên như đom đóm từ từ tan biết, cùng tiếng nguyên rủa văng vẳng, từ từ nhúu mắt lại, hạ giọng nói:

“Không cần thiết. Vốn dĩ, ta không hề có bất cứ cảm xúc nào.”

Nhưng hắn không biết, bỏ qua lợi ích cực lớn với Trường Sinh Đảo, chỉ vì không muốn nơi đây có thêm một con rối vô tri nào ngoài hắn. Chính cái không muốn này, không phải đã là một loại cảm xúc rồi sao !?

Trên bầu trời chỉ còn tiếng thở dài văng vẳng:

Hỡi vị vua trẻ tuổi mang tâm hồn lạnh lẽo.

Ngươi định mang áp lực của toàn thể giới lên vai đến bao giờ !?

Ngươi từ chối mọi sự sẻ chia dành cho mình, gạt bỏ mọi âm áp của thế gian. Sống chết lặng như một cỗ máy ngàn năm cứng ngắt.

“Đi đi, roi xuống thế giới.”

“Trải nghiệm lại cuộc sống của một người bình thường, để trái tim bằng băng đã ngừng đập từ lâu sống lại đi.”

Thở nguyên lực từ cảm chú tụ tập lúc này đã hoàn tất, Nguyễn Tuấn chỉ còn một tia ý thức cuối cùng, cũng đủ để kích hoạt cảm chú.

Mặc dù quang nguyên tử đã xua đi hết thổ nguyên tử khiến uy lực cảm chú giảm mạnh, nhưng một đòn cuối cùng này cũng đã tương đương một tất sát kỹ bình thường.

King cảm thấy không ổn, lập tức muốn rời khỏi đây, nhưng hắn đã toàn lực kích hoạt cảm chú, đây là lúc suy yếu nhất, lại thêm thân mang trọng thương lúc này sau trận đấu đã vô cùng trầm trọng, rốt cuộc trốn không thoát.

Tuy nhiên đây cũng là trong dự tính của hắn.

Nguyên bản hắn tính toán, cho dù Nguyễn Tuấn có kích hoạt cảm chú, cũng không đủ để giết chết hắn.

Chỉ cần mất vài chục năm, hắn cũng sẽ từ từ khôi phục lại.

Rốt cuộc, cảm chú đã hoàn tất, King chỉ cảm thấy toàn thân trầm trọng xuống, một luồng lực lượng vô hình từ bốn phương tám hướng đang điên cuồng tràn tới nghiền ép hắn. Khóe miệng hắn trào ra một ngụm máu. Thế nội bị trùng kích điên cuồng, xương cốt toàn thân bị nghiền ép nứt rạn. Thế giới lực bảo hộ hắn không chết, không có nghĩa là cơ thể hắn không thể bị phá hủy.

Đến lúc chỉ còn ý chí tồn tại để điều động thế giới lực, không biết còn có thể tính là đang sống nữa không.

Mặt sàn cuối cùng cũng không chịu nổi hai cái cảm chú, nứt toác ra, thổ nguyên lực vẫn điên cuồng hướng King trào đến, muốn nghiền nát hắn không chết không thôi.

King dùng toàn bộ quang nguyên tử còn sót lại, bùng nổ một cú cuối cùng, chấn văng toàn bộ thổ nguyên lực ra ngoài, đồng thời bay vọt khỏi vùng đấu trường. Nhưng những thổ nguyên lực này đã khóa định mục tiêu là hắn, dù chạy đến đâu chúng cũng bám theo.

Thân thể trọng thương khiến tốc độ bay càng lúc càng chậm.

Cho đến cuối cùng, từ trên Trường Sinh Đảo, thiếu niên tóc bạc bị lực lượng thổ hệ nghiền ép rơi thẳng xuống Thái Bình Dương, đánh lên một cột sóng to ùng.

Hoàn toàn tiêu thất.

...

Hiện tại, kháng thần lịch năm 35, Stellar ngồi trong một căn phòng tối, ánh mắt bập bùng ánh sáng từ màn ảnh máy chiếu phía trước. Lặng lặng khoanh tay, lạnh lùng nhìn lấy toàn bộ sự việc diễn ra từ 24 năm trước.

Đến khi đoạn ghi hình dừng lại ở cảnh King từ trên Trường Sinh Đảo rơi xuống, bị đánh chìm dưới đáy Thái Bình Dương, màn hình chợt tắt. Ánh sáng trở lại với căn phòng, bên cạnh Stellar lại xuất hiện một cửa sổ chat video, khuôn mặt của Hans xuất hiện, cảm khái nói:

“Lục lợi trong chân lý, ra được cảnh này. Bây giờ mới biết nguồn gốc của các cô thì ra lại phức tạp như vậy.”

Trong video còn có một đoạn King một tay hủy đi toàn bộ khu thí nghiệm sinh hóa, tiêu diệt toàn bộ những nhân bản của ba Fake Queen. Những cột thủy tinh chứa những sinh thể nữ tính hình người được phân chia làm ba khu, chiến đấu hình, đột kích hình và phụ trợ hình, lần lượt có dụng mạo giống y như Ren, Shaorin và Stellar. Nghĩ đến mình từng có hàng trăm bản sao được xếp hàng và phân loại như vậy, rồi định sẵn sẽ là một con rối suốt đời phục vụ cho Trường Sinh Đảo, Stellar khẽ rùng mình một cái.

Gặp Stellar không phản hồi, Hans nhún vai, lại tiếp tục tự thuật:

“Cậu ta ném nhân tố Kiều Nguyệt Nga xuống trái đất, khiến các cô có được tư duy và cảm xúc, là muốn cho các cô một cơ hội lựa chọn, tránh thoát vận mệnh trở thành con rối của Trường Sinh Đảo. Nào ngờ cuối cùng các cô vẫn là trở về...”

“Chỉ ít, bọn ta cũng được lựa chọn.” Stellar đột ngột nói.

“Cho dù là trở về, tiếp tục làm con rối phục vụ Trường Sinh Đảo, vẫn là bọn ta tự chọn lấy, mà không phải chịu bất cứ cưỡng ép nào. So sánh mà nói, quên đi nhân tố Kiều Nguyệt Nga trong người, sống như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, cuộc sống như vậy mới là thứ khiến ta sợ hãi.”

Stellar cười, nhìn Hans đáp:

“Người cảm thấy ta bây giờ như thế nào!? Nữ hoàng của đại địa, chủ nhân thứ hai của Trường Sinh Đảo, từng lợi dụng qua thánh nữ của giáo đình, từng tự thân đối chiến một Huyền Tiên cao thủ. Cuộc sống như hiện tại, ta rất thỏa mãn.”

Hans ve ve cằm, cẩn thận hỏi:

“Cho dù những cống hiến vô tư của cô với Trường Sinh Đảo có thể không phải cảm xúc thực sự !?”

Stellar hất mái tóc màu vàng có chút rối ra sau vai, từ từ bước ra khỏi phòng chiếu, nhẹ giọng nói:

“Thế thì đã sao!? Chỉ ít cảm giác có gì đó để mình quên mình hi sinh cũng không tệ. Người hiểu mà đúng không !?”

Nghĩ đến tình trạng của mình hiện tại cũng là do một cái lựa chọn vì “người khác” mà ra. Hans cười khổ gật gật đầu.

“Vội lại, sau khi xem những thứ đó, làm sao ta có thể bỏ mặc anh ta được đây !?”

Stellar thì thầm khi bước đi, thoáng mắt cảnh giác vì tâm loạn, nên không để ý được, những lời này, Hans nghe được hết.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Về cái nhìn của Trung Thành

“Để tổng hợp được những dữ liệu này, chắc cô đã phí không ít công sức nhỉ !?” Trung Thành đóng lại tập tài liệu, cười lạnh nói.

Trong bảng danh sách, chỉ có chiến lực cấp SS trở lên mới được điểm danh dựa vào thông tin đã biết mấy năm gần đây. Những cái tên trong đó gồm cả chủ thần, đại la kim tiên, chiến tướng ma giới, bất kể là ai cũng đều là kiêu hùng một phương, đặt ở một tình cầu đơn lẻ cũng dư sức làm đế hoàng đại địa. Thông tin về bọn họ chẳng phải hoàn toàn bí mật, nhưng với người trái đất mới tiếp xúc với các thế giới khác được hơn ba mươi năm, muốn biết cũng không đơn giản như vậy.

Tàu Angerensis đã tan rã. Trung Thành biết bây giờ cũng là lúc ngả bài, chẳng hề nghĩ ngợi liền khơi chuyện.

“Tự giới thiệu lại một chút.” Noh Myongeum gật đầu, đẩy đẩy gọng kính nói:

“Tên thật của tôi là Kim Enkyong, chuyên viên phụ trách phân tích và báo cáo trực tiếp dưới quyền điều hành của đại nữ hoàng Stellar, được cử đến tàu Angeresis làm nhiệm vụ hoa tiêu và tổng hợp dữ liệu trinh sát, đảm nhận luôn vai trò CIC. Trách nhiệm kèm theo là giám sát và cắt nhật dữ liệu chiến đấu của sĩ quan Nguyễn Vũ Thành Trung, hay còn gọi là Trung Thành.”

“Dữ liệu chiến đấu của tôi !?”

“Vâng, dữ liệu chiến đấu của anh, người kế thừa khả năng chiến đấu bằng mobile suit của thiên tài được mệnh danh là ma quỷ thép, Lee Ji Won. Đồng thời gửi dữ liệu về mạng dưới hỗ trợ phi công, giúp cải thiện trình độ điều khiển GMS của các trí thông minh nhân tạo mô phỏng thay thế cho phi công hiện tại.”

“Nói cách khác, tôi trở thành mẫu vật rồi !?” Trung Thành cười nhạt nói.

“Đỉnh chính lại một chút, sĩ quan Trung Thành. Tuy tác dụng không khác lắm, nhưng theo tôi, đây là vinh dự mọi quân nhân theo đuổi. Những động tác điều khiển anh thực hiện cùng với GMS AI Prototype đều được số liệu hóa lại, trở thành khuôn mẫu cho các phi công dưới sự trợ giúp của hệ thống hỗ trợ phi công được ngài Hans phát triển. Những gì anh cống hiến sẽ tăng nhanh chiến lực chinh thế của quân đội trái đất, giảm bớt thương vong. Theo tôi, thay vì mẫu vật, anh có thể tự hào coi mình là gương sáng, một kiểu anh hùng quân đội theo nghĩa nào đó.”

Trung Thành cau mày, lấy ra điện thoại, bấm bấm một dãy số:

“Có đang nghe lén không !? Ra nói chuyện một chút.”

Trên khoang chuyên trở lập tức xuất hiện một màn ảnh với gương mặt bắt mắt dĩ của Hans trên đó.

Kim Enkyong giật mình, đến khi nhìn rõ khuôn mặt của người trên màn ảnh, mặc dù không kêu ra tiếng, nhưng cũng che môi khiếp sợ.

[Người này... lại có thể tùy tiện liên lạc với cao tầng của Trường Sinh Đảo như vậy !?]

Phía trên màn hình, Hans vẫn treo nụ cười chức nghiệp, cười hỏi:

“Người tập hợp đủ bí rùa sẽ triệu hồn được bốn tọa, nói đi, người có ước nguyện gì.”

“Bớt làm trò.” Trung Thành cười đáp.

“Haha, tôi nghĩ chúng ta dù thế nào cũng nên thân mật hơn một chút, dù sao cũng đã cộng tác qua vài lần, mà có thể anh không biết, chứ trước đây tôi và em gái anh, còn có gã mặt đơ kia đều học cùng một lớp.”

“Chuyện đó tôi nghe kể rồi.” Trung Thành lắc đầu, chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Hừm hừm, quãng thời gian đó kể cũng thật tốt, không nhiều chuyện phiền não như bây giờ, hồi đó tôi còn thấy hân ngó ngẩn tới đáng yêu, nào biết hân chuyển đến lớp đó mục đích chỉ là để quan sát tôi, lừa tôi vào chân lý khai thác dữ liệu giùm hân. Gặp quỷ đi, thằng cha âm hiểm.” Hans ve cằm, nhớ lại quá khứ có chút bức bối.

Trung Thành cũng gạt đầu tán đồng.

“Ừ, cậu ta đúng là tên quái thai. Bộ mặt lạnh và thái độ cư xử ngớ ngẩn đó thường chỉ để lừa người.”

Kể của Trường Sinh Đảo luôn trung ra cái mặt lạnh, tỏ ra cứng nhắc như một cỗ máy suy nghĩ có quy luật, nhưng một khi đã lên kế hoạch để ám người khác, thường đều làm rất hoàn mỹ. Nhưng nếu Kim Enkyong đang chột lạng ngồi một bên nghe hai người tán chuyện biết được họ đang nói đến là sếp tổng cao nhất của mình, người mà đời này chắc đến chết cô ta cũng sẽ chẳng được gặp trực tiếp một lần, không biết tam quan có bị xung kích hay không.

“Được rồi, nói chuyện chính đi. Anh có ý kiến với hệ thống hỗ trợ phi công !?”

Hans bây giờ có thể coi là quan âm ngàn mắt của Trường Sinh Đảo, bất cứ chỗ nào có thiết bị điện tử sử dụng công nghệ của IMI thì hân đều có thể xuất hiện. Với việc từ bỏ cơ thể để hoàn toàn tiếp thu chân lý, khả năng xử lý công việc cùng lúc của hân có thể lên tới ngàn vạn, phân ra chút ý thức để theo dõi người quen cũng chẳng có gì đáng kể. Thậm chí lúc này, một phần thân khác của hân còn đang cùng Stellar ngồi trong phòng tối xem một cái video kể chuyện xưa từ hơn hai mươi năm trước. Trung Thành gọi cho hân ngay lúc nói đến hệ thống hỗ trợ phi công, hân liền biết được.

“Ừm, tôi muốn cậu đẹp nó đi !?”

“Đẹp nó, anh điên à !? Có biết tốn bao nhiêu tiền. ... à được rồi, IMI căn bản không thiếu tiền, nhưng mà phát triển nó rất tốn công đấy anh biết không !? Nó là dự án đầu tiên của tôi từ lúc mới tiếp nhận chân lý, đến nay làm được năm năm rồi còn chưa thấy hoàn mỹ đây nè.”

Trung Thành nhún vai đáp:

“Tôi cảm thấy phát triển trí thông minh nhân tạo rồi đưa vào các clone để chúng thay phi công là cách làm rất bừa bãi. Cậu đang phủ nhận giá trị và niềm tự hào của mỗi phi công.”

“Tự hào cái quỷ gì, không phải ra trận rồi chết mất xác ngoài đó, như vậy còn đòi hỏi !?” Hans bĩu môi nói.

“Có thể như vậy, nhưng sau đó một lượng lớn phi công sẽ làm gì !? Được rồi, không nói đến vấn đề thất nghiệp, nhưng được đào tạo và huấn luyện như một người lính, cuối cùng lại hằm hiu rút về sau màn, tôi thấy đáng tiếc cho bọn họ.”

“Maz, vấn đề thất nghiệp và giải tỏa binh sĩ để Stellar đau đầu đi, bà cô đấy làm mấy chuyện đó cứ như không, chẳng khó khăn gì. Còn lại, tôi vẫn thấy dễ một đám người lao đầu ra trận rồi chẳng thể tái chế, cứ chết là hết kinh nghiệm, mất luôn acc như thế kia thì quá lãng phí. Anh xem, clone tốt biết bao nhiêu, chết một con ta lại ấn nút sản xuất con khác, kinh nghiệm bảo tồn không rút cấp, lắp trang bị vô là lại thành hồ báo. Đấy, tiện không cơ chứ.”

“Đúng là rất tiện, nhưng mà...” Trung Thành trầm giọng nói:

“Cậu định để con người tương lai luôn phải núp sau những cái clone đó sau mỗi lần chiến tranh hay sao !?”

Hans khựng người, những lời này hẳn đã từng nghe, trong một cái video về trận chiến từ hơn hai mươi năm trước, bây giờ nghe lại, tự dưng cảm thấy buồn bực khó tả.

“Cái này...” Hans vò vò đầu.

“Xin lỗi, hệ thống quá tải, bộ xử lý không thích hợp để nhận và truyền dữ liệu, xin hãy liên lạc lại vào một ngày đẹp trời khác.”

Màn hình tắt phụt, Trung Thành bĩu môi, lại chạy trốn, tên này đủ vô si.

...

Máy bay đáp xuống nóc tòa nhà bệnh viện trung ương, Trung Thành và Kim Enkyong bước xuống từ một trận gió cao áp trên phi cơ, quần áo hai người bay lộng lộng.

Trong tiếng động cơ êm ru của thiết bị phi hành đang khởi động, Kim Enkyong nghe Trung Thành nhẹ giọng nói:

“Tôi sẽ không lái AI nữa.”

“Cái gì !?” Kim Enkyong buồn bực hỏi, sau chừng ấy chuyện, người này vẫn tự cho là đúng như vậy !?

“Như tôi đã nói rồi đấy, con người, dẫu sao cũng nên chiến đấu bằng chính sức lực của mình, chứ không phải là nhờ dựa vào mấy cái hệ thống, hay núp sau cục sắt nào đó đúng không !?” Trung Thành cười nói.

“Có thể, nhưng cho dù như vậy, đây cũng không phải việc anh có thể quyết định được. Dù sao thiết bị điều khiển của AI cũng đã khóa kín vào với anh.”

“Vậy mấy người đã lỡ tạo ra một cục sắt vô dụng rồi.” Trung Thành nhún vai, tùy tiện đáp.

“Anh đây là vô trách nhiệm. Sau bao nhiêu phong quang mà quân đội bồi đắp cho anh thành hình tượng anh hùng để các tân binh noi theo... anh nói không lái là không lái, đơn giản như vậy sao !?”

“Tùy mấy người thôi, thiên chức của tôi là lính, ra lệnh thì tôi sẽ làm, nhưng tôi thật sự không có hứng lái GMS nữa, đến lúc kết quả có tồi tệ, mọi người tự gánh. Hơn nữa, thực ra dữ liệu mấy người muốn là của Lee Ji Won, chứ không phải của tôi. Quý mới đi làm mẫu vật thay thế hẳn.”

“Của anh !?” Kim Enkyong cười lạnh:

“Anh có thứ gì là của anh !? Đừng nghĩ tôi không biết gì về anh, sĩ quan Trung Thành. Năng lực bằng đã cứu mạng anh lần trước là của Orsolya Szotyory - The Frozen, một trong những ma khoa nghiên cứu giả thiên tài của học viện Key West. Anh cường hóa railgun bằng siêu năng lực điện cướp đoạt được từ Klein Roy, một gã siêu năng lực gia của Israel. Đến cả tổ chất thân thể của anh, đạo pháp anh sử dụng cũng là cướp đoạt của người khác...”

“Cô nói đúng, tôi chẳng có thứ gì ngoại trừ những thứ vay mượn của người khác.” Trung Thành đột nhiên ngắt lời Kim Enkyong, hững hờ nói:

“Cô muốn cái hệ thống đó học được gì từ tôi !? Một kẻ chuyên đi dùng sức mạnh vay mượn của người khác !?”

Đây là vấn đề lớn nhất của Trung Thành, toàn bộ thực lực của hắn là do chồng chất những lần kỳ ngộ và cướp đoạt đạt được. Nếu chỉ tính thực lực riêng lẻ, có lẽ hẳn cũng không khá hơn một gã bộ đội đặc chủng là bao. Đối với Trung Thành, những năng lực này hẳn sử dụng không có chút chướng ngại tâm lý nào, hắn chỉ coi như mình đã đổi một khẩu súng mạnh hơn một chút, bóp cò nhanh hơn một chút, tất cả đều dùng để thi hành nhiệm vụ và giải quyết chướng ngại mà thôi. Tuy rằng lúc này lời ra, đối với hắn, cũng coi như là một lợi thế để đặt lên bàn cãi vãi.

Kim Enkyong hiển nhiên chưa nghĩ ra được lời nào để áp lại thái độ vô lại này của hắn, chỉ buồn bực bước lên phía trước, không muốn tiếp chuyện nữa. Việc hắn có lái GMS nữa hay không, cứ để các lãnh đạo đau đầu đi. Hơn nữa Trung Thành coi như là giai cấp đặc quyền, nếu thực sự ngứa mắt cô ta, dùng quan hệ làm khó dễ, thật cũng chẳng phải việc vui về gì.

Còn Trung Thành, làm cho cô gái kia tắt tiếng xong cũng chẳng mấy vui vẻ, mà chỉ ngậm ngậm thờ dài.

Hắn đột nhiên có chút ghen tị với ShenJian, gã quái thai có thể tấn cấp, mạnh mẽ lên bất kể hoàn cảnh nào, và vẫn đang phát triển không ngừng, không

giới hạn.

Bằng những thứ vay mượn này, hắn có thể tiến lên bao xa nữa !?

Đến khi nào mới có thể đuổi kịp em gái hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ở một thế giới khác

Đó là một hiệu sách nhỏ, nằm cuối phố, nơi ngõ cụt, chẳng mấy bắt mắt.

Xung quanh là một loạt những hộ dân bình thường, cái ngõ này vốn chẳng hợp để buôn bán gì. Cố tình lại có một hiệu sách mở cửa, giữa cái xóm toàn người lao động cơ bắp, giống như chọc ngoáy đám vũ phu không biết dùng đầu óc xung quanh.

Thế nhưng hiệu sách vẫn làm ăn rất khá. Ghế ngồi đọc tại chỗ vẫn luôn phủ kín, muốn có chỗ nhiều khi còn phải thương lượng với những kẻ mãi dít chuyên nghiệp ở đó nhường lại. Việc cho thuê sách cũng rất suôn sẻ, người đến thuê tuy không đến mức phải xếp hàng như rần, nhưng cũng đủ khiến nơi đây có thêm sức sống. Dù rằng những quyển sách sau khi được thuê trả lại vẫn luôn như mới.

Người thuê sách không biết chữ. Không hề gì, chẳng trở ngại họ tới đây ngắm cô chủ xinh đẹp.

Thay vì mòm mông ngồi trên ghế thấp thòمن nhìn trộm với trái tim đập thình thình như sắp bị bắt gian, dũng cảm tiến lên vùng tiền thuê sách, có thể trực tiếp nhìn thẳng, đối thoại vài câu với cô chủ, đây mới là việc đáng quan tâm nên làm.

Cô chủ có vóc dáng nhỏ nhắn, cao cao lại không gầy, cân đối một cách kỳ diệu, tóc đen, xõa ngang vai, luôn mềm mại đong đưa theo những cái nghiêng đầu tạo ra một góc nhìn xinh đẹp. Khuôn mặt... nói thế nào nhỉ, các thanh niên đều cảm thấy đây không phải là một khuôn mặt xinh đẹp thoát tục đến kinh điển, thế nhưng khí chất văn tình điềm đạm này lại dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Cô chủ rất ít nói, thường nhiều là nhún mày tự hỏi gì đó, đây là những lúc cái cổ mảnh mai kia nghiêng nghiêng khe khẽ, khiến mái tóc áp lên vành má như ngọc, làm trái tim đám khách nam trong tiệm xao xuyến.

Dù cô chủ hấp dẫn rất nhiều người, nhưng không có ai làm loạn. Một phần là vì khuôn muốn để khuôn mặt điềm đạm văn tình kia thể hiện chút khó chịu nào với mình, một phần là do gã bảo vệ của tiệm sách, lúc nào cũng ngồi cười tùm tùm ở góc phòng, chống tay lên cằm, không trông quán, cũng chẳng đọc sách, chỉ thông thả nhìn ngắm khuôn mặt cô chủ hàng giờ liền không chán. Là người quen nên gã này nhìn hoài chẳng ai dám cảm, hắn cũng nhìn quanh mình chính đại, ánh mắt lăm lăm khi khiến đám thanh niên xung quanh đây xấu hổ mặc cảm về độ cuồng nhiệt.

Gã bảo vệ ăn mặc rất kỳ cục, có phần giống cao thủ võ lâm thời cổ đại, tóc mái che phủ trán, vài sợi lóm chớm chia ra không quy luật, mặc dù nhìn thế nào cũng thấy chúng rất mềm mại, cố tình lại còn có một cái đuôi tóc buộc đuôi gà sau đầu. Kiểu tóc giống mấy gã thiếu hiệp trong tạo hình phim cổ trang, khiến lắm người dị nghị. Thế nhưng không chừng tên này chính là cao thủ võ lâm thật sự, từng có một gã cục xúc muốn nhiều hơn là đối thoại vài câu với cô chủ, bàn tay thô lỗ vừa vuron lên muốn nắm lấy thứ gì đó, liền bị gã bảo vệ này giữ lại một cách quý dị. Mà mới một giây trước, hắn còn ở góc phòng với bộ dáng cả lợ phát phơ như trước.

Gã cục xúc kia muốn gồng mình vùng ra, nhưng biểu cảm xanh đỏ lẫn lộn trên khuôn mặt tái như gan heo của hắn khiến người ta đồng cảm, thẳng cho đến khi hắn bị cái gã bảo vệ nhìn chỉ có bằng một nửa vóc dáng của mình ném ra ngoài như một đồng rác.

...

Lục Vân Tiên vỗ vỗ tay sau khi ném gã quấy rối thứ ba trong ngày ra khỏi quán, vận mình mấy cái hít thở không khí trong lành bên ngoài, cảm thấy thư thả. Sau đó lại tùm tùm đi vào trong hiệu sách trước ánh mắt chột dạ của đám thanh niên xung quanh. Trở về chỗ ngồi thường nhật của mình, tiếp tục chống tay thả lỏng tiêu cự với ánh mắt mơ màng về phía cô chủ hiệu sách đang chậm rãi lật xem cuốn lịch sử thế giới ở đằng xa.

Đột nhiên có một hộp nhựa đặt xuống trước mặt hắn, Lục Vân Tiên mới nhớ ra đã là giờ cơm trưa rồi, liền muốn đứng lên gọi cô chủ xuống dùng bữa, lại nghe một âm thanh lạnh lùng cắt ngang:

“Cô ấy nói trưa nay không muốn ăn, chỉ có hai chúng ta thôi.”

Nhìn xuống, ở đối diện mặt bàn có một gã thiếu niên đang ngồi, khuôn mặt hắn thần nhiên, giọng nói đều đều chẳng rõ cảm xúc gì, có chăng chỉ thấy chút lạnh lạnh, ánh mắt thì sắc bén khiến người thường chẳng muốn nhìn thẳng.

Lục Vân Tiên chẳng phải người thường, hắn cũng chẳng ngại, dù gì cũng quen rồi, ánh mắt gã thiếu niên trước mắt mà có chút thân thiện nào mới là kỳ quái. Khẽ ồ một tiếng, rồi hắn cũng ngồi xuống, thông thả mở hộp cơm trưa ra, xé vỏ dưa, từ từ gắp.

“Tại sao lại không muốn ăn rồi !?”

“Với thể chất của chúng ta, vốn chẳng cần nạp năng lượng từ thực phẩm.” Thiếu niên đáp.

Lục Vân Tiên tặc lưỡi:

“Chắc, cậu không biết được cảm giác bị cách ly với thế giới bên ngoài, chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, sờ được cũng không có cảm giác, ăn được cũng không thấy vị nó thâm như thế nào đâu, để bù cho những lúc đó, bây giờ cần phải hưởng thụ.”

“Tính từ lúc anh tự chui đầu vào tảng băng đó, mới có hơn ba mươi năm chứ !?” Thiếu niên không cho là đúng.

“Ba mươi năm là một nửa đời người rồi cậu biết không !?” Lục Vân Tiên nhún vai đáp, đưa gấp thức ăn, té lên miệng.

“Tôi từng ở trong không gian truyền thừa một ngàn năm, hình như không có cảm giác thâm như anh nói.”

“Vậy bây giờ tôi nhốt cậu thêm mấy ngàn năm nha, đảm bảo giá trị con người cậu sẽ tăng vọt, như cái cổ vật.” Lục Vân Tiên nhường mày.

“Về chuyện anh bắt mẫn khi phải tự băng phong để bảo vệ đám người đó, tôi cũng không ép anh làm như vậy.” Thiếu niên thông thả nói, chẳng mấy để ý đến thái độ buồn bực của Lục Vân Tiên, cũng lấy ra một hộp cơm đặt lên bàn.

“Tôi không thông minh được như cậu, lúc đó còn giải pháp nào khác sao !? Rõ ràng đó là con đường duy nhất cậu để lại, đâu có cho tôi chọn.”

“Có chứ, giết sạch đám người khi đó là được rồi.”

“Cậu cho bọn họ là rau cải trắng à, tùy ý nhỏ !?” Lục Vân Tiên tròn mắt.

“Nếu anh nghiêm túc, thì trong Lục Đạo khi đó, Giới Hoàng cũng chẳng được mấy vị có thể đánh lại.”

“Sau đó thì thế nào, ma vương mới xuất hiện, toàn bộ lục đạo đoàn kết tìm ra anh hùng đến chặt tôi hả !?”

“Bọn họ chỉ liên kết lại khi cảm thấy có hi vọng thắng, khiến cho bọn họ tuyệt vọng là được rồi.”

“Tỷ như !?”

“Bất thân nhân của bọn họ.”

“Còn nữa không !?” Lục Vân Tiên toát mồ hôi bác bỏ ngay ý tưởng này.

“Tùy tiện chạy đến vài vùng trung ương hoặc địa khu sản xuất, ném xuống mấy đòn, ai cản được anh !?”

Lục Vân Tiên có năng lực không gian mạnh nhất Lục Đạo, nơi hấn muốn đến, muốn đi, không ai cảm nhận được chứ đừng nói là ngăn cản. Thậm chí nếu hấn đứng ngay trước mặt, lại không ở cùng một chiều không gian, người ta chỉ có thể nhìn thấy hấn chứ không thể cảm nhận được hấn tồn tại.

Loại năng lực này tùy tiện sử dụng để đánh lén thì cho dù là Giới Hoàng cũng rất khó ngăn cản.

“Đó không phải tác phong của ma vương sao !?”

“Anh chính là ma vương còn gì !?”

“Xin cậu, tôi là ma chủ.”

“Như nhau thôi, nếu đã chọn trận doanh ma giới, làm việc như anh là thiếu trách nhiệm.” Kinh vẫn đều giọng nói lời phê bình, đáp lại, Lục Vân Tiên chỉ nhún vai:

“Tôi chỉ không muốn ma tộc là công địch chung của Lục Đạo như trước.”

“Muốn chống lại mà không muốn là công địch, thì trở thành đáng tối cao thống trị bọn họ là được rồi.”

Một gã khách thuê đi qua nghe được mấy lời này, lập tức âm thầm khinh bỉ hai gã thanh niên nhìn đẹp mã mà bị bệnh ảo tưởng trung học này, thông thả cười nhạt rồi ôm sách hướng tới chỗ cô chủ quán đi.

“Quên đi, không nói với cậu, quá là ngô cụt.”

Lục Vân Tiên gãi gãi đầu, bác bỏ đề tài, sau đó lại không nhận được hỏi:

“Mà, cậu thật sự nghĩ vậy !? Nếu là cậu, năm đó cậu làm thế nào !?”

Thiếu niên kia nghĩ nghĩ rồi nói:

“Tôi không có năng lực như anh, muốn xé rách không gian xuất hiện, chấn động sẽ rất lớn... Có lẽ, sẽ tập trung toàn bộ ma tộc vào một hành tinh trong chuỗi mắt xích, rồi dẫn liên quân vào mười bảy tầng ngục còn lại, sau đó cho nổ đám hành tinh đó là được. Tân tinh bộc phá, cộng hưởng, dưới giới hoàng, chết hết.”

Lục Vân Tiên lau mồ hôi trán:

“Thế sau đó ma tộc ở đâu, mười tám hành tinh cậu dẫn nổ mười bảy cái, chen chúc trên một hành tinh sống làm sao !?”

Thiếu niên liếc xéo hần một cái, ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ hiếm hoi:

“Anh nghĩ gì vậy !? Tại sao phải chen chúc, cường giả các thế giới khác, người ghét ma tộc đều ở trong liên quân, anh nổ chết sạch bọn họ rồi, còn ai phản đối ma tộc đến các giới khác sinh sống nữa !? Lúc này còn chờ gì !? Ma giới tích cốp lâu như vậy, nay lại nén hết tinh nhuệ vào một chỗ, không phải nên đi xâm lược kiếm chỗ an cư à !? Lý do... cũng chính đáng vô cùng, các người kéo quân vào nhà ta, phá nhà ta, bây giờ các người phải lấy nhà bù cho ta. Ma giới thực lực đầy đủ, các giới khác vừa chết một đám cường giả, anh cứ tùy tiện chọn một giới mà định cư, các giới còn lại sẽ thấy may mắn và thờ phào khi bọn họ không bị anh chọn chúng, có lẽ sẽ còn mang quà đến tạ ơn.”

Lục Vân Tiên vuốt mồ hôi trán:

“Tôi lần đầu tiên cảm thấy, thì ra cậu mới là ma vương, ấy lộn, ma chủ hợp cách nhất của ma giới.”

Thiếu niên đặt đĩa xuống, kết thúc bữa ăn.

“Vô nghĩa, tôi là King của Trường Sinh Đảo, sẽ không bao giờ vì ma tộc mà chiến.”

Lục Vân Tiên cười nhạt, muốn nói gì đó. Đột nhiên trước mặt hắn đặt xuống một quyển sách. Hần nhú mày, cái tựa đề này lại thấy quen quen, gặp quý rồi, ở thế giới này cũng có.

Linh ngồi xuống bàn giữa hai người bọn họ, đặt xuống một chồng sách, đều là những thứ như Thần Thoại Bắc Âu, Thần Thoại Hy Lạp, Phong Thần Ký, và bất mất nhất là quyển sách: “Truyện Lục Vân Tiên.”

Những cái tên quen thuộc trong Lục Đạo cũng đều xuất hiện ở các thế giới khác nơi bọn họ nhảy không gian đến để lợi ngược trở về. Mỗi lần nhảy tới một thế giới khác, Lục Vân Tiên đều cần khoảng ba tháng để nghỉ ngơi. Đây đã là thế giới thứ bảy bọn họ đến rồi.

Mặc dù thế giới này còn chưa xuất hiện những thứ như internet, trình độ văn minh chỉ giống như khoảng thế kỷ 19 trước kháng thần chiến, thế nhưng, những quyển sách này vẫn y nguyên tồn tại.

Lục Vân Tiên nhìn quyển sách nói về mình, cảm giác cực kỳ quái dị. Giống như một nhân vật trong game nhảy ra ngoài đời rồi lại cầm máy chơi game điều khiển nhân vật của mình trong đó vậy.

Hắn lúc này thật muốn chửi tục một câu.

Đây là cái trò đùa quỷ gì.

Gần như tất cả các cận giới hoàng ở Lục Đạo đều có thể tìm thấy một quyển sách nói về cuộc đời của bọn họ ở các thế giới khác. Tuy nội dung không phải lúc nào cũng nhất quán, giống như câu chuyện về Lục Vân Tiên chỉ đúng đến đoạn hắn bị Trịnh Hâm và Bùi Kiệm làm mù hai mắt và đá xuống sông, sau đó được Long Thần cứu, còn lại về sau đều là vẽ loạn tiết tấu, thế nhưng người ở thế giới khác điều tra hắn làm cái meo gì hà !? Có điều tra cũng không thể viết chi tiết như vậy được không !?

Chỉ duy nhất là về King của Trường Sinh Đảo, dù đã lục tung mạng lưới hay các quyển sách nói về hắn, đều không thể tìm được chút thông tin nào.

Lục Vân Tiên cảm thấy mình đã chạm đến một thứ gì đó cốt lõi.

Liên quan đến các giám sát viên của Lục Đạo.

Và cơ chế vận hành của thế giới này.

...

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ở một thế giới khác (2)

Linh đặt xuống cái khay, lấy ra ba cốc trà đặt xuống trước mặt mỗi người. Hương khói nghi ngút, dưới mùi thơm của lá trà, cô và Lục Vân Tiên cùng ngồi đó nhìn King với ánh mắt trẻ em hiếu học. Loại chuyện nhìn thấy người ở thế giới khác viết bài về mình như thế này, nhìn thế nào cũng rất quái dị. Nếu chỉ một lần thì cũng thôi, nhưng tất cả những thế giới bọn họ từng trải qua, chuyện này đều đã lặp lại. Như vậy thì cần một lời giải thích. Mà ai có thể cho lời giải thích nhất !?

Chính là ngài biết tuốt trước mặt đây rồi.

Đối diện với hai ánh mắt tò mò, bộ dáng không biết không thôi trước mặt, King có chút bất đắc dĩ, cầm cốc trà lên, chẳng thôi cũng uống, hần từ từ nói:

“Hần là do cảnh giới hư không.”

“Là cảnh giới của các cao thủ được cho là đạt tới cấp độ cận giới hoàng ấy hả !?” Linh thổi thổi cốc trà, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, có thể vận dụng từ 40% năng lượng từ các bảo vật định giới, có thể phát ra chiến lực như một cận giới hoàng cao thủ. Nghiêm khắc mà nói thì sức phá hoại những người này phát ra đã có thể uy hiếp các giới hoàng nếu công kích trực diện. Nhưng như vậy chưa đủ, để có thể coi như một cận giới hoàng tiêu chuẩn, cần phải đạt tới cảnh giới hư không.”

Lục Vân Tiên gật đầu tiếp lời:

“Cảnh giới hư không, có được khả năng cảm nhận không gian, vượt qua sự trôi buộc của thế giới, tùy ý đánh vỡ hư không, vượt qua các vị diện. Hiểu rồi, thì ra là như vậy.”

“Là như thế nào !?” Linh có chút tò mò. Mới bốn năm trước cô còn chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, so với hai tay già đầu đã ngàn tuổi có dư này, nói đến chuyện cảnh giới và phân cấp, cho dù có truyền thừa ký ức, nhưng nhiều khi vẫn không theo kịp chủ đề.

“Đạt tới cảnh giới hư không, áp chế của vị diện với sinh mạng cấp bậc này đã trở nên rất thấp, ý nghĩa đơn giản mà nói, thì sự tồn tại của bọn họ đã không còn bị giới hạn trong một thế giới. Vậy nên sự hiện diện của bọn họ được in dấu ở các thế giới khác cũng là điều bình thường.” King tiếp lời.

“Được rồi, có vẻ mọi thứ đã liên kết.” Lục Vân Tiên cười, nhưng lại nheo nheo mắt hỏi:

“Thế nhưng, cậu thì sao !? Và các Fake Queen hiện tại của Trường Sinh Đảo, không hề có tư liệu gì phải không !?”

King đặt cốc trà xuống, chỉ nói mấy câu hần đã uống sạch trà bên trong như nước lã. Dù các giác quan đã khôi phục và vị giác đã có sự cảm nhận riêng, nhưng có vẻ vị trà vẫn chưa đủ để hần nhắm nháp.

“Nói thế nào đây nhỉ !? Nếu như chỉ có tính mạng cao cấp sau khi đạt tới cảnh giới hư không mới có thể in dấu vào lịch sử của đa vũ trụ, vậy thì tôi, hay bất cứ sản phẩm rồi chiến hình người nào của Trường Sinh Đảo đều không được tính là một sinh mạng. Có lẽ anh không để ý, nhưng bản thân tôi chỉ là ý thức được cánh cổng tạo ra với mục đích tăng cường thế giới lực giúp nó mở ra thế giới thứ bảy. Stellar, Ren hay Shaorin đều chưa thực sự đạt tới cảnh giới hư không, và nếu truy tra nguồn gốc, thì bọn họ cũng không được coi là một sinh mạng hoàn chỉnh.”

Hần từ từ nói, giọng đều đều, không nghe ra cảm xúc gì:

“Chúng tôi, chỉ là những cỗ máy chiến đấu vì một lý do nào đó mà có được ý thức của mình mà thôi. Dù về mặt sinh học có thể coi như con người, nhưng về mặt tâm linh, chỉ sợ vốn không thể tính là một sinh mạng cấp cao được. Không có tư cách để lưu lại trong lịch sử đa thế giới, rồi cũng sẽ rất nhanh biến mất trong dòng thời gian mà thôi. Như một thứ công cụ đã hết hạn sử dụng.”

Crac...

“A, xin lỗi.” Linh bối rối nói, cốc trà trên tay đã bị lực lượng mắt kiểm soát bóp nát, nước trà nóng hổi đổ xuống bàn, cô vội cúi người xuống tìm cái giẻ lau. Cũng là một cái cơ tốt để hai người còn lại không nhìn thấy vẻ mặt của chính mình.

Lục Vân Tiên nhíu mày nói:

“Lời này có hơi quá không !?”

Bất kể thế nào, những người ở Lục Đạo có thể quên được sao !? King của Trường Sinh Đảo, giới hoàng nhân giới, người trẻ tuổi nhất và cũng đáng sợ nhất trong các giới hoàng. Cũng là người công trên vai lý tưởng và sự yêu thương của mấy thế hệ người đã nằm xuống. Như một đứa trẻ đơn thuần, nhưng cũng đầy cực đoan. Ánh sáng của hần bao phủ lên những kẻ cuồng nhiệt đi theo, hủy diệt địch nhân, âm hiểm xảo trá, lừa người với khuôn mặt vô cảm...

Những đặc điểm này bất kể cái nào cũng rất khó quên.

Thật chẳng thể nghĩ tới, có một lúc nào đó hần sẽ chìm trong lịch sử, và không hề được ai biết đến như ở các thế giới bọn họ từng xuyên qua.

King lại chẳng hề để ý đến vấn đề này, chỉ nói với Lục Vân Tiên:

“Bên anh không phải cũng có một người như vậy sao !? Lục Vân Tiên !?”

“Ừa, có sao !?” Lục Vân Tiên đơn giản liền bị hấn đánh lạc đi chủ đề khác.

“Lạc Tiểu Thanh ấy. Số hiệu sản xuất: Mộc – 101. Sản phẩm lai ghép giữa huyết mạch Long Tộc và mang hình dáng tiên nhân. Còn được xưng là đứa con cuối cùng của Tiên Long. Có thể coi là sản phẩm thí nghiệm thất bại trước khi Kiều Nguyệt Nga được tạo ra.”

“Ách, cái này cũng tính !?”

“Cô ta và một trăm thí nghiệm “Con rồng cháu tiên” trước đó đều như nhau cả thôi, sản phẩm thất bại. Chỉ có thể mang trong mình hai nhân tố trong Lục Đạo, chiến lược không cách nào vượt qua những tiên phạt thần ma đẳng cấp cao nhất, cũng không có tư cách kế thừa thế giới lực. Nhưng cũng đã là sản phẩm thành công nhất trong 101 thí nghiệm năm đó, nếu như Kiều Nguyệt Nga không xuất hiện, và anh không phá hoại, hấn cô ta mới là người trở thành Queen cùng tôi tham gia trận đánh Olympus.”

Lục Vân Tiên thấy nao nao, đúng là năm đó hấn đập vỡ cái phòng thí nghiệm của Long Thần rồi lôi sinh vật được đánh số Mộc-101 ra ngoài. Lúc đó chỉ đơn giản suy nghĩ: cô gái nhìn yếu ớt vô cùng này nếu chịu tải thế giới lực, liệu có chết hay không. Quân chi đây chỉ là giới hoàng nhân tạo, loại sử dụng một lần, trước mắt hấn là một cô gái sắp chết, hấn cứ cứu theo bản năng đã rồi tính sau. Nào biết như vậy mới khiến Kiều Nguyệt Nga được chọn, và một loạt đồng lõa xôn sau đó.

Nói hồi hận thì thực ra cũng có, nhưng để chọn lại, hấn chắc chắn vẫn sẽ làm y chang. Biết nói sao đây, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn cô bé năm đó chịu tải thế giới lực, đánh một trận rồi chết !? Sinh mạng đau khổ như vậy, còn cần tạo ra làm gì !? Dự án Giới Hoàng nhân tạo của Long Tộc năm đó cũng là tay hấn kết thúc.

Linh ngồi dậy, nghe đến đây chợt cảm khái.

Hai người này dù tính cách trái ngược, nhưng phản ứng với sự kiện thật ra lại y chang nhau, kế hoạch Giới Hoàng nhân tạo bị Lục Vân Tiên phá hoại, kế hoạch Cận Giới Hoàng nhân tạo bị King chấm dứt. Long tộc cũng thật là không may khi rước hai gã họa hại này về truyền thừa.

Không, phải nói là toàn bộ Lục Đạo đều cảm thấy đau đầu và không may khi hai gã này xuất hiện.

Lục Vân Tiên được coi là kẻ phiền phức nhất Lục Đạo, rất nhiều người mang ơn hấn, rất nhiều người chẳng mang thù với hấn cũng bị hấn đánh, người này cần bản không nói lý lẽ, buồn bực nhất là gã vô lại này lại mang trong người chiến lược siêu cấp của một giới hoàng, rất nhiều người năm đó bị một câu của hấn khiến cho học mấu:

“Ta thấy họ đáng thương nên ta giúp, không được sao hả !?”

Vô số kế hoạch vì hấn mà tan vỡ, vô số cuộc viễn chinh mang mồ hôi nước mắt của các thế lực bị hấn phá hoại. Đáng ghét nhất là người này phá hoại không vì lý do gì cả, cái lý do hấn nói có thể tính là lý do hay sao !? Không bị uy bức, không bị lợi dụ, dùng lý lẽ cũng không ăn thua, đây là cục phiền toái to nhất của Lục Đạo khiến các thượng vị giả nhưc nhối suốt một thời gian dài.

Nhưng so với hấn, King của Trường Sinh Đảo còn đáng sợ hơn, ra tay ngoan độc, giết cò tận gốc, âm thầm phá hoại. Và cũng y như gã ở trên, mang trong mình chiến lược cấp bậc giới hoàng. Và nếu như Lục Vân Tiên còn có một điểm mấu chốt là không đánh người đã vút vũ khí và không có sức phản kháng, chỉ gia nhập phe yếu thế hơn, King của Trường Sinh Đảo thì chẳng có tiết tháo gì hết, đạo đức hay giới hạn với hấn chỉ là phù du. Những người muốn fair play với hấn đều đã ngậm hòn sỏi chín suốt, hoặc đang trong trạng thái tàn phế như Ares. Một điểm nữa y chang Lục Vân Tiên, người ta chẳng thể đoán được King nghĩ gì. Tư duy của hai gã quái thai này không nằm cùng tuyến với đại đa số nhân dân Lục Đạo.

May mắn là bọn họ ở trận doanh đối địch. Nếu như ở cùng một chỗ, vậy thì đáng sợ. Sức phá hoại sẽ gấp đôi, không là gấp mũ.

Linh cảm thán xong lại thấy buồn bực.

Hai gã này không phải đang ở cùng một chỗ đây thì là gì !?

...

Cơm trưa và trà nước xong, chuẩn bị đến giờ mở cửa buổi chiều. King đã mang đồ đi cất dọn, Lục Vân Tiên giúp Linh sắp xếp lại đồng sách mà khách thuê bỏ dở lại trên bàn lên kệ và mở cửa tiệm.

Bộ dáng của hấn vẫn còn khá xoắn suốt sau chuyện vừa rồi.

Lựa chọn cứu Lạc Tiểu Thanh của hấn đã đẩy Kiều Nguyệt Nga vào hố lửa. Thậm chí so với Lạc Tiểu Thanh, Kiều Nguyệt Nga còn bị thảm hơn, sau khi chết, cơ thể và các nhân tố còn sót lại bị đúc thành một Queen mới của Trường Sinh Đảo, và sau khi Queen chết đi, lại có người muốn tận dụng những tàn tro cuối cùng tiếp tục tạo ra một loạt nhân bản chiến binh nữa. Có thể nói là ba đời ba kiếp phải làm công cụ chiến đấu.

Nói trắng ra thì lựa chọn của hấn sai lè.

Nhưng Lục Vân Tiên lại ảo não phát hiện dù biết là sai lè, nhưng lúc đó nếu phải lựa chọn cứu hay không cứu Lạc Tiểu Thanh, hấn con mẹ nó vẫn sẽ cứu.

May mắn là mỗi khi hấn cứu người đều không trải qua quá trình suy xét cân đo giết, nếu không hấn sẽ phát hiện ra là không phải mỗi lần cứu người đều là chuyện tốt. Nhiệt tình và lòng tốt ban phát vô tội vạ cũng có thể chỉ dẫn đến phá hoại.

Nhưng cứu người mà còn phải suy xét xem có nên cứu hay không, chi sợ nạn nhân đã sớm tèo mất rồi.

Nhiều tình huống không cho phép lựa chọn.

Lục Vân Tiên là dạng làm theo bản năng nhiều hơn lý trí, và không biết là may mắn hay bất hạnh, bản năng của hấn thiên về hướng trận doanh thiện lương thủ tự.

Thế nhưng dù có ý tốt, không thể không nói, nhiều chuyện hấn làm sai rồi.

Hối hận nhưng không muốn làm lại, đây mới là lý do khiến hấn nhức nhối. Rốt cuộc hấn phát hiện, bản năng của mình vẫn lớn hơn lý trí nhiều lắm.

Và nếu phải chọn, thì chọn thế nào đây!? Cứu người này thì người kia sẽ lên hố lửa, bắt hấn chọn!? Chẳng thà hấn một đao tự sát luôn cho nhanh. Đây cũng là một dạng chạy trốn vô trách nhiệm, nhưng nếu không thể cứu tất cả, lại không muốn lựa chọn, Lục Vân Tiên chỉ có thể làm như vậy.

Và hấn cũng đã từng làm như vậy.

Khi bắt lực cứu hết toàn bộ ma giới, hấn liền tự biến mình thành tảng băng ngưng kết giới bích thủ hộ toàn ma giới.

Lắm khi hi sinh cũng là một dạng chạy trốn.

Linh nhìn hấn vừa xếp sách vừa nghĩ lan man, thậm chí đến sách xếp ngược cũng không biết, thờ dài gọi hấn:

“Lục Vân Tiên.”

“A, ừ... có chuyện gì vậy !?”

“Anh có bao giờ, cảm thấy đau khổ không !?”

Lục Vân Tiên cười nhẹ, từ khi xuất đạo đến nay, có mấy khi mà hấn không nếm trải qua khổ đau!? Bị chán ghét, bị phản bội, bị xa lánh khinh bỉ, rồi lại nhìn thân nhân, bằng hữu từng người một vì hấn mà chết, vì hấn mà hi sinh, lại bắt lực cứu tất cả. Nhân sinh của hấn phải nói là tối đen như cái Hắc Ám Khung Thương mà hấn nắm giữ vậy.

“Có... phải không !?” Linh nhẹ giọng hỏi.

“Ừm” Lục Vân Tiên gật đầu cười đắng chát.

“Vậy hãy tiếp tục đau khổ, tiếp tục chịu đựng đi. Với những chuyện anh làm sai, chết không thể giải thoát hết tất cả, tuyệt đối vì mọi lý do gì, không được chết.”

Linh đặt tay lên ngực, ánh mắt u buồn nhìn hấn;

“Đây là phần Kiều Nguyệt Nga còn sót lại trong tôi muốn nhắn nhủ với anh.”

“Cô ấy muốn anh, chuộc tội.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Giao mùa

Linh Kiếm Sơn trưởng môn truyền đời đều là nam, còn các trưởng lão đều là nữ.

Cho đến thế hệ của Đạm Bích Tuyền vẫn là như vậy. Bản thân cô ta cũng không hiểu được mình làm thế nào để leo lên chức thủ tọa trưởng lão, lại còn đứng hàng thứ nhất. Chỉ là đến lúc nhận ra, thì mình đã yên vị ở Linh Kiếm Đài được cả ngàn năm rồi.

Tu luyện vô tuế nguyệt, mỗi một lần bế quan đều kéo dài tới vài trăm năm. Một ngàn năm thực ra chỉ như mới có vài tháng của phàm nhân. Thế nhưng một ngàn năm cũng đủ để thay đổi nhiều thứ. Con đường tu chân hung hiểm, là cướp đoạt tạo hóa thiên nhiên để bồi dưỡng cho bản thân lớn mạnh, rất dễ

dẫn đến thiên phạt. Thiên kiếp đánh xuống, đã mang đi không biết bao nhiêu đồng môn cùng trang lứa.

Mỗi lần Đạm Bích Tuyền rời khỏi Linh Kiếm Đài, nơi bế quan dành riêng cho các thủ tịch trưởng lão, trở xuống tông môn, lại phát hiện ra một vài khuôn mặt đã mất đi.

Những thứ này nhắc đến cũng thật đáng buồn.

Tu luyện tới cảnh giới càng cao, thọ nguyên càng dài. Đạt tới cảnh giới hư không, trở thành Tiên Đài đại năng, thành tựu vô thượng chân tiên, gần như đã là bất tử bất diệt, nhưng đi kèm với nó cũng là sự cô độc dài đằng đẵng đeo bám tới vô hạn.

Trăm vạn tu chân giả, cũng chẳng lấy nổi một người đắc đạo thành tiên. Kỳ ngộ, vận khí, ý chí, thiên phú, mỗi thứ đều không thể thiếu. Dù chỉ một chút hao hụt nhỏ trên tổng thể, cũng sẽ dẫn đến quá trình độ kiếp thiên lôi, đánh tan phàm thể để tấn thăng thành linh thể thất bại.

Thất bại chính là thân hồn câu diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh, càng không thể nhập vòng luân hồi.

Không chỉ Tiên Đài cao thủ, cho dù là các Đại Ma Vương công tước, hay Chân Thần v...v... dù có khác nhau về cách gọi, chỉ cần đạt tới cảnh giới hư không, có được thân thể bất tử bất lão, không chịu sự trôi buột của thế giới, sau khi chết cũng đều gặp kết cục này.

Người đã thoát ly sự quản chế của thế giới, vậy tất nhiên không còn được nó ôm ấp bảo bọc như khi xưa nữa. Một khi chết đi, chính là trở về với hư không.

Đạm Bích Tuyền sống một cuộc đời cô độc, cảnh giới quá cao dẫn đến vượt qua đồng niên trang lứa quá nhiều, rất nhiều người đã bị cô ta bỏ lại sau lưng, ngoảnh đầu nhìn lại, đồng môn sư huynh đệ ngày nào, đã chỉ còn nắm tro tàn. Nhìn thấy quá nhiều, những tưởng đã sớm chết lặng, nhưng công pháp cô ta tu luyện không phải loại hình cần có tâm cảnh trống rỗng để chống lại năm tháng mài mòn, Đạm Bích Tuyền bởi vì thời gian bế quan và tu luyện quá lâu, dẫn đến chỉ số cảm xúc vẫn còn rất đơn thuần, giống như một thiếu nữ.

Mỗi lần nghe tin một người quen chết đi, vẫn y nguyên thấy khổ sở.

Lần này cũng vậy, khi vừa xuất quan, xuống núi hỏi thăm tình hình, tin đầu tiên nhận được là Trưởng Môn đã chết từ bốn năm trước, người hạ sát có thể là Lục Vân Tiên.

Đạm Bích Tuyền thoáng run rẩy, cảm giác khí huyết không lưu thông, toàn bộ trái tim đau nhức khó chịu.

“Lục Vân Tiên, người và Linh Kiếm Sơn đã đến tình trạng này rồi sao !?”

Lại hỏi, nhị trưởng lão đâu, tại sao Đạm Băng Băng không can thiệp, tin tiếp theo nhận được lại càng làm cô ta khổ sở.

“Nhị trưởng lão giao thủ với Địa Thuần nữ hoàng của Trường Sinh Đảo, bị đánh tan linh thể, bây giờ tình huống rất bất ổn, có thể hư hóa ngay bất cứ lúc nào.”

Cả Băng Nhi cũng...

Một nỗi ưu thương đáng trào khiến đôi mắt ẩm ướt muốn khóc, cảm giác tự trách tràn ngập trong lòng, nếu không phải năm xưa lựa chọn công pháp này, mình đã không phí nhiều thời gian để bế quan như vậy. Cảnh giới cao thì đã sao !? Tính mạng bất diệt để được gì !? Khi xung quanh không còn ai cả, sống lâu và mạnh mẽ đến mấy cũng có ích gì !?

Đạm Bích Tuyền đứng giữa điện chủ của Linh Kiếm Sơn chìm vào tự trách, nước mắt lăn dài trên má, một nỗi ưu thương nồng đậm xâm nhiễm toàn bộ người trong điện hiện tại.

Đám trưởng lão điều hành trong chủ điện giạt mình nhìn nhau, phát hiện tất cả đều đã nước mắt lưng tròng, cùng nhau sụt sùi. Một cảm giác quái dị dâng lên trong lòng những ông già lão đời đã từ bỏ cảm xúc này. Đây là cảnh giới Huyền Tiên ảnh hưởng, hơn nữa để có thể ảnh hưởng đến đám già Đại Thừa Kỳ bộn họ, chỉ sợ cũng đã phải là Huyền Tiên đỉnh phong. Đạt tới Huyền Tiên, có thể dùng ý niệm dẫn dắt thiên địa linh khí, ánh sáng tâm linh có thể xâm nhiễm ý chí của mọi thứ xung quanh, khiến biến vì ta mà động, gió vì ta mà hát, hoa vì ta mà nở. Khi một vị huyền tiên đau khổ, vạn vật xung quanh cũng đều phải khóc theo.

Tâm tình không còn do mình điều khiển, đây là tình trạng cực kỳ đáng sợ.

Chỉ sợ nếu đối phương muốn, những ông già lãnh đạm này sẽ lập tức trở thành một đám thanh niên nhiệt huyết, xông pha chiến trường, liều mạng không do dự.

Trong một môn phái có Huyền Tiên cao thủ tọa trấn, pháp tắc bên trong hoàn toàn theo ý chí của họ mà điều động. Quanh năm mưa thuận gió hòa, trăm hoa đua nở, vạn vật sinh sôi, linh khí xung tấp, thậm chí tốc độ tu luyện và tâm cảnh mọi người cũng đều được gột rửa mỗi ngày, để thăng cực nhanh. Môn phái có được Huyền Tiên mới có tư cách xưng là đại phái.

Linh Kiếm Sơn có thể trở thành một trong Lục Đại Phái cũng nhờ có Đạm Bích Tuyền.

Dù cô ta quanh năm bế quan, dù không màng thế sự, đa sầu đa cảm, thế nhưng không thay đổi được, đây là một vị Huyền Tiên hàng thật giá thật. Với ý chí của Huyền Tiên, Linh Kiếm Sơn có thể tùy tiện điều động bất cứ thế lực nào trong vùng ảnh hưởng, đây là một đại sát khí trấn phái khiến vạn chúng

cung phụng.

Giống như Phi Kiếm chỉ tùy tiện dạo qua ba tầng trời đầu tiên một vòng, đã có thể dễ dàng tập hợp lại một đạo quân đánh úp căn cứ nhân loại. Huyền Tiên cao thủ, đối với bất cứ môn phái nào cũng đều mang ý nghĩa chiến lược.

Nếu như Phi Kiếm không bỏ đi, và Đạm Băng Băng không bị Ren và Shaorin chặt đi một cái phân thân ở Thực Nghiệm Đảo, Linh Kiếm Sơn sẽ có ba vị Huyền Tiên tọa trấn, cho dù có đối mặt với thiên đình đại quân, cũng có thể ngáng đầu kiêu ngạo.

Đó là nếu như mọi sự mỹ hảo. Thực tế bao giờ cũng tàn khốc.

Chỉ còn một Huyền Tiên tọa trấn, chỉ sợ thứ tự xếp hạng của Linh Kiếm Sơn lúc này đã là áp chót trong Lục Đại phái.

Đạm Bích Tuyền tuy đa sầu đa cảm, nhưng cũng không quá ngốc, đủ để ý thức được tình hình xấu hổ của Linh Kiếm Sơn hiện tại. Hít sâu một hơi, ngăn nước mắt sụt sùi, nhìn quanh thấy đám trưởng lão chấp sự khác đã ôm nhau khóc bỏ lăn bỏ càng, thoáng có chút xấu hổ, ái ngại hỏi:

“Cái kia... ừm, Băng Nhi hiện đang ở đâu rồi !?”

Một ông lão vội về mặt tang thương đưa cho Đạm Bích Tuyền một cuộn tranh, cô ta mở ra, nhận ra đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ trừ danh một thời, liền gật đầu, hóa thành một đoàn linh quang chui vào trong tranh.

...

“Băng Nhi...”

Đạm Bích Tuyền che miệng bật thốt, sống mũi cay cay, mắt lại ầng ậc áng nước.

Đạm Băng Băng giống như một khối đồ xứ tinh xảo vừa bị va đập thô bạo, toàn thân đầy những vết nứt còn phát ra ánh sáng xanh và những hạt linh thể bốc lên chằng chịt. Đây là linh thể bị tổn hao quá độ, cho dù khôi phục lại, chỉ sợ những vết nứt kia sẽ biến thành sẹo vĩnh viễn. Thân thể cô ta lo lừng, giống như đang nằm trên ngọn gió, tà áo rộng cùng bộ cung trang cổ bay bay, giống như lúc nào cũng có thể phân tán.

Trông thấy vị sư tỷ đa sầu đa cảm của mình, Đạm Băng Băng thoáng có chút buồn bực than:

“Sư tỷ, nhưng có như vậy hoài được không !? Mỗi lần người khóc, ta cũng muốn khóc theo, cảm giác rất khó chịu đó biết không !?”

Nghĩ đến cái mặt lạnh của mình rơi nước mắt rồi nhăn mũi sụt sùi, Đạm Băng Băng có cảm giác toàn thân nổi da gà.

“Nhưng mà Băng Nhi... muội...” Đạm Bích Tuyền chỉ vào Đạm Băng Băng, người đối diện nhìn hư nhược vô cùng, giống như có thể tan biến bất kỳ lúc nào, nước mắt lại trực trào.

“Ồi, tỷ phiền thật đấy. Đã nói đừng khóc rồi mà. Tốt xấu gì cũng là thủ tịch trưởng lão một trong lục đại phái, đừng có như con nít vậy.”

“Hơn nữa ta cũng đã chết đâu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã bị ta luyện hóa hoàn toàn, trở thành Đại La của riêng mình, bản thân ta chính là cả thế giới này. Địa Thuần nữ hoàng đó chỉ dùng một cái hắc động mà muốn nuốt sạch ta, chỉ là nằm si nói mộng mà thôi.”

“Thật hả !? Băng Nhi !? Muội không chết !?” Đạm Bích Tuyền ngưng khóc, kinh ngạc, giọng có phần hơn hờ.

“Chỉ là muốn khôi phục hoàn toàn, cũng phải mất vài trăm năm. Nếu như tỷ không giúp.”

“Ừm, ta giúp, ta giúp.”

Đạm Băng Băng cười lạnh, có thêm một Tiên Đài cao thủ trợ giúp, tốc độ khôi phục sẽ đề thăng cả trăm lần so với dùng linh thể tàn tạ của mình tự chữa trị, lại thêm tài nguyên sung túc của Linh Kiếm Sơn bổ trợ.

Lần này thật may mắn, đúng vào chu kỳ sư tỷ xuất quan, muốn trễ một lần chỉ sợ phải là mấy trăm năm sau thật.

Địa Thuần Nữ Hoàng khốn kiếp, cứ chờ đó.

Lần tới gặp lại, sẽ không còn lâu đâu.

...

Lilith Ren vừa đẩy nắp capsule chữa trị bước ra ngoài, liền lập tức hắt xì một cái.

“Gặp quý rồi, nghỉ dưỡng bệnh mấy hôm, ra ngoài lại còn có thể bị cảm lạnh !?”

“Hans, quần áo của ta đâu.”

“Đến đây, đến đây.” Một cửa sổ trong veo xuất hiện bên cạnh capsule chữa trị của Ren, khuôn mặt Hans trên đó xuất hiện một đôi tay trắng muốt che

mất hẳn, gã này buồn bực vì lỡ mất cảnh nóng, nhưng cũng không dám để chủ nhân của hai cánh tay kia tức giận, chỉ đành sai mấy thiết bị tự động đưa đồ qua.

Gặp quý, bộ nhớ của đám thiết bị tự động cũng đã bị xóa trắng, làm tuyệt tình đến đáng sợ ha.

“Hừm hừm, mỗi lần chiến đấu đều phải về nhà nằm viện mấy tháng, thật phách ối cái vị dung dịch khó ngủ đó, người không làm tốt hơn được sao !?” Ren vừa mặc đồ, vừa ở một bên cầu nhàu.

“Cho dù có đổi thành vị gì, người lấy nửa năm, chỉ sợ cô cũng đều sẽ phát ối mà thôi.”

“Nói cũng đúng.”

Hans cười khỏ, bà cô người giữ được mạng là còn may. Nếu không phải tư liệu về cơ thể người vẫn được anh đây tìm ra trong chân lý rồi kiến tạo lại, chỉ sợ có rồi giường cũng mang theo thương tổn vĩnh viễn chứ ở đó mà cầu nhàu.

Tuy nhiên không thể nói ra chuyện này được, nếu như Ren biết được mình còn có một bản tư liệu thiết kế để có thể sản xuất hàng loạt, chỉ sợ sẽ nộ khí xung thiên, đập banh chành cái Trường Sinh Đảo này ra mất.

Quan niệm về độc nhất của các Fake Queen cũng giống như tự tôn của đàn ông, thuộc về loại bảo thủ ác liệt, tùy tiện chạm vào vấn đề này, chính là tìm chết. Lúc trước hẳn cũng phải dẫn đo dừ lăm mới dám cho Stellar biết về dự án của Nguyễn Tuấn. May mà đại nữ hoàng đúng như dự liệu của hắn, bình tĩnh chấp nhận mà không nổi bão, nhưng vị tam nữ hoàng này thì không nói trước được gì nha, tỷ lệ phá hoại của hai bên không cùng một cái đẳng cấp.

Cho Stellar biết cũng là bất đắc dĩ, nếu có thể, hắn muốn ém chuyện này xuống vĩnh viễn. Vì nếu King biết được những dữ liệu này còn trong chân lý, chỉ sợ sẽ lại tiếp tục hủy chúng đi lần nữa, Hans cảm thấy cái này quá lãng phí rồi, tốt xấu gì cũng là tâm huyết công sức của một đời Long tộc đấy. Nhưng nếu cứ ém xuống thì không cách nào giải thích được mình lấy gì để tái cấu trúc lại cơ thể cho Ren.

Được rồi, nghĩ đến đây thì Hans có cảm giác đặc ý như được mùa, quản chi hiện tại cảm quan của hắn bị chủ nhân đôi tay đang che mắt kia phong bế, nhưng từng milimet trên cơ thể Ren hắn đều đã kiểm duyệt qua trong quá trình tái cấu trúc nha.

Che mắt, đã là quá trễ. Hê hê.

“Nhân tiện, cái tranh ta mang về thế nào rồi !? Con mụ trong đó chắc là dọa rồi chứ !?” Ren mặc xong bộ đồ, cử động chân tay mấy cái, cảm thấy còn khớp vì đã quá lâu không vận động, buồn bực hỏi.

“Ày, khi trở về Trường Sinh Đảo thì nó tan biến, cô cảm nhầm đồ giả rồi.”

“A, sao có thể !?”

“Trận chiến ghi hình tôi đã xem lại, lúc trọng lực nguyên cầu ném xuống, cô ta đã tự chặt một tay mình, dùng toàn lực ném nó ra khỏi vùng ảnh hưởng của nguyên cầu, sau đó đưa ý thức gửi vào đó. Bởi vậy, cô giết hụt rồi, người ta chỉ sợ vẫn còn sống khỏe.”

“Chắc, dai như gián vậy.” Ren tặc lưỡi nghiêng răng.

“Lần tới đừng phải đối thủ như vậy đừng liều mạng, thật tốn kém, cô biết bộ khiên Uru đó đáng giá thế nào không cả !? Cho cô một bộ, còn dư lại có vài miếng vụn, làm tôi đau lòng một hồi đấy.”

“Người yên tâm, lần tới sẽ không liều mạng như vậy đâu.” Ren vỗ vỗ má, làm mấy động tác khởi động khiến khớp xương đánh tanh tách, dùng ánh mắt tự tin nói:

“Lần tới ta ăn chắc cô ta !”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 125: Thánh đường đối thoại

Thánh điện màu trắng ngà, những đường vòng cung cong cong theo tỷ lệ vàng trầm trở làm người ta có cảm giác trang nghiêm, quý phái mà vẫn dễ nhìn. Hai bên tường đầy những cửa sổ mờ thoáng rộng, lấp ló sau những tấm rèm che đóng đưa nhẹ nhẹ theo gió. Mùi của thực vật quện vào qua khung cửa cũng mang khí tức thánh khiết nhàn nhạt, gột rửa tâm hồn khiến người ta thoải mái.

Cho dù là một kẻ cùng hung cực ác đến đây, cũng có cảm giác muốn buông bỏ căng thẳng, tận tình thả lỏng trải nghiệm cuộc sống chậm chậm, rồi thì

xung tội.

Robert cảm thấy cuộc đời mình không có tội tình gì đáng nói, đúng là đã từng lỡ trớn làm vài thiếu nữ con ông cháu cha mang tai họa, nhưng đều là hai bên tình nguyện. Hừm, chuẩn xác là người ta tình mà hắn không nguyện. Sống hơn hai mươi năm trên đời, có rất nhiều lần thân bất do kỷ, dù sao đàn ông có hai bộ não, một ở trên và một ở dưới. Cái gã xấu bụng ở dưới rất nhiều khi không do mình không chế được. Đây là lý thuyết đãi dâm thực tại do ch*m ấy vậy.

Được rồi, tuy rằng mấy lần nguy cơ trong quá khứ đều do thằng em sung sướng còn khổ mình chịu, rồi thì cũng đã qua hết cả. Nhưng lần này vạ ở miệng ra, thật không biết nên tìm cái gì để đổ tội.

Không lẽ ở đây muốn xưng tội thật !?

Hắn nằm vắt chân giữa bục cao thánh đường, hưởng thụ những cơn gió nhẹ từ hai hàng cửa sổ, đắm mình trong ánh nắng dịu dàng của một buổi sáng thánh khiết. Dù trong đầu toàn những tạp niệm của hồng trần, từ tạo hình đến xem, một gã thanh niên vóc dáng hoàn mỹ, khuôn mặt lãng tử còn mái tóc vàng mềm mại xỏa ra phong trần, nhìn thế nào cũng thấy lãng mạn.

Về ngoài đẹp đẽ của một kỵ sĩ quý tộc được di truyền khiến tạo hình của hắn không thể bắt bẻ, đối nghịch với khí chất và thần thái, là một tâm hồn có chút tục tĩu và cái miệng biến hóa, đại khái cảm giác cực đoan này chính là thứ đã hấp dẫn không ít thiếu nữ muốn tìm cảm giác kích thích mới lạ lao đầu vào thiêu thân.

Thánh nữ Monica không biết mình có phải nằm trong danh sách đám con gái đại đột đó hay không, nhưng từ ngày phần bí mật của mình bị hắn kéo ra nhìn xem, cô đã xác định mình không thể rời mắt khỏi người này.

Nếu không phải còn mang ơn ông nội của hắn, xử lý người này như thế nào, thực ra rất dễ làm. Giáo hội không phải chỉ có tuyên dương thánh quang xán lạn như vậy, ánh sáng muốn rực rỡ, cần rất nhiều bóng tối đối lập đập nện chèo chống, muốn bảo vệ bí mật của thiếu nữ thánh khiết, có lẽ chỉ cần một đao là xong chuyện.

Chịu ơn người nhà hắn, thiếu ông nội hắn một mạng, cái nhân tình này không thể không báo, xử lý hậu đại duy nhất của ông ta là không thể chấp nhận được, bói rồi dẫn đo một vòng, quyết định cuối cùng chỉ là trời hắn ở bên cạnh mình. Bằng cách nào !? Giáo hội còn thiếu một thánh tử, tương đương với vai Adam trong vườn địa đàng Eden, dù sao cũng chẳng có ai dám ngồi, để hắn làm vậy.

Một gã thanh niên không có chút gì gọi là thánh khiết ngoại trừ về bề ngoài được ngồi lên chức thánh tử đơn giản như vậy, nếu như vị Thiên Chúa nào đó lập ra cái giáo đình này biết được, người ta chỉ cần một câu bình phẩm về quần lót đã được cung phụng như con trai ông ta, hắn là sẽ đẩy nắp quan tài ra thổ huyết vài cái rồi lại chết đi.

Nhưng biết làm sao được, thế giới bây giờ là của người trẻ tuổi, giáo đình thánh nữ là to nhất, lời cô ta nói là thánh chỉ. Giáo hoàng trước hơi có chút uy quyền đã sớm bị Đại nữ hoàng của IMI lên giải quyết xong từ bốn năm trước, người hiện tại chẳng khác nào con bù nhìn bị Stellar Verminton khống chế trong tay, cô ta không nói, thánh nữ lại muốn làm. Còn ai dám can.

Về vấn đề người nhà nạn nhân liệu có phản đối !? À, là người thân của thánh tử !? Ông ta cười không nhặt được mồm rồi đã lại chìm vào hôn mê sâu rồi.

Robert là người thừa kế hợp pháp của hội kỵ sĩ bàn tròn, tổ chức Ki's Master lớn nhất trái đất hiện tại, về mức độ ảnh hưởng ở châu Âu, cũng đạt được tỷ lệ 4-6 so với giáo đình. Robert ngồi lên chức thánh tử, khác gì nói hai nhà hợp một. Kỵ sĩ bàn tròn sắp sửa tấn chức thành kỵ sĩ thánh đường, đầu khi có thêm hào quang ban phước của thánh nữ chức phúc, nhìn lại thì trăm lợi mà không hại. Châu Âu từ nay hai nhà độc chiếm, có xu hướng gạt học viện Key West ra bên ngoài. Nhưng mà Thomas Lanyi cũng chẳng quan tâm, toàn bộ học viện hạch tâm đã sớm dọn lên Trường Sinh Đảo, nơi khởi nguồn của long ngữ mình mà các nhà khoa học nghiên cứu giả đang học tập. Với một cái học viện, muốn nắm quyền khống chế Châu Âu gì đó, cũng là chuyện viễn tưởng mà thôi.

Một cái đáng nói nữa là công hội hiệp sĩ và giáo đình nếu truy tra nguồn gốc cận kề, thì một bên là hậu nhân của các bán thần, một bên nhận truyền thừa của Giới Hoàng tây thần tộc, tính ra có hợp lại thì cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nói chung chuyện hợp nhất đều được nhà nhà người người hưởng ứng, ngoại trừ bản thân Robert:

“Ta nói này nhóc bạch tạng, cô đã chán chưa vậy !? Ngày nào cũng phong ấn ta ở chỗ này, muốn đi ị cũng có một gã chạy theo dòm, mệt mỏi lắm đó có biết không !? Cứ bị tia hoải làm ta đi ra đi vô không được tự nhiên, cơ hoành đã biểu tình rồi đấy, cứ tiếp tục thế này cục hoa của ta sẽ sớm héo mất.”

Monica có mái tóc trắng muốt cùng đôi mắt màu bạc, nguyên nhân thì cũng giống King, quang nguyên tố quanh thân cô ta quá mạnh mẽ, tán sắc toàn bộ màu chiếu đến, khiến cho mặc gì cũng thành màu trắng hết cả. Chỉ duy nhất một lần bị trọng thương, toàn thân không có thánh quang bọc lấy, nên cái quần nhỏ màu đen mới lộ ra, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh. Bây giờ bị Robert nói là nhóc bạch tạng, nghĩ đến lại càng buồn bực. Ráng nhìn cảm xúc để không xuất thủ đánh chết gã mỏ quạ này, Monica ray ray trán nói:

“Ta hứa với ông của ngươi giúp ngươi bước vào thần mạch là do ngươi có sẵn dòng máu bán thần, tiết lộ một chút cũng không tính là phạm quy, nhưng ngươi cả ngày chạy tới chỗ phạm nhân rồi văng tục, ai biết ngày nào đó ngươi có lỡ mồm hay không !? Tốt nhất là giữ ngươi ở bên cạnh tay, ngoan ngoãn làm thánh tử của giáo đình đi.”

“Lỡ mồm con em gái nhà cô, ông đây đã thề rồi không phải sao !? Lời thề của kỵ sĩ có khế ước đẳng hoàng, lại không thể chơi chữ, muốn viết tay ra cũng không được, cô còn sợ ta dùng cái ch*m để viết ra à !?”

Phụt.

Monica cảm giác mạch máu trên đầu mình sắp sửa đứt phụt, được đào tạo như thánh nữ từ nhỏ, mỗi ngày đối thoại với Robert đều có trải nghiệm tam quan bị phá hủy. Người này vắng tục giống như hít thở, nói lời tục tĩu đã thuận lý thành chương, bị hấn tiêm nhiễm một năm nay, số lần mấy thứ đáng xấu hổ trên cơ thể con người xuất hiện trong đầu thiếu nữ trong sáng còn nhiều hơn số thánh kinh cô ta tụng.

Monica lao đảo, khó khăn đưa tay chỉ:

“Người... người... không thể ăn nói tốt đẹp một chút được hay sao!? Có tin không ta sẽ sai người phong ấn mồm người lại...”

“Phi...” Robert nhổ một bãi nước bọt: “Cô dám làm vậy, mỗi ngày cô đến ta sẽ thoát ý cho cô xem”

Nói rồi đứng lên muốn cời quần.

“Dừng. Ta sẽ cho người trói luôn người lại.” Monica đỏ mặt thét lên.

Robert cười vô lại:

“Hehe, không vận động được cô làm sao dạy ta thần kỹ, làm sao vô thần mạch!?”

Monica á khẩu không trả lời được.

Robert cười lạnh: “Giờ tỉnh sao!? Hoặc là bây giờ chúng ta đường ai nấy đi, coi như cô có lòng muốn dạy, còn ta ngu si không chịu hợp tác, tội đầu ta gánh hết, hai bên cùng khờ hã.”

“Không được.” Nhắc đến cái này thì Monica vô cùng kiên quyết.

“Nếu bây giờ người rời đi, giáo hội và công hội hiệp sĩ sẽ tiếp tục ở vào trạng thái đối địch, người là thiếu chủ của bọn họ, không có chút cân nhắc nào hay sao!? Đừng hành động như đứa trẻ con nỡ.”

Robert bĩu môi: “Nói đến cân nhắc đại cuộc, con nhóc nhà cô mới là thứ không biết gì.”

“Hả!?” Monica ngạc nhiên, người này sao lại đổi giọng rồi, từ vô lại thành trào phúng. Robert thấy vẻ mặt ngây ngốc của Monica, cười nhạt nói:

“Cho rằng ta ở đây thì hai thế lực hợp nhất tốt rồi!? Cho rằng với thực lực của giáo hội sẽ dễ dàng ăn tươi công hội kỵ sĩ của bọn ta!? Cho cô biết, ông nội ta từ lâu đã móc ngoặc với đại nữ hoàng Stellar của IMI rồi, cô cho một tổ chức trực thuộc IMI lại có tiềm lực chẳng thua kém bên mình sát nhập, còn không sợ bị phản khách vi chủ!? Một đám thần thánh chiến binh, kỵ sĩ giáo đường, có thể là thế lực của giáo đình, cũng có thể làm biểu trưng của công hội kỵ sĩ nha. Cô cho rằng ông của ta già nên bị ngu rồi, muốn phò thác ta cho cô, tùy cô định đoạt, giao luôn cái công hội ông ta khổ tâm duy trì bao lâu nay cho cô bảo quản!? Tỉnh lại đi, bé bạch tạng ngốc à, toàn bộ cái tổ chức này đang bị thay máu dần dần cô còn không biết, cái lão giáo hoàng chết bệnh bốn năm trước hẳn là người lý trí duy nhất còn trung thành với cô hiện tại đi!? Nếu không phải còn có một đám vịt giới tám cánh vẫn hiếu trung với cô, cái giáo đình này đã sớm đổi chủ từ lâu.”

Robert đưa tay chỉ chỉ, ấn lên trán Monica, người sau có lẽ vì một tràng từ ngữ của hấn oanh kích quá mạnh, nhất thời chấn động, chìm vào trầm mặc:

“Cô chỉ là con nhóc ngốc nghếch có được thực lực của cận giới hoàng đình phong mà thôi, được nuôi trong nhà kính bảo bọc nhiều năm như vậy, lấy gì đầu lại mấy con cáo già như ông nội ta, và đại nữ hoàng của IMI!? Còn nghĩ bọn họ thật sự tốt bụng như vậy!? Yếu đuối như vậy!? Cho cô biết, bất kể là ông của ta, Thomas Lanyi, Daryl Johnson hay Stellar Verminton, bất cứ người nào trong số họ đều có dã tâm làm đế hoàng đại địa cả, còn cô, đại khái chỉ như một quả bóng nặng ký bị bọn họ đá qua đá lại để tiêu hao đối phương hoặc chống chọi hiểm nguy trước mắt mà thôi. Đánh trận cô đi đầu, tổn thương cô chịu hết, nghĩ rằng người trái đất thì không thể âm nhau!? Xin nhờ. Cho dù có đại địch trước mắt, bản chất của con người vẫn là tranh đoạt lợi ích cho tới phút giây tuyệt vọng cuối cùng, hơn nữa, quan trọng nhất... trong mắt bọn họ...”

Cảm thấy đôi mắt màu bạc của Monica đang nhìn mình, trong suốt, có chút lạnh người, Robert rút ngay cái tay đang trở trở gõ gõ lên trán cô ta lại, cẩn thận nói tiếp:

“Quang dực tộc vẫn là thần tộc, là kẻ địch.”

Robert xả xong một hồi, lúc này mới ý thức được đối mặt với mình là một cận giới hoàng đình phong cao thủ hàng thật giá thật. Chính là loại tồn tại được đánh giá cấp độ SSS trên bảng xếp hạng mới ra gần đây, chỉ sợ đối phương tùy tiện hấn hơi, mình sẽ theo gió mà bay, cục hoa úa tàn. Hấn là do độ này bị nhốt quá lâu, cả người bức bí, mồm mép không được phát tiết nên hấn vắng miêng toán loạn, giờ nghĩ lại, hình như đã quá lời, mồm hôi lạnh chảy ra, lùi lùi mấy bước, giả là nói:

“Ây, lời thật khó nghe, con mẹ nó, em gái, cô đừng giận cá chém thớt nha.”

Có loại người cứ mỗi lần mở miệng là một lần tìm đường chết, Robert đại khái chính là kiểu người này, hấn còn sống đến bây giờ cũng coi như là kỳ tích. So với cái mặt vênh vao của Shen Jian, cái mồm của Robert có level tìm chết cao hơn nhiều lắm. Chẳng quản Monica thực ra còn nhiều hơn hấn mấy tuổi, cứ mồm ra là gọi cô ta là em gái với nghĩa không trong sạch, ngay phút giây này, biểu đồ tìm chết của Robert vẫn cứ leo thang không ngừng.

Monica nhìn hấn chằm chằm, khí tức của cận giới hoàng đình phong ép lên khiến Robert khó thở, mạch máu căng tràn, hơi thở phập phồng, tìm đập thỉnh

thích:

“Tại sao nói những lời này với ta !?”

Robert giật mình, khẽ buông lỏng một cái, còn tưởng bị đánh, tặc lưỡi nói:

“Ách, đại khái... chắc là do không muốn đám kị sĩ nhà ta bị thánh quang nhiễm màu, treo biển cấm dục có tính không !?”

Monica lắc đầu, ánh mắt khóa chặt, áp lực như núi đè xuống, lúc này cô ta đã bỏ hết toàn bộ kiêng kỵ và dẫn đo về chuyện on nghĩa. Được như vậy còn phải cảm ơn ai đó, thái độ của Monica đối với Robert đã không còn chút gì là nhẫn nại và nhường nhịn. Robert âm thầm kêu khổ, phòng tuyến tâm linh bị ý chí của Monica ảnh hưởng, rất nhanh chóng liền thất thủ. Cận giới hoàng đình phong, chính là huyền tiên cảnh ở tiên giới, có khả năng phù sinh vạn tượng, ngôn xướng pháp tùy, một tia ý chí dẫn dắt sinh linh biến chuyển, muốn ép Robert nói lời thật quá dễ, người sau đó mở lời liên tục, có chút kháng cự, nhưng cuối cùng cũng đành nói:

“Chết tiệt, ta thấy cô ngọc đến đáng thương, bị một đám lợi dụng mà cũng không biết nên khó chịu, có được chưa !?”

Monica không tỏ thái độ gì, Robert cắn răng nói:

“Bị ta chửi nhiều ngày như vậy, vẫn còn ráng nín nhịn, vẫn còn muốn giữ trọn lời hứa, coi như là một cô gái tốt đi. Bị một đám âm mưu chơi hỏng mất, ta thấy khó chịu, xót lắm đó. Phụ nữ là dễ nâng niu nha, đặt một cô gái lên đỉnh áp lực có gì vui chứ !? Áp lực nên là một đám đàn ông chia sẻ và gánh vác mới phải... A... chết tiệt, cái cảm giác quý gì... Đừng có chui vào não ta nữa !!!!!”

Robert nói một nửa chột giầy giữa điện cung, hét lớn một tiếng, thánh y cũng được triệu hồi ra, đầu khí cùng thần lực hòa quyện lập tức chất biến, tạo thành một lớp hào quang xanh lục hộ thể quanh người hắn, chấn tan tất cả cảm xúc tiêu cực đang ảnh hưởng tâm trí.

“A...”

Monica thoáng kinh ngạc, sức ép ý chí của cô ta hoàn toàn bị đánh dạt sang hai bên, mặc dù chỉ là tùy tiện một ý niệm, không chân chính động sức, nhưng nghĩ đến cảnh giới của hai bên chênh lệch, chuyện này cũng thật khó tin.

Ý chí... mạnh như vậy !?

Bán thân nhân tạo vượt qua đau khổ của việc trùng tổ cơ thể, mỗi ngày xung kích thần mạch là một lần cơ thể tan vỡ, ý chí đầu thể yếu nhược, Robert tuy tùy tiện vô lại, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến ý chí của hắn cứng cỏi.

“Lời thật mất lòng, nói hết rồi đấy, kệ cô, ta té đấy.”

Tuy vậy, để giầy ra được khỏi sức ép này, cũng khiến hắn xụi lơ ỉu xìu, thở hồng hộc như một con cá chết đang thoi thóp, cất bước cứ như rùa bò, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp bước ra khỏi cửa thánh đường.

Đột nhiên góc áo của hắn bị một bàn tay giữ lại, Robert cắn răng muốn bước tiếp, nhưng hắn đang yếu như sên, mà cho dù hắn có ở trạng thái đỉnh phong, trước mặt nữ cường này, chạy vẫn là không thoát.

“Buông ra, mẹ cô, làm cái gì đấy !? Đại trai à !?”

Monica bị hắn phũ một cái, thoáng đỏ mặt, nhưng ánh mắt rất nhanh đã khôi phục vẻ trong suốt, nhìn hắn đáp:

“Lời này trước nay chưa từng có ai nói với ta.”

“Đó là tất nhiên, người ta sợ dít để cô đi chết còn không kịp.” Robert thuận miệng đáp, muốn dứt áo ra đi, mà lại hết xí quách, uể oải.

“Hừm, lời thật mất lòng, nhưng quả nhiên, nghe sự thật vẫn tốt hơn. Người duy nhất có thể nói thật với ta, người ở lại đi. Ta sẽ không phong ấn hành động của ngươi nữa.” Monica nghiêm mặt đề nghị, nói lời này, chẳng hiểu sao trống ngực cứ đánh thình thình, có chút khẩn trương. Hắn là quả tim mới thay hoạt động không tốt lắm.

Robert ngẩn người, rồi lại cười sảng sặc, quay người, dí sát mặt vào Monica, người sau thoáng ngượng ngùng, nhưng cũng không lùi lại, quát cường đối nhãn với hắn.

“Cô bé, ý gì đây !? Không sợ ta chơi cô !?”

Lời này nhiều nghĩa, nhưng Monica chẳng quan tâm, cười nói:

“Không sợ, người không phải nói phụ nữ cần được nâng niu sao !? Người sẽ không tùy tiện chơi ta.”

Robert đỏ mặt, lời này nhiều nghĩa, hắn bị phản damage, có chút nhức trứng. Lại cắn răng hỏi:

“Không sợ mồm ta thối, vạ miệng, văng tục !?”

“Không sợ, lời thật khó nghe.” Monica đáp khẳng định.

Con lạy má, vắng tục thì thật đoạn nào, chỉ còn khó nghe thôi. Robert lại tiếp tục ảo não, liều mạng ra bài tẩy cuối cùng:

“Không sợ ta thoát y phản kháng !?”

Monica lúc này đã hết đồ mặt, đại khái da mặt đã tiến hóa lên một level mới, cười hi hi đáp:

“Không sợ, lời thật lòng của người ta đã nghe, cơ thể thật của người, có gì không dám nhìn !?”

Robert cảm giác mình mới là người bị chơi hổng.

Xong, quả này triệt để xong.

Đã đem thánh nữ dạy thành lưu manh vô lại rồi...

Tại sao cứ có cảm giác tự tay bóp d**...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chợ tiên giới (3)

Đây là chuyện nửa năm trước.

Mặc Tinh khi đó đang ở vào một vị thế hết sức bối rối.

Số là hắn từng cùng với khoảng 4000 vị cao thủ Kim Đan kỳ khác, hưởng ứng lệnh triệu tập của một vị Huyền Tiên, cùng kéo đến đánh úp căn cứ nhân loại hồi năm ngoái. Sau đó bị một đội hình thiết khôi lỗi của phạm nhân đánh cho thua liểng xiểng, cúp đuôi mà về.

Thiết khôi lỗi của phạm nhân được gọi là GMS, gần đây Mặc Tinh đã dần quen với cách gọi cổ quái này. Hỏi ra mới biết, tính cơ động của đám GMS này so ra còn kém một cao thủ Kim Đan kỳ đỉnh phong, chỉ tương đương với một Kim Đan hạ phẩm, mà còn là loại rác rưởi nhất. Đối thủ như vậy, lại có thể khiến 4000 vị cao thủ Kim Đan già dặn khôn khéo bỏ chạy tứ tán, nghĩ cũng thật buồn bực.

Buồn bực hơn nữa là trong số những người thành công chạy thoát, không bao gồm Mặc Tinh. Hắn khi đó vì thúc giục một cái linh bảo mà phải tiêu hao thọ nguyên đôi lấy, đã dùng hết đèn tắt, chẳng còn chút sức lực nào. Nếu như không phải Thiên Linh Bảo Thụ có thuộc tính ôn hòa vô cùng, đổi lại một cái linh bảo khác đã sớm lấy mạng của hắn.

Thiên Linh Bảo Thụ là mẫu thân giao cho hắn từ khi còn nhỏ, đã làm bạn với hắn suốt ba mươi năm, trợ giúp hắn từ lúc còn chật chội Luyện Khí tới tận Kim Đan kỳ, cho dù có dùng nó để đổi lấy lực lượng bùng nổ trong khoảng khắc, không lý nào nó lại đi lấy mạng của hắn. Chỉ đáng buồn là cơ hội Mặc Tinh dùng tính mạng và tuổi thọ đổi lấy ấy lại chẳng được ai trân trọng, khi hắn mượn Thiên Linh Bảo Thụ để tấn cấp Hóa Thần kỳ, một đám Kim Đan tiền bối mà hắn tôn trọng ngưỡng mộ lập tức quay ngoắt, vòng ra sau lưng hắn chờ chém cổ.

Nếu như mọi người có chút nhiệt tâm, cùng nhau chiến đấu, trận đánh đó chỉ sợ vẫn sẽ thua, nhưng không đến mức thảm hại như vậy.

Mặc Tinh sau khi dùng tính mạng đổi tu vi chỉ còn thoi thóp, Thiên Linh Bảo Thụ vừa cứu mạng vừa hộ vệ cho hắn, nếu không đã sớm bị một đám cao nhân tiền bối giết người đoạt bảo. Tu chân giới tàn khốc, người không vì tình, hắn cuối cùng cũng thể nghiệm được.

Có Thiên Linh Bảo Thụ, hắn một đường tu luyện khá dễ dàng, không phải tranh cướp tài nguyên gì nhiều, đã sớm không thể thích nghi với lòng người âm lạnh nơi tiên giới.

Làm hắn có chút bi hài là, cuối cùng, người cứu hắn lại là mấy tay phạm nhân làm công tác quét dọn chiến trường. Hắn khi đó đã sớm thoi thóp, tóc tai bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, trở thành một ông già đứng ngẩn.

Thẳng đến khi già sĩ quan trẻ tuổi đó móc trong người ra một viên trú nhan đan, thử nhét vào mồm hắn. Toàn bộ tuổi xuân của Mặc Tinh lập tức trở về.

“Đùa, Lục Vân Tiên, con hàng này, vậy mà bán đồ thật !? Công hiệu còn tốt hơn quảng cáo !? Thật sự biến người già 81 thành 18 !?”

Thiếu tá Hoài Nam khi đó chỉ ôm tâm tình buồn bực vì bị lừa mua sản phẩm xấu, nên tiện tay kiểm hắn thử thuốc. Mặc dù chẳng phải quá thiện tâm, nhưng ân tình lúc đó là thật, Mặc Tinh vẫn ghi nhớ. Sau đó Mặc Tinh u u mê mê, được điều động đến khu nghiên cứu của IMI, tập trung phát triển và các thí nghiệm vũ khí chống linh tử. Dĩ nhiên là một tay vị thiếu tá kia thúc đẩy.

“Nhân tài lại sẵn lòng xả thân vì đồng đội như vậy, cứ để hắn cúp mắt thì thật đáng tiếc.” Hoài Nam khi đó nói với Shen Jian, lãnh đạo trực tiếp của Mặc

Tĩnh hiện tại như vậy.

Mặc Tĩnh ký một hợp đồng, ừm, đại loại như một loại khế ước đãi ngộ trung dụng tù binh chiến tranh, có cống hiến cho Trường Sinh Đảo, hoặc là giao Thiên Linh Bảo Thụ ra cho người ta nghiên cứu về cơ chế đột phá cảnh giới của Tiên Nhân, mỗi tháng đều được trả năm miếng Trung Phẩm Linh Thạch, tính ra là đãi ngộ không tệ.

Nhưng phát triển vũ khí sử dụng linh tử chính là dùng để đánh người Tiên Giới, cái này thật có chút xoắn xuýt. Dù hắn là bị đám đồng bọn bỏ lại, cũng là tán tu không môn không phái, nhưng bảo hắn theo phàm nhân đánh Tiên Nhân, thật còn có chút kháng cự đấy.

Tính ra thì IMI cũng không ép buộc hắn, người ta chỉ sợ còn ngại cho tiên nhân vào khoa nghiên cứu hạch tâm làm việc sẽ lộ bí mật cơ. Mặc Tĩnh xuất công không xuất lực, cứ như vậy u u mê mê sống trong đặc khu giao giới được thành lập giữa tiên nhân và phàm nhân, tháng ngày trải qua rất không tệ.

...

“Ha, pháp bảo này gọi là tablet hả!? Nhìn qua khá giống ngọc giản của tiên giới nha, nhưng không có thần thức, làm sao sử dụng !?”

Mặc Tĩnh cầm lên một cái máy tính bảng ở chợ tiên giới, bây giờ đã đổi thành chợ tiên phàm. Tặc lưỡi cảm thán.

“Không cần đâu huynh đài, pháp bảo này của phàm nhân phát minh cho những người không có thần thức mà, cách sử dụng rất đơn giản, huynh nhìn thấy cái gì xuất hiện trên màn hình, điểm chỉ vào đó là được rồi.” Người bán hàng là một gã Kim Đan kỳ khác nhiệt tình giới thiệu.

“Ồ, nó cảm ứng !? Pháp bảo này thông linh hả !? Hắn là rất đắt đi !?” Mặc Tĩnh ấn tay lên một biểu tượng hình tròn trên máy tính bảng, cửa sổ giao diện mới liền bật ra. Hắn loay hoay thử mấy cái nữa, thử này liền mở ra một loạt tranh ảnh.

“Thông linh thì không hẳn, nhưng thứ này đúng là có khả năng tư duy nhất định, phàm nhân gọi là thể hệ đồ dùng thông minh thì phải. Đại khái, bên trong bọn họ chế tạo cho nó một linh thức nhân tạo, giúp nó có thể hiểu được một số chỉ lệnh nhất định. Thậm chí có thể nhận biết giọng nói của chủ nhân nữa, ta cho huynh xem...”

Gã bán hàng cười cười, đưa tablet lên quát:

“Music. Play.”

Thứ này liền phát nhạc.

Mặc Tĩnh tròn mắt, có chút sợ hãi thán: “Khí linh bên trong lại có thể lên tiếng, thật sự là nhân tạo !? Thần kỳ thật.”

Sau đó lại ngẩng đầu hỏi:

“Đạo hữu, chủ ngữ vừa rồi của ngươi có chút lạ, là phàm nhân đặc dụng chủ ngữ !?”

Người bán hàng nhún vai giải thích:

“Không hẳn là đặc dụng gì, đại khái ở phàm giới có một cái địa phương gọi là Mỹ quốc, diện tích chỉ như lãnh địa của một môn phái trung phẩm trên nhất cảnh thiên, nhưng lực ảnh hưởng khá lớn, nên ngôn ngữ trên các pháp bảo này đều mặc định theo ngôn ngữ của chúng. Thứ tiếng thổ dân này khá dễ học, muốn sử dụng phần lớn pháp bảo của phàm nhân hiện tại, ta khuyên huynh nên đến giáo viện ở cuối đường kia học một khóa, với khả năng ghi nhớ của tu chân giả, chỉ vài ngày là nắm giữ thuần thục thôi.”

“Hào, một lát nữa ta sẽ đi.” Mặc Tĩnh trịnh trọng gật đầu.

“Nên đi, nên đi.” Người bán hàng cười trả lời. “Nhưng mà huynh đài, pháp bảo này huynh có tính mua hay không !?”

“Ừm, ta quên hỏi giá.”

“Nể tình đồng liều, hai cái trung phẩm linh thạch đi.”

Tỷ giá quy đổi khá đơn giản: 1 hạ phẩm linh thạch = 100\$, trung phẩm bằng 1000\$, cực phẩm bằng 1.000.000\$. Đặt ở tiên giới, một cái trung phẩm linh thạch cũng bằng thu nhập một tháng của một tu chân giả trúc cơ kỳ.

“Hình như có chút mắc ha.” Mặc Tĩnh nhiu mày. Pháp bảo này hắn thấy phàm nhân sử dụng khá nhiều, giá cả chẳng hơn một cái phù bảo cấp thấp đi.

“Không mắc, huynh đài, huynh xem, dùng thứ này còn có thể truy cập mạng lưới của phàm nhân, tương tự mạng lưới thần thức của chúng ta, tuy hiệu suất kém hơn, nhưng thông tin chia sẻ lưu lại trên này rất nhiều, chịu khó đào bới thậm chí có thể tìm được một số công pháp của các đạo hữu baya ra.”

“Công pháp có thể đưa lên mạng lưới hay sao !?” Mặc Tĩnh trầm giọng hỏi. Tu chân giới truyền thừa cực kỳ nghiêm ngặt, thể hệ các đời luôn tuân thủ quy định truyền công nội bộ, đem công pháp nhà mình truyền ra ngoài, chính là khi sư diệt tổ, phản môn hại phái. Chung quy, công pháp chính là thứ làm nên đặc sắc của một môn phái, nếu như tùy tiện đem ra giao dịch, vậy thì môn phái đó còn gì là bản sắc !? Chỉ như một cái tổ chức tâm thương của phàm nhân mà thôi. Ừm, gọi là công ty thì phải.

“Có chứ.” Người bán hàng vẫn kiên nhẫn giải thích:

“Một số công pháp tự sáng tạo, có thể đem giao dịch không chịu sự hạn chế của môn quy mà. Với lại, những cái cơ bản như kinh thân thuật, liêm tức thuật, gần như môn phái nào cũng có, chỉ có tán tu chúng ta là không có, muốn tìm cũng thật mệt mỏi... bây giờ thì khác rồi, đây, ta cho huynh xem cái chức năng này, gọi là shopping online nhé, ở đây có bày bán đủ cả...”

Mặc Tinh tò mò nhìn xem, sau khi người bán hàng điểm chỉ loạn mấy cái trên pháp bảo kia, hình ảnh trên đó liên tục thay đổi, đến cuối cùng, một bản danh sách dài dằng dặc hiện ra trước mắt Mặc Tinh.

“Phạm nhân phi hành khí hướng dẫn sử dụng công pháp.”

“Phạm nhân ngọc giản bảo công pháp.”

“Đề cấp liêm tức thuật.”

“Trung cấp hỏa cầu thuật.”

“Phạm nhân chiêm tinh thuật.”

“Phạm nhân phong thủy thuật.”

“Cao cấp lưu thủy hành vân thuật.”

“...”

Mặc Tinh thoáng đồ mò hỏi, kính nể nói:

“Nhưng công pháp này, đều do nhóm tán tu đầu tiên quy thuận phạm nhân đưa ra đúng không !?”

Bên trong có rất nhiều công pháp dùng để sử dụng các loại pháp bảo đặc biệt của phạm nhân, đọc sơ qua giới thiệu, người viết vô cùng tâm huyết, giúp cho tu chân giả kém cỏi nhất cũng có thể nhanh chóng thích nghi sử dụng.

“Đúng vậy a.” Người bán hàng nói với vẻ tự hào. “Bọn ta còn có một group chat, ấy lộn... nhóm giao lưu trau dồi tâm đắc tu luyện thông qua thiết bị này, chốc nữa liền cho huynh xem. Trong nhóm có không ít tiền bối luôn trực tuyến, giải đáp thắc mắc nghi vấn cho người mới gia nhập, rất nhiệt tình nha, đôi khi tu luyện gặp khúc mắc mà đăng lên diễn đàn cũng sẽ có tiền bối nguyên anh nhiệt tình giải đáp. Nói không phải chứ từ khi ta gia nhập nhóm này, mỗi ngày cũng đều tại tuyến lắng nghe kinh nghiệm các tiền bối trên này trao đổi qua lại với nhau, được lợi không nhỏ, thậm chí cửa ải Kim Đan trung kỳ vậy khốn ta mấy chục năm nay đã ăn ắn có dấu hiệu đột phá...”

Hắn thao thao bất tuyệt một thôi một hồi, nói đến mức Mặc Tinh hoa mắt chóng mặt, nhưng quả thật là động tâm không ít. Cuối cùng Mặc Tinh cũng cắn răng lấy ra hai miếng trung phẩm linh thạch cầm đi pháp bảo này.

Hắn còn nhớ, tin tức đầu tiên đọc được thông qua pháp bảo này là:

“Trận chiến tiếp theo ở tầng trời thứ tư đã xác định, thời gian ba ngày sau. Chiều mộ một nhóm lớn các tán tu đang muốn tìm công tác tham gia giám sát thương vong không cần thiết cho cả hai phe...”

Mục tiêu tiếp theo lại là Mặc gia, hừm, đại danh鼎鼎, cái tên nghe thật quen... sau đó Mặc Tinh bị ai phát hiện, Mặc gia này chính là Mặc gia của phụ thân mình. Tuy rằng ông đã bỏ gia tộc chạy theo mẹ hắn rồi cùng tự sát khi bị gia tộc và vài môn phái liên hợp bắt giao ra linh bảo Thiên Linh Bảo Thụ, thế nhưng gốc gác vẫn không đổi đi được đâu.

Tuy rằng nẫu thân hắn có căn dặn không được quay về Mặc Gia báo thù, vì tên của hắn vẫn treo một chữ Mặc đằng trước, thế nhưng lắm khi nghĩ lại, chỉ vì một cái linh bảo mà đang tâm bức chết một thành viên trong gia tộc, cái Mặc gia thấy lợi mờ mắt này nên sớm chết rồi đi là vừa. Hồi bé Mặc Tinh nghĩ vậy hoài, chẳng qua hắn chỉ là một tán tu được Thiên Linh Bảo Thụ che chở, trốn chui trốn nhui khỏi tai mắt Mặc Gia, lấy tư cách gì mà báo oán.

Rồi thì Mặc Gia cũng xong đời, hắn không cần tu luyện thành tài quay về báo thù thì Mặc Gia cũng xong đời. Quái vật khổng lồ như vậy, một thế lực trải dài khắp mười sáu tầng trời cứ như vậy xong đời, nghĩ đến thật có chút thổn thức. Phạm nhân thực lực, mạnh hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm.

Sau cùng thì chi nhánh tầng trời thứ tư cũng bị thanh lý, Mặc Tinh phát hiện, đây là cái cơ hội không tệ, tờ đơn chiêu mộ và bảo lãnh do Hoài Nam phát bị hắn lòi từ trong rương ra, nhanh chóng ký tên điểm chỉ, ở hàng chữ vị trí công tác yêu cầu, rất nhanh liền điền mấy chữ:

“Quản lý chi nhánh Mặc Gia.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Cổ thư

Athena ngồi bên cửa sổ, mái tóc màu tím xòa xuống bờ vai mềm mại, giống như những sợi tơ lấp lánh dưới ánh nắng nhu hòa. Bộ váy đầm đĩnh chậm chậm lật một quyển sách đọc lấy, ánh mắt hững hờ, mặc dù khuôn mặt đã bớt vẻ cương thế lạnh liệt.

Tổng thể mà nói, bất kỳ sinh mạng thể nào đạt tới cảnh giới cận giới hoàng đều có một cơ hội trọng tổ lại thân thể, không có mấy người biến thái ưa thích ngoại hình xấu xí cả. Nên những cường giả cao cấp đều có bộ dáng trẻ trung tuất dật nếu là nam, hoặc xinh đẹp tinh xảo nếu như là nữ.

Mang theo huyết thống thần mạch cao cấp, từ khi mới sinh ra, Athena đã có sẵn một bộ dáng xinh đẹp dễ nhìn. Cứ việc mặt đẹp cũng không thể mài ra để ăn hay chống đỡ một phương thể lực, nhưng khí chất thượng vị thêm vào, lại thêm bản tính tự tin đến ương ngạnh, vẻ ngoài của vị nữ thần này luôn khiến người khác có cảm giác kinh diễm.

Quyển sách Athena đang đọc là một trong những cuốn cổ thư lưu lại trong kho tàng của Long Tộc, thông tin nằm bên trong nó còn cổ xưa hơn những gì chứa đựng sau cánh công chân lý. Nói về những phỏng đoán về đẳng tối cao hình thành thể giới, và việc người đã phân chia bản thân thành sáu mảnh bảo vật hình thành Lục Đạo. Một chút tiên đoán có vẻ kính sợ của người viết sách về ngày hợp nhất, và chu kỳ tuần hoàn của thiên đạo pháp luân.

Ký tự trên sách được mã hóa bằng một lực lượng kỳ dị, cho dù người đọc có hiểu được những chữ đang thấy, nhưng tổng kết và nhớ lại thì vẫn sẽ chẳng hiểu được gì. Tựa như một gã sinh viên lười nhác đọc sách triết học, rõ ràng có thể thấu hiểu từng từ, lại chẳng thể hiểu được cả câu.

Cổ thư này phủ bụi trong kho tàng của Long tộc không biết bao nhiêu năm, những con rồng đời này qua đời khác đều lưu truyền nó với sự trang trọng và tôn nghiêm nhất, mỗi đời Long tộc tộc trưởng đều sở hữu và đọc qua, thế nhưng vẫn chẳng có ai có thu hoạch gì. Nhưng Athena thì khác, ánh mắt của cô ta chớp động ánh vàng, chân lý chi nhãn từ từ xuất hiện. Với khả năng nhìn thấu tất cả của chân lý, chẳng có bí mật nào có thể được che giấu.

Tuy vậy quá trình giải mã vẫn như cũ vô cùng dài dòng và nhàm chán, bởi vậy mới thấy cảnh vị nữ thần thống trị cả mảng trời nam của Thần Tộc này bình tĩnh ung dung ngồi đọc sách như vậy.

“Nếu coi vũ trụ là một cái hộp, vậy thì lật ngược cái hộp ra, ta sẽ có sáu mặt của Lục Đạo. Bằng cách này, đẳng tối cao đã tách rời Lục Đạo khỏi đa tầng và đa nguyên vũ trụ. Trong Lục Đạo có thể có thật nhiều cái hộp khác, nhưng ở ngoài Lục Đạo, đã chẳng còn cái hộp nào bao phủ được nó.”

“Với sự phân tách này, đẳng tối cao đã trở thành duy nhất, ở trên người không còn một đẳng tối cao nào cao cấp hơn, bởi vì phân tầng thứ nguyên đã không còn giống nhau. Tuy nhiên sự phân tách này khiến ý thức của người bị chia lìa, người lâm vào ngủ say vĩnh viễn, linh hồn của người bị thiếu hụt nghiêm trọng, thực thể linh hồn khổng lồ vĩ đại này không còn cách nào tồn tại trong một hình dạng đơn nhất, chúng lại tiếp tục phân tách, diễn hóa ra vô số sinh linh khác nhau.”

“Những mảnh linh hồn này hấp thu lấy tinh hoa từ các bảo vật định giới mà lớn lên, phát triển, sau đó lại kết hợp với nhau sinh sôi ra hậu đại. Rồi từ những hậu đại nó, xuất hiện những cá thể tương thích mật độ cao với các bảo vật định giới, rồi siêu phàm nó, trở thành những cường giả mang cảnh giới hư không.”

“Đây đều là những mảnh linh hồn trân quý xuất hiện sau quá trình chọn lọc dài đằng đẳng của Lục Đạo. Là thuốc bổ tốt nhất cho linh hồn thiếu hụt của đẳng tối cao.”

“Chỉ cần những mảnh linh hồn này xuất hiện đủ nhiều, chúng sẽ tiến nhau về với chân lý và theo định mệnh của thiên đạo pháp luân, đẳng tối cao sẽ nhờ chúng mà một lần nữa tỉnh lại.”

“Tuy nhiên, Lục Đạo, hay đúng hơn là sáu mảnh thể giới, mang trên mình những sinh linh đặc biệt được tạo thành từ những mảnh hồn tan vỡ xa xưa đã sinh ra kháng thể chống lại sự chọn lọc và hợp nhất này, chúng được gọi là các Giới Hoàng.”

“Giới Hoàng do bảo vật định giới mượn thể giới lực của Thiên Đạo pháp luân mà sinh ra, là thai nghén tinh hoa và ý chí của thể giới chúng kiến tạo. Giới Hoàng có được sự ủng hộ tuyệt đối từ sáu bảo vật định giới, khiến họ có được quyền uy vô thượng không thể chống lại. Sự tồn tại của Giới Hoàng đã xóa bỏ chiến tranh, khiến quá trình hợp nhất dần dần chậm lại, những mảnh linh hồn được chọn lọc đến cảnh giới hư không đã bị chặn đứng, không thể lại trở về với vòng tay của các đẳng tối cao.”

“Quyển sách này mang ý chí của đẳng tối cao, mong mọi những kẻ phụng sự người tiếp tục khiến Thiên Đạo Pháp Luân chuyển động, và loại bỏ các Giới Hoàng, những vật cản của guồng xoay định mệnh.”

“Đẳng tối cao sẽ ban cho các người lực lượng siêu việt hết thảy.....”

Cộp.

Athena gấp quyển sách lại, không đọc những dòng chữ dự hoặc kể về một tương lai tương sáng phía sau, khéo môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Thật giống như mấy lời chiêu mộ của đám tín đồ tà giáo rẻ mạt.

Nói rằng Thiên Đạo pháp luân thực ra là một cỗ máy khổng lồ chế định mệnh khiến chúng sinh tàn sát lẫn nhau qua từng cuộc chiến, để những người mang

cánh giới hư không ngã xuống, trở thành thuốc tắm bổ cho một cái xác khô đã chết rơi từ không biết bao nhiêu năm trước, và Giới Hoàng là những người được chọn để ngăn chặn những cuộc chiến “có ý nghĩa” này lại, không biết quyền sách này đang tôn vinh hay nguyên rủa các giới hoàng nữa.

Nhưng cũng có thể từ đó giải thích được hiện tượng các giới hoàng dần dần biến mất mấy ngàn năm nay.

Đại phật đã chỉ còn là viên xá lợi. Thiên Ma và Địa Ma đều đang nằm trong người Lục Vân Tiên và Vương Tử Trực. Thiên Đế bây giờ chỉ là hàng nhái, Thiên Hậu đã biến thành một con bé bại não. Jesus đã bị đóng đinh, bị Longius xuyên tâm, truyền thừa để lại cũng không hoàn chỉnh. Atamaterasus bị Orochi cướp lấy thể giới lực, Orochi cướp dc chút tàn dư cũng nhanh chóng chìm xuống, bị Lục Vân Tiên phong ấn. Thậm chí đến cha cô ta, thần Zeus vĩ đại cũng đã thất bại trong cuộc chiến với King và Queen của Trường Sinh Đảo, bây giờ vẫn không rõ tung tích.

Thăng đến hiện tại, đã gần như không còn giới hoàng nào xuất hiện để ngăn cản các cận giới hoàng cao thủ gia nhập vòng xoáy chiến tranh nữa.

Trong vòng bốn ngàn năm, động tĩnh thật lớn.

Lục Vân Tiên đưa cho cô ta quyển sách này, kể về sự tồn tại của giám sát viên Lục Đạo, những kẻ muốn đưa đẳng tối cao của chúng phục sinh. Hắn không có chân lý, làm sao có thể đọc hiểu những thứ này !?

Chỉ sợ là đã bị Kiều Nguyệt Nga thao túng rồi.

Không, là Queen của Trường Sinh Đảo thúc đẩy mới đúng. King và Queen của Trường Sinh Đảo đều có con mắt chân lý, mã hóa của quyển sách này vốn không thể làm khó được bọn họ. Queen của Trường Sinh Đảo đưa nó cho Lục Vân Tiên, người không thể đọc nó, tức là muốn qua tay hắn, đưa nó đến cho người có được chân lý chi nhân khác !? Là mình !?

Cô ta nắm giữ một tia vận mệnh thể giới lực từ Jesus, muốn toan tính cái gì đây.

Hoặc giả, người có chân lý chi nhân, vốn là một phần của kế hoạch này !? Cùng một phe với giám sát viên của Lục Đạo !?

Nghĩ như vậy thì chiến tranh của phạm nhân ở tiên giới... có thể suy ra được....

Nhiệm vụ của giám sát viên là thúc đẩy chiến tranh, khiến cho cường giả cận giới hoàng trở lên nhanh chóng ngã xuống, tắm bổ cho cái gã đã chết từ đời tám hoánh nào đó. King của Trường Sinh Đảo thúc đẩy chiến tranh tiên giới, liệu có phải cũng là một phần trong kế hoạch này !?

Hoặc giả như.... Đưa những tài liệu này ra ngoài, là muốn phản kháng !?

Hay là muốn mình cũng thúc đẩy chiến tranh theo !?

Athena không hoàn toàn bước qua chân lý, để nhìn thấy một nửa cánh cổng, cô ta đã trả giá bằng một giấc ngủ bốn ngàn năm, đây là đánh đổi công bằng. Bởi vậy chân lý với cô ta chỉ như một thứ công cụ, nó hoàn toàn không thể đề lên nhân cách vốn có của vị nữ thần này. Với Athena, bây giờ lựa chọn làm gì, hoàn toàn do cô ta quyết định.

Cùng với người của Trường Sinh Đảo tiếp tục thúc đẩy chiến tranh !?

Hay cùng với Lục Vân Tiên ngăn cản chiến tranh !?

Cái sau nghe có vẻ thú vị hơn một chút, nhưng lại là đi ngược lại với ý chí của tất cả các thành viên của phương nam thần tộc.

Nín nhịn bốn ngàn năm, thần tộc đã sớm nhàn đến sắp phát điên, chuẩn bị thoái hóa đến nơi rồi. Nếu không có tràng chiến tranh này, thật sự không biết bọn họ sẽ làm ra những trò biến thái gì.

Nhưng tiếp tục thúc đẩy chiến tranh, chẳng phải là đúng ý trường sinh đảo, chấp nhận làm tay sai cho giám sát viên Lục Đạo và cái tà giáo thiếu não của bọn chúng !?

“Hừm, người của Trường Sinh Đảo đáng ghét hơn một chút.”

Bên cạnh cửa sổ, loáng thoáng nghe thấy tiếng thì thầm nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Hoài Nam ở Ma giới

“Đạt tới cảnh giới Khai Trí thì trong cơ thể sẽ xuất hiện thực thể ma lực ngưng tụ, ừm... gọi là nội đan đi. Lúc này ma lực hấp thụ được sẽ có tám phần được chuyển vào và tích trữ trong nội đan. Hai phần còn lại sẽ sử dụng để ngưng kết và tắm bổ cơ thể.”

“Nội đan của ma tộc so với Kim Đan của Tiên giới thắng ở trữ lượng, nhưng thua ở khả năng duy trì. Dầu sau kim đan mỗi một thời gian sẽ tự động sản xuất ra linh lực giống như một nhà máy cỡ nhỏ, tâm bồ cơ thể của tu chân giả, bởi vậy đạt tới Kim Đan, đa phần đều không cần ăn, mà chỉ cần úp mặt vào tường ngồi xồm cũng còn lâu mới chết. Ma tộc thì khác, không có ăn, thì chết chắc.”

“Khai Trí cảnh giới với lượng ma lực dày đặc từ nội đan, có thể tạo ra trạng thái thực thể ngoại phóng, nói đơn giản là dồn nén một lượng ma khí cực kỳ dày đặc bắn ra ngoài, rồi thông qua chút kỹ xảo khiến nó ngưng hình mà thôi. Bởi vì kỹ xảo thô ráp này, ma tộc chiến đấu cực kỳ tiêu hao, đám một quyền phải ăn một con bò mới bổ xung lại được. Tất nhiên những thứ nhiều dưỡng chất như thịt của tu luyện giả hoặc những kẻ đồng cảnh giới lại là chuyện khác.”

Hoài Nam ngồi khoanh chân, chống tay vào cằm, vẻ mặt chán nản nghe tiếng lá nhai trong đầu mình. Hắn dựa lưng vào một gốc cây khô cằn sau lưng, uể oải nói:

“Cho nên hiện tại, không có gì để ăn thì chúng ta chết chắc !?”

“Kufufu, tiểu chủ nhân, có thể ăn thịt tiểu Vũ nha, mềm mại này, mọng nước, linh lực dồi dào, hấp thu xong có thể vài năm không cần ăn, hoặc dồn lực để tiến hóa lên một tiểu cảnh giới cũng có thể nhé.”

Giọng nói trong đầu đáp lại đầy vẻ trào phúng.

“VẬY THÀ TA ĐI ĂN MẤY CON MA CÂY KIA CÒN HƠN.” Hoài Nam bĩu môi.

“Không thích, cảm giác vị cứ như cái dây thừng, nghĩ còn thật buồn nôn.”

Hoài Nam trợn mắt trắng:

“Người ăn sống con nhà người ta thì không buồn nôn !?”

“Khác nhau nha, ma cây trì độn, có ngắt một cành cây của chúng nó ăn thì phải vài ngày sau chúng nó mới kháng nghị. Còn sinh vật bị ăn sống, sẽ la hét, gào thét, tâm linh run rẩy, cảm giác khác hoàn toàn, đây cảm giác thành tựu thỏa mãn. Maz, tiểu chủ nhân ngài nghĩ xem, uống một bát máu nóng hồi chung quy vẫn dễ chịu hơn uống một bát nhựa cây đi !?”

“Nói cũng có lý.” Hoài Nam gật đầu không phản bác, hẳn dù sao cũng vẫn là thích ăn thịt hơn ăn chay.

Nhưng sau đó lại tiếp tục buồn bực nhờ ra một đoạn xương cụt bóng loáng.

“Nhưng con ma tượng cuối cùng ở vùng này, chúng ta cũng ăn xong rồi. Tiếp tục không có gì ăn, liền chết đói á.”

Cecillia trong đầu hắn cũng thoáng ảo não:

“Cảnh giới thấp cũng thật phiền phức, phải dùng phương pháp nhai nuốt và tiêu hóa hạ cấp thể này để bổ xung ma lực tiêu hao, nếu tiểu chủ nhân ngài sớm thành ma vương thì tốt rồi, có thể tùy ý điều động ma lực trong cơ thể đám ma cây để làm dinh dưỡng như trước, sống liền khoái hoạt.”

Cảnh giới ma vương có thể trực tiếp rút đi ma lực của loài khác tẩm bổ cho mình, khiến quần ma thần phục, bởi vậy mới gọi là ma vương. Còn đại ma vương, thực tế chỉ là cách gọi khác của cảnh giới hư không – cận giới hoàng mà thôi.

Hoài Nam cười lạnh:

“Người nghĩ sống ở cái chỗ khi ho cò gáy này có gì khoái hoạt !?”

Hắn chỉ tay ra phiến đồng bằng phía trước, một dải đất đá bằng phẳng trải dài không thấy bờ bến, lác đác có mấy cành cây khô héo tựa như cái hân đang dựa lưng nhô lên, một vài bộ xương thành tinh lão đạo lác lư đi lại trong gió rét. Rõ là cái phiến tử địa.

Gió heo hút thổi qua, Hoài Nam không thấy rét vì thể chất mạnh mẽ nhưng vẫn cảm thấy có một luồng hàn ý xâm nhập. Chính mình anh tuấn tài ba, không phải cũng sẽ chết héo ở chỗ này vài ngàn năm, phải ăn rễ cây, ấy lộn, ma cây để sống qua ngày chứ hả !?

Còn may, trong người hay bên cạnh vẫn còn có hai nữ làm bạn, Hoài Nam nhìn Mặc Surong Vũ đang thiêu thiêu ngủ ở bên, khuôn mặt bầu bĩnh đã tiêu tụy đi khá nhiều vì nửa năm bươn trải cùng hắn, thoáng có chút khổ sở. Mặc Surong Vũ thực ra mang rất nhiều ích cốc đan, loại thuốc dành cho tu chân giả lười ăn và muốn ngồi xồm trong núi bế quan, nhưng cô bé ăn được, Hoài Nam ăn không được. Ích cốc đan thực tế cũng là viên dinh dưỡng ở tiên giới, giống thực phẩm chức năng ở trái đất, thể nhưng Hoài Nam bây giờ cần là máu và thịt, cảnh giới của hắn cũng khiến hắn tiêu hao cực lớn. Nửa năm nay hắn bị đói xù không biết bao nhiêu lần.

Thỉnh thoảng Mặc Surong Vũ phải nhỏ cho hắn một giọt máu, hắn mới có khí lực đi lại và làm việc.

Nửa năm nhỏ máu, dù là tu chân giả cũng không dễ chịu. Ở đây linh lực thừa thớt, Mặc Surong Vũ muốn khôi phục cũng cực kỳ chậm chạp. Thậm chí vết nứt trên kim đan cũng chưa hoàn toàn lành lại.

Hoài Nam cuối cùng cũng hiểu tại sao ở đây ngoại trừ xương khô và ma cây, hiếm có con ma thú nào, vì xương khô tại nó không cần ăn, và ma cây có

thể sống chậm. Tiêu hao của hai loài này đều cực ít, chúng nó sống vài ngàn năm nữa cũng không vấn đề gì, nhưng hần thì khác, trước khi tấn cấp ma vương, ma tộc tu luyện giả nếu không có ăn, nhẹ thì thụt lùi cảnh giới, nặng thì thành quỷ đói chờ đầu thai.

Lúc trước Cecillia còn giữ được cơ thể và một phần thực lực, vẫn có thể cưỡng ép đám ma cây nhường ra ma lực, bây giờ còn dám chạy đến trước mặt chúng nó lộn xộn, bỏ qua uy áp, thật có khả năng bị chúng nó ăn tươi.

“Ta nói rồi, không đùa đâu, ta nghĩ chủ nhân ngài vẫn nên ăn tiêu Vũ đi, cứ thế này chẳng mấy ngài sẽ chết, con bé sẽ cô độc một mình ở đây, với bé gái, vậy có chút tàn nhẫn ha. Sớm giải thoát cho nó thì hơn.”

“Ta thực ra rất muốn ăn ngươi.” Hoài Nam cắn răng.

Giọng nói trong đầu vang lên, vẫn đầy vẻ trào phúng, điệu bộ chẳng phải chuyện gì to tát:

“Đến đây, ta cũng không cảm cảm ngài nha. Chỉ cần ngài chịu được cảm giác tự mình đâm gậy vào cơ thể mình mà nói, ta cũng chưa từng thử qua cảm giác bị người ăn đâu, có chút thú vị. Kufufufu...”

Liên kết giữa hai người là thật. Mặc dù Cecillia chết thì Hoài Nam cũng sẽ không chết, nhưng cảm giác đau đớn thì cả hai cùng chia xẻ, đánh cô ta thì Hoài Nam đau, muốn xxx cô ta thì cục hoa sẽ sẽ nhói. Thật không có biện pháp nào.

“Bitch...” Hoài Nam nổi gân xanh đầy trán, không còn từ nào hợp hơn với cái thể loại này.

“Nếu ngươi không nghĩ ra được cách nào, thì cùng ta chết đói ở đây đi. Ngươi không sợ đau, không sợ ngứa, nhưng chết đói hẳn không dễ chịu nhỉ !?”

“Tsk...” Cecillia phiền chán.

“Mà, nói đến, thì hẳn là có. Dòi khỏi chỗ này là được.”

“Cái hành tinh này có tàu vũ trụ !?” Hoài Nam mắt sáng lên hỏi.

“Hành tinh !? Đây là tầng thứ mười tám ở ma giới... ừm, quên mất nó cũng là một tinh cầu nhỉ. Cơ mà, tàu vũ trụ là cái gì !?”

“Một loại thiết bị chuyên chở vượt hành tinh.” Hoài Nam kiên nhẫn giải thích. Hai người bắt đầu ngôn ngữ nhiều lắm, nửa năm vẫn không đủ xóa hết.

“A, cái đó thì không, nhưng mười tám tầng ma giới đều được xâu với nhau bởi một sợi xích không gian, ừm, có thể coi như một trận pháp dịch chuyển đi, muốn rời khỏi tầng sâu nhất của ma giới này, chúng ta tìm sợi xích để leo lên là được.”

“Nói cách khác, phải tìm mất trận !?” Hoài Nam nhíu mày hỏi, chẳng lẽ bói cả hành tinh lên tìm !? Ma giới này cũng thật kém văn minh, đến cái biển chỉ đường cũng không có, từ phía tối om, không có mặt trời, muốn không di chuyển thành vòng tròn cũng chỉ có thể dựa vào trí nhớ và cảm giác, cứ như vậy hiệu suất tìm kiếm sẽ rất thấp.

Giọng nói của Cecillia trong đầu thoáng chút mất tự nhiên:

“Tìm thì cũng không hẳn, bởi ta vốn biết nó ở đâu, nhưng địa phương đó gần đây có chút kỳ quái. Ta cũng không muốn tùy tiện bước vào đó.”

“Có gì kỳ quái !?” Hoài Nam kích động hỏi, bây giờ dù là đầm rồng hang hổ hẳn cũng quấy, mà hẳn cũng rất muốn gặp rồng và hổ, để nướng chúng nó ăn.

“Nó biến thành một sơn cốc, đầy ánh nắng và hoa màu, ta đang trọng thương, bước vào vùng ánh nắng như vậy tìm kiếm chỉ sợ liền chết tốt. Mà giữa cái vùng đen như lông này, có một điểm sáng chói như vậy, có phải rất quý dị hay không !?” Cecilia nghĩ nghĩ đáp.

“Có ánh nắng !? Tốt, ta còn thực thích được tắm nắng đây.” Hoài Nam hưng phấn cười cọt.

“Chủ nhân ngài nghĩ lại xem, ngài bây giờ là một ma tộc rồi đó nha, bị nắng chiếu vào liền đẹp mặt.”

Tại sao hắc ám khùng thương lại là bầu trời màu đen bao phủ ma giới !? Bởi vì ma tộc không khoái ánh sáng. Đem một con ma vật cấp bậc Khai Trí ra phơi nắng, đảm bảo chỉ cần nửa tiếng, nó sẽ biến thành cá hong khô.

Hoài Nam chợt tắt tiếng, cẩn thận ngẫm nghĩ, mình hiện tại chẳng phải là con người thuần túy nữa. Chỉ sợ trở về trái đất cũng phải mặc giáp kín người, giống như chuột bọ không dám chạy ra trời quang, tâm tình hưng phấn liền nhanh chóng tắt xuống.

Nhưng tâm tình xấu cũng chẳng ảnh hưởng tế bào não hẳn vận động.

“Tiểu Vũ có thể đi nha, nhóc này là người Tiên Giới, cũng chả liên quan gì đến ma tộc chúng ta.”

Lập tức cánh tay trái của hắn run rẩy, tế bào chuyển động nhanh chóng tổ hợp thành một cái đầu chó đen xì, nhưng biểu cảm cực kỳ nhân tính hóa, hai mắt tròn hung ác lúc này sáng trung, đầy vẻ kích động.

“Đúng rồi !!! Sao ta lại quên mất. Ngày đó thật may mắn không đem con bé ra găm. Chủ nhân ngài thật anh minh thần võ.”

“Chứ sao.” Cứ việc tâm tình đang rất không xong, nhưng cũng không ảnh hưởng Hoài Nam tán thưởng con chó này với mình tung hô, hần giờ tay muốn giặt xoa đầu chó.

Crap...

Đầu chó cắn tôi, bàn tay phải liền cụt gốc. Hoài Nam mặt không biểu tình nhìn nhìn.

“Ai ai ai ai ai... Đau quá... thì ra cảm giác bàn chân, a... không, bàn tay bị nhai mất là như thế này !! Kufufufu... Đau chết ta rồi... Đau thật... đau thật... fufufuu... Tiếp nào. Chúng ta cần miếng nữa ăn mừng.”

Khuôn mặt chó đen vằn vẹo đầy vẻ phản kích, còn cao hứng hơn Hoài Nam khi nghe tin có công dời khỏi nơi đây. Thậm chí nó còn thở gấp, ánh mắt xoáy tròn có vẻ mê ly. Hoài Nam còn thấy nó đỏ mặt. Hần nghiêng răng nghiêng lợi:

“Có tin không hiện tại ta giải trừ khế ước, cho ngươi nằm lại đây vĩnh viễn luôn !?”

“Ấy ấy, chủ nhân bớt giận, thuộc hạ quá mừng nên tùy hứng... Mời chủ nhân cứ tùy tiện trách phạt.”

“....”

Thấy hần lạnh mặt không đáp, đầu chó nghi hoặc hỏi:

“Chủ nhân có cần ta dạy cho vài cách đề bạo hành nữ nô !?”

“Ngươi nghĩ ai cũng thích tự ngược giống mình sao !?” Hoài Nam đáp, mặt không biểu tình. Đau đón gì đó hần cũng đã quá quen rồi, mất cánh tay cũng chỉ như muỗi đốt thôi. Ma lực để khôi phục khiến mấy ngày tới sẽ đói bụng mới là cái đáng lo lúc này.

“Kufufufu... thôi nào, đừng vậy mà.” Cecillia cười cười, đầu chó điều khiển bàn tay trái đến, liếm liếm trên mặt hần. Hoài Nam có chút chán ghét, dùng tay phải mới hồi phục của mình, còn đang bốc khói xanh đầy đầy nó ra. Cecillia dụi dụi đầu vào ngực hần, có điểm giống tiểu cầu làm nũng. Nhưng Hoài Nam rất nghi ngờ, con hàng này có phải đang phản kích muốn cản thử xem trái tim của hần có vị như thế nào không đây.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Shaorin vs Ren

...

Lilith Ren cầm một quả cầu tròn tròn lóng lánh, giống như nhựa dẻo, bóp mạnh để dấu vân tay của mình in lên nó, quả cầu lập tức phình ra, biến thành một đoàn nước bao quanh người cô ta.

Trang giáp sinh vật là công nghệ của Thần tộc, một loại ứng dụng khác của công nghệ chế tạo chiến tranh thú. Mỗi trang giáp sinh vật đều là một thực thể có sinh mạng thực sự, nhưng chỉ giống như một sinh vật đơn bào, không có tư duy. Thế nhưng có thể chịu không chế của người sử dụng để thay đổi mật độ phân bố và tùy biến. Khác với thánh y được chế tạo với mục đích phòng ngự, nên thiên hướng cứng rắn và thường chỉ có thể lắp ghép thành vài loại hình thái, trang giáp sinh vật vì tính tùy biến, nên độ phòng ngự không phải quá mạnh mẽ, chỉ giống như một lớp da dày mặc lên người mà thôi. Qua xử lý gia công, mặc vào nhìn đều rất mềm mại nhẹ nhàng.

Cứ việc các đại thể giới nhìn nhau đều không vừa mắt, nhưng loại trang phục này truyền ra vẫn rất rộng rãi. Trang giáp sinh vật phòng ngự không mạnh, nhưng có được độ bền và khả năng khôi phục tốt. Vậy nên cường giả cận giới hoàng đều có vài bộ. Chung quy cũng là chủ soái một phương, hờ chút đánh nhau là trang phục rách tươm như ăn mỳ, nhìn thế nào cũng không phong độ cho lắm.

Ừm, đoạn văn dài dòng phía trên chỉ để thuyết minh là trang phục của cường giả sẽ không dễ dàng tan nát, cho dù bị xé rách, cũng sẽ rất nhanh tự động khôi phục.

Dù sao công năng của chúng cũng chỉ đơn giản là biến hình và khôi phục.

Quần sooc lam nhạt, áo phong trắng, giày thể thao, một cái dây buộc tóc màu đen, trang phục chiến đấu của Ren cơ bản đều là thể này.

Mặc càng nhiều chỉ khiến vận động cảm thấy vướng víu phiền toái. Hơn nữa áo phong trắng là loại ôm eo tôn ngực, quần sóc ngắn cùng giày thể thao

cũng hiện lộ đôi chân dài và cặp đùi trắng nõn khỏe mạnh gợi cảm, có thể nói công thủ hợp nhất. Chẳng có gì dễ bắt bẻ.

Đối diện, Shaorin mặc một bộ áo liền váy màu đen, thắt lưng trắng treo hai thanh katana bất chéo, đường viền quần quanh vòng eo nhỏ, chia xuống tầng tầng váy xếp đến đầu gối, quần tất màu đen xỏ xuống một đôi guốc màu nâu sậm, cùng với mái tóc dài xoa xuống bờ vai trắng hồng, nhìn như một cây mộc đàn u tĩnh.

“Ai... không tưởng được vừa mới chui ra khỏi Capsule đã bị người ta gọi đi đánh nhau, hơn nữa còn là chị.” Ren gãi gãi đầu, cảm thấy phần đuôi tóc dù có buộc lên cũng chẳng túm được bao nhiêu, hơi trụ lùi, cực kỳ phiền chán.

“Gần đây chúng ta đều đụng phải đối thủ rất mạnh, tương lai chỉ sợ sẽ còn mạnh hơn nữa...” Shaorin cười nhẹ nói.

“Đầu tập !?” Ren ngẩng đầu hít hít mũi, miệng trở thành một chữ V ngược.

“Cũng dễ thử một số chiêu thức mới.” Shaorin gật đầu đáp.

“Maz, sao cũng được, đánh nhau thôi mà, bảo trì vận động vật lộn chăm chỉ thì vóc dáng mới tốt.” Ren nghiêng người, sai chân, đưa hai tay lên thủ thế, liềm liềm môi, ánh mắt nóng rực.

Shaorin bật cười: “Dù sao thì vóc dáng của chúng ta cũng không xuống cấp được.”

“Vậy... em không nương tay đâu đấy.” Ren cười đáp.

“Chị cũng vậy.”

Shaorin rút kiếm, Ren đưa tay lên trời, từ bệ phóng cách đó không xa, một khối lập phương do tám chiếc khiên tổ hợp thành bắn lên trời, rồi chuẩn xác rơi xuống bàn tay cô ta.

Từ trường xung quanh cả hai chuyển động, năng lượng nguyên tố nhanh chóng tụ tập về hai phía, không gian nhanh chóng vận vẹo. Mặt sàn bị hai luồng áp lực bốn nguyên chấn nát, vô số gạch vụn nổi lên không trung, lơ lửng.

Cả hai lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu siêu tần, lúc này thời gian xuất thủ và chiến đấu đã không còn có thể dùng đơn vị giây để hình dung.

Từ góc nhìn của hai người, những khối gạch đá bị ép bắn lên do áp lực giống như đang lơ lửng, nhưng thực ra chúng chỉ chưa kết thúc quá trình bắn lên và rơi xuống mà thôi. Thời gian để kết thúc một quá trình rơi xuống như vậy đã đủ cho bọn họ giao thủ vài trăm lần có dư.

Tiến vào không gian giống như đang ngưng đọng thời gian này nghĩa là chiến đấu chính thức bắt đầu.

Khối lập phương bên cạnh Ren nhanh chóng bắn ra thành tám mảnh khiên xoay tròn hộ vệ xung quanh cô ta, Ren tùy tiện bắt lấy một chiếc, cong người lia mạnh.

Mảnh khiên xoáy tròn mang theo lực lượng mạnh mẽ xé rách không khí và chấn vụn những mảnh đá lơ lửng cản đường bắn tới, Shaorin chỉ nhẹ nhàng dịch người, một mảng thổ địa bên cạnh bị gió xoáy thổi tung lên, nhưng bản thân cô không hề tổn hao gì. Vừa kịp làm động tác này, bảy chiếc khiên còn lại cũng mang theo tốc độ khủng khiếp lia tới, phong tỏa phía trên, hai bên trái phải, chính diện và dưới chân.

Shaorin bung chân, lẳng không xoay người chém một đường lả lướt về phía trước, một bóng trắng hiện ra trước mặt, chớp mắt bị một kiếm đảo qua, tan vỡ.

“Tâm nguyệt kiếm pháp, trăng nguyệt.”

Ánh trắng tan vỡ, thân ảnh Shaorin cũng theo đó biến mất, tám chiếc khiên rít gào chấn tan mảng đất đá tại chỗ Shaorin từng đứng, chỉ để lại một hồi khói bụi lộn xộn.

Ren nheo mắt, lập tức cúi người xuống, lập tức bên cạnh xuất hiện một bóng đen mang theo lưỡi đao sắc lẹm chém qua, âm thanh xé gió nghe lạnh người.

Chống một tay xuống đất, Ren xoay tròn quét chân tới, nhưng Shaorin chém một đao kia căn bản cũng không cần chạm chân xuống đất mượn lực, lúc này vẫn đang lơ lửng, chỉ vừa đặt chân xuống, ngón chân điểm nhẹ lên mắt cá chân của Ren, một lưỡi kiếm từ sau lưng đâm tới.

Ren trở mình, lấy gót chân bị đâm lên làm điểm tựa, xoay người đánh gót một cái. Gót chân và mu bàn tay cầm kiếm va chạm, Shaorin còn là bị một cước này chấn văng ra. Nhất thời thân thể liền cảm thấy trầm trọng, khó khăn tiếp đất. Còn chưa kịp ổn định thân thể thì trước mắt xuất hiện một nắm tay mang theo khí áp bạo phá.

“Cực tinh huyền vũ, tuệ tinh kích.”

Bùm

Không khí nổ vang, Shaorin nghiêng đầu, nghe thấy bên tai có một tiếng nổ bùm bùm chấn động màng nhĩ, và tiếng xé rách phần phật.

Không cần nhìn cũng biết, một quyền này cực nặng, thậm chí đánh nứt hư không.

Thế nhưng vẫn là không trúng.

Ren lập tức biến chiêu.

Nắm tay đâm huyệt co về, thủ đao chặt tới, Shaorin đưa tay cầm kiếm xoay ngược, dùng nắm tay vẫn nắm kiếm tiếp lấy thủ đao.

Choang.

Ren tay chém tới, Shaorin dùng tay đâm tới, một bên không có sự sắc bén, một bên không đủ lực, nhất thời hòa nhau, cả hai đều bị chấn văng ra sau một bước nhỏ.

Mũi chân vừa chạm nhẹ xuống mặt đất, cả hai lại bật ngược lại.

“Cực tinh huyền vũ thất liên kích.”

Đốt giữa ngón tay, nắm tay, cổ tay, khuỷu tay, lên gối, bả gót.

“Tâm nguyệt kiếm, quần tinh ứng nguyệt.”

Kiểm trên tay xoay tròn thành tư thế cầm thẳng, Shaorin liên tục đâm ra bảy kiếm, mỗi kiếm như thêm sao giữa trời đêm, chuẩn xác tiếp lấy cả bảy liên kích, đồng thời ngưng tụ lực phản chấn từ cả bảy ngôi sao tạo thành một vòng bán nguyệt sắc bén chém tới.

Thất liên kích đánh từng chiêu lẻ thì không mạnh, nhưng đánh đủ bảy chiêu sẽ tạo thành hiệu ứng điệp gia lực lượng, một cái bả gót của Ren chính là ngưng tụ lực lượng của cả sáu kích trước, vững vàng tiếp lấy nguyệt trảm do bảy ngôi sao kia ngưng tụ.

Bùm.

Không gian chấn đản sinh, một vụ nổ mạnh mang theo lực trùng kích mạnh mẽ chấn văng cả hai người.

Ren bay ngược về đằng sau, hai mắt lấp lánh, siêu năng lực phát động.

“Trọng lực thiết lập, lực áp hai vạn lần.”

“Tâm nguyệt kiếm, hoành không đoạn nguyệt.”

Shaorin vừa bay ngược vừa rút ra cả hai thanh kiếm, chuyển động ngược chiều nhau, chém thành một vòng tròn hoàn chỉnh, lập tức không gian xung quanh cô ta bị cắt rời khỏi thực tại, lực lượng trọng lực Ren giáng xuống đánh xuyên qua thân ảnh cô, khiến cho mặt đất dưới chân lún xuống nhưng người ở không gian khác thì không ảnh hưởng gì.

Ren tròn mắt, lại có thể nhảy tới không gian khác để tránh siêu năng lực khóa định !?

Trước giờ khi Ren sử dụng trọng lực khóa mục tiêu chỉ bằng ánh mắt, chưa từng có ai tránh được, dù có biết trước. Dù thế nào chuyển động chạy trốn cũng không thể thoát khỏi vùng mắt của cô bao phủ, nhưng trực tiếp nhảy sang không gian khác để né...

“Cẩn thận này.”

Tiếng Shaorin nhẹ nhàng phiêu hốt vọng từ không gian khác, khiến Ren sửng sốt, cảnh giác lên, vừa đúng lúc thấy trước mắt mình, không gian rách ra thành một lưới đao đen tuyền chém tới.

“Thiên không minh nguyệt đao.”

“Trọng lực thiết lập, nghịch đảo.”

Đao chiều trọng lực, Ren đang bắn ngược lập tức bay vọt lên trời, tránh được hư không đao vừa chém tới kia. Nhưng chưa chấm dứt ở đó, từ trong hắc động bắn ra một luồng đao khí tiếp tục chém lên trời.

“Thiên không phong tuyết đao.”

“Ái chà.” Ren cắn nhai một tiếng, lúc này những cái khiên cũng đã trở về lơ lửng quanh người cô ta, tiện tay bắt một cái Ren trực tiếp ném tới.

Mảnh khiên như lưu tinh trực chỉ giáng xuống đất, nhắm thẳng lấy luồng đao khí kia.

Đột nhiên đao khí này lại chém rách như không một lần nữa.

Ren sửng sốt, đao này không nhằm vào mình, chỉ để chém rách hư không !?

“Thiên không minh nguyệt đao.”

Lại nữa !?

Một vết nứt không gian như lưỡi dao xuất hiện, nhẹ nhàng nuốt chửng cái khiên, sau đó từ bên trong lại có một luồng dao khí bắn ra.

“Phong tuyết đao.”

Không còn thời gian phát lực ném ra một tấm khiên nữa, Ren xoay người, đập mạnh vào một cái khiên lơ lửng bên cạnh, nhảy vọt sang một bên né đi luồng dao khí này.

Dao khí chém sượt qua chỗ Ren từng lơ lửng, lại một lần nữa đánh vỡ hư không, tạo thành hư không đao kéo dài chém tới chỗ Ren đang bay.

“Trọng lực thiết lập, thiên cân trụ”

Đột ngột gia tăng sức nặng của mình, Ren đang bay ngang lập tức rơi thẳng xuống dưới, vừa vặn tránh thoát hư không đao kia.

Cảnh cũ tái diễn, lại có một lưỡi dao khí từ bên trong chém ra, truy sát.

Dùng không gian năng lực để ẩn giấu dao khí tạo thành từ phong năng lực, sau đó dùng dao khí từ phong năng lực đánh vỡ hư không, chém ra hư không đao, cứ như vậy tạo thành một vòng tuần hoàn không dứt, liên tục dồn ép đối thủ vào góc tường, không có chút cơ hội thở dốc nào.

Đây là lý do Shaorin cần dùng tới cả hai thanh kiếm.

Ren lúc này đã bị hư không đao và phong tuyết đao rượt theo tới tấp mất mũi, đã không còn biết Shaorin ở phương hướng nào.

Cho đến khi trên cổ mình gác một thanh kiếm, Ren mới thôi lùi lại, chật vật nói:

“Em thua.”

Shaorin chưa cần dùng tới tâm tượng hắc nguyệt và cung nguyệt vũ, Ren cũng đã thua.

Thu kiếm về, Shaorin tiện tay nhẹ nhàng đánh tán dao khí đang nhắm tới chỗ bọn họ, dù sao dao khí này là do phong nguyên tố hình thành, dưới siêu năng lực điều khiển, có thể tùy tâm tán đi. Đối với Ren đang phụng phịu chán nản, Shaorin xoa xoa đầu cô em nói:

“Động vật dưới đất đấu với chim chóc trên không, luôn có chút thiệt thòi đúng không !?”

“Tsk... thật không biết bao giờ con rùa ngu ngốc kia mới có thể trở về, bị triệu tập một cái liền mất dạng, không xem chủ nhân ra gì cả.” Ren nghiêng răng nói.

“Ừm, nếu như em có huyền vũ thủ, chiến thuật này chỉ sợ không dùng được.” Shaorin gật đầu có điểm đồng tình. Lilith Ren trước giờ chiến đấu hầu như đều là bỏ qua phòng ngự, vì vốn có huyền vũ thủ, một trong những bảo khí thủ hộ mạnh mẽ nhất Lục Đạo, dưới cảnh giới siêu giai, gần như không có hi vọng đánh xuyên qua. Lúc đó không cần chật vật né tránh, chỉ cần đứng yên chờ lấy, dao khí của Shaorin đánh tới cũng chỉ như gió thoảng thôi. Dưới sự bảo hộ của Huyền Vũ, dù trực tiếp so găng với Vương Tử Trực, Ren cũng chẳng nhận lấy tổn thương gì thực tế.

Nhưng tất nhiên nếu như Shaorin cầm phượng hoàng kiếm, thanh kiếm có thể chém đứt mọi quy tắc, thì lại là chuyện khác.

Khiên cứng nhất và kiếm sắc nhất, đến lúc đó chỉ sợ phải đấu lại một lần.

Nghĩ như vậy, nhưng Shaorin vẫn là nghiêm giọng nói:

“Ren, trận chiến kế tiếp, mặc kệ chuyện gì, em cũng đừng ra tay nữa nhé.”

“Hả !?” Ren nhú mày, ánh mắt nghi vấn.

“Em thực sự chưa đạt tới cảnh giới hư không, còn giao thủ với cường giả cận giới hoàng nữa, trong khi không có huyền vũ bảo vệ... thật sự sẽ chết đấy. Chị không muốn lần tới thấy em, lại có bộ dạng thê thảm như vậy nữa.”

“Cảnh giới hư không thì lợi hại lắm sao !?” Ren không cho là đúng nói: “Đạm Băng Băng đó, còn không phải bị em tiễn về vườn rồi !?”

“Là do cô ta khinh địch, nếu ngay từ đầu cô ta mở ra Sơn Hà Xã Tắc đồ, em làm gì có cơ hội tiếp cận !? Xem lại video ghi hình làm chị sợ muốn chết, lần sau đừng liều mạng như vậy nữa.” Shaorin có chút giận dữ nói.

Ren co người, mặc dù Shaorin vẫn còn nhắm mắt, khuôn mặt vẫn điềm đạm, nhưng ngữ khí đã nặng nề hơn rất nhiều, nhất thời khiến Ren có cảm giác khí thế bị lấn át, liền dùng giọng yếu ớt hỏi:

“Nhưng không đánh nhau thì em làm gì đây !? Chẳng lẽ lại chạy về trái đất lên mạng hát hò !?”

Chính mình còn từng là thần tượng ảo một thời gian đấy, nghĩ lại thì đã có ba năm không tham gia hoạt động gì, chỉ sợ đã sớm bị quên lãng.

“Ít nhất...” Shaorin hít một hơi, trầm giọng nói:

“Trước khi Huyền Vũ trở về, tuyệt đối không được động thủ với cường giả cấp bậc Kim Tiên hoặc Chủ Thần, có nghe không !?”

“A... rồiiiii.” Ren buồn bực đáp. Sau đó lại nghi hoặc hỏi:

“Huyền vũ còn có thể trở về !?”

Shaorin gật đầu nói:

“Bọn họ đang ở cách chúng ta rất gần, chị có thể cảm nhận được, không lâu nữa đâu.”

Nghĩ đến Kìng sắp sửa trở về, Ren có chút cao hứng, chính mình mấy năm nay chỉ có lăn lộn qua lại đánh đấm khắp nơi, làm gì còn chút nữ tính nào. Cũng tốt, nhân cơ hội này phải đi bảo dưỡng nhan sắc mới được, bởi vậy vui vẻ gật đầu:

“Được rồi, hứa với chị, ghé tay nào.”

Shaorin lúc này mới thở ra một hơi, cười cười đưa tay lên móc móc.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Hợp mưu

Tầng trời thứ năm là một khu rừng nhiệt đới, thế lực chủ lưu ở đây là một đám yêu tinh hỗn tạp, mỗi một tộc quần chiếm một ngọn núi tự xưng vương.

Số lượng vương giả tự phong này nhiều không đếm xuể, công tác thống kê làm ròng rã suốt ba tháng mới xong. Sau đó ban chấp hành chiến lược quân sự họp bàn một thời một hội, âm ỉ nửa ngày mới vỡ lẽ ra, tầng trời này vốn không có chủ quyền cố định, đám yêu tinh tự lập trại xưng vương có quan niệm lãnh thổ khá cao, chúng nó sẽ không tùy tiện rời khỏi địa bàn của mình, bởi vậy ngoài địa bàn của chúng nó, chẳng con nào thèm quan tâm.

Thông đạo đi đến tầng trời thứ sáu được Mặc Gia chỉ điểm rất nhanh đã được tìm thấy, lại mất thêm một tháng để lập trại, đóng quan, thành lập đặc khu giao hòa giữa liên quân và thế lực địa phương, quân đội viễn chinh nhẹ nhàng bước sang tầng trời thứ sáu.

Tầng trời thứ năm tất nhiên cũng có vài thế lực môn phái tu chân, đa phần các thế lực này đều tu tập thú linh quyết, ngự thú thuật, và các loại pháp thuật lợi dụng hay cộng sinh với linh thú khác. Cũng có một hồi võ bàn đập ghề nói rằng phạm nhân ti tiện dám đặt chân lên tiên giới gì đó, nhưng sau khi đại nữ hoàng Stellar hỏi rằng: có muốn bọn ta bắt đầu đốt rừng hay không !?

Tiếng phản đối rất nhanh lắng xuống.

Không ai muốn mảng rừng nhiệt đới nuôi dưỡng một đồng linh thú yêu tinh này biến thành một bãi lửa như Hỏa Diễm Sơn. Trồng rừng thì khó chứ đốt rừng dễ lắm. Hỏa linh quyết còn là pháp thuật bị cấm chỉ ở tầng trời thứ năm.

Nhân tiện, Hỏa Diễm Sơn là tầng trời thứ sáu.

Là một hành tinh cỡ nhỏ, diện tích bằng 1/10 mặt trăng. Mà, nói rằng nó là một hành tinh thì cũng không đúng lắm, tất cả các tầng trời của tiên giới đều tuân theo quy luật trời tròn, đất vuông. Nếu bạn đi đến sát biên giới của một hành tinh, và phát hiện có một con sông chảy về phía đó, bạn sẽ thấy con sông ấy chảy mãi vào hư không vô tận. Còn nếu bạn là một con cá bơi trong con sông đó, cố gắng vượt qua biên giới kia, thì chúc mừng, đối diện với bạn là cả một vùng chân không với những vì sao lấp lánh.

Nếu có một góc nhìn toàn cảnh, 33 tầng trời của tiên giới giống như ba mươi ba phiến lá của một cái cây to. Và thông đạo giữa các tầng trời là thân của cây thế giới, thứ mà Bắc Thần tộc vẫn hay gọi là Yggdrasil, hay còn gọi là Tiên Khí Linh Thụ theo người Tiên Giới.

Mỗi một phiến lá cách nhau không biết bao nhiêu năm ánh sáng. Cường giả cận giới hoàng đạt tới cảnh giới hư không có thể đánh vỡ không gian nhảy tới, thế nhưng quân đội trái đất thì không làm được, kỹ thuật bước nhảy không gian bây giờ mới đang vào giai đoạn thử nghiệm, còn rất xa mới đủ tính ổn định để đảm bảo viễn chinh.

Bởi vậy muốn đi đến tầng trời kế tiếp, dùng thông đạo ở giữa các tầng là con đường ngắn nhất.

Thông đạo đi giữa các tầng là một cửa khẩu quý báu, thường được các danh môn đại phái chiếm giữ chặt không nhả, vì đây là một nguồn lợi kinh tế vô cùng to lớn. Tầng trời thứ năm do là một phiến rừng rậm hoang dã, một đám yêu thú không hứng thú làm kinh tế nên mới bỏ qua, khiến mọi người hữu

kinh vô hiểm tiến bước. Nhưng ở tầng trời thứ sáu, cảnh cũ lại tái hiện, một thế lực gọi là Hóa Vân Động đã chiếm giữ cửa thông đạo đi đến tầng trời kế tiếp.

Muốn đi qua, dĩ nhiên là người ta không cho.

Hóa Vân Động giống Thiên Môn phái, tọa lạc hoàn toàn trên phạm vi thông đạo, có thể nói, với diện tích và số lượng của liên quân, muốn hoàn toàn đi qua, không khác gì dỡ nhà họ là mấy.

Muốn bồi thường kinh tế cũng không dễ làm, chung quy phạm nhân là không thể sản xuất linh thạch như in tiền được. Cũng không thể chế tạo pháp bảo như ý người tiên giới, vũ khí thì vì đảm bảo tính lâu dài của chiến tranh, không thể tùy tiện bán. Và quan trọng nhất vẫn là thái độ kỳ thị chủng tộc thâm căn cố đế của người tiên giới.

Người đứng đầu Hóa Vân Động là một quý phụ có tên gọi là Thiết Phiến Phu Nhân. Là cường giả hợp thể kỳ, quan hệ khá thân mật với Mặc Gia cự tử, đến nỗi pháp bảo tùy thân của mình cũng đã từng cho ông ta mượn. (mặc dù sau đó bị Hestia - người có đam mê với các thể loại quạt chung dụng, đem về quạt lửa, khiến bà ta đau lòng một hồi). Người này cũng mềm mại không ăn. Thật sự muốn đánh tới, với mạng lưới quan hệ của bà ta, sẽ là một phiền phức không thua kém gì Mặc Gia.

Nói đến quan hệ, bà ta có một gã em chồng được coi là Đệ nhất cường giả dưới Giới Hoàng của Tiên Giới, có một đứa con trai đang theo học tại chỗ Giới Hoàng Phật Giới, Đại quan âm.

Còn có một lão chồng là cường giả Tiên Đài hàng thật giá thật, thành danh không biết bao nhiêu năm. Là Vạn Yêu chi chủ - Ngưu Ma Vương.

Mặc dù người này đang mất tích tại ma giới, nhưng nếu bà xã gặp chuyện, giết trở về cũng không phải không thể.

Một cường giả hợp thể kỳ, ba gã người quen đều là Tiên Đài đỉnh cấp cao thủ, bất cứ ai muốn đụng tới bà ta đều phải chuẩn bị sẵn tinh thần trả giá cực đắt.

Đó là còn chưa kể Mặc Gia đã ngã xuống, quan hệ cũng cực tốt với bà ta.

Tuy không phải là Lục Đại Phái, nhưng loại quan hệ chồng chéo này, độ khó đối phó cực kỳ cao.

...

"Ghét nhất là loại đàn bà cậy quan hệ thế này."

Stellar ngồi bên bàn trà, xoay xoay chiếc thìa bạc, gõ nhẹ đều đều lên cái chén, phát ra những tiếng tít tách.

"Thực phải đánh mà nói, chúng ta cũng không hẳn là sợ, chỉ là hao tổn không đáng. Với lại, nhân loại đặt chân được lên tiên giới có một phần lớn công lao là của con khi đó đã mở cổng Thiên Môn. Mặt mũi của hắn, vẫn là phải cho."

Shaorin ở một bên nhẹ nhàng rót trà, đôi mắt luôn nhắm nghiền cũng không ảnh hưởng đến việc cô sử dụng gió để cảm nhận mọi thứ xung quanh, nước trà màu xanh trắng mang theo chút linh khí thơm dịu, còn tỏa ra hơi ấm từ từ lấp đầy chén của Stellar. Vừa rót vừa cười nói:

"Chúng ta được là Queen của IMI, cũng là nhờ có quan hệ với King mà !?"

"Khác nhau chứ !?" Ren nằm ngoài nửa người lên, khoanh tay trên mặt bàn, cầm chống xuống khuỷu tay, đặt một cái muống lên môi trên, chu miệng nói:

"Em đi lên là nhờ nhân khí đó nha. Vừa check lại mạng lưới một chút, hóa ra mình vẫn rất nổi tiếng, có thể coi là mỹ thiếu nữ siêu cấp dễ thương ngàn vạn người trầm mê. Không có King hay IMI, em vẫn là nữ hoàng."

"Cái đó có thể so được sao !?" Stellar cười lạnh.

"Mà, nếu không có IMI, em nghĩ với khả năng náo loạn và thói vô trách nhiệm của em, có công ty nào đủ sức lãng xê em lên tới mức đó !?"

Ren bĩu môi:

"Em mới không cần, chỉ cần chị không chủ động chèn ép, dựa vào khuôn mặt và sức sống thanh xuân tươi trẻ, mỹ thiếu nữ siêu cấp dễ thương vẫn dư sức đăng trang. Mà cái gì mà náo loạn với vô trách nhiệm, cái đó gọi là cá tính, cá tính hiểu không !? Người trẻ tuổi không nổi loạn thì lấy đâu ra nhiệt huyết thanh xuân !?"

Stellar đưa cốc trà lên miệng, ngửi ngửi, hương vị thơm dịu khiến những bức tức mấy ngày nay dần dần lắng xuống. Ừm, không hổ là người thừa kế tâm tượng hắc nguyệt, cả cốc trà pha sẵn cũng có khí tức u tĩnh thanh nhàn, thật dễ chịu.

"Em đấy, nếu chịu khó bình tĩnh một chút, hai lần đánh nhau gần đây nhất, đã không phải vào capsule nằm như vậy. Lần sau trước khi đánh nhau thì lắc cái đầu một chút, cho bộ não có thêm nếp nhăn đi."

"Hừm, chính vì não chị có nhiều nếp nhăn quá, nên chúng tràn hết lên mặt rồi kia kìa." Ren lè lưỡi đáp.

"Cái gì !?" Stellar nhúm mày, giữa trán đã nhăn thành ba cái vạch.

"Nào nào, được rồi. Tại sao hai người cứ gặp nhau là lại đấu khẩu vậy !? Đều là người một nhà, có thể đoàn kết hơn được không !?"

"Uy, chị Shaorin, vì thương nhau rất nhiều nên phải cắn nhau thật đau, đây là một loại minh chứng tình yêu đấy, chị biết không !?" Ren chấp ngón tay của hai bàn tay thành một hình trái tim, nháy mắt.

"Vậy à !? Thế chị có nên bày tỏ tình yêu thương với em không !?" Shaorin nghiêng đầu đáp.

"Em sai rồi. Thành thật xin lỗi." Ren lập tức cúi đầu ngoan ngoãn.

Shaorin gật đầu cười nhẹ, đẩy cốc trà vừa rót ra trước mặt Ren, bàn tay chìa ra, làm tư thế mời.

Ren ngẩng dậy, lại cúi người, đưa mũi ngửi ngửi. Cảm giác an tĩnh dễ chịu tràn đầy, liền khoan thai ngồi xuống, cẩn thận nhấp từng ngụm.

Stellar thì vẫn chưa buông tha chủ đề này:

"Nếu cái mặt dễ thương tự phong của em mà mài ra thành linh thạch được thì tốt. Lợi ích đầy đủ, để mẹ đàn bà khó ưa đó nhường đất cũng không hẳn là không thể."

"Đào, nói đi nói lại, chị chỉ không muốn trực diện đánh đấm với mẹ ta chứ gì !?" Ren lập tức thoát khỏi chế độ câm lặng

Stellar nhấp một ngụm trà, không trả lời, cũng không phải đối.

Shaorin chỉ ở một bên cười cười, tự rót cho mình một cốc, yên tĩnh ở một bên ngồi nghe. Khoảng thời gian này không có chiến đấu gì, mọi thứ yên bình như vậy cũng không tệ chút nào. Mặc dù cô chẳng biết làm gì nhiều ngoài đánh và giết, nhưng thực sự thì Shaorin không có quá nhiều dục vọng đánh nhau, ngồi đây nghe Ren và Stellar chầm chọc nhau, cũng là một loại hưởng thụ.

"Nghĩ đến thì... nếu như không muốn chủ động đánh mẹ ta, vậy khiến mẹ ta đánh mình là được rồi. Giống như hồi ở tầng trời thứ nhất ấy." Ren ngẩng đầu, đưa ngón tay lên vỗ vỗ môi, tự hỏi.

"Lúc đó có một đồng danh môn đại phái tự xưng, thế cục hỗn loạn và bọn họ chưa biết gì về chúng ta nên mới khinh suất, bây giờ... khó làm lắm" Stellar lắc đầu đáp.

"Chung quy, kích chiến cũng chỉ là chọc giận đối thủ thôi mà. Có gì mà khó làm chứ !?" Ren cười đáp.

"A, em có cách !?"

"Tầng trời này không phải nhiều núi lửa sao !? Chúng ta cứ từ từ chơi, mỗi ngày kích nổ một ngọn núi lửa. Dù sao liên quân vẫn chưa có chỗ đặt chân, coi như giải phóng mặt bằng luôn. Chúng ta lo lắng không sợ dung nham, cái động kia... hình như không bay được nha."

"Ren, làm vậy sẽ có rất nhiều người vô tội chết đó." Shaorin nhúm mày đáp.

"Chết cũng là người tiên giới, ai quản chứ !? Nếu đánh nhau thì bọn họ cũng chết thôi, lại còn bồi thêm vài mạng quân ta vào." Ren nhún vai nói. Ngoại trừ người của Trường Sinh Đảo, bên ngoài chết sạch hết cô ta cũng chẳng quan tâm.

Cơ mà, không phải bình thường chị vẫn chém người như chuối đấy hả !? Cái đoạn thương xót ở trên mọc đâu ra vậy !? Ren nghĩ vậy nhưng không dám nói, chỉ tiếp:

"Mà, chung quy cũng là tu chân giả, chút dung nham đấy chắc chỉ giết được một đám trúc cơ kỳ trở xuống mà thôi. Nhưng Trúc cơ kỳ lại là con cháu của mây lão già bất tử, không điên lên mới lạ."

Stellar ray ray trán nói:

"Em quả là có năng khiếu chọc giận người khác. Nhưng làm vậy thì không phải Hỏa Vân Động sẽ có cơ để liên hợp toàn bộ thế lực trên tầng trời này, thảo phạt chúng ta à !?"

Ren đưa ngón tay lên lắc lắc:

"Không, không, Stellar, trọng điểm là... ai biết chúng ta làm !? Bằng chứng đâu !?"

"Ừ nhỉ !?" Stellar bùng tỉnh.

"Mà, chị vừa nói đấy còn gì !? Có đánh thật, chúng ta sợ sao !?" Ren tranh thủ bồi thêm một câu.

Đến lượt Shaorin thấy đau đầu, giây phút hòa bình nhìn bọn họ náo loạn, hơi ngán thì phải.

Và Stellar, không phải chị vừa chê Ren là não không có nếp nhăn à !? Tại sao lại bị cuốn theo rồi !?

Shaorin nghĩ vậy, nhưng cũng không dám nói.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Để tìm ra con đường của riêng mình

Thiên không thành – Mặc Gia chi nhánh tầng trời thứ tư đã bị xóa tên. Đổi lại biển hiệu, trở thành cục nghiên cứu văn minh phù tự. Cải tổ lại một chút, trở thành nơi phân phối tài nguyên tu chân và phổ cập các kiến thức liên quan đến tiên giới.

Các loại cải tạo của MS và GMS tích hợp công nghệ sử dụng hạt linh tử cũng được nghiên cứu tại đây. Thiên không thành được Mặc Gia đòi hỏi tích lũy lưu truyền vô số trang thiết bị và thư tịch quý hiếm, cùng với số lượng nhân tài nghiên cứu hiếm hoi, dùng nó để tham gia chiến tranh quá lãng phí.

Bên trong thành, diện tích không gian được trận pháp mở rộng lên gấp 4-5 lần so với diện tích thực tế của nó. Dùng để đóng quân hai cái đại đội GMS-MS ở đây vẫn dư sức. Xưởng sản xuất Thiết Khôi Lôi cũng được trưng dụng, cải tạo thành xưởng sửa chữa và nâng cấp phục vụ quân đội.

Tầng trời thứ tư với Thiên Không Thành là chiến lợi phẩm quý giá nhất kể từ khi bắt đầu Tiên Giới Chiến. Đó cũng là lý do Stellar không tiếc tất cả dùng biện pháp cứng chọi cứng cũng phải thu nó vào tay.

So với trận chiến mở đầu ở ngoại vi Thiên Môn phái, và cuộc tập kích lúc nửa đêm của Phi Kiếm, chiến đấu ở Thiên Không Thành là trận đánh có số lượng tử thương nặng nề nhất. Hơn 20000 MS và 4000GMS nhận hư hỏng nghiêm trọng, một nửa trong đó đã không thể tái sử dụng. Clone tạm thời không tính, sĩ quan chết 400 người, phi công ưu tú chết 1300 người, tiểu hình chiến hạm xuất kích trở về chỉ còn khoảng 30 chiếc.

So với tổng lực lượng, phần tử thương này đã tới 15%.

Đây cũng là lý do nửa năm nay ngưng chiến.

Không nên nghĩ 15% này chỉ là con số nhỏ, toàn bộ chiến lực hiện tại của liên quân trái đất có khả năng lên mặt bàn tạo ra thành quả chiến đấu đều xuất phát từ IMI, người của LHQ trong những trận đánh sau này chỉ có thể đảm nhiệm yểm trợ, quấy nhiễu và làm pháo hôi, mà IMI tuy giàu, nhưng khả năng sản xuất lại chỉ có hạn. Phần quân lực tổng hợp để đem lên Tiên Giới viễn chinh này vốn đều đã được trừ tính sản xuất suốt hơn 30 năm.

Một trận đánh mất 15% chiến lực, cũng tương đương sụt lùi mất 4.5 năm sản xuất. Đó là còn chưa tính thời gian để tào tạo ra một phi công ưu tú và sĩ quan hợp cách.

Mặc dù tính giá trị cướp về vẫn hơn xa những gì mất đi, nhưng khi chiến lực chính thể không ở trạng thái tốt nhất, tiếp tục mù quáng chiến đấu, chỉ ngày càng khiến con số trên mở rộng ra.

Nửa năm nay sống yên gió lặng, liên quân an phận ở tầng trời thứ tư. Ngẫu nhiên cũng sẽ có vài tiểu đội trình sát được cử đi thám hiểm và lắp đặt thiết bị quan sát ở tầng trời thứ năm gặp phải tạo ngộ chiến với quái thú bản địa, còn lại mọi thứ đều yên bình.

Mặc dù nói là yên bình, nhưng những công xưởng trong Thiên Không Thành vẫn gấp rút hoạt động suốt ngày đêm, công tác thu thập thống kê tài nguyên, và nhiệm vụ huấn luyện vẫn ra đều từng ngày, Trung Thành cứ có cảm giác không khí xung quanh có vẻ gấp rút. Đường như cao tầng đang chạy xô làm gì đó, khiến kho cảm giác áp bách đè xuống cấp dưới, cuối cùng lan ra khắp Thiên Không Thành.

Đối với trực giác của mình, Trung Thành vẫn rất có tự tin. Thứ này đã cứu mạng hắn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa hồi tưởng lại, hình như không phải chỉ có mình mới có cảm giác chạy xô căng thẳng này, nhớ hồi đó, cả gã khù khờ như Claude cũng nói: “Hình như chúng ta đang chạy đua thời gian với cái gì đó. Giống như phía sau có một con quái vật với cái miệng há lớn đã ở sát sau lưng.”

Trung Thành không biết thời gian gấp rút này là để chuẩn bị cho cái gì, nhưng hắn chắc chắn tin tưởng nhân loại sẽ gặp phải một hồi tai ương gì đó rất lớn, và Tiên Giới này, có lẽ là lối thoát duy nhất !?

Em gái giao AI cho hắn, vì cảm thấy tính mạng của hắn sẽ không thể đảm bảo ở Tiên Giới, hay là để chuẩn bị cho tương lai !? Trung Thành không muốn nghĩ nhiều đến những chuyện phiền não này. Nếu như lấy tổ chất tổng hợp của hắn còn khó sống trong tương lai, vậy thì những người thường ở Trái Đất và ở Mặt Trăng, chỉ sợ kết cục sẽ không quá tốt đẹp.

Đụng tới Tiên Nhân, những quái vật có khả năng bay với vận tốc siêu âm, phát ra lực phá hoại vỡ núi lở đất như thiên tai mới thấy, phần lớn siêu năng lực gia ở Trái Đất, chỉ là một đám con nít chơi đùa trong nhà trẻ mà thôi. Mà ngang với Tiên Nhân vẫn còn Ma tộc và Thần tộc, ài... con người thật khó sống.

Trung Thành một tay chống cằm, một tay đặt lên bàn, ngón trỏ gõ gõ theo nhịp, nhàm chán chờ đợi liên suy nghĩ miên man. Hắn cũng chẳng phải đợi thêm lâu, cửa phòng rất nhanh mở ra, Mặc Tinh bước vào, ôm một cặp tài liệu giao cho hắn.

“Sĩ quan Trung Thành, xin lỗi đã để anh đợi lâu.” Mặc Tinh cười nói. Hắn đã vứt bỏ trường bào cổ trang và mái tóc búi, mặc một bộ đồ của nhân viên nghiên cứu, bên trong còn thắt cavat gọn gàng, nhìn không ra người này trước đây từng là một Kim Đan kỳ tu sĩ, cùng với một đám lão giả cầm pháp bảo hô hào phàm nhân ti tiện giết tới.

“Không sao, thỉnh thoảng ngồi không nghĩ ngợi, cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Gần đây có chút căng thẳng.” Trung Thành cũng cười, gật đầu đáp.

Hắn có thái độ ôn hòa cũng làm Mặc Tinh dễ dãi, người sau gật đầu, chuyển chồng tài liệu lên trên bàn, hạ giọng nói:

“Đây là tư liệu về nhân viên mới của cậu, ừm, đều còn rất trẻ, lại có mấy người đẹp. Nhìn thành tích của họ mà tôi thấy hãi. Phàm nhân... à, nhân loại bây giờ đáng sợ thật.”

“Cám ơn.” Trung Thành cảm tập hồ sơ, lật lật, thoáng nhú mồm, nhưng cũng không bình luận gì thêm, chỉ hỏi Mặc Tinh:

“Chuyện tôi nhờ anh, thế nào rồi !?”

“À, về vấn đề tu chân. Tôi nghĩ cậu nên từ bỏ đi thôi, nhân loại tuy có vẻ ngoài giống tiên nhân, nhưng bản chất sinh mệnh hai bên hoàn toàn khác biệt. Các cậu khuyết thiếu một thứ cực kỳ quan trọng để tu chân.” Mặc Tinh lắc đầu đáp.

“Là linh căn !?”

“Đúng.”

“Nhưng nghe nói bây giờ linh căn cũng có thể phẫu thuật cấy ghép.”

“Cái này...” Mặc Tinh ngập ngừng một chút nói: “Cũng là có thể. Nhưng cá nhân tôi không mấy tán đồng với cách làm này. Linh căn của tu sĩ là căn nguyên kết nối tới kỳ kinh bát mạch, cậu cứ hình dung nó như một đoạn xương sống có rễ đâm tới toàn bộ khí quan của cơ thể vậy. Phẫu thuật ghép linh căn, nói đơn giản một chút chính là phẫu thuật ghép tùy sống, hơn nữa độ hung hiểm cực cao. Chưa kể, một tu sĩ mất đi linh căn, chỉ còn là phế nhân. Tạo ra được một tu sĩ phàm nhân, lại mất đi một tu sĩ chính quy, cách làm này là bỏ gốc lấy ngọn, lại có phần thiên về tà ác cực đoan hành vi.”

“Hơn nữa...” Mặc Tinh nghĩ nghĩ nói tiếp: “Tôi không hiểu sao cậu lại muốn đi tu chân, mỗi người có một sở trường và sở đoản, khác với ShenJian đại nhân có thiên phú tu luyện khủng bố, hiện tại đã sắp chạm tới Hóa Thần kỳ ở những tuổi hai mươi, tôi nghĩ tu chân không hề thích hợp với cậu. Video chiến đấu của cậu tôi đã xem qua, dựa vào GMS, chiến công của cậu không hề thua kém bất cứ kẻ nào. Cho dù là cao thủ Hóa Thần kỳ, cậu cũng từng chém giết, nếu như tu chân, cậu biết bình thường để lên tới Hóa Thần kỳ cần bao nhiêu năm không !?”

Trung Thành nhớ lại tư liệu mình từng nghiên cứu, hỏi:

“Một ngàn năm !?”

“Sai, tư chất tầm thường, một ngàn năm đạt tới Nguyên Anh còn là may mắn. Để chạm tới Hóa Thần, có thể câu thông với linh khí thiên địa, thần hồn trải rộng vạn dặm, có thể niệm động pháp sinh, tư chất tốt cũng cần phải mất ba ngàn năm, một ngàn năm đạt tới Hóa Thần, đã là thiên tài trong thiên tài. Nếu không cũng cần phải có vô số thiên tài địa bảo bồi đắp lên.”

Mặc Tinh nhún vai, có chút tự giễu: “Tu chân là một quá trình cướp đoạt tinh hoa của trời đất, của đồng môn, của thiên đạo. Kỳ ngộ và vận khí là không thể thiếu, nhưng tư chất còn quan trọng hơn thế nữa, phàm nhân tu tiên, căn bản chỉ là một câu chuyện viễn tưởng mà thôi. Đáng buồn là văn hóa tu chân ở tiên giới quá thịnh, nếu không tu chân thì không cách nào xác lập địa vị của mình ở Tiên Giới, cũng giống như ở Trái Đất mà không có việc làm vậy. Vô số người lãng phí bao nhiêu năm tháng, tâm cơ, còn có máu huyết và thân nhân trên con đường cô độc không hồi kết... Ài, đáng buồn cho một thế giới tu chân. Vũng nước đục này, cậu không cần thiết, cũng không nên lặn vào.”

“Chung quy, không phải ai cũng giống như ShenJian đại nhân vậy, có được thiên đạo ưu ái, linh khí tự động hội tụ luân chuyển trong cơ thể mà không cần hấp nạp, không linh thể chất, trăm vạn năm chỉ có một. Đừng nhìn người đó mà cảm thấy tu chân là con đường dễ đi.”

...

Lại một lần nữa tìm đường mạnh lên thất bại, Trung Thành cũng không nản chí, dù sao lạc lối trong rừng, muốn tìm thấy đường, cũng không phải dễ dàng như vậy. Thế giới có bao nhiêu thiên tài cùng cất bước, hắn tự thấy mình cũng không có gì hơn người, nếu như có thể đơn giản mà biến mạnh như vậy, chỉ sợ đám thiên tài khác đã sớm đập đầu vào gối tự sát.

Mặc Tinh là một quản lý trong cục nghiên cứu văn minh phù tự Trung Thành mới quen gần đây. Người này tuy là tu chân giả, nhưng tư tưởng thoát ly Tiên Giới khá nhiều, nói chuyện cũng còi mồm, không mấy giấu diếm, những năm này làm nhiệm vụ do thám ở Tiên Giới, Trung Thành được hắn chỉ điểm mấy lần, lợi ích không nhỏ. Nghĩ đến Mặc Tinh mới chỉ ba mươi tuổi đã là Kim Đan kỳ, Trung Thành cũng tâm động, rục rịch thử muốn tu chân, nào ngờ bị tạt ngay gáo nước lạnh vào mặt.

Thì cũng đành...

Tư chất hắn chưa bao giờ tốt cả. Nhớ năm đó lên thực nghiệm đảo, một đám thiên tài có siêu năng lực đấu đá lung tung, hắn thì chỉ có một khẩu súng bắn tia và hai khẩu súng lục, rốt cuộc vẫn lặn lội sống được đến cuối cùng. Tư chất, chẳng bao giờ là tốt cả.

Nhưng không có tư chất, cũng thật là một chuyện phiền toái.

Năm đó siêu năng lực gia trên Thực Nghiệm Đảo nhìn hấn như phé vật vô năng, đẩy về xem thường. Năm nay tiền nhân nhìn hấn có cái phé linh căn, cũng chẳng dễ chịu, Trung Thành dù có làm lý đến mấy, cũng ân ân có chút khó chịu.

Muốn tìm một con đường cho riêng mình, thật sự rất khó.

Những thứ hấn có được bây giờ đều chỉ là đồ vay mượn, chung quy rồi cũng có ngày sẽ không theo kịp bước tiến của hấn. Sẽ có một ngày, tiền nhân miễn nhiệm với súng đạn sẽ xuất hiện, siêu năng lực ở tiền giới sử dụng rất hạn chế, đạo pháp cũng chỉ có thể độtk ích mới tạo ra hiệu quả. Chỗ dựa lớn nhất là AI, trước mắt chỉ có thể cầm cự được với Hóa Thân Kỳ tu sĩ. Lên tầng trời thứ bảy, chỉ sợ sẽ gặp được tu sĩ Luyện Hư kỳ, đã không thể dùng mấy đơn đối phó. Hơn nữa hấn cũng không muốn tái sử dụng AI.

Tạm thời bế tắc. Trung Thành thở dài bước về phía tàu Angeregis, chắc, cái này cũng là Hoài Nam để lại cho hấn luôn.

Từ hôm nay, hấn cũng đã là một gã đội trưởng, chỉ huy tiểu đội MS thứ 11, giờ là lúc đi nhận mặt các thành viên mới nào.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đồng đội mới

Tàu Angeregis, hiện tại số lượng nhân viên đã lên tới mười người. Toàn bộ thành viên cũ đã phân tán, người cũ duy nhất chỉ còn lại Trung Thành. Hấn đặt chân lên cánh cửa sập quen thuộc, cảm thán một chút về cảnh còn mà người mất, bước dọc theo hành lang được thấp sáng bởi hai dãy đèn neon khảm trên tường như những đường thẳng song song trải dài.

Cửa phòng họp mặt sáng lên ánh đèn tín hiệu màu xanh lục, nhấp nháy vài lần để xác nhận thân phận người tiến đến rồi mở ra. Chỗ làm việc của Hoài Nam thường thường là ở đây, thay vì ngồi trên ghế xoay sau mặt bàn như một gã tổng tài thực thụ, hấn thích dựa lưng trên ghế salon, gác chân lên bàn, ngồi bấm tab hơn. Hiện tại cái bàn ấy cũng đang có một đôi chân gác lên, từ một gã thanh niên tóc dài đến vai, bộ dáng ngà ngón, miệng phì phèo thuốc trên đôi môi bấm khuyên vàng. Trung Thành nhiu mày, lạnh nhạt nói:

“Bỏ chân xuống.”

“Ồi, chết mịa.” Gã thanh niên đang đeo tai nghe nhạc gật gù lim dim này chợt giật mình, thuốc trên miệng rơi xuống bị hấn nhanh tay bắt được, dúi ngay vào đế giày, rồi hấn quay sang vỗ vỗ gã đồng bạn bên cạnh tỉnh dậy.

Bên cạnh hấn là một gã thiếu niên tóc tai bù xù, một cặp kính gọng tròn phản quang sáng bóng khiến đôi mắt bị che đi. Vừa tỉnh lại chưa lâu, nước dãi còn đang chảy dờ bị hấn rút ngược vào mồm, hấn vội vã đứng lên, một tay làm quần lễ, một tay huých huých sang bên cạnh.

Trung Thành liếc mắt sang, bên cạnh hấn là một thiếu nữ tóc ngắn, đang cầm tab chơi game, vô cùng nhập thần, đã đạt tới cảnh giới vong ngã, quên sạch mọi thứ xung quanh. Bị nhóc đeo kính huých mạnh một cái, tab trên tay tuột xuống, thiếu nữ về mặt kinh hoàng vung tay với với lấy, hét lên với giọng nghẹn ngào:

“Không, oppa của em !!! Không !!!!!!!”

“Arg. ...arg. ... đồ cận thị khốn kiếp !!!! Có tin bà giết mày không !!!!! “

“Khụ.”

Thấy nhóc đeo kính bị thiếu nữ nước mắt lưng tròng bóp cổ đã tái xanh mặt mà không dám phản kháng, Trung Thành chỉ đành hắng giọng một tiếng, biểu thị sự tồn tại của mình.

“Ặc...” Thiếu nữ quay đầu nhìn sang, thấy cái hàm thiếu tướng trên vai hấn, nhất thời toát mồ hôi cười giả lả: “Sĩ quan, xin chào...”

“Buông ra... Lena.... Nếu không tôi ch....” Nhóc đeo kính vung vẩy cái tay yếu ớt rên rỉ.

“À.” Park Lena lúc này cũng biết mình đã trách nhầm hấn, ngượng ngừng buông tay, vỗ vỗ vai nhóc đeo kính: “Có lỗi quá, Hugh, lần sau khi thiếu nữ đang phiêu, đừng tùy tiện đụng chạm nghe chưa.”

Gã thanh niên bấm khuyên vàng trên môi, nghe thấy liền bĩu môi lẩm bẩm: “Cô mà là thiếu nữ.”

“Gì vậy Zoeya, ý gì đây !?” Lena nhướn mày, mắt phóng điện

Thanh niên tóc dài ngẩng đầu huyết sáo, nghĩ nghĩ một chút, đến khi cái đầu sáng lên bóng đèn, liền tổng kết ra một từ: “Hủ nữ nào tàn. Quá đắt để làm thiếu nữ rồi.”

“Bà giê...”

“Khụ.”

Trung Thành lại một lần nữa biểu thị sự tồn tại của mình.

Ba người lập tức đứng nghiêm, không còn lộn xộn nữa.

“Theo danh sách, còn hai người nữa, đâu rồi !?” Trung Thành nhạt giọng hỏi.

Zoeya đứng thẳng người, lập tức xung phong phát biểu, tiêu trừ hình ảnh xấu vừa rồi của mình trong mắt thượng cấp:

“Báo cáo, Aria Rostbell đang ở trong phòng tắm, Fay Le Franna đang ở dưới bếp. Thưa thiếu tướng.”

Dứt lời, cửa phòng vệ sinh cách đó không xa dịch sang ngang, một cô gái có mái tóc đen dài, khuôn mặt lạnh lùng với đôi mắt khép hờ đầy vẻ lười nhác bước ra. Bờ vai trắng ửng hồng, mấp mờ dưới mái tóc mềm mại ướt át, hai dây đồ lót này nọ ép dưới lớp khăn tắm trắng muốt còn bốc lên hơi ẩm của khói nước. Cảm giác được ánh mắt của mọi người trong phòng đang đổ dồn vào mình, thiếu nữ thoáng ngượng ngùng, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, một tay chống eo, một tay ve ve lộn tóc hỏi:

“Ừm, hai tên xấu trai kia, có nhìn đến trào máu mũi thì khăn tắm cũng không rơi xuống được đâu. Còn thiếu nữ thiếu thôn nữ tính kia, đừng nhìn nữa, mắt sắp bốc lửa rồi kìa. Cũng không phải chưa thấy bao giờ, mọi người rảnh quá ha !?”

“Bà giê...” Park Lena lại gần giọng chuẩn bị phát hỏa, vẫn là thiếu niên đeo kính Hugh nhanh chỉ bịt miệng cô ta, tránh cho việc náo loạn, còn lại đưa tay lên chỉ về phía Trung Thành. Aria Rostbell theo hướng của Hugh chỉ đến, có vẻ bị chấn kinh, đưa tay lên miệng hoảng hốt:

“Ồi chào, ai thế !? Thành viên mới, hay đội trưởng mới !? Xấu trai như vậy... cái đội này hết hi vọng rồi à !?”

Máy mắt Trung Thành giật giật, hít ngược máu mũi, ý dâm chưa kịp trào dâng đã bị cục tức đè bẹp, đến lượt hắn chuẩn bị phát hỏa, thì cánh cửa sau lưng hắn bật mở, một thiếu nữ nhỏ nhắn, trên đầu đeo cái bôm kèm tai thỏ, bụng một khay đồ uống đi vào.

“Chan chan, để mọi người chờ lâu. Thiếu nữ lung linh xinh đẹp thuần khiết đa tài đa nghệ Fan Le Franna mang đến cho mọi người đồ uống mỹ hảo..... à... lại thêm một người à !?”

Thiếu nữ vừa bước đi, mũi chân vừa điểm, toàn thân xoay tròn, nhưng cái khay trên tay vẫn không hề dao động, thể hiện khả năng giữ thăng bằng cực tốt, cho đến khi nhìn mặt Trung Thành liền giật mình khựng lại, vấp ngã. Cái khay bay lên.

Trung Thành nhanh tay nhanh mắt, hai tay bắt được hai cốc, nước trong cốc cũng không sánh ra ngoài, đối với nắm giữ và điều khiển lực lượng, nhiều năm nay hắn vẫn còn khá có tâm đắc.

Nhưng Fay ngã xuống, văng lên không có tới năm cốc thủy tinh. Trung Thành chỉ bắt được hai cái, còn ba cái...

“Safe...”

Park Lena tiếp đất bằng bộ ngực bằng phẳng, buồn bực rên một tiếng, hai tay cầm hai cái cốc, hai chân co lên, ép chặt, bắt được cái còn lại. Hai chiếc cốc bắt được ở tay không hề trào ra chút nước nào, dù ngực còn đau nhói, nhưng Lena vẫn đắc ý nhìn Hugh nói:

“Nhìn thấy chưa, đây là cái lợi của việc chơi game trường kỳ, nhanh tay nhanh mắt... ơ, nhưng mà sao...”

Zoeya vuốt mái tóc dài, để lộ vầng trán sẫm hình chầng chịt, cười sảng sặc đưa tay chỉ chỉ:

“Há há !! Dầm dãi, há há há !!!!”

Hai chân bắt cốc, dĩ nhiên không thể linh hoạt được hai tay, nước ngọt trong đó văng ra, vừa hay rơi xuống đũng quần của Lena. Có câu bùn vàng bán trúng quần, không phải c*t thì cũng là sh*t, Lena cũng vừa thấy đũng quần sọc mình ẩm ướt, mặt đỏ đến mang tai, từ từ đứng lên, đặt ba cái cốc xuống. Ánh mắt ngập ánh nước, nhìn chằm chằm vào Zoeya, gã này vẫn đang ôm bụng cười khoái chí, cũng chảy nước mắt: “Khụ, há há há, thiếu nữ... ẩm ướt nhanh vậy !?”

“Bà giết !!!” Lena đột nhiên bắn vọt tới, Zoeya lập tức ngừng cười.

Bùm

Một tiếng nổ vang lên, thân ảnh Trung Thành xuất hiện giữa hai người, trong giây phút chớp giật tóe lửa, hắn tát một cái vào mồm Zoeya, để đầu hắn lệch đi, tránh khỏi một lưỡi dao xẹt qua cổ. Cùng lúc kéo áo Lena, khiến cô ta khựng lại, không theo quán tính nhào tới nữa, vừa sát có một viên đạn từ dưới bắn lên thổi tung tóc mái.

Zoeya bị tát bay vào góc tường, Lena bị hấn kéo áo, quăng ngược về chỗ ghế sofa, tất cả diễn ra cực nhanh, đến khi mấy người còn lại định thần, thì trên trần đã có một cái lỗ do đạn bắn nứt, vài mảnh vụn kim loại rơi xuống lá tã.

Hai người trẻ tuổi này, mới một phút trước còn nháo sợ, ngay lập tức đã ra tay, mà còn vô cùng âm hiểm tàn độc, không chết không thôi. Nếu Trung Thành không can thiệp, Zoeya khẳng định đã bị cắt cổ, còn Lena đã ăn trọn một viên đạn từ cằm lên óc.

Lúc này Fay Le Franna mới lồm cồm bò dậy, phui phui bộ váy kiểu gothic lolita của mình, rung rung hai cái tai thỏ trên đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc và cái giọng ngây ngốc hỏi:

“Hề... Chuyện gì vừa xảy ra vậy!? Chuyện gì vừa xảy ra vậy!? Fan Fan đã bỏ qua chuyện gì rất thú vị rồi đúng không !?”

Aria Rostbell lúc này đã khoác tạm lên mình một cái áo khoác xanh lục của phi công, nhún vai nói:

“Không có gì, hai đứa dư thừa khả năng vận động, khuyết thiếu tế bào não thể hiện thất bại mà thôi.”

“Mọi người, bình tĩnh lại đi... Đều ở cùng một đội mà !!” Hugh quay qua quay lại, hết nhìn Zoeya đang nhổ ra một cái răng, rồi lại nhìn Lena đang cắn tức chỉnh lại vạt áo bị lực lượng mạnh mẽ giặt suýt rách.

“Đều yên lặng hết cho tôi.”

Trung Thành găm lên, hấn nhìn đến lúc này đã là kỳ tích.

Gã thiếu tướng trẻ tuổi nhìn chằm chằm năm người, ánh mắt sắc lạnh, vết sẹo bên mắt phải khiến hấn nhìn qua càng có vẻ hung thần ác sát. Sát ý ngưng tụ trải qua bao chiến trận không kiêng kị gì tỏa ra, áp bách toàn trường. Năm thiếu nam thiếu nữ nhất thời đều rùng mình, ngậm miệng.

Trung Thành nghiêng răng, đưa tay chỉ vào từng người. Đầu tiên là Fan Le Franna:

“Cô, mấy tuổi rồi!? Đây không phải vườn cổ tích, cắt ngay cái tai thỏ đó đi cho tôi.”

Fan bị ánh mắt của hấn quét đến, sợ hãi co người lại, cái tai thỏ trên đầu rũ xuống, run run.

Trung Thành nhìn đến Zoeya, gã này vừa mới nhổ ra một cái răng cùng ngụm máu đặc, chặt vật đứng lên, nhưng cũng không có vẻ gì là sợ hãi hay đau đớn, ánh mắt đối nhãn nheo nheo lại:

“Cậu, nồm miệng sạch sẽ một chút, lần sau còn nói khi tôi chưa cho phép, mỗi lần là một cái tát. Lực đánh lần sau sẽ gấp đôi lần trước.”

Zoeya cười lạnh, nhưng cũng không phản bác, nhún nhún vai, coi như xong chuyện.

Trung Thành chuyển tầm nhìn đến Aria Rostbell, cô nàng này cũng không có vẻ gì quá sợ hãi, chỉ thoáng lùi về sau, hai tay không tự chủ được kéo kéo vạt áo, hấn lạnh giọng nói:

“Còn cô, đây là quân đội, chứ không phải nhà riêng của mình, thích mặc gì thì mặc. Lần sau nếu gặp tôi mà ăn mặc không chỉnh tề, tôi sẽ lột sạch rồi ném cô ra khỏi tàu.”

Aria tái mặt, dưới ánh mắt khép hờ, đôi con ngươi màu xanh lục sáng lên sự phẫn nộ, nhưng cũng không trả treo lại.

Cuối cùng, hấn nhìn Park Lena đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, âm trầm nói:

“Ra tay với đồng đội, nếu còn lần nữa. Tử hình.”

Lần này là uy hiếp thật sự. Park Lena không tự chủ được thu mình lại, mồ hôi lạnh chảy ra như suối. Cảm giác nếu bây giờ cãi lại hấn, người đàn ông này sẽ thật sự đem mình bóp chết ngay tại đây. Ý nghĩ này như con roi đục khoét trái tim, khiến hô hấp ngột ngạt, toàn thân run rẩy. Một thân nộ khí và ngưng ngưng trước đó đã hoàn toàn tiêu biến hết, chỉ còn lại bản năng run sợ, tựa như một con cừu đứng trước con sói hung ác.

“Ừm... tướng quân. Ừm... tôi có thể nói không !?”

Trung Thành nhìn, người lên tiếng là Hugh, gã thiếu niên đeo kính, có vẻ lạnh tính nhất bọn, gật gật đầu, ra liệu cho hấn nói. Người sau nhìn hấn, ánh mắt dưới kính không rõ ràng, thế nhưng giọng điệu cũng đủ tôn kính, hấn cẩn thận đáp:

“Về Fan Fan, cô ấy là người đột biến dạng thỏ, đôi tai đó là thật, nó giúp cô ấy có thính giác vượt trội người thường, là trinh sát của cả đội. Cái bòm đó mới là đồ giả, chỉ để người khác đỡ kỳ thị cô ấy thôi.”

Trung Thành ngẩn ra, siêu năng lực thiên kỳ bách quái, có rất nhiều loại năng lực ảnh hưởng trực tiếp đến cơ thể siêu năng lực gia, mọc ra đôi tai cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, nghĩ đến đây thì, trong hàng ngũ có một cô bé mặc quân phục, đầu lại lòi ra cái tai thỏ, thế nào cũng không hợp, ừm, bộ đồ gothic lolita, khá thích hợp.

Hugh thấy hấn không có ý ngắt lời, cẩn thận nói tiếp:

“Về Aria, cô ấy là chủ công của cả đội. Khi nhập cảnh tầng trời thứ năm này, chúng tôi đụng độ một nhóm quái thú có khả năng phun ra niềm dịch xuyên thấu năng lượng của MS, Aria giết chết nó, bị máu nó bắn lên, nên trang phục bị tổn hại, mới cần phải tắm và...”

“Được rồi.” Trung Thành nhìn Aria, gật đầu, ánh mắt có chút ý tứ xin lỗi.

“Về Zoeya và Lena, đừng nhìn bọn họ như vậy, nhưng bọn họ là bạn thân từ nhỏ. Siêu năng lực của Lena là khống chế kim loại, đạn thật bắn không thể gây thương tổn cho cô ấy, nên Zoeya chỉ đùa thôi. Còn Lena cũng sẽ thu tay lại đúng lúc, bọn họ không thật sự có ý định giết chết đối phương...”

“Cậu...” Trung Thành nhìn hần, Hugh có chút chột dạ rụt đầu.

“Lần sau có chuyện, nên sớm nói ra, đừng có rụt đầu mãi như thế.” Trung Thành buồn bực nói. Hần vừa tỏ ra ngầu xong, lại thành ngầu xị rồi.

Hugh ảo não cười ngượng ngùng, mấy người toàn là siêu nhân, đánh nhau như chớp giật, thằng này có phản ứng kịp đâu mà hú.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thế hệ thứ năm

Lục đọc một hồi, sau khi tắt cả đã áo mũ chỉnh tề. Năm thiếu niên mặc đồng phục màu trắng đặc chế riêng cho tiểu đội MS thứ 11 của tàu Angerensis lúc này nhìn qua đều có vài phần tinh tuấn tuấn mĩ.

Ngoại trừ Zoeya, bốn người còn lại đều có vẻ mặt mang chút non nớt đặc trưng của thiếu niên chưa hoàn toàn trưởng thành. Độ tuổi của cả đám đều khoảng 15-16 tuổi, riêng Fan Le Franna mới chỉ có mười bốn.

Trung Thành năm nay đã 25, chênh lệch cả chục tuổi, hần cũng đã thành một anh già rồi.

Mà, như vậy cũng tốt, ít nhất lúc chỉ huy sẽ không quá khó khăn.

“Làm quen một chút, tôi là Nguyễn Vũ Thành Trung, vừa mới lên hàm thiếu tướng, là đội trưởng chịu trách nhiệm về mọi hoạt động của tiểu đội MS số 11. Cũng là cấp trên trực tiếp của mấy người.”

“Chào sếp.” Năm thiếu niên, ngoại trừ Aria Rostbell, đồng thanh, dậm chân ưỡn ngực hô lớn.

Trung Thành gật đầu, tùy ý nói:

“Mọi người, tự giới thiệu lại một lần đi.”

Zoeya, gã thiếu niên có khuôn mặt bất cần đời, vén mái tóc dài đến vai của mình ngược lên, dùng một cái kẹp cố định nó vào, là người đầu tiên mở bát:

“Báo cáo, Zoeya Buller, hàm trung sĩ. Phi công của MS – Nova A381. Trọng trang hỏa lực hình. Người cường hóa lệch giác quan, chủ đạo thị giác.”

Tiếp theo đến thiếu niên kính cận tóc xù, bộ dáng như otaku thiếu thốn hơi người:

“Báo cáo, Ivan Hughger Renate. Phi công của MS – Nova A367. Ưu hóa phát xạ và cảm nhận sóng não. Người cường hóa lệch giác quan, chủ đạo thính giác.”

Sau đó đến thiếu nữ ngực phẳng tóc ngắn, khuôn mặt luôn cau có đầy vẻ bất mãn với xã hội:

“Báo cáo, Park Lena. Phi công của MS – Nova A348. Đột kích hình. Siêu năng lực gia, khả năng điều khiển kim loại.”

Tiếp đến cô bé tai thỏ:

“Vâng... à... vâng, báo cáo, Fan Le Franna. Phi công của MS – Nova A395. Trinh sát hình. Người cường hóa lệch giác quan, chủ đạo thính giác.”

Cuối cùng, đến thiếu nữ tóc dài ngực mẩy, đầy vẻ lười nhác như thiếu ngủ lâu năm:

“Báo cáoooo... Aria Rostbell, Phi công của MS – Nova A374. Cận chiến hình. Siêu năng lực gia, khả năng khống chế trọng trường.”

Trung Thành không tỏ thái độ gì nhiều, chỉ gật đầu nói:

“Tốt, ngoại trừ tôi, mọi người hẳn đều xuất thân từ cùng một chỗ, đã sớm nắm rõ khả năng của nhau rồi. Để tiện cho việc quan sát và chỉ huy điều động, tôi cần thêm thông tin trực quan.”

“É. Phiên vậy. Tức là bây giờ chúng tôi phải diễn xiếc cho sếp ngắm ạ !?” Aria cầu nhàu.

“Hay là sếp muốn đối luyện với chúng tôi !?” Zoeya liếm liếm chiếc khuyên vàng bấm trên môi cười nói.

Trung Thành lắc đầu nói:

“Không, chúng ta sẽ làm một nhiệm vụ, đơn giản thôi. Đặt bom vào cứ điểm.”

“Tôi sẽ đi cùng mọi người. Nhân tiện, tôi là loại hình bắn tia, xem ra trong đội chưa có vị trí này. Hợp tác vui vẻ.”

Năm thiếu niên nhìn nhau.

...

MS thế hệ mới của tiểu đội thứ 11 trực thuộc quyền quản lý của Trung Thành được gọi là Nova. Nếu tính thế hệ, thì đây đã là đời thứ năm

Thế hệ thứ nhất là những bộ trang phục hỗ trợ phi hành gia đi vào vũ trụ, lúc đó chỉ có máy công năng tạo ra bụi khí để phản lực mini đẩy phi hành gia di chuyển trong môi trường chân không, hiện đại một chút thì trang bị thêm vài khe lắp vũ khí để tự vệ.

Thế hệ thứ hai là trong kháng thần chiến, khi IMI đưa ra bản cải tiến thiết kế, biến những bộ giáp công kênh thành mảnh giáp nano nhỏ gọn, bền hơn, nhẹ hơn, bỏ sát cơ thể, tiết kiệm được vô số khe lắp vũ khí. Mỗi một MS trong kháng thần chiến đều là một chiến đấu cơ hình người, độ linh hoạt cao, hỏa lực đa dạng.

Thế hệ thứ ba là sau khi kháng thần chiến kết thúc, tiếp cận được với văn minh thần tộc, học hỏi công nghệ làm thánh y của bọn họ, MS thế hệ này ngoại trừ giúp đỡ bay lượn, phòng thủ và trang bị vũ khí, còn có thể tăng cường sức mạnh vật lý của người sử dụng, dựa vào khả năng sắp xếp tế bào theo một hệ tiêu vũ trụ, thông qua quá trình nén ép và bùng nổ tiêu vũ trụ, có thể tăng cường sức mạnh của người sử dụng lên gấp hai mươi năm hoặc hai mươi bảy lần.

Thế hệ thứ tư là sau khi đến tiên giới, sử dụng kim đan còn sót lại của tiên nhân, để làm thành lò phản ứng kim đan (GCD – Golden Core Drive), loại bỏ nguy cơ tan vỡ tế bào khi sử dụng tiêu vũ trụ bùng nổ của thánh y, đồng thời cung cấp một nguồn năng lượng ổn định, giúp MS chiến đấu được trong một thời gian dài.

Thế hệ thứ năm, cũng là hiện tại, GCD-MS đã trở thành MS Nova, vẫn sử dụng công nghệ lò phản ứng kim đan và khả năng tăng phúc thể năng mạnh mẽ của thánh y thần tộc, Nova còn được trang bị mạch văn. Là một loại sản phẩm hỗn hợp giữa hệ mạch quang thường dùng của MS và văn minh phù tự của thần tộc.

Mạch văn kết cấu như một trận pháp sơ cấp, cần đưa linh lực vào để kích hoạt. Với thiết kế mạch văn, cho dù là người không có siêu năng lực, không tu tiên, cũng có thể sử dụng pháp thuật. Dĩ nhiên vì sự ổn định của GC Drive khiến nó khó có thể phát ra được một trường linh lực lớn để tạo ra những kỹ năng bùng nổ, các Nova đều được trang bị thêm một khe lắp linh thạch như nguồn năng lượng phụ để tiêu hao.

Chỉ cần kim đan còn xoay, linh lực ổn định tạo ra có thể giúp GC drive hoạt động vĩnh cửu, thế nhưng nếu cưỡng ép kim đan xoay quá định mức, sẽ khiến nó hao mòn dần và nứt vỡ. Khe cắm linh thạch hoạt động giống như ổ đạn, và Nova sau khi được lắp linh thạch, sẽ thành súng máy.

Vì mạch văn kết cấu phức tạp, không thể thay thế toàn bộ tuyến mạch quang bằng mạch văn được, hơn nữa người sử dụng MS đa số đều không có thần thức để có thể ứng dụng hoàn mỹ pháp thuật phát ra, các Nova thường được chia thành năm loại hình với các mạch văn pháp thuật cố định. Ví dụ trình sát hình được lắp đặt mạch văn giúp thao túng gió, dùng để tăng tốc và tăng khả năng cảm ứng của người sử dụng. Hỏa lực hình thường được lắp mạch văn hỗ trợ bộc phá, tăng sát thương của viên đạn bắn ra v.v...

Vì mạch văn khiến cho Nova không thể lượng sản đại trà, yêu cầu của người sử dụng Nova cũng được đề cao rất khắt khe. Để tối ưu hóa khả năng sử dụng Nova, một nhóm thanh thiếu niên được IMI nuôi dưỡng từ nhỏ đã phải tham gia một khóa phẫu thuật biến cách, trở thành người cường hóa lệch giác quan.

Giống như người mù sẽ có thính giác tốt hơn, việc điều chỉnh các giác quan theo mục đích sử dụng của Nova, sẽ tạo ra những phi công phù hợp nhất.

Lena, Hugh, và Zoeya là những đứa trẻ tiêu biểu cho phong trào cường hóa lệch này.

Trung Thành vừa bay là là vừa bóp nắm đấm, hẳn nói với Hans không nên sử dụng clone ra chiến trường, thì thằng cha này lập tức sử dụng trẻ mồ côi thu dưỡng để phẫu thuật cường hóa.

Mặc dù biết rằng Hans không có ý định gì xấu, nhưng Trung Thành vẫn chán ghét loại phẫu thuật cường hóa này theo bản năng. Theo hẳn, từ từ mạnh mẽ lên bằng chính sức lực của mình mới thực sự là con đường đúng. Nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ thôi, chính thực lực của hẳn bây giờ có được cũng là nhờ cướp đoạt và đi theo con đường biến cách, lấy đâu ra tư cách để xoi xỏ người khác.

Nhưng mà dù sao, ít nhất thì cũng để hẳn trông nom những đứa trẻ này đi.

Ánh mắt nhìn về năm thiếu niên được bao bọc trong lớp linh tử tạo thành ngục trang quang học phía trước, Trung Thành thầm tự nhủ.

...

Tọa độ điểm đặt bom nằm giữa một miệng núi lửa thuộc tầng trời thứ sáu. Khỏi cần nghĩ cũng biết, bom mà nổ, là núi lửa phun, tất cả sẽ tắm nước nóng.

Miệng núi lửa ngập trong mùi lưu huỳnh và khoáng chất, không khí nóng nực giống như xuyên qua lớp khiên chắn năng lượng khiến năm người đều không tự chủ được đổ mồ hôi. Hệ thống cân bằng sinh học trong Nova lập tức phát động, một luồng khí lạnh nhanh chóng được tổ hợp tạo ra, thổi nhẹ nhẹ quanh người các phi công, sắc mặt mọi người mới dễ chịu lên một chút. Riêng Trung Thành, sau lưng hắn tỏa ra một đôi cánh băng sương, khí lạnh lúc nào cũng quanh quần, bách hòa bất xâm.

“Làm nhanh, rút gọn. Chỗ này là địa bàn của Hỏa Vân Động, quanh đây rất có thể có tu chân giả canh giữ.”

“Rõ.”

Năm thiếu niên đồng thanh ứng lệnh, lập tức tan ra cảnh giới bốn phía, để Trung Thành và Hugh tiến đến trung tâm miệng núi, đặt bom.

Công tác rất nhanh hoàn thành, bom là loại hẹn giờ, cũng có thể thao tác từ xa, chỉ việc đặt nó vào miệng núi, rồi về nhà bấm nút, vạn sự đơn giản.

Sau đó sáu người tập hợp, nhanh chóng rút lui.

Đặt bom hoàn thành, mấy thứ đồ như bom đạn, người tiên giới còn rất lạ lẫm, không phải lo có chuyên gia gỡ bom nào đó phá hoại. Tâm tình căng thẳng của cả đám liền thả lỏng, đến đây nhiệm vụ coi như đã hoàn tất 90%.

“Sếp, ngài là siêu năng lực gia, hay là ma khoa nghiên cứu giả !?” Hugh bay song song cùng Trung Thành, đẩy đẩy gọng kính, tò mò hỏi.

“Cả hai !?” Trung Thành đáp, hắn cũng không biết nên xếp mình vào loại hình gì bây giờ.

“Không phải chứ !? Làm sao làm được, siêu năng lực ẩn trong genre, nếu có hai loại sẽ gây xung đột mà !?” Hugh tròn mắt, giọng nói không giấu vẻ ngạc nhiên.

“Tình hình của tôi hơi khác người một chút. Năng lực sử dụng băng, đến từ vật ngoại thân. Với nó, tôi có thể sử dụng một chút ma pháp, nhưng không nhiều. Có lẽ là do học thức về chuyển hóa của trận pháp lực mạng tinh vẫn chưa đâu vào đâu cả.” Trung Thành nghĩ nghĩ đáp.

“Ày, đáng tiếc, em còn tưởng sếp là thiên sinh dị bẩm gì đó, thật có giá trị nghiên cứu.” Hugh lẩm bẩm tiếc nuối.

Trung Thành nhún mày:

“Cậu...”

“Vâng.” Hugh ngăn người hỏi.

“Quen biết Hans phải không !?”

“Ừ, sếp biết ngài Hans ạ !? Thần tượng của em đó sếp, những dự án nghiên cứu và cải tạo người ngài ấy đề ra, hoàn toàn có thể giúp nhân loại thăng hoa, trở thành một tầng thứ sinh mạng mới, thậm chí siêu việt tiên Phật thần ma, trở thành chủng tộc ưu tú nhất...”

Trung Thành đang bay song song với Hugh, lập tức xoay người, quét chân đá ngang eo của hắn, khiến thiếu niên này văng kính, bay đập vào ngọn núi bên đường, đánh ra một hồi đá vụn là tả.

Bốn người còn lại giật mình kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp phản nộ, thì một đoàn linh quang quét qua, một thanh phi kiếm bọc trong dải sáng bắn vọt tới chỗ Hugh đang bay lúc trước, lúc này chỉ vừa lướt qua chân Trung Thành, chém ra một rạch máu dài.

“Có phục kích.” Fan le Franna kinh hãi hét lên. Đôi tai thò trên đầu dựng đứng, nghe theo hướng gió, kích hoạt hệ thống quét hình truyền tải hình ảnh dựng bằng sóng âm lên hệ thống thông tin của cả đội.

Một tiểu đội gồm bảy gã tu chân giả, đang bay đến chỗ này. Công kích phát ra từ gã đi đầu là Kim Đan thượng phẩm, khoảng cách công kích đã ngoài trăm km. Vượt quá ngưỡng phản ứng của Fan le Franna.

Trên thực tế, Trung Thành cũng không phản ứng kịp, hắn chỉ cảm thấy nguy hiểm bằng trực giác cực kỳ nhạy bén, nên mới thuận chân đá Hugh sang một bên. Thế nhưng chính vì không biết được công kích là dạng gì, hắn cũng không kịp thu chân, chút nữa thì đã thành què cụt.

Khi Fan le Franna có phản ứng và tập trung cảm nhận, toàn bộ đội hình của đối phương lập tức hiển lộ rõ ràng. Tầm cảm ứng của cô bé thỏ này không hề thua kém thần thức của tu chân giả, nhưng cần phải tập trung mới được.

“Bay vào dãy núi.” Trung Thành trầm giọng ra lệnh, đôi cánh băng sương sau lưng vỗ nhẹ, áp suất khí lập tức đẩy hắn bắn vọt đi.

Bốn thiếu niên và Hugh đang lồm cồm nhặt kính bò dầy cũng gật đầu, phóng theo sau.

Từ đằng xa, bảy quang điểm lóe lên, lại một đợt phi kiếm nữa bắn tới.

Bùm bùm bùm.

Phi kiếm bắn tung rặng đá, nhưng đây là tầng trời thứ sáu, vật chất ngưng tụ và kiên cố hơn rất nhiều, tu giả kim đan kỳ muốn đánh vỡ một đoạn núi, cũng phải toàn lực mới làm được. Bảy thanh phi kiếm bắn tới bị địa hình cản trở, ngoan cường đập phá cũng chỉ tạo ra một hố sâu khoảng năm mét. Rồi bắt lực thu về.

Công kích từ xa cần thần thức tập trung và linh lực thôi động vô cùng tiêu hao, bảy tu giả này truyền âm nhập mật với nhau, rồi nhanh chóng phóng tới.

“Cắt đuôi được không !?”

“Không được thừa thiếu tướng, bọn họ có linh chu.”

Fan le Franna lại quét hình, một bản đồ lập thể hiện lên, hình dáng đối phương được xây dựng trên các phương khối lập thể không rõ ràng, nhưng cũng đủ nhìn thấy cả đám đang cưỡi một pháp bảo hình thuyền, gia tốc cực nhanh.

Trung Thành bay lên khỏi dãy núi, nhắc súng nhắm về phía đối phương. Khoảng cách này vô cùng thích hợp để bắn tỉa. Nào ngờ hần vừa nhô đầu lên, một thanh phi kiếm lập tức trượt qua má. Kiếm khí sắc bén khiến má phải hần đau rất như vừa bị tát. Vô số hạt máu nhỏ rịn ra.

Thần thức của tu chân giả quét hình vô cùng toàn diện, trong phạm vi cảm nhận của bọn họ, ẩn nấp không có quá nhiều ý nghĩa. Địa hình cản trở tạo ra ưu thế cũng rất hạn chế. Dù đã biết trước và đề phòng, nhưng phi kiếm công kích rất khó lường. Chẳng thể tiến hành phán đoán và né tránh như đạn được.

Gã tu giả điều khiển thanh phi kiếm này đã đặt sẵn nó bên ngoài rặng núi, chỉ cần thần thức phát hiện có người muốn nhô đầu lên, sẽ lập tức điều khiển nó bắn tới. Nếu Trung Thành không cẩn thận và phản ứng nhanh, đã bay đầu.

“Sếp, đối phương đã sắp tiếp cận rồi.”

Chỉ vài giây.

Linh chu này bay vượt quá siêu âm không biết bao nhiêu lần, là pháp bảo cao cấp.

Fan le Franna vừa dứt lời, trên bầu trời lập tức xuất hiện sáu điểm sáng như sao băng, phát ra tiếng gió rít lạnh người, bắn xuống chỗ họ.

“Tàn ra.”

Bùm bùm bùm bùm...

Một vùng đất bị đánh lồm xồm, sáu thanh phi kiếm mang theo kiếm khí lăng lệ đánh bật cả một dải đất kèm mấy tiếng nổ tung bùm như tạc đạn. Dưới lớp khói bụi, sáu thanh phi kiếm gia tốc không ngừng, đâm ra sáu hướng, nhắm thẳng tới cổ họng sáu người.

“Cực tốc đao pháp.”

Bàn tay Trung Thành như biến mất, chỉ thấy một dải sáng hiện lên, thanh phi kiếm đâm tới cổ họng hần bị đánh văng đi cắm ngập vào dải núi gần đó. Cùng lúc có năm tiếng coong coong coong vang lên, Trung Thành nhìn sang, đám tu chân giả cũng nhìn sang, cùng tròn mắt.

“Linh quang tráo !?”

“Sao có thể !?”

Năm chiếc Nova, tất cả đều được bọc trong một lớp quang hạt màu xanh lá đặc trưng của linh tử, hình thành một vòng phòng hộ hình cầu, chặn đứng và đánh bật đi năm cây phi kiếm nhắm tới.

Hugh lúc này đã chinh lại được gong kính, sợ hãi than: “Mẹ ơi, chút nữa thì châu ông vãi rồi. Mấy gã này toàn là Kim Đan !? R – Field chống lại một lần nữa mất một nửa năng lượng rồi.”

Linh quang tráo là thủ đoạn phòng ngự thường thấy nhất của tu chân giả, dùng thần thức tương tác với linh khí phóng xuất từ cơ thể, sau đó bện chúng thành những lưới linh tử dày đặc như chùm hạt, có tác dụng giảm bớt áp lực đánh vào, và có thể đánh văng công kích nhẹ nếu như đủ ngưng kết. GC Drive của Nova kết hợp với mạch văn và linh thạch lấp thêm vào, có thể mô phỏng dạng ứng dụng đơn giản này. Chỉ có điều, thần thức để ngưng kết thì không thay thế được, buộc phải có người có sóng não siêu cường để thao túng linh tử thay cho thần thức. Đó là lý do Hugh trở thành một gã cường hóa lệch thiên về sóng não. Hần là người điều khiển tám khiên của cả đội. Linh quang tráo nhân tạo này, còn được gọi là R-Field, nó bật hay tắt, đều do Hugh toàn quyền.

Bảy gã tu chân giả, có năm nam, hai nữ, tất cả đều thoáng khiếp sợ trước việc phạm nhân có thể sử dụng linh quang tráo, liền dừng sờ chừng lại một giây, lập tức bị Trung Thành bắt lấy cơ hội vọt tới áp sát.

“Cực tốc đao.”

“Linh quang tráo.”

Phụt.

Đầu gã tu chân giả này bay lên trời, trước đó vẫn không hiểu tại sao mình chết. Rõ ràng thời gian hấn mở linh quang tráo cũng vừa kịp, theo lý thì lưỡi đao không thể chạm đến mình.

Tại sao !?

Nếu hấn biết, cho dù là cường giả cận giới hoàng như Shaorin và Ren hay cao thủ Hóa Thần kỳ như Mặc Thời Vô, cũng đều không nhận ra được mình bị cực tốc đao lướt qua, chắc sẽ không hoang mang mà trợn mắt chết đi như vậy.

Đó là một trong những át chủ bài bí mật nhất của Trung Thành. Trong quá khứ, Shaorin cũng từng muốn tìm hiểu về nguồn gốc của cực tốc đao pháp này, nhưng người biết nó, thà tự nổ chết chứ không để lại manh mối gì.

“Sur huynh.”

Trung Thành chém chết ngay gã dẫn đội, cũng là người bắn thanh phi kiếm đầu tiên khiến hấn chút nữa cụt chân, và phục kích phi kiếm muốn hấn bay đầu. Địa vị trọng yếu của hấn khiến sáu người còn lại phát cuồng gào thét đánh tới, hoàn toàn bỏ qua năm thiếu niên bên dưới.

Hấn hừ lạnh, lắc mình, đôi cánh bằng sương xoáy tròn quanh thân, tạo ra một lớp vụ khí hư ảo khiến tầm nhìn của sáu gã tu chân nhiều nhiều, nhưng với thần thức mạnh mẽ, cả đám vẫn dư sức điều khiển phi kiếm nhắm tới.

Sương mù quanh thân Trung Thành khiến phi kiếm đến gần hấn bị chậm lại, lại một vòng đao quét qua, sáu thanh phi kiếm cùng bị đánh bật. Thế nhưng một hàng pháp thuật hỏa cầu cũng theo sau đó đánh tới. Phá tan khí vụ, chấn bay Trung Thành.

Hấn bay ngược ra đằng sau, miệng thổ huyết, cánh tay cháy đen, bông hoa sen trước ngực sáng lên, khiến sương cốt hấn phủ lên một lớp băng tinh cứng rắn như kim cương, đồng thời vụ khí một lần nữa ngưng tụ sau lưng, giảm bớt áp lực và chạm. Nhưng cũng chẳng ngăn được hấn bị đánh bay vào vách núi thành một cái động không đáy, mất hút lưng chừng.

Từ trong động, một điểm sáng mang theo điện lưu dày đặc bắn ra.

“Rail gun.”

Phụt.

Lại một gã tu giả nhìn miệng bát trước ngực mình, vừa rồi phải tán đi linh quang tráo để quăng hỏa cầu, không ngờ chỉ một chút như vậy, đã bị đối phương bắt được, một súng đánh tới, mình có thể nhìn thấy bầu trời sau lưng mình qua cái lỗ ở lồng ngực.

“Triệu Sur Huynh. Đồ khôn, phạm nhân ti tiện, ta giết các người.”

“Hỏa vân vũ quyết.”

Nữ tu giả trong nhóm cuồng nộ, chỉ giao thủ chưa được vài giây, bên mình đã chết hai người. Dù đối phương ăn trọn một đám hỏa cầu công kích, đã vô lực tái chiến, thế nhưng tính mạng phạm nhân có thể so với tính mạng tiên nhân bọn họ sao. Những cái tiện mệnh này, đi chết hết đi.

“Không tốt, Hoàng sư muội muốn phát đại thuật, tản ra.”

Bốn người còn lại hoảng hốt lùi ra đằng sau. Toàn thân nữ tu tiên giả họ Hoàng kia lập tức sáng lên một lớp linh quang tráo, hai tay cô ta ôm trước ngực, toàn thân đỏ rực, ánh mắt hung tàn. Nhiệt khí nhanh chóng hội tụ áp người.

“Mẹ nó, cô ta muốn nổ. Ai đó làm gì đi.” Zoeya hét lớn.

Một bóng người lóe lên bên cạnh tu giả họ Hoàng, Fan le Franna với chiếc Nova được cải tạo phần thân dưới như chân chuột túi nhằm tăng sức bật và tốc độ di chuyển trên lục địa, chỉ một cú nhảy đã tiếp cận cô ta ở giữa trời, lẳng chân đá quét xuống.

“Boong...”

Linh quang tráo vững chắc không thể bị một cước phá tan, Nova của Fan le Franna phát ra một tiếng rạn vỡ ở phần khung xương chân, nhưng cũng thành công đánh rơi cô ta xuống đất, tạo ra một lỗ tròn cùng vô số gạch vụn bắn tung tóe.

“Đến đây đến đây, kết thúc nhanh về ngủ nào.” Aria Rostbell đã trực sẵn ở điểm rơi, chỉ thoáng lùi lại để mục tiêu tiếp đất nhận chấn động, ngay lúc linh quang tráo do thần thức bị nhiễu mà hơi mỏng đi, cô ta dùng toàn lực đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Thế hệ thứ năm (2)

Nova của Aria là loại hình cận chiến, được trang bị hệ thống gia cường cơ bắp mạnh nhất trong năm loại hình, đầu nắm đấm có một khay đạn để dùng lực đẩy từ đạn gia tăng uy lực nắm đấm, và có một mũi khoan chốt phá, chuyên để đục tan phòng ngự.

Nắm đấm đánh vào linh quang trảo, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, Aria cười nhạt, xoay cổ tay, đạn trên nắm đấm bùng nổ, cùng lúc, chốt gõ của chiếc dùi cũng được kích hoạt, mũi dùi đâm vào linh quang trảo, được lực đẩy của những viên đạn gia cường, liền hung mãnh đâm sâu vào, đánh tan lớp linh quang trảo của nữ tu họ Hoàng.

Ánh mắt cô ta điên cuồng, cười lạnh nói:

“Trề.”

Toàn thân tu chân giả họ Hoàng này đã đỏ rực như một con tôm luộc, khí nóng tỏa ra khiến Aria thấy bỏng rát, dù đã được khiên chắn năng lượng triệt tiêu đi rất nhiều, hai chân không tự chủ được lùi về phía sau.

“Chết đi, lũ phạm nh...”

Xoẹt.

Một đường sáng lạnh lẽo từ bên vai gọt xuống bắp đùi, chém viên kim đan ở đan điền của nữ tu họ Hoàng ra làm đôi.

Kim đan đang xoay tròn kịch liệt bị chém đứt liền tạo ra một vụ nổ nhỏ ngay giữa ổ bụng nữ tu họ Hoàng, chấn văng cô ta thành vô số mảnh thịt nhỏ bay tứ phía. Máu bắn lên lớp phòng hộ bằng năng lượng của Lena, cô ta buồn bực nhảy lùi về, lẩm bẩm:

“Mẹ nó, còn muốn tỏa nhiệt, bộ tướng mình hot lắm hay sao !?”

Dù bị chém chết, nhưng nhiệt khí quanh nữ tu họ Hoàng vẫn không giảm và những mảnh thịt của cô ta bị vụ nổ đánh văng đi vẫn sắp sửa phát nổ.

“R-field” Hugh lập tức kích hoạt khả năng phòng ngự của Nova cho cả năm người.

Bùm bùm bùm bùm.

Lại một chùm nổ mạnh như tạc đạn phôi thiên cái địa, năm thiếu niên và bốn gã tu giả chật vật bay lên từ lớp khói bụi, nhìn nhau đỏ mắt.

Năm người được R-Field bảo vệ, ko hề tổn hao gì.

Zoeya kích hoạt vũ khí của MS, hai khẩu súng xoay nòng nhanh chóng xuất hiện, hấn lấy ra một ổ đạn xanh trắng như bạch ngọc, bên trên vẫn còn linh khí lập lò. Đây chính là đạn linh hoạt, được dùng linh thạch chế tạo thành. Zeoya lắp ổ đạn vào nhanh như chớp, miệng liền thẳng hỏi:

“Fan Fan, xong chưa !?”

“Vâng... à... vâng, vừa hoàn tất, bắt đầu kích hoạt đồng bộ tần số dao động linh tử.”

“Ngon.” Zoeya liếm liếm môi. Từ hệ thống truyền tin của Nova, một đoạn mã hóa đặc biệt được tải xuống lõi xử lý của hai khẩu súng xoay nòng, khiến cho linh lực nằm trong những viên đạn linh loại nhảy theo một quy luật đặc biệt.

“Đồng bộ hóa hoàn tất, khai hỏa.”

Tạch tach tach tach tach...

Hai nòng súng xoay tròn, đạn vẫn ra như mưa, mạch văn sáng lên đưa linh lực từ linh thạch bổ xung vào kiến tạo những vụ nổ nhỏ đẩy mạnh đầu đạn đi như tia chớp. Tốc độ của mỗi viên đạn đã vượt qua tốc độ của phi kiếm Kim Đan kỳ, bốn người chỉ kịp trợn mắt, mưa đạn đã đánh tới.

Boong boong boong...

Đạn nện lên linh quang trảo tóe lên hoa lửa dày đặc, linh quang trảo của cả bốn người bằng mắt thường cũng thấy được đang lắc lư. Hơn nữa, mặt trên của linh quang trảo đang xuất hiện vô số những vòng sóng gợn.

“Không tốt.”

Gã tu sĩ có thể hình to nhất trong bốn người là người đầu tiên phát hiện ra có điểm không đúng, vội vàng đưa thân che chắn cho đồng bạn đằng sau, cùng lúc, vòng sóng gợn đã hoàn toàn tan biến, chỉ để lại vô số những vùng mềm mại cho viên đạn đi xuyên qua.

“Thở phách thuật, thiết bị công.”

Bụp bụp bụp....

Linh loại đạn được mã hóa cùng với tần số chấn động cộng hưởng của thần thức tu giả sử dụng để tạo ra linh quang tráo, vì mỗi tu giả có một tần số thần thức khác nhau, nên cần mất thời gian để phân tích và đồng bộ hóa. Nhưng một khi đã đồng bộ hóa thành công, thì viên đạn này cũng sẽ cùng thuộc tính với linh quang tráo của tu giả phát ra. Bởi vậy nên linh quang tráo sẽ không ngăn chúng lại, mà để chúng đi xuyên qua.

Hai khẩu súng của Zoeya, một khẩu chứa linh loại đạn, một khẩu chứa đạn bộc phá thường, dùng chấn động lắc lư để bốn tu giả kia mất cảnh giác, và để linh loại đạn hoàn thành đồng bộ hóa và xuyên thấu. Kết quả xuất kỳ bất ý thành công, nhưng vẫn ngoài ý muốn bị người chặn lại.

Linh loại đạn đánh sâu vào người gã tu giả thân hình to lớp kia. Vì làn da của hắn đã được pháp thuật gia cố, lực sát thương và xuyên thấu cực kỳ có hạn, nhưng cũng đủ để đánh hắn thành cái sàng. Toàn thân gã tu giả này bị đục thành vô số lỗ như tổ ong, máu thịt bầy nhầy, vô lực rơi xuống.

“Mã sư huynh.”

Ba người còn lại kinh hoàng hét lớn, lúc này bọn họ đã không còn chút chiến ý nào, chỉ giao tranh chớp mắt, bên mình đã chết bốn người. Hai bên hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Một gã tu giả trong đó nhanh chí phóng ra phong áp thuật pháp, đánh văng hai người còn lại đi xa, một mình lao tới chỗ Zoeya.

“Vương sư đệ, Nhạc sư muội, hai người mau trở về báo tin. Ta sẽ cầm chân chúng.”

“Hàn sư huynh, không được, có đi tất cả cùng đi” Cô gái duy nhất còn lại trong nhóm giật dừ nói.

Zoeya nghe vậy bĩu môi:

“Cầm chân, người có tư cách này sao!? Lena, Fan Fan, chặn.”

Lena là Nova loại hình đột kích, thiên về tốc độ, Fan le Franna là loại trình sát, với phần giáp chân được cường hóa, cũng có tốc độ cực cao, hai người lập tức dậm chân nhảy tới.

“Lão tử liều với ngươi.” Gã tu giả được gọi là Hàn sư huynh lập tức té ra một pháp phù, phun lên đó một ngụm chân huyết, khiến lá bùa sáng lên huyết quang nồng đậm. Máu trên bùa nhanh chóng bị hấp thu hết, toàn thân lá bùa chuyển thành kim quang nhàn nhạt. Hàn sư huynh này cấp tốc điểm lên người mình mười mấy chỉ, khiến kinh mạch toàn thân rã ra, sau đó dán lá bùa lên đầu mình.

“Phé công đoạn mạch, tự hủy phù tạng, cam chịu thiên uy, lời đình dẫn lực, độ hóa thiên kiếp.”

Bầu trời trên không nhanh chóng đen sạm lại. Một đoàn mây đen nhanh chóng xuất hiện, đây là dấu hiệu sắp có sét đánh.

Gã tu giả được gọi là Vương sư đệ thấy vậy biến sắc hét lên: “Thiên kiếp, sư huynh người dùng tính mạng gọi xuống một đạo thiên kiếp !?”

Không có tiếng đáp lại hắn, vì bầu trời nổ tung một tiếng hung tợn, một cột thiên lôi thô to giáng xuống, chấn thân hình của Hàn sư huynh thành cát vụn.

“Oy oy, không đùa đâu nha, khô máu thật hả !?” Zoeya toát ra mồ hôi lạnh, bên tai lại nghe tiếng Hugh rên rĩ:

“R-Field không chặn được công kích cấp bậc này đâu.”

“Đệt, đùa hả !? Kim Đan kỳ thôi mà !?” Zoeya tái mặt.

“Chín đạo thiên kiếp, các người chết chắc rồi.” Vương sư đệ thấy sư huynh mình đã hết cứu, nhưng thần niệm của sư huynh đã khóa chặt phe phạm nhân, thiên kiếp đánh xuống chắc chắn nhắm vào đầu chúng nó, đau lòng nguyên rủa.

Bầu trời tiếp tục phát ra tiếng nổ vang, Zoeya dùng cặp súng xoay nòng điên cuồng nã đạn lên trời, hi vọng linh loại đạn có thể đánh tan mây đen, nhưng chỉ là nỗ lực vô nghĩa. Năm thiếu niên cùng xanh mặt.

Tiên nhân ở tầng trời thứ sáu này, đáng sợ hơn mấy tầng trời phía trước nhiều lắm. Chỉ Kim Đan kỳ cũng đã vô cùng đáng sợ.

“Đứng trước thiên uy, dĩ vạn vật vi sở cầu, phạm nhân, đền tội đi.”

Mây đen vũ tích đã ngưng tụ đủ lôi kiếp, chín đạo cùng lúc đánh xuống, nhắm thẳng vào đầu năm người. Fan Fan ôm đầu, tai thỏ cụp xuống, Aria và Lena đứng cạnh nhau, chồng điệp khiến chấn năng lượng, muốn liều mạng chống cự. Zoeya buông bỏ chống cự, vô lực nhìn đạo thiểm điện hung lệ đánh xuống, Hugh... đưa tay lên cầu kinh.

“Các người chết chắc.” Vương sư đệ cười lạnh.

“Vậy thì chưa chắc.”

Bùm bùm bùm

Thiểm điện đánh xuống, cả một vùng sơn cốc đã thành bình địa, Vương sư đệ ngây người, đứng bên cạnh hấn cô gái họ Nhạc cũng ngây người. Vì dùng thần thức, bọn họ hoàn toàn nhìn rõ cảnh tượng vừa xong.

Thiên kiếp, tất cả đều đánh trượt rồi.

Đây là có chuyện gì xảy ra !?

Hay là trời già mù mắt rồi !?

Trung Thành hất một tảng đá chắn trên người mình, chặt vật bỏ ra từ đồng đồ nát, lau đi vết máu khòe miệng, lẩm bẩm nói:

“Vừa hay, siêu năng lực của ta là không chế điện.”

Vương sư đệ quay người muốn chạy, nhưng cảm thấy bụng đau nhói, một lưỡi kiếm trắng xanh, giống như được rèn từ linh thạch từ bụng hấn đâm xuyên qua. Lưỡi kiếm chấn động linh tử tỏa ra xung kích mỗi khi lắc nhẹ, dễ dàng chấn tan toàn bộ nội tạng hấn, trong con hôn mê, hấn nghe thấy tiếng một thiếu nữ chỉ trích:

“Có cơ hội lại không chạy, uống công sư huynh gì gì đó hi sinh, còn đứng lại làm bộ nguy hiểm, chưa thấy ai ngu như ngươi.”

Vương sư đệ mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng chỉ được một đợt máu trào ra cổ họng, sau đó ý thức hấn rất nhanh đã tiêu biến, khi mà lưỡi kiếm chấn động linh tử kia nhẹ nhàng hát lên, cưa hấn thành hai nửa ngọt ngào.

Lena chúi chúi kiếm vào áo Vương sư đệ, rồi cúi xuống lục lọi giữa hai nửa xác của hấn, lôi ra một khóa Kim Đan màu nâu đất, còn nguyên vẹn, cười sung sướng, nhảy tung tung, đắc ý.

“Yay, khóa kim đan đầu tiên !!! Giàu rồi !! Thiếu nữ sắp sửa phát. Hugh, mau ra đây định giá cái này nào, thượng phẩm !? Trung Phẩm !? Hạ phẩm cũng được !!!”

...

Nhạc sư muội là người cuối cùng, đang dùng ngự phong thuật để trốn chối chết thì bị nắm đấm của Aria đánh bật ngược về, văng xuống chân Zoeya, gã này nghiêng đầu, có vẻ ngạc nhiên lắm, sau rồi cười tà, đưa chân dẫm lên ngực cô ta.

“Van cầu ngươi. Đừng giết ta. Ta đầu hàng...”

“Xin ngươi...”

Đáp lại là một họng súng sáu nòng đang chậm chậm xoay tròn, Zoeya cười lạnh, khai hỏa, nhàn nhạt nói:

“Không muốn chết, thì chống cự đi.”

“Không, linh quang tráo.”

Tạch tach tach tach tach tach

Đạn từ khẩu sáu nòng liên tục bắn xuống, Zoeya không dùng linh loại đạn, chỉ sử dụng đạn nổ, nhất thời đều bị linh quang tráo chấn văng, hấn vừa cúi người nã đạn, vừa hưng phấn cười điên cuồng:

“Sao rồi, sao rồi, phi kiếm của ngươi đâu, đâm ta đi này.”

“Không đủ tinh thần lực hả !? Sợ hãi quá hả !? Sợ phân tâm sẽ làm linh quang tráo tán đi !?”

“Phản nhân đây, phản nhân ti tiện đứng trước mặt ngươi này, mau chém ta đi, chém ta đi nào, không chém ngươi sẽ chết đấy !!”

“Đừng giết ta, đừng giết ta, đừng giết ta !!!!!”

Nữ tu chân giả họ Nhạc bị khí thế của hấn đàn áp, không dám nổi lên bất cứ tâm tư phản kháng gì, chỉ không ngừng gào khóc xin tha mạng, núp sau lớp linh quang tráo, bị loạt đạn dày đặc ấn chìm xuống đất, cô ta đưa tay ôm đầu, gào khóc thảm thiết. Linh quang tráo theo tinh thần chấn động khiến thần thức ngày càng chập chờn cuối cùng tan vỡ.

“Hề, chán vậy !?”

Nòng súng của Zoeya đặt vào ngực của nữ tu giả này, nòng súng vẫn đang xoay tròn, nóng đỏ.

“Không, ta không muốn chết... không... đừng mà...” Nhạc sư muội khuôn mặt đã ngập nước mắt, chỉ còn đầy khủng hoảng và sợ hãi.

Zoeya huyết sát: “Áy chà, ngực mẩy đấy, có đàn hồi được đạn không nhì.”

Rồi cười lạnh bóp cò.

Bụp bụp bụp bụp bụp

“Không, không, xin đừng, a....a.....”

Lòng ngực bị lực lượng bộc phá chấn tan, nữ tu này còn gầy dựa mấy cái đầu đòn do sức sống ương ngạnh của Kim Đan kỳ, rồi cũng rất nhanh chết đi.

Zoeya bấu môi, nhắm chần cúi người, móc trong người cô ta ra một khóa Kim Đan khác, dùng ngón cái búng nó lên xuống, tung hứng

Trung Thành nhìn thấy tất cả, nhưng không ngăn, chỉ đứng đó nhủ mày.

Đám trẻ này, thật nhiều vấn đề lắm

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: ShenJian

Shenjian ngồi khoanh chân xếp bằng trong một gian phòng trống trải đầy những cây nến xếp thành một đồ án thái cực. Linh khí xung quanh không ngừng tràn về phía hắn như bị một cái vòng xoáy hút lấy. Gần đây thân thể hắn hấp thu linh khí ngày càng mở rộng, Shenjian buộc phải dùng những cây nến này để không chế hướng đi của linh khí theo tuần tự, tránh cho chúng tràn vào cơ thể dồn dập quá nhiều khiến toàn thân đau nhức.

Hắn biết đây là do cảnh giới của mình tăng lên chậm hơn quá trình nhảy tầng trời của liên quân. Càng lên cao, linh khí càng đậm đặc, chất lượng linh khí cũng tinh khiết hơn rất nhiều, nếu cứ mù quáng chạy lên các tầng trời cao hơn, lấy thể chất thu hút linh khí của hắn, chỉ sợ sẽ bị nghẹn chết.

Tu chân giả cao cấp thì linh khí có thể hấp thụ cũng càng cao, nhưng cảnh giới tu chân tăng lên rất chậm. ShenJian lúc này đã là Nguyên Anh kỳ đỉnh phong, trên toàn tiên giới, kể cả ở thiên đình nếu biết được hắn chỉ dùng hơn mười năm tu chân để đạt tới cảnh giới này, chắc sẽ cùng lúc rớt tròng mắt. Thế nhưng càng về sau, tốc độ tấn cấp sẽ càng chậm hơn trước, lấy tiến độ tiến quân của liên quân hiện tại, cảnh giới của ShenJian đã bắt đầu không theo kịp.

Nếu như những gì Ren nói với hắn không sai, thì Tiên Giới Chiến này, dự tính chỉ kéo dài mười năm.

Mười năm, leo lên 33 tầng trời, lấy độ đậm đặc ở tầng trời thứ sáu này mà so ra, chỉ sợ đến lúc đó cảnh giới của hắn cũng phải vào tầm tiên đài kỳ mới chịu được lốc xoáy linh khí này. Mười năm lên tiên đài, nếu tiên giới có nhà thương điên mà nói, hắn hẳn là đã có một vé đi thẳng. Nhưng nếu cứ tiếp tục với tiến độ này, thì chỉ vài tầng trời nữa, hắn sẽ phải dùng chân, nếu như không muốn vì hấp thụ quá nhiều linh khí dẫn đến nổ tan xác.

Người khác lúc nào cũng phát sầu vì tốc độ hấp thu linh khí quá chậm, còn hắn sầu vì quá nhanh.

Giống như một gã công nhân viên chức lương ba cọc ba đồng, lúc nào cũng hi vọng có một núi tiền rơi xuống đầu mình, cho đến khi núi tiền thật sự rơi xuống, hắn liền bị đè chết tốt.

“Yo, ShenJian, làm gì mà đạo này cứ úp mặt trong tường tự kỷ hoài thế !?”

Cửa bị đá tung ra, ShenJian đang trong trạng thái bế quan lập tức rối loạn muốn nhả khói. Người thường đang bế quan mà bị cắt ngang, nhẹ thì nhỏ huyết, nặng thì trực tiếp nằm liệt, nhưng hắn thì không có mối lo này, linh khí tự chủ động tìm đến với hắn, chẳng phải lo thai nghén, hấp thụ hay cất trữ để tồn kho, nên không lo linh lực mất không chế mà phá thể chui ra ngoài. Dù vậy, hắn vẫn không nhận được hừ nhẹ một tiếng, cảm giác như đang uống nước bị sặc.

Lilith Ren phá cửa xông vào, nhìn thấy ShenJian ngồi giữa đồng nền, sắc mặt như ăn phải con ruồi, giọng điệu có phần chán ghét:

“Ừ, kinh quá, cái nghi thức tà đạo gì thế này !? Ta tưởng ngươi không có tôn giáo !?”

ShenJian lúc này mới ổn định xong vòng thu thập linh khí, khói quanh người đã ngừng phun, vỗ vỗ đầu đứng lên thở ra một hơi nói:

“Ren tiểu thư, người thường đang bế quan bị cô đập cửa như vậy, chỉ sợ đã chết ngắc ngoài rồi.”

“Hả !? Có sao đâu !?” Ren nghiêng đầu nói: “Ngươi là ShenJian mà, đâu thể chết dễ dàng như vậy.”

Giọng nói mang theo sự tin tưởng tuyệt đối, ShenJian ngẩn ra, cười cười đáp:

“Phải rồi.”

“Đúng không.” Ren thỏa mãn gật đầu. Sau đó lại hỏi: “Vậy đồng nên đó để làm gì !?”

“À, là pháp khí sư phụ cho tôi mượn. . .” ShenJian trần thuật lại tình hình của mình, giọng nói có chút bất đắc dĩ vô lực.

Ren nghe xong chẳng cần nghĩ liền đáp:

“Sợ linh khí quá nhiều, vậy cứ dùng hết là được rồi.”

“Hả, làm cách nào !?” ShenJian mặt đơ như cây cọc.

“Đây nè.”

Bụp.

Vừa nghe thấy giọng của Ren bên tai, khiến má có chút ngứa ngứa, ShenJian còn chưa kịp hưởng thụ đã cảm thấy vùng bụng đau nhói, một quyền không trở ngại đánh vào bụng hần lõm xuống, gã này phun một búng máu, bay ngược ra đằng sau. Còn chưa kịp dựng tường, sau lưng đã nhận thêm một trọng kích, khung xương toàn thân như muốn nứt rời, cả người bị đánh rơi xuống sàn, lại chưa kịp va chạm với mặt sàn, đã có một bàn chân đỡ lấy hần, hạ theo nhịp rơi để giảm lực va chạm, rồi hất văng lên, khiến hần quay mòng mòng trên không trung rồi mới rớt xuống đất như cái giẻ rách.

ShenJian rơi xuống, đụng vào mặt sàn, ê ẩm khó chịu, lồng ngực tung tức, cổ dần xuống cũng không nhận được phun thêm một vòi máu, hần vô lực rên rì: “Tại...sao...”

“Phá rồi lập, có nghe chưa !? Người bị như vậy vì kinh mạch không sức chứa linh khí mà thôi. Giờ ta sẽ đánh vỡ từng phần kinh mạch của người, sau đó người dùng linh khí trị liệu lại, vừa có thể tiêu hao hết linh lực, vừa cố hóa kinh mạch, khiến nó tiến hóa, kiên cố hơn, khỏi lo quá tải nữa.”

ShenJian thờ dốc mấy hơi, muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy lời này có đạo lý. Dù hần chỉ cảm thấy Ren đang buồn bực chuyện gì nên mới chạy tới đây đánh hần, mà ngẫm lại thì lần nào gặp cô ta cũng đánh hần, nhưng nhất thời không cãi lý lại đối phương. Thực tế thì việc này cũng thật sự khả thi, hơn nữa còn có thể lặp lại liên tục ở những tầng trời tiếp theo, nhưng mẹ nó, hần có phải là dân yêu thích bị ngược đãi đâu, không phải một gã thụ ngược cuồng nhé. Chỉ là: “Đừng đánh ta, đau lắm. . .” mấy lời này hần không phun ra được, trái lại, còn cắn răng rên rì:

“Có thể... được...”

Ren gật đầu, cười tươi như hoa, bắt đầu bẻ khớp ngón tay, nắm đấm kêu răng rắc, ShenJian nghe mà lòng tái tê.

...

Tiền Ren đi, ShenJian dẹp hết đồng nên, vô lực bò lên giường, gần đây xuất sự bất lợi quá nhiều, một thân ngao khí vì là đệ tử hàng đồng của Thanh Phong Sơn, là tu chân giả mạnh nhất địa cầu, hay là thiếu niên thiên tài đệ nhất gì đấy cũng đành thu liễm lại. Ngẫm lại mà nói, số lần hần bị đánh bẹp đi còn nhiều hơn số lần hần đánh thắng, có cái rắm mà kiêu ngạo nữa ấy.

Một phần cũng vì mục tiêu hần hướng tới quá cao, có lẽ trèo cao liền ngã đau là như vậy.

Toàn thân ê ẩm tê dại. Linh khí vẫn đang không ngừng đổ về, theo kinh mạch lưu chuyển khắp toàn thân, tỏa ra những luồng khí thanh lương chữa trị cơ thể rách nát của hần. Cảm giác da thịt tái sinh ngứa ngáy khó chịu, nhưng ShenJian cũng đành ráng nhịn xuống, vì hần biết nếu không nhịn, công mình ăn đòn là vô ích. Hơn nữa để lâu không chữa trị, có thể thành tàn tật thật đấy.

Hần uể oải nằm úp sấp trên giường, toàn thân vừa đau vừa ngứa, trong lòng rối rắm, hần biết thừa Ren chẳng quan tâm đến hần, thuần túy chỉ tìm hần chơi vui. Nhưng nếu như cả việc chơi vui cũng chẳng có nữa, thì đời này chỉ sợ hần chẳng còn có gì để gặp lại cô. Nếu không gặp Ren nữa, thì coi như mộng ước từ nhỏ của hần đã bị ném sang một bên, vậy còn gì là chí trai. Nhưng nghĩ đến việc mình chỉ là cái bao cát trong mắt người con gái mình thích, vậy cũng thật soán xuyết. Mà buồn bực nhất là, hần bây giờ chỉ có tư cách làm cái bao cát cho Ren mà thôi.

Ren từng cứu hần ba lần, lần đầu tiên khi ở khu ổ chuột tại Bắc Kinh, biến một A Cầu tầm thường hèn mọn, phải trộm cắp mà sống thành ShenJian kiêu ngạo thiên tài. Lần thứ hai trên thực nghiệm đảo, giữa một đám cường giả Tiên Giới, Phật Giới và Thần Tộc, cô xuất hiện ở thời điểm hần tuyệt vọng và cảm thấy vô lực nhất, nhẹ nhàng hóa giải tất cả, đối với người theo đuổi sức mạnh chí cực như ShenJian mà nói, hình bóng Ren mạnh mẽ chắn trước hần, đương đầu mọi khiêu chiến, chính là thứ hần suốt đời đuổi theo. Còn một lần ở tiên giới, khi hần bị thần thức của Mặc Thời Vô ép muốn xui, và truy binh của Mặc Sương Vũ đuổi đến, dù có hổ hàng, ném nhảm Hoài Nam về phía Mặc Gia, vẫn chẳng thể thay đổi được việc Ren đã chặn đứng toàn bộ truy binh của Mặc Gia, cứu cả đám bọn họ.

Lần nào xuất hiện trước mặt Ren, không bị ăn đòn thì cũng ăn hành thảm hại, cô ta thích hần được mới lại. Trừ khi Ren là loại thích ngược đãi, còn hần thật sự là thụ ngược cuồng, cả hai mới có chút hi vọng, nhưng ShenJian bị ăn đòn vẫn thấy đau nhức ê ẩm, không có chút sung sướng nào, còn Ren cũng chẳng phải có sở thích đặc thù gì. Việc đánh nhau hay đánh người với Ren, chỉ giống như một loại vận động thể thao yêu thích nào đó mà thôi.

Nghĩ nghĩ một chút, nếu như muốn tiếp tục ở bên cạnh làm bạn với Ren và đuổi theo cô trong tương lai, hình như ngoài làm cái bao cát cho cô nàng dột, mình chả còn phương án nào khả thi cả.

Shen Jian lại buồn bực.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, hắn bấm phím, một cửa sổ giao diện lập thể xuất hiện bên giường, người bên kia nhìn thấy khuôn mặt sưng vì muốn biến dạng của hắn, vẻ mặt kỳ khôi, hạ giọng hỏi:

“Sao vậy !?”

“Đối luyện. Bị đánh.” ShenJian uể oải đáp.

“Ai có thể đánh anh đến mức này !?” Hiện tại trong quân đội, ShenJian cũng là hàng có số má, ngoại trừ tinh anh của sáu thế lực lớn, chẳng ai động nổi đến cọng tóc của hắn. Và những tinh anh này đều lưu thủ trái đất, chẳng bao giờ xuất hiện ở tiền giới. Trung Thành thấy hắn bị đánh thảm hại như vậy, thật sự ngạc nhiên.

ShenJian cắn răng, muốn giấu cho đỡ mất mặt, nhưng nghĩ lại thì Trung Thành cũng không phải là chưa thấy qua, liền đáp: “Ren tiểu thư đánh.”

“Khục.”

Trung Thành muốn cười, nhưng nín cười. Hắn cho rằng cứ tiếp tục phát triển mối quan hệ này đi xuống, ShenJian sẽ thành một gã thèm đòn chính hiệu, rồi sẽ nhờ bị đánh, không bị đánh sẽ không quen và ngứa ngáy cho mà xem. Tuy nhiên lúc này định hướng của hắn vẫn còn bình thường, chưa bị biến thái, nếu cười thật hắn sẽ tức giận, nên Trung Thành liền chuyển đề tài:

“Có chuyện tôi muốn nhờ anh.”

“Gì vậy !?”

“Tôi muốn tổ chức một đợt đấu luyện.”

ShenJian dựng tóc gáy, giờ hắn bắt đầu ngán cái từ đấu luyện này. Nghĩ lại tu chân bình thường sướng biết bao, linh khí bao bọc cơ thể, nuôi dưỡng tế bào, thăng hoa tính mệnh, chỉ việc úp mặt vào tường bế quan từ từ hấp thụ là xong, tại sao đến mình tu thì lại thế thảm như vậy !? Hình như ngoại trừ cảnh giới tiến nhanh, hắn làm gì cũng không thuận lợi. Tuy thế cũng không thể để người ta biết là mình sợ hãi đối luyện, ShenJian cắn răng hỏi:

“Đấu với ai !? Anh và tôi !?”

Hắn cũng muốn đấu với Trung Thành vài đợt, cảm thấy người này đúng là đối thủ xứng tầm nhất với mình, nhưng trong cùng một đội, giao tình không tệ, dù không giao lưu nhiều, nên cũng không tiện mở lời đòi đánh nghiêm túc. Thật sự khô máu với nhau, muốn thu tay lại cũng rất khó, mà lại bại lộ nhiều con bài của đối phương, sẽ rất bất lợi cho phát triển về sau. Nào ngờ Trung Thành lại tìm hắn chủ động.

“Không, gần đây tôi mới thu nhận một đội ngũ, một đám trẻ... có chút vấn đề.” Trung Thành chỉ chỉ vào đầu mình, ra hiệu chỗ đó có vấn đề.

“Tôi muốn chúng thu liễm một chút.”

“À... như vậy à !?” ShenJian gật đầu, cười đáp: “Gần đây tôi cũng có thành lập một tiểu đội, tất cả đều là Kim Đan kỳ.”

“Tôi biết, bởi vậy mới liên lạc với anh.”

“Không có vấn đề gì chứ !? Bọn họ... khá mạnh đấy.”

Trung Thành lắc đầu:

“Thắng thua không quan trọng.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Thí luyện khai màn

“Đấu luyện !?”

“Đúng vậy, Mặc Tinh tiểu hữu, nghe nói là luyện tập thực chiến để so sánh trực quan số liệu của Nova và các tu chân giả Kim Đan kỳ.” Đối diện Mặc

Tinh là một gã thiếu niên tóc dài đến eo, khuôn mặt nhu mì như thiếu nữ, nếu không có yết hầu, người khác khó biết được hắn là nam.

“Lần này thật sự làm lớn, tin tức đã được rải ra khắp nơi, thậm chí IMI còn bán vé để ngồi phi thuyền quan sát. Tỷ lệ cá cược cũng đã bắt đầu phân chia rồi.”

Mặc Tinh bị một thiếu niên nhìn còn trẻ hơn mình gọi là tiểu hữu, cảm giác có chút kỳ quái. Dù rằng hắn biết ngồi đối diện hắn là một lão quái đã trăm năm tuổi, chẳng qua thành tựu kim đan ở lúc chu kỳ sinh mệnh chưa tới 16%, nên mới giữ được vẻ thanh xuân. Chắc hẳn là gần đây lên mạng đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá, tư tưởng của mình đang bị trẻ hóa, dần dần thoát ly cách nghĩ truyền thống của tiên giới, Mặc Tinh tự giễu thầm nghĩ.

“Ngân Diệp tiền bối, chúng ta bên này có bao nhiêu người tham gia !?” Mặc Tinh cười gượng hỏi.

“Ừm, tính cả ta và tiểu hữu, còn có Lê Chi đạo hữu, Trúc Tâm tiền bối, và Mộ Vân tiểu hữu nữa. Bởi vì đối phương chỉ xuất ra năm loại hình Nova, vừa đủ làm một tiểu đội, công phòng toàn diện, nên chúng ta cũng chỉ có thể ra lực như vậy thôi.” Mỹ thiếu niên Ngân Diệp cười đáp.

“Như vậy à !?” Mặc Tinh nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Vậy ShenJian đại nhân có tham gia không !?”

“Trên lý thuyết thì có lẽ là không. Cấp bậc của đại nhân đã vượt qua Kim Đan kỳ từ lâu, trừ khi thiếu tướng Trung Thành bên kia cũng xuống tràng với con Thiết Khôi Lỗi màu xanh trắng đó.”

Nhắc đến Trung Thành, Mặc Tinh nhớ lại lần trước khi hắn thử hỏi về biện pháp tu chân, liền lắc lắc đầu đáp:

“Vậy hẳn là không, gần đây không biết cậu ta có khúc mắc gì, đã rất lâu rồi không sử dụng GMS.”

“Ồ, vậy thì lần này hoàn toàn dựa vào biểu hiện của chúng ta rồi.” Ngân Diệp thoáng tiếc nuối đáp. Rồi lại hỏi:

“Mặc Tinh tiểu hữu có vẻ khá thân với thiếu tướng Trung Thành nhỉ.”

Mặc Tinh lắc đầu đáp: “Còn không tính là thân, chỉ là trao đổi có chút thuận tiện thôi. Nhưng coi như cũng có chút lý giải.”

“Vậy, theo tiểu hữu, hai người họ, Shenjian đại nhân và thiếu tướng Trung Thành, nếu tham gia tràng thí luyện này, ai có phần thắng cao hơn !?”

Mặc Tinh chẳng mấy nghĩ ngợi đáp: “Dù rất xem trọng thiếu tướng, nhưng theo tại hạ trông ra, thì trong lớp người trẻ tuổi, tính khắp tam giới tiên, thần, nhân, còn chưa có người nào có thể vượt qua ShenJian đại nhân đâu.”

Ngân Diệp lấy ra một cái quạt, che miệng cười cười, khuôn mặt thoáng ửng hồng:

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Mặc Tinh nổi da gà.

...

“Đấu luyện sử dụng đạn thật mà cô cũng phê chuẩn, nhờ ngộ sát thì sao bây giờ !?”

Trên màn hình, khuôn mặt Hans cau càu, miệng cắn nhả không ngớt.

Stellar xoay xoay cây bút điện tử, vừa tản bộ vừa liên tục đọc và ký duyệt lên vô số màn hình đầy chữ trôi nổi xung quanh, thuận miệng đáp:

“Nếu không sử dụng đạn thật, làm sao đánh giá chính xác được cường độ chống chịu của Nova !?”

“Thì sử dụng giả lập thực tế ảo chứ sao !? Chỉ cần để tôi quét qua bọn họ một lần, đảm bảo mô phỏng ra nhân ảnh số hóa của cả hai bên ra tới 99%.” Hans đưa một ngón tay lên chỉ chỉ, không gian trên đầu ngón tay hắn nhả nhúm rồi tổ hợp thành một cái đầu giống Trung Thành như đúc.

Stellar nhìn hắn, lắc đầu đáp: “Ta không tin tưởng số liệu.”

“Vậy mà ngày nào cô cũng vật lộn với một mớ số liệu.” Hans bĩu môi.

“Ta cũng không tin tưởng người.” Stellar cười lạnh nói.

“Nào nào, tuy không giống mấy cô bị tẩy não, nhưng tôi cũng là một trong những nạn nhân bị gã xấu xa kia lừa đảo và nắm thóp đó nha. Tạm thời muốn phản bội hắn vẫn chưa có cách nào.” Hans có chút phiền muộn nói.

“Không phải người vẫn đang liên tục thử nghiệm luôn lách tìm cửa sau à !?” Stellar khinh khinh đáp.

“Bằng chứng đâu !? Đừng ngậm máu phun người nha, muốn bắt gian phải bắt tại trận.” Hans giãy nảy nói.

“Không nói nữa, đến nơi rồi, để cho ta thanh tĩnh chút đi.”

“Hùm hùm.” Màn hình tiêu thất, chỉ nghe tiếng Hans hậm hực vắng vắng.

Stellar cười nhạt, muốn nói thật sự tin tưởng, hình như mình cũng giống như người đó, không có niềm tin vào nhân loại thì phải. Con người chưa phản bội chẳng qua là do chưa đủ điều kiện và lợi ích tương xứng mà thôi. Trung thành, loại cảm xúc này, luôn luôn chỉ là nhất thời, rồi sớm muộn nó cũng mài mòn theo thời gian. Stellar cũng chẳng mong đợi gì nhiều ở Hans, hẳn chỉ là một gã người thường, có chút hồ nháo, lảm chuyện mà thôi. Đừng thấy hắn có vẻ như quan tâm đến mọi người lắm, muốn hắn thật sự sống chết cùng Trường Sinh Đảo, còn lâu hắn mới làm. Dù sao cũng chỉ cần trong mười năm này, hắn không phản bội, vậy là đã đủ rồi. Cái mặt mã tấu cao King lưu lại cho cô, hẳn là cũng đủ áp chế hắn thời gian này.

Vừa nghĩ như vậy, Stellar vừa đẩy ra cánh cửa lớn trước mắt, bước chân đi vào.

Vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một đoàn những áng mây màu xám, thỉnh thoảng trôi đi, để lộ ra những ngôi sao lấp lánh vây quanh một vầng trăng khuyết màu đen.

Tâm tượng hắc nguyệt.

Dưới mặt trăng màu đen, Shaorin ngồi giữa một thảm hoa đủ loại màu sắc, những cánh hoa bên trái rộng nở rồi lại héo, sắc màu biến ảo không ngừng.

Những cánh hoa đã chết bay lên, Shaorin đưa tay bắt lấy chúng, bàn tay nắm vào mở ra, cánh hoa tàn liền căng tràn sức sống, bay khắp trời như bông tuyết trước gió.

Stellar đưa một ngón tay chạm vào cánh hoa, đầu ngón tay lập tức có cảm giác bị cắn nhẹ, rịn ra máu.

Rực rỡ những cánh hoa, mềm lại lại sắc bén.

Là do trên mỗi cánh hoa đều ngưng tụ một ý niệm giống như kiếm ý, muốn cắt đứt tất cả.

Ý chí xâm nhiễm vật chất, cải biến tính chất và trạng thái của sự vật, chính là cảnh giới cận giới hoàng đình phong, tương đương với Huyền Tiên cao thủ ở Tiên Giới.

“Vốn định mời em đi xem một trận đấu thú vị, nhưng xem ra không được rồi.” Stellar dùng bạch hỏa thiêu đốt một cánh hoa, nó lập tức biến thành tro bụi, nhưng Shaorin chỉ động một ý niệm, tro bụi liền tổ hợp lại thành một cánh hoa như mới. Cánh hoa trải qua bạch hỏa ngưng nguyện, thêm một màu trắng lấp lánh.

“Ồ, là ai với ai vậy !?” Shaorin nhẹ giọng đáp.

“Anh trai của con bé phiền phức và ShenJian của Ren.” Stellar khoanh tay trước ngực, đưa một ngón tay lên vỗ vỗ má, đầu thoáng nghiêng nghiêng tổng kết.

“ShenJian của Ren !? Gì vậy !? Nghe cứ như đã bị đóng dấu sở hữu.” Shaorin bật cười nói.

“Cũng không khác lắm mà.” Stellar nhún vai.

“Đáng tiếc...” Shaorin thoáng ủ rũ.

“Hùm, đừng lo, thời đại nào rồi, công nghệ thực tế ảo có thể làm giả một trận trực tiếp đấy.” Stellar bước tới vỗ vỗ vai Shaorin.

“Cứ an tâm hoàn thành tâm tượng Hắc Nguyệt đi.”

Shaorin gật đầu. Ánh mắt Stellar chuyển chuyển, có chút linh hoạt, cúi đầu thì thầm:

“Mà, những năm gần đây, ngoại trừ gã đó, em không nói chuyện với bất kỳ đàn ông nào khác nhì !?”

Shaorin ngẩn ra, rồi lắc đầu cười cười, giọng khẳng định thẳng thắn: “Không có chuyện đó đâu.”

“Vậy sao !? Đáng tiếc.” Stellar quay người, muốn rời đi, nhẹ giọng nói: “Chị cứ nghĩ em sẽ khác chứ.”

Lời này đa nghĩa, Shaorin cũng không muốn truy vấn, chỉ nói với theo:

“À, chuyển lời giùm em đến Trung Thành, nói anh ta cố lên nhé.”

....

“ShenJian, cố lên !!!!”

Đứng trên vũ đài, làm trọng tài tự phong, Ren đưa hai tay lên miệng làm cái loa, hồ hởi hét lớn.

Khán đài hai bên chật ních người, chẳng quản sân đấu là nguyên một mảng sơn mạch bị cắt ra, người ta vẫn có thể ở trên phi thuyền quan sát xuống dưới. Chỉ không được hạ xuống độ cao nhất định, còn lại những chiếc phi thuyền quan sát này có thể tự do di chuyển rộng khắp, và ở chế độ nguy trang quang

học, coi như là được lấy ánh mắt thượng đế trực tiếp theo dõi trận chiến bên dưới của các thí sinh.

Trọng tài như Ren còn có nhân khí hơn các tuyển thủ, khi cô ta không chút do dự đứng về phe ShenJian, một đám nam khán giả đồng loạt giơ ngón giữa vào các đội viên Kim Đan kỳ, đồng loạt nhảy sang cực bên còn lại.

“Thiếu tướng Trung Thành, cổ lên.”

“Đánh chúng nó.”

“Bắn chúng nó.”

“Đồ khốn ShenJian, trả lại Ren tiểu thư cho bọn taaaaaa !!!!!!!”

Ren đứng trên một chiếc phi thuyền bằng phẳng, tạo hình như một sân khấu hình cái đĩa tròn ba lớp, mặt sàn trong suốt, từ trên xuống có thể nhìn xuyên qua, từ dưới nhìn lên chỉ thấy một lớp nguy trang quang học màu trời. Đối với đám đông đang la ó muốn nổi loạn phía trên, vẫn cười tươi đưa mic lên nói lớn:

“Thôi nào mọi người, ShenJian chỉ là bạn ta thôi. Mỹ thiếu nữ siêu cấp vô địch thần tượng vòng hồng, Lilith Ren hôm nay tuyên bố vẫn còn độc thân nhé !!”

“Yahooo !!”

“Friend zone vạn tuế, Friend zone muôn năm.”

“Ăn c** đi ShenJian !!!!”

Ren giống như hòa cùng với sự phấn khích của đám đông, khuôn mặt ngẩng lên, ửng hồng, cười xán lạn. Đưa tay lên đánh tách một cái, sân khấu lập tức vang lên nhạc lên, cùng với tiếng hú hét âm ỹ của đám đông phía trên đệm nhịp.

“Nào, bắt đầu ca khúc mở màn. Trận đấu sẽ bắt đầu khi tiếng nhạc chấm dứt, hai đội chuẩn bị đi nhé ♪♪♪”

...

Trong tiếng nhạc lẫn lộn cùng tiếng hú hét của đám đông trên bầu trời, Zoeya ngẩng đầu lên, nhìn một mảng tinh không trắng xóa, cảm thán rằng nguy trang quang học làm ngày càng tốt, quay đầu sang nói với Lena đang huyết sáo và Fan le Franra đang đồng đưa đôi tai theo tiếng nhạc:

“Hình như chủ tướng bên kia rất bị ghét !?”

Hai cô gái mặc kệ hấn, nhắm mắt lim dim, hoàn toàn tận hưởng show diễn, chỉ có Hugh cười cười đẩy gọng kính đáp:

“Chủ tướng bên kia là đồng đội với sếp nhà mình trước đây trên tàu Angereris, tính khí không được tốt lắm, đặc tội rất nhiều người.”

“Chắc, loại nhạc này có gì hay ho chứ !? Cái hiệu ứng đám đông này thật phiền phức.” Zoeya ngoáy ngoáy lỗ tai cảm râm một câu, rồi tiếp chuyện Hugh:

“Đặc tội nhiều người như vậy, mà xem ra hấn lẫn lộn vẫn rất tốt đấy chứ !? Quân hàm chẳng kém sếp nhà mình thì phải.”

Hugh điểm điểm trên cái tab, thờ dãi với Zoeya: “Cậu nên chịu khó theo dõi tin tức một chút đi, không chỉ không kém, mà theo tỷ lệ cược, sếp chúng ta nếu đấu trực diện với hấn, một phần mười cơ hội thắng cũng không đến.”

“Ah, lợi hại như vậy !?” Zoeya cầm lấy cái tab, phía trên là tóm tắt tư liệu về cả Trung Thành lẫn ShenJian, hấn nheo nheo mắt, người này thật mạnh.

Tu chân mười năm lên Nguyên Anh kỳ, lật đổ toàn bộ nhận thức của tu chân giới. Đây là loại thiên tài siêu cấp nghịch tập chỉ có trong mấy truyện tranh não tàn. Thậm chí chỉ còn kém một bước là tấn cấp hóa thần kỳ. Vậy chẳng khác nào nói một mình hấn, không cần trang bị gì cũng đã tương đương với một con GMS khủng nhất hiện tại !?

Chúng ta phải đánh với người như vậy à !?

Hugh thấy Zoeya có vẻ đã nhận ra vấn đề, nhún nhún vai bất đắc dĩ nói:

“Tàu Angerensis này trong quá khứ, kể cả nhân viên lái tàu hay hoa tiêu và nhân viên bảo dưỡng vũ khí, cũng đều là tinh anh trong nhân loại cả đấy. Trong số đó, ShenJian này là người mạnh nhất.”

“Vậy mà dân tình có vẻ rất muốn cổ xúy sếp của chúng ta và hấn quyết đấu !?” Zoeya tặc lưỡi hỏi.

Hugh gãi gãi má:

“Biết làm sao được, hấn kiêu ngạo phách lối quá mà, trong thế hệ trẻ hiện tại ở quân đội, chỉ có sếp là đủ tư cách so găng với hấn mà thôi.”

“Mà, cuộc vậy thôi, chứ trận này chúng ta mới đầu chính. Bọn họ chỉ lược trận để đảm bảo không chết người thôi.”

Zoeya chán nản nói: “Nhìn cái diễn đàn bình luận này mà xem !? Tôi cảm thấy chúng ta mới là bọn làm nền để hai người họ phô diễn.”

Hugh cười khỏ: “Thì cũng đành, ai quan tâm đến đám tân binh bọn mình chứ.”

Zoeya bĩu môi, nhìn lên bầu trời, tiếng nhạc đã sắp chấm dứt. Hấn chề đám đông như vậy thôi, chứ thực ra, tiếng hát của cô gái trên bầu trời rất dễ nghe. Thật sự khiến hấn sôi máu kích động muốn đánh đám để chứng tỏ.

“Aria, chuẩn bị tới giờ rồi, dậy nào.”

Aria vừa đứng vừa ngủ, lật đặt mở mắt ra, rồi lại khép hờ hờ.

“À.. rồi.. okey....”

Lena và Franna cũng đã thoát khỏi chế độ hóng hót nhạc nền, Lena bẻ bẻ ngón tay đáp:

“Đánh nhanh thắng nhanh nào, tôi còn muốn đi xin chữ ký cô gái trên kia.”

“Đồng ý hai tay !!” Fan Le Franna tung hô tiếp lời giờ cả hai tay và hai tai, cười tít mắt.

...

Phía bên kia khu thí luyện.

“Không cần nương tay. Không cần ản giấu át chủ bài. Toàn lực chiến đấu. Kết quả không quan trọng. Nghe rõ chưa.” ShenJian đứng thẳng tắp như cây thương, ngẩng đầu kiêu ngạo ra lệnh. Trán hấn còn có mấy vệt gân xanh vì dư âm của đám đông hú hét friend zone lúc trước.

ShenJian rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Trước mặt hấn, bốn nam một nữ, mặc trang phục như người trung quốc cổ đại, nhưng được cách tân để thon gọn hơn, bó sát lấy người, tôn lên vóc dáng được quá trình tu chân cải tạo dần tiếp cận hoàn mỹ.

So với năm thiếu niên lộn xộn bên Trung Thành, năm người này đều là tuấn nam mỹ nữ. Người tu chân ngày ngày hấp thu linh khí, cải biến khí chất, thanh lọc cơ thể, dần dần bài trừ ra ngoài tất cả tạp chất và những điểm khiếm khuyết trên vóc dáng và khuôn mặt, nên tổng thể mà nói, dù là ai cũng rất dễ nhìn. Rất hiếm có tu chân già xấu xí.

Năm người với Shenjian, bộ dáng hoàn toàn tôn kính, cùng gật đầu đồng thanh:

“Vâng, Shenjian đại nhân.”

Phía trên bầu trời, giọng hát của Lilith Ren đã chấm dứt, cùng với sự tĩnh lặng tuyệt đối của đám đông sau dư âm cuồng nhiệt.

“It’s showtime.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Quy tắc thí luyện

Hai đội mỗi bên có năm người.

Phía Trung Thành gồm có:

Zoeya: Xạ thủ.

Hugh: Hỗ trợ - đỡ đòn.

Franna: Hỗ trợ - Trinh sát.

Aria: Công kích chính.

Lena: Đột kích.

Phía ShenJian gồm có:

Mạc Tinh: Phù tu.

Lệ Chi: Kiếm tu.

Mộ Vân: Quyền sư.

Ngân Diệp: Âm khí lưu.

Trúc Tâm: Pháp tu

Hình thức thi đấu là phá cứ điểm.

Mỗi bên có một cứ điểm chính, với hai vị chủ tướng thủ hộ. Bên nào có thể phá hủy tinh thể năng lượng trong cứ điểm của đối phương trước, hoặc bên nào có thể hạ gục toàn bộ người của đối phương trước là chiến thắng.

Chủ tướng của hai bên không được phép rời khỏi cứ điểm, trừ khi quân số cả hai bên đều đã bị loại bỏ.

Nghiêm cấm giết người đã bất tỉnh hoặc phát ra tín hiệu đầu hàng.

Bản đồ chia làm ba tuyến đường chính. Từ góc nhìn của người xem, có thể gọi là đường trên, đường giữa và đường dưới. Trên mỗi đường có ba trụ laze, lực công phá không thể xem thường. Tu chân giả Kim Đan kỳ bị bắn trúng trực diện một lần không chết cũng bị lột mất một lớp da. Mất sức chiến đấu ngay tức khắc.

Ngoài ra, trên mỗi tuyến đường, định kỳ sẽ xuất hiện một đàn quân bằng thiết khôi lỗi và robot thế hệ cũ. Đập vỡ thiết khôi lỗi sẽ văng ra linh thạch, đập vỡ robot sẽ văng ra tinh thể năng lượng. Nếu không có ai đập vỡ chúng thì chúng sẽ tự đánh nhau, linh thạch và tinh thể năng lượng vỡ ra, sau một khoảng thời gian không ai nhặt về sử dụng sẽ thất thoát hết và biến thành cục đá bình thường.

Có thể đem linh thạch và tinh thể năng lượng về cứ điểm gặp hai đội trưởng, đổi lấy trang bị cấp cao, hoặc mở khóa linh lực và năng lượng.

Giữa ba tuyến đường là một vùng rừng rậm, sơn mạch, bên trong có rất nhiều quái thú, một số rất yếu gài, một số mạnh đến mức tu chân giả Nguyên Anh kỳ cũng không muốn trực tiếp đụng. Khủng khiếp nhất là một con yêu vật cấp độ hóa hình đỉnh phong, chiến lực có thể so sánh với Hóa thần sơ kỳ cao thủ.

Vì không được mang theo tiếp tế, nên chỗ những con quái thú này có để sẵn các loại đan dược khôi phục, linh thạch để bổ xung linh khí, và đạn dược, thuốc nổ các loại.

Mức độ linh lực của các tu chân giả đều bị hạn chế còn 1/10 trước khi tham chiến. Bên phía đội MS 11 thì đạn dược và năng lượng chỉ được sạc đủ cho khoảng ba lần giao tranh.

Vậy nên muốn phát đại chiêu hủy bản đồ, vẫn là vô kế khả thi.

Tu chân giả không thể phát đại chiêu, đám tiểu đội MS11 cũng không thể mang vũ khí năng lượng quy mô lớn, xem như một loại hạn chế công bằng. Và cũng là để bảo hiểm an toàn tính mạng cho hai bên, chung quy dù là sử dụng đạn thật chiến đấu, nhưng vô duyên vô cớ để người hai phe chết ừ ừ cạc cạc vì một đại chiêu khổng lồ nào đó, thì thí luyện cũng chẳng có tác dụng gì.

Vì bị hạn chế năng lượng và linh lực, nên việc dạo qua sơn mạch ngoài tuyến đường chính để đánh quái kiếm trang bị và tiếp tế là vô cùng cần thiết.

Bởi vậy chia đội thế nào cũng phải suy nghĩ kỹ.

...

Sau cùng phân chia thế này:

Tuyến đường trên Lena vs Lệ Chi.

Đột kích hình MS Nova kiếm thể vs tu chân giả kiếm tu.

Tuyến giữa là Aria vs Mộ Vân.

Trọng trang cận chiến hình Ms Nova vs quyền sư tu chân giới.

Tuyến dưới gồm Zoeya và Hugh vs Mạc Tinh và Ngân Diệp.

Xạ kích hình + Hỗ trợ phòng thủ MS Nova vs Âm khí tu chân giả với Phù tu hỗ trợ.

Đi rừng kiếm tài nguyên là Fan le Franna và Trúc Tâm.

Trình sát hình Ms Nova vs Tu chân giả pháp hệ.

Tất nhiên với diện tích cả một cái sơn mạch to lớn này, hai người cuối cùng có gặp được nhau hay không, còn phải xét.

...

“Thế nào !? Thấy bản đồ và chế độ tôi thiết kế thế nào !?”

Ở bên trong màn hình, Hans khoanh tay ngẩng đầu, cái mũi hếch cao tự đắc.

“Tại sao ta cảm thấy giống như chúng ta đang chơi trò chơi.” Stellar nhú mày đáp.

“Dĩ nhiên, đừng quên nguyên bản tôi là game thủ nhé.”

“Người có nghiêm túc không vậy !?”

“Quá nghiêm túc luôn, tôi đã hao hụt tâm trí mất mấy ngày để kiếm hàng thay thế cho đám NPC trong game đó.”

“...”

...

Trung Thành và ShenJian ở hai cái căn cứ đóng vai trụ chính tọa trấn khu mua đồ và tinh thể năng lượng, về mặt cùng đàn thôi.

Tại sao lại thành chế độ như chơi đùa thế này hả !?

Mà tại sao cái game này lại có vẻ quen quen. Hình như giống cái trò mà lúc nhàn rỗi, Hoài Nam thường rủ cả đám bọn họ cùng chơi, vừa đủ 5 slot. Mà thực ra, Hoài Nam cũng là bị Hans dẫn đạo mà thôi.

Trong lúc cả hai còn đang buồn bực vì luật chơi như cái màn hí kịch, đám cấp dưới đã họp bàn chia đường xong.

“Sếp, bọn em đi đây, sếp cứ ngồi chơi thong thả.”

Trung Thành + ShenJian: “=.”

...

“Vậy, Fan Fan đi trước đây, Aria và Lena, cẩn thận nhé. Hugh, bảo vệ Zoeya cho tốt nha... Zoeya... ừ... bộ mặt đáng sợ quá...”

“Biến đi, thỏ.” Zoeya phẩy phẩy tay.

Fan le Franna lè lưỡi với hần rồi nhún chân, hệ thống phản trọng lực phát động, cả người bắn vọt lên trời rồi biến mất sau lùm cây.

“Để Fan Fan đi một mình trong rừng như vậy có sao không !?” Hugh lo lắng hỏi.

“Yên tâm, con thỏ sợ chết đó trực giác rất nhạy, không dễ gì chạy vào mồm quái thú đâu, với lại tốc độ nó nhanh nhất, không đi thì ai đi giờ !?”

Hugh nghĩ thầm, cũng đúng, bảo Lena đi tìm đồ, khác nào không trâu bắt chó đi cày. Zoeya thì khỏi nói, Aria... chờ nhỏ lết được đến trụ phòng hộ ở đường giữa cũng đã đủ mệt mỏi rồi. Không lẽ mình đi !? Cho dù mình có tìm được quái thì cũng làm gì được đâu, không lẽ bật R-field lên cho tụi nó nhá mồm răng chơi.

“Vậy, chia ra thôi, có gì liên lạc qua kênh thông tin nhé.” Hugh nói

“Okey...” Aria mắt nhắm mắt mở đáp.

“Biết rồi, khổ lắm nói mãi.” Lena phát phát tay, lò năng lượng hình mặt cầu trước ngực tỏa sáng, hệ thống phản trọng lực phát động, cũng biến mất.

“Đi thôi.” Zoeya vỗ vỗ vai Hugh, trước khi đi còn quay đầu ném lại một câu:

“Aria, đừng có ngủ gật đấy, nhắc cái móng lên đi đi, đến cạnh trụ thì ôm nó mà ngủ.”

“Rồi mà... rồi mà... đi đây. Hix...”

...

Mộ Vân là một gã quyền sư thể tu, chức nghiệp khá hiếm hoi ở tiên giới. Vì hắn không phải là người tiên giới, mà là người trái đất.

Trái đất thiếu thốn linh khí, không tu được tiên, nhưng cũng có tu chân giới của riêng mình, thậm chí cũng có hẳn một đại phái nằm ở Thanh Phong sơn. Tu chân giới chắc chắn có bao gồm tiên giới, nhưng tiên giới không phải là toàn bộ tu chân giới.

Mộ Vân không phải là một gã tu chân thuần túy, mà là người lấy võ nhập đạo.

Bản chất của hắn vốn là một gã khí lưu không chế giả (Ki's Master). Trong quá trình cảm nhận, tụ khí để cường hóa thân thể, tình cờ phát hiện ra linh khí, rồi cứ thế hấp nạp tu luyện, vậy thôi.

Quá trình lấy võ nhập đạo, nói nghe có vẻ đơn giản, nhưng cần sự chuyên cần chấp nhất đến cùng cực, dù sao để nhận ra một tia linh khí mỏng manh trong muôn vàn loại khí lưu hỗn tạp, lại chưa từng biết gì về tiên giới và linh khí, cần khắc khổ chuyên cần mò mẫm đến mức nào, người thường không thể nói hết được những gian khổ trong đó.

Không giống các kỳ sĩ ở hội bàn tròn có được huyết mạch bán thần ẩn chứa, chỉ tu luyện đầu khí cũng có thể dần đi lên đỉnh cao, Mộ Vân khởi đầu chỉ có hai bàn tay trắng, hẳn đến được ngày hôm nay, đều nhờ ý chí và nghị lực kinh người. Vậy nên dù năm nay đã 159 tuổi mới đạt tới Kim Đan sơ kỳ, nhưng nhìn lại chặng đường của hắn, bất cứ ai cũng không thể xem thường.

Mộ Vân là một gã võ giả thuần túy, khuôn mặt có chút thành thật chất phác, nếu như hắn không nghiêm nghị đánh nhau, người ta còn tưởng hắn chỉ là một gã ngốc.

Nhưng khi đã vào chế độ chiến đấu, khuôn mặt chất phác của hắn liền sẽ đỏ bừng, cùng với nụ cười hưng phấn có chút biến thái.

Đến khi phát hiện người giao tranh với mình ở đường giữa là một cô bé mặc MS với đôi giáp tay to đùng, nhìn qua cũng là loại đám người ăn cơm, khuôn mặt của Mộ Vân cũng biểu hiện ra sắc thái cuồng nhiệt y hệt.

“Cô bé !? Cũng là một quyền thuật sư !? Đến đây. Chúng ta trao đổi võ đạo.” Mộ Vân đưa một bàn tay lên ngoắc ngoắc. Chiến ý trào dâng.

“Không muốn.” Aria ngồi xồm bên trụ gập gù đáp.

“Hả !?” Mộ Vân mặt đơ như cây cọc.

“Zoeya bảo đến đây có thể ôm trụ ngủ.”

“Ta đ... Chúng ta đang thí luyện cơ mà !?”

“Zzzz...”

Mộ Vân cảm thấy bị vũ nhục, tức xì khói, khí tụ đan điền. Dùng linh khí chấn động âm tần thanh quản hét lớn:

“Dậy cho taaaaaa.....”

Aria giật mình, mở mắt, nhìn quanh quanh, thấy chẳng có thêm ai, trước mặt chỉ có Mộ Vân và đám Thiết Khôi Lỗi đang từ từ dâng lên, đám robot bên mình cũng đang dâng lên giao chiến với chúng nó, kiểm sát gõ vào thiếc, đập cứ coong coong. Aria phát hiện ra, quả thật cứ ồn ào thế này, mình cũng không ngủ được.

“Thiếu nữ, nghiêm túc đi, thí luyện không phải là nơi người có thể đùa giỡn như vậy. Trên chiến trường ôm lấy thái độ này, người đã chết không biết bao nhiêu lần.” Mộ Vân nộ khí bùng bùng, cao giọng nói đầy nhiệt huyết.

Aria nghiêng đầu, mò tay vào balo móc móc, thuận miệng đáp:

“À, ông chú xấu trai, mặc dù ông xấu trai thật, nhưng ta không cảm thấy ông có gì nguy hiểm. Vậy nên chúng ta cứ từ từ ở đây nha, thí luyện sẽ có những người khác giải quyết.”

Sau đó móc trong balo ra một cái bịt tai, đeo lên, tiếp tục dựa lưng vào trụ, mắt nhắm mắt mở.

Mộ Vân điên tiết, đã bất chấp lễ nghĩa, dùng mồm giải quyết cũng chẳng phải phong cách của hắn. Bàn chân dậm xuống khiến mặt đất nứt nẻ. Nhào tới trụ phòng ngự.

Trụ phòng ngự có hình dáng giống như người khổng lồ một mắt của thần tộc, phát hiện có người xâm nhập phạm vi bắn, con mắt độc nhất của nó sáng lên, năng lượng trào vào đây áp rồi được thai nghén, hội tụ áp súc qua vô số lăng kính thiết kế bên trong, cuối cùng bắn ra một luồng laze đậm đặc.

Xèo...

Laze với tốc độ ánh sáng bắn tới, Mộ Vân né không kịp, chỉ có thể đưa tay lên đỡ, vận khí kinh hộ thể.

Xèo...

Bàn tay bị đốt đỏ rực, đau nhức đến mất cảm giác, lực lượng từ chùm quang hạt còn đánh bật hấn bay về đằng sau, lăn lông lốc mấy vòng, bất tỉnh, sùi bọt mép.

Đám thiết khôi lỗi thấy chủ tướng đã K.O liền ngừng đánh, chia một nửa quân số mang hấn về thành dưỡng sức.

Shenjian thấy một đám thiết khôi lỗi lố nhố mang Mộ Vân về cứ điểm khi chiến dịch mới mở đầu được 15 phút thì về mặt cũng buồn bực, thông qua màn hình giám sát, hấn thấy được hết, chỉ chán nản lắc đầu.

“Bị áp chế linh lực cỡ này, coi như mới level 1 mà đã dám đi băng trụ, nguoi nghĩ gì vậy !?”

Hấn vừa truyền linh lực để hồi phục cho Mộ Vân, vừa dùng giọng điệu của người chơi đã có thâm niên dạy bảo.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Ngài gấu tốt bụng yêu trẻ em

“Đây là khoảng thời gian chúng ta có lợi nhất.” Hugh nói.

“Hừm !?” Zoeya vừa núp sau đám Thiết Khôi Lỗi phe mình, vừa dùng súng tia bốt đám robot đằng trước, âm ừ hỏi.

“Tu chân giả mới đầu bị áp chế thực lực, không mạnh. Chúng ta thì chỉ bị hạn chế đạn dược và năng lượng phòng ngự thôi. Độ cơ động không mấy thay đổi.”

“Nếu cứ để cho bọn họ tùy tiện farm quái, mạng linh thạch về đổi lấy khóa linh lực, càng về sau sẽ càng khó đối phó. Dẫu sau Kim Đan kỳ đỉnh phong cũng rất khó chơi.”

“Ồ, có lý lắm đấy Hugh, chú mày quả thật có mỗi cái đầu tốt thôi nhì.” Zoeya sáng mắt lên nói.

“Câu này... là khen hay chê vậy !?”

“Là khen đấy.” Zoeya liếm liếm cái vòng trên môi, nhắm một mắt, mở một mắt, đôi tay vẫn đang tia linh không ngừng.

Hugh gãi gãi đầu, bỏ qua thái độ của hấn, tiếp tục nói:

“Vậy nên hiện tại phải ngăn bọn họ tia linh bên ta để đoạt linh thạch. Chú ý, nếu như có người muốn tới nhặt linh thạch trên đất, nhất định phải chặn. Hoặc chúng ta cũng nhặt trước cho rồi.”

Zoeya nhún vai, cười nhạt nói:

“Sợ rằng bên kia cũng biết rồi, không dễ vậy đâu.”

Mặc Tĩnh tủm tỉm cười, tay lăm lăm mấy lá bùa, mỗi lần Hugh muốn tiến lên nhặt tinh thể năng lượng do Zoeya bắn phá robot thu được, hấn lập tức quăng hỏa phù như bom chấn lùi cậu ta lại. Còn Ngân Diệp bên cạnh hấn, thì không ngừng vung tay, từ ống tay áo liên tục bay ra những điểm sáng, xuyên thấu và phá hủy hàng loạt Thiết Khôi Lỗi bên Hugh và Zoeya.

“Đường môn ám kỹ, ngân quang lạc nhận.”

Đám robot và thiết khôi lỗi đáng thương, chỉ có thể liều mạng chém nhau mà vô lực chống lại sự đồ sát từ tướng hai phía.

Mặt trận ở đường dưới liền lâm vào giằng co.

Bốn gã thí sinh chăm chỉ đập linh kiếm tiền, hoàn toàn không có ý định giao thủ.

...

Mặt trận ở đường trên thì ngược lại.

“Bà chém bà chém bà chém...”

Choang choang choang choang.

Ánh kiếm như chớp liên tục vung lên sắc bén vô bì, cả một vùng rừng cây bị chặt phăng không thương tiếc, Lena và đối thủ của mình từ lâu đã chạy khỏi tuyến trên, mặc cho đám lính hai bên va chạm giao tranh, cả hai đều bỏ qua lính, cứ nhè đối thủ mà đánh.

Lệ Chi lăm lăm nắm chặt kiếm, cảm thấy phi kiếm của mình ở trạng thái bất ổn chưa từng có, phép khu vật học từ những năm còn luyện khí (tương đương với tiểu học) lúc này có dấu hiệu mất linh. Buộc cô ta phải dùng tay cầm kiếm giao thủ.

Lệ Chi cũng là tu chân giả từ trái đất, tuy nhiên có được truyền thừa chính thống của Thanh Phong Sơn, tu luyện cũng không vất vả như Mộ Vân. Năm nay mới 71 tuổi đã có thành tựu Kim Đan sơ kỳ, ở tiên giới, nhận được linh khí sung túc tấy lễ, lập tức đã vọt lên tới Kim Đan đỉnh phong, ân ân muốn đột phá Nguyên Anh. Bởi vì linh khí khuyết thiếu, tu chân giả ở trái đất vốn không tồn quá nhiều thời gian úp mặt vào tường hút khí tu luyện, mà chăm chỉ rèn luyện khả năng đối kháng để rảnh rảnh đi cướp những nguồn tài nguyên vốn đã vô cùng thiếu hụt mà nhiều người hóng. Bởi vậy, bản sự chiến đấu của mỗi người đều mạnh hơn cùng cấp ở tiên giới không biết bao nhiêu lần.

Tốc độ của Lena cực nhanh, lại thêm siêu năng lực điều khiển kim loại quá nhiều khiến phi kiếm mất đi độ linh hoạt, chỉ là như vậy cũng không làm Lệ Chi luống cuống hay rơi vào thế hạ phong. Hai người cầm hai thanh kiếm, chặt chém điên cuồng. Kiếm tốc cực cao, chỉ nhìn thấy những vệt sáng mờ mờ cùng ánh lửa tóe lên mỗi khi va chạm.

Bị một con nhỏ chỉ bằng tuổi của mình lộn ngược lại xưng bà liên tục, Lệ Chi có chút giận quá hóa cười:

“Nhóc con, lông sữa còn chưa mọc hết, biết thân biết phận một chút đi.”

“Thanh phong kiếm, bách hoa liễu loạn.”

Lena cảm thấy trước mắt hoa lên, thanh kiếm của Lệ Chi xoay tròn như cánh quạt, rồi đâm ra vô số ánh kiếm như hoa nở rộ, cô ta hừ lạnh, lò phản ứng Kim Đan trước ngực sáng lên, hệ thống phản lực xoay chiều được kích hoạt, thân ảnh Lena lập tức cũng trở lên lập lờ như cánh bướm mộng ảo. Kiếm trên tay vung ra liên tục, chém văng tất cả những nhánh hoa quét tới.

Crac....

Choang.

Lệ Chi kinh ngạc, kiếm chiêu của mình bị hóa giải một cách đơn giản tới vô lý, lại còn phát ra tiếng crac.... vội vã dùng thần thức cảm ứng xem trên thân kiếm hư hao chỗ nào không, liền phát hiện một vết nứt nho nhỏ.

“Chắc, phi kiếm rẻ tiền, thật sự kém chất lượng, có lẽ phải trở về mua một thanh xịn hơn.”

Đào mắt nhìn sang, thanh linh tử kiếm rèn bằng linh thạch của Lena cũng đã báo hỏng, gãy làm đôi.

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt tóe lửa.

Sau đó thành thật chạy về đường trên, nhặt linh thạch và khối lăng lọng, đem về hồi đoái vũ khí mới.

Đám lính ở đường trên tự động đánh giết nhau mệt mỏi, đồ rơi ra lại chẳng đến phiên chúng hưởng. Mặc dù vậy, cả đám vẫn tiếp tục can mẫn cầm binh khí nện nhau chan chất.

...

Tai thọ của Franna sụp xuống, sợ nhờ nhô lên con quái vật phía trước nhìn được thì phiền. Lại phải chạy trốn chết một lần nữa.

Franna đã đụng phải tổng cộng năm con quái vật trên đường rừng. Một con ếch khổng lồ, ba con sói yêu, một con rắn kích cỡ siêu khủng, chỉ nhìn thôi đã thấy uy áp khiếp người. Cô bé đoán đây chính là cái con mà Nguyên Anh kỳ cao thủ đụng phải cũng muốn chạy trốn chết.

Trước mắt Franna là con quái vật thứ sáu và thứ bảy.

Đó là hai con người đá, nhìn như cha con.

Đứa con nhìn có vẻ yếu, kết cấu trên cơ thể nó cũng không vững vàng, thuộc loại đá phát chết luôn. Nhưng Franna nhìn nó có vẻ dễ thương như vậy, không nỡ đá nó. Còn người đá cha thì có kích cỡ như người trưởng thành, trên cái cục đá được xếp như đầu của nó, có hai điểm sáng lập lờ như ánh mắt, liên tục đảo quanh cảnh giác.

Người đá con: “Cha ơi cha... mình ở đây làm gì thế ạ !?”

“Đề chờ người ta đến giết con ạ.” Người đá cha bị ai đáp.

Dù tai thọ sụp xuống, nhưng Franna vẫn nghe rõ mồn một, giọng hỏi ngây thơ của người đá con, và giọng buồn bã của người đá cha. Lắc lắc cái đầu, cô bé thấy ái ngại liền muốn bỏ đi.

“Ày, cô bé dễ thương, đừng để bị lừa. Đám người đó này đều chỉ là Thổ Hành Tôn do pháp thuật hệ thổ biến ảo ra, làm gì có ý thức. Có người cái vọng âm thuật lên người chúng, để khi nào có người lại gần, chúng sẽ phát ra âm điệu như vậy mà thôi.”

“Á á... á...”

Franna giật mình, vội vã che váy, MS là loại trang giáp bó sát, vậy nên vẫn có thể trang trí nhiều thứ, nên ngoại trừ đôi chân có gia cường vỏ giáp, còn lại nhìn vẫn rất thon gọn. Mặc váy vào cũng không có vấn đề gì. Dù sao cũng chẳng trông chờ giáp sắt có thể đỡ nổi công kích của tiên nhân, tất cả phòng ngự đều dựa vào khiên chắn năng lượng. Franna vẫn mặc váy theo thói quen, đột nhiên phát hiện dưới váy mình có giọng nam ồm ồm già già, lập tức đỏ bừng mặt che váy theo bản năng, chân còn dẫm xuống mấy cái.

“Ồi chà, đau đấy.”

Bước xê dịch ra, dưới đất trời lên một cái đầu ông già, máu mũi tong tong, hẳn là do vừa bị dẫm, khuôn mặt đỏ bừng, tròn bèo, đầy mồ hôi.

“Thổ độn thuật.”

“Cô bé đừng sợ, dù cũng là thí sinh, nhưng ta không có ác ý. Trái lại, chúng ta có thể hợp tác.”

Vị tu chân giả mặt tròn vo, người tròn lẳn này trôi lên hoàn toàn từ mặt đất, ánh mắt nhìn Franna không chớp, con ngươi long lanh sinh động. Mồ hôi chảy đầm đìa, vừa nói vừa thở dốc từng hơi mạnh.

“Hợp tác !?” Franna dựng tai thỏ, cảnh giác hỏi.

“Ừm. Đúng rồi. Chúng ta có thể giao lưu kết hợp.” Tu giả béo hưng phấn gật đầu, đưa tay lên vẽ vẽ mấy ký hiệu trong không khí, làm bầm niêm chú, rồi quát lớn chỉ về phía đôi người đá cha con.

Người đá cha lập tức khựng lại, sau đó đưa tay lên, đập bẹp người đá con, rồi tháo cái đầu của mình xuống, lấy chân tăng tăng như quả bóng rồi sút mạnh. Bay mất hút. Sau đó lắc lắc cái thân không đầu, co gập mấy cái rồi đổ xuống. Lộ ra sau lưng một rương linh thạch và đạn dược.

“Đây, chút quà mọn. Cô bé cầm lấy, coi như tiền trả trước cho hợp tác của chúng ta.”

“Thật hả !? Bác bèo không lừa Fan Fan đâu nhì !? Không lừa đâu đúng không !?” Franna nhìn thấy nhóm đồ, vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Không, trước giờ ta vẫn luôn đối xử tốt với các bé gái mà.” Tu chân giả béo thờ phì phò đáp, mồ hôi lại tuôn như suối.

Franna vẫn giữ cảnh giác, cẩn thận lại gần nhóm đồ, ánh mắt vẫn không rời tu chân giả béo một chút nào. Nhưng người sau cũng nhìn chăm chăm cô, ngoại trừ ánh mắt có chút nóng bỏng, còn lại không có chút khả nghi nào.

“Hô...” Franna thờ phào một hơi, đem hết tiếp tế cất vào balo sau lưng, vuốt mồ hôi trán, nở nụ cười hài lòng. Quay đầu cúi người tạ ơn tu chân giả béo.

“Fan le Franna. Cảm ơn quý ngài đã trợ giúp, ngài là người béo lịch thiệp nhất tôi từng thấy.”

“Không có gì, không có gì. Bản đạo tên Trúc Tâm, Trúc trong gấu trúc, Tâm trong lồng ngực, cái đang nhảy bang bang này giờ đây này. Cô bé đừng khách sáo, giúp đỡ các bé gái bất hạnh là niềm vui của ta mà.” Trúc Tâm vỗ vỗ cái bụng tròn vo, cười phúc hậu nói.

“Thật sao !? Ngài gấu trúc tốt bụng. Ngài có phải người đi phát quà Noel mỗi đêm Giáng sinh không !? Fan Fan năm ngoái mới biết, hóa ra ông già Noel không có thật. Chắc hẳn là một ông béo tốt bụng nào đó giống ngài làm việc này thay ông ấy hàng đêm.”

“Ngọa thảo, sao lại đá sang bên thần tộc rồi !?” Trúc Tâm cảm thấy đầu mình không theo kịp tư duy của các bé gái, nhưng không sao, dễ thương là được. Hê hê....

“Nhưng giúp Fan Fan, thì ngài gấu trúc trở về có bị đội trưởng trách mắng không !? Zoeya nhà Fan Fan rất hung dữ.” Franna đưa tay lên môi, nghiêng đầu đề hai cái tai thỏ lắc lư.

“Không có gì, hê hê, lại nói, bây giờ ta cần cô bé giúp ngay.” Trúc Tâm lắc đầu cười đáp.

“Việc gì vậy !? Fan Fan rất sẵn lòng.” Franna vỗ vỗ bộ ngực phẳng lì hồ hởi đáp.

“Đi theo ta nào.” Trúc Tâm gật đầu.

Hai người băng qua vài ngọn đồi nhỏ kế tiếp, Franna và Trúc Tâm ẩn núp thật kỹ, vừa cẩn thận nhìn xuống sơn cốc phía dưới, ở đó có một gã người đá khổng lồ và hai hòn đá nhỏ lơ lửng giống như hộ vệ, sau lưng chúng là một cái rương thật lớn, rực rỡ.

“Thấy nó không !? Ta chủ tu là thuật pháp thổ hệ, có thể khống chế những con thổ hành tôn như vậy, ngắt nối người tạo ra nó tu vi cao hơn ta rất nhiều, hẳn là một tiền bối Hóa Thân xuất thủ. Nên ta chỉ có thể điều khiển nó vài giây mà thôi, lại còn phải cố hết sức, cô bé có thể giúp ta trong vài giây đó, lấy cái rương về đây được hay không !? Mớ rương, chúng ta chia đôi.”

Franna đưa mũi ngửi ngửi, tai thỏ dựng lên, không có mùi nguy hiểm, không có vọng âm đáng sợ. Có thể làm được, vì vậy tự tin đáp. Được.

Vài phút sau.

“Học học... Fan Fan... học... lấy về rồi đây.”

“Ui, thật vất vả, cô bé đáng yêu, lại đây ta lau mồ hôi cho nào.”

“Cám ơn bác gấu trúc, nhưng tại sao lại lau bằng lưỡi!? Không phải như vậy sẽ ướt hơn à !?”

“Ừa, thế à !?” “Trúc Tâm giặt mình, mẹ nó, lại để bản năng làm chủ. Chỉ tại mùi mồ hôi thơm ngát của bé gái. Chỗ này đang có cả đồng người xem đấy, bị bắt thóp thì nhảy sông không hết tội.

Nghĩ lại còn đồng người xem phía trên, có lẽ nên thành thật chút, Trúc Tâm cười hòa ái xoa đầu Franna, âm giọng nói:

“Sau này có việc gì nhớ tìm ta, số điện thoại là ****171517, ta thích nhất là giúp đỡ những cô bé như vậy. Hôm nay đến đây thôi. Chúng ta cũng kiếm đủ rồi, mang về cho mấy người trong đội nào.”

“Vâng.” Franna vui vẻ đáp. Hồn nhiên quên mất mình vừa bị ngài gấu liếm.

...

Điện đàm vang lên, Franna chuyển kênh tín hiệu, tiếp sóng:

“Fan Fan, con thỏ đàn này, đã kiếm được gì chưa đấy !? Anh mày hết đạn rồi.”

“Zoeya... Zoeya à !? Có !! Fan Fan kiếm được nhiều lắm. Có đạn cho Zoeya này, có tinh thể linh lực nén cho Hugh, có cả kiếm cho Lena nữa, chỉ không kiếm được trang bị thích hợp gì cho Aria thôi.” Franna hưng phấn khoe loạn.

Đầu bên kia nghe tiếng sặc nước. Còn có giọng Zoeya nói với Hugh, có chút hoang mang.

“Má nó, Hugh, con thỏ kiếm được hàng thật này !?”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Đoàn chiến (1)

Zoeya gắn một cái thẻ nhớ vào khay đọc trên cổ tay của MS. Một trình tự mã lệnh nhanh chóng được hệ xử lý dữ liệu duyệt qua, khiến vùng trước ngực của MS xuất hiện những dãy ký tự chớp tắt liên tiếp. Cùng với đó, lò phản ứng nhiệt hạch mini phụ trợ cho GC Drive phát ra một trường sóng điện từ, tương tác với những tinh thể nano xung quanh, ra lệnh cho chúng tổ hợp lại thành hình thái theo như dữ liệu đã được xử lý.

Cổ tay của Zoeya nặng chịch, thoáng cúi xuống, hai khẩu súng ổ xoay sáu nòng khổng lồ được lắp ráp thành. Franna lấy ra trong balo mình kiếm được nẩy ổ đạn, vui vẻ đưa tới, Zoeya cười nhạt, tiếp lấy, nhanh chóng lắp vào khe tiếp nối của hai khẩu súng.

MS Nova đều có chip dữ liệu ghi lại trang bị đủ năm loại hình thái. Pháo Thủ, Khiên Thủ, Quyền Thủ, Cước Thủ và Kiếm Thủ. Chỉ cần cắm thẻ nhớ vào thiết bị đọc, các nano machine luôn trôi nổi xung quanh bộ giáp sẽ nhanh chóng tổ hợp thành hình thái tương ứng. Đây là tính tùy biến nhờ sử dụng công nghệ nano mà bốn mẫu MS trước không có.

Nhưng một số dạng giống như Kiếm Thủ và Pháo Thủ, không chỉ yêu cầu hình thái MS, mà còn cần có trang thiết bị ngoại bộ phối hợp. Chẳng hạn như đạn dược. Vì nano machine chỉ có thể tạo ra thân súng, chứ không thể tạo ra chất nổ dễ dẫn đạn. Hoặc như lưỡi kiếm MS Nova sử dụng đều là linh tử kiếm, được rèn từ linh thạch, trên lưỡi kiếm đều có các hạt linh tử lưu chuyển khiến nó sắc bén như một vũ khí chấn động siêu tần, nhưng đồng thời cũng rất dễ gãy vì linh thạch nói cho cùng cũng không thật sự là hợp kim chắc chắn gì, nó chỉ là thứ vật liệu truyền dẫn linh lực tốt mà thôi. Thường thường MS kiếm hình phải mang theo một bộ lưỡi kiếm để thay thế liên tục.

Lena tiếp lấy năm lưỡi kiếm từ chỗ Franna, trên lưng MS kiếm hình có khoảng mười sáu rãnh cài lưỡi kiếm, lúc này chỉ có năm lưỡi, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ dùng.

Cắm thẻ nhớ vào khay đọc, trí thông minh nhân tạo sơ cấp trong bộ giáp nhanh chóng tổ hợp ra hai phần cán kiếm với liên kết truyền năng lượng dạng sóng dẫn tới GC Drive, thông qua Kim Đan ở Trung Tâm lò phản ứng xoay tròn liên tục, một luồng linh lực sẽ thông qua đường dẫn ở cán kiếm mà truyền tới lưỡi kiếm làm bằng linh thạch, khiến nó sắc bén vô cùng, và lợi dụng ưu thế đồng nhất giữa linh tử, linh thạch và linh khí, có thể liên tục đổi tần để chém xuyên linh quang trảo của đối phương.

Tất nhiên, việc tính toán được tần số sử dụng để tạo lập linh quang trảo là ngoài khả năng của trí thông minh nhân tạo sơ cấp, việc đó cần có một bộ siêu não linh hoạt xử lý. Đó cũng là lý do Hugh tồn tại trong đội.

Không chỉ là người có khả năng phản ứng sóng não nhanh nhất để thao tác khiên chắn năng lượng, Hugh còn là người giúp cho đạn của Zoeya, hay kiếm của Lena dễ dàng xuyên qua linh quang trảo của tu chân giả. Tổ đội ba người bọn họ và MS Nova, được tạo ra vốn là chuyên môn nhằm vào đối phó với người tu chân và linh quang trảo.

Franma và Aria được bổ xung vào đội để ứng phó với những tình huống biến hóa đa dạng khác.

“Được rồi. Trang bị đã đủ. Giờ đánh thật đây.” Zoeya liếm liếm cái khuyên vàng trên môi, cười lạnh nói.

...

“Các vị đạo hữu, thấy đám trẻ thế nào !?”

Ngân Diệp tùy ý ngồi trên một cành cây, mái tóc dài quá chân thả xuống, cùng đong đưa như một dải lụa, ôn hòa dò hỏi.

“Có chút hung hãn, nhưng kiếm pháp quá tạp, không đủ uy hiếp.” Lê Chi cười nhạt đánh giá, đây là về Lena.

“Biết chết liền. Một con bé dờ người.” Mộ Vân buồn bực nói, hắn chẳng kiếm được gì từ đường giữa do liễu linh băng trụ ngay từ đầu, cuối cùng nhờ linh thạch mọi người mang về mới miễn cưỡng khôi phục tu vi. Chiến đấu chưa ra sao đã lên cang, vô cùng nghẹn ứ. Cũng may hắn là thể tu, vốn chẳng cần trang bị gì nhiều, vì thân thể chính là vũ khí tốt nhất. Nếu không cả đội thật chẳng đủ linh thạch để lên đồ cho hắn.

“Là một cô bé dễ thương. Hề hề.” Tu giả béo, Trúc Tâm vỗ vỗ bụng cười nói.

“Hai đứa nhóc ở đường dưới rất có ý tứ, phối hợp với nhau khá nhuần nhuyễn, chỉ có điều nhóc đeo kính hơi nhút nhát, và đứa còn lại, có hơi nóng tính.” Mặc Tĩnh ve ve cằm cười nói.

“Chung quy vẫn chỉ là bọn nhóc, nóng vội một chút cũng là bình thường.”

Ngân Diệp cười cười gật đầu, rồi vỗ vỗ hai tay:

“Được rồi các vị, linh lực bổ xung hoàn tất rồi chứ !? Đến lúc dạy cho đám trẻ một bài học nào.”

...

Nói thì nói vậy, nhưng Mộ Vân vừa hồ hởi xông lên đường giữa, liền ngậm ngùi lùi lại.

Dù cho linh lực đã hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, hắn cũng không phải loại tu chân nào tàn, cho rằng phạm nhân ti tiện như con kiến, cần mình không đau không ngứa gì đó.

Sống ở trái đất chừng ấy năm, nhìn thế giới dần dần biến cách bởi thứ gọi là khoa học công nghệ, hắn thậm chí còn nhiều lần hoài nghi mình bỏ chừng ấy năm tu chân có đáng giá hay không. Khi mà một phạm nhân cầm súng điện cũng có thể tùy tiện bắn chết hắn. Cũng may khi nhân loại bắt đầu đột phá về khoa học kỹ thuật, tu chân của hắn cũng đã có chút thành tựu. Kim Đan kỳ, có thể bay mà không cần dầm phi kiếm, năng lượng tuần hoàn vô hạn, tuổi thọ dài lâu. Mọi trả giá đều xứng đáng. Mộ Vân lúc này mới dần kiên định trên con đường của mình.

Tuy nói là kiên định, cảm thấy nắm tay luyện cứng có thể đập nát tất cả, linh lực đủ nhiều, đạo pháp đủ mạnh có thể nghịch thiên gì đó, nhưng vẫn không thay đổi được hiện trạng, hắn chỉ là một gã Kim Đan kỳ, bị năm cái Nova vây lại, thì chắc chắn là hết cứu.

Không sai, là năm cái.

“Ta đi... các ngươi có chút tiết tháo nào hay không !? Cả năm đứa chạy ra đường giữa hội đồng ta !? Có giỏi thì lại đây, đơn đả độc đấu. Ta cho các người nếm mùi thiết quyền Thiêu Lâm..”

Zoeya nhờ Franma ngoáy ngoáy tai, vì hai tay đang trang bị hai khẩu súng xoay nòng, vốn đang ngứa ngáy khó chịu, nghe vậy liền bật cười nói:

“Ông chú, ông nào tàn à !? Đây là đoàn chiến. Muốn solo thì lên võ đài nhé.”

“Dựa vào số đông không thể thành cường giả, chỉ khiến tinh thần của các người ỷ lại vào đoàn đội, khó có thể đốt cháy ý chí trong tuyệt cảnh vùng vẫy mà thắng hoa.” Mộ Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cao giọng răn dạy.

“Nói hay lắm, ông vùng vẫy thử ta coi. Aria, bắt.”

Zoeya cười nhạt phát tay, Mộ Vân cảnh giác lùi về trong phạm vi bảo vệ của trụ.

Không có gì xảy ra.

Zoeya buồn bực, quay sang, Aria đã lại ngủ gật. Hai tay hắn đang vương, không tiện ký đầu cô ta, chỉ có thể dùng đầu gối Aria dậy.

“Dậy mau con lười.”

Bóp.

“Ai da...” Aria bị Zoeya gối đầu mở mắt. Dáo dác nhìn quanh, ánh mắt mơ màng. Zoeya chỉ vào Mộ Vân đang thủ thế cảnh giác gần cái trụ, ánh mắt trợn trừng.

“À, bắt người hả!? Nào thì bắt.”

Aria bước lên một bước, nhắm chuẩn vào Mộ Vân, vung tay.

Mộ Vân đã có cảnh giác, lập tức lùi về, nhưng lại cảm thấy cơ thể trì trệ, có xu hướng bị hút về phía trước.

“Ngọa thảo, siêu năng lực !?”

Một bàn tay giáp máy từ Aria bắn ra, chộp thẳng tới chỗ Mộ Vân. Gã này chỉ có thể gồng mình vận lên linh quang tráo. Bàn tay thô to kia cùng năm ngón tay vừa vận chộp đến, bóp mạnh khiến linh quang tráo thoáng méo mó, rồi lôi cả Mộ Vân lẫn linh quang tráo ra khỏi phạm vi của trụ.

Zoeya giương súng, Lena tuốt kiếm, đôi chân của Franna xi ra một lần khói tản nhiệt, đã sẵn sàng đánh hội đồng.

Mộ Vân nhìn mình đang bị kéo về miệng sói, thoáng giây dựa, nhưng trường lực của Aria cực mạnh, lại thêm lực kéo từ tay máy, và chân hắn đã bị nhấc lên khỏi mặt đất không thể phát lực, hắn chỉ có thể liều mạng đổ linh lực vào làm dày lớp phòng hộ.

Kim Đan trong cơ thể xoay tròn như con quay, linh lực hùng hậu đổ ra, tạo thành một bức tường khí trước người, Mộ Vân đập lên tường khí, thoáng làm hãm lại lực kéo, vừa lúc năm đầm của Aria nện tới.

Boong...

Chốt phá giáp.

Cộc nhọc trên tay bùng nổ sau một tiếng đạn tăng lực, mũi thép đặc chế đâm vào linh quang tráo, Aria xoay cổ tay, toàn bộ động cơ của Nova phát động, ép tới.

“Hừ...” Mộ Vân bị đẩy lùi cùng lớp linh quang tráo, nhìn thấy phía trên tầng bảo hộ của mình có một vết nứt, nếu hắn không lùi lại phía sau, một kích này đã phá phòng ngự.

Đúng lúc này, tầm mắt phía trước đảo loạn, lớp linh quang tráo rung chuyển, phía bên phải xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn, Mộ Vân chỉ kịp nhìn thấy cái tai thò rung rinh, cả người và linh quang tráo đã bị đá bay đi, đập vào một công trình kiến trúc gần đó, đánh lên một lớp gạch vụn và khói bụi mù mịt.

“Zoeya.”

“Đây đây.”

Zoeya đã khởi động hai khẩu súng xoay nòng hai bên, dây đạn cài vào, hắn nặng nề giương súng nhắm vào vùng khói bụi, nã đạn.

Tạch tạch tạch tạch...

Mộ Vân còn chưa hết choáng váng vì cú đá bất ngờ của Franna, một trận mưa đạn nổ đã bắn tới, hắn bật linh quang tráo theo bản năng, phát hiện nó rung động đùng đùng, thậm chí có thể bị bắn chìm xuống.

“Chết tiệt, đạn nổ thôi mà... mạnh như vậy !?”

Đây gọi là áp chế hỏa lực, theo nghĩa đen.

Một mình Zoeya khi đã vào thế bắn, dù không thể phá vỡ linh quang tráo trong phút chốc, nhưng cũng đã bắn cho Mộ Vân không góc đầu lên được.

Hắn bị bắn đến tối tăm mặt mày, trước mắt chỉ thấy một vùng khói bụi mù mịt và những tiếng va chạm đùng đoàng của đạn nổ, linh quang tráo rung lên bần bật, sắp có dấu hiệu tan vỡ, Mộ Vân bị dư chấn khiến nội tạng chịu tải quá độ, liên tục trào máu, hắn ngửa đầu lên trời hét lớn:

“Ngân Diệp đạo hữu, còn không xuất thủ.”

“Cẩn thận, trên trời.”

Đôi tai thỏ của Fan Le Franna dựng đứng, ngẩng đầu nhìn lên, Hugh lập tức mở một lớp R-Field cho tất cả mọi người. Một trận mưa những điểm sáng nhỏ li ti bắn xuống ngay sau đó.

“Đường môn ám khí – Ngân quang lạc nhận”

Phập phập phập.

“Á á á...” Hugh kêu thảm.

“Ugh...” Aria khẽ hừ một tiếng. Đôi tay lớn đưa lên đỉnh đầu, ngạnh kháng, che đi những chỗ yếu hại.

“Chết tiệt, xuyên qua !?” Zoeya đau đến nhe răng nhếch miệng.

Ngoại trừ Lena và Franna có tốc độ nhanh nhất né ra ngoài vùng ám khí rải xuống, Zoeya, Hugh, và Aria đều trúng chiêu, Aria còn đưa tay lên cản được một hai đợt, Hugh và Zoeya gần như trúng trực diện 100%.

Tuy nhiên, hai người đều là người cường hóa, cơ thể thủng mấy lỗ vẫn có thể chiến đấu được, những ám khí này thể tích cũng không lớn. Chỉ là toàn thân thoáng cái đã nhuộm đầy máu, nhìn rất thê thảm.

“Ừa, vẫn có hai nhóc né được !? Ta thật sự già rồi !?”

Ngân Diệp đáp xuống phiêu diêu, hai tay chấp sau lưng, mái tóc dài bồng bềnh trước gió, nở nụ cười âm áp như gió xuân.

Bên cạnh hắn, Mặc Tinh dẫm lên một pháp phù cũng từ từ hạ xuống, vuốt vuốt mồ hôi:

“Hoàn hảo, nếu không phải ta phát hiện sớm, chỉ sợ Mộ Vân tiên bối phải cúp tại đây.”

“Ừm, Mặc Tinh tiểu hữu, lần này nhờ có ngươi.” Ngân Diệp phất ra một cái quạt, đưa lên phe phẩy, cười nhạt:

“Tiếp theo phải nhờ đến Trúc Tâm tiên bối rồi.”

Năm thiếu niên cùng cảnh giác, nhưng nhìn quanh cũng không thấy có thêm ai xuất hiện, Zoeya lập tức để tất cả lùi về sau trụ. Nhưng mặt đất chợt rung lắc, vô số đá vụn bắn tung lên che khuất tầm nhìn của bọn họ, khiến đoàn đội bị phân tán ra.

“Á... Cái gì đây !? Cái gì đây !?” Franna hét lên một tiếng chói tai, đôi chân thô của MS bị một bàn tay kéo chìm xuống đất, mặt đất lại gọn sóng như nước, nhanh chóng chôn vùi hai chân máy trong đó. Hệ thống phản trọng lực của Nova hoạt động hết công suất, nhưng Franna đã hoàn toàn kẹt cứng, giống như đất đã bị đổ bê tông.

“Thở dồn thuật. Ngưng thở thuật.”

Một người đàn ông trung tuổi tóc tai rối bù đầy bụi đất từ từ trôi lên, phát ra hai pháp thuật cùng một lúc trong chớp nhoáng. Chỉ một chiêu này đã hoàn toàn khóa chết Franna.

“Fan Fan. Chết tiệt.”

Park Lena tức giận phóng tới, bên tai liền nghe thấy một tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng:

“Lo cho thân ngươi trước đi.”

“Thanh phong quyết – Dao kiếm loạn vũ.” Một mũi kiếm như quỷ mị đâm tới mi tâm của Lena, đồng thời từ hai phía, hai dải dao khí giống như một cái kéo khép chặt vào phần cổ của cô ta. Lena thoáng tròng mắt, không bị siêu năng lực của mình kìm chế lại, tốc độ của phi kiếm này quá nhanh. Lại còn kèm thêm hai dải dao khí phụ trợ, đã khóa mất ba góc né tránh. Lena không thể phản ứng kịp.

“R-Field.”

Lena phản ứng không kịp, nhưng Hugh phản ứng kịp, bộ não của hắn được cường hóa để phản ứng nhanh hơn thân thể rất nhiều lần. Bình thường thì rất vô dụng, thậm chí mồm nói không kịp tốc độ suy nghĩ, nhưng khi đã có Nova, sử dụng khả năng đồng bộ hóa, khả năng phản ứng của hắn là tốt nhất trong bọn.

Park Lena được một lớp R-Field bọc lấy, kiếm khí và các hạt linh từ cấu thành R-field va chạm với nhau bắn ra tầng tầng quang hoa, sau khi toàn bộ kích áp bị triệt tiêu, Lena chỉ thấy một lưỡi phi kiếm đang bị các hạt linh từ ngăn lại kẹt cứng, chỉ cách cần cổ chưa tới 5cm. Lực chém vẫn chưa bị triệt tiêu hoàn toàn, Lena cũng bị chém bay đi, thẳng về phía Mộ Vân đang bị Zoeya áp chế hòa lực.

“Chắc.” Zoeya buồn bực hừ một tiếng, đảo nòng súng đi chỗ khác, này giờ dù bị trúng ám khí, hắn vẫn cần rằng nhìn vừa lùi vừa duy trì hỏa lực, muốn bắn vỡ linh quang trảo của Mộ Vân, xử lý hắn rồi đi cứu những người khác, thế nhưng Lena đã bay đến đường đạn, hắn đành phải chuyển súng, bắn tới chỗ gã béo sử dụng thổ ngưng thuật, cứu Franna.

Mặc Tinh và Ngân Diệp sau có thể để hắn như ý, Ngân Diệp vung tay, ám khí rải tới như mưa, trước mắt Zoeya xuất hiện tầng tầng quang điểm lấp lánh như sao. Đây là ám khí được linh khí tăng phúc tạo ra một lớp quang hoa lưu chuyển trên bề mặt kim loại, nhanh hơn, sắc bén hơn và lực xuyên thấu cực tốt, thậm chí cả R field và hợp kim tạo thành Nova cũng chịu không thấu. Zoeya ăn thiệt thòi một lần, để lại trên người mấy cái động máu khủng bố, sao còn dám ngạnh kháng, liền kích hoạt thiết bị điều khiển ở nắm tay, sau lưng bắn ra một tràng tên lửa mini nghênh tiếp.

Bùm bùm bùm.

Tên lửa thậm chí chưa va chạm với ám khí đã nổ tung, tạo thành một dải khí lạnh làm chệch đường bay của ám khí. Ám khí của Ngân Diệp nhanh hơn, nhiều hơn, và sắc bén hơn phi kiếm, nhưng cũng không dễ dàng khống chế chúng đổi hướng như phi kiếm được, chỉ cần lệch một chút là đủ không công. Nhưng Zoeya chưa kịp thở phào, thì không gian phía trước đã rung lên, Mặc Tinh tháo xuống ân thân phù, xuất hiện ngay trước mặt hắn, nhanh như chớp dán lên người Zoeya ba lá bùa.

Một lá bùa nổ dán lên ngay trước ngực, hai lá bùa khác dán lên hai nòng súng.

Mặc Tinh đánh tay kích hoạt, vùng trước ngực Zoeya nổ tung một đoàn hoa lửa, lấp lánh xen kẽ màu xanh của R-field do Hugh kích hoạt, cứu Zoeya một mạng. Nhưng dư chấn cũng khiến hắn học máu bay lộn nhào về phía sau.

“Hỏa phù, nham độ.”

Xèo xèo...

Hai khẩu súng cùng lúc nóng rực và tan chảy.

“Haha, quả nhiên nòng súng không quay, dễ dán bùa hơn hẳn. Lợi dụng nhiệt độ sẵn có để khuếch đại hỏa phù, kết quả liền thành thế này đây.”

Mặc Tinh cười nói xong lùi về đứng cạnh Ngân Diệp, người sau chẳng hiểu móc đâu ra một cái quạt, đưa lên che miệng, cất giọng nhẹ nhàng:

“Thế nào rồi các thiếu niên!? Đầu hàng chứ !?”

Nói xong còn nháy mắt.

Zoeya cắn răng,

Franna đã bị chôn nửa người, kẹt cứng, con nhóc này ngoài chạy nhảy ra chỉ được cái đá bậy, giờ hai chân đã bị khóa, liền trở thành phế vật.

Lena bị đá bay về phía Mộ Vân, bị gã quyền sư này tóm lấy, khóa tay, đè đầu xuống đất, kiếm cũng chưa kịp sờ, cũng đã trở thành phế vật.

Hugh... còn đang lau mồ hôi kính, chẳng trông cậy gì được rồi.

Cặp súng xoay nòng của Zoeya đã bị nóng chảy, hắn xem như đã nửa phé, cả đội chỉ còn Aria còn sức chiến đấu.

Zoeya cắn răng nhìn về phía trước, Lê Chi đập lên phi kiếm và Trúc Tâm từ từ chồm lên từ mặt đất cũng đã tụ hợp lại cùng Ngân Diệp và Mặc Tinh, ngoại trừ Mộ Vân còn đang chật vật te tua không chế Lena, bốn người phe địch vẫn bảo lưu hoàn toàn chiến lực.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Đoàn chiến (2)

Cứ việc Nova là MS sản xuất hàng loạt chuyên dùng để đối phó với tu chân giả. Bất kể linh loại đạn, linh tử kiếm hay R-field đều được thiết kế đặc biệt chuyên đề chống và phá linh khí. Thế nhưng nếu nghiêm khắc so sánh ra, GC drive dùng Kim Đan làm lõi và mạch văn làm đường chuyển dẫn có hiệu suất sử dụng linh lực xa xa vẫn không bằng một Kim Đan cao thủ thật sự.

Có thể vì có thêm lò phản ứng nhiệt hạch mini hỗ trợ, GC drive có sức bật trong khoảng khắc ngắn vượt trội Kim Đan tu chân giả một chút, thế nhưng độ linh hoạt ứng biến và quan trọng nhất là các loại pháp thuật và pháp khí cần linh lực sử dụng đều không cách nào tái chế.

Pháp khí, pháp thuật đi kèm với mỗi cảnh giới là đặc trưng gốc của tiên giới, cho dù bất cứ công nghệ nào cũng khó có thể mô phỏng làm theo. Văn minh phù tự cấu thành pháp trận và pháp thuật là học vấn thâm ảo mà người tiên giới mấy hàng trăm vạn năm tích lũy để tạo dựng hệ thống hoàn mỹ nhất cho từng cảnh giới, văn minh khoa kỹ mới có vài ngàn năm muốn mô phỏng, căn bản là nằm si nói mộng.

Tiểu đội MS11 trước giờ chiến đấu ở tiên giới cũng đã không ít, phối hợp với nhau cũng không có mấy khuyết điểm, chiến quả trước giờ đều không tệ.

Nhưng với điều kiện tiên quyết là đối thủ của bọn họ chưa hề có bất cứ thông tin gì về Nova.

Bước vào trận đấu này, đối mặt với bọn họ, có Mặc Tinh là thành viên nghiên cứu của trung tâm phát triển văn minh phù tự, điểm yếu chí mạng này lập tức bộc lộ ra ngoài.

Hòa lực, tốc độ và sức bật đều tương đối đủ, nhưng độ phản ứng và linh hoạt cần quá nhiều bước chuẩn bị và điều kiện ràng buộc. Với độ cơ động của tiên nhân Kim Đan kỳ, chỉ cần thật sự lưu tâm, sẽ không quá khó để đánh gãy.

Tiểu đội tu giả dưới trướng ShenJian đều là những kẻ dày dặn kinh nghiệm trận mạc, ngoại trừ Mộ Vân có chút thiếu đầu óc, tất cả đều rất tinh ý, chỉ một lượt giao thủ đã hoàn toàn bóc ra lớp vỏ bọc hào nhoáng của Nova với chiến thắng áp đảo.

Chung quy một đám nhóc có cảm vũ khí mạnh mẽ, trong điều kiện không có tính bất ngờ làm hậu thuẫn, vẫn rất khó uy hiếp người trưởng thành.

Đứng trước kẻ thù chênh lệch hẳn một đẳng cấp, nghe đối phương cao giọng kêu gọi đầu hàng, hai tay Zoeya nắm chặt, xương trắng muốn phá thịt mà ra, hẳn nghiêng răng sắp bật máu.

Cứ như vậy bỏ cuộc sao !?

Vậy những đau khổ chúng ta phải trải qua để cường hóa, còn có nghĩa lý gì !?

Những đứa trẻ như chúng ta, ngoại trừ chiến đấu, còn có thể làm gì khác !?

Ai sẽ nuôi một đám phế vật !?

“Ta sẽ không bao giờ quay lại cuộc sống trước đây. Không bao giờ.”

Tàn ảnh trong đầu thoáng xẹt qua, ở doanh địa huấn luyện, nơi những đứa cô nhi phải tranh giành từng miếng bánh mỳ để sống qua ngày, máu và thịt vụn lẫn trong hạt lúa mỳ. Mùi hương ẩm mốc của thức ăn ôi thiu lẫn với mùi máu và thuốc súng.

Zoeya khi đó dựa lưng vào Lena, hai đứa với ánh mắt vô hồn, cầm hai nửa bánh mỳ, chậm chậm gặm nhấm, thậm chí những con ruồi từ xác chết của lũ trẻ xung quanh bu lấy chúng, hai đứa cũng không thèm phui. Nếu như con ruồi đậu trên miếng bánh mỳ, thậm chí có thể nuốt sống.

Trước mặt chúng là một thiếu niên tóc trắng, dẫm lên một đồng xác chết của quân phiệt, máu đỏ loang lổ đến gần chân hắn cũng bị nhuộm thành một màu trắng đục, giống như sữa tươi. Zoeya thực muốn ném thử, nhưng vị bánh mỳ vẫn ngập trong miệng nó, Zoeya không nỡ nhả ra.

Hơn nữa nếu tiến tới, bất cẩn thì sẽ có thể chết.

Thiếu niên này chỉ dùng tay không đã giết sạch doanh trại của hai đứa. Những giáo quan hung ác, những tiền bối người đầy cơ bắp và mùi thuốc súng nồng nặc, những gã lạnh lùng chém người như thái dưa, đứng trước mặt thiếu niên này đều không có lực hoàn thủ. Mỗi người chỉ cần một đòn là mất mạng. Zoeya nhớ kỹ, hắn chỉ đặt tay lên cầm hai gã quân phiệt rồi lắc nhẹ cổ tay, đầu của cả hai đều xoay quá 180 độ, rồi đổ vật xuống trong tư thế vặn xoắn kỳ dị. Cách giết người đơn giản như giết ruồi này khiến nhiều người lạnh ngắt. Nhưng trong đó không có Zoeya và Lena, hai đứa chỉ cần bánh mỳ, những thứ khác đều không quan trọng.

“Ăn đủ chưa !?” Thiếu niên tóc trắng lạnh nhạt hỏi.

“Rồi.” Zoeya gật đầu đáp.

“Doanh trại này còn có ai không !?”

“Chỉ còn hai đứa bọn ta.”

“Ồ, vậy được rồi.” Thiếu niên tóc trắng quay người bước đi.

“Tại sao lại giết bọn họ !?” Lena liếm liếm vụn bánh mỳ trên khuôn mặt đen đúa đầy khói bụi, nghi hoặc hỏi.

“Vì bọn họ muốn giết ta. Ai muốn giết ta thì ta sẽ giết người đó.” Thiếu niên tóc trắng thản nhiên đáp.

“Tại sao không giết bọn ta !?” Lena lại hỏi, hết sức khó hiểu.

“Trong mắt hai đứa chỉ có đồ ăn, không có ta. Cũng không muốn giết ta.”

Khi cả doanh trại điên cuồng lao vào vây giết thiếu niên tóc trắng, chỉ có hai đứa để ý đến những chiếc bánh mỳ các giáo quan ăn dở trên bàn. Chúng đã đói đến phát cuồng, chỉ liếc mành vớ lấy bánh mỳ mà gặm, hoàn toàn bỏ qua cảnh tượng đồ tể xung quanh. Bản năng sinh tồn của chúng đặt lên trên cao hơn tất cả, hơn cả những đòn roi của giáo quan, của sự sợ hãi với thực lực cường đại của thiếu niên tóc trắng, hơn cả sự điên cuồng của đàn người xung quanh khi liều mạng tấn công quái vật.

Đây chính là nguyên tội thuần túy.

Đối với một người đang trên con đường học hỏi lấy mọi cảm xúc của nhân loại như thiếu niên tóc trắng, hai đứa trẻ này phô bày ra bản năng nguyên thủy nhất của con người trước bờ vực sinh tử, là một vật quan sát đáng giá, không lý gì lại hủy đi.

Bởi vậy hắn hỏi:

“Ta có một cuộc phẫu thuật, khiến người thường cũng có thể trở thành siêu năng lực gia. Có thể trở lên mạnh mẽ, có thể tự cướp lấy đồ ăn. Nhưng sẽ rất đau. Hai người có làm không !?”

“Phẫu thuật là gì !?” Lena nghiêng đầu hỏi.

“Là đưa dao vào trong cơ thể người, cắt đi vài thứ, rồi nhét vào vài thứ khác.”

“Có chết không !?”

“Không, ta chưa phẫu thuật thất bại bao giờ.”

“Chỉ đau thôi đúng không !?” Lena và Zoeya nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương đầy khát vọng.

“Rất đau, giống như lột toàn bộ da của các người xuống rồi khâu vào một lớp da mới.”

Hai đứa lại nhìn nhau, dè chừng hỏi:

“Sau khi đau sẽ được ăn đúng không !?”

“Ừ.”

“Yay.” Hai đứa đập tay vào nhau, vẻ mặt đầy kích động.

“Tại sao lại vui mừng !?” Đền lượt thiếu niên tóc trắng nghi hoặc.

“Tại vì sau khi đau sẽ được ăn, không giống như ở đây, rất nhiều lần chịu đau cũng không có gì ăn.” Lena vui vẻ đáp.

“À. Ra vậy.” Thiếu niên tóc trắng gật đầu. Hắn không có cảm giác đau đớn, mô tả trước đó chỉ là trần thuật lại lời của những người đã phẫu thuật thử nghiệm trước đây. Nếu như bỏ qua sự sợ hãi và phản cảm với cơn đau, đại khái trong mắt những đứa trẻ này, đây là giao dịch công bằng. Trong mắt hắn cũng vậy.

...

Trở lại hiện tại, Zoeya nhỏ ra một ngụm máu, đứng lên từ tàn tích vụ nổ, toàn thân xương cốt đều bị chấn động muốn nứt rời, tơ máu tràn ngập khoe mắt. Hắn nhìn quanh, tiểu đội MS11 đã thất thế hoàn toàn, chỉ sợ chẳng còn cách nào lật bàn.

“Các người muốn bọn ta đầu hàng !?”

Khóe miệng nhếch lên, toát ra một nụ cười nhẹ. Thân thể rệu rạo từ từ đứng thẳng.

“Từ nhỏ bọn ta đã hiểu được, nếu như lùi bước buông bỏ, miếng ăn sẽ không bao giờ đến lượt mình.”

“Chỉ có liều mạng tiến về phía trước, mới vói tới ngày mai.”

“Chịu một chút đau đớn để lấy được phần thắng, đây là đương nhiên.”

Hắn ngửa người, GC Drive trước ngực sáng rực lên, Kim Đan bên trong đã quay hết công suất, lương hạt linh tử trải rộng với mật độ dày đặc kinh người, mờ mờ nhìn thành một dải khí xanh biếc phát tán ra xung quanh.

“Ta vẫn sẽ tiếp tục tiến lên, đạp phá mọi cản trở.”

Zoeya nheo mắt, ánh mắt đầy tơ máu, kích động.

“Đám tu chân giả các người đừng hòng đá đi bát cơm của ta !!”

“Toàn đội, khởi động trạng thái chiến đấu siêu tàn.”

Bốn người còn lại giật mình, nhưng không ai phản đối, cả bọn lấy ra trong người một quả cầu vàng kim, mở nắp khoang chứa năng lượng hình cầu trước ngực Nova, nhét nó vào ngực.

“Kim Đan !?” “Đám Mặc Tinh nhìn nhau, Ngân Diệp và người nhảy cảm nhất, lập tức phát hiện.

“Khí tức này... không ổn rồi.”

“Cái gì !?”

Phùng.

Một luồng sóng khí bạo tạc chấn văng Mộ Vân đang đè Lena xuống bay đi. Hắn nhìn đôi thiết quyền ở tay mình, cảm nhận sự tê dại.

Mặt đất dưới chân Fan le Franna vỡ nát, sóng khí mạnh mẽ đánh bật toàn bộ vùng đất đã bị thổ ngưng thuật đông kết.

Quanh người Zoeya, Hugh và Aria cũng xuất hiện một lớp xoáy linh lực mạnh mẽ, khí tức bùng nổ này khiến năm tu chân giả đồng loại mở linh quang trảo phòng hộ theo bản năng. Trước ngực của Nova, hai viên kim đan phát tán ra hai luồng linh lực trái chiều, khiến chúng biến thành động lực đẩy lẫn nhau đi như hai con cá bơi trong một bát nước, mơ hồ hình thành một vòng xoáy thái cực. Linh lực trong mỗi khóa kim đan tồn trữ bị nghiền ép ra, bạo phát khắp tất cả đường dẫn, ngập trong cả ống xả, khiến cho Nova như bọc trong một lớp vụ khí màu xanh mờ mờ.

Zoeya cúi đầu, ánh mắt có chút thất thần, cả người đầy gân xanh nổi khắp. Gằn giọng nói:

“Trạng thái chiến đấu siêu tần, kích hoạt bằng hiệu ứng hạch bạo song đan. Nào, các người đã sẵn sàng cho hiệp hai chưa !?”

Hắn lấy ra một đôi súng lục, thuận thực lắp lên hai chõng linh loại đạn, từ trung khu năng lượng của Nova, một đoạn ống dây kết nối với thân súng, liên tục truyền vào đó những luồng linh lực thay thế kíp nổ.

“Linh từ pháo, phiên bản mini.”

Mặc Tinh là nhân viên nghiên cứu của cục nghiên cứu văn minh phù tự, vừa nhìn liền biết kết cấu của hai khẩu súng lục đặc biệt này. Linh từ pháo chính là thứ có thể bắn xuyên qua cả chục gã Kim Đan kỳ một lúc, Hoài Nam và Hans đã từng dùng trong trận tập kích lúc hừng đông của Phi Kiếm. Phiên bản thu nhỏ của nó chắc chắn cũng không kém đi chút nào, vì diện tích thu nhỏ mà lực lượng tập trung hơn. Sát thương không bằng nhưng lực xuyên thấu thì vượt trội.

“Mọi người tản ra, tuyệt đối đừng ngạnh kháng.”

Bùm bùm bùm

Năm gã tu chân giả lập tức tản ra, từng luồng linh lực nén theo cò súng siết chặt bắn ra như laze, đục xuyên tất cả trở ngại. Mặc Tinh chỉ né tránh muộn một chút, linh quang trảo đã bị đục xuyên, vai thủng một lỗ như miệng bát.

Hắn cắn răng nhịn đau, tề ra một ảo ảnh phù, thoát thân.

Ngân Diệp có thân pháp linh hoạt nhất trong năm người, linh từ pháo dạng súng lục của Zoeya tuy mạnh, nhưng thời gian tụ lực trong mắt hắn vẫn còn quá lâu, chỉ cần nhìn nòng súng, Ngân Diệp cũng có thể biết được đường đạn mà né tránh, thậm chí còn có thể phản công.

“Đường môn ám khí, Bạo vũ lê hoa châm.”

Một vùng đen xì nhanh chóng bao phủ trước tầm mắt Zoeya, nếu tinh mắt nhìn kỹ, thì đây là một bó châm khổng lồ, cấu thành từ trăm ngàn mũi châm siêu nhỏ. Lực xuyên thấu của thứ này từ diện tích tiếp xúc cực nhỏ của mũi châm mà suy ra, R—field chắc chắn không thể ngăn cản.

Zoeya không phản ứng, vì hắn biết Lena đã thoát thân. Đồng châm này... cũng chỉ là kim loại mà thôi.

“Hả !?” Ngân Diệp trợn mắt há mồm, ám khí độc môn của hắn, đến sát người thiếu niên kia liền ngưng lại, sau đó đổi hướng, bay ngược về phía hắn.

“U... Siêu năng lực điều khiển kim loại !? Thất sách rồi.” Ngân Diệp chuyển thân, dùng khinh công trác tuyệt lùi về, những cái bạo vũ lê hoa châm của hắn lại như một đàn ong bám theo. Ngân Diệp cũng không loạn, trừ vật giới chỉ trên tay sáng lên, lại một trận mưa ám khí nữa từ ống tay hắn rải ra, oanh tạc và đồng kim châm phía trước, ám khí va chạm nhau, kim loại bị lực lượng xuyên thấu trùng kích, nhả nhúm, vỡ vụn, nổ tung như pháo.

Trừ vật giới chỉ thật sự là ước mơ của mỗi người chơi ám khí. Mang theo được số lượng ám khí không giới hạn, lấy ra lại tùy tâm sở dục, bất kể người dùng ám khí nào có thể sử dụng trừ vật giới chỉ đều cực kỳ khó đối phó.

Nhưng cận chiến vẫn là sở đoản của bọn họ.

Ngân Diệp đánh xong một đoàn ám khí, lại phát hiện không khí trước mắt mình bị xé toạc ra bởi một vật thể di chuyển siêu nhanh. Hắn đang trong tư thế bay ngược, không chút do dự vận vẹo cơ thể, nghiêng đầu sang một bên.

Phật.

Lưỡi kiếm linh từ dễ dàng chém xuyên qua linh quang trảo, cắt văng mái tóc dài của Ngân Diệp, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

“Tốc độ thật khủng khiếp, đã vượt qua cực hạn của Kim Đan kỳ rất nhiều rồi. Đây là dùng tự bao Kim Đan đổi lấy năng lượng cho hệ thống phản lực ư !?”

Ngân Diệp cau mày, lưỡi kiếm kia chém đứt mái tóc hắn, cũng không buông bỏ, chuyển góc cực nhanh, một lần nữa vung lên rồi bỏ xuống. Theo xu thế muốn chém hắn thành hai nửa.

Ngân Diệp biến ra hai thanh tiểu đao, đưa lên đỡ lấy, bị một lực lượng ép phải rơi xuống, hai chân chạm đất, ấn thành hai cái hố nhỏ.

“Tsk... Nhưng với lực lượng và tốc độ này, thân thể các người chịu được bao lâu !?”

Hắn hét lên, Kim Đan trong người xoay chuyển cực hạn, một võng khí cũng xuất hiện chắn cho Lena và Linh tử kiếm đang có xu thế nghiền áp thoáng lui lại.

Lena không đáp lời hắn, vì toàn thân cô ta đang trong cơn đau nhức cực độ, tất cả các bó cơ trên người đều đã phát ra kháng nghị biểu tình, nói rằng chúng sắp đứt vỡ. Thậm chí da trên người cũng đã đầy những vết máu do bị xé rách bởi tốc độ di chuyển quá nhanh.

Ngân Diệp đã không giữ được sự thông dong bình tĩnh trước đó, với cách đánh liều mạng cùng với những đường kiếm hiểm hóc của Lena, hắn đã phải dùng toàn lực ứng phó, thậm chí bị áp chế một đầu.

Hắn đã ba trăm tuổi, còn bị một con nhóc mười mấy tuổi áp chế, nói ra liền thật nhục nhã.

Chẳng qua là bị dùng lực phá xảo, cảm giác có chút nghẹn uất.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Đoàn chiến (3)

Bốp.

Trúc Tâm nặng nề rên một tiếng, tường phòng ngự đất ông ta triệu hồi đã bị gã thiếu niên đeo linh này, mang theo một lớp khiên chắn năng lượng, cường ngang xông qua phá tan, chưa hết, còn tiện đà lao tới, muốn nghiền ép luôn ông ta.

Trúc Tâm đã 421 tuổi, tu chân đã rất nhiều năm, cũng giống như Ngân Diệp, vì linh khí ở trái đất không bằng tiên giới nên tiến cảnh cực chậm, nhưng bù lại căn cơ và cảnh giới vô cùng vững chắc. Nếu cứ tiếp tục tiến lên mấy tầng trời, dựa vào linh khí sung túc và tinh khiết, một lần nữa bồi nguyên để tiến cảnh cũng là trong tầm tay.

Đối với thái độ hung hãn liều mạng của đám thiếu niên sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu siêu tần, ông ta chỉ thoáng bất ngờ, rồi rất nhanh đã làm ra ứng đối tiêu chuẩn.

“Độn thổ thuật.”

“Cái...”

Hugh mất đi mục tiêu, Trúc Tâm chỉ tùy tiện chui xuống đất, một gã tanker như hắn không thể làm gì cả, chỉ có thể theo quán tính đâm sầm vào vách núi, đánh vỡ vô số thân cây, đồng thời khiến cả sơn mạch chấn động.

“Thổ thuật triệu hoán, thổ hành tôn.”

Mấy chục con rối đất nhanh chóng được đắp nặn lên, rồi hung hãn chẳng kém nhào về phía Hugh.

Tầm nhìn của Hugh lúc này đã nhập nhằng vô cùng, cơ thể cường hóa lên rồi lại thêm chế độ siêu tần kích thích, toàn bộ giác quan của hắn đều chịu thương tổn không nhẹ, cách đánh lầy khiến tông người này cũng tạo áp lực rất lớn, mỗi lần va chạm, chính hắn cũng đều bị chấn động. Thấy một loạt thổ hành tôn loi choi nhào về phía mình, Hugh theo bản năng nghĩ rằng mình đang mơ.

Xoẹt...

Bùm bùm bùm.

May thay, Hugh còn chưa kịp làm ra hành động ngu ngốc gì, thì Zoeya đã quét một súng qua, thổi tung tất cả đám thổ hành tôn kia. Nhưng cũng vì phân tâm, Zoeya liền bị Lệ Chi cùng với phi kiếm áp sát.

Tràng cảnh của hắn lúc này y hệt như khi Ngân Diệp bị Lena cận chân chiến đấu. Thậm chí còn tệ hơn, vì kinh nghiệm xử lý của hắn còn xa mới bằng Ngân Diệp.

Zoeya lập tức ngừng bắn, đưa súng lên đỡ.

Lưỡi phi kiếm sắc bén lập tức chém khẩu súng thành hai đoạn. Zoeya gào lên, đưa tay nắm lấy phi kiếm, kéo mạnh.

Lưỡi kiếm bị lực lượng mạnh mẽ khiến cho tạm mất kiểm soát, ngừng lay động, liền bị hấn nắm lấy chuôi.

Lê Chi thoáng giật mình, nhìn thiếu niên đã bị kiếm khí phé đi một tay, vẫn đang điên cuồng nhìn mình với cặp mắt đầy tơ máu, nhưng rất nhanh cô ta cũng ổn định tâm tình, khinh thường cười lạnh nhìn lại.

“Cảm thấy bất được phi kiếm liền rất giỏi rồi !?”

Sau lưng Lê Chi xuất hiện bốn thanh kiếm nữa tương tự.

“Ngũ hành kiếm trận.”

“Cái gì !?”

Zoeya đang muốn xông lên chặt chém liền phát hiện từ lúc nào mình đã đứng trong một đồ án ngôi sao năm cánh, sau đó... không có sau đó.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân bị bấm chặt, cơn đau sốc lên tận óc khiến hắn hôn mê bất tỉnh ngay lập tức.

Lê Chi thu kiếm, thờ dãi: “Thật, cũng khiến ta vất vả một phen đấy. Thiếu niên, ngươi có thể kiêu ngạo.”

Cô ta xoay người, muốn sang giúp những người khác, thế nhưng có một vật thể với vận tốc di chuyển siêu nhanh đột kích qua cơ thể phòng ngự và cảm nhận của hệ thống thần thức, Lê Chi chỉ kịp trợn mắt một cái, trước mắt đã tối sầm vì toàn bộ ánh sáng đã bị một nắm tay bọc thép che mất.

Bóp.

Cú đâm cực mạnh, khiến phần xương sọ ở trán phát ra tiếng nứt vỡ lạnh người, Lê Chi bật ngửa ra sau lưng, rơi xuống cạnh Zoeya, cũng mất luôn ý thức.

Mặc Tinh ở xa, ôm lấy thương thế nhìn lại, trợn mắt há mồm. Aria trước mặt hắn giống như đã hoàn toàn biến thành con người khác, toàn thân bốc hơi nước, làn da đỏ rực, lượng máu lưu thông trong cơ thể đã vượt qua bất kỳ khóa áp xuất an toàn nào. Ánh mắt mờ màng giống như chưa tỉnh ngủ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại đôi mắt hung hực hung phần của một con dã thú săn mồi.

Cô ta đảo mắt về phía hắn, Mặc Tinh cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, liền lập tức mở lên Linh Quang Trảo, sau đó tiếp tục trợn mắt nhìn thấy nó tan vỡ, và một bàn tay xuyên phá, chụp lấy cổ họng mình.

Lực lượng kinh người khiến cần cổ bị kéo căng và cột sống giãn ra như một bó dây chun, Mặc Tinh hoàn toàn mất kiểm soát với cơ thể, bị nhấc bổng lên, quật xuống mặt đất, đánh ra một cái hố lớn, xương cốt toàn thân nát nhừ, mảnh vỡ găm vào nội tạng, hắn nôn ra vài đoạn thịt và máu, cổ họng vẫn bị nắm chặt.

Linh lực toàn thân chấn động, thất tán, mất đi khả năng cường hóa bảo vệ cơ thể, Aria nhìn hắn, cười phản kích, nắm tay bóp chặt lại. Mặc Tinh cảm giác máu trên đỉnh đầu bị nén ép, muốn phá thể vỡ ra, mắt hắn đã trợn trừng, những chấm đỏ li ti xuất hiện khắp phần con ngươi.

Với lực bóp này, không biết xương cổ hắn sẽ bị bóp vụn trước, hay máu trên đầu hắn sẽ phá thể chui ra trước.

Hai chân vô lực gãy gãy, hai tay nắm chặt lấy cổ tay Aria, Mặc Tinh dù biết vô vọng vẫn gầy dựa muốn sống, thiếu nữ lười nhác trước mặt đột ngột biến thân thành ác ma thị huyết tàn bạo, hắn thật sự tuyệt vọng.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân Aria xuất hiện một cái lỗ, khiến cô ta mất trọng tâm, hai tay nói lỏng, thoáng buông ra, Mặc Tinh chưa từ bỏ gầy dựa, lập tức bắt lấy cơ hội sống sót duy nhất, triệu hoán một lá phân thân phù, bản thân dịch chuyển với thể thân, cách xa hơn hai mươi mét, trốn sau một bụi cây, ôm cổ thở dốc.

“Hộc... hộc.... Vừa rồi thật sự có thể chết...”

“Mặc Tinh tiêu hữu, nữ hài tử này tại sao đột nhiên lại biến thành bộ dáng kia !?” Trúc Tâm chui lên từ mặt đất, vỗ vỗ lưng hắn hỏi.

“Cô ta... hắn không phải người. Đây có lẽ là sản phẩm sinh hóa do IMI phát triển gần đây dưới sự chỉ đạo của Hans. Cơ thể cô ta được phẫu thuật với hệ thống kinh mạch cực rộng, cho phép linh khí chạy qua với lưu lượng cực lớn. Hệ thống chiến đấu siêu tần nghiền ép tiềm lực của Kim Đan lên gấp ba lần, phát ra lượng linh lực có lẽ đã đủ để kích hoạt những kinh mạch nhân tạo này của cô ta.”

“Phẫu thuật ra kinh mạch, làm sao có thể !?” Trúc Tâm trợn trừng mắt.

“Văn bối cũng không biết làm cách nào, kinh mạch chỉ có thể cảm nhận, chứ không thể coi chúng như hệ thống mạch máu để thao tác được... Hans... gã này là tên điên, gần đây hắn thực hiện rất nhiều nghiên cứu cấm kỵ ở tu chân giới chúng ta, đại nữ hoàng không cần hắn, hắn càng mặc sức làm càn. Chỉ là có vẻ nghiên cứu của hắn chưa hoàn tất, thiếu nữ này nếu không được linh lực mật độ cao kích hoạt công năng trên cơ thể, hắn là cử động vô cùng khó khăn. Giống như một cỗ máy thiếu pin vậy.”

“Bây giờ cô ta đã được nạp đầy pin, loại người quanh năm phản ứng chậm chạp này đột nhiên linh hoạt thường sẽ có ham muốn phát tiết đập phá và hủy diệt để giải tỏa tâm lý kềm kẹp vô cùng lớn, cô ta sẽ không quan tâm đến luật lệ cuộc thi đấu. Vừa rồi tiền bối không xuất thủ, ta hắn đã phải chết. Thật sự đa tạ.”

Trúc Tâm gật đầu, chẳng qua cái cảm béo nịch làm không ai nhìn rõ cần cổ ông ta ở đâu, nên nhìn qua chỉ có cảm giác như cái miệng ông ta đang di chuyển lên xuống, dù thế vẫn không át đi được đôi mắt đầy vẻ trầm trọng:

“VẬY... cô ta còn như thế này trong bao lâu !?”

“Khó nói, hiệu ứng hạch bạo song đan này dựa trên sự bài xích giữa hai khóa kim đan khác nguồn để ép chúng xuất ra toàn bộ linh lực tồn trữ bên trong, cho dù chỉ là một phần nhỏ năng lượng giải phóng vẫn vô cùng lớn, hẳn là có thể so với công xuất hấp nạp của một cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong. Thời gian chỉ sợ sẽ không thấp.” Mặc Tinh vừa ho khan vừa đáp.

“Chẳng qua... nếu cô ta không tiết kiệm mà liên tục sử dụng toàn lực như vừa rồi khi đập vỡ linh quang trảo của văn bối, có lẽ thời gian sẽ ngắn đi. Ủa, Trúc Tâm tiền bối, người đâu rồi !?”

Mặc Tinh ngạc nhiên nhìn quanh, Trúc Tâm đã độn thổ mất hút, hẳn cảnh giác quay đầu lại, thì thần thức cảm nhận được một trận nguy hiểm kịch liệt, hẳn lập tức nằm xuống đất theo bản năng.

Xoẹt.

Crac...

Ầm ầm ầm...

Đặt tầm mắt song song với mặt đất, nhưng qua tầm cảm nhận của thần thức, Mặc Tinh vẫn thấy được cái cây sau lưng của mình đã bị chặt gãy phẳng, bởi phân thân của mình bị ném đi như tạc đạn. Phân thân sau khi đụng gãy vài cái cây trên đường, bay thẳng về phía trụ lớn, đánh lên một hồi khói bụi bạo tạc, rồi cái trụ bảo vệ cũng nứt vỡ, đổ gãy luôn.

“Ngọa thảo... đùa cái gì vậy !?”

Mặc Tinh kinh hãi, cảm giác bị khóa chết tập trung làm con ón lạnh xuất hiện. Bệnh nghề nghiệp của một gã nghiên cứu viên khiến hắn thích giằng giải mà quên mất con thể thân do cái bùa gọi ra chẳng câu được cho mình mấy phút. Mặc Tinh lại một lần nữa thân hăm hiểm cảnh.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Cùng phá luật

Ngồi trên một chiếc không hạm chuyên chở xa hoa, Stellar mặc một bộ lễ phục màu trắng ngà, vắt chéo hai chân, loáng thoáng ẩn hiện ra bắp đùi mịn màng như ngọc tạc, khoe miệng khẽ mỉm cười, đưa một ly rượu vang lên nhấp nhấp.

“Ngươi thật sự muốn làm ra tiên nhân nhân tạo sao !? Hans !?”

Hans đứng bên cạnh Stellar, cầm một ly rượu vang lên ném thử, đúng như hắn nghĩ, thân thể tạo ra từ nano machine này vẫn chẳng làm được đến mức mô phỏng các giác quan. Trước mắt chỉ có thị giác và thính giác còn tạm dùng được một chút. Ánh mắt hắn thoáng nhiu nhiu, cảm giác bây giờ thậm chí còn không bằng trước đây mình dùng thiết bị VR để chơi game giả lập thực tế ảo. Hắn đưa một ngón tay lên, rượu vang vừa uống vào phun ra như súng nước vào cái ly ở tay còn lại, thuận miệng đáp.

“Nếu như siêu năng lực gia có thể là nhân tạo, tiên nhân có gì mà không được !?”

“Nếu như biết rằng ngươi có thể tùy tiện tạo ra chiến lực vượt cấp Kim Đan chỉ từ một cái nhấn nút, chỉ sợ những gã ngốc tu luyện mấy trăm năm kia, sẽ không chịu nổi.” Stellar liếc hắn đáp.

“Thời đại thay đổi rồi mà.” Hans cười ha ha nói. Dù rằng không đồng ý lắm, tuy nói việc cuối cùng chỉ là nhấn nút, nhưng thiết kế kinh mạch, định hình khung xương, tái cấu trúc tế bào não, tỷ lệ hợp thành, tiền thuốc để ổn định tế bào.... Mấy cái này giá trị chỉ sợ đều không thấp hơn bồi dưỡng ra một gã nguyên anh kỳ. Chỉ có lợi thế duy nhất là tốc độ thành phẩm mà thôi.

“Nhưng mà ta muốn biết...” Stellar xoay xoay cốc rượu vang trong tay, hạ giọng nói:

“Ngươi, người có thể tùy tiện tạo ra sinh mạng, trong mắt ngươi, con người là gì !? Hoặc nói cách khác, ngươi có còn xem mình là nhân loại nữa không !?”

“Con người !? Hừm, loại vấn đề này nói ra chỉ sợ sẽ rất phiền phức. Định nghĩa của mỗi người một khác mà, nói xem, cách nhìn của cô đi. Như thế nào

mới là con người !?”

“Ý thức được cái tôi của bản thân, có một thân thể nhân loại, không có ý tưởng gì với những chuyện phản nhân loại.” Stellar cười nhạt, đáp án nói ra không cần suy nghĩ.

“À, ra vậy.” Hans khoanh tay, khoanh chân, lơ lửng trên không, đầu chĩa xuống đất, gật gật liên tục. Thân thể của hắn cấu thành từ nano machine, trên cơ bản chỉ chịu ảnh hưởng từ sóng điện từ, định luật hấp dẫn có thể hoàn toàn bỏ qua.

Hắn nhắm một mắt, mở một mắt, cười cười: “Trong mắt tôi thì hơi khác một chút. Cái gọi là con người, chỉ là một tập hợp các mảnh ký ức được lưu trữ dưới một lớp vỏ bọc được gọi là thân xác. Giống như khi cô dùng thiết bị giả lập thực tế ảo để đăng nhập thế giới thứ hai vậy, khi đó dù cơ thể cô là ảo, cô vẫn ý thức được mình là con người, tất cả là do tập hợp ký ức vẫn được lưu trữ và chuyển hoán vào cơ thể số liệu một cách đầy đủ.”

Hắn đưa tay lên, Nano machine xung quanh nhanh chóng tổ hợp lại thành một hình người giống hắn như đúc, tự nhảy nhót trên bàn tay mình, hình người bé nhỏ này tiếp tục nói với chất giọng y hệt.

“Vậy nên chỉ cần tập hợp ký ức đầy đủ, lớp vỏ bọc bên ngoài có được cấu thành từ vật chất hữu cơ, hay từ số liệu, đều không sao cả. Chặng qua thân thể hữu cơ có lợi hơn một chút, ở hệ thống xúc giác và thần kinh, tất nhiên lợi thế đó chỉ tính ở thế giới này thôi, trong thế giới tôi đang ở, thân thể bằng số liệu cũng có công năng y chang, chẳng khác gì cả. 99% và 100% không phải quá tỷ mỉ để ý sẽ không phân biệt được đâu. Mà nói đi nói lại, thân thể hữu cơ ở thế giới thực, từ dạng sống thực chất của mỗi cá nhân xem ra, có khác gì một avatar ở thế giới thứ hai cơ chứ !? Tất cả chỉ là thiết bị lưu trữ để nhân cách và linh hồn có thể tương tác với thế giới mà thôi”

Hắn nói vô cùng tự tin, bởi vì dạng sống của hắn hiện tại, chỉ như một bước sóng điện từ với tần số đặc biệt, tồn tại bên trong chân lý, đối với bất cứ dạng cơ thể nào cũng khó có thể chứa đựng và định nghĩa sự tồn tại của hắn.

“Vậy, trong mắt ngươi, Aria Rosthbell kia, có được tính là con người không !?” Stellar thoáng nhíu mày hỏi.

Hans nghiêng đầu, đưa tay lên ve cằm, ra vẻ trầm tư suy nghĩ lắm, nhưng hai cái thân thể một lớn một nhỏ đều làm cùng một động tác, nói lên người này vẫn có tính lực phân thân điều khiển hai cái thân thể một lúc, thật sự không quá để tâm đến chuyện này.

“Nghiêm túc mà nói, có quá nhiều thiếu hụt, công năng cơ thể không thể vận hành đầy đủ nếu như không có lượng lớn linh lực đổ vào, thật sự là một cái sản phẩm thất bại. Nhưng hệ thống tư duy và ký ức và lưu trữ đã hoàn thành đầy đủ, nên miễn cưỡng có thể xem như con người đi.”

“Giống như cô cắt một miếng thịt của chính mình ra vậy, dù nó sẽ nhanh chóng héo rũ vì mất nước, nhưng nó vẫn còn sót lại bản năng của những tế bào đơn chất cấu thành lên mình, trước khi những mảng tế bào này hoàn toàn hỏng hóc, tôi nghĩ cô đã tạo ra một sinh vật trong khoảng thời gian nào đó rồi đấy.”

Hắn chập hai tay vào nhau, cuối cùng đưa ra kết luận:

“Aria có thể là một sản phẩm thất bại với vô số thiếu hụt, vòng đời đã được định sẵn sẽ không dài, nhưng theo tôi, trong khoảng thời gian tồn tại của mình từ khi sinh ra đến bây giờ, đã đủ cho cô ta hình thành ý thức, tư niệm, như một con người rồi.”

...

Trở lại vùng chiến trường.

Mộ Vân đang cười phấn khích, quyền của hắn đối cước với cô bé sử dụng Nova này, liên tục phát ra những tiếng kim loại đụng chạm thanh thúy, tốc độ của cô bé cực cao, khiến nhiều lần hắn phải dùng trực giác và kinh nghiệm để dự đoán phương hướng công kích.

Nhưng Mộ Vân rất thích, là một gã quyền thủ thuần túy, hắn thích nhất chiến đấu kiểu này.

“Giỏi lắm cô bé, tiếp chiêu này xem”

Boong boong boong.

Nắm tay và ống quyển bọc thép va chạm liên tục phát ra những tiếng ngân thanh thúy, sóng khí của những vật thể di chuyển vận tốc siêu âm khiến một mảng rừng cây rung động, lá cây cùng với khói bụi bốc lên, trộn lẫn một mù.

Khóe mắt Franna đã đảo quanh ánh nước, mỗi lần va chạm đều làm ống chân đau như muốn nứt ra, lò phản ứng hạch bạo song đan khiến cho linh lực không lò tràn ngập mỗi đường truyền dẫn bên trong Nova, thậm chí còn phát tán dư thừa, xâm nhập vào cơ thể.

Linh khí có công năng cải thiện thân thể cực kỳ tốt, thế nhưng một hơi nhận lấy quá nhiều, bất cứ ai cũng không thể tiêu hóa hết trong khoảnh khắc, cho dù thể chất tốt như ShenJian cũng vậy. Bởi vậy đám Zoeya mới có triệu trứng da thịt căng phồng, gân xanh nổi đầy và giống như túi khí có thể bị chọc thủng bất cứ lúc nào.

Franna không thích cách đánh liều mạng này, cũng không muốn nếm trải cảm giác đau đớn này. Nhưng tất cả mọi người đều đã sử dụng, cô bé không muốn mình là ngoại lệ. Chỉ có thể cắn răng làm theo.

Nhưng cho dù đã sử dụng tới hệ thống chiến đấu siêu tần với lò phản ứng hạch bạo song đan, vẫn như cũ không thể áp chế được Mộ Vân. Người này

thân kinh bách chiến, cho dù không kịp phản ứng, vẫn có thể dựa trên kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm để làm ra phòng thủ hữu hiệu nhất, Franna này giờ cảm thấy mình như đá phải một khối sắt cứng trơn trượt, khiến bàn chân máu chảy đầm đìa nhưng vẫn không khiến nó suy chuyển.

Da thịt chịu đựng cũng tới giới hạn, thể chất của Franna có điểm tương tự với loài thỏ, nội tạng cực dễ bị tổn thương, chỉ chiến đấu chưa đến hai phút, cô bé đã có cảm giác muốn nôn ra máu. Toàn thân đã bầy nhầy huyết nhục.

“Nhưng Zoeya và mọi người vẫn đang chiến đấu, mình không muốn rút lại phía sau họ.”

Ổng xả ở bắp chân tràn ra một lượng lớn linh lực, Franna hét lớn, nước mắt cùng với máu loãng theo khí lãng bay đi, một cước quét ngang đến bên tai Mộ Vân, người sau bất ngờ vì đột nhiên đối thủ bạo phát, chỉ trọn tròng mắt, không thể né kịp.

Bốp.

Mộ Vân bị đá lệch đầu sang một bên, thoáng có chút choáng váng, lảo đảo, nhưng rất nhanh đã lấy lại được thăng bằng. Hắn ngạc nhiên nhìn lại, cước này không mạnh như hắn tưởng, chỉ giữ lại tốc độ thuần túy, cước lực chỉ như ruồi muỗi. Ánh mắt đảo qua chỗ cô bé kia mới phát hiện, hóa ra lớp giáp chân của Nova đã vỡ vụn từ lúc nào, vì bỏ đi sức nặng của kim loại nên mới khiến cước vừa rồi nhanh bất thường. Nhưng dùng thân thể của cô bé đi đánh vào một gã Kim Đan kỳ như hắn, không hỏi cũng biết, cái cổ chân vụn vụn vì xương cốt vỡ vụn kia chính là kết quả.

Mộ Vân thở dài, lắc đầu trầm giọng:

“Đã tới giới hạn rồi à !?”

Hắn quay người bước đi.

Nhưng thần thức phản hồi lại cảnh tượng sau lưng, một cục gạch bay đến cái đầu bóng loáng của hắn. Mộ Vân không tránh, gạch đập với hắn còn chẳng bằng muỗi chích người thường, chỉ quay đầu nhìn lại.

Franna thở dốc, đứng trên một chân, chống tay vào một cái cây gần đó bên cạnh, bàn tay vừa ném gạch buông thông xuống, máu theo da thịt rách rưới nhỏ xuống nhuộm đỏ mặt đất bên dưới. Khuôn mặt non nớt lấm lem đầy bùn đất, theo hai hàng nước mắt loang lổ nhòe nhòe ẩm ướt.

“Tôi... vẫn chưa thua...”

“Cô nhóc, không tự biết tình trạng của mình sao !? Nếu tiếp tục vận động với cường độ cao như vậy, da thịt sẽ bị xé rách hoàn toàn, nội tạng cũng sẽ bị đè ép đến biến hình, khí quản hư hỏng, máu và không khí không lên được não nữa, sẽ đột tử bất cứ lúc nào đấy.”

Franna lắc đầu, nước mắt đảo quanh, khuôn mặt nhăn nhó vì động tác này cũng khiến toàn thân đau nhức kịch liệt:

“Tôi sẽ không thua.... Tôi sẽ không bị bỏ lại đằng sau một lần nữa.... Tôi sẽ cùng tiến lên với Zoeya, với Lena, với Aria và Hugh.... Tôi không muốn ở một mình, cùng với mọi người...”

Mộ Vân ngạc nhiên, thiếu nữ trước mắt hiển nhiên đã lâm vào trạng thái mê sảng. Là do mất máu quá nhiều khiến não bộ đã mất tỉnh táo, hắn trầm mặc mấy giây, rồi hoàn toàn xoay người, gật đầu nói:

“Xem ra cô bé cũng có chuyện xưa của riêng mình. Thế nhưng thế giới này sẽ không vì bất cứ ai mà thay đổi quy luật của nó, nhược giả, vĩnh viễn chỉ có thể đạt được thương hại mà không phải chiến thắng. Hôm nay ta sẽ dạy cho cô bé bài học này.”

Hắn dậm chân, cả người bắn vọt đi như đạn pháo, nắm tay co lại thành quyền, giáng thẳng xuống trán Franna.

Sau đó ngạc nhiên phát hiện, nắm tay của mình không tiến tới được.

Thậm chí cả cánh tay cũng không động đậy được.

Giống như bị gọng sắt kẹp lấy.

Chẳng cần quét hình thần thức, chỉ cần ngẩng đầu lên cũng đủ cho hắn nhìn thấy gương mặt kia.

Dưới mái tóc hung hung đỏ, là một đôi mắt bình tĩnh, có chút lạnh khốc, cùng một vết sẹo mờ mờ bên khóe mắt phải. Mộ Vân nhíu mày, nói với người đang giữ chặt cổ tay mình:

“Tướng quân Trung Thành. Ngài phá luật rồi !?”

....

Ở phía bên kia, Mặc Tinh cũng hút chết, lồm cồm bò dậy, chân thành thi lễ:

“Đa tạ đại nhân đã cứu mạng.”

ShenJian chắn trước mặt hắn, ánh mắt kiêu ngạo khinh miệt nhìn vào Aria đang từ từ đứng lên từ đồng đồ nát.

“Nhận một cước của ta vẫn có thể đứng lên được, người cũng có chút bản sự. Nhưng chỉ với chừng đó mà muốn xuống tay với người của ta ư !? Biết thân phận của mình đi, tạp chủng.”

Aria cúi người, lau vết máu trên khóe miệng, cười cười nhìn hắn, ánh mắt nóng bỏng đầy vẻ hưng phấn.

Mặt đất dưới chân Aria phát ra tiếng nổ trầm đục, thân ảnh cô ta biến mất, ShenJian hừ lạnh, xoay người đá quét một cước sang ngang.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Giáp mặt

Lò phản ứng hạch bạo song đan dựa trên sự bài xích lẫn nhau của khai quả Kim Đan khác dòng, khiến chúng bị kích thích phát ra hiệu ứng tự bạo mini. Điều này gây ra sự phá hoại chí mạng đối với Kim Đan, cũng là chí mạng với một tu chân giả. Nhưng với nhân loại, Kim Đan chỉ là vật phẩm tiêu hao, đánh quái có thể tích lũy ra, tuy có chân quý, nhưng không phải là không dám tiêu xài. Trả một cái giá đắt đỏ khiến tất cả tu chân giả dưới Nguyên Anh đều cảm thấy muốn đào lỗ tự chôn khi đem tâm so sánh, động lực nó đổi lại vô cùng lớn.

Ít nhất về mặt cơ động, tốc độ và lực lượng, không hề kém hơn một Nguyên Anh kỳ cao thủ ở trạng thái đỉnh phong.

Bởi vậy, một cước này của ShenJian, Aria đỡ được rồi.

Hai chân cào trên mặt đất thành hai hàng kẻ dài, đánh lên một hàng khói bụi. Aria với song quyền thủ trước mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt cuồng nhiệt như dã thú bỏ đói lâu ngày thấy thịt từ từ ổn định thân thể. Hai tay buông thõng xuống, khóe miệng cười hưng phấn, cả người lắc lư như say rượu, lợi dụng siêu năng lực để kéo thân thể đi không theo một quy luật nào. Aria để lại một đường khói bụi hình zíc zắc, lại một lần nữa áp sát bên hông ShenJian. Bàn tay mở lớn, năm ngón tay kim loại rung lắc kịch liệt, để lộ ra năm lưỡi đao chấn động siêu tần, cào xuống.

ShenJian nhũu mày, hừ lạnh một tiếng rồi nhảy bật về phía sau, tiện tay kéo đi Mặc Tinh còn đang thần thờ vì kinh ngạc, né đi.

Sau một tiếng xé rách thô bạo, năm ngón tay quạt một đường dài, đánh ra một luồng sóng khí thô bạo sắc bén, đập tan những gì còn sót lại của cái trụ bảo vệ, cát văng đá chạy, tàn tích trở thành phế tích. Một vùng trước mặt Aria đã không còn ra địa hình gì nữa, chỉ để lại năm đường kẻ dài sâu hun hút.

Mặc Tinh và Shenjian lơ lửng trên không, nhìn vùng bình địa phía dưới, tâm tình có chút nhộn nhạo. Tư liệu của Aria, Trung Thành đã tổng kết lại một lượt rồi gửi cho hắn, đây là thành quả sinh hóa cao nhất hiện tại của Hans. Có thể coi là một tu chân giả nhân tạo. Nghĩ đến gã đáng ghét có thể tùy tiện chế tạo ra chiến binh cỡ này, ShenJian cảm thấy khó chịu.

Cổ chân hắn còn thấy tê dại, một cước vừa rồi hắn tuy đã lưu thủ, nhưng cũng không phải nhẹ nhàng gì, nhưng đá vào đôi tay không lồ kia, lại giống như chân thường đá cục sắt, đau đến buồn bực.

“Đại nhân, đôi giáp tay đó, chỉ sợ làm bằng kim loại phản chấn. Dưới Hóa Thần kỳ công kích, chỉ sợ không làm xước được nó.”

Mặc Tinh thấp giọng báo cáo. Người tu chân có thần thức, tinh thần lực cũng vào loại cao, làm gì cũng tốt, học gì cũng nhanh. Lại thêm huyết thống Mặc Gia, người này chỉ mấy tháng đã trở thành nguyên cứu viên thực thụ, ánh mắt xem hàng cũng rất tốt.

Giáp của Nova thường chỉ được làm bằng Orihancel khai thác trên sao hỏa. Riêng Aria thì được làm hẳn bằng kim loại phản chấn, giống với trang giáp của AI. Đây là sản phẩm của Hans, nên cũng đóng luôn nhãn hiệu của IMI, kèm theo hai chữ giàu xổi. Loại kim loại cả nước toàn lực sản xuất và tinh luyện cũng chỉ ra vài mét khối thế này, hắn có thể tùy tiện lấy ra trang bị cho một con rồi.

“Nhưng cũng chỉ là một con rồi được chấp và có vẻ hoàn chỉnh mà thôi.”

Shenjian xoay người, toàn thân từ trên không phóng xuống như một khóa sau băng, linh khí xung quanh liên tục đổ dồn vào cơ thể hắn với lưu lượng dày đặc, hình thành một con lốc vòi rồng nhọn hoắt đâm xuống.

Aria ngẩng đầu, song quyền nắm chặt, lò phản ứng trước ngực sáng lên hết cỡ, linh khí cũng như thủy triều bạo phát, nhuộm xanh cả một vùng. Lực lượng mạnh mẽ đổ dồn vào từng lớp kính mạch nhân tạo khiến chúng căng phồng trong chớp mắt, song quyền cứ như vậy bị ngạnh ép to lên gấp đôi. Aria hét lớn, đưa cả hai tay đâm lên, vừa vận tiếp lấy một cước ShenJian xoay người từ trên đá quét xuống.

Bùm

Sóng khí thô bạo thổi tung mọi thứ trong bán kính một cây số, Mặc Tinh bị dư lực hất văng lên, chạm tới vùng bảo hộ sản đấu, ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Dưới lớp khói bụi và linh khí đan xen, hai bóng người vẫn giữ nguyên tư thế khi va chạm, linh lực thôi động cơ thể bọn họ vẫn đang liên tục được bổ xung,

hình thành thể giăng co.

Ngang ngựa !?

Mặc Tinh thoáng rét lạnh, một kẻ có thể so găng trực diện với ShenJian đại nhân, vừa rồi nếu thật sự muốn giết hắn, chỉ sợ hắn đã sớm không chờ nổi.

ShenJian cũng khá bất ngờ với kết quả này, nhưng hắn không tỏ vẻ gì nhiều, chỉ thuần thực biến chiêu. Linh khí từ thể nội trào tứ lõng bàn tay, hình thành một quang cầu xanh lục, rồi nhanh chóng dài ra, trở thành một mũi tên xanh biếc.

“Ngự linh tiến.”

Dùng một chân còn lại đập vào nắm đấm của Aria, ShenJian tách hai người bọn họ ra, vừa bay ngược, vừa quăng mũi tên thẳng tới.

“R – Field”

Khi sử dụng trạng thái chiến đấu siêu tần, Aria có thể thuần thực sử dụng linh quang trảo mà không cần sự trợ giúp của Hugh.

“Vô dụng.”

Bụp.

Linh quang trảo vỡ tan như bong bóng, mũi tên của ShenJian vừa chạm vào, lập tức đồng hóa số linh lực dùng để kết cấu thành linh quang trảo, sau đó cắn nuốt, tự tăng sức mạnh, tăng tốc, vượt qua cực hạn né tránh của Aria. Chỉ trong chớp mắt, một cánh tay đã bay lên cùng một vòi máu đan xen giữa hai sắc xanh và đỏ.

Ngự linh tiến là kỹ năng ShenJian mới sáng tạo ra khi tới tiên giới. Dựa vào thể chất đặc thù, có thể hấp nạp bất kể loại linh khí gì của hắn, chỉ cần là tu giả đẳng cấp không cao hơn hắn hai bậc, linh khí của người đó đều có thể bị hắn trung dụng và bắn ngược nhờ mũi tên này. Hắn là tu chân giả khắc tinh của mọi loại hình tu chân giả khác, kỹ năng sử dụng linh lực thuần túy hình thành hộ thuẫn như linh quang trảo dám sử dụng trước mặt hắn, hoàn toàn là đưa đồ ăn.

Aria thoáng nhăn nhó, khuôn mặt nổi đầy gân xanh, kinh mạch của cô ta chỉ là đồ nhân tạo, cần một vòng tuần hoàn khép kín mới có thể ổn định. Mất đi một bộ phận thân thể, linh khí trào ra xối xả, toàn thân lập tức mất thăng bằng, lao đảo như say rượu. Aria cắn răng, tranh thủ lúc cơ thể còn đang trong tâm không chế, một lần nữa nhào vào ShenJian, nhưng hắn chỉ xoay người, đã dễ dàng né được, thậm chí còn vung một cước, đá bay cô ta lên cao.

Aria bị đá trúng bụng, nếu thể chất không có cường hóa, một cước này chỉ sợ đã đá cô ta thành hai nửa, nhưng xương sống cũng bị chấn động đánh rạn, nội tạng cũng đã nát bét, theo cổ họng phun ra cùng vòi máu.

Lơ lửng giữa trời, Aria ngập trong một mảng huyết vụ của chính bản thân, tầm mắt hoa lên, chỉ thấy được ở dưới, ShenJian đã lấy đầu ra một cây cung xanh biếc, giương lên, nhắm thẳng vào mình, miệng lạnh nhạt nói:

“Lý trí không ổn định, lên chiến trường chỉ sợ địch ta cũng không phân biệt được, chỉ biết liều mạng vô ích. Thứ phế phẩm như vậy, liền để ta tới thanh lý đi.”

Nói xong buông tiễn, một mũi tên xanh biếc từ cán cung bay lên, kẻ một đường thẳng sáng xanh giữa làn trời, xé toang huyết vụ do Aria phun ra.

Ánh mắt thất thần nhìn mũi tên từ thần tiếp cận, Aria đành chỉ giãy dụa, lò phản ứng kim đan tắt ngấm, lúc này cô ta đại khái chỉ cảm thấy, được mũi tên này đưa đi ngủ... cũng không tệ lắm.

Bùm.

Linh tiễn bị một luồng sáng màu vàng xẹt qua, nổ tung giữa trời, chấn động vụ nổ khiến Aria bị thổi dạt sang một bên, ánh mắt từ từ có tiêu cự trở lại.

Toàn thân cảm thấy ấm áp, đại khái, đang được một vòng tay ôm lấy, bẽ như kiểu công chúa !?

Aria ngậy người, thoáng ngẩng đầu lên, ngập trong ánh mắt là khuôn mặt lạnh lùng của Trung Thành, lúc này, mấy vết sẹo nơi khóe mắt hắn đang cong ra, vì đôi mắt trầm tĩnh đang nhử nhử. Trung Thành bẻ ngang Aria, lạnh giọng hỏi ShenJian:

“Có thể tôi nhầm, nhưng vừa rồi anh thật sự muốn giết người của tôi đấy hả !?”

ShenJian mặt không đổi sắc đáp:

“Người !? Chỉ là một thứ công cụ mà thôi, nó đang hoạt động không ổn định. Tôi nghĩ, mình chỉ đang dọn dẹp rác thải.”

“Nếu con bé đánh thật, Mặc Tinh chỉ sợ đã chết rồi.” Trung Thành tức giận đáp. Dù hắn không ở hiện trường, nhưng cũng có phán đoán đại khái với thực lực của Aria. Trong trạng thái bạo phát, làm cô một hai Kim Đan kỳ cũng không phải chuyện gì khó. Thậm chí nếu ShenJian không phải loại tu chân giả đặc thù, chỉ sợ cũng bị giết dựa một thời gian dài.

“Nếu tôi không xuất hiện, chỉ sợ Mặc Tinh cũng đã chết.” ShenJian cười lạnh: “Anh muốn giữ lại thứ công cụ chấp và đầy lỗi này !?”

“Anh không đồng ý !?” Trung Thành trầm giọng hỏi

“Tôi căm ghét toàn bộ sản phẩm tu chân nhân tạo. Sự tồn tại của nó phủ nhận công sức tu luyện vất vả của tiền nhân. Dĩ nhiên phải phế bỏ.” ShenJian cũng hạ giọng, nghiêm túc đáp lại.

“Trừ khi bước qua xác tôi.” Trung Thành lắc đầu đáp.

“Không cần thiết, chỉ cần đánh cho anh bất động là được.” ShenJian cười lạnh. Dù hắn có xem trọng Trung Thành, nhưng về mặt thực lực trong lớp trẻ hiện tại, hắn có niềm tin tuyệt đối. Nhìn khắp Lục Đạo ở tuổi đời này, hắn không ngần bắt luận kẻ nào.

Trung Thành hừ nhẹ một tiếng, rồi từ từ đi đến một cốc cây đồ nghiêng do sóng khí từ những đợt va chạm trước, nhẹ nhàng đặt Aria xuống. Cô gái này đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, do mất máu nhiều. Nếu không phải người cải tạo, chỉ sợ đã sớm chết rồi. Đột nhiên mất đi hơi ấm từ vòng tay của hắn, Aria có chút hoảng hốt, đưa tay quờ quờ theo bản năng, chạm vào má Trung Thành, khiến má hắn có một vết máu hồng hồng loang lổ. Trung Thành đưa tay lên, bắt lấy tay của Aria, nắm nắm, nhẹ giọng trấn an.

“Ồn rồi. Ngủ đi.”

Nói xong dùng khả năng đóng băng của mình, đóng băng vết thương ở chỗ cánh tay đứt đoạn của Aria, cầm máu. Sau đó xoa xoa đầu Aria, khí lạnh từ bàn tay hắn nhanh chóng hạ nhiệt toàn thân, khiến tốc độ lưu thông máu của Aria chậm lại, đại não nhanh chóng chìm vào ngủ sâu với nhịp thở như có như không. Hắn dùng băng để làm chậm tốc độ xói mòn tính mạng của Aria, sau đầu đẩy ngang đầu, nói với Mộ Vân đang ôm Franna chạy tới:

“Chiều cổ cho hai người bọn họ giữm tôi.”

“Vâng, thiếu tướng.”

Mộ Vân đáp, giọng có chút sợ hãi. Nhớ lại chuyện lúc trước, khi hắn vừa biểu lộ sự bất mãn còn chưa xong, chỉ chớp mắt đã có một lưỡi đao đặt ngang cổ, ấn vào sâu 2mm, vừa đủ để một vòi máu rỉ ra. Dù cực tốc đao của Trung Thành đã chẳng còn là gì bí mật, nhưng coi như đã biết trước, trong tâm cận thân chiến đấu, vẫn chẳng mấy người né nổi. Mộ Vân bị một đao này tạt gáo nước lạnh, chiến ý gì đó nhanh chóng nguội ngất, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Chưa kể, hắn và Trung Thành cùng xuất phát chạy đến đây, nhưng Trung Thành lại đến trước, tốc độ này... chỉ sợ cũng không kém hơn một lão quái Nguyên Anh là bao.

Trung Thành thiếu tướng và ShenJian thiếu tướng.

Hai gã này thật sự mới hơn hai mươi tuổi !?

Không phải là đại nhân vật nào đó trọng sinh mà thành chứ !?

Trung Thành chẳng để ý đến tâm tình của Mộ Vân đang rối bời, an bài xong cho Aria, hắn đứng dậy, xoay người đối mặt với ShenJian:

“Cũng tốt, trận đấu vẫn chưa có kết quả, vậy để tôi và anh hoàn thành nó đi.”

Nói xong, sau lưng tràn ra một đôi cánh băng sương màu lam nhạt, vụ khí ẩn hiện tràn đầy quanh thân.

Đối diện, ShenJian cũng gật đầu cười lạnh, linh khí phiêu lãng màu xanh lục dần trải ra, chặn thế tiến tới của sương mù màu lam.

Mộ Vân, Mặc Tinh, và Trúc Tâm từ dưới đất chui lên, đều nhanh chân chạy xa khỏi vùng giao tranh này, vì cảm giác áp bách ngột ngạt khiến bọn họ đều khó chịu vô cùng.

Ở cách đó không xa, Ngân Diệp và Lena mình đầy thương tích với những vết đao chém, kiếm đâm loạn xạ cũng ngừng thở dốc, dừng tay nhìn tới.

Một vùng trời ngập trong hai sắc màu lục – lam.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Xạ thủ vs Tiên thủ

“Phá luật, phá luật kìa, tiên sư, hai gã này xem luật chơi của tôi chả ra cái meo gì, có biết người ta đã thức mấy đêm để làm không hả !?” Hans phần nộ tức giận, cảm giác muốn lật cái bàn.

Đây là cảm giác của người tạo game, khi nhìn thấy các player chém giết nhau tung bùng ngang ngửa, đột nhiên hai cái NPC mạnh nhất game chạy ra dò sát toàn bộ player với sức mạnh áp đảo.

Này còn ai muốn chơi nữa hả !?

Chết tiệt, ta còn định biến cái này thành thẻ nao để đăng ký vào thẻ vận hội đấy.

Dù sao thẻ giới thay đổi, mọi thứ cũng phải cải biến, vận hội Olympic gì đó cho người thường đã bị đào thải từ lâu rồi, bây giờ người ta còn đang đau đầu kiến thiết một vòng thẻ vận hội mới cho trái đất.

Stellar ở bên nghe hần gào thét cũng bật cười hỏi vặn: “Dạng sống như ngươi, giấc ngủ còn có ý nghĩa gì hả !?”

“Có chứ.” Hans đáp chắc nịch:

“Thăm du tinh thần.”

“...”

Ray ray trán, bỏ qua câu trả lời quái gở của hần, Stellar nói tiếp:

“Dù sao, nếu là hai tiểu đội chiến đấu, dĩ nhiên cũng có thể tính luôn phần chiến lực của chủ tướng. Cứ nhắm một mắt mở một mắt cho qua đi. Nếu có gì quá mức, Ren sẽ can thiệp.”

“Không không, kháng nghị, ta kháng nghị.”

“Ồ yên đó đi, nếu không mấy dự án gần đây của ngươi, ta cắt ngân sách.”

“...”

Ở một góc khác của hạm chuyên chở khán đài.

Robert căng thẳng ngồi giữa hai thiếu nữ, một tóc trắng mặt lạnh, khí tức thần thánh trang nghiêm, một tóc đỏ quyen rũ, khí chất hoang dã, năng động mà mạnh mẽ.

Ở cách đó mấy hàng ghế, còn có một thiếu nữ mặc trường bào ma pháp, đội chiếc mũ phù thủy che phủ phần lớn khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt u oán âm i.

Claude ngồi trước Robert, bên cạnh là Hinami Hina, cũng có thể cảm nhận được không khí không đúng cho lắm. Bên phải Robert là chị gái hần, bên trái là thánh nữ Monica của giáo đình, quỹ mới biết sao lại rảnh rỗi chạy tới đây chơi. Còn con nhỏ ăn mặc kỳ dị như cosplay phù thủy đằng xa kia là cháu gái của lão Thomas Lanyi, công chúa của học viện Keywest.

Ba thiếu nữ nhân khí cao ngất trong sáu thế lực lớn cùn lấy Robert làm tâm, triển khai một hồi giao tranh tinh thần, bằng ánh mắt, cử chỉ, thái độ và tích tụ dần dần từng trận ác ý khủng bố. Claude âm thầm cảm thán, Robert có thể bị xé xác bất cứ lúc nào á.

Hần tự biết, chị của mình không phải dạng gì lương thiện, lại là người nhận truyền thừa trực tiếp chức hội trưởng tương lai của ESP league, trong tay nắm giữ chiến lực lẫn nhân mạch và tài nguyên đều không thể xem thường. Đứa cháu gái của viện trưởng học viện pháp thuật kia, nghe nói cũng có thể tùy ý điều động tài nguyên của học viện, chính là một dạng công chúa trá hình. Và quan trọng nhất là thánh nữ Monica, đây thật sự là siêu cấp boss.

Ba người này, thật sự muốn tranh giành, mỗi người cầm tay cầm chân kéo một cái, Robert thật sự sẽ thành mây khói, tha hồ phát tán tinh hoa, tình yêu cùng máu huyết á.

Đều nói hậu cung là phúc lớn của đàn ông, nhưng nếu không có đại trí tuệ hoặc bá khí cùng phách lực lẫn chiến ngực cao ngất, kết cục của diễm phúc này thường thường đều là bi kịch.

Để tránh bi kịch xảy ra, Claude cảm thấy mình cần nói chút gì đó, phá tan bầu không khí căng thẳng này:

“Anh Robert, nhìn bọn họ, định đánh thật đấy hả !?”

Mãi mới có người quen lên tiếng phá vỡ tĩnh lặng, Robert mừng rớt nước mắt, vội vàng tuôn trào một tràng:

“Chứ còn sao, ngay từ đầu ta đã đoán hai gã này sớm muộn gì cũng phải choảng nhau một trận mà, một gã ngày ngày ngồi ị cũng từ từ lên cấp, làm người ta gato, đáng đánh. Một gã liên tục nhận lộc ban từ trên trời rớt xuống, chiến lực cũng tăng lên như ngồi tên lửa, làm người ta gato không kém, lại càng đáng đánh. Một gã bám gái chục năm không thành, một gã vừa tỏ tình thì bạn gái cúp, hai thằng FA nhìn đời thấy ai cũng gai mắt, sớm muộn cũng choảng nhau. “

Hần mở máy liên tục:

“Chưa hết, một đũa học tu chân thuật, nguyên làm tiên nhân. Một đũa gần đây cấp môn đến học viện pháp thuật học ma pháp, long ngữ mình vẫn. Có nhớ ngày xưa tiên nhân bắt rồng làm gì không!? Kéo xe đẩy, thù tổ tiên kéo đến giờ, bắt dung.”

“Ồ, bắt đầu rồi.”

Robert vắt óc nói bừa xong cũng mừng hóm, cuối cùng khán giả đã có chỗ để rời đi sự chú ý.

Phía dưới chiến trường.

Bọc trong một lớp vụ khí màu xanh lam và tầng linh lực màu xanh lục, Trung Thành và ShenJian dưới lực đẩy mạnh mẽ của hai luồng khí lưu đối nghịch, lao vào nhau như hai quả tên lửa đạn đạo.

Trung Thành vùng đao, ShenJian xoay cười xuất cước.

Linh khí và vụ khí va chạm vào nhau trước tiên, hai luồng khí áp mạnh mẽ ngưng tụ như thực chất giống như hai quả bóng bay bị ép dập vào nhau, cùng lúc phát nổ, sóng khí bạo phát bắn tứ tung ra ngoài. Cây cối xung quanh đều bị cuồng triều khí lãng nhô bật gốc, bay lên như mây mảnh xốp, đất đá bong ra một mảng lớn, chỉ còn trơ lại phần thổ nhưỡng cứng cáp bên dưới.

Va chạm cùng một tiếng nổ như sấm động. Trung Thành cảm thấy cổ tay đau nhức, cực tốc đao chưa kịp xuất ra đã bị người ta chặn đứng. Cánh tay phải của hắn đang đà chém xuống bị một cước của ShenJian chuẩn xác chặn lại, chân cho tê rần, vô lực văng lên.

Cực tốc đao pháp là một loại kỹ thuật kỳ dị, nó luôn khiến cho người ta có cảm giác như đỡ được, hoặc đã phản xạ kịp thời, thế nhưng sau đó đều bị ai phát hiện thực ra mình đã bị chém trúng từ lúc nào. Một khi Trung Thành xuất đao, cho dù là một cận giới hoàng nếu không đề phòng trước cũng phải ăn thiệt thòi, Shaorin từng bị loại đao pháp này cắt đi mấy sợi tóc, Ren bị chém rớt một mảng áo, Mặc Thời Vô thì mất luôn cả mạng. Loại đao pháp này một khi xuất đao thành công, gần như không thể cản phá. Trước giờ mỗi lần Trung Thành xuất đao, chưa một lần thất thủ.

Thế nhưng thế đao chưa kịp hình thành, khi Trung Thành chỉ mới manh nha ý định chém xuống một lần cực tốc đao, ShenJian đã nhanh chân hơn, phá vỡ thế công của hắn. Đối với người từng chiến đấu cùng Trung Thành thời gian dài như ShenJian, việc nắm giữ nhịp tấn công của hắn để căn thời gian chặn đứng thế xuất đao, là vô cùng dễ dàng.

Cực tốc đao, lần đầu tiên thất bại.

Trung Thành không có nhiều thời gian để rút kinh nghiệm từ thất bại, hắn chỉ kịp xoay người, dùng bắp tay và cả cánh tay còn lại che lấy phần bụng, cả người đang đà bay liêu co cụm lại như một quả bóng tròn, bảo vệ toàn bộ vị trí yếu hại.

Cước tiếp theo của ShenJian đã tới.

Đừng nghĩ ShenJian chỉ là một gã cung thủ thuần túy, hắn còn có một đôi chân cực kỳ mạnh mẽ, ở cấp độ này, một cước đá văng một ngọn núi cũng không có vấn đề gì.

Cước đá đến, ShenJian kinh ngạc phát hiện, vận tốc đập tới của mình bị chậm lại bởi một đợt khí lạnh lẽo, vụ khí xung quanh Trung Thành cuốn lấy chân hắn, ngưng kết ra một lớp băng vụn nhỏ nhỏ trên ống quần.

Băng vụ hộ thể à!?

ShenJian âm thầm đặt thêm một luồng kinh lực vào chân, mạnh mẽ đá xuyên qua lớp vụ khí hộ thể, trực tiếp đá vào Trung Thành đã ở sẵn thế thủ.

Bốp.

Một lớp giáp băng trên người Trung Thành vỡ tan như xốp giòn, cả cánh tay bị đá trúng lõm vào đến tận xương, phần cơ thịt biến hình cùng một đợt đau nhức kinh khủng, Trung Thành thoáng rên lên một tiếng, bay ngược vào vách núi phía sau.

Với vận tốc này, chỉ cần đập vào vách núi, hắn cũng không khác người thường nhảy từ nhà cao tầng xuống đất là bao.

Đôi cánh băng sương sau lưng huy động, vồ vồ ra một luồng nghịch lưu mạnh mẽ, giảm vận tốc bay ngược của hắn, Trung Thành nhờ thế chỉ đâm sầm vào vách núi, đánh văng lên một hồi đá vụn, chấn gãy mấy cái cây, lăn lông lốc vài vòng rồi cũng lao đao đứng lên được.

Lượt đầu giao thủ, cận chiến liền lập tức ăn quả đắng.

Bất kể là tốc độ hay sức mạnh, ShenJian đều vượt trội hắn.

Nếu là nửa năm trước, khi chưa hoàn thành thành thực sử dụng vụ khí, chỉ sợ Trung Thành đã bị hắn miểu sát ngay lượt giao thủ vừa rồi.

Cây đao băng băng trên tay phát ra tiếng nứt vỡ thanh thúy, rồi rơi xuống như phấn vụn. Trung Thành lắc lắc cổ tay, đặt tay lên ngực, đồ án hoa sen trước ngực hắn sáng lên, thủy nguyên tố xung quanh bị cưỡng ép rút vào lòng bàn tay hắn. Đồ án hoa sen trước ngực xoay tròn, tỏa ra trận trận khí lạnh theo một quy luật đặc biệt, thủy nguyên tố nhanh chóng ngưng kết, theo khí lạnh điều tạo, hình thành một khẩu súng lục băng băng trắng muốt như bạch ngọc.

Băng liên tâm – thể thức thứ nhất. Băng tạo.

Một viên đạn băng cũng theo cơ chế trên hình thành. Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, khi lớp mặt vụn của thanh đao băng băng rơi xuống chạm đất, cả súng cả đạn đều đã hình thành xong.

ShenJian kiêu ngạo đứng giữa trời, lơ lửng giữa một lớp hạt linh khí phiêu bồng, hắn cũng không thừa cơ đánh tới. Bởi lẽ hắn biết rõ Trung Thành là một xạ thủ, cận chiến áp chế đánh thắng hắn cũng không nghĩa lý gì. Hắn muốn Trung Thành bày ra toàn bộ thực lực, rồi đánh bại hắn ở trạng thái đỉnh phong nhất, chứ không phải cướp cơ thắng một trận thiếu kịch tính.

Đến khi khẩu súng của Trung Thành chĩa vào mình, bản năng chiến đấu của ShenJian lập tức mách bảo hắn nghiêng đầu sang một bên.

Xèo...

Một luồng hồ quang màu vàng, kèm theo những tia sét chớp động xẹt qua.

Railgun !?

ShenJian cười lạnh, một bên mang tai hắn nóng rực, vài sợi tóc cũng bị khí nóng hun khô, thế nhưng phản xạ nhanh nhẹn khiến hắn không chịu bất cứ thương tổn thực chất nào. Linh khí xung quanh ngưng tụ như thực chất, theo bàn tay hắn đưa lên, một cây cung màu xanh lục cũng hình thành, những hạt linh tử xanh sáng theo lệnh triệu tập của hắn đổ dồn về hồ khẩu, hình thành một mũi tên năng lượng.

Hắn giương cung, thả tay.

Một làn chớp lóe, một đường kẻ màu xanh lục thẳng tắp từ trên trời giáng xuống như lưu tinh. Trung Thành vỗ hai cánh, lập tức bay vọt lên né qua.

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Vừa nổ súng xong đã lập tức bay đi để né tránh, nhưng cũng chỉ vừa kịp sát đề mũi tên lướt qua cùng một làn gió lốc xoáy tròn khiến hắn chao đảo mất ổn định. Dưới tầm nhìn đảo loạn, Trung Thành hít một hơi khí lạnh, ngọn núi phía sau hắn đang ngập trong làn khói lửa, phần trên cùng thảm thực vật xanh xỉ đã hoàn toàn bị bạo lực thổi bay.

Một tiễn, không kém hơn một đầu tên lửa đạo đạo.

Phía bên kia, ShenJian đã tiếp tục giương cung, lại một tên nữa bắn tới. Trung Thành không dám chậm trễ, liền lập tức bay vọt đi, cũng nổ súng bắn trả.

Railgun của hắn bắn ra không có thanh thể bá đạo nổ tung một ngọn núi như ShenJian, nhưng cũng có lực xuyên thấu không thể xem thường. Loại vũ khí này chỉ cần cường độ dòng điện đủ mạnh, hoàn toàn có thể đục xuyên bất cứ thứ gì. Với mẫu súng sản xuất hàng loạt trước đây, Trung Thành đã có thể bắn rụng vô số Kim Đan, với khẩu súng băng tạo hiện tại, cùng với tế bào năng lượng đã tiến hóa lên bậc cao mới, Rail gun hắn bắn ra, thừa sức đục qua linh quang trảo của Nguyên Anh kỳ. Với lớp phòng thủ của cả hai người, trúng đạn của nhau đều chỉ có một kết cục, thân tử đạo tiêu.

ShenJian cũng biết điểm này, hắn liền hạn chế năng lượng quán chú trong mỗi mũi tên, đổi lại là thời gian cooldown thấp, có thể bắn liên tục.

Trung Thành thì một súng một đạn, tốc độ băng tạo viên đạn so với tốc độ ShenJian ngưng tụ mũi tên năng lượng cũng không nhanh hơn bao nhiêu cả.

Hai người bay vòng quanh sơn cốc, chốc chốc lại phát ra một súng, một tiễn. Cả một vùng nhanh chóng dày đặc những tiếng nổ đi đùng, chẳng khác gì có hai chiến tiểu hình chiến hạm đang dàn trận bắn nhau.

Sườn núi quanh quai chịu từng đợt railgun và linh tiễn thô bạo bắn đến dồn dập, đã sớm biến hình cùng vô số hố thủng lỗ chỗ, khói bụi vừa bốc lên đã bị những tia năng lượng chớp động đánh qua xé tan.

Những tia sáng vàng của ánh chớp và tia sáng xanh của linh lực ngưng tụ cứ thế kẻ vô số đường trên chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tái ngộ - Vạn Tiễn Triều Tịch

Hai vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất liên quân trái đất, toàn bộ mở ra lưới hỏa lực, không hề kém hơn một tiểu đoàn GMS chính quy đồng loạt phát xạ.

Ở phía trên trời, đám khán giả đứng xem đã sớm mất chữ A mồm chữ O cùng nhìn chân trời ghen hờn. Dưới ống kính cường lực gia tốc não để theo kịp chuyển động siêu thanh của hai người, bọn họ cũng chỉ bắt được những cái bóng mờ bực trong vụ khí và linh khí.

Cái thấy được rõ ràng nhất chỉ là những vụ nổ đi đùng

“Ta có phải hoa mắt rồi không!? Cảm giác cứ như đang nhìn hai cái chiến cơ siêu hạng bắn nhau vậy.”

“Hùm tiều hình chiến hạm còn không bằng đâu, độ cơ động của bọn họ quá cao.”

“Hai gã này là nhân loại thuần chủng chứ !?”

Nhân loại là một cái quần thể đáng buồn, cường giả đỉnh cao đa phần đều không có huyết thống thuần chủng, thường đều là lai của một tộc nào đó. Bán yêu, bán thần, phật tử chuyển thế, tiên nhân hậu đại v...v...

Bởi vậy cứ xuất hiện cường giả, đều bị nghi vấn về gốc tích.

Nhưng mặc kệ những nghi vấn hay kinh thần từ phía khán giả, chiến đấu bên trong sơn cốc vẫn dồn dập liên tục, hoa lệ tung bay.

Thậm chí vô số lão quái tu giả Hóa Thần kỳ đã đầu hàng liên quân đang tọa sơn quan chiến cũng âm thầm giết mình. Công kích của hai người trẻ tuổi này với bọn họ chỉ như gãi ngứa, thế nhưng tần suất công kích dày đặc liên tục, giống như có cả ngàn mũi kim cùng lúc đâm vào lòng tự trọng của bọn họ. So với Hóa Thần cao thủ có thể niệm động pháp sinh, phát ra những kỹ năng pháo bắn đồ trên diện rộng. Loại công kích liên tục mà tinh chuẩn thế này càng thực dụng và thích hợp áp dụng trên chiến trường hơn.

Thật sự là hậu sinh khả úy !?

Tiền đồ của hai người trẻ tuổi này đều không thể hạn lượng.

Phía trên đài quan sát cao nhất, Stellar đang nói chuyện với Hans cũng ngừng lại, ánh mắt nhìn xuống chiến trường bên dưới, lấp lánh chút dị sắc. Khóe miệng cong lên, cười cười nói:

“Không ngờ đấy.”

Ở bên cạnh, Hans thoáng bĩu môi, chiến đấu cấp độ này trong mắt hắn bây giờ vẫn chưa đủ tầm, hắn chỉ đang đau lòng đám cơ quan và linh kiện mình vất vả nằm ra đang bị chấn bạo liên tiếp dưới loạt công kích thô bạo của hai người kia mà thôi. ShenJian và Trung Thành đều chỉ là chiến lực cấp C, với người luôn vất óc tìm tòi cách làm cho chiến lực cấp S, thậm chí SS phải cúp như hắn, thật sự không gọi lên chút hứng thú nào.

Trụ phòng ngự, nhà chính, thiết khôi lỗi, robot tự động, nhà kho cung cấp vật phẩm đều bị đập chanh bành. Đó là bao nhiêu tiền và công sức chứ !? Lòng Hans thoáng nhỏ máu.

Tất nhiên chỉ có hắn nghĩ vậy, còn tới 90% khán giả đều bị một màn không chiến bắn giết này làm cho hưng phấn.

Robert và Claude ngồi ở dưới khán đài cũng bị kích thích, trái tim đều nhảy bang bang, khuôn mặt đỏ bừng, thoáng chút nữa là hò hét cổ vũ theo.

Đàn ông đều có chút máu nóng, đối với những sự việc như chém giết và đánh đấm, luôn cảm thấy chúng có một loại mị lực dụ hoặc như thân thể thiếu nữ vậy.

Chỉ có đám phụ nữ ngồi quanh Robert là mặt không đổi sắc nhìn xem, bọn họ nằm trong khoảng 10% còn lại, đến đây ngồi xem vì mục đích khác. Vả lại, chiến trường của bọn họ, ở một lĩnh vực khác.

Cứ việc người trên khán đài cùng phấn khích vì tràng chiến đấu đặc sắc và những tia năng lượng hoa lệ, cả Trung Thành và Shenjian đều hết sức chuyên chú. Công kích của cả hai đều là những tia sáng đẹp mắt, nhưng chết người. Nếu sơ sót trúng phải, đều là một mạng ô hô. Hơn nữa bất kể là linh động nhân của Trung Thành, hay thần thức của ShenJian đều là kỹ năng hỗ trợ ngắm bắn cực kỳ thực dụng, hai người vừa bay vừa rải công kích, nhìn như tiêu sái hoa lệ, nhưng chỉ một chút bất cẩn cũng đủ để người thân đến cẳng về đắp đất chờ xanh cỏ. Công kích của hai phía đều có độ chuẩn xác cực cao, nếu không phải hai người đều có trực giác chiến đấu cực mạnh mẽ, những lần đạn và tên này đều không phải chỉ lướt qua hiểm hóc đơn giản như vậy.

Chiến đấu cường độ cao trong một phút đồng hồ, bắn giết tung bùng, thần kinh của cả hai đều căng như dây đàn, bọn họ rất nhanh sẽ tới cực hạn.

Shenjian cũng phát bực vì loại chiến đấu kiểu này, hắn quyết định đổi loại. Vẫn duy trì tốc độ di chuyển siêu thanh, một tay Shenjian đưa sang ngang, linh khí xung quanh liên tục quán chú vào lòng bàn tay, hình thành một lưỡi đao năng lượng xanh lục.

ShenJian bạo phát tốc độ, đồng thời vung đao.

Linh khí trong lòng bàn tay bắn ra, hình thành một tia năng lượng kéo dài, giống như một lưỡi beam saber không có điểm giới hạn.

Trung Thành cũng tăng tốc, sau lưng hắn, một đường kẻ màu xanh lục của linh lực nồng đậm sát nút đuổi theo, thanh thể kéo dài không dứt, kéo một đường khủng bố ngang dãy núi. Theo đà bay của Trung Thành, luồng sáng này cường ngạnh kẻ lên vách núi những đường ngoằn ngoèo hủy diệt.

Trung Thành bay đằng trước, phía sau lưng hắn là một mảng cát bay đá chạy, cảnh vật tuyệt diệt như có thiên tai đồ sộ. Không có nổ lớn, chỉ có vạn vật tung bay, bị linh khí cây xói cắt vụn thành mặt phẳng, tạo thành một đoàn tạp vật hỗn loạn phá hoại thị giác.

Đáng sợ nhất là tốc độ đường chém đang càng lúc càng tăng lên, Trung Thành bắt đầu không thể tránh né. Bởi lẽ hắn bay cả trăm mét, nhưng với ShenJian, đây chỉ là vài cm kéo tay mà thôi. Nếu không phải năng lượng ngưng tụ khó điều khiển, ShenJian chặt tay một cái, Trung Thành đã thành vãi

mảnh.

Nhưng Trung Thành cũng không lo lắng, hắn bỏ công bay lòng vòng này giờ cũng không phải chỉ để chạy trốn chết đơn giản như vậy.

Trung Thành vung tay, ném một quả cầu lôi điện vào chùm vụ khí quanh mình.

Hơi nước trong vụ khí nhanh chóng dẫn điện, kéo cả luồng điện đi khắp chùm vụ khí, thẳng đến chỗ ShenJian.

“Cái gì !?”

Shenjian bị tê liệt, linh tử đao ngưng tụ thành nhanh chóng tan vỡ. Cánh tay hấn tê rần, gãi này neho mắt nhìn xung quanh.

Cả một vùng trời quanh hấn hiện tại đã là một chùm mây vũ tích lớn. Không còn là màu lam xám của hơi nước nữa, là màu đen đặc lấp lánh ánh sét.

Ở đằng xa, Trung Thành giờ hai ngón tay lên như khẩu súng, ánh điện chớp lóe.

Chùm mây vũ tích dẫn điện, toàn bộ dòng điện Trung Thành phát ra thông qua môi giới này đánh trực diện vào ShenJian.

Shenjian nghiêng răng, gồng mình tạo một lớp linh quang trảo ngành kháng.

Chủ yếu là vì tốc độ dòng điện lan truyền trong môi giới quá nhanh, hấn không né kịp.

Linh tử và hạt tích điện va chạm vào nhau, nhìn từ bên ngoài chỉ thấy ShenJian được bọc trong một quả cầu màu sáng xanh, che chở cho hấn khỏi hàng loạt tia sét vàng đánh vào, hoa lửa bắn lên tung tóe.

Cách một lớp linh quang trảo, ShenJian cũng vẫn cảm thấy lông tóc toàn thân bị giật dựng đứng.

Siêu năng lực đã mạnh đến mức này rồi !?

Gã thiếu tướng tu giả thiên tài âm thầm giật mình. Trung Thành luôn tiến lên, mạnh mẽ tiến triển với vận tốc kinh người.

Nhưng nếu chỉ có như vậy, thì vẫn chưa đủ đâu.

Bọc trong linh quang trảo kháng sét, Shenjian giờ cung lên trời, bắn thẳng.

Ánh sáng từ bốn phương tám hướng tụ tập lại trong lòng bàn tay hấn, hình thành một mũi tên sáng rực, giống như sao xẹt, kẻ một đường thẳng bấp bay lên bầu trời.

Trên đường bay của nó ánh sáng liên tục bị kéo về, cuộn tròn giống như kẹo bông, cuối cùng hình thành một quả cầu ánh sáng chói lóa như mặt trời. Khiến cho mây đen vũ tích bên dưới ảm đạm đi rất nhiều.

“Hậu nghệ sát chiêu. Vạn Tiền Triều Tịch.”

Mặt trời màu trắng ở trên đỉnh đầu nổ tung ra, vô số mảnh ánh sáng bắn xuống dưới như sao băng, những cột sáng thô to giống như trụ kiến trúc liên tục băng toái bắn xuống dưới, hình thành tràng cảnh hủy thiên diệt địa như một đầu đại hình chiến hạm toàn lực nhả ra công kích.

“Đến rồi.”

Trung Thành ngẩng đầu, hấn biết đây mới thật sự là khảo nghiệm sinh tử.

Đây là chủ bài của Shenjian năm đó trên thực nghiệm đảo.

Một chiêu này đã từng dẹp tan thế công của cả Robert, Takeshi, Sandra Craft, Shirayuki và cả Anacharaka đang rình mò.

Cũng từng bắn cho thần hoàng Orochi phải kêu thảm thiết.

Và từng quét sạch một đợt tử đồ hung tàn mà toàn bộ những thiếu niên thiên tài trên thực nghiệm đảo phải đồng tâm hiệp lực đối kháng dưới sự chỉ huy của King.

Trung Thành không được tận mắt trải nghiệm những trận đánh trên, khi mà đại chiêu này phát uy chấn tan mọi chướng ngại, thế nhưng qua lời kể của Robert, hấn cũng biết nếu muốn đối đầu với ShenJian, sớm muộn gì cũng sẽ phải ném thử một lần.

Cái vị đắng chát này.

Những cột sáng thô to từ mảnh vỡ của mặt trời nhân tạo có diện tích bao trùm phương viên vài km, đặt toàn bộ sơn cốc bên dưới vào tầm phá hủy. Trung Thành có muốn tìm chỗ né tránh cũng không được.

Hấn cũng không định né tránh.

Vạn Tiền Tiêu Tịch là một đại sát chiêu liên hoàn, chừng nào mảnh mặt trời khổng lồ phía trên còn tồn tại, nó sẽ liên tục hút lấy ánh sáng xung quanh cường hóa tự thân, rồi lại rải xuống một đợt oanh tạc nữa. Tránh được một lần chứ không tránh được cả đời.

Chỉ cần xung quanh còn ánh sáng, đợt công kích của vạn tiền sẽ không bao giờ chấm dứt.

ShenJian đã bay lên, đứng trong lòng mặt trời.

Ở thời điểm trên thực nghiệm đảo, hắn còn chưa đạt tới Trúc cơ kỳ, nên khi bắn ra chiêu này, vẫn có thể bị người ta nhắm vào mà đánh gãy sát chiêu.

Thế nhưng hiện tại hắn là Nguyên Anh kỳ, có thể ngự không phi hành, có bay cùng mặt trời nhân tạo kia cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Đây là thể công thủ hợp nhất hoàn mỹ.

Muốn kết thúc trận chiến này, chỉ có thể đánh tan mặt trời, hạ gục ShenJian bên trong đó mới được.

Trung Thành đặt tay lên đồ án hoa sen trước ngực, miệng lầm nhảm gì đó không rõ, khuôn mặt hắn thoáng qua ý cười nhẹ nhàng. Ánh mắt chớp một lần, vẻ nghiêm nghị lại có hữu trên khuôn mặt trầm tĩnh, đôi con ngươi sắc lạnh.

Đôi cánh sau lưng vũ lộng, vụ khí tràn ra hết công suất, khiến cho cả sơn cốc nhanh chóng chìm vào sương mù. Trung Thành mở ra hết tốc lực, vừa bay vừa tạo ra thêm một khẩu súng nữa. Hai tay cầm hai khẩu súng, hắn quăng lên một viên đạn giữa hai khẩu súng đặt song song, cả người chớp động đầy những sét.

Hai khẩu súng như hai thanh thép của railgun, được dòng điện đưa vào, tỏa ra từng luồng từ lực khiến viên đạn ở giữa xoay tròn như một khối bông vụ, tạo ra gió xoáy thổi hai ống tay áo của Trung Thành bay phấp phật.

Sương mù liên tục xuất hiện tràn ngập sơn cốc, mặc cho những cột sáng thô to trên bầu trời không ngừng trút xuống như mưa. Liên tục xuất hiện rồi lập tức bị ánh sáng chấn tan và xé rách, làn sương mù vẫn ương ngạnh thủ hộ trên bầu trời của Trung Thành.

Bảo khí Băng Liên tâm – Thẻ thức thứ hai – Vụ thủ.

Sương mù mang theo hơi nước và sương muối, làm môi giới truyền dẫn điện cực tốt. Dòng điện từ Trung Thành liên tục tỏa ra xung quanh, dẫn vào sương mù rồi tuần hoàn qua lại ở hai đầu cực theo ý niệm của hắn, tạo thành một quả pin khổng lồ nhân tạo.

Năng lượng điên cuồng phát sinh rồi phản hồi vào cơ thể hắn thông qua đôi cánh băng sương, khiến toàn thân hắn như phát sáng vàng rực bởi một lớp điện quang lấp lóe. Hai khẩu súng băng băng tinh khiết cô đặc vốn có mật độ vật chất hữu hình cao ngất lúc này đang có dấu hiệu nung chảy.

Viên đạn ở giữa trường điện từ khổng lồ này điên cuồng xoay tít, ma sát với khí lưu xung quanh cũng khiến nó nóng lên, đỏ rực.

Trung Thành dựa vào vụ khí và mây vũ tích, đã tự biến mình thành một khẩu Railgun khổng lồ.

Ở trên bầu trời, đứng trong mặt trời sáng chói như một gã quân vương ngập tràn hào quang, ShenJian cũng cảm nhận được sự uy hiếp nồng đậm từ chùm vụ khí mờ ảo phía dưới. Nói dù chấp chôn yếu ớt chịu đựng vạn tiền phủ xuống nhưng vẫn ương ngạnh không tan, xuất hiện một chút ánh sáng lấp lánh như hi vọng, ngày càng sáng ngời, thậm chí có xu hướng muốn cạnh tranh độ sáng với mặt trời của hắn.

“Rất tốt, chúng ta cùng sử ra toàn lực, kết thúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Toàn lực - Nguyên thần xuất khiếu vs Nguyên tố thân thể

ShenJian cười lạnh, thủ thức ở hai tay biến ảo, mặt trời xung quanh thân hắn càng sáng chói, những cột sáng trải đều xuống tàn phá sơn cốc đã thành bình địa bị hắn cường ngạnh rút ngược lại, đan xen với nhau, bện lại thành một mũi tên khổng lồ.

Trung Thành không nghe thấy hắn nói gì, nhưng phảng phất giống như tâm linh tương thông, từ phía dưới vụ khí, một luồng sáng vàng kim rực rỡ phóng ra từ sương mù bay vọt lên trời, giống như cột trụ chống trời, thanh thế vô song tuyệt luân.

"Ồng" một tiếng, trong nháy mắt, ShenJian cũng bắn ra một tiền, lần này ShenJian bắn ra một tiền cũng không phải một tiền bá đạo hung mãnh, một tiền này bắn ra cũng không nhanh.

Nhưng mà, thời điểm mũi tên và viên đạn gặp nhau, một tiễn này của ShenJian trong nháy mắt vô cùng sáng chói, một tiễn này vậy mà hóa thành một Chân Tiên, Chân Tiên quét ngang thiên địa, trấn thủ vạn vực, phong tỏa thể giới.

Chỉ có ở lúc này, người khác mới biết một tiễn kia của ShenJian chính là thủ thế, hơn nữa là một tiễn thủ thế đáng sợ nhất thế gian.

Vô số lão giả Hóa Thần tu sĩ đồng loạt đứng bật dậy, biến sắc thì thảo với vẻ mặt khó tin.

“Nguyên Thần xuất khiếu...”

“Trời ạ, hần mới chỉ là Nguyên Anh kỳ mà thôi, còn đang là thời kỳ dục anh, làm sao làm được Nguyên Thần xuất khiếu!?”

“Một tiễn huyền hóa chân tiên pháp tướng, sau này thành tựu nhất định không dưới Tiên Đài, thiếu niên này là ai!? Phạm nhân tu tiên, làm sao có thể làm đến bậc này!?”

Nguyên Anh kỳ chính là thời kỳ thai nghén một tân sinh mạng trong cơ thể, chuyển hóa tinh hoa tính mạng từ phạm thể thành Nguyên Anh, kể từ đó Nguyên Anh mới là chân thân, phạm thể chỉ là vỏ xác bên ngoài. Đến Hóa Thần kỳ, Nguyên Anh đã đủ lớn mạnh, có thể tùy nghi câu thông với thiên địa linh khí, hình thành niệm động pháp sinh, thế nhưng muốn Nguyên Anh tùy ý ly thể, trở thành trợ lực công kích, giúp tu giả có thể dồn toàn bộ tinh – khí – thần, toàn lực vào một đòn quyết định, chính là hiện tượng Nguyên Thần xuất khiếu, cần phải có tu vi ít nhất là Hóa Thần đỉnh phong, tiếp cận phản hư kỳ mới làm được.

Nói cách khác, một tiễn này của ShenJian đã bỏ qua hạn chế về đẳng cấp, toàn lực bắn ra một đòn mang theo ý chí của bản thân, tạo ra chiến lực siêu giai. Dù uy hiếp, thậm chí miếu sát vô số Hóa Thần kỳ cao thủ. Đây là chiến lực cấp B+

Còn Trung Thành thì sao!?

Hắn đang ở trong một cảnh giới kỳ diệu.

Phía trước mặt, bầu trời đã bị một tiễn chân ngôn phong tỏa, đoàn ánh sáng do rail gun hần bắn ra trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Hai lực lượng va chạm, hần tất phải thua không nghi ngờ.

Nhưng chiến đấu đến mức độ này, phần hao tổn và hiệu chiến bên trong Trung Thành không cho phép hần thua.

Trước giờ bất kể đối đầu với kẻ địch mạnh đến mức nào, nội tâm hần vẫn như cũ vô cùng kiên định, hần sẽ tận lực trong mọi hoàn cảnh.

Tê bào năng lượng trong cơ thể đã hao hết, đẳng cấp câu thông của hần với cube chỉ có 15%, cũng chính là chiến lực cấp C tiêu chuẩn, năng lượng triệu hồi so với ShenJian cực kỳ có hạn.

Cho dù toàn lực bắn ra một phát railgun với uy lực có thể miếu sát Nguyên Anh kỳ, vẫn không là gì trước một tiễn chân ngôn.

Trong lúc Trung Thành tận lực trong tuyệt vọng, bờ vai của hần chợt cảm thấy lạnh toát, giống như có một bàn tay băng giá chạm vào.

Hần ngạc nhiên quay đầu sang, vụ khí bên cạnh hần hình thành một bóng dáng thiếu nữ mờ ảo. Cô ta đang đặt tay lên vai hần, Băng Liên Tâm trước ngực phát ra dấu hiệu cộng minh rõ ràng, đôi cánh băng sương lập tức trải rộng đến hơn một cây số, vụ khí hình thành cùng mây vũ tích cùng lập tức lượng biến dẫn đến chất biến. Một nguồn điện mạnh mẽ điên cuồng đổ dồn vào người Trung Thành qua đôi cánh băng sương.

Trung Thành mấp máy môi, nói không lên lời. Nhưng hốc mắt đã thoáng ẩm ướt.

Bên tai văng vẳng tiếng thở nhẹ từ khí lạnh thoáng qua:

“Tiên lên.”

Băng liên tâm ở ngực trái xoay tròn, tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ. Một đồ án lực mạng tinh từ hư không xuất hiện dưới chân hần.

Thân thể Trung Thành dưới đồ án lập tức nhận được chất biến, ánh chớp quanh thân càng lúc càng nhiều.

Đến khi ánh chớp dày đặc khắp toàn thân, hần biến mất.

Lượng tử hóa.

Hay dùng ngôn ngữ của Long tộc, chính là dựa vào Long ngữ minh văn, hình thành nguyên tố thân thể.

Kể từ đó, nguyên tố là ta, ta chính là nguyên tố.

Băng liên tâm hình thành từ tinh hoa tính mạng của một cận giới hoàng cao thủ và vô số thiên tài đã nằm xuống trên Thực Nghiệm Đảo, công thức cấu thành là từ long ngữ minh văn cổ xưa nhất mà King truyền thụ lại cho Frozen. Bên trong nó bao hàm toàn bộ tri thức và những pháp trận phức tạp từ thời long tộc thượng cổ, tùy thời đều có thể xuất hiện, tăng phúc cho mọi hành động của Trung Thành.

Đây là món quà cuối cùng của một cô gái đã không kịp đáp lại lời cầu hôn của hắn khi đó để lại.

Ở một không gian vắng vẻ, ngồi dưới ánh trăng màu đen kỳ bí, Shaorin ngẩng đầu, như có như không nhìn xuyên qua tầng tầng hư không, thẳng đến son cốt nơi hai người giao thủ. Đôi môi khẽ động, cười ngọt ngào:

“Lần đầu gặp, tôi đã nói với hai người rồi mà. Liên hết của cả hai... rất bền vững.”

“Đâu có chỗ cho bất cứ ai chen vào chứ.”

Mang theo bí bảo hình thành từ vô số tinh hoa tính mạng vun đắp, Trung Thành biến thân thành một luồng điện tích màu vàng kim, bám theo viên đạn chính mình bắn ra, trợ giúp nó phá tan tầng tầng hư không, bạo phát tốc độ viên siêu cực hạn của cảnh giới tự thân, bay vút lên bầu trời.

Đối mặt với một hư ảnh chân tiên theo mũi tên ánh sáng ShenJian ở trạng thái Nguyên Thần xuất khiếu bắn xuống

Chiến đấu đến giờ phút này, cả hai đã quên sạch tất cả những thứ tua rua, như thân phận, luật lệ, lý do chiến đấu.

Bọn họ dưới sự kích động của đối phương, chỉ muốn dồn toàn bộ những gì mình có, đánh hạ đối thủ trước mắt.

Giành lấy chiến thắng.

Hai luồng sáng chói mắt một từ dưới bắn lên, một từ trên bắn xuống, dưới ánh nhìn chấn động của vô số kẻ quan chiến lúc này đã không thể bảo trì thế ngồi, tỏa ra từng đợt sóng xung kích mãnh liệt cứ như vậy va chạm với nhau.

Tất cả những người quan chiến, thậm chí là Hans vẫn luôn không vừa mắt với cuộc chiến này, trong một khắc đều ngừng thở. Mọi người không tự chủ được đồng loạt đứng thẳng dậy.

Kết quả chung cuộc, quyết định chính là một khắc này.

Vùng va chạm xuất hiện một cột sáng hình thập tự, khiến không gian xung quanh méo mó bởi vô số luồng hồ quang tán xạ, sau đó hệ thống bảo vệ của các hầm chuyên chở lập tức được kích hoạt, nghênh đón lấy một vụ nổ kinh thiên động địa.

Vùng son cốt phía dưới bị một quả cầu ánh sáng bao trùm, nổ tung thành mảnh vụn.

Toàn bộ phiên địa tầng bị lật ngược lên, son băng địa liệt cũng không đủ để hình dung toàn bộ cảnh tượng lúc này.

Sóng khí quét sạch mọi vật cản trên đường đi, toàn bộ kiến trúc, giáp vụn, những nhánh cây cổ đại, đất đá đều bị ánh sáng thôn phệ, hoặc bị nung chảy, hoặc bị chấn vỡ.

Một cây cột hình nấm xuất hiện giữa chiến trường.

Khói bụi mù mịt phóng ra khắp nơi.

Nhưng cũng không thể che lấp cột sáng thập tự ở trung tâm va chạm.

“Đùa cái gì vậy !? Nổ tung, vụn vật phân toái, thanh thế như vậy...” Một gã khán giả gỡ xuống kính cường lực thì ào.

“...lại chỉ là dư lực thôi sao !?” Một gã khác tiếp lời.

Stellar một đưa tay chống lên má, nghiêng người thoải mái cười nói:

“Con bé này, lại làm chuyện thừa thãi rồi.”

Ở giữa trung tâm cột sáng thập tự từ cú va chạm, bất kể là Trung Thành trong trạng thái nguyên tổ thân thể, hay ShenJian ở trạng thái Nguyên Thần xuất khiếu, đều bị một luồng từ lực kỳ quái ổn định lại thân thể, phân tách ra, không thể xáp lấy nhau nữa bước.

Viên đạn và mũi tên của hai người nằm trong tay Lilith Ren, cô ta đồng loạt tóm lấy chúng, bóp vụn, lắc lắc đầu cười nói:

“Hai thanh niên, phá luật nhé, trọng tài can thiệp đây.”

Sau đó phát tay, Nguyên Thần của ShenJian bị hất ngược trở về thân thể. Trung Thành cũng bị chấn động khiến trạng thái nguyên tổ mất ổn định, thân thể cũng từ tia chớp từ từ hiện ra. Băng liên tâm trước ngực ảm đạm đi rất nhiều, ký hiệu hoa sen từ từ mờ dần rồi chìm vào trong ngực hắn.

“E hèm...” Lilith Ren đưa tay lên che miệng, ho nhẹ rồi háng giọng:

“Vi chủ tướng của cả hai đội đều phá luật, nên ta tuyên bố kết quả lần này là hòa, có ai có ý kiến gì không !?”

Toàn trường tĩnh mịch.

Hai gã thiếu tướng trẻ thần sắc đều ảm đạm xuống, đồng thời lắc đầu, khí tức sa sút đi rất nhiều. Không biết do thoát lực sau khi lữ phiêu quá độ, hay là ngán ngẫm do một đòn toàn lực của mình bị cô gái trước mắt nhẹ nhàng tiếp lấy rồi bóp nát.

Cấp độ cận giới hoàng, quả nhiên vẫn là tồn tại chung cực của Lục Đạo, không thể chạm tới.

Trái ngược với tâm tình buồn bực của bọn họ, khán giả thì hưng phấn rất nhiều. Toàn trường bùng phát sau vài giây tĩnh mịch, những tiếng vỗ tay lan tỏa khắp bầu trời, trên mỗi chiến hạm chuyên chở đều nồng đậm không khí phấn khích nhiệt tình, pháo tay rôm rả kèm những câu cảm thán vang lên không dứt.

“Tuyệt vời, chiến đấu thật tuyệt vời.”

“Đây là trận đấu luyện đặc sắc nhất nhân sinh của ta đây. (khóc)”

“ShenJian đại nhân đứng trong mặt trời đẹp trai hết biết.”

“Trung Thành thiếu tướng, màn nghịch tập thật đẹp mắt.”

“Đám tân binh cũng làm tốt lắm.”

“Quan trọng nhất là tam nữ hoàng, màn cản phá cuối cùng thật quá xinh đẹp...”

“Đúng đúng, nếu không một trong hai vị tướng quân hẳn đã tiêu đời rồi.”

“Nhưng nếu cô ấy không cản, kết quả cuối cùng sẽ thế nào !?”

“Chỉ vì cái loại thắng thua này mà mất một vị thiếu tướng thiên tài, ai thêm quan tâm cái kết quả đó chứ !?”

“Thật vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tam nữ hoàng xuất thủ, bộ dáng vẫn thật xinh đẹp mà... Không được rồi, ta muốn cải tin, muốn đổi thần tượng...”

Ở một chiến hạm chuyên chở của đám thí sinh, mấy gã thành viên còn tinh táo của hai tiểu đội lúc này đã ngồi lại với nhau, cùng chứng kiến một màn tranh phong của hai sếp tổng nhà mình, loại tâm tình quá khích hay tự tin đều bị đả kích nghiêm trọng.

“Ài, không ngờ sếp của chúng ta... lợi hại như vậy.” Hugh gãi gãi đầu nói.

Ở bên cạnh Lena toàn thân thương thích, đầu tóc toi tã cũng gật gật đầu. Ánh mắt nhìn Trung Thành từ từ rời khỏi, đầy dị sắc.

Ngân Diệp, Mộ Vân và Trúc Tâm cùng nhìn nhau cười khò, mình sống đã vài trăm năm, so với đám thiếu niên này, thật là bị đả kích.

Mặc Tinh âm thầm ghi nhớ Băng Liên Tâm của Trung Thành, đây hẳn cũng là một cái bảo khí cùng cấp với Tiên Khí Linh Thụ của hắn. Tiên khí linh thụ có thể giúp tu giả đánh vượt hai cấp, thứ đồ chơi kia hẳn cũng không kém quá nhiều, Trung Thành thiếu tướng chỉ sợ còn chưa dùng hết công năng của nó. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đã tạo thành chiến quả đáng sợ, không chỉ vì trực giác chiến đấu cao độ của hắn, mà còn vì siêu năng lực ứng dụng khá thông minh, kết hợp với bảo khí loại tăng phúc và hỗ trợ như Băng Liên Tâm, thực lực tổng hợp thoáng cái tăng chỉ ít gấp 3 lần.

Không ngờ có thể đánh ngang tay với ShenJian đại nhân, vị thiếu tướng này không phải chỉ có hư danh. Phàm nhân, à nhầm nhân loại, từ đâu dưỡng ra được một gã thiên tài như vậy !?

Trên khán đài cao nhất, Hans kỳ quái quay người hỏi Stellar:

“Từ khi nào con nhỏ Ren biết quan tâm đến cảm xúc của người khác rồi hả !?”

“Ừa !? Có sao !?” Stellar kỳ quái hỏi lại.

Hans cười lạnh không đáp, hẳn không tin Stellar không nhìn ra kết quả của màn va chạm vừa rồi.

Ở dưới chiến trường, sau khi đùa giỡn một hồi với đám khán giả cuồng nhiệt phía trên, Lilith Ren trở về hạm chuyên dụng của mình, đưa tay trái lên lắc lắc. Cảm giác cánh tay có chút nhói. Ren liếm liếm môi, thấp giọng:

“Hình như thật sự bị rạn xương rồi.”

Đây là cánh tay đỡ lấy viên đạn của Trung Thành.

Cô ta đưa tay phải lên so sánh, ngoại trừ bàn tay có hơi bông rộp một chút, còn lại không có vấn đề gì lớn.

Xem ra phải bó bột mấy hôm

Ài, lại còn không thể ra ngoài cho người ta thấy nữa. Thật phiền phức.

ShenJian luôn nghĩ rằng Ren chỉ coi hấn như một món đồ chơi thú vị, trong mắt người ngoài cũng là như vậy. Thế nhưng chắc gì đã là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Nữ cường

“Ngài Mullins nên đi với ta.”

Thiếu nữ trong bộ trang phục phù thủy cầm hai tay kéo kéo. Dưới áo bào rộng thùng thình là một vóc dáng nhỏ nhắn, có chút hư nhược của ma pháp sư. Giọng nói mềm mại, nhưng có chút âm âm.

“Quên đi, lần trước nếu không phải vì nguoi chiều hấn quá mức, hấn đã không chạy tới tận thực nghiệm đảo rồi suýt táng mạng trên đó. Lần này hấn phải đi với ta.” Cô gái tóc đỏ giống như toàn thân có thể bốc lửa bất cứ lúc nào, cầm một tay còn lại của hấn cũng kéo kéo. Khuôn mặt xinh đẹp đầy mị lực trưởng thành ánh lên sự tức giận.

“Các người xem ta như không khí!? Hấn bây giờ là thánh tử của giáo đình bọn ta.” Cô gái tóc bạc cả người tràn ngập khí tức thánh khiết lạnh lùng nói.

“Quản nguoi là cái rắm gì, đừng tùy tiện gán ghép mấy cái danh hiệu thái giám như vậy cho hấn.”

“Ngài Mullins không phải của riêng ai cả !!!!!”

“Giữa đường tranh giành đàn ông như vậy, các nguoi có thấy mất mặt hay không !?”

“Cảm thấy mất mặt thì nguoi xéo đi, đừng lẫn lộn cùng bọn ta.”

“Ta đã dâng hiến tất cả cho ngài Mullins, không có gì cần phải thẹn thùng nữa cả.”

“Aaa... dám không biết xấu hổ các nguoi, tránh xa hấn ra một chút ! Thánh quang sơ hiện.”

“Muốn động thủ !? Sợ nguoi hả !? Người đâu !!!”

Thật sự rất có phong phạm vàng ánh vàng anh năm đó, dám tranh chồng chị, chị khoét mắt ra.

“Ngài Mullins, mau đi với ta, tránh xa hai con cọp cái !”

“Đứng lại, nguoi dám chạy !?”

Khán giả đã bỏ chạy tứ phía sau khi mục kích màn chiến đấu mãn nhãn của hai vị thiếu tướng. Có lẽ chính bản thân bọn họ cũng không ngờ được, hạm chuyên chở khán đài mình đang ở đây cũng đã trở thành một bãi chiến trường khác.

Chỉ là cấp độ chiến đấu lần này cao lắm, bọn họ không có tư cách ngồi xem, thậm chí chạy chậm một chút cũng có thể bị quán vào vòng chiến hỏa.

Mấy cô gái này đều có tư cách giết người không đền mạng, thật sự bị một đoàn thánh quang ném tới, hay một cái hỏa cầu oanh chết, tuyệt đối không có ai đứng ra đòi lại công bằng cho bọn họ.

Nữ khán giả vừa chạy vừa ghen ghét trước sắc đẹp và khí chất cũng như quyền thế của mỗi cô gái, nam khán giả thì vừa chạy vừa thảm nguyện rửa cho tên may mắn nào đó, ăn hết cái phúc của thiên hạ.

Còn tên may mắn thì thảm rửa số phận đen đủi. Vốn dĩ hấn đã trốn đến tận tiên giới, nào ngờ vẫn bị hai bà cô này mò ra, chưa giải quyết xong hai mẹ trẻ này, lại lòi đầu ra một cái phiền toái còn hung hấn hơn nữa.

Hấn bị kéo qua kéo lại như con búp bê, đầu khí hộ thể vẫn luôn tự hào có thể chống đỡ đạn đạo bị xé rách dễ như tờ giấy, thân thể mạnh mẽ trải qua bao rèn luyện chém giết lúc này cũng như cọng bún thiêu, hoàn toàn chẳng làm ra phản kháng gì đáng kể.

Monica mạnh hơn hấn thì cũng thôi đi. Robert giờ này mới bị ai phát hiện ra, hình như hai cô gái còn lại cũng mạnh lắm. Là cái loại mạnh mẽ có thể nhẹ nhàng xé xác hấn nếu lỡ tay.

Claude đứng cách đó không xa, bên người hấn, hộ vệ mở ra tầng tầng phòng hộ năng lượng cao cấp. Mặt phòng hộ gọn sóng liên tục, đủ thay sóng xung kích vùng và chạp rất khủng bố. Cái chiến hạm chuyên chở này cũng sắp sửa rồi.

Cho dù là một thánh giả bạch ngân của thần tộc, hay phản hủ cấp tiên nhân của tiên giới, hoặc siêu năng lực gia lv4 (có khả năng sử dụng 25-30% năng lượng cube) muốn đánh rớt một chiến hạm có phòng hộ tráo cũng không phải dễ dàng gì. Phòng hộ tráo của chiến hạm đều có thể phòng ngự công kích

cấp A trở xuống.

Thế nhưng hỗn loạn mới được 30 giây, Claude đã cảm thấy cái chiến hạm này muốn rơi.

Anh Robert đang ở giữa một cái vòng xoáy thật khủng bố mà.

Giữa những đoàn hỏa quang và chùm sáng bạo rap, Claude không còn nhìn thấy thân ảnh bất kỳ ai, chỉ sợ cho dù là Robert bị lôi qua lôi lại giữa tay đám cường nữ cũng làm về mặt dần thối. Hắn còn không biết mình đang trong tay ai nữa. Tất cả đều di chuyển với tốc độ siêu nhanh.

Đùa hả !? Đám thánh nữ, công chúa và cả bà chị này của hắn, chiến lực hình như đều chạm tới cấp S !?

Xem ra sáu thế lực truyền thừa trực hệ đều có thể ngành sinh đẩy một cá thể lên đỉnh cao, tiếp cận cảnh giới hư không. Nếu không đã chẳng thể chống lại sự bá đạo của IMI ở trái đất.

Chuyện này Claude chỉ mơ hồ đoán đoán, bây giờ thì trực tiếp xác nhận.

Thậm chí là Robert, nếu hắn hoàn toàn tiếp nhận xong thần huyết của Heracles, chiến lực chắc chắn cũng không dưới ông nội hắn. Chẳng qua tên này quá lười biếng, nên thời điểm tiếp xúc với chân truyền gia tộc quá trễ. Nên mới không có khả năng tự bảo vệ mình trước đám thiếu nữ đang phát xuân phát lực như vậy. Hoặc như ShenJian, cho hắn thêm chục năm, ai dám nói hắn không thành một tồn tại cấp S đâu.

Claude nuốt một ngụm nước miếng, nhìn cả chiến hạm đang run rẩy chuẩn bị báo hỏng bất cứ lúc nào, liền cảm thấy may mắn vì mình đã chạy khỏi phạm vi Robert có thể cứu vớt ngay khi tình hình không đúng.

“Hình như, em từng thấy cảnh này ở đâu đó rồi thì phải !?” Bên tai Claude vang lên một giọng nói lạnh lạnh dễ nghe.

“Hina-chan !?” Claude ngạc nhiên quay sang, thấy Hinami Hina đang cười nói:

“À, đúng rồi, trên kênh truyền hình Tokyo, hồi nhỏ, có một bộ anime ngụ ngôn thể này:

Quan phủ nhận án, có hai bà mẹ bế một đứa bé đến, quả quyết rằng đây là con của mình.

Hai người không ai chịu nhường ai.

Vậy nên quan phủ quyết định ra lệnh cho hai người mẹ, mỗi người nắm một bên đứa bé, kéo về phía mình. Người mẹ thật sự sẽ không nỡ nhìn thấy con mình đau đớn mà buông tay.”

“Ừm, sau đó kết quả thế nào !?” Claude tò mò hỏi.

“Đứa bé sau đó bị xé thành hai nửa.” Hinami Hina che miệng cười nói. Vĩnh viễn đừng xem thường quyết tâm của phụ nữ khi tranh giành. Yêu là phải biết buông tay, chỉ có trong ngôn tình bại nào.

“...” Claude tái mặt.

“Hina-chan, lần sau em có thể đừng dùng khuôn mặt dễ thương để kể những chuyện tàn nhẫn như vậy được không !?”

...

Trung Thành và ShenJian đang rời khỏi chiến trường đều làm cùng một vẻ mặt cổ quái, âm ảnh phiền muộn do trận chiến bị xen ngang đồng loạt bay biến sạch.

Bởi vì trên bầu trời, vậy mà đang có một cái chiến hạm rơi xuống.

Bộ dáng hùng vĩ của vài trăm tỷ tấn sắt kèm theo tiếng ù ù khủng bố của không khí rách toạc đủ để bất cứ ai kinh tâm động phách, lúc này còn gây người ù đột chính là muốn tìm chết.

Hai người hốt hoảng vội vàng mở chút chiến lực còn leo lét sót lại của mình, ba chân bốn cẳng rời khỏi vùng ảnh hưởng.

Vừa kịp để sau lưng vang lên tiếng va chạm trầm đục của sắt và đất, bụi mù từ những vụ nổ nhỏ bắn lên tung tóe, cảnh vật chìm vào khói xám cùng mùi cháy khét nghi ngút.

“Khụ khụ, hai mục điền khủng đó, vậy mà đánh thật, cái chiến hạm rẻ tiền gì thế này, động chút đã rơi rồi !?”

Trong khói bụi truyền đến tiếng ho sặc sụa của thiếu nữ, Trung Thành cảm thấy quen quen tai, vừa phải đi đóng đất cát suýt chôn sống mình, vừa hỏi không xác định:

“Hội trưởng !?”

“Humm, ai vậy !? Có học sinh trường ta ở đây à !?”

Thiếu nữ mặc trang phục như đang cosplay phù thủy tiện tay đánh ra một vòng sáng lục mang tính, sương khói trước mặt thoáng cái bị quét sạch, một đồng tàn tích chiến hạm hiện ra, những mảnh hợp kim nóng chảy, cháy đen xen đỏ vùng vô số đoạn dây nhợ đứt gãy còn đang phát ra điện quang loẹt xoẹt. Sau làn khói bụi, thân ảnh Trung Thành tả tơi chật vật cũng hiện ra.

“A, là ngươi. Học đệ mới nhập học năm nay phải không, lúc đó ta có làm hồ sơ cho ngươi, tên gì ấy nhỉ... à...”

“Cứ gọi Trung Thành là được.” Trung Thành chán nản, trí nhớ của con bé hội trưởng này nổi tiếng là não cá vàng, dám cá mười phút sau cô ta quên tên hẳn ngay.

Không biết vì lý do gì, Mr.Thomas Lanyị lại chọn cô ta làm hội trưởng hội học sinh, thiếu nữ này có vấn đề về trí nhớ trầm trọng đến nỗi tên mình cũng nhớ không nổi. Nghe nói đây là do truyền thừa xảy ra vấn đề. Sáu thể lực lớn ở trái đất truyền thừa đều là dạng đem toàn bộ tích lũy của tổ tiên cộng dồn qua từng đời nhét vào thừa kế giả, gánh nặng phụ tải cực kỳ lớn, rất nhiều người hoặc là chết, hoặc là trở thành tâm thần phân liệt, vì thừa kế quá nhiều ý thức và kinh nghiệm tổ tiên, cuối cùng đến mình là ai cũng không nhớ. Nhưng đây cũng là cách nhanh nhất để bọn họ nắm vững toàn bộ cơ cấu thể lực, nên xưa đã làm, nay vẫn tiếp tục.

“Phải rồi, bạn Thành. Ngươi có thấy ngài Mullins đâu không !?”

Đảm bảo là tên của Robert cô ta cũng quên rồi, nhưng một mực truy tìm rồi bám lấy hẳn không buông. Trung Thành với chuyện này cũng chỉ biết sơ sơ, có sự này hẳn vẫn còn là bí mật. Hoặc người giữ bí mật cũng chẳng nhớ nữa. Cô ta đuổi theo Robert giống như một loại chấp niệm mù quáng nào đó.

Trung Thành lười sửa lại tên của mình cho đúng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu rồi quay người định bước đi.

“Đợi đã.”

Thiếu nữ sau lưng gọi:

Trung Thành quay đầu:

“Ngươi là người có thiên phú với ma pháp nhất ta từng thấy. Có muốn trở thành nghiên cứu viên của học viện không !? Chỉ cần ở học viện chuyên tâm phát triển, ta sẽ khiến ngươi trở thành tồn tại đủ khiến bất cứ ai kiêng kỵ. Ngươi sẽ mạnh lên, chắc chắn. Rất mạnh đấy.”

Chỉ cần là việc liên quan đến ma pháp liền sẽ không quên, đây là một trong những đặc tính của hội trưởng hội học sinh của học viện pháp thuật Key West.

Trở thành nghiên cứu viên tức là đã đóng trên người dấu ấn của Key West, trở thành một phần tử của nó, nhận sự bảo hộ của nó. Cũng tức là đặt một chân vào vòng tròn quý tộc và cường giả đỉnh cấp nhất trái đất. Chung một lần ranh giữa đám công tử và công chúa của các thể lực. Địa vị gần như ngang hàng với những người như Robert, Claude hay ShenJian. Hẳn sẽ thành một quý tộc có đặc quyền thừa hưởng vô số tài nguyên để phát triển, không cần thiết phải ở trên chiến trường liều mạng qua ngày nữa.

Nếu là Hoài Nam, chắc hẳn sẽ rất vui mừng nhảy cẫng đáp ứng.

Nhưng Trung Thành chỉ cười cười, lắc đầu:

“Cám ơn hội trưởng, nhưng thật xin lỗi, tôi từ chối.”

“Tại sao !?” Thiếu nữ phù thủy nghiêng đầu hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi đã nhận đủ sự che chở từ rất nhiều người rồi. Mọi thứ từ bây giờ cho tới tương lai, tôi muốn tự mình đối mặt.” Trung Thành đặt tay lên Băng Liên Tâm trước ngực cười đáp.

“Ồ, thật lãng phí. Ta rất hứng thú với kho tàng pháp trận trên ngực trái của ngươi. Nếu có cơ hội, đến chỗ ta, làm vài cái thí nghiệm, đối với ngươi sẽ có rất nhiều chỗ tốt.” Thiếu nữ phù thủy cũng không cưỡng cầu.

“Cám ơn.” Trung Thành gật đầu. Loại chuyện tốt đến cửa này, hẳn dĩ nhiên sẽ không già mồm cự tuyệt. Băng Liên Tâm là sản phẩm của long ngữ mình vẫn, chính vì muốn tìm hiểu và ứng dụng nó, hẳn mới tới Key West nhập học nửa năm nay. Bây giờ có người đề nghị nghiên cứu giùm, hẳn cậu còn chẳng được.

“Được rồi, ngươi có thấy ngài Mullins đâu không !?”

Trung Thành tắt tiếng, nói chuyện với loại người trí nhớ ngắn hạn này, quả là thử thách lòng kiên nhẫn.

Đề cô ta thí nghiệm, có chắc là mình còn lành lặn chứ !?

Trung Thành bắt đầu soán.

...

Ở một góc khác của đám tàn tích, Robert đập cánh cửa sắt bằng hợp kim nặng nề bay ra, ló đầu, không thấy ai xung quanh mới thở phào một hơi.

“Đừng lo, anh Robert, đám bảo vệ vừa nhận tin xác nhận với em, cái clone đó của anh đã rơi vào trong tay chị hai rồi. Không có ai nghi ngờ gì, thành nữ hân đang đuổi theo. Xung quanh chắc chắn không còn ai đâu.”

Robert nghĩ tới số phận thê thảm của cái Clone kia mà thấy nhức trứng, gỡ xuống thiết bị truyền dẫn sóng não trên đầu, hân dùng thứ này để điều khiển cái clone của bản thân giống như đăng nhập vào avarta giả ở thế giới ảo.

“Lần này nợ chú rồi, Claude.”

“Clone của anh là Trung Thành nhờ Hans làm đấy. Nói về thành tựu làm clone, hiện tại còn chưa ai qua mặt được hân, nếu không cũng chẳng gat được mấy người kia.” Claude lắc đầu, thành thật đáp.

Ở bên cạnh hân, Hinami Hina bĩu môi nói:

“Robert-san, từ giờ bớt trắng hoa lại đi nhé.”

Robert cười tê tái, nhún nhún vai.

“Sau vụ này, anh mày tìm cái núi nào đó, úp mặt khổ tu vài chục năm, không thành bá đạo không ra đường.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Luân hồi chi cảnh

Cùng thời gian đó.

Hoài Nam đứng giữa một cánh đồng hoa sắc màu rực rỡ, thân hình để trần cùng cái quần rách rưới tả tơi của hân lộ ra sự không hài hòa đến tương phản.

Máu khắp người vẩy lên những cánh hoa đủ loại màu tươi sáng đang dần hóa thành khí đen, quay ngược trở lại trong cơ thể. Cảnh tượng có chút tà dị, nhưng Hoài Nam cũng chẳng quá để tâm, hân bây giờ là ma tộc chính hiệu rồi còn đâu. Nếu muốn nói đến những thứ thực sự đáng để ý, thì đó là ánh mặt trời chói chang phía trên đang khiến làn da hân phát ra những tiếng xì xèo như người ta rán thịt áp chảo, hoặc là bầu trời ngập sắc vàng kim của pháo bảo thượng giai phía trên.

Hân ngẩng đầu, ánh mắt toát ra vẻ mệt mỏi.

Mặc Sương Vũ không biết từ lúc nào đã thoát khỏi bộ dáng loli, hai chân đạp phi kiếm, cả người bồng bênh những hạt linh tử màu xanh sáng như đom đóm, ánh mắt lạnh lùng đọc khẩu quyết cùng thủ thức hai tay vận chuyển liên tục. Tung lên bầu trời một quyền trực cuộn tròn buộc bởi một dải lụa hồng.

“Chư thiên tinh thần – đa bảo thiên quân trận.”

Lụa hồng tung bay, quyền sách trải rộng ra, bên trong vẽ vô số đồ hình binh khí, nhận lấy linh lực của Mặc Sương Vũ, những binh khí này lập tức xuất hiện hình ảnh lập thể sống động như thật.

Ánh sáng vàng trên bầu trời chớp tắt cùng những tia nắng ban mai, để lộ ra một vùng trời phủ kín bởi những pháp bảo thượng giai tỏa ra linh quang lập lòe. Theo thủ thức của Mặc Sương Vũ, những pháp bảo lơ lửng này giống như ngựa thoát cương, cùng nhau rít gào xé gió bắn xuống.

“Lại nữa.”

Hoài Nam buồn bực khẽ rên một tiếng. Hai chân không chạm, khói đen bọc lấy toàn thân, khiến hân như một u linh di chuyển phiêu hốt, chạy quanh cánh đồng hoa.

Bầu trời liên tục bắn xuống tầng tầng bảo khí, kích phá đồng hoa bên dưới khiến cánh hoa bay lên toán loạn, rải khắp không gian đủ loại màu sắc rực rỡ. Lần trong đó là ánh sáng xanh của linh khí và khói đen của ma khí, còn có máu tươi của Hoài Nam.

Bảo khí bắn xuống như mưa rơi, mật độ che phủ dày đặc, hân có chạy nhanh hơn nữa cũng né không nổi. Cực chẳng đã, Hoài Nam tiện tay bắt lấy một thanh trường thương vừa bắn hụt qua hông mình, trầm phá một thanh kiếm bắn tới.

Một vụ nổ nhẹ phát ra, hai thứ bảo khí chạm vào nhau cùng giải phóng ra linh lực quán chú trên trong, tạo ra hai luồng áp suất đối lưu trong không gian hẹp của vụ va chạm, cuối cùng khí áp bị nén ép, sinh ra nổ mạnh trong khoảnh khắc, linh khí hóa thành đao phong sắc bén tỏa ra tứ phía, cánh tay cầm thương của Hoài Nam lại vẩy lên một trận máu huyết đen đặc.

Dùng pháp bảo của tiên nhân để đánh lại tiên nhân là một trong những chuyện ngu xuẩn nhất. Tiên nhân mỗi khi luyện chế một pháp bảo thường khóa định chúng với tần số thần thức của mình, để không thể bị ai chiếm lấy sử dụng. Nếu như dùng tay không nắm lấy một thanh phi kiếm không phải của người, linh khí bên trong đó sẽ tràn ra, chấn văng tay của người sử dụng. Nếu cảnh giới không đủ mạnh, thậm chí có thể mất mạng vì bị chấn trả.

Cảnh giới của Hoài Nam lúc này là Hóa Hình sơ kỳ, tương đương với Nguyên Anh kỳ của Tiên Giới, tức là chênh lệch một cấp độ so với Mặc Sương Vũ. Thế nhưng chiến đấu dưới ánh nắng khiến hắn thoát lực rất nhanh, kết quả là không thể áp chế nội linh khí cuồng bạo cản trả trong mỗi pháp bảo.

Ma tộc là một quần thể mạnh mẽ, được ban cho sự bất tử từ rất sớm, thế nhưng cũng chú định chỉ có thể tồn tại dưới bầu trời đen tối của Hắc Ám khung thương.

Nếu không phải Hoài Nam chỉ có phần thân thể là ma tộc, và cảnh giới của hắn đủ mạnh để lấy ma khí hộ thể khỏi ánh nắng, ngay khi đặt chân đến phiến đồng hoa này, ánh sáng mạnh mẽ sẽ thiêu đốt toàn bộ da đầu của hắn, khiến bộ não hắn bị nướng chín, sau đó bất kể có khả năng tái sinh mạnh mẽ đến thế nào, hắn cũng sẽ vì não bị ảnh hưởng mà ư ỉ như một cái cây ma, chờ đợi di chuyển cho tới khi ma lực hao hết khả năng tái sinh, sau đó chết đi như một khối củi mục.

“Tiểu chủ nhân, người cầm lấy pháp bảo như vậy không đau hả !?” Bên tai vang lên tiếng châm chọc của Cecilia, Hoài Nam tức giận nói:

“Còn có cách nào !? Bị linh khí phản chấn chảy chút máu vẫn còn tốt hơn bị đám bảo khí này đóng cọc trên mặt đất nhiều lần.”

“Ha, làm gì phải khổ như vậy, mật độ linh lực của mỗi bảo khí trong trận này đều như nhau, chỉ cần va chạm chúng nó sẽ nổ, đâu nhất thiết phải cầm lấy chúng mỗi khi nổ đâu.”

“Ờ nhỉ, mẹ kiếp, sao không nói sớm !?” Hoài Nam bùng tỉnh mắt to. Ma khí bọc quanh người hắn li ti, biến thành ba bốn bàn tay màu đen, tóm lấy những bảo khí cắm khắp nơi trên mặt đất, lần lượt lấy chúng quảng lên bầu trời.

Tiếp lấy những loạt pháo kích bằng bảo khí xa xỉ từ trên trời bắn xuống.

Bầu trời liên tiếp phát ra những tiếng nổ mạnh.

Toàn bộ bảo khí va chạm với nhau vỡ ra tan tành, hóa thành từng luồng linh khí tinh thuần, bị trang sách trên bầu trời hấp thu trở lại, hình thành một dãy bảo khí mới. Lên đạn.

Tràng cảnh này có chút giống với Vạn Tiền triều tịch của ShenJian, nếu như không bàn tới uy lực.

Có đôi khi rất nhiều tuyệt chiêu công kích, nếu không bàn đến khác biệt về phương pháp tạo ra, biểu hiện của chúng hoàn toàn giống nhau.

Con mưa bảo khí này là một trận pháp tuần hoàn vô tận, thế nhưng Hoài Nam đã không ngán nữa, hắn cuối cùng cũng có thời gian thở dốc. Liên dùng ngay nó để chỉ trích Cecilia.

“Haha, tiểu chủ nhân, tư vị bị pháp bảo tiên nhân đục xuyên qua như thế nào !? Đau nhức !? Đau nhức đúng không !? Chậm rãi thể nghiệm, người sẽ quen với nó, đến lúc đó mỗi khi có thứ gì đó đâm vào cơ thể người, người đều có thể cảm nhận được sự khoái hoạt của da thịt bị đâm vào, cọt xát !! hahaha...”

“Người mới bị xiên, người mới bị đâm, cả nhà người đều bị người khác xiên.” Hoài Nam không nhớ được đã bao nhiêu lần mình gào lên mất kiểm soát như thế này.

“Chậc, thô tục quá, người ta chỉ muốn người cảm nhận được sự thống khoái của mỗi thiếu nữ khi bước vào thế giới mới thôi mà...”

“Có tin ta...”

“Lại đến kìa.”

“Đệt.”

Vòng tròn bảo khí triệu tập đã hoàn tất, Mặc Sương Vũ chỉ nhẹ phát tay, trận mưa bảo khí mang theo phong duệ ác hàn lại bắn xuống như sao băng.

Hoài Nam muốn vớ lấy một cái gì đó để ném lên, lại phát hiện xung quanh chẳng còn gì, hắn đã ném tất cả những thứ có thể ném, lại vì thất thần một giây mà đón nhận thức chạm.

Cecilia, con hàng này không thật sự nhắc nhở hắn, chỉ vì muốn rời đi sự chú ý của hắn mới báo động, lúc này đã quá trễ.

Chiến đấu phân tâm, Hoài Nam lập tức ăn quả đắng.

Veooo...

Phụt.

Một thanh trường kích bay vọt qua, linh lực gia trì khiến nó sắc bén vô cùng, chỉ nhẹ lướt qua đã khiến một chân của Hoài Nam bị chặt rụng rời.

“Khôn...”

Phập.

Một mũi kiếm đâm xuyên lồng ngực, kinh lực mạnh mẽ chấn văng hẳn về đằng sau, toàn thân chơi vơi mất trọng tâm, lập tức vô lực phản kháng hay né tránh trước những loạt đao kiếm rơi xuống kế tiếp.

Hoài Nam liều mạng lật mình, rút ra chuôi kiếm trước ngực, mặc cho linh khí trên đó đang phát ra sự kháng cự toát loạn, chấn cho thịt trên bàn tay chóc đến tận xương.

Hắn quăng thanh kiếm lên trời khiến nó xoay tròn như boomerang, đánh văng hai thanh bảo khí khác đang bắn đến.

Nhưng không cản nổi một mũi mâu đâm xuyên qua đùi sau đó, và một lưỡi đao cắt phăng cánh tay còn lại kế tiếp.

“Mẹ kiếp, chơi xong.”

Hoài Nam vô lực rên rỉ. Đồng tử hắn mở lớn, một mũi tên màu xanh lục dần dần nở rộng trong tầm mắt. Sau đó trôi qua, găm vào trán hắn, đục vỡ xương sọ. Chấn tan đại não, đâm xuyên qua gáy.

Hắn bật ngửa ra đằng sau, sông soài nằm giữa đồng hoa tan nát. Những cánh hoa bay lất phất phủ xuống thân thể đã mất dần ma khí và bị mặt trời nướng cháy đen của hắn.

Mặc Sương Vũ hừ lạnh, đưa tay lên, quyển sách đa bảo thiên quân trận thu lại thành một quyển trục, được buộc dây hồng, nhỏ gọn thu trở lại lòng bàn tay.

“Dám tấn công Mặc Gia ta, đây là kết cục của phạm nhân các ngươi”

Mặc Sương Vũ thu lại pháp bảo vào trữ vật giới chỉ trên tay, chân trần đạp phi kiếm, nói nói áo ngực. Cảm giác bức bối khó chịu vẫn không dứt.

“Ta tại sao lại thấy khó chịu khi giết hắn!? Chỉ là một gã phạm nhân tu ma mà thôi...”

Còn bộ dáng này là sao nhỉ!? Chu kỳ sinh mệnh đã bị xói mòn sao!?

Không đúng...

Mặc Sương Vũ kinh ngạc phát hiện, thân thể mình vẫn đang tiếp tục phát triển theo thời gian. Vóc dáng thiếu nữ dần dần thành thực hơn, áo ngực càng lúc càng có cảm giác chật chội, hai con thỏ nhỏ trước ngực đã trở thành núi lớn sung mãn.

Mái tóc chỉ dài đến thắt lưng cũng đang dần phát triển, đã chạm tới đầu gối, rồi đến gót chân.

“Thì ra là thế, đây là lý do linh lực của mình tăng dần đến mức đủ mạnh để sử dụng Đa Bảo Thiên Quân Trận sao!?”

Trong quá trình chiến đấu, linh lực của Mặc Sương Vũ liên tục tăng dần từ Kim Đan sơ kỳ đến trung kỳ, rồi tới thượng giai, cứ tiếp tục, sớm muộn cũng sẽ tăng tới đỉnh phong.

Đa Bảo Thiên Quân Trận là quyển trục bảo khí đỉnh giai tối cao, một bảo khí bao gồm mấy vạn thứ bảo khí khác nhau, là tuyệt chiêu áp đáy hòm lịch đại tổ tiên Mặc Gia giao cho người thừa kế quan trọng nhất. Đến đời Mặc Sương Vũ, dựa vào những biểu hiện xuất sắc của mình, cô ta dĩ nhiên cũng đạt được. Thế nhưng còn chưa đủ thành thực để sử dụng. Muốn tể xuất ra, chỉ có thể dùng sinh mạng lực đánh đổi lấy linh lực mạnh mẽ.

Thế nhưng...

“Tại sao kết thúc trận đồ rồi mà sinh lực vẫn đang bị xói mòn!?”

Đôi mắt thanh thủy trong suốt nhũn chặt. Cứ tiếp tục thế này, đến khi trời tối, Mặc Sương Vũ đoán mình sẽ đến điểm cuối của chu kỳ sinh mệnh của một Kim Đan tu giả, tức là sẽ chết già.

Muốn không chết già, chỉ có cách đột phá đến cảnh giới cao hơn, lấy thêm thọ nguyên. Nhưng với tốc độ xói mòn này, chỉ sợ Nguyên Anh kỳ cũng sẽ chết héo trong một tuần lễ. Hơn nữa không có gì đảm bảo sau khi tuổi thọ tăng lên, tốc độ xói mòn sinh mệnh sẽ không tăng lên.

“Hình như mình đã từng nghe về nơi này...”

Mặc Sương Vũ thoáng trầm mặc, ngừng đầu nhìn mặt trời đang dần chói chang hơn trên đỉnh đầu, lại nhìn thi thể Hoài Nam dần dần mục rữa bên dưới.

Cho dù ma tộc sợ ánh nắng, tốc độ mục rữa này cũng là quá nhanh với một gã Hóa Hình cảnh giới ma tu.

“Hiểu rồi, sinh mạng bắt đầu khi mặt trời mọc, trưởng thành như mặt trời ban trưa, lụi dần khi mặt trời xế tà, yên nghỉ trong đêm đen.”

Mặc Surong Vũ ngồi trên phi kiếm, buông thông hai chân, nhìn thi thể Hoài Nam từ từ phân giải bên dưới, cố gắng chờ đến khi mặt trời ngả bóng, nhìn xuống ngực, thấy được tóc của mình đã hóa thành màu bạc trắng. Đưa tay lên, cảm nhận sự nhăn nhoe của làn da, thoáng thở dài, giọng nói vừa có chút bất đắc dĩ, lại có chút mong đợi xác nhận.

“Nơi này, thật sự là luân hồi chi cảnh sao !?”

Vậy, đây là lần luân hồi thứ bao nhiêu rồi !?

Một lần ký ức xa xôi trở lại trong thoáng chốc, Mặc Surong Vũ già nua, chợt nhớ ra chút gì đó, nhìn thi thể Hoài Nam đã chỉ còn là một nắm đất vàng, cười cười nói:

“Thật may mắn, Hoài Nam ca ca, không thể để anh nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Vũ lúc này được.”

“Sáng mai gặp lại, Hoài Nam ca ca.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Nữ đại mười tám biến

“Sur phụ, nhị sư huynh lại biến thành con heo rồi!!!”

Kim Thiên Từ mặt không đổi sắc nhìn sang con kappa bên cạnh, theo hướng tay nó đang chỉ vào con heo cách đó không xa, lại thêm một tràng phiến muộn.

Dưới luân hồi chi lực tác động. Bọn họ không bị mất ký ức như hai người trẻ tuổi bên dưới nhờ có Chân Kinh bảo vệ. Thế nhưng mặc dù Chân Kinh đã thu lấy một phần lớn Luân Hồi chi lực để mở ra trang sách kế tiếp, vẫn như cũ có một bộ phận thể giới lực tiết ra bên ngoài, tác động lên cơ thể của bọn họ.

Thể giới lực dưới dạng luân hồi lần này mạnh mẽ hơn Âm Dương lực và Hủy Diệt lực rất nhiều, đây là sản phẩm do một Cổ Giới Hoàng đã hao hết tâm lực tạo lên. Ngay trong Luân Hồi Chi Cảnh, pháp tắc luân hồi là cao nhất, cho dù là một cận giới hoàng bước vào đây cũng không thể đề kháng mà sẽ từ từ chết già rồi lại sinh ra một lần nữa, luân hồi vĩnh viễn đọa đày. Kim Thụ bảo vệ bọn họ không bị lưu lạc tâm trí như hai người trẻ tuổi bên dưới, nhưng lại khiến luân hồi lực biến ảo thành một dạng khác, mạnh mẽ hơn, đẩy lùi cơ thể bọn họ về quá khứ, thẳng tới kiếp trước.

Tùy vào khả năng đề kháng của mỗi người mà lực tác động thể hiện ra mặt hạn chế của nó. Tu vi của hai gã đồ đệ của Kim Thiên Từ rất cao, Luân Hồi Chi Lực chỉ còn một bộ phận nhỏ không đủ để đánh bọn họ trở về hình hài như lúc mới sinh, nhưng cũng đủ cho bọn họ hiện nguyên hình như trước khi độ hóa. Kim Thiên Từ thì không hề có ý định chống lại Luân Hồi Lực, trái lại tận tình thể nghiệm nó, cuối cùng dưới một chút dẫn đạo của Chân Kinh, ông ta thật sự bỏ được phàm xác, trở về với kiếp trước, là một Kim Thiên Từ đi theo phật tổ, mộ phật pháp.

Tu vi của kiếp trước cũng hoàn toàn khôi phục lại, cộng thêm công đức tích lũy của kiếp này, Kim Thiên Từ ảm ảm có cảm giác mình sắp sửa đột phá qua đỉnh phong, thật sự so sánh với gã đại đồ đệ của mình, có lẽ cũng không kém bao nhiêu cả.

Luân Hồi chi lực này nếu sử dụng đúng cách, thật sự là thứ tốt.

Nếu có thể sử dụng nó để đưa địch thủ về trạng thái già yếu, và mình trở thành trạng thái đỉnh phong, chiến đấu sẽ rất có lợi. Nhưng đây chỉ là tiểu kỹ, đối đầu với một Giới Hoàng bất tử bất diệt, thọ ngang trời đất, những trò vặt này có lẽ không đủ dùng. Cho dù là Thời Gian chi lực có tác dụng tương tự nhưng mạnh hơn, muốn tác động lên một Giới Hoàng cũng rất hữu hạn.

Dù sao thể giới lực cũng không phải là để các giới hoàng quyết đấu với nhau.

Nhưng đối mặt với cấp độ cận giới hoàng trở xuống, đây tuyệt đối là một đại sát khí trấn áp vạn quân.

Nếu không binh đoàn thần tộc đã không kém chút nữa là đoàn diệt dưới một kích nộ chấn của Tiên Đế tại Mặc Gia.

“Ngộ Tĩnh, đừng cố gắng chống lại lực lượng Luân Hồi, dù là Tiên Đế cũng từng thua thiệt bởi nó. Cố gắng thể nghiệm, đây là cơ hội để con có thể trở lại thân phận Thiên Tướng trước đây.”

Con Kappa được gọi là Sa Ngộ Tĩnh gật đầu, khoanh chân xếp bằng trong Kim Thụ Chân Kinh. Bỏ qua tiếng kêu ụt ịt của con heo bên cạnh, cố gắng tĩnh tâm.

Kim Thiên Từ nhìn con heo mà lắc đầu, tạp niệm quá nhiều, tâm không tĩnh, muốn thể ngộ thể giới lực là vô phương.

Lại nhìn bên dưới, hai người trẻ tuổi không có sức mạnh của Chân Kinh bảo vệ, đang bắt đầu một vòng lặp luân hồi mới.

...

Hoài Nam và Mặc Sương Vũ bước qua một vùng sương mù dày đặc, cuối cùng tới trước cửa cốc khẩu. Từ bên trong hắt ra ánh nắng nhẹ nhẹ.

Nói là nắng nhẹ vậy thôi, chứ Hoài Nam biết, ánh nắng có thể xuyên qua lớp sương mù này cần phải mạnh mẽ đến mức độ nào. Bỏ đi sương mù, chắc chắn là nắng mù mắt.

Với thân phận ma tộc của hắn, đảm bảo bước tới trước thì là thành cá rún.

Hắn dừng trước cốc khẩu, quay sang nói với Mặc Sương Vũ:

“Tiểu Vũ MM, nhờ cung rồi.”

MM là mei mei, muội muội, xưng hô thế này làm hắn nhớ tới Hina-chan. Cô bé này hình như thích hắn, Hoài Nam cảm thấy thế. Tiếc là giờ hắn đã thân tàn ra ma, có vẻ được trải đất không chắc phải tính bằng đơn vị trăm năm mất. Đến lúc đó hồng nhan đã hóa thành phần khô. Lại nhớ đến cô bé hàng xóm cạnh nhà, người khiến hắn quyết tâm nhập ngũ thời còn trẻ trâu, lại một trận nuôi tiếc cảm khái.

Mặc Sương Vũ gật đầu, ở cạnh Hoài Nam một thời gian dài, cô bé rất có thiện cảm với hắn, nói gì nghe đó. Nếu có thể làm gì đó giúp Hoài Nam ca ca này, cô cũng rất vui.

Nhưng mà.

“Hoài Nam ca ca, đột nhiên muội cảm thấy khó chịu quá.”

“Hừm, khó chịu chỗ nào!? Đau ở đâu!?” Hoài Nam kỳ quái hỏi. Hắn cũng cảm thấy chỗ sương mù này có chút làm hắn không thoải mái, nhưng ở đâu thì không biết được.

Vì chúa, trong tiểu thuyết, chỗ nào dày đặc sương mù, chỗ đó đều có trá.

Lại nhắc đến chúa, sau khi biết ông ta là thần tộc, nhiều người đã phải đau khổ cải tín vì kháng thần lịch, trong đó có Hoài Nam.

“Ngực nè... đột nhiên cứ cảm thấy tung tức.”

Hoài Nam bĩu môi, loli trong thời kỳ phát dục, đứa nào chẳng hờ cái là kêu đau ngực. Nhưng ánh mắt liếc vô không chậm, sau đó đột nhiên tròn mắt.

“Tiểu Vũ mm, ngực của bé... hình như to lên.”

“Hả!? Sao lại thế được!?” Mặc Sương Vũ đỏ mặt nói. Cô ta là tu giả Kim Đan kỳ khi chu kỳ sinh mạng chưa đến 10%, theo lý thì phải chừng 20 năm nữa mới bắt đầu có ngực. Bất giác, Mặc Sương Vũ đưa tay lên sờ sờ thử.

Gập quỳ rồi, hình như đúng là to lên thật.

“Hoài Nam caca, hình như muội lên cân rồi.” Mặc Sương Vũ khiếp sợ nói.

“Thời gian này chúng ta uống gió ăn sương, đào đâu ra dinh dưỡng mà bé đòi lên cân!?” Hoài Nam lại càng tròn mắt trắng. Hắn quả quyết, Mặc Sương Vũ đây là đang phát dục.

[Tiểu chủ nhân, nơi này có cổ quái, tạm thời rời khỏi đây đã.]

Trong đầu Hoài Nam đột nhiên vang lên tiếng cảnh cáo.

[Nói thừa, chỗ này rõ ràng có vấn đề, nếu không ngươi đã sớm rời khỏi ma giới.]

Hoài Nam sắp chết đói, nên đang điên cuồng tìm cách rời khỏi tầng trời thứ mười tám này. Địa điểm này do Cecilia chỉ, đây là cộng rom hi vọng cuối cùng của hắn.

[Mặc dù không biết tại sao ta có cảm giác như đã nói những lời này rồi, nhưng công dịch chuyển rời khỏi tầng thứ 18 chỉ là đã từng ở đây thôi, giờ không có gì đảm bảo là nó vẫn còn cả. Nhiều năm như vậy, lớp vỏ địa chất có thể đã thay đổi. Ta nghĩ chúng ta vẫn cứ nên ra ngoài tìm lại toàn bộ hành tinh này một lần thì hơn.]

[Nói đến, ta cũng có cảm giác nói những lời này với ngươi rồi. Nhưng mà chúng ta đang đói, ngươi hiểu không!? Ta mà tụt cảnh giới thì ngươi đừng hòng hóa hình ra ngoài làm bận nữa]

[Kufufu, nói cũng đúng. Bên ngoài đã sớm không còn gì ăn cả. Nếu không rời khỏi nơi đây, đại khái cũng chỉ có thể gặm ma cây mà thôi. Mà thôi kệ đi, ta có cảm giác nơi này cũng không có hại gì cho chúng ta cả. Biết đâu còn có kỳ ngộ.]

[Mơ đi, muốn kỳ ngộ, đại khái phải rút núi mới được.]

[Rút núi thì liên quan gì đến kỳ ngộ!? Mà khoan đã, tiểu chủ nhân, Tiểu Vũ mm của ngài, trạng thái không đúng lắm.]

“Tiểu Vũ, sao vậy!?” Hoài Nam giật mình, rời khỏi đối thoại nội tâm, vội vàng nhìn sang, Mặc Surong Vũ lúc này đang ôm ngực, run rẩy.

“Hoài Nam ca ca... chúng... không ngừng to lên.”

Hoài Nam cúi xuống, theo cánh tay của Mặc Surong Vũ đè ép, một đôi gò bồng đảo tròn vo no đủ đang dần dần nhấp nhô, hai cánh tay nhỏ nhỏ dần dần không thể ép được quy mô quá đời, khiến chúng bị nhào nặn biến hình, nhưng cũng không mất đi độ căng tròn sung mãn.

Hoài Nam quệt máu mũi, đầu văng lên mười mấy cái dấu hỏi tại sao.

Đều nói gái lớn mười tám biến.

Nhưng Tiểu Vũ này, chu kỳ sinh mạng mới có 10%, nói cách khác mới có mười tuổi tính theo thọ của Kim Đan kỳ nha. Thế này cũng quá nhanh đi.

[Kufufufu, đã nói nơi này bất thường mà. Dường như thời gian ở đây bị vặn vẹo so với bên ngoài] Trong đầu lại nghe tiếng cười khúc khích của Cecilia, Hoài Nam lập tức cho ra đáp án.

[Nói cách khác, Tiểu Vũ sắp lớn!?!]

[Vậy tại sao ta không thay đổi gì!?!]

[Tiểu chủ nhân, ngài đã là ma tộc, ngài đã thấy con ma nào chết già chưa!? Ma tộc là chủng tộc chiến binh, chủ định không có ai có thể chết già. Trạng thái cơ thể sẽ luôn ở thời kỳ độ tuổi có thể bộc phát chiến lực mạnh nhất. Ngài có thể không trường sinh, nhưng ngài là bất lão.]

[Ồ, có lợi như vậy!?!] Hoài Nam sung sướng. Xem ra thành ma tộc cũng không phải không có phúc lợi, bảo sao nhiều người nhập ma như vậy.

“Hoài Nam ca ca... muội... không được rồi.”

Bên tai nghe tiếng Mặc Surong Vũ nhẹ rên rỉ, Hoài Nam lại thoát khỏi chế độ chat mật, gấp gấp hỏi:

“Không được!? Cái gì không được!? Á, đùa hả!?”

Là Mặc Surong Vũ không thể dùng tu vi của mình để chống lại sự xâm phạm của lực lượng Luân Hồi, cơ thể đã hoàn toàn bị nó tác động, điều khiển.

Toàn thân Mặc Surong Vũ bốc khói, những phần cơ thể thay đổi đã không chỉ là bộ ngực. Đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn cũng biến lớn, kéo dài ra, biến chiếc váy dài quá gối thành váy ngắn khêu gợi, tận tình thể hiện cặp đùi non mềm mại tinh tế. Toàn thân cao lên, lớn ra. Tóc đen nhánh dài từ sau lưng tới quá gối.

Cả quá trình biến đổi chừng mười phút, Hoài Nam được tận mắt nhìn thấy một bé gái lớn lên và thay đổi như thế nào, là phúc lợi chỉ có những bậc cha, anh và đám bạn thân từ nhỏ mới có, nhưng chỉ sợ cũng không thể hội được rõ ràng như hân. Đây là do Mặc Surong Vũ đã dùng tu vi để ép cảm giác khó chịu do Luân Hồi Chi Lực mang lại, bây giờ không kềm chế được nữa, hoàn toàn bùng ra, kết quả là cơ thể thay đổi trong 6% chu kỳ sinh mệnh chỉ trong mười phút. Sau này tốc độ biến đổi cơ thể sẽ chậm lại, nhưng cảnh tượng trong mười phút này, đủ cho Hoài Nam rửa mắt.

“Hoài Nam ca ca.... đừng nhìn....”

Nhất là khi bộ váy bó eo cho bé gái vì không chịu nổi cơ thể trưởng thành mà bứt phá ra, cảnh xuân mê người của thiếu nữ mười sáu không chút khách khí đánh vỡ van máu mũi của Hoài Nam, khiến hân cảm thấy nhân sinh đáng giá một khắc ngàn vàng. Thậm chí còn âm thầm cảm thán là may mắn mình đã biến thành ma tộc, chảy nhiều máu cũng không chết, cùng lắm hít lại là được.

Đau khổ cho vị Thiếu Tướng thiên tài trẻ tuổi nhất liên quân trái đất lúc bấy giờ, vì mãi mê thăng tiến, bận rộn cho công việc, xung quanh lại luôn có người đi kèm, không có khả năng tán gái mà vẫn ế dài. Đại khái đây là lần đầu tiên hân được nhìn thấy thân thể trần trụi của một thiếu nữ hàng thật giá thật, ẩn hiện dưới lớp áo ngắn dong đưa là những nơi thần bí mà đám sói luôn khát vọng, không bị một lớp bikini hay nội y nào che phủ.

“Ồ, ta không nhìn đâu.”

Bất tri bất giác, Hoài Nam gơ lên ngón tay cái. Khuôn mặt hân lúc này dần đến không thể đàn hơn.

[Kufufufu, tiểu chủ nhân, hoocmon giống đực của ngài đang tiết ra không có tháo dây, muốn giao phối hả!? Có cần ta chỉ cho vài đường không!?!]

[Câm đi, ngoài doggy style thì người còn biết làm gì!?!] Hoài Nam đỏ mặt mắng.

“Anh đã nói là không nhìn mà!!!!!!!!!!!!!!?”

Mặc Surong Vũ nhìn hân gơ ngón tay cái với cái mồm dần há dài cùng nước rãi mà mặt đỏ như gấc, càng thêm luống cuống tay chân kéo kéo mấy vạt áo

vải che lại xuân quang. Bất giác dùng lực, xé mạnh một cái, lớp tiên y này cứ như vậy bị xé ra.

Tiên y đều được thiết kế theo tu vi của chủ nhân, để người có hoạt động mạnh hay phóng xuất ra linh khí cũng không dễ dàng hư hại. Mặc Sương Vũ không cẩn thận xé toạc được tiên y, nói rằng tu vi cảnh giới của cô ta đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng lúc này không quản được nhiều như vậy.

“Ta không nhìn, ta chỉ ngắm thôi. Đây là thưởng thức, đừng lo, ta rất thuần khiết, nhìn xem nè, trong tròng mắt ta, ngoại trừ rỉ mắt, có chút tạp niệm nào đâu.” Hoài Nam chính sắc đáp.

Mặc Sương Vũ chỉ cảm thấy mấy van mạch máu trên má mình căng tràn như sắp đứt, toàn khuôn mặt nóng hổi, chỉ có thể kêu mấy tiếng á á vô nghĩa, loạng choạng khua chân khua tay, lại càng làm cảnh đẹp thêm mê người.

Nhất là bộ ngực lớn rung rung đong đầy theo nhịp vung tay kia, đã hoàn toàn in vào đôi đồng tử của Hoài Nam, khiến trong mắt hắn bây giờ, lòng đen đã khảm nam thêm hai vật thể tròn tròn trắng trắng, tung tung mây mây.

Đến đây là quá sức chịu đựng của Mặc Sương Vũ rồi.

Cô ta phát tay, một thanh phi kiếm xoay ngược đằng chuôi đánh vào lồng ngực Hoài Nam, chấn văng hắn qua lớp sương mù, bay thẳng vào trong sơn cốc.

“Awck.”

Hoài Nam rên nhẹ một tiếng, loạng choạng xoay người, ổn định thân hình. Dục hỏa nhanh chóng bị dập tắt, bởi một cảm giác nóng bức thiêu đốt khủng khiếp.

Hắn thậm chí không may, quay đầu lại, mặt trời ở trên chói chang.

Làn da của hắn dưới ánh nắng mặt trời bốc khói nghi ngút, những lỗ chân lông héo rút rồi bị che lấp bởi vô số cục phồng rộp.

“Cháy cháy cháy....”

Hoài Nam nhảy chơi chơi như con tôm sống bị bỏ vào chảo rán, ánh nắng mặt trời thiêu đốt da đầu hắn tê dại, con mắt nhìn thẳng vào mặt trời cũng bị bóng nặng khiến hắn mù đường, chỉ có thể chạy quanh dưới nắng, nghe tiếng da thịt mình cháy xì xèo cùng mùi khét nồng nặc.

[Tiểu chủ nhân, ma khí, mau vận ma khí hộ thể.]

May mắn còn có Cecilia trong cơ thể hắn đủ tỉnh táo nhắc nhở, Hoài Nam vội vã vận lên một luồng ma khí dày đặc, tạo thành bóng râm che chở cho hắn khỏi nắng trời. Làm dịu lại quá trình bỏng cháy.

Ma lực đổ dồn vào, ưu tiên khôi phục mắt. Hoài Nam nhìn quanh, muốn tìm lối trở về vùng sương mù. Đột nhiên từ bốn phương tám hướng có tiếng gió rít gào sắc lạnh. Hắn vội vã nhảy sang né tránh.

Phập Phập Phập Phập.

Chỗ cũ Hoài Nam đứng lập tức găm xuống bốn thanh binh khí tỏa ra linh quang xanh lục như đom đóm.

[Pháp bảo!?!]

Quanh đây chỉ có tu chân giả duy nhất là Mặc Sương Vũ, nhưng Kim Đan kỳ chỉ có thể dùng được nhiều lắm là ba cái pháp bảo cùng lúc mà thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, linh lực không đủ.

Thế nhưng là, bên tai lại có tiếng xé gió. Hoài Nam xoay người, chân đạp bộ pháp chiến kỹ ma tộc Cecilia dạy cho hắn, chặt vật né qua.

Lần này suýt soát, vận tốc bắn tới của pháp bảo nhanh hơn rất nhiều.

Hoài Nam xoa xoa vết cắt trên bả vai, ngẩng đầu nhìn.

Mặc Sương Vũ đã thay một bộ quần áo vừa vặn, hoàn toàn che đi cảnh xuân tươi mát, ánh mắt nhìn hắn đầy sát khí.

“Tiểu Vũ, ta cũng không phải cố ý... haha...”

Mặc Sương Vũ nghiêng đầu:

“Tiểu Vũ!? Ai là Tiểu Vũ của ngươi!?”

Cô ta tung lên trời một quyển trục vàng óng buộc lụa hồng, dây buộc nói ra, để quyển trục trải rộng, bên trong hiện ra vô số hình ảnh binh khí đang dần dần lập thể hóa.

“Chư Thiên Tinh Thần – Đa Bảo Thiên Quân Trộn.”

“What!?” Hoài Nam tròn mắt, chỉ nhìn một chút thôi, có cần muốn mạng người ta vậy không!?

[Tiểu chủ nhân, tinh thần lực của cô nhóc này bây giờ rất mạnh. Hắn là thân thể tăng trưởng kèm theo tu vi và thần thức, nên chứng mất ký ức kia cũng được tinh thần lực mạnh mẽ chữa khỏi luôn rồi. Cô ta muốn giết ngài thật đấy.]

“Đùa cái gì vậy!?”

Hoài Nam nghiêng răng, loli Tiểu Vũ đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhìn hẩn lạnh băng không cảm tình. Không, là có cảm tình, đó là một dạng oán niệm đầy căm thù.

Hắn bây giờ mới nhớ lại, đại khái là vì Tiểu Vũ mm cute ngoan ngoãn nghe lời ở bên cạnh quá lâu, khiến hắn quên mất, hình như mình từng vác quân đến bắn giết đồng bào nhà người ta đấy, mà còn giết không ít.

“Chết đi, phạm nhân.”

Mặc Sương Vũ phát tay, đám bảo khí trên trời rung lên ông ông rồi bắn thẳng xuống.

...

Kim Thiên Tử ở trên Kim Thư thờ dài ngao ngán. Hoài Nam lại bị giết một lần nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Đổi vai đăng tràng

Hoài Nam không thể nhớ được mình đã chết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần luân hồi, toàn bộ tâm trí của hắn cũng đều bị xóa bỏ như khi mới bước vào sơn cốc ngập nắng này.

Tương tự với Mặc Sương Vũ, hai người họ, một người giết, một người bị giết, cứ như vậy lặp đi lặp lại hơn ba trăm lần, sắp được một năm.

Ít nhất với Kim Thiên Tử được Kim Thư bảo vệ phía trên, người phải làm khán giả bắt đắ dĩ của đôi trẻ này, ông ta đã sớm chai sạn.

“Sư phụ, nhị sư huynh lại biến thành con heo rồi.”

Gần đây thì tầm ảnh hưởng của Luân Hồi Chi Lực lại càng thâm thấu vào Kim Thư nhiều hơn, hai gã đồ đệ của Kim Thiên Tử cũng bắt đầu lặp lại những câu thoại cũ, giống như một cái đĩa xước. Kim Thiên Tử đã sớm chán, chẳng muốn đối thoại với chúng nó nữa.

Xuyên thấu qua tầng ảnh hưởng của Kim Thư, tác động đến cả cao thủ cấp độ cận giới hoàng, thế giới lực Luân Hồi này thật sự vô cùng mạnh mẽ. Kim Thư có thể hấp thụ được một kích mang theo lực lượng Hủy Diệt từ khẩu siêu pháo của Trường Sinh Đảo, và một chân mạng theo lực lượng Âm Dương từ Đế Thức của Tiên Đế vẫn có thể hoàn hảo không tổn hao gì. Nhưng đối đầu với Luân Hồi Chi Lực này lại có vẻ không thể phòng thủ và hấp thụ hoàn mỹ.

Điều này nói lên, ít nhất về khả năng sử dụng thế giới lực, chủ nhân của Luân Hồi Chi Lực cao hơn hẳn chủ nhân của Âm Dương và Hủy Diệt chỉ lực một cấp bậc.

Hắn đây là chênh lệch giữa cổ giới hoàng và tân giới hoàng chứ!?

Kim Thiên Tử một mặt tụng kinh, một mặt miên man nghĩ. Ông ta phát hiện, với tâm cảnh của mình, dường như cũng không thể đề kháng lại sự xâm lấn của Luân Hồi Chi Lực, hiện tại muốn tĩnh tâm càng lúc càng khó.

Có nên xuất thủ phá cục!?

Nhưng nếu mười hai trang chân kinh chưa được thu thập đủ mà lộ ra ngoài ánh sáng, để cho Giám Sát Viên Lục Đạo biết được, mọi thứ sẽ đổ bể hết.

Kim Thiên Tử cảm thấy mình càng lúc càng dần trở nên nôn nóng.

Nhận lấy trách nhiệm thỉnh chân kinh từ các giới hoàng, không thể ngờ là khó khăn đến vậy.

Hủy Diệt và Âm Dương chi lực lấy được là nhờ có người đàn ông đeo mặt nạ chỉ điểm, chỉ hữu kinh vô hiểm thu lấy. Mặc dù nếu bị dư uy của Thế Giới Lực đánh trúng sẽ rất thảm, nhưng nếu có chuẩn bị trước thì cũng không phải là không thể tránh né.

Kim Thiên Tử có chút hối hận mình đã lỡ mồm làm tiểu thí chủ đeo mặt nạ kia rời đi quá sớm. Ông ta không ngờ dưới sự bảo vệ của Kim Thu, mà ba thầy trò bọn họ cũng bị luân hãm trong luân hồi chi cảnh luân.

Không giống như Đế Thức hay Siêu Pháo có định hướng rõ ràng, lực lượng Luân Hồi trải khắp phiên son cốc này, muốn thu lấy cũng không biết nên thu từ đâu.

Luân Hồi Chi Lực đã như thế này, những thứ như Không Gian, Thời Gian, Trí Tuệ và Chân Lý, chỉ sợ càng thêm gian khổ.

Thở dài một tiếng phiền muộn, Kim Thiên Tử âm thầm nghĩ, nếu như đến lượt thứ ba trăm sáu mươi năm mà Hoài Nam vẫn cứ chết rồi lại luân hồi. Ông ta sẽ bất chấp tất cả mà xuất thủ, dù lật cả phiên son cốc này lên cũng phải tìm được căn nguyên của lực lượng luân hồi, thu vào chân kinh.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện.

....

Vòng lặp thứ ba trăm sáu mươi hai.

Mặc Sương Vũ vừa té ra Chư Thiên Tinh Thần Đa Bảo Thiên Quân Trận. Hoài Nam ở bên dưới đã bất chấp ánh nắng chói trang, dậm chân bắn vọt lên trời. Đá bay đi quynh trực.

“Tiểu Vũ mm, không biết tại sao ta cứ cảm thấy nếu bé mở quynh trực này ra, ta sẽ chết rất thảm, thứ đồ chơi nguy hiểm này, tạm thời cứ cất đi nhé.”

Mặc Sương Vũ mặt không đổi sắc, chẳng biết vì sao, cô ta cảm thấy không hề bất ngờ trước hành động này của Hoài Nam, khóe miệng chỉ cười nhạt một tiếng:

“Ngu ngốc, người không biết tu chân giả bọn ta điều khiển pháp bảo bằng thần thức sao!?”

Hoài Nam giật thót, quay đầu, xoay người theo một thói quen mà hẳn cũng không biết từ đâu quen ra, vừa vặn thấy được vô số quang điểm từ xa lóe lên, sau đó là tiếng không khí rách toạc, cùng cảm giác đau nhức của vật thể sắc bén với vận tốc cao bay xuyên qua người.

“Shit. Lại cái gì đây!?”

Mặc Sương Vũ nhanh chóng bắt quyết, bầu trời nắng chói lại một lần nữa ngập trong sắc màu bảo khí cùng những hạt linh tử lấp lánh.

“Chư Thiên Tinh Thần – Đa Bảo Thiên Quân Trận.”

“Má ơi!!”

Bùm bùm bùm bùm.

Liên tục những tiếng bạo không của vật thể bay siêu thanh, xen lẫn cùng tiếng đất đá nổ tung bạo phát, cánh đồng hoa dưới chân hai người bị cày xới lung tung, cánh hoa đủ loại màu sắc phiến tán trong không khí dưới nắng vàng, rực rỡ.

Hoài Nam như con chuột chạy qua đồng, liên tục chạy theo bộ pháp mà Cecilia dạy hẳn, bứt phá tốc độ, chuyển hướng đột ngột, chọt vật né tránh cơn mưa bảo khí rơi xuống.

Giống như đang chạy trên mưa bom bão đạn.

Gặp quỷ, cái thời lính bộ binh phải chạy qua mưa đạn này đã qua từ thời trước kháng thần lịch rồi mà.

Và cái cảm giác Déjà vu chết tiệt này là sao đây!?

Hoài Nam bắt đầu hoài niệm những bộ Mobile Suit quen thuộc với lớp giáp chắc chắn. Mặc dù bây giờ tốc độ chạy của hắn cao hơn Mobile Suit nhiều lắm.

Phập.

Một thanh trường thương âm hiểm xuyên từ dưới mặt đất lên, đục thủng bắp chân của Hoài Nam, hắn đau đến nhe răng nhếch miệng. Nhất là khi đang di chuyển cao tốc, không ngừng kịp, mũi thương sắc bén mạnh mẽ cắt ra một mảng thịt lớn của hắn, khiến một chùm huyết vụ phun ra cùng cánh hoa phấp phới. Nhướm theo cho muôn hoa một màu đỏ tươi tuyệt sắc.

“Chết tiệt, dưới đất cũng là trận pháp!?”

Hoài Nam mất chân trụ đặt chân, bộ pháp lập tức bị phá vỡ, hần lảo đảo trên cánh đồng hoa, búng tay bật người dậy, hiểm hóc tránh thoát chực mũi nhọn từ bốn phương tám hướng đâm tới.

Ma lực vận chuyển đến mỗi thớ thịt, vùng bị thương đang khép lại với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Lơ lửng trên không, không còn chỗ mượn lực để bạo phát tốc độ, Hoài Nam nghiêng răng quét mắt qua khắp nơi, ba trăm sáu mươi độ xung quanh, vô số quang điểm xanh lục lại tiếp tục lóe sáng, biểu thị đang có một bảo khí được phóng tới chỗ hần với vận tốc cực cao.

“Cecilia, còn không ra tay là ta chết đó.”

Cực chẳng đã, Hoài Nam gào lên cầu cứu.

Ma lực trên cơ thể Hoài Nam đột nhiên bùng phát, nhuộm đen một mảng không gian xung quanh hần. Dưới cái nắng chói trang của mặt trời, một điểm màu đen thuần sắc xuất hiện vô cùng tương phản bắt mắt.

Mặc Sương Vũ dùng thần thức nhìn qua lớp sương đen, kinh ngạc thấy được cơ thể Hoài Nam đang thay đổi với vận tốc chóng mặt. Tóc hần chuyển thành màu xám, búp bùng giống như một ngọn lửa thiêu đốt qua gót chân. Trên đầu dựng lên hai cái tai nhọn thấp thoáng dưới mái tóc mềm mại, thân hình chữ V hoàn mỹ chuyển thành dáng đồng hồ cát cùng những đường cong là lướn. Cặp mắt màu nâu chuyển sang màu đen u tối.

Đây là một người hoàn toàn khác.

Bảo khí từ bốn phương tám hướng bắn tới chuẩn xác bị người phụ nữ này tiếp được, bằng mấy cái phát tay đơn giản khiến chúng đổi hướng va chạm vào lẫn nhau, có cái thì bị bạo lực đánh văng đi, có cái lại bị cô ta dùng hàm răng ngoạm nát khiến Mặc Sương Vũ chấn kinh.

Một màn tuyệt sát bị hóa giải dễ dàng.

Mặc Sương Vũ cảnh giác hỏi: “Người là ai?”

Hoài Nam trong chế độ biến thân, từ từ hạ xuống cùng lớp ma khí dày đặc, đưa tay lên che miệng cười khê:

“Kufufufu... tiểu tiên nhân, tinh thần lực phát triển quá nhanh khiến tâm cảnh mất ổn định, ký ức lẫn lộn rồi phải không. Người gây khó khăn cho bọn ta nhiều lắm đấy.”

Sau đó nhìn nhìn cơ thể mình, lại nghĩ nghĩ, đưa tay sờ xuống đùi quần Hoài Nam, về mặt cổ quái nói:

“Tiểu chủ nhân, phần trên đã biến rồi, tại sao phần dưới không biến nốt!? Người biến thái!?”

Hai cái tai trên đầu lập tức cụp xuống, giống như nghe thấy lời mắng chửi gì đó khó nghe, Hoài Nam ở trạng thái biến thân này tương phản, lại cười cười có vẻ như thấy chuyện gì đó rất thú vị, hoàn toàn bơ Mặc Sương Vũ.

Mặc Sương Vũ cũng chẳng có nhu cầu giao lưu với kẻ địch, chỉ cười lạnh nói:

“Chủ nhân, vậy ra người là ma vật ký kết khế ước với hần. Ta đang thấy lạ là một phạm nhân làm sao có thể đạt tới cảnh giới này, lại sống sót được dưới Đa Bảo Thiên Trận của Mặc Gia ta lâu đến như vậy. Nhân loại quả nhiên giống như mọi người nói, vì truy cầu lực lượng, sẵn sàng bán rẻ linh hồn mình cho ma quỷ.”

Quyển trục màu vàng kim trên đầu Mặc Sương Vũ phát tán quang mang rực rỡ. Vô số ảnh chiếu của bảo khí lại một lần nữa lập thể hóa, che kín cả một mảng trời.

“Cũng tốt, trăm yêu trừ ma là trách nhiệm của tiên gia chúng ta. Hôm nay để ta vệ đạo một lần đi.”

Đứng dưới bầu trời vô tận bảo khí, lại nhận thêm lực lượng tăng trưởng không ngừng từ Luân Hồi Chi Cảnh, Mặc Sương Vũ đang có cảm giác tự tin tuyệt đối. Dù là Hóa Thần cảnh cũng chiến cho người xem.

Huống chi giao thủ một lúc, cô ta cũng biết Hoài Nam mới chỉ là một Hóa Hình cảnh Sơ kỳ mà thôi, lại bị ánh nắng mặt trời áp chế, so với một Kim Đan đỉnh phong như mình, còn chưa đủ uy hiếp.

Trên thực tế, đúng là Hoài Nam mặc dù cao hơn một cảnh giới, cũng đã bị Mặc Sương Vũ giết đi giết lại không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đó là Hoài Nam, chứ không phải Hoài Nam version biến thân, Cecilia này.

Hoài Nam hiện tại đã kích hoạt lực lượng khế ước ác quỷ, nhường lại thân thể cho Cecilia. Hần đã đạt tới Hóa Hình cảnh giới, có thể tùy tiện thay đổi cấu trúc cơ thể. Biến thân thành dạng này, là để Cecilia có thể phát huy lực lượng hoàn mỹ, tránh khỏi vì cơ thể dài ngắn bất đồng mà bị hổ.

Hần hiện tại ở trạng thái biến thân, giống Cecilia đến 99%, chỉ ngoại trừ một bộ vị mấu chốt giữ lại tôn nghiêm đàn ông.

Cũng có thể nói, ở dạng này, Hoài Nam chính là dưới đực trên cái, hoàn toàn là một gã biến thái.

Đây cũng là lý do hắn không còn mặt mũi nào thò đầu ra đối thoại, mà nhường toàn quyền cho Cecilia.

Bởi vậy, đứng trước mặt Mặc Sương Vũ hiện tại, là Cecilia chính bản 99%.

“A... đã lâu như vậy rồi, mới có cảm giác này. Tiểu tiên nhân, thật hi vọng người có thể mua vui cho ta thêm chút nữa.”

“Nói thật nhé, hơn ba trăm lần bị người dùng đủ loại binh khí đâm chết, ta còn chưa đã thèm đâu. Nhưng linh hồn của tiểu chủ nhân đã tới giới hạn, nếu cứ tiếp tục luân hồi sẽ vĩnh viễn chìm trong đó. Ta vẫn còn muốn ở cùng hắn một thời gian rất lâu nữa.”

“Vậy nên...” Cecilia phát phát tay, một đợt kinh phong nổ mạnh chấn cho mấy cánh qua xung quanh bung lên. Ma khí trên thân bập bùng dần chuyển hóa thành một ngọn lửa màu xám trắng, khiến mọi vật xung quanh đều từ từ mục nát.

“Chúng ta kết thúc ở đây được rồi.”

...

Ở trên Kim Thư, Kim Thiên Tử nghe những lời này mà chấn kinh rồi.

Không thể nào.

Không có lực lượng của Kim Thư bảo vệ, tại sao nữ ma đầu này vẫn giữ được ý thức!?

Vậy những lần bị giết trước đó, cô ta chỉ đang chơi đùa!?

Lẽ nào tâm cảnh của một ma vật đã sa đọa ma hóa còn cao hơn mình rất nhiều lần!?

Kim Thiên Tử cảm thấy lá gan mình có chút đau nhức, dường như có thứ gì đó đang đả kích, lại có thứ gì đó đang sinh ra vết rạn nứt.

Giống như lòng tự hào.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Cecilia vs Mặc Sương Vũ

Nguyên nhân Cecilia không bị ảnh hưởng bởi Luân Hồi Chi Lực!?

Rất đơn giản, thứ nhất, linh hồn của Cecilia có một nửa bị phong ấn trong Khế Ước Ác Ma. Đây là khế ước mang theo luật tối cao của Ma Giới, ngoại trừ ma chủ, cho dù là Luân Hồi Chi Lực cũng không thể can thiệp được. Loại khế ước này có tính vĩnh cửu truyền thừa, cho dù người sử dụng có chết đi mà phong ấn vẫn được bảo tồn và giao cho hậu nhân của hắn, ác quỷ bên trong khế ước vẫn phải tuân theo điều kiện ở bên trong. Hoặc cho dù chủ nhân có lỡ may chết trận, đầu thai kiếp mới mà hiệu lực của khế ước vẫn chưa hết, thì ma tộc bên trong cũng phải phục vụ cả kiếp sau của hắn. Luân Hồi không có tác dụng.

Lý do thứ hai, tuy không có giá trị tham khảo lắm, nhưng đúng là về mặt tâm cảnh và ý thức, Cecilia mạnh hơn Kim Thiên Tử. Cô ta đã phải trải qua hơn bốn ngàn năm tự kỷ, tinh thần đã sớm được mài giũa đến cực hạn. Tự thân lại là một cái biến thái thuần khiết, những ngoại lực tác động được lên ý thức của cô ta rất hữu hạn.

Hai tầng lý do này khiến Cecilia là người duy nhất ở đây miễn nhiễm với Luân Hồi Chi Cảnh.

Trải qua hơn ba trăm lần bị Chư Thiên Tinh Thần – Đa Bảo Thiên Quân Trận bắn chết, bất kể là ai cũng có thể thuộc nằm lòng lộ tuyến bắn ra của những cái pháp bảo này.

Cecilia luôn giữ trên môi nụ cười vui vẻ, giống như mọi chuyện trên đời thấy được đều rất thú vị. Cho dù đang chiến đấu, cũng luôn giữ vẻ hăng hái thích thú. Dù có dùng sức bắt lấy một thanh họa kích, chém văng một thanh trường thương, xoay tròn gạt phẳng đi một bó tiễn bắn tới, lại chế cười một thanh trường kiếm nữa, nụ cười trên môi vẫn không hề tắt.

Giống như đang khinh thường, càng khiến Mặc Sương Vũ cáu tiết.

Linh lực đổ dồn vào trong Đa Bảo Thiên Quân Trận, Mặc Sương Vũ điên cuồng phát huy toàn bộ công suất của cái máy bắn bảo khí này, khiến cả vùng đồng hoa không lúc này ngừng lại tiếng gió gào thét và tiếng nổ mạnh của bảo khí va chạm.

Nhưng Cecilia vẫn thông dong ứng đối.

Ma lực bọc vào trong lòng bàn tay, độ tinh thuần của ma lực cô ta sử dụng cao hơn Hoài Nam rất nhiều, Hoài Nam sử dụng ma khí giống như một lớp khói mù phát tán từ phía, còn Cecilia khiến ma khí ngưng đọng như một lớp mực đen bám dính lấy lòng bàn tay, hoàn toàn trung hòa sự phản kháng nỗ lực của linh khí trên mỗi thanh bảo khí bắt được, thậm chí ma lực còn mạnh mẽ xâm chiếm ngược, ăn mòn luôn món bảo khí này.

Cecilia còn có hai thứ mà Hoài Nam không có, thứ nhất là ngọn lửa hủ hóa.

Giống như Tam Muội Chân Hỏa của Tiên Giới sẽ thiêu đốt bất cứ thứ gì nó chạm phải đến khi thành tro tàn, không thể dập tắt. Ngọn lửa hủ hóa này có Cecilia cũng có thuộc tính đặc biệt, khiến nó biến tất cả vạn vật thành mực nát, hơn nữa tốc độ mực nát cực kỳ nhanh, không hề kém hơn tốc độ nung chảy của Bạch Hỏa từ Stellar.

Một lớp lửa xám bám trên mũi bảo khí, lập tức biến nó thành một vũ khí đáng sợ nhất, khiến tất cả bảo khí khác va chạm với nó đều mực ruỗng, gõ nhẹ một cái cũng đã gãy làm vài đoạn. Hoàn toàn mất đi hiệu ứng linh bạo mỗi khi va chạm.

Giống như đang cầm một lưỡi kiếm thật đi chém một đám kiếm xóp vậy, không thể dễ dàng hơn.

Và điểm chết người nhất, là tốc độ phản ứng của Cecilia cao hơn Hoài Nam rất nhiều.

Bất luận bảo khí bắn tới từ phương hướng nào, thậm chí là từ dưới đất đâm lên, cũng đều bị trực giác cùng kinh nghiệm chiến đấu mấy ngàn năm nay dự đoán ra.

Vậy nên mặc kệ Mặc Sương Vũ điên cuồng phát động Đa Bảo Thiên Quân Trận đến cỡ nào, trong mắt Cecilia đều chỉ là trò hề mà thôi.

Vì Hoài Nam không nhớ, nên hắn không thể biết được, Cecilia để hắn chết vài trăm lần, chỉ là để trải nghiệm cảm giác chết bằng hàng vạn thứ bảo khí khác nhau mà thôi. Đừng hỏi lý do, đây chỉ là vấn đề sở thích.

Ở một vòng lặp nào đó, Cecilia đã hướng dẫn Hoài Nam, để hắn cũng có thể chia sẻ niềm vui của việc bị vật cứng đâm xuyên qua thịt này, nhưng Hoài Nam chỉ nói giận mắng to, liền vậy, Cecilia đành mặc kệ hắn, ngồi xem hắn chết, cùng lấy khả năng chia sẻ đau đớn mà thể nghiệm sự thống khoái khi bị đâm xuyên.

Nếu không phải linh hồn Hoài Nam đã bị reset đến điểm băng hoại, sắp sửa thật sự luân hồn thành một sinh mạng mới, Cecilia có lẽ sẽ còn ngồi xem hắn chết vài trăm lần nữa.

Dù sao cơ hội chết miễn phí như thế này cũng không có nhiều nha.

Mặc dù ở vòng lặp đầu tiên, Mặc Sương Vũ đột nhiên nổi điên, đâm lên sau lưng Hoài Nam khi Cecilia và hắn đang mải tán dóc, làm cô ta cũng sợ hết hồn, tưởng mình đã chết thật.

“Nỗi sợ không thống khoái đó, để ta từ từ trả lại cho ngươi đi”.

Cecilia vừa cười nhạt, vừa tiện tay đánh văng ba cái bảo khí phá không bắn đến, từ từ bước lại gần chỗ Mặc Sương Vũ.

Người sau lập tức hoảng hốt, không tự chủ được dần dần lùi lại.

“Sao vậy tiên nhân!? Trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của các ngươi cơ mà!?” Cecilia trào phúng nói.

“Đừng...” Mặc Sương Vũ nghiêm rắng.

“Hử!?” Cecilia nghiêng đầu, hai cái tai vẩy vẩy.

“Đừng xem thường ta.”

Mặc Sương Vũ gào lên tức giận. Hư ảnh bảo khí ngập trời rung lên ông ông, bốn cái bảo khí có hào quang chói lọi nhất xé toạc không khí bắn xuống như phi lao.

“Còn chưa bỏ cuộc sao!?” Cecilia quay quay thanh trường thương mình tiện tay vớ được, chuẩn bị đánh văng một lượt bảo khí nữa.

Đột nhiên dị biến xảy ra.

Bốn thanh bảo khí trên đường bay, đột nhiên lại bị bốn thanh bảo khí khác bắn tới, đâm vào cán, sau đó lại có vô số hư ảnh bảo khí khác được tạo ra trong chớp nhoáng, tiếp tục công kích vào phần cán, tạo ra lực đẩy mạnh khiến chúng gia tốc đột ngột.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh.

Cecilia xoa xoa vết máu trên mặt, và cánh tay cầm thương đã bị chặt đứt của mình, ánh mắt có chút ngỡ ngàng. Lập tức đỏ mặt cười ngất.

“Hahaha, được lắm, được lắm!! Rất vui đấy.”

Ma khí trào dâng ra chỗ đoạn tay cụt. Một cánh tay mới nhanh chóng tân sinh cùng khói đen phiêu hốt.

“Hi vọng người có thể tiếp tục mua vui cho ta!! Tiểu tiên nhân.”

Mặc Surong Vũ thật sự đã cảm thấy áp lực, đối mặt với sinh vật bất tử như ma tộc, tất cả đều căng thẳng vô cùng. Dù sao mình đánh chúng nó mãi không chết, nhưng lỡ mà bị ma khí bám vào cơ thể thì xong luôn. Ma tộc là một cái chủng tộc vừa đáng ghét vừa đáng sợ.

Bởi vậy, Mặc Surong Vũ làm ra quyết định.

Chạy.

Bao khí đầy trời liên tục phát sáng rồi bắn vọt xuống để yểm hộ, Mặc Surong Vũ chân đạp phi kiếm nhanh chóng xoay người bay vút đi, tìm cốc khẩu.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió lạnh người vang lên.

Mặc Surong Vũ thông qua thần thức, biết được sau lưng là một thanh trường kích bị Cecilia tiện tay cầm lấy ném tới. Lực tay mạnh mẽ khiến tốc độ của nó không thua gì được bắn ra từ Đa Bảo Thiên Quân Trận. Đối mặt với dạng công kích này, Hoài Nam có thể dùng thể chất vượt trội của cảnh giới Hóa Hình để tránh né, Cecilia có thể dùng kinh nghiệm chiến đấu để nhẹ nhàng lách qua. Nhưng Mặc Surong Vũ không thể làm được. Cô ta là pháp tu thuần túy, hơn nữa còn là nghiên cứu giả, cận chiến và phản xạ đều yếu ớt vô cùng. Dù có thần thức nhạy cảm cảm nhận được, cũng phản xạ không được.

Bùm

Thanh phi kiếm dưới chân bị trường kích đâm vào, linh lực bên trong nổ tung, chấn bay Mặc Surong Vũ khiến cô ta lao đảo ổn định thân thể giữa không trung.

Kim Đan kỳ cũng có thể bay, nhưng rất phí sức, không tiện như đạp phi kiếm

Mặc Surong Vũ phải mất vài giây mới khiến thân thể ổn định lại được.

Nhưng chỉ một thoáng này, cũng đã quá đủ cho Cecilia với sức bật mạnh mẽ tiếp cận.

“Nếu muốn ta không xem thường người, thì nên cố gắng hơn, tiên nhân vô dụng à.”

Bụp.

Một quyền mạnh mẽ mọc từ dưới lên, đâm ngập vào bụng. Mặc Surong Vũ ho ra máu, muốn ói ra hết mật xanh mật vàng, chấn động từ con sóc đau đớn khiến cô ta hôn mê tại chỗ.

Cecilia giữ nguyên tư thế ra quyền, cười nhạt, nâng Mặc Surong Vũ lên bằng nắm đấm, rồi tùy tiện quăng xuống đồng hoa bên dưới.

Sau đầu đẩy, Cecilia phui phui tay, ngẩng đầu, liếc xung quanh, cười nói:

“Mặc dù ta không biết các người núp ở đâu, nhưng hẳn là các người cũng đã chán cái vòng lặp này rồi chứ hả!? Có ý kiến gì giúp bọn ta rời khỏi đây không!? Ta muốn đến một tỉnh cầu khác.”

Bên tai vang lên tiếng thở dài, Cecilia vầy vầy hai tai theo bản năng, khoe miệng khê cong lên, là tiếng truyền âm nhập mật. Xem ra đám người này nhất quyết không lộ diện.

“Thí chủ thật mạnh mẽ, bản bằng bội phục.”

“Ha, người của phật giới!?”

“Xác thực.”

“Ngồi xem bọn ta diễn kịch, có thú vị không!?”

“Tiểu thí chủ kia có được ma vệ như ngài, không biết là phúc hay họa của hắn.” Người trong hư không sợ hãi than. Cecilia nghe vậy chỉ cười đáp: “Kufufufu, ta thật sự thích hắn đấy.”

“...”

“Có thể cho bản tăng biết, tại sao ngài phát hiện ra chúng tôi không!?”

“Này này, ta tốt xấu gì cũng từng đạt tới cảnh giới hư không nha, mới đầu thì có thể không ý thức được, nhưng qua mỗi lần luân hồi, tâm tình các người lại nhộn nhạo nhộn nháo hết cả, muốn không cảm thấy gì cũng khó khăn lắm.” Cecilia đưa tay lên lắc lắc nói.

Chỉ nghe người bên kia cười khỏ. Quả nhiên vẫn là vấn đề tâm cảnh quá thấp.

“Tại sao không lộ mặt!? Với cảnh giới của các người hiện tại, chắc không phải sợ ta đâu ha.”

“Lộ mặt thì không thể, cảm phiền thí chủ tới chỗ bọn ta được hay không!?”

Cecilia ồ lên, trước mặt xuất hiện một trang sách mờ mờ ảo ảo. Cô ta hạ xuống, kéo chân Mặc Surong Vũ lôi đi. Lại gần trang sách, đưa tay chạm vào.

Lập tức không gian xung quanh biến ảo. Cecilia xuất hiện trên một cao nguyên đá vôi, cảnh vật hùng vĩ tráng lệ, trải rộng bạt ngàn.

“Cổ hữu kết giới!?” Cecilia giật mình. Có được cổ hữu kết giới tức là đã vượt trên cảnh giới hư không rất nhiều. Tiếp cận đỉnh phong không còn xa.

“Không phải, đây là thế giới. Một thế giới độc lập, nằm bên ngoài Lục Đạo.”

Liền có người tiếp lời, Cecilia quay đầu ra đằng sau, đập vào mắt là một vị hòa thượng, đi cùng một con heo và một con kappa.

Vị hòa thượng kia mỉm cười tiếp tục nói:

“Thế giới này, không chịu sự giám sát và cai quản của giám sát viên Lục Đạo.”

“Tại đây, ngăn cách với hết thảy thế giới lực, cho dù là thần Odin sở hữu Trí Tuệ Chi Lực cũng không có biện pháp lấy thông tin từ người ở thế giới này.”

Trí tuệ là một dạng tương đồng lại tương phản với Chân Lý. Nếu như Chân Lý là dạng “Ta biết những gì các người không biết” bằng cách lấy dữ liệu từ sau cánh cổng, thì Trí Tuệ lại là “Ta biết những gì các người biết”, bằng cách trực tiếp sưu tầm thông tin từ trí nhớ của mọi sinh vật nằm bên trong Lục Đạo.

Sở hữu Trí Tuệ chi lực, Odin được mệnh danh là vị giới hoàng thông thái nhất Lục Đạo, người biết tất cả mọi điều trên thế gian (ngoại trừ những thứ từ Chân Lý).

Ngoài Odin, còn một dạng người nữa cũng có thể sử dụng Trí Tuệ Thế Giới Lực mặc dù cấp độ không quá cao.

Đó là Giám Sát Viên Lục Đạo, với Thiên Đạo Pháp Luân.

Kim Thiên Tử và hai đồ đệ không dám rời khỏi Kim Thụ để can thiệp vào Luân Hồi Chi Cảnh cũng vì lý do này. Ông ta không muốn tùy tiện bước ra ngoài để ký ức của mình bị sưu tầm được, dẫn đến mọi kế hoạch của mặt nạ nam đổ bể từ trong trứng nước.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đồng hoa ký ức còn lưu lại

Ghi chú: hai chương này liên quan đến phụ chương ở vị trí

Cơ thể Hoài Nam dần dần thay đổi, toàn bộ đặc điểm nữ tính nhanh chóng thu về, chỉ trong thoáng chốc, bộ dáng nguyên bản của Hoài Nam đã trở lại. Cecilia thì trở thành một đoàn khối đen lơ lửng quanh người hắn.

Hoài Nam ngồi khoanh chân, đặt tay lên hai gối, trọng tâm hạ thấp xuống, đầu hơi cúi, trầm ngâm tiêu hóa chỗ thông tin vừa tiếp nhận được.

“Nói đơn giản một chút, thế giới này hình thành bởi bánh xe Thiên Đạo Pháp Luân liên tục xoay tròn, giống như phần mềm của hệ điều hành. Còn các Giới Hoàng giống như virus được sinh ra từ mười hai cung của nó!? Nhiệm vụ của các Giám Sát Viên Lục Đạo là tìm cách nào đó gỡ thế giới lực ra khỏi các Giới Hoàng. Đúng không nhỉ!?”

Hắn ngừng đầu nói với đoàn khối đen bên cạnh, trong đó, bóng dáng Cecilia mờ mờ ảo ảo, khoanh tay lơ lửng, ngáp dài bộ dáng chẳng hề quan tâm.

Trước mặt hắn nhô lên một bàn đá, Kim Thiên Tử mỉm cười đặt xuống một bộ bàn trà, thông thả pha, khiến vùng cao nguyên đá này có thêm chút hơi ấm của hương khói. Ông ta đáp:

“Mặc dù ta không thể cắt nghĩa rõ ràng phần mềm hay hệ điều hành thí chủ nói đến là gì, nhưng với sự thông tuệ của thí chủ, chắc hẳn không sai đâu.”

“Tiểu chủ nhân, biết ba thứ chuyện này làm gì!? Cảnh giới của ngài hiện tại chẳng ra sao, coi như con tép chi sợ cũng không bằng, nếu biết thứ gì đó không nên biết, bị Trí Tuệ Chi Lực tra ra, chỉ sợ mạng nhỏ không giữ được.” Cecilia lúc này mới nói.

Hoài Nam hiện tại là chuẩn Hóa Hình cảnh của Ma Tộc, so sánh ra, tương đương với Nguyên Anh kỳ của Tiên Giới và Thánh Giai của Thần Giới, về trái đất chắc có thể đo được sức mạnh đại khái là 20% cube, tính ra cũng là một cường giả nhất lưu. Nhưng trong mắt những tồn tại đã từng đạt tới cảnh giới Hư Không như Cecilia, vậy vẫn chưa đủ nhìn, đều trong dạng tùy tiện búng tay là có thể giết chết. Ngược lại trong mắt Hoài Nam, lấy tổ chất thân thể người thường mấy chục năm như hắn, đột nhiên vọt lên cảnh giới này, toàn thân luôn có cảm giác sinh cơ bùng bùng, ngập tràn lực lượng, vô cùng phần chấn, nếu không thường hay bị đối.

Bỏ qua con đối, thì tinh thần hắn hiện tại khá tốt, rất có tâm tình hóng chuyện bát quái.

“Mặc dù không biết Trí Tuệ chi đạo hoạt động như thế nào, nhưng nhiều sinh linh như vậy, muốn nắm giữ triệt để hẳn là không thể nào nha.” Hoài Nam bĩu môi nói:

“Ta đoán, cần có một từ khóa gì đó thuận tiện cho việc điều tra, chỉ cần không ghi nhớ từ khóa đó, muốn tra ra ta hơi bị khó.”

“Mà từ khóa, đại sư đây chắc hẳn là biết đúng không!?” Hoài Nam nhìn Kim Thiên Từ nháy mắt.

Người sau cười cười đáp: “Xác thực, nhưng bản tăng cũng không dám chắc, dù sao người ngộ đạo trí tuệ trên đời không nhiều, không ai dám đảm bảo sự thông tuệ của bọn họ đến đâu. Bản tăng cũng có cùng ý nghĩ với ma vệ của thí chủ. Loại chuyện này, thí chủ không nên can dự vào thì tốt hơn.”

“Chỉ hơi tò mò mà thôi.”

Người ta đã nói đến vậy, Hoài Nam cũng chẳng tiện đào móc thêm thông tin, chẳng qua tính hắn thích mấy chuyện bát quái như thế này, nên mới dò la hỏi mà thôi.

Khởi đầu còn không biết được nhiều thứ như vậy, do hắn bám dính lấy, dùng đủ chiêu trò đào móc, nên mới có thể tổng kết lại thành mấy thứ kha khá ở trên.

“Vậy được rồi, ta không hỏi nữa, nhưng còn nhờ đại sư chỉ cho bọn ta cách rời khỏi nơi khi ho cò gáy này. À không, nghe giọng điệu của Cecilia, ngài chắc hẳn cũng là cảnh giới hư không, thỉnh tùy tiện đập vỡ chỗ không gian nào đó, làm ơn làm phúc cho bọn ta về trái đất giùm.”

Kim Thiên Từ lắc đầu đáp:

“Thí chủ thứ lỗi cho bản tăng vô năng. Thế giới chân kinh vẫn còn chưa ổn định, bọn ta mới chỉ thu được một phần sáu số trang sách để có thể tạo ra một thứ tương tự Thiên Đạo Pháp Luân, nếu tùy tiện đánh vỡ hư không ở nơi đây, chỉ sợ tạo thành họa kiếp diệt thế cho thế giới này.”

Hoài Nam vênh vênh tai, gật gù cười khà khà nói:

“Thì ra là vậy... ha ha, các người không tin tưởng vào các giới hoàng có thể duy trì được trật tự của Lục Đạo nên muốn tự tạo ra một thế giới mới, chính mình làm chủ, đã tâm không nhỏ nha.”

“...”

Kim Thiên Từ cảm thấy mình đang có xúc động tự vỗ vỗ cái đầu bóng loáng của mình mà cười méo xệch, người này...

Thật phiền phức.

“Nói hươu nói vượn. Ừ ừ.... sư phụ đây là muốn tạo ra nơi trú thân cuối cùng cho sinh linh Lục Đạo... Ừ ừ....” Con heo bên cạnh đó liền rống lên.

Kim Thiên Từ trán đầy vạch đen, người ta chỉ tùy tiện thăm dò một câu, mắc mớ gì người lại tự khai nhận hết rồi!? Quả nhiên biến trở lại thành heo thì trí lực cũng suy giảm sao!?

Ở bên cạnh Hoài Nam, Cecilia chế giễu nói:

“Kufufufu, tăng nhân, nếu như ngươi không muốn có thêm phiền phức, tốt nhất vẫn là nên tìm cách tổng chúng ta đi thì hơn đấy. Chỉ cần ngươi không động sát niệm, vĩnh viễn sẽ không thấy giới hạn cái da mặt chủ nhân ta đâu.”

Kim Thiên Từ gật đầu đáp:

“Phật pháp dạy ta không sát sinh, ta vĩnh viễn sẽ không có sát niệm. Thí chủ nói đúng, nếu cứ để hai người ở lại đây, vị tất không phải là đang gián tiếp hại hai người.”

Hoài Nam cười nhạt:

“Chỉ sợ chính mấy người cũng không có cách rời khỏi đây, nếu không đã chẳng rảnh háng ngồi xem bọn ta chọt nhau cả năm trời như vậy.”

Kim Thiên Từ cười lắc đầu:

“Khởi đầu thì thật sự đúng là không có cách nào, nhưng một năm này liên tục quan sát, bản tăng cũng đã nhận ra chút môn đạo của Hư Không Chi Cảnh.”

Ông ta dừng một chút rồi nói tiếp:

“... hay đúng hơn là điều kiện phát động của nó.”

...

Lại một vòng lặp qua đi, Hoài Nam vậy mà phát hiện cho dù chui vào thể giới chân kinh, một phần nhỏ Luân Hồi Chi Lực đã xâm nhập vào cơ thể vẫn như cũ khiến hắc và Mặc Sương Vũ chết già.

Đồng thời cũng kiểm chứng luôn điều Cecilia nói, cho dù chết già, Hoài Nam vẫn giữ nguyên bộ dáng tươi trẻ. Chẳng bù với Mặc Sương Vũ, cho dù đang bị đánh bất tỉnh, cơ thể vẫn lão hóa nhanh dần đều, cuối cùng thành cái bộ dáng Hoài Nam chẳng nhớ nhìn rồi mới chết héo.

Không đạt tới Tiên Đài, tu chân giả cũng chẳng khác gì phạm nhân, chỉ là sống dai hơn, lực mạnh hơn chút mà thôi. Sinh lão bệnh tử vẫn đúng như thường.

Vòng lặp mới xuất hiện, Cecilia nghiêm túc không đùa giỡn nữa, canh chuẩn thời gian khi Hoài Nam và Mặc Sương Vũ bị reset, bước từ bên ngoài màn sương vào, lập tức phát động ma lực, nhắc nhở cả hai người lên.

“Cecilia, ngươi dám không ché thân thể ta!?” Hoài Nam bức mình gào lên, con hàng này quyết định làm phản rồi hả!?

Ở bên cạnh hắc, Mặc Sương Vũ im re, không dám nhúc nhích, đối với Cecilia, cô ta vẫn có nỗi sợ hãi theo bản năng.

“Kufufufu, tiểu chủ nhân, ngoan ngoãn một chút, ta chuyển một đoạn ký ức cho ngài.”

Hoài Nam ngừng âm ỉ, trong đầu hắc xác thực nhiều thêm một chút tin tức gì đó, chính là trải nghiệm của bản thân ở hơn ba trăm vòng lặp trước. Những ký ức này đều theo thị giác thứ ba của Cecilia ghi lại, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Hoài Nam chợt cảm thấy mình đã chết vài trăm lần, cảm giác nhộn nhào muốn nôn mửa.

Bất kể là ai, tự thân chứng kiến mình lần lượt bị đánh lời phèo, ộc máu roi ruột, đầu thân chân tay văng loạn tứ tung cũng đều không dễ chịu đâu.

Hoài Nam cảm thấy toàn thân ngập trong một trận âm hàn, quay sang nhìn Mặc Sương Vũ loli. Người sau còn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ trưng bộ mặt ngây ngốc khó hiểu nhìn hắc.

Hoài Nam bị ánh nhìn thiên chân vô tà quét tới, toàn thân run rẩy theo bản năng, răng lắp bắp mấy cái:

“Tiểu Vũ MM, bé cũng thật là cường hãn, có thể làm anh đây nhiều lần như vậy không biết mệt. Sau này ai cưới bé thật có phúc.”

“Hả!? Hoài Nam ca ca, anh nói gì vậy!? Thật khiếm nhã.” Mặc Sương Vũ phồng má nói. Chân tay khua khua, cả hai vẫn còn bị Cecilia dùng ma lực nhắc nhở lên đây.

Hoài Nam tạm thời không muốn đối thoại với Mặc Sương Vũ, tránh cho ký ức hắc ám tái hiện, hắc chỉ lặng lẽ trao đổi ý niệm với Cecilia.

[Vậy, nhắc bọn ta lên màn chi!?]

[Tiểu chủ nhân, nhìn xuống dưới chân xem.]

[Hoa!?] Hoài Nam kỳ quái hỏi.

[Là đồng hoa.] Cecilia chữa lại.

Cánh đồng hoa này kéo dài tới biên giới của sương mù. Ngay khi bước vào, Hoài Nam đã phải dẫm lên chúng. Cả sơn cốc này là một cánh đồng hoa trải dài không nhìn thấy điểm cuối. Hoài Nam biết xuyên qua sương mù là một vùng trời nắng chói chang, hắc cảm thấy mình như gặp quỷ.

Rành rành là cái ma giới, một điểm sáng cũng không có, sinh vật đều có thuộc tính bóng đêm, nắng to như vậy chiếu lên chúng sẽ còn chết thảm hơn cả nắng cạn. Tự thân hắc cũng đã thể nghiệm cái nắng kinh người kia. Nắng dãi man, nắng tàn bạo, nắng vô nhân đạo, có thể trực tiếp đem mỡ của hắc rán thịt hắc. Nếu khứu giác còn chưa bị đổi, Hoài Nam chắc hẳn sẽ còn phát hiện ra người mình bốc lên mùi thịt rán thơm phức.

Dưới cái nắng này, sinh vật ma giới đại khái đều chết sạch, cũng chỉ có cái đồng hoa này còn phát triển tươi tốt đi, bảo sao chúng ngập tràn sơn cốc.

Cái này gọi là gì nhỉ!? “Cúc hoa bạo mãn sơn à!?”

Mặc dù Hoài Nam không biết những loài hoa này tên gì, nhưng bộ dáng có phần giống hoa cúc, sắc màu thì đủ loại, ở một hoàn cảnh khác, đây thật sự là một cái mỹ cảnh.

Chỉ tiếc rằng nó lại là Luân Hồi Chi Cảnh.

Và cánh đồng hoa này...

[Đồng hoa chính là chất xúc tác, là công tắc khởi động luân hồi chi cảnh.]

[Mỗi khi có một cánh hoa rơi xuống, Luân Hồi Chi Cảnh sẽ lập tức phát động.]

Cecilia thông thả truyền âm khiến Hoài Nam toát mồ hôi lạnh.

Ngay khi bước vào sơn cốc, chính hấn và Mặc Sương Vũ đã đạp lên bao nhiêu cánh hoa rồi chứ hả!?

Nếu không có Cecilia, chỉ sợ hấn và Mặc Sương Vũ sẽ vĩnh viễn chìm trong cái vòng lặp đáng sợ kia, không có một vòng lặp nào may mắn thoát khỏi.

Bởi lẽ cứ bước vào sơn cốc, chắc chắn sẽ đạp lên đồng hoa, trừ khi hai người họ từ đầu liền bay vào đây.

Thậm chí bay sinh ra gió mạnh cũng có thể khiến cánh hoa rơi xuống.

Hoài Nam muốn chửi thề.

[Mẹ nó, đây là đũa nào rảnh háng nhúc trúng làm ra cái bầy treu người vậy hả!?!]

[Tiểu chủ nhân, sai rồi.] Hiếm khi thấy Cecilia nói chuyện không mang theo giọng cười cợt:

[Chủ nhân nơi này chỉ muốn giữ lại một khoảnh khắc nào đó vĩnh viễn mà thôi.]

[Giữa sơn cốc này có một căn nhà gỗ nhỏ, khoảnh khắc đó chắc hẳn vẫn còn được lưu trữ ở đây.]

[Chúng ta đi xem]

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Sâm La Vạn Tượng vì ngài khóc than

Trữ vật giới chỉ của Mặc Sương Vũ đã từng bị Cecilia nuốt trong quá khứ. Còn may mấy thứ có thuộc tính không gian này không dễ tiêu hóa, về sau chỉ cần Cecilia ỏi ra là còn xài được. Tất nhiên quá trình không mấy xinh đẹp, nhưng Mặc Sương Vũ cũng không có tư cách kén chọn.

Trong trữ vật giới chỉ này là kho báu của chi nhánh Mặc Gia được giao cho Mặc Sương Vũ bảo quản, với những thứ bên trong, thậm chí có thể mua lại một tầng trời cũng không tính hiếm lạ.

Mặc gia là gia tộc giàu nhất tiên giới, thậm chí kho tàng của Tiên Đế trên Thiên Đình cũng chưa chắc đã bằng. Là tiểu công chúa của Mặc Gia, Mặc Sương Vũ chính là một cái kho tàng di động.

Tất nhiên là trong trường hợp trữ vật giới chỉ vẫn còn.

Mặc Sương Vũ vung tay, trữ vật giới chỉ trên ngón tay sáng lên, một thanh phi kiếm phiêu phù ở bên cạnh, cô ta nhẹ nhàng nhảy lên, chân trần dẫm sổng kiếm, coi nó như tấm ván, từ từ lẳng không phi hành.

Hoài Nam gồng mình, sau lưng hấn chia ra một đôi cánh dơi bằng xương thịt. Tạo hình khá hung ác. Nếu như hấn không cầm một cái ô màu hồng dễ thương theo.

Hai người họ đều ráng bay lên thật cao, tránh vì lúc di chuyển khiến khí lưu phát ra, xúc động đến đồng hoa bên dưới.

Cảnh sắc mỹ lệ lúc này không khiến bất cứ ai ưa thích, nhìn đám hoa lung linh khoe sắc phía dưới, Hoài Nam chỉ cảm thấy một trận ghét bỏ. Từ rày ra đường gặp cửa hàng hoa, Hoài Nam thấy một cái đập một cái, bất kể cô gái bán hoa có xinh đẹp hay không.

Hấn liếc nhìn sang Mặc Sương Vũ, tiêu cự ánh mắt rơi xuống ngực, người sau với thần thức nhạy cảm nhận thấy, liền đỏ mặt đưa tay lên che theo bản năng.

“Hoài Nam ca ca, anh nhìn gì vậy!?”

“Không có gì.” Hoài Nam lắc đầu.

Vẫn là loli tốt nhất, loli rule the world. Phiên bản BB Mặc Sương Vũ nhìn thích mắt thật, nhưng cũng giống như cánh đồng hoa kia, Hoài Nam cũng đã bị ám ảnh ác cảm, từ rày ra đường thấy ngực lớn hẳn sẽ... khục...

Được rồi, thứ đó hủy đi thật quá đáng tiếc.

Suy nghĩ rơi vào ngõ cụt, Hoài Nam lại tìm đến Cecilia than phiền:

[Ngươi còn giấu ta chuyện gì đúng không!?!]

[Có hả, có hả!?!]

[Đừng làm trò. Tại sao ngươi có ký ức về đồng hoa mà ta không có. Là ai nói phương pháp này cho ngươi. Đừng nói người tự suy ra, ký ức chia sẻ ta chỉ thấy ngươi hưởng thụ mỗi lần ta ngỏm củ tỏi, chẳng có chút nào giống như đang xem xét cái vòng lặp này cả. Hơn nữa ta đều chết giữa đồng, không hề đi đến điểm cuối, làm sao ngươi biết giữa đồng hoa là một căn nhà gỗ nhỏ!?!]

[Tiểu chủ nhân thật thông minh.] Cecilia thán phục nói. Cô ta đúng là đã giấu đi ký ức về vòng lặp cuối cùng. Bản thân Cecilia đã là sinh vật trong khế ước, không còn thuộc về Lục Đạo, không sợ bị tra ra, còn Hoài Nam thì không làm được. Chẳng việc gì phải cho hắn biết, thêm phiền phức

[Chứ sao.] Hoài Nam phồng mũi, hắn biết hắn ưu tú, nhưng có người khen hắn vẫn thấy thích.

[O mà chết tiệt, tiết tấu không đúng. Đừng đánh trống lảng.]

[Kufufufu, tiểu chủ nhân, ta dạy cho ngài một bộ thủ pháp bức cung nữ phạm nhân nhé, nếu thỏa mãn được ta, ngài muốn gì ta cũng chiều hết.]

Hoài Nam buồn bực hừ một tiếng, nếu có thể, hắn cũng muốn đem con ma cầu này ngược đãi một lần cho bỏ ghét, nhưng cả hai đều chia xẻ cảm giác, hắn còn chưa biến thái tới mức tự ngược.

Cecilia đã thừa nhận thẳng thắn, tức là không hề có ý định muốn nói. Hoài Nam cũng đành chịu, hắn đối với Cecilia giờ còn chưa có biện pháp nào.

...

Cứ bay lượn như vậy khoảng hai cây số, dưới cái nắng khắc nghiệt muốn mạng của Hoài Nam, bọn họ cuối cùng cũng tới được giữa sơn cốc.

Giữa đồng hoa bát ngát này, là một căn nhà bằng gỗ nhỏ, cũ kỹ, mộc mạc.

Đơn sơ, mùi cỏ phác của mặt gỗ bay lên nhẹ nhẹ giữa hơi nắng.

Nơi đây đón lấy đã biết bao nhiêu lần mặt trời lên rồi lặn xuống, luân phiên cùng ánh trăng mỗi ngày. Nơi ở của chủ nhân sơn cốc và đồng hoa, người đã tạo ra kỳ cảnh về một thung lũng ngập hoa và ánh nắng giữa ma giới toàn đêm đen lạnh lẽo.

Hoài Nam và Mặc Sương Vũ nhìn nhau, đều cảm nhận được một cỗ cảm giác ưu thương nhàn nhạt bao phủ nồng đậm mỗi phiến không gian xung quanh đây. Một cảm giác bi thương dâng lên từ tận đáy lòng, khiến hốc mắt cả hai thoáng ướt át.

[Tiểu chủ nhân, cẩn thận. Đây là Sâm La Vạn Tượng của cao thủ vượt lên cảnh giới hư không. Loại tồn tại này, khi hắn bị thương, toàn bộ thiên địa xung quanh đều phải khóc thay cho hắn, ánh sáng tâm linh của hắn sẽ nhuộm lên vạn vật trong vùng ảnh hưởng, dù là một tảng đá cũng có thể rơi nước mắt. Tuy đã nhiều năm qua đi rồi, nhưng nếu tâm linh của ngài thất thủ, chính ngài cũng sẽ biến thành một phần của Sâm La Vạn Tượng này.]

Hoài Nam thoáng rên một tiếng, đầu hắn giống như bị búa bổ gõ một cái. Đây là Cecilia dùng biện pháp trực tiếp nhất gõ tỉnh hắn mang lại. Thoát ra từ cảm giác bi thương dâng trào, Hoài Nam liền rung mình sợ hãi.

Cứ tưởng Cận Giới Hoàng với khả năng đánh phá chân không đã là tồn tại đáng sợ nhất Lục Đạo, không ngờ bên trong đó còn có loại tồn tại như thế này.

Đề ánh sáng tâm linh xâm nhiễm mọi thứ, hình thành Sâm La Vạn Tượng, một loại tuyệt đối lĩnh vực, khiến mình trở thành ý chí của một mảng thiên địa.

Làm hơn chút nữa. Chính là đáng tới cao rồi còn gì!?

Đứng trước loại tồn tại này, vạn quân thật sự không hề có ý nghĩa gì. Vạn vật đều không thể chống lại ý chí của ngươi, không cần phải giơ tay nhắc chân, chỉ khẽ động một ý niệm cũng có thể miểu sát toàn bộ sinh linh nằm trong Sâm La Vạn Tượng của mình.

Đây là bản update cực kỳ khủng bố của Cổ Hũ Kết Giới.

Nếu như Cổ Hũ Kết Giới chỉ đem lại lợi thể sân nhà cho người sử dụng, Sâm La Vạn Tượng là vạn năng. Chỉ cần người sử dụng có ý chí đủ mạnh mẽ, loại chuyện như khiến một tảng đá phải khóc cũng không phải không làm được.

[Cecilia, trong Lục Đạo, có bao nhiêu người đạt tới cảnh giới này!?!]

Cecilia nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

[Ở thời đại của ta, Tiên Giới có Đạm Bích Tuyền của Linh Kiếm Sơn. Thần giới có Aprodite của Olympus và Loki của Argards, Phật giới có Vishnu của Tam bảo điện, ma giới có...]

Cecilia khịt khịt mũi, giống như nghĩ đến chuyện gì không hay, rồi nói tiếp:

[Hừm hừm... có lẽ là thất đại tội.]

[Thất đại tội!? Bảy con ác quỷ trong truyền thuyết!? Nhiều như vậy à!?] Hoài Nam sợ hãi than.

Ma giới này nước có vẻ quá sâu đi. Tiên Giới và Phật Giới chỉ có mỗi một, Thần Giới có hai, ma giới liền có bảy!?

[Ta đoán vậy thôi. Dù sao những người đứng độ với chúng đều đã chết. Đám đó đều ăn sạch đôi thủ đến xương vụn cũng không để lại. Nghe nói trước đây Thiên Đình từng có một gã cường nhân tên là Hậu Nghệ, một mình một cung xông thẳng vào ma giới, gã này từng dùng một tiễn giết chết chín đứa con của Tiên Đế, thực lực sâu không lường được, có lẽ là Tiên Giới đệ nhất nhân dưới Giới Hoàng thời đại đó. Vậy mà năm đó xông vào ma giới, đứng độ bảy con quỷ này, kết quả liền chết rơi rớt. Trận đó đánh rất lớn, nếu không cũng đã chẳng có ai biết. Chỉ khi có người đuổi đến hóng tin, liền chứng kiến mỗi con trong đám đó đang gặm nốt những phần cuối cùng của Hậu Nghệ. Đặc biệt là Satan, còn đang nhai dở cái sọ của hắn. Cảnh vật xung quanh lúc đó rất quý dị, giống như đã bị ánh sáng tâm linh xâm nhiễm qua, nên ta đoán vậy.]

Cecilia trần thuật bằng ngữ điệu lười biếng, nhưng Hoài Nam vẫn ần ần nghe trong đó một tia sợ hãi. Thầm nghĩ: cái đứa chứng kiến đó không phải người chứ!?

“Hoài Nam ca ca, chúng ta vào chứ!?” Mặc Sương Vũ ở một bên bắt an hỏi. Bên người cô bé lơ lửng một khối định tâm phù, có tác dụng củng cố ý chí, dù là vậy vẫn không thể tránh khỏi ảnh hưởng, khóe mắt luôn ướt át, lúc nào cũng chỉ trực rơi lệ.

“Tiểu Vũ, bé ở ngoài đi, càng vào bên trong Sâm La Vạn Tượng sẽ càng mạnh, một lá bùa như vậy không có tác dụng đâu.” Hoài Nam nghĩ nghĩ nói.

“Sâm La Vạn Tượng!? Là cảnh giới cuối cùng của Tiên Đài!? Ở bên trong à!?” Mặc Sương Vũ lập tức lùi lại hai bước theo bản năng.

[Xem, người ta vừa nghe đến là sợ, ngại còn cho nó là bản năng cấp của Cổ Hữu Kết Giới!?!]

Bên tai không lúc nào ngớt tiếng chầm chọc của Cecilia, Hoài Nam lười đáp, con hàng này bị giam quá nhiều năm, nhu cầu nói chuyện cực mạnh, cứ tiếp chuyện cô ta thì đến tết tây cũng không hết.

Hoài Nam làm mặt khinh khỉnh, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác, bước tới, đẩy đẩy cánh cửa gỗ trước mặt.

Két két...

Giống như đã có rất nhiều năm tháng không sử dụng, tiếng kêu kẹt giống như tắc khóa vang lên. Đồng thời trong một khắc này, cảnh vật trước mắt Hoài Nam biến đổi.

Luân Hồi chi lực cuộn trào.

Ngày và đêm liên tục xoay vần, ánh mặt trời và ánh trăng thay phiên nhau xuất hiện, hoa cỏ xung quanh héo rồi lại tàn, căn nhà trước mắt cũng dần dần biến đổi.

[Cái gì vậy!? Lại loop à!?!] Hoài Nam kinh hãi gào thét trong nội tâm.

[Bình tĩnh, tiểu chủ nhân, vòng lặp này không ảnh hưởng đến người đứng ngoài phạm vi đồng hoa. Nhưng mà thời gian...]

Hoài Nam nhìn căn nhà gỗ trước mắt đang dần dần mất đi vẻ cổ phác, trái lại ngày càng trở lên mới mẻ giống như được tân trang từ từ, trầm giọng:

“Thời gian quay trở lại!?”

Mặc Sương Vũ này đã mặc kệ cái gì Sâm La Vạn Tượng, chỉ chạy lại sau lưng, bám chặt lấy góc áo hắn, toàn thân run rẩy.

Loại không thời gian đi động thể này, vẫn là một kỳ cảnh quá lớn với một đứa trẻ Kim Đan kỳ.

Cho dù là Hoài Nam, nếu không phải thường xuyên đọc và nghiên cứu đủ thể loại hiện tượng siêu nhiên, cũng sẽ rất chấn động.

Không biết bao lâu sau, trạng thái thời gian tua ngược liền chậm lại, luân hồi chi cảnh đã an tĩnh xuống. Hoài Nam gõ gõ phần đầu đang liên tục đau nhức của mình, tầm mắt dần thoát khỏi cảnh nhập nhằng.

Liền sau đó, hắn phát hiện:

Trước cửa căn nhà, dưới ánh nắng chiều tà, in xuống bóng mờ của hai con người.

Hay đúng hơn là một người và một con cáo.

Cùng lúc đó, trong nội tâm của Hoài Nam, Cecilia thoáng rên một tiếng, giọng nói run rẩy đầy sợ hãi:

“Quang... quang long vương...”

Long Thần, Giới Hoàng của Trái Đất trong quá khứ, người đã khiến Cecilia trọng thương chỉ với dư ba công kích khi đang chiến đấu với ba vị Giới Hoàng khác.

Liền chỉ một đạo Hủy Diệt Chi Lực, đã khiến Cecilia vật vờ khổ sở suốt bốn ngàn năm, thậm chí đến cuối cùng còn mất đi hai cái đầu. Khắc sâu nỗi sợ hãi và tâm khảm.

Hoài Nam đã nghe Cecilia kể lại chuyện này không biết bao nhiêu lần, liền giật mình không thôi, ánh mắt nheo lại, nhìn vào bóng dáng đang dần dần mờ ảo phía trước.

Người đàn ông được gọi là Quang Long Vương kia, có một khuôn mặt vuông vức kiên nghị, cùng vô số vết sẹo hằn sâu, thân hình đã từng rất hùng vĩ nay có chút khom xuống, lộ vẻ bạc nhược của cường giả lúc về xế chiều.

Ông ta giống như không nhìn thấy bọn hắn, chỉ nhẹ vỗ một chỗ bên cạnh mình, quay sang nói với cáo nhỏ:

“Đến đây nào, nghe ta kể chuyện. Một đêm cuối cùng này, xin hãy nghe và nhớ kỹ mọi thứ về cuộc đời ta, những nuối tiếc và chấp niệm. Những nỗi buồn và sự bất cam, những theo đuổi và mộng tưởng...”

“Và nguyện ước cuối cùng của ta...”

Hoài Nam phát hiện nước mắt mình chảy xuống, thành hai hàng lệ thật dài, một cảm giác đau khổ bi thương mãnh liệt dâng trào khiến tuyến lệ của hắn không thể ức chế được.

Mặc cho Cecilia gào thét bên trong nội tâm, hắn đã bị Sâm La Vạn Tượng mạnh mẽ này hoàn toàn bao trùm lấy, tự thân trở thành một phần của ảo cảnh.

Hoài Nam gạt đi nước mắt, ngoan ngoãn ngồi xuống, sóng vai cùng Mặc Surong Vũ, nghe ông ta kể chuyện.

Trong hư không, chỉ có Cecilia ần ần nghe được một giọng nói có chút thất lạc:

“Ta khi đó không hoàn chỉnh, còn không thể khóc. Xin nhờ các người, khóc thay cho ta đi. Xem như cái giá phải trả khi nghe câu chuyện này.”

Đây là lời nhắn nhủ của chủ nhân sơn cốc đồng hoa để lại.

Đã từ rất lâu.

Luân Hồi Chi Cảnh lưu giữ Đồng Hoa ký ức còn nguyên vẹn.

Sâm La Vạn Tượng, chỉ vì muốn tìm người khóc than cho ngài mà thôi.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Kết tội

Đầu đó trong Lục Đạo.

Hư không đột nhiên sinh ra một vết nứt vỡ kéo dài tưởng như vô tận. Rồi theo sau vô số vòng sóng gợn, thế giới lực tự động vận chuyển, tu bỏ lại vết rách này, nhưng vẫn không thể xóa được một bộ phận ở trung tâm.

Vết rách không được tu bỏ dần nhấn nhúm lại, vụn vụn, cuối cùng tự thân nó dần biến chất, trở thành một lỗ đen xoay tròn, cắn nuốt mọi thứ vật chất lân cận.

Lỗ đen, thứ đáng sợ nhất trong mắt đại đa số sinh vật trên Lục Đạo cứ như vậy mà sinh ra.

Nhưng với một số người, lỗ đen lại chỉ như một cánh cửa dẫn tới thế giới khác.

Ít nhất, đối với Lục Vân Tiên là như vậy.

Hắn thò đầu ra khỏi lỗ đen, ngó ngó, xác định xung quanh không có gì lạ, liền thò đầu lại vào trong.

Yên lặng vài giây.

Lục Vân Tiên một lần nữa thò đầu ra từ lỗ đen, ngửi ngửi cái vị chân không quen thuộc. Đã thật sự xác định đây chính là Lục Đạo, liền mỉm cười vui vẻ bước ra khỏi lỗ đen.

Lực hút của lỗ đen không có tác dụng gì với hắn, chỉ khiến mái tóc dài được buộc đuôi ngựa tùy tiện sau đầu hắn nhẹ rung lên. Lực hút hay nghiền ép chết người này cũng chẳng có tác dụng với hai cá thể bước ra sau hắn. Lục Vân Tiên nhìn hai người từ từ bước ra khỏi lỗ đen, cười nói:

“Thành công. Chúng ta đã trở về Lục Đạo.”

Từ trong lỗ đen bước ra, Linh và gã Giới Hoàng nhân giới – King của Trường Sinh Đảo khẽ điểm đầu với hắn, đều dựa vào phương pháp của riêng mình, trải rộng cảm giác, định vị vị trí của mình trên thế giới.

“Tính theo hệ sao, thì có lẽ chúng ta vẫn đang ở nhân giới. Hành tinh gần đây nhất là Pluto. Cách mặt trời khoảng 4 tỷ km. Nếu di chuyển đến điểm gấp không gian cách đây khoảng 142 tỷ km nữa, chúng ta sẽ tiến vào địa vực của Thần Giới.”

Lục Đạo là một vũ trụ có 8 điểm gấp không gian nối liền với nhau thành một hình khối vuông vức. 6 thế giới, phân biệt là Hỗn Độn giới, Thần giới, Tiên giới, Phật giới, Ma giới và Nhân giới nằm trên sáu mặt của khối vuông này.

Mỗi một thế giới đều nằm trên một mặt phẳng không gian riêng biệt được kết nối với nhau bởi điểm gấp không gian. Bên trong mặt phẳng không gian có đầy đủ hệ sao và là một tiểu vũ trụ hoàn chỉnh.

Trên lý thuyết, thì nếu có một vật thể di chuyển theo chỉ một đường thẳng duy nhất, nó sẽ phải đi qua tám mặt không gian tiếp điểm, và đi một vòng qua sáu thế giới.

Chỉ tiếc là sinh vật tiến vào Hỗn Độn giới đều chỉ có đi không về, nên kể cả là một cường giả Cận Giới Hoàng, hay thậm chí cả bản thân Giới Hoàng, đều chưa ai thực hiện được tour du lịch vòng quanh Lục Đạo này cả.

Lục Đạo là một hệ sáu thế giới liên kết bởi không gian tiếp điểm tại mỗi nơi được gọi là “Chân Trời”, bởi vậy sáu thế giới này là một vòng khép kín, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ với tất cả các thế giới song song khác.

Cũng có nghĩa là: Một tồn tại tuyệt đối ở thế giới khác tiến vào Lục Đạo, hắn cũng sẽ mất đi vị thế tuyệt đối của mình, và phải chịu sự quản chế của Giới Hoàng và Thế giới lực ở đây.

Muốn đánh vỡ pháp tắc này, chỉ có thể một đòn hủy đi Thiên Đạo pháp luân cấu thành Lục Đạo. Tuy thế, việc đánh vỡ không gian đã vô cùng khó, đánh vỡ thế giới lại càng khó hơn. Đánh vỡ một hệ thế giới, gần như là chuyện không tưởng.

Nếu thật sự có tồn tại có thể đánh vỡ một hệ thế giới, hắn có lẽ cũng sẽ bởi vì nhân sinh quá tịch mịch mà mất đi ý nghĩa tồn tại, rồi cũng sẽ lâm vào ngủ say vĩnh viễn.

Nhưng với đôi mắt chân lý, có thể nhìn ra bên ngoài Lục Đạo để lấy về kiến thức từ nhiều hệ không gian khác nhau, King vẫn cảm thấy, loại tồn tại đó không phải chỉ là hư cấu. Vô số hệ không gian song song ngoài kia, hắn vẫn sẽ có thứ tồn tại như vậy.

Đáng sáng tạo kiến tạo ra Lục Đạo, chắc gì đã không phải là một tồn tại như thế.

Bởi vì biết rằng trên đời có những tồn tại có thể hủy đi vị diện như vậy, nên mới biến Lục Đạo thành một vòng khép kín, ngăn cấm bất cứ sinh vật nào có khả năng xuyên không đến nơi đây. Giống như một vị lão nhân già khó tính luôn muốn đóng cửa không tiếp khách vậy.

“Chúng ta thật sự trở về.” Linh thở dài cảm thán, không biết là vui hay buồn.

“Ừm, sớm hơn dự kiến một năm.” King gật đầu nói.

“Nếu hai người chịu hợp tác với nhau hẳn hoi một chút, có lẽ còn có thể sớm hơn nữa.” Linh cười nhợt nhạt, nói có vẻ vô lực.

“Lục Vân Tiên là nhân tố bất ổn định, tính tùy biến quá cao, không phải đối tượng hợp tác tốt.”

King thần nhiên nói.

Lục Vân Tiên quay người, cười nói:

“Sự đệ, nếu như cậu có thể thành thật một chút, bớt gian trá đi một chút, thì cũng là đối tượng hợp tác không tệ đâu.”

King ngẩng đầu, nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Chúng ta vốn không thể hợp tác hoàn toàn được.”

Lục Vân Tiên nhún vai: “Nhất chí.”

“Tuy không thể hợp tác tốt, nhưng nói về mặt ăn ý, tôi cảm thấy chúng ta rất tốt.”

Lục Vân Tiên đập lên hư không, dần tách xa khỏi Linh, bên kia đồng dạng, King cũng làm như vậy. Gã ma chủ tùy hứng nói:

“Tôi sắp làm một chuyện cần thiết để giải quyết vấn đề giữa chúng ta.”

“Tôi cũng có dự định như vậy.” King gật đầu đáp.

Lục Vân Tiên cười nhạt, King hừ lạnh, cả hai cùng lúc phát tay.

Linh đứng ở giữa hai người, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy hư không sau lưng vỡ vụn, cùng lúc, có một lực đẩy cực mạnh đánh tới từ trước người cô, đánh văng cô vào phiến hư không mới bị phá nát ra đó.

“Cái...”

Không kịp phản ứng, thân ảnh Linh lập tức biến mất sau lớp hư không vỡ vụn chông chênh.

Định thần lại, mình đã đứng trên một hành tinh đầy sỏi đá hoang vu và đỏ rực, không khí nóng bức thiêu đốt không muốn cho sinh vật nào sống, Huyền Vũ Thủ đã tự động mở ra từ lâu, ngăn cách hết mọi khí nóng, nhưng vẫn như cũ khiến cô toát hết mồ hôi.

“Aaaaa.... hai tên ngốc khốn kiếp này.”

Linh hoàn toàn sai lầm, vốn nghĩ rằng hai năm ở chung sẽ khiến mối quan hệ căng thẳng giữa King và Lục Vân Tiên trở nên hòa hoãn, nhưng ngược lại, ma sát và va chạm nhiều chỉ càng làm mọi thứ leo thang đến mức độ cao hơn mà thôi.

Trở lại Lục Đạo, nghĩa là cả hai đã không còn là đồng bọn hợp tác bất đắc dĩ, mà đã quay lại thành hai cá thể với thuộc tính, cách nào, lý niệm và giá trị quan xung đột từ tận gốc rễ, việc đầu tiên cần làm, chính là phủ nhận sự tồn tại của đối phương.

Vì biết Linh có thể sẽ can thiệp, nên cả hai đã đồng thời hợp tác thêm một lần cuối cùng nữa, ném cô đi thật xa.

Hoặc họ chỉ đơn giản nghĩ rằng, không muốn cho Linh phải thấy cảnh hai người chém giết lẫn nhau mà thôi.

“Nghĩ rằng như vậy là được sao!? Tôi sẽ ngăn cản hai người, bằng mọi giá.” Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nắm tay vung lên, một vùng hư không bị đánh phá.

“Thanh long, dùng mũi tên vận mệnh, định vị bọn họ cho ta.”

...

Lục Vân Tiên nhìn mảnh hư không đang dần khép lại, cười nói:

“Cô ấy sẽ trở lại đây rất nhanh thôi.”

King gật đầu, lạnh nhạt nói:

“Như vậy là đủ rồi.”

“Trước khi trở về, tôi có một chuyện muốn hỏi anh, Lục Vân Tiên.”

Đối với câu hỏi bất chợt của King, Lục Vân Tiên chỉ thản nhiên cười, không có vẻ ngoài ý muốn.

King luôn mặc kệ thái độ người khác như thế nào, hắn chỉ nói chuyện mình cần nói:

“Tôi sẽ tiếp tục Tiên Giới Chiến. Anh sẽ giống như trước, ngăn cản hay mặc kệ!?”

Chỉ cần Lục Vân Tiên không can dự, mọi thứ đều sẽ hoạt động theo quỹ tích ban đầu. King chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hợp tác với hắn một lần nữa. Hắn không tùy tiện nhảy vào phá đám là tốt rồi.

Lục Vân Tiên nhún mày hỏi lại:

“Ngoại trừ đánh đánh giết giết, cậu không còn cách nào khác hay sao!?”

“Giống như một khối ung nhọt đã ăn quá sâu vào cơ thể Lục Đạo, biện pháp tốt nhất là tiêu hủy. Một lần và mãi mãi.” Đôi chân mày của King hơi nhướng lên, cảm giác như không thể lý giải, nhìn Lục Vân Tiên.

“Trên đời này không có gì là vĩnh viễn không cái biến, không thể thay đổi. Nếu như chỉ vì thiếu đi lòng kiên nhẫn mà chọn lấy biện pháp ngắn nhất, cực đoan nhất. Cuối cùng còn lại, sẽ chỉ là hư không.” Lục Vân Tiên chậm rãi nói.

“Bất kể một sự thay đổi nào cũng đều cần phải trả giá, trong một thời gian thật dài về sau, những cái giá phải trả chồng chất lên, ai nói nó sẽ ngắn hơn trước mắt!” King lắc đầu bình tĩnh nói.

“Ma giới thay đổi như hiện tại, so với thời đại quần ma loạn vũ, chém giết từng giờ như trước, đúng là có yên bình hơn. Nhưng trước đó, đã có bao nhiêu thứ đã nằm xuống, lót đường cho cái hòa bình đó. Hơn hết, trạng thái yên bình chỉ duy trì ở ma đô và mấy tầng trời anh tọa trấn. Những nơi khác, vẫn là một mảng máu tanh nhuộm đất mà thôi. Anh đã đi con đường này một lần, lẽ nào không hiểu!”

Lục Vân Tiên ngẩng đầu, nhìn lên phiến tinh không vô tận, ánh mắt thoáng có chút bất cam cùng đau lòng, đưa tay lên nắm lấy:

“Bởi vì đã từng đi con đường này một lần, nên tôi mới không muốn lặp lại.”

“Sợ hãi và trốn tránh, không bao giờ có thể giải quyết được vấn đề. Xác nhận số lượng hi sinh cần thiết, trả giá và đánh đổi. Thế giới này vẫn luôn là như vậy.” King đưa tay lên, lấy ngón cái chỉ chỉ vào chính mình, đơn giản nói từng từ: “Cho dù là chính bản thân, cũng có thể lấy số lượng mà cân đo giá trị đánh đổi.”

Lục Vân Tiên trầm mặc, điều này bất cứ một thượng vị giả nào cũng đều hiểu. Hắn cũng hiểu, chỉ là hắn không nguyện ý thừa nhận cách nghĩ này. Hơn nữa, hắn còn biết, vị sư đệ nhìn có vẻ hoàn toàn xung khắc với mình kia, chắc gì cũng đã thật sự có cách nghĩ như thế.

Nếu là hắn khi vừa mới ra đời, là một thực thể thật sự vô cảm, có lẽ có thể làm như vậy.

Nhưng hắn hiện tại, là không thể nào.

Quả nhiên, tiếp sau đó, hắn nghe được, King nói:

“Tuy vậy, chúng ta luôn có một sự đánh giá đối với sinh mệnh khác, dù là vô thức hay có ý thức. Đối với người thân bên cạnh, luôn đặt họ vào phạm trù có thể hi sinh hoặc không thể mất đi, dựa trên sự quan trọng của họ với bản thân. Chính bản thân tôi cũng không làm được cái gọi là đánh giá công bình tuyệt đối, luôn có những người tôi không muốn họ chết đi, dù với bất kể đánh đổi nào. Bởi vậy mọi kế hoạch tôi định ra, chưa bao giờ đưa họ vào danh sách tham dự.”

Ngừng một chút, ánh mắt hắn khóa chặt Lục Vân Tiên, chậm rãi nói giống như gần từng chữ:

“Lục Vân Tiên, anh thì không như vậy. Bất kể là một kẻ cùng hung cực ác trong tương lai, một thứ sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của toàn bộ người chỉ thân với anh, nếu bọn họ hiện ra trước mắt anh là một thứ cần cứu vớt, vậy anh sẽ không do dự đi cứu, bất kể giá nào. Trong mắt anh, mọi vật đều bình đẳng. Lựa chọn của anh, chưa bao giờ do dự hay dựa trên bất kỳ sự cân đo đong đếm nào. Có thể nói, anh là tồn tại độc nhất vô nhị trong Lục Đạo, không hề bị ước thúc hay quản chế bởi bất cứ thứ gì, cho dù là tình cảm hay đạo lý. Người như anh, luôn chủ định sẽ phá hư mọi quy tắc và ràng buộc. Đối với tôi, anh luôn là một biến số nguy hiểm.”

Lục Vân Tiên vỗ vỗ đầu, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhẹ giọng nói:

“Cho nên, ngay từ ban đầu, cậu chưa từng một lần nghĩ buông tha việc giết chết tôi!”

Hắn cũng không phủ nhận, vì những thứ kể trên đều là sự thật, chẳng phải là lời buộc tội gì. Chỉ là trên đời có những người chấp nhận được điều đó, hoặc không thể chấp nhận mà thôi.

“Anh còn tệ hơn đám người cân đo đong đếm sinh mạng như một loại trả giá hi sinh.” King nghiêm túc đáp.

Lục Vân Tiên đưa tay lên gãi gãi đầu, đại khái là vì bị trí thức quá mức thẳng thừng làm hắn có chút bối rối:

“Hừm, đúng là không cần biết trong tương lai sẽ có phiền toái như thế nào, hay phải trả giá những gì. Trước mắt tôi là một người cần cứu vớt, vậy tôi sẽ cứu. Nếu như vì được tôi cứu vớt mà kẻ đó trở thành tai họa cho người khác, lúc đó tôi sẽ tự tay giết chết hắn.”

King đưa tay sang ngang, ánh sáng từ bốn phương tám hướng tụ tập lại trên tay hắn, hình thành một cây gậy trắng muốt, điêu khắc những ký tự chìm lạc duy mỹ. Bạch lạc trọng.

Ánh mắt hắn chớp động, sắc vàng kim hiển hiện trên đôi đồng tử lạnh băng trong suốt, khuôn mặt không có chút gì thay đổi nói:

“Tôi chỉ không muốn nhìn thấy anh vì bản năng cứu vớt liền chế tạo ra vô số phiền phức trong tương lai rồi lại chặt vật và đau khổ chạy đi giải quyết.”

Lục Vân Tiên nhún vai, nói:

“Nói thật, trong mắt người lấy việc cứu vớt làm mục tiêu sinh tồn như tôi, việc cậu tự xem bản thân mình như một con số để cân đo đánh đổi cũng vô cùng đáng ghét đấy. Liên đề tôi dạy cho cậu biết quý trọng sinh mạng bản thân đi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 155: Đúng sai và quang âm

Không khí đối thoại đã chấm dứt, ngưng lại chỉ còn sự căng thẳng. Dù hai người luôn bảo trì tư thái bình tĩnh không xúc động, nhưng muốn dồn nhau vào thế tuyệt sát, chưa bao giờ cần phải để cơ mặt quyết định. Ngay lúc này, King liền hạ giọng hỏi một câu cuối cùng, với một ngữ điệu khác hẳn trước đây:

“Một điều cuối cùng, tôi muốn hỏi. Nếu như được quay lại quá khứ, anh sẽ cùng tôi và cô ấy tấn công lên Olympus, hay lại chạy đi tìm Odin để cầm chân số thần tộc còn lại như trước!?”

Theo kế hoạch King đề ra từ trước, nếu cả ba người, cùng với Queen và Lục Vân Tiên cùng đột kích vào Olympus, thì vẫn có cơ hội để giết chết Zeus. Cái giá phải trả là lấy toàn bộ ma tộc và một bộ phận nhân loại kèm chế đại quân thần tộc.

Trong mắt King, chiến tranh kết thúc khi Zeus chết.

Trong mắt Lục Vân Tiên, chiến tranh kết thúc khi một lượng lớn ma tộc và nhân loại ngã xuống dưới gót sắt chiến thần. Hắn không muốn kết thúc như vậy.

Bởi vậy, ngay những phút tối hậu quan đầu, hắn tìm về viện quân từ Bắc Thần Tộc, dùng Odin để kèm chế đại đa số thần chủng phía Nam.

Hắn cứu được vô số người. Đẹp sang một bên màn chiến tranh chung cực giữa ba tộc trong bốn ngàn năm trở lại. Nhưng cũng là kẻ khiến King và Queen một mình phải đối mặt với Zeus.

King muốn dùng ma tộc và một bộ phận tử sĩ ở LHQ và IMI để cầm chân đại quân thần tộc.

Lục Vân Tiên lại dùng King và Queen để cầm chân Zeus.

Không có Zeus, quân đội thần tộc không thể đổ bộ quy mô lớn lên trái đất, cũng không thể vượt qua rào cản của Odin.

Sau đó hắn tự băng phong, tạo thành không gian chướng bích, phong tỏa thần giới. Che phủ ma giới, chặn đứng chiến tranh lan tràn.

King cho rằng kế hoạch của hắn sẽ chỉ hi sinh một số người, đồng thời cứu được vô số người về sau. Nhưng ai nguyện ý trở thành vật hi sinh!?

Lục Vân Tiên cho rằng, cách làm của hắn, có thể cứu được vô số người ngay trước mắt. Nhưng King và Queen của Trường Sinh Đảo có nguyện ý trở thành vật hi sinh!?

Cả King và Lục Vân Tiên đều tin tưởng cách mình làm là đúng, bọn họ đều không nghĩ đến tâm tình của những người phải hi sinh sẽ như thế nào. Hoặc có nghĩ đến, nhưng vô cùng thông nhất là đều bỏ qua vì cái gọi là “đại cục”.

Tùy vào ánh mắt mỗi người đánh giá, đây là chuyện đã không thể phân biệt đúng sai.

Nhưng vì lựa chọn của Lục Vân Tiên, dẫn đến cách làm của hắn thành công, còn kế hoạch của King thất bại.

Kết quả cuối cùng, không ai phải chết cả.

Thất lạc duy nhất của mỗi phe, chỉ là một vị giới hoàng.

Zeus mất tích, Queen của Trường Sinh Đảo bị đánh tới luân hồi, Lục Vân Tiên bị phong ấn.

Hắn đã dùng cái giá nhỏ nhất để cản lại chiến tranh, cứu vớt vô số sinh linh. Thế nhưng trong mắt King, đây chẳng qua chỉ là kéo dài mầm bệnh trên hơi tàn mà thôi.

Bởi vì 25 năm sau đó, Athena tỉnh lại sau giấc ngủ 4000 năm. Cùng với một lượng lớn người khổng lồ một mắt, binh khí sinh học có khả năng trấn trụ thông đạo không gian trong một khoảng thời gian rất dài. Khiến đội quân thần tộc có thể đột kích bất cứ nơi nào.

Chiến tranh, vẫn như cũ tiếp diễn.

Nếu như khi đó có thể chiến thắng Zeus mà không thiệt hại gì. Với ba giới hoàng, hoàn toàn có thể chặn đứng bất kỳ đợt công kích nào kế tiếp của thần tộc. Cái giá phải trả chỉ là ma tộc và đội tử sĩ kèm chân trước đó mà thôi.

Kết quả, chỉ khiến chiến tranh nổ ra chậm hơn sau đó 40 năm, thậm chí lần này sẽ còn thảm liệt hơn trước rất nhiều. Khi cả năm tộc đều đã rục rịch mạnh mẽ tham chiến.

Dù biết như vậy, nhưng khi King hỏi Lục Vân Tiên:

“Anh vẫn sẽ chọn cứu ma tộc và đội tử sĩ nhân loại khi đó!”

“Sẽ cứu.” Lục Vân Tiên đáp khẳng định. Không thể nghi ngờ, đây là một người có nội tâm cực kỳ kiên định. Những thứ hấn nhận định, dù qua bao nhiêu năm tháng tuế nguyệt cùng với vô vàn đau thương mất đi, cũng đều sẽ không dao động qua.

“Dù biết rằng như vậy sẽ khiến cô ấy phải chết!” King lạnh giọng, ngữ điệu đã không còn vẻ hững hờ, mà cực kỳ kịch liệt.

Trong ánh mắt Lục Vân Tiên, xẹt qua một tia đau lòng, hấn cúi đầu, cả người thoáng run rẩy. Nhưng vẫn kiên định đáp:

“Tôi vẫn sẽ cứu họ.”

Điều này cũng là đương nhiên, với loại người có tâm tính cực kỳ kiên định này, về cơ bản không gì có thể khiến hấn thay đổi ước nguyện ban đầu, hấn cứu người chưa từng bận tâm qua thân phận, địa vị mỗi cá nhân, thậm chí chưa từng bận tâm qua việc, mình sẽ đau khổ thế nào trong tương lai vì quyết định đó.

“Ngươi đi chết đi.”

Dứt lời, ánh sáng toàn thân King bạo phát cực thịnh, hấn bùng nổ tốc độ, cả người biến thành một tia sáng, vung gậy đánh tới.

“Tôi chưa thể chết lúc này được.” Lục Vân Tiên hạ thấp trọng tâm, hư không hai bên hấn vỡ vụn, hình thành hai lưỡi hư không đao. Mảnh vỡ không gian này bị Lục Vân Tiên tùy tiện di chuyển chỉ bằng ý niệm, biến thành hai cây phi đao cực kỳ sắc bén.

Hư không đao trảm ra một thập tự đen ngòm, tiếp lấy bạch quang sáng chói từ gậy gậy trên tay King, nhất thời đánh ra một đợt năng lượng cuồng bạo tỏa sáng chói mắt, át đi mọi hào quang từ tinh tú xung quanh.

King xoay người, bứt tốc, xuất hiện sau lưng Lục Vân Tiên.

Lục Vân Tiên vung tay, hư không đao cũng xoay chiều như đôi cánh, đồng loạt trảm kích về sau lưng hấn. Nhưng bản thân Lục Vân Tiên lại xoay người vung cước, đá mạnh về phía trước.

Hư không đao chém về phía sau, xuyên qua người King, thuộc tính trên lưỡi đao không khác gì một lỗ đen di động, nhanh chóng cắn nuốt toàn bộ quang tử cấu thành thân thể hấn, khiến nó bị nghiền nát, biến mất.

Nhưng đó chỉ là ảo ảnh. Chân thân ở đằng trước.

Lục Vân Tiên chẳng cần biết đâu là ảo ảnh, đâu là thật, hấn chỉ đánh theo trực giác của mình. Trong chiến đấu, trực giác này của hấn chưa từng sai lầm qua. Cho dù ảo ảnh của King có hoàn mỹ đến đâu, với hấn đều không có đất dụng võ.

Lục Vân Tiên xoay người tung cước. Vừa vận đá trúng Bạch Lạc Trọng của King, Hấn nheo mắt, theo đà xoay người, hạ eo xuống và nghiêng đầu.

Từ trong hư không, King bỏ đi lớp ảo ảnh nguy trang, tay cầm lấy cán gậy, bỏ đi phần gậy đã bị Lục Vân Tiên đá trúng, tách nó ra thành một cây gậy ngắn hơn, nhảy lên, vọt tới.

Vừa vọt bị một cái nghiêng đầu của Lục Vân Tiên né qua.

Hình ảnh tập kích sau lưng Lục Vân Tiên không phải là ảo ảnh, King thật sự đã xuất hiện ở đó trong một thời gian siêu ngắn, vừa đủ để lừa trực giác của Lục Vân Tiên khiến hấn công kích qua, sau đó lại dùng tốc độ siêu cao của mình để vòng ra đằng trước, vừa tấn công lại vừa chế tạo một ảo ảnh khác khiến hấn đá qua, rồi nhân lúc hấn mất đà vì hai lần công kích liên tục, chân thân mới đánh tới, nhưng vẫn bị trực giác siêu cường của Lục Vân Tiên phán đoán, tiên liệu và né tránh.

Hư không đao bên người Lục Vân Tiên đột nhiên phát động, xoay ngược chiều kim đồng hồ, chém tới phần tay đang vung gậy của King.

Bất kể ảo ảnh lợi hại cỡ nào, khi công kích, dĩ nhiên phải dùng thực thể.

Mà thực thể, liền có thể bị chặt đứt.

King lảng chân, đối với đoạn gậy bị Lục Vân Tiên đá đoạn lúc trước đá mạnh, khiến mảnh gậy này văng lên, hấn đưa tay còn lại bắt lấy, vọt đỡ hư không đao.

Bạch Lạc Trọng cấu thành từ nguyên tố ánh sáng thuần túy nhất, cho dù đặt trong lỗ đen vẫn sẽ rực rỡ hào quang, không gian đao cũng không thể cắt đứt được nó.

Lập tức hai loại binh khí này va chạm, sinh ra phản lực mạnh mẽ chấn văng hai vị chủ nhân của nó.

King bắt lấy hai cây gậy hai tay, đập lên hư không, biến thành ánh sáng, lại vọt tới.

Lục Vân Tiên thi triển một cái thuận gian di động, cũng xuất hiện ngay trước mắt King, vung đao.

Đao ảnh và gậy trắng va chạm với nhau kịch liệt, một loại lực lượng băng hoại sinh ra phần toái và xé rách tất cả lan tràn tứ phía. Tốc độ và lực đạo của hai vị giới hoàng đều đã đạt tới trị số cực hạn của Lục Đạo, kỹ thuật của một người có siêu trực giác chiến đấu và một người có đôi mắt gia tốc khả năng ghi nhận cũng khiến những đường chém và từng cú vung gậy đạt tới cực hạn của “kỹ”.

King đã ở vào trạng thái nguyên tố thân thể ánh sáng, khiến vận tốc di chuyển tiếp cận cực quang, Lục Vân Tiên cũng ở trạng thái cao tốc di động không gian, với những bước di chuyển liên tục, cùng với tần suất đánh chém cực cao, cả một vùng vành đai toái thạch xung quanh Pluton bị bọn họ phá hủy trong khoảnh khắc.

Thậm chí vụ nổ còn chưa kịp sinh ra, những tiểu hành tinh và mảnh thiên thạch trong phạm vi giao chiến đã trở thành mạt phân.

Tốc độ di động của cả hai đã vượt qua tốc độ bức xạ và phóng xạ lan tỏa từ lâu. Cùng với loại chiến đấu cực hạn siêu tốc này, không thứ gì có thể ngăn cản bọn họ.

Lục Vân Tiên vung đao quét ngang, chỉ chém trúng một cái tàn ảnh ánh sáng.

King xuất hiện sau lưng hấn vung gậy, chỉ đập trúng một vùng không gian gọn sóng.

Cả hai đã thích nghi với tốc độ của nhau, cận chiến đã không còn khả năng đánh trúng đối phương.

Một màn cận chiến giữa người có siêu tính toán và một võ giả có siêu trực giác bắt đầu bởi một chuỗi động tác liên hoàn cứ như vậy kết thúc.

Kế tiếp là viễn chiến.

King ghép hai cây gậy vào làm một, xoay tròn cây gậy dài, triệu tập ánh sáng xung quanh, nén lại ở đỉnh gậy, rồi thuận tay vung xuống.

Một cột sáng dài thô to với diện tích vài km cứ như vậy bị một sinh thể chỉ dài khoảng hai mét tạo ra.

Cột sáng quá to, Lục Vân Tiên nhất thời không kịp bay khỏi tầm đánh, dù sao chỉ số của các giới hoàng đều chỉ sần sần nhau ở cùng một mức cực hạn. Hấn cũng không thể nhanh hơn King bao nhiêu cả. Liền như vậy, dùng vận tốc của mình, hấn không kịp né, chỉ có thể ngạnh kháng.

Ánh mắt Lục Vân Tiên thay đổi, bên trong con ngươi trùng điệp biến sau thay đổi liên tục, bộ não quét duyệt hàng trăm ngàn tầng không gian khác nhau. Hấn bắt lấy một thanh hư không đao bên mình, bóp mạnh.

Hư không đao méo mó, theo lực tay của hấn, bị nén ép thành một thanh tiểu đao đen đặc đầy vẻ chết chóc. Lục Vân Tiên hét lớn một tiếng, xoay người chém mạnh ra một đao.

Một luồng lực lượng mạnh mẽ mang theo không gian chấn từ lưỡi đao chém ra, nghênh tiếp cột sáng thô to kia, sinh sinh tiếp lấy, và chém nó thành hai nửa.

King thoáng nheo mắt. Ánh sáng của hấn mang theo lực lượng hủy diệt, căn bản không thể đối kháng. Một đao kia, Lục Vân Tiên vậy mà mở ra một thông đạo tới thế giới khác, trực tiếp đưa ánh sáng của hấn qua thế giới khác luôn.

Không thể không nói, đây là cách hữu hiệu nhất để đối phó với ánh sáng hủy diệt.

Năng lực của King là ánh sáng, của Lục Vân Tiên là hư không hắc động, từ bản chất đã là tồn tại đối nghịch, là thiên địch trời sinh.

Không, nếu nghiêm khắc mà nói, bóng đêm vĩnh viễn mạnh hơn ánh sáng rất nhiều.

Lục Vân Tiên ngẩng đầu nhìn King, chỉ nhàn nhạt nói ba chữ:

“Hư không sát”

King nheo mắt, lập tức bùng nổ tốc độ, thoát khỏi vị trí cũ.

Phật.

Cổ, má, và vùng eo đồng loạt tóe máu.

Chân không vốn không tồn tại bất cứ dạng vật chất gì, lại là nơi tốt nhất cho Lục Vân Tiên thi triển Không Gian Chi Lực, sáng tạo ra hư không đao, vô hình vô chất, không thể nắm bắt, lại có mặt ở mọi nơi.

Hư không đao là không thể né tránh.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Long hoàng phong ấn

“Lại vẫn có thể tránh được chỗ hiểm, ánh mắt rất tốt, sư đệ. Cậu là người đầu tiên tránh được hư không sát.” Lục Vân Tiên cảm thán, cho dù là cổ giới hoàng như Tiên Hậu đối mặt với hư không sát của hắn, cũng chỉ có thể làm được ngạnh kháng, chứ không thể né tránh. Hoặc như giám sát viên lục đạo – Alucard, cũng chỉ có thể ngậm hờn nhìn thấy chân tay mình đứt lìa ra mà không cách nào phản kháng. Chân lý chỉ nhân không phải là chỉ để trung cho vui, hư không đao của hắn lần đầu có người nhìn thấy được quỹ tích.

Một đòn bất ngờ này không đắc thủ, kế tiếp muốn giải quyết khó càng thêm khó.

King lắc mình, hư không đao vẫn liên tục công kích hắn, khiến toàn thân hắn nhuộm máu tươi đỏ thẫm. Hắn không thể né kịp loại vũ khí sắc bén khủng khiếp lập tức xuất hiện cận thân như hư không đao,, nhưng có thể dùng siêu phản xạ để tránh bị chém vào chỗ hiểm mà mất sức chiến đấu.

Đối đầu với tồn tại như Giới Hoàng, những kỹ năng như nguyên tố hóa thân thể, hay thậm chí là Linh Thể mà tiên đài cao thủ của tiên giới vẫn tự hào đều không có đất dụng võ. Bởi vì cái mà các giới hoàng công kích, chính là sự tồn tại của người, bằng chính ánh sáng tâm linh mạnh mẽ bao trùm cả thể giới của họ.

Hơn nữa bất kể là linh thể hay nguyên tố thân thể, đều không thể tái cấu trúc kịp với tốc độ chiến đấu của Giới Hoàng.

Một khi thân thể vật lý bị trăm kích, cái còn lại chỉ là linh hồn chờ được trọng tổ thân thể sẽ bị thể giới lực không nơi đâu không có tùy ý bóp nát. Giới Hoàng thì sẽ không chết, nhưng có thể bị phong ấn, như vậy còn thảm hơn là chết rồi đi đầu thai.

Từ góc độ này mà xem, King hiện tại đang vô cùng bất lợi. Hắn rất có ưu thế khi đánh cận chiến, nhưng Lục Vân Tiên biết thừa điểm này, liên tục dùng thuần gian di động, không cho hắn một cơ hội tiếp cận nào. Bản thân King thì liên tục bị hư không đao trăm kích, cho dù bay nhanh đến đâu cũng không thể thoát khỏi không gian của Lục Vân Tiên.

Chẳng mấy chốc King đã thành một huyết nhân, máu thịt bầy nhầy.

Thương thế ngoài da này, nếu như bình thường, chỉ cần một phần ngàn giây để tự lành.

Nhưng bọn họ chiến đấu này giờ, một phần ngàn giây còn chưa đến.

Chuẩn xác mà nói, trong trạng thái chiến đấu của cả hai, thời gian giống như ngưng đọng lại. Bọn họ đã vượt qua đơn vị chia nhỏ nhất của thời gian. Tiến vào siêu thời không chiến đấu.

Không một sự hồi phục nào có thể theo kịp tốc độ chiến đấu này.

Mạng, chỉ có một.

Thân thể, chỉ có duy nhất.

Không thể có cơ hội làm lại nào.

Toàn thân King tỏa ra hào quang cực thịnh. Ánh sáng hủy diệt bám trên thân thể, mạnh mẽ xóa tan toàn bộ hư không đao tiếp cận, dưới trạng thái này, toàn thân hắn nhuộm thành một màu trắng tinh mỹ. Từ mái tóc, đến trang phục, thậm chí là máu.

Hắn đưa tay lên, Bạch Lạc Trọng xoay tròn đột nhiên tách ra thành trăm đốt. mỗi đốt lại tự triệu tập ánh sáng về, biến thành một cây gậy mới.

Khi Lục Vân Tiên chớp mắt xong một cái, đêm đen chân không đã ngập trong ánh sáng và hào quang của những cây gậy kia.

King nắm tay lại, những cây gậy này lập tức tỏa hào quang cực thịnh, chiếu sáng cả một góc thiên hà.

“Cấm chú, cực quang thế giới.”

Ánh sáng hủy diệt lan tỏa khắp tứ phương, tràn ngập mỗi tấc không gian. Thậm chí là chân không cũng bị lực lượng hủy diệt mạnh mẽ xóa sổ. Mỗi phiến không gian liên lập tức trở thành hỗn độn tràn ngập hủy diệt chi lực, thoát ly khống chế của Lục Vân Tiên.

Hư không sát liền bị một đòn này, bạo lực phá giải.

Lục Vân Tiên nheo mắt nhìn bạch sắc vũ trụ trước mắt, cảm nhận được sự hủy diệt lan tràn mỗi tấc không gian, thậm chí đang xâm nhiễm đến chỗ mình, cười lạnh nói:

“Sớm biết cậu sẽ dùng một chiêu này.”

Thế giới lực từ thân thể hắn đào dạt tỏa ra, ổn định lại mỗi tấc không gian, kháng cự lại lực lượng hủy diệt, nhưng rất nhanh bại lui. Hủy diệt là lực lượng

bá đạo nhất trong mười hai loại thể giới lực, không gì trên đời có thể ngăn cản.

Thế nhưng, Lục Vân Tiên chỉ cần nó chậm lại một khoảng khắc mà thôi.

“Dùng cảm chú thì không thể di động, có giác ngộ bị khóa mục tiêu rồi chứ!?”

Mặc kệ ánh sáng đang lan tràn, phá hủy mỗi tác không gian xung quanh, Lục Vân Tiên vung tay, bắt ấn nhanh như chớp. Từ trên mu bàn tay hắn, một đồ án hình đầu rồng hiện ra.

“Long hoàng phong ấn. Dưới chứng nhận của dấu ấn chân long, ta nguyện dùng sinh mạng này, trở thành lao ngục khốn tóa tội nhân.”

Từ bên trong cực quang cảm chú, King phát hiện xung quanh mình xuất hiện vô số đồ án Lục Mang Tinh. Từ bên trong đó, lại bắn ra hàng trăm ngàn sợi xích. Loại xích này có cùng bản nguyên với lực lượng hủy diệt của hắn. Không hề bị xua tan.

“Một nửa sinh mạng ta thuộc về ngươi, nhân sinh của ngươi thuộc về ngục giam ta tạo. Cùng trở thành bản nguyên dưới dấu ấn chân long đi.”

Bị những sợi xích không bị Hủy Diệt Chi Lực ảnh hưởng vì đã đồng nhất cùng với Lục Vân Tiên, King vẫn như cũ, ánh mắt bình tĩnh không lay động.

“Lục Vân Tiên, thi thuật phong ấn cũng cần ổn định tọa độ, anh có giác ngộ bị ngấm rồi chứ!?”

Xung quanh Lục Vân Tiên cũng xuất hiện vô số đồ án Lục Mang Tinh khác, khí tức từ cộng hưởng sinh mạng như cũ quen thuộc khiến hắn rung mình.

“Chúng ta kết nối với nhau qua phong ấn, không gian chướng bích của anh cũng không thoát được đâu.”

Giống như những sợi xích xuyên qua lực lượng hủy diệt để tác động đến King, Lục Vân Tiên dù thi triển bao nhiêu cái bình chướng không gian cũng đều vì lực lượng bản nguyên tương đồng mà bỏ qua.

Long hoàng phong ấn, loại phong ấn chuyên nhằm vào giới hoàng. Dùng một nửa thực lực của người thi thuật để kết nối với bản nguyên thể giới lực của đối phương, nhằm khiến cho những sợi xích có thể thuận lợi xuyên qua lực lượng thể giới, trói buộc Giới Hoàng. Dĩ nhiên một nửa này cũng phải tương đương với ít nhất một phần ba thực lực của đối phương mới được.

Cùng một thầy dạy, Lục Vân Tiên biết, dĩ nhiên King cũng biết.

Thậm chí hắn còn làm tốt hơn Lục Vân Tiên, không cần chú ngữ và pháp quyết, chỉ dùng ý chí và dựa thế Lục Vân Tiên đã kết nối sinh mệnh hai người để điệp gia thi triển.

Lục Vân Tiên và King đồng loạt bị những sợi xích từ đồ án Lục Mang Tinh xuất hiện trói chặt. Cả hai cùng nhìn nhau trân chối.

“Hừ, như vậy là hòa sao!?” Lục Vân Tiên tiếc nuối nói:

“Không, anh thua rồi.” King thoáng nở một nụ cười hiểm hoi, dù nó vẫn như cũ, vô cùng lạnh.

“Long hoàng phong ấn, nhắm vào là ánh sáng tâm linh hay còn gọi là linh hồn lực của chúng ta để phong ấn. Nhưng ai nói với anh, tôi chỉ có một loại ánh sáng tâm linh vậy!?”

Lục Vân Tiên rung mình, hắn đã quên mất, King của Trường Sinh Đảo, chỉ là nhân cách do chân lý tạo ra trong cơ thể đó mà thôi.

Chủ nhân cũ của thân thể, vẫn còn đó, chỉ là bị nhân cách chân lý ghi đè lên.

Hai người cùng phong ấn nhau, linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn bị giam cầm, linh hồn của King cũng vậy, nhưng hắn vẫn còn một linh hồn dự trữ, linh hồn chân chính của thân thể đó.

Linh hồn này vẫn có thể sử dụng chân lý, và thể giới lực hủy diệt.

Nói cách khác, King chỉ mất đi tính sát phạt, quyết đoán và lạnh lùng lý trí kia mà thôi.

Còn Lục Vân Tiên, mất tất cả.

Hai người đã đấu với nhau vô số lần, kết quả vẫn luôn không đổi. Người thua vẫn là Lục Vân Tiên.

“A... thật có chút bất cam.” Lục Vân Tiên ngẩng đầu thở dài, buồn bực rên rỉ.

“Ý chí không thay đổi được số phận đâu. Gặp lại, Lục Vân Tiên.” King vẫn đáp lại lạnh lùng, không có trào phúng, không có đắc ý vì đã thắng trận, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Phong ấn được King kích hoạt lên, Lục Vân Tiên cũng vội vàng kích hoạt phong ấn, chẳng lẽ cũng bị phong ấn, nếu hắn không kéo theo King vô, thì quá là thiệt thòi rồi.

Những sợi xích tỏa ra hào quang cực thịnh, sau đó chúng xiết lại, lôi kéo linh hồn hai người ra khỏi cơ thể, thông qua một vòng sáng lục mang tính mới xuất hiện, kéo linh hồn về, áp xúc trên bàn tay đối phương trên dấu ấn chân long.

Linh hồn bị lực lượng của chân long phong ấn kéo đi từ từ qua mỗi sợi xích, cảm giác giằng xé đau nhức tới tận tâm can, làm cả hai người đều không tự chủ được biến sắc mặt.

Thậm chí là King, người từng bị phong bế toàn bộ cảm quan trong một thời gian dài, cũng không thể chịu được loại đau đớn của việc linh hồn bị thô bạo kéo ra khỏi cơ thể như vậy.

Đau đớn cực điểm khiến lý trí của cả hai cùng lúc có dấu hiệu băng hoại.

Nhưng bọn họ vẫn kiên quyết liều mạng thi triển phong ấn, chấp nhất kéo đối phương vào cùng một cái lồng giam.

Linh hồn lực bị kéo đi chỉ trong một thời gian rất ngắn đã hao kiệt cực nhanh, ý thức của cả hai dần chìm vào bóng tối.

Đúng lúc này, King thấy được, cho dù là một phiên hỗn độn trước mắt, không có khả năng bị người phá toái hư không tiếp cận, lại xuất hiện một điểm sáng màu xanh, giống như một vì sao băng vạch phá trời đêm.

Chùm sáng biến lớn, hiển hiện rõ một đồ án hình thanh long điêu khắc trên một mũi tên màu xanh lục.

“Thanh long tiền... mũi tên vận mệnh... đã lâu rồi không thấy.” Lục Vân Tiên nửa tỉnh nửa mê nói.

“Biết không!? Lục Vân Tiên. Trong quá khứ, từng có một người như thế này. Luôn can dự vào mọi chuyện tôi làm, xem tôi như một đứa trẻ khuyết thiếu tình thương, cố gắng dạy cho tôi những thứ cảm xúc không cần thiết. Đặt tôi vào một không gian ấm áp.... Có lẽ... giống như gia đình.”

Có lẽ vì linh hồn lực và ý chí được chân lý tạo ra mạnh mẽ hơn người thường như Lục Vân Tiên rất nhiều, King vẫn còn duy trì được một chút tỉnh táo:

“Dù khiến cho rất nhiều kế hoạch của tôi xáo trộn, cũng giống như anh. Nhưng thật kỳ lạ. Tôi không ghét cả hai người. Cho tới bây giờ, sau khi đã lấy lại được cảm xúc vẫn vậy.”

Một chút tỉnh táo cuối cùng cũng dần dần tan rã, để lại chỉ còn từng từ ngắt quãng:

“Nhưng anh... khiến cô ấy... chết...”

“Tôi sẽ... không bao giờ...”

“Tha thứ.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Lệnh triệu tập

Trung Thành vỗ mạnh lên ngực một cái, toàn thân hần rung lên, bắn ra một lớp băng vụn. Vô số mảnh băng li ti rơi xuống, rắc trắng một mảng đất dưới chân. Hần đã đem tình trạng này đi hỏi Mặc Tĩnh và đám chuyên gia ở trung tâm nghiên cứu văn minh phù tự. Nhưng cả đám đều chỉ phán rằng đây là do hàn khí xâm nhập cơ thể quá lâu, hậu tích bạc phát ra ngoài, cần phải thái âm bổ dương.

Đại khái là bảo hần đi quan hệ với một đồng phụ nữ có thể chất đặc biệt.

Mặc Tĩnh khi đó còn nhiệt tình giới thiệu cho hần mấy nữ tu cấp bậc Kim Đan, luôn hứa hẹn rằng tình thông đủ loại thuật song tu, giúp hần thỏa mãn.

Trung Thành cảm khái thở dài một cái, rồi nhún vai:

“Là vậy đây.”

“Là do anh không kiểm soát được nguyên tố thân thể thôi.” Shaorin cười nhẹ.

“Nguyên tố thân thể!?” Trung Thành nhàu mày hỏi. Kiến thức về long ngữ mình vẫn là độc quyền của học viện Key West và IMI. Xem ra đã đến đúng nhà đúng bệnh.

Từ tiên giới chạy về Key West thì quá xa, vị hội trưởng hội học sinh có khả năng giải quyết vấn đề này đã sớm chạy đi tìm Robert hút thuốc, cực chẳng đã,

Trung Thành liền đến đây hỏi.

Vừa nhú mảy, hần vừa âm thầm quan sát Shaorin. Đôi mắt vẫn luôn nhắm, cùng với vẻ mặt hiền hiền thản nhiên như thường lệ, nhưng gắp quý... cô ta đang tưới nước, cắt tỉa cành và chăm sóc hoa trong vườn.

Mặc dù biết Shaorin nhắm mắt chỉ như một loại thủ thuật để ức chế tự tăng trưởng năng lực, nhưng nhìn một người luôn nhắm nghiền mắt đi trồng hoa, cảm giác quý dị vô cùng.

Một điểm quái lạ nữa là, cái đồng hoa màu tím này đột nhiên mọc khắp khu vực xung quanh căn cứ trong một đêm. Loài hoa thì càng quái lạ, không hề có trên danh sách thực vật ở trái đất lần tiên giới, đây là do mới lai tạo ra chăng.

Cơ mà sau khi thấy Shaorin thản nhiên đi dạo giữa đồng hoa, Trung Thành cũng liền quăng hết mấy cái kỳ lạ ra khỏi đầu. Gần đây sức thừa nhận của hần rất mạnh, đến việc bản thân biến thành dòng điện bám lên viên đạn railgun hần còn làm rồi nữa là.

“Trong cơ thể anh có hai loại nguyên tố, nhưng chúng đều không thuộc về anh. Mặc kệ điều đó, anh lại tự cưỡng chế biến thành nguyên tố dưới pháp trận của Băng Liên Tâm cung cấp, mất kiểm soát là chuyện dĩ nhiên thôi đúng không?” Shaorin ngắt lấy một bông hoa, đưa lên cho Trung Thành.

Hần ngẩn người.

“Cho.” Shaorin bình tĩnh nói.

“À.” Trung Thành đàn mặt, cầm lấy.

Không có gì ngoại lệ, cánh hoa đóng băng ngay lập tức.

Nhưng ngay sau khi đóng băng, hình dạng bông hoa dần dần thay đổi rồi tiêu biến. Trung Thành cảm lại trên tay chỉ làm một mảnh băng trống không. Cánh hoa giống như chưa từng tồn tại. Nếu như không phải ở mặt băng có một phần rỗng tạo hình như bông hoa đó.

“Quả nhiên là rời khỏi căn nguyên thì thực thể tạo thành từ Sâm La Vạn Tượng không thể tồn tại trên thế giới à.” Shaorin khẽ lẩm bẩm nói.

Lực lượng của Trung Thành, hay đúng hơn là của Băng Liên Tâm đã ngăn cách hoàn toàn cảm ứng của Shaorin với bông hoa, thứ vốn là thực thể này vì mất đi ý chí của Shaorin duy trì hình dạng, liền lập tức tan biến vào hư vô.

Nói như vậy, với những thực thể có tâm linh mạnh mẽ, hay một vòng bảo hộ ngăn cách tuyệt đối, Sâm La Vạn Tượng cũng không thể cưỡng ép biến đổi những thứ xung quanh của chúng. Đây là lý do người có Sâm La Vạn Tượng có thể tùy ý biến chuột thành mèo, biến phạm nhân thành dê gà chó lợn, nhưng không thể làm vậy với những cường giả khác. Giống như Trung Thành bây giờ, Shaorin nhắm tính, muốn biến hần thành con chuột, chắc hẳn là một việc rất mất sức. Nếu hần mở Băng Liên Tâm lên, chỉ sợ còn miễn nhiễm với Sâm La Vạn Tượng.

Shaorin ngừng mặt, cười với Trung Thành: “Cám ơn đã giúp làm thí nghiệm.”

Trung Thành tiếp tục đàn mặt, này giờ hần vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Tự dung tăng hoa cho hần là có ý gì? Thí nghiệm là có ý gì? Cánh hoa vừa rồi là sao!? Nếu là ảo giác tại sao lớp băng tự động tạo thành từ Băng Liên Tâm lại đóng băng được hình dạng của nó. Nếu không phải ảo giác thì tại sao không chút gì còn lưu lại!? Lớp băng bọc kín không gian quanh nó cơ mà!? Cái ảo thuật gì đây!?

Mặc kệ đối phương vẫn cư xử thật thản nhiên, thậm chí còn khá lịch sự với mình.

Hần cảm thấy mình giống thằng đàn bị xoay như chong chóng.

Mà thôi kệ đi, cố gắng lý giải logic của phụ nữ là một việc tương đối ngu xuẩn dành cho bất cứ phái nam nào. Nói thì nói vậy, hần cũng khá tò mò:

“Nếu cô đã có thể tạo ra một cánh đồng hoa như vậy, tại sao còn cần phải tưới nước và cắt tỉa cành!?”

“Đồng hoa này cần một thực thể định nghĩa hình dạng của chúng. Tôi đang chăm sóc là thứ đó.”

“Cũng tức là nếu mấy nhánh hoa trước mặt cô chết, thì đồng hoa này cũng sẽ chết!?”

“Ừm, tôi không có tinh lực để liên tục duy trì đồng hoa, bởi vậy thiết lập mặc định sự tồn tại của chúng vào mấy nhánh hoa này, sau đó hằng ngày chăm sóc sẽ dễ dàng hơn.”

“Khá giống mắt trận của trận pháp tiên giới nhỉ!?” Trung Thành lập tức liên tưởng.

“Haha, tôi cũng tham khảo thứ đó khá nhiều đấy. Ứng dụng cũng không tệ đúng không.” Shaorin bắt đầu thu dọn hộp dụng cụ chăm sóc cây cảnh, đứng lên.

“Vậy thôi, tôi đi nhé.”

Trung Thành đề ý, dù có thực lực siêu nhiên, nhưng Shaorin có vẻ rất thích sinh hoạt như một người bình thường. Từ từ bước đi, cẩn thận ngăn nắp, thậm chí còn có thể gọt hoa quả. Ngoại trừ lúc chiến đấu, chưa bao giờ thấy cô sử dụng siêu năng lực. Không giống như Ren, đi lại chạy nhảy đều dùng trạng

thái siêu tốc, thậm chí bình thường không có việc gì làm, còn phản trọng lực lơ lửng cho vui.

Cơ mà, lúc này nghĩ mấy thứ này làm quái gì.

“À, khoan đã. Về nguyên tố thân thể.” Trung Thành vội vàng gọi với. Vấn đề này khiến hắn phiền muộn mấy hôm nay. Đi tắm nước nóng cũng đóng băng, rất rách việc.

Shaorin dừng bước, quay đầu lại, có chút áy náy nói:

“Thật xin lỗi, tôi không biết. Ba chị em bọn tôi không ai làm được nguyên tố thân thể cả.”

“Hà!?” Trung Thành tròn mắt.

“Có lẽ cần thiên phú đặc biệt gì đó. Ngoại trừ đại trưởng lão ở Trường Sinh Đảo và King, tôi chưa nghe thấy ai đạt được trạng thái này, ít nhất là mấy ngàn năm nay.”

Shaorin nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu thật sự nghiêm trọng, tôi nghĩ anh nên về Key West, ở đó có rất nhiều tài liệu liên quan đến Long Ngữ Minh Văn.”

Trung Thành tắc lưỡi, hắn mới không muốn về Key West để bị con bé hội trưởng não cá vàng kia mổ xẻ đấy.

“Vậy, nếu anh không phiền.” Shaorin nhẹ giọng nói. Trung Thành đang đứng chần lười trở về căn cứ.

“À à.” Trung Thành ảo não đứng nghiêng người dịch sang bên, hắn đặc biệt cảm thấy, hình như cứ nói chuyện với Shaorin là mình ngăn người hơi bị nhiều

Shaorin bước qua người hắn, đột nhiên lại khựng lại, quay người nhìn hắn, khuôn mặt có chút cổ quái:

“Em gái anh, đang gọi tôi.”

Khuôn mặt xinh đẹp ở sát cạnh bên, thậm chí hơi thở nhẹ nhàng còn phảng phất trên da mặt, nhưng lúc này Trung Thành không còn tâm tình nào để ý, hắn chỉ sững người vì tin tức sét đánh.

Đúng lúc này, bên cạnh Shaorin xuất hiện một lỗ đen thông đạo, từ bên trong chìa ra một cán kiếm có phần quái bảo vệ như hai cánh chim tỏa rộng.

Phượng hoàng kiếm!?

Shaorin nắm lấy chuôi kiếm, khuôn mặt thoáng có chút ửng hồng, đại khái tâm tình rất vui vẻ khi tìm thấy bảo vật thất lạc lâu ngày.

“Xem ra tôi phải tới chỗ cô ta một chuyến.”

Hư không thông đạo mở rộng, bao trùm lấy Shaorin, Trung Thành rùng mình, lập tức thoát khỏi trạng thái sững người, đưa tay lên bắt lấy một cánh tay của Shaorin.

Rồi dưới khuôn mặt ngạc nhiên cực độ của Shaorin, cả hai cùng biến mất.

Chỉ để lại một bộ dụng cụ chăm sóc hoa dưới cánh đồng màu tím cùng mấy cánh hoa phiêu lãng.

Cùng lúc đó, bất kể là Ren đang lấy Shenjian làm bao cát, hay Stellar đang không mặn không nhạt đối thoại với Hans, tất cả đều nhận được lời mời từ bảo khí của chính mình.

Không do dự lấy một giây, khi bàn tay nắm lấy bảo khí, thông đạo không gian liền mở rộng, thân thể bọn họ đều biến mất sau lỗ đen.

ShenJian há hốc mồm nhìn Ren từ từ biến mất, hắn cũng muốn chồm dậy chạy theo, nhưng Ren vừa tắm quất cho hắn một trận khá nặng, vừa khẽ động, toàn thân đã đau như không muốn sống.

Linh khí dồi dào nhanh chóng chữa trị cơ thể của hắn, nhưng quá chậm. Ren đã hoàn toàn biến mất.

Shenjian tức giận, một quyền hủy đi gian huấn luyện.

Trường hợp của Hans thì ngược lại, không còn Stellar quản thúc, tâm tình của hắn phải nói là thư sướng tung bay, một loạt những mẫu thí nghiệm cảm ở các công xưởng ngầm khắp trái đất, mặt trăng và cả tiền giới đồng loạt khởi động.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Hộ giá

“Không thể nào, sao lại thành thế này chứ!?”

Linh đưa tay lên che miệng, sững sờ bật thốt lên. Bàn tay khẽ run rẩy, chạm tới phía trước.

Lục Vân Tiên và King, đều đã mất ý thức, lơ lửng giữa hư không.

King của Trường Sinh Đảo lúc này đã tắt hết hào quang toàn thân, máu nhuộm đỏ thẩm y phục, lơ lửng giữa chân không. Thế giới lực tự động lưu động quanh thân hắn, ngăn cách hết tất cả cuồng bạo từ không gian đồ vũ xung quanh, nhưng y nguyên không thay đổi thảm trạng của hắn.

Mái tóc hắn đã trở lại đen nhánh, ánh mắt màu vàng kim lạnh băng bức người đã nhắm nghiền, hắn giống như đang ngủ, vô cùng yên bình.

Nhưng Linh biết, khi một cỗ máy chìm vào giấc ngủ yên bình, rất có thể nó đã cách thời điểm ngừng hoạt động không xa.

Linh bay lại gần, ôm hắn vào trong lòng, ánh mắt rung rung nhắm lại. Cảm nhận hơi ấm cơ thể hắn còn sót lại. Từ khóe mắt, một giọt lệ khẽ chảy ra, lơ lửng giữa hư không.

Thế giới lực từ cơ thể hai vị giới hoàng vô thức tỏa ra, dần tu bổ không gian cuồng bạo xung quanh. Đây là bản năng của họ, dù bất tỉnh, nhưng Giới Hoàng vẫn luôn là tồn tại sinh ra để thủ hộ thế giới. Chữa trị những vùng thế giới phá hư là thiên chức của mỗi người.

Không gian dần yên tĩnh lại.

Linh cứ như vậy yên lặng ôm lấy King, vùi đầu vào lồng ngực hắn, không nói một lời, chỉ nhẹ nhẹ khóc. Cảm thấy bản thân bất lực và yếu đuối không chịu nổi.

Có được ký ức truyền thừa của Kiều Nguyệt Nga. Chấp hành hội tụ đủ Tứ Linh, vẫn không thể làm gì được một giám sát viên Lục Đạo, đến cuối cùng vẫn không thể thay đổi được gì cả, Thiên Đạo Pháp Luân vẫn xoay chuyển vận mệnh, khiến hai người này tàn sát lẫn nhau. Nỗ lực trong hai năm qua đều là vô ích, bọn họ xem cô quan trọng, để ý tới ý kiến của cô, nhưng đến phút giây quyết định, đều không do dự gạt cô ra ngoài.

Linh biết, bọn họ đều là vì không muốn tổn thương mình.

Thế nhưng...

Tại sao phải làm đến mức này cơ chứ.

Linh ngẩng đầu khỏi ngực King, nhìn hắn nhắm mắt lại vô cùng bình thản, không khỏi phồng miệng tức giận, đưa mặt lại gần, cắn lên má hắn.

Cắn cắn thế nào lại thành hôn hắn.

Hai tay ôm hắn càng chặt hơn.

Đại khái cũng chỉ những lúc này, khi xung quanh không còn ai, mới có thể làm thế này đi.

Cũng chỉ khi đang ngủ, hắn mới an tường như vậy.

Không có đôi mắt chân lý sáng ngời, lạnh lẽo vô cảm, cự người ngàn dặm. Không có giọng nói lạnh nhạt đều đều như cỗ máy thiếu sức sống. Chỉ là một thiếu niên đang ngủ mà thôi.

“Ta nói, nếu như ngươi vẫn muốn tiếp tục những hành vi luyến ái buồn nôn đó, có thể đề kiếp sau làm được không!?”

Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, phá tan giây phút tĩnh lặng. Linh ngừng lại, quay mặt qua, ánh mắt trĩu xuống, đã không còn vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, chỉ còn sự trầm lắng kiên quyết.

“Athena, phải không!?”

Ở phía đối diện, Athena, cũng đang ôm Lục Vân Tiên trong lòng, vuốt ve gò má của hắn. Ánh mắt nhìn sang đây đầy sát khí, ngập vẻ chán ghét.

“Tàn dư của Kiều Nguyệt Nga, và King của Trường Sinh Đảo, sự tồn tại của hai người chỉ đem lại đau khổ và bất hạnh cho hắn.” Athena nâng Lục Vân Tiên lên, một tay vẫn vòng qua, ôm lấy hắn, để đầu hắn gác vào ngực mình, khuôn mặt thoáng hồng, nhưng ánh mắt và giọng nói vẫn đầy vẻ cao ngạo:

“Liên nhân cơ hội này, ta giúp các người biến mất khỏi Lục Đạo đi.”

Linh cũng ôm lấy King, ánh mắt không chút nào yếu đuối đối nhân, nghi hoặc hỏi:

“Cô vì Lục Vân Tiên!? Tại sao!?”

Athena cười lạnh nói:

“Hắn vì ngươi làm rất nhiều, thậm chí có thể dâng ra tất cả. Nhưng ngươi chẳng bao giờ muốn tiếp nhận hắn, hiểu hắn. Ngươi vĩnh viễn không biết được, hắn là người đáng giá nhất Lục Đạo này, nếu biết, ngươi sẽ không hỏi những thứ tại sao ngu xuẩn như vậy.”

Linh cười đáp:

“Có lẽ là bởi vì ta không phải là Kiều Nguyệt Nga đi. Tại sao cô đến được đây!?”

Bọn họ trở về hoàn toàn là ngẫu nhiên, trong thời gian ngắn như vậy, Athena có thể cảm ứng và tìm ra chỗ này, nói lên cô ta luôn lưu tâm đến vị trí của Lục Vân Tiên!?

Athena trong ký ức mà Linh được truyền thừa từ Queen đầu tiên của Trường Sinh Đảo, hoàn toàn không giống thế này.

Cô ta sẽ quan tâm người nào đó!?

Cô ta sẽ vì người nào đó mà muốn giết người!?

Nếu những ai biết đến Athena từ bốn ngàn năm trước, hay thậm chí là lúc này, chỉ sợ sẽ đều không dám tin tưởng chứ!?

Athena là người đã lôi Lục Vân Tiên ra khỏi khối băng phong ấn ma giới, việc đặt vào người hắn thứ gì đó để định vị cũng chẳng phải cái gì khó khăn. Nhưng bản thân cô ta sẽ không thừa nhận mình luôn ngầm theo dõi hắn mấy năm nay, chỉ nhàn nhạt nói:

“Việc ngươi cần quan tâm bây giờ, là tìm cách cứu hắn ra đây. Nể tình Lục Vân Tiên, ta có thể bỏ qua cho ngươi. Nhưng King của Trường Sinh Đảo thì không được. Hôm nay hắn phải chết.”

Linh mỉm cười lắc đầu:

“Thật xin lỗi, gần đây ta mới nhận ra rằng mình rất yêu tên khúc gỗ này, nên ta sẽ không để hắn chết, bằng bất cứ giá nào.”

Lời nhẹ nhàng, nhưng ý kiên quyết. Athena nhắm mắt, chẳng muốn phí sức thuyết phục trong khi chính bản thân cô ta cũng muốn giết cả hai người, chỉ trầm giọng nói:

“Rất tốt, vậy hai ngươi cùng chết đi.”

“Thần mạch, hoàng kim kết giới, chiến thần lĩnh vực. Tinh tú anh linh, hãy cùng giáng thế, cùng ta thảo phạt địch nhân.”

Không gian xung quanh rung lên ồ ồ, giống như theo mệnh lệnh của Athena, phân tách thành từng mảnh ghép rồi tổ hợp sắp xếp lại theo quy luật, ăn khớp với nhau, cải biến hiện thực.

Linh phát hiện, mình đang đứng trên một quảng trường cổ xưa, đầy những cây cột theo phong cách kiến trúc la mã cổ đại, trải dài không thấy điểm cuối.

Đối diện, Athena ngồi trong một ngôi đền tinh mỹ, hai tay ôm lấy Lục Vân Tiên đang hôn mê bất tỉnh, lạnh lùng nói:

“Giết.”

Từ trong đền, tầm nhìn trải rộng ra bên ngoài. Tám mươi tám gã dũng sĩ mặc khôi giáp tinh tú, tỏa ra khí thế mạnh mẽ áp ức, nhận được chỉ lệnh, đồng loạt chia thành ba đội hình theo màu giáp, từ từ dâng lên.

Mười hai gã đầu sĩ mặc kim giáp đều đang khoanh tay đứng nhìn, chỉ lạnh lùng quan sát, đám Thanh Đồng và Bạch Ngân đầu sĩ từ từ tiến tới.

Tám mươi tám gã đầu sĩ này, đều có thực lực Thánh cấp. Trong đó mười hai Hoàng Kim Thánh Sĩ, thì đều có thực lực xấp xỉ, thậm chí vượt qua chân thần.

Điều này nói lên, chỉ cần mở kết giới, một mình Athena có thể điều động lực lượng tương đương với ít nhất mười hai chân thần.

Và dưới bầu trời tinh tú này, thánh đầu sĩ không thể bị tổn hại hay giết chết. Cho tới khi chòm sao bảo mạng của bọn họ cạn kiệt thần lực.

Cũng có nghĩa, chỉ cần thần lực của Athena vẫn còn, những thánh đầu sĩ này đều là tồn tại bất tử đấy.

Không giống chiến binh lĩnh vực của Ares, chiến thần lĩnh vực không để bất cứ chiến binh nào chết đi rồi mới tái xuất ở điện thờ thần, mà trực tiếp bảo hộ bọn họ, không thể bị giết chết.

Đây chính là chiến thần lĩnh vực. Dưới sự bảo hộ của nữ thần chiến tranh, tất cả thánh đầu sĩ đều có được sức mạnh chòm sao, bất hoại.

Linh cúi đầu, thoáng do dự, rồi ngẩng lên, nhàn nhạt nói:

“Muốn gọi người sao!?”

Bộ giáp tứ linh trên người nhận được hiệu lệnh từ chủ nhân, lập tức phân tách thành bốn mảnh. Rồi đồng loạt vận dụng sức mạnh của mình, phát ra lệnh triệu tập cần vương.

Huyền Vũ Thủ, Phượng Hoàng Kiếm, Bạch Hồ Vĩ Tiên.

Lilith Ren, Shaorin, Stellar đồng loạt xuất hiện khi bàn tay nắm lấy chúng, khuôn mặt mỗi người đầy vẻ ngạc nhiên, xen lẫn kinh hi.

Sau khi đeo lại trang bị, cả bọn mới nhìn lại xung quanh. Phát hiện mình đang ở trong một cái Hoàng Kim kết giới, khuôn mặt lại lập tức nghiêm trọng hẳn lên.

“Thần tộc!?” Shaorin nhú mày. Cảm ứng được thần lực dày đặc mỗi phiến không gian.

“Đây là kết giới của ai!?” Stellar đưa ánh mắt về điện thờ thần đằng xa.

“A a a... chính là người, con nhỏ khôn kiếp dám trộm đi Huyền Vũ của ta mấy năm nay.”

Lilith Ren đưa tay chỉ chỉ vào Linh, nghiêng răng nghiêng lợi. Người sau chỉ miễn cưỡng điểm đầu một cái, nhẹ giọng nói:

“Tôi biết ba người không ưa gì tôi. Nhưng hiện tại, nếu không đoàn kết, chỉ sợ người này sẽ bị giết mất.”

“King của ta!?” Stellar và Shaorin nhìn thấy King đang bất tỉnh trong vòng tay Linh mà tròn mắt, lập tức vẻ phẫn nộ tràn đầy.

“Là ai làm!?”

Shaorin rút kiếm ra, nhẹ giọng nói:

“Còn phải hỏi sao!?”

Ren nghiêng răng, nhìn đám thánh giả đứng trước, bẻ bẻ khớp ngón tay nói: “Đúng thật.”

Stellar bước lên phía trước, quay đầu nói với Linh:

“Giao hấn cho cô chăm sóc, nếu có thể sử dụng thanh long cung thì yểm trợ bọn ta.”

“Ừm”

Ba người sóng vai bước đến, đối mặt với tám mươi tám thánh giả bất hoại được sự bảo hộ của nữ thần chiến tranh, Shaorin cười nói:

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chiến đấu cùng nhau đúng không nhỉ!?”

“Vây thì làm xinh đẹp một chút.” Stellar xoay xoay Bạch Hồ Tiên Vĩ, nó lập tức biến hình thành một mũ trường thương màu trắng vân đen. Danh tự cũng đổi, gọi là Hồ Viêm Thương.

“Haha, em sẽ đập chúng nó ra bã cho hai người xem” Ren khí thế bùng bùng nói.

Ở bên trong thần điện, Athena để Lục Vân Tiên nằm ngang trong lòng mình, nhẹ nhẹ xoa má hấn, hạ giọng nói, giống như sợ làm hấn thức dậy:

“Đến bao nhiêu cũng vậy thôi. Đều chết hết đi.”

Lập tức, đạo quân thánh giả bên ngoài nhận lệnh, đồng loạt bứt phá tốc độ, lao tới.

Ba Fake Queen cũng không ở yên.

Theo Stellar nói một chữ: “Lên.”

Shaorin biến mất.

Xoẹt.

Giống như một đường kẻ màu đen, kẻ dọc chiến trường. Một cái đầu thánh giả thanh đồng bay lên trước vẻ ngạc nhiên trợn tròng của đồng bọn.

“Sao có thể!?”

“Cẩn thận, thanh kiếm này có thể sát thương chúng ta.”

Phượng Hoàng Kiếm là vũ khí khái niệm, có thể cắt đứt vạn vật. Cho dù là sự bảo hộ của chòm sao cũng có thể cắt đứt.

Shaorin chỉ một lần điểm chân đã xuất hiện giữa đội hình thánh giả, kiếm vũ múa lên tung bay.

Vô số mảnh tàn chi văng lên cùng máu thịt. Một đám thánh giả thanh đồng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền mất đi khả năng hoạt động.

Một đòn phé đi năm người, Shaorin lại như quỷ mị biến mất.

“Cẩn thận.”

“Cô ta quá nhanh.”

“Để đó cho ta. Bạch Ngân lĩnh vực. Horologium.”

Một gã thánh đấu sĩ nhanh chóng gọi xuống sức mạnh chòm sao, cải biến thực tại xung quanh mình hai mươi mét. Lập tức một hư ảnh quả lắc xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Lĩnh vực đồng hồ.

Theo tốc độ lắc của quả lắc trên tay thánh đấu sĩ, tốc độ di chuyển của vật thể xung quanh hắn cũng bị cưỡng ép trở thành tương đồng với nó.

Lập tức ưu thế tốc độ của Shaorin bị gạt bỏ. Thân hình trì trệ xuống, dù phản ứng vẫn cực nhanh, Shaorin cấp tốc lui ra khỏi phạm vi lĩnh vực của thánh đấu sĩ chòm Horologium.

Một điểm lưu ý là lĩnh vực tác động đến mọi thứ trong phạm vi của nó, vậy nên tốc độ chém và tốc độ tấn công của đám thánh đấu sĩ trong phạm vi này cũng trở nên tương đương với Shaorin.

Chòm Linh Miêu vung trào, chòm Tiên Nữ quăng xích, chòm Tiền Thủ ném tên, tất cả đều cùng một vận tốc.

Dù Shaorin có phản ứng cực nhanh, nhưng cũng không thể né tránh được với thân hình trì trệ này.

Nếu như chỉ có mình cô, đối mặt với đám thánh đấu sĩ có sức mạnh chòm sao cổ quái này, thì đây chính là cảnh tuyệt sát.

Thế nhưng hiện tại, Shaorin không chỉ có một mình.

“Trọng lực thiết lập, tất cả nằm xuống cho ta.”

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Mặt đất liên tục rung chuyển bởi sức mạnh do hàng loạt thánh đấu sĩ va đập vào mặt đất, toàn bộ lĩnh vực bị triệt tiêu do chủ nhân bị công kích. Shaorin thừa cơ hội này, bứt phá khỏi lĩnh vực đồng hồ. Thuận tay chém gục hai gã thánh đấu sĩ nữa, trước khi rút về bên người Stellar.

“Cẩn thận, bọn chúng rất cổ quái.”

“Ừm.”

Thánh giai dưới lĩnh vực của Athena có thể triệu tập sức mạnh chòm sao, hình thành lĩnh vực, đều là tinh anh trong tinh anh của thánh giai. Kẻ yếu nhất cũng có cấp bậc sư thừa của Robert, cộng thêm những tác động đặc thù của lĩnh vực, đội quân này cực kỳ khó chơi.

Nếu như Shaorin không có phượng hoàng kiếm có thể sát thương bọn họ, cùng với vận tốc cực nhanh để thoát khỏi sự bủa vây của lĩnh vực, thì cho dù là một cận giới hoàng cũng sẽ vô cùng chật vật.

Huống chi còn mười hai hoàng kim đấu sĩ chưa ra tay.

Đây chỉ là một góc băng sơn trong số sức mạnh của Athena.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Hoàng Kim thánh giả

Trong quân đội thần tộc, thánh giả bắt đầu từ sơ vấn thánh sĩ, tiếp đến thanh đồng thánh sĩ, bạch ngân thánh sĩ và hoàng kim thánh sĩ, đều là lực lượng chủ chiến.

Một chiến binh chưa đạt tới thánh cấp, thì chỉ là học đồ, còn chưa đủ tư cách ra chiến trường.

Thánh giả ở Thần giới là lực lượng phổ thông nhất, bất cứ một chủ thần nào cũng có trong kết giới của mình một đội quân thánh giả.

Số lượng thánh giả ở Thần Giới qua hàng trăm ngàn năm phát triển đã có thể lên tới vài tỉ. Lực lượng này là sự uy hiếp khổng lồ khiến thần giới chưa bao giờ bị đánh bại, dù trong bất cứ cuộc chiến nào.

Trong quá khứ đã có lần Tiên – Phật – Ma tam giới cùng liên thủ đánh tới một góc Thần giới, thế nhưng bốn vị Giới Hoàng của Thần giới khi đó vẫn chỉ quan tâm đến nội chiến và đối thủ cạnh tranh trong từng thế giới, hoàn toàn không hề cân nhắc đến việc đầu nhập tinh lực để xử lý liên quân.

Đó là vì số lượng thánh giả khổng lồ này.

Một cận giới hoàng có thể chơi lại nhiều nhất là một vạn thánh giả, nhưng mười vạn thánh giả đủ cho người giết đến mỏi tay không hết, trăm vạn thánh giả, nếu như không gian bị phong bế, không thể đào thoát khỏi lĩnh vực của chủ thần, vậy thì chính là tuyệt cảnh.

Chủ thần ở thần giới có thể có được nguồn thánh giả bổ xung bất tận giống như vô hạn.

Bởi vậy, dù có qua bao nhiêu năm chiến tranh, Thần giới chưa một lần nào bị công phá qua. Chưa một lần nào rút khỏi vị trí đứng đầu Lục Đạo.

Thánh giả là gọi chung của những thần chủng đã vượt qua giới hạn của thân thể và võ kỹ, liên lạc được với thần mạch để tạo ra thần kỹ riêng cho bản thân, đồng thời sử dụng thần mạch và thần lực để tạo ra một vùng thực tại ảo, cải biến thế giới xung quanh mình, hay còn gọi là lĩnh vực.

88 chòm sao thần điện, là nơi lưu trữ lại những lĩnh vực hoàn mỹ nhất của thần tộc, đi kèm với nó là một bộ thánh y chòm sao, giúp người sử dụng có thể phát huy hoàn toàn thần kỹ được truyền thừa qua nhiều đời thánh đầu sĩ đã sử dụng thánh y đó.

Thánh giả của 88 chòm sao, được xưng là thánh đầu sĩ, đều là người được thừa hưởng thánh y và chúc phúc chòm sao, chiến lực có thể xưng là một địch mười, hoặc một địch trăm, so với các thánh giả khác.

Đẳng cấp cao nhất của thánh đầu sĩ, Hoàng Kim đầu sĩ là đầu sĩ trong thánh cấp, so với Hoàng Kim thánh giả bình thường cũng vậy, đều có thể làm được bách thánh trăm.

Nói cách khác, tương đương với một chân thần sơ giai.

Bất kể là cường độ sản sinh thần lực của tiểu vũ trụ, hay thần kỹ cũng lĩnh vực, đều thuộc về siêu hệ truyền thừa. Là cực hạn của thánh giả.

Lúc này, bọn họ cũng đã bắt đầu tham chiến.

Mười hai gã thánh đầu sĩ Hoàng Kim, cùng với mười hai khóa tiểu vũ trụ sản sinh ra thần lực dày đặc giống như thực chất, bóp méo không khí thành những hồ quang mông ảo. Thánh y lấp lánh như tinh vân, nhìn hoa lệ bức người.

Đây là đội quân đẹp nhất mà bất cứ vị chỉ huy nào có thể hình dung ra được.

66 gã thánh đầu sĩ còn lại lập tức chia thành ba đạo quân, đứng sau lưng của bốn vị Hoàng Kim thánh đầu sĩ. Tiểu vũ trụ của tất cả đồng loạt phát huy công suất lớn nhất, mang theo từng luồng thần lực rót vào Hoàng Kim thánh y, khiến chúng càng rực rỡ hơn bao giờ hết. Khí thế của đội quân này đột ngột dâng cao như thủy triều thiên tai, bức người khó thở.

Nhìn thấy một màn này, bất kể là Stellar, Shaorin hay Ren, khuôn mặt đều thoáng điểm xuống, cả người không tự chủ được làm ra thủ thế với vẻ ngưng trọng.

Ngay sau đó, đội quân phía trước, động.

Chòm sư tử Leo bước lên phía trước một bước, dậm chân, khom người, hai tay nắm chặt. Thần lực đổ dồn về cổ họng, gầm thét.

“Đạn sư tử thét gầm.”

Một luồng hồ quang sáng rực chiến trường bắn ra, chấn động không khí, khiến hư không bốc ra vài vòng khói trắng nóng bỏng.

Cột sáng mang theo khí tức thô bạo giận dữ, cùng với lực lượng phá hư không gian, chẳng kém một cường giả cảnh giới hư không đánh ra một kích không bạo.

Đối mặt với nó, Stellar, xoay xoay mũi thương trên tay, khiến nó biến hình, trở thành một khẩu pháo với đường kính nửa mét, thân dài hai mét, tạo hình như một con sư tử đang rít gào.

“Bạch hổ bách biến, hổ khiếu thiên pháo.”

Một cột năng lượng trắng tinh tới chói mắt theo đó bắn ra, mang theo khí thể không hề kém cạnh, mơ hồ hiện ra hư ảnh một con bạch hổ đang xung kích, mạnh mẽ va chạm với đạn sư vương thét gầm bên kia, với hư ảnh sư tử vồ mồi.

Ngay khi sư hổ đụng nhau, một đợt bộc phá phát ra vô số hồ quang và phân tử vỡ vụn trải rộng khắp chiến trường, sóng xung kích kèm theo ánh sáng chớp lóe thổi tung tất cả vật chất trong khoảng không bán kính nửa cây số, kèm theo vô số vết rách không gian ngoằn ngoèo và những luồng sét bao phủ.

Ngay khi tất cả cùng bị vụ nổ chấn động lui lại, Lilith Ren cảm thấy sau lưng có một luồng khí áp mạnh mẽ trùng kích tới. Huyền Vũ Thủ trên tay lập tức phát động, một vòng phòng hộ sau hình mai rùa xuất hiện sau lưng cô, ngạnh kháng lấy.

“Hoàng kim đao – Excalibur.”

Lilith Ren giật mình quay đầu lại, đập vào mắt chỉ thấy một vòng cung bán nguyệt màu vàng kim rực rỡ, là một lưỡi đao sắc bén mang theo khí tức thánh khiết tới cực điểm, lại đang muốn chặt mình thành hai nửa từ eo.

Lưỡi đao sáng vàng quét qua, giống như một luồng sáng kéo dài sát phạt, duệ phong khí sắc bén mang theo khí thể giống như muốn chia đôi thiên hạ.

Va chạm vào Huyền Vũ thủ.

Lilith Ren chỉ cảm thấy sau lưng nhận một lực lượng trùng kích mạnh mẽ thẩm thấu xuyên qua Huyền Vũ thủ, cắt cho lớp da ở eo một đường kẻ tinh mịn, tóe ra điểm máu. Cùng lúc bị chém bay đi với cơn đau.

“Cái gì.....!!!!”

Đừng xem thường một đường kẻ tinh mịn này, bởi vì nó thành quả của một nhát chém xuyên qua Huyền Vũ Thủ, thứ bảo khí có thể ngạnh kháng quyền đầu của Vương Tử Trực. Một trong những bảo bối phòng ngự mạnh mẽ nhất Lục Đạo.

Lực lượng thẩm thấu sắc bén giống như đã được thiên truy bách luyện đến cực hạn, xuyên qua một khe hẹp nhất giữa từng phân tử, lách qua lớp phòng hộ của Huyền Vũ một cách xảo quyết, thành công kích thương Lilith Ren dưới lớp bảo hộ của nó.

Hoàng Kim Đao Excalibur ở trái đất cần một gã kỹ sư thiếu sót tinh hoa tính mạng của mình, triệu tập về ý chí của các hiệp sĩ cổ đại gia hộ hình thành lưỡi đao, có công hiệu phá thành, trăm ngàn quân.

Phiên bản gốc của nó ở thần giới, chỉ cần một vị thánh đấu sĩ hoàng kim thi triển.

Đây chính là cực hạn của sự sắc bén, niềm tự hào của chòm Ma Kết - Capricornus.

Một đạo không chỉ chém xuyên hàng phòng ngự của Huyền Vũ, còn thuận thế đẩy Ren về phía giữa đội quân thánh đấu sĩ đang chờ sẵn.

“Ren.”

Shaorin có thể phản ứng kịp với sự đột kích của chòm Ma Kết, thậm chí còn thấy được một gã thánh đấu sĩ với thánh y tựa như một lớp vảy cá gai góc đi kèm với hắn.

Chòm song ngư Pisces.

Thân pháp đứng đầu trong mười hai cung hoàng đạo, di động trong không gian giống như cá bơi trong nước, thánh đấu sĩ chòm sao này, thậm chí có thể đua tốc độ với chủ thần Hermes khi hắn không mở lĩnh vực.

Len lỏi giữa dòng không gian giống như một con cá linh hoạt, không ai biết được hắn đã đưa chòm Ma Kết đến sau lưng Ren từ lúc nào, ngoại trừ Shaorin.

Thế nhưng cô vẫn không thể cứu viện kịp.

Bởi một bức tường đột nhiên xuất hiện trước mặt, ngăn cách không gian giữa cả hai người.

Shaorin hừ nhẹ, lưỡi kiếm trên tay vung lên, chém ra một đường lãng lệ:

“Tinh không trục nguyệt, bạo viêm phá.”

Ở phía bên kia, chòm mục dương hai tay bắt ấn, mỉm cười mở ra lĩnh vực của mình.

“Hòa bình kết giới. Sự tĩnh lặng của bây giờ.”

“Bất phá.”

Uỳnh...

Không gian chướng bích xuất hiện một mặt trắng in dấu, bị lưỡi kiếm của Shaorin mang theo lực lượng trăm kích xẹt qua. Mặt trắng nhận được một trăm

liền vỡ vụn thành ngàn mảnh, đây là nhát chém cấp độ phân tử, không hề dưới hoàng kim đao, phá hư mọi vật chất cấu thành sự vật. Liên thông với mặt trăng, không gian chướng bích cũng liền vỡ vụn.

Nhưng ngay sau đó, một đợt không gian chướng bích khác cũng hiện ra.

“Kỹ thuật dựng tường không gian quá nhanh.”

Shaorin thật sự kinh ngạc.

Chỉ một sát na này thôi, Ren đã bị đánh bay đến bên kia.

Tiếp đón cô là một quyền ảnh mang theo lực lượng bùng nổ tuyệt diệt.

“Chòm song tử bí kỹ - Ngân hà bạo liệt quyền.”

Phảng phất như trước mắt xuất hiện một vùng tinh không vô hạn sao trời, bị một vụ nổ chấn động phá vỡ. Lilith Ren biết được sao trời này chính là những phân tử cấu thành vật chất trước mắt mình, hư ảnh này không phải để trưng, nhưng cũng không sợ hãi, chỉ nhìn vết đau từ nhát cắt của chòm Ma Kết, vận eo, vùng quyền.

“Cực tinh huyền vũ – Toái tinh kích.”

Đây là lực lượng có thể đập nát một ngôi sao.

Thánh đầu sĩ chòm song tử cười lạnh, so quyền, là việc hán thích nhất. Nắm đấm trên tay dụng lực thêm vài phần, khí tức bùng nổ dữ dội biến nắm đấm của hắn đỏ rực lên như một khối dung nham.

Uỳnh.

Một vụ nổ nhỏ xuất hiện, thanh thế không rầm rộ như đạn sư vương thét gầm va chạm với hồ khiêu thiên pháo, nhưng cảnh tượng sau đó làm người ta nín thở.

Hư không nứt vỡ chẳng chít, cái này cũng thôi, tiếp theo sau đó, những vết nứt vỡ xuất hiện với tốc độ chóng mặt, chấn tan hoàn toàn một phiến không gian, để lộ ra lực lượng hỗn độn sau màn quay cuồng nghiền ép hết thảy, hết như một hắc động tham lam đang kỳ đói kém.

Thánh đầu sĩ chòm Song Tử mang về mặt mộng bức, bay ngược về phía sau. Đánh văng ba – bốn gã thánh giả khác, lăn lông lốc vài vòng, đứng lên với ánh mắt sững sờ.

“Lực lượng kinh khủng.”

Lilith Ren thổi khói ám trên quyền đầu của mình, hừ lạnh.

“Tuồng bà đây là hồng mềm, muốn bóp sao thì bóp hả!?”

Đứng cách đó không xa, chòm Bạch Dương Aries đỏ mặt giọt mồ hôi, nụ cười thoáng có chút miễn cưỡng.

“Các người cũng lợi hại lắm.”

Kết giới của hắn đang bị trảm kích và chấn vỡ với vận tốc không thể tin nổi.

Nữ thần tại thượng, hắn đã gia cố hơn một trăm lớp kết giới, lần lượt đều bị chém xuyên qua như giấy. Nữ nhân nhắm mắt cảm kiếm kia, quá nguy hiểm.

“Không phải thế, còn cần mười hai người chúng ta xuất động sao!?”

Bên tai có tiếng cười xa xà, một gã thánh đầu sĩ về mặt cuồng dại nhảy tới, vùng lên nắm tay, quyền đầu mang theo một làn tử khí chết chóc.

Từ khí từ quyền đầu nhỏ nhỏ đột nhiên bộc phát thành một chùm sóng gọn, trải rộng toàn bộ trước mặt thánh đầu sĩ này.

“Bí kỹ chòm Cự Giải - Tích Thi Khí Minh Giới sóng”

Lực lượng tử vong ập đến khiến trước mắt Ren là một mảng thiên hôn địa ám, loại quyền này, không thể đón đỡ.

Lực lượng tà dị này hoàn toàn trái ngược với Ngân Hà Bộc Liệt quyền, thực sự trúng phải, có lẽ sẽ được đến huyền cảnh minh ngục ngao du xem thử. Bất kể lực lượng không biết nào, nếu như sơ xuất để trúng lấy rồi gây người, hay bị chững lại, đều sẽ khiến Ren bị quân thể thánh giả xung quanh liên sát.

Vậy thì không tiếp.

“Trọng lực thiết lập, quỳ xuống cho ta.”

“Cái...”

Đang trong tư thế vung quyền, thánh đấu sĩ chòm cự giải – Cancer lập tức cảm nhận được mặt đất dưới chân phát ra lực hút trầm trọng gấp vạn lần, không kịp phản ứng, liền cứ như vậy ngã cắm mặt xuống đất, đánh lên một hồi gạch ngói vỡ vụn.

Ren cũng không vì thế mà buông tha.

“Cực tinh huyền vũ, thất liên kích.”

“Á á á!!”

Bảy chiêu thức cùng dồn vào một điểm trên không, nén ép không khí, tạo thành một hồi khí bạo, chấn văng toàn bộ đám thánh giả trước mắt, thành công kéo giãn khoảng cách với trung tâm đội quân một lần nữa.

Thánh đấu sĩ chòm Cự Giải và Bạch Dương cũng bị chấn văng đi, xoay xoay mấy vòng trên không, cào hai đường thẳng vỡ vụn trên mặt đất liền ổn định lại thân thể.

“Quyền đẹp lắm, thử đỡ: Bí kỹ sao kim ngư – Cự giác.”

Ren không kịp nhìn ra ai là người xuất chiêu, thậm chí cũng không kịp huy quyền chống lại.

Một luồng sóng xung kích thô bạo nguyên thủy tràn ngập mỗi khiến không gian phía trước.

Huyền vũ thủ lóe sáng trước mặt, một lớp phòng ngự tự động tổ hợp ra, thay Ren đỡ lấy một đợt sóng xung kích này. Lực trùng kích khổng lồ thậm chí khiến khí lưu phía sau lớp phòng thủ chấn động muốn phân tán, khiến Lilith Ren choáng váng trong khoảnh khắc.

Cô ta bị đánh văng đi, lăn lông lốc vài vòng trên sàn mới có thể chạt vật bật dậy được. Cảm giác nhộn nhạo như bị bò húc.

Đám thánh đấu sĩ không vì một chiêu kia đắc thủ mà vui vẻ, trái lại tất cả đều trầm xuống.

“Thật sự là một đối thủ khó chơi.”

“Công mạnh, thủ cao, lại thêm siêu năng lực quý dị.”

“Không hổ là một trong ba nữ hoàng của nhân giới sao!?”

Bên kia, biểu tình của Ren cũng không tốt đẹp gì. Nếu không có Huyền Vũ, trong sát na vừa rồi, cô đã bị một đao chém thành hai nửa, hoặc một đợt sóng xung kích kia chấn nát nội tạng.

Đám thánh đấu sĩ Hoàng Kim này, quá ghê tởm.

Ở chỗ khác, Shaorin nắm lấy chuôi kiếm Phượng Hoàng, lùi lại vài bước, ổn định thân thể, sắc mặt ngưng trọng nhìn tới trước.

Nơi đó, thánh đấu sĩ chòm Ma Kết, lấy tay thay đao, thân hình thẳng tắp như cây thương, phát ra từng đợt sát ý sắc bén ngưng thực:

“Kiếm của ngươi rất nhanh. Đấu với ta một chút đi.”

Hoàng Kim kiếm thánh của chòm Ma Kết, được xưng tụng là thanh kiếm sắc bén nhất Nam thần giới. Nghiêm cẩn đề nghị.

Ở bên cạnh hấn, chòm Bọ cạp – Scorpion, chòm song ngư Pisces, phân biệt đứng hai phía, hình thành gọng kìm ép chặt Shaorin lại.

Phía sau lưng Shaorin, bức tường do chòm Bạch Dương lại một lần nữa tổ hợp, tứ bề vây kín.

...

Về phần Stellar, đối mặt là thánh đấu sĩ chòm Thiên Xứng – Libra. Chòm nhân mã - Sagittarius và chòm Bảo Bình – Aquarius.

Nhận lấy đầu tiên là nụ cười thoải mái của chòm Thiên Xứng.

“Bạch hỏa bách biến sao!? Thật là một cái biệt danh thú vị. Ngươi có thể dùng cùng lúc nhiều loại vũ khí phải không!? Nếu có thể, hân hạnh được chỉ giáo.”

Chòm Thiên Xứng – Libra là chòm sao có thánh y được tạo thành từ rất nhiều loại vũ khí tổ hợp thành, bao gồm đôi song đao, đoản kiếm, trường kiếm, côn nhị khúc, côn tam khúc, song thuẫn, thuẫn xích, trường thương, thủ sáo, tonfa. Cũng là chòm sao có kỹ năng chiến đấu đa dạng nhất. Đối với vũ khí có thể biến ảo nhiều loại hình như bạch hổ bách biến, hấn tỏ ra rất hứng thú.

Chòm Bảo Bình lạnh nhạt nói:

“Bạch hỏa của ngươi, ta thật muốn thử đóng băng nó xem.”

Chòm bảo bình tinh thông các kỹ năng hệ, thậm chí có thể đưa nhiệt độ xuống dưới độ không tuyệt đối. Thậm chí là ngọn lửa cũng có thể đóng băng.

Hai thánh đầu sĩ này, hoàn toàn là nhằm vào Stellar mà tới.

Chòm Nhân Mã khoát tay, tùy ý nói:

“Đừng lo, ta lược trận. Bọn họ ngã xuống hết thì mới cần đến ta, ba người để đủ tạo thành một chung cục thức bản người ấy mà.”

Stellar vì thái độ dễ dàng của ba người, giận quá hóa cười.

Hồ khiêu thiên báo trên tay biến ảo, trở thành một lưỡi đao bốc cháy rực lửa.

“Hỏa hồ hồn đao.”

Stellar gần giọng:

“Bơi vào đây.”

...

“Thanh long cung với mũi tên vận mệnh phải không nhỉ!” Hi vọng ngươi có thể nhờ nó mà bước ra khỏi Lục Đạo luân hồi của ta.

Chòm Trinh nữ - Virgo đưa tay lên làm một dấu phật ấn, hòa nhã nói.

“Ta nhận lệnh giết chết King của Trường Sinh Đảo, nhưng ta không thích xuống tay với đàn bà. Ngươi có thể lựa chọn rời khỏi, hoặc tự sát.”

Chòm sư tử - Leo ngẩng đầu cao giọng nói.

Đối diện với họ, Linh cười nhẹ lắc đầu:

“Hai người không thể bước qua xác ta đâu.”

Dứt lời, từ trong hư không, Trung Thành bước ra. Sắc mặt kích động, chân mày hơi nhíu nhí, nhưng ánh mắt và thân thể vẫn vững vàng đứng chắn trước hai người đó.

Đáp lại chỉ là sắc mặt có chút ngạc nhiên của hai thánh đầu sĩ.

Dễ dàng nhìn ra được, người này cùng lắm chỉ là thánh giai. Hơn nữa còn là thánh giai loại hạ đẳng nhất.

Sơ vấn thánh sĩ.

Quá yếu.

...

Ngồi trong thánh điện, Athena lạnh lùng quan sát hết thấy, hai tay ôm chặt Lục Vân Tiên, nhẹ giọng ní non:

“Ngươi đã tin tưởng để ta ở bên cạnh ngươi lúc ngươi yếu đuối nhất. Ta vĩnh viễn sẽ không phụ ngươi.”

“Sớm thôi, toàn bộ những gì đau khổ bọn chúng gây ra cho ngươi. Ta sẽ giúp ngươi đòi lại toàn bộ.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Người đến từ vận mệnh

Tâm tình của Trung Thành lúc này vô cùng phức tạp bởi vì mọi chuyện đã phức tạp ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Hắn vẫn không rõ vì sao, gia đình hắn chỉ là một nhà quân nhân bình thường, em gái hắn chỉ là một đứa bé gái học cấp ba bình thường, lại đột nhiên quán vào nhiều chuyện vượt qua khả năng tiếp nhận của hắn đến như vậy.

Giống như có một loại dây vận mệnh bị ai đó buộc chặt lấy rồi kéo đi, bức hắn tiến lên, rồi lại tiến lên nữa. Em gái hắn thì còn hơn thế, trực tiếp bị hàng trăm ngàn thứ trói buộc kéo đi một khoảng thật dài, thật xa. Xa đến mức hắn chỉ có thể khò sờ núm lấy sợi dây mà leo lên trong vô vọng, vẫn không thể nào đuổi theo.

Khi hắn vất vả bò từng bước lên lưng chừng núi, thì em gái hắn đã đứng trên đỉnh núi từ rất lâu rồi. Độ cao khác nhau, quang cảnh khác nhau. Mặc dù Trung Thành không biết được, ở trên cái đỉnh núi xa xôi diệu vợi kia, có khi nào ánh mắt ngược lên của hắn, và ánh mắt nhìn xuống của em gái hắn chạm nhau hay không.

Nhưng hắn biết chắc, em gái vẫn luôn quan tâm hắn. AI trên cổ tay chính là bằng chứng, cái ôm trước khi li biệt hai năm trước chính là bằng chứng. Những lời thủ thỉ và hứa hẹn năm đó là bằng chứng.

Cũng giống như hắn vẫn luôn quan tâm đến con bé.

Đây là động lực khiến hắn mạnh lên từng khắc, là thứ nền tảng vững chắc nhất để hắn đặt bàn tay bình phàm của mình lên ngọn núi cường giả.

Hắn vẫn chỉ đang đứng nơi chân núi, ngược nhìn một tòa thánh sơn, nhưng lại thấy được thân ảnh nhỏ bé của em gái trên đỉnh núi đang đương đầu với hai con kền kền hung ác. Dù biết được giọng mình không thể với tới, hắn vẫn sẽ vì việc này mà thét gào. Tay hắn sẽ không tự chủ được cầm lấy mấy tảng đá ném lên cao.

Không quan hệ đến việc làm được hay không.

Không quản có vô nghĩa hay không.

Đây chỉ là phản ứng bản năng nhất của một gã anh trai với đứa em gái.

Không thể suy nghĩ thiệt hơn, không có thời gian bình tĩnh, trước khi Trung Thành nhận ra, hắn đã đứng chắn trước mặt em gái và hai gã Kim thánh rồi.

Dù rằng áp lực từ chênh lệch giai vị khiến mỗi khớp xương hắn khẽ run rẩy, những ánh mắt tập trung khiến toàn thân hắn lông tóc dựng đứng, chỉ một lần đổi nhân cũng khiến đôi mắt hắn vẫn luôn tự hào đau nhức như bị kim châm. Dù sống lưng hắn không còn thẳng tắp, dáng đứng xiêu vẹo như lưng lay sắp đổ.

Nhưng cũng không cần được hắn đứng ra.

Rời khỏi tiểu kết giới ảo ảnh Sâm La Vạn Tượng Shaorin tạo ra bảo vệ hắn, Trung Thành lập tức thừa nhận khí tức khủng bố của hai vị Kim Thánh, cảm nhận được sự chênh lệch giai cấp nghiêm trọng giống như một con thỏ phải đối diện với hai con sư tử.

Hắn vẫn không chút hồi hận.

Mặc dù hiện tại hắn không nghĩ được gì khác, toàn thân bị nỗi sợ hãi cùng cảm giác tử vong phủ lên từng tế bào.

Hắn vẫn chưa từng do dự qua.

Không quan hệ đến lòng dũng cảm, hay lý trí.

Đây chỉ là bản năng thúc đẩy, một đoàn ý chí từ trong genre sâu thẳm nhất, hò hét với hắn rằng đây là việc phải làm.

Không có nên làm, không có câu hỏi liệu có làm được không.

Chỉ là phải làm. Vậy nên hắn làm.

“Đây là người thân của ta.”

“Là một thành viên trong gia đình của ta.”

“Ta sẽ bảo vệ.”

“Đây là thiên chức.”

Hắn không nói được, đây chỉ là những gì ánh mắt mệt mỏi đau nhức của hắn kiên định muốn biểu đạt.

“Muốn ta tránh ra, vậy bước qua xác này.”

Chòm xử nữ Virgo sững người, hắn có một đôi mắt nhắm chặt cùng dấu chấm đỏ giữa my tâm tạo ra một loại khí tức bình hòa đặc trưng của phật giới. Lúc này, đôi chân mày hắn nhu lại thật chặt, tạo thành ba đường kẻ song song điểm xuyết lên sự ngạc nhiên của hắn.

Không dùng mắt để nhìn thế gian, hẳn là người cảm thụ được rõ hơn ai hết.

Thật là một khoa nội tâm đơn thuần mà cường đại.

Ý niệm cực kỳ đơn giản, nhưng kiên định vô cùng, thậm chí có thể chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ, gượng đỡ lấy áp lực từ hai vị kim thánh, chèn ép cả nỗi sợ hãi của sinh vật cấp thấp với giai vị bậc cao.

Trầm mặc một chút, hẳn đem tin tức này, thông qua một loại biểu đạt nào đó, truyền đến cho chòm sư tử.

Người sau cũng liền trầm mặc, rồi nói:

“Ta rất thương thức ngươi. So với đám hậu đại không nên thân của bọn ta, ngươi có tư cách là cường giả. Chỉ là... ngươi thật sự muốn chết...”

Đôi mắt hắn sáng lên sát ý đại thịnh:

“Thì ta cho chết.”

Nắm tay co lại, Kim Giáp tỏa ra quang mang chói mắt, tiểu vũ trụ của vị anh linh chòm sao sư tử thiêu đốt lên hàng hà xa số vì sao, tạo ra vô số cảnh tượng tân tinh bộc phát trong nội tại, sau đó là khởi thức của kỹ thuật thường thấy nhất trong số các Kim Thánh.

“Hạch bạo nguyên tử, quang tốc quyền.”

Kỹ thuật xuất quyền với tốc độ ánh sáng.

Không phải mô phỏng, không phải lấy ý nghĩa tượng trưng. Mà thật sự là xuất quyền với tốc độ ánh sáng.

Thông qua tiểu vũ trụ phát xạ lĩnh vực bề cong không gian và thời gian, khiến hai điểm trên đường thẳng vô hạn tiếp cận, chỉ một quyền huy xuất toàn lực, bất kể nó chậm đến đâu, vẫn sẽ đặt lên người địch nhân.

Chòm sư tử không xuất quyền chậm, mà là cực nhanh, thân thể anh linh, thánh y chòm sao tăng phúc, cùng với tiểu vũ trụ cổ xưa bộc phát, khiến hắn có thể đánh ra hàng trăm ngàn quyền trong một khoảnh khắc.

Chỉ thấy xung quanh hắn xuất hiện vô số đường kẻ sáng lóe màu vàng kim.

Là xúc thể cho quang tốc đã hoàn thành.

Linh ngồi co gối sau lưng Trung Thành, nhìn bóng lưng trầm thấp vì áp lực phải chịu, lại ngoan cố không thật sự gục xuống, cảm nhận được sự kiên định trên bóng lưng anh trai mình, cảm nhận được sự che chở từ tận sâu trong bản năng của hắn. Khóe miệng khẽ cong lên, tương phản với ánh mắt utor át.

Cô gái này lắc đầu, dùng giọng điệu nghiêm cẩn thành tâm nhất nói:

“Anh ấy là anh trai ta. Là người đứng trên vận mệnh, khắp Lục Đạo này, không ai có thể giết anh ấy.”

Theo những lời này, tình quang xung quanh hội tụ, tạo thành một mũi tên hư thực, tản mát ra những sợi tơ màu xanh lục bóng bĩnh giống như mái tóc dài bóng bĩnh trong nước. Từng sợi tơ kéo dài, đâm vào hư không, kéo về vô số luồng lực lượng bất định nghĩa.

Linh không phát tay, cũng không đưa ra chỉ thị nào. Mũi tên này vừa thành hình, giống như một con cá mập đói khát, nhào tới Trung Thành. Đâm vào trái tim hắn.

Băng Liên Tâm lại một lần nữa nở rộ.

Vô số đồ án lực mạng tinh xuất hiện chặn đầu mỗi sợi tơ, tham lam hấp thụ thứ lực lượng nó mang về, rồi bay lượn, cấu thành một bộ phận của đồ án lực mạng tinh lớn hơn.

Lớn hơn rất nhiều.

Nó nuốt trọn Trung Thành.

Từ góc nhìn vuông góc, giống như có một tấm rèm lướt qua người Trung Thành.

Và giống như ảo thuật.

Rèm lướt qua, để lại một người khác.

Hoán vị.

Mặt nạ màu bạc. Mái tóc hung đỏ, bộ quần trang cũ sờn, khí tức cường đại.

Người đàn ông mang mặt nạ màu bạc này được mũi tên vận mệnh đưa tới, xuất hiện thế chỗ Trung Thành trong khoảnh khắc.

Nhìn ánh quyền vàng kim đã xúc thế hoàn thành.

Nghênh đón là một hồi tinh phong bạo vũ, ngập trời quyền ảnh với tốc độ ánh sáng.

Hắn rút từ trong ngực ra một khối băng đao, nhẹ nhàng niệm lên một danh tự quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn trong lòng.

“Cực tốc đao pháp.”

Đối: “Quang tốc quyền.”

Không ai nhìn thấy quyền ảnh, cũng không ai nhìn thấy băng đao, bởi vì chúng quá nhanh.

Thậm chí cả người xuất quyền lẫn người vung đao cũng không thể không chế được.

Chỉ bằng bản năng và phán đoán, họ khiến chúng va chạm.

Dù sao đều là trăm ngàn ánh quyền, trăm ngàn ánh đao. Chỉ trong một khoảnh khắc, đánh ra toàn lực về phía trước.

Đều đủ để chúng bao phủ lên nhau.

Và nổ tung. Nát vụn.

Băng tinh trên lưỡi đao, kim giáp thần thánh.

Đều vỡ thành trăm ngàn mảnh, hạt vàng và mặt sương, vụn hơn từng hạt cát. Lại tiếp tục bị hàng trăm ngàn đợt trùng kích kế tiếp, đánh vụn vạt đến từng phân tử.

Một chiêu qua đi, chỉ kịp nhìn thấy trước mắt hai người có một làn khói mờ, xen lẫn kim sắc và lam sắc, tựa như mặt phản, rất nhanh đã không thấy gì.

Nhưng cán băng đao vỡ vụn, cùng với nắm tay vỡ giáp của chòm sư tử là minh chứng rõ ràng nhất cho những gì vừa xảy ra.

Cùng là cực tốc đao pháp, mặt nạ nam đánh ra mạnh hơn Trung Thành đánh ra không chỉ trăm lần, trực tiếp so tốc độ với quyền xuất quang tốc. Thậm chí còn chiếm thượng phong.

Chòm sư tử nhìn nắm tay đã bị chặt nát bấy và nát vụn của mình, sắc mặt âm trầm.

Bọn họ được sự bảo hộ của chòm sao, thánh y là bất hoại, không thể bị hủy diệt.

Trừ năm năm trước bị kiếm ma trong tứ ma tướng, dùng kiếm ý tuyệt luân từ kiếm trận thượng cổ chém bị thương chòm Ma kết ra, đội quân Kim Thánh chưa từng biết đến đau – thương và gục ngã.

Vậy mà hôm nay có người làm được.

Hơn nữa còn là hai người.

Nhị nữ hoàng Shaorin của Trường Sinh Đảo làm được vì cùng với cô ta là một thanh vũ khí khái niệm – Phượng Hoàng Kiếm. Thứ có thể chặt đứt bảo hộ của chòm sao.

Nhưng còn người!?

“Người là ai?”

Đây là câu hỏi chung mà tất cả những người tham chiến muốn hỏi.

Vì sau đó, một luồng khí tức tử vong nồng nặc bốc lên khắp mỗi góc ngách chiến trường, khiến tâm cảnh toàn bộ mọi người giống như đều bị vút vào một hầm băng lạnh lẽo.

Mà nguyên nhân, chính là từ người đàn ông mang mặt nạ này.

“Arent Deathlaw.”

Hắn tự xưng.

Toàn trường, chỉ có hai người không mang tâm trạng mờ mịt này, một người đã sớm biết thân phận hắn, cũng là người đã triệu hồi hắn ra. Một người vừa từ ánh mắt chân lý quét qua, mang về kết quả đầy bất ngờ:

“Giám sát viên Lục Đạo.”

Athena gần giọng nói.

Những kẻ từ 65 triệu năm trước trôi dạt ra bên ngoài Hỗn Độn giới cùng Trường Sinh Đảo, mang trên mình trách nhiệm thủ tiêu các Giới Hoàng, phá hư trật tự, kích động chiến tranh.

Có thể sử dụng mười hai cung Thiên Đạo Pháp Luân. Điều động được thể giới lực dù không phải Giới Hoàng.

Một danh từ tràn ngập tính tà ác cùng miệt thị.

Lại không thể quên đi sự cường đại khiến người ta sợ hãi xen với chán ghét cùng cực.

Đứng sau tấm màn thể giới, đó là giám sát viên Lục Đạo.

Đây là người thứ hai hiển lộ trước mắt chúng sinh sau Alucard.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Sát lục chi đạo

Tất cả đình chiến.

Arent Deathlaw mang đến cho bất cứ ai nhìn thấy hắn một loại cảm giác ngột ngạt khó thở. Điều này cũng không nói lên hắn mạnh mẽ đến đâu, chỉ là có một loại cảm giác giống như trên đầu mình treo một lưỡi đao, hay giống như bị một con dã thú nhìn chằm chằm vào.

Bất kể người tự tin đến đâu, cường giả mạnh mẽ đến thế nào, đều có loại cảm giác quái dị này. Giống như bị người này nhắm đến, thì mình phải chết.

Khí tức sát lục từ vong thâm nhuần khiến không khí xung quanh hắn đặc sệt lại, sát khí ngưng tụ giống như thực chất, có thể nhìn thấy được, sờ tới.

Người này rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi?

Thân phận giám sát viên lục đạo nói lên hắn ít nhất phải nhiều tuổi hơn số năm Trường Sinh Đảo xuất hiện trong Lục Đạo. 65 triệu năm qua, hắn có ngủ vui như những giám sát viên khác không!? Hắn có âm thầm động tay chân sau mỗi lần chiến tranh chủng tộc giống như Alucard không!? Hắn đã tham gia bao nhiêu trận chiến!? Đánh bại bao nhiêu cường giả!? Lấy đi bao nhiêu sinh mạng!?

Shaorin nhìn hắn, nhìn lưỡi đao gãy vụn trong tay hắn. Nhớ lại một màn cực tốc đao pháp giống như hoàn mỹ kia. Lập tức xác nhận được một đáp án mà mình đã thắc mắc từ năm năm trước.

Thiếu niên thiên tài có biệt hiệu Tanker, người sở hữu bản năng giết chóc thuần túy cùng ý chí chiến đấu cứng cỏi tới điên cuồng khiến cô âm thầm cảm thấy rét lạnh khi đó. Cùng với thứ đao pháp quái dị đã lấy đi mấy sợi tóc của mình trên thực nghiệm đảo...

Là học trò của người này.

Đao pháp giống như cực tốc đao, bỏ qua mọi loại quy tắc và khả năng né tránh, khiến cho một người ở cảnh giới thấp kém như Tanker khi đó có thể chém tới Shaorin, có thể khiến Trung Thành chém rách một góc áo Lilith Ren, giúp hắn giết chết Mặc Thời Vô cao hơn mình tới hai cảnh giới. Loại đao pháp vượt qua quy tắc thể giới đến nghịch thiên như thế này, vốn dĩ không thể là sản phẩm của Lục Đạo.

Mà phải đến từ hắn, một tồn tại ở phía trên Thiên Đạo Pháp Luân.

Từ khí tức từ vong cùng ánh mắt lạnh băng nhìn trực diện tới từ vong, chỉ cần thêm một chút điên cuồng, khí chất của hắn sẽ giống y chang Tanker năm đó. Giống như cùng một lò đào tạo ra.

Trung Thành có được cực tốc đao là do nhận lấy tinh hoa huyết nhục của Tanker sau khi tự sát. Thiếu niên mang bản năng giết chóc điên cuồng đó, dù tự sát cũng không nói ra người dạy hắn đao pháp là ai. Nhưng Shaorin có thể khẳng định 100%, chính là người này.

Khí chất này, cảm giác chết chóc khiến người rét lạnh này, không thể nhầm lẫn được.

Sau đó cô nghĩ đến một chuyện quái dị: Người này có thể nào là sư tổ của Trung Thành hay không!?

Mũi tên vận mệnh là một thứ kỳ bí, năm năm trước, Queen của Trường Sinh Đảo từng dùng nó để đưa bản thân từ quá khứ đến để hộ vệ cho King hấp thụ tinh hoa tích trữ trên thực nghiệm đảo. Nó cũng còn có công năng khác, là triệu tập về những người có vận mệnh đan xen chặt chẽ với nhau. Giống như Linh từng dùng nó và ba bảo khí để triệu tập về các Fake Queen đến đây.

Nếu không có liên quan tới Trung Thành, mũi tên không thể lấy hắn làm căn cứ để gọi về một cường giả như vậy được.

Càng nghĩ càng khẳng định chắc chắn, thông qua truyền thừa của cực tốc đao, người này rất có thể chính là sư tổ của Trung Thành.

Ngoại trừ, còn một khả năng nữa. Nhưng Shaorin theo bản năng không muốn nghĩ đến... loại chuyện gì xảy ra có thể khiến khí chất của một người đến vậy.

Vừa nghĩ đến đây, dòng suy nghĩ liền bị cắt ngang. Cảm giác tử vong Arent mang đến không khiến các thánh đầu sĩ sợ hãi, bọn họ vẫn tự tin rằng có sức mạnh chòm sao và thần mạch bảo hộ, mình là bất tử.

Bởi thế bọn họ rất nhanh tỉnh lại từ trạng thái mê, tiếp tục phát động thể công.

Người ra tay đầu tiên, là chòm Xử Nữ - Virgo.

Chỉ thấy toàn thân hắn tỏa ra một loại khí tức trang nghiêm thần thánh, dấu đỏ trên mi tâm lấp lánh hồng sắc, đôi mắt luôn nhắm nghiền mở ra, trái đường cho tiểu vũ trụ luôn bị nén ép bạo phát.

“Hoàng Kim lĩnh vực: Lục Đạo luân hồi.”

Ngay trong lĩnh vực của Athena, người này lại mở ra một lĩnh vực cấp cao khác. Nháy mắt bao trùm lấy Arent ở bên trong.

Không gian như tổ hợp sắp xếp lại, Arent đưa mắt nhìn quanh, thế giới trong tầm mắt đã biến thành một không gian hỗn độn với vô số mảnh ghép ghi lại Phật Ấn cùng hoa văn Phật tông.

“Không nghĩ tới, một phần từ trung thành với nữ thần như Hoàng Kim Thánh Giả lại sử dụng kỹ năng của Phật giới.” Hắn có chút trào phúng nói.

“Bàn về tấn công vào tinh thần và cảm giác của đối phương, không nơi nào vượt qua được Phật giới. Ta cảm thấy loại công kích này rất mạnh, cũng rất khó phòng bị, nếu tổ hợp với lực lượng của lĩnh vực, sẽ thành một không gian phong kín giúp người sử dụng có thể tùy ý khống chế giác quan của đối phương. Người... không thể chạy thoát.”

Thánh đầu sĩ chòm Xử Nữ nhận nhậm nói.

“Ta tại sao phải chạy!?” Arent nhìn phía không gian không lớn không nhỏ này, cảm nhận được hiệu ứng đặc biệt nó mang lại, nghĩ đến tình huống của mình, có chút tức cười.

“Bởi vì ngươi sẽ không thấy đường chạy. Hiện tại, ta sẽ tước đi thị giác của ngươi.”

Những mảnh ghép họa hình chân dung Phật từ cùng vô số mặt tông ký tự phát sáng rực rỡ, Arent chỉ thấy trước mắt một mảng chói lóa, sau đó rất nhanh phát hiện, mình không nhìn thấy gì nữa cả. Trước mắt là một mảng tối đen.

“Loại kỹ năng này thật sự phiền phức.” Hắn có chút cảm thán nói.

Nghĩ đến, thứ lĩnh vực cướp đoạt giác quan này, thật sự có thể khiến gã kim thánh này có chiến lực không thua bất kỳ chủ thần nào. Hắn chỉ sợ là người mạnh nhất trong mười hai kim thánh.

“Tiếp theo là thính giác của ngươi.” Thanh âm của chòm Xử Nữ lại nhẹ nhàng vang vọng, rồi dần phiêu hốt, sau đó biến mất.

“Chỉ tiếc...” Arent lắc đầu nói, hắn đã không còn nghe thấy sau đó chòm Xử Nữ nói gì, hắn cũng không còn nghe thấy mình nói gì. Cũng không cảm nhận được khẩu ngữ chuyển động như thế nào. Rốt cuộc có đem thanh âm phát ra đủ hay không, hắn cũng chẳng rõ.

“Xúc giác, Vị Giác, Khứu giác.”

Toàn bộ giác quan bị cướp đoạt, Arent giống như rơi vào một vùng chân không tăm tối, hoàn toàn đoạn tuyệt với ngoại giới, cảm giác gió thổi không thấy mát, đưa tay lên mặt sờ không có cảm giác, thậm chí còn hoàn nghi liệu chân tay mình có đầy đủ hay không.

Không nhìn thấy, không nghe thấy, không sờ thấy, không ngửi thấy, thậm chí muốn nếm thử tư vị đưa tay lên cắn tới bật máu cũng không còn cảm thấy vị tanh của huyết nhục.

“Tiếp theo... là giác quan thứ sáu.”

Trực giác cũng biến mất.

Hoàn toàn chết lặng.

Chòm xử nữ với đôi mắt mờ mịt trong suốt nhìn về phía trước. Đứng trong lĩnh vực của hắn, dù là một chủ thần cũng không có cách nào. Khả năng tước đoạt đến từ thần mạch là tuyệt đối. Từ khi đối tượng đã vượt qua cảnh giới đỉnh phong của một cận giới hoàng, trở thành siêu giai cường giả, không còn chịu sự quản thúc của các giới hoàng lẫn các bảo vật định giới, hoặc ít nhất cũng phải có sâm la vạn tượng, đem ánh sáng tâm linh bảo hộ cơ thể và phản kháng chế vớ ngoại cảnh.

Đáng tiếc, người này cái gì cũng không phải.

Chỉ có cảm giác tử vong khiến người người rét run kia, cũng không che giấu được ánh mắt của người khác đánh giá cảnh giới chân thực của hắn.

Nhiều nhất chỉ là cảnh giới hư không. Thậm chí còn chưa có tiểu thế giới của riêng mình, tính giai vị ở thần giới, hắn thậm chí còn chưa đạt tới cấp bậc chủ thần.

Vậy thì làm sao thoát được!?

Đáp lại y vấn này, chòm xử nữ Virgo chỉ nghe được mấy câu trúc trắc do người nói đã không khống chế được chính xác khẩu hình:

“Đáng tiếc... gặp...phải...ta.”

Arent đưa tay lên, khối đồ án hình hoa sen trước ngực hắn, xoay tròn bắn ra một vòng tròn lục mang tinh. Rồi kéo băng nguyên tố về, tổ hợp thành một cây súng lục trên bàn tay hắn.

Arent đưa lòng súng chĩa vào chòm Xử Nữ ở giữa lĩnh vực này. Trước khi mù mắt hắn đã nhắm kỹ, đưa tay lên không chút sai lầm. Thậm chí sau khi mất đi cảm giác, hắn vẫn có thể nhắm chuẩn, vì khẩu súng đó được khối băng trước ngực hắn trực tiếp thao túng.

Điều hắn cần làm, chỉ là đưa năng lực của hắn vào nòng súng.

Một viên băng đạn đã nạp sẵn.

Một dãy số hiện lên trên thân súng, số đang không ngừng tăng lên.

0000000001 0000000002 0000000003 000000..... 0000000099..... 0000000999..... 0000459999.

Đến 460.000 liền dừng lại.

Sau đó Arent bóp cò.

Hắn bóp cò giống như một loại bản năng, chẳng cần đến cảm giác hay trực giác. Bởi vì hắn đã làm chuyện này quá nhiều lần, đến nỗi chỉ cần đưa tay lên, trong tay có súng, ngón trỏ của hắn sẽ tự động siết lại.

Và súng nổ.

Chòm xử nữ cảm nhận được một áp lực tử vong mãnh liệt ập tới, khiến cho đôi con ngươi trong suốt của hắn ngập trong một mảng khiếp sợ, phật ần liền rời tay, khuôn mặt tràn đầy sự kinh hoàng, toàn thân liều mạng né qua một bên.

Không sai, chính là loại khí tức tử vong này, thứ đã khiến toàn trường tĩnh mịch trong một khoảng thời gian ngắn.

Viên đạn mang theo loại cảm giác khủng bố này mang đến cảm giác nó có thể nhẹ nhàng giết chết bất kỳ ai.

Cho dù là người có bảo hộ của chòm sao như Thánh Đầu sĩ, cũng cảm giác được tử vong thực chất cận kề, thậm chí là tử vong không thể né tránh.

“Đây là... thế giới lực... Sát lục...”

“Sát lục đạo.”

Bang.

Viên đạn bắn tùy ý vào rìa thế giới. Theo lý thuyết, vượt qua giới diện, nó phải trở về với hư không, và bị vô số mảnh không gian loạn lưu cuốn đi. Thế nhưng viên đạn này gõ vào vách không gian giống như thực chất. Sau đó đánh ra một kẻ nứt.

Rồi kẻ nứt này lan tỏa.

Không gian ầm ầm sụp đổ.

Lĩnh vực có tên là Lục Đạo luân hồi, làm sao có thể vậy khôn tồn tại như Giám Sát Viên Lục Đạo. Cứ như vậy bị một viên đạn nhẹ nhõm phá hư.

Trở lại chiến trường của Athena. Chòm xử nữ khom người, cảm giác toàn thân như bị xé rách, đôi mắt trong suốt ngập tơ máu, hai hàng máu đỏ thẫm cũng đang theo hốc mắt hắn chảy xuống. Vẫn không thể ắt đi cảm giác sợ hãi gần sâu trong đó.

Sát lục chi đạo. Bỏ qua phòng ngự, bỏ qua khoảng cách, người sử dụng chỉ cần xuất chiêu liền sẽ trúng. Trúng sẽ tử vong. Cho dù là không gian cũng không ngoại lệ.

Trừ sinh mệnh chi đạo là khắc tinh của nó, hủy diệt bá đạo hơn nó, vận mệnh, luân hồi và thời gian giao hoạt hơn nó. Đây là thứ lực lượng kinh khủng nhất Lục Đạo.

Thực tế, chi cần là thể giới lực, một người sử dụng được thể giới lực.

Hắn đã là vô địch dưới Giới Hoàng.

Tất nhiên, mọi thứ đều chỉ là tương đối.

Với ánh mắt chân lý, Athena ghi nhận rõ ràng những gì xảy ra bên trong lĩnh vực của thánh đấu sĩ chòm Xử Nữ, lạnh lùng truyền âm:

“Thế giới lực không phải là của ngươi. Chỉ là một thứ vay mượn tiêu hao.”

Lời này khiến đám thánh đấu sĩ đang chết lặng cảnh giác vạn phần, thoáng thờ nhẹ một hơi, lời của nữ thần chiến tranh và trí tuệ là tuyệt đối. Bọn họ không hề nghi ngờ gì, cả một đám đã sẵn sàng tích tụ tiểu vũ trụ bùng nổ, muốn mài chết Arent.

Arent mất một lúc mới khôi phục lại giác quan, nghe những lời này, liêu chuyển nòng súng về hướng Athena, gật đầu nói:

“Không sai, đây là một người bạn rất quan trọng để lại cho ta.” Hắn nói rất chân thành, nhớ lại một đoạn ký ức đã từ rất lâu, lòng thoáng ảm áp. Đời này hắn vay mượn nhiều lắm, đã định sẵn không thể nào trả hết được.

Athena cười lạnh:

“Chỉ dựa vào thứ vay mượn tiêu hao đó, không đủ để giết chết ta. Đừng nghĩ ta không biết ngươi còn bao nhiêu điểm.”

“Đúng, nhưng thừa sức để hủy đi chiến thần điện của ngươi.”

Nụ cười trên mặt Athena chợt tắt, trước khi cô ta kịp làm gì, con số trên thân súng của Arent đã nhảy lên kịch liệt.

6.666.666

Đây là tử điểm của chiến thần điện.

So với lĩnh vực của chòm Xử Nữ mạnh hơn không chỉ chục lần.

Nhưng chi cần đã có điểm số.

Liều có thể giết chết.

Khuôn mặt Arent dưới lớp mặt nạ cười lạnh, bóp cò.

Tất cả thánh đấu sĩ nghe thấy lời hắn, sắc mặt đều kịch biến, tiểu vũ trụ đồng loạt bạo phát.

Vô số luồng sáng như sao băng công kích về phía Arent.

Vô số điểm sáng hội tụ trên chiến thần điện. Đây là các thánh đấu sĩ không tiếc sinh mạng muốn hộ giá.

Đáng tiếc, tất cả đều vô nghĩa.

Viên đạn không phá không bắn đi, không mang theo khí tức cuồng bạo gì.

Nó chỉ như một bóng ma lặng lẽ tiếp cận, nhẹ nhàng lướt qua vô số thân ảnh thánh đấu sĩ, lướt qua không gian, mang theo cái chết đã được khẳng định.

Từ lúc Arent thống kê xong tử điểm của chiến thần điện, nó đã là vật chết.

Viên đạn, chỉ là một biểu hiện cuối cùng mà thôi.

Chiến thần điện phát ra vô số luồng tinh quang rực rỡ, sức mạnh chòm sao được Athena toàn lực gọi về đối kháng. Nhưng đứng trước thế giới lực, tất cả đều chỉ như một màn giấy mỏng manh.

Nhẹ nhàng xuyên phá.

Viên đạn gõ lên một cây cột trụ trên chiến thần điện, phát ra một tiếng coong thanh thúy.

Sau đó, chiến thần điện vỡ ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ, giống như một món đồ thủy tinh mỹ lệ bị đánh rơi.

Viên đạn tiếp tục đi tới, bắn thẳng đến chỗ Athena.

Cô ta nhú mảy, không có biểu hiện gì khác.

Viên đạn lướt qua mái tóc, bắn vào chiếc tọa giá phía sau, chấn nó vỡ vụn rồi mới biến mất.

Athena đã buộc phải đứng lên. Vì tọa giá đã mất. Đôi mắt chân lý lấp lánh ánh sáng vàng kim, tỏa ra sát ý không hề kém cạnh Arent. Cô ta đã thật sự tức giận.

Đây chính là nhục nhã trắng trợn.

Cùng lúc đó, không gian này ảm ảm sụp đổ, mọi thứ trở về hư không.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Dàn hậu cung mạnh mẽ nhất Lục Đạo

“Úi, chấn động thật lớn, ở đâu đó lại có người đánh nhau sao!? Mọi người thật là, tại sao không cố gắng chung sống hòa bình được chứ!?”

Chén trà trên tay Phi Kiếm rung rung, do bàn tay cầm lấy quai khẽ chấn động, không phải vì cô ta cũng cảm nhận được chấn động do trận chiến ở tit tận vùng xa xôi nào đó trong vũ trụ, mà là do nghe được câu này từ một trong những người có chiến lực mạnh nhất Lục Đạo, cùng với một giọng điệu chân thành vô cùng.

Chân mày khẽ nhíu nhíu, thật không thể hiểu nổi người có tâm tình như thế này, làm thế nào để bước qua cánh cửa tiên đài tàn khốc đã loại bỏ hơn chín mươi chín phần trăm những người độ kiếp, Phi Kiếm thờ dãi nói:

“Sư tỷ, có rất nhiều thứ phải chiến đấu mới giành lấy được.”

Dưới mái đình được khảm nạm những viên dạ minh châu thấp sáng, kháng cự lại màn đêm đen đặc của hắc ám khung thương, bên kia bàn trà, Đạm Bích Tuyền nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt khẽ nhướng lên, môi cong cong thành một đường khả ái, tò mò hỏi:

“Kiếm nhi, chiến đấu nhiều năm như vậy rồi, đã giành được thứ mình muốn chưa!?”

Phi Kiếm cười nhạt: “Tuy không quá hoàn hảo, nhưng hẳn cũng tính là đã viên mãn.”

Đạm Bích Tuyền cười tươi như hoa, vui vẻ nói:

“Như vậy, theo ta trở về nhé.”

Phi Kiếm lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người ta còn có thể chiến đấu để bảo vệ.”

Đạm Bích Tuyền cau mày, thoáng không vui hỏi: “Lục Vân Tiên!? Hỏa Long!? Ma giới.”

Phi Kiếm chỉ đơn giản đáp: “Tự do.”

“Cho dù nhập ma, ly kinh phản đạo!?”

“Sư tỷ định thanh lý môn hộ sao!?”

Đạm Bích Tuyền vội vã xua tay nói: “Không không, thật sự hôm nay ta chỉ đến thăm Kiếm nhi thôi.”

Khuôn mặt thoáng khản trương.

Phi Kiếm vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, nhưng giọng điệu đã mềm mại hơn: “Nhiều năm như vậy, sư tỷ vẫn không thay đổi gì cả, cứ như nằm ngoài vòng tác động của thời gian vậy.”

“Haha.” Đạm Bích Tuyền xoay xoay một lọn tóc, ngượng ngùng hỏi: “Lời này là khen hay chê vậy!?”

Phi Kiếm cười đáp: “Cả hai.”

Đạm Bích Tuyền thờ dài, ảo não đáp: “Ta không tu nổi Thái Thượng Vong Tình Đạo, cái đó có gì hay chứ!? Càng ngày tâm tính càng lạnh nhạt, đến cuối cùng, so với một tảng đá có khác gì nhau.”

Phi Kiếm nhìn chằm chằm khiến Đạm Bích Tuyền chột dạ lắp bắp hỏi: “Sao... sao vậy!?”

“Lời này của tỷ để trường môn sư bá và các trưởng lão nghe được, hẳn là họ sẽ tức chết.”

Đến đây không khí liền lạnh xuống.

Đạm Bích Tuyền thấp giọng nói: “Trường môn. Đã chết. Bị Lục Vân Tiên giết.”

“Thế thì đã sao!?” Phi Kiếm lạnh lùng hỏi.

“Kiếm nhi không có chút cảm xúc nào sao!?” Đạm Bích Tuyền nheo mắt hỏi.

“Tỷ thì sao!? Muốn trả thù!?” Phi Kiếm không cho đáp án, chỉ hỏi ngược lại.

“Ta muốn gặp Lục Vân Tiên.”

“Hắn không có đây, gần ba năm rồi muội chưa nói chuyện với hắn. Toàn bộ ma giới bây giờ chỉ sợ chẳng ai biết tung tích của người này.” Phi Kiếm lắc đầu đáp.

“Hm hm...” Đạm Bích Tuyền mím môi, nắm tay trắng muốt thanh tú khẽ nắm chặt.

Phi Kiếm giật mình, nheo mắt hỏi: “Sư tỷ, đừng nghĩ ra mấy chủ ý ngu ngốc kiểu: Ta chỉ cần hủy ma đô quý thành, ma chủ sẽ phải ra mặt nhé.”

Đạm Bích Tuyền cũng giật mình hỏi: “Sao muội biết!?”

Đạm Bích Tuyền thật sự tính làm như vậy, hơn nữa Phi Kiếm còn biết, vị sư tỷ nhìn qua có vẻ ngốc ngốc dễ thương này của mình thật sự có năng lực làm như thế. Loại suy nghĩ thẳng thắn và tư duy trực tiếp cộng thêm vũ lực hùng mạnh này vô cùng đáng sợ. Vương Tử Trục và Lạc Tiểu Thanh không có ở ma đô quý thành, bản thân mình còn đang trọng thương chưa lành hẳn, toàn bộ ma đô chỉ có duy nhất Hỏa Long còn chiến lực. Nếu sư tỷ thật sự điên tiết lên phá hoại, ngoại trừ sử dụng bảy con ác quỷ kia ra, không cách nào ngăn chặn lại được.

Không đến lúc vô cùng bất đắc dĩ, toàn bộ ma giới đều không muốn sử dụng đến bảy đại ác quỷ. Đây là con dao hai lưỡi.

Nhưng, nguy cơ này được hóa giải rất nhẹ nhàng, chỉ bằng một câu của Phi Kiếm:

“Sư tỷ, ta đã lừa tỷ bao giờ chưa!?”

Máy mắt Đạm Bích Tuyền khẽ sụp xuống, bàn tay nắm chặt liền buông lỏng ra, ảo não đáp:

“Hắn thật sự không có đây sao!? Ta muốn gặp hắn.”

“Không phải chỉ vì báo thù cho trường môn sư bá chứ!?” Phi Kiếm châm chọc hỏi.

Đạm Bích Tuyền lập tức đỏ mặt đáp: “Chính là vì báo thù cho trường môn sư thúc... hoặc ít nhất... phải hỏi tại sao hắn... như vậy.”

Phi Kiếm ngẩng đầu thờ dài. Linh kiếm son, những trưởng lão địa vị cao nhất hình như đều là nữ, thật là dễ bị đào góc tường. Hình như mình cũng là một trong số đó, thật muốn quan ngại sâu sắc cho tương lai môn phái.

Đúng lúc này, bầu trời hắc ám vang lên một tiếng nổ mạnh, cùng với một giọng nữ lạnh lạnh truyền khắp Lục Đạo, khiến tách trà trên tay cả hai người đều gọn sóng.

...

Một phiến hư không vỡ nát, tinh quang từ những vì sao xa xôi hắt lại cũng khẽ vận vẹo theo những đợt sóng gọn không đều. Thế giới lực từ những vị Giới Hoàng gần nhất nhanh chóng vận chuyển và lại vết rách, trả lại một vùng vũ trụ chân không tĩnh lặng. Sức mạnh cải biến thế giới từ tiểu vũ trụ và thần mạch rút đi như thủy triều, vạn vật trở lại như vốn có.

Athena đặt Lục Vân Tiên lên một phiến toái thạch, thần lực trong cơ thể khẽ động, phiến toái thạch lập tức bị cải biến chất liệu lẫn hình dạng, trở thành một cái ghế dựa dài, mềm mại bao phủ thân hình hắn trong đó.

Arent nheo nheo mắt, Athena quả nhiên cũng đã đạt tới Sâm La Vạn Trọng, có thể tùy ý cải biến tính chất của vạn vật xung quanh, nhìn cô ta sử dụng nó một cách tùy ý lảng lạng, cho thấy độ không chế và nắm giữ loại năng lực này đã chính xác thuần thực đến mức nào. Khuôn mặt hắn dưới lớp mặt nạ thoáng ngưng trọng.

Đã nhiều năm quan sát như vậy rồi, cho tới hôm nay, hắn vẫn đánh giá thấp Athena.

Những chủ thần khác nếu như bị phá hủy thần điện, cảm giác sẽ giống như toàn bộ nội tạng tan vỡ, không nói đến mức trọng thương mất chiến lực, nhưng ít nhất sẽ ăn đau khổ trong một thời gian rất dài. Nhưng Athena thì chẳng có vẻ gì là bị như vậy, có nghĩa là chiến thần điện chỉ là một phần nhỏ trong số tổng thể chiến lực của cô ta mà thôi.

Hắn đã từng nhắm tính từ điểm của Athena, là một con số rất dọa người. Sinh mạng của toàn bộ cư dân địa cầu cộng lại vẫn chưa đủ để đánh đổi.

Đã có một thời gian rất dài, Athena được xưng tụng là đệ nhất nhân dưới giới hoàng, không chỉ vì sức mạnh chòm sao bảo hộ bất hoại, còn vì tiểu vũ trụ rộng lớn chứa đựng thần lực thậm chí đã khiến một thần hoàng như Zeus nấp bóng tránh ánh mắt.

Vị phụ thần này cảm thấy, Athena có thể uy hiếp đến giới hoàng vị của ông ta.

Bởi vậy, ông ta nuốt cả Athena còn chưa được sinh ra, và Metis, vợ của mình vào lĩnh vực của bản thân, dự định nhốt bọn họ cả đời ở trong đó.

Nhưng bởi vì một vài nguyên do, cuối cùng Athena vẫn ra đời. Thoát khỏi lĩnh vực của Zeus mười sáu năm, phát triển với tốc độ đáng sợ, chấn kinh toàn bộ Nam thần giới. Đánh khắp nơi không địch thủ, cướp lấy bảo tọa trong chiến thần điện từ vô số chiến thần khác, trở thành người thừa kế tám mươi tám anh linh chòm sao ưu tú nhất thần giới.

Athena từng đánh với Zeus, đánh với Lục Vân Tiên, đánh với King của Trường Sinh Đảo, đánh với tứ đại ma tướng của Ma giới, đánh với rất nhiều người khác. Dù rất nhiều trận chỉ mới sơ giao, nhưng cô ta là một trong những người trực tiếp giao thủ với nhiều Giới Hoàng nhất, và chưa một lần chiến bại.

Đây là một bất bại chiến thần.

Cô ta được đại khí vận che chở, là mắt xích rất quan trọng của Thiên Đạo pháp luân, nhân tuyến sáng giá nhất trong việc giết chết các Giới Hoàng, bất cứ giám sát viên nào cũng không được đụng tới. Nếu vi phạm luật, sẽ bị toàn bộ những người khác tiêu diệt.

Mục đích tồn tại của giám sát viên, chính là để kích thích chiến tranh và tiêu diệt Giới Hoàng, bất cứ hành vi nào chống lại mục đích này, lập tức sẽ bị xem là phản bội.

Giống như Atamaterasu trước đây, hay Bạch Cừ Vĩ hiện tại.

Arent không quan tâm đến việc mình có bị nhận định là quân phản bội hay không, trên thực tế ngay từ lúc đáp lại lời triệu hồi của Linh, hắn đã không thể quay đầu. Chẳng qua, chống lại Athena thì có thể, nhưng muốn giết cô ta, hắn vẫn lực bất tòng tâm.

Đừng nói đến hắn, cho dù là Alucard hay bất cứ giám sát viên nào khác, cũng không thể giết nổi Athena.

Từ năm mười sáu tuổi, Athena đã đánh khắp Nam thần tộc không địch thủ. Lúc đó cô ta còn chưa nhận lấy chiến thần điện, chưa nhận lấy truyền thừa chân lý, chưa giao tiếp với các anh linh thượng cổ thần tộc.

Bốn ngàn năm sau, không ai biết chính xác Athena đã ở cảnh giới nào rồi.

Chỉ chắc chắn rằng, cô ta đã không còn là một cận giới hoàng đỉnh phong thuần túy, mà đã bước vào hàng ngũ siêu giai cường giả, có tư cách chính diện giao thủ với các Giới Hoàng.

Đừng nhìn đội hình bọn họ có bốn cận giới hoàng cao thủ và một giám sát viên, nếu thật sự giao chiến, đảm bảo sẽ bị đánh hoa rơi nước chảy.

“Chúng ta đình chiến, thế nào!?” Arent nói với giọng khàn khàn, có thể do chiếc mặt nạ cải biến ngữ âm của hắn, hoặc do trong chân không, truyền âm bình thường không hữu hiệu. Rất khó có thể từ đó nhận ra ngữ điệu và chất giọng thật sự của hắn.

Athena lúc này đã an trí cho Lục Vân Tiên trong một khối cầu trong suốt, trên chiếc ghế dựa mềm mại mình vừa sử dụng Sâm La Vạn Tượng tạo ra, nghe thấy vậy chỉ cười nhạt quay đầu đáp:

“Ta đã nói rồi, ta muốn giết hết tất cả các ngươi.”

“Cho dù có thể giết được bọn ta, ngươi cũng không thể đảm bảo an toàn cho hắn.” Arent lạnh giọng đáp, tầm mắt rơi vào Lục Vân Tiên đang bất tỉnh trong khối cầu đằng xa kia.

“Hèn hạ và ngu xuẩn, loài người các ngươi chẳng bao giờ thoát khỏi những thứ này.” Athena khinh thường nói. Ánh mắt màu vàng lấp lánh ánh kim, sáng rực hơn bao giờ hết, khuôn mặt xinh đẹp kiều ngạo đối mặt với hư không vô tận, cất giọng cao vút:

“Ta là nữ thần Athena, chiến thần của trí tuệ và chiến tranh số một của Olympus. Ta lấy danh nghĩa và tính mạng của mình, nguyện tình quang và vũ trụ cùng đồng hành với ta, bảo hộ lấy người này. Từ giây phút này trở đi, Lục Vân Tiên nằm dưới sự gia hộ của ta như một anh linh trên bảo tọa. Kẻ địch của hắn cũng là kẻ địch của ta, ai khiến hắn đau khổ cũng là khiến ta đau khổ, ta sẽ cùng hắn phá tan mọi chướng ngại, ta là kiếm của hắn, hắn là tính mạng của ta. Cho dù cùng toàn thể giới là địch, liên kết này vĩnh viễn không tách rời.”

Dứt lời, toàn bộ những vì sao xung quanh giống như đồng loạt được thắp sáng. Từ thể nội của Athena, hư ảnh một tiểu vũ trụ xuất hiện bao quanh lấy cơ thể cô ta và Lục Vân Tiên, hình thành một tinh vực hình cầu, lốm đốm vô số điểm sáng.

Ánh sáng từ những ngôi sao trong tiểu vũ trụ liên kết với ánh sáng của những ngôi sao trong thế giới lực, giống như một hình chiếu thu nhỏ, từ xa nhìn lại, chỉ thấy vô số nguồn sáng từ những ngôi sao đổ dồn về phía đó, biến cả một vùng tinh vực thành sáng rực, xua đi toàn bộ lạnh lẽo và hắc ám từ chân không.

“Gì vậy!? Cô ta vừa làm gì vậy!?” Ren nhìn thấy cảnh tượng cấp độ thiên hà này mà choáng ngợp, lắp bắp hỏi.

“Hắn là một nghi thức nào đó, nguồn năng lượng tụ tập lại thật khủng khiếp, đã có thể so sánh với một Giới Hoàng rồi.” Stellar trầm giọng nói.

“Liên kết, cô ta tạo ra một liên kết giữa mình và Lục Vân Tiên, từ đó có thể sử dụng một bộ phận sức mạnh của hắn.” Shaorin nhìn Phurong Hoàng Kiếm trên tay run rẩy, khẽ nói.

“Đổi lại, cô ta sử dụng toàn bộ thuộc tính gia hộ chòm sao khiến các anh linh của mình bất hoại đều gia trì lên người hắn. Muốn đụng đến Lục Vân Tiên, bây giờ chúng ta cần phải phá vỡ cái tinh vực kia trước. Năng lực phòng ngự cấp độ thiên hà.... thật đáng sợ...”

Tất cả các thánh đấu sĩ trong lĩnh vực của Athena đều nhận được sự bảo hộ chòm sao từ nữ thần chiến tranh, khiến linh thể của họ đều bất hoại. Nếu không phải Shaorin có Phurong Hoàng Kiếm, và Arent có Sát Lục chi đạo, đều không thể chém xuyên qua lớp tinh quang bảo hộ này được. Hiện tại, toàn bộ lớp tinh quang bảo hộ đều chồng chất lên Lục Vân Tiên, hình thành một tinh vực chân chính, bất kể là ai, cũng không có sức mạnh để cắt đứt sự bảo hộ hùng mạnh này được. Cho dù là một Giới Hoàng, muốn xuyên qua tinh vực này cũng vô cùng hao phí thể giới lực.

Nhưng đổi lại, Athena đã mất đi thủ đoạn phòng ngự mạnh mẽ nhất của mình.

Hơn nữa đối mặt với cô ta là bốn cận Giới Hoàng khác. Trong đó có Shaorin đã đạt tới Sâm La Vạn Tượng, và Arent nắm giữ Sát Lục chi đạo, đều là tồn tại tiếp cận đỉnh phong trong số các Cận Giới Hoàng.

Nhưng Athena cảm thấy như vậy còn chưa đủ, liền sau đó, những lời này truyền khắp Lục Đạo:

“Từ hôm nay, Lục Vân Tiên là của ta. Bất kỳ ai phản đối, bất kỳ ai có ân oán với hắn, bất kỳ ai đánh chủ ý với hắn, đều hãy cùng tới đây. Một lần chấm dứt tất cả, để ta quét sạch toàn bộ các người đi.”

...

“Cái gì mà Lục Vân Tiên của ngươi.... không cần biết ngươi là ai. Ta phản đối.”

Phi Kiếm nhìn vị sư tỷ mạnh mẽ của mình đang giống như một con nhím xù lông, cốc trà trên tay văng nước xuống bàn cũng không biết.

Lời này thật bất ngờ, từ cả hai người phát biểu.

Phi Kiếm nhìn Đạm Bích Tuyền hùng hùng hổ hổ đánh ra một cỗ không gian, xông tới, liền trầm mặc.

Cô ta vẫn trọng thương chưa khỏi, không thể rời khỏi ma đô quý thành được. Nhưng Phi Kiếm chỉ nghe giọng điệu cũng biết người vừa truyền âm khắp Lục Đạo là ai.

“Athena.”

“Lục Vân Tiên biến mất chừng ấy năm, lại là do ngươi ư!?”

...

Cùng lúc đó, khắp Lục Đạo vang lên vô số tiếng truyền âm tương tự của Đạm Bích Tuyền.

“Ta phản đối.”

“Ta phản đối.”

“Ngươi có giới ở yên đó, bà đây liền tới.”

“Ngươi tính là thứ gì!? Lục Vân Tiên là của ta.”

Thậm chí sắc mặt Arent có chút đen lại, khi nghe sau lưng mình cũng có tiếng: “Ta phản đối.”

Hắn quay đầu, Linh bắt gặp ánh mắt của hắn, thoáng ngưng ngừng, nhưng cũng không ngần ngại nhìn Athena nói:

“Hắn không phải đồ vật của ngươi. Đừng tự tiện quyết định thay cho hắn.”

Athena chỉ liếc mắt nhìn Linh, chẳng thèm đáp, vì hư không xung quanh liên tục chấn động, vô số bóng người liên tục phá toái hư không xuất hiện.

Đạm Bích Tuyền thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận xuất hiện đầu tiên, nhìn Lục Vân Tiên bất tỉnh trong cái lồng năng lượng, khuôn mặt thoáng ngốc trẻ, liền sau đó nghiêng rằng, chỉ chỉ vào Athena quát:

“Của ngươi cái gì gì đó, hẳn có ân oán với phái ta, mau giao hẳn ra đây, ta sẽ áp tải hẳn về Linh kiếm sơn chịu khảo hình.”

“Tốt, ngươi có oán với hẳn. Đợi ở đó.” Athena nhàn nhạt đáp, sau đó khoanh tay nhìn sang một hướng khác:

“Chị gái, cũng có một chân!/? Từ khi nào vậy!/?”

Một đốm lửa từ hư không xuất hiện, Hestia thò đầu ra, nháy mắt lè lưỡi: “Ahaha, ngại quá, nhưng mà Athena bé nhỏ của ta, đừng quên là ai dẫn em tới chỗ hẳn bị phong ấn, có cuộc vui như vậy mà bỏ qua chị đây, thật không công bằng nha.”

Athena cười lạnh: “Cứ đợi ở đó đi.”

Một vệt trào xé toạc màn đêm, phát ra ánh sáng bàng bạc, sau đó một thân ảnh cao gầy cùng với bộ ngực vĩ đại tương phản vô cùng rẽ nhánh hư không chui ra. Khuôn mặt kiều mị với mái tóc hung hung đỏ đầy dã tính, ánh mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm vào Lục Vân Tiên, người phụ nữ này khẽ liếm môi, cười nói:

“Ma chủ của ta, tìm ngươi thật là vất vả. Bao nhiêu năm rồi vẫn là cái bộ dáng đáng thương này, biết vậy năm đó ta sớm ăn ngươi cho rồi.”

“Lang nữ vương - Rita Karolyine.” Arent kinh ngạc.

Một trong ba chi tộc lớn nhất ma giới. Huyết tộc của Alucard, Lang tộc của Rita, Bách quý tộc – sa đọa từ bách linh tộc của Orochi.

Nói cách khác, đây là một trong ba cự đầu của Ma giới. Cũng là người năm đó đã trợ giúp Lục Vân Tiên lật đổ huyết tộc của Alucard, phong ấn Orochi, đánh bại Thiên Ma. Trở thành ma chủ.

Còn chưa hết, một tiếng phạn âm chấn động thần thức mọi người, từ phương xa, đập lên một sinh vật thân người đầu chim đáng vẻ dữ tợn, lướt qua hư không mà tới. Một vị nữ tu toàn thân lấp lánh kim quang, mái tóc dài đến gót chân, mềm mại lơ lửng giữa không gian, uyển chuyển như cành liễu trong gió xuất hiện.

Hai mắt nhắm nghiền, giữa trán có một ấn ký hình hoa sen màu hồng nhạt, khuôn mặt hiền dịu đầy vẻ thần thánh và từ ái, nhưng không hề che lấp đi khí tức cường đại cải biến thể giới của Sâm La Vạn Tượng. Dù cô ta chưa nói một lời, nhưng áp lực tỏa ra cũng không thua kém gì Athena trước đó.

Arent một lần nữa khiếp sợ.

Một trong tam đại cự đầu của Phật Giới. Ngồi trên tam bảo tọa, mệnh danh đáng sáng tạo, Vishnu.

Bất kể là Đạm Bích Tuyền, Rita Karolyine hay Vishnu đều là cường giả cận giới hoàng đình phong. Yếu nhất trong số đó là Hestia, cũng ở vào cảnh giới hư không đình phong với một tiểu vũ trụ và kết giới siêu rộng.

Nếu những người này đều có quan hệ với Lục Vân Tiên...

Nếu như bọn họ và thế lực của bọn họ đoàn kết dưới mệnh lệnh của hẳn.

Quét ngang Lục Đạo.

Mấy từ này thoáng hiện qua trong đầu Arent khiến hẳn lâm vào một mảng băng hàn lạnh lẽo. Ánh mắt Arent nhìn Lục Vân Tiên lần đầu tiên thấy kính nể và sợ hãi.

Giám sát viên Lục Đạo như hẳn trước cổ thế lực này, chỉ sợ giống như đốm lửa trước cơn bão.

Hoàn toàn không có sức chống lại.

Xung quanh hư không còn liên tục chấn động, tất cả cường giả cảnh giới hư không trong Lục Đạo, nên đến đều đã đến.

Khiến nhiều nam đồng bào sau khi đến phát hiện ra một sự thật ngửa răng là... người đến đa phần đều là phụ nữ. Tất cả những ánh mắt từ muốn trợ giúp, hay muốn thanh toán nợ nần nhìn đến chỗ Lục Vân Tiên đều đã chuyển thành giận sôi.

Thật sự muốn ăn hết cô trong thiên hạ sao!/?

Con lừa già đáng ghét này.

Tất nhiên, còn có một ánh mắt đàn ông nhìn mà không thấy tức giận, chỉ đầy hứng thú và thèm khát. Từ cường giả cận giới hoàng đình phong đến cùng nhất.

Loki vuốt vuốt ngược lên mái tóc dài màu bạch kim óng ả của mình, khuôn mặt điển trai nhếch lên một nụ cười thân ái:

“Lại được hoan nghênh như vậy, không hổ là người đàn ông của ta.”

Tất cả nam đồng bào cùng lúc cách xa gã này ba trăm dặm có dư.

Đừng nhìn hấn biến thái, so với Thor, gã này mới là người đáng sợ nhất Bắc Thần Giới.

Tính thêm cả Athena, gần hai mươi cường giả cảnh giới hư không xuất hiện. Vương Tử Trực và Lạc Tiểu Thanh cũng có mặt, nhìn thế trận khủng khiếp này, cả hai đều bảo trì trầm mặc.

Thiên hạ đại loạn.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Athena

Lục Vân Tiên là một cái biến số cao nhất Lục Đạo, với năng lực không gian, đời này hấn đã du hành qua rất nhiều nơi, làm rất nhiều chuyện, phá hoại rất nhiều thứ. Gần như toàn bộ Lục Đạo, không ai không biết đến hấn, trừ những thường dân không biết ngoài thế giới của mình còn có những thế giới khác.

Mặc dù bản thân là một cái tai họa ngầm, nhưng Lục Vân Tiên chưa bao giờ phủ nhận thiện ý của mình với thế giới này. Trái lại, bất kỳ kẻ thù của hấn hay đồng đội của hấn, đều phải thừa nhận:

Hấn chính là người tốt thuần túy.

Thậm chí là người tốt thuần túy nhất Lục Đạo.

Không tư lợi, không hám danh, không yêu cầu trả ơn, không bị bất cứ thứ gì ràng buộc.

Số lượng người ghét hấn hay căm hận hấn có rất nhiều, thế nhưng số lượng người chịu ơn hấn, yêu quý hấn còn nhiều gấp trăm lần như vậy.

Một khi cổ lực lượng này được ngưng tụ, một khi Lục Vân Tiên thu hồi lại những phản nhân tình này, mọi thứ sẽ giống như Arent Deathlaw từng hình dung, đây sẽ là một cơn sóng có thể quét ngang bất cứ nơi nào trong Lục Đạo.

Trên đời chỉ có duy nhất một Lục Vân Tiên, rất nhiều người không nguyện ý nhìn hấn biến mất. Khi tính mạng của Lục Vân Tiên gặp được uy hiếp, cổ lực lượng này mới lần đầu hiện ra trên thế giới, khiến tất cả những kẻ có mưu đồ với hấn đều phải trầm mặc mà sợ hãi.

Không quan hệ đến vấn đề ơn nghĩa hay báo đáp quá nhiều.

Chỉ bởi vì hấn là Lục Vân Tiên.

Tồn tại độc nhất vô nhị trong Lục Đạo với địa vị không thể thay thế.

...

Người đã đến đông đủ.

Tầm mắt vàng óng quét qua toàn trường. Tin tức phản hồi trở về nhận thấy sự chấn động bất thường ở hơn hai mươi điểm. Những người có mặt tại hiện trường đều ở vào cảnh giới hư không, mỗi khi bọn họ không che giấu hơi thở của mình, không gian xung quanh bọn họ đều có cơn sóng chấn động nhẹ nhàng.

Đối với những người thuộc cảnh giới này, không gian giống như một vùng nước lớn, bọn họ có thể nén ép nó, đẩy nó đi, tùy tiện xé rách, hay chế tạo ra một vùng chân không hỗn độn, cả đám chính là những con cá hùng mạnh của mỗi thủy vực.

Ngoại trừ năm người ở chỗ Trường Sinh Đảo, ba nữ nhân đạt tới Cận Giới Hoàng đỉnh phong của Tiên – Phật – Ma tam giới. Hestia và Loki ở Thần Giới. Vương Tử Trực và Lạc Tiểu Thanh trong tứ ma tướng của Ma Đô Quý Thành...

Vẫn còn có hơn tám người chưa rõ thân phận.

Đều đã đạt tới cảnh giới hư không, nếu như cứ núp sau bức màn không gian không xuất hiện, rất khó để xác định danh tính của bọn họ.

Tồn tại cấp bậc này đều có thể tùy tiện xé rách không gian, đến và đi không thể kiểm soát. Bởi vậy rất khó giết chết, cũng rất khó đối phó. Tất cả đều là hạng người kiêu ngạo bất tuân, khó khống chế cũng như giao tiếp.

Bởi vậy không có mấy ai thử giao tiếp.

Lang nữ vương, Rita Karolyine vuốt ngược mái tóc hung đỏ của mình lên, để lộ vàng trán có ba đường vân vuốt nhọn mờ mờ, cùng đôi nhãn cầu màu xanh lục trong suốt mà sắc bén, cười lạnh nói:

“Thần tộc, người nói rằng ma chủ của bọn ta là của người. Nói như vậy, ma giới này cũng liền là của người rồi!”

Athena nhướn mày, đáp lại với giọng nói khinh miệt không che giấu:

“Bãi rác của Lục Đạo, tụ tập những kẻ phản bội lại thế giới của mình, vĩnh viễn sống trong màn đêm không ánh sáng. Đáng giá như vậy sao!”

“Nhưng mà, cho dù như vậy. Ta đây muốn thống trị nó, có gì không được!?”

Rita nữ chúa nghe vậy, khoe miệng phát ra những tiếng cười sảng sắc khó nghe, cuối cùng ngửa đầu cười lớn, giọng điệu có chút cuồng dã:

“Rất tốt. Nữ ma chủ như người, tính ra cũng không quá phận. Như vậy. Ta tạo phản là được.”

Athena chấp tay sau lưng, dáng người trong hư không lấp lánh điểm xuyết bởi vô số ánh sao, nhẹ giọng thoải mái nói:

“Đến một giết một.”

Choang.

Hư không bên cạnh vỡ tung ra, một cái vuốt sói to bằng cả thân người chụp xuống. Athena nhìn cũng không nhìn, đưa tay lên gõ nhẹ. Lang trảo bị đánh bật ngược vào trong hư không.

Đồng thời từ phía xa, một luồng kiếm khí tinh thuần xuyên qua không gian, đâm phá tầng tầng khoảng cách kèm theo linh lực hùng hồn mạnh mẽ bắn tới, Athena dùng tay còn lại, tiếp lấy.

“Ta không có việc gì với người, nhưng nếu người cản trở ta mang Lục Vân Tiên đi, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.” Từ phía xa, Đạm Bích Tuyền đâm xuống phía này một ngón tay, giọng nói khẳng định chân thành.

Linh đạn chỉ kiếm.

Là kỹ thuật biến linh khí thành một viên đạn với sức công phá đủ để xuyên qua ba bốn lớp khiên Uru của Ren khi trước Đạm Băng Băng cũng đã dùng. Đạm Bích Tuyền ở cảnh giới cao hơn Đạm Băng Băng, kỹ thuật mà cô ta cần đại lượng linh khí trong Sơn Hà Xã Tắc đồ mới có thể sử dụng thì người này chỉ cần khẽ động ý niệm đã có thể thi triển ra.

Đối mặt với nó, Athena cũng chỉ sử dụng một ngón tay.

Chòm bọt bọ bí kỹ - Độc Hạt Tịch Diệt Chỉ.

Một điểm sáng nhẹ nhàng xuất hiện trên đầu ngón tay của Athena, thần lực trong cơ thể điều động nén ép trên đầu ngón tay, thông qua một vòng chuyển hóa và mô phỏng tiểu vũ trụ khác tại tiêu điểm cực nhỏ chế tạo ra một lần tiểu vũ trụ bộc phát nữa, cuối cùng thoát ly ra ngoài theo chỉ pháp giải phóng, tiếp lấy đạo kiếm khí kia, đánh lên một hồi quang hoa chói mắt.

Sau đó mọi thứ biến mất, chỉ để lại một vùng không gian sụp đổ bên cạnh.

Đạm Bích Tuyền cùng Rita Karolyine đồng loạt bật ngược về phía sau, đầu ngón tay và bàn tay của hai người mờ mờ bốc lên khói trắng vì ma sát kịch liệt.

Cảnh giới hư không cường giả, thậm chí không cần động thân, không cần bút phá tốc độ đã có thể xuyên qua hư không trực tiếp công kích địch thủ. Vị trí của ba người chưa từng thay đổi, nhưng đã mạnh mẽ giao thủ một màn.

Từ đó thấy được, bất kể là thủ pháp hay ánh mắt và thần lực của Athena, đều ở trạng thái tối cường. Hai vị cận giới hoàng đỉnh phong cùng lúc công kích đều bị cô ta nhẹ nhõm tiếp được và phá giải.

Là một siêu giai cường giả chính hiệu đã được toàn thể Lục Đạo công nhận. Nếu Giới Hoàng không ra, Athena có tự tin tuyên đối trong chuyện đánh nhau.

“Ta không cần biết các người tự tin đến cỡ nào, nhưng nếu muốn cướp lấy hắc từ tay ta, cần nghiêm túc hơn một chút. Giống như tên hề đằng kia kia.”

Bị gọi là tên hề, nhưng Loki cũng không hề tức giận, mái tóc dài của hắn bỗng bành phiêu hốt cùng với khuôn mặt thần nhiên với khoe miệng cong lên. Chỉ duy nhất đôi mắt nhìn Lục Vân Tiên cuồng nhiệt cho thấy tâm tình thực sự của hắn.

“Các chàng trai, tiến lên, cướp người về đây cho ta.”

Đạm Bích Tuyền tròn mắt, Rita Karolyine thì nhủ thầm, bởi vì trước người Loki hiện tại đang đứng bốn gã thánh đấu sĩ hoàng kim của các chòm sao Nam

thần tộc. Cũng chính là đám hộ vệ thân tín của Athena lúc trước. Lúc này, cả đám giống như Loki, cùng với ánh mắt cuồng nhiệt, bộc phát ra thể nội tiểu vũ trụ của mình một cách toàn diện nhất, sau đó đồng loạt bứt tốc, biến thành bốn luồng sao băng nhắm đến tinh vực bảo hộ Lục Vân Tiên.

“Đây là Sâm La Vạn Tượng!” Đạm Bích Tuyền ngạc nhiên nói.

Sâm La vạn tượng là một cảnh giới, không phải là một năng lực cố định. Nói đơn giản một chút, chính là khả năng hư không hóa vật, cải biến thực tại, khống chế vật chất. Và đơn giản hơn chút nữa. Đó chính là sức mạnh niềm tin.

Chỉ cần tin cái gì là thật, cái đó liền có thể thực thể hóa.

Đây chính là cảnh giới vượt lên trên thực tại, đạt tới đại tự do chân chính.

Nhưng để thực thể hóa bốn gã kim thánh, ban cho bọn họ huyết nhục và lực lượng, thậm chí là ý thức, cần phải có nội tâm cường đại cỡ nào!? Ánh sáng tâm linh và cường độ ý thức đều ở một tầng thứ đáng sợ. Nếu như đạt đến mức độ này, chỉ sợ tâm lý đã sớm vận vẹo biến thái tới mức không thể thừa nhận thực tại, vĩnh viễn chỉ có thể sống trong đại tự do của chính mình. Bởi vì tạo ra sinh mệnh, lại ban cho sinh mệnh ý thức và sức mạnh, giống như là thượng đế nặn nên sinh linh trong Kinh Thánh, diễn hóa ra một thực thể với cái tôi riêng, làm không tốt, có thể sẽ bị tinh thần phân liệt.

Chỉ một ánh nhìn này, Đạm Bích Tuyền với cảnh giới Sâm La Vạn Tượng không thấp, lập tức cảm nhận được, sức mạnh niềm tin của gã thần tộc này, chỉ sợ là cao nhất Lục Đạo.

Giống như Vương Tử Trực là cực hạn của “Lực”

Loki chính là cực hạn của “Áo.”

Nói cách khác, Loki, rất có thể cũng là một siêu giai cường giả.

Đối mặt với những lưu tinh mang bộ giáp quen thuộc phóng tới, mí mắt Athena khẽ trùng xuống, tiểu vũ trụ trong thể nội phát ra âm thanh đi đùng như sét đánh, không biết có bao nhiêu viên tân tinh trong đó bộc phá, thấp sáng lên, thiêu đốt ra từng đạo thần lực không lồ bằng bạc khí thể.

Thần lực biến thành một dải sáng có thể nhìn thấy bằng mắt thường bọc quanh cơ thể Athena, vắn lên bụi tóc, lướt qua bờ vai, vòng xuống eo, vờn quanh gót chân, nhanh chóng ngưng kết, thực chất hóa, cuối cùng biến thành một bộ khinh giáp nhẹ ánh kim giống của một viên tướng la mã cổ đại.

Kim loại mềm bao quanh bắp đùi tạo thành một lớp vảy xếp màu vàng óng ánh, mái tóc tím được vắn lên đuôi ngựa, giáp đầu tạo hình như một vòng nguyệt quế bằng lá vàng, giáp thân trên bó sát eo, không che khuất được đường cong hoàn mỹ.

Toàn bộ lớp giáp bọc lên một lớp tinh quang của muôn vàn ánh sao, nhìn mỹ lệ sang quý đến cực điểm.

Thân mặc Tinh Quang khai giáp, tay cầm tấm khiên khắc hình cái đầu người đàn bà với mái tóc đầy răn, tay cầm quyền trượng đã lắp ghép thành một mũi thương. Athena lúc này đã hoàn toàn trở thành một nữ chiến thần chói mắt.

Cô ta nhẹ nhàng đưa tay lên, xoay tròn cán thương, giống như đang chơi đùa rồi đột ngột phát lực, nghiêng người, phóng mạnh mũi thương.

Thương phá không mà đi, mang theo thần lực hùng hậu mạnh mẽ khiếp người, tạo ra từng trận đồ vỡ nứt toạc của không gian, đánh rụng xuống hai vì lưu tinh.

Bốn gã kim thánh, trực tiếp mất đi hai chòm.

Loki sửng người, hần chỉ cảm thấy có một luồng khí tức thô bạo quét qua mặt, sau đó một cái tai của hắn lập tức bị thổi bay. Thương ảnh qua đi, chỉ để lại từng trận hàn khí cùng cái cổ đã nghiêng đến vận vẹo của Loki, cũng không át được ánh mắt cuồng nhiệt của hắn.

Bởi một tay hắn xuyên qua không gian, mở một cổng tức thời, đã đâm sâu vào tinh vực của Lục Vân Tiên.

Nhưng sau đó ánh mắt hắn lại thay đổi thành vẻ ngưng trọng, khuôn mặt cau có rút tay về, dùng ánh sáng tâm linh mạnh mẽ xua tan đi thần thuật hóa đá trên bàn tay.

Bảo khí – Khiên Medusa.

Công hiệu hóa đá vạn vật. Nếu không phải có ánh sáng tâm linh mạnh mẽ để phòng ngự, trạng thái hóa đá là vĩnh viễn không thể đảo nghịch.

Tùy tiện ném thương tập kích Loki, ném khiên để thêm một tầng phòng hộ tinh vực. Athena dùng đôi tay trần, tiếp lấy hai vì sao băng lúc này đã cận thân áp sát.

Đôi mắt màu vàng kim sáng lên.

Chân lý chỉ nhãn.

Tiến vào trạng thái siêu tính toán, quan sát chuyển động của từng khối cơ thịt, từng luồng năng lượng loạn lưu, tiến hành dự phán chuyển động. Đồng thời khiến cho cơ thể trong thời gian ngắn nhất làm ra phản ứng hoàn mỹ nhất, điều động lực lượng chính xác nhất.

Người có chân lý chi nhân, vô địch cận chiến.

Chòm Sư tử Leo xuất quyền.

“Hạch bạo nguyên tử, quang tốc quyền.”

Đổi mặt với quyền tốc độ ánh sáng, khuôn mặt Athena vẫn bình tĩnh không gợn sóng. Thậm chí mí mắt cũng không rung lên một cái. Sâu trong đôi con ngươi màu vàng kim là sự tính toán chuẩn xác tuyệt đối tạo thành sự lãnh tĩnh dọa người của tất cả những người sử dụng chân lý.

Dù cho họ cười nhạo, tỏ ra kiêu ngạo hay khinh thị, sự băng lãnh tuyệt đối trong ánh mắt vẫn chưa từng thay đổi.

“Quang tốc quyền chỉ là kỹ xảo giúp cho hai điểm xuất phát và kết thúc vô hạn tiếp cận nhau. Chỉ cần xác định được xuất phát của ngươi, liền có thể thấy được kết thúc. Tư thế của ngươi quá lộ, Leo giả tạo.”

Bàn tay đưa lên, nắm chặt lấy một nắm đầm giáng tới từ bên mang tai, Athena đưa mắt nhìn sang, bóp mạnh. Thần lực vận chuyển đem lại lực lượng nén ép mạnh mẽ, một cái bóp tay thậm chí đem toàn bộ không gian bên trong áp súc lại. Nắm tay có hoàng kim giáp phát ra tiếng nứt vỡ thảm thiết, chòm sư tử ảnh tượng không nhìn được rên khẽ, rồi rất nhanh tắt tiếng, vì một ngón tay đã đâm sâu vào cổ họng hắn, phá hủy cả thanh quản lẫn sức sống.

Hắn chết đến không thể chết hơn, sau đó lại bị một luồng sáng màu vàng từ sau lưng chia thành hai nửa thẳng tắp. Ánh đao hoàng kim không gì không cắt nổi – niềm tự hào của chòm Ma Kết lại một lần nữa tái hiện.

Gã thánh đầu sĩ chòm ma kết Capricorn từ sau lưng đột kích tới từ sau lưng đồng bạn, không nhìn vật cản, muốn một đao chia đôi tất cả.

Sau lưng Athena sáng lên hư ảnh hai chòm sao của cung sư tử và cung ma kết. Bí kỹ của hai nhà được cô ta tổ hợp lại một chỗ, cùng đánh ra.

“Quang tốc hoàng kim đao – Excalibur.”

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

Lấy tay làm thủ kiếm. Hoàng kim đao sắc bén nhất thần giới, cộng với quang tốc huy động, biến không gian trước mặt Athena thành một vùng loạn đao, phanh thây tất cả.

Cùng chung độ sắc bén, nhưng tốc độ vùng đao không phải ở cùng một cái thứ nguyên.

Cánh tay của chòm Ma Kết được Loki tạo ra từ Sâm La Vạn Tượng bị cắt cụt gốc loạn đao sau đó phân thây hắn thành trăm ngàn mảnh vụn. Huyết nhục tung lên cũng bị ánh sáng vàng kim vô tình cắt nát, nghiền ép và thôn phệ.

Một chòm sao hoàng kim, dưới hoàng kim đao, chỉ còn là hư vô.

Tùy tiện miểu sát bốn cao thủ chân thần cấp.

Đây chính là thực lực thật sự của Athena.

Với tay vào biển sao, xuyên qua không gian, lấy lại mũi thương của mình lúc trước. Athena xoay cán thương một vòng, cắm xuống mặt phẳng hình thành bởi một phần tinh vực đang bao bọc lấy Lục Vân Tiên.

Đứng trước một toán cao thủ đỉnh phong của Lục Đạo, đưa lên bàn tay với tư thế mời:

“Các ngươi cùng lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Athena (2)

Arent Law nhìn vị nữ chiến thần cảm thương ngập trong tình quang đằng xa kia, từ tận đáy lòng có chút kính nể.

Chiến thần bất bại, không chỉ là hư danh.

Với tâm cảnh và đầu ý như vậy, cho dù ngươi lợi dụng cảnh giới cao hơn cô ta, số lượng người đồng hơn cô ta để thắng được một màn, có thể nói rằng ngươi đã khiến cho cô ta thất bại rồi sao!?

Không thể. Chừng nào khóa tâm linh cùng với chiến ý cường đại kia chưa bị dập tắt, bất cứ ai cũng không thể nói rằng mình đã chiến thắng Athena.

Chỉ là, hôm nay cô ta muốn ngăn cản hấn rời khỏi, chỉ sợ đã không còn cách nào nữa.

“Cô ta hẳn sẽ bận rộn với bọn họ, chúng ta trở về thôi.”

Hấn nói xong quay lại, trong lòng lập tức lại thấy trùng xuống.

Bởi vì ba vị nữ hậu của King, chẳng ai có vẻ gì là muốn đi. Chiến ý tràn ngập.

Cho dù là Shaorin bình tĩnh nhất trong ba người, cũng chỉ thoáng khe khẽ nói:

“Athena rất mạnh. Nhưng mà...”

Cánh tay mềm mại đặt lên chuôi kiếm, khẽ siết chặt.

“Tôi vẫn muốn thử xem.”

Nói rồi biến mất.

“Này tàn dư của Kiều Nguyệt Nga và gã mặt nạ, nhờ chăm sóc cho King. Ta chịu ơn hai người lần này.” Ren để lại một câu, rồi Huyền Vũ Thủ trên tay cũng sáng lên, dưới chân xuất hiện một mặt khiên trong suốt, cô ta đạp lên nó, lấy đà giữa hư không, bùng nổ tốc độ, xông thẳng vào tình vực.

“Hai người này thật là, trách nhiệm của Queen là phải luôn ở bên cạnh để hộ vệ cho King, không phải sao!?” Stellar chỉ tiếc rên sát không thành thét, buồn bực nói.

Arent tròn mắt trắng. Nói như vậy người cầm Bạch Hồ Khiếu Thiên Pháo, liên tục nén năng lượng vào bên trong nó làm gì?

Chỉ có Linh, nhìn hấn, thoáng thoáng hồi lỗi nói:

“Xin lỗi, làm lộ thân phận của anh. Nhưng lúc đó anh không xuất hiện, người đó sẽ chết mất.”

Ý của Linh là Trung Thành. Mặc dù không nói rõ, nhưng chỉ có để Trung Thành rời khỏi chiến trường này, thay thế hấn bằng Arent, hấn mới có cơ hội sống sót. Chiến trường cấp bậc này, cường giả dưới Cận Giới Hoàng, không có tư cách tham dự.

“Không quan hệ, vốn dĩ thân phận này cũng không phải thực sự. Ta chỉ là vô tình bị lẫn vào trong đám Giám Sát Viên Lục Đạo mà thôi. Cũng không thể sử dụng Thiên Đạo Pháp Luân như bọn họ.” Arent thoải mái nói, rồi hạ giọng:

“Nhưng mà, em không định đi sao!?”

“Lục Vân Tiên là người tốt. Nếu như hấn rơi vào tay người xấu... không ai mong muốn một kết cục như vậy. Em phải ở đây nhìn xem.”

Arent nhún vai, như vậy hấn còn đi được cái rắm.

Chiến ý của Athena quả thật là một thứ đáng sợ, nó cảm nhiễm tất cả, biến một đám cự đầu thế lực trở thành một đám võ giả và chiến binh thuần túy. Trong đầu chỉ còn lại bạo lực và chiến đấu.

Đây cũng là một loại Sâm La Vạn Tượng hay sao!?

Arent vô duyên với cảnh giới này, nên hấn không thể biết được.

Tùy xem tình hình mà làm vậy.

...

Ở phía bên kia, sau lời khiêu khích của Athena, đám người có mặt đều đã sôi trào.

Vùng tình vực nơi cô ta đứng, lập tức trở thành chiến trường kịch liệt nhất.

Đạm Bích Tuyền rẽ ra không gian, đột ngột đặt chân lên phiên tình vực, đối mặt với Athena, hai tay cầm song kiếm, vung lên kiếm thức trứ danh của Linh Kiếm Sơn.

“Giang sơn đao kiếm khí.”

Kiểm khí dùng thực thể kiếm thi triển, mang theo gia trì của Sâm La Vạn Tượng. Đao khí nặng tựa Giang Sơn, Kiếm khí mềm mại uốn lượn như nước sông. Kết hợp tinh diệu của sức nặng và sự khéo léo vào làm một. Đây mới là chân nghĩa của Giang Sơn Đao Kiếm Khí.

Athena xoay cán thương, đối mặt với Giang Sơn, giống như một bá vương, đầy khí thế xâm lược. Một thương quét tới, hoàng tảo thiên luân, chấn văng

núi sông.

“Bá vương thương pháp – Lực bạt sơn hà.”

Song kiếm bị chấn văng và nứt rạn.

Đạm Bích Tuyền nhủ mảy, liền bị loại thương pháp bá khí này bức lui lại. Bá vương luôn làm chủ Giang Sơn, cùng so Sâm La Vạn Tượng, cô ta đã bị khắc chế.

Athena vùng thương, xoay gót chân, gấp lại cán thương sau lưng, tay cầm lấy chiến khiên Medusa, giờ lên. Không gian trước mặt bùng nổ bởi vô số tiếng xé toạc nứt vỡ. Loại đầu pháp cuồng bạo này của ma tộc, hoàn toàn nghiền ép bá vương thương pháp.

Đây chính là đạo lý vua thua thằng liều.

Đối mặt với kẻ liều mạng, chỉ có thể dùng sức mạnh càng bá đạo và hủy diệt hơn, trực tiếp đập vỡ.

Khiên Medusa bị cào thành bảy tám mảnh. Đôi mắt hóa đá của ma nữ khảm nam trên đó bị lang thảo móc ra, nữ vương Rita Carolynie của lang tộc hiện lộ gương mặt dưới không gian cuồng bạo tan nát, tiếp tục vùng lên móng vuốt màu bạc của mình.

Sau đó nhận lấy một đoàn không gian song song đã được nén ép cùng vô số tinh tú, tận mắt chứng kiến chúng nó bộc phá.

“Song tử tinh bí kỹ - Ngân hà bộc liệt quyền.”

Thần lực hùng mạnh kéo cả một vùng không gian song song đến thế giới này, phá vỡ vô số tinh vực trong đó đòi lấy sức nổ điên cuồng. Lang thảo vỡ vụn, xương cốt phân toái, hai bàn tay lang nữ vương biến thành vô số mặt vụn. Đà lao tới vẫn không giảm, lại bị Athena nhấc chân lên bỏ gót xuống, đập vỡ tinh vực bên dưới, bay đến vùng biển sao xa xôi.

“Gr.... khôn k...”

Xương sườn đứt vỡ không biết bao nhiêu đoạn. Với ma tộc, chút thương thế như vậy vẫn chưa tính là gì. Cô ta rất nhanh sẽ trở lại.

Nhưng chiến đấu không ngừng lại một khắc nào.

Athena đánh gót khiến lang nữ vương bay mất dạng, chưa kịp chạm chân xuống tinh vực, đã lập tức phải nghiêng người, để một lưỡi kiếm màu xanh lục quét qua mái tóc tím cùng đôi mắt vàng kim.

Chỉ quét mất một cái cũng phân tích được thuộc tính “cắt đứt” của thanh vũ khí khái niệm này. Thứ đã dùng bốn mạng tinh hoa của một thần thú viễn cổ luyện thành.

Phượng Hoàng Trường Sinh Kiếm.

Nhị nữ hoàng của Trường Sinh Đảo – với tốc độ đem lại độ cơ động cực cao, trong phạm vi ngắn thậm chí còn mạnh hơn người ta xé rách không gian tiến hành dịch chuyển tức thời. Lại am hiểu ẩn nấp khí tức đưa ra một kích trí mạng, nhưng vẫn bị ánh mắt chân lý nhìn thấu và tránh né.

Tốc độ của Shaorin khiến cô ta giống như một luồng sáng xẹt qua, chỉ lấy được mấy sợi tóc của Athena, sau đó lập tức biến mất. Tiềm hành.

Athena vẫn có thể nhìn ra Shaorin ở đâu, nhưng người này công kích thất bại lập tức rời khỏi vòng chiến, không hề háo thắng đánh thêm một liên kích nào. Mà nhường nó cho người khác.

“Cực tinh huyền vũ – quần tinh thủ.”

Từ bốn phương tám hướng, toàn phương vị xung quanh, vô số quyền ảnh mang theo khí soán ốc và lực lượng cường đại đập vỡ hư không đánh tới.

Tam nữ hoàng của Trường Sinh Đảo – chỉ biết duy nhất một bộ quyền pháp truyền thừa từ Huyền Vũ. Nhưng có thể quần công, có thể đơn đấu, cũng có thể tạo thành lập thể hư tượng chiến đấu.

Đây là một bộ quyền pháp toàn năng.

Kết hợp với lực lượng dễ dàng đánh vỡ ngôi sao.

Khiến cho Athena không thể không thi triển ra phòng ngự kết giới của mình.

Sau lưng sáng lên chòm sao Mộc Dương, một đạo quang hoàn màu trắng sữa xuất hiện bao bọc quanh Athena.

“Mộc Dương bí kỹ - kết giới hòa bình”

Tất cả quyền ảnh mang theo thế lôi đình vạn quân đánh tới đều tiêu biến như chưa từng xuất hiện.

Dưới luật của thần mạch can thiệp, tất cả những người chưa vượt qua cảnh giới hư không thực sự đều bị cưỡng ép phải tuân theo quy tắc. Và quy tắc linh vực của chòm Mực Dương, là xóa bỏ toàn bộ công kích mang theo địch ý đối với người thi triển.

“Không thể nào.”

Đẳng cấp hai bên chênh lệch quá nhiều. Dù lực lượng của Ren có thể sát thương Athena, nhưng cô căn bản không có cơ hội đánh trúng.

Athena vung cán thương quét tới, Huyền Vũ Thủ lập tức bảo vệ Ren khỏi mọi tổn hại, nhưng cũng không thể ngăn cản cô bị quét bay ra khỏi vòng chiến. So với Shaorin, Ren lại càng là đối thủ phiền phức, bởi vì căn bản là đánh không chết. Bị cô ta đánh trúng thì đau khó chịu. Biện pháp tốt nhất là đánh bay.

Dưới kết giới hòa bình, mọi đòn đánh mang theo địch ý đánh vào Athena đều bị giảm sát thương dần theo cảnh giới. Rất khó có ai làm được công kích không địch ý, dù sao sinh vật mang tâm tính và cảm tính mới có thể hình thành nên cái tôi của mình.

Nhưng có một người làm được, giết chết đối thủ mà không cần địch ý.

Một tên điên, chỉ làm mọi chuyện tùy hứng tìm vui.

Athena xoay cán thương, thu nó lại chắn trước người. Cản lại một trào từ hư không chụp tới.

Bên kia thông đạo vừa bị xé rách, khuôn mặt tươi cười của Loki xuất hiện.

Bàn tay của hắn đi xuyên qua cán thương.

Thân thể của hắn chỉ là ảo ảnh, nhưng công kích của hắn là thật. Hắn sử dụng Sâm La Vạn Tượng để biến mình trở thành một người không thuộc thế giới này, lại phá vỡ quy tắc, chỉ đem công kích của mình hiển hiện ra ở thế giới này.

Cho dù là Athena với đôi mắt chân lý, cũng nhất thời không có biện pháp hóa giải loại chiến thuật đến từ niềm tin vận vận tới vô lý như vậy.

Bởi thế lần đầu tiên trong suốt trận chiến, kết giới hòa bình bị xuyên qua, chiến giáp vàng óng bị một trào cào nát.

Và Athena thổ ra những ngụm máu đầu tiên.

Loki một đòn đắc thủ, lập tức thu lại bàn tay của mình từ bên kia hư không. Hắn không sử dụng năng lực này nhiều để tránh bị Athena nhìn thấu bằng đôi mắt chân lý. Đôi mắt có thể nhìn thấu vạn vật cũng cần thời gian, với sự phức tạp như Sâm La Vạn Tượng của hắn, chỉ cần hắn không lạm dụng, hắn vẫn có thể tự tin một lần nữa dùng nó, móc lấy trái tim của Athena.

Vị của trái tim đó như thế nào nhỉ?

Có giống quả thận hắn đang liếm thử đây không!?

Ánh mắt Loki nhìn về ổ bụng bị xé toang một mảng của Athena đang chảy máu ào ạt mà sáng lên những nét hưng phấn. Hắn từ từ đưa lên quả thận của Athena, cắn đứt rồi nhai nuốt với gương mặt thỏa mãn.

Tế bào thần tính có khả năng khôi phục cực mạnh, nhưng vẫn còn kém xa ma huyết của ma tộc. Bởi vậy khi Rita Karolynic trở lại với thân thể hoàn hảo như chưa từng tổn thương, vùng eo Athena vẫn có một lỗ thủng bằng bàn tay.

Mặc dù không khiến chiến ý của vị nữ thần này suy giảm, nhưng cũng đủ ảnh hưởng đến khả năng phát lực của cô ta.

Bởi vậy Rita một trào liên tạt bay Athena, đánh tan thêm một tầng giáp, khiến cô ta thổ thêm một ngụm máu.

Bởi vậy Đạm Bích Tuyền vung kiếm, có thể cắt đứt ngót út của Athena đang thi triển hoàng kim đao. Thành công chặt đứt đao sắc bén nhất thần vực.

Bởi vậy Shaorin có thể nhân cơ hội đó cắt đứt gân chân của Athena. Khiến cô ta không thể bộc phá tốc độ dễ dàng.

Bởi vậy đôi mắt với công kích kế tiếp, Athena ngẩng đầu với sắc mặt ngưng trọng, lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là thân lâm hiểm cảnh.

Athena là một chiến thần có thể miểu sát vài gã chân thần.

Thế nhưng những người có mặt ở đây, thấp nhất đều đã là cảnh giới hư không, Cận Giới Hoàng trung đoạn. Đều là cường giả một phương, trụ cột thế lực. Hơn nữa, bọn họ quá đông.

Dù bất kể đến số lượng, cường giả cảnh giới hư không đều đã vượt qua pháp tắc không gian, tự do mang theo thể giới bên mình, không có bất cứ trói buộc gò bó nào. Là đối thủ cực kỳ khó giết chết. Bởi vậy, dù thấy được thực lực của Athena, không có bất cứ ai sợ hãi.

Trái lại, nó kích phát chiến ý của tất cả.

Và thế là, trước mắt Athena, vô số quyền ảnh đánh tới.

“Các người đặc ý quá sớm.”

Ánh mắt chân lý rực sáng, tất cả quỹ tích của nắm đấm phá không đánh tới đều được nhìn thấu, thậm chí biên độ vận tốc của không gian cải biến đường đánh cũng dễ dàng được tính ra. Athena vùng lên song quyền, nắm đấm với tốc độ ánh sáng vùng lên cùng vô số đường kẻ sáng lấp lóe.

“Song Từ và Sur từ tinh bí kỹ - ngân hà bạo liệt - quang tốc quyền.”

Vùng không gian trước mặt nổ tung cùng vô số chấn động gọn sóng méo mó nứt vỡ.

Vô số người bị bức ngược trở về, khuôn mặt cả đám trắng bệch, khí huyết nhộn nhạo.

Đầu óc choáng váng, cả đám âm thầm khiếp hãi. Vừa rồi có bao nhiêu mảnh không gian song song nổ tung trước mắt!?

Kéo một mảng không gian về, bọn họ cũng làm được. Nhưng dùng quang tốc huy động mấy trăm ngàn quyền, rồi cùng lúc đánh vỡ chừng đó mảng không gian, áp súc tạo ra bạo đạn. Cần độ không chế cỡ nào!? Không, cần có nguồn thần lực mạnh cỡ nào!?

Thần lực của Athena giống như vô hạn, liên tục chiến đấu cường độ cao vẫn chưa từng có dấu hiệu suy giảm. Nhưng cũng không thể giúp cô ta kéo nhiều mảnh không gian song song về tạo ra tràng cảnh muôn vàn ngân hà bạo liệt như vậy. Đó là vì cô ta đã lập kết nối với Lục Vân Tiên, được thế giới lực của hắn ủng hộ. Chỉ riêng về kỹ thuật không gian, đã đáng phong tạo cực.

Một đám người đến sau không thấy được nghi thức chung kết Athena làm lúc đó, dĩ nhiên không thể biết được điểm này. Lập tức ăn thiệt thòi lớn.

Một quyền chấn vắng toàn bộ đối thủ, Athena còn không kịp thở dốc, ánh mắt sáng ngời đã ngược lên trên.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Athena cường ngạnh

Không gian không có phương vị phân chia bầu trời và mặt đất, thế nhưng ngay sau khi quyền ảnh vừa kết thúc va chạm, tất cả mọi người cũng đều không tự chủ được ngược đầu lên.

Bởi vì phía trên đỉnh đầu tất cả, thiên không giống như bị nén ép lại thành một bàn tay, để lộ ra bên trong một thế giới rộng lớn bạt ngàn.

Và giáng xuống.

“Nhất niệm nhất thế giới. Tọa chiếu nhìn thế gian. Đất trời trong lòng bàn tay.”

Một đạo ý niệm tinh thuần mang theo khí tức thần nhiên tới vô vi, thoáng cái truyền khắp linh hồn mỗi người tại hiện trường.

Vishnu, không mở mắt, không mở miệng, nhưng hành động cực kỳ kiên quyết và rõ ràng.

Nếu Athena chống lại bàn tay đang nén ép hư không trấn áp xuống kia, cô ta sẽ phải đấu lại với sức nặng của cả một thế giới.

Chiến đấu liên tục, Athena không phải giới hoàng, sớm muộn gì thần lực cũng cạn kiệt, lại mang thương tích đầy mình. Kỵ nhất là cứng đối cứng.

Nhưng Athena, chưa bao giờ có ý định lui bước.

Sau lưng huyền hóa ra một vòng sáng, điểm xuyết mười hai quang điểm. Đại diện cho mười hai cung hoàng đạo. Chòm Thiên Xứng sau lưng sáng lên, chiến giáp của Athena tổ hợp từ tinh quang lại một lần nữa phân tán và tổ hợp lại.

Sau đó, Athena với bộ giáp của chòm thiên xứng, ngẩng đầu nhìn đại khung thương thủ mang theo cả thế giới trấn áp xuống kia, phát động tiểu vũ trụ, cải biến quy tắc thế giới, hình thành một lĩnh vực hoàng kim.

“Hoàng kim lĩnh vực – kết giới cân bằng.”

Athena không chỉ có một loại kết giới. Cô ta nắm giữ toàn bộ bí kỹ mười hai chòm sao, thậm chí còn vượt xa chính chủ. Toàn bộ tám mươi tám loại kết giới đều có thể thi triển, chiến giáp thay đổi chỉ để cho tư thế thi triển bí kỹ thêm thông thuận và được thần mạch tán đồng.

Một vùng không gian gọn sóng từ Athena trải rộng khắp bán kính vài ngàn cây số. Tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện, bàn tay mang cân nặng của đại thế giới kia, đang bị một sóng khí thô bạo hướng lên tiếp lấy. Hơn nữa, sức nặng của bàn tay ép xuống và nắm đấm hướng lên, là tương đương.

Quả đấm của Athena vung lên bầu trời, tiểu vũ trụ bộc phát cực mạnh kéo theo thần lực trải dài như một làn khí xoáy.

Nắm đấm vung theo vô số luồng thần lực xoắn ốc, hình thành một cự quyền như thực chất.

Thăng thiên.

“Lư sơn thăng long bá.”

Một cú đấm móc mạnh mẽ tới cực điểm, mang theo ý chí ngang ngạnh cứng cỏi hơn bất cứ kim loại cứng cáp nào, chấn nhiếp toàn trường. Vishnu nhíu mày, do dự một khắc, rồi lập tức thu chiêu.

Đại khung thương thủ trên bầu trời biến mất.

Chỉ còn một luồng sóng khí trực chỉ lên thẳng, bay cao đến vô hạn, tạo ra một cột sáng rạng ngời cả góc tinh hà.

Vương Tử Trực thoáng siết nắm tay. Lực lượng là lĩnh vực hần am hiểu và cũng tự hào nhất. Ở đây đại khái cũng chỉ có hần nhìn ra được, nếu như hai chiêu thức vừa rồi va chạm..

Tất sẽ có đại nạn diệt thế.

Chỉ ít là năng không gian này, trong bán kính vài năm ánh sáng, tất cả đều sẽ tan vỡ.

Đại khung thương thủ của Vishnu là lấy lực lượng của một thế giới trấn áp xuống, xuất thủ không nương tình, có thể nói là đã dùng toàn lực. Cấp độ phá hoại chỉ sợ đã không thua một giới hoàng nghiêm túc đánh xuống. Cô ta hẳn là muốn dùng một kích này hoàn toàn nghiền nát ý niệm phản kháng của Athena.

Thế nhưng Athena lại trực tiếp đỡ lấy, không chút chần chừ hay e ngại. Bất chấp đối quyền sẽ khiến thương thế nặng hơn. Thậm chí có thể trực tiếp chết đi.

Cô ta dùng lĩnh vực của chòm thiên xứng để cân bằng hai loại lực lượng. Khiến cho nắm đấm thăng thiên của mình cũng có sức nặng tương đương một thế giới.

Thế giới của hai vị siêu giai cường giả va chạm với nhau, nếu thật sự xảy ra, sức phá hoại sẽ vượt xa cái gọi là sinh linh đồ thần. Khiến cho Vương Tử Trực siết tay thật chặt là, về phương diện lực lượng, Athena biểu hiện ra thậm chí còn không thua kém với hần.

Athena thật sự quá mạnh, cũng quá cường ngạnh. Vishnu với bản tính hiền lành chỉ có thể thở dài mà thu tay.

Nhưng không có nghĩa tất cả đều sợ thế giới này tiêu vong mà sẽ thu tay.

Đó là Loki với ảo thuật mô phỏng lại một thế giới với sức nặng tương đương.

Đó là Rita Karolyne với song trảo xé toang mọi giới hạn trước mặt.

Đó là Đạm Bích Tuyền với song kiếm, chém ra một làn “Giang sơn đao kiếm khí” được Sâm La

Vạn Tượng biến thành giang sơn thật sự chém tới.

Vô số luồng khí tức cường đại ép đến trước mắt, Athena nhếch miệng cười lạnh, mặc cho máu chảy. Thần lực vẫn cứ lưu động vận chuyển ầm ầm trong thể nội, tỏa ra khí tức khủng bố không hề kém cạnh, chuẩn bị đối cứng một lần nữa.

Thế nhưng trong chớp mắt, khí thể của cô ta hoàn toàn biến mất.

Sau lưng Athena sáng lên cung song ngư, đồng thời khí tức của Athena cũng hoàn toàn biến mất. Vô số công kích đánh đến chỉ có thể giáng vào chòm tinh hà đang phòng ngự cho Lục Vân Tiên, phát ra những tiếng nổ đi đùng chói tai không dứt.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám người, Athena một lần nữa xuất hiện tại sâu bên trong tinh vực, chắn trước người Lục Vân Tiên, vung cước đá về phía một cánh tay mờ nhạt từ hư vô xuất hiện.

Một nữ thích khách sắp chạm tới Lục Vân Tiên, chỉ cảm thấy không gian trước mắt mình thoáng gọn. Bản năng cảnh báo nguy hiểm lập tức khiến cơ thể đưa tay lên phản xạ,

Sát thủ đoàn kiếm kéo lên vô số ánh kim sáng chói, lưỡi kiếm chân không sắc bén vung ra bao phủ toàn phương vị trước mắt.

Chỉ vừa vận nghênh tiếp một tràng cước ảnh trắng bạc ngập quang hoa.

“Chòm ngựa một sừng – Unicorn – Kỳ lân cước.”

Nữ thích khách này chỉ cảm thấy lưỡi kiếm sắc bén của mình đang vung lên, chém vào một bầy ngựa đang điên cuồng phi nước đại. Sự sắc bén bị số

đồng cước bộ dẫm đạp cho tan nát, vô số vó ngựa giày xéo qua, khiến cho cánh tay gãy gập mất tự nhiên, cán kiếm cong vẹo, toàn thân bị chà đạp, xương sườn đứt vỡ không biết bao nhiêu cái, bay ngược về sau như con diều đứt dây.

Athena thu cước, thân nhiên xoay người, ánh mắt màu vàng kim vẫn lấp lánh yêu diễm:

“Minh tộc của Ảnh quốc, thật sự nghĩ rằng chỉ có mình các ngươi được không gian ưu ái hay sao!?”

Bóng dáng nữ thích khách chợt xuất hiện từ sau đồng tàn tích, khăn che mặt rơi xuống, để lộ ra một khuôn mặt trắng nhợt khuyết thiếu huyết sắc, trên đôi môi mỏng chấm lên một tầng máu màu tím, cùng với những đường nét sắc bén trên khuôn mặt. Thiếu nữ giống như một cây tiểu đao xinh đẹp, khê mở miệng than thở:

“Chòm song ngư – thì ra là Bắc Minh Ngư, chẳng trách năm đó có thể đem Aprodite và Eros chạy khỏi Typhon. Thiên phú không gian so với tộc ta còn cao hơn. Ngươi có thể đem thiên phú của chúng biến thành của mình, thật sự rất giỏi. Athena.”

Minh tộc là con cưng của không gian, bản thân từ khi sinh ra đã không chịu bất cứ loại kiềm giữ nào từ không gian. Với bọn họ, không gian chỉ như vô số lớp lụa mỏng mềm mại ôm ấp lấy cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể rẽ lụa bước đi giữa hai làn thế giới song song. Nếu như những người khác phải xé rách không gian để tạo ra hiệu ứng dịch chuyển tức thời, bọn họ lại không cần hao phí sức lực như vậy. Muốn đi đâu mà không gian sẽ đưa họ đi, muốn ẩn nấp sẽ chủ động che trở cho bọn họ. Bởi vậy khi cả đám đang đánh nhau tung bùng bên ngoài tinh vực, chỉ có một mình vị nữ sát thủ này có thể lên vào đến tận trung tâm, tiếp cận Lục Vân Tiên với khoảng cách chỉ một bàn tay. Đây chính là thiên phú tối ưu để làm sát thủ. Một tộc nhân của Minh tộc cảm khái như vậy, đủ để thấy cấp bậc không gian của Athena cao đến đâu.

“Sát thủ đỉnh cấp nhất Lục Đạo, Kiều Nại Hà. Ta nói đúng chứ!? Không ngờ ngươi cũng có quan hệ với Lục Vân Tiên. Hẳn không phải kẻ thù của Minh Tộc Ảnh Quốc các ngươi sao!?”

Athena cười nhạt nói.

“Chính vì như vậy. Ta tới ám sát hân.” Nữ thích khách chùi vết máu trên khóe miệng, xoay ngược cán đao, bình tĩnh nói.

Kiều Nại Hà – chính là Nại Hà Kiều. Người gặp qua sẽ vĩnh viễn không thể trở về dương thế. Kỳ danh như tên, thích khách số một Lục Đạo, chưa từng thất thủ. Với thiên phú không gian của Minh Tộc, toàn toàn có thể xuyên không mà không gây ra bất cứ dị trạng nào. Chỉ khi lưỡi đao đâm xuyên qua cổ họng, mục tiêu mới phát hiện mình đã bị nhắm đến. Mục tiêu duy nhất mà vị sát thủ truyền kỳ này thất thủ, chính là Lục Vân Tiên. Thiên phú minh tộc cao đến đâu, cũng không thể cao hơn người chủ quản không gian là hân.

Mặc dù vậy, hư không sát của Lục Vân Tiên, chính là lấy ý tưởng từ hư vô đao của Nại Hà Kiều.

Đây là nữ nhân có thuộc tính giống Lục Vân Tiên nhất.

Nhưng cũng chỉ là một trong số những cô gái chạy theo Lục Vân Tiên năm đó mà thôi.

...

Vương Tử Trục quay sang nhìn, khuôn mặt của Lạc Tiểu Thanh lúc này khá đặc sắc.

Hắn là đang cảm khái đi.

Nhiều năm như vậy rồi, số lượng nữ nhân chạy theo Lục Vân Tiên vẫn nhiều như vậy.

“Tiểu Kiều cũng đến. Năm đó một đao, ân đoạn nghĩa tuyệt, là giả sao!?” Lạc Tiểu Thanh đưa ngón tay lên cắn cắn, chân mày hơi nhíu.

Vương Tử Trục trầm nghĩ tình cảnh lúc đó, khuôn mặt như vậy, nhìn như thế nào liên quan được với ân đoạn nghĩa tuyệt!?

Thân là thiên chi kiều nữ của Minh tộc, nếu lúc đó Kiều Nại Hà không tỏ thái độ như vậy, bọn họ còn rời khỏi Ảnh quốc được hay sao!?

Rồi hân lại cảm khái, những cô gái dây dưa với Lục Vân Tiên, hiện giờ đều đã là cường giả nòng cốt của mỗi thế lực, sự vụ quán quanh thân rất nhiều đi, liên cứ như vậy đều chạy đến đây rồi, hơn nữa còn bị Athena đánh. Sau đó đánh Athena cũng rõ hung ác.

Nhìn Kiều Nại Hà bị một tràng cước pháp đá bay, miệng học máu, đánh văng một dải vải thạch, mí mắt Vương Tử Trục thoáng giật giật. Lục Vân Tiên à Lục Vân Tiên, may mắn cậu đang bất tỉnh, nếu không hân là đau lòng chết thôi!?

Mà nếu hân không bất tỉnh, mấy cô gái này sẽ đánh nhau loạn cào cào như vậy sao!? Phong thái thực nữ để đi đâu.

Lại nghĩ đến, màn đánh nhau giết trai đặc sắc này, hân là Hòa Long sẽ rất thích thú chứ!? Một con dâm long bị vợ quản, chỉ có thể phát tiết bản sắc thông qua tưởng tượng và mồm mép, đối với tràng cảnh này chỉ sợ đã cuồng nhiệt hú hét. Còn may hân không theo được, nếu không chỉ sợ chiến hòa sẽ cháy về bên này.

“Vậy, bây giờ chúng ta tính sao!?”

Nam giới ở Ma tộc đều là một đám võ biên chỉ có thể giải quyết sự việc thông qua nắm đấm và móng vuốt, tất cả đều dưỡng thành thói quen trước khi

động thủ thì hỏi phụ nữ ở bên cạnh. Vương Tử Trực cũng không ngoại lệ.

Mặc dù hẳn khá có tự tin giành về Lục Vân Tiên, nhưng cũng không muốn đối mặt với đám đông đang phát cuồng như Athena. Điều này không liên quan đến sợ hãi chiến đấu, chỉ là Lục Vân Tiên rất quan trọng với Ma Giới, hẳn không muốn có sơ xuất nào.

“Chờ. Kiều Nại Hà cũng đã tới, Vô Song Linh, Tiểu Cửu hẳn cũng sẽ có mặt, lại có Đạm Bích Tuyền ở đây, em không tin Athena có thể chịu nổi bọn họ quần công.” Lạc Tiểu Thanh thoáng hiện nụ cười khổ, mỗi lần kể ra một cái tên, khuôn mặt liền xụ xuống một chút.

Vô Song Linh của Châu Nhật Cung – Thượng Thanh Thánh Cảnh. Mệnh danh kỳ nữ vô song của Tiên Giới. Truyền nhân của Linh Bảo Thiên Tôn, một trong sáu cự đầu Lục Đại Phái tiên giới. Nghe nói mấy năm gần đây đã siêu việt sư phụ mình. Thành tựu Huyền Tiên đỉnh phong.

“Tiểu Cửu hiện tại cảnh giới thế nào!?”

Vị siêu giai cường giả năm đó vì Lục Vân Tiên, bị đánh vào Luân Hồi, sau đó được Bạch Cửu Vĩ kéo lại một phần linh thức. Tính cách lúc tỉnh lúc mê, không biết hiện tại đã khá hơn chưa.

Lạc Tiểu Thanh lắc đầu nói: “Em không rõ, nhưng dẫu sao cũng từng là Cửu Thiên Huyền Nữ, giống như Bạch Cửu Vĩ vậy, dù luân hồi thì ánh sáng tâm linh mạnh mẽ vẫn không đổi. Sớm muộn cũng trở lại như cũ.”

Vương Tử Trực thở dài, nếu trở lại như cũ, có còn là Tiểu Cửu bọn họ từng quen không mới đáng nói. Chỉ ít sẽ không ngậm kẻo mót chạy theo gọi Lục Vân Tiên là baba nữa đi!?

“Rita nữ chúa ở bên kia. Có cần liên lạc thoáng qua một chút.”

Lạc Tiểu Thanh nhướn mày, liếc hán. Vương Tử Trực cảm thấy mình như thăng ngốc.

“Em ghét cay ghét đắng người đàn bà này, đừng nhắc tới mụ ta.”

Vương Tử Trực nhếch mép, chợt cười cười:

Lạc Tiểu Thanh phồng má đỏ mặt hỏi: “Có gì đáng cười!?”

“Không, chỉ là... nhiều người như vậy, nhiều chuyện như vậy, hôm nay tất cả đều trở lại đây. Tái hiện. Chỉ một điểm này, rất đáng giá. Anh sẽ không để Athena chết.”

Lạc Tiểu Thanh thoáng u sầu, dùng giọng nửa muốn nửa không nói:

“Cô ta có ơn với chúng ta, dĩ nhiên không thể để cô ta chết.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Athena tuyệt sát

“Hai hai, đại nữ hoàng của Trường Sinh Đảo, có hứng thú hợp tác không!?”

Arent và Stellar cùng giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của Hestia. Một trong những nữ thần sống lâu nhất của Nam thần tộc, mặc dù bộ dáng chỉ như một đứa bé gái kháu khỉnh, nhưng ẩn dưới cặp mắt trong suốt kia là một linh hồn già cỗi lâu đời, không ai dám xem thường cô ta.

“Có ý gì!?” Stellar vẫn bình tĩnh, nhướn mày đáp.

“Thuộc tính của người ta là lửa nha. Tương tính so với người rất cao, ta cho người một quạt, bộc phát tiềm năng, đem ngọn hồ pháo này nhắm vào tinh vực đằng kia, thế nào!?”

“Không được.” Linh nghe vậy, lập tức ngăn cản.

Bạch hồ khiếu thiên pháo nếu toàn lực bắn có thể chặn được ngọn linh kiếm đục xuyên mây tầng trời do Lục Vân Tiên và Phi Kiếm khảm ở công thiên môn. Nếu như bắn trực diện vào tinh vực, có thể gây thương tổn cực lớn. Lại được Hestia cường hóa, rất có thể sẽ thổi bay luôn nhục thể của Lục Vân Tiên.

“Bình tĩnh lại.” Arent đề vai Linh xuống, thấp giọng nói: “Cô ta không muốn giết Lục Vân Tiên. Với tình trạng hiện tại và thái độ của Athena, cô ta nhất

định sẽ đỡ lấy.”

Người Hestia muốn giết chính là Athena.

Người đất Athena đến làm quen với Lục Vân Tiên cũng là Hestia.

Một vị nữ thần dù có mạnh mẽ đến đâu, hào quang và chiến tích huy hoàng thế nào. Nếu như có quan hệ với ma chủ mà tộc bị toàn bộ Lục Đạo khinh miệt, sẽ không bao giờ có thể nắm vững đại quyền. Athena không hề làm Hestia và phần lớn cổ lão phái trong Nam Thần Tộc thất vọng. Vị nữ thần của tôn phái này, đã dính chặt với ma chủ đến mức không thể tách rời.

Đây là lúc Thần tộc thanh lý môn hộ, sau đó là đoàn kết và thống nhất.

Arent sống đã rất lâu, lẫn lộn vào nhiều thế lực, hẳn đối với chuyện này cực kỳ rõ ràng.

Stellar có thể không biết được tường tận như hắn, nhưng cũng không hề dễ dàng chấp thuận vô điều kiện:

“Tại sao ta phải hợp tác với ngươi!?”

“Với tình trạng hiện tại, ngươi có dám khai pháo toàn lực không!? Bắn xong ngươi liền xui xẻo, đúng chứ!? Nha, đừng chối, ánh mắt chị đây nhìn tiềm lực mỗi người chuẩn lắm. Lửa của ta có thể đốt lên tiềm lực của ngươi, giúp cho ngươi đột phá cánh cửa nút chân mình từ lúc mới sinh, phá bỏ giới hạn của Kiều Nguyệt Nga và Trường Sinh Đảo cho ngươi...” Hestia phe phẩy cán quạt, xòe nó ra, che miệng. Ánh mắt long lanh nhấp nháy dụ hoặc.

“Hơn nữa, bắn chết Athena hay Lục Vân Tiên, với ngươi cũng đâu có hại gì, đúng không!?”

Lợi lớn là đằng khác.

Stellar cười rộ lên, ưu đãi cỡ này, có gì không làm!?

“Được. Bắt đầu đi.”

Hestia cười rất hồn nhiên, giống như đứa trẻ đã được cho kẹo sau khi vất vả vui vầy, vung quạt:

“Không cần bỏ đi chống cự hay đề phòng. Ta có thể trực tiếp cường hóa ngươi.”

“Cháy lên đi, ngọn lửa tiềm lực, nở ra tinh hoa tính mạng tuyệt vời nhất, bước qua giới hạn.”

Toàn thân Stellar phát ra ánh sáng màu trắng chói mắt, bạch hỏa trong cơ thể bị một quạt này thổi bùng lên, phát tán ra bên ngoài. Stellar biết về dự án Fake Queen, cho dù cơ thể này của mình có bị Hestia âm mưu làm hỏng mất, Hans cũng sẽ có biện pháp khôi phục lại như của Ren, nên mới yên tâm chấp nhận.

Nhưng cô ta vẫn đánh giá thấp khả năng đốt lên ngọn lửa tiềm lực của Hestia. Thậm chí tiềm năng sâu thẳm nhất trong linh hồn cũng bị đào móc ra. Thứ mà dù thay cơ thể cũng không thể nào xóa đi dấu vết tồn tại.

“Ngươi...”

“Nào nào, không cần cảm ơn đâu. Lần này ta thực sự không có ác ý với Trường Sinh Đảo các người.”

“Dùng toàn bộ tiềm lực ta vừa thổi lên cho ngươi. Bắn đi, đừng để ta thất vọng.”

...

Tĩnh vực đang bị vô số luồng lực lượng hùng mạnh công phá. Athena lập tức rời khỏi vùng trung tâm bên cạnh Lục Vân Tiên, tiếp tục ra trấn thủ bên ngoài, một mình đối mặt với Đạm Bích Tuyền, Rita Carolyne, và Loki, sau khi trọng thương khiến lĩnh vực hòa bình không thể thi triển, Ren cũng đã lại tái tham chiến, quyền kích liên tục tổ hợp đánh tới, tăng thêm cho cô ta vô số áp lực.

Mang trên người một loạt thương tích lớn nhỏ, chiến giáp tổn hại đã vắng đi không biết bao nhiêu mảnh, để lộ thân hình mảnh mai phủ đầy máu bên dưới, Athena lấy một địch bốn vẫn chưa hề rơi xuống hạ phong. Thậm chí còn vô cùng tỉnh táo né tránh toàn bộ công kích ám sát của Shaorin hay Kiều Nại Hà.

Vishnu đứng bên ngoài, trầm ngâm không hề tiếp tục tham chiến. Nghĩ nghĩ một chút rồi bay tới chỗ Vương Tử Trực và Lạc Tiểu Thanh.

Hai người lập tức hành lễ, thái độ cung kính.

Năm đó Vishnu đã giúp Lục Vân Tiên và bọn họ rất nhiều. Vị nữ phật tử này đại biểu cho một phần ba thái độ của Phật Giới với Ma Giới, trước nay vẫn luôn ôm ấp thiện ý bao dung chưa hề che lấp.

“Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có người chết đấy.” Vishnu nhẹ nhàng nói.

“Hắn tỉnh dậy sẽ đau lòng.”

Vương Tử Trực và Lạc Tiểu Thanh nhìn nhau, không ngờ... Vương Tử Trực nhíu mày, cẩn thận khẽ hỏi:

“Bảo tọa đại nhân, ngài quan tâm đến cảm xúc của Lục Vân Tiên sao!?”

Vishnu cười đáp: “Ta thật không muốn nhìn thấy hắn đau lòng.”

Đáp án xác định. Trong lòng Vương Tử Trực dậy sóng.

Cái này... thật khó bình luận. Lạc Tiểu Thanh trong lòng bé nhỏ dấy lên một lợ giấm chua loét. Nhưng cũng không tiện phát tiết, lại tiếp tục phồng mồm tròn má, khoanh tay quay đầu đi. Mắt không thấy, tâm không phiền.

Vishnu chỉ khe khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói ôn hòa: “Đừng lo lắng, ta và hắn không có kết quả gì. Duy nhất tồn tại còn sót lại, chỉ là một mảng thiện ý này mà thôi.”

Vương Tử Trực cười nhạt thếch, là một nam nhân chính hiệu, lúc này trong lòng hắn với Lục Vân Tiên cũng đã có muôn vàn phần bức bối. Thế nhưng là bạn thân nhiều năm, cũng thật sự không tiện nhìn thấy hắn đau lòng. Còn đám nữ nhân cường hãn kia, để hắn tỉnh dậy tự giải quyết sau vậy.

Vì thế hắn nói:

“Được, ta sẽ ra ngăn cản bọn họ.”

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Athena nhạy cảm nhận ra được, công kích ám sát của Shaorin và Kiều Nại Hà đột ngột chấm dứt. Hai người giống như hư không tiêu thất, rời khỏi chiến vực.

Rita Carolyne giống như được ai đó truyền âm, gào lên một tiếng bực bội, rồi dùng toàn lực đánh văng Athena đi.

Đạm Bích Tuyền cũng chỉ tung thêm mấy lần kiếm khí khiến Athena không thể dễ dàng buông lỏng rồi phá không thoát khỏi.

Loki thì đến phút cuối cùng vẫn công kích Athena điên cuồng, nhưng không sử dụng lại kỹ năng ảo hóa vừa rồi để đánh, mà chỉ trong mấy tích tắc đột ngột biến mất vô tung.

Sau đó là một chùm sáng sáng ngời, giống như mặt trời chói trang xuất hiện.

Từ xa truyền tới một luồng khí tức nóng rực, cùng một cột sáng chói mắt, lấy tốc độ siêu nhanh bao trùm vị trí này.

“Bạch hổ khiếu thiên pháo.”

Stellar nâng cây pháo còn to hơn cơ thể mình, toàn lực quán chú bạch hỏa vào. Ánh mắt nhìn Athena đầy vẻ khiêu khích.

Bạch hỏa không gì không thể đốt, được nén lại và bắn ra như pháo, có thể trực diện chống lại một kiếm diệt thế của Phi Kiếm trong tứ ma tướng. Lúc này đây, Stellar đã dồn toàn lực.

Cung vàng sáng đã hoàn toàn chuyển đổi, hai tinh điểm đại diện cho chòm thủy bình và chòm kim ngư đồng thời sáng lên.

Athena xuất ra là bí kỹ của chòm thủy bình, kết hợp với khả năng bộc phát sóng chấn động của chòm kim ngư.

“Tinh quang giao hội. Linh độ tuyệt đối. Băng sương cự giác thủy bình pháo.”

Nếu con sóng này đại diện cho sức mạnh của người.

Vậy để ta đóng băng nó đi.

Hai tay chấp lại, đưa thẳng ra đằng trước, tiểu vũ trụ nổ mạnh thả ra một luồng thần lực hùng chấn khai mấy vì sao nhỏ trong tinh vực, Athena giống như một nhà máy sản xuất năng lượng khổng lồ, thần lực bao trùm một phiến tinh hà, thông qua thần kỹ đổi thành một lớp khí lạnh thấu xương, giống như bụi sao bắn về phía trước.

Cùng với bạch hỏa va chạm.

Vùng không gian tại tiếp điểm lập tức gấp khúc vặn vẹo một cách quỷ dị, vốn dĩ phải nứt vỡ và cuồng bạo lại bị đông đặc lại không thể xé rách, sau đó lại bị bạch hỏa phá vỡ quy tắc bình thường, trôi đi chật vật, giống như một vũng hồ bị ngoáy.

Độ không tuyệt đối vẫn chưa đủ với bạch hỏa. Athena nheo mắt, ánh mắt màu vàng kim sáng lên.

Vậy thì phá vỡ giới hạn.

“Linh độ âm tuyệt, cự giác băng tinh tiến.”

Sau lưng Athena xuất hiện một đôi cánh hoàng kim, hai nắm tay chấp lại đưa thẳng ra, có một cánh tay thu về, tựa như kéo dây cung.

Năng lực của chòm nhân mã xuất hiện cùng với khí lạnh của chòm thủy bình và sóng xung kích của chòm kim ngư. Khiến sóng xung kích hơi lạnh vô hạn thu nhỏ lại, trở thành một tiêu điểm nén cực hạn trên cán cung, từ từ trở thành một mũi tên băng lấp lánh.

“Nguy hiểm, chạy!” Arent giật mình thét lên.

Nhưng Athena buông dây cung còn nhanh hơn thanh âm của hắn.

Mũi tên lao vút đi, xuyên qua tầng tầng bạch hỏa, khí lạnh dưới độ không tuyệt đối khiến mọi loại vật chất tiến vào trạng thái quý dị giống như sự vật bị sâm la vạn tượng bề cong quy luật, bạch hỏa biến thành một tấm vải rách bị cây kéo sắc bén cắt xuyên qua, văng tán sang hai phía, mất đi cả độ nóng vốn có, chỉ biến thành những dải sáng cực kỳ đẹp mắt.

Stellar giật mình, muốn thu pháo né tránh, nhưng mũi tên chưa tiến đến, toàn thân cô ta đã bị khí lạnh cực độ đóng băng lại, không thể nhúc nhích.

Chờ đợi, chỉ là tử vong.

Toàn bộ mọi người cũng bị luồng khí lạnh này ảnh hưởng.

Toàn bộ không gian, thời gian đều bị đông kết, trì trệ.

Chỉ có mũi tên băng tinh này vẫn như cũ bay đi.

Lấp lánh như quang huy của hàng trăm vì sao, tản mát ra những vụn băng tinh đẹp mắt, nhưng chết người.

Arent hét lớn, thân thể biến thành một dòng điện, dùng lời tốc đuổi theo mũi tên, nhưng chỉ vào phạm vi trăm mét, thậm chí của dòng điện cũng bị đóng băng một cách quý dị.

Ren không thể nhúc nhích khỏi mặt đất, một lớp băng dày đã đóng dính lớp bảo hộ của huyền vũ xuống tiểu hành tinh nơi cô đặt chân, toàn bộ tiểu hành tinh này cũng đã trở thành một quả cầu băng thật lớn.

Shaorin phát động sâm la vạn tượng, đồ án hắc nguyệt trên trán tỏa ra từng luồng u quang quý dị, xua đi khí lạnh, biến chúng thành hơi ấm theo ý niệm của cô, nhưng tốc độ chuyển đổi không thể kịp với tốc độ đóng băng. Hơn nữa, mũi tên kia đã tiếp cận Stellar gần lắm rồi.

Tất cả mọi người chỉ đành trơ mắt.

Stellar cũng chỉ có thể trợn trừng mắt, nhìn tử vong tiếp cận.

Đồng thời lại nhìn thấy được, từ sau lưng mình, một mũi tên màu xanh lục bắn ra, mang theo vô số sợi tua rua bông bênh như mây khói, quấn lấy băng tinh tiến, sau đó cùng nó biến mất.

“Mũi tên vận mệnh!?” Athena nhướng mày, ánh mắt sáng rực nhìn tới thân ảnh sau lưng Stellar.

Ở đó, Linh với khuôn mặt tái nhợt, thở dốc từng hơi, miễn cưỡng cười đáp lại:

“Ta đưa nó đến tương lai rồi.”

“Rất giỏi, ta muốn xem xem, ngươi còn có thể bắn được bao nhiêu lần nữa.” Athena cười lạnh đáp.

Linh lắc đầu, gơ hai tay lên, thờ dài nói:

“Ta không thể bắn thêm mũi tên nào nữa.”

Sau đó dùng giọng mệt mỏi suy yếu nói:

“Chỉ là, cô sẽ không thể nhắm vào bọn này nữa đâu.”

Một luồng thế giới lực tinh thuần bằng bạc ý chí viễn cổ tràn tới từ phương trời phía Bắc Thần Giới chấn động linh hồn mỗi người có mặt tại hiện trường. Sau đó là một làn sóng quân đội mang giáp sắt vàng kim với thân thể hư ảo như những anh linh xa xưa giống như một dải lụa mềm mại chắn ngang trước mặt Athena, cuốn đi toàn bộ lực lượng công kích đánh đến trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Arent Deathlaw ngừng đầu, cảm nhận được uy thế của Giới Hoàng cổ xưa nhất, cũng mạnh nhất Lục Đạo hiện tại, khoe miệng khê câu lên một đường.

Cuối cùng, nháo sự tới cỡ này, cũng đã khiến cho ngươi ra mặt rồi sao!?

“Odin.”

Dải sóng quân đội giống như dải ngân hà, lấp lánh mỹ lệ lại mang theo sức mạnh tuyệt đối cuốn trôi đi mọi thứ. Mật độ dày đặc thay thế cho toàn bộ tinh tú quanh đây.

Đội quân anh linh kim giáp này không có khí tức mạnh mẽ như mười hai kim thánh, nhưng có sự đoàn kết và thống nhất đáng sợ, khiến cho mỗi nhịp hành quân, mỗi bước chân, mỗi một tần số rung động của tiêu vũ trụ cũng thống nhất, trực tiếp biến tất cả thành một thể.

Một dải sóng với số lượng hơn trăm tỷ người, cùng đồng bộ và phát ra quang huy thần lực một lúc, biến thành một đạo lực lượng vượt trên tất cả.

Không gian không thể kèm giữ.

Băng sương không thể níu chân.

Hỏa diễm không thể bao trùm.

Lôi điện không thể xâm phạm.

Quang ảnh không thể theo kịp.

Lực lượng không thể chống đỡ.

Đây chính là nhân lực, lực lượng mà Stellar từng nhắc đến với Hoài Nam trước đây.

Khi sự cộng hưởng của hàng trăm tỷ cá thể đã đạt tới tối đa dưới sự hướng dẫn của trí tuệ và chân lý.

Đây là lực lượng vô địch trong Lục Đạo.

Dải sóng quân đội này băng ngang tinh hà, dưới ánh nhìn choáng ngợp của vô số cường giả Cận Giới Hoàng trung đoạn, cuộn cuộn mà cuồng bạo cuốn phăng đi tất cả, tựa như một con sóng vô tận, liên miên không dứt, vĩnh viễn không thấy cội nguồn hay điểm cuối.

Chỉ là, Athena mơ hồ thấy được.

Một đạo áp lực cực lớn.

Một thứ khí tức nén ép tới khó chịu đè lên từng tế bào của mình.

Cùng với hướng chuyển của dòng chảy, đang dần nhích về phía mình.

“Cuối cùng cũng động sát ý với ta rồi sao!? Odin!?”

Vàng sáng sau lưng Athena khẽ chuyển cung, chiến giáp chòm thiên xứng biến mất, thay vào đó là váy kim giáp phủ kín toàn thân, khiến Athena trông như một bông hoa diễm lệ nở rộ.

Cô ta đưa hai tay lên phía trước, duỗi thẳng cánh tay, hai bàn tay chấp lại.

Thần lực hùng hậu không chút kiêng nể nào bộc phát hoàn toàn, nhuộm thắm cả một mảng không gian xung quanh, khiến mọi thứ lưu động đều đặc sệt lại.

Màu vàng trong đôi mắt chân lý chớp động, vô số ký tự phù văn không tồn tại trong Lục Đạo xoay vần tạo thành một vòng xoáy sâu thẳm, toàn bộ số liệu về thể giới xung quanh không ngừng phản hồi về não bộ, đồng thời điều động mỗi tế bào thích nghi với áp lực phát huy ra công suất cực hạn, mật độ cấu trúc trong cơ thể cũng thay đổi, đảm bảo lực bộc phát trong khoảnh khắc là tối ưu.

Sau lưng xuất hiện ba chòm sao sáng ngời, bị thần lực cuốn lấy, đập bể, vỡ ra tan nát.

Đánh đổi lấy tinh hoa của ba chòm sao, là nghi thức khởi đầu của tuyệt kỹ chung cực Athena từng dùng để đối mặt với King của Trường Sinh Đảo.

Nữ thần chi kinh thán – Athena Exclamation.

Chỉ là, ngay tại lúc này ở cách một khoảng không gian xa xôi, Hestia đưa lên cây quạt, che miệng, cười khê:

“Athena bé nhỏ, gốc quá.”

Chiến thần điện của Athena đã từng bị phá hủy, liên kết với các chòm sao còn được duy trì là nhờ vào ý chí của các anh linh thần tộc viễn cổ. Nhưng Athena lại dùng toàn bộ sự chúc phúc chòm sao mình có để bảo hộ Lục Văn Tiên, điều này đã khiến các anh linh chòm sao mất đi sự ủng hộ với cô ta.

Cộng thêm hình ảnh hiện trường được truyền thẳng về Olympus, hội đồng trưởng lão và các chủ thần còn lại, ngay giây phút này, đã dùng toàn lực, cắt đứt quyền khống chế mười hai chòm sao hoàng đạo trong thần mạch của Athena.

Ngay giây phút tối hậu quan đầu nhất, thần mạch từ chối quyền truy tập của Athena. Sức mạnh đổi lấy từ ba chòm sao phá toái lập tức bị cắt đứt nguồn dẫn.

“Cái gì?” Đôi mắt chân lý lần đầu tiên ánh lên sự kinh ngạc và tuyệt vọng.

Cô ta còn có thần lực, còn có chân lý, còn những thần kỹ đã khổ tu, nhưng đã không còn cách nào dùng thần mạch tạo ra linh vực, tạo ra kết giới, hay mượn năng lượng chòm sao tạo thành phá hoại siêu giai.

Từ một cường giả siêu giai có muôn vàn chúc phúc. Athena đã bị đánh rớt đi toàn bộ gia hộ của lịch đại tổ tiên và anh linh.

Biến thành một vị thần bị thần mạch chối bỏ. Sa ngã. Rớt cảnh giới.

Chỉ còn là một cận giới hoàng đỉnh phong.

Không cách nào chống cự với một Giới Hoàng chi uy.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Ý chí của Giới Hoàng

Dải sáng rực rỡ mềm mại uốn lượn khắp tinh không lưu dấu trong mắt mỗi người, tựa như một chiếc duy băng liên tục bay phàn phật trước gió. Dù không tạo ra những âm thanh phá không vang vọng, nhưng cũng tự có uy thế của một thứ gì đó mạnh mẽ...

Chỉ một lát nữa thôi, dải ánh sáng mềm mại mà trải dài giống như không có điểm cuối này sẽ siết chặt lấy Athena, tẩm cô ta trong biển anh linh, nhấn chìm cô ta dưới ý chí của một vị giới hoàng viễn cổ. Và một Athena đã mất đi thần vị, sẽ không cách nào kháng cự, rất nhanh sẽ trở thành lịch sử.

Thế nhưng, Vương Tử Trực dưới lời hứa với Vishnu, không thể để chuyện đó xảy ra.

Dưới một tiếng gầm vang vọng khắp tinh không, trực tiếp chấn động vào tâm linh mỗi người, để nhiệt huyết và sự kiên quyết của hắn xuyên qua chân không lạnh lẽo hư vô. Thân hình to lớn của Vương Tử Trực xuất hiện tại khoảng không phía trước Athena, đón lấy ý chí tuyệt sát của giới hoàng viễn cổ.

Dải sáng tạo thành từ hàng tỷ anh linh quân trần của Odin cũng không vì thế mà thay đổi góc độ tiến công. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối của dòng lũ, bất kể tảng đá có cứng rắn và ương ngạnh như thế nào, chúng cũng có thể quán vắng đi.

Ma tôn lục thức – thiên ma phụ thể. Sau đó là thiên ma hợp thể. Cuối cùng bản tôn thiên ma xuất hiện, thân thể rộng lớn hơn lúc xuất hiện tại kết giới của Hestia hàng trăm ngàn lần.

Gã thiên ma khổng lồ này từ một tảng đá biến thành một hòn núi cao, dùng thân thể to lớn của mình trực tiếp cứng rắn ngăn lại dòng lũ.

Thế nhưng, núi chỉ có một tòa.

Còn lũ thì có nguồn từ đại dương, xuất phát từ thế giới lực rộng lớn vô bì của một vị giới hoàng đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng.

Dưới ý chí bao la không bờ bến này.

Ngon núi cũng bị đẩy lùi lại.

Khổng lồ hóa khiến diện tích bảo vệ được gia tăng, phần ngọn của dải sáng đã bị Vương Tử Trực dùng hai tay ép chặt. Đôi tay của hắn lúc này to như hai mảng châu lục. Cho dù có vài tí tí anh linh, vẫn có thể ôm lấy. Thế nhưng hắn ôm lấy, cũng không chỉ là số lượng.

Khi toàn bộ những anh linh trong lòng bàn tay thiên ma bộc phát tiểu vũ trụ, nguồn năng lượng cực kỳ khủng bố này tạo ra một làn sóng hủy diệt khổng lồ, trực tiếp chấn nát hai bàn tay như hai mảng châu lục ghép vào.

Ma khí không kịp hấp thu nguồn lực khổng lồ này, nó mạnh hơn một chùm linh tử pháo của tinh không cự thú trước đây nhiều lắm.

Hai tay của ma thần vỡ nát, dải sóng được giải phóng khỏi sự kìm kẹp, quân trần lại tiến tới. Nhuệ khí tinh anh của hàng tỷ tỷ anh linh trực tiếp tràn qua thân thể to lớn của thiên ma, đục cho nó thành cái sàng, thùng vô số lỗ như tổ ong.

Vương Tử Trực bị giải trừ khỏi trạng thái biến thân, trên thân đầm hơn mười ngọn giáo của anh linh thần tộc, cùng với đầu ngọn sóng, bị đẩy lùi về phía Athena.

Hắn thả ra một ngụm máu lớn, ma lực toàn thân vận chuyển, cơ nhục căng phồng, toàn bộ ma lực của thiên ma bị thu vào thể nội rồi bộc phát ra thành một sóng chấn động cực lớn, chấn văng toàn bộ anh linh ở đầu đạo quân.

Ở một cự ly siêu xa nhìn lại, Vương Tử Trực giống như một tảng đá cứng rắn cường ngạnh mọc lên giữa dòng nước xiết, mặc cho sóng nước ầm ầm đập vào vẫn không lay chuyển, trái lại khiến nước rẽ sóng, bắn tung lên.

Một phần năm đạo quân bị một lần bộc phát này của hắn cầm chân lại. Vương Tử Trực cắn răng, trong cổ họng gầm gừ những âm thanh như dã thú. Hắn đã buông bỏ ý thức, hoàn toàn kết nối với Thiên Ma để đối lấy chiến lực siêu giai có thể chặn đứng công kích của một giới hoàng. Dù thế nào cũng không thể để Athena cứ như vậy chết đi dưới tròng âm mưu này của Thần Tộc. Chỉ là số lượng và lực lượng của tròng công kích này quá nhiều, cũng quá mạnh, hắn chỉ có thể cản lại một bộ phận, dải sáng tách thành bốn đạo quân nhỏ hơn, phân tán, vòng qua hắn, đánh tới phía sau. Dư quang ánh mắt quét tới, Vương Tử Trực thoáng thờ phào, khi thân ảnh Vishnu phiêu phiêu xuất hiện trước mặt Athena sau đó.

“Odin, ngươi muốn giết Lục Vân Tiên sao!?”

Trong tay cầm pháp khí Samga, một cây cung tạo hình kỳ quái bởi thân cung là năm đường đồng tâm uốn lượn ghép vào nhau. Mỗi đỉnh cung khắc một pháp thân đại diện cho hình ảnh của Vishnu xuất hiện trước thể giới qua bao nhiêu năm tháng.

Cá Matsya dẫn đường cho con thuyền hi vọng. Hóa thân có khả năng thấu thị cùng dự phán tương lai không kém hơn thanh long.

Hóa thân rùa Kurma, cõng trên lưng tội lỗi của thế giới, thủ hộ sự cân bằng. Hóa thân đại diện cho khả năng phòng thủ cùng cấp độ với Huyền Vũ thủ.

Hóa thân Mohini – trong hình hài một thiếu nữ duyên dáng có thể làm xao động thần thánh và ác ma. Chính là hóa thân Vishnu đang sử dụng hiện tại.

Hóa thân heo rừng Varhara – từng uống sạch đại hồng thủy. Cứu thế giới khỏi bị nhấn chìm trong biển nước vô tận. Hóa thân đại diện cho thể nội tiểu thể giới với sức chứa vô hạn.

Hóa thân người lùn Vamana – từng dùng ba bước đi chinh phục thế gian – thiên đường – địa ngục. Hay hiện tại còn gọi là nhân giới – thần giới và ma giới. Hóa thân đại diện cho khả năng di chuyển siêu không gian.

Hóa thân nhân sư Narashinha – được sự bảo hộ của Brahma, duy trì hình dạng bất tử.

Hóa thân Rama Chanda, trong hình hài của một thanh niên một tay cầm cây cung ánh trắng, từng giết chết quỷ Ravana – chủ tướng cuối cùng của tộc Dạ Xoa. Một tay cầm rìu chém chết 21 anh linh, duy trì trật tự. Là hóa thân đại diện cho kỹ thuật chiến đấu.

Hóa thân Krisna – cũng là hóa thân sở hữu Sâm La Vạn Tượng – ban phát tình yêu và lòng trắc ẩn dịu dàng, khiến chúng sinh ngừng chém giết, xóa tan tất cả chiến ý.

Hóa thân Lord Budda - Ảnh chiếu của Đại Phật – Cổ Giới Hoàng của Phật giới. Cũng là hóa thân cho phép Vishnu mượn thể giới lực, nén ép thể giới tạo thành đại khung thương thủ, trấn áp mọi thứ. Hình thành sức chiến đấu siêu giai.

Cuối cùng là hóa thân ngựa Kalkin – mang theo ánh sáng màu trắng cùng lưỡi gurom rực rỡ quang hoa, từng xé toang bầu trời hắc ám khung thương, khiến cho quần ma sợ hãi. Cũng là hóa thân đã xuất hiện giúp Lục Vân Tiên đột phá ma chương, thành tựu Giới Hoàng.

Trong quá khứ, Vishnu chỉ có thể thi triển cùng lúc hai hóa thân. Cũng giống như Athena chỉ có thể cùng lúc sử dụng hai loại sức mạnh chòm sao. Thế nhưng, khi cầm trên tay cây cung được coi là đệ nhất bảo khí của Phật Giới – Thập Phương Niết Bàn Cung. Toàn bộ những hóa thân này đều có thể được triển khai ra hoàn toàn.

Thập Phương Niết Bàn Cung Samga cho phép gọi ra ảnh chiếu của người sử dụng ở mười thể giới song song khác nhau. Biến tướng chiến lực của người sử dụng lên gấp mười lần. Với pháp khí đặc riêng này, trong toàn bộ Lục Đạo cũng chỉ có duy nhất một người sử dụng được toàn bộ sức mạnh của nó.

Đây là toàn bộ thực lực của Vishnu – Cường giả siêu giai mạnh mẽ nhất Phật Giới – chỉ đứng sau Đại Phật và Quan Âm.

Lúc này đây, toàn bộ mười hóa thân của Vishnu đều xuất hiện, hình thành mười tầng lá chắn, ngăn bước dải sóng quân thần của Odin.

Thập phương kết giới này liền chặn đứng bốn đạo quân quét qua, giam chúng trong một cái lồng trăn thủ bởi mười hóa thân. Cũng giống như đã làm với hư ảnh thiên ma lúc trước, khi các anh linh binh sĩ bên trong bộc phát tiểu vũ trụ, kết giới mười tầng này lập tức bị đập tan mất chín tầng. Chỉ còn một tầng cuối cùng do hóa thân đức Phật dùng đại khung thương thủ níu kéo lại. Bốn đạo thần binh vô tận, chỉ còn ba đạo tiếp tục đánh tới chỗ Athena.

Mặc dù chỉ là một phần năm đạo binh, cũng cần hai cường giả siêu giai toàn lực gắng gượng mới có thể níu kéo trong khoảnh khắc. Đây chính là thực lực của một giới hoàng. Siêu giai cường giả, cũng chỉ là người có tư cách làm chậm bước chân của họ mà thôi.

Còn ba đạo, trong toàn trường chỉ còn lại Loki – kẻ được cho là có tư cách siêu giai. Hắn cũng rục rịch muốn động, thế nhưng một bàn tay cứng rắn đặt lên vai hắn, hoàn toàn ép xuống cái xung động này.

“Em trai, đừng náo loạn nữa.”

Chiến thần Thor có khuôn mặt bành bạnh giống như một khối vuông vức, chẳng có mấy nếp nhăn, có chăng chỉ là giữ được vẻ kiên nghị đặc trưng của nam tính. Hoàn toàn đối lập với nét âm nhu đầy tà khí của Loki. Cũng vừa vặn khắc chế hắn.

Loki nhún vai:

“Cha muốn Lục Vân Tiên chết!? Tại sao!?”

“Tại sao lại nghĩ vậy!?” Thor cười nhạt: “Quân trận đang nhắm vào Athena, không phải sao!?”

“Thanh thế quá lớn rồi đó.” Loki liếc mắt cười lạnh.

Thor lắc đầu, mặt thần nhiên nói: “Ta cũng không biết.”

...

Phía sau Athena chính là Lục Vân Tiên. Lúc này những vì tinh tú hình thành tinh vực bảo hộ của hắn đang tan rã như đom đóm.

Đứng giữa biển sao đang dần dần sụp đổ. Athena mất đi thần vị, chỉ còn lại tiểu vũ trụ của bản thân, chiến giáp chòm sao cũng dần dần tan biến, bóng dáng cô chút đơn bạc.

Chiến lực siêu giai của Athena hình thành từ mười hai gã anh linh hoàng kim đầu sỏ, hình thành từ tám mươi tám chòm sao khảm nạm trên dòng thần mạch, hình thành từ sự thừa nhận của toàn bộ con dân thần tộc như vị nữ chiến thần hiển ngang và mạnh mẽ nhất. Chỉ trong chớp nhoáng đã không còn lại gì.

Từ thần vị cao chót vót rớt xuống chỉ bằng một bán thần. Bất cứ ai cũng sẽ rơi vào hoang mang sa sút cực độ.

Thế nhưng không ai sẽ chờ đợi cô ta tỉnh lại từ sa sút, cũng không ai cho cô ta cơ hội để hồi phục mà ngóc đầu lên một lần nữa. Tương lai sau này, Athena có thể quay lại thần giới, làm như Heracles năm xưa, dùng nắm tay của một bán thần đánh ra một cái thần vị của sức mạnh. Rồi từ đó lại một lần nữa leo lên bảo tọa, trở thành đệ nhất chiến thần. Thế nhưng mọi chuyện sẽ chỉ là mộng ảo, bởi cái tương lai đó chắc chắn sẽ không xảy ra.

Dưới ý chí của một giới hoàng, thế giới sẽ chấp hành nó bằng sức mạnh tuyệt đối của thế giới lực.

Không một cá nhân nào đủ thực lực để nghịch chuyển.

Đó là nếu chỉ kể đến cá nhân. Athena ngẩng đầu, ánh mắt màu vàng kim vẫn chớp động vô số ánh sáng của dữ liệu chuyển dịch bên trong, thoáng nhú chân mây, hiện ra chút mê mang.

Bởi vì Đạm Bích Tuyền, Rita Karolyne, Kiều Nại Hà đều tiếp bước Vishnu, chắn trước mặt cô ta.

“Đừng hiểu lầm, ta còn phải bắt Lục Vân Tiên về quy án trước Linh kiếm đài.” Đạm Bích Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi bực mình nói.

“Ma chủ dù ngu ngốc và thảm hại nhưng vẫn là ma chủ của bọn ta. Ai dám động đến bầu trời ma giới, đều phải bước qua xác ma binh quỷ tướng bọn này.” Rita cười khi khi nói.

“Hắn là con mồi của ta, ai cũng không được phép đụng đến.” Kiều Nại Hà vẫn giữ thái độ lạnh lùng như trước.

Hai cận giới hoàng đình phong và một ám sát giả cánh giới hư không. Đều liều mạng chặn lại ba đạo ý chí quân thần.

...

Nhóm người của Trường Sinh Đảo đã hoàn toàn rút về một phương. Ý chí của Odin mang theo sức mạnh quá áp đảo, không một cận giới hoàng nào muốn trực diện đối kháng. Huống chi bọn họ với Lục Vân Tiên và Athena đều không quen, nếu không muốn nói đến quan hệ thù địch.

Ren và Stellar ở hai bên, giữ chặt lấy Linh, kéo tay, ấn vai cô ta xuống, không cho nhúc nhích. Người ở bên dưới giãy dụa kịch liệt, nhưng bắn liên tiếp hai lần mũi tên vận mệnh đã khiến Linh tiêu hao cực lớn, nói là giãy dụa, chẳng bằng đang run rẩy mà thôi.

Arent thấy vậy, ngồi xuống thờ dài nói:

“Trở về thôi, chuyện của ma giới từ lúc này, đừng can thiệp vào. Hơn nữa tiếp sau đó, Odin chỉ sợ sẽ nhìn về hướng này.”

“Anh bảo em cứ như vậy nhìn hắn chết đi sao!?” Linh ngẩng đầu, nghiêng răng phần nộ nói.

Ren ở bên cạnh bực mình quát: “Nếu cô còn dám triệu hồi Huyền Vũ của ta, đừng trách ta phé đi cánh tay này nhé. Muốn làm gì thì tự mình gắng sức đi. Đừng có lỗi bảo khí của bọn ta theo. Stellar, buông ra cho con nhỏ ngu ngốc này đi chết đi.”

Stellar không bỏ tay, cũng không mẫn không nhạt đáp:

“Cô tự ý làm càn bao nhiêu lần rồi, gây ra đồng chuyện như vậy chưa đủ hay sao!? Có thể ngoan ngoãn ngồi im một lần không!? Shaorin.”

“Có đây.” Shaorin giơ tay nhẹ nhàng nói.

“Đánh xiu.” Stellar lạnh nhạt nói. Ở bên dưới, bị khóa hai tay, Linh vẫn gầy dựa kịch liệt.

Shaorin gật đầu, nhưng cũng không ra tay ngay, chỉ quay sang nhìn Arent nói, nghiêng đầu với ý hỏi. Hắn thoáng buồn bực tặc lưỡi, nhưng rồi cũng gật đầu.

Vậy là Linh lập tức yên tĩnh.

Hestia từ lúc Stellar bắn ra Bạch Hồ Khiếu Thiên Pháo đã biến mất. Giống như cô ta sớm dự đoán được một pháo toàn lực của Stellar cũng không thể làm gì nổi Athena. Một màn đó, chắc gì đã không phải muốn đẹp luôn Trường Sinh Đảo, nhân tiện mài mòn chiến lực của Athena.

Mọi thứ đều diễn ra vô cùng thông thả, bởi vì Vương Tử Trực và Vishnu cùng với ba nữ nhân kia đã kéo chậm lại tốc độ của dải sáng anh linh quân trận rất nhiều. Thế nhưng ai cũng biết, một khi năm người họ buông tay, Athena chắc chắn phải chết, Lục Vân Tiên sau lưng cô ta chắc chắn cũng không tốt lành gì. Nhưng nhóm Trường Sinh Đảo cũng không định đứng một bên nhìn xem, ba nữ hoàng theo Shaorin mở ra một cổng không gian như bóng trắng, từ từ biến mất. Đối với bọn họ, an toàn của King mới là quan trọng nhất.

Trước khi rời đi, Shaorin chỉ hỏi Arent một câu: “Có thể gặp lại không!”

Arent không đáp.

Đội đám người rời đi rồi, hắn mới lấy ra trong người một trang sách màu vàng. Chính là một trang trong chân kinh của đám người Kim Thiên Tử.

Trí tuệ chi lực, thế giới lực nằm trong tay giới hoàng viễn cổ khó thấy được nhất. Cuối cùng đã bày ra rồi. Với hai con mồi cao cấp như Athena và Lục Vân Tiên, Odin rốt cuộc đã không nhịn được mà xuất thủ.

Trực diện thu lấy thế giới lực của một giới hoàng viễn cổ cực kỳ tinh minh. Arent không nghĩ mình còn có thể toàn mạng trở về.

Mặc dù cho đến hiện tại, mọi thứ vẫn như hắn dự tính.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Cực lạc thế giới...

Cận Giới Hoàng cao thủ có thể chặn được ý chí của giới hoàng không!?

Đáp án là không thể.

Cho dù toàn bộ cận giới hoàng trong Lục Đạo cùng lúc tiến lên, hướng về phía một vị giới hoàng phát động chiêu thức mạnh nhất của mình, kết cục thất bại vẫn là tất yếu.

Bởi vì không đạt tới cảnh giới đại tự do, đứng trên thế giới, thì vĩnh viễn vẫn sẽ bị thế giới lực trói buộc.

Thế giới lực trói buộc là như thế nào!?

Đơn giản chính là mỗi một tác da thịt trên cơ thể nguoi, mỗi một đầu khớp xương của nguoi, mỗi một hơi thở của nguoi đều giống như bị toàn bộ Lục Đạo đè xuống. Dưới cận giới hoàng, trực tiếp sẽ bị bóp nát. Giống như King của Trường Sinh Đảo chỉ cần bay lướt qua, quân đoàn thánh giả của Thần Tộc đã liên tục bạo thể mà chết.

Đạt tới cận giới hoàng, sẽ có tư cách chống cự thế giới lực. Nhưng cũng chỉ là có tư cách mà thôi.

Chỉ một giây buông lỏng, sẽ trực tiếp bị nghiền ép thành bánh thịt.

Giới Hoàng chính là tồn tại cao nhất trong Lục Đạo, đứng trên đỉnh của tất cả chuỗi thức ăn, nắm trong tay thế giới lực, có thể trấn áp hết thảy mọi loại lực lượng trên đời.

Cho dù là cảnh giới đại tự do – siêu giai cao thủ thì cũng chỉ có thể thoát khỏi thế giới lực trói buộc mà thôi, muốn chính diện chống lại, vẫn là không thể nào.

Thiên ma thân thể của Vương Tử Trực đã vỡ tan từ lâu, chính bản thân hắn còn bị thần binh thánh tướng găm lên mình hàng chục loại vũ khí đủ kiểu, liên tục bị đẩy lùi về phía sau. Thập phương kết giới của Vishnu đã bị phá hủy chín phương, chỉ còn một pháp thân thiếu nữ cuối cùng đang đau khổ chống đỡ.

Đạm Bích Tuyền – Kiều Nại Hà hay Rita cũng chỉ chống cự được nửa giây, toàn bộ hệ thống phòng thủ bị đánh ra tan tác.

Ba thân ảnh nhuộm đầy máu và rách rưới bị dải sóng hoàng kim chấn bay đi, để lộ ra thân ảnh Athena phía sau, cũng chiếu rọi lên mái tóc màu xanh lục của Lạc Tiểu Thanh mới xuất hiện.

Liếc nhìn Athena phía sau lưng một cái, Lạc Tiểu Thanh quay người, đối diện với dải sóng hoàng kim đang thuận thế xông tới, nhẹ giọng nói với Athena:

“Cô có hối hận không!? Athena!?”

“Ta chỉ hối hận là để các người có cơ hội giúp đỡ.” Athena cười nhạt.

“Đồ kiêu ngạo phách lối.” Lạc Tiểu Thanh khề nghiêng răng.

“Chứ tỏ ra ngoan ngoãn giống như cô vợ nhỏ rồi nhìn một đám đàn bà đến xâu xé hần thì vui lắm hả!?”

“Thì sao!? Lúc cần, ta cũng có thể liều mạng đấy.”

Lạc Tiểu Thanh vung tay, khắp tứ phía, giữa hư không, trăm hóa đua nở. Vô số hạt giống tựa như lân tinh theo bàn tay mềm mại vẩy ra, đâm hoa, kết trái, tạo ra giữa vùng chân không đã dày đặc hỗn độn khí tức do không gian bị đánh nát liên tục một vùng thảm cỏ xanh mượt.

Thảm cỏ trải dài, kéo thành một vùng hoang nguyên rộng lớn, vô số cây to đâm trời nảy nở.

“Cấm chú. Cực lạc thể giới.”

Hoàn toàn có chuẩn bị mà đến, Lạc Tiểu Thanh, với tư cách là thành viên long tộc hoàn chỉnh cuối cùng, cũng được thừa kế cấm chú riêng biệt của một hệ thánh long.

Giống như cực quang thể giới của Quang Long Vương. Cực lạc thể giới là cấm chú tối thượng chỉ dành cho một phái trong long tộc. Triệu hồi ở bất cứ thời gian, không gian và phương vị nào một thể giới hoa cỏ.

Quần lấy, vĩnh viễn sinh sôi. Bòn rút toàn bộ sinh lực kẻ địch ở trong.

Lạc Tiểu Thanh chỉ có cảnh giới hư không, không phải Cận Giới Hoàng đỉnh phong như Rita Karolyne, và Đạm Bích Tuyền. Nhưng cấm chú của Long Tộc luôn có uy lực của siêu giai. Cộng thêm cực lạc thể giới là cấm chú đối quân hoàn hảo nhất. Trong thời khắc quyết định, toàn bộ hoàng kim binh đoàn của Odin đã bị biển hoa cỏ này kèm hãm lại.

Mỗi khi có một thần binh đặt chân lên thảm cỏ, một bông hoa sẽ sinh sôi, một cái dây leo sẽ xuất động. Cỏ dưới chân giữ lấy, hoa rải mê hương, dây leo quấn chặt.

Toàn bộ binh đoàn tỷ tỷ người đồng loạt vướng vào tỷ tỷ bụi cây.

Sinh lực, thần lực liên tục bị bòn rút. Dù bị chặt đứt, nhánh cây lại một lần nữa mọc lại với tốc độ nhanh hơn mà tộc tái tạo thân thể.

Lạc Tiểu Thanh là người thi triển cấm chú, tiêu hao cực lớn, khuôn mặt trắng bệch, mái tóc màu xanh hóa trắng một nửa. Hoàn toàn chẳng thể chống cự thể giới lực xung quanh bóp lấy, nghiền áp.

Nhưng thân thể long tộc nổi tiếng kiên cố, cho dù chỉ còn mà Ma long như Hỏa Long, nhận trực diện sóng xung kích khi King và Tiên Đế giao thủ, cũng chỉ phải nằm viện ba năm đã lại xông xáo nhảy nhót. Bởi vậy thể giới lực nhất thời không thể bóp nát được Lạc Tiểu Thanh. Chỉ có thể làm gián đoạn hành động của cô ta.

Nhưng cực lạc cấm chú là loại hình tự động thi triển và tuần hoàn.

Bởi vậy, không ai ngăn được những cái dây leo này trói chặt binh đoàn thần tộc.

Odin có thể sử dụng thể giới lực để chặt đứt toàn bộ dây leo, phá vỡ cấm chú, thế nhưng như vậy khác gì tuyên bố hoàng kim binh đoàn đã thua!?

Niềm tự hào của phương bắc, không thể cứ như vậy mất đi.

Xét cho cùng, đây cũng chỉ là giữ chân mà thôi, nhiều nhất là một phút, hoặc Lạc Tiểu Thanh sẽ bị bóp nát, hoặc thảo nguyên hoa lá này sẽ bị gót chân thần binh đạp bằng.

Cho Athena và Lục Vân Tiên sống thêm một phút, vậy thì thế nào!?

Hơn nữa, chuẩn bị cũng không chỉ có như vậy.

Một quãng lửa đỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt Athena, sau đó là một cây quạt bản rộng xòe lớn, giống như đôi cánh bướm diêm lệ, bao quanh thân hình nhỏ nhắn không tương xứng với bộ ngực. Cùng với đôi mắt trong veo giống như cửa bé gái, Hestia giờ hai ngón tay, đặt cạnh mày mắt, le lưỡi cười:

“Hai hai, Athena bé bỏng, cảm thấy thế nào!? Có phải rất muốn một lần nữa dùng nắm tay đánh cho tất cả chịu phục như năm đó!? Lần này chắc sẽ giết sạch không chừa nhĩ!?”

“Thần tộc!? Là người chủ mưu!?” Lạc Tiểu Thanh không thể quay lại, nhưng với cảm quan của cao thủ cảnh giới này, mọi động tĩnh xung quanh đều có thể nhận biết. Giọng nói thoáng run rẩy, không biết vì tức giận hay vì vẫn đang bị thế giới lực nghiền ép.

“Nha, không nhé, đạo diễn tất cả chuyện này không phải là ta.”

Hư không bên cạnh chấn động, mặt nạ nam Arent Deathlaw bước ra từ bên cạnh Hestia, thoáng cảm thấy thần thái:

“Dù rằng ta cũng không nghĩ tới, mình cũng bị gọi đến đây luôn.”

“Người là ai!?” Lạc Tiểu Thanh có chút hoang mang hỏi. Người này tỏa ra khí tức tử vong nồng nặc, tựa như một con rắn độc, tùy tiện nhắm vào ai, đều có thể chỉ mạng.

“Hừm, nói thân phận, ta chỉ là vô danh tiểu tốt, người không biết. Nhưng nếu nói trận doanh, ta cùng phe với King của Trường Sinh Đảo, là kẻ thù của Athena, Lục Vân Tiên, thậm chí cả Odin.” Arent lấy ra từ trước ngực phải một thanh băng đao, đặt lên cổ Athena.

“Giao ra nội đan của Thiên Ma và Xá Lợi phật tổ Lục Vân Tiên đã đưa cho người.”

Athena chỉ lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, không đáp. Arent cũng không định xuống tay thực sự. Hestia thấy vậy hiểu kỳ hỏi:

“Tại sao không chém trước, chặt đứt hết chân tay rồi hỏi sau!? Thần tộc bọn ta tàn phế hồi phục lâu hơn ma tộc nhiều lắm.”

Arent liếc nhìn, nói những lời này, khuôn mặt Hestia vẫn vô cùng dễ thương và trong sáng, giống như đứa bé ngây thơ hỏi mẹ nó, tại sao con người phải chết hay chém giết lẫn nhau.

Đáp lại lại là Athena:

“Bởi vì hán không nắm chắc giết được ta. Hán còn sợ ta bạo phát.”

Hestia xòe quạt, che miệng, giọng trầm xuống:

“Ha, Athena bé nhỏ, đến lúc này còn muốn lật bàn!?”

Arent thì chỉ gật đầu, nhạt giọng nói: “Ta đúng là không nắm chắc giết được người, bởi vậy, liền nhờ đến bọn họ.”

Đứt lời, tính cả hán và Hestia, xung quanh Athena đồng thời xuất hiện sáu bóng người nữa. Từ tám hướng vây chặt lấy cô ta.

Cả tám người đều ở vào cảnh giới hư không. Nếu như lúc bình thường, Athena vẫn còn chưa thềm để mắt. Thế nhưng vào lúc thần cách bị tước đoạt, thần mạch chối bỏ này, cảnh giới của cô ta chỉ tựa như một cận giới hoàng đỉnh phong với Sâm La Vạn Tượng, đây vẫn là tình huống vây giết hết sức hung hiểm.

Hơn nữa, tay trái của Athena bị Kiều Nại Hà chặt đứt ngón út đã không thể tái sử dụng hoàng kim đao. Gân chân phải bị Shaorin chém bằng Phượng Hoàng Kiếm, dù không đứt lìa, nhưng cũng khó có thể cử động được bình thường nữa. Phần eo bị Loki móc ra một mảng thịt lớn, cùng với một quả thận, đến bây giờ vẫn chưa lành lại được bao nhiêu. Cùng với những thương tích khi đánh với Rita và Đạm Bích Tuyền. Chiến lực còn lại chỉ chưa đến một phần mười.

Đây là một kèo vây giết tuyệt sát.

Ánh mắt chân lý quét qua, thân phận những người xuất hiện cùng thông tin về họ nhanh chóng phản hồi trở về.

Đáp án, hoàn toàn là một mảng trống rỗng.

“Đừng phí sức, những người này đều cùng ta đến đây từ hỗn độn giới. Cho dù là chân lý hay trí tuệ chi đạo, cũng đừng mong nhìn ra điều gì.” Arent không mặn không nhạt nói.

Hestia thoáng kinh dị liếc nhìn Arent. Dưới trướng có sáu cao thủ cảnh giới hư không!? Như vậy khác gì nắm giữ sáu chủ thần dưới tay!? Mà phía sau hán còn bao nhiêu người như vậy nữa!? Tại sao một người như vậy, một thế lực như vậy tồn tại song song với năm thế giới mà không ai biết gì cả!?

Mặc dù biết rằng đứng sau Arent là một cỗ thế lực khổng lồ nên cô phải trong Nam thần tộc mới lựa chọn hợp tác với hán. Nhưng chỉ một hơi gọi ra sáu cường giả cảnh giới hư không, đối lại bất kỳ ai biết được, cũng chỉ có thể tỏ ra khiếp sợ.

Chỉ với sáu người này, hán đã có tư cách đứng trên Lục Đại Phái của Tiên giới, đứng trên tam đại ma tộc của ma giới, và ngang hàng với toàn bộ phía Nam thần giới.

Thế lực lớn như vậy, lại không lộ ra phong phanh gì...

Hestia nghiêng răng kèn kẹt:

“Ừ muu, nguoi chắc chắn có âm mưu gì đó. Đừng có kéo bọn ta vào những chuyện không đâu.”

Arent cười nhạt, lưỡi đao trên cổ Athena dòi về phía Hestia bên cạnh:

“Không, ta sẽ không kéo nguoi vào bất cứ chuyện gì.”

“Cả nguoi và Athena, đều phải nằm lại đây hôm nay.”

Hestia ngậy nguoi, về mặt phát mọng.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Kị sĩ hoa hồng

Hơi lạnh trên lưỡi đao thấm thấu qua da thịt, khiến mạch máu dưới lớp da cũng như đông lại, khiến cho suy nghĩ thêm phần trì trệ. Hestia hỏi, có phản ngó ngắn:

“Khoan, khoan, đây là ý gì!? Không phải chúng ta đã có....”

“Khế ước!/? Ta đã giết chết nó từ lâu rồi.” Arent chặn lời, bằng giọng điệu hờ hững như vừa thái rau.

Hestia cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không chỉ vì băng đao đang gác lên cổ, còn vì toàn bộ khí tức từ vong của người này đã khóa chặt lấy mình. Arent luôn cho người ta cảm giác hần được sinh ra từ cái chết, mỗi khi hần đề ý tới ai, người đó đều không tự chủ được liền cảm thấy như thời điểm chết của mình đã tới. Hestia đã sống rất nhiều năm, gặp rất nhiều người, nhưng chưa thấy ai dày đặc trên mình cảm giác tử vong như vậy. Bằng giọng điệu thoáng run run, Hestia nói:

“Giết ta... nguoi biết hậu quả thế nào chứ!? Ta là nữ thần của ngọn lửa tiềm năng, tiết độc ta, toàn bộ tiềm lực của nguoi sẽ bị lửa thần thiêu đốt. Nguoi vĩnh viễn không có tương lai.”

“Nguyên rủa sao!? Thứ đó không có tác dụng với ta.” Arent lắc đầu, giọng nói thoáng có chút tự giễu: “Ta đã dùng tiềm lực của toàn bộ cuộc đời mình mới có thể đi được đến cảnh giới hiện tại.”

Hestia liếc mắt nhìn hần, trước đây cô ta không dám quét tiềm lực của Arent vì không muốn thất lễ với đối tượng hợp tác, bây giờ thì không cần cố kỵ gì cả. Ánh mắt nhìn tới, từ từ mờ không tin, trở thành mê mang và khiếp sợ.

Arent quả thật không còn chút tiềm lực nào cả. Một người phải vượt qua giới hạn bao nhiêu lần, phải bộc phát, phải thiêu đốt tính mạng bao nhiêu lần mới trở thành tình trạng này!/?

“Không thể nào... tại sao nguoi vẫn sống!? Tại sao nguoi vẫn có thể chiến đấu!/?”

“Bởi vì tính mạng này đã không còn là của ta, sức mạnh này cũng chỉ là thứ ta vay mượn.” Arent thần nhiên đáp. Ngay khi Hestia đang mê mang nhất, bay cầm đao của hần vung lên.

Trước đao pháp cực tốc của hần, kết hợp với điểm chết bỏ qua mọi loại phòng ngự, mọi sự chống trả đều vô nghĩa.

“Ừ... thần tộc... sẽ không bỏ qua cho nguoi.”

Phùng.

Toàn thân Hestia bốc cháy lên như một ngọn đuốc, cơ thể vang lên tiếng nổ vỡ tít tách như tàn lửa, rồi từ từ tiêu biến. Arent thoáng tiếc nuối, quả nhiên như hần đoán, Hestia nhìn vô tư hồn nhiên, nhưng tất cả chỉ là vỏ bọc.

“Chỉ giết được một hóa ảnh phân thân của cô ta, nguoi có vội vã quá không!/?” Đứng lạnh lùng nhìn một màn này, Athena cười nhạt lên tiếng.

Arent lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta đã nói rồi, ta không nắm chắc có thể giết chết nguoi và cướp đi Xá Lợi cùng Nội Đan, cô ta là nhân tố bất ổn định, để lại cũng không có tác dụng gì, chỉ khiến bọn ta phân tâm đề phòng, không thể dốc toàn lực.”

Ánh mắt màu vàng kim chớp lóe, Athena cười lạnh: “Nguoi chắc chắn có thể giết ta rồi!/?”

“Ta muốn thử xem.” Arent gật đầu, cùng lúc vung đao.

Ánh đang màu lam tiến lên theo quỹ tích quỹ dị, với tốc độ tạo ra ảo giác như một dải sóng nhiều tầng chém tới Athena, ánh mắt chân lý chớp động, toàn bộ cảnh tượng như huyền ảnh kia đều bị tua chậm chuyển động và số liệu hóa.

“Thì ra là như vậy. Đao pháp này chẳng hề liên quan đến tốc độ. Chỉ là trò lừa gạt của thời gian mà thôi.”

Bằng đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, Athena nhẹ nhàng đưa bàn tay lên nắm lấy lưỡi đao đang chém tới với tốc độ siêu cao, nương theo tốc độ chém tới của nó mà từ từ kéo lùi lòng bàn tay trở lại, sau đó vững vàng kẹp chặt, nắm lấy lưỡi đao. Sau đó mạnh mẽ bóp nát trước ánh mắt kinh ngạc của Arent.

“Loại trò hề lường gạt này, người nghĩ có thể sử dụng nó hai lần trước mặt ta sao!?” Athena cười nhạt nói.

Chân lý quả là một đôi mắt phiền phức. Arent âm thầm nghĩ rằng. Cực tốc đao pháp đúng là có tốc độ vung đao rất nhanh, nhưng thực tế đều chỉ là để lừa gạt giác quan của đối tượng bị chém. Thực tế thời gian vung đao luôn xảy ra trước khi huyền ảnh của thân đao di động cực tốc xuất hiện, bởi vậy người bị chém luôn cảm thấy mình đã đỡ được, nhưng sau đó không hiểu sao lại bị chém trúng.

Bất kể là Arent hay Trung Thành, hoặc là Tanker trong quá khứ, đều dựa vào một chiêu đao pháp này chém giết qua rất nhiều đối thủ, nếu đã xuất đao thành công, đối thủ chắc chắn trúng chiêu, chưa từng thất bại.

Thế nhưng ngày hôm nay, đứng trước màu vàng kim của ánh mắt biến tất cả sự vật trên thế giới thành số liệu, cực tốc đao thành công xuất ra, vẫn nhẹ nhàng bị phá giải.

“Thật không hổ là Athena... nhỉ.”

Arent buồn bực vung cán đao đi. Lùi lại phía sau. Cận chiến thực ra vốn không phải sở trường của hắn.

Trái lại, sáu cao thủ cảnh giới hư không đi theo hắn đồng loạt xông lên.

Thân thủ của cả sáu người này đều rất nhanh. Kỹ thuật chiến đấu giống như đã dùng giết ra giết vào hàng trăm ngàn trận chiến. Mỗi chiêu đều hiểm độc, thậm chí cả đá bộ hạ cũng sử dụng.

Sáu người ở sáu phương vị khác nhau, đồng loạt xuất thủ. Tất cả đều sử dụng tay không, giống như muốn bắt sống vị nữ thần đọa lạc, thân hình di động áp sát trong khoảnh khắc, từ từ bó hẹp không gian di chuyển của Athena. Bọn họ chắc chắn cho dù kỹ thuật có tốt đến mức nào, tốc độ có nhanh ra sao, nếu không đủ không gian phát huy, thì cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Đối phó với chuyện này, Athena chỉ nhẹ nhàng lắc mình một cái, toàn thân xoay tròn, dùng bờ vai đánh trật bị hai trảo chụp tới từ đôi bên, xoay tới phía trước như một khối bông vụ, chân đạp xuống một điểm trong hư không, đá tan nó.

Gã cường giả cảnh giới hư không trước mặt bị cô ta cận thân lao tới chọt sừng người, điểm tựa trong không gian gã dự định để làm bàn đạp gia tốc đã bị chiếm trước và đạp nát, nên quá trình gia tốc bị xảy ra một khoảng hững hờ hiểm hoi.

Không giống với các sinh vật có cánh cần sử dụng lực đẩy từ không khí để ép mình tiến bước, cường giả cảnh giới hư không có phong cách di chuyển giống như sinh vật dưới đất bằng hơn, bọn họ có thể xé rách hư không, cũng có thể bám lấy một mảng không gian để bật nhảy và bạo phát tốc độ. Thường thì đặt chân ở đâu, định dặm nhảy ở đâu chỉ có chính bọn họ biết được, nhưng Athena với đôi mắt chân lý, có thể chính xác tính toán ra quỹ tích di động và tiến trình động năng của cơ thể họ như một loại tiên tri, dựa trên mật độ vận động cấp tế bào.

Bởi vậy, giống như một người đang chạy nhanh bị thụt hốt, gã cường giả cảnh giới hư không trước mặt Athena dẫm vào một mảnh không gian vỡ nát, sau đó lao đao, không kịp phản ứng khi bị cô ta áp sát cận thân, xoay người nện một cùi chỏ vào giữa lồng ngực.

Trước khi bùng máu vì nội thương của hắn trào ra khỏi cổ họng, một loạt quyền chương cước đủ thể loại đồng loạt đánh vào tất cả những vị trí yếu hại trên cơ thể, khiến xương cốt hắn phát ra từng tiếng lách cách ghê rợn.

Cuối cùng người này bay đi, với một dòng huyết vụ phun tứ tung, nhuộm đỏ cả một mảng tinh không.

Athena bộc phát đánh hạ một người trong số đó trong khoảnh khắc, nhưng khuôn mặt lại càng thêm âm trầm. Một tràng công kích toàn lực có thể đánh vỡ cả ngôi sao đồng loạt đánh lên người, nhưng cũng không thể đánh phá lớp da ngoài của đối phương. Trái lại Athena cảm giác như mình đang dùng tay trần nện vào một chiếc thánh y.

Loại giáp xác vững chắc thế này, nếu không có ma khí lượn lờ quanh thân, thì chỉ còn một chủng tộc có được cái thiên phú phòng ngự đó.

Sinh vật có thân thể cứng cõi nhất Lục Đạo.

“Long tộc.”

Khẽ than một tiếng, với nắm tay rướm máu vì phản chấn sau khi đánh vào vảy giáp của gã long tộc cảnh giới hư không kia, Athena xoay người, dùng thủ đao tiếp lấy một cước quét ngang đầu mình từ sau đá tới, sau đó biến đổi đao thế, nương theo lực đá mà chuẩn xác lùi tay lại, tóm lấy cái bắp chân dày

vây giáp cứng rắn kia, kéo mạnh.

Giống như trên tay đang cầm một cái nhân côn cực lớn, Athena huy động thần lực cường hóa từng đoạn cơ bắp, dùng sức lực kinh người kéo gã long tộc này đi như một miếng giẻ lau, đánh ra một đoạn bạo liệt cùng một tầng hư không nứt vỡ.

Thân thể của gã long tộc bị tóm chân chuẩn xác nện vào người một gã khác cách đó không xa vẫn còn đang hung hăng tiến đến. Hai lớp vây rỗng phát huy độ phòng thủ kinh người của chúng, đập vào nhau tạo ra một tiếng ma sát chói tai, cùng hoa lửa bật ra tung tóe. Sau đó cả hai gã đều buồn bực rên lên một tiếng, thổ ra một ngụm máu, toàn thân chấn động.

Athena buông chân của gã long tộc thứ hai ra, ánh mắt chân lý quét qua đã xác định ba gã long tộc tạm thời vô lực tái chiến. Liên khóa mục tiêu vào ba kẻ còn lại.

“Nhân loại!?”

Nhân loại mới có tuổi thọ văn minh hơn bốn ngàn năm, vốn dĩ không thể xuất hiện cường giả cảnh giới hư không.

“Đến từ dị đại lục sao!?”

Khác với long tộc thô bạo cây cứng cây mạnh chẳng khác nào ma tộc, ba gã cường giả nhân tộc này đều xuất ra vũ khí của riêng mình. Một kẻ cầm kị sĩ kiếm, một kẻ cầm trường ma pháp, một kẻ lại quăng đến những thẻ bài như âm khí.

Vừa dùng toàn lực phế đi hai gã long tộc, Athena đang trong giai đoạn hụt hơi ngắn, nhất thời không thể phản ứng kịp với tốc độ phân tích của chân lý, liền bị kị sĩ kiếm chém ra một vết máu dài trên bả vai, thiếu điều chặt đứt lia cánh tay trái. Hai chân chỉ còn một chân cử động linh hoạt, cũng bị một vòng sáng lực mang tính xuất hiện dưới gót, khóa chặt khả năng bật nhảy, thân hình chừng lại lập tức liền bị khóa mục tiêu, năm sáu thẻ bài cứ như vậy xuyên qua người, kéo theo sáu đường máu rực rỡ.

Thân thể bị thương quá nhiều khiến ý thức lâm vào mơ hồ trong khoảnh khắc. Ánh mắt màu vàng kim đã ảm đạm xuống, chân lý cần có bộ não và khí huyết cơ thể mạnh mẽ chống chịu mới có thể thực thi tính toán cấp độ tiên tri. Lúc này với cơ thể suy nhược, Athena không còn cách nào duy trì trạng thái này nữa.

Ánh mắt đã đỏ ngầu đầy máu vì khí huyết trào ngược liên tục, thân thể có hơn bảy tám lỗ thủng cùng một vết cắt dài từ bả vai trái xuống. Athena đưa lên bàn tay với ngón út đã bị chặt đứt lau vết máu ở khóe miệng, kiên trì đứng thẳng lên.

Ba gã cường giả nhân loại nhìn nhau, phát hiện trong ánh mắt đối phương đều toát lên sự kính nể sâu sắc. Đây quả thật là vị nữ chiến thần cường hãn nhất trong lịch sử Lục Đạo.

Liên tục đối chiến với ba bốn cao thủ Cận Giới Hoàng đỉnh phong, còn bị thể giới của Odin kèm chế và bóp nát bất cứ lúc nào, trước đó còn bộc phát đánh hạ đám nữ hoàng của Trường Sinh Đảo. Chiến tích này đặt khắp Lục Đạo, dưới Giới Hoàng, không ai có thể so sánh.

Đổi lại là một thân thương tích đầm đìa, vẫn như cũ muốn tiếp tục chiến đấu!?

Ba người nhìn nhau, rồi lại nhìn Arent Deathlaw, thấy ánh mắt xác nhận của hắn, cùng với một cái gật đầu lạnh lùng. Bọn họ liền bỏ đi chút do dự cuối cùng. Đưa lên vũ khí của mình đặt ngang ngực.

Gã thanh niên cầm kị sĩ kiếm áp vầng trán rộng của mình lên bề mặt lưỡi thép, nhẹ giọng ngâm tụng: “Ngọn lửa lạnh lẽo nhấn chìm thế giới vào sự hủy diệt, từng cánh hoa hồng nở tung giữa tình không, ta gọi về đây linh hồn rỗng thượng cô - Hắc hồng long.”

Ánh sáng từ những ngôi sao xung quanh chợt ảm đạm vô quang, thế giới như bị một màu hồng phấn bao phủ, trong không gian đan xen bay lượn những cánh hoa hồng mềm mại đỏ thắm, thân hình gã long tộc đầu tiên bị Athena đánh bay được bao bọc giữa một vườn hồng đỏ thắm dần dần biến mất. Sau đó vườn hồng chợt phát ra ánh sáng mỹ lệ rồi từ từ tan rã, hình thành một nụ hồng lớn trên không.

Athena chấn động, không phải vì khí tức hủy diệt đang được nụ hồng yêu diễm kia thai nghén đang dần lan tỏa khắp tầng không, mà vì đoạn chú ngữ kia.

“Không thể nào... dị đại lục.. có thể tồn tại sao!?”

“Long kị sĩ”

Gã thanh niên cầm kị sĩ kiếm cười cười gật đầu. Lưỡi kiếm đưa lên trên, trực thẳng tình không.

“Dưới lời thề ta tuân thủ mỹ đức của kị sĩ. Nơi kiếm ta chỉ là con đường cách xa phân tranh và chém giết, rời xa ngạo mạn và tham lam. Ta - Agraham Cetis dùng lưỡi kiếm thực thi công chính và nghiêm minh, chính trực và anh dũng, nhân từ và khoan hậu. Dùng trọn đời này bảo vệ lời thề trước kiếm dưới sự chấp thuận của Hắc Hồng Long. Hiện tại. Hãy để cho linh hồn của dị đại lục xen lẫn cùng bản chất của bầu trời. Syncho Summon.”

Đóa hoa hồng đang xa chợt bùng nổ, không gian phá toái. Cánh hoa tách ra làm hai, hình thành một đôi cánh màu đỏ rực rỡ, đầu rồng nhô lên, đôi mắt nó chói sáng, ngập lửa giận.

Gã thanh niên cầm kị sĩ kiếm tự xưng là Agraham Cetis theo một luồng sáng màu hồng nhạt, xuất hiện trên lưng con rồng, ngập trong cánh hoa, giáp bạc

ánh lên trong biển đỏ pháp phối.

Khí thể tăng lên đến cực điểm.

Đã trở thành một cận giới hoàng đỉnh phong.

“Long kỵ sĩ – Agraham Cetis ta. Hi vọng cùng với ngài, đệ nhất chiến thần dưới tinh không, giao kiếm.”

Toàn bộ chú ngữ phát ra chỉ trong một đơn âm, chỉ có dao động linh hồn thay cho ngôn từ truyền đạt ý chí của gã long kỵ sĩ. Trong mắt người ở ngoài, chỉ là một mảng lạng lạng mà hung bạo.

Nhưng ánh kiếm trực chỉ vào Athena, đôi mắt chỉ có chiến ý thẳng tắp vô cùng chính trực của gã kỵ sĩ. Khiến tất cả đều hiểu hẳn muốn nói gì.

“Thình cầu ngài, nữ chiến thần đệ nhất dưới tinh không, lấy ra con bài tẩy cuối cùng, chúng ta đường hoàng quyết đấu đi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Một đòn mạnh nhất Lục Đạo

Kỵ sĩ hoa hồng đứng giữa tinh không hoa lệ, đôi chân của long kỵ dẫm lên những phiến hư không nứt vỡ, ghim lại thân ảnh khổng lồ rực một màu đỏ tươi.

Cánh hoa hồng pháp phối bay giữa bầu trời sao sáng rực, mềm mại mà sắc bén, tô điểm vào cảnh sắc xung quanh, nhuộm lên bức tranh đỏ vỡ một chút ưu mỹ.

Athena nhìn Agraham Cetis, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt. Không có khinh thường, cũng không có xem trọng. Máu vàng trong đôi mắt chân lý thoáng lấp lánh trở lại, nhìn hai cặp long kỵ sĩ còn chưa xuất thủ khác, nhìn Arent Deathlaw, nhìn Lạc Tiểu Thanh, Vương Tử Trực, Kiều Nại Hà, Đạm Bích Tuyền, Loki, Thor, Vishnu, Rita, cuối cùng nhìn đến dòng sông máu vàng hình thành bởi những anh linh dưới ý chí của Odin dẫn dắt.

Mỗi người đại diện cho một thế lực, một phương thế giới.

Mỗi người đều là một sợi dây vô hình níu giữ hẳn ở lại trong vòng xoáy phân tranh của Lục Đạo.

Mỗi người đều là nguy cơ uy hiếp tới hẳn.

Là thứ đã, đang và sẽ khiến hẳn đau khổ.

Những sợi dây vướng víu này, hôm nay đã cùng tụ tập hết một chỗ.

Cả những thứ phiền toái nhắm vào mình, hôm nay cuối cùng có thể kết thúc hết rồi.

“Như ý người. Long kỵ sĩ. Đây sẽ là một đòn cuối cùng của ta. Với tất cả những gì ta có.”

Ánh sáng màu vàng kim trong đôi mắt lại lóe lên, những ký tự xoáy tròn hàng trăm ngàn lớp lại xuất hiện biến đôi mắt thành một mảng hỗn độn với ánh nhìn vô cảm.

Athena vùng tay, từ xa xa, Karolynie Rita hét lên một tiếng đau đớn. Vốn dĩ cô ta đã bị thế giới lực của Odin giầy vò một trận, chẳng còn bao nhiêu sức lực, đột nhiên lại bị tập kích, vị nữ vương lang tộc này cũng không nhịn được mà ném về phía Athena một ánh mắt oán độc.

Sau đó lang nữ vương kinh ngạc phát hiện, một cánh tay của mình, vậy mà cũng đang ở đó.

Xuyên qua hư không, chặt đứt một tay mình!?

Rita nheo mắt nhìn lại, cánh tay phải đã bị chặt cụt gốc, đau đớn bây giờ mới tới, trên trán lập tức xuất hiện vô số vết gân xanh. Ma lực tuôn trào, chủ động tái tạo lại cánh tay đã mất.

“Người muốn làm gì?” Rita nghiêng răng hỏi.

Athena cầm cánh tay cụt của Rita Karolynie, bóp mạnh. Một vòi máu màu đen chảy ra ngoài. Cô ta đưa lên miệng, vừa hút lấy vừa nói:

“Máu của vương tử trực không được. Hẳn ta vốn là con người. Không giống người, mà tộc thuần chủng nhất hiện tại. Để ma hóa, ta cần thứ máu càng tinh thuần càng tốt.”

“Ma hóa!?”

“Nhập ma!?”

“Ngươi điên rồi. Athena.”

Mười bốn người có mặt tại hiện trường đều sững sốt, chấn kinh. Khuôn mặt cả đám đều kịch biến.

Ma hóa, tức là từ bỏ chủng tộc hiện tại, bán linh hồn cho quỷ dữ, trở thành một thành viên ma tộc, đổi lấy khả năng hồi phục siêu tốc và thể chất siêu mạnh. Thế nhưng cần phải đánh đổi bằng lý trí.

Cho dù có chân lý bảo hộ não bộ luôn luôn lãnh tỉnh và thanh tỉnh, nhưng xác suất biến thành ác ma điên cuồng hiếu sát vẫn còn rất cao. Athena vốn là chân thần cao quý nhất, thừa hưởng muôn vàn chúc phúc từ anh linh và các cổ thần trong Thần Mạch. Hành vi sa đọa này, từ thần thành ma, không khỏi khiến người khác kinh ngạc tột độ.

“Cetis, giết cô ta.” Arent là người đầu tiên phản ứng lại. Hắn không dám chần chừ thêm một giây nào nữa. Sau khi nhập ma, tu ma giả sẽ nhận được một lần chúc phúc từ hắc ám khùng thương, sức mạnh vốn có sẽ cấp số nhân lên. Athena vốn đã có chiến lực chạm nóc Lục Đạo, còn tăng lên nữa, không thể nói chơi.

“Hai người, nhắm vào Lục Vân Tiên.” Quay sang hai tên long kỵ sĩ còn lại, Arent vội vã ra lệnh. Hắn muốn để Athena phân tâm, tạo cơ hội cho Cetis. Hơn nữa Lục Vân Tiên, cũng vốn nằm trong danh sách phải giết.

Thế nhưng vừa quay sang, hắn chỉ kịp nhìn thấy một bàn tay màu đen khổng lồ ập tới, tát bay hai gã long kỵ sĩ.

Thân thể long tộc cứng rắn nhất Lục Đạo, nhưng một tát này cũng khiến cả đám trầy vi tróc vảy, nội tạng bị đánh bẹp, bắn hết ra ngoài từ mọi lỗ trên cơ thể. Cả bốn thân ảnh bị đánh bay đi, xuyên phá mấy tầng không gian, hoàn toàn biệt tích.

Arent rung mình, thân thể lắc một cái, hóa thành một dòng điện biến mất.

Vừa lúc bàn tay kia tát sang, hư không phá toái, hỗn độn bên trong cũng bị xua tan một mảng.

Hắn xuất hiện trở lại trên một tảng thiên thạch cách đó không xa, ho ra một búng máu.

“Không thể nào!? Chấn động cả ta trong trạng thái nguyên tố thân thể ư!?”

Một tát trượt qua dòng điện, đã đánh vỡ cả kết cấu phân tử và các hạt điện tích âm, khiến cho Arent khi tổ hợp lại thân thể, nội tạng đã có vài cái sắp xếp lệch vị trí.

“Cetis, chạy đi. Cô ta cực kỳ mạnh.”

Arent ngẩng đầu gào lớn. Sau đó ngưng bật, ánh mắt hắn dưới lớp mặt nạ trùng lớn, đầy vẻ khiếp sợ.

Kỵ sĩ kiếm của Agraham Cetis, đâm tới, nhưng không thể nhúc nhích.

Là bị một ngón tay của Athena chặn lại.

“Ta tán thương tinh thần của ngươi. Một mạng này, nhất về đi.”

Búng.

Một cái búng tay, kỵ sĩ kiếm vỡ tan nát, những mảnh kim loại vụn bắn tứ tung như lưu tinh. Giáp cổ tay của Agraham Cetis vỡ vụn, hắc hồng long dưới thân hắn vung cánh, những mảnh hoa hồng xuất hiện cuốn lấy lưu tinh, phát ra những tiếng chém nứt vỡ chan chất. Phân tử bạo liệt, cả Cetis và Hắc hồng long đều bị chấn bay ra ngoài.

Kỵ sĩ hoa hồng ôm lấy cánh tay cầm kiếm đang run run, xương cốt bên trong đã hoàn toàn bị đánh bạo. Khuôn mặt chính trực đầy vẻ bất cam cùng khiếp sợ.

Hắn nghiêng răng lắc lắc đầu, thanh tỉnh lại, hắc hồng long lại vỗ cánh, bay vọt tới chỗ Arent. Cetis tóm lấy hắn, rồi cả hai biến mất sau một chùm cánh hoa hồng nở rộ.

Athena không thèm nhìn, với cô ta, đám người này đến một giết một, giá trị như nhau, chẳng có gì phải để ý quá nhiều.

Tiếp đó là Lạc Tiểu Thanh, Vương Tử Trực, hai “bạn tốt” của Lục Vân Tiên. Athena nhìn tới chỗ bọn họ, nói:

“Các ngươi chỉ biết dùng thân tình ép buộc hắn, trói hắn ở lại cùng với các ngươi. Cũng chẳng phải thứ gì tốt lành.”

Sau đó lại vung tay, từ sau lưng Athena xuất hiện hai lớp khí đen như đôi cánh ác ma, cuốn lấy cả hai người, đánh vỡ hư không, ném mạnh cả hai xuống.

Lạc Tiểu Thanh và Vương Tử Trục còn chưa hết sững sờ, không kịp phản ứng, định thần lại thì đã thấy mình xuất hiện trên bầu trời ma đô quỷ thành.

Rồi dưới ánh mắt kinh ngạc không kém của Phi Kiếm bên dưới, từ vết rách trên bầu trời, cả hai bắn xuống như hai khỏa thiên thạch, nện cho mặt thành rung chuyển như có động đất.

Xương cốt gãy dập, vô lực đứng lên.

Cận giới hoàng cảnh giới hư không đều có thể xé rách không gian trở lại, Athena ném một cú này, hoàn toàn là cảnh cáo, không muốn thấy bọn họ nữa.

Tại hiện trường, còn có bốn nữ nhân quan hệ không rõ ràng với Lục Vân Tiên.

Vishnu là người bình tĩnh nhất, đối diện với Athena đang dùng một tay giữ lấy đoàn ý chí của Odin đột phá lực lạc thể giới của Lạc Tiểu Thanh, chỉ nhẹ nhàng gật đầu:

“Người có thể lo cho hắn rồi.”

Sau đó biến mất.

Đạm Bích Tuyền, Lang nữ vương hay Kiều Nại Hà đều đang ôm thương thế cực nghiêm trọng, tất cả đều muốn kháng nghị, nhưng Athena nào có quan tâm đến những thứ này, chỉ một tát, tất cả đều bị đánh bay.

Athena trong trạng thái ma hóa, mạnh đến không nói lý.

Thor và Loki nhìn nhau.

Một người lấy ra pháp trượng, một người lấy ra cây búa lớn. Chuẩn bị kết hợp cùng ý chí quân vương của Odin diệt trừ mối họa ngầm này.

Nào ngờ Athena sau khi thu tay lại, toàn lực vận chuyển tiểu vũ trụ. Một luồng thần lực khủng bố lại được nghiền ép tạo ra.

Toàn bộ tiểu vũ trụ trong thể nội đã bốc cháy sạch sẽ.

Trước giờ chiến đấu, Athena vẫn chưa dùng đến một nửa số thần lực của mình.

Một lần đốt sạch sẽ, lượng thần lực sản xuất ra vô cùng kinh khủng.

Chưa hết, thần lực bị ma khí xâm nhiễm, lập tức chuyển hóa thành ma lực. Rồi dưới sự chúc phúc của hắc ám khung thương, hay còn gọi là sự tán thành của ma quỷ với đồng tộc mới, ma lực chuyển hóa thành lập tức cấp số nhân lên.

Toàn bộ thương thể trên người Athena bộc phát.

Da tróc thịt bong, thân thể của nữ chiến thần mạnh nhất dưới tinh không cũng không chứa đủ để chứa đựng sức mạnh lớn đến vậy. Mặc dù ma lực có tốc độ hồi phục cao nhất trong tất cả các loại lực lượng, cũng không thể kịp thời chống đỡ lực lượng phá hoại điên cuồng này.

Máu vàng kim của chân thần thuần chủng dần nhuộm đen thành vòi phun ra. Hiệu suất chuyển hóa cực kỳ cao. Vốn dĩ quá trình ma hóa một thần tộc hoàn mỹ như Athena cần mất vài ngày dài vô đau đớn chuyển hóa. Nhưng có chân lý ở đây, hiệu suất chuyển hóa được nó ưu tiên cao đến chóng mặt. Việc vài ngày chỉ diễn ra trong vài giây. Nhưng đi kèm với nó là sự xâm thực và hủy hoại thần thể đến tàn nhẫn.

Toàn bộ cảm giác đau đớn đều bị xóa bỏ, sự xâm thực ý chí cũng bị nó và ý chí cường ngạnh của Athena nghiền nát không thương tiếc.

Ánh sáng tâm linh của Athena cũng mạnh mẽ không kém lượng thần lực của cô ta. Trước giờ chỉ có sự vật biến chuyển theo ý của Athena, không một thứ gì trên đời có thể lay chuyển cô ta. Kể cả quy luật ma hóa bất biến của ma giới.

Với thân thể tan nát cùng với lượng ma lực khổng lồ, lớn nhất tự cổ chí kim, thậm chí có thể khiến ma tướng như Vương Tử Trục hay ma chủ như Lục Vân Tiên hồ thẹn mà không dám nhìn thẳng. Athena lúc này như một quả bom khủng khiếp đã được châm ngòi.

Dù là Thor hay Loki, cũng đều đã nhận ra sự khủng bố ấy.

Sức mạnh từ bảo vật định giới đã vượt qua quy tắc.

52%

53%

55%

Lục Vân Tiên đã từng tự hào nói rằng hắn là người có khả năng sử dụng bảo vật định giới cao nhất Lục Đạo, nhưng hắn cũng chỉ sử dụng được 51% khả năng của hắc ám khung thương mà thôi.

Còn Athena, dưới sự trợ giúp của chân lý và thần lực khổng lồ tích góp trong bốn ngàn năm được chư thần chúc phúc kết hợp với sự bạo phát khi nhập ma...

Quyền sử dụng trong nháy mắt này, là 55%.

Mạnh hơn bất kỳ giới hoàng nào trong lịch sử.

Đây là một đòn tối thượng từ khi Lục Đạo hình thành.

Đây cũng là con át chủ bài giúp Athena khinh thường bất cứ ai đến góp mặt tại hiện trường, đến càng nhiều, càng tốt.

Một lần quét sạch.

“Nữ nhân kinh khủng” Thor nghiêng răng, chiến ý vừa xuất hiện đã bị sự thực khủng bố ép cho thụt lùi.

Loki trầm mặc, ánh mắt điên cuồng cũng âm đạm đi vài phần.

Thậm chí là ánh sáng từ dải anh linh vô tận cũng phải âm đạm trước màu đen từ ma lực đã tràn lan khắp tinh không kia.

Mọi thứ đang hội tụ trên nắm tay của Athena.

“Ma lực, hóa ra là như thế này. Là vật chất tối sao!?”

“Thiên ma giải thể trong thiên ma lực thức – chính là tạo ra phản vật chất của vật chất tối!? Có ý tứ.”

Bàn tay nắm chặt, ma lực điên cuồng vận chuyển, bao phủ nhuộm đen cả cánh tay, sau đó toàn bộ cánh tay bên phải của Athena liền phân rã. Chỉ để lại một cửa cầu màu đen áp súc khủng bố.

“Rốt cuộc, cũng có thể cho các người nếm thử chiêu này một lần.”

“Exclamation.”

Không cần phá vỡ chòm sao đối lấy thần lực, không cần hệ thống thần mạch hỗ trợ, không cần chúc phúc từ muôn vạn thần chúng.

Athena, chỉ dùng sức một mình mình.

Nắm tay đánh xuống.

Đánh ra một kích mạnh nhất tinh không.

Chân chính mạnh nhất.

Không ai có thể cản phá.

Kẻ cả là giới hoàng.

Ngày hôm đó, toàn bộ Lục Đạo rung chuyển.

Ngày hôm đó, tất cả bảo vật định giới đều cộng minh, phát ra những thanh âm run rẩy thất sắc.

Đây là ngày đầu tiên, một giới hoàng chân chính bị một cận giới hoàng khiêu khích, và cũng bị đánh bại.

Argard sụp đổ.

Thần Odin và hai đại chiến thần Thor, cùng với Loki biến mất.

...

Với Hoài Nam, hôm nay cũng là ngày đặc biệt nhất đời hắn.

Khi hắn được thể nghiệm mấy trăm lần cái chết đến chai sạn.

Khi hắn được ánh sáng tâm linh của một con hồ ly nào đó gột rửa linh hồn.

Khi hắn bị tiếng khiêu khích vang vọng khắp Lục Đạo đánh thức.

Và khi hắn mở mắt ra, trước mắt là một đôi nam nữ đã từng khuấy động và phá hủy hệ thống Lục Đạo với Giới Hoàng độc tôn mấy ngàn năm.

Nữ nằm ôm lấy nam, thương tích đầy mình, cùng bất tỉnh.

“Đậu xanh, từ trên trời rơi xuống!? Trúng ngay đầu ta!? Nhân phẩm ta tốt đến vậy!?”

Hoài Nam thối mũi, ở bên cạnh hắn, Mặc Surong Vũ và Cecilia đều chết lặng.

Vì Cecilia nhận ra người này.

Đệ nhất nữ chiến thần dưới tinh không, Athena.

Mái tóc màu tím đã nhuộm thành đen tuyền, máu vàng kim cao quý cũng đã đầy hắc khí bốc lên, toàn thân rách nát tả tơi, xương cốt trắng hết không ít đoạn phơi ra ngoài. Lại như cũ ôm chặt lấy Lục Văn Tiên bên cạnh.

Nữ thần cao quý nhất, đã triệt để nhập ma.

Hoài Nam thối mũi xong cũng ngây ngốc, vì hắn nhận ra gã đàn ông kia.

Chính là tên lừa đảo bán trú nhan đàn giả cho hắn đây mà.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Dư âm (1)

Hoài Nam lay tỉnh Mặc Surong Vũ. Sự xâm nhiễm linh hồn từ Sâm La Vạn Tượng của Luân Hồi Chi Cảnh đã yếu ớt hơn rất nhiều. Mặc Surong Vũ cũng rất nhanh tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn Hoài Nam, rồi thấy được đằng sau hắn, một bầu trời nứt toác.

Thiên không, bị đánh vỡ!?

Hắc Âm khung thương bị xé rách!?

Sao có thể!?

“Hoài Nam ca ca, chuyện gì...”

“Suyt...”

Hoài Nam đưa tay lên bịt mồm Mặc Surong Vũ, nhanh thoăn thoắt kéo cô bé đến sau một chùm hoa cao đến đầu gối, nín thở nằm bò xuống, lẩn tránh.

Từ trong phong ấn ác ma truyền đến cảm giác sợ hãi run rẩy của Cecilia, ảnh hưởng trực tiếp đến hắn. Thứ sinh vật nhìn như đứa con gái đang bất tỉnh kia, tuyệt đối là một tạo vật gì đó rất kinh khủng.

Cecilia từng là một cường giả cảnh giới hư không, thứ có thể khiến cô ta run sợ trên đời này không nhiều, và đều là thứ hắn không có tư cách chọc đến.

Xuất phát từ tâm thái cẩn thận, Hoài Nam không muốn giao tiếp với những tồn tại nguy hiểm này làm gì cả.

Mặc Surong Vũ nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của hắn, cũng thức thòi ngâm giọng. Bầu trời bị xé rách phía trên không thể lành lại, xuyên qua ánh nắng, mờ mờ thấy được màn đêm ngoài kia có những đạo vết rách chằng chịt, lộ ra ánh sao từ bên ngoài hành tinh chiếu xuống. Quái sự tất nhiên là đại sự, dù đã teo nhỏ cả cơ thể lẫn ký ức, nhưng Mặc Surong Vũ tuyệt đối không ngốc, sẽ không làm loạn khi chưa rõ tình hình.

Hai người nín thở, cũng chẳng cần chờ lâu. Mặc Surong Vũ và Hoài Nam đều thấy được, nữ nhân toàn thân rách rưới kia đang từ từ đứng lên.

Đây là một vị ma tộc mạnh mẽ.

Nhìn chất lượng ma khí tinh thuần là biết.

Giống như của Cecilia, ma khí chuyển hóa thành dạng đặc sệt tựa một lớp mực đậm màu trôi nổi quanh thân, giống như một lớp áo choàng mềm mại. Thậm chí còn có thể phản chiếu ánh nắng, hắt ra quang mang.

Từ ngoại hình đến xem, chỉ ít cũng là hóa hình kỳ.

Ma tộc là cái chủng loài ăn lông ở lỗ, lớn lên có bộ dáng xinh đẹp là không thể nào. Tất cả bộ dáng yêu mị hay nhan sắc xuất chúng đều phải sau khi tìm được cách hóa hình mới có thể thẩm mỹ tôn tạo lại.

[Cecilla, ai đây!?!]

[...]

Hiếm khi thấy Cecillia trầm mặc, Hoài Nam sốt ruột thúc giục thêm mấy câu, mới nhận được đáp án không chắc chắn:

[Có lẽ... là nữ thần Athena.]

[Có lẽ!?!]

[.... Athena, huyết thống thần tộc cao quý nhất, được sự chúc phúc của vô số cổ thần và anh linh, một trong những thần tộc thuần chủng mạnh mẽ nhất dưới Giới Hoàng...] Giọng Cecillia ngập ngừng, nói ra một tràng máy móc như đang đọc sách.

Hoài Nam nheo mắt, Athena hần nhìn thấy trước mắt đây, hoàn toàn là một cái ma tộc. Mái tóc màu đen, ma khí, ma lực đang tự chữa lành cơ thể, nhìn có điểm nào giống thần tộc với những bộ thánh y ngập trong ánh sao sáng ngời!?

[Nữ thần cao cao tại thượng như vậy!?! Có thể nhập ma sao!?!]

Hần còn đang miên man suy nghĩ, Athena đã hoàn toàn được ma lực chữa trị xong cơ thể bị nổ nát tàn tạ. Đưa cánh tay phải mới mọc ra lên nắm nắm, cảm giác thừ. Mọi hoạt động vẫn trở trư. Xem ra thần thể chuyển hóa thành ma thể xong, không để lại quá nhiều di chứng.

Chỉ có cảnh giới là tụt xuống không phanh.

Một đòn thiêu đốt toàn bộ tiểu vũ trụ trong cơ thể, có thể nói là đem toàn bộ những gì thần tộc ban tặng trả lại toàn bộ. Trong cơ thể chỉ còn sót lại một chút ma lực tinh thần nhất, lấy từ máu của lang nữ vương, không thể làm gì cả.

Chiến lực đại khái, chỉ còn tương đương với Sơ Vấn Thánh Sĩ sao!?!]

Ánh mắt màu đen chớp động vài cái, đôi mắt đã chuyển thành vàng óng. Chân lý vẫn còn có thể sử dụng được. Mặc dù thể chất hiện tại giới hạn khả năng tính toán và truy cập thông tin phía sau cánh cửa, nhưng dùng để phân tích và quét địa hình xung quanh vẫn không vấn đề gì.

Đôi mắt màu vàng kim liếc tới một cái, Hoài Nam và Mặc Sương Vũ đều có cảm giác rét lạnh, giống như toàn bộ nội tâm đã bị nhìn thấu. Cecillia trong cơ thể Hoài Nam càng là im thin thít lặn mất tăm.

Đây là cảnh giới áp chế trần trụi.

Dù chiến lực của Athena lúc này chẳng mạnh hơn Hoài Nam là bao, nhưng ánh mắt của chân lý luôn mang theo cảm giác áp bức đặc biệt chèn ép nội tâm toàn bộ những sinh vật bị nó nhìn đến. Hoài Nam toát mồ hôi lạnh, theo bản năng, rục rịch muốn chạy trốn.

“Các người sợ ta!?!” Athena nhìn Hoài Nam và Mặc Sương Vũ, nhạt giọng hỏi.

Hai người không đáp lại nổi, toàn thân ứa mồ hôi lạnh. Cảm giác giống như lần đầu gặp Cecilia, thậm chí còn hơn thế nữa. Giống như một con kiến đang ở dưới ngón tay người khổng lồ, tuyệt vọng hô hấp.

Athena gặp hai người lặng thinh, chỉ khe khẽ thờ dài:

“Cũng đúng, Zeus sợ ta. Odin cũng sợ ta. Toàn bộ Lục Đạo, chỉ có hần không sợ ta.”

Nói rồi cúi xuống, ôn nhu mà cần thận, đỡ lấy Lục Vân Tiên bất tỉnh dưới thềm hoa, khoác tay hần qua vai, đỡ hần đứng lên, lăm lăm bước đi.

Không bị ánh mắt chân lý nhìn thẳng vào, Hoài Nam lấy lại được một chút hồn phách đã thất lạc. Nhìn hai bóng dáng tiêu tụy phía trước, hần nghĩ thế nào lại hô lên:

“Này...”

Athena dừng bước, quay đầu lại, màu vàng kim trong mắt đã biến mất, chỉ còn đôi mắt đen lầy một mõi. Ánh lên chút tò mò:

“Cô có biết đường rời khỏi đây không vậy!?!” Hoài Nam dè dặt hỏi.

“Cho bọn này đi ké được không!?!”

...

Tại một đồng loạn thạch trôi nổi trong vũ trụ. Cetus đỡ lấy Arent, thả hần xuống một mảng thiên thạch bằng phẳng nhất, sau đó cả hai người đều nằm dài, thờ đốc, mặc dù cả hai đã chẳng cần thờ từ lâu.

Có lẽ do vừa hút chết, bản năng từ lâu lại xuất hiện.

“Oliver và Ling... thế nào rồi!” Arent tháo ra lớp mặt nạ, lau đi vết máu trên khóe miệng, vừa ho khan vừa hỏi.

Cetis nằm dài, cánh tay cầm kiếm vẫn còn run rẩy đau nhức, lấy ra trong người một sấp bài, rút ra hai tấm, cười khổ nói:

“Tình quang long và Thổ Tâm Long đã bị đánh về dạng thẻ bài nguyên hình, tạm thời không thể triệu hồi được nữa. Nhưng thẻ bài này do Oliver làm ra. Hẳn còn chưa chết... nếu không bộ bài đã tan biến.”

“Chưa chết, nhưng chỉ sợ sống cũng không tốt đẹp đi.”

Một cái tát của Athena trong trạng thái ma hóa quá kinh khủng. Arent chỉ bị sụt qua, đã gần như đánh mất hoàn toàn lực chiến đấu. Hai tên long kỵ sĩ trúng trực diện, chỉ sợ kết cục không mấy tốt đẹp.

“Đại nhân ngài nên lo cho mình trước thì hơn. Thời gian triệu hồi của mũi tên vận mệnh chẳng còn bao nhiêu phải không!? Lúc này để thiếu niên kia lạc trôi giữa vũ trụ thế này, ta cũng không cứu nổi hẳn.” Cetis vỗ vỗ cánh tay tên đại, nặng nề đứng lên, hạ giọng nói.

“Ừm, hiện tại ta sẽ trở về trái đất. Ngươi lưu ý tìm tung tích của hai người bọn họ. Còn nữa, thứ này...”

Arent ném tới, một trang sách lấp lánh hào quang.

“Đã ghi lại trí tuệ chi lực của Odin, gửi trả nó về chân kinh ở chỗ tên đầu trọc lấm mồm”

Cetis tiếp lấy mảnh chân kinh, Arent cũng nặng nề đứng dậy, sức lực hẳn còn đủ để đánh vỡ hư không một lần nữa. Nhìn gã chiến hữu đã theo mình vượt thế giới tới đây, hẳn nhẹ giọng nói tiếp:

“Các người vất vả rồi. Thật có lỗi.”

Cetis cúi mình, nhẹ giọng nói:

“Tùy từng theo ngài, là vinh dự lớn nhất cuộc đời này của thuộc hạ.”

Chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, Agramham Cetis ngẩng đầu lên, bóng dáng Arent đã biến mất.

...

Linh kiếm sơn, Không Linh Kiếm Phái, nghị sự đường.

Đạm Băng Băng với khuôn mặt tái nhợt, cùng một đồng trưởng lão cuống quýt nhìn thân ảnh tiêu tụy trên sàn.

Đạm Bích Tuyền lúc này thê thảm không nở nhìn.

Áo trắng đã nhuộm đầy những máu, linh thể bị đánh tới phân rã, ánh sáng tâm linh bị đập đến nát vụn, thần thức hoàn toàn băng hoại, muốn niệm động pháp sinh cũng không nổi, chứ đừng nói là dùng ý chí để kéo linh lực về chữa trị thân thể.

Một trong những chiến lực đứng đầu tiên giới, là vị tiên đài đại năng huyền cấp chống đỡ cho cả Linh Kiếm Sơn có được vị thế vững chắc trong Lục Đại Phái thiên đình.

“Làm sao ra nông nổi này!?” Đạm Băng Băng nghiêng răng hỏi, giọng rét căm căm. Tính cả cô ta lúc này đang trọng thương sau trận chiến với Địa Thuần Nữ Hoàng, chiến lực của Linh Kiếm phái đã tụt xuống độ dốc thấp nhất từ trước đến nay.

Không lẽ phải mở hộ sơn đại trận, phong bế sơn môn thật sao!?

Đám trưởng lão không đáp, vì bọn họ cũng chẳng biết gì mà đáp. Tất cả đều Tiên Đài cũng chưa tới, chuyện xảy ra ở trên vũ trụ kia, bọn họ cũng chỉ đoán đoán phiến.

Toàn là một đám đại năng tụ hội, thấp nhất cũng là cảnh giới hư không, đánh nhau loạn cào cào. Chân Tiên lơ ngơ lên đó chắc sẽ chết trong vài nốt nhạc, có thăng đàn mới chạy tới góp vui.

Đặc biệt là một kích cuối cùng chấn động của Lục Đạo kia, nghe nói đã khiến Tiên Khí Linh Thụ ngừng sản xuất linh khí, Hắc Âm Khung Thương sinh ra vết rách, Thần Mạch hỗn loạn, Vạn Thế Hồng Liên ngừng chuyển sinh, có thể nói đã làm dao động cả hệ thống Lục Đạo.

Nếu ở gần đó, hít cái dư uy cũng đủ chết rồi đi.

“Băng Băng, trước tiên cứ đem Đại Trưởng Lão vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ để linh thể được bổ xung chữa trị đã. Nếu không chỉ sợ Đại Trưởng Lão khó qua khỏi...”

Đạm Băng Băng tức giận phát tay.

Còn có thể làm thế nào được nữa!?

...

Thần giới, Ares đi đi lại lại trong gian thần điện mới được xây dựng lại của mình, hai tay và một chân được làm lại bằng kim loại Uru quý hiếm với công nghệ luyện kim cao siêu, cử động không khác gì hàng thật, chỉ tiếc nuối là không có cảm giác gì. Sau này nắm thương xông pha cũng không thể cảm nhận được đầu mũi thương xé mở da thịt địch nhân truyền về cảm giác phấn khích sung sướng nữa, ngẫm mà có chút tiếc nuối.

Hắn lấy bàn tay kim loại xoa xoa râu cằm, nhìn Hestia tiu ngủ ngồi co hai chân lên phòng má trên một cái ghế dựa cách đó không xa, cười nói:

“Bác gái, vẫn còn âm ức vụ hóa ảnh phân thân bị giết chết!?”

“Chỉ là một cái phân thân, ngàn năm sau luyện lại là được.” Hestia bĩu môi nói.

“Phân thân đó rất quan trọng đi!? Dùng để xung kích thần vương cảnh giới, đúng chứ!?” Ares cũng không định hùa theo buông tha.

Thần vương – tương đương với huyền tiền đỉnh phong. Tức là cùng cảnh giới với Thor, hay Vương Tử Trục của ma giới.

Đây là chiến lực mạnh nhất Lục Đạo hiện tại. Mất đi cơ hội xung kích lần này, có lẽ sẽ phải chờ rất nhiều năm về sau. Hestia đúng là có chút bất cam.

“Đã nói không nên tin cái gã đeo mặt nạ nó. Tiếc là lời của phé nhân như ta, mấy người nghe không lọt tai.” Ares cười nhạt nói tiếp.

“Giờ thì hay rồi. Metis vẫn chưa giết được. Thần mạch bị rối loạn, tạm thời không thể gọi ra các anh linh bên trong nữa. Bất cứ kế hoạch chiến đấu gì cũng phải dừng lại. Các người thỏa mãn chưa!?”

“Người đã sớm biết đó là Metis, còn ngoan ngoãn nghe lời như vậy!? Có còn tiết tháo không!?” Hestia ngẩng đầu lên, neho mắt nói.

Ares nhún vai, từ chối cho ý kiến.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Lữ hành

Gió nhẹ thổi, đồng hoa xào xạc.

Ánh mặt trời chiếu lên bờ má nóng bỏng. Ma khí tự động hộ thể, cô đọng như một lớp mực đen bóng, tạo hình thành một cái mũ trùm lên gương mặt tinh mỹ. Athena thoáng nhíu mày, bởi vì hiện tại, bản thân đã trở thành một sinh vật bóng đêm, đối với ánh nắng và dương quang có một sự chán ghét theo bản năng.

Cái nhíu mày này lại khiến Hoài Nam giật thót. Hắn vớt hết can đảm mới có thể nói chuyện được một hai câu, hiện tại liền tắt tiếng, thở mạnh cũng không dám.

“Người là thứ gì vậy!? Nhân loại!? Ma tộc, hay tu giả!?” Athena nhìn Hoài Nam đang dè dặt ngượng ngùng đằng xa, đột nhiên hỏi.

Hoài Nam đàn mặt, gãi gãi đầu, quay sang hỏi Mặc Sương Vũ:

“Tiểu Vũ, bây giờ ta tính là cái gì!? Nửa người nửa yêu hả!?”

“Hoài Nam ca ca, trong đầu anh còn có trận pháp mô phỏng thần thức của tu chân giả. Anh còn có thể tính là bán tiên.” Mặc Sương Vũ cực kỳ khẳng định nói. Trận pháp và vòng tuần hoàn máu trong đầu Hoài Nam là một trong những kỳ công hiếm hoi trong Lục Đạo, Cecillia từng khen nó không ngót, Mặc Sương Vũ tự hào lắm.

Hoài Nam chép miệng, sợ hãi với sinh vật đẳng cấp cao bị sự bất đắc dĩ thay thế. Hắn gãi gãi đầu:

“Đấy, thực ra tôi cũng chả biết hiện tại mình là thứ gì nữa.”

Lúc trước quét hình, Athena với ánh mắt chân lý cũng đã nhìn ra dị trạng của Hoài Nam, một cơ thể có đặc điểm của tiên nhân và ma. Kể cũng thật hiếm có. Bất kể nguồn gốc của hắn như thế nào, xem ra hiện trạng cũng giống mình, là ma tộc, nhưng không có tư duy đàn độn như lũ ma quỷ ở ma giới.

Không biết hấn làm thế nào làm được, nhưng có thể miễn cưỡng xem như một cái đồng loại đi.

“Cuối đồng hoa là trận pháp thông đến tầng trời thứ mười bốn. Nếu muốn rời khỏi đây, có thể đi theo ta.”

Hoài Nam nhìn Mặc Sương Vũ, trung cầu ý kiến. Cecillia thích nói nhảm bây giờ còn im hơn khúc cây, chẳng thể câu thông nổi. Chưa thấy một con ác ma triệu hoán nào khó hiểu như vậy. Hiện tại chỉ có thể hỏi ý kiến bé Vũ.

Mặc Sương Vũ gật gật đầu. Nói thật là nửa năm nay đi hoang trong cái miền trời đen tối này hoài, cô ta đã có dấu hiệu muốn hỏng mắt. Lại liên tục phải trích máu nuôi Hoài Nam, không có linh khí bổ xung, thân thể cũng không lớn lên nổi. Mặc Sương Vũ đã sớm muốn rời khỏi nơi khi ho cò gáy này từ lâu.

Athena không đợi, chỉ lăm lăm đỡ lấy Lục Vân Tiên chậm chậm bước đi.

Có vẻ thương thế của cô ta cũng rất nặng, tạm thời không thể vận động mạnh.

Hoài Nam quyết tâm đi theo ăn bám, liền vội vàng hiến kế:

“Này, cô biết đấy, ma tộc hóa hình kỳ...ừm... có thể mọc cánh. Như thế này nè.”

Phật.

Hấn gồng mình, sau lưng bật ra một đôi cánh thịt gai xương hung ác, theo Hoài Nam thì nó rất có phong cách, không giống cánh trắng của bọn người chim, đàn ông phải mang thứ này mới khí thế.

Nhân tiện lấy ra khoe luôn.

Athena mới trở thành ma tộc, nhưng mấy năm nay cô ta chạy qua chạy lại giữa ma đô quỷ thành và Olympus, có loại ác quỷ nào chưa thấy qua. Chiến kỹ ma tộc tối cao như Thiên Ma Lục Thức cũng biết, mấy thứ như hóa hình, thật sự nhắm mắt cũng làm được. Thế nhưng hiện tại:

“Ta không làm được.” Athena nhẹ giọng đáp.

“Ủa!? Cô còn chưa tới hóa hình kỳ!?” Hoài Nam kỳ quái hỏi.

“Thân thể ta còn chưa ổn định. Điều động tế bào sẽ xuất hiện nguy cơ phân giải vỡ nát.”

“Cô nói thật hả!?” Hoài Nam tròn mắt hỏi.

“Ta chưa từng nói dối.”

“Không sợ người lạ có dị tâm!?”

“Ta chưa từng sợ ai.”

Hoài Nam giơ tay đầu hàng. Vừa nói đến câu cuối, màu vàng lại chớp động trong ánh mắt của nữ nhân kia. Loại cảm giác bị nhìn chăm chăm đáng sợ đó, hấn không muốn thử nghiệm lần thứ hai. Trước ánh mắt màu vàng kim ấy, có lẽ rất khó để tính kế chơi xấu nữ nhân này được.

Hấn cũng không muốn làm như vậy, nhất là khi thấy Athena đứng thẳng còn chặt vật, nhưng lại cố chấp muốn kéo gã bán hàng lừa đảo kia đi cùng, Hoài Nam có chút cảm động. Mặc dù đối với tên kia, hấn có cảm giác ghen tị muốn nổ đom đóm mắt.

Khi nào mới có một cô gái như vậy chăm lo cho ta!?

Hoài Nam nuốt ngược cục ảm ức, thu lại cánh, chạy tới, đi bộ song song với Athena. Mặc Sương Vũ cũng thu lại linh lực, lon ton chạy theo sau.

“Tôi tên Hoài Nam, còn cô!?”

“Ath... à không. Ethania.”

Ma nữ tân sinh ngập ngừng một chút, rồi nói giọng chắc nịch:

“Cứ gọi ta là Ethania.”

Nữ thần Athena đã chết. Từ giờ chỉ còn ma nữ Ethania, kéo theo gã ma chủ của ma giới, cùng với một gã nhân loại nửa tiên nửa ma, và một thiếu nữ tu giả bắt đầu chuyến lữ hành.

Ethania muốn đi một vòng ma giới, đưa Lục Vân Tiên đến ma đô quỷ thành. Hoài Nam thì vô định, chỉ cần thoát khỏi nơi khi ho cò gáy kia, hấn đi đâu cũng được. Mặc Sương Vũ thì bám theo hấn nửa bước không rời.

...

Một tháng sau đó.

Ma giới, tầng thứ mười bốn.

Bầu trời hắc ám khung thương bị xé rách, vẫn chưa lành lại.

Từ trên bầu trời, ánh sao lấp lánh, trong mắt ma tộc, giống như những viên bảo thạch mỹ lệ. Đám ma quỷ lại không ghét cảnh này. Trái lại bọn họ thấy mình giống như đang được ở ma đồ quý thành cùng với ma chủ.

Ma tộc hoàng thành, nơi Lục Vân Tiên ở, hẳn luôn để hắc ám khung thương hé ra, lộ ra bầu trời sao bên trên, cùng với hai mặt trăng màu tím chiếu xuống mờ ảo, làm đẹp cảnh vật.

Bây giờ ở đâu trên ma giới cũng có trời sao, quần ma cảm thấy như có điện về làng.

Dưới ánh sáng nhẹ nhẹ của hai mặt trăng màu tím treo trên đỉnh đầu, một con cá sấu lớn nặng nề bò đi, để lại những dấu chân to lớn do thân thể vải tăn của nó ấn xuống mặt đường.

Cá sấu hai mắt như chuông đồng, con ngươi mờ lớn, sát khí hùng hồn. Cùng với cái chầu như ao máu, lởm chởm gai nhọn, nhìn sơ qua cũng biết không phải loại sinh vật gì hiền lành. Trên thực tế ở ma giới, cái từ sinh vật hiền lành hình như không tồn tại.

Con cá sấu này hình thể to lớn, giống như một chiếc xe tải hạng nặng. Trên lưng tuy đầy gai xương, nhưng cũng có thể kiếm được vài nơi bằng phẳng, là công cụ đi lại thông dụng nhất của ma tộc nơi này.

“Vất vả đi săn ma hạch cả tháng trời, cũng chỉ mua được con rùa bò chậm chạp này.” Mặc Sương Vũ đã có một gong kính mới tự chế. Hiện tại cảnh vật xung quanh đã không còn đen thui, hai mắt bắt đầu phải sử dụng thường xuyên rồi. Để tránh lãng phí tinh lực duy trì thần thức quét hình cả ngày. Đôi mắt kính này tham khảo hệ thống quét hình từ xác bộ giáp của Hoài Nam chế ra, hai người mỗi người đeo một cái, tăng nhìn nâng lên trên diện rộng, vô cùng tiện lợi.

Hoài Nam ngồi trước Mặc Sương Vũ, lấy mặt kính xuống thổi phù phù, dùng tay trà trà đi vết bẩn vì khói bụi trên đường do cá sấu dẫm lên, cười đáp:

“Chúng quý cũng không thể cuộc bộ cả ngày chứ, đúng không!”

“Nếu đi bộ cùng ta khiến các người chậm trễ, cứ bỏ bọn ta lại cũng được.”

Ethania ngồi trên lưng cá sấu, cách Mặc Sương Vũ không xa, bên cạnh là Lục Vân Tiên vẫn đang nằm dài như đã chết, lạnh nhạt nói.

Hoài Nam cười trừ, hẳn bám đất Ethania mới có thể rời khỏi tầng ngục thứ mười tám. Bây giờ bỏ cô ta lại, chẳng phải là ăn cháo đá bát. Chỉ là Ethania không thể bay, cũng nhất quyết không muốn để hẳn hay Mặc Sương Vũ kéo bay đi. Cực chẳng đã, Hoài Nam đành phải mua con cá sấu này từ tay một gã thương nhân ma tộc đi ngang.

Thương nhân ma tộc không rõ chủng loài gì. Ma khí bao trùm toàn thân, dắt theo một đàn cá sấu tới mấy trăm con, lần đầu nhìn thấy còn khiến Hoài Nam cảm giác như đang gặp thú triều.

Theo lời hẳn nói, con cá sấu này có thể tự tìm đường đến thành thị ma tộc gần nhất.

Với du khách lần đầu đặt chân đến ma giới như Hoài Nam, đây là một cái hướng dẫn viên kiêm xe thò hàng không tệ.

Dù vậy, thương nhân ma tộc làm ăn nơi hoang dã hét ra cũng rất đắt.

Toàn bộ số ma hạch từ ma thú Hoài Nam săn được, hẳn đều muốn.

Còn may không xảy ra chuyện giết người đoạt bảo, có thể là do Ethania hững hờ bên cạnh tỏa ra khí tức nguy hiểm quá kinh người khiến gã thương nhân ma tộc cảnh giới Ma Vương đó phải kiêng kị. Nhưng Ethania không chủ động xuất thủ, Hoài Nam cũng chẳng dám đánh cướp, chỉ có thể đau khổ mua lại theo giá thị trường lúc đó.

“Nói đến, bao giờ hẳn mới tỉnh lại vậy!” Hoài Nam nhìn Lục Vân Tiên bất tỉnh hỏi.

Ethania chỉnh chỉnh lại mái tóc đã bị gió bụi thổi bù xù của Lục Vân Tiên, lắc đầu đáp:

“Hắn không thể tự tỉnh lại, cần có ngoại lực trợ giúp.”

“Ngoại lực ở đâu ra!”

“Chính là ta!”

Mặc Sương Vũ hóng chuyện, đột nhiên a một tiếng:

“Có phải giống như trong câu chuyện Hoài Nam ca ca kể, công chúa ngủ trong rừng hay nàng bạch tuyết đều cần một nụ hôn để tỉnh lại!”

Ethania cười lạnh:

“Chỉ có ngu xuẩn mới tin loại chuyện đó.”

Hoài Nam nao nao, hắn thề là hôm mới thử kính, hắn thấy Ethania trốn sau đuôi con cá sấu thử làm loại chuyện ngu xuẩn này.

Cặp kính là dùng công nghệ quét hình đấy, không cần nhìn thẳng, cách một cái đuôi cá sấu vẫn quan sát tốt.

Nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không muốn vạch trần để bị cô ta xé xác, chỉ tò mò hỏi:

“Thế ý cô là sao!?”

“Ta có thể giúp hấn tỉnh lại chứ sao.” Ethania nói với vẻ đương nhiên.

Hoài Nam thấy đau não. Ray ray trán nói:

“Khi nào cô mới có thể làm vậy!?”

Thú thực là kéo theo con hàng này rất phiền. Nếu hấn có thể sớm tỉnh lại thì tốt.

“Ta cần một phòng thí nghiệm, mặt thất hay chỗ nào đó kín đáo một chút. Đến thành thị gần nhất thử xem.”

“Thí nghiệm gì vậy!? Tiểu Vũ có thể giúp.”

Mặc Surong Vũ hai mắt tỏa sáng. Nói đến thí nghiệm, thật là một trong những sở thích hiếm hoi của nhỏ.

Ethania gật đầu:

“Người khá thông minh, miễn cưỡng có thể.”

“Tôi có giúp gì được không!?” Hoài Nam nghiêng đầu chỉ chỉ lên mặt hỏi.

“Canh cửa.”

“À.”

Trách nhiệm vinh quang và vĩ đại làm sao.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Lang nha thành và lang huyết hội

Thế lực thống trị tầng thứ mười bốn của ma giới là Lang tộc.

Đứng đầu chính là lang nữ vương Rita Karolynie.

Đúng, chính là lang nữ vương đã thay Athena đỡ lấy ý chí của Odin nhắm vào Lục Vân Tiên, sau đó bị Ethania đánh bay mất xác.

Nhìn tòa lang nha thành trước mắt, Ethania có chút chột dạ.

Cô ta vội vả lấy đất đen bôi đầy mặt Lục Vân Tiên, sau đó xõa mái tóc hấn bù xù, xói toi lên, làm gã thư sinh có điểm đẹp mã này lúc này chẳng khác một tên ăn xin.

Khí tức của Lục Vân Tiên đã hoàn toàn bị Kinh phong ấn, đây ngược lại lại là chuyện tốt. Bản thân Ethania có chân lý, việc sửa đổi khí chất cơ thể, hay thậm chí cả chất lượng ma lực cũng dễ như trở bàn tay.

Sau đầu đấy Ethania mới khe khẽ thở phào, nghĩ thế nào thì nghĩ, dắt người yêu đến trước nhà tình địch giễu võ giương oai là phải có giác ngộ bị tạt axit. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Thờ xong ngẩng đầu lên, bắt gặp Hoài Nam đang kỳ quái nhìn mình, Ethania tiếp tục chột dạ hỏi:

“Chuyện gì?”

“Cô biết chỗ này!” Hoài Nam liếc nhìn lang nha thành sau lưng hỏi.

“Nói thừa, trên đời này có mấy chỗ mà ta không biết!” Ethania kiêu ngạo nói.

Lang nha thành có thể coi như kinh đô của Lang tộc, đây cũng là một cái địa danh nổi tiếng.

“À, nói sai. Cô có vẻ biết ai đó trong tòa thành này.” Hoài Nam gãi gãi má hỏi.

“Ta không biết người đang nói gì.” Ethania từ chối cho ý kiến.

Hoài Nam bĩu môi, cô nàng này lúc nào cũng ra vẻ kiêu sa quý phái, tự tin vô đối, nhưng thực ra rất dễ đọc vị đấy.

“Hoài Nam ca ca, vào thành của ma tộc, Tiểu Vũ phải làm sao bây giờ!” Vạt éo bị kéo kéo, Hoài Nam quay đầu lại, thấy Mặc Sương Vũ bất an hỏi.

Mặc Sương Vũ là tiên tộc, toàn thân ngập tràn linh khí, không chỉ đáng vẻ dễ nhìn, còn là da trắng thịt mềm, đậm đà bổ dưỡng, là loại lương thực ma tộc khoái khẩu nhất. Cho dù dùng cách nào cũng không che giấu nổi.

“À, cái đó. Ta có cách.” Ngoài ý muốn, Ethania lần này lại cho ý kiến.

...

Mặc Sương Vũ đỏ mặt. Từ lúc vượt qua hai tên lang nhân trước cổng thành, đến khi đi bộ trong phố vẫn là thế.

Lần đầu tiên ăn mặc loại trang phục thiếu vải, gần như chỉ có một cái dây che mỗi bộ vị mấu chốt này lại, cộng thêm ngực phẳng khiến dây ko có điểm tựa, cứ thế buông lỏng, Mặc Sương Vũ có cảm giác mình đang còi trần. Mà vốn dĩ loại trang phục này cùng với toàn thân lửa thể không khác gì nhau cả.

Thẹn thùng nhất là, trong cái trang phục như vậy, còn phải cột thêm một cái thông lưng ở cổ, để Hoài Nam dắt đi trên phố.

Hoài Nam bước đi như một con robot, không hề dám ngoái đầu lại để bắt gặp ánh mắt u oán muốn giết người của Mặc Sương Vũ. Thỉnh thoảng lại có một tên lang tộc, le lưỡi đỏ mắt đi tới, huyết sát vô vô vai hấn, dùng tiếng ma tộc hăm dọa nói:

“Được lắm anh bạn. Nữ nô tiên giới, giá cả rất đắt nha.”

Rồi lại có một thương nhân ma tộc đến đưa danh thiếp:

“Quán bọn ta có đủ loại công thức từ ướp hầm đến xào lăn, đảm bảo không lãng phí một phân nào nguyên liệu. Nếu người sử dụng chán, muốn bán lại, có thể liên lạc theo địa chỉ này.”

“Anh bạn, đùa không!? Nhà ta có một nô lệ thần tộc, huyết thống titan, không tòi đầu, lúc quất roi có thể văng ra máu vàng kim, rất thích mắt.... Ặc... con bà người... ta làm gì...”

Bốp bốp binh binh... crac... crac... bịch.

Hoài Nam che mắt, không nỡ nhìn gã thanh niên đầu sói tứ chi bị bẻ gãy vụn vụn bên cạnh. Ethania ở cạnh hấn, phui phui tay làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt lạnh như tiền.

“Lại nói, có nhất thiết phải làm thế này không!? Cô không thấy chúng ta quá tỏa sáng à!” Hoài Nam chép miệng tặc lưỡi hỏi.

Nữ nô ở ma giới giống như nhà lầu xe hơi và thẻ ngân hàng vip ở nhân giới. Đại khái là xa xỉ phẩm dành cho người giàu có. Hoài Nam có cảm giác mình đang lái chiến hạm về làng, vinh quy bái tổ... ày... là bái sói.

Thế này quá là gây chú ý đi.

“Không có cách nào cả.” Ethania xóc lại cái quan tài sau lưng mình, sau khi nhét Lục Vân Tiên vào cái quan tài này rồi nhẹ nhàng vác đi, có vẻ gan cô ta đã lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn chẳng có chút nào chột dạ.

“Ma giới cường giả vi tôn, nhưng cũng không thiếu thủ đoạn âm u khó phòng. Người bày ra mình có món hàng đắt giá như vậy trước công chúng, trái lại sẽ đỡ bị ám toán hơn.”

“Chỉ có điều...” Ethania đang nói liền dừng lại.

“Này anh bạn, ta vừa mất con nô lệ của người. Quyết đấu đi.”

Hoài Nam bắt đầu nhìn gã sói con choai choai trước mắt. Người anh em, người còn chưa tới hóa hình kỳ, đầu sói với đuôi sói còn lơ lửng ra đấy, trước khi đó mất thêm gái, có thể nghĩ tới cách biệt đẳng cấp giữa chúng ta không vậy!?

Không có gì bất ngờ, ma khí hóa hình thành trào, tùy tiện tát một cái, cậu sói con này liền ngã sấp mặt, đầu đục một hố trên đất. Cái đuôi ve vẩy dựng ngược cũng xù xuống như giẻ lau.

“Tốt đúng không!? Người có thể tranh thủ cơ hội này mài giũa thực lực. Đối thủ sẽ đưa tới tận cửa.”

Ethania cười nói.

“Nhờ có ma vương hay đại ma vương tới thì sao!?” Hoài Nam phiền muộn nói.

“Người cảm thấy đã có vương trong danh hiệu, còn mất mặt đến mức ra phố đánh nhau giành một con nô lệ!?” Ethania khinh bỉ nhìn hấn một cái.

Ở thần giới đúng là không có thật. Vì thần tộc rất coi trọng mặt mũi và danh dự. Sức mạnh của các thần tương đương với sự nổi tiếng của họ, kèm theo đó là quyền sử dụng thần mạch – tập hợp ý chí của thần chúng. Chẳng ai muốn hình tượng của mình te tua trong mắt công chúng cả.

Ở nhân giới thì không giống, loại thiếu gia hay đại gia nhà giàu khi nam bá nữ đầy rẫy, bắt nạt kẻ yếu mua vui nhiều không đếm xuể, trực tiếp bắt con gái nhà lành đánh thuốc hành sự cũng có, hay lái xe xịn tông chết người không bồi tiền, còn thách thức gia đình nạn nhân... Hoài Nam là một net, ngày xưa đang chiến đấu ở tầng trời thứ nhất còn có thể chụp ảnh mặt sung của Shenjian để đăng lên mạng xã hội, với loại chuyện này chẳng xa lạ gì, bởi vậy hấn mới phiền muộn.

Mỗi thế giới tập tục mỗi khác.

Ở ma giới thì lại thành thế này.

“Này đàn sói, cùng hú lên nào!!!!”

“Áuuuuuuuuuuuuuuu”

Ethania che mặt, Mặc Sương Vũ nước mắt lưng tròng, Hoài Nam cảm thấy toàn thân rét buốt. Cả ba đứng trên một quảng trường lớn được năm cái bệ đá hình bàn tay khổng lồ nâng lên. Bên cạnh là một tên MC lang tộc, đang ra sức kích động quần lang bên dưới.

Đám sói bên dưới cùng tru lên đồng thanh, âm hưởng nhịp nhàng, rõ là đã làm loại chuyện này nhiều lần. Không khí sôi trào, hiệu ứng đám đông kích thích nhiệt huyết, một đám sói đục mắt đỏ kéké, đuôi dựng thẳng, có đứa bốn chân, có đứa hai chân cùng ngẩng đầu hét dài dưới hai mặt trăng màu tím, tràng cánh hết sức xúc động.

“Áuuuuuuuuuuuuuuu”

Lang âm quanh quẩn nhưóc, Hoài Nam liếc mắt nhìn Ethania, người này hay lắm, quay mặt đi không nhận thân nhân luôn kìa. Nếu có thể qua được ải này, ta tính sổ với cô sau.

“Đàn sói của ta, đàn sói của lang nha thành. Hôm nay chúng ta lại quần tụ về đây, cùng ăn mừng người anh em này. Ấy đồng chí (nói nhỏ) đồng chí tên gì nhỏ.”

“Nam” Hoài Nam keo kiệt nói.

“Cùng ăn mừng Nam, vì lang nha thành, vinh dự cống hiến ra một nữ nô tiên giới. Đã mười năm nay chúng ta không có một giải thưởng xứng đáng để phát động lang huyết hội. Hôm nay... nhân dịp này, với giải thưởng như thế này, chúng ta cùng cử hành lang huyết hội. Có ai có phản đối không!?”

“Áuuuuuuuuuuuuuuu”

“Người anh em Nam, hãy nhận lấy vòng cổ này, đây là mảnh răng nanh của lang nữ vương Rita Karolynie cao quý, nguyện lang nữ vương phù hộ cho người.”

“Áuuuuuuuuuuuuuuu”

Bầy sói bên dưới đồng thanh liên tục tru lên, ánh mắt đầy vẻ ước ao ghen tị.

Tất cả chỉ hận sao mình không có được một cục phẩm loli nô lệ tiên tộc như vậy, để hội đồng lang nha thành nhìn chúng, thậm chí chỉ cần một mình nó cũng có thể khiến lang huyết hội được triển khai, đây là vinh dự bậc nào!?

Hoài Nam mặt không cảm xúc nhận lấy cái nanh sói kìa, hấn biết lúc này nói không, kết cục sẽ rất thê thảm.

Ma tộc là một lũ điên. Có thịt thì tranh nhau ăn, có đàn bà lại cùng nhau chơi. Lại có loại đạo lý này!?

Ngẫm lại thì với bản tính hiếu sát của mình, tỷ lệ tử vong của đám đầu đất này rất cao, một con cái kinh qua mấy chục con đục để tăng tỷ lệ đẻ cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Nhưng Tiểu Vũ nhà ta mới có mấy tuổi hả!?

Đám lòng lang dạ sói các người có nhân tính chút được hay không!?

[....]

Được rồi, tội nó chính là lang sói.

Lang tộc có luật bất thành văn, đàn bà của người anh em, chính là của chung. Một thằng lấy vợ, cả làng cùng hưởng.

Đây là vợ.

Còn nô lệ thì khác, sau khi cả làng cùng hưởng...

Sẽ là cả làng liên hoan.

Chủ nô sẽ được vinh dự ăn miếng thịt đầu tiên và cái đầu.

Cả đám đang đi đường và giải quyết tiểu quái làm phiền, đột nhiên một đội thành quân xông tới. Tất cả đều có cấp bậc ma vương, kinh hãi nhất là còn có một tên đại ma vương tự xưng là Brook, cũng chính là cái gã MC đang hồ hởi phát biểu kia, nói rằng chúc mừng hắn, nô lệ của hắn sẽ đem lại cho hắn vinh dự cực cao trong lang nha thành. Trước khi Hoài Nam kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì cả bọn đã đứng trên quảng trường này rồi.

Hoài Nam muốn đậu xanh rau má.

Với công hiến của mình cho lang nha thành, hắn đã được trao tặng danh sói quý tộc, thành một lang nha thân sĩ. Nhưng mà hắn cần cái danh này về làm gì!? Dùng để xia răng còn ngại nó to quá đấy.

Trọng yếu nhất là vinh dự này không thể từ chối. Tiểu Vũ... phải làm sao bây giờ!? Không thể ngờ được đám ma vật dối khất này lại coi trọng thịt tiên nhân đến vậy. Tiểu Vũ lập tức trở thành cực phẩm trang bị mà mỗi người chơi đều mơ ước, nhanh đến mức cả Hoài Nam lẫn Ethania đều không kịp trở tay.

Trái với tâm tình sầu lo của hắn, gã MC lúc này đang rất cao hứng, thanh quân chuyển động một loại âm công nào đó, bắn liên thanh:

“Như mọi năm, lang huyết hội trước khi cử hành, hãy để Brook ta đây mô tả lại cảnh tượng xinh đẹp ấy một lần.”

“Lửa trại đốt lên, quần lang sẽ cùng khiêu vũ dưới ánh lửa. Để máu và lông của chúng ta cùng thiêu đốt lên nàooooooooo!!!!!!”

“Áuuuuuuuuuuuuuuuuu”

Lần này cả gã MC tự xưng là Brook cũng tru lên thác loạn, sau đầu đẩy hắn phát tay, một cái cọc gỗ được ba bốn lang tộc cắm thẳng trước quảng trường, ở dưới chân củi. Đốt lửa.

Lửa bốc lên màu đen hắc ám, Mặc Sương Vũ bị trói trên cọc gỗ, liều mạng mở ra linh quang tráo cách ly, nhưng lớp nồng năng lượng chạm vào chỉ càng khiến lửa cháy to hơn.

Nhìn cái tốc độ này, cứ như vậy không tới nửa giờ, Mặc Sương Vũ chín tốt.

“Hoài Nam ca ca, cứu em với!!!!!!” Mặc Sương Vũ chỉ còn biết gào khóc thảm thiết.

“Áuuuuuuuuuuuuuuuuu”

Lửa thấp lên, bày sói kích động, cuồng khiêu.

Hoài Nam nổi gân xanh đầy trán: “Áu cái máu...”

Hắn muốn bật ra đôi cánh xương gai lao lên lôi Mặc Sương Vũ xuống, bất ngờ liền bị Ethania giữ lại.

Hoài Nam tức giận quay sang định chửi, nào ngờ thấy đôi mắt Ethania đã lấp lánh ánh vàng, trực tiếp ngậm miệng:

“Ta đã đọc tin tức về lang huyết hội. Lửa trại thấp lên, quần lang khiêu vũ. Còn có một quy tắc, con sói khiêu vũ tuyệt vời nhất sẽ được độc hưởng chiến lợi phẩm của mùa giải.” Vô số ký tự trong đôi mắt chân lý vận chuyển. Siêu cấp hệ thống – chân lý, bao hàm rất nhiều loại tri thức đủ thứ trong Lục Đạo. Sở hữu thứ này đều là người tiếp cận rất gần với sự toàn tri.

Ethania đã mắc sai lầm một lần khi căn cứ theo tư duy của thần tộc để áp dụng tại ma giới, lúc này đang hết sức tìm tòi và sửa sai. Cho dù bật chân lý rất tiêu hao tinh hoa tính mạng cũng không tiếc.

“Khiêu vũ cái rắm, lẽ nào còn muối ta vừa nhảy vừa vẩy đuôi!?” Hoài Nam nghiêng răng nói.

“Ngươi hiểu lầm, nghe chúng nó nói gì không!? Để máu và lông chúng ta cùng bốc cháy với ngọn lửa. Lang huyết hội, là nghi thức trưởng thành của lang tộc, chúng nó sẽ cắn xé lẫn nhau để tranh giành giải thưởng, dùng máu và da lông kẻ bại trận để nhóm lửa. Khiêu vũ ở đây chính là giết chóc.”

“Giết mười ma tộc đồng cấp chính là đã trưởng thành. Giết một trăm kẻ là cường giả. Giết ngàn kẻ, đồng cấp, trong lịch sử lang tộc, tất cả đều là cường giả cận giới hoàng trong tương lai. Là kẻ khiêu vũ tuyệt vời nhất lang huyết hội. Cũng là kẻ được hưởng trọn phần thưởng và vinh quang.”

“Nhưng là... ta cũng không có răng nanh hay móng vuốt.” Hoài Nam choáng váng nói.

“Răng nanh của lang nữ vương, lang nha thân sĩ, chính là một nửa lang tộc. Đây là cơ hội lang tộc trao cho người bị cưỡng ép lấy mất tài sản. Một cơ hội nữa để lấy lại thứ thuộc về mình. Chắc ngươi không nghĩ nó để làm tấm xia răng chứ!”

Hoài Nam cầm nín, hần đứng thật là nghĩ thế. Thì ra còn có cái luật này. Giải thưởng của lang huyết hội là phải có, mà đám thành quân không ai muốn lấy ra phát, thành ra toàn trung dụng của người qua đường xấu số. Sau này chắc thấy tập tính như vậy quá tai tiếng, nên mới sinh ra cái trò lang nha thân sĩ kia.

Cũng không thể trách đám thành quân keo kiệt, mà giới nghèo rớt mòng tơi, có chút thịt cũng phải tranh nhau cắn, muốn bày ra giải thưởng hay lễ hội gì đó cũng khó lắm lắm.

Ethania vỗ vai hần:

“Đi đi, làm hết sức mình. Nếu như quả thật không được, ta sẽ xuất thủ. Nhưng sau đó ngươi cũng nên làm tốt giác ngộ bị một đám ma vương và đại ma vương truy sát đi.”

Lang tộc tử tham gia lang huyết hội đều nằm giữa cánh giới khai trí và hóa hình, đây cũng là tất nhiên. Những con sói chưa trưởng thành, muốn mạnh cũng không mạnh đến đâu được.

Hoài Nam cũng chỉ là một nửa cái hóa hình kỳ ma tộc, còn phần đầu hần chưa được cải tạo đâu đấy.

Tình trạng tranh đấu – là công bằng.

Nhìn vũ đài khắp nơi đều là những cái đầu sói hung hãn và khát máu. Hoài Nam nuốt ực một ngụm nước bọt.

Vũ đài đầu tiên của hần ở ma giới..

Hình như hơi bị hoành tráng quá đi.

Lửa đã thấp lên, chiến lợi phẩm đang vừa khóc vừa kêu gào, đám sói tham gia cũng vừa gào vừa cuồng khiêu.

Đã như vậy, thì khiêu vũ nào.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Lang nha thân sĩ thật mạnh mẽ

Cùng với những tiếng hú man dại dưới ánh trăng tím ngà, thân ảnh những con sói lực lưỡng dần tràn ngập trên khắp quảng trường.

Tất cả đều nằm ở cánh giới khai trí đến hóa hình, đã rất ít lang nhân còn đi bằng bốn chân. Hai chân trước đều đã tiến hóa thành cánh tay lực lưỡng với móng vuốt khỏe mạnh và sắc bén.

Cái đầu không hóa thành nhân hình, mà giữ lại nguyên bộ hàm chắc khỏe của những con sói ăn thịt.

Người sói. Nhân vật kinh dị trong những câu chuyện người trái đất lấy ra để mua vui, hiện giờ xuất hiện tràn ngập trong tầm mắt Hoài Nam.

Hần hít sâu một hơi, ma lực vận chuyển, đôi cánh xương gai sau lưng bật ra, đánh ra một lớp khí bạo. Cơ bắp toàn thân được ma lực cường hóa, sau một cú đập cánh tạo ra một quả cầu lốc xoáy, Hoài Nam tiến công.

Đôi cánh cho hần ưu thế về tốc độ, cũng mang lại sức mạnh xung kích. Một cùi chỏ nện thẳng vào trái tim của con sói trước mặt, chấn vỡ ngũ tạng, một kích tuyệt sát.

“Áuuuuuuuuu!!!”

Con sói xấu số lập tức đột tử. Tim ngừng đập, máu không lưu thông, ma lực không vận chuyển, ma tộc có sinh mệnh lực cường hần đến mức nào cũng không thể sống được.

Hoài Nam một kích đắc thủ, lập tức xoay người tránh khỏi một trảo vô tới của con sói tiếp theo, vung chân đạp vỡ quai hàm của nó, lộn người về phía sau. Cánh sau lưng vô mạnh, hần bay vọt lên trời như một mũi tên, tránh thoát năm sáu bộ hàm vô trượt.

Ma lực vận chuyển vào hai tay, nén ép, tạo thành hai chiếc móng vuốt màu đen khổng lồ, Hoài Nam ở trên không điên cuồng cào xuống.

Cát bay đá chạy, một góc quảng trường cứng rắn này bị hần xói tung lên, kèm theo vô số huyết nhục và tiếng gào hung hãn của đám sói bên dưới.

Một đòn tiêu hao mất một phần năm tổng lượng ma lực, Hoài Nam lập tức hụt hơi, thở dốc, ngay sau đó liền cảm thấy hai cánh đau nhói.

Ba bốn con sói đã nhảy lên từ lúc nào, răng nanh ngoạm chặt vào đôi cánh xương gai của hần, vòng eo đầy mũi cơ xoay mạnh, cần cổ kéo mạnh một cái.

Hai chiếc cánh của Hoài Nam lập tức bị xé nát đương trường.

Hần rơi xuống bên dưới, ở dưới là vô số hàm sói mở rộng.

Ánh mắt từ trên dần dần hạ xuống độ cao, máu từ đôi cánh bị xé rách, máu từ những vết trảo và cần xé trượt qua, bay khắp quảng trường, lấp lánh dưới ánh trắng màu tím.

Khắp nơi đều là máu thịt tung bay.

Đây chính là lang huyết hội.

Lông sói bay đầy trời, bết lại cũng những máu.

Vô số lang nhân bị đồng loại tàn nhẫn xé đôi, ma lực vận chuyển trong cơ thể bắt tử không khiến chúng nó chết ngay, nhưng lại thừa nhận bàn chân của hàng loạt đồng loại đang điên cuồng cào cấu cần xé khác.

Không sử dụng đại chiêu, hoàn toàn dựa vào sức mạnh thể phách, dựa vào răng nanh và móng vuốt.

Lang tộc dùng chính huyết thể của mình đánh ra một tầng địa ngục trong mười tám tầng, kiến tạo lên lang nha thành. Dùng lang huyết hội để đào tạo ra những tinh nhuệ hung hăng và hiếu chiến nhất. Khẳng định vị thế của mình trong vô số quần tộc quý quai ở ma giới.

Lang sói tham gia lang huyết hội đều là phường tàn nhẫn hiếu sát, hơn bất cứ loài nào của ma tộc. Hoài Nam với bộ thân thể không sợ đau đớn, so độ liều mạng và hung tàn vẫn còn thua chúng nó.

Hần vừa đặt chân xuống đất, một con sói chỉ còn nửa thân trên đã ngoạm lấy bắp chân của hần, kéo đi một mảng thịt lớn.

Hoài Nam mất trọng tâm, hụp người xuống, vừa vận tránh được một cái lang trảo trượt qua. Hần còn chưa kịp hú hồn thì sau lưng đã thấy rét lạnh, từ phương ngang có một cái hàm sói đã kê vào sau gáy hần. Bản năng sinh tồn lập tức khiến ma lực điên cuồng bùng phát, một đôi cánh thịt mới lại mọc ra, đánh văng con sói đang phi thân tấp đến từ đằng sau.

Hoài Nam hét lớn, xoay người, đôi cánh như cánh tay của hần trải dài, quét ngang một đường, đánh văng bảy sói ra một đoạn.

Không dứt.

Thực lực của hần không đủ để trấn nhiếp bảy sói.

Vô số lang nhân chen chúc mà lên. Bản năng sinh vật của chúng cổ vũ chúng thôn phệ ma tộc ở đẳng cấp cao hơn, những con sói này vốn cần phải sát phạt nhau để trưởng thành, lại cùng nhau liên thủ úp sọt Hoài Nam trước.

Hoài Nam đã từng kinh qua một bảy tiên nhân truy sát, một bảy ma cây truy sát, một bảy bảo khí săn giết. Hần đã sớm miễn dịch với số lượng. Bởi vậy, chân trụ vừa chạm đất, hung tính của hần cũng đã bị kích thích, đôi cánh vỡ ra một tràng âm bạo, lại một lần nữa lao tới.

Hần không đâm, không đá, không đánh chỏ hay lên gối, thuần túy chỉ dựa vào tốc độ cùng khối lượng cơ thể. Tổng mạnh.

Uỳnh.

Sóng khí bạo phát. Sức mạnh cấp độ hóa hình kỳ, cũng giống nguyên anh kỳ của tiên giới, có thực lực bài sơn.

Một ngọn núi cũng có thể bị chấn bay.

Thân sói văng lên tứ tung, không ít con vỡ nát ngũ tạng, đập óc chết tươi.

Hoài Nam cũng bị chấn ngược, khí huyết, đầu óc cùng lúc quay mòng, nhộn nhạo. Hần ói ra một ngụm máu, tim đập thành thịch, máu mạng theo ma lực đồ dòn liên tục về tứ chi, thông qua những sợi tĩnh mạch căng phồng nổi khắp làn da.

Lang tộc cuồng khiêu.

Hoài Nam cũng gào thét.

Một con độc nhãn lang, một con cự lang, một con song đầu lang đứng giữa một vòng tròn xác thịt, tạo thành ba vùng trống hiem hoi trên đầu trường, bị tiếng hét của hấn kích thích, cùng quay đầu nhìn về một phía.

Dị tộc.

Dị tộc có được lang nha thân sĩ vinh dự.

Ta muốn giết hấn, giành lấy lang nha thân sĩ vinh diệu. Giành lấy răng nanh của nữ chúa.

Ta muốn trưởng thành, ta muốn cường đại hơn. Ta muốn tiến hóa.

Graoooooooo.....

Ba con sói đặc biệt này cùng lúc gào thét, đáp lại tiếng hét của Hoài Nam, rành rành là sói, nhưng sóng âm tạo ra như những con quái vật.

Thân thể chúng nó thẳng tắp đứng lên, tứ chi đầy đủ, đầu sói rút gọn thành mặt người.

Đây là ba con lang nhân hóa hình kỳ tiêu chuẩn.

Cũng là những ứng cử viên nặng ký nhất của lang huyết hội.

Từ ba phương, chúng nó giết ra một đường, xé xác vô số con sói xấu số khác, cùng giết về phía Hoài Nam.

Hoài Nam cũng cảm nhận được chúng nó, lẫn trong khí tức hoang dại thô lỗ, là sát ý âm trầm nặng nề, cùng với ma lực cường đại.

Hắn lúc này cũng đã bị kích thích hung tính bạo lực trong huyết quản nam nhân. Quay người, tát vỡ đầu một con sói nhào đến. Đạp nát vụn xương hàm con sói đang ngoạm lên dưới chân. Dùng cánh thịt cắt qua, chia đôi hai con sói xấu số khác. Giương mắt nhìn ba đường thẳng máu thịt tung bay đang tiếp cận mình.

“Có giỏi thì đến đây.”

Graoooo...

Hắn hét lớn thách thức, ba con sói hóa hình kỳ cũng gào thét cuồng ngao đáp lại.

Hoài Nam cũng không bỏ mặc chúng nó nỗ lực, hấn cũng giết ra một đường kẻ, xé vụn vô số huyết nhục, lao tới.

Bốn đường thẳng đầy lông và da máu cùng lúc đụng nhau.

Sóng khí tung bay, cát và đá vụn bắn ra như đạn, máu thịt và tàn chi bùng nổ.

...

“Hừm, lang huyết hội năm nay, chất lượng tốt lắm.” Brook và đám ma vương thành quân của mình đứng trên khán đài nhìn xuống, lòng quảng trường hõm sâu lúc này đã đổ đầy những máu, cùng vô số đoạn chân cụt, tay cụt và đầu lâu bay lên, nhìn có vẻ giống nồi lẩu.

“Cũng đã thật lâu mới thấy lang nha thân sĩ.” Một tên ma vương hộ vệ tiếp lời.

Brook cười khẩy. Lang nha thân sĩ thì có nhiều, nhưng còn sống chả được mấy cái.

Lang tộc hiếu khách cũng như hiếu chiến.

Xé xác khách mời là chuyện tất nhiên.

“Lang nha thân sĩ lần này không tệ. Rất có cốt khí. Hi vọng có thể giống như ma chủ năm xưa.”

Hoài Nam không biết, hơn một ngàn năm trước, cũng ngay lại quảng trường lang huyết hội này, Lục Vân Tiên với Lạc Tiểu Thanh bị đem lên bàn tế, cũng đã bắt đầu dĩ tham gia một lần lang huyết hội. Còn đánh ra giải quán quân vinh dự nhất. Được đích thân lang nữ vương nhìn trúng rồi phò trợ.

“Hắn cũng là nhân tộc!?”

“Có chút cổ quái, nhưng hắn là vậy. Nhân tộc tu ma, thành tựu đều không tồi. Lực ma đại nhân hay ma chủ, đều thượng vị trong ngàn năm. Nếu như hắn biểu hiện ra tiềm lực tốt, có thể kết giao một chút, ta không tin ánh mắt của mình kém nữ vương năm ấy.”

“Nữ nhân đeo quan tài kia có chút cổ quái.”

“Đáng sợ!?”

“Không có sát khí, nhưng ẩn giấu rất sâu. Sợ rằng không đơn giản.”

“Nữ vương đang trọng thương, tốt nhất đừng làm lớn chuyện.”

“Ngộ nhớ cô ta can thiệp!?”

“Thế thì không được, toàn lực trấn áp, lang huyết hội thiêng liêng không thể bị vấy bẩn.”

Brook nói như chém đinh chặt sắt. Theo sau đấy, hấn và tất cả đám thành quân ma vương đều nhìn chăm chăm vào Ethania. Bất kể thế nào, cho dù mất mạng, bọn họ cũng sẽ bảo vệ sự linh thiêng của lang huyết hội.

Đây là tập tục đào tạo ra dũng sĩ truyền thừa không biết bao nhiêu năm của lang nhân. Bất kể là ai cũng không thể phá hoại quy củ, nếu không, toàn bộ lang tộc sẽ liều mạng với hấn.

Năm đó Lục Vân Tiên có Hỏa Long ma để áp trận, chỉ bằng mình hấn cũng có thể đồ thành lang nhân, nhưng vẫn phải thành thành thật thật làm theo quy củ. Dùng một người một kiếm giết ra một bờ sông máu lang nhân, đạt được tán thành của toàn bộ lang tộc mới có thể đem Lạc Tiểu Thanh đi.

Ethania hiện tại không thể bằng Hỏa Long năm đó, cũng không chỉ vì chút giao tình với Hoài Nam mà liều mạng với lũ liều mạng khét tiếng Lục Đạo như lang tộc.

Nhưng không trực tiếp xuất thủ, không có nghĩa là không thể giúp.

Ethania kéo thấp xuống mũ trùm đầu, che đi ánh mắt đã rực sáng màu vàng. Cùng lúc đó, Hoài Nam đang chém giết điên cuồng, toàn thân ngập trong máu và thịt nát, với đôi cánh tay đã bị cắn xé đến trơ xương, đột ngột cũng khựng lại.

Đôi mắt hấn chớp động, màu vàng rực sáng.

Ba con lang sói cấp độ hóa hình lập tức chớp lấy cơ hội này, đồng loạt đánh tới.

Hoài Nam không nhìn chúng nó.

Hấn chỉ ngây người, không nhìn bất cứ thứ gì, nếu đôi mắt không phải đang sáng rực, mọi người sẽ bắt gặp ánh mắt hấn đang đại ra.

Hấn không nhìn gì cả, bởi vì hấn lúc này vốn không cần nhìn.

Toàn bộ dữ liệu về thế giới xung quanh, thông qua đôi mắt màu vàng kim đồng loạt đổ dồn vào trong đầu hấn.

Góc độ, phương vị, bước chân, nhịp điệu, tần suất.

Mùi vị tanh hôi của máu huyết, âm thanh khí bạo, cảm giác về làn gió....

Toàn phương vị mục kích.

Góc nhìn thượng đế.

Tốc độ suy nghĩ và vận hành của đại não gia tăng chóng mặt.

Đầu óc hấn nóng lên như một cái lò vượt quá công suất, thậm chí khiến cho pháp trận hộ tâm và viên linh thạch khảm giữa trán của Mặc Surong Vũ liên tục phải lóe sáng tản nhiệt.

Hoài Nam không cần nhìn cũng biết được, từ trên đầu có một con sói đang nhào tới, từ phía bên phải có một làn gió sắc bén do lang trào vạch phá, từ đằng sau có một ma đạn khí cầu bắn đến.

Não bộ vận chuyển liên tục, tín hiệu gửi về khắp các dây thần kinh toàn thân, khiến cho bước chân hấn dịch chuyển sang vài mm, mũi chân nhẹ điểm, làm ra một động tác xoay người quá nhanh, vừa vận tránh thoát cả ba mũi tấn công.

Ánh mắt, cái miệng, thậm chí cả nước rãi của ba con sói hóa hình kỳ thể hiện rõ sự ngạc nhiên cũng được thu về như dữ liệu, đầu óc tính toán ra cả phản xạ sau khi ngạc nhiên của chúng nó.

Rồi theo mệnh lệnh của khối óc đã hoạt động với tần suất cao bất thường, trong không thời gian giống như vạn vật đã tua chậm lại, Hoài Nam biết được bản thân nên làm những gì, ma lực nên đổ dồn vào nắm tay như thế nào, cường độ ra sao, góc độ xuất quyền, dậm chân và phát lực đều trải qua quá trình tính toán gọt rửa đến hoàn mỹ.

Một lần nghịch tập bất ngờ.

Lang tộc từ trên không vô tới, lại phát hiện dị tộc này chỉ khẽ xoay người đã khiến mình vô huyệt, vòng xoay còn đem lại lực li tâm gia tốc, khiến cho một quyền vòng cung kia có được tốc độ và sức mạnh cần thiết, vừa đủ để chấn vỡ tim của mình.

Con sói mặt sẹo này học ra một ngưng máu đen ngòm, ánh mắt trợn trừng không thể tin tưởng, một gã cường giả lang nhân như mình, trong trận chiến cùng cảnh giới, một đòn đã bị miểu sát.

Thân thể của nó bay ngược ra, va chạm vào con sói đang tập kích sau lưng Hoài Nam.

Còn bản thân hắn, nương theo lực phản chấn từ quyền kinh kia, cũng bay ngược cùng với một cái cùi chỏ, lách qua kẽ hở giữa hai làn trảo khí, nện thẳng vào trái tim của gã lang nhân không lộ phía bên phải.

Uỳnh.

Nương theo phản lực và một cú dậm nhảy có chủ đích, một cùi chỏ này cũng mang theo ma lực thâm thấu vừa đủ để chấn vỡ tim đối phương.

Một lần nghịch tập chọi lại ba cao thủ cùng đẳng cấp, thành công miểu sát hai người.

Ánh mắt màu vàng kim tán đi, cảnh giới kỳ diệu biến mất.

Hoài Nam nhìn đôi tay mình, ngây dại.

Đám lang sói xung quanh nhìn ba cường giả đồng tộc chỉ một đòn chết mất hai người, tất cả cũng dừng điên cuồng, nhìn lại.

Uy vọng của hai trong ba con sói hóa hình kỳ này cực cao trong đám lang nhân trẻ tuổi, danh tiếng của chúng là dùng năng nanh và móng vuốt cắn xé ra. Không ai dám nghi ngờ thực lực và địa vị của chúng.

Vậy mà chỉ một sát na.

Hai con lang tộc cường đại này đã nằm xuống rồi.

Dị tộc....

Lang nha thân sĩ.

Thật cường đại.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Lang nhân huyết luyện

Bị treo lên cây cột chờ thời trở thành thịt nướng. Mặc Sương Vũ mặc dù vẫn còn ướt nhẹp nước mắt, nhưng cũng đã thôi giãy dụa.

Giãy dụa là vì tuyệt vọng.

Nhưng hiện tại, trước ánh mắt cô bé là cả một bầu trời hi vọng.

Hoài Nam đứng khom lưng, lão đảo vì những vết thương liên tục nhận trong mấy phút cắn xé điên cuồng, đôi cánh thịt sau lưng đã không thể mọc lại vì ma lực tiêu hao hết, chỉ để lại một dải máu thịt bầy nhầy lộ ra xương trắng bên trong ghê người.

Hắn hít sâu một hơi, tấm lưng cong xuống từ từ thẳng lên, bước chân sai ra. Chấn trước Mặc Sương Vũ, thở khò khè mấy hơi nói:

“Cô nhóc này là của ta.”

“Các người động đến, ta giết.”

Nhìn hắn uể oải, nhưng ánh mắt vẫn còn rất sáng. Đám ma sói gầm gừ lượn xung quanh liên tục, ánh mắt chỉ trực ăn tươi nuốt sống hắn, nhưng bản năng dã thú nhạy bén khiến chúng nó cảm nhận được, nếu như thật sự xông lên, cái gã dị tộc trước mắt vẫn có thể liều mạng đem chúng nó xé thịt.

Ba con sói hóa hình kỳ nằm dưới chân hắn chính là minh chứng xác thực nhất.

Nhưng để cho bầy sói thực sự bị chấn nhiếp, chính là ánh vàng ẩn hiện trong mắt Hoài Nam. Nó khiến cho mỗi con sói đều có cảm giác lông tóc dựng đứng khi bị nhìn chằm chằm, khóa chặt điểm yếu trí mạng.

Nhất thời, bầy sói không thể tiến lên.

Lang huyết hội, bị một mình Hoài Nam đình chỉ lại.

Một khắc ấy, trong ánh mắt của Mặc Sương Vũ không tồn tại lửa nóng dưới chân, không tồn tại ánh mắt khát máu và những hàm răng tanh hôi trên khuôn miệng đầy nước dãi của loài lang sói. Chỉ có bóng lưng đầy máu của Hoài Nam tồn tại.

“Hoài Nam ca ca.”

Không biết có phải vì bị sức nóng của ngọn lửa bên dưới sưởi lên quá lâu hay không.

Khuôn mặt Mặc Sương Vũ lúc này đỏ rực.

Hai ánh trăng màu tím trên cao, lúc này cũng không vĩ đại bằng bóng lưng của hắn.

Ở một bên khác, Ethania cười lạnh, lau đi vết máu trên khóe miệng. Với tình trạng cơ thể hiện tại còn miễn cưỡng sử dụng chân lý giúp Hoài Nam tiến vào trạng thái toàn trị, gây nên áp lực không nhỏ.

“Nhưng mà... Lục Vân Tiên. Bộ dáng của hắn lúc này, có lẽ sẽ giống như người năm xưa chứ!? Ta thật ghen tị với Lạc Tiểu Thanh khi đó.”

Chân lý tại về một đồng dữ liệu liên quan đến Lang Huyết Hội, sự kiện hòa long đế và ma chủ thời còn trẻ từng đại náo lang huyết hội, trở thành lang nha thân sĩ được đích thân Rita nữ chúa nhìn trúng và phò trợ cũng có ghi. Ethania vì muốn nhìn lại khoảnh khắc đó, không ngại tái hiện một màn lang nha thân sĩ đại chiến quần lang.

Dù làm như vậy khiến thương thế nặng hơn cũng không tiếc.

Hoài Nam, đại khái chỉ như một tên diễn viên thay thế cho thân ảnh Lục Vân Tiên năm xưa mà thôi.

Nhưng hắn rất nhập vai, hắn thật sự muốn bảo vệ Mặc Sương Vũ. Cô nhóc này đã cứu mạng hắn không biết bao lần, cho hắn uống máu liên tục trong nửa năm. Thù oán trước kia Hoài Nam đã sớm quên sạch. Hắn sẽ không để Mặc Sương Vũ chết, bằng bất cứ giá nào.

Ý chí, quyết tâm của hắn là thật, làm cảm động Mặc Sương Vũ, cũng không thể là giả.

Và áp lực bầy sói phải đối mặt cũng là thật.

Quần lang vô chủ, không khí cuồng bạo của lang huyết hội đã không thể tái hiện lại nữa.

“Chấm dứt ở đây được rồi.”

Hoài Nam giật thót, gã cường giả cảnh giới Đại Ma Vương Brook từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, tiếp tục diễn vai MC chuyên nghiệp.

“Lang huyết hội đã chọn lọc ra con sói khiêu vũ xuất sắc nhất. Ta cảm thấy không cần tiếp tục nữa.”

“Auuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.”

Đám lang sói ở bên dưới đồng thanh hú lên, đầy vẻ u oán bất cam. Nhưng không con nào dám đứng ra khiêu chiến quyền uy của Brook.

Brook ngoáy ngoáy lỗ tai, quay sang nhìn Hoài Nam cười nói:

“Lang nha thân sĩ, người chính là dũng sĩ mạnh nhất lang huyết hội năm nay. Để tỏ lòng tôn kính của tộc ta với cường giả trẻ tuổi. Xin hãy nhận lấy giải thưởng mùa này.”

Nói rồi phát tay, Mặc Sương Vũ đang bị trôi trên cột lập tức được giải phóng. Cô nhóc nhào vào lòng Hoài Nam, ôm chặt. Dụi đầu vào ngực hắn, không buồn ngẩng lên.

Cũng không biết có khó thở hay không.

Hoài Nam nao nao, hắn ôm qua Mặc Sương Vũ rất nhiều lần, nhưng lần này đặc biệt thấy ấm áp.

Thân hình thật nhỏ nhắn nha...

Cũng thật mềm mại.

Cảm giác như có con chim nhỏ nép vào người.

Ôm vào thật thích.

Tay hắn không tự chủ được đưa lên, vuốt vuốt lưng Mặc Surong Vũ, người sau thấy vậy, lại càng ôm chặt hắn hơn.

“Lại nói, phần thưởng do ta bỏ ra, bây giờ ta lấy lại. Các ngươi cũng quá keo kiệt đi chứ!?” Hoài Nam một bên hưởng thụ cái ôm của Mặc Surong Vũ, một bên ngẩng đầu làm mặt hèn mọn nói.

Brook nghe thấy vậy, nhe răng, ngẩng đầu cười ha ha.

“Không sai. Không chỉ lang tộc bọn ta, toàn bộ ma giới này đều là những kẻ keo kiệt. Nhưng mà, cũng không đến mức như ngài nói. Lang nha thân sĩ, xin hãy chiêm ngưỡng thành quả của lang huyết hội năm nay.”

Hắn vỗ tay, đám thành quân cảnh giới ma vương đồng loạt xuất lực, những con cuồng phong xuất hiện khắp quảng trường, quán lên máu và da lông của đám sói đã tử trận, tất cả đều đổ dồn vào phía ngọn lửa từng sục chút nữa đã nướng chả Mặc Surong Vũ.

Hoài Nam nheo mắt, ánh lửa bùng sáng. Lửa ở ma giới là có màu tím đặc biệt yêu dị, nhưng sức nóng không giả chút nào.

Hắn đứng cách xa cột lửa hai mươi mét, vẫn cảm thấy nhiệt độ cực kỳ khủng bố. Dù cho làn da của cảnh giới hóa hình kỳ cứng cáp vô cùng, cũng ăn không tiêu.

Da và lông sói chết trận thấp sáng lên ngọn lửa, để nó bùng cháy cao vút.

Mặt sàn dưới chân chuyển động, quảng trường này đang lõm dần xuống như một lòng chảo, máu của lang nhân đã chết như những dòng suối đỏ dồn về trung tâm, tạo thành một nồi lẩu thứ thiệt.

Ngọn lửa vẫn cháy mạnh, kể cả khi đỏ lên biết bao dòng máu.

Máu cũng sôi sục, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Đây là một huyết trì.

Một huyết trì sục sôi.

Càng gần về trung tâm ngọn lửa, máu càng sôi mạnh, mùi tanh tươi nồng nặc dần biến mất, tỏa ra thứ hương thơm ngát tinh luyện.

Đúng lúc này, Brook quay đầu, nhìn chằm chằm vào Ethania nói:

“Vinh dự của lang huyết hội, không thể cho ngoại nhân cùng hưởng.”

Ethania cũng biết chuyện, chỉ nhạt giọng nói:

“Tiểu Vũ, đi với ta.”

Mặc Surong Vũ vẫn bám chặt Hoài Nam.

Ethania kéo kéo, Mặc Surong Vũ cũng không buông.

“Đừng làm lỡ mất cơ hội của hắn.” Ethania mắt kiên nhẫn nói.

“Hoài Nam ca ca.” Mặc Surong Vũ ngẩng đầu, Hoài Nam nhìn xuống, phát hiện một đôi mắt đầm nước, long lanh và rất sáng.

Chụt.

Thân hình nhỏ bé chồm lên, hôn nhẹ một cái vào môi Hoài Nam.

“Eeh!?”

Trong lúc hắn còn ngây ra như phỗng, thân ảnh Mặc Surong Vũ và Ethania đã biến mất sau bầy sói dày đặc.

“Đi thôi, lang nha thân sĩ. Tắm rửa trong vịnh quang ngời đã dùng nắm tay đánh ra.”

Brook mỉm cười làm một lễ tiết quý tộc nửa mùa, khom người vươn tay đẩy Hoài Nam đến trung tâm ngọn lửa. Nơi mùi máu nồng nặc bị tinh luyện đang tỏa hương ngát thơm.

“Nóng.” Hoài Nam rên lên một tiếng.

Hắn đã chịu qua đủ thứ nhục hình từ khi còn ở với Cecillia, lúc này vẫn bị ngọn lửa này thiêu đốt đến nhức nhối.

[Kufufufu, tiểu chủ nhân. Kỳ ngộ lẫn điểm ngộ, không ít nha.]

[Cecillia, con hàng này, người lặn đầu mấy ngày nay!?] Hoài Nam một mặt chịu đựng sự thống khổ của ngọn lửa thiêu đốt, một mặt vận vẹo nói.

[Ây, nữ nhân kia rất kinh khủng. Nếu như phát hiện tồn tại như ta có thể uy hiếp tới cô ta, không dám nói sẽ xuất thủ trước để diệt trừ hậu họa đâu.]

[Người nghĩ nhiều rồi.] Ở chung một thời gian, Hoài Nam biết Ethania không phải loại người này. Cô ta thích chính diện đập tan mọi chướng ngại hơn.

[Cẩn thận không thừa, tiểu chủ nhân. Tin tưởng ta, trên thế giới này, chỉ có ta sẽ vĩnh viễn không phản bội người.]

Hoài Nam cười lạnh, hẳn chẳng thể tin nổi con hàng hờ cái là đem tay hay chân của mình ăn vụng. Nhưng Cecilla không muốn xuất hiện trước mắt Ethania đem lại cho hắn khoảng thời gian yên tĩnh không tồi. Hơn nữa lưu lại một con bài tẩy, cũng không phải chuyện gì xấu.

Cecillia chẳng cần nhìn cũng biết hắn nghĩ gì, vì hai người là một thể. Chỉ u oán nói:

[Được rồi, không phiền ngài nữa. Tập trung hấp thu tinh hoa huyết nhục đã được tinh luyện của lang huyết hội đi. Đây là thứ tốt.]

Hoài Nam đương nhiên biết đây là thứ tốt. Nghe Ethania nói về quy tắc của lang huyết hội, hẳn cũng đã đoán đại khái ra chỗ tốt của thứ này là gì.

Nói đơn giản chỉ là một biện pháp sàng lọc, bỏ đa lấy tinh mà thôi.

Những con sói sống sót qua lang huyết hội, sẽ tiếp nhận lấy tinh hoa huyết nhục của đồng bạn để lột xác, sói chết càng nhiều, lượng máu và huyết nhục được ngọn lửa thôn phệ và tinh luyện sẽ càng lớn, những con sót lại càng ít ỏi, sẽ càng được thừa hưởng nhiều hơn.

Bởi vậy chúng nó cắn giết nhau nhiệt tình vô cùng.

Đúng là một cái tập thể điên cuồng.

Từ khi đến ma giới, Hoài Nam không chỉ một lần cảm nhận được cái sự hi sinh quên thân điên cuồng này. Tại ma giới, mạng sống đúng là cái không đáng tiền nhất. Trong quá trình tiến hóa dài đằng đẳng của mỗi loại ma vật, thậm chí là ma cây, chúng nó đã phải đạp lên xác biết bao nhiêu đồng bạn để bước lên.

Nhưng chưa thấy một ai dị nghị, cũng không ai phản đối. Kẻ nằm xuống ngoại trừ kêu lên đau đớn, cũng không thấy có tiếng kháng nghị bất cam hay cầu xin nào.

Ma tộc, thật sự là chủng tộc đáng sợ nhất Lục Đạo.

Đây là thế giới của chiến binh, chiến sĩ, dã tính và bạo lực.

Và hắn, cũng đang dần hòa vào thế giới ấy.

Theo những dòng máu sục sôi phủ dần lên khắp thân thể, da dẻ của Hoài Nam liên tục bị luộc chín, bong ra từng lớp từng lớp, sau đó lại có vô số ma khí tinh thuần đổ dồn về tái tạo, đồng thời hấp thu tinh hoa huyết nhục từ bồn máu, tái cấu trúc lại cơ thể. Lửa trực tiếp đốt khung xương hắn đen ngòm, thiêu đốt ra không ít tạp chất, dựng lên một bộ khung mạnh mẽ hơn.

Lột xác, tái sinh, sau đó lại tiếp tục lột xác.

Tràng cảnh này xảy ra trên khắp quảng trường.

Những con sói còn sống đắm chìm trong huyết nhục của đồng bạn, liều mạng bơi về phía ánh lửa để đạt được càng nhiều lợi ích hơn. Trong quá trình ấy lại xảy ra xô sát, đổ máu, càng khiến cho ánh lửa hưng thịnh.

Và bên trong ngọn lửa, Hoài Nam, đạt được lợi ích lớn nhất từ phúc lợi của một lang nha thân sĩ và vinh dự của con sói khiêu vũ tuyệt vời nhất.

Hay còn gọi là kẻ giết chóc mạnh nhất.

Địa ngục như bể máu, lòng chảo quảng trường như vạc dầu, tôi luyện lên những con sói khai trí, tẩy rửa cơ thể chúng, ban cho bọn chúng cơ hội hóa hình.

Thống khổ cùng hưng phấn kêu vang.

Vô số lang nhân thu gọn đầu sói, hiện ra những khuôn mặt người góc cạnh mà hoang dại. Tận hưởng cảnh giới mới, với nhân thể cường tráng lửa lò, không ít kẻ ngửa đầu cuồng tiểu sung sướng.

Nghi lễ trưởng thành của lang tộc thiếu niên, lang huyết hội, là cơ hội tốt nhất để đạt tới cảnh giới hóa hình.

Còn hóa hình cảnh như Hoài Nam. Trực tiếp tiến lên tới đỉnh phong.

Hắn cách cảnh giới Ác Ma chỉ còn nửa bước chân.

So với Trung Thành và Shenjian trong lần va chạm gần đây nhất, cảnh giới đã là tương đương.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Lang tộc đặc tính

Lang tộc tiến hóa từ ma sói, là tử địch của huyết tộc tiến hóa từ dơi. Hai tộc này nhìn nhau đã không vừa mắt từ rất lâu. Mấy năm gần đây do đại công tước Richard Keyneeth của Huyết tộc bị King của Trường Sinh Đảo giết rồi mất, đối đầu lên thì huyết tộc có vẻ yếu thế.

Lang tộc vẫn còn Rita nữ vương, phát triển đường hoàng mạnh mẽ, trong vòng năm năm đã hoàn toàn quét sạch toàn bộ huyết tộc ra khỏi ngục thứ mười bốn. Cũng thừa hưởng luôn toàn bộ thành quả còn sót lại của huyết tộc.

Trong đó có mấy xa xỉ phẩm, sách vở tri thức, chút văn hóa và gần đây nhất là chức vị quý tộc.

Huyết tộc là một đám cuồng thân sĩ, luôn tự cho mình là quý tộc. Bắt đầu từ cảnh giới ác ma, chúng tự gọi mình là nam tước, đại ác ma thì là tử tước, ma vương là bá tước, đại ma vương là công tước. Cận giới hoàng thì là đại công tước.

Mấy cái tước vị này nghe cũng hay hay, lang tộc tự gọi nhau mấy lần thấy vui vui, quyết định dùng luôn. Bởi vậy hiện tại, quý tộc chạy tràn lan khắp thành.

Hoài Nam sắp lên cảnh giới Ác Ma, cộng thêm vàng sáng của MVP lang huyết hội và vòng cổ lang nha thân sĩ, nên miễn cưỡng có thể tính là một vị nam tước.

Đối với lang nha thân sĩ còn sống sót qua lang huyết hội, lang tộc không có vẻ gì là keo kiệt. Hắn được hưởng một tòa khách sạn khá xa hoa, và một đám lang nữ cảnh giới hóa hình yêu mị phục vụ.

Tất nhiên cũng chỉ là phục vụ nhu cầu cơ bản thôi. Hóa hình ma tộc đều là phường hung ác, dám có ý đồ với chúng, chỉ sợ liền phải máu chảy đầu rơi.

Hóa hình kỳ đặt ở tiên giới tương đương với nguyên anh kỳ, cũng có thể coi là trụ cột tiểu phái. Đặt ở trái đất có thể coi là Manager của một công ty nhỏ. Nói ra mới biết tước vị nhìn như nhan nhản khắp lang thành này, té ra cũng có chút quyền uy.

Nếu tính đại khái ra thì, Hoài Nam cảm thấy địa vị của mình hiện tại tương đương với một gã CEO. Trong mắt thường dân thì cao không với tới, còn trong mắt các chủ tịch đại lão, thì tùy tiện vớ cũng được một mớ. Xem ra là không cao không thấp.

Mà, cũng chỉ có như ở trái đất mới căn cứ vào khả năng làm việc để quyết định địa vị xã hội như vậy. Tiên giới hay ma giới cũng đều không khác nhau lắm, nắm tay ai to thì người đó làm lớn. Chẳng qua ở ma giới nó trần trụi hơn mà thôi.

Mặc dù thân phận tương đương với một gã CEO, cũng được cho ở trong một khách sạn hạng sang, nhưng nó cũng chỉ là sang với lang tộc mà thôi. Kiến trúc và thẩm mỹ của đám này thật không dám khen. Tại sao cứ phải treo đầu lâu lên tường mới là phong cách!? Nửa đêm bị mấy cái hốc mắt âm u nhìn chằm chằm không khó chịu hả!?

Tại sao phải làm giá đỡ nền bằng xương tay của tử tù!? Có biết như vậy hạn sử dụng sẽ rất không bền không!?

Còn nữa, thằng nào bôi vết máu loãng lổ lên tường thế kia!? Còn có dấu tay cào nữa!? Gravity hả!?

Một điểm phiền muộn nhất là mùi hôi, lang tộc có vẻ không thích tắm cho lắm, mùi hôi của ồ sói tràn ngập khắp nơi. Trên chân đệm cũng có một mớ lông xám xám còn sót lại.

Mặc Surong Vũ phải thi triển một cái phong hệ kết giới để khử mùi. Sau đó phát ra mấy quả cầu linh khí tẩy sạch mùi máu tanh trên tường, gắn linh thạch và dạ minh châu tỏa sáng thay cho đèn, và ném hết đầu lâu ra khỏi phòng, nơi này mới tạm coi như ở được.

Không thể không nói, từ sau khi nhặt lại được trư vật giới chỉ và chú thiên tinh thần đa bảo thiên quân trận, Mặc Surong Vũ làm được rất nhiều chuyện, có phần giống doraemon. Hoài Nam thích lắm.

Chỉ có điều mỗi lần hần mở miệng muốn nói gì đó, Mặc Surong Vũ liền đỏ mặt chạy biến. Hắn muốn khen cũng không có cơ nào.

Ethania thì từ khi có phòng riêng, luôn đóng cửa làm lý làm gì đó, chỉ có Mặc Surong Vũ ra ra vào vào, thỉnh thoảng cũng ở tiết trong đó luôn, lúc đi ra cả người đầm mồ hôi rồi một mồ ngủ thẳng, làm Hoài Nam âm u thầm nghĩ hai người có phải đang lên lút làm chuyện gì đó hay ho sung sướng hay không.

Nghĩ lại thì thằng cha bán thuốc dạo Lục Vân Tiên cũng ở chung phòng với Ethania, không biết đã được lời ra khỏi quan tài chưa. Thằng cha này cũng nhiều ngày nay không tắm rửa gì rồi, vậy mà vẫn còn được ở chung với hai em gái xinh đẹp, Hoài Nam ghét lắm.

Lang nữ không dám đụng. Mặc Surong Vũ và Ethania thì thần thần bí bí cả ngày rúc trong phòng nhỏ, Hoài Nam chán ngán, chẳng có việc gì làm, liền thò đầu ra ngoài chơi.

Vừa lúc bắt gặp Brook và đội thành quân của hắn đi dạo ngang qua.

Nói vậy thôi, chứ thành chủ như Brook có khi nào rảnh mà đi dạo. Hoài Nam biết thừa đây không phải trùng hợp, nhưng cũng niềm nở chào hỏi hắn.

“Yo, thành chủ, trùng hợp quá ha.”

“Trùng hợp, trùng hợp!! Haha.”

Brook lúc nào đi đường cũng có một đàn thành quân cấp độ ma vương tiền hô hậu ủng bên người, đám này còn kiêm luôn vai trò quân chủng hoặc diễn hiệu ứng đám đông. Lúc Brook cười lên, cả đám cũng cười đồng thanh, thành ra tiếng cười của lão đặc biệt hào sảng rộng rãi.

“Lang nha thân sĩ, Nam tước Hoài Nam, đi dạo chứ!?”

Hoài Nam ngần ngừ, trong đầu lại vang lên tiếng Cecillia cười khẩy:

[Kufufu, tiểu chủ nhân, gã này không có ác ý gì đâu, không cần phải cảnh giác.]

[Ngươi làm sao mà biết!?!]

[Ta biết gã này, hắn nhìn trúng tiềm lực của ngài, chỉ muốn rải chút thiện ý mà thôi, hi vọng sau này ngài nếu có may mắn trở nên cường đại, có thể thuận tiện thì tăng thêm chút lực lượng của lang tộc ấy mà.]

Cecillia sống bốn ngàn năm có dư, đã gặp qua rất nhiều danh nhân ở ma tộc, Brook làm thành quân cũng không ít năm, trừ Rita nữ chúa, hắn là người nổi danh nhất Lang tộc nhiều thế hệ, Cecillia dĩ nhiên từng gặp qua.

Hoài Nam nhận được ám đạo, cũng không do dự nhiều, dù sao đây là đất nhà người ta, hắn không tin mình đắc tội lão thành chủ này mà còn sống được. Bởi vậy Hoài Nam rất nhanh chóng làm ra lựa chọn.

“Được.”

...

Dưới sự hộ tống của hai hàng thân vệ thành quân cấp độ ma vương, Hoài Nam khí thế như giun đé đi cùng con rồng bá khí Brook, tận mắt dạo một vòng lang nha thành.

Tốc độ cả đám đều rất nhanh, dù lang tộc không có cánh, nhưng đã đạt tới hóa hình cảnh thì ma lực có thể hóa thành bất kỳ hình thù gì, tạo ra mấy cái bàn đạp chân không cũng chẳng có gì khó. Brook và đám ma vương thành quân đều cố ý đi chậm để đợi Hoài Nam. Hắn cũng chẳng cần phải bay hết sức, rảnh rảnh còn có thể ngắm cảnh bên dưới.

Lang nha thành, giống như một cái bộ lạc lớn.

Rất nhiều túp lều, mái ngói lợp xụp, thậm chí có những con sói còn thẳng cẳng ngủ ngoài trời. Nhìn không giàu có gì, nhưng kỳ quái là Hoài Nam luôn thấy nó bùng bùng sức sống.

Bởi vì không nhìn thấy bất cứ một khuôn mặt ủ dột nào.

Chúng nó có thể tức giận, có thể đánh nhau vì tranh đoạt một con cái, hay tranh công xem đứa nào là đứa đầu tiên ngoạm vào cổ con mồi. Có thể đánh thua, nhưng tuyệt nhiên không buồn chán.

Sau khi đánh nhau lại cười ha hả, kẻ thắng nhường kẻ thua một phần thực phẩm, tiện thể còn có thể đá con vợ qua cho thắng bạn chơi tạm để an ủi.

Được rồi, tuy là làm lộ thiên đây, nhưng cũng chẳng ai hiếm lạ gì để ngó, vì lang tộc quá quen chuyện này rồi.

Còn trong mắt Hoài Nam, nhìn hai con sói diễn doggy style, tuyệt đối không có chút mỹ cảm nào cả. Với lại cái tập tục hay ho này hắn nuốt không trôi, chỉ có thể ê mặt quay đi.

Một chủng tộc có vẻ hòa đồng và đoàn kết!?

Nếu nghĩ như vậy rồi lên trên quảng trường lang huyết hội đối đầu với chúng nó, kết cục sẽ rất thê thảm.

“Lang nha thân sĩ, ngươi nghĩ sao về lang tộc bọn ta!?”

Đột nhiên, Brook hỏi. Hoài Nam tần ngần mấy giây rồi đáp:

“Các người sống rất vui vẻ!?”

Brook cười ha hả:

“Xác thực. Bọn ta đều rất thích cuộc sống của lang nha thành.”

“Sói có thể cô độc, nhưng một đàn sói mới thật sự là sói. Con sói cô độc chỉ có thể liếm láp vết thương một mình rồi chết đi không để lại chút giá trị gì cả. Chỉ có đàn sói, mới có thể đi tới tương lai. Vì muốn có một đàn sói tốt, dĩ nhiên chúng ta phải vui vẻ. Thậm chí khi xé thịt người bạn thân nhất của mình hay cha ta, ta cũng rất vui vẻ, vì những gì ta làm đều chỉ khiến đàn sói mạnh mẽ lên.”

Hoài Nam rung mình, từ ánh mắt của Brook, hắn nhìn ra được lão không nói dối. Một người có thể vui vẻ xé xác và ăn thịt đồng bạn hay thân nhân cần phải có tâm lý biến thái hay dây thần kinh thô to cỡ nào!? Hoài Nam không dám tưởng tượng. Ở trái đất, mặt trăng hay tiền giới, hắn cũng chưa từng thấy được. Nhưng đó là chuyện xảy ra hằng ngày ở ma giới.

“Tại sao!? Ta không thể biết những kẻ đã ngã xuống và chết đi, biến thành thực phẩm hay tinh hoa huyết nhục cho đời sau nghĩ gì, nhưng những người sống các ngươi nghĩ gì!? Không một chút đau buồn khi người từng cùng ăn thịt với các ngươi biến mất, người từng cười đùa với các ngươi không bao giờ cất tiếng nữa hay sao!?”

Hắn trầm mặc một chút rồi hạ giọng nói: “Các người không thể làm gì cùng với bọn họ nữa!?”

“Không thể cùng với!?” Brook nghi hoặc hỏi:

“Lang nha thân sĩ, chẳng phải trong cơ thể ngươi hay chúng ta, vẫn đều chảy tinh hoa huyết nhục của đám sói con đã ngã xuống hay sao!? Chúng luôn ở bên trong chúng ta, sống cùng chúng ta. Tại sao lại là không thể cùng với nhau làm chuyện gì nữa!?”

Hoài Nam há hốc miệng, tư duy logic gì thế này!? Đám này sống lỗi à!? Hắn không thể theo nổi.

Sau cùng, hắn mới bật thốt ra rằng:

“Ta không thể chấp nhận, thân nhân, đồng bạn trước mặt ta ngã xuống....”

“Ồ lời này...” Brook cắt ngang hắn, rồi cũng rơi vào vẻ trầm tư.

Sau đó gã đại ma vương thành chủ này tặc lưỡi nói:

“Một ngàn năm trước, cũng có một lang nha thân sĩ nói như vậy trước mặt nữ chúa Rita của bọn ta.”

“Hình như các ngươi cùng một loài, nhân tộc phải không!?”

Hoài Nam thấy nao nao:

“Một ngàn năm trước cũng có nhân tộc đến đây!? Còn trở thành lang nha thân sĩ giống như ta!?”

Brook gật đầu cười đáp:

“Đúng vậy, trăng cảnh rất giống ngươi khi đó, làm bọn ta phải cảm khái, thời gian trôi qua thật là nhanh. Lang nha thân sĩ khi đó, giờ đã là ma chủ Lục Vân Tiên rồi.”

“Lục Vân Tiên!?” Hoài Nam xẹt qua một tầng ký ức không mấy hay ho. Chợt tiên giới... thăng cha bán thuốc lừa đảo... hứng đông tập kích... Cận giới hoàng cao thủ bước ra từ phòng hắn.

“Là ma chủ chí cao vô thượng. Tồn tại tuyệt đối ở ma giới.”

“Ma chủ!? Ý ngươi là giới hoàng ma giới!? Hắn trông như thế nào!?” Hoài Nam hỏi gấp.

“À, khác loài nên ta thấy ngươi với hắn không khác nhau nhiều lắm. Nhưng lông đầu của ngài rất dài, thường buộc lên thế này nè... và ánh mắt sáng như sao. Ày, bay đến đây rồi, tượng ma chủ đặt trước tủ phù của nữ chúa kia.”

Brook đưa tay chỉ. Hoài Nam gật mình nhìn theo, không tự chủ được chớp mấy mắt.

“Cái chết...”

Đây không phải thăng cha nằm trong quan tài Ethania vẫn hay vác đi đó sao!?

Tụi bay đùa ta hả!?

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Một lần nữa xuất thế

Cùng lúc đó, tại phòng thí nghiệm dưới lòng đất do Mặc Surong Vũ dùng phi kiếm tự đào ra, Ethania về mặt khinh khinh lau đi một vết máu trên khoeo miệng, nhìn vào vách tường đồ nát đàng xa, lạnh giọng nói:

“Lần thứ hai mươi rồi, tinh thần của ngươi vẫn không thể bình ổn xuống một chút được hay sao hả!?”

Một cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn vươn ra từ đồng đồ nát, linh khí tụ tập vào một chỗ rồi biến thành khí trắng hắt tung khói bụi xung quanh. Mặc Surong Vũ phúi phúi trên người mấy cái lấy lệ, đứng thẳng lên từ đồng phế tích, về mặt nhăn nhó nói:

“Loại chuyện giống như khiêu chiến quy tắc thế giới như thế này rất dễ dẫn tới thế giới lực phản phệ. Tôi không giống như cô, làm không cần thận liên chết. Làm sao có thể bình tĩnh!?”

Thế giới lực đối với bất kỳ sinh vật nào dưới Giới Hoàng đều là một dạng tồn tại tuyệt đối có thể nghiền ép hết thảy. Chẳng quản ngươi là đại tiên hay chân thân, một đạo thế giới lực ép xuống, liền dễ dàng hồi phi yên diệt, cận bã cũng không lưu lại.

Cũng chỉ có cường giả cảnh giới hư không trở lên có thể xé rách không gian mà đào tẩu trước khi bị nó chụp xuống, và người có Sâm La Vạn Tượng, hiểu được làm thế nào để thay đổi quy tắc thế giới có thể miễn cưỡng ngạnh kháng vài giây.

Mặc Surong Vũ chỉ là một tiểu bối Kim Đan kỳ, tiếp xúc với loại lực lượng này, thuần túy giống như một đứa bé đang thử cưa bom nguyên tử.

Ethania khịt mũi một cái, giống như xem thường, nhưng cũng không tiện nói thêm gì. Thực lực mang tới góc độ suy nghĩ khác nhau. Đối với cô ta, thế giới lực chỉ là một đơn vị mạnh mẽ để khiêu chiến, không hơn. Còn đối với Mặc Surong Vũ, đây là cái mặt trời, nhìn thẳng cũng chói mắt.

“Đây là thời cơ tốt nhất, thế giới Lực Đạo hiện đang vất vả tự chữa trị cho nó. Không rảnh để để ý tới chúng ta đâu. Nhưng thời gian cũng không còn nhiều. Xem như ta nhờ ngươi, cố gắng tập trung một chút.”

Mặc Surong Vũ nao nao, nói giống như thế giới này đang bị thương thì phải. Nghĩ lại thì hắc ám khung thương dày đặc che phủ trên bầu trời xuất hiện vô số vết rách thế kia, hình như cũng không phải sự tình gì tốt đẹp. Bảo vật định giới cũng có thể nứt vỡ sao!?

Sắc mặt hơi đỏ, Mặc Surong Vũ chợt nghĩ đến, nếu như có một ngày nào đó bảo vật định giới xảy ra vấn đề gì, thì quả là một hồi tai nạn. Hắc ám khung thương không còn che phủ ma giới, ánh sáng sẽ xuất hiện thiêu rụi quần ma, ừm... đây có vẻ là chuyện tốt. Nhưng nếu Tiên Khí Linh Thụ cũng bị hỏng thì sao!? Linh khí sẽ ngừng sinh sôi và tuần hoàn, vạn vật đều có linh sẽ trở thành câu nói nhảm. Tiên giới cấu thành từ linh khí chỉ sợ sẽ trực tiếp sụp đổ từ những hạt nhỏ nhất. Cái này so với diệt thế thì khác gì nhau!?

“Thế giới... tại sao phải tự chữa trị!?” Mặc Surong Vũ dè dặt hỏi.

Ethania nao nao, không biết nói thế nào cho phải. Chẳng lẽ nói là do ta làm. Này chỉ sợ sẽ càng hù cho Mặc Surong Vũ một trận, hết bình tĩnh mà làm việc. Ethania vẫn còn đang cần cô ta giúp mình hoàn thành thứ này đây. Liếc nhìn trận pháp tỉ mỉ vẽ dưới sàn phòng thí nghiệm, cô ta hắng giọng chuyển qua chuyện khác:

“Nói chung, thế giới lực phản phệ tạm thời sẽ không xảy ra, ngươi có thể yên tâm phóng tay mà làm.”

Mặc Surong Vũ rất tinh ý phát hiện Ethania biết gì đó, người này thần thần bí bí, đầy khí tức nguy hiểm, nhưng lượng tri thức cô ta nắm giữ đủ để Mặc Surong Vũ nhỏ dãi, biết đôi phương không muốn nói nữa, cô ta cũng không tiện gắng hỏi. Nếu như đã không lo bị thế giới “trừ khử”, vậy thì cứ phóng tay mà làm thôi, cái thí nghiệm này cũng hay ho lắm.

“Được rồi. Vậy chúng ta thử lại.”

Ethania gật đầu đáp:

“Trận pháp ta đã vẽ lại, dùng đồ án Lục Mang Tinh của Long Tộc sẽ có hiệu suất chuyển hóa cao hơn khi nó dùng trực tiếp nguyên tố để dựng lên hình chiếu, nhưng cần hiệu suất cộng minh với nguyên tố quá cao, vẫn là đổi qua cách ngươi nói trước đây đi. Dùng ngũ hành trận của Tiên Giới. Mượn nguyên tố vận chuyển nguyên tố, tá lực tạo lực, dựng ảnh cũng có thể dùng thần thức thao tác với độ chính xác cao hơn. Chỉ cần ngươi tập trung chú ý một chút là được.”

Mặc Surong Vũ gãi gãi đầu:

“Nói đến, đúng là Lục Mang Tinh tốt hơn, nghe nói thứ này còn có thể dùng để tạo ra cấm chú khiến cảnh giới nhảy vọt hai cái cấp độ đấy. Nhưng Long Ngự Minh Văn thất truyền đã lâu, mặc dù cô dạy rất tốt, nhưng muốn thuần thực cũng cần một thời gian dài.”

Ethania liếc nhìn Mặc Surong Vũ đang nghiêm túc đánh giá lại đồ án ngũ hành dưới mặt đất, hạ giọng nói:

“Người là thiên tài nhất trong số những người ta từng truyền thụ tri thức. Ta sẽ không tùy tiện để người chết đâu. Đừng lo về vấn đề an toàn.”

Mặc Sương Vũ dờ khóc dờ cười. Nói như làm chuyện này rất dễ dàng chết vậy. Mà nghĩ đến, thì hình như cũng có thể lắm. Tuy vậy được khen cũng rất thích. Giống như khi còn ở Mặc gia, các thúc bá dường như chỉ toàn ôm trán tức giận chỉ vào mình, mỗi khi có phát minh mới. Giống như tạo ra thứ gì đó mới mẻ là khi sư diệt tổ, bằng môn tà đạo không bằng. Ừm, mặc dù nhiều thứ cũng không tốt lắm thật.

Giống như lần đầu tiên thử nghiệm tụ linh trận quy mô lớn, tạo thành một vùng linh khí dày đặc nén ép cỡ bàn tay, hình thành quả bom linh khí thổi bay một nửa tổng bộ. Haha, nghĩ lại cũng thấy thú vị gì đâu... mà, sao lúc đó mình không sợ chết, bây giờ lại phải ngại nhỉ?

Ném sang một bên sự kính ngưỡng với thế giới lực, Mặc Sương Vũ sẵn sàng ông tay áo rộng thùng thình của mình, cười vui vẻ nói:

“Không thành vấn đề, nhà nghiên cứu chân chính, an toàn chỉ là cái lông. Đến, thử lại nào.”

Ethania không biết trong đầu hàng này vừa nghĩ lại quá khứ oanh liệt để xóc lại tinh thần, chỉ thấy Mặc Sương Vũ chuyển biến tốt, đây là chuyện tốt, rậm rạp gặt đầu:

“Ồ... ừm. Tốt lắm. Bắt đầu đi.”

Mặc Sương Vũ nhắm mắt, kim đan trong thể nội xoay tròn tỏa ra linh khí thơm ngát dày đặc, vô số hạt sáng màu xanh lung linh như đom đóm xuất hiện trong gian phòng. Cô ta đưa một tay lên, nhỏ xuống ba giọt máu, miệng lầm nhảm chú văn.

“Tam dịch huyết tùy, tân sinh sinh mệnh.”

Ethania ở một bên cũng không nhàn rỗi, ánh mắt mở ra đồng tử màu vàng kim, nhìn chăm chăm trận văn vừa sáng lên, vô số luồng thể giới lực đã đổ ập xuống, với khí thể nghiền ép. Rõ ràng, cho dù thể giới này đã trọng thương, nhưng người cũng không thể tùy tiện khiêu chiến quyền uy của nó. Hơn hai mươi thí nghiệm trước đều xảy ra nổ mạnh, là do thể giới không cho phép loại trận pháp khiêu chiến tự nhiên này được hoàn thành.

Ma lực toàn thân tuôn trào, dưới sự dẫn dắt của ánh mắt chân lý, nhìn thẳng vào từng luồng thể giới lực phủ xuống, lợi dụng ưu thế hư hóa bản chất của ma lực, trung hòa và ăn mòn cả thể giới lực, bảo vệ Mặc Sương Vũ.

“Ngũ hành chuyển luân, tam sinh tam thế, tụ linh chiếu ảnh.”

Chú văn của Mặc Sương Vũ còn tiếp tục, thể giới lực đổ xuống ngày càng nhiều, mới đầu chỉ như một sợi chỉ mảnh can thiệp vào, hiện tại đã xuất hiện vài chục sợi, tốc độ tăng lên cực kỳ nhanh. Dưới ánh mắt chân lý, Mặc Sương Vũ giống như đang bị quấn quanh bởi hàng chục bó tơ sắc bén, tùy thời có thể bị cắt nát. Ethania giương tay, bàn tay bọc trong ma lực tinh thuần nén ép, liên tục búng vào những sợi thể giới lực mỏng manh kia vài chục lần, chấn tan chúng nó.

Xương ngón tay gãy vỡ liên tục, ma lực cũng cuộn cuộn đổ về để hồi phục rồi lại phá vỡ, đây là một vòng lặp thống khổ, nhưng với khả năng xóa bỏ đi tri giác của chân lý, tất cả đau đớn chỉ là phù du.

“Ta, dưới danh nghĩa triệu hoán giả, tại nơi dấu chân của người lưu lại, đọc lên sử thi về người, hồi tưởng lại hồi ức của người, nhìn rõ hình bóng người.”

Ngũ hành trận dưới mặt đất sáng lên rực rỡ, linh khí điên cuồng bị rút vào, dùng linh lực diễn hóa ra nguyên tố mộc, đặt nền móng đầu tiên cho sinh mệnh. Dùng mộc dẫn hỏa, cháy lên tinh hoa tính mạng. Dùng hỏa sinh thổ, đắp lên tân sinh một lớp phủ đậm đặc. Dùng thổ sinh kim, ngưng kết ra cốt cách cứng rắn bên trong. Dùng kim sinh thủy, chạm đến ba mảnh huyết dịch đầu tiên, thời điểm, ào ào dùng linh khí nhuộm linh huyết, diễn hóa ra hàng hàng huyết dịch cuộn cuộn chảy.

Mặc Sương Vũ dùng hai chú văn đầu tiên là đặc trưng của thuật ngự linh tại Tiên Giới, dùng để tạo ra những linh sứ phục vụ cho các tu chân giả giống như người hầu. Bằng phép tương tác ngũ hành trọng tu thân thể, có thể tạo ra một con rối giống như người thật, sau đó có thể dùng thần thức tùy ý khu sử. Thường thì các tu chân giả sẽ tạo ra con rối giống y chang bản thân để thay mình làm nhiều loại sự vụ trần tục phức tạp khác nhau, giống như một cái phân thân.

Thế nhưng câu chú thứ ba, lại là tổ hợp thuật thức của thần giới. Dùng để gọi ra anh linh chòm sao. Đây là câu chú dùng trong các nghi thức truyền thừa của thánh đầu sĩ, khi gọi xuống anh linh nhập thể vào bộ thánh y của mình đang mặc để có thể dễ dàng kế thừa võ kỹ và quyền năng của tiền nhân.

Chỉ có điều hiện tại không có thánh y, Mặc Sương Vũ cũng không phải thần tộc để được chòm sao thừa nhận mà triệu hồi, bởi vậy thứ mà cô ta triệu hồi, hoàn toàn nằm ngoài quy luật của hệ thống.

Đặt ở góc phòng, quan tài của Lục Vân Tiên đã được khắc sẵn một trận pháp ngũ hành tương tự như vậy, lúc này cũng đã rạng rỡ quang mang.

Hai cái trận pháp ngũ hành xoay tròn, linh khí và huyết khí bốc lên nồng nặc. Mặc Sương Vũ sắc mặt tái nhợt, linh lực bị rút đi vô cùng hung ác, cái phép hàng linh chấp và này triệu hồi ra cả thể mạnh hơn sức chứa của cô ta rất nhiều.

Ethania ngồi đối diện Mặc Sương Vũ cũng đã nhìn ra dị trạng, nhưng cô ta còn bị mấy trăm luồng thể giới lực điên cuồng oanh kích, toàn thân đã bị đánh te tua, thật không có chút sức nào để phân ra giải cứu. Chỉ có thể mở miệng đẩy máu mà ngất quăng nói.

“Dùng... Pháp bảo.”

Mặc Sương Vũ tỉnh ra, quyền trục chur thiên tinh thần vạn bảo thiên quân trận từ trong trũ vật giới chỉ bay ra ngoài. Đây là pháp bảo đỉnh giai thậm chí vượt qua những linh bảo cấp thấp, lượng linh khí nó có sẵn trong đó không kém hơn tổng lượng linh lực chuyển hóa của một cao thủ Phản Hư kỳ.

Sách mở ra, linh khí nhuộm xanh cả căn phòng. Những dòng linh khí nén ép thành lực để hình thành bảo khí đều bị chấn tan để trận pháp giống như một con thú khát máu nuốt chửng.

Tốc độ hút giống như lỗ đen khiến Mặc Sương Vũ nú lười, vừa đau lòng không thôi. Nhiều linh khí như vậy, mình có tu thêm cả trăm năm nữa cũng không luyện được, vậy mà cứ như vậy bị hàng này nuốt sạch rồi. Vậy mới biết lúc trước tốc độ rút linh khí của nó đã vô cùng phức tạp, nếu như ngay từ đầu mở ra là dạng này, chỉ sợ chưa được hai giây mình đã thành cái xác khô, Kim Đan còn sót lại cũng chỉ là cục bột.

Có quyền trục pháp bảo thay thế cho nguồn cung linh khí, Mặc Sương Vũ thoáng được bứt ra khỏi gánh nặng, vừa tiếc pháp bảo, vừa sợ hãi vì suýt chết, quay sang giận dữ nói:

“Đây là ai!? Triệu hồi một ảnh chiếu của hấn cũng cần đại lượng linh khí như vậy!? Pháp bảo của ta bị phế rồi cô có đền cho khô... a....”

Mặc Sương Vũ tắt tiếng, bởi vì Ethania đã không có cách nào trả lời cô ta, người phụ nữ này giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nát, toàn thân ngoại trừ cái đầu đều đã méo mó vụn vụn thê thảm. Huyết dịch trong thể nội bị nghiền ép tới mức bạo trướng, phá thể tràn ra tứ phía, chảy khắp sàn, cũng bị trận pháp hấp thụ điên cuồng.

Mặc Sương Vũ hít vào một hơi lạnh, nhảy lùi ra đằng sau. Máu này mang theo ma lực quá thuần, mình nhiễm vào cũng phải chết. Ma lực tinh thuần đến mức này... chỉ sợ cấp độ Ma Vương cũng không thể có.

Cả máu mang theo ma lực cấp độ này và vô số linh lực tràn vào, vẫn chưa thể chiếu ra ảnh của hấn sao!?

Ethania vẫn chưa chết, đây là phúc lợi của việc chuyển hóa thành ma tộc, chỉ cần trái tim chưa hủy, máu vẫn còn thì sẽ không chết. Cho dù bạo đầu cũng không quan hệ. Bởi vì có tiền vốn này, cô ta mới dám đưa đầu chịu báng, nhận lấy công kích từ thế giới lực thay cho Mặc Sương Vũ. Lúc này thế giới lực cũng đã đình chỉ vận chuyển, có lẽ sự tồn tại của hình chiếu đã được xác định, thế giới lực cảm nhận được khí tức quen thuộc của hấn nên đã dừng lại sự công kích.

Máu mang theo ma lực và linh lực từ quyền trục vẫn ào ào trút vào bên trong trận pháp. Ethania toàn thân gãy vỡ, giống như một mớ giẻ rách rưới lúc này lại cười rộ lên, vui vẻ nói:

“Thành công, quả nhiên giống như ta dự tính, thế giới này cũng chấp nhận ngươi. Sự tồn tại của ngươi là đương nhiên, không ai có thể xóa bỏ. Bất cứ quy tắc nào cũng không thể áp đặt lên ngươi. Ngươi chính là đại biểu của tự do.”

Mặc Sương Vũ nhú mày, lời này có chút điên cuồng, trạng thái tinh thần của ma nữ kia cũng không ổn định. Mà, cô ta vẫn chưa chết!? Ma tộc quả nhiên là chủng tộc sống dai nhất Lục Đạo. Thật là một đám tà môn.

Trong mặt thất dưới lòng đất, máu nhuộm khắp sàn, quyền trục trôi nổi, một thiếu nữ toàn thân nát bấy vẫn đang cười nói, thấy sao giống như đang triệu hồi ác ma....

Đúng lúc này, cửa mặt thất bị đập vỡ, Hoài Nam mang theo vẻ mặt hoảng hốt chạy vào, chưa nhìn đã hét:

“Chết tiệt Ethania, trong quan tài của cô, là Ma Chủ ma giới đấy à!?”

Mặc Sương Vũ về mặt đàn thoít, không chỉ là ác ma, còn là ma trong ma, con ma cao cấp nhất.

Ma chủ Lục Vân Tiên.

Trạng thái tinh thần ngốc trẻ, Mặc Sương Vũ hoảng hốt muốn dùng trận pháp. Ma chủ ma giới, danh tự đã nói lên không phải cái gì tốt đẹp nha....

Thì vừa lúc, quyền trục đa bảo thiên quân trận nổ tung như xốp giòn, trở thành một đám bột vụn bay lá tả. Những hạt linh khí cuối cùng bị trận pháp nuốt trọn.

Sau đó trận pháp đình chỉ vận chuyển. Máu huyết và linh khí, ngũ hành và ma khí, đồng loạt hội tụ, diễn sinh ra một thân ảnh quen thuộc.

Giương mặt trẻ trung, mái tóc không còn dài đến gót chân mà chỉ còn một búi nhỏ trên đầu, trang phục giống như người hấn cổ đại, trên tay cầm theo một thanh đoản kiếm gọn nhẹ, khí chất tiêu sái.

“Ác.... Gã này sống lại rồi!? Mà dường như trẻ hơn!?”

Lục Vân Tiên mà Hoài Nam từng nhìn thấy là một thanh niên tuấn đạt trưởng thành, không giống như thiếu niên này, khuôn mặt vẫn còn chút nét ngây ngô và ánh mắt linh động vui vẻ hơn hẳn.

Lục Vân Tiên phiên bản thiếu niên lúc này cũng vừa mở mắt, nhìn nhìn xung quanh một chút, ngây ngốc hỏi:

“Đây là đâu!? Ma giới à!? Tại sao mùi linh lực lại nồng đậm như vậy!?”

Hắn quay đầu nhìn ngó khắp chốn, chợt nhìn thấy Ethania nằm một đồng dưới chân mình, liền sùng sốt:

“Athena!?”

Ethania gật đầu, cười nhạt nói:

“Chào mừng người đến với thế giới này, anh linh Lục Vân Tiên.”

Một phiên bản Lục Vân Tiên được dựng lên nhờ phép tạo linh của tiên giới, có được ý thức nhờ vào thuật triệu hồi anh linh của thần giới. Lấy nguyên dạng ảnh chiếu là thân thể thật sự của hắn, và lấy căn cứ chính xác về thân phận của hắn dựa trên ký ức của lang tộc về thiếu niên ma chủ từng xuất hiện nơi đây.

Một anh linh được tạo ra từ sử thi Lục Vân Tiên vẫn được lưu truyền trong Lang Nha Thành.

Một thể thân sẽ thay Lục Vân Tiên đối mặt với thế giới này, có được tính cách và ký ức nguyên bản của hắn. Để rồi khi rời đi thế giới này, những kinh lịch mà hắn trải nghiệm được, sẽ được trả lại hoàn toàn cho Lục Vân Tiên.

Những ký ức này đều đã được khắc sẵn trong đầu ngay sau khi hàng linh. Lục Vân Tiên phiên bản thiếu niên sau khi rà soát lại hết thấy một hồi, thờ dài cúi xuống, truyền vào Athena một luồng ma lực tinh thuần, trợ giúp cô ta khôi phục, rồi bế cô ta lên.

Hắn nhẹ giọng ní non:

“Làm như vậy, có đáng hay không!?”

“Bản chính nhà người không để ý đến ta. Ta tạo ra một bản khác để chơi với mình, như vậy, người đã có thể ở bên ta hay chưa!?”

Lục Vân Tiên chấn động. Hắn còn lời nào để nói!?

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Bình cũ rượu mới

Tổng bộ liên quân trái đất thuộc tại tầng trời thứ nhất.

Stellar, Shaorin và Ren đứng thành hàng, mỗi người một vẻ mặt khác nhau nhìn về bóng lưng của thiếu niên đang trước.

Ngược sáng, cửa sổ thủy tinh hút vào những tia nắng đầu tiên của ngày mới, chiếu rõ quang cảnh đồng hoa màu tím trải dài bao quanh khu căn cứ. Gã thiếu niên quay đầu lại, trên gò má hắn vẫn đọng mấy hạt nắng vàng ửng, khiến mái tóc màu trắng càng thêm kinh diễm.

Đôi mắt hắn không còn là màu vàng kim sắc bén cương liệt, thay vào đấy là màu nâu nhạt nhẹ nhàng, vẻ lạnh lùng khắc bạc trên khuôn mặt đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại cảm giác thanh thản thoải mái. Khí chất ngược lại có chút tự tin thông dong.

“Thời gian này để mọi người vất vả rồi. Stellar, Shaorin, còn có...Ren.”

Hắn cười nhẹ, nhìn ra được ánh mắt có chút áy náy, như vậy ngược lại khiến ba người đối diện thấy không ổn. Bọn họ đã quen với việc bị hắn xem như không khí, tự dưng nghe lời khách sáo, rõ là lạ.

“King!?” Ren nghiêng đầu, ánh mắt có chút hoang mang.

Shaorin khẽ nhíu mày, trước giờ cô không dùng đôi mắt để đánh giá sự vật, mà dựa trên một cảm quan đặc biệt ở tầng thứ khác. King của quá khứ giống như một lưỡi kiếm sắc bén, đã thương cả địch nhận lẫn người mình, cho ai cũng chỉ có một cảm giác băng lãnh, không giống người trước mặt, hiện tại, hắn... nhân tính hơn rất nhiều.

“Có gì đó không đúng. King của bọn ta trước giờ chưa bao giờ để người khác nhìn thấy sắc mặt của mình biến hóa.” Stellar trực tiếp nhất, liền chăm chăm đưa ra chất vấn.

Thiếu niên phía trước gật đầu, không phủ nhận, chỉ tiếp tục cười nhạt giải thích:

“Người mọi người đã biết, tạm thời không thể xuất hiện trở lại. Mà, anh ta vốn cũng chỉ là một đại diện thay thế cho tôi mà thôi. Dám làm những chuyện tôi không muốn làm, dám nghĩ những chuyện tôi không dám nghĩ, vì đạt được hết thảy cũng có thể bỏ qua hết thảy. Như vậy, thật sự tốt sao!?”

“Người không phải King của bọn ta!?” Ren nghe một vòng luẩn quẩn, liền trợn mắt trực tiếp đưa ra một cái đáp án thẳng nhất. Vì lười suy nghĩ.

Nắm tay co lại, quả đấm siết chặt, chỉ chờ một lời không hợp liền lập tức muốn đánh lên.

“Ừm, có vẻ phải giải thích thêm một chút. Nhân cách King của Trường Sinh Đảo là một chương trình tư duy tự động theo logic mà tôi tạo ra để giảm bớt gánh nặng khi phụ tải hệ thống của chân lý. Nhưng đó chỉ là bề nổi của ý thức, phần lõi của cậu ta vẫn là bản nguyên ý chí của tôi đây. Thông qua ánh mắt của King, tôi vẫn luôn quan sát thế giới này, thậm chí âm thầm thúc đẩy cậu ta làm một số chuyện đi ngược lại với logic và lợi ích... tỳ như...”

Hắn nói, rồi liếc mắt nhìn Stellar:

“Hủy diệt dự án Fake Queen, giết chết đại trưởng lão.”

Stellar giật mình, không tự chủ được lui lại phía sau hai bước. Hoàn toàn bị loại khỏi vòng chiến đấu. Ren nhìn Stellar với vẻ mặt cổ quái, hích mũi hỏi:

“Dự án Fake Queen!? Là cái quỷ gì!? Nghe có vẻ không hay ho chút nào.”

Thiếu niên đối diện gật đầu:

“Ừm, không hay ho chút nào. Nó nên bị hủy diệt.”

“Quý mới tin người, đừng tùy tiện hứa theo, ta còn chưa biết có nên đánh hay không đây. Này Shaorin, chị nói gì đi chứ!?”

Shaorin ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Tôi chỉ muốn biết...”

Thiếu niên gật đầu, ánh mắt nhu hòa, ra hiệu cứ nói:

“King của Trường Sinh Đảo mà chúng tôi đã biết ấy, có còn quay trở lại không!?”

Đáp án ngược lại khiến cô có chút thất vọng:

“Này.... cũng không chắc lắm.”

Chuẩn xác mà nói, từ sau khi nhận lại toàn bộ ký ức ở Thực Nghiệm Đảo, tăng nhân cách cực đoan của King đã không còn cần thiết nữa, chính hắn cũng tự biết như vậy, nên trong trận đấu với Lục Vân Tiên liền không do dự mà hi sinh chính mình.

Cho dù nhân cách được đáp nặn ra này đã có một linh hồn hoàn chỉnh, nhưng tư duy của hắn vẫn nhất quán như từ lúc mới sinh ra. Vì đạt được mục đích, có thể hi sinh hết thảy, thậm chí cả bản thân mình.

Bất kể nhận được tình cảm và sự thương yêu của bao nhiêu người đi chăng nữa, hắn vẫn chưa hề xem trọng lấy chính mình một lần nào.

Bởi vì, ngay từ ban đầu, hắn vốn chỉ là một con rối vô hồn mà thôi.

...

Ba vị Queen của Trường Sinh Đảo rời đi với vẻ mặt phức tạp, chuyện này vẫn chưa thể nào dừng ở đây. Nhưng bọn họ cần có thời gian để điều chỉnh tâm tình của mình.

Vốn dĩ bốn người đều được liên kết thông qua Trường Sinh Đảo, nhưng nhân cách máy móc kia mất đi liền khiến hệ thống chân lý mất ổn định, loại liên kết này liền lỏng lẻo chưa từng có.

King biết rất rõ những chuyện này, thế nhưng lòng trung thành cưỡng ép của các Fake Queen vốn chưa bao giờ là thứ hắn mong muốn. Trường Sinh Đảo chỉ cần một con rối chịu đựng hết thảy trách nhiệm là được rồi. Và con rối đó đã làm rất tốt, từ trước đến nay, giờ là lúc nó được nghỉ ngơi.

Hết thảy trách nhiệm còn sót lại, liền để ta kế thừa đi.

Đây là điều chính bản thân này mong muốn, không nhận sự điều khiển của bất kỳ ai cả.

“Hùm hùm, nói thật nhiều thứ như vậy, không sợ họ tạo phản!?”

Trong căn phòng trống không của tổng tư lệnh liên quân trái đất, King ngửa người ra đằng sau ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần. Bởi vì không mở mắt, nên người nói chuyện cũng chẳng cần thiết phải hiện thân. Chỉ có giọng nói vọng ra từ bốn vách tường. King không mặn không nhạt đáp lại.

“Tốt xấu cũng là người một nhà, bọn họ tạo phản thì thế nào!? Ai muốn gì, cho người đó là được.”

“Ah, thoải mái như vậy!? Xem ra cậu cũng giống gã kia, chẳng hề xem trọng bọn họ.”

“Ngược lại mới đúng, Hans. Chúng tôi luôn muốn họ tự do nhất có thể, độc lập suy nghĩ, độc lập hành động. Như vậy những mảnh linh hồn khiếm khuyết

kia mới có thể từ từ được đền bù. Lại nói đến tạo phản, mấy thứ cậu đang làm, không phải càng giống như vậy hơn ư!?” King lắc lắc đầu, cười nhạt đáp.

“Biết được những gì rồi!?” Hans có chút sùng sốt.

“Mấy thứ rác rưởi từ đồng tàn tích cũ mà thôi. Vốn dĩ không thích hợp với thời đại này, thiết thời cậu tốn nhiều tài nguyên như vậy để đào bới chúng nó lên.” King mở mắt, xoay xoay ghế dựa, đối mặt với lăng kính nhìn ra đồng hoa, màu tím ngập trong đôi mắt. Khuôn mặt hắn toát ra vẻ thường thức dễ chịu.

“Biết rõ như vậy, mà vẫn không có ý định ngăn cản tôi sao!?” Hans không lộ mặt, nhưng giọng nói của hắn đã trầm trọng hơn rất nhiều.

King lắc đầu, đáp:

“Hans, cho dù như thế nào, cậu vẫn là nhân loại. Trường Sinh Đảo chưa bao giờ chủ động can thiệp vào quyết định của nhân loại. Cho dù quyết định đó khiến chúng tộc đi đến diệt vong. Việc của chúng tôi là loại bỏ những thứ uy hiếp đến nhân loại từ thế giới bên ngoài mà thôi.”

“Nói cách khác, mình làm mình chịu, nếu nghịch ngợm thì chết cũng không ai cứu!?” Hans cười lạnh hỏi lại.

King cũng cười đáp:

“Đừng quá cực đoan. Chúng tôi chỉ là không thích khống chế mà thôi. Nếu không cậu nghĩ, các quốc gia trên trái đất, có thể tồn tại được nữa hay không!?”

Người trong bức tường trầm mặc, sau đó mới nói:

“Có những lúc tôi thấy, cái nhân cách kia của cậu vẫn là đáng yêu hơn một chút.”

“Quá nặng nề, buông thả một chút sẽ tốt hơn.” King quay mặt vào, cười sán lạn.

Hans thấy khó chịu vô cùng. Cái gã lạnh lùng giống như khối băng kia mới là người thật lòng ôm ấp ý tưởng bảo vệ nhân loại, còn gã tươi cười đứng trước mắt mình đây, chuyện gì cũng nói không muốn quản, nhưng bộ dáng, dường như thật muốn xem lại cái trò cười của lịch sử, khi những sinh vật cùng chủng tộc tàn sát lẫn nhau.

Hoặc là hắn nghĩ, các người giết nhau đi, giết nhanh lên một chút, những kẻ hung hăng chết hết rồi thì thế giới sẽ thanh bình và dễ quản hơn!?

Khuôn mặt này có vô vàn sắc thái để đánh giá, không thể nào nắm bắt đâu mới là thực sự. Nghĩ đến, vẻ mặt lạnh lùng bất biến của khúc gỗ kia vẫn dễ nhìn hơn nhiều lắm.

...

Trung Thành tỉnh lại là đã nhiều ngày sau đó.

Hắn giống như đã mơ một giấc thật dài, trong đầu tràn đầy vô số thứ cổ quái, giống như một gã tân binh đột nhiên mơ một giấc trở thành lão binh.

Không chỉ là trí óc, thậm chí thân thể cũng nhận được một lần cải biến vượt trội. Sức lực thì không tăng thêm bao nhiêu, nhưng từng tế bào cảm giác đều có một loại linh tính cộng hưởng với nguyên tố xung quanh. Tùy thời có thể phân tán và tổ hợp.

Lượng tử hóa vật thể rồi tái tổ hợp lại ở một nơi khác, Trung Thành dùng cách này để xuống giường với vẻ mặt như phát mộng.

Hình như mình đã mạnh lên!?

Nhưng vì sao mạnh lên!?

Chuyện gì đã xảy ra!? Không lẽ khi ngủ say, mình đã bị đem đi giải phẫu làm thí nghiệm gì đó!?

Nghĩ đến lời mời của hội trưởng hội học sinh tại Key West, Trung Thành về mặt có chút hắc ám. Có cảm giác không rét mà run.

Mạnh lên là chuyện tốt, nhưng không một ai nguyện ý để người khác tùy ý lấy cơ thể mình ra nghịch chơi như vậy nha.

Còn, những mảnh ký ức tràn ngập cảnh chiến đấu và chém giết này là của ai!?

Trong giấc mơ của mình, hắn giống như đã từng lãnh đạo một đội quân, cùng một cô gái có mái tóc màu xanh lục, chinh chinh chiến chiến, trải qua rất nhiều chiến trường. Ừm, mộng làm đại tướng quân có giai nhân phò trợ, nghe có vẻ hơi tự sướng, nhưng cảm giác chiến đấu rất chân thật, giống như cơ thể này đã khắc ghi vào bản năng những động tác ấy.

Thật muốn thử một chút, Trung Thành đưa bàn tay lên, ngón tay khép lại thành đao, không nghĩ gì cả, chỉ theo bản năng đã được ghi lại vào thân thể này, vung lên.

Cực tốc đao.

Một trận gió nhẹ thoảng qua, cánh tay của Trung Thành thoáng biến mất trong một khoảng khắc, sau đó hắn trợn mắt nhìn, cái giường hắn vừa nằm cách đây mấy phút, đã biến thành một bãi vụn phấn trắng đục, rơi xuống nhuộm đầy mặt sàn.

Này... chỉ sợ là phân tử cũng đã bị cắt rời ra rồi đi.

Phật... Phật....

Cánh tay đột nhiên bật máu, xương cốt cũng phát ra tiếng lách cách đi kèm cảm giác mỗi nhử tê dại. Trong khoảng khắc vừa rồi, cánh tay này của hắn đã vượt qua giới hạn chịu đựng của thân thể, thủ đao đã vượt qua vận tốc âm thanh không biết bao nhiêu lần. Nếu không phải cực tốc đao là một loại kỹ thuật lách qua kẽ hở của thời gian để thi triển, và thân thể đã được cộng hưởng cùng nguyên tố để giữ vững ổn định mật độ lượng tử. Chỉ sợ một đao này vừa ra, cánh tay của Trung Thành cũng theo chuyển động cao tốc ấy mà biến thành bột phấn.

Nhưng loại đau đớn này cũng không phải thường nhân có thể chịu. Làm lý nhưng Trung Thành cũng không nhịn được gào lên một tiếng thống khổ.

Máu nhuộm thấm cánh tay, cùng với bấp thịt đỏ lù, thậm chí bốc khói lên. Trung Thành đau nhức muốn hôn mê. Cả cánh tay giống như bị nện vào hàng ngàn cú, bầm dập và nát bét. Chỉ chạm nhẹ vào cũng có cảm giác thịt trên xương chảy tuột hết xuống đất và trở thành một bãi bùn nhão.

Hắn kêu một tiếng cũng kinh động những người túc trực bên ngoài. Một cô gái vội vã mở cửa lối đầu vào, nhìn hắn trần trối, thoáng kinh ngạc rồi rút điện thoại ra gấp gáp nói gì đó.

Mà Trung Thành đang đau đớn muốn hôn mê nên chẳng thể nghe rõ.

Nhìn kỹ, đây dường như giống với cái phòng bệnh mà cô Shaorin từng nằm năm ngoái!?

Còn cô gái kia, là đang mặc đồ y tá!?

Chẳng cần nghĩ nhiều, sau khi gọi ai đó trên bộ đàm, nữ y tá này vội vàng chạy tới đỡ hắn ngồi xuống một chiếc ghế trên góc phòng. Cuống quýt nhìn cánh tay đã nát bươm của hắn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trung Thành cũng cười khổ, hắn còn chẳng dám đụng, lại càng chẳng hi vọng ai đụng vô. Thật sự là đau lắm đấy chứ không đùa. So với lần bị Mặc Thời Võ suất nữa chặt thành hai mảnh, còn đau gấp nhiều lần. Này chỉ sợ là tể bào cũng đã bị chấn hỏng rồi, cảm giác đau đớn cũng chỉ là thứ còn sót lại mà thôi, dây thần kinh hắn cũng đã nát bét, đợi một lúc nữa là cánh tay sẽ mất cảm giác.

Cũng chẳng để hắn đợi lâu, cửa phòng nhanh chóng lại mở ra, một đám binh sĩ sắc mặt nghiêm trọng tràn vào phòng, chạy tới cửa sổ, bộ dáng giống như đang muốn tìm ra kẻ thủ ác đã cù hành bệnh nhân. Trung Thành muốn giải thích gì đó, một giọng nói quen thuộc vang lên, khiến hắn ném hết dự định ra sau đầu.

“Anh hai. Anh sao rồi!? Đừng làm em sợ.”

Đối với thiếu nữ hót hải chạy vào phòng với vẻ mặt lo lắng. Trung Thành miễn cưỡng nặn ra nụ cười tử tế nhất có thể, giờ cánh tay còn lành lặn lên, nhấn nhó nói:

“Đã lâu không gặp. Linh.”

Khuôn mặt của em gái vẫn giống như khi rời khỏi Thực Nghiệm Đảo, thời gian không hề để lại chút dấu ấn nào. Cho dù đầy vẻ lo lắng hoang mang, xác thực vẫn thật xinh đẹp.

Đây là em gái hắn. Trung Thành rất vui vẻ gật gù thỏa mãn.

Cánh tay, dường như cũng bớt đau hơn một chút.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Thục Sơn

Tu chân giới đang dần bước vào thời đại mới.

Thiên đình đóng cửa không ra, thượng thiên có sáu đại phái lục đục với nhau, trung thiên có thần tộc xé rách không gian xâm lược, hạ thiên có phàm nhân đang đánh dần đi lên.

Có thể nói là chiến hòa khắp nơi, loạn thế đang dần hình thành.

Hay thật sự hiện tại đã chính là loạn thế rồi?

Ý thức được thời cuộc nguy cơ, rất nhiều thế lực nhỏ đã nhanh chóng kết minh, tuyển ra một minh chủ, với ý đồ ôm đoàn sưởi ấm. Công pháp và tâm đắc các nhà được trao đổi bên trong nội bộ liên minh, mọi người đều được hưởng chỗ tốt bởi việc giao lưu thông tin, mặc dù chẳng ai thật sự nguyện ý muốn làm vậy.

Tu giả cao cấp được các thế lực mời chào với mức giá thật hậu đãi, tu giả cấp thấp thì nườm nượp báo danh vào các chiến bộ mới thành lập.

Chiến bộ là gì ấy hả!? Đại khái chính là tập hợp chính thế nhỏ yếu lại một chỗ, rồi đồng bộ dồn lực để đánh ra một kích cấp cao ấy mà.

Muốn nói đến chiến thuật chiến đấu và các loại trận hình, thì phải kể đến quân đoàn. Thế nhưng quân đoàn là độc quyền của Lục Đại phái, bắt truyền lưu ra ngoài, muốn đăng ký vào cũng không dễ dàng như vậy.

“Tuy nói quân đoàn rất lợi hại, thực sự có chuẩn bị mà nói, ngành tiếp vài cái chân tiên cũng không vấn đề gì. Nhưng đó là chuyện của vài ngàn năm trước rồi, chương môn, các vị chương lão, mọi người không phải vẫn còn chìm đắm trong quá khứ vinh quang chứ!?”

Ngồi khoanh chân trên một cái bồ đoàn, ngay ngắn và chín chu. Khuôn mặt hơi gầy và ánh mắt hẹp khe, Dạ Vũ dùng giọng điệu thẳng thắn trái ngược với ngoại hình của mình, chất vấn.

Ngồi trên những cái bồ đoàn cách đó không xa là trưởng môn Thục Sơn – Tiêu Dao Tử và các sư huynh đệ đồng trang lứa với hắn, nay đều đã là chương lão chấp chương một phương, tu vi thâm hậu. Khởi điểm của Thục Sơn cũng là như thế này, nghe đồn tổ sư gia của bọn họ và những huynh đệ của bọn hắn nhân một ngày đẹp trời, cùng ngồi thành một vòng tròn, nói rằng:

“Chúng ta đông người quá, không thể lực nào chứa chấp được.”

“Vậy thì chúng ta vào núi.”

“Trong núi có yêu thú thì tính sao!?”

“Chúng ta sẽ luyện kiếm, dùng kiếm mở đường.”

“Vậy thì tìm thêm chút người, chúng sẽ vào núi, luyện kiếm.”

Sau đó liền có Thục Sơn.

Duệ khí, sát phát, cương mãnh và chính trực. Tất cả môn nhân từ khi thành lập đều là dạng người này, tuy nhiều khi có hơi ngu ngốc và có chút không nói lý, thế nhưng đại hiệp ở Tiên Giới, mười người thì có tám người xuất thân từ Thục Sơn, môn phái này dù không có mưu hèn kế bẩn, không lạng lách tâm cơ, vẫn sừng sững ngàn năm không đổ.

Cho đến một đệ tử chân truyền như Dạ Vũ, dù tu vi mới chỉ đại tới Nguyên Anh đỉnh phong, vẫn có thể ngồi cùng chiếu thảo luận với chương môn và các chương lão có tu vi cao hơn mình cả trăm lần. Hơn nữa giọng nói của hắn cũng không có chút gì là khách khí. Vẫn đơn giản và trực tiếp, giống như tác phong của môn phái này cả trăm ngàn năm nay vậy.

Tiêu Dao Tử nhìn Dạ Vũ, khuôn mặt hắn hơi gầy, hay nói chính xác hơn là một cái mặt lưỡi cày, với tu chân giả có thiên hướng mỹ hóa giới tính, thì phải nói là hắn xấu không chịu nổi. Nhưng xấu xí cũng chẳng phải vấn đề gì to tát. Thiên phú tu luyện hay đầu óc của Dạ Vũ vẫn luôn rất tốt, thậm chí tốt hơn nhiều so với những lão già cổ hủ ngàn năm như bọn họ. Với việc đối ngoại, bọn họ không bằng hắn, trước giờ ở Thục Sơn, vẫn luôn là Dạ Vũ nói chuyện. Trưởng môn bọn họ, chỉ cần chống lưng cho hắn là được. Lần này cũng vậy, nghe xong chất vấn của hắn, ông ta cũng chỉ gật đầu một cái, xem như thừa nhận, rồi lại hỏi:

“Vũ nhi, trò có ý kiến gì!?”

“Quân đoàn trong quá khứ rất mạnh, hiện tại không như vậy, nhiều năm không chiến đấu, bất kể là một con hổ tinh cũng sẽ trở thành mèo nhà, muốn tái hiện quá khứ huy hoàng. Chúng ta không thể ngồi luyện binh như trước được.”

“Vậy chúng ta đánh ai!?” Một vị chương lão tò mò hỏi, xoa xoa nắm tay. Kiếm tu thiên hướng vũ lực, thậm chí là bạo lực, nói đánh nhau không ngần. Nói chặt người, liền hứng chí bưng bưng.

“Đánh tam cung thì sao!?”

Lục Đại Phái gồm có: Một giáo, hai sơn, ba cung.

Không Linh kiếm phái - Linh kiếm sơn của Đạm Bích Tuyền.

Thống trị Thập Đại Vạn Sơn - Vu thần giáo của Nữ Oa.

Ngọc Thanh thánh cảnh - Ngọc Hư cung của Nguyên thủy Thiên Tôn.

Thượng Thanh thánh cảnh - Châu Nhật cung của Linh Bảo Thiên Tôn (Thái thượng Đại Đạo Quân)

Thái Thanh thánh cảnh - Tử Tiêu cung của Thông Thiên giáo chủ.

Và Thục Sơn.

Tam cung chính là ba thánh cảnh, tương truyền ba thế lực này vốn cùng một gốc từ lò của Hồng Mong đạo tổ, sau đó vì đạo bất đồng vì bất tương hợp, quay ra phân liệt, lẫn nhau tổn thương cả vạn năm nay rồi.

Đây cũng chính là cái ổ lục đục to lớn nhất Tiên Giới. Trong Lục đại phái thì Linh Kiếm Sơn chỉ để mắt đến thổ địa và những tầng trời cấp thấp, lấy số lượng bù chất. Vu thần giáo thì ngoài chuyện của yêu tộc, cái gì cũng không quản, nhưng nếu để bọn họ bắt quả tang người xâm phạm lợi ích của yêu tộc, đám này sẽ phát cuồng lên cắn người không nhà, đây giữa đến khi nạn nhân tuyệt vọng mà bỏ đi đoạn thịt bị cắn ấy. Thục Sơn thì hoạt động với tôn chỉ: “Hồi kiếm ta, đám tà ác kia nhìn đáng giá đánh một trận.” Nếu bị đám người này quy là tà ma ngoại đạo, thì xem như người đã xong. Môn đồ Thục Sơn sẽ theo người đến chết, trăm yêu trừ ma, thể thiên hành đạo.

Cũng vì trăm yêu trừ ma nên xung đột với Vu thần giáo không ít lần, cả hai bên đều không có chút ý đồ khoan nhượng nào, nên mặc dù tần suất xung đột nhỏ hơn nội bộ của tam cung, chiến đấu dẫn phát ra đều thảm liệt hơn không ít. Dùng hai câu đơn giản là: chết người mới bình thường, không chết người mới là kỳ quái. Chết ít không đáng nói, chết nhiều... lần sau giết lại của đối phương hung hăng lên một chút là được.

Cho nên hiện tại ở tiên giới, trên thì tam cung đối đầu, dưới thì Thục Sơn và Vu thần giáo găm ghè lẫn nhau, chỉ có Linh Kiếm Sơn tương đối ôn hòa, thì gần đây lại đụng độ với người của Trường Sinh Đảo, dẫn tới trường lão Linh Kiếm Đài bị thương không nhẹ, liền đóng cửa chỉnh đốn nội bộ, miễn tiếp dân.

Tuy đánh qua đánh lại nhiều như vậy, nhưng kể cả quan hệ bất dung như Thục Sơn và Vu Thần Giáo, cả hai cũng chỉ dừng ở mức tiểu đội chặn giết lẫn nhau. Còn chưa thực sự phải dùng đến quân đoàn. Lệ bất thành văn, quân đoàn chỉ xuất hiện khi một thế lực cần bị xóa sổ khỏi bản đồ Tiên giới.

Vu Thần Giáo tuy là chỗ quần yêu nhưng nhúc, nhưng cũng nhờ có thế lực này mà đám yêu quái mới ngưng tụ lại một chỗ và được chỉnh đốn quản lý ngay ngắn rõ ràng. Yêu là do thú vật sống lâu hóa hình, thấp thu linh khí ôn dưỡng, cũng là một phần của trời đất, không thể nào tận diệt được. Có quản lý mới tốt, không ai quản, chỉ sợ tiên giới này chỗ nào cũng xuất hiện yêu quái, mỗi vùng chỉ một con, liến hết chỗ cho người làm ăn. Bởi vậy Thục Sơn kiếm tu, dù cả ngày hô trăm yêu trừ ma, nhưng cũng chưa lần nào nào tàn đến mức đánh thẳng vào tổng bộ Vu Thần Giáo.

Linh Kiếm Sơn hiện tại đang đóng cửa không tiếp khách, muốn tìm cơ gây chuyện cũng hơi khó làm, bởi vậy một đám phần tử cuồng chém của Thục Sơn liền nghĩ muốn lấy tam cung ra khai đao.

Dù sao đám người sống trên cửu trùng thiên đó cả ngày ngẩng mặt lên trời, mồm hô truy cầu đại đạo, bỏ mặc hồng trần, dĩ vạn vật vi sở cầu ấy cũng thật chướng mắt.

Dạ Vũ bật cười, nếu có thể, hắn cũng muốn lôi đám râu dài trong Tam cung ra chặt chơi, xem đại đạo vô tình có thật là chí cao vô thượng như vậy không. Nhưng Tam cung nội bộ đánh nhau có vẻ gay gắt, đối ngoại vẫn là nhất trí, dù sao cái cờ hiệu Hồng Mong đạo tổ vẫn còn ở đó, muốn chỉnh hợp lại vẫn thật là dễ dàng lắm. Một đánh ba, Thục Sơn có mảnh đến mấy, cũng đánh phải quỳ.

Bởi vậy hắn lắc đầu đáp:

“Chúng ta đánh Thần tộc.”

Mấy lão già trong phòng giật mình, cũng chẳng phải sợ, chỉ là có chút ngạc nhiên. Dù sao Thần tộc đã lâu không xuất hiện, tư liệu ít, đánh người cũ không phải sẽ thuận tay hơn à!?

Tư duy đáng buồn của người tiên giới bao giờ cũng có thiên hướng về đánh người nhà, dù sao quen tay dễ đánh mà.

“Thần tộc ở tầng trời thứ mười sáu!”

“Đúng vậy, ở tổng bộ Mặc Gia, Cơ Quan thành đã bị công phá. Mặc Thập Cửu chết trận, tu sĩ Mặc Gia không ai chạy thoát. Khách khanh ở lại cũng bị đồng hóa thành bán thần, hiện tại đều chỉ là những khối thịt di động.” Dạ Vũ gật đầu nói.

“Đám tà ác này, thật đáng đánh một trận.” Một vị trường lão giận dữ nói. Câu này thật quen miệng, nói ra cũng rất thuận lưỡi.

Dạ Vũ cười nhạt, hai mí mắt khe hẹp của hắn cong lên, nhìn không có chút nào đoan chính:

“Ở đó hiện tại đồn trú một quân đoàn thánh giả, cầm đầu tên là... ừm... cái gì Helios, tên của thần tộc vẫn luôn kỳ quái như vậy, cảnh giới chân thần. Còn xin một trong các vị chưởng lão xuất thủ.”

“Liền lấy bọn chúng xem như đá mài sắc lại lưỡi kiếm của quân đoàn Thục Sơn đi.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 180: Cáo biệt

King của Trường Sinh Đảo ngồi vắt chéo chân, tựa lưng vào ghế dựa, thông qua màn ảnh giám sát đặt trong phòng bệnh của Trung Thành, xem một bộ phim cảm động về cảnh anh em trùng phùng sau nhiều năm xa xứ.

Ánh mắt hắn thần nhiên, chẳng có nhiều biến hóa. Rất nhiều năm ẩn trong tầng sâu của một ý thức có cái nhìn lạnh băng với nhân thế, hắn cũng dường được một thói quen điềm tĩnh đến xa cách với mọi việc.

Giống như toàn thể giới này có sụp xuống cũng không liên quan gì đến hắn.

Cho dù trên màn ảnh là một trong những người hiếm hoi có tình cảm với hắn trên thế giới này, hắn cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Đây là nhân sinh vận vạ quá lâu dẫn đến nhân cách thiếu hụt. Dù có tươi cười nhiều hơn, về trên bản chất, hắn vẫn là sinh vật không có nhiều cảm tình như trước. Những chuyện như tình yêu, tình thân vốn chẳng thể nào liên quan đến hắn.

Tựa như khi phá vỡ một ngọn núi băng, để lộ ra phần lõi bên trong đã kết tinh thành huyền băng, người ta sẽ phát hiện, đây mới là phần cứng rắn và lạnh lẽo nhất, cho dù lửa thiêu cũng không mấy may suy chuyển.

Tuy về mặt cảm tình không có mấy gợn sóng, nhưng quan tâm và đối đãi tốt với những người xung quanh vẫn là việc nên làm. Loại tư duy lý tính này có thể thông qua quan sát biểu lộ của đối phương phỏng đoán tâm tình, rồi chọn lọc ra một phương án ứng xử khiến mọi người đều vui vẻ, hoặc xoắn xuýt.

Nói đơn giản thì trong mắt của King lúc này, mọi thứ đều nhạt như nước ốc, thế nhưng nước không có nhiều, vẫn là nên cẩn thận quý trọng một chút.

Loại thái độ cự người ngàn dặm của tầng ngoài nhân cách trước đây lộ ra không khỏi có chút ngu xuẩn. Nhân hình sinh vật là một loại cộng đồng sinh sống trong tập thể, dị loại tới mức bị đồng loại bài xích sẽ khiến rất nhiều rắc rối vụn vụn không cần thiết sinh ra.

Từ khi tỉnh lại, hắn vẫn luôn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của những người xung quanh mình. Dù sao cũng không ở lại thế giới này lâu, đối với nhân cách thiếu hụt kia của mình, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị cho hắn một khối không khí dễ dàng hít thở một chút nha.

Nhưng nghĩ đến, mình vốn là bản chính, lại tự có giác ngộ của một người qua đường vô tư cống hiến cho bản phụ, thật có chút kỳ quặc.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vọng lại, kiểu đến trước không thông báo qua giấy tờ hay các thiết bị điện tử này thường là của người trong vòng tròn quan hệ gần. Cũng chẳng cần phỏng đoán nhiều, thông qua trực cảm của một khối thân thể đỉnh cấp, hắn cũng đã cảm nhận được ở bên ngoài là ai.

Ánh mắt xẹt qua ánh sáng màu vàng, sóng não lan tỏa ra dễ dàng không chế những thiết bị điện tử xung quanh. Cửa nhẹ nhàng trượt sang một bên, thân ảnh Bạch Cửu Vĩ, hay còn gọi là Bạch thư ký, mama trông trẻ của Trường Sinh Đảo hiện ra, vẫy vẫy tay chào với hắn rất không hợp cách.

Thong thả bước vào phòng, Bạch Cửu Vĩ neho neho mắt, nhìn gã thiếu niên với bộ dạng nhàn nhã trước mắt, cười nói:

“Thật lâu không gặp rồi, King của ta.”

Hắn nhún vai, cũng cười đáp: “Chỉ là không biết ta có phải người mà ngài muốn gặp không!?”

“Không quan hệ, cùng là một thôi mà.” Bạch Cửu Vĩ lắc đầu nói, thái độ hiển nhiên không sao cả. “Dẫu sao bộ dáng cũng không thay đổi.”

Khóe miệng nhếch lên, không biết là mỉa mai hay bị những lời này động chạm, King chống tay lên cằm, nhào người về phía trước hỏi:

“Đến gặp ta chắc không phải chỉ để nom xem đứa trẻ ngày xưa mình từng bế hiện tại có bộ dáng như thế nào chứ!?”

Bạch Cửu Vĩ đứng trước bàn làm việc, thân hình cao ngất cũng cúi xuống, gần đối mặt với hắn, cười nhạt nói: “Thực sự muốn nhìn một chút.”

Khuôn mặt gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ thần nhiên tới giấu cợt trong mắt đối phương, sau cùng, vẫn là King chủ động nhượng bộ, ngả người lại về sau:

“Quên đi, đã nhiều năm không giao tiếp, bày ra bộ dáng này trước mắt hồ ly quá xấu hổ rồi. Có chuyện gì thì phiền nói ra đi, ánh mắt của bà làm ta ngứa ngáy muốn nổi da gà.”

Bạch thư ký mắt híp nói: “Có thể đừng tỏ ra xa cách như vậy được không!? Đến, gọi một tiếng Tiểu Bạch như trước nào!? Người ta vẫn còn rất trẻ đây, ngài có thể trực tiếp gọi chị.”

Một trong những sinh vật cổ lão nhất Lục Đạo nói như vậy. King của Trường Sinh Đảo không biết nên dùng từ gì để miêu tả cảnh giới trắng trợn này, hơn

là khục khục ho mấy tiếng: “Vẫn nên là... nói chính sự đi.”

Bạch thư ký cười đáp: “Vậy được, ta muốn nghỉ hưu.”

“Giờ cơ!” Kinh nói với vẻ mặt cổ quái. Từ khi hắn tới Trường Sinh Đảo, Bạch Cửu Vĩ vẫn luôn ở đó. Giống như Stellar đã từng nói, khi cô ta mở mắt ra, nhận thức thế giới, nhận thức Trường Sinh Đảo, liền đã nhận thức Bạch Cửu Vĩ. Tuy thái độ lơ đãm không mấy tỏ ra thật lòng, nhưng Tiểu Bạch thư ký này vẫn luôn ở sau lưng bọn họ, âm thầm làm rất nhiều chuyện. Thậm chí còn khiến cho Trường Sinh Đảo dưới sự cứng nhắc của Kinh và sự cường thế của Stellar có chút mềm mại, giống như một mái nhà.

Không ai biết Bạch Cửu Vĩ đến từ đâu, tại sao vẫn luôn ở lại Trường Sinh Đảo, dù sao tòa miếu nhỏ này khó mà giữ chân được một vị đại năng cảnh giới không thấy điểm cuối như thế. Nhưng tất cả đều có cảm giác Bạch Cửu Vĩ vốn dĩ vẫn luôn ở lại đây, hiện tại và về sau sẽ vĩnh viễn như thế.

Bây giờ người lại muốn đi!?

Ánh mắt thoáng trùng xuống, Kinh hạ giọng hỏi:

“Vì sao!?”

“Nguyên bản trong những hoạch định tương lai của ngài, vốn không có chỗ nào cần đến ta lên sân diễn đúng không!?” Bạch thư ký cười đáp.

“Đúng vậy.” Kinh không phủ nhận. Không chỉ là Tiểu Bạch, bất kể là Stellar, Shaorin, Ren, hay Linh, hoặc thậm chí là Hans cũng đều không cần thiết cho trận chiến này.

Từ rất lâu hắn đã chôn đủ loại ám chiêu trên Tiên Giới, cho dù toàn bộ nhân loại và liên quân thất bại cũng không sao cả. Trong vòng mười năm, tiên giới chiến cũng sẽ kết thúc. Thậm chí cho dù cả hắn có biến mất, chỉ cần đến thời điểm thích hợp, những quả bom chôn sẵn vẫn sẽ nổ tung khi hết giờ. Tiên giới chiến dưới sự thúc đẩy của phần đông nhân loại, thực ra cũng chỉ là một cái màn che đậy qua quýt mà thôi. Không chỉ chính tiên nhân cao tầng không xem trọng nó, chính hắn cũng như vậy.

Thành sự cũng tốt, mà bại sự, cũng không sao cả.

Những chuyện này, từng nói với Stellar, nhưng người sau không tin, hoặc không muốn tồn tại cảm của mình bị lau đi dễ dàng như thế. Đối với chiến tranh Tiên giới, cô ta vẫn luôn tích cực làm việc, thậm chí đích thân chiến đấu với Phi Kiếm đến chút nữa là mất mạng. Nay nói lại với Tiểu Bạch, thì hoàn toàn đạt được tín nhiệm vô điều kiện.

Có lẽ giống như nhiều năm trước bức hấn phải lộ mặt trong mạng thực tế ảo Thế Giới Thứ Hai, Tiểu Bạch mới là người hiểu rõ hắn nhất Trường Sinh Đảo. Dù sao tất cả bọn họ đều là do người phụ nữ này trông nom mà lớn lên.

“Vậy thì tồn tại của ta ở đây cũng đâu có nghĩa lý gì, thậm chí có thể kéo chậm bước chân của ngài nha.”

King lắc đầu đáp:

“Không quan hệ, nếu như trở về Trường Sinh Đảo không thấy được những người nên ở đây, thế giới này với ta đã không còn chút kết dính nào, rất khó tưởng tượng không bị ràng buộc, nhân cách kia của ta sẽ làm ra những chuyện hay ho gì đến Lục Đạo đấy.”

“Đúng vậy, nhưng đó là nhân cách kia nha, hiện tại, không phải có ngài rồi sao!?”

Lời này làm King thoáng sùng sốt, hóa ra là như vậy. Minh... đã không cần phải có ai trông nom nữa rồi sao!?

Một phút trầm mặc.

“Có chuyện nhất định phải làm sao!?” King ngẩng đầu hỏi.

“Ồ một sơn cốc nhỏ, có trồng một cái đồng hoa, dường như vừa bị tàn phá một chút. Ta muốn về xem xem.”

Đáp án mơ hồ đến chẳng biết được thật giả, King cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, nói ra lý do, tức là đối phương đã thực sự muốn đi. Hắn cũng chẳng giữ được, chỉ có thể nở nụ cười mà tiễn biệt thôi:

“Đồng hoa, nói đến... cái đồng hoa màu tím trải quanh căn cứ này, không phải là do chị Tiểu Bạch đây dạy Shaorin làm chứ!?”

“Đúng vậy! Đẹp không!? Sâm la vạn tượng, rất thú vị đúng không!?”

Nếu như trước đây, King sẽ nói thẳng rằng, hắn chẳng có cảm giác gì.

Thế nhưng hiện tại:

“Rất đẹp. Ta rất thích.”

Hắn gật đầu, về mặt chân thành đáp.

Tiểu Bạch thư ký mỉm cười, không có vẻ vũ mị quyến rũ như trước, chỉ còn lại sự thản nhiên chân thành:

“Nguyên cuộc sống của ngài, mãi mãi tươi đẹp như vậy.”

“Chúng ta có thể gặp lại không!” Chân mày của King thoáng nhíu lại, đột nhiên hỏi.

Thời gian của hắn chỉ còn rất ngắn, mười năm Tiên Giới chiến, đã gần trôi qua quá nửa. Đối với những sinh mạng tồn tại dài đằng đẳng không biết bao nhiêu năm như Bạch Cừu Vỹ, một cái nháy mắt của đối phương liền bằng một đời của người. Trong những năm tháng ít ỏi còn sót lại, muốn có thể hội kiến, chỉ sợ rất khó.

“Khi ngài cần đến ta, thân già này vẫn rất vui vẻ được vì ngài hiệu lực.”

“Không nói rằng mình trẻ trung có thể làm chị của ta nữa sao!” King cười đáp, chân mày của hắn thoáng giãn ra một chút.

“Chỉ cần ngài học được cách nhờ cậy đến những người bên cạnh, ta có thể là bất cứ thứ gì của ngài.”

Nháy má, để lại một nụ cười vũ mị quyến rũ quen thuộc, Bạch thư ký dần dần biến mất trong tầm mắt của hắn.

Căn phòng đột nhiên trống trải đi rất nhiều, thiếu niên nặng nề nhướng ánh mắt, ngẩng đầu lên trời thờ dài.

Sau một hồi trầm ngâm nghĩ nghĩ, hắn ra lệnh:

“Hans, chuyển lời, gọi Shaorin đến đây một chút, tôi có việc muốn nhờ.”

Vách tường vang lên tiếng ngạc nhiên:

“Không phải chứ!? Nhanh như vậy đã học nhờ vả rồi!? Mà cậu muốn làm gì!? Tôi có dự cảm không tốt.”

King cười nhạt, chẳng thèm giấu diếm gì hắn, đáp:

“Gọi người đi dỡ cái phòng thí nghiệm của cậu và Lilith.”

Lúc này Hans thật sự giật mình, nếu như thân thể số liệu có thể đổ mồ hôi lạnh, hắn hẳn là đã ướt sũng.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: King và Fake Queen

Trường Sinh Đảo, hay còn gọi là tập đoàn IMI hiện tại có ba vị Queen. Chuẩn xác mà nói, là ba vị Fake Queen.

Tại sao nói là Fake Queen!? Bởi vì tình hình của bọn họ hiện tại rất lúng túng.

Vốn dĩ Queen của Trường Sinh Đảo là một nhân hình phụ trợ cho King, kế thừa hệ số của Kiều Nguyệt Nga, sản phẩm nhân tạo lai giữa tiên – long để trở thành một cường lực tay đấm, nghe hắn chỉ huy. Đồng thời hộ vệ cho hắn những lúc cần thiết, là một cái bia đỡ đạn cao cấp.

Trường Sinh Đảo là tâm huyết phục hưng của Long Tộc, người kế thừa nó như King không thể tùy tiện chết rơi mất, nên an toàn tính mạng của hắn được cân nhắc lên hàng đầu. Chế tạo ra Queen, chính là để cấp cho hắn một siêu vệ sĩ kiêm thư ký, kiêm bảo mẫu.

Hết lần này đến lần khác, có được siêu cấp hệ thống như Chân lý, King có thể tự giải quyết tất tần tật những việc dù lớn dù nhỏ thông qua giao tiếp bằng sóng não lượng tử. Vậy nên chức năng thư ký – xem như phế bỏ. Còn chức năng vệ sĩ và tay đấm!? Haha, hắn là Giới Hoàng, thường chỉ có hắn treo lên đánh người khác, chứ chẳng có mấy ai uy hiếp được tính mạng của hắn.

Bởi vậy thẳng thắn mà nói, Trường Sinh Đảo chỉ cần có King là đủ, thậm chí trong toàn bộ tiểu thế giới này, chỉ có duy nhất một người là hắn, mọi thứ vẫn sẽ đều vận hành ổn định. Hoàn cảnh của các Fake Queen cũng vì vậy mà trở lên lúng túng.

Chính vì trở thành "không nhất thiết phải tồn tại", bởi vậy sự khống chế của Trường Sinh Đảo hay của King với các Fake Queen đều rất lỏng lẻo, mệnh lệnh không có, trách nhiệm không có, hoàn toàn là trạng thái để mặc cho họ tự phát triển. Kết quả là những cỗ máy giúp việc này đã sinh ra ý thức tự chủ của riêng mình, thậm chí còn tồn tại ý thức bản ngã rất rõ ràng.

Theo thời gian tồn tại càng lâu dài, chuỗi ý thức độc lập tự chủ này đã hoàn toàn được giải phóng, trở thành chân chính một cá thể, thoát ly khỏi sự khống chế của Trường Sinh Đảo. Thậm chí sự phục tùng với King cũng rất lỏng lẻo, chỉ còn đọng lại một chút ám thị hướng tới hần với thái độ thiện cảm.

Mặc dù không hề có áp lực gì trong việc phục tùng hần, nhưng phát triển nhân cách cũng đồng nghĩa với có được nhân tính. Nhân tính là một thứ rất phiền toái, mang theo bản năng xu lợi tránh hại, cũng kèm theo khát vọng muốn được khẳng định sự tồn tại hoặc được công nhận.

Thái độ của King đối với các Fake Queen giống như xem bọn họ tựa không khí, hoàn toàn là dạng có cũng được, không có cũng không sao. Tốt xấu gì cũng là ba mỹ nữ. Chiến lược nhìn khắp Lục Đạo cũng là hạng nhất lưu, trong người dù ít dù nhiều cũng có chút ngạo khí, bị hần xem như mấy con ruồi, phẩy tay đuổi đi cũng lười như vậy, ai có thể nhẫn!?

Quan hệ của bốn người hiện tại rơi vào trạng thái vô cùng rắc rối, King muốn giải phóng Kiều Nguyệt Nga (hay đúng hơn là những phần còn sót lại của cô ta) khỏi sự khống chế của Trường Sinh Đảo, cho bọn họ có được sự tự do nhất có thể. Ba người thì lại không hề muốn thoát ly khỏi sự ràng buộc với hần hay Trường Sinh Đảo, đều muốn bằng cách nào đó khẳng định sự tồn tại của mình.

Chúng ta cũng không phải mấy con ruồi, người đừng tùy tiện phiền chán rồi phẩy tay gạt đi như vậy có được hay không!?

Nền tảng tâm tình là như vậy, nhưng theo thời gian ở chung, dù vô tâm hay hữu ý, sự ràng buộc của mấy người vẫn không thể đơn giản mà tháo gỡ được.

Chưa nói đến việc thoát ly Trường Sinh Đảo sẽ bị mất đi phần lớn nguồn năng lượng cung ứng cho ba chủng siêu năng lực mà nó trợ cấp, quyền lực mà nó đem lại ở nhân giới cũng không phải nhỏ bé gì. Muốn sống thoải mái mà không có quyền lực và sức mạnh, thì làm sao mà còn được tự do với thoải mái. Điểm này người không có cảm xúc, tam quan biến dị như King sẽ rất khó lý giải. Hơn thế nữa, hần còn từng đỡ cho Ren một kiếm của Orochi, bày ra thái độ phù hợp với tam quan của Shaorin, hay tùy tiện dung túng cho Stellar làm bậy.

Ba người đối với King, đã sớm không thể bỏ mặc.

Nếu nói đến người ít có ràng buộc với King nhất, chỉ có Shaorin (thái độ với hần chỉ dừng ở mức có thể chấp nhận). Nhưng chị gái mà em gái đều đang dính hần, cô biết phải làm sao.

Bất kể là King hay các Fake Queen đều đã xem Trường Sinh Đảo như mái nhà của mình, mặc dù nó là nguồn cơn của rất nhiều sự rắc rối phức tạp trong Lục Đạo, là một mớ bòng bong không hơn không kém, bốn người vẫn chưa từng có ý định rời khỏi đây.

Những nhân cách được sinh ra từ Trường Sinh Đảo đối với lẫn nhau đều có ý thức bảo hộ mãnh liệt, dù sao tồn tại như bọn họ, trên thế giới có lẽ cũng chỉ có bốn người như vậy thôi. Đầu là những cô máy được sinh ra vì mục đích nào đó rồi lại bị bỏ mặc, cho dù sinh ra ý thức bản ngã và có thể độc lập tự do hoạt động, trong thâm tâm sâu thẳm nhất vẫn luôn hướng về nơi này.

Đối với King của Trường Sinh Đảo, là trung tâm của mái nhà này, dù không muốn nghĩ đến, nhưng mong muốn bảo hộ hần vẫn luôn vô thức được khắc trong tâm khảm.

Nếu hần có mệnh lệnh, ba người thật sự là vẫn rất vui vẻ đi làm đấy.

...

Khi Shaorin bước vào phòng chỉ huy, chỉ thấy được một dãy những màn hình lập thể hiện cảnh báo đỏ chói đến khó chịu đang lấp lóe liên tục, giữa khung cảnh gấp gáp ấy, một gã thiếu niên ngồi đọc sách với vẻ mặt bình thản đến lạ, khóe miệng còn khẽ nhếch lên, lộ ra điệu cười thú vị.

"Tôi đến theo lệnh triệu tập." Shaorin bắt gặp hần ngừng đầu nhìn mình, cúi đầu khẽ nói.

"Ah, đừng câu nệ quá, về mặt danh hiệu thì chúng ta ngang hàng đấy." Thiếu niên gấp quyển tiểu thuyết trên tay lại, nháy mắt nói.

Shaorin liếc nhìn tựa đề quyển sách "God in the dream" hần vừa đặt xuống, lông mày khẽ nhíu lại. Đây là quyển sách mà Stellar rất thích, nói về một đám người bất hạnh bị một tiến sĩ bất lương sử dụng vào những thí nghiệm hủy hoại tinh thần với mục đích tạo ra vị thần giả tạo trong mơ, đánh lừa lấy tri thức của thượng đế. Sau cùng một trong số bọn họ phát hiện ra âm mưu này, tạo ra một cuộc nổi loạn phản kháng, bức tử tiến sĩ, rồi kế thừa những gì còn sót lại của ông ta và tổ chức ấy, du hành vòng quanh thế giới và sửa chữa những sai lầm ông ta mắc phải.

Ba con người, vốn chỉ là ba thí nghiệm phẩm, ba thứ công cụ, cuối cùng trở thành một gia đình nhỏ bé, lữ hành khắp nơi. Đối với hoàn cảnh của King và các Fake Queen, có rất nhiều điểm tương đồng. Stellar thích quyển sách này, đại khái cũng là muốn thông qua nó tìm thấy một chút hi vọng cho quan hệ sau này của bọn họ chứ!?

Chỉ là thiếu niên trước mắt, đánh giá thế nào về điều này!?

King bắt gặp ánh mắt của Shaorin nhìn chăm chú vào quyển sách, bật cười nói:

"Quyển sách không tệ, tôi rất thích."

"Chúng ta và những người trong đó, có tương lai nào như vậy không!?" Shaorin đột nhiên hỏi.

King nhún vai, nghĩ nghĩ rồi nói:

"Không biết nữa, Trường Sinh Đào to lắm, không thể vác tôi và mấy người chạy đông chạy tây được. Và lại, tôi cũng không muốn giết Long thần, mặc dù đúng là ông ta đã sử dụng chúng ta. Nhưng tôi không ghét bỏ gì ông ấy cả."

"Hay đúng hơn, là anh không có bất cứ cảm giác gì cả!?" Shaorin nói.

King không đáp, chỉ chăm chú nhìn lại, mỉm cười.

"Vói mọi chuyện, đúng không!?" Shaorin lại hỏi.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, thấp giọng nói với vẻ khen ngợi: "Ánh mắt rất tốt. Từ sau khi đột phá đến Sâm La Vạn Tượng, không cần phải nhắm mắt cả ngày nữa đúng không!? Dù sao đôi mắt đẹp như vậy, lúc nào cũng nhắm vào, thật lãng phí."

Tuy nói sang chuyện khác, nhưng thực ra hắn cũng đã ngầm thừa nhận. Shaorin cũng chẳng muốn truy hỏi cận kề, chỉ gật đầu nói:

"Tôi cũng thích nhìn thế giới bằng đôi mắt này hơn là qua trực cảm."

King đứng dậy, vươn vai một cái, cười đáp:

"Đúng vậy, đôi khi quá rõ ràng mọi thứ, sẽ rất nhàm chán. Sự vật đẹp nhất khi chúng đơn giản."

Shaorin muốn hỏi thêm gì đó, nhưng những màn hình giả lập chạy đầy báo động đỏ xung quanh lúc này đã vỡ nát ra đồng loạt, tiếng cảnh báo chói tai vang lên liên hồi cắt đứt đối thoại của hai người.

King gãi gãi đầu, bắt đầu nói:

"Hừm, tiến độ phá giải phong tỏa cũng thật là nhanh, không hổ là người ở sau cánh cửa. Cứ như thế này cậu ta sẽ tẩu tán thành công mọi thứ mất."

"Hả!?" Shaorin nghiêng đầu, không hiểu gì cả.

"Tôi vừa có một trận đánh cược với Hans, nói rằng nếu trước khi cô đến mà cậu ta có thể đột phá phong tỏa an ninh với địa điểm kia, thì có thể tùy ý mang tất cả thí nghiệm phẩm chỗ đó đi."

"Rất tiếc, cậu thua rồi, đúng không!? Hans."

"Chết tiệt, cho tôi thêm 3 phút nữa thì..." Bên trong vách tường vang lên một giọng nói gấp gáp bức bối.

"À, dừng hòng kích hoạt hệ thống tự hủy của chiến hạm liên quân để đánh lạc hướng tôi. Tất cả mã nguồn đều đã thay đổi lại một lần rồi." King ngừng đầu, cười lạnh đáp.

"Móa, làm sao kịp!? Cậu ở ngoài cánh cửa, còn tôi ở bên trong cơ mà!? Tốc độ sử dụng chân lý của chúng ta phải chênh lệch rất nhiều mới đúng."

"Sai lầm rồi, Hans. Cho dù có ở bên trong cánh cửa, đối với vương quốc của Chân lý, cậu cũng chỉ là một cư dân cao cấp ở đó. Còn tôi, dù không ở trong đó, nhưng vẫn là vua."

Hắn nhướn mày, cười nhạt đáp: "Chúng ta ngay từ đầu đã không ở cùng một cấp độ."

Sau đó hắn quay đầu nói với Shaorin: "Đi thôi."

"Hả!? Ế!?" Shaorin vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ bị động cảm lấy địa chỉ tọa độ hắn đưa cho, vô thức vận dụng trăm nguyệt, tạo ra một bóng trắng thông đạo không gian, trực tiếp dịch chuyển đến.

Vừa dịch chuyển đến nơi, Shaorin liền đổ một giọt mồ hôi lạnh, thoáng có chút bị dọa hết hồn.

Xung quanh bọn họ, đứng thành vòng vây vài ngàn thiếu nữ, tất cả đều có khuôn mặt giống Ren, Stellar, thậm chí là Shaorin như đúc.

Và khí tức của tất cả đều ở trạng thái đến ngưỡng 20% cube, thực lực chạm nóc trái đất.

Tọa độ dịch chuyển là một khu công trường thuộc Nam phi, xung quanh đầy những ánh nắng vàng oi ả, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tuyên cáo nơi đây thuộc về trái đất, dưới sự bảo hộ của cube.

Cho dù là Cận Giới Hoàng, chiến đấu ở đây cũng phải vô cùng kèm chế, nếu không sẽ dẫn đến cube phản kích bằng thế giới lực, trực tiếp tiêu diệt.

Với đội quân thiếu nữ này, hoàn toàn có thể quét ngang trái đất.

"Đây là!?"

"Sản phẩm của dự án Fake Queen, lượng sản nữ chiến binh mang nhân tố Kiều Nguyệt Nga, tất nhiên chỉ là bản mô phỏng thôi. Nhân tố gốc, chỉ có Linh và ba người sở hữu." King đều giọng giải thích.

"Mà chúng ta, ở đây là để khẳng định bản quyền, dọn dẹp hàng nhái."

Hồi mới viết 1 ngày thậm chí có thể viết được 2 chap. Ý tưởng dào dạt bất tận, chỉ hận không thể spam hết ra trong những câu chữ vắn tắt. Viết được càng nhiều nội dung càng tốt, câu cú và ngữ pháp chẳng quan trọng.

Sau này già đi, trưởng thành lên, đi nhiều hơn, đọc nhiều hơn, khẩu vị tăng cao, những tưởng vì thế mà kho tàng tri thức trong mình cũng sẽ đầy đủ lên, viết ra càng dễ, nội dung cũng sẽ càng hay hơn.

Nhưng không, tôi chỉ nhận ra rằng những thứ mình cho là ý tưởng sáng tạo ấy, đã có rất nhiều người làm rồi, rất nhiều người viết ra rồi. Như vậy việc sáng tạo của bản thân còn có ý nghĩa gì nữa!?

Viết lại những nội dung đã có, những ý tưởng đã có, có tính là sao chép không!? Hay chỉ là vay mượn!?

Cho dù là vay mượn, bản thân tôi cũng rất kháng cự việc này.

Tốc độ viết càng chậm, tâm mắt cao lên, nhìn được xa hơn, nhìn được rõ ràng những con đường mình mới khám phá ra đã ngập tràn vết xe đổ. Cứ tiếp tục đi tới, liệu chính mình cũng sẽ trở thành một trong số đó hay không!?

Nhưng có những người vẫn đọc được những gì tôi viết, họ vẫn hỏi thúc tôi ra chương, không có cách nào, tôi đành bỏ qua cái khẩu vị ngày càng đắng ngắt của mình, cưỡng ép mình viết ra thứ gì đó, là để đáp lại bọn họ, cũng là để mình không quên mất cách viết.

Viết trong tình trạng như vậy chỉ có thể dễ dàng tạo ra rác rưởi. Lời chê rất nhiều, lời khen cũng có. Nhưng nói thật tôi chỉ cảm thấy trống rỗng.

Mặc kệ vậy, dấu sao cũng đã đi được rất dài rồi. Cứ thử đi đến cuối đường xem.

Cho dù một tháng mới bước được một bước nhé =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Chúng ta là bạn

Trang phục bằng sợi carbon bó sát tràn ngập khoa huyền cảm, những thiếu nữ này không khác gì một đám robot hình người, giáp trụ tối tân, khuôn mặt vô cảm không biểu tình, ánh mắt vô hồn. Hoàn toàn giống như tổ hợp tạo hình của các android chính hiệu.

Không khoa trương như người bình thường đột nhiên gặp phải một dopperganger của bản thân, nhưng biểu tình của Shaorin lúc này cũng đầy vẻ ngưng trọng. Một cảm giác khó chịu quái dị từ từ dâng lên, giống như có gì đó trong bản thân bị rút ra ngoài.

“Phục chế... Fake Queen!?”

King gật đầu đáp:

“Đúng vậy, fake queen phiên bản sản xuất hàng loạt, chi phí giá cả thấp hơn chế tạo ra một cận giới hoàng cao thủ nhiều, hơn nữa lại hoàn toàn nghe lời, không sợ chết. Có thể coi là một đạo quân walkyrie của trái đất. Dự án này được đại tướng lão khôi xướng hơn bốn mươi năm trước. Với mục đích tạo ra loạt bia đỡ đạn cấp cao cho nhân loại...”

“Đừng nói nữa.” Shaorin đột nhiên ngắt lời hắn.

Cô ta ngừng đầu, nhìn những gương mặt vô hồn quen thuộc lăm lỵ trước mắt, hạ giọng nói:

“Tôi... chúng tôi, không chấp nhận được những tồn tại như thế này.”

Cho dù đó là vì tốt cho nhân loại.

King cười nhạt, hắn vẫn thao thao bất tuyệt:

“Dự án này đã bị bác bỏ, bởi vì chi phí sản xuất cùng cung ứng duy trì quá cao. Trái đất không thể chịu đựng nổi nhiều sinh vật có thể sử dụng 20% sức

mạnh cube như vậy. Mỗi người đều có chiến lược diệt thành, hành tinh này có bao nhiêu thành thị đây!? Nếu những fake queen sản xuất hàng loạt này bạo tẩu, hoặc mất kiểm soát, thì toàn bộ nhân loại sẽ bị công phá từ bên trong.”

“Hon nữa để tạo ra một nữ binh, cần một lượng tài nguyên khổng lồ, vùng sa mạc này là một minh chứng. Trong điều kiện trái đất khi ấy chưa có đủ tài lực để thực hiện tiên giới chiến tìm kiếm nguồn tài nguyên thay thế, làm không tốt sẽ khiến nhân loại diệt chủng. Đại trưởng lão, có lẽ chỉ quan tâm đến việc phục hưng long tộc, không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng làm việc quá cấp tiến, bởi vậy cả ông ta, và dự án này đều đã bị loại bỏ.”

Nhân loại sau kháng thần chiến chỉ còn lại hơi tàn leo lắt, thực sự chưa bước chân được vào đại vũ trụ thời đại giống sau này, tài nguyên hữu hạn còn muốn cung ứng cho dự án Fake Queen sẽ chỉ khiến văn minh thụt lùi. Có thể trong thời gian ngắn đánh đổi được một đám chiến lực cấp cao, nhưng nếu tiếp diễn như vậy, chờ thần tộc một lần nữa quay trở lại, thì có lẽ chỉ còn Trường Sinh Đảo và đạo quân fake queen này còn sót lại. Đại trưởng lão dù nói chuyện lấy danh nghĩa nhân tộc, nhưng thực sự chỉ quan tâm đến việc bổ sung chiến lực cho Trường Sinh Đảo, di sản cuối cùng của long tộc. Điều này vốn không phù hợp với lý niệm đề loài người phát triển của King, bởi vậy hẳn trong quá khứ không do dự chút nào gạt bỏ ông ta.

King trong quá khứ chính là như vậy, bất cứ ai cản đường đều giết sạch.

Hắn chỉ hợp tác khi mình không giết được đối phương mà thôi. Đơn cử như Lục Vân Tiên hoặc Queen trước đây.

Hắn vừa giảng giải, vừa dời mắt nhìn lên phía trên đám nữ binh, nơi có vô số hạt cát nhỏ xoay tròn đang tụ tập thành hình dáng của một gã thanh niên với vẻ mặt tức giận.

Cùng lúc, một giọng nói tiếp lời hắn vọng khắp nơi trong sa mạc.

“Dự án chưa hoàn toàn bị loại bỏ. King của Trường Sinh Đảo năm đó chỉ cảm thấy hiện tại chưa phải lúc để khởi động dự án mà thôi, nếu không toàn bộ dữ liệu đã bị xóa bỏ hoàn toàn trong chân lý. Thực hiện tiên giới chiến, không phải để cướp lấy tài nguyên tiếp tục khởi động dự án hay sao!?”

Hans xuất hiện, thân thể tổ hợp bằng vô số nano machine không khác gì người thường, mái tóc màu đen ám chút gió cát, có phần sơ xác, áo khoác màu trắng bay phấp phới, nhìn vô cùng bắt mắt. Giọng nói mô phỏng thanh quản của con người đầy vẻ chất vấn.

King thần nhiên cười đáp:

“À, cũng có phần là như vậy. Trên thực tế tôi cũng mới chỉ quyết định dẹp bỏ dự án vài phút trước mà thôi.”

“Trường sinh đảo có thể tự làm tất cả, King của trường sinh đảo và đạo quân tự tạo có thể giải quyết mọi việc. Ý tưởng này xác thực rất mê người, đúng không!? Nhiều người chỉ thêm phiền phức.”

Hans nghe vậy nghiêng răng đáp: “Nếu vậy thì tại sao....”

“Tôi đòi ý.”

King cắt ngang lời cậu ta:

“Cướp đoạt từ tiên giới, khiến chúng ta giống như phở phi vậy. Văn minh phát triển từ cướp bóc, chẳng thể kéo dài.”

“Một cái có nhảm nhí!” Hans châm chọc.

“Xác thực.” King cười ha ha nói, không hề ngại ngùng khi lời nói dối của mình bị chọc thủng.

“Đổi với một việc trăm lợi chẳng mấy hại mà lại quyết tâm không làm, thực ra cũng chỉ có thể đổ cho tâm tình mà thôi.”

Hắn từ tốn nói, đưa tay lên, lấy ngón cái chỉ chỉ sang chỗ Shaorin.

“Vừa rồi cậu nghe rồi đấy, cô ấy nói bọn họ không thể chấp nhận những tồn tại như thế này. Bởi vì bọn họ không thích...”

Hắn nhấn mạnh, nặng giọng đáp:

“Nên tôi không thích. Đơn giản như vậy thôi.”

Shaorin vẫn yên lặng ở bên cạnh chột giống như bị sét đánh, hoàn toàn bày ra vẻ mặt kinh ngạc tới thất thố, tâm tình phẳng lặng giống như bị ném vào một tảng đá lớn khiến bọt nước bắn tung tóe. Những vòng sóng rung động lan tỏa khắp tâm hồn.

Ánh mắt Shaorin nhìn hắn giống như mới lần đầu nhận thức con người này, đáp lại chỉ nhận được một ánh nhìn thần nhiên tới trong suốt của hắn. Trái tim cô đánh thịch một cái, mặc dù khuôn mặt bày ra vẻ chấn động không thể tin tưởng, nhưng từ tận sâu đáy lòng giống như có một đập nước vừa bị tháo gỡ, niềm tin ngập tràn khắp mặt hồ.

Nói đơn giản thì cảm giác cảm động chưa từng xuất hiện đột nhiên dâng trào khắp nơi khiến cô gái luôn bình tĩnh này thất thố thật lâu.

Còn về phần Hans. Nghe được cái lý do quái gở này, cậu ta chỉ đơn giản:

“Mẹ kiếp, nguoi điên rồi.”

Phát điên.

Công sức của mình bị phủ định một cách vô nghĩa, Hans trực tiếp bạo tẩu. Theo tiếng rít gào vang vọng bầu trời sa mạc, cát bay đá chạy khắp nơi, những luồng sóng từ tính cuồng bạo ngập tràn khắp không khí. Tất cả những nữ binh hay còn gọi là Fake Queen nhân tạo kia đồng loạt nhận được chỉ lệnh cấp cao nhất, mang theo một thông tin vô cùng đơn giản:

“Hủy diệt.”

“Giết chết bọn chúng.”

“Đòi nam nữ khôn kiếp.”

Bông tai bên phải chợt phát sáng, biến thành vô số điểm sáng màu xanh lục rồi tổ hợp lại thành một lưới kiểm phi thực thể được nắm gọn trong tay. Shaorin nhướng mày, nhắc lưới kiểm chỉ về đám nữ binh có gương mặt của bản thân và các chị em. Thái độ kiên quyết rõ ràng.

Những thiếu nữ nhận được mệnh lệnh của Hans giống như không nhìn thấy sự uy hiếp từ cảnh giới chênh lệch giữa Shaorin và bọn họ, chỉ lầm lỳ chạy tới, tấn công.

Vô số tia sáng chợt lóe lên rồi tiêu thất, không khí để lại những vết ma sát cháy khét nóng bỏng, đám nữ binh đầu tiên vọt tới đều bịch bịch bịch rơi xuống giống như con rối bị cắt dây.

Đường truyền mệnh lệnh giữa Hans và bọn họ đã bị cắt đứt, không có chỉ lệnh, những thiếu nữ nhân tạo này chỉ giống như một cái xác trống rỗng.

Tài nguyên thiếu thốn nên việc phục chế các Fake Queen chỉ ở mức độ cực thấp, lại thêm phải ẩn giấu ánh mắt của Stellar nên khu vực thí nghiệm cũng bị hạn chế khó khăn. Hans có thể tạo ra những phiên bản ở mức độ 20% cube đã là rất tốt. Đặt ở trái đất coi như có thể tùy ý quét ngang châu lục, nhưng vẫn chưa tính là gì so với sáu thế lực lớn có cận giới hoàng cao thủ tọa trấn. Hơn nữa là đối mặt với một cận giới hoàng đỉnh phong như Shaorin.

Đến bao nhiêu năm gục xuống bấy nhiêu, dùng từ đưa đồ ăn cũng không quá. Mặc dù vậy, tất cả những thiếu nữ này đều chỉ nằm xuống vô hồn, nhịp thở vẫn đều đặn, hoàn toàn không bị thương tổn gì. Cái mà Shaorin cắt đứt, chỉ là sự khống chế của Hans với bọn họ mà thôi.

Đây là năng lực của Phượng Hoàng Kiếm, vũ khí mang theo khái niệm “cắt đứt”. Có thể đoạn tuyệt hết thảy mối quan hệ ràng buộc, cho dù là những liên kết kháng khí như đầu và thân của cùng một cơ thể.

Shaorin không hề giết một ai cả. Mặc dù cô ta nói rằng mình không thể chấp nhận được những tồn tại như vậy, nhưng theo một nghĩa nào đó, tất cả bọn họ đều là “chị em”, thật sự vẫn mềm lòng, không thể trực tiếp ra tay được.

Về phần những cô gái này, vốn dĩ không hề có ý thức hay sinh mệnh gì, thoát khỏi sự khống chế của Hans, bọn họ chẳng khác gì đã chết, so với một con búp bê điện tử bị cắt wifi thậm chí còn không bằng. Bởi vì không có ý thức, không có sinh mệnh, sẽ không có ý niệm muốn kéo dài sinh mệnh, thân thể bọn họ sẽ dần dần bị hủy hoại vì không được cung cấp dinh dưỡng hay năng lượng. Dần dần đói chết hoặc mục nát và thối rữa, những việc này sẽ xảy ra rất nhanh.

Kính nhìn những con búp bê vô hồn cố gắng nhào tới chỗ Shaorin rồi lặng lẽ đổ ụp xuống sau một ánh kiếm, trầm mặc một chút rồi thở dài.

Xung quanh hần, vô số thiếu nữ đang trong tư thế nhào đến bị thế giới lực của trái đất giữ lại, lơ lửng trên không trung, giống như thời gian bị ngưng đọng. Giới hoàng trái đất ở trái đất tương tự như tồn tại tuyệt đối, không thể xâm phạm.

Hần liếc mắt nhìn, những ánh mắt ấy đều khóa mục tiêu vào cơ thể hần, nhưng không một ai đáp lại ánh mắt của hần cả.

Thậm chí khi đầu ngón tay hần tụ tập một tia ánh sáng hủy diệt, từ từ dí đến trán của một thiếu nữ, trong đôi mắt ấy cũng không lóe lên chút tâm tình nào. Không có tuyệt vọng, cũng chẳng có cầu xin.

Kính điểm nhẹ lên trán cô ta, một vết sáng màu trắng từ từ loang ra khắp cơ thể, vô số quang điểm trắng tinh bốc lên như đom đóm, cho dù dưới cái nắng của sa mạc này cũng không thể khiến hào quang của chúng bị che lấp. Cùng với những vầng sáng ấy bốc lên, là thân thể thiếu nữ từ từ phân giải và tiêu biến giống như thân thể bọn họ chỉ là một ảo ảnh mỏng manh.

“Thật tình, tạo ra những sinh mạng như thế này, cậu không cảm thấy gì sao!? Hans!?”

Ở trên không trung, khuôn mặt của Hans lúc này đã vạm vỡ cùng cực, cậu ta tức giận rít gào:

“Sinh mạng gì chứ!? Chúng chỉ là những khối thịt nén ép có nồng độ năng lượng cao mà thôi. Bởi vì chúng có nhân hình nên đối xử với chúng như con người!? Làm gì có chuyện điên rồ như vậy!? Máy móc cuối cùng vẫn chỉ là máy móc, dùng máy móc để thay thế nhân mạng có gì sai!? Người không phải King của Trường Sinh Đảo, cậu ta, bạn của ta sẽ không có suy nghĩ ngu xuẩn như nguoi. Nguoi thực ra là... ặc.”

Không kịp nói hết câu, thân thể Hans đã bị một luồng kiểm khí cực mạnh chấn thành bã vụn, phải mất một lúc các Nano machine mới có thể tổ hợp lại được, trong những phút yên tĩnh hiếm hoi này, Shaorin thu kiểm, khẽ nói:

“Xin đừng si nhục King của ta.”

Những khối nano machine xoay vần trên không khí một cách cuồng bạo, giống như để thể hiện tâm tình tức giận đến cùng cực của Hans. Nhìn khối bụi này, rồi liếc mắt sang một bên khác, King trầm giọng, nói:

“Hans đã thay đổi rồi. Trước đây dù là NPC vô tri, cậu ta cũng đối xử với chúng như thể chúng có sinh mạng thật sự, đây không còn là Hans nữa. Như vậy đáng để bảo vệ sao!? Lilith!?”

Không khí nơi ánh mắt hắn nhìn tới chợt lập lờ như được tổ hợp bởi vô số hình xếp, Shaorin đứng trước một đám thân thể bất động nhìn thấy cảnh này, chợt nhíu mày: “Cổ hữu kết giới!? Cảnh giới hư không!?”

Bước ra từ không khí bị vặn vẹo như hình xếp lỗi là một thiếu nữ có mái tóc vàng óng, thân thể gầy và mảnh dẻ, thanh thoát trắng muốt như một tinh linh, sau lưng là bốn cặp cánh năng lượng lấp lánh ánh sáng bảy màu. Shaorin hừ nhẹ một âm trong mũi, hóa ra cảm giác khó chịu từ đầu đến giờ không phải do đám hàng sản xuất hàng loạt kia, mà là do cô chị em “hàng cao cấp” này.

Thật dễ để nhận ra bọn họ là chị em, bởi vì cô gái được King gọi là Lilith này, có khuôn mặt giống Ren như đúc, thậm chí một phần cái tên cũng mang theo.

Nhưng, nếu không tính sự bảo vệ của Huyền Vũ Thủ, cô gái này mạnh hơn Ren nhiều lắm.

Đến mức để cho Shaorin cảm thấy một tia áp lực khó chịu, tới từ đồng căn nguyên, cũng từ cảnh giới siêu tiếp cận.

Không để tâm đến sự cảnh giác của Shaorin, Lilith, cô gái vừa xuất hiện liền cúi mình thật sâu với King, đến mức giống như quỳ xuống cầu xin:

“Làm ơn đi papa, Hans thành thể này là do con. Nếu anh ấy không đi vào bên trong chân lý, không bị ý chí nhân loại từ vong bên trong cảm nhiễm... nhưng đó vẫn là Hans. Vẫn là Hans thương yêu con hết mức, là Hans đã mang con đến thế giới này. Papa... làm ơn...”

King trầm mặc. Shaorin không hiểu gì cả, nhưng cũng thu lại địch ý, lặng lẽ đứng sau lưng hắn. Không khí yên lặng quý dị, chỉ còn tiếng những mảnh nano machine xoáy vù vù trên bầu trời đang cố ngưng tụ lại hình dạng của Hans. Nhưng Shaorin đã chém một kiếm, cho dù là khoa học, cũng rất khó hồi phục.

Đối với chuyện tốt do “mình” trong quá khứ gây ra, King hiện tại có chút mệt mỏi khi phải đối mặt lại.

Có lẽ cũng chỉ có Bạch Cừu Vĩ biết được, hắn cố ý dẫn cảnh khiến Lilith và Hans bất hòa, để Lilith – sinh vật từ bên trong chân lý trở lại phía bên kia cánh cửa, để Hans, sinh vật bên ngoài cánh cửa, mang theo vô số sợi dây níu kéo thế giới thực đi vào bên trong tìm kiếm, từ đó mang ra bên ngoài vô số tri thức không thể xuất hiện với trình độ văn minh hiện tại của nhân loại, và phát tán chúng khắp thế giới.

Càng vào sâu bên trong chân lý, càng phải đọc và duyệt nhiều dữ liệu và nhân sinh của những sinh vật đã từ vong bị nó hấp thụ và ghi chép. Bản chất của chân lý là một kho trung tâm dữ liệu ghi lại những ký ức và thông tin của toàn bộ sinh vật trong Lục Đạo đã từ vong. Muốn đọc thông tin trong đó, liền phải duyệt qua ký ức của một người đã chết. Đi mãi bên trong chân lý, đọc qua ký ức của bao nhiêu người, Hans rốt cuộc đã mất đi bản ngã.

Tính cách của một người sẽ theo lịch duyệt trong cuộc đời mà biến đổi. Đó là điều khiến người trưởng thành có tính cách khác với bản thân hồi thiếu niên. Đối với một người đã đọc qua rất nhiều lịch duyệt của vô số cuộc đời, tính cách biến đổi gần như là chuyện tất nhiên. Để tránh tình trạng này, có lẽ chỉ có thể giống như King trước đây, gạt bỏ hết cảm xúc mà tiến bước.

Một năm trước khi trở về thực nghiệm đảo, khi vẫn còn mang theo tổn thương trí mạng từ Zeus, giới hoàng của thần tộc, King không còn đủ sức để truy cập sâu vào chân lý nữa, nhưng nhân loại thì vẫn cần phát triển, cần rất nhiều công nghệ đen, bởi vậy Hans liền trở thành chuột bạch của hắn khi đó.

Để cậu ta tiếp xúc với Lilith, sinh vật không thuộc về thế giới này, để cậu ta vì cô ấy nguyện đi sâu vào cánh cửa để tìm tòi, cho cậu ta hi vọng và chấp niệm để không bị lạc mất ý thức nhằm đi được xa hơn. Có thể nói, với vai trò lính dò đường cảm tử, Hans đã bị King sử dụng triệt để.

Tất nhiên, những chuyện này chẳng ai biết, có thể lờ mờ đoán ra, chỉ có Bạch Cừu Vĩ mà thôi. Bởi vì hắn là một tay cô ta trông nom từ nhỏ. May mắn, mặc dù không biết có thích hay không, Bạch Cừu Vĩ chưa bao giờ phá hoại chuyện gì của hắn, thậm chí còn âm thầm trợ giúp rất nhiều lần.

Đáng buồn cho Hans, còn coi King là bạn.

Nhưng trong từ điển của King, hai từ bạn bè chưa bao giờ tồn tại.

Tất cả mọi thứ trên đời, đều chỉ là để hắn sử dụng khi cần thiết mà thôi.

Đây chính là diện mạo thực sự của King trước đây, sinh vật vô cảm khiến các lãnh đạo thế giới sợ hãi và luôn muốn lật đổ.

Đừng nhìn hắn thiếu thôn tình thương và cảm xúc mà đồng cảm, trên thực tế, hắn chưa bao giờ cần ai đồng cảm hay thương hại, cũng hoàn toàn không có bất cứ cảm giác gì đối với cảm xúc của người khác dành cho mình. Nếu hợp lý, thì có là lòng căm thù hướng đến, đều có thể sử dụng. Bởi vậy hắn chưa từng phiền não với việc cả thế giới chán ghét hay căm hận mình.

Có lẽ buồn bức, cũng chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của hắn, cho đến lúc này.

“Thật tình, phải dọn lại bãi phần của mình trong quá khứ cũng thật khiến người mệt mỏi.”

Âm thầm khổ não, King chìa tay ra, nói với Lilith:

“Đứng lên đi, chỉ là tình trạng quá tải do phải đọc duyệt thông tin của cuộc đời quá nhiều người mà thôi, vẫn có thể giải quyết được.”

Hắn xoa đầu cô ta, cười cười nói:

“Đừng lo lắng, ta không có ý định giết cậu ta đâu. Suy cho cùng, chúng ta là bạn mà, không phải sao.”

Lilith vui mừng, nước mắt chực chảy ra vui vẻ tuôn trào, gật đầu hạnh phúc:

“Vâng.”

Đồng thời tay biến thành thủ đao, chặt về phía cổ hắn.

Cũng cùng lúc, một ánh kiếm lóe lên.

Keng,

Tiếng kim loại ma sát chói chang vang vọng, Lilith bật ngược về phía sau, giựt xuống cánh tay bất động của mình, vừa nheo mắt nhìn lại vừa cảm máu. Phụng hoàng kiếm đứng là thứ phiền phức, bất kể thứ gì bị nó cắt đứt, sẽ đều đoạn tuyệt với phần còn lại của cơ thể.

Từ đó khái niệm “cánh tay” của thân thể này cũng không tồn tại nữa.

Shaorin thu lại Phụng Hoàng Kiếm, đứng chắn trước mặt King, trầm giọng nói:

“Muốn động đến King của Trường Sinh Đảo, phải bước qua ta trước.”

King thì sờ sờ cái cổ, thờ dài nói:

“Ý chí nhân loại bên trong, cho dù là sinh vật bên kia cánh cửa cũng không thể chống lại sao!? Lilith!? À không, là Hans #2 chứ nhỉ!?”

Lilith đứng lên, dù chỉ còn một tay, nhưng khí độ đã hoàn toàn thay đổi, trở lên thông dong, cuồng ngạo và tự tin:

“Chỉ còn chân lý tồn tại, thiếu niên này vĩnh viễn bất diệt.”

Cô ta chỉ chỉ vào lồng ngực mình, cười lạnh nói:

“Phải cảm ơn người đã cho bọn ta một khối linh hồn kiên định như vậy. Chú nhóc này đi được vào bên trong cánh cổng, xa hơn bất cứ ai, bản tâm vẫn chưa hề lạc mất, chấp niệm muốn tìm kiếm người yêu bé nhỏ không hề dao động. Một khối ý chí mạnh mẽ và thô cứng như vậy mới đủ mạnh để chúng ta bám lên, hợp nhất, cuối cùng hiện thể dưới dạng thực thể này.”

King gật đầu, bình tĩnh nói:

“Cậu ta quả nhiên vượt xa dự tính của ta. Như vậy mới xứng đáng làm bạn ta chứ.”

Lilith ngẩng đầu cười như điên dại:

“Chúng ta vốn cùng là một dạng tồn tại, người là thực thể hóa ý chí của chân lý, bọn ta là thực thể hóa ý chí của nhân loại. Điều không phải là vì trợ giúp nhân loại phát triển hay sao!?”

“Bạn, King của Trường Sinh Đảo, đừng chọc cười ta, người biết chữ này nghĩ là gì sao!?”

Thật là một khối châm chọc, trước đây đại trưởng lão muốn giúp long tộc và trường sinh đảo tăng cường thực lực mà bỏ qua phát triển của nhân loại, King liền giết ông ta. Hiện tại Hans #2 muốn thúc đẩy nhân loại phát triển 1 cách hợp lý, King cũng muốn loại bỏ cậu ta.

Có lẽ tình trạng này của Hans, nhân cách kia của mình cũng đã sớm đoán được, bởi vậy mới bỏ mặc cậu ta tự tung tự tác, vì xuất phát điểm của hai người là đồng nhất, đều là vì nhân loại. Minh bây giờ là vì những người xung quanh, có vẻ giống như đang phạm tội phản nhân loại thì phải. Bạch Cửu Vĩ, đây đều là chuyện tốt bà làm đấy.

Nghĩ lại cái vòng luẩn quẩn cười này, King chỉ có thể cười khổ đáp:

“Trước đây không, giờ thì biết rồi. Các người có thể cắt khối linh hồn bạn của ta không!? Ta thật sự rất ghét đấy.”

Lilith nghiêng đầu, chế giễu:

“Thì, người làm được gì!?”

Kính lạnh nhạt phát tay:

“Shaorin.”

Bóng dáng như nị ảnh phía trước hấn chột tiêu thất.

Queen thứ hai của Trường Sinh Đảo, Phong Dao nữ hoàng, với Phượng Hoàng Kiếm trong tay, chính là lựa chọn tối ưu nhất lúc này.

Ý chí nhân loại tụ tập trên linh hồn Hans, cùng với thân thể mang tạo hình của Lilith lập tức thu liễm nụ cười.

Cùng lúc, cổ hữu kết giới lập tức mở ra.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Nhân lực cực hạn

Không gian trước mắt nhiều nhiễu, rồi cũng dần ổn định lại. Shaorin đưa mắt nhìn hoàn cảnh chột lạ lắm.

Thế giới, vẫn là thế giới như trước.

Nhưng với cảm quan siêu nhạy của mình, tất cả mọi người ở đây đều nhận ra, có thứ gì đó dưới "nền" thế giới đã bị thay đổi, xáo trộn.

Nói chính xác ra, những hạt siêu vi cấu thành thế giới đã bị thay thế.

Giống như tiên giới được cấu thành từ linh tử, thế giới ở nhân giới cũng được cấu thành từ những hạt nhỏ vô cùng, chúng tổ hợp, sắp xếp với nhau, tạo ra những hình dáng vật thể khác biệt, những tính chất riêng rẽ.

Nhưng những hạt cơ bản đầy hiện tại đều đã biến mất, thay thế vào đó là những dãy số cấu thành từ các đoạn mã 0 và 1 còn nhỏ hơn nữa.

Đúng vậy, vùng thế giới trước mắt, bên trong cổ hữu kết giới này đã bị biến đổi tính chất, trở thành sản phẩm của một loạt mã nhị phân.

"Dị thể độc lập - nhị phân kết giới."

Mặc dù không được giống như thần tộc có thể trực tiếp ăn mòn một bộ phận thế giới, đưa toàn bộ đối thủ lẫn bản thân vào tiêu vũ trụ bên trong mình, Hans vẫn có cách để lừa gạt một bộ phận thế giới, trực tiếp khiến cho cổ hữu kết giới cụ hiện hóa ngay tại hiện thực.

Bằng cách này, chỉ với cổ hữu kết giới, có thể đạt đến đẳng cấp Sâm La.

Đứng trong mảnh kết giới này, Shaorin cảm nhận được một sự bài xích cùng cực, bởi vì quy luật của nó đã được viết lại, không chấp nhận những thực thể như cô.

Kính đứng ngoài vùng kết giới này, hay nói đúng hơn, thế giới lực bảo vệ hấn bất khả xâm phạm khỏi mọi loại lực lượng thấp hơn nó. Ánh mắt hấn chớp qua ánh sáng màu vàng, nguyên lý, kết cấu và chức năng của kết giới lập tức thấu triệt.

Sau đó hấn âm thầm cảm thấy may mắn, mình mang theo Shaorin đến hiện trường, nếu như là Ren, hay Stellar, đứng trong loại kết giới này, chỉ sợ sẽ bị treo lên đánh.

Hấn không nhận được cảm thán:

"Kết giới thật lợi hại."

Thay đổi lớp nền của thế giới để làm gì? Tất nhiên là để viết lại quy tắc của thế giới theo ý mình.

Thế giới trong vùng kết giới này đã biến thành một hệ điều hành nền. Toàn bộ mã nguồn và quyền chương không đều đã bị cài đặt thành một quy tắc khác. Tuy không thể trực tiếp điều khiển vận vận hiện tượng tùy tâm như sâm la vận tượng, nhưng thế giới nhị phân này lại có quyền cưỡng ép áp đặt số liệu lên những vật thể nằm trên phong nền của nó.

Cho dù là cường giả Cận Giới Hoàng cũng không ngoại lệ.

Và thậm chí là các loại siêu năng lực.

Lilith/Hans #2 thử đưa cánh tay đã bị phượng hoàng kiếm lên, cử động và nắm đuôi vài cái, gương mặt thỏa mãn cười nói:

“Đúng như dự tính, phải cảm tạ người không thực sự chặt xuống cánh tay này của ta. Siêu năng lực của Phurong Hoàng biến mất, mọi thứ đều trở lại bình thường.”

“Như thế này... vậy, năng lực của phurong hoàng, ta đã hiểu rồi. Người chỉ cưỡng chế nhét vào vùng bị chém khái niệm “Đã bị cắt đứt”, từ đó khiến cho thể giới và bản thân thứ bị chém nghĩ rằng nó đã bị cắt đứt, một loại đánh lừa cảm quan, hả!”

“Rất tiếc, ta có đôi mắt chân lý, haha, những trò lừa gạt như thế này, liền dễ dàng bị xuyên thấu.”

Shaorin ngẩng đầu nhìn hân, từ tốn nói: “Phurong hoàng không lừa gạt, khái niệm cắt đứt và việc bị cắt đứt vốn là liền một thể. Chỉ có trong thể giới vạn vạo này của người mới khiến chúng bị tách rời. Việc nói phurong hoàng là lừa gạt, cũng giống như người phủ nhận luật vạn vật hấp dẫn của thể giới nhân loại vậy. Và, người vẫn tự gọi mình là ý chí của nhân loại sao!?”

Lilith đưa cánh tay đã thoát khỏi siêu năng lực của Phurong Hoàng lên che mặt, cười ha hả nói:

“Ta, tập hợp đại diện cho dục vọng muốn tiến lên của nhân loại. Ta khiến cho hệ thống phản trọng lực xuất hiện, khiến cho giáp linh tử được thực thi, khiến cho con người biến mạnh bằng GMS và MS, đưa nhân loại ra ngoài không gian bằng chiến hạm. Ta còn muốn làm rất nhiều thứ, hệ thống thánh y chưa hoàn thiện, còn cần cải tiến, hệ thống dịch chuyển lượng tử đang bắt đầu vào thử nghiệm quy mô lớn, ta thậm chí đã thử nghiệm tới bước nhảy alpha, ta còn muốn dựa vào lý thuyết dây biến vũ trụ này thành một cái vòng tay, tất cả những gì các nhà khoa học tiếc nuối còn chưa hoàn tất, ta đều thực hiện. Tất cả những gì nhân loại muốn đạt tới, ta đều tìm cách đạt tới. Người nói tại sao ta không thể gọi mình là ý chí của nhân loại đây!?”

Hân chỉ vào bản thân mình, nói với giọng tự hào:

“Ta, chính là thực thể hình thành từ ước vọng muốn tiến lên không giới hạn. Căn đường ta chính là căn đường tiến lên của nhân loại. Thứ sản phẩm của Long tộc và Trường Sinh Đảo như người sẽ không bao giờ có thể so sánh. Người chỉ là những gì tiếc nuối còn sót lại của một chủng tộc đã diệt vong, còn ta chính là người dẫn dắt một chủng tộc mới đi lên tới vô hạn.”

“Ta, chính là dẫn đạo giả, là Innovator của thế giới này.”

Shaorin lắc đầu đáp:

“Ta không quá thông minh để đối đáp lại người trong những chuyện thế này, nhưng ta chỉ từ ánh mắt mình nhận thấy, trước mắt ta là một tên điên hoang tưởng, ngông cuồng tự đại đến hết thuốc chữa. Người nói người là dẫn đạo giả của nhân loại, vậy, là một sinh vật mang trên mình hình dáng của con người, ta sẽ không để nhân loại cho thứ như người dẫn dắt.”

Ánh sáng màu xanh khẽ chuyển, phurong hoàng kiếm được nâng lên, chắn ngang trước ngực, gió xung quanh gào thét, phong nguyên tố nhanh chóng theo siêu năng lực triệu tập về, ủng hộ thể công của Shaorin.

Gió nổi mạnh khiến tóc tai bay ngược, Lilith/Hans#2 cười lạnh đáp:

“Tự biết mình không đủ thông minh còn muốn dùng ánh mắt thiên cận để đối đãi sự vật, cũng tốt, để ta cho người thấy thế giới mà ta dự định tạo ra cho nhân loại sẽ bài xích những thứ phi nhân như các người thể nào đi.”

Hân/cô ta đưa một tay lên trời, cao giọng vịnh xướng:

“Dưới nền tảng của tân thể giới, với tư cách dẫn đạo giả của nhân loại, ta ra lệnh cho không gian, thời gian, nguyên tố, và mọi khái niệm, hãy trục xuất tất cả những gì phi nhân.”

Một vòng tròn vô sắc từ trung tâm của kẻ tự xưng là dẫn đạo giả tỏa ra xung quanh với tốc độ ánh sáng, nhanh chóng lướt qua Shaorin, rồi nhẹ nhàng tiêu thất. Không hề có sát thương thực chất gì, nhưng chỉ ngay sau đó, bất kể là Shaorin hay King đang đứng ngoài vòng chiến, đều toát ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Phurong hoàng kiếm, hay đúng hơn là lưỡi kiếm phurong hoàng cấu thành từ những hạt sáng màu xanh, đã tiêu thất. Chỉ còn lại cán kiếm nằm trong tay Shaorin, vô tri vô giác, toàn bộ ánh sáng và quang hoa của một bảo khí đã âm thầm không còn.

Phong nguyên tố luôn ủng hộ Shaorin cũng đã ngừng gào thét, gió lặng đất bình, bản thân Shaorin cũng phát giác liên kết của mình với gió đã bị ngăn cách, thậm chí nghiêm trọng hơn, siêu năng lực của cô đã biến mất hoàn toàn. Và khó tin nhất, là thể năng đang xói mòn với tốc độ rợn người.

Đây chính là năng lực của nhị phân kết giới, trục xuất phi nhân. Lấy bộ phận nhân loại trung bình làm tiêu chuẩn, xóa sạch tất cả những hiệu ứng không thuộc về nhân loại, mạnh hơn nhân loại.

Đây chính là thế giới lấy nhân loại làm tiêu chuẩn, gạt bỏ hết tất cả những quy tắc và định nghĩa siêu năng khác.

Chỉ vài cái chớp mắt, Shaorin liền cảm thấy thân thể nặng như chì, cùng với cái nóng oi bức của Sa mạc đốt nhẹ trên làn da, trong mũi người được mùi cát vụn trong không khí. Cô phát hiện mình đã hoàn toàn trở thành một người bình thường.

Ở bên kia, Lilith/Hans #2 cũng chịu tình cảnh tương tự, lấy khái niệm “nhân loại” hiện tại, hắc khoa kỹ như nano machine hân đang sử dụng cũng không được chấp nhận. Thế nhưng thân thể của hân là khoa học cấu thành, bộ phận thể năng bảo lưu được vẫn tốt hơn Shaorin nhiều lắm.

“Sao rồi, phong đao nữ hoàng, cảm thụ được sự yếu đuối nhỏ bé của nhân loại rồi chứ hả!?”

“Nếu như không có sự yếu đuối này, chúng ta vì cái gì phải muốn tiến lên bất chấp mọi thứ như vậy đâu.”

Lilith/Hans #2 vừa cười nói, vừa nghiêng răng ken két, sắc mặt thay đổi liên tục:

“Những kẻ sinh ra đã có siêu năng như các ngươi làm sao hiểu được sự nhỏ bé của sinh mạng bọn ta. Các ngươi không hiểu gì cả.”

Nói xong hắn/cô ta lấy ra một khẩu súng lục, nhắm vào Shaorin, bóp cò.

Shaorin cũng phản xạ nhanh như chớp, cò súng vừa khê siết, cán kiếm Phượng Hoàng lập tức xoay tròn trong lòng bàn tay, đưa lên chắn trước ngực.

Chỉ nghe thấy choang một tiếng, hoa lửa tóe lên, Shaorin bị bắn bật ngược về phía sau, lưng mải xuống, đẩy dòn lên một đụn cát, cánh tay tê rần.

Cô nhú mày đưa tay lên nhìn xem, kẹp giữa phần cánh của Phượng Hoàng nơi cán kiếm là một viên đạn chì hết sức bình thường. Thế nhưng viên đạn này lại tạo ra cảm giác sát thương không kém gì bị thiên thạch đụng phải.

Với tổ chất cơ thể của một cận giới hoàng bình thường, bị thiên thạch nện trúng cũng chỉ đau nhức cỡ này mà thôi. Nhưng một viên đạn chì có thể gây ra sát thương như vậy lên cơ thể Shaorin, chỉ có thể quy công cho kết giới này.

Lần đầu tiên trải nghiệm tư vị của một viên đạn phạm nhân, khiến cho nhị nữ hoàng của Trường Sinh Đảo lâm vào một quãng ngốc trệ. Thì ra, nhân loại yếu đuối tới mức này.

Quá dễ chết, quá dễ giết.

Chẳng để cho Shaorin có thời gian nghiền ngẫm tư vị của quãng thời gian “hạ phạm”, Lilith/Hans #2 chỉ lạnh lùng tiếp tục bóp cò.

Lách mình né qua, một hàng tóc bị bắn tung lên cùng với đụn cát sau lưng, những mảnh cát nhỏ xíu mà sắc bén cắt qua da thịt kèm theo vị nóng bỏng rát, Shaorin lần đầu tiên cảm thấy sự chật vật khi phải đối phó với kẻ địch có tốc độ công kích cao hơn mình.

Đoàng đoàng đoàng.

Tiếng súng khô khốc liên tục nổ ra, dưới ánh mắt chán lý, những viên đạn nhắm và bay tới đều cực kỳ xảo quyết, dù phản ứng linh mẫn, Shaorin vẫn không thể hoàn toàn né được bất cứ viên nào, đều chỉ có thể khiến chúng sượt qua mà thôi.

Gió nóng ở sa mạc, ánh nắng gay gắt, công kích liên tiếp nhanh chóng rút đi thể lực của cô, mồ hôi chảy ra như suối, bám vào lớp áo lót bên trong, để lại cảm giác dính dính khó chịu. Những nơi có viên đạn xẹt qua, vết thương chậm chạp không hề có dấu hiệu khép lại. Hơi thở càng lúc càng gấp gáp, oxi chưa bao giờ cần thiết như lúc này, cảm giác dồn dập thở dốc khiến tư duy muốn đình trệ, cổ họng khô rát, và lá phổi giống như đã bị đốt bỏng.

Tuy vậy, cô vẫn không phải chịu bất cứ vết thương nào chí mạng.

“Tsk, mất đi sự cấp dưỡng từ Trường Sinh Đảo vẫn còn cảm giác được lâu như vậy!? Ngươi đã luyện được trực giác!? Một thứ sản phẩm hạng hai, thôi mà, làm sao có thể!?”

Kẻ tự xưng là dẫn đạo giả khề nghiêng răng càu nhàu.

Tất cả các Fake Queen, đều chỉ là phiên bản nhái lại ở cấp độ thấp hơn của Kiều Nguyệt Nga, giống như một cỗ máy đã được thiết lập sẵn thông số, vốn không thể nào tiến bộ được, bởi vì thông số thiết lập ban đầu là cố định. Đây là lý do Stellar từ bỏ việc chiến đấu, chỉ tập trung vào nội chính, hay vì sao Ren dù chiến đấu rất nhiều cũng không mạnh lên.

Chỉ duy nhất Shaorin là đánh vỡ được giới hạn này, đây cũng là lý do King cảm thấy may mắn vì lần này đi cùng hắn là Shaorin chứ không phải Ren hay Stellar.

Từ bỏ việc dựa dẫm vào sự cung cấp của Trường Sinh Đảo, một thân một mình chạy tới Phật giới, học Tâm Nguyệt Kiếm để ưu hóa khả năng cắt đứt của Phượng Hoàng, trong khi siêu năng lực của bản thân là phong hệ. Cho dù mất đi sự hỗ trợ từ trường sinh đảo, hay bị kết giới hạ thấp thể năng đến chỉ còn như người thường, Shaorin cũng không hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Điều này khiến Lilith/Hans mất kiên nhẫn.

Hắn vốn cho rằng nếu xuất phát điểm giống nhau, thứ sản phẩm hạng hai như Shaorin sẽ chỉ như con rối gỗ tùy ý mình bắn giết, không ngờ chuyện này còn dai dẳng đến vậy.

Dẫn đạo giả buồn bực, ném khẩu súng lục sang một bên, khê dâm chân, một ụ súng máy liên thanh hình hộp vuông từ dưới chân hắn từ từ dâng lên, gã này vuốt vuốt lên hộp súng, cười gằn.

“Hê hê, Metal Storm, một triệu viên mỗi phút, ngươi có giỏi né cho ta xem.”

Hắn điểm hỏa, một dòng điện từ nhanh chóng chạy khắp thân súng, đạn nhanh chóng ào ào chảy vào từng nòng, một khi nhả ra, sẽ là một con bão kim loại.

Dùng công nghệ điện từ khiến các viên đạn xếp hàng thẳng trong rãnh bắn, chỉ cần một lần điểm hỏa duy nhất, tất cả tràn ra gần như đồng loạt trên đường thẳng, hủy diệt tất cả mọi thứ trước con bão kim loại này. Đây chính là loại súng thường được sử dụng nhất trong kháng thần chiến, thuần túy dùng số lượng đạn phé đi con mồi.

Cho dù là thần tộc với tế bào thần tính cũng ăn không tiêu.

Shaorin bây giờ chỉ là người thường, nếu bị mưa đạn này tràn qua, chắc chắn sẽ chỉ còn một bãi máu còn sót lại.

Cô nghiêng rãnh, chuẩn bị bật Sâm La Vạn Tượng lên để xóa đi thứ kết giới này, thế nhưng làm như vậy khác gì thừa nhận những gì hắn nói là đúng. Rằng con người rất yếu đuối, chỉ có thể dựa vào siêu nhiên và những thứ vay mượn để tiến lên, thừa nhận ý nghĩa của việc cướp đoạt và những thí nghiệm vô nhân tính để thúc đẩy tiến bộ!?

Khó khăn và bối rối, cô quay đầu lại, nhìn về phía King, phát hiện hắn đang lắc đầu cười cười, rồi đột nhiên ánh mắt hắn sáng lên màu vàng kim quen thuộc, một dòng tin tức theo sóng điện từ chớp nhoáng chảy vào đại não.

Đôi mắt Shaorin cũng theo đó sáng lên.

Cùng lúc đó, toàn bộ giới hạn cơ thể được giải khai, những cảm giác mệt mỏi nhanh chóng bị các tín hiệu cường chế từ đại não truyền xuống ra lệnh chen vào, cơ bắp săn lại, và bàn chân đặt được sức bật cực hạn của nhân loại.

Shaorin bắt đầu chạy theo một lộ tuyến quỹ dị, với sức bật vượt trội, khiến cho nòng súng khổng lồ kia không thể theo kịp.

“Gi vậy!? Di chuyển hình bác đầu thất tinh!?” Lith/Hans có nhãn lực của nhân lý, dĩ nhiên đọc vị hoàn toàn được lối chạy nhìn qua rất quỷ dị này. Nhưng đồng thời hắn cũng quan sát được, với tốc độ cao cùng với sự chấn động không khí hình thành từ rung động của bắp thịt này, các khối không khí xung quanh Shaorin đang bị dẫn động, chuẩn bị va chạm.

“Không tốt, di hành bác địa...”

Kết quả của những khối không khí va chạm với nhau là gì!? Shaorin đã rất nhanh tiếp lời hắn:

“Lạc lối hiểm”

“Mẹ kiếp.” Dẫn đạo giả không nhìn được chửi tục một cái, rồi chặt vật lăn sang một bên, những khối không khí kia đã va chạm vào nhau, tỏa ra lửa điện, đồng thời tạo thành một cột sét kéo dài thẳng đến chỗ hắn.

Nòng súng kim loại sử dụng công nghệ điện từ trở thành cột thu lôi dễ thấy nhất, lập tức hứng trọn cú đánh, nổ tung và biến thành một mớ sắt vụn.

“Di hành bác địa lạc lối hiểm, khôn kiếp, King của Trường Sinh Đảo, người có thể biến nó thành thật sao!? Cái này trong manga mà!?” Lão đạo đứng dậy từ vụ nổ, Lith/Hans không nhìn được mà chửi tục.

Ở ngoài kết giới, King cười ha ha nói:

“Ta chỉ nói lý thuyết thôi, thực hiện vẫn là Shaorin mà. Kiểm đạo dẫn phát lực lượng tự nhiên vẫn tính là lực lượng của con người, kết giới của người rộng rãi đấy chứ nhỉ!”

“Mẹ...” Hans muốn tiếp tục chửi, nhưng đột nhiên toàn bộ nhiệt lượng của vụ nổ quanh hắn bị thứ gì đó hút đi hết, khiến hắn cảm nhận được một cơn mát lạnh chạy dọc sống lưng dù đang ở giữa sa mạc.

“Lại đến cái này nữa!? Hư không trăm tuyệt...!?” Hans chỉ liếc mắt đã đoán được khởi thức của chiêu kiếm vốn dĩ chỉ có trong tưởng tượng được hiện thể, nhưng nhìn được, đoán được, không có nghĩa là có thể phá giải được ngay. Kiếm kỹ chỉ có trong tưởng tượng đạt đến nhân lực cực hạn, trên thể giới chưa từng xuất hiện, trong chân lý làm gì có cách phá giải.

Tận dụng nhiệt lượng từ vụ nổ, Shaorin nhặt một mảnh sắt vụn, coi nó như lưỡi kiếm, từ lúc nào đã chạy đến sau lưng Hans, trùng người xuống, làm ra tư thế xúc lực, bạt đao.

Lưỡi thép thu về như lưỡi kiếm được tra vào vỏ, tốc độ cực nhanh kéo theo một mảng không khí lớn, bạo lực tạo ra một đoạn chân không, rồi chen vào đó lượng lớn khí nóng giãn nở không đúng với thể tích thực của khoảng trống.

Khi thể tích khí vượt qua khoảng không mà nó nên có, kết quả là sự nổ sinh ra.

“Hư không trăm tuyệt bạo viêm phá.”

Uỳnh.

Một vụ nổ nhỏ tràn ngập trước mắt dẫn đạo giả khi hắn xoay người lại, gã này chỉ kịp hét lên nửa đoạn kiếm kỹ đã bị vụ nổ nuốt trọn, đánh bay lên trời,

toàn thân cháy đen khét lẹt.

Chỉ còn đôi mắt màu vàng kim sáng ngời tròn trĩnh đầy vẻ bất cam.

Hắn roi bịch xuống trước mặt King, người sau đi đến, chống tay vào hông, cúi người nhìn xuống cười nói:

“Người thỏa mãn rồi chứ!? Con người cũng mạnh ra phết, đúng không!?”

“Hai loại kiếm kỹ này ta đọc bừa trong một quyển tiểu thuyết nào đó, vốn dĩ chỉ là tưởng tượng, nhưng Shaorin có thể biến nó thành sự thật. Sản phẩm hạng hai mà người xem thường, người ta vốn là thiên tài đấy.”

“Người... khôn kiếp.” Dẫn đạo giả thật muốn chửi tục, lẽ ra hắn có thể ngược sát Shaorin nếu như King không dùng chân lý can thiệp.

Nhưng King có thể không can thiệp sao!?

Và cho dù King không can thiệp, mọi chuyện cũng sẽ không theo chiều hướng mà hắn suy nghĩ:

“Có một chuyện người đúng, ta vẫn đang phân vân, không biết sự tồn tại của người và những gì người làm là đúng hay sai. Ít nhất thì nhân cách kia của ta không hề phù nhận người, nên ta không thể ra tay với người. Bởi vậy mới cần Shaorin quyết định. Người cũng đoán được như vậy nên mới không cố kỵ gì liên mờ ra kết giới muốn dùng cái chết của Shaorin để cho ta thấy, đúng không!?”

“Thế nhưng, cho dù ta không can thiệp, người cũng không thể giết được Shaorin.”

Hắn nói đến đây, liền đưa mắt nhìn tới, dẫn đạo giả cũng theo đó nhìn lại, phát hiện Shaorin vẫn đang đứng giữa kết giới của hắn, cầm lấy cán kiếm Phượng Hoàng, vuốt vuốt, khẽ nói:

“Thật xin lỗi phượng hoàng, ta sẽ giúp người trở lại ngay thôi.”

Shaorin quay sang nhìn về phía King, hắn gật gật đầu. Liền ngay sau đó, một luồng sức mạnh tràn ngập tâm linh mọi người ở tại đây, dẫn phát thiên địa, cải biến pháp tắc, phá vỡ kết giới, thay đổi sự vật.

Bờ cát biến thành biển hoa, tổ hợp mã nhị phân đã bị loại bỏ hoàn toàn, thay bằng những hạt siêu vi quen thuộc vốn có của thế giới này, chúng theo ý chí của Shaorin tổ hợp lại thành những hình dạng mới, trở thành một bộ phận của vật chất mới.

Sâm La Vạn Tượng, dùng ý chí chế tạo ra hiện thực, bản chất vốn dĩ cao cấp hơn có hữu kết giới nhiều lần. Nếu ngay từ đầu Shaorin sử dụng trạng thái này, trận đấu đã sớm ngã ngũ.

Còn cát trở thành ốc đảo, Hans nằm giữa biển hoa, thờ dài:

“Thôi rồi, ta thua. Vô lý thật, một thử phẩm hạng hai, làm sao có thể...”

King lắc đầu, nhìn biển hoa trước mắt với vẻ tán thưởng, cười đáp:

“Không, người nhầm lẫn ngay từ đầu rồi. Sở dĩ ta loại bỏ dự án Fake Queen, chỉ để lại ba người bọn họ, vì ta muốn tận mắt nhìn thấy bọn họ trở thành con người đấy.”

“Trước mắt người không phải là một sản phẩm của Long tộc hay Trường Sinh Đảo gì cả, chỉ là một con người đã vượt qua được cực hạn mà thôi.”

Hắn nhìn Shaorin đang vui mừng vì sự trở lại của Phượng Hoàng kiếm, khẽ cảm thán nói:

“Rất xinh đẹp đúng không!?”

Lilith/Hans nghiêng răng đáp lại: “Hàng thẩm mỹ nhân tạo, không đẹp sao được.”

King lập tức mất hứng:

“Người đi chết đi.”

Sau đó là Phượng Hoàng kiếm quét qua, những linh hồn đeo bám vào Hans dù không muốn nhưng cũng bị cắt rời sạch sẽ.

Chỉ để lại một mảnh linh hồn tàn khuyết không còn chút tư duy nào. Đây chính là những gì còn sót lại của Hans. King thu nó vào một lọ chứa tạm thời, sau đó liền kết thúc hành trình lần này.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 184: Cái giá của cảm xúc

Trở về lại tổng bộ căn cứ liên quân, Shaorin có chút bối rối bất an đi theo sau lưng King.

Đoạn hành lang với ánh sáng lạnh lạnh không quá dài, nhưng người tâm trạng không tốt luôn kèm theo cảm xúc bất an và mất kiên nhẫn với mọi thứ.

Từ khi phá không trở về, King luôn giữ thái độ trầm mặc, khuôn mặt của hắn không có mấy biến hóa, nhưng quen thuộc King mấy ngày nay đều cảm nhận được sự bất thường của hắn lúc này.

Đối với người đã có thói quen nắm giữ đại cục trong tay, cùng với lực lượng đủ để trấn thủ một giới, những chuyện có thể khiến tâm tình hắn phiền muộn chẳng còn bao nhiêu.

Là do nghe được chữ "bạn" từ người kia sao!?

Shaorin lặng lẽ đi theo sau lưng King, nội tâm lại không hề bình tĩnh như vậy. King của Trường Sinh Đảo trước giờ đều là một bộ dáng ta không cần ai, cũng chẳng ai cần ta, hắn vốn dĩ không có bạn, thế giới quan của hắn chỉ có những kẻ ngáng đường, những người sử dụng được mà thôi.

Đối với khái niệm "bạn bè" này, hắn phải là cảm thấy rất xa lạ.

Như vậy, nếu tự tay mình biến bạn bè thành một mảng tàn hồn trống rỗng, tâm tình sẽ là như thế nào đây!?

Khoảng thời gian King và Hans kết giao, bất kể là hắn hay Shaorin đều chưa trở về Trường Sinh Đảo, chuyện của hai người bọn họ, Shaorin không biết được bao nhiêu cả.

Nhưng chính miệng King đã thừa nhận Hans là bạn của hắn.

Nhìn đến cái lọ thủy tinh chứa đựng tàn hồn của người bạn duy nhất trong nhận thức của vua trái đất, Shaorin không tự chủ được dâng lên một cỗ ưu thương nhàn nhạt.

"Shaorin, lúc còn nhỏ, mọi người sống như thế nào!?"

Bất ngờ nhận được câu hỏi của hắn, Shaorin bối rối một chút rồi ngập ngừng hỏi lại:

"Anh không biết sao!?"

Với đôi mắt chân lý và những mảnh camera nano phủ khắp trái đất, hắn muốn giám thị ai mà không được.

"Tôi chưa bao giờ quan sát ba người."

Shaorin trừng ánh mắt xuống, nói như vậy, tư cách để hắn quan tâm bọn họ cũng không có sao!?

"Loại người như tôi lúc đó, giống như có một chứng vọng tưởng hoàn mỹ, luôn muốn mọi thứ phải được sắp đặt chính xác. Nếu như tôi quan sát cuộc sống của ba người, rất có thể tôi sẽ nghĩ rằng, làm như vậy không đúng, lựa chọn như vậy là không được, rồi lại ngẫm ra tay can thiệp gì đó, thay đổi quỹ tích cuộc sống của mọi người. Đây không giống với tự do mà tôi muốn mọi người được trải nghiệm."

Hắn giống như nhìn ra được tâm tình của Shaorin, liền nói một tràng giải thích nhẹ nhàng, rồi cười nhạt:

"Hơn hai mươi năm sống theo ý mình, như vậy mới có thể hình thành bản ngã chuẩn xác nhất, đúng không!?"

Shaorin ngây người, rồi cười có chút ngốc:

"Nhưng cảm giác rất giống như bị vứt bỏ."

King lắc đầu đáp:

"Không bao giờ, cho dù không muốn sử dụng đến mọi người, tôi cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ."

Lời này là khẳng định chắc chắn, King của Trường Sinh Đảo chưa bao giờ nói dối, tuy ngữ nghĩa có chút quái dị, nhưng tất cả những gì Shaorin cần chỉ là đáp án khẳng định này. Cô thở ra một hơi, cảm thụ sự an tâm dễ chịu.

Rồi chợt nghĩ đến, Shaorin chỉ tay vào chiếc lọ có chứa mảnh tàn hồn của Hans:

"Vậy, còn người đó!?"

"Cũng sẽ không, thật vất vả có được một người bạn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu ta như vậy."

King lắc lắc cái lọ, giờ lên ngang tầm mắt, ánh mắt hần đen láy, không còn ánh màu vàng lạnh lẽo, mà thay vào đó là một khoảng trống, không có tiêu cự.

Phảng phất giống như đã thả hồn ở chỗ khác, hần vậy mà không bước đi nữa, chỉ đứng bên hành lang cảm cái lọ cùng ánh mắt trống rỗng, ánh nắng bên ngoài mang theo sắc tím từ đồng hoa chiếu lên người bị ánh sáng hủy diệt của bản thân cường chế thành màu trắng cũng không phát giác.

Mỗi khi ánh sáng hủy diệt không tự chủ được phát ra, những tia sáng khác đều bị nó bá đạo chèn ép và gạt bỏ, khiến cho bất kể là mái tóc hay làn da, thậm chí là trang phục của King đều trở thành một màu trắng đơn nhất. Loại trạng thái này chỉ xuất hiện khi hần đang chiến đấu, hoặc cực độ suy yếu, đến mức không còn khả năng không chế ánh sáng của chính bản thân mình nữa.

Hay đơn giản, chỉ là do hần không còn tâm tình quản chế ánh sáng hủy diệt nữa.

"King, trước khi Hans trở thành thế này, anh có để cậu ta lựa chọn không!?"

Shaorin đột nhiên hỏi, khiến King giống như trở lại thực tại, hần nghĩ nghĩ một chút, rồi gật đầu.

"Không phải anh luôn muốn mọi người xung quanh mình đạt được tự do lựa chọn sao!? Hãy giả định, giả định thôi, một lúc nào đó, anh kể toàn bộ cho Hans biết, rồi cho cậu ta lựa chọn lại từ đầu, như vậy... người đó, sẽ lựa chọn như thế nào đây!?"

King nhắm mắt, nhàu mày, rồi thở ra một hơi nặng nề đáp:

"Vói chấp niệm của cậu ta với Lilith, chỉ sợ lựa chọn vẫn sẽ như vậy thôi."

"Nếu thế thì..."

Shaorin đang muốn nói, nhưng King lại ngắt lời:

"Nhưng nếu cậu ta không gặp Lilith ngay từ đầu, thì sẽ không như thế này, ngay từ đầu, cuộc gặp gỡ của bọn họ là do tôi sắp đặt. Nói đến tự do, lựa chọn trong một giả thiết và con đường đã được định sẵn vốn dĩ không có ý nghĩa gì cả."

"Nếu nói đến ngay từ đầu, liệu bọn tôi, Ren, Stellar, không phải đều bị anh sắp đặt cách ly không màng tới hay sao!?" Shaorin không chần chừ một giây, lập tức đáp lại.

"Hả!?" King tròn mắt, còn có cách nói này!?

"Cho nên, King của Trường Sinh Đảo, đừng mãi để ý đến tự do của những người xung quanh anh nữa. Tự do mà chúng ta được trải nghiệm, kết quả mà chúng ta được chọn lựa, luôn chỉ nằm trên một khoảng nhất định của số phận mà thôi. Thay vì đưa chuỗi kết quả cho số phận, được tự do lựa chọn trong sự không chế của anh, kết quả sẽ rõ ràng và tốt đẹp hơn, không phải sao!?"

Shaorin cảm giác cả một năm nay, mình cũng không nói nhiều bằng một ngày này, nhưng cơ hội đối thoại với King trước giờ không có là mấy, rất nhiều từ ngữ từ sâu thẳm trong trái tim tuôn ra ào ạt:

"Cho dù chúng tôi lựa chọn sai lầm, cho dù kết quả không giống như mong đợi của anh, anh vẫn sẽ không để cho khoảnh khắc cuối cùng của chúng tôi kết thúc trong đau khổ và hối tiếc, đúng hay không!?"

"Tôi..." King sững người, khuôn mặt hần khề trùng xuống, mái tóc bạc phủ lên ánh mắt, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Tôi tin anh, chắc chắn, Ren và Stellar cũng như vậy. Thậm chí cả người gọi anh là bạn kìa, chắc hẳn cũng như vậy, bởi vì anh chưa bao giờ nói dối, luôn thành thật với tất cả mọi người, cho dù lời nói của anh có là sự thật tàn khốc, hành vi của anh có ác độc xấu xa, nhưng xuất phát điểm luôn là hướng đến hạnh phúc ở cuối cùng..."

King trầm mặc, Shaorin đã cúi đầu, nắm lấy tay áo hần, ngẩng lên một đôi mắt đăm lẹ, với sự chấp nhất đến cùng cực.

Hần, còn có thể trả lời khác sao!?

"Phải, cho đến cuối cùng, tôi luôn muốn mọi người được hạnh phúc."

"Tất cả khổ đau và dằn vặt về cái ác hay những sự xấu xa, cứ để một mình tôi gánh chịu là đủ."

"Dẫu sao thân này, không có cảm xúc."

"A..."

King ngẩn người, vì Shaorin đột nhiên ôm chặt lấy hần, mùi thơm từ mái tóc nhẹ nhàng truyền đến, hơi ấm trên lồng ngực chậm rãi lan tỏa, Shaorin rúc đầu vào lồng ngực hần, nói:

"Tôi đang cảm thấy rất ấm áp, nếu anh không cảm nhận được những gì tôi cảm thấy, hãy sử dụng chân lý đi, đọc ý nghĩ của tôi, đọc cảm xúc của tôi..."

Shaorin ngưng nói, vì trên lưng cô có một đôi vòng tay ôm chặt lấy, đỉnh đầu có một bờ má áp vào.

"Không cần thiết, tôi cảm thấy, ấm áp lắm."

"Thật đấy."

"Ừm."

Shaorin rúc vào người hần, ôm chặt hơn, hần chưa bao giờ nói dối, nhất định là như vậy.

...

Cuối hành lang trải dài này, ở một ngã ba, Ling đứng khoanh tay, dựa lưng vào tường, bộ dáng trầm mặc. Nhìn hai con người ôm nhau dưới ánh nắng bên sắc tím của đồng hoa, khung cảnh tốt đẹp đến mức không cách nào chen chân, tâm tình của cô gái đầy một chuỗi phiền muộn.

"Cứ để mặc như vậy sao!?" Trung Thành hắng giọng, rụt rè hỏi.

"Thời gian em ở cùng với cậu ta đã rất nhiều, như vậy thật không công bằng với bọn họ. Dầu sao bản nguyên của linh hồn này đều vì chăm sóc cậu ta mà sinh." Linh lắc đầu, đặt tay lên ngực nói.

Trung Thành đàn mặt không biết nên nói gì cho phải, hần không gọi đích đến những chuyện quá phức tạp, chỉ cảm thấy có gì đó không đúng lắm. King của Trường Sinh Đảo lúc nào cần đến người khác chăm sóc rồi hả!?

Nhưng lúc này đây, không biết tại sao, hần cảm nhận được:

"Đường như trạng thái của King không được ổn cho lắm."

"Cậu ấy không còn nhiều thời gian nữa." Linh buồn rầu nói.

"Có ý gì!?" Trung Thành sừng sốt hỏi.

"Linh hồn tiếp xúc với chân lý, thường chỉ có hai kết quả, một là trở thành người phía bên kia cánh cửa giống như Hans. Hai là không thừa nhận nỗi quá trình tiếp nhận, thống khổ và nổ tung."

Linh cần môi nói tiếp:

"Còn một kết quả thứ ba, từ trước tới nay chỉ có ba người làm được: Athena, Queen, và King, hai người trước là trạng thái đặc thù được sinh ra để trở thành chủ nhân chân chính của Trường Sinh Đảo và chân lý. Chỉ có riêng King, không hề như vậy, suốt bao nhiêu năm qua, cậu ấy vẫn luôn đứng ở giữa cánh cửa, không bị đồng hóa, cũng không bị tiêu diệt, dùng ý chí của một cá nhân đối đầu với toàn bộ ý chí nhân loại."

"Nhiều năm như vậy, sớm đã nên tới giới hạn."

Trung Thành sợ hãi nhìn, hần từng thôn phệ ý chí của một người khác, đủ biết quá trình giằng co ý thức này thống khổ và hung hiểm đến mức nào. Chỉ một người nằm đó cũng đã đủ khiến hần suy kiệt nửa tan vỡ linh hồn, đi đòi nhà ma.

Đối kháng với ý thức toàn bộ nhân loại là khái niệm gì!?

Thiếu niên luôn lãnh đạm mà hần thấy, nếu như hần có tâm tình, thì sẽ phải nhận sự thống khổ nhiều đến thế nào!?

Trung Thành còn không biết được, trận chiến với Lục Vân Tiên đã làm mất đi lớp vỏ linh hồn bảo vệ King bấy lâu nay. Hần bây giờ đã có trở lại toàn bộ cảm xúc, cũng như sự thống khổ nên được ngăn cách.

Đây là thời khắc khổ đau và suy yếu nhất của hần.

Có lẽ cũng là quãng thời gian sau cùng của vị vua nhân loại.

Đây cũng là lý do Linh không tiếp xúc với hần từ khi hần tỉnh lại. Bởi vì quãng thời gian cuối cùng này, nên dành cho tất cả những người quan tâm đến hần.

Cô không có cách nào độc chiếm.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Đông hải

Tầng trời thứ bảy là một vùng biển rộng.

Không hề có lục địa, tầng trời này nằm ở cực đông của cây thế giới – tiên khí linh thụ, giống như một bát nước đổ đầy, bởi vậy nó còn có một tên gọi khác, là Đông hải long cung.

Tại sao lại gọi là Long cung!?

Bởi vì chủ nhân đầu tiên của nơi này, chính là một cường giả Long tộc. Mặc dù đây đã là chuyện rất lâu về trước, nhưng với khái niệm tu luyện vô tuế nguyệt của người tiên giới, thì rất lâu về trước, cũng chỉ là vài lần bế quan trước mà thôi.

Mỗi một lần xuất quan, thế thời đều thay đổi loạn xạ, rất nhiều địa điểm vốn có đều đã biến đổi, rất nhiều cái tên cũ đã mất đi, đây là một việc rất rắc rối, bởi vậy tiên giới có một quy tắc ngầm là cái gì tên sao, cứ để nó vậy. Mỗi lần đổi tên là một lần báng bỏ thiên đạo, đều sẽ không có kết cục tốt.

Nói về Long tộc từng làm chủ nơi này, thì đó là khi mà Long Giới và Tiên Giới còn đang trong giai đoạn thân mật hữu nghị, Đông Hải Long Cung có thể coi như đại sứ quán Long Tộc tại tiên giới.

Tất nhiên sau khi Long Giới trở thành chiến trường tranh giành Trường Sinh Đảo, tòa đại sứ quán này cũng nhanh chóng trở thành phế tích, quần long cổ thủ nơi này đều bị bắt giết, hoặc quy thuận tiên nhân, trở thành vật cưỡi, đồ trang sức, hoặc công nhân đi phun vân thổ vụ, chăm sóc mùa màng thay cho tiên tộc.

Tại Đông Hải Long Cung, nếu chú tâm dạo quanh dưới mặt biển, vẫn còn có thể thấy rất nhiều kiến trúc trạm khắc hình rồng còn được lưu lại. Như minh chứng lịch sử cho long tộc từng sinh hoạt tại nơi đây.

Từ sau khi Long tộc bị xóa sổ, Đông Hải liền trở thành vô chủ, rất nhiều bộ tộc nhỏ tự xưng vương, chiếm cứ từng bộ phận lãnh hải riêng, mấy ngàn năm qua đi, cũng đã đủ hình thành một tiểu thế giới nho nhỏ với đủ loại chủng tộc.

Quần thể chiến hạm tới tầng trời thứ bảy thì đáp xuống địa phận lãnh hải của tộc Nhân Ngư. Không phải người cá xinh đẹp có tiếng hát hay như rất nhiều người vẫn tưởng tượng, đám đó là Nhân Ngư của Thần tộc. Còn Nhân Ngư của Tiên tộc là dạng hình người, đầy đủ hai chân hai tay, chỉ có điều giữa các màng ngón chân và tay phủ một lớp thịt mỏng để bơi như vây cá. Lồng ngực chỗ phổi còn có mang và mặt cá.

Nói chung là xấu tệ.

Nhưng dù sao vẫn còn đỡ hơn Nhân Ngư của ma tộc, Trung Thành đã từng điều tra về sinh thái của ma giới nên có xem qua, thật là lớn lên xấu đến không nổi nhìn.

Hắn lúc này đang đứng trên boong tàu của một không hạm lơ lửng, nhìn biển rộng màu xanh trải dài vô tận phía dưới, tâm tình có chút trống rỗng. Tự dung có tỷ cảm khái, vẫn là biển hoa của Shaorin nhìn đẹp hơn.

Trong đầu lướt qua hình ảnh Shaorin và King ôm nhau bên hành lang ngày hôm đó, Trung Thành cố gắng áp chế cảm giác nao nao không đúng mực đang trực chờ dâng lên này xuống, quay người nói:

"Nhiệm vụ là điều tra, trong tất cả các bộ tộc ở tầng trời thứ bảy thì chỉ có Nhân Ngư tộc là chấp nhận hợp tác, nhượng lại một vùng không gian cho chúng ta đóng quân lại. Nhưng với điều kiện là giúp họ thanh lý các tiểu tộc đang quấy nhiễu biên giới."

"GMS và MS hoạt động dưới biển hiệu suất sẽ giảm đi rất nhiều. Nova của mọi người thì không giống vậy, năng lượng lấy từ lò phản ứng Kim Đan gần giống với linh khí thuần túy, có thể lưu chuyển bình thường trong nước giống như không khí. Bởi vậy nhiệm vụ trinh sát lần này, chúng ta sẽ đi tiên phong. Có ai có ý kiến gì không!?"

Đứng đằng sau hắn là đám thiếu niên của tiểu đội tàu Angereris mới, đồng phục màu trắng riêng của con tàu luôn dành cho những gã sĩ quan trẻ tuổi nhất quân đội nhân loại này đứng trên mặt biển, nhìn qua rất giống một đám thủy thủ hải quân. Đáp lại câu hỏi của hắn, gã thiếu niên tóc vàng có bầm khuyên trên môi cười cười giờ tay.

Trung Thành gật đầu: "Zoeya, nói đi."

"Báo cáo sếp, là trinh sát tìm diệt hay là núp lùm quay lén!?"

"Nếu đụng phải trinh sát địch, ưu tiên bắt sống, còn lại tránh giao tranh trong mọi tình huống."

Nova là sản phẩm độc quyền của Hans, nguyên mẫu không có nhiều, tái chế rất phiền phức. Bởi vậy ưu tiên an toàn được đặt lên hàng đầu. Mặc dù King cũng có thể làm ra Nova, nhưng số lượng Kim Đan là có hạn, trước mắt quân đội nhân loại và người tiên giới đang ở trong một bầu không khí hòa bình nhạy cảm, bắt bớ tiên nhân để mở người lấy đan nếu tiết lộ ra ngoài sẽ khiến người tiên giới có một lý do chính đáng để đoàn kết lại và trục xuất bọn họ. Như vậy rất phiền.

"Hề!? Tức là không được giết người rồi, chán nha." Zoeya bĩu môi nói.

Trung Thành liếc hần một cái, thiếu niên này lập tức im bật. Từ sau lần thí luyện trước, biết được chiến lực thật sự của Trung Thành, đám thiếu niên này trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Lại có một cánh tay giơ lên, là cô gái có vóc dáng nhỏ nhất đội, kèm đôi tai thỏ trên đầu:

"Nói đi, Fanna."

"Chỉ huy, bọn em phải xuống biển, có cần mặc đồ bơi không ạ!? Ở căn cứ có chỗ bán đồ bơi không!? Franna muốn thử loại hai mảnh..."

Trung Thành sầm mặt, Fan le Frannn sợ hãi cụp tai thỏ xuống, lúu rúu nói:

"Nhu... như vậy không được.... vậy đồ lót liền của học sinh tiểu học cũng... có thể. Dẫu sao đồ bơi là được rồi."

Trán Trung Thành nổi lên một cái gân xanh bập bùng, thấy hần sắp sửa bạo phát, thiếu niên đứng bên cạnh Franna vội vã vuốt mồ hôi trán, đẩy gọng kính giờ tay muốn nói.

Trung Thành gật đầu: "Hugh. Còn có ý kiến gì!?"

"Chỉ huy... quân phục của nữ đội viên đều là dạng váy ngắn, lúc xuống biển có thể bị tóc ngược lên theo thủy lưu... bởi vậy mọi người mới muốn có đồ bơi."

Phật.

Trung Thành cảm thấy máu não đã thoát ra ngoài theo một cái lỗ nào đó. Loại chuyện này thật sự quan trọng không!? Quan trọng thật hả!? Các người nghiêm túc cho ta nhờ có được hay không!? Đi đánh nhau chứ có phải đi chơi đâu!? Cái cảm giác dặt dội đi picnic này là thế quái nào hả!?

Hần đại khái không biết được, với đám trẻ từ nhỏ đã liên tục chém chém giết giết này, lần đi biển này chắc khác nào một lần dã ngoại nhẹ nhõm, không đứa nào căng thẳng cho nổi.

Nếu là Hoài Nam ở đây, rất có thể sẽ hòa theo cùng vui với chúng, nhưng rất tiếc, hần là Trung Thành, bởi vậy, vị thiếu tướng trẻ này chỉ có thể mặt mũi phát phát tay:

"Tùy tiện đi, muốn mặc gì thì mặc."

Thiếu nữ ngực phẳng tóc ngắn Park Lena cười hi hi quay sang nói với đồng bọn:

"Bởi vậy ta mới bảo tụi bay ở dưới váy có thể mặc thêm cái quần xà lỏn như vậy nè."

Vừa nói vừa vén váy để lộ ra quần sóc da bò bên dưới cùng đôi chân thon dài trắng muốt của mình (nếu bỏ đi những vết sẹo chẳng chịt).

Zoeya huyết sao, lấy cái kẹp vén mái tóc che phủ mái của mình cặp ngược nó lên, giờ ngón tay cái làm biểu tượng like mạnh. Hugh đỏ mặt đẩy đẩy gọng kính nhìn đi chỗ khác. Franna ngượng ngùng xua xua tay, nhìn quần cộc bên dưới váy thiếu nữ tỉnh như vậy, cô ta còn ngại mặc đấy.

Chỉ có một người từ đầu đến cuối không có chút ý kiến nào. Trung Thành lấy gương mặt tán thưởng nhìn qua, lập tức buồn bực phát hiện đối phương vậy mà ngủ rồi.

"Aria Rosthbell, có ý kiến gì với nhiệm vụ không!?"

Hần búng tay lên trán cô gái có vóc dáng tốt nhất đội, lực tay cực mạnh thiếu điều khiến cô ta bật ngửa ra sau. Mái tóc dài màu đen bị khí lưu thổi lên tung bay trước gió.

Thiếu nữ có vóc dáng ngạo nhân này lập tức tỉnh ngủ, chỉ là ánh mắt vẫn khép hờ thiếu tỉnh táo, uể oải nói:

"Dạ... không..."

"Trước đó thì cô có nghe thấy nội dung nhiệm vụ không đã." Trung Thành mặt mũi nói.

"Hề!?"

"Nội dung nhiệm vụ là gì!?"

"Hả!?"

Đó là một ngày đẹp trời, Trung Thành bỗng thấy tương niệm Hoài Nam sâu sắc.

...

Cùng lúc đó, ở một góc khác vùng biên giới lãnh hải của Nhân Ngư tộc.

Shentian đứng trên xác một con cua lớn với đường kính tới vài trăm mét, trôi nổi trên mặt biển như một hòn đảo nhỏ, phát tán linh lực toàn thân, chấn văng đi những vết máu trên người.

Hắn ngẩng đầu lên trời, trong tầm mắt là một chiếc linh chu (thuyền linh lực) trôi nổi trên không, dùng thần thức truyền tin:

"Xuống đây đi."

Lập tức có năm bóng người từ trên không vọt xuống, cung kính đứng thành hàng, thi lễ với hắn:

"Thần Tiên đại nhân."

Hắn tùy tiện phát tay, lạnh nhạt nói:

"Lục tìm thi thể lấy ra yêu hạch. Cát đi, đừng nộp lên cho IMI, thể nào đám người đó cũng sẽ đem đi lấp vào mấy bộ giáp phế vật. Dùng nó để tăng tu vi của mấy người lên. Tránh sau này kéo chân ta."

Hắn nói xong nhún mình một cái, cả người hóa thành một dải sáng bay đi.

Năm người nhìn nhau, lại nhìn thi thể con cua khổng lồ dưới chân, biểu tình có chút cổ quái.

"Việc này... hừm, đại nhân không phải cũng là người của IMI hả!?" Mặc Tinh cười khan nói.

"Đại nhân còn trẻ, suy nghĩ rất nhiều thứ vẫn theo cảm tính, còn chưa trải được thất tình lục dục, đôi khi hồ nháo một chút cũng là bình thường." Vân Diệp vuốt vuốt mái tóc dài của mình, tự móc ra một cái quạt, che miệng cười khẽ nói.

Mộ Vân gõ lên cái đầu bóng lưng của mình, có chút hâm hột xuyt xoa:

"Đại nhân lại tiến bộ. Yêu vật cấp độ hóa thân, nói giải quyết liền giải quyết. Chúng ta căn bản không có chỗ nhúng tay."

"Đó là tất nhiên, đại nhân là thiên tài trăm vạn năm mới có một, cha ta đã từng nói vậy mà." Lê Chi gật đầu nói với vẻ mặt sùng bái.

Mặc Tinh nhú mày, Mộ Vân là gã cuồng bạo lực, ai mạnh thì hắn thần tượng kẻ đó, vậy cũng không nói làm gì. Nhưng Lê Chi năm nay đã 71 tuổi, nói nói về một gã thiếu niên mới ngoài hai mươi với tông giọng như thiếu nữ sùng thần tượng thế kia làm hắn thấy quái dị vô cùng. Nếu lộn ngược tuổi lại thì không có vấn đề gì, nhưng ShenTian là dân trái đất thứ thiệt, chỉ cần tam quan còn chưa bị cải tạo lại, thì hắn gọi Lê Chi một tiếng bà bà cũng không oan uổng.

Chết thật, tại sao mình lại có suy nghĩ kỳ quái này. Chẳng lẽ gần đây bị nhiễm độc văn hóa phẩm trái đất nhiều quá, sắp sửa mất gốc là tiên nhân rồi.

Phải biết ở tiên giới tuổi tác không là gì, tu vi mới là tất cả nhà.

Xem ra cũng nên hạn chế sử dụng mạng lưới của nhân loại lại. Mặc Tinh âm thầm kiểm điểm. Rồi chợt nhớ ra còn có người chưa lên tiếng, cũng là người già nhất ở đây:

"Trúc Tâm tiên bối, người xem, con yêu vật này chúng ta nên phân chia thế nào!?"

Ông lão béo tốt không phù hợp với hình tượng tu giả trong đầu Mặc Tinh chợt như vừa tỉnh giấc mộng, quay sang hỏi hắn:

"Mặc Tinh tiểu hữu, người nói, chúng ta và tổ đội của Thiếu Tướng Trung Thành còn có cơ hội hợp tác nào không!?"

Mặc Tinh nghĩ nghĩ một chút rồi đáp:

"Với quan hệ của hai vị thiếu tướng hiện tại, xem ra hơi khó."

"Vậy à."

Trúc Tâm có hơi tiếc nuối nói, trong đầu ông ta đang lấp lóe một đôi tai thỏ nhỏ đáng yêu, trắng trắng tròn tròn, ăn ngon nhất....

Mặc Tinh không biết Trúc Tâm đang nghĩ gì, nhưng nhìn khuôn mặt đối phương có chút dấu hiệu hoang tưởng vẩn vơ, theo bản năng dịch sang một bước, miễn chung cầu ý kiến đối phương.

Hắn quay sang muốn chung cầu thêm ý kiến Vân Diệp, dù người này có bệnh tự luyện nghiêm trọng với phong thái điệu đà làm Mặc Tinh không ít lần cũng nổi da gà, nhưng đối thoại vẫn rất tử tế, không có dấu hiệu đầu óc bị nước vào giống ba người còn lại.

Đúng lúc này, trong mắt Mặc Tinh, ở đằng xa, phía chân trời, có một bóng dáng mờ mờ xẹt qua.

Mặc Tinh nhủ mảy, bởi vì một vài nguyên nhân, thần thức của hắn là tốt nhất trong đám, thậm chí chẳng kém một tu sĩ hóa thần thực thụ, cũng vì thế hắn mới bắt được dị tượng kia.

"Khi à!? Tại sao ở Đông Hải lại có khi!?"

Đông Hải không có đảo, khi thì không sống dưới nước. Ở Tiên giới đây cũng là thường thức.

Một con khi lặn xuống nước, tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ cánh giới không thấp.

Có nên báo cáo lại không nhỉ!?"

Hồi tưởng lại bóng dáng xẹt qua trong thần thức rất mơ hồ, vận tốc di chuyển nhanh hơn cả thần thức của hóa thần cao thủ, chỉ sợ không phải là cái mặt hàng gì lương thiện. Sợ rằng báo cáo lên sẽ bị phái đi điều tra, Mặc Tinh nghĩ nghĩ rồi âm thầm nuốt ngược chuyện này vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Tôm cua cá và sát nghiệp

Nói một chút về hình dáng nhân loại.

Nhân hình là thể hình lý tưởng hợp với pháp tắc thiên đạo, mặc dù không nhiều sinh vật biết đến Thiên Đạo pháp luân, nhưng Lục Đạo trải qua vài trăm triệu năm phát triển, cũng đủ cho rất nhiều thứ được mài mòn ra.

Không phải ngẫu nhiên mà năm chủng tộc lớn đều có vẻ ngoài là nhân hình. Mặc dù có chút khác biệt nhỏ, nhưng giống như Lục Vân Tiên đã từng nói, đều là có một cái đầu, hai cái tay và hai chân trên thân cả.

Có thể nói nhân hình là hình dáng chung gian giữa tất cả các chủng tộc.

Long Tộc cũng vì thế mà tạo ra nhân loại, cố định luôn ở hình thái này từ khi sinh ra.

Nhân tiên, Long tộc cũng là một trong những đại tộc bài xích hình dáng nhân loại. Các rồng nghĩ rằng, không có cánh lớn, vảy giáp và móng vuốt cùng với thân thể to lớn thì không còn gì là oai nghiêm. Bởi vậy Long tộc luôn nằm ở vị thế xa lánh với các tộc khác. Bình thường thì đám rồng này vừa cứng vừa mạnh, chẳng ai nói được gì, nhưng chiến tranh đại chủng tộc vừa nổ ra, quần thể long tộc liền dễ dàng trở thành cái bia ngắm đầu tiên để các chủng tộc còn lại úp sọt và tiêu diệt.

Có lẽ vì ngộ ra sau thất bại ê chề này, nhân loại với nhân hình mới được khai sinh.

Ở Lục Đạo thế giới, tu luyện thành nhân hình chính là mục tiêu tối cao đầu tiên mà các sinh vật hướng tới (trừ ma tộc nào tàn).

Giải Đạo Nhân là một con của tu luyện thành tinh. Trong Giải tộc, chỉ có người tôn quý nhất được đặt danh hiệu này. Đại khái giải nghĩa ra tức là: Con của đầu tiên ngộ được thiên đạo và hóa nhân hình.

Thực ra rất nhiều yêu quái tu luyện thành tinh, ấy lộn thành tiên xong đều thích sử dụng loại biệt hiệu này. Tính ngay trong vùng biển này còn có Hà đạo nhân (con tôm) và Ngư Đạo trưởng (con cá) v...v

Hiện tại thì Ngư đạo trưởng đã dắt theo quần thể nhân ngư tộc hòa hảo với nhân loại, điều này làm cho Giải đạo nhân và Hà đạo nhân rất khó lý giải. Vốn dĩ mỗi năm một lần ba gã đạo nhân sẽ tụ tập một lần đều làm vài ván tôm cua cá - gà bầu hươu để đem lãnh hải ra đánh cược một cách xã giao, năm nay chỉ còn có hai gã, không mở sới nổi.

"Con bà nó, Ngư đạo nhân năm nay chơi gì kỳ nha, tự nhiên mời đến một cái đám nhân hình yếu nhót về tá túc, thật muốn bỏ xối tôm cua cá của chúng ta rồi hải!?" Giải đạo nhân mạnh tay vỗ một cái, chiếc xúc xắc sáu mặt vỡ ra thành bột phấn.

Hà đạo nhân yên lặng lấy trong giới chỉ ra một bộ xúc sắc khác, loại đồ chơi này hắn có rất nhiều, năm nào chẳng có kẻ chơi thua đập bàn, đều là hắn yên lặng bỏ xung trở lại. Vừa tung xúc xắc, vừa bình thản nói:

"Năm nào hắn chơi cũng thua, năm nay có lẽ là không thể thua nổi nữa, nên bí quá hóa liều, phải biết năm xưa con của hắn là bị một gã trên cạn câu đi mất đấy, bởi vậy hắn mới phát rồ nghiêm cấm cả tộc hóa hoàn toàn thành nhân hình, nửa nhân nửa cá, xấu không chịu nổi."

"Tôm - Tôm - Bầu. Người thua rồi, ta ăn nhé, năm nay dải san hô phía bắc thuộc về Hà tộc bọn ta."

Bàn chơi tôm cua cá của bọn họ là thứ quyết định địa phận lãnh hải mỗi năm, chẳng qua Ngư đạo nhân thật sự rất đen đủi, sắp thua đến đất tở, hiện tại

toàn bộ lãnh hải chỉ còn được một đóm nhỏ, thua một lần nữa chỉ sợ sẽ bị trục xuất khỏi tầng trời thứ bảy.

Mà, hải tộc như bọn họ rời khỏi tầng trời này thì chết khô chỉ là chuyện sớm muộn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì thật cũng chẳng có cách nào, nếu bọn họ là Ngư tộc thì cũng sẽ quyết định như vậy thôi. Nhưng nghĩ là một chuyện, còn làm là một chuyện khác. Yêu tiên bọn họ đúng là có kém một bậc so với tiên nhân chính hiệu, nhưng so với phàm nhân còn cao quý hơn nhiều lắm.

Tất nhiên mấy con tôm cua cá nói chuyện cao quý gì đó thì cũng chẳng có gì hay ho. Nhưng phàm nhân chỉ là giống loại được tạo ra mãi về sau này khi Lục Đạo đã hình thành cả trăm triệu năm, với một số lão quái vật sống dai, chỉ sợ tuổi thọ của bọn họ còn bằng cả tuổi thọ của loài người, muốn tôn trọng nhân loại như thế nào đó, tất cả chỉ là chuyện cười mà thôi. Tốt xấu gì cũng là một yêu tiên tộc, lại luân lạc đến mức phải đi nhờ phàm nhân giúp đỡ, thật không thể nói nổi.

Giải đạo nhân cau mày giận dữ quát:

"Chẳng quản hán có lý do gì, nhưng làm như vậy là không được, tiết tháo để đi đâu!?"

"Mà mẹ nó, sao ra Tôm nhiều vậy!? Ông mày không tin không ra được con cua nào, đến, đặt cua tiếp, lần này ta cược cái di tích long cung ở vùng trung tâm."

Hà đạo nhân cười nhạt nói:

"Nói chuyện tiết tháo lúc này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Trọng điểm chính là hán không muốn chơi tôm cua cá nữa kìa, có vẻ như còn muốn giành lại lãnh hải bằng vũ lực."

Nói rồi lại tung xúc xắc.

Giải đạo nhân giận quá hóa cười: "Chỉ bằng vào mấy con cá nhà hán, xứng sao!?"

Hà đạo nhân lắc đầu đáp: "Ngươi vẫn không bắt được trọng điểm, ta rất hoài nghi tộc của các ngươi có não trong mớ cơ nhục đó không."

Giải đạo nhân nhổ một bãi nước bọt: "Còn hơn cái đám đồ não gần chỗ chứa cút như các ngươi. Có rắm mau phóng."

Cộp cộp cộp.

Xúc xắc rơi xuống.

Mẹ nó trứng, thật sự ra ba con cua!? Lẽ nào trời xanh chiếu cố kẻ khù khờ thật sao!?

Hà đạo nhân giận tím mặt, cố gắng tự nhủ mình không nên hạ mình tranh cãi với thằng ngu nếu không muốn chỉ số thông minh suy giảm, trong lòng thì âm thầm hận ngứa răng, nếu như ngươi không có cái vỏ cứng cáp một chút, ông đây đã đâm lòi pèng ngươi ra cho bỏ ghét rồi.

"Trọng điểm là phàm nhân. binh tôm nhà ta có con cháu họ hàng xa ở tầng trời thứ nhất, báo về, đám này là đánh thông từ tầng trời thứ nhất lên tận đây, các thể lực địa phương ở sáu tầng trời trước đều hàng hoặc tê liệt cả rồi. Chúng không phải do Ngư tộc mời về, mà là tự đi bằng sức mình lên tận đây, điều này ý vị thế nào ngươi hiểu không!?"

"Ghe gớm như vậy!?" Giải đạo nhân rớt cuộc cũng không phải hoàn toàn não rút, cũng đã nhận ra được sự việc nghiêm trọng. Nhưng khế ước cầm lãnh hải thì vẫn phải nhanh tay thu lấy, nếu không con tôm đối diện sẽ kiếm có lấy lựa cho xem.

"Vậy mới nói, kèo này không cẩn thận, hai ta phải lật thuyền trong mương, làm không tốt còn có thể thua luôn cả giáp xác, trả lại hết lãnh hải cho Ngư tộc không nói, chỉ sợ nhà mình cũng không giữ được."

Rầm. Giải đạo nhân lại muốn đập bàn, nhưng Hà đạo nhân đã nhanh hơn hán, đưa chân tiếp lấy một chưởng kia, trầm giọng nói:

"Con cua ngựa cang nhà ngươi, có biết đã đập vỡ bao nhiêu động phủ của ta rồi không hả!?"

Giải đạo nhân ngưng ngừng thu tay lại, cười xấu hổ đáp:

"Nói tóm lại, thời gian kế tiếp ta sẽ cho ngươi mượn binh, làm chết con cá uon kia."

Hà đạo nhân cười gât đầu:

"Muốn chính là lời này."

Tuy chơi thua mất ba cái di chỉ cổ đại, nhưng thôi thì đành, có quyền điều khiển Giải tộc, chẳng phải một thời gian nữa mình muốn sóng sao thì sóng.

Đúng là cái đám não cua.

...

Đã lâu không nhắc đến, trên tầng trời thứ ba mươi ba, còn có một gã thanh niên Giới Hoàng đang nhàm chán khoanh chân đã tọa. Đối diện hắn là một người phụ nữ tầm trung tuổi, phong vận thành thực, khí tức đoan trang mà thánh khiết. Bên cạnh, gối đầu lên đùi hắn mà ngủ là một cô bé chừng mười một mười hai tuổi, tiên khí lập lòe, giống như một con búp bê sứ mỹ lệ.

Tâm tình của gã thanh niên luôn trong trạng thái bức tức ừ dột mấy năm nay này đột nhiên lại đang rất tốt, bằng chứng là dù ánh mắt vẫn đầy vẻ nhàm chán, nhưng khóe môi hắn đã nhếch lên, có vẻ như đang tủm tỉm cười. Người phụ nữ đã giữ chân hắn tại đây suốt mấy năm qua liền tò mò hỏi:

"Hạo Thiên Tiên Đế, có gì vui chăng!?"

Gã thanh niên được xưng tụng là Tiên Đế, kẻ thống trị chân chính của Tiên giới, người sở hữu Tiên Khí linh thụ ngẩng đầu lên nhìn bà ta, không đáp mà hỏi ngược lại:

"Đại quan âm, Sát nghiệp, ở Phật giới, có thứ gì như vậy không!?"

Đột nhiên được hắn nhẹ giọng đối thoại, Quan âm nương nương, một trong hai Giới Hoàng của Phật giới có chút không quen:

"Hắn là... ghi chép về số lượng nhân quả tích lũy khi tước đi sinh mạng của sinh linh khác!?"

Tiên Đế gật đầu, rồi lại lắc đầu, hắn thẳng lưng lên, khoanh tay trước ngực, nói với vẻ nghiêm túc:

"Mỗi sinh vật tồn tại trong một Đại thế giới đều cống hiến một chút gì cho nó, bởi vậy các sinh vật bên trong thế giới là tài sản của nó. Giết đi một sinh mạng, chính là gây nợ với thế giới. Giết đi số lượng lớn sinh mạng, thế giới sẽ trọng điểm chú ý ngươi, không ngại thao túng vài thứ giúp số lượng cừu nhân của ngươi tăng lên theo cấp số nhân, mượn tay bọn chúng giết chết ngươi. Còn giết rất nhiều, rất rất nhiều, ngươi chính là kẻ thù của thế giới, là thứ đá bát com của nó, thế giới này sẽ trực tiếp tiêu diệt ngươi."

Hay còn gọi là "Sự cản trở của thế giới" - "Bản ngược" - "Thiên địa bất dung" - "Úc chỉ lực phản kích" v...v..

Tiên Đế nghiêng đầu, đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cô bé đang ngủ trên đùi mình, giọng hắn cười mỉa mai lạnh lùng:

"Sát nghiệp là sổ nợ của thế giới đối với từng người. Nếu như ngươi là người ở cùng một thế giới, sổ nợ sẽ được cao hơn một chút, thế giới cũng sẽ nhân nhượng ngươi hơn một chút. Nhưng nếu như ngươi là người ngoài, haha...."

Hắn cười rộ lên, vui vẻ:

"Sẽ không dễ dàng như vậy đâu."

Đại quan âm thoáng cau mày, khẽ hỏi:

"Chiến tranh ở Tiên giới mới có vài năm, sát nghiệp mỗi người tích lũy hắn cũng chưa được là bao nhiêu, muốn khiến cho thế giới phản kích hắn là còn xa mới đủ đúng không!?"

Tiên Đế không bác bỏ, hắn gật đầu nói tiếp:

"Đúng vậy, muốn giống như năm đó Trường Sinh Đảo bộc phát, hay giống như Định Giới Lập Phương bị kích thích đến mức giết sạch tất cả những người có tu vi từ Nguyên Anh trở lên ở Long Giới năm đó là không thể nào."

Nói rồi hắn đưa tay lên, nắm nắm lấy thứ gì đó.

"Nhưng đây là Tiên Giới, thế giới tràn đầy linh khí, và Hạo Thiên chính khí. Cho dù ta là ai, thì hiện tại ta vẫn đang là Giới Hoàng của Tiên Giới, những luồng Hạo Thiên chính khí sinh ra để trừng phạt ác đồ này, đôi tay ta vẫn có thể chạm đến, ý chí của ta vẫn có thể xúc động chúng nó."

"Tụ tập chúng vào một chỗ, và kích phát sớm trước thời hạn."

Đại quan âm biến sắc, thế giới lực của Tiên Giới đang điên cuồng tụ hội vào trong nắm tay của Tiên Đế, xuyên qua tất cả những tầng phong tỏa mà bà ta đã dày công chuẩn bị từ rất lâu về trước.

Không, không phải là Thế Giới lực cụ thể, mà chỉ là một loại ý chí nào đó đang giao tiếp với Tiên Đế.

Chính là bản thân của Bảo Vật Định Giới, đang hỏi ý kiến chủ nhân của nó.

Ở một nơi nào đó trong Tiên Giới, lõi của Tiên Khí Linh Thụ bùng nổ quang hoa, sáng lên rực rỡ.

Bầu trời khắp nơi trong tiên giới ngập trong một mảng hồ quang bảy sắc lấp lánh.

Và Tiên Đế, giọng nói của hắn vang vọng khắp mỗi tầng trời.

"Hỡi những ngoại lai xâm phạm giả đang bay lượn khắp bầu trời Tiên Giới. Sát nghiệp mà các ngươi gây ra đã được ta tiếp nhận. Thế giới này tràn đầy

Hạo Thiên chính khí, nếu đã tới đây để vung đao làm một ác đồ, hãy tiếp nhận một lần tẩy lễ này của Tiên Giới với các người."

Ngồi trong vườn bàn đào, bị hàng ngàn cánh tay lơ lửng khắp trên bầu trời kèm tỏa, nhưng không gì có thể ngăn cản ý chí của Tiên Đế và Tiên Giới tụ họp.

Bởi vì ngay từ ban đầu, Giới Hoàng là vì bảo vệ Thế Giới mà sinh ra.

Bất kỳ ý muốn bảo vệ nào đều có thể xúc động lực lượng thật sự của Thế Giới.

Đây là thiên chức, cũng là thiên phú mạnh nhất của mỗi Giới Hoàng.

Tất cả những tiên nhân chết đi, đều cống hiến ra một phần nghiệp quả, cung Âm Dương đại diện cho Sinh Tử xoay chuyển kịch liệt trên Thiên Đạo pháp luân. Kéo theo cả Cung Sát Lục ở bên cạnh nó.

Ở trên một dải văn thạch ngoài không gian, Arent Deathlaw kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, Sát lục chi lực mà hắn có thể mượn dùng đang bị dẫn động.

Biến những cái chết thành sức mạnh cụ thể hóa là đặc trưng của Sát Lục chi đạo.

Tuy không đến mức có thể trực tiếp lấy cái chết để ban phát cái chết như Arent vẫn làm với tử vong đạn, nhưng mượn những cái chết đã được tích lũy để biến thành sức mạnh bản thân, chính là pháp tắc Sát Lục không sai đi đâu được.

Lại có người nào khác trên thế giới này làm được chuyện này!?

Mười hai cung Thiên Đạo pháp luân tuy cùng trên một vòng tròn, nhưng sử dụng hai cung một lúc là đặc quyền của Giám Sát Viên Lục Đạo.

Tiên Đế, không che giấu nữa sao!?

Nghĩ lại trong ký ức, đúng là cũng có chuyện này, như vậy, kế tiếp sẽ là...

...

Bầu trời ngập trong hồ quang, tiếng sấm động theo Đế Uy khiến thiên không run rẩy, linh tử bị một luồng sức mạnh bá đạo dẫn dắt khiến cái biến tính chất thành những hạt tích điện lấp lóe khắp nơi.

Giống như cả một bầu trời đều chỉ là do những tia sét bện lại mà thành.

Đứng dưới bầu trời này, bất cứ sinh vật nào cũng đều chỉ có thể run rẩy sợ hãi.

Thần tộc, ma tộc, tăng nhân, nhân loại, tất cả những kẻ bị gán mác ngoại lai xâm phạm giả một khắc này đều ngẩng đầu lên bầu trời nhìn xem, cảm giác bị thế giới khóa định hết sức khó chịu khiến lòng to mỗi kẻ đều dựng đứng.

Không có ai nghi ngờ gì, bầu trời tràn ngập lôi điện kia chính là thứ mà Tiên Đế chuẩn bị cho bọn họ.

Vô số tiên nhân thành kính cúi đầu xuống quỳ bái, cảm nhận được chính khí năng lượng tràn ngập mỗi tấc không gian, tất cả đều cảm nhận được thời khắc trừ ma vệ đạo đã tới.

"Tự gây nghiệp thì không thể sống."

Đạo lý này đã truyền lưu cả trăm ngàn năm ở Tiên Giới.

Rốt cuộc, những kẻ ngoại lai kia cũng đã phải tiếp nhận thứ mà bọn chúng nên có.

Đây chính là Thiên Phạt.

...

Ở tầng trời thứ mười sáu, Aprodite, Artemis, Hestia, và chư thần đứng sau lưng nghiêm túc mà lạnh lùng nhìn lên bầu trời, khiến Aegis được mỗi một gã chiến sĩ lăm lăm trong tay.

Hàng triệu thần chúng đã đổ bộ lên tiên giới, ần ần không phát lực để hạ thấp sát nghiệp, rốt cuộc cũng đã toàn lực xuất động.

Thiên muốn cao hơn Thần ư!?

Đúng là chuyện nực cười.

...

Ở tầng trời thứ bảy, King của Trường Sinh Đảo đứng trên boong tàu, lênh đênh trên mặt biển rộng, ngẩng đầu nhìn Thiên Lôi, ánh mắt thần nhiên lấp lóe

đầy những tia sét lẩn trong ánh sáng màu vàng kim xoay chuyển.

"Đề ta xem xem, đây hẳn là toàn lực của ngươi lúc này rồi chứ!?" Hắc nhị giọng thì thầm.

Sau lưng hắn, bốn cô gái cùng lúc đứng song song, cảm thụ được uy áp tuyệt đối từ trên bầu trời, sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Đây là thứ bọn họ sắp phải đối đầu.

Một kích toàn lực của Giới Hoàng thật sự.

Cũng là lần đầu tiên bọn họ chiến đấu cùng với hắn dưới danh nghĩa Queen thật sự.

Nghĩ đến không khỏi có chút hưng phấn.

...

Dưới đáy biển sâu, Giải đạo nhân và Hà đạo nhân đang bỏ qua sự phân biệt chủng tộc mà ôm nhau khóc ròng.

Ngay khi bọn họ đã và đang chuẩn bị hội quân phản kích nhân loại thì Thiên Phật đến.

Thiên Phật tốt lắm, thiên Phật vạn tuế.

Nhưng tầng trời thứ bảy khắp nơi là biển cơ mà....

Người tiên giới chẳng cần học vật lý cũng biết nước có thể dẫn điện. Đặc biệt là Hải tộc.

Vì điện giật đau lắm.

Có nhầm hay không vậy!?

Cả một bầu trời sét đỏ đánh xuống đây thì tôm cá nào còn sống được!?

"Ôi mẹ biển rộng vĩ đại, cầu xin người hãy phái xuống đây một vị cứu tinh."

Hai gã đạo nhân cầm đầu hai trong ba tộc vùng biển đông dân cư nhất tuyệt vọng cầu khẩn.

Ngày này sang năm có còn được chơi tôm cua cá nữa hay không đây!?

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Nhân loại và bầu trời

Toàn bộ tu chân giả, hay những người có thể cảm nhận được linh khí lúc này đều mờ mắt. Bởi vì “linh” ở khắp nơi đều đang reo hò và chấn động. Thậm chí một số người đang hấp thu và luyện hóa linh khí thành linh lực còn vì thế mất kiểm soát, tẩu hỏa nhập ma.

Vạn vật đều có linh, đây là khái niệm đã có từ rất xa xưa ở tiên giới.

Linh tử là đơn vị nhỏ nhất cấu thành “linh” của sự vật tại tiên giới. Mỗi một hạt linh tử đều là một dạng sống đặc biệt có ý chí của riêng mình, bởi vậy cho dù là bất cứ thứ gì ở tiên giới, chỉ cần tích lũy đủ lâu, đều có thể thể hiện “linh” của mình ra bên ngoài. Cho dù là một hòn đá bên đường, cũng sẽ có thể trở thành linh thạch, hoặc yêu tiên thạch tượng.

Tu chân giả cần làm nhất, chính là câu thông với những hạt linh động này, dẫn dắt chúng thành một dòng chảy, biến chúng thành năng lượng, hay còn gọi là linh khí.

Sử dụng được linh khí, đó chính là tu chân.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại không giống thế. Dưới ý chí của Tiên Đế, những hạt linh tử dù là nhỏ nhất đã tự nó vận hành, hắn chỉ cần ngồi đó thả ra chiếu chỉ, linh tử trên khắp tiên giới đều hưởng ứng hắn.

Chúng tự hoạt động, tự đan xen vào nhau, tự hình thành vật chất, tự hình thành dòng chảy, tự sinh ra năng lượng.

Một cách thông minh, chúng thể hiện ra ý chí phản nộ của Tiên Đế đối với những kẻ ngoại xâm.

Tiên Đế động nộ, lời đình chỉ uy.

Thứ cơ bản nhất trong Tiên Đế Nộ Chấn, Cửu Tiêu Lôi Đình Chấn lại được hình thành.

Nhưng không giống như một đạo thể giới lực được phong ấn ở Cơ Quan Chi Thành tại Mặc Gia khi đó, lần này nó có sự ủng hộ trực tiếp từ Tiên Khí Linh Thu, từ từng hạt linh tử nhỏ nhất tràn ngập khắp nơi trong Tiên Giới.

Sự hình thành này là không thể ngăn cản.

Trừ khi có khả năng đập nát Tiên Khí Linh Thu, hoặc một lượt phá hủy sạch sẽ tất cả linh tử trong tiên giới. Nhưng điều đó là không thể.

Cho dù là King của Trường Sinh Đảo với ánh sáng hủy diệt có thể phá hoại mọi thứ, cũng không thể phá hủy bảo vật định giới.

Không phải hẳn không làm được, mà là nếu mất đi một trong sáu trụ hình thành Lục Đạo, toàn bộ vũ trụ này sẽ sụp đổ. Có lẽ một ngày nào đó khi Trường Sinh Đảo đã trưởng thành được thành một trụ thể giới hoàn chỉnh, hẳn có thể, nhưng hiện tại thì cách thời điểm đó vẫn còn rất xa.

Bởi vậy, một trận Lôi Đình Thịnh Nộ từ bầu trời này chỉ có thể chống, chứ không thể phòng.

Đứng trên boong tàu, King để lại một câu:

“Trông cậy vào mọi người.”

Sau đó vô số ánh sáng tụ tập lại thành hàng ngàn cây gậy trắng như bạch ngọc, lần lượt xếp hàng trước mặt hắn, giống như một bậc thang.

Hắn cười nhạt, ngẩng đầu đối diện với bầu trời, từng bước đi lên.

Mỗi bước chân hắn dẫm xuống, cây gậy ở dưới lại tuần tự sáng lên, ánh sáng xung quanh bị nó tham lam hút lấy.

Nếu trên Tiên Giới này có thứ gì đó có thể so với linh khí được về số lượng, thì có lẽ chỉ có thể quang tử. Những hạt ánh sáng khắp tràn ngập khắp nơi.

Linh tử có màu xanh, chúng tỏa ra ánh sáng của mình một cách lấp lánh, đó là nhờ quang tử.

Quang tử còn nhỏ hơn linh tử.

Ở điều kiện bình thường, quang tử là vô hại, trừ khi được hội tụ, chúng có thể biến thành nhiệt năng gây sát thương.

Nhưng dưới sự thao túng của siêu năng lực ánh sáng từ King của Trường Sinh Đảo, chúng còn có thể tạo ra chấn động cực mạnh, mạnh đến mức tự bản thân chúng nó còn bị chấn vỡ ra một lần nữa.

Thứ vật chất sinh ra sau khi quang tử bị chấn vỡ, chính là ánh sáng hủy diệt.

Không gì không thể phá, chúng là đại diện thích hợp nhất để nhận lấy thể giới lực hủy diệt.

Thể giới lực vô hình vô chất, nhưng thông qua ánh sáng hủy diệt, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được.

Đây chính là pháp tắc phá hoại tuyệt đối.

Mỗi bước chân dẫm xuống giống như duyệt binh, điểm lấy từng cụm quang tử dày đặc, cho đến khi lên đến đỉnh bậc thang, đứng trên một cây gậy được cụ hiện hóa rõ ràng nhất, khắc đầy những biểu tượng chìm lạc sống động như có thể vỗ cánh bay ra bất cứ lúc nào.

King của Trường Sinh Đảo giơ tay lên, tất cả những cây gậy hình thành bậc thang trước đó cũng đồng loạt bay lên, trôi nổi xung quanh hắn.

“Cấm chú, cực quang thể giới.”

Và thế là toàn bộ hồ quang của bầu trời bị lấy mất.

Ánh sáng bảy sắc đã tiêu biến không còn.

Trước sự bá đạo mạnh mẽ của ánh sáng hủy diệt, bất cứ luồng sáng nào cũng không được phép khoe sắc.

Toàn thân King nhuộm lên một màu trắng tinh khiết, từ mái tóc, lông mày, đến trang phục. Chỉ để lại một đôi mắt màu vàng kim, nhìn lên bầu trời, lạnh lùng và khiêu khích.

“Đến đây.”

Uỳnh.

Đáp lại hắn, là một cột thiên lôi với đường kính cả trăm mét.

Không nghi ngờ gì, chỉ một cột sét này, có thể đánh tan tầng trời thứ bảy. Thậm chí hủy diệt sáu tầng trời tiếp theo.

Ánh sáng hủy diệt tràn lan khắp mỗi tấc không gian, hình thành một lớp phòng ngự bằng cách phá hoại ở trên đầu liên quân nhân loại, hoàn toàn nuốt gọn cột sét này, biến nó thành vô số điểm sáng lung linh bay lên như đom đóm.

Từ cột sét rộng tới cả trăm mét, đi qua cực quang thế giới, chỉ còn lại một sợi tơ mỏng manh, nhẹ nhàng điểm xuống một chiếc chiến hạm nhân loại.

Nhiệt năng cực đại đục xuyên qua lớp vỏ hợp kim rắn chắc, dễ dàng khoan ra một cái lỗ bằng móng tay.

Trên đường bắn xuống, tia sét vẫn đang không ngừng bị phân giải thành quang hạt bay lên.

Thế nhưng tốc độ phân giải vẫn không kịp hoàn toàn để tia sét hoàn toàn biến mất trước khi xuyên qua cực quang thế giới.

Mặc dù sự phá hủy là không thể ngăn cản, nhưng trước khi biến mất hoàn toàn, chúng vẫn có thể phá hoại một lần nữa.

Một tia sét mỏng manh như sợi chỉ, trong một tích tắc cực nhỏ của thời gian, với tốc độ vượt qua bất cứ máy quay gia tốc nào, đục xuyên qua chiến hạm, chạm nhẹ xuống mặt biển trước khi biến mất.

Và gây ra một vụ nổ hơi nước cực mạnh.

Bùm

Sóng nước sôi trào bắn ra tứ phía, khí áp bộc phát nóng rực tràn lan.

Vài ba chiến hạm bị thổi tung lên. Không có thiệt hại gì nghiêm trọng, nhưng cũng đủ khiến cho nhân loại được một trận gà chó tung bay.

Hải tộc ở bên dưới thì không may mắn thế, áp lực từ vụ nổ trực tiếp giết chết vài trăm ngàn sinh mạng tôm cá, chủ nhân của Ngư nhân tộc, Ngư Đạo Trưởng láng không bay lên, quỹ xuống bầu trời bá láp một cách tuyệt vọng.

Hì vọng để uy sẽ bỏ qua cho bọn họ. Bọn họ cũng là con dân tiên giới cơ mà.

Nhưng đáp lại sự tuyệt vọng của ông ta, là một sự thật được nghiệm chứng.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu.

Trong mắt của Thiên, thế giới này đều chỉ là do linh tử cấu thành, con dân của hắn là những hạt linh tử giống như vô hạn kia.

Và chúng vẫn đang giúp hắn thị uy với quân ngoại xâm, làm sao có thể vì thế mà dừng lại!

Tiếng sấm vang vọng khắp nơi giống như thịnh nộ thay cho tôn nghiêm của chủ nhân Tiên Giới bị khiêu khích. Điện tích trên bầu trời lại dày đặc hơn một mảng lớn.

Chín tầng lôi điện chớp mắt đã hình thành.

Đây mới chân chính là cửu tiêu.

Và lôi đình chấn động, từ tầng sét cao nhất, thế giới lực điên cuồng quán chú vào, cung âm dương và cung sát lục mờ mờ ẩn hiện trong những bụi sét dày đặc đến không còn mảnh trống nào.

Sau đó cả bầu trời như sụp xuống.

Chín tầng sét thiên lôi, đã không còn có thể đo đếm được kích cỡ của cột sét này nữa.

Đây thực sự là lấy chín tầng trời tích điện đập xuống.

Cực quang thế giới bị bóp méo.

Trong một khoảng khắc lượng linh tử vượt trội so với quang tử được áp súc vào một điểm, trực tiếp hình thành một thứ vật chất cân nặng kỳ dị, khiến có thể giới hủy diệt tuyệt đối mất đi sự tuyệt đối.

King của Trường Sinh Đảo khê trùng người xuống, những cây gậy hình thành cực quang thế giới phát ra tiếng nứt vỡ thanh thúy.

Ánh mắt màu vàng kim của hắn sáng lên rực rỡ, chỉ trong một lần va chạm này đã có hai triệu sáu trăm bảy mươi một ngàn tia thiên lôi nho nhỏ đã lách qua được cực quang.

Dù chúng vẫn đang bị hủy diệt, chỉ cần từ một đến năm giây là sẽ biến mất hoàn toàn trên thế giới.

Nhưng tốc độ những tia sét này đã quá đủ để chạm xuống tầng trời thứ bảy.

Ánh mắt màu vàng kim chuyển động điên cuồng, những dải số liệu nhanh chóng được upload lên mạng lưới của liên quân với tốc độ vượt trội lõi điện.

Toàn bộ mạng lưới đã sớm chờ sẵn, chỉ thiếu những dữ liệu định vị này, kho vũ khí của chiến hạm liên quân lập tức nhập mục tiêu, đồng loạt phát xạ.

Tia năng lượng bắn lên cũng bị ánh sáng hủy diệt thu mất ánh sáng, trở thành màu trắng đục, nhưng không ảnh hưởng đến nhiệt và động năng của chúng.

Chùm beam bắn lên từ chiến hạm chuẩn xác đối đầu tất cả những tia sét giáng xuống, hỏa lực mở ra tới đa hết công suất, đặt ở trái đất, lượng hỏa lực này đã đủ để xào lên xào xuống một lục địa mấy lần.

Nhưng ở Tiên giới, với mật độ linh tử đang áp súc dày đặc đến mức thần thông không gian cũng không thể thi triển, chùm beam này, chỉ có thể cản lại những luồng sét kia với thể đối chọi trong ba giây.

Sau đó thiên lôi giáng xuống dễ dàng xuyên phá chúng nó, phá hủy luôn nòng súng, rồi mới không cam lòng biến mất theo hiệu ứng của ánh sáng hủy diệt.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, cột sét khổng lồ do cừu tiêu hình thành vẫn đang ấn xuống.

Dù tốc độ hủy diệt không hề chậm hơn tốc độ ấn xuống của chúng nó, nhưng lượng thế giới lực của trái đất và tiên giới chênh lệch vẫn dẫn đến việc hủy diệt không thể hoàn toàn.

Và lại một đợt sét nữa lách qua được cực quang thế giới.

Bảy triệu tám trăm năm mươi ba ngàn tia sét.

Toàn bộ nòng súng của chiến hạm đã báo hỏng sau đợt sét thứ nhất.

Lực lượng của máy móc đã đến giới hạn.

Giờ là lúc câu nói: “Trông cậy vào mọi người” King từng nói có tác dụng.

Hiện tại là thời điểm cần có nhân lực.

Ngồi trong AI – đã được võ trang đến tận răng với hơi chục cái nòng súng cùng chế độ ngắm đa mục tiêu, Trung Thành hít sâu một hơi, kéo xuống hệ thống ngắm, nhắm một bên mắt, chuẩn bị sẵn sàng.

Lơ lửng xung quanh hắn và AI là năm chiếc Nova giống như năm tiểu vệ tinh quanh quanh quỹ đạo, Zoeya, Lena, Franna, Hugh, Aria Rostbell vừa sợ hãi vừa ần ần có chút hưng phấn nhìn lên bầu trời.

Cảm giác được chờ che lại không hoàn toàn này, cảm giác chỉ một sơ xuất nhỏ của một ai đó cũng khiến tất cả có thể cùng chết này, cảm giác đi trên dây cước này, thật sự làm nhịp tim đập nhanh quá.

Ở một góc khác, Thần Tiễn, Mặc Tinh, Mộ Vân, Lệ Chi, Trúc Tâm, Vân Diệp, vừa thờ dốc vừa cố gắng nắm chặt pháp bảo, gian nan nhìn lên bầu trời.

Linh lực bị áp chế khiến tu chân giả cấp thấp như cá nằm trên thớt, tùy ý mặc người lật qua lật lại. Cảm giác rất đáng hận. Cho dù người lật bọn họ có là Thiên đi chăng nữa.

Lại nghĩ đến, nếu không có thiếu niên nhân loại kia đang ở trên bầu trời chính diện đỡ lấy Thiên uy, bọn họ sẽ còn thâm hiểm đến mức nào!?

Tất cả nhân loại vào thời khắc này đều phát ra ánh sáng màu vàng kim trong ánh mắt, một dải số liệu dày đặc mạnh mẽ gõ tỉnh đại não vừa u mê của bọn họ bằng một cơn đau nhói. Theo sau đó, tất cả đều biết nên làm gì. Vũ khí của mọi người đều chỉ lên bầu trời.

Nhắm chuẩn vào từng tia sét đã được số liệu hóa phân bố sẵn cho mỗi người

Tất cả nhân loại, đấu với Thiên.

Giăng co giữa bầu trời và mặt đất, giữa sinh và tử là con người, quang hoa nở rộ xen lẫn trong những vụ nổ đi đùng.

Giant Mobile Suit mỗi một đơn vị mang theo hơn mười nòng súng, theo số liệu được gửi xuống mà vẫy ra những tia beam giống như súng bắn liên thanh. Mobile Suit cỡ nhỏ linh hoạt bay lượn bắn tia từng đợt sét chỉ mảnh như chì, nhưng lại có sức mạnh phá thành.

Tu chân giả trong nhân loại và những người đầu phục nhân loại cũng đều ra sức tận lực, vì không có ai muốn chết cả, tu chân là vì cầu trường sinh, nếu như ai muốn bọn họ phải chết, dù là Thiên cũng không được.

Tất cả nhân loại đều có chỗ để ra lực, bởi vì số liệu chuyển đến mang theo mục tiêu bọn họ cần đánh chặn đã được đóng đếm cân sức với từng người.

Tất cả mọi người, chỉ cần tận lực, nỗ lực, muốn sống, thì sẽ không chết.

Những thứ vượt ra khỏi giới hạn của nhân loại.

Thì hãy để những người đã vượt trội hơn nhân loại lo.

Đây chính là trách nhiệm của King và Queen của Trường Sinh Đảo.

Hắn đã gánh tới 90% công việc, cho dù chỉ còn một chút nhỏ còn lại, chúng ta cũng muốn san xẻ cùng hắn.

Giống như một vị Queen chân chính của IMI.

Đó là những gì Shaorin đã nghĩ, khi tâm tượng Hắc Nguyệt trôi nổi sau lưng cô. Cô gái này đứng trên mặt biển, váy đen bập bùng theo gió giống như đang nhảy múa, lưỡi kiếm phượng hoàng phi vật chất vung lên loang loáng, nước biển bị chém ra thành nhiều phần, bắn tung lên bầu trời.

“Sâm la vạn tượng – Vạn vật chuyển.”

Nước biển bắn lên bầu trời đột nhiên cải biến tính chất và hình dáng, biến thành mấy vạn chiếc ô, che phủ trên bầu trời quần thể chiến hạm.

“Thiên niên yêu tán.”

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh.

Ô làm từ một loại gỗ đặc biệt, nhận sét đánh xuống lại không cháy đen, mà hấp thu hoàn toàn tia sét đó, sau đó nổ mạnh, hoàn toàn đánh hỏng một tia sét, thậm chí còn khiến chúng tan vỡ trước khi bị ánh sáng hủy diệt phân giải hoàn toàn.

Stellar nhìn lên bóng lưng của King, chỉ lần đầu tiên nhận lấy cửu tiêu lôi đình hắn có khế chùng xuống, còn hiện tại đối mặt bầu trời, hắn vẫn đứng đó thẳng tắp như cây thương. Khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên một chút.

Dù hắn có tỏ ra mạnh mẽ thế nào, cũng không thể bỏ mặc được.

“Bạch hổ khiếu thiên pháo, chế độ liên xạ.”

Bạch hổ bách biến tổ hợp thành một khẩu pháo vác vai, từ miệng hổ, một nòng súng nhô ra, Bạch Hỏa trên người Stellar bập bùng.

Siêu năng lực của Stellar là Bạch Hỏa, thứ lửa có khả năng đốt và phá hủy mạnh mẽ nhất trong tất cả các chủng lửa, nếu đối phó với những thứ không phải thể giới lực, thậm chí chẳng hề thua kém ánh sáng hủy diệt chút nào.

Và chế độ liên xạ, khởi động bằng một thấu kính cũng tổ hợp từ bạch hổ bách biến.

Một mắt Stellar sáng lên màu vàng kim, số liệu chân lý được cung cấp từ vua nhân loại hỗ trợ ngắm bắn tuyệt đối.

Và cô ta tung thấu kính lên trời, nhắm vào nó, bóp cò.

Chùm bạch hỏa đi qua lăng kính phân hóa thành hai triệu luồng nhỏ hơn, bắn đi theo những đường kẻ ngoặt nghèo, ngheeng tiếp từng luồng sét giáng xuống.

Xèo xèo xèo xèo xèo....

Cảnh tượng phi vật lý xuất hiện, những tia sét vậy mà bốc cháy.

Chúng cũng tiêu biến trước khi hoàn toàn bị ánh sáng hủy diệt tịnh hóa.

Một kích này của Stellar, đã bằng toàn bộ chiến hạm liên quân cùng phát động.

Bạch hỏa trên người âm ập đi rất nhiều. Stellar mặt mũi hờ:

“Ren, mở khiên.”

Vẫn còn vài triệu luồng sét đang đồng loạt hạ thế.

Lilith Ren bay lên trời, ánh mắt nhìn King đầy vẻ sùng bái.

“Xem đây này, darling, nếu anh cưới em, sẽ có cô vợ xuất sắc biết ca hát, biết đánh nhau...”

“Và biết bảo vệ nữa.”

“Huyền vũ thủ, toàn lực triển khai.”

Đôi găng tay trên mu bàn tay sáng lên, một vòng tròn bán nguyệt giống như cái lồng bàn úp ngược lấy toàn bộ tầng trời thứ bảy.

Thứ bảo khí hộ vệ mạnh nhất Lục Đạo. Huyền vũ thủ sáo.

Toàn phương vị bảo hộ, xóa bỏ tất cả các hiệu ứng năng lượng và chấn động dưới 50% sức mạnh thể giới.

Cho dù là thể giới lực thực sự, cũng có thể khiêu chiến.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh.

Lông tóc Lilith Ren dựng đứng, toàn thân có cảm giác như người thường đứt tay vào ổ điện, hơn ba triệu luồng sét cùng lúc oanh kích xuống mang theo thể giới lực, Huyền vũ thủ cũng không thể triệt tiêu hết được.

Cảm nhận được ánh mắt King nhìn về phía mình, Ren hét to:

“Đừng qua đây, để em cảm nhận một chút xem, thế nào là tình yêu sét đánh.”

Vốn muốn vung tay, quăng một dải sáng qua trợ giúp, King bật cười, trong lòng ảm ảm nghĩ: Nếu để phiên bản đầu gối kia của mình cưới cô vợ thế này, cũng không phải lựa chọn tệ đâu. Nhìn cô gái đã bị điện giật khiến lông tóc dựng đứng như một con sư tử cái vẫn ráng nặn ra một nụ cười mà cô ta cho là mê người nhất với hắn.

A, nghĩ cũng thật cảm động.

Hắn cũng chỉ thoáng nghĩ vậy, lại nghiêm túc nhìn lên bầu trời.

Ren đã chặn đứng phần lớn số tia sét còn sót lại, chỉ còn vài ngàn đợt lèo tèo, liên quân bên dưới có thể giải quyết được. Đó cũng là lúc đám Trung Thành và Thần Tiên cùng các tiểu đội GSM và MS nhận được tín hiệu của hắn thông qua chân lý mà chặn đánh những đợt tàn dư.

Cột sét do cừu tiêu hình thành đã hoàn toàn trút xuống quá nửa, có vẻ như Tiên Khí Linh Thụ cũng đã đến giới hạn. Bản năng của trụ thể giới khiến nó không thể huy động lực lượng đến mức ảnh hưởng đến sinh linh trên toàn bộ thể giới của mình được. Lượng linh khí mà nó rút đi được cũng có hạn.

Giới hoàng vung tay chiến đấu có thể lựa chọn bỏ một vài vùng để đổi lấy sức mạnh. Giống như cube của trái đất hiện tại đang có sức mạnh của toàn bộ hệ mặt trời, đổi lại những hành tinh khác ngoài trái đất đã chẳng còn sự sống. Nhưng bảo vật định giới dù có ý chí cũng không thể làm như vậy được, bởi sinh linh bên trong nó chính là con ruột của nó, không lý nào nó đem bọn họ ép chết được.

Tất nhiên bảo vật định giới cũng không quá thông minh đủ để hiểu được việc phát ra lực lượng lõi đình như thế này có thể làm cho các sinh linh bảy tầng trời đầu tiên thành mây khói, nó chỉ giữ một điểm mấu chốt nhất: Linh khí trong linh giới cần phải đủ cho tiên tộc sinh sống.

Như vậy, liền có thể tính được.

Kế tiếp, chính là đợt phát lực cuối cùng.

Chính là quá tam ba bận chứ!? Ở tiên giới có cách nói này không nhỉ?

Mấu chốt chính là, King của Trường Sinh Đảo tính ra...

Lần này, hắn và nhân loại không đỡ được.

Tiên giới và Nhân giới, thể giới lực chênh lệch không nhiều, nhưng hắn yếu hơn Tiên Đế, hay nói đúng hơn, hắn chính là Giới Hoàng yếu nhất dù nắm trong tay lực lượng mạnh nhất.

“Như vậy, kế tiếp... thật không thích cảm giác này, nhưng phải trông cậy vào các người rồi, Thần tộc.”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Thiên và Thần

Gió lồng lộng thổi lên, tầng trời mười sáu lúc này đầy những nhánh cỏ xanh mượt lơ lửng trong không khí, mặt đất ngập tràn màu xanh lục, như hường ứng bầu trời điện tích đang dần lớn lên che phủ ánh sáng của mặt trời ban trưa.

Hestia hít sâu vào một hơi, hương cỏ thanh thuần khiến khứu giác cảm thấy mát lạnh khoan khoái. Không nói đến những chuyện khác, linh khí mặc dù có khả năng đồng hóa và dẫn ra linh linh của vạn vật, nhưng cũng vì thế khiến cho mọi thứ đều có sức sống hơn, đều có vẻ tự nhiên và tươi mát hơn.

Có lẽ chính vì vậy, dù đã trải qua vài chục triệu năm, người tiên giới vẫn như vậy, trong mắt các chủng tộc khác, thật giống một đám người cổ đại duy trì những hủ tục kỳ quái. Nhưng có lẽ tất cả đã nhầm, thứ cảm giác nguyên bản tinh khiết và mộc mạc này, mới thật sự có ý vị.

Nhưng mà, thần tộc đã chọn con đường tiến hóa, hoàn toàn rẽ sang một nhánh khác, đối với nền văn minh thi vị này hoàn toàn không có duyên.

Văn minh phù tự hoàn toàn là một hệ thống riêng biệt không cách nào dung nhập vào thần mạch. Khi hai nền văn minh có bản chất khác xa nhau, mọi sự đồng hóa đều trở lên khó khăn vô cùng, có lẽ còn lại chỉ có sự hủy diệt.

Một chút cảm giác không đành lòng nhỏ nhỏ dâng lên, Hestia gãi gãi đầu, haha cười mấy tiếng ngớ ngẩn, khiến cho các vị chủ thần bên cạnh kỳ quái nhìn sang.

Vị nữ thần không biết được đã có bao nhiêu năm tháng tồn tại trên đời này, lắc lắc đầu, le lưỡi và nháy mắt, giống như một thiếu nữ mới lớn, cười nói:

"Không có gì, chỉ là nghĩ, cho dù đang kéo lực lượng tới để hủy diệt chúng ta, thế giới này vẫn thật xinh đẹp."

Aproditê nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã ngập tiếng sấm, truyền xuống âm thanh rít gào khiến những nhánh cỏ dưới chân ép sát xuống mặt đất, lay động kịch liệt, cũng bật cười nói:

"Đúng vậy, bất cứ thứ gì đạt tới cực điểm đều rất xinh đẹp, cũng giống như ta vậy."

Artemis nhìn Hestia đang bủn rủn và Aproditê đang tự luyến, ray ray thái dương, nói:

"Các người còn có tâm tình nghĩ đến những thứ này. Thế giới lực đã tràn ngập xung quanh đây rồi đấy. Nếu như là Tiên Đế đích thân xuất hiện, chỉ bằng thế này đã có thể bóp nát chúng ta."

Hestia cười ngọt ngào nói:

"Không có đủ lãng mạn chính là khiếm khuyết của người, Artemis. Nhìn xem, trong số những kẻ truy lùng người, có kẻ nào không phải là biến thái cuồng giết chóc và săn bắn!? Làm phụ nữ, như vậy chính là thất bại."

Artemis tròn mắt nhìn, Hestia cũng nhìn lại, cười tíu tít, bờ má phồng lên theo khóe miệng cười, nhìn kiểu gì cũng thấy được một bé gái dễ thương. Nếu không tính hai quả bưởi ở dưới đó không xa.

Đồng nhân cự nhũ, mặt baby, body người lớn, chính là như vậy.

Vị nữ thần săn bắn cất giọng chán nản: "Giống như người, còn không xem lại độ tuổi của mình, vẫn thích giả dạng bé gái, vậy mới là biến thái."

"Về chuyện này..."

Hestia còn đang muốn nói gì đó, trên bầu trời đã phát ra một tiếng sấm rung chuyển mặt đất, sau đó là một tia sét thoát khỏi quá trình tích tụ, bắn xuống mặt đất.

Thảo nguyên liền cháy rực.

Vùng sét đánh để lộ ra, một miệng lỗ lớn giống như miệng núi lửa.

Ba nữ thần đều thu lại tâm tình đùa dỡn, ngưng trọng nhìn lại.

Cùng lúc đó, hư không bên cạnh phát ra tiếng ken két giống như cửa kính bị cào, một vết rách từ từ xuất hiện. Không giống với cường giả cảnh giới hư không bình thường xuất thủ, loại xé rách này hết sức chậm chạp và gian nan. Đó là vì Thiên Đế đã phong tỏa toàn bộ không gian quanh đây, khiến cho hư không bị cô đặc, rất khó tiến hành xé rách để xuyên không. Chỉ là, thần tộc có lợi khí chiến tranh giống như người không lộ một mắt, lấy lực lượng của chúng nó, cường chế tạo ra một thông đạo nhỏ là vẫn có thể làm được.

Sau cùng, hai gã nam thần và một nữ thần nhanh chóng vọt qua khe hở mới xuất hiện kia.

Ares và Herpateus, hai gã chủ thần thống lĩnh chiến trường cũng đã ra mặt. Ares còn mang theo sợ hãi tiểu dung: "Hô, còn tốt, vẫn là xuyên qua được, loại cảm giác bon chen chật chội, lúc nào cũng có thể bị ép chết này thật không muốn thể nghiệm qua lần nữa."

"Một lần cường chế xuyên không như vậy cần thí mạng của hai cylops, vẫn là ít làm đi thì hơn."

Ngoài ra còn có thêm một vị nữ thần với mái tóc dài hung hung đỏ, trên tay cầm một thần điện thu nhỏ, khuôn mặt mỉm cười có vẻ thân thiện, nhưng ánh mắt cao ngạo khác thường.

"Không phải có lãnh đạo như ngài cho phép, bọn ta mới dám xa hoa một lần sao!?" Ares cười ha ha phát tay.

Nữ chủ nhân của Olympus hiện tại, Hera, cũng đã xuất hiện. Hành động lần này đã hội tụ một nửa chiến lực của Olympus.

Nương theo tiếng sấm nổ vang,

Thiên phạt, đã bắt đầu rồi.

...

Từng gã thần chúng, gương mặt nghiêm nghị, bàn tay nắm chặt, thần lực phát động.

Mặt khiên Aegis trên tay mỗi gã võ giả thánh vực sáng lên theo thần lực dẫn động. Một trận vực bài xích nhiệt động năng nhanh chóng hình thành, từng lớp khiên giả lập chồng chéo lên nhau, đội hình hàng triệu gã thần chúng liên tục gỡ bỏ nguy trang quang học, hiển lộ ra khí thế của mình.

Thần tộc đã biết trước khả năng dẫn động Thiên Phạt của Thiên đế từ rất lâu, bởi vì bọn họ từng có tới bốn vị giới hoàng. Đối với thế giới lực, Thần Tộc là nhóm hiểu biết về nó rõ ràng nhất trong năm đại tộc. Đó cũng là lý do Athena có thể đứng ở rìa thế giới kiêu ngạo nói chuyện với King của Trường Sinh Đảo khi trước mà không sợ bị hấn dùng thế giới lực nghiền ép. Để chuẩn bị cho ngày thiên phạt này, Athena và Ares đã đến Tiên giới rất nhiều lần (có lần đụng độ với Ren ở tầng trời thứ nhất), rải rác thần chúng ở khắp các tầng trời, chỉ cần đến khi Thiên Phạt, tất cả sẽ tụ tập về một địa điểm, cùng đối kháng với bầu trời của Tiên Giới.

Không giống như liên quân nhân loại phải trông cậy vào chiến lực cao tầng, thần tộc chiến tranh, lực lượng trung kiên nhất vẫn là các thần chúng, những võ giả thánh vực được tuyển chọn sàng lọc từ 88 chòm sao. Các thủ thần chỉ có trách nhiệm ở đằng sau hỗ trợ cho bọn họ. Loại chiến lực cá nhân nghịch thiên như Athena hay Thor vẫn là rất ít gặp.

Và khi số lượng thần chúng đủ đông đến mức đứng chật một cái bình nguyên, và có sáu vị chủ thần đằng sau hỗ trợ.

Thiên phạt, không tính là gì.

Những đường kẻ màu xanh lam nối liền từng chiếc khiên đồng loạt xuất hiện, chẳng chịt như mạng nhện. Một cầu vòng dần dần mở rộng lên bầu trời, kết thành một chiếc lưới lớn đang dần dần được lấp kín với tốc độ chóng mặt. Sau cùng tạo thành một vòng bảo vệ úp ngược lấp lánh màu xanh dương trong vắt như bầu trời.

Tu sĩ ở tầng trời thứ mười sáu còn sống sót sau trận tàn quét của Mặc Gia nhìn bầu trời màu xanh do thần tộc tạo ra, và bầu trời màu đen do Thiên của mình tạo ra, lâm vào một trận trầm mặc quý dị.

Thực có cảm giác đối nghịch.

Giống như bầu trời của Thần Tộc mới là bầu trời chân chính, còn bầu trời do Thiên của bọn họ tạo ra chỉ như một mớ hỗn độn xấu xa, đầy khí tức hủy diệt hung bạo, giống như một con thú hoang khát máu.

Rất rõ ràng, bầu trời đầy mây đen kia hạ xuống, toàn bộ sinh linh ở tầng trời mười sáu đến khó mà sống sót được.

Bọn họ rốt cuộc nên theo phe nào đây!?

Các tiên nhân ở tầng trời mười sáu đồng loạt xoắn suốt, đứng ngồi không yên, không dám đối nghịch với Thiên, cũng không muốn bắt tay với Thần Tộc, cả đám thành thật đứng ở một bên làm quần chúng ăn dưa xem phim.

Một bộ phim với chủ đề chiến tranh giữa Thiên và Thần.

Quang hoa nổ rộ khắp bầu trời, những tia sét quần lấy nhau, cô đọng, từ màu trắng bạc biến thành màu tím đậm, sau đó toát ra một đợt ánh sáng màu vàng kim, được thế giới lực gia trì, liên tục bổ xuống.

Nhiệt năng, động năng, đều vào trạng thái tối cực.

Bầu trời do thần chúng tạo ra oằn mình nghênh tiếp hàng loạt trụ thiên lôi điên cuồng đánh xuống, giống như một cái bánh pudding bị đĩa nhọn ấn vào, cảm giác bất cứ lúc nào cũng hỏng mất.

Sáu gã chủ thần đồng loạt biến sắc, Thiên phạt còn mạnh hơn bọn họ tưởng tượng. Rốt cuộc sát nghiệp ở Tiên Giới đã tích lũy đến mức nào rồi!?

Lực lượng chủ yếu thôi động Thiên Phạt là sát nghiệp tích lũy bởi "sinh linh đồ thân". Khác với thần tộc, nơi vũ dũng được dâng cao với tinh thần thượng võ, khác với ma giới nhục cường thực một cách trần trụi, Tiên giới là nơi người ăn thịt người vì lợi ích, rất nhiều người bất cam mà chết đi, nghiệp lực tạo ra bởi sát lực tích lũy cả trăm vạn năm được Thiên Đế trấn áp xuống đã đạt đến mức không thể tưởng tượng. Bởi vậy hấn thôi động nó cũng rất dễ dàng, chỉ việc tháo van kèm chế, mọi thứ sẽ được xả ra như một con lũ.

Bùm bùm bùm

Sét đánh vào lồng khiên giống như đánh xuống mặt biển, phần nhiều chìm xuống không rõ tung tích, nhưng với lượng sét đánh dày đặc như mưa rơi, vẫn rất nhiều tia cùng đánh vào một điểm, tạo ra những vụ nổ chân không liên tục, sau đó lại có một tia sét khác đánh xuống, thanh thế hung bạo, giống như muốn sinh sinh đục ra một cái lỗ xuống tận lòng biển.

Khiên Aegis có khả năng phân tán nhiệt động năng, nhưng nó cũng có giới hạn, cần phải trả một lượng năng lượng tương đối để thực hiện quá trình phân rã. Cho dù tỷ lệ cực kỳ nhỏ, chỉ như một hạt cát với sa mạc, nhưng khi lượng biến dẫn đến chất biến, mực năng lượng của loạt khiến đồng loạt thẳng tắp hạ xuống với tốc độ khiến người ta lạnh gáy.

Chiến sĩ thần tộc nhận biết điểm này, sắc mặt đều tái nhợt.

Khiên Aegis bọn họ vẫn tự hào lúc này đang lộ rõ sự yếu nhược, khiến cho bọn họ có cảm giác đang phải tay không đối đầu với một con hung thú cuồng bạo.

Rất nhiều người đồng loạt nhìn về phía Hephateus, gã nam thần được xưng tụng là kho khí giới di động này gật đầu, từ trong người hắn, một mảnh thần cách bay ra, theo chỉ thị của hắn liên tục thể hóa, hội tụ năng lượng trong hư không, hình thành một thần điện đồ sộ.

Đứng trước ngưỡng thần điện, Hephateus phát tay.

"Hoàng Kim kết giới - Công tượng linh vực - Bảo khí nội năng - Vô tận Vũ Trang".

Vô số đường năng lượng xuất phát từ thần điện tràn ra ngoài, theo từng tia giả lập dẫn đạo, chuyển về mặt khiên trên tay các thần chúng, lập tức hồi phục 100% trị số năng lượng của mặt khiên.

Thần chúng nhận được tiếp tế, sắc mặt đều trở lên vui mừng, đối mặt với bầu trời lấy lại tự tin. Ares thì ở một bên huyết sáo nói:

"May mắn khi đó kịp thời thu lại công tượng thần điện, nếu không lúc này liền muốn đẹp mặt."

Hephateus gật đầu, trầm giọng nói:

"Ta đột nhiên hiểu ra được vì sao lúc đó Athena liên tục phản đối chúng ta động thủ với trái đất, chính là sợ các thần điện bị tổn hại, không thể chiến đấu với Thiên Phật lúc này."

Ares cười ha ha nói: "Tiếc là lời của con nhóc quá khó nghe, chúng ta đều ném sang một bên."

"Sao rồi!? Hồi hận!?"

Bên cạnh vang lên giọng mỉa mai châm chọc của phụ nữ, Ares cười cười quay đầu nhìn lại nói:

"Mặc dù từ điển của ta không có hai chữ này, nhưng bà quản được!? Dám cá rất nhiều người cũng đang nghĩ như vậy đi."

Đứng cạnh hắn, Hera cười nhạt đáp lại, không nói thêm lời nào, khiến Ares nhú mày không thôi.

Đúng lúc này bầu trời đột nhiên ngừng giáng thiên lôi. Những tiếng sấm động ầm ầm giống như có một con quái thú trong bóng tối không thể nhìn thấy đang không ngừng cuộn mình.

Tất cả thu lại tâm tình, chăm chú quan sát.

Chín tầng trời lôi điện đã hình thành.

Cũng giống như ở tầng trời thứ bảy.

Cửu tiêu chân chính đã xuất hiện.

Ẩn ẩn trong mây mù cùng ánh chớp là cung Âm Dương và Cung Sát lục trong Thiên Đạo pháp luân.

Hera rút cuộc nghiêm giọng nói:

"Thứ này chuẩn bị dùng mật độ tuyệt đối đè xuống chúng ta. Khiên Aegis sẽ không đỡ được mật độ hạt dày đặc như thế này."

Tất cả mọi người đều gật đầu, khiến Aegis chỉ phân tán nhiệt động năng, nếu như chỉ là sức nặng thuần túy của mật độ vật chất, muốn phân tán còn rất miễn cưỡng.

Hơn nữa cửu tiêu dày đặc như hiện tại, muốn phân tán nó chỉ là si tâm vọng tưởng.

Chỉ có dùng bạo lực đánh tan, hoặc chính diện chịu đòn.

Loại mật độ vật chất cấp độ này, cho dù là không gian thiết cắt cũng cắt không nổi. Nếu như tạo ra một cổng không gian để di dời phương vị của nó, cũng có thể dẫn đến cấu trúc không gian sụp đổ và tạo ra một đợt không gian phong bạo khác.

"Hestia, dùng linh vực của ngươi đỡ lấy nó." Hera ra lệnh.

Hestia biến sắc, khẽ rên rĩ:

"Ặc... có thể đổi người được không!?"

Hera liếc mắt, cười nhạt nói: "Lĩnh vực của ngươi lớn nhất."

Ares đã mất lĩnh vực từ trận chiến ở trái đất, Hepheatus còn phải duy trì năng lượng cho khiến Aegis đề phòng bắt trắc, lĩnh vực của Atermis chỉ chuyên dụng để tăng phúc trong phạm vi tầm mắt. Của Aprodite thì hoàn toàn phế vật khi đối đầu với những thứ không có linh tính, của Hera thì... haha, người ta còn đang cầm nó trên tay kia kia.

Thần điện của Hera là nhỏ nhất trong tất cả các chủ thần, chỉ giống như một món trang sức, tuy không ai dám xem thường nó, nhưng lúc này thật sự là không thích hợp sử dụng.

Nghĩ đi nghĩ lại, thật sự chỉ có mình thích hợp, Hestia chán nản nói:

"Ài, thì đành, để chị đây bảo kê các người một lần vậy."

Dứt lời liền bay lên bầu trời.

Xuyên qua lớp bảo vệ của khiến Aegis, trực diện đối đầu Thiên phạt.

"Ủi, này thật sự là muốn đem bác gái đi tể hả!?" Ares không nhịn được nói một câu, nhìn thân ảnh bé xiu trên bầu trời, hẳn có chút không đành lòng.

"Ares, Atermis, Aprodite, ba người các người chuẩn bị đồng bộ thần lực, thông qua thần điện của ta kiến tạo ngục lĩnh vực, dựa trên cấu trúc lĩnh vực của Hestia." Hera đưa tay lên, thần điện nho nhỏ ở trên tay xoay tròn, phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Đặc quyền của mẫu thần tại Olympus là có thể giả lập bất cứ lĩnh vực nào khác, miễn đủ thần lực cung cấp, có thể tạo ra bao nhiêu ngục lĩnh vực cũng được.

Lấy Hestia làm vật tham chiếu, chế tạo ngục lĩnh vực sẽ đạt được quy mô lớn nhất.

Lấy thần lực của ba chủ thần cung cấp, có thể tạo ra số lượng ngục lĩnh vực gấp 3 lần.

Lấy chín tầng lĩnh vực đầu với chín tầng lôi điện, đây là kế hoạch của Hera.

Nghe được đến đây, Ares và ba người còn lại khẽ thở ra một hơi, hiện tại chủ thần liên tục rơi rụng, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Hestia thành con vịt nướng.

"Ngục lĩnh vực có độ ổn định rất kém, kết cấu vật chất trong không gian rất dễ dàng sụp đổ tạo ra băng liệt, nhưng như vậy mới tốt, mỗi một lĩnh vực sụp đổ đều sinh ra năng lượng băng hoại như một tiểu hành tinh nổ tung. Dùng để chặn thế giới lực ở cấp độ này hẳn là đủ rồi. Chỉ có dư chấn thì hơi phiền phức, nhưng với mật độ của khiến Aegis hiện tại hẳn vẫn có thể vừa vụn triệt tiêu."

Hera nói với giọng khẳng định.

Chỉ là liên tục kinh qua chín cái thế giới nổ tung trên đầu, đối với Hestia, có chút thê thảm.

Ừm, thần tộc cao đẳng, té bào thần tính hẳn là đủ bền vững đi.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Điện thoại đường dài

Robert làm vẻ mặt cá chết nhìn thiếu niên tóc trắng đang cười hi hi trước mắt, sau lưng thì liên tục đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đang bị treo lơ lửng giữa trời, giữa quần thể chiến hạm, giữa trời và đất, giữa hàng loạt ánh mắt chăm chú của toàn thể nhân loại lẫn tiên nhân trên tầng trời thứ bảy, đối mặt với King của Trường Sinh Đảo.

Bất kể là ai, được vạn chúng chú mục, trở thành tiêu điểm đám đông thế này đều có cảm giác mất tự nhiên hồi hộp.

Càng hồi hộp hơn là hẳn không biết mình bị bắt đến đây làm cái gì nữa.

Ta đang ở nhà chăm chỉ tu luyện, thế không thành trâu bò sẽ không ra đường mà!? Vì cái gì!? Khóe mắt Robert có chút ẩm ướt, rất có cảm giác vô công thụ lộc, nằm cũng ăn đạn.

Đối diện với hắn, King của Trường Sinh Đảo để lại sau lưng bầu trời đang tích tụ chín tầng lôi điện muốn đồ thần diệt nhân, hắn chỉ ngoắc ngoắc tay, một đạo thể giới lực nhỏ nhỏ nhưng cực kỳ mạnh mẽ đen Robert lơ lửng lại gần hắn, hai người mặt đối mặt. King vỗ vỗ má Robert nói:

“Alo alo, thần tộc, nghe được hay không đấy!?”

Nhiều người chấn kinh, thậm chí khô chủ là Robert, hắn đại mặt, một cảm giác hoang đường dâng lên, nhưng tế bào thần tính trong cơ thể hắn đang sôi trào báo cáo lại, dự cảm không tốt của hắn rất có thể là chính xác.

Ở tầng trời thứ mười sáu, Aprodite nhường mây, nói với bốn chủ thần còn lại đang tập chung chuẩn bị gánh thiên phạt nói:

“King của Trường Sinh Đảo vừa can thiệp vào thần mạch, hắn muốn nói chuyện với chúng ta.”

Ares ngạc nhiên nói:

“Mạng nội bộ của Olympus, hắn làm sao hack vào được!?”

Aprodite ray ray trán nói:

“Còn nhớ đám bán thần chúng ta thấy ở trái đất lúc trước không!? Trong đó có mấy gã mang tế bào thần tính thuộc nhánh của chúng ta, gần đây nhất có một đơn vị hoạt tính được đăng nhập dưới mã của cha chúng ta, về cơ bản thì... hắn có thể coi như nửa thành viên trong cao trực hệ cao tầng. Đơn vị tế bào vừa được kích hoạt đánh mã số là Heracles.”

“Cái gì!? Có người kích hoạt được tế bào thần tính của Heracles!?” Herphateus nhú mày nói. Mấy người kia cũng đồng loạt kinh ngạc. Thậm chí là Hera cũng phải quay sang nhìn một cái.

Trong quá khứ từng có một gã bán thần, tuổi đời không đến bốn mươi, liền có thể dùng đôi tay trần đánh xuyên qua 88 chòm sao, leo lên thần vị, được kiến tạo riêng một thần điện của sức mạnh. Lực ngang chủ thần. Tiếc là tế bào của hắn chỉ là sản phẩm dung hợp giữa nhân loại và thần tộc, không có đặc tính bất tử, đối lấy là chiến lực tăng vọt trong thời gian ngắn.

Từ sau khi hắn chết, thần điện sức mạnh vẫn luôn để trống.

Không ai đủ sức kế thừa và thấp sáng lại thần điện này, tế bào của Heracles cũng có rất nhiều thánh giả thử dung hợp, nhưng không ngoại lệ, đều bạo thể mà chết. Một nửa phần con người trong tế bào bán thần này từ chối tất cả thần tộc thuần chủng.

“Tin tức này tại sao không báo cáo lên!?” Hera trầm giọng hỏi. Hiện tại chủ thần rơi rụng mấy người, là thời điểm bổ xung nhân lực.

Aprodite nói: “Sự dung hợp của đối tượng không hoàn mỹ cho lắm, mỗi ngày cơ thể hắn đều nổ một lần, chiến lực thì cũng rất yếu gà, 88 thần điện, mới đánh thông qua một cái duy nhất của chòm Sải Lang. Tạm thời còn chưa có gì đáng giá bồi dưỡng. Thay vào đó ta nghĩ rằng cứ nên để hắn ở trái đất, thông qua tế bào cận huyết mạch của chúng ta, theo dõi King của Trường Sinh Đảo.”

“Chỉ không ngờ hắn phát hiện sớm như vậy!?” Hera châm chọc nói.

Aprodite đỏ mặt nói: “Mấy chuyện đó lúc này có quan trọng không!? Hiện tại hắn thông qua cộng hưởng tế bào đánh điện tới. Chúng ta tiếp không nào!?”

Hera gật đầu:

“Xem hắn nói gì.”

Thông qua cộng hưởng tế bào thần tính và mạng lưới thần mạch, giao tiếp giữa hai bên nhanh chóng được thành lập.

“À, lần này tới hắn sáu chủ thần, hơn hẳn lần trước ha, tiếc là lần này không có Athena chùi đít cho các người nữa rồi. Sợ hãi không nào!?”

Điện thoại vừa thông, giọng nói của King vang lên, tất cả đều bùng lên một đợt lửa giận, trong đầu đều hình dung ra khuôn mặt chế nhạo của hắn.

“Ngươi muốn gì? Nhân loại ở tiên giới chắc bây giờ cũng đang bị sét đánh thành chuột cháy rồi chứ hả!? Đừng cho rằng ta không biết tình trạng của ngươi, King của Trường Sinh Đảo, nếu như cung Sát Lực và cung Âm Dương cùng hiện trên cửu tiêu như hiện tại, ngươi đỡ không nổi. Có di ngôn gì không!?” Nói đến chế nhạo thì Hera cũng không kém cạnh hắn.

“Ah, các ngươi tự tin đỡ được cửu tiêu này rồi!?” Giọng nói bên kia mang theo chút ngạc nhiên kinh hi.

Hera cười nhạt, khoanh tay trước ngực, tiểu thần điện lơ lửng quanh người lấp lánh quang mang theo tâm tình và ánh mắt, thoải mái nói:

“Đĩ nhiên, chừng nào ta còn ở đây.”

“Ừm, ta có một tin kinh hi và một cái kinh hải, các người thích nghe cái nào trước!?”

Hera lạnh nhạt lắc đầu: “Tùy người diễn trò. Sau đó hãy chết cùng đám sâu bọ ở tầng trời thứ sáu đi. Ah, quên mất, giới hoàng không thể chết được đúng không!? Nhưng bị đánh tan thân thể vật lý cũng không dễ chịu nhỉ!?”

Đúng lúc này, thì bầu trời truyền đến chấn động linh lực cực mạnh, cửu tiêu đã hoàn toàn thành hình, tất cả lôi điện đã áp súc lại hoàn tất.

Trên bầu trời chỉ còn một con kỳ lân bằng lôi điện vàng óng. Ánh mắt bề ngễ thiên hạ.

Sau lưng nó, thiên đạo pháp luân hiển hiện, cung Âm Dương và cung Sát Lục sáng rực rỡ hơn bao giờ hết.

Toàn bộ mây đen và tiếng sét đánh đồng thời biến mất, toàn bộ hai tầng trời thứ bảy và thứ mười sáu đều chỉ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt hoặc tim đập thình thịch.

Uy áp quá khiếp người.

Giống như Tiên Đế đích thân hiện ra.

Kỳ lân ngửa đầu rống một tiếng, vọng âm vang khắp ba mươi ba tầng trời.

Từng làn thể giới lực theo âm hưởng lan tỏa, khóa chặt cơ thể của tất cả mọi người.

Tất cả người dưới cảnh giới hư không đều không thể động đậy.

Linh khí có mặt khắp tiên giới đều bu vào mọi người như một đàn châu chấu, đè nặng lên cơ thể, khiến tất cả chỉ có thể trừng mắt trăn trối nhìn lên Thiên Phật.

Sau đó kỳ lân nhấc chân trước lên, duỗi ra một móng chân.

Tất cả những người bị thể giới lực giữ lấy đều cảm nhận được một nỗi sợ hãi không tên, cảm giác cái móng chân này càng lúc càng lớn, uy nghiêm của thiên đạo bao phủ toàn trường.

ShenJian, Trung Thành, Robert và hàng loạt nhân loại khác đều cảm thấy tứ chi của mình đều không ngừng run rẩy. bọn họ đều cảm thấy được, nếu như ngón tay này hạ xuống, tuyệt đối là băng hoại tất cả.

Bầu trời sẽ nát tan, mặt đất sẽ phá toái, con người hay bất cứ sinh linh nào đứng dưới ngón tay này đều sẽ hình thần câu diệt.

Đây tuyệt đối là một ngón tay có thể chôn vùi vạn vật.

Đều nghe Giới Hoàng có thể dùng sức một người trấn thủ một giới, nhưng không trực tiếp đối diện, không cách nào hình dung được áp lực kinh khủng này.

Hera cúi đầu, ánh mắt lạnh lẽo, khuôn mặt thoáng vắn vẹo nói:

“Nhìn đi, King của Trường Sinh Đảo, đây là thứ mà người không cách nào trực diện đón đỡ. Nhân loại mà người thù hận sẽ theo nó chôn vùi.”

Bên kia không có tiếng đáp lại, hẳn cũng đã không có tâm tình đùa giỡn, Hera cũng không còn quan tâm, thần điện trên tay rực rỡ quang hoa, bà ta ngửa mặt lên trời hét lớn:

“Hestia.”

“Đến đây.” Hestia cũng bị uy thế của kỳ lân trên trời làm cho sợ run, Tiên Đế xuất thủ trong Tiên Giới, cảm giác còn kinh khủng hơn Odin muốn giết Athena ở giữa không gian nhiều lắm. Một phần vì sát lục của Tiên giới cũng đã bị dẫn động tăng phúc cho hắn, mật độ năng lượng lúc này tuyệt đối vượt qua 55%. Tiên đế thẳng diện này, định chơi bằng cả cả tiên giới luôn hay sao!? Không sợ thảm họa như ở Long giới tái hiện!?

Bị những suy nghĩ hoảng loạn làm cho cứng người, chỉ đến khi Hera hét lên, Hestia mới tỉnh thần lại, vội vã triển khai lĩnh vực.

“Thần mạch, hoàng kim kết giới – nội năng lĩnh vực – nhiệt huyết binh đoàn.”

Một trong những chủ thần lâu đời nhất triển khai kết giới của bản thân, lại không đặt các thần chúng vào bên trong, đây là lần đầu tiên bọn họ ở bên ngoài hình thấy, trên đầu mình bỗng nhiên xuất hiện một cái đại lục.

Đó là một cảm giác rất kỳ quái, giống như một đại lục có thể tích lớn như vậy thực có thể trực tiếp nghiền ép mỗi tác không gian xung quanh đây, thế nhưng nó lại chỉ gói gọn trong một quả cầu không lồ lơ lửng trên đầu Hestia. Nhưng ai nhìn vào nó cũng có cảm giác như thấy một đại lục vô tận trải dài không thấy điểm cuối cùng.

Cổ hữu kết giới giống như một không gian độc lập bám vào hiện thực bằng cách ăn mòn một phần của nó. Dù ở hiện thực nhìn thế nào không quan trọng,

cho dù chỉ nhỏ bằng ngón tay, cũng có thừa mật độ để che phủ cả bầu trời. Loại hiện thực và vật chất không hài hòa này thậm chí có thể khiến thánh giả cảnh giới hơi thấp một chút thấy chóng mặt và buồn nôn nữa.

Bọn họ đại khái bây giờ mới biết được, bình thường được triệu hồi vào trong cố hữu kết giới chiến đấu, là một kỳ tích như thế nào. Cả đám đối với các chủ thần lại càng thêm sùng kính không thôi.

Cùng lúc đó Hera cũng phát động năng lực của tiểu thần điện trên tay mình.

Một đại lực giống như đức xuất hiện, chồng lên đại lực của Hestia, trực diện Thiên phạt.

Ngay sau đó, kỳ lân trên bầu trời điểm ra một chỉ.

Nó vừa xuất chỉ, lập tức một cỗ lực lượng chôn vùi vạn vật, điểm phá hư không, xuyên phá thời gian, vỡ nát thế giới xuất hiện...

Tất cả thần chúng đều bị thế giới lực kèm giữ, khiến Aegis cũng không phát động nổi, chỉ có thể thành thật đem hạt hướng dương ra cắn, hi vọng tìm được chút ánh dương của thần.

Chứng kiến thế giới kiến tạo ra, lập tức nát tan quá nửa là dạng gì thể nghiệm!?

Các thần chúng đều cảm thán, chuyến đi này đến Tiên giới, thần sinh quả là không còn gì nuôi tiếc.

Các chủ thần thì đều không được nhân nhả như bọn họ, nhất là Hera, nhìn thấy thế giới kiến tạo chưa đến ba mươi giây đã băng hoại một nửa, lập tức gấp gấp quát lên:

“Ares!!!”

Ares gât đầu đưa tay lên, thần lực cuộn cuộn vạn chuyển, lập tức tiểu thế giới giả lập từ phiên bản lĩnh vực của Hestia liền tái tạo với vận tốc mắt thường cũng có thể thấy được.

Sau đó lực lượng phá hoại vẫn tiếp diễn, thế giới liên tục bị phá hủy ba lần.

Ares hết xí quách, ngồi bệt xuống nghỉ ngơi.

“Artemis!!”

Lập tức có người thay thế hấn, bỏ xung thần lực.

Sau đó thế giới lại tiếp tục băng hoại, và được kiến tạo lại.

Lực lượng hủy diệt và hình thành vẫn giằng co, thế giới lực của Tiên Đế chẳng có vẻ gì là yếu đi. Trái lại thì tốc độ phá hoại còn tăng nhanh lên, dò mật độ thần lực của Artemis yếu hơn Ares rất nhiều.

Chợt, lại có tiếng nói truyền đến từ Thần Mạch:

“À, vẫn là để ta nói cho các người biết tin kinh hi trước đi!”

“...”

Hera bực mình cắn môi, hóa ra mình còn quên chưa ngắt điện thoại, King thì vẫn thoải mái nói tiếp:

“Kinh hi là ta sẽ giúp các người đỡ một nửa lực lượng thiên phạt này, cũng kiểm chứng luôn hộ các người, dùng tiểu thế giới để đỡ thế giới lực thật sự là có hiệu quả, các người có được sự hâm mộ của ta. Thần tộc quả là cái chủng tộc ưu tú, một thế giới mà có thể tùy tiện chơi đùa như vậy, thật không ngại khi gọi bản thân là thần ha.”

“Khôn kiếp, lúc này ngươi còn nói nhảm cái gì!?”

Hera đang chăm chú và Thiên Phạt cũng không nhận được mờ miệng mắng.

Tên này nói cũng quá thừa đi, Thiên Phạt đánh xuống cả nhân tộc lẫn thần tộc, thì chẳng phải mỗi bên chịu một nửa, hấn còn làm ra vẻ ban ơn gánh hộ, cảm ơn nhưng chúng ta không cần, các người có giỏi thì đừng đỡ. Còn việc dùng tiểu thế giới đỡ thiên phạt vốn nằm trong tính toán của bọn ta, còn cần người hâm mộ cái rắm

“Ừm, kinh hi nói rồi, giờ đến kinh hải nhé...” King cười cười, quay đầu Robert để hấn nhìn xuống boong chiếm hạm mà mình đứng lúc trước.

“Không biết thứ này có chức năng truyền hình ảnh không, thần mạch quả là loại văn minh khó hiểu, đến cả ta cũng vất vả để lý giải nó. Nhưng thôi để ta nói luôn vậy. Như các người hoặc bạn Robert đây đã thấy, bốn vị nữ hoàng sau lưng ta, ba người đang vất vả đỡ thiên phạt, kể cả ta cũng đang thổ huyết đỡ đòn đây, nhưng còn một người không làm gì!? Cảm thấy cô ấy cùi bắp lắm đúng không!?”

Hera trong lòng mát lạnh, một dự cảm không hay dâng lên.

“Haha, đừng trông hình mà đoán mò nhé, người ta không làm gì, vì người ta chỉ là cái ảo ảnh do ta tạo thành thôi đấy. Còn bản thể thật...”

Hera vội vàng hét lên:

“Aprodite, ngắt kết nối, hấn đang khóa địa chỉ của chúng ta.”

Aprodite không làm được, bởi vì đang toàn lực thông qua tiểu thần điện đồ thấy thiên phạt. Vị nữ thần này chỉ có thể cắn răng yếu ớt nói:

“Hấn có khóa cũng đâu thể làm gì!? Đây là tiên giới, mật độ linh tử dày đặc như vậy, không có cylops...”

Hera thở dài nói:

“Thôi, không cần nữa.”

Bởi vì, người đã đến.

Một cô gái ăn mặc trang phục hiện đại, lưng lại đen trường cung cổ phác, mái tóc đen cùng khuôn mặt đậm bạc và ánh mắt thoáng buồn chẳng biết từ khi nào đã đứng đối diện quần thể thần chúng.

Trường cung là thanh long cung.

Bảo vật tùy thân của Tiên Đế trước khi bị đánh vào luân hồi.

Thuộc tính của nó cực kỳ tương thích với tiên giới, và năng lực của nó là khống chế linh lực trong một phạm vi nhất định. Quyền hạn, là tuyệt đối.

Đối với cường giả hư không sở hữu thanh long cung, việc xuyên qua các tầng trời ở tiên giới, chỉ giống như cá bơi trong nước mà thôi. Cho dù mật độ linh tử dày đặc thế nào cũng không thể ngăn cản.

“Nữ hoàng thứ tư của Trường Sinh Đảo, vua nhân giới, người gửi cô ta tới đây để làm gì!? Thậm chí không tiếc phân tâm, không toàn lực đối phó thiên phạt chỉ để lung lạc bọn ta!?” Hera cắn răng nói.

Đối diện với lực lượng như Thiên Phạt, bất kể ai cũng không dám có chút phân tâm nào, Hera còn không tin rằng King của Trường Sinh Đảo nhàn rỗi đến mức đánh điện thoại chỉ để chăm biếm bọn họ. Tất cả chỉ để khóa tọa độ và yểm trợ cho cô gái này đến đây.

Nếu như bình thường, các chủ thần đều là cường giả cảnh giới hư không, rất nhạy cảm với không gian chấn động, việc xuyên không có trót lọt thế nào cũng không thể qua mắt bọn họ. Nhưng hết bị Tiên Đế làm cho kinh hoàng, đến King làm cho kinh hãi và kinh hãi đan xen liên tục, rốt cuộc không còn ai để ý đến không gian dị động.

Bởi thể Linh đã an toàn đến tầng trời thứ mười sáu nhờ có Thanh Long cung.

Để giúp cho Thần tộc có thêm một cái kinh hải.

Cô gái này gỡ cây cổ cung trên lưng xuống, thẳng người, giương cung.

Linh lực hội tụ về cán cung, lại bị chấn tán ra.

Mũi tên linh lực là không cần thiết, bởi vì với nhiệm vụ lần này, đã có một mũi tên thích hợp hơn.

“Từ dòng thời gian gọi về, tái hiện thất lạc.”

“Xuyên qua đi, cự giác băng tinh tiễn.”

Một mũi tên bằng băng xuất hiện trên Thanh long cung, tản mát ra hàn khí kinh người, thậm chí cả người sử dụng như Linh, khuôn mặt cũng nhiễm lên một tầng băng mỏng.

Hestia nhìn thấy mũi tên này, là người trước hết nhận ra.

“Đây là... Athena...”

Trước đây Linh đã chuyển mũi tên này đến tương lai để cứu mạng Stellar, và bây giờ chính là tương lai đó.

Hestia còn chưa kịp cảnh báo cho ai, mũi tên đã lao vút đi.

Toàn bộ mọi người cũng bị luồng khí lạnh này ảnh hưởng.

Toàn bộ không gian, thời gian đều bị đông kết, trì trệ.

Chỉ có mũi tên băng tinh này vẫn như cũ bay đi.

Xuyên qua khiên Aegis nhờ đặc tính đồng bộ của thần mạch, mũi tên này bắn ra từ Athena khi còn là chủ thần tối cao, là người nhà, dĩ nhiên không thể bị khiên Aegis ngăn cản.

Nhắm thẳng đến Hera ở trung tâm của chúng thần.

Hết thấy diễn ra quá nhanh.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Cướp của, giết thần

Ethania chợt ngừng đầu lên bầu trời, ánh mắt màu vàng kim chớp động, một tia ưu thương nhàn nhạt lóe lên.

Lục Vân Tiên nhảy cảm phát hiện được sự bất thường này, liền hỏi:

“Sao vậy!?”

“Thần mạch... đang khóc. Dù không còn là một phần của nó, nhưng ta vẫn cảm nhận được.” Ethania khẽ trùng mày mắt xuống, nhẹ giọng nói.

“Thần mạch có ý thức sao!?” Lục Vân Tiên kinh ngạc nói. Bảo vật định giới mà có ý thức thì vô cùng phiền phức.

Mỗi một bảo vật đều là xương sống hình thành nên đại thế giới, nếu chúng có thể tùy ý loạn chuyển, vậy chẳng phải là vũ trụ này lộn tung phèo lên à.

Ethania liếc hần, không mặn không nhạt đáp: “Thần mạch là tập hợp ký ức tế bào hoạt tính của thần tộc, mang trong mình nhiều sinh mệnh như vậy, có ý thức thì thế nào!?”

“Có ý thức thì sẽ phải trải qua sướng vui buồn khổ.” Lục Vân Tiên nhún vai đáp. “Với những thực thể vĩ đại như chúng nó, đây chẳng phải là sự tình gì tốt đẹp.”

Ethania nghĩ nghĩ một chút rồi đáp: “Có lẽ vậy.”

Lục Vân Tiên lại hiếu kỳ hỏi:

“Lại nói, tại sao mà nó khóc!?”

“Lại có chủ thần ngã xuống, đối với thần mạch, giống như là cắt đi một miếng thịt lớn của nó, dĩ nhiên là đau khổ.” Ethania vẫn rất kiên nhẫn giải thích cho hần.

“Chủ thần ngã xuống!?” Lục Vân Tiên nhíu mày: “Bao nhiêu người!?”

“Không biết, với khả năng của ta bây giờ không cảm nhận được, có lẽ không chỉ có một.” Ethania thử thử dùng chân lý truy cập thần mạch, nhưng không còn tế bào thần tính ủng hộ, tất cả kết nối đều bị gạt bỏ.

“Chiến tranh với ai rồi sao!? Hoặc là... ừm, thời điểm cũng vừa khóp.” Lục Vân Tiên trầm ngâm rồi nói:

“Thiên phạt hần là cũng bắt đầu rồi.”

“Có lẽ vậy, chúng ta ở quá xa, không thể cảm nhận được gì...”

“Ây ây, hello, hai người đang nói gì thế!? Nếu không phải chuyện gì riêng tư thì cho hóng hót một chút được không!?”

Lục Vân Tiên và Ethania quay sang, chỉ thấy Mặc Sương Vũ đang giật giật ống tay áo của Hoài Nam liên tục, nháy mắt ra dấu loạn xạ, chỉ tiếc là gã thanh niên này chẳng thêm quan tâm, ngọn lửa bất quái trong người hần đang bốc cháy hừng hực.

Ethania cười nhạt, lười tiếp chuyện hần, Lục Vân Tiên thì vẫn rất từ tế, giải thích tiếp chuyện đang dở:

“Mỗi một thế giới đều có một cơ chế phòng vệ tự động, xuất phát từ bảo vật định giới, cậu biết về bảo vật định giới rồi đúng không!?”

“Không!!” Hoài Nam hồn nhiên đáp.

Từ lúc quen biết cho đến hiện tại, hẳn phát hiện Lục Vân Tiên, con hàng này, là một gã thừa mứa lòng tốt, kiên nhẫn có thừa, lại rất chịu nói chuyện. Muốn hóng chuyện bát quái tất tần tật, chỉ cần hỏi là gì hẳn cũng kể. Nên dần dần Hoài Nam chai mặt, chẳng ngại ngừng gì sất.

“Như vậy à?” Lục Vân Tiên thờ dãi đáp, mấy hôm nay hẳn nói vs người này nhiều lắm, có chút mỏi mồm, nếu không phải niệm tình đồng loại, là hai trong ba gã nhân loại duy nhất ở ma giới này, Lục Vân Tiên thật có xúc động muốn đá văng hẳn. Nhưng thuộc tính người tốt của Lục Vân Tiên lại tiếp tục tác quái, bất kể sự kháng cự yếu đuối của hẳn, thế là Lục Vân Tiên lại kiên nhẫn giảng giải:

“Mỗi thể giới giống như một quả ngọt trên khắp vũ trụ này, có quy luật và hệ sinh thái của riêng mình, nhưng thứ quy định quy luật và hệ sinh thái của mỗi nơi là lỗi của chúng nó, hay còn gọi là bảo vật định giới.”

“Ừm, rồi.” Hoài Nam gật đầu như gà mổ thóc, hẳn tiếp thu vẫn là rất nhanh. Tranh thủ bóc một túi hạt dưa ra vừa cắn vừa nghe.

“Cái lỗi này, không chỉ có thể kiến tạo, còn có thể hủy diệt. Trước đây có một thể giới gọi là Long Giới, người ở trên đó quá mạnh mẽ, lại quá hiếu chiến, gây chiến khắp nơi, tàn phá thể giới không chịu nổi, sinh linh chết đi vô số. Kết quả là cơ chế phòng vệ của thể giới được kích hoạt. Mười mấy hành tinh, một sóng quét sạch, chỉ chừa lại một tinh cầu duy nhất còn có sự sống...”

“Vãi... hung tàn như vậy à?” Hoài Nam giật mình, hạt dưa đang cắn cũng gãy làm đôi.

“Cái hành tinh cuối cùng đó, chính là trái đất của chúng ta. Long giới khi đó, chính là nhân giới bây giờ.” Lục Vân Tiên tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Hoài Nam nuốt cả nửa hạt dưa chưa bóc vỏ vào họng, Mặc Surong Vũ cũng đã quên kéo áo hẳn, miệng há hốc.

Lực lượng giết sạch sinh linh trên mười mấy hành tinh...

“...”

Nghĩ đến có chút đáng sợ.

“Vậy... cơ chế phòng vệ này, hiện tại...” Hoài Nam đầu óc vẫn rất tốt, mặc cho con chán kinh đang hoành hành, hẳn vẫn get vấn đề rất nhanh.

“Ừm, ở Tiên Giới, Thiên Phật chính là cơ chế phòng vệ của nó. Nhưng khác biệt ở chỗ dưới sự dẫn đạo của Tiên Đế, lực lượng hủy diệt này sẽ chỉ nhắm vào kẻ ngoại lai.”

“Ồ, vậy thì may quá.” Mặc Surong Vũ thở phào, vuốt vuốt bộ ngực phẳng lì.

“Đùa cái gì vậy!? Nếu thế thì nhân loại ở tiên giới xong rồi!” Hoài Nam giãy nảy lên nói.

“Ừm, tôi cũng là lo chuyện này sớm muộn gì sẽ xảy ra, nên khi ở tầng trời thứ nhất đã thử can thiệp lại, không ngờ người của Trường Sinh Đảo vẫn rất mạnh mẽ, haha, chút nữa giết chết được Phi Kiếm luôn.” Lục Vân Tiên cười khổ nói, sau đó lại bổ xung: “Ừm, Phi Kiếm là bạn tôi. Mạnh lắm đấy.”

Hoài Nam đỏ mặt hời hợt, hình như hồi ở tầng trời thứ nhất, hẳn có từng chỉ huy bắn giết một sinh vật cấp cao... ừm... tên là cái gì đó Kiếm thì phải...

Ày, những lúc này trí nhớ thật không tốt.

“Lục Vân Tiên đại ca, vì sao sau đó không tiếp tục can thiệp lại?” Mặc Surong Vũ thấy Hoài Nam tắt tiếng bất thường, liền thay hẳn tiếp tục bát quái. Nếu nhân loại không tiến lên tầng trời thứ tư, chạy vào địa phận Mặc Vân Hải thì đã không phải đánh nhau vô ích rồi. Bản thân Mặc Surong Vũ bây giờ vẫn sẽ đang là công chúa nhỏ của Mặc Gia, nào có phải chạy đến đây vật lộn với ma thú, năm sương uống gió ngủ đất.

“Ta và người lãnh đạo nhân giới lúc đó có cãi nhau một trận, quan điểm của ta là những chuyện như đánh Tiên Đế, đỡ Thiên Phật chỉ cần một nhóm người tinh anh đi làm là được rồi. Còn hẳn vẫn kiên trì muốn kéo cả nhân loại tiến lên, mặc cho hi sinh. Sau cùng ta và hẳn đánh nhau qua một trận, thật muốn dạy cho hẳn biết quý trọng sinh mạng, nhưng sau đó ta thua đứt đuôi con nòng nọc, biến thành bộ dáng như bây giờ nè.” Lục Vân Tiên chỉ chỉ linh thể của mình uest nói.

Hoài Nam yên lặng, nghĩ nghĩ một chút, cái vấn đề này cũng thật khó lựa chọn, nếu như Lục Vân Tiên làm theo ý hẳn, thì nhân loại sẽ biến thành một lũ yếu gà chỉ chờ tập đoàn IMI che chở, chỗ tốt là không ai phải chết cả, an an ổn ổn vui sướng phát triển, chỗ xấu là, trở thành một lũ giò ăn bám, IMI mà ngã xuống, lập tức thành dê béo chờ người giết mổ. Còn nếu như phản đối Lục Vân Tiên, haha, chính là phương pháp bọn họ đang làm bây giờ, kéo nhau lên trời, gây chiến như một đám thực dân, giết người, giết mình, đổ máu vô số, rốt cuộc sẽ phải đối mặt với Thiên Phật có tính diệt chủng... Nếu bảo hẳn chọn, hẳn chọn không nổi.

“Hơn nữa nhân loại có thể tuyệt nũa giết chết Kiếm Nhi với thực lực khi đó, cộng thêm sự giáo hoạt của gã kia, cửa ải này, bằng cách này hay cách nào đó đều sẽ có thể vượt qua thôi.” Lục Vân Tiên không để ý đến sự trầm mặc của Hoài Nam cười haha nói tiếp, giọng điệu tràn ngập lòng tin.

“Mấy người các người tán chuyện xong chưa!? Đến nơi rồi đây.” Giọng Ethania ở trước quát khê, cắt ngang câu chuyện.

3 người lập tức ngậm miệng nhìn lại.

Phía trước là một ổ ác ma thực lực tiếp cận hóa hình kỳ.

Dưới sự chỉ huy của Ethania, cả bọn ngậm ngùi tiếp tục chăm chỉ luyện cấp.

Dùng cách nói của cô ta, cả đám thật sự quá yếu gà, muốn đi đâu trong Ma giới này cũng không nổi, chỉ bằng lợi dụng quy tắc nhuợc nhục cường thực ở chỗ này, mạnh lên một chút đã rồi nói sau.

Quy tắc ở ma giới, ăn thịt sinh vật khác đều có xác suất nhất định đạt được một phần lực lượng của đối phương, xác suất tăng dần theo tỷ lệ cấp độ của đồ ăn.

Nói chung là quái càng mạnh, exp càng cao.

Nhìn ba người mặt mày đau khổ lao vào đám quái cây cuốc, Ethania một mặt làm bảo mẫu trông chừng, một mặt tiếp tục thất thần nghĩ ngợi.

Những chủ thần đã ngã xuống là những ai đây!?

Liệu ta có nên tỏ ra thương cảm hay không!?

...

Trở lại tầng trời thứ mười bảy.

Hera đã bị ám sát.

Mũi tên ám sát này bao hàm thần lực của Athena trong trạng thái đỉnh phong lúc còn là một thành viên thần tộc, khi đó toàn trường không ai có thể trực tiếp đỡ được.

Lại dung hợp khí lạnh của chòm thủy bình, kết hợp với khả năng ngưng tụ và xuyên phá của chòm nhân mã xạ thủ. Vô cực cự giác băng tinh tiễn đã vượt qua đẳng cấp của cận giới hoàng.

Kèm theo khả năng phong tỏa không gian, làm mọi vật chất ngưng chuyển động và lâm vào trạng thái trì trệ, toàn trường không ai có thể kịp thời phản ứng.

Người duy nhất có thể thoát khỏi khí lạnh phong tỏa là Ares, thì cũng đã bị làm chậm, hấn chỉ kịp với tay ra, thì Hera đã bị mũi tên đâm xuyên qua ngực, bay vọt về phía sau, vượt khỏi tầm tay của hấn.

Sau đó vị mẫu thần của Olympus này cứ như vậy bị đóng thành một khối băng tinh mỹ, khuôn mặt vẫn còn đọng lại nét kinh ngạc ngỡ ngàng.

"Hera!!!"

"Bà già!!!"

"Chủ mẫu!!!"

Hàng loạt tiếng kêu thất thanh vang lên, nhưng Hera đã không còn nghe được gì, cho dù tế bào thần tính đang kịch liệt chống lại khí lạnh một cách bị động, thì bộ não vị nữ thần này đã bị đóng băng, toàn bộ suy nghĩ lâm vào trì trệ, ý thức rất nhanh đã chìm vào hắc ám.

"Khốn nạn. Ta sẽ cắt đầu của ngươi xuống, rút xương sống của ngươi ngâm rượu tế!!!"

Ares gầm lên phẫn nộ, nhưng khi hấn quắc mắt đến chỗ hung phạm, ở đó chỉ còn một mảnh trống không.

"Người đâu!?"

"Phía trên!!" Aprodite hét lớn. Ares theo đó nhìn lại, một cổ lửa giận trực thẳng lên đầu khiến mặt hấn đỏ bừng.

Bởi vì Hestia, đang bị ấn vào một cái thông đạo không gian, do một con rồng màu xanh cuộn mình tạo thành.

"Mũi tên chỉ là đánh lạc hướng, mục đích của bọn chúng là Hestia!!" Artesmis giương cung lên muốn bắn, nhưng phát hiện cơ thể đã trống không, thần lực cạn kiệt thấy đấy, nhất thời không thể phát lực.

"Nhân loại, các người quá mức rồi!" Ares gầm gọng, mặt đất dưới chân hấn nổ tung, gĩa này như một quả đạn pháo bay vút lên bầu trời.

Ở phía trên, Hestia một mặt tái nhợt, không ngừng bị đẩy lùi về đằng sau, phía trước có đệ tử nữ hoàng của Trường Sinh Đảo ép tới, đằng sau cũng có một cổ hấp lực muốn kéo đi, ở trên còn có một cái thiên phạt vẫn đang âm âm đánh xuống. Cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể tự chủ.

Thanh long cung đã biến thành một cổng không gian dẫn đến tầng trời thứ bảy, Linh không còn vũ khí nào khác, khả năng cận chiến của cô cũng chẳng tới đâu, chỉ có thể liều mạng đẩy Hestia về phía trước.

Càng lại gần thông đạo, thế giới lực từ King càng tác động mạnh mẽ, chỉ cần đẩy Hestia một chút nữa, King sẽ tóm được nữ thần này, kéo tuột cô ta về tầng trời thứ bảy.

Nhưng Hestia cũng không phải nằm không chờ chết, tạm thời buông ra chưởng không với thần điện, triệu hồi ra hai cây quạt lửa. Thần lực trong vóc đáng nhỏ nhắn bùng phát với lực lượng dọa người.

Hai cây quạt vẩy lên, một quả cầu lửa xuất hiện bao quanh Hestia, sau đó nổ tung.

Linh lập tức bị vụ nổ này đánh bay ra ngoài. Khuôn mặt ám khói đen, toàn thân bốc khói cháy xém.

"Nhân loại, đừng xem thường ta."

Hai cây quạt xoay tròn, trôi nổi quanh người, vẩy lên từng ánh lửa sáng rực, Hestia lạnh giọng nói.

Đúng lúc này, bên trong thông đạo xông ra hai bóng người.

Cùng lúc, Ares từ bên dưới cũng đã đánh lên.

Linh không đáp một câu, cũng lại một lần nữa nhào tới Hestia.

Hestia tóm lấy hai chiếc quạt, kéo theo một tầng lửa dài, phát lên.

Một biển lửa xuất hiện trước mặt, ngăn cách hai người. Và một bóng người xé rách biển lửa xuyên qua trước ánh mắt kinh ngạc của Hestia. Trước khi cô ta kịp định thần, hai cổ tay nhỏ nhắn đã bị đối phương tóm chặt.

Toàn thân Linh còn đốt lên một tầng lửa, khuôn mặt đã đầy khói bụi, bả vai, bắp tay, và đùi, nhiều chỗ đã bị nung thành than hồng. Nhưng thời gian không cho phép, chỉ có thể liều mạng giữ chặt lấy Hestia.

Lúc này thì nắm đấm của Ares mang theo tầng tầng khí áp chấn vỡ hư không đánh đến.

Choang.

Không gian vang lên tiếng nổ chất chứa, sóng xung kích khiến cả Linh và Hestia đều bị chấn bay đi một đoạn dài. Định thần nhìn lại, ở vị trí cũ của hai người, Ren đã đứng đó, dùng hai tay chặn lấy một quyền đòi mạng của Ares.

"Cút ra cho ta!!!"

Gã này nghĩ cũng không nghĩ nhiều, mặc dù lúc này cũng rất ngạc nhiên, nhưng hắn muốn làm chỉ đơn giản là giết chết Linh, trả thù cho Hera. Bởi vậy dưới lửa giận bộc phát, nắm đấm của hắn hoa lên không ngừng.

Boong boong boong boong boong.

Ren cảm thấy toàn thân tê dại, lớp phòng ngự của Huyền Vũ bị đánh rung động liên tục, gã chiến thần đỉnh cao của Olympus toàn lực xuất thủ dưới cơn giận dữ, quyền lực không chút nào thua kém với Vương Tử Trực, cho dù núp dưới cái xác rùa cứng rắn nhất Lục Đạo, toàn bộ nội tạng đều chấn động muốn học máu.

Ares vẫn điên cuồng công kích, Hestia thì bị Linh kéo chặt không buông, Artemis thì xui lơ ngơ dưới mặt đất, Aprodite vẫn đang thay chỗ cô ta cung cấp năng lượng cho tiểu thần điện đỡ lấy Thiên Phật.

Toàn trường còn nhàn rỗi và đủ nhãn lực chỉ có Herphateus, chỉ thấy hắn ngẹn ngào hô lớn:

"Cẩn thận, bọn chúng muốn cướp lấy thần điện nội năng!!!"

Ares và Hestia giống như đều bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Ở đó, chỗ thần điện mà Hestia tạm buông quyền không chế để đánh với Linh.

Phong đạo nữ hoàng của Trường Sinh Đảo xuất hiện.

Phượng hoàng kiếm vung lên.

Đây là thanh vũ khí mang khái niệm cắt đứt, có thể chia lìa mọi mối quan hệ.

Thần điện nội năng của Hestia sau một đường chém, lập tức đoạn tuyệt khỏi nhất mạch của Olympus.

Tiểu thế giới do thần điện hình thành cũng nhanh chóng tan rã. Shaorin tiếp tục vung kiếm lên, toàn bộ vùng không gian của thần điện nội năng cũng bị cắt đứt. Sau đó Sâm La Vạn Tượng phát động.

Đây là khả năng chuyển biến vạn vật, có thể biến không thành có, biến cát thành vàng, dĩ nhiên có thể biến to hóa nhỏ.

Thần điện nội năng, trong phút chốc biến thành một mô hình đồ chơi mini, bị Shaorin bắt lấy, ném vào bên trong thông đạo.

Hết thầy chỉ trong phút chốc, mọi động tác, mọi siêu năng lực và thời điểm làm ra hành động đều hoàn mỹ, giống như đã diễn luyện qua rất nhiều lần.

"Không..."

Hestia cảm thấy nhẹ bẫng, không chỉ vì Linh đã buông tay cô ta ra, mà còn vì liên kết giữa mình và thần điện bao nhiêu năm nay, đột nhiên hoàn toàn biến mất.

Ares đã vắn đầy tơ máu trong mắt, muốn đuổi theo thần điện mini về phía bên kia thông đạo, nhưng Ren giống như một cánh cửa vừa cứng vừa dày, liên tục ngăn cản hắn.

Ở bên dưới, Aprodite khổ sở hét lớn:

"Không được, không có vật tham chiếu, thần điện của Hera không thể chiếu được thế giới. Thiên phạt muốn đánh xuống."

Tất cả mọi người đều trừng người xuống, những người đang bay giống như đều nhận phải trọng kích, lao đảo muốn rơi. Ba cô gái của Trường Sinh Đảo chặt vật bay về phía thông đạo, Hestia và Ares thì điên cuồng đuổi phía sau.

Linh ở gần Hestia nhất, mắt thấy mình chạy không thoát, liền dứt khoát quay lại đối mặt với hai chủ thần đầy sát khí giết tới.

Shaorin và Ren quay đầu lại, còn muốn nói gì, thì cô ta đã cướp lời nói trước:

"Đi đi, tôi cần phải ở lại giữ cổng Thanh Long, kiểu gì cũng chạy không thoát."

Ren cắn răng, gạt đầu lao vào thông đạo, Shaorin hít sâu một hơi, trước khi quay đầu bước vào, còn vung kiếm hai lần.

Kiểm khí trong veo sáng rực như trăng lưỡi kiếm phân biệt đánh vào Hestia và Ares đang đuổi tới, khiến cho Hestia sắp tóm được tay Linh bị đánh bật ra xa, và Ares phải khựng lại.

Tranh thủ một khắc quý giá này, Linh vội vã nhảy vào trong thông đạo, ngay sau đó là Hestia, và Ares.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời truyền đến tiếng nứt vỡ thanh thúy.

Mặt đất phá toái, vô số thần chúng hét thảm rồi trực tiếp tan xác, nổ tung thành một vùng huyết vụ.

Bầu trời phía trên, đã sắp không giữ được.

Mặc cho Aprodite và Artemis liều mạng duy trì mô hình tiểu thế giới, cái thế giới bọn họ kiến tạo mất đi ảnh chiếu nguyên bản rốt cuộc đã không còn khả năng tái sinh.

Lực lượng thiên phạt đã dần lan xuống mặt đất.

Kèm theo đó là thế giới lực đa trọng áp bách nặng nề lên.

Ngay khi Hestia và Ares sắp sửa chạm đến cửa Thanh Long, cả hai liền bị thế giới lực ép xuống, lao hụt qua thông đạo này.

"Không... không không không..."

Hestia mờ trùng mắt, không cam lòng hét lớn liên tục.

Đáp lại, chỉ có tiếng sấm rền ngày càng cuồng bạo lại gần, và cổng thanh long dần dần đóng lại.

...

Bên trong thông đạo của Thanh Long dẫn về tầng trời thứ bảy, Shaorin khoát tay Linh lên vai, kéo theo cô gái đã hư nhược vô cùng này đi, cảm nhận được cơ thể đối phương vẫn đang có nhiều đoạn bị đốt thành than hồng nóng rực, một bên dùng Sâm La Vạn Tượng xua đi nhiệt khí, vừa nghiêm giọng nói:

"Sau này đừng nói chuyện ngu ngốc như vậy, những người như chúng ta, trên thế giới chẳng còn mấy ai, cho dù không thích cô cớ nào, chúng tôi đều sẽ không thể để mặc được."

Linh miễn cưỡng cười cười, trước khi lâm vào hôn mê, chỉ nghe ở phía trước thông đạo, tiếng của Ren "xùy" một cái.

Ừm, hẳn là đang bĩu môi đi, cô gái này vẫn luôn rất thành thật.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Thánh nữ hộ giá

"King của Trường Sinh Đảo, ngươi làm gì vậy!? Mau thả Robert ra!!!!"

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám để hấn mất một sợi tóc, ta sẽ..."

Bên tai vang lên tiếng phụ nữ day nghiêng liên tục, King lắc lắc cái đầu, quay sang cười với Robert:

"Không tệ đâu, bạn trẻ Robert, vẫn có người luôn nhớ thương ngươi nè! Nhân phẩm rất tốt nha."

Robert mặt không biểu tình, dùng ánh mắt cá chết liếc liếc màn hình trong suốt đang lơ lửng trước mặt hấn, ở bên kia đầu thoại, thánh nữ Monica của Giáo Đình vẫn đang không ngừng mắng King xối xả, biểu hiện cấp bách, gương mặt phần nộ đỏ bừng.

Tốt má nhà ngươi, ông đây ẩn cư chăm chỉ tu luyện còn không phải để tránh mấy thứ phiền phức này hay sao hả!? Bây giờ ngươi lôi ta lên giữa trời trước đám đông dân tình, có còn để cho người ta ẩn cư nữa hay không!?

"Ngươi có thời gian quan tâm ta!? Nhìn cái bầu trời này hấn là không giữ được mấy hồi nữa đâu, chúng ta sắp thành thịt nướng một loạt, ngươi vẫn còn rảnh như vậy!?"

Biến uất ức thành động lực, thậm chí chữ "ngài" lịch sự cũng chẳng thêm treo ở miệng nữa, Robert lạnh nhạt nói.

King nhún vai nói: "Quan tâm chứ, bầu trời này đằng nào ta cũng không đỡ nổi, dĩ nhiên ta phải quan tâm ngươi, vì ngươi sắp thành anh hùng nhân loại."

Robert mặt trắng dã, cả người co lại, giọng nói cũng có chút run run: "Ta có tài đức gì!? Ngươi định đem ta đi té trời à!?"

King cười nhạt lắc đầu, ra hiệu hấn đừng nói chuyện, sau đó tắt chế độ mute ở cửa sổ chat với Monica, bắt đầu đối thoại:

"Lâu quá không gặp, thánh nữ. khỏe không!?"

"@(*\$&*(@\$("

Mặc dù không thô tục lắm, nhưng tiếng đáp lại cũng rất chói tai, King vội vàng mở tiếp chức năng mute lên, đợi cô ta phát tiết rồi nói tiếp:

"Tình hình như cô đã thấy rồi đấy, chỗ bọn ta sắp thành một cái lò vi ba, mà Robert thân mến đây sắp thành cá nướng. Rất cần thánh nữ thiện tâm cứu vớt nha."

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Xung quanh bầu trời vẫn ngập tiếng sấm, đối nghịch với giọng nói bình thản của hấn, ở bên kia Monica cũng ý thức được sự việc nghiêm trọng, trầm giọng hỏi:

"Ngươi muốn ta làm gì!?"

"Ta cho cô năm phút, không hơn, lập tức xuất hiện ở tầng trời thứ bảy, rồi chúng ta sẽ bàn tiếp."

"..."

Yên lặng ba giây.

"Ta không thể xuyên không đến tầng trời thứ bảy được. Mật độ linh tử dày đặc đã phong tỏa không gian, muốn xé rách không gian lúc này cần lực lượng cấp độ thế giới lực." Thánh nữ khó chịu nói.

"À, chỉ tầng trời thứ bảy thôi. Tầng trời thứ sáu thì không có vấn đề gì, đây là tọa độ ta chuẩn bị trước cho cô. Sau đó từ tầng trời thứ sáu cô bay trực tiếp đến tầng trời thứ bảy là được rồi." King tỏ vẻ không sao cả đáp.

"Ngươi biết khoảng cách giữa hai tầng trời là bao nhiêu không!?" Thánh nữ cảm tức chất vấn.

"Khoảng hơn năm mươi ngàn cây số. Dài hơn chu vi trái đất một chút." Đáp án cho ra rất nhanh.

"Người để ta bay một vòng trái đất trong năm phút!?"

"Không phải chỉ cần đạt vận tốc ánh sáng là được rồi à!? Rất dễ dàng nha."

"..."

Lại vài giây yên lặng, rồi Monica đáp, giọng có chút ngượng ngùng:

"Ta không thể điều khiển phương hướng chính xác trong khi đang ở vận tốc ánh sáng."

Khoảng cách nhỏ thì không thành vấn đề, nhưng khi di chuyển đường dài với vận tốc này, rất dễ va phải dị vật, mà một vật di chuyển với vận tốc ánh sáng va chạm... haha....

"À, đừng lo về chuyện đó, tọa độ ta gửi cho cô đã có sẵn một máy phát xạ đường dẫn photon đến thẳng tầng trời thứ bảy, cô chỉ việc lượng tử hóa bản thân rồi theo đường truyền tín hiệu này là được rồi. Thoát khỏi khí quyển của tầng trời thứ sáu sẽ tiếp cận môi trường chân không, tính cả thời gian gia tốc thì trong khoảng ba phút là vừa kịp. Ừm, chúng ta đã phung phí hơn một phút."

Monica nghiêng răng nói: "Người đã tính hết cả rồi đúng không!?"

King lắc đầu đáp: "Ta không tính được tâm tính của cô, ngay tại đây cô có thể bỏ mặc anh bạn trẻ này thành cá nướng. Haha." King vỗ vỗ đầu Robert đáp.

"Đồ khốn."

"Cám ơn."

"Người chờ đó."

Sau đó phía bên kia màn hình truyền đến tiếng không gian nứt vỡ, tín hiệu bị ngắt. King thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

"Ừm, một con kỳ lân rất đẹp."

Lúc này bên trong kênh tín hiệu tế bào thần tính truyền đến tiếng Hera:

"Nhìn đi, King của Trường Sinh Đảo, đây là thứ mà người không cách nào trực diện đón đỡ. Nhân loại mà người thù hận sẽ theo nó chôn vùi."

Kỳ lân dí xuống một ngón tay, mang theo lực lượng hủy diệt của thiên đạo.

King đưa lên một bàn tay, thế giới lực hoàn toàn không kiêng nể gì phát ra.

Cube trên Trường Sinh Đảo xoay tròn kịch liệt, trên trái đất, diện tích hoang mạc đột ngột loang ra, tốc độ hoang mạc hóa tăng mạnh. Rất nhiều cư dân đã di tản kịp thời nhìn lại thị trấn hay thành phố mình đã từng ở dần chìm vào biển cát vàng, biến thành phế tích, trong lòng âm thầm cảm thán lực lượng tự nhiên thật đáng sợ, mà hoàn toàn không hay biết rằng đây chỉ là do thế giới lực dùng để ổn định thế giới bị vua nhân giới thô bạo rút đi mà thôi.

Phía trên điểm xuống một thiên đạo nhất chỉ, phía dưới tiếp lấy bằng nhân giới thế giới lực.

Hai luồng thế giới lực đơn giản mà thô bạo va chạm giữa tầng trời.

Không có quang hoa nở rộ, không có hiệu ứng nào đặc biệt, chỉ có một tiếng va chạm trầm đục. Đây hoàn toàn là dùng chất lượng đấu chất lượng. Thời gian qua đi, dưới chất ngang nhau, lượng của bên nào cạn kiệt trước, thì bên đó sẽ thất bại.

Được cái, trước khi tài nguyên hao hết, thì rất nhẹ nhõm.

King còn có thời gian châm biếm chọc ngoáy Thần tộc.

Trong một phút kế tiếp, Linh xuất hiện ở tầng trời thứ mười sáu, một tiễn đóng băng Hera, giữ chân Hestia, Ren chặn đứng Ares, Shaorin chặt đứt liên kết của thần điện nội năng với thần mạch...

Khi công thanh long xuất hiện trở lại ở tầng trời thứ bảy, thế giới lực của nhân giới đã tiêu hao gần hết, còn tiếp tục sử dụng, chính là đối với thường dân tạo thành thương vong hàng loạt.

Thiên phạt vẫn không có vẻ gì là muốn dừng lại trong thời gian ngắn.

Lại một lần nữa, lấy thế giới lực làm nền tảng, chiết xuất ánh sáng hủy diệt, duy trì cực quang thế giới.

Việc này cực kỳ hao tổn tâm sức, King thậm chí còn chẳng thể cử động nổi, một giọt mồ hôi lăn xuống, hắn cũng đang cố hết sức.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng âm bạo, mặt biển bị một luồng khí lực bạo lực xé rách ra làm hai, cột sóng khổng lồ cao tới mấy chục mét, bọt nước bắn lên như đạn. sau đó một thân ảnh trắng tinh xuất hiện trước mắt mọi người.

Mười tám đôi cánh sau lưng vũ lộng, giống như thiên sứ hạ phẩm.

À quên, cô ta chính là thiên sứ, hơn nữa còn là thiên sứ mười tám cánh, cấp bậc cao nhất. Là đỉnh phong tồn tại của Thần tộc phía tây, chỉ còn kém Giới hoàng một bước chân, do là con người nên không thể được thần mạch thừa nhận hoàn toàn. Nếu như mang huyết thống thần tộc thuần chủng, thì Monica, thánh nữ giáo đình đã sớm không còn là thánh nữ, mà là một Giới Hoàng chân chính.

Lúc này, vị thiên sứ ấy quay lưng về phía tất cả mọi người, chỉ đối mặt với Robert, ôn nhu đưa tay lên xoa má hắn, nhẹ giọng nói:

"Đừng sợ, có ta ở đây rồi, không ai có thể làm hại ngươi."

Robert bị thế giới lực từ Thiên Đạo nhất chỉ nghiền ép đến mức tất tiếng không thể nói được, nhưng trong lòng thì cuộn sóng, tâm linh bị thương gào thét:

"Uầy, có nhầm kịch bản hay không!? Tại sao ta lại biến thành bánh bèo chờ nữ hiệp cứu vớt rồi!? Alo, có ai không!? Có ai có thể đổi kịch bản được không!? Ta là chuẩn man nha, ta không muốn làm bánh bèo nha, ta cảm thấy nhục nhã, cầu ai đó cứu vớt tâm linh ta đi!!!!!"

Vào thời điểm này, Robert cảm nhận được một cách sâu sắc việc bản thân là một gã yếu gà mang đến nhục nhã như thế nào. Lòng tự tôn bị đá kích đến tan nát không sót lại một mảnh. Đồng thời trong lòng còn lưu lại một dấu ấn sợ hãi khó phai nhạt, bay một vòng trái đất trong khoảng ba phút, con quái vật mang hình hài thiếu nữ này, hắn làm sao có thể thoát khỏi!?

Thánh nữ thấy hắn lệ nóng rung rung, cho rằng hắn rất cảm động, trong lòng thoáng có chút tuổi xuân nhộn nhạo, nhưng rất nhanh áp chế xuống, quay đầu dùng ánh mắt lạnh lẽo nói với King:

"Buông hắn ra."

King rất sáng khoái gỡ bỏ thế giới lực phong tỏa với Robert, hắn còn phải tiết kiệm từng chút thế giới lực một đấy.

Áp lực từ bầu trời lại nặng hơn, hắn hoảng hạ thấp đầu xuống, ánh mắt nhắm lại, mồ hôi chảy như suối. Thánh nữ cũng mặc kệ hắn, cảnh giới như cô ta chỉ cần muốn tránh, Thiên Phật đánh không chết được, nên thiếu nữ này không nóng không vội, lờ mờ nói:

"Nói đi, muốn ta làm gì!?"

King mỉm cười, lấy từ tay Shaorin tiểu thần điện của Hestia, đưa cho Monica, chỉ chỉ vào Robert nói:

"Trợ giúp hắn luyện hóa thần điện này, hắn mang huyết thống của Heracles, cận huyết với Giới Hoàng thống trị Olympus, tỷ lệ bại xích sẽ không quá cao."

"Sau đó!?" Monica tiếp lấy thần điện xoay xoay đùa nghịch, đây là chuyện tốt với Robert, cô ta sẽ không từ chối. Chỉ thấy ngạc nhiên vì người của Trường Sinh Đảo có thể cướp được một cái thần điện, việc này so với giết chết một chủ thần còn khó khăn hơn.

Chủ thần mà chết thì Thần Điện cũng sẽ biến mất khỏi thế giới vật chất. Còn không chết thì thần điện luôn được thần chúng bảo vệ giữa vòng vây, có thể dùng công kích từ xa phá hủy, nhưng lại gần mà ôm nó đi đúng là không thể tưởng tượng.

King tiếp tục nói:

"Hắn kích hoạt thần điện lần đầu tiên sẽ hình thành lực lượng cải biến thế giới để kiến tạo hoàng kim kết giới một lần nữa, ta muốn cô can thiệp quá trình này, cung cấp thần lực lớn nhất có thể, phụ gia thêm ánh sáng kiến tạo của Jeus, khiến cho thế giới ấy biến thành khổng lồ."

"Ngươi muốn dùng Robert đỡ lấy thiên phạt!?"

"Ta muốn biến hắn thành anh hùng nhân loại. Hơn nữa đây cũng là kỳ ngộ với hắn." King mở miệng khó khăn đáp, áp lực của nhân loại trên tầng trời thứ bảy hiện tại chỉ có duy nhất hắn gánh được, cảm giác như người thường đang nằm dưới xe tải, toàn thân đau nhức không chịu nổi, muốn hỏng mất.

"Ta không đồng ý, ngay bây giờ ta sẽ mang Robert đi." Thánh nữ đáp, dùng vận tốc của cô ta, bay khỏi cái tầng trời này vẫn là dư sức.

Robert lệ rơi đầy mặt, tại sao con nhỏ biến thái này để ý hắn như vậy, di chuyển với vận tốc ánh sáng thì thân này còn giữ được mấy mảnh đây!? Ai đó cản con nhỏ điên khùng này giúp ta...

"Ngươi cứ như vậy không tôn trọng hắn sao!? Nhìn xem, bây giờ ta hỏi hắn. Hắn lựa chọn thế nào!?" King lạnh giọng nói.

"Ta... đồng ý...ý!!!"

Robert khò khè mở miệng, dùng toàn bộ sức lực có thể đáp, ánh mắt kiên quyết.

Nói đùa, đây là cơ hội để hắn mạnh lên nhanh nhất, cho dù có bị sét đánh thành than cốc thì cũng thế nào!?

Bị con nhỏ biến thái này mang đi rồi sống cuộc đời làm s*xtoy, nam sủng, hẳn chịu không được, thà chết còn hơn.

"Đấy, người xem, người tước đi cơ hội biến người đàn ông này thành anh hùng nhân loại, là một kỵ sĩ công chính, hẳn sẽ hận người cả đời." King lập tức giải nghĩa thay cho Robert.

Công chính kỵ sĩ... haha.... cái từ này dùng tốt lắm, ta thích.

Robert đột nhiên cảm thấy King không có đáng ghét như vậy.

Monica do dự, nhìn lại Robert, phát hiện trong ánh mắt hắn có lửa nóng, đầy nhiệt huyết vào xúc động, nhất thời lòng mềm nhũn, yếu ớt đáp:

"Được rồi..."

King mỉm cười, cuối cùng cũng có thể hoàn thành bước cuối cùng của kế hoạch, ải này có lẽ là qua được.

Như vậy kế tiếp chỉ cần...

Xoẹt

Tiếng không gian xé rách đột nhiên vang lên khiến tất cả rùng mình.

Sau đó một mũi lao màu đỏ đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời, đột phá bức tường âm thanh, chấn động toàn trường, nhấn thẳng tới trái tim King của Trường Sinh Đảo.

Tất cả mọi người dưới sự áp chế của thế giới lực, lại giống như thần tộc lúc trước, phản ứng chậm chạp không thể chịu nổi.

Chỉ có Shaorin đứng gần với King nhất, cảnh giới cũng đủ cao để hoạt động dưới áp chế lực, liều mạng đẩy hắn sang một bên.

Bùm

Sóng biển đánh lên thành cột cao hơn trăm mét.

Vùng biển bên dưới bị tạc thành một cái động thật lớn, sâu không thấy đáy.

Ngon giáo xuyên qua bụng Shaorin muốn tiếp tục đâm xuyên qua bị cô giữ lấy. Theo quán tính, cả Shaorin lẫn ngon giáo đều đâm thẳng xuống lòng biển.

Chìm vào biển rộng không thấy tung tích.

Tiếng ma sát xé rách trên bầu trời vẫn còn tiếp diễn.

Theo sau đó, Ares, chiến thần mạnh nhất Olympus hiện tại xuất hiện.

Toàn thân hắn đầy máu, người nhiều vết cháy xém, da thịt nung đỏ, ánh mắt ngập trong sát khí bức người, quét xuống toàn trường, gằn giọng nói:

"King của Trường Sinh Đảo, ta đến giết ngươi."

Hắn vung tay lên, một vùng không gian bỏ qua sự áp chế của linh khí tiên giới ùng ùng xuất hiện.

Liên tục có những cánh tay khổng lồ xuất hiện giữa bầu trời, bị linh khí nghiền ép vỡ vụn, lại cương ngạnh giữ lấy không gian thông đạo, để rồi sau đó, vô số cái đầu khổng lồ một mắt từ bên trong chui ra.

Mười ba gã cylops, khí cụ chiến tranh chủng tộc cao cấp nhất hiện tại xuất hiện.

Ares còn mang theo tiểu thần điện của Hera, lợi dụng chút thần lực còn sót lại cuối cùng của nó, mô phỏng mô hình thần điện mạnh nhất mà hắn biết.

"Tinh quang bao phủ, bắt hoại thân thể, gọi về đây anh linh chòm sao."

"Hoàng đạo quân đoàn."

Tám mươi tám gã thánh đầu sĩ chòm sao, mang theo lực lượng bảo hộ của thần điện chiến thần với thân thể bắt hoại xuất hiện.

Dưới bầu trời thiên phạt, chiến tranh nhân - thần, dưới sự xuất hiện của Ares, đột nhiên nổ ra.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Aura Pillar*

Tầng trời thứ bảy và mười sáu đang trong trạng thái không gian đông kết đặc quánh, do mật độ linh tử từ cả tiên giới đang dồn về cả hai chỗ này, khiến cho bề dày vật chất trở lên ngưng thực hơn bao giờ hết.

Nói cách khác, hiện tại hai tầng trời này, tất cả các loại sức mạnh siêu nhiên ngoại trừ thể giới lực đều bị hạ thấp xuống nghiêm trọng. Tình huống cũng tương tự với khi ở trái đất, cảnh giới của tất cả mọi người đều bị áp chế ở cấp độ nguyên anh kỳ trở xuống, không thể vượt quá 20% cube. Cường giả cảnh giới hư không có thể miễn cưỡng bỏ qua áp chế cấp độ, làm ra kháng cự với thể giới lực, nhưng muốn xé mở thực tại với lượng vật chất dày đặc thể này vẫn là lực bất tòng tâm.

Bởi vậy việc xuyên không gần như là không thể nào.

Nếu không có vật phẩm đặc thù để bặt hack như Thanh Long cung, vũ khí tùy thân của chủ nhân Tiên Giới, mọi biện pháp xuyên không đều bất khả thi.

Đó cũng là lý do King có thể thoải mái cử người chạy đến ăn cướp của thần tộc mà không sợ bị trả thù.

Bởi vì theo tính toán của hắn, sau khi thông đạo đóng lại, thần tộc chỉ có thể ở lại tầng trời thứ mười sáu mà chịu chết thôi. Không thể làm ra bất cứ hành động phản kháng nào cả.

Bởi thế, chuyện Ares đột ngột xuất hiện cũng khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Thể giới lực của trái đất đã tiêu hao gần hết, nếu tiếp tục sử dụng sẽ gây ra hiện tượng thể giới sụp đổ, chôn vùi nhân loại còn đang ở trên địa cầu. Hiện tại hắn đang dùng chính sức mình gánh lấy thảm họa từ bầu trời, đỡ thay cho toàn bộ nhân loại, cử động hết sức khó khăn.

Một cú đột kích bất ngờ của Ares, nếu như thành công, coi như không lấy được mạng của hắn, cũng có thể khiến hắn vì thế buông tay, và nhân loại tại tầng trời thứ bảy sẽ trực tiếp xong.

Không chỉ nhân loại, mà là toàn bộ sinh vật ở tầng trời thứ bảy.

Một khi cột chống là hắn ngã xuống, toàn bộ sinh linh sẽ bị một ngón tay của thiên đạo điểm phá thành hư không.

Cho dù là Ares cũng vậy,

Nhưng kể cả nếu đã biết trước điều đó, hắn cũng vẫn sẽ ra tay không do dự.

Bởi vì..

“Ngươi đã hi sinh thứ gì để đến được đây, hả Ares!”

King gờm gờm nhìn hắn, giọng nói âm trầm, ánh mắt đầy sát ý.

Lơ lửng giữa bầu trời với cơ thể ám khói từ những vết bóng đỏ rực, ánh mắt Ares cũng ngập tràn lệ khí, cười gằn đáp:

“Ta tưởng ngươi rất giỏi dùng đầu óc!? Không tính được sao!?”

King trầm mặc một chút, rồi đáp: “Là thiếu sót của ta, không ngờ thần tộc các ngươi có thể làm ra chuyện như vậy.”

Ares gật đầu nói: “Ngươi là người đầu tiên luôn luôn khinh thường thần tộc chúng ta đến vậy, bởi vậy...”

Hắn khom người, đập vào hư không bắn vọt tới:

“Ngươi đi chết đi.”

...

Trước đó không lâu, đối mặt với thảm họa từ bầu trời một cách tuyệt vọng, toàn bộ thần chủng đều liều mạng bộc phát tiểu vũ trụ, muốn dùng thần lực đỡ lấy tiên linh lực.

Cho dù ở những phút tuyệt vọng cuối cùng, niềm tin vào sự cao quý của thần lực và thần tộc vẫn không hề bị dập tắt.

Nhưng tiên linh lực là trạng thái cụ hiện hóa của thể giới lực.

Thần lực có bạo phát đến mức nào cũng chỉ thuộc về phạm trù vật lý, không thể chống lại loại lực lượng cấp độ pháp tắc thể kia.

Một đợt thiên lôi oanh kích xuống, tất cả những thần tộc dám bay lên đối đầu với bầu trời, không có ngoại lệ, tất cả đều biến thành tro bụi, tiêu tán trong hư không.

“Chúng ta phải chết, chúng ta phải chết, chúng ta phải chết!!!!” Aprodite tuyệt vọng ôm đầu nói.

Chỉ một đợt dư uy của thiên lôi, mấy ngàn tên cường giả thánh vực đỉnh phong tiếp cận thần đều đã thành không khí, cận bã cũng không để lại.

Giống hệt như năm đó Trường Sinh Đảo bộc phát ra, để cho toàn bộ Lục Đạo thế giới biết được Thế Giới lực là lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Thế giới còn sót lại trên bầu trời đã tiêu tán đến những mảnh cuối cùng, toàn bộ thiên lôi sắp sửa chụp xuống.

Không còn thế giới cũ của Hestia để làm vật tham chiếu, thế giới ảo trên bầu trời không thể nào tiếp tục tái tạo, chờ đợi nó và thần tộc chỉ có hủy diệt.

“Xong, lần này Olympus chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngã xuống, toàn bộ tộc titan sẽ trở thành mồi thorn cho đám người ở Argard xấu xé.” Artemis chán nản thò dài nói.

Ares nhìn chăm chăm lên bầu trời, nghiêng răng đưa tay ra:

“Herphateus, đưa ta thương của Isis và khiến Svalin, ta sẽ lên trời thử xem.”

“Người điên rồi Ares, nếu bỏ chạy, chủ thần chúng ta vẫn có thể sống.” Herphateus không thể tin nổi nói.

“Người mới là điên, thật sự muốn để cho bọn họ chết hay sao!?” Ares gầm lớn chỉ vào cả triệu thần chúng đang liều mạng thúc giục khiến Aesis muốn chống đỡ cho bọn họ.

“Bọn họ có thể trở về thần mạch...”

“Thần mạch đã không còn chỗ chứa. Người biết mà!? Người chẳng lẽ muốn để cho bọn họ - những chiến binh dũng cảm này chết đi, vì đám ngu xuẩn không dám ra khỏi thần mạch thí mạng hay sao!?”

Bình thường chiến binh thần tộc chết đi, dữ liệu tế bào và ký ức của bọn họ đều được thần mạch ghi lại, bất cứ lúc nào cũng có thể tái tạo nhục thể rồi xuất hiện.

Nhưng gần đây thần mạch càng lúc càng sắp đến ngưỡng quá tải, những người dám ra khỏi thần mạch chiến đấu và sinh hoạt, rất có thể sẽ không còn chỗ để lưu trữ ký ức để tái sinh.

Càng đến giây phút như vậy, số lượng thần chúng tham sống sợ chết càng trở lên nhiều đột biến, không ai muốn rời khỏi thần mạch để đối mặt với nguy cơ mất đi sự bất tử cả.

Những thần binh dám xuất hiện ở thế giới bên ngoài, đều là tình nguyện cực kỳ dũng cảm.

Bọn họ cũng chính là nòng cốt giúp đỡ mở rộng thần mạch bằng cách xâm lược, bắt bớ các chủng tộc khác, tiêm vào máu bán thần, khiến cho thần mạch mở rộng.

Một lần chết đi cả triệu chiến binh như thế này, thần mạch chắc chắn sẽ quá tải.

Khi đó sẽ giống như Ares nói, bởi vì những kẻ tham sống sợ chết, hi sinh đi những chiến binh dũng cảm dám đối mặt với tử vong để mở mang bờ cõi cho đồng bào.

Không để cho những tình nguyện quý giá này chết đi, chính là trách nhiệm của chủ thần bọn họ.

Bởi vậy, Ares dự định liều mạng.

Hắn muốn làm giống như King, dùng sức một mình, gánh cả bầu trời này, thay cho chủng tộc của chính mình.

Nhưng không phải Giới Hoàng như Ares, lên đó chỉ là chịu chết.

Giới Hoàng dù không có thế giới lực cũng là một thực thể siêu mạnh, mạnh hơn bất cứ cao thủ cận giới hoàng đỉnh phong nào. Điểm này King của Trường Sinh Đảo cũng đã chứng minh. Khi vừa rời khỏi Thực Nghiệm Đảo, một mình hắn đã có thể treo lên đánh tứ đại ma tướng của ma giới, trong đó có cả cường giả siêu giai như Vương Tử Trực.

Ares cách King khi đó còn xa tít tắp.

Cho dù hắn không sợ chết muốn gánh lấy thảm họa từ bầu trời, thực ra cũng chỉ là phí công.

Nhưng không thể chỉ vì biết rằng không thể liên không dám đi làm, khiếu chiến cực hạn là cái tâm mỗi chiến binh đều phải có. Chỉ là mặc dù Ares có cái tâm liều mạng này, cũng không sợ chết, nhưng các chủ thần còn lại với đầu óc còn đủ tỉnh táo sẽ không ủng hộ hắn làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy.

được.

Bọn họ định liều mạng... chạy trốn.

Đúng vậy, giống như Herphateus đã nói, thế giới lực có thể bắt bớ giết chóc mọi sinh linh, nhưng cường giả cảnh giới Cận Giới Hoàng vẫn có khả năng chống cự nhất định, toàn lực cầu sinh thì vẫn có thể sống sót.

“Cho dù như vậy, chúng ta không thể chết được, chúng ta chết hết, Olympus không có chủ thần hỗ trợ, sẽ trực tiếp xong, ngươi hiểu không!” Herphateus tóm lấy vai Ares, gườm gườm nhìn hắn nói.

“Vậy các người chạy, ta ở lại.”

“Mẹ kiếp, ngươi không hiểu...”

“Để hắn ở lại đi, mà không đúng, tất cả cùng ở lại đi.”

Một giọng nữ xem giữa trận tranh cãi này, khiến cho Ares và Herphateus đều sững sờ quay sang, đối diện với họ, Hestia đang xoay xoay lọn tóc của mình, ánh mắt trong suốt cùng với vẻ mặt đứng đưng như đang nói một chuyện đương nhiên.

“Hestia, đến bác cũng nói thế sao!” Herphateus cảm thấy tận thế sắp đến, nên mọi thần đều điên rồi.

“Chú ý cái miệng Herphateus, đây là lý do ta không thích nói chuyện với ngươi đấy, chị Hestia, nhớ chưa, với loại sinh mạng sống vài trăm ngàn năm là bình thường như chúng ta, chênh lệch chút tuổi tác ấy có gì đáng nói hả!? Tại sao cứ phải già hóa ta như vậy!? Nhìn thấy gì đây không!? Cái mặt dễ thương này nè, đáng người nhỏ nhỏ xinh xinh này nữa.” Hestia bĩu môi bất mãn nói.

“Cái đó là trọng điểm bây giờ hả!” Herphateus mặt đen lại.

“Dĩ nhiên là quan trọng, ta muốn các ngươi nhớ lấy cái hình hài dễ thương này chứ sao. Dù sao chắc sẽ rất lâu về sau các ngươi không được thấy nữa đâu.” Hestia nhún vai nói.

Đoàng.

Một tia sét đánh xuống, mặt đất nổ tung lên, cả ngàn tên thần binh không làm ra được hành vi kháng cự nào, tan ra như bột phấn, chỉ để lại mùi huyết tinh nhàn nhạt trong không khí.

Quay đầu lại, khịt khịt mũi ngửi, thử, không thấy vị tanh nồng của máu, cũng không thấy mùi cháy khét, chỉ thấy được mùi tử vong nồng đậm, Hestia cười cười, giọng nói có chút uể oải: “Rốt cuộc vẫn không thể kéo dài thêm một chút ha, ngươi ta cũng lưu luyến cuộc sống mà, cũng sợ chết lắm.”

Ares trầm giọng, cẩn thận hỏi: “Bà định làm gì?”

Đáp lại là một trận không gian rung động, sau đó vô số bóng người liên tục xuất hiện xung quanh, Ares hoa mắt lên, nhìn kỹ lại, thấy được rất nhiều, rất rất nhiều Hestia.

“Là ảnh chiếu phủ xuống!? Không phải, là phân thân thật sự, Hestia, bà...”

Chủ thần có thể gửi ảnh chiếu của mình tới chỗ thần chúng qua liên kết trong thần mạch, dạng phân thân này sẽ mang một phần sức mạnh bản gốc đến nơi chỉ định để hiển lộ thân tích, đây là chuyện mà chủ thần nào cũng thích làm để củng cố tín ngưỡng. Nhưng Ares đã sớm lời đời, hắn nhìn ra được những phân thân này là một dạng hoàn toàn khác.

Nếu ví Hestia là một bát nước, thì những phân thân này chính là từng giọt nước trong bát nước ấy.

Đó cũng là lý do tại sao Hestia luôn xuất hiện trong hình dạng bé gái.

Không phải không muốn biến lớn, mà là không thể lớn được đó mà.

Vị nữ thần có vai vế cao nhất trong toàn bộ Olympus hiện tại gật đầu, đáp lời hắn:

“Với mỗi một phần sức mạnh nhỉnh hơn cảnh giới chủ thần, ta đều tách nó thành một phân thân. Các ngươi biết tại sao lĩnh vực của ta rộng như vậy không!? Đó là vì ta cần phải chứa nhiều người lắm.”

“Ngươi, Ares. Ngươi là chiến thần, trước giờ chưa từng thất bại, kể cả Giới Hoàng như King của Trường Sinh Đảo cũng phải dùng âm mưu quỷ kế để hạ gục ngươi. Ngươi, Artemis, ngươi là thợ săn nổi tiếng nhất Nam thần tộc, không ai có thể thoát khỏi mũi tên của ngươi, ngươi đã từng bắn hạ biết bao nhiêu cường giả cảnh giới Hư Không, cho dù người đó có mạnh hơn ngươi. Ngươi, Aprodite, ngươi là con lười đáng ghét, nhưng ngươi chẳng cần đánh nhau cũng có thể khiến quân địch quy hàng, còn ngươi, Herphateus, ngươi cù lẩn và ngu si, đã thô lại còn thối nữa, nhưng ngươi là linh hồn của quân đội, thiếu ngươi thì không xong.”

Hestia chỉ vào từng chủ thần đang có mặt tại đây, nói một tràng nhận xét.

“Athena hay Methis thì đều khỏi phải nói rồi, các người đều có con đường của mình để bước đến đỉnh phong. Còn nhìn lại ta xem, ta chẳng có gì cả. Có chăng là lực lượng nhiều hơn người khác một chút, lĩnh vực rộng hơn một chút, thần lực dày đặc hơn một chút.”

“Bởi vậy, ta đã nghĩ ra một con đường, nếu như số lượng là ưu thế duy nhất của ta, vậy thì ta sẽ tận cùng hóa nó.”

Hestia vùng tay. Những phân thân thoát ra từ lĩnh vực đã mất đi giống như nhận được chỉ lệnh tối cao, tất cả cùng hướng tới phía vị nữ thần này bay vọt tới, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Ta, dù không có gì cả ngoài số lượng, nhưng ta vẫn muốn đuổi theo các người, muốn đánh một trận với con nhỏ Athena đáng ghét đó, bởi vậy phương pháp của ta, là đây.”

“Tích tiểu thành đại.”

Hestia đã sống rất lâu, lâu hơn tất cả những Chủ Thần còn lại, bởi vậy lượng thần lực tích lũy ra được trong vô số năm tháng dài dòng buồn bã ấy là vô cùng khổng lồ. Nếu ví mỗi chủ thần là một bình chứa với dung tích có hạn, khó có thể tạo thành vô hạn, vậy thì Hestia chính là vô số cái thùng chứa.

Để cho tất cả những cái thùng chứa này cùng đổ nước ra, với lượng nước được tích tụ trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng của chúng nó.

Cho dù mỗi cái thùng chỉ chứa được một giọt.

Vậy thì cũng thành biển.

Không gian chấn động, nứt vỡ. Mặt đất dưới chân phá toái, linh tử dày đặc bị lực lượng khủng bố chấn văng ra tứ phía thành những giọt nước đặc sệt xám xanh, rồi bị lực lượng nghiền ép thành sắc tố thuần túy.

Sau đó, một cột sáng màu vàng kim mang theo thần lực khủng bố dày đặc xông thẳng lên bầu trời.

Bánh xe thiên đạo giống như bị chèn vào một cây gậy ngang trục, nhất thời ngừng xoay chuyển.

Giống như thế giới ngừng quay.

Tất cả mọi người há hốc mồm.

Không biết nên dùng từ gì để diễn tả sự chấn kinh lúc này, Hestia ở trước mặt mọi người đã lột xác, trở thành một vị nữ thần cao ráo với gương mặt thanh thực diễm lệ. Cùng trưởng thành với vẻ bề ngoài ấy là thần lực bạo tăng tới mức khủng bố.

Thậm chí đã có thể so sánh với Athena trong trạng thái ma hóa.

Toàn bộ thần mạch kịch liệt rung chuyển, lượng tài nguyên của nó bị kéo về hội tụ vào một chỗ trong thoáng chốc gây ra một loạt xáo trộn, thần giới ở nhiều nơi xuất hiện cảnh tượng giống như thiên băng địa liệt, không khác gì tận thế.

Đây là dấu hiệu thế giới lực bị điều động.

Không đúng, là bị cướp đi.

Thế giới lực không thể bị điều khiển bởi bất cứ cá nhân nào không phải giới hoàng, nó giống như một cục sắt cứng rắn cao ngạo không thể bị lực lượng bẻ cong, thế nhưng nó vẫn có thể bị thật nhiều nước lũ, cuốn trôi đi, rồi va đập vào một cục sắt khác ở Tiên Giới.

Hestia đang dùng lực lượng của bản thân, kéo đi thật nhiều Thế Giới lực ở Thần Giới, để chúng va chạm trực tiếp với Thế Giới lực ở Tiên Giới.

Nhưng lượng nước lũ cần có để cuốn trôi một thanh sắt đủ để va chạm với một công trình khổng lồ như Thiên Đạo pháp luân đã mở hai cung là vô cùng khổng lồ. Cho dù là biển rộng cũng chỉ sợ là không có đủ nhiều tài nguyên như vậy.

Bởi vậy, cần thêm một yếu tố nữa.

“Hoàng Kim kết giới, Lĩnh Vực Nội Năng, Toàn Khai.”

Tuổi thọ của chủ thần gần như là vô hạn, đại biểu cho một lượng tiềm năng khổng lồ. Toàn bộ mở ra những tiềm năng này trong khoảnh khắc, lực lượng chung cực lập tức đập vỡ mốc tối cao.

“Cái gì.”

Ngồi trong vườn bàn đào, Tiên Đế thông qua sự toàn tri của mình với linh tử mà nhận thức được một sự thật khủng bố. Khóe miệng hắn cũng rỉ ra một chút máu tươi.

“Thần... mẹ nó, vậy mà làm ta bị thương rồi!”

Hắn cất giọng đặng chất, không dám tin nhưng cũng phải tiếp nhận sự thật này.

Bởi vì Tiên Khí Linh Thụ còn đang rít gào không ngừng.

Bạo vật định giới này có một linh tính non nớt đủ để nhận thức được nguy hiểm và đau đớn.

Bởi vì có người trong cơ thể nó nổ mạnh kìa.

Nổ còn rất mạnh.

Tầng trời thứ mười bảy, tầng trời thứ mười tám, tầng trời thứ mười chín.

Ba tầng trời trực tiếp nổ tung.

Hư không bị đánh bạo tạc, trời xanh biến mất, mây đen biến mất, một cột sáng hoàng kim thô to giống như cái cột chống trời xuất hiện, trực tiếp đập thủng tầng trời, lại đập thủng tầng trời, đánh băng đại địa ở tầng trời phía trên, rồi lại đập thủng bầu trời một lần nữa.

Trực tiếp hủy diệt ba tầng trời trên một nhánh cây.

Từ khoảng cách rất nhiều năm ánh sáng so với Tiên Giới đủ để hình dung thế giới này là một cái cây, thì cây thế giới này, có một phiến lá không hiểu sao phát nổ, rồi dư ba vụ nổ kéo thành một đường thẳng, đánh cho một nhánh cây cùng ba tán lá khác nát vụn ra.

Một phần mười Tiên Giới, cứ như vậy trực tiếp xong.

Tiên Đế cũng phải thổ huyết, Tiên Khí Linh Thụ cũng phải quần quai, linh từ cũng phải thất tán.

Bạo tạc không mạnh như khi Athena sử dụng Exclamation cứng đối cứng với Odin, nhưng không chịu nổi nổ ở cự ly gần như vậy, thương hại gây ra cho thế giới chỉ có hơn mà không kém so với lúc Ma Giới bị xé rách thương khung và Argard sụp đổ. Đám thần tộc này rốt cuộc đều mang bom trong người hay sao!? Cứ động một chút là bạo tạc như vậy, ngẫm thôi cũng thấy lạnh người.

Ngoài ra, đây là một vụ nổ có tính toán, thiệt hại hoàn toàn là đơn hướng.

Bởi vậy ngoại trừ những cư dân xấu số ở tầng trời thứ mười bảy, mười tám, mười chín và Tiên Đế.

Không ai cảm nhận được gì cả.

Những người ở các tầng trời tiếp theo chỉ cảm thấy không khí rung chuyển một chút, sau đó hoang mang nhìn quanh, thờ phào vì không có chuyện gì xảy ra cả, lại không biết rằng ở một nơi xa xôi nào đó, có ba tầng trời cùng một nhánh thế giới của họ vừa trở thành bụi vũ trụ rồi.

Thậm chí là những chủ thần đứng trên mặt đất ở tầng trời thứ mười sáu, chỉ thấy được một bầu trời toang toác đầy hư không nứt vỡ chằng chịt và một bánh xe Thiên Đạo pháp luân còn tỏa ra sấm sét đang kéo kẹt xoay chuyển chậm chạp, cũng không thể biết được rằng một đòn này gây ra sức nổ “đục xuyên” khủng khiếp như thế nào.

Đám quân chúng cần dựa bắt lực với thiên phạt đồng loạt reo hò, bởi vì mật độ linh khí đã toán loạn nhật đến không chịu nổi, toàn bộ áp chế với bọn họ đã bị cởi bỏ, ở trên trời mặc dù còn một cái Thiên Đạo pháp luân khổng lồ đang chậm chậm xoay lại muốn tiếp tục trừng phạt bọn họ, nhưng giờ mọi người đã tự do, ai còn quản nó, tất cả đều đã sung sướng chạy biến.

Mây đen, sấm sét, kỳ lân, thiên đạo nhất chỉ đều bị cột sáng chói mắt ấy phá hủy sạch sẽ, chỉ còn lại Thiên Đạo pháp luân cứng không chịu nổi còn lơ lửng giữa bầu trời, biểu thị rõ ràng sự bất lực của Tiên Đế với những kẻ ngoại lai.

“Thế đấy, Giới Hoàng tiên giới, Thế Giới Lực cũng không hơn gì thế này.” Hestia nhún vai quay đầu, giờ tay lên, nghe răng cười, hai ngón tay làm ra dấu hiệu Victory.

Lại phát hiện, ở đằng sau không có ai cười với mình cả, ánh mắt cả đám âm trầm, chân mày trĩu xuống, vẻ mặt như cha chết mẹ chết.

“Làm sao!? Không vui hả!? Chúng ta vừa thắng đó nha, tát vào mặt Tiên Đế một cái, giờ này chắc hẳn vẫn còn đang đàn mặt không hiểu chuyện gì xảy ra đây, haha.”

Không ai đáp lại, Hestia chống tay ngang hông, có chút tức giận nói:

“Xin nhè, người ta vừa mới tỏa sáng, vừa mới lấp lánh lấp lánh, rất hơi hại có phải không, ít nhất nên có một tràng pháo tay chứ hả!?”

“Này này, cảm hết rồi hay sao thế, có tin ta dùng một ngón tay dí cho các ngươi một trận giống con kỳ lân khi nãy không... a...”

Hestia giờ tay lên chỉ chỉ, rồi đột nhiên kêu khê một tiếng.

Ngón tay mảnh khảnh trắng muốt nứt ra, rồi rơi xuống, vỡ tan thành từng hạt sáng nhỏ.

“Hừm, xem ra dùng hết tiềm lực quả thật không tránh khỏi thế này.” Vị nữ thần này cau mày nói.

Súp.

Ares quỳ xuống, cúi đầu, bờ vai hần rung rung. Mặt đất dưới đầu hần thấm một chút nước, gã chiến thần cao ngạo này không muốn để ai nhìn thấy hần đang khóc.

Bên cạnh Ares, Hespateus, Artemis, Aprodite, cũng quỳ xuống, bày tỏ kính ý cao nhất của bọn họ.

Không khí tang thương nhanh chóng lan khắp toàn trường.

Thần binh còn sót lại chưa đến triệu người, có kẻ lơ lửng, có kẻ trọng thương nằm rạp, có kẻ đã tàn phế, tất cả đều quỳ xuống.

Hướng nữ thần cúi đầu.

Hướng cứu tinh của bọn họ cúi đầu.

Hướng người đã dùng cả tính mạng để che chở cho bọn họ, và đòi lại tôn nghiêm cho thần tộc cúi đầu.

“Tất cả chúng tôi đều nợ người một mạng sống, thưa nữ thần Hestia.”

Ares, dẫn đầu tất cả, dùng giọng khàn khàn bày tỏ sự biết ơn chân thành đến từ nội tâm.

“Hm.hm... các người làm ta ngại, thật sự đấy.” Hestia bói rồi gãi gãi đầu, không làm còn tốt, vừa đưa tay lên, cánh tay cũng nứt vỡ ra, thành vô số điểm sáng, cô ta chỉ có thể buồn bực cười khổ.

Liếc nhìn những khuôn mặt quen thuộc đã rất nhiều năm, Hestia không hiểu sao cảm thấy sống mũi chua chua, rõ ràng lúc làm ra quyết tâm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nhưng nước mắt cứ trào ra như vậy.

Những tiếng nức nở này, thật mất mặt quá.

Thì ra, mình thật sự rất sợ chết, rất sợ cô độc một mình.

Thì ra, tiếng khóc của mình, không cần phải giả trang, cũng giống như một đứa trẻ vậy.

Dưới bầu trời nứt vỡ, mây giông ngừng trôi, chỉ có một cái bánh xe kéo kẹt đang chậm chậm xoay, có một vị nữ thần òa lên khóc, giữa hàng triệu đồng loại vây quanh.

Không khí tang thương u ám bao trùm lên tất cả.

Đó cũng là lúc ở tít tận ma giới xa xôi, Ethania nghe được tiếng thần mạch đang khóc.

Vì đã lại có thêm một chủ thần nữa chết đi.

...

**Aura pillar: Hay Aurora Pillar: Trụ cột hào quang.*

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Thần - Tiên chi chiến (1)

Dạ Vũ xoa xoa một giọt mồ hôi lạnh trên trán. Hần thật sự rất khiếp sợ, bình sinh hần chưa từng được thấy sức mạnh ở cấp độ diệt tinh thể này.

Mặc dù từng nghe nói Vô Thượng Chân Tiên đều có thể xé rách hư không, toàn lực bộc phát có thể diệt cả cái tinh cầu, nhưng nghe nói vẫn là nghe nói, trực diện nhìn thấy một cường giả cảnh giới này hoàn toàn bỏ qua sinh tử mà liều mạng vẫn rất hiếm.

Chân Tiên ở Tiên Giới chính là cường giả cảnh giới Cận Giới Hoàng trong Lục Đạo, đạt đến cảnh giới này có thể tùy ý xé không gian mà chạy, rất khó giết chết bọn họ, mà những người này thường đều đã là lão quái sống cả ngàn năm, ai cũng khôn như cáo, sống lâu với lượng kinh nghiệm khổng lồ khiến

cho trực giác và dự cảm của bọn họ với nguy hiểm cực kỳ chuẩn, muốn đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh không dễ chút nào.

Nhưng hôm nay Dạ Vũ thấy được rồi, một cột sáng thông thiên, một ánh hào quang màu vàng kim rực rỡ, xuyên phá ba tầng trời, để lại một trăng nõn vẹn và hủy diệt đáng sợ.

Thật sự rất khủng bố, nếu như không phải lựa chọn di chuyển bằng tiên thuyền chuyên dụng của môn phái mà đi tuần tự bằng các thông đạo giữa các tầng trời để đến tầng thứ mười sáu, chỉ sợ chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị cột sáng ấy xuyên thủng rồi biến mất trong làn ánh sáng màu vàng kim rực rỡ kia.

“Giới cho một cái Thần tộc, từng người đều thật đáng sợ, nếu như bình thường, thật chẳng dám chọc bọn họ.” Dạ Vũ thở ra một hơi nói.

“Nhưng cũng phải ngẫm lại, đối thủ cỡ này mới thật sự có ý tứ, đem bọn chúng làm đá kê chân, thì binh đoàn Thực Sơn chúng ta mới bước lên cao hơn được.”

Gã thanh niên có gương mặt lưỡi cày xấu xí này chính là tham mưu số một của Lục Đại phái thiên đình hiện tại, là đại sư huynh của Thực Sơn kiếm tông. Hắn hôm nay đến đây, chính là muốn diệt trừ cá lọt lưới, một mẻ bắt gọn Thần tộc tại tiên giới.

...

Và đó là khi Artemis ngừng đầu, phát hiện Thiên Đạo pháp luân sau khi kéo kết khôi phục lại vòng xoay vốn có của nó liền biến mất, biểu thị Tiên Đế đã vô lực không thể quản bọn họ nữa.

Vốn dĩ còn muốn thở ra một hơi, nhưng chân mày của vị nữ thần này lại chỉ càng nhíu chặt hơn.

Bởi vì hư không đã mất đi kèm tỏa, bọn họ có thể xé rách không gian rời khỏi đây, thế nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc những kẻ khác cũng có thể xuyên không mà tới.

Thiên Đạo pháp luân vừa biến mất, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều thuyền.

Những chiếc thuyền trôi lơ lửng, cuồn lên những con sóng linh khí, tỏa ra những hạt sáng xanh lung linh, giống như thần thoại.

Trên thực tế, chúng cũng là tiên thuyền.

Mỗi một chiếc tiên thuyền chạy bằng Linh lực, hay còn gọi là Linh chu này, vốn dĩ là tác phẩm của Mặc Gia ở tầng trời thứ tư, nhưng được tài liệu cao cấp của một trong Lục Đại phái như Thực Sơn nâng cấp lên, lại khắc thêm vô số trận pháp cao thâm khác. Mỗi một chiếc đều là chiến hạm đỉnh cấp của Tiên Giới. Hoàn toàn có thể so sánh với những vũ khí chiến tranh sinh học siêu hạng như Cyclops hay Cerberus của Thần tộc phía nam.

So với chúng, chiến hạm bằng hợp kim của Liên Quân Trái Đất chỉ là những chiếc tàu bay giấy mà thôi.

Hai mươi một chiếc Linh Chu Chiến Hạm, đội hình xa hoa triệt để, đây chắc chắn là một trong những thế lực đứng đầu ở Tiên Giới.

Đám này xuất hiện ở đây làm gì, dùng đầu gối cũng biết.

Chính là muốn nhân lúc cháy nhà hôi của, sau khi Tiên Đế thả bom oanh tạc một lượt, liền cử bộ đội đi sau tiếp quản và vơ vét.

Chẳng qua Tiên Đế đã thất bại, một đợt bom Tiên Linh Lực quét qua, chỉ giết được chừng 10% quân số Thần tộc. Bọn họ vẫn còn sức đánh một trận.

“Nhìn tiêu ký, là quân đội của Thực Sơn.” Herphateus cũng từ con bi thương tỉnh lại, hết cách, đội hình của đối phương quá xa hoa, linh lực chấn động từ những chiến Linh Chu Chiến Hạm kia thật khiến cho cả Thần cũng khó thở.

“Chúng ta đánh hay rút!” Aprodite uể oải nói, vừa mới hiểm cảnh đào sinh qua một lượt, giờ thật chẳng muốn đánh nhau.

Còn chưa dứt lời, trong không khí truyền đến chấn động của âm thanh được khuếch đại, tiếng của Dạ Vũ phát tán khắp nơi:

“Khụ khụ, chư vị Thần tộc, hoan nghênh tới Tiên giới làm khách, một đợt pháo hoa chúc mừng vừa rồi thế nào ạ, có phần kích không ạ.”

“Vì để giúp cho mọi người được trải nghiệm tận tình lòng hiếu khách của Tiên giới bọn ta, tiểu sinh thất lễ có mang theo hai mươi một bộ pháo hoa, đảm bảo mọi người có thể tận hưởng thỏa thích...”

“Hai thế giới giao lưu kết hợp cũng là chuyện đáng mừng, nếu như còn vị thần nào cũng muốn biểu diễn lóe sáng giống cái cột đèn vừa rồi thì tiểu sinh có lễ...”

Aurora Pillar, trụ cột hào quang, ngưng tụ toàn bộ tinh hoa tính mạng và tiềm lực cũng như lòng quyết tâm quyết tử của Hestia, trong giọng điệu cột nhà của Dạ Vũ chỉ là một cái cột đèn nhấp nháy.

Phùng

Thần lực cuộn cuộn sôi trào, tất cả những thần chứng có mặt tại đây đồng loạt bạo phát tiểu vũ trụ, chiến ý sục sôi lắng lẽ.

“Ui chu choa mẹ ơi, thật nhiều đèn nhấp nháy, hi vọng mọi người giữ được phong độ, không giống như cái cột đèn lúc này, lóe sáng một cái liền vụt tắt rồi... Ặc...”

Phập.

Một mũi tên chuẩn xác xuyên qua cổ họng của Dạ Vũ, hấn trọn tròng mắt, không thể tin tưởng, cái loa linh lực trên tay cũng rơi xuống, cả người gã này bật ngửa ra đằng sau, ghim chặt vào thành ghế chủ soái, nửa nằm nửa ngồi, bất động.

Artemis buông tay cung, cười lạnh nói: “Ngươi nói quá nhiều.”

Một tràng truyền âm lâu như vậy đủ để cho cô ta dò ra vị trí chính chủ, rồi chỉ cần khóa mục tiêu, mũi tên của vị thần này luôn trúng.

Nhưng tiếp đó, giọng nói của Dạ Vũ vẫn vang vọng, thao thao bất tuyệt:

“Thực thiếu lễ phép mà, thần tộc không phải thích giảng quy củ sao, các người đã vô lễ thì đừng trách bọn ta nhé.”

Gã Dạ Vũ trên ghế chủ tọa lắc mình biến thành một con rối bằng sen, Dạ Vũ thật chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ, hấn có điên mới dám đưa mặt ra trước một đám cao thủ cấp độ Cận Giới Hoàng.

Hắn nói lời này coi như đã phát lệnh tuyên chiến, hai mươi một chiếc Linh Chu nhanh chóng tản ra như xòe quạt, dàn trải đội hình. Ông pháo trước mũi thuyền tụ tập linh lực, thả ra hai mươi một cột sáng màu xanh dày đặc năng lượng.

Linh Chu của Thục Sơn sử dụng năng lượng rắn trực tiếp từ linh thạch, giá trị tiêu phí xa hoa hơn phiên bản kém hóa của nó ở Mặc gia rất nhiều lần, thuần túy là dung tiền nện ra chiến lực. Nhưng tiền nào của nấy, tốc độ tích tụ năng lượng linh tử và mật độ linh khí một pháo bắn ra của nó đều tương đương với một cao thủ Đại La Kim Tiên hoặc Chủ Thần toàn lực đánh một kích.

“Dừng khiên.” Ares gầm lên.

Khiên bầu trời Aegis lại một lần nữa tổ hợp, nương theo năng lượng được thần điện của Herphateus cung cấp, màn chắn năng lượng triệt tiêu nhiệt động năng lại được tổ hợp ra.

Hai mươi một cột sáng màu xanh lục bắn trực tiếp vào mặt khiên đánh ra vô số vòng sóng gọn, nhưng suy cho cùng, nguyên lý của linh tử pháo cũng chẳng khác so với một chùm beam nén quang hạt là bao, phân tích cận kề ra sát thương cơ bản nhất của chúng cũng chỉ là nhiệt và động năng.

Hoàn toàn bị khiên Aegis khắc chế.

“Hừm, vốn muốn chờ thứ này của các người, thay đạn, băng phong thiên lý.”

Dạ Vũ lẩm bẩm rồi đột nhiên ra lệnh.

Hắn cho thuyền bắn trước, tạo ra ảo giác quân đội đang cường công khiến cho kẻ địch làm ra phản ứng phòng thủ tức thời, khiến cho Linh Chu có cơ hội áp sát đối phương hơn.

Sau đó khi đã tiếp cận khoảng cách vừa đủ, những chiếc linh chu này đột nhiên đổi hòng pháo, từ bản thân tiền thuyền phát xạ vô số trận văn, theo một vòng bao vây, những đường linh lực liên kết giữa trận hình của chúng được phát động.

Một vùng sương khói nhanh chóng được tạo ra.

“Cái gì.”

Nhiệt độ cực lạnh, khiến cho cả chùm đạn linh tử hay những ngọn lửa cũng phải đóng băng. Tốc độ phân tán của khiên Aegis thả chậm lại vô cùng.

Nhưng nhiệt độ thấp thì vẫn là nhiệt, khiến Aegis chỉ phân tán những hạt tinh lạnh do nhiệt độ thấp dẫn đến ngừng di chuyển này chậm đi, chứ không hoàn toàn bất khả kháng.

Chỉ là tiếp đó, Linh Chu không hề giảm thế tiến, hai mươi một chiếc tiền thuyền, toàn phương vị cùng đâm vào vòng bảo hộ của Aegis.

Rắc rắc...

Bầu trời màu xanh nứt ra, vỡ vụn.

Những mảnh băng vụn rơi lá tả khắp nơi.

Nhiệt độ cực lạnh bên ngoài lập tức tràn vào, khiến cho huyết dịch của mỗi một tên thần chủng đông cứng lại, tư duy chậm chạp hẳn đi. Khiến cho lớp khiên thứ hai không kịp tổ hợp.

Hai mươi một chiếc tiền thuyền khổng lồ hạ xuống, dùng thể tích và trọng lượng của nó, trực tiếp nghiền ép chết không ít thần tộc.

Sau đó là một bầu trời mưa kiếm quang từ trên tiên thuyền giáng xuống.

Bộ đội tu chân giả xuất hiện, tất cả đều là tinh anh kiếm tu của thực sơn kiếm phái. Một đoàn vạn kiếm cùng phóng này trực tiếp cắt đầu vô số thần tộc còn đang trì trệ quanh những chiếc tiên thuyền.

Vòng bảo hộ linh quang tráo trên tiên thuyền mở lên, những võ kỹ và công kích của thần tộc liên tục đánh vào không khiến chúng suy yếu mấy may, từng chiến Linh Chu vẫn bất động như núi. Tu giả ở bên trong dùng ngự kiếm thuật, liên tục thu gặt tính mạng ở bên ngoài, những kiếm kỹ cao cấp tiêu tống linh lực phóng ra không cần quan tâm đến phòng ngự. Một hàng kiếm khí chính tề chia năm xẻ bảy đội hình thần tộc.

Chuỗi hành động này là liên hoàn, sớm đã dự mưu từ trước nhắm vào thần tộc. Nhất thời giết được đám đĩa. Gần triệu gã thần chủng bởi vì tụ tập, bị thuyền đề và kiếm trăm quét, chết mất một phần mười.

Đây là chiến tranh liên thế giới, mười vạn tính mạng chỉ như một đóm kiến, trong vòng vài giây đã bị đồ sát hàng loạt. Đặt giả định mỗi một cao thủ cấp Nguyên Anh có thể dời núi lấp bể, phóng đại chiến lực đó lên một trăm lần, lực sát thương đối với đám đông co cụm là có thể nghĩ.

Mỗi một chiếc tiên thuyền chỉ chứa khoảng ba ngàn tu giả Nguyên Anh kỳ, đây đã là tiêu chuẩn tinh nhuệ ở Tiên giới, ngang hàng với thánh giả Thần tộc. Nhưng tổng cộng nhân thủ trên hai mươi một chiếc thuyền cũng chỉ đạt khoảng 6 vạn tu giả.

So sánh với thần tộc số lượng gần trăm vạn có vẻ không đủ nhìn.

Nhưng thần chủng vừa đối kháng một đợt thiên khiên, tinh lực hao hụt, Hestia chết đi cũng khiến cho trạng thái tiềm năng vô hạn biến mất, chiến lực của mỗi thánh giả đều bị thụt lùi về nguyên hình, trạng thái tinh thần hưng phấn cũng biến mất, hai chủ thần, một chết một trọng thương đóng băng cũng khiến cho nhuệ khí suy giảm.

Cộng với màn đột kích bất ngờ này, khiến cho nhiều thần tộc không cách nào làm ra kịp phản ứng chính xác, kết quả là bị giết toi bời.

Cho dù là thân kinh bách chiến như Ares cũng rơi vào trạng thái choáng nhẹ. Nhất thời quên cả điều hành quân đội.

Chiến tranh số đông rất phức tạp, để hai quân tùy ý chiến đấu thì phát huy được 1% chiến lực đã là may rồi. Cũng giống như một đám đông quây lại đánh một tên trộm, thường chỉ có năm đến bảy người có thể đập được hắn một cước, còn đám đông ở ngoài không chen được vào trong để cống hiến chiến lực thành ra chỉ có thể gân cổ gào lên: đánh chết mẹ nó đi vậy.

Người chỉ huy có tác dụng khiến cho số đông phát huy được chính thể thực lực, đảm bảo mỗi người đều có thể cống hiến ra được 100% sức lực của mình đã là một vị chỉ huy xuất sắc. Muốn phát huy được hoàn toàn ưu thế đám đông, đánh ra chiến lực vượt cấp thì đều đã là danh tướng.

Ares vốn có tư cách này, nhưng đối thủ của hắn, Dạ Vũ cũng vậy.

Ares thất thần, Dạ Vũ có chuẩn bị mà đến.

Hai quân giao phong một lượt, thần tộc cứ như vậy trả giá thê thảm.

Cũng không thể trách Ares tố chất tâm lý quá kém, thật sự ngày hôm nay biến cố đã nhiều lắm, hắn không ôm đầu kêu gào phải chết như Aprodite đã coi như cứng cỏi.

Một vài giây thất thần qua đi, Ares cũng bị kết quả chiến đấu trước mắt tát cho tỉnh về hiện thực, lập tức gào lên:

“Tàn ra, đội hình ziczac, nâng khiên.”

Ba chỉ lệnh đơn giản liên tiếp vang khắp chiến trường, khiến cho Dạ Vũ trốn ở đâu đó cũng phải ồ lên một tiếng.

Nhanh như vậy đã khám phá ra phi kiếm có thể phát huy thương tổn cao nhất trên đường thẳng, xếp đội hình tổ hợp lớp phòng thủ mới. Quan trọng nhất là chỉ lệnh đủ đơn giản, khiến cho binh lính không cần suy nghĩ phức tạp vẫn có thể nhanh chóng làm theo, thần chiến tranh quả là không tệ ha.

Phi kiếm xuất phát từ trong phi thuyền bắn ra đều là đã được tu chân giả tự khí từ trước, nói là kiếm, không bằng coi chúng như mũi tên có khả năng cắt chém. Bởi vậy sau khi phát ra đòn công kích mạnh nhất theo đường thẳng có thể đục xuyên hàng loạt thần chủng, muốn chém ngang thì chẳng được mấy chục mạng đã hết động năng và giảm tốc rồi.

Phi kiếm mà giảm tốc, hoặc bị khiên Aegis triệt tiêu động năng, đón lấy chúng chính là một đợt kỹ năng đánh cho vỡ vụn gãy gập. Tu giả liên kết với phi kiếm cũng theo đó mà học máu lán lộn. Muốn không xảy ra trường hợp này, sau khi phát động xong đợt công kích thứ nhất phải lập tức thu về, chờ đâm ra lượt thứ hai, để đảm bảo động năng của phi kiếm đạt trị số cao nhất, và quan trọng nhất là vượt qua khả năng phản xạ của chiến binh thần tộc.

Kiểm dùng để đâm sẽ đỡ mất sức hơn chém rất nhiều, dù là phi kiếm điều khiển bằng thần thức và linh lực cũng vậy. Hở cái là loạn chém nhìn thì bá khí rất nhiều, nhưng chém là công việc của đao, Thực sơn bọn họ chơi kiếm, không sở trường cái này.

Ares cũng là nhìn ra điểm này nên mới ra lệnh như vậy.

Đội hình ziczac còn có một đặc điểm, đó là dùng độ nghiêng của khiên để triệt tiêu lực xuyên thấu. Mũi kiếm đâm vào mặt khiên sẽ chệch dần đi, mất đi

động năng theo đường thẳng, giảm hẳn lực sát thương.

Kế tiếp chính là phản công. Aren quay sang gọi:

“Artemis.”

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Thần - Tiên chi chiến (2)

Nữ thần bên cạnh Ares gạt đầu, gương cung lên, mười mấy mũi tên đã lấp sẵn. Với kết giới tất trùng của mình, bắn bao nhiêu tên cũng không thành vấn đề.

Cô ta buông tay, mười tám mũi tên đã lao vút đi như sao băng, tiếp đó lại mà mười tám mũi khác.

Tốc độ thay tên và lên đạn cực nhanh, chỉ một vị thần đã có thể so với mấy chục nô bắn tên.

“Toàn quân, phóng lao.”

Theo mệnh lệnh của Ares, mỗi gã thần chúng trên tay đã lăm lăm một thanh trường mâu, đồng loạt ném ra.

Dưới tác dụng của kết giới liệt thủ, những thanh mâu này vậy mà bện vào, nối đuôi nhau, theo những mũi tên của Artemis, dẫn đạo, liên tục công kích vào một điểm trên linh quang trảo của tiên thuyền.

Gần 900.000 mũi lao đồng loạt ném ra, giống như một đàn châu chấu tồ đen cả bầu trời, vậy mà không có thanh nào đụng chạm với thanh nào.

Kết giới liệt thủ có tác dụng dẫn đạo đường bắn cũng như đường ném, khiến cho việc tổ hợp thực lực có thể phát huy chuẩn xác một cách siêu việt.

Chỉ riêng với kết giới của mình, Artemis thừa sức là một vị danh tướng bậc nhất trên chiến trường Lục Đạo.

Coong coong coong coong.

Tất cả mũi lao đều hoàn thành công tác của mình, lực ném cực mạnh từ các thánh giả khiến chúng đụng vào màn chắn linh quang trảo siêu vững chắc kia lập tức bị chấn vỡ như xóp giòn, đổi lại linh quang trảo chỉ khẽ rung một chút.

Nhưng khi rung động này được nhân lên cả trăm ngàn lần, vách chắn kiên cố này cũng chịu không nổi.

Choang.

Màn chắn nổ tung như bong bóng, linh khí bạo chấn bắn ra tứ phía xuyên thấu mặt đất, rạch phá hư không, chẳng khác nào phi đạn linh lực.

Tất cả thần tộc ngậy người.

Đạn linh lực bắn tứ tung, xuyên thấu cơ thể của bọn họ, đánh ra một bãi mưa máu cùng thịt vụn. Mặt đất vốn đã nhuộm đỏ lập tức trở thành một vùng nước sinh lầy ngập ngụa đỏ thẫm.

“Tiếp tục công kích.”

Ares nghiêng răng, mắt như sắp sửa nứt ra, nhưng hán cũng biết bỏ qua cơ hội này là không được.

Artemis dẫn đầu, vô số mũi tên nghịch đảo nhân quả lập tức phát huy tác dụng, chúng giống như mọc từ trong cơ thể của tu giả trên thuyền ra rồi mới đâm tới.

Phập phập phập

Hơn ba trăm gã tu giả đồng loạt bị mũi tên chấn thành thịt vụn, giờ đến mặt thuyền cũng nhuộm đầy máu.

Theo sau đó, Herphateus vung tay, những mũi mâu mới nhanh chóng hiện ra trên tay thánh giả thần tộc, bọn họ điên cuồng ném chúng đi.

Mưa lao cắm xuống sàn thuyền, quang hoa trận pháp gia cố công sự kiến trúc sáng lên, mặt thuyền không bị chấn bạo, nhưng găm đầy những lao, sau đó

là vô số thi thể tu giả đổ xuống, chết nghiêng đi.

Dạ Vũ chặt một cái, nữ thần này thật phiền phức, vốn tu giả có thể ngự sử khí lăng khiến cho công kích thực thể tầm xa đều giảm mạnh độ chính xác, nhưng đứng trước năng lực dẫn đạo này chẳng dùng được cái rắm gì, chết đều là tình nguyện của Thực sơn, kiểu này về thì hẳn sẽ bị sư phụ và các sư bá cạo đầu. Nghĩ đến mà thấy uể oải.

Nhưng việc chính thì vẫn phải làm, Dạ Vũ nhanh chóng tỉnh táo lại, ra lệnh:

“Mở tụ linh trận thứ hai, tái thiết linh quang tráo.”

“Các sư huynh đệ, sử dụng ảo thuật hoặc bất kỳ pháp thuật ảo giác nào, nữ nhân kia có khả năng bắn tất trúng, đừng để bị cô ta khóa mục tiêu.”

Hắn dùng thần thức truyền lệnh, tuy nói dài dòng, nhưng so với Ares dùng lời truyền đạt còn nhanh hơn.

Tiên thuyền sáng rực lên, ở bên trong khoang động cơ, từng tán linh thạch đỏ dần vào trong tụ linh trận, gia tăng tốc độ kéo linh khí của nó về, một vòng phòng ngự linh quang tráo mới đã nhanh chóng được triển khai.

Ở ngoài thuyền, tu giả ào ào té ra các loại phù chú ảo ảnh, hoặc pháp thuật mê hoặc thị giác. Thần tộc không có thần thức như tu chân giả, muốn quét hình tóm chân thân thì phải phí sức một phen, đến khi bọn họ có thể khám phá ra chân thân để khóa mục tiêu thì lớp linh quang tráo đã tổ hợp lại xong rồi.

Ares nhìn thấy vậy cũng phải nhíu mày, công kích phóng lao của thần chủng ào ào ào trượt. Bởi vì chiến trường rối loạn, thời gian đầu mà phân biệt thực giả. Người tiên giới chơi ảo ảnh đều có thiên phú từ nhỏ, bởi vì có thần thức chẳng khác nào máy quét hình, muốn lừa gạt thần thức để ám toán nhau, ảo thuật của bọn họ đều ở vào một bậc rất cao. Về khoản này thần tộc chỉ có thể ngửi khói.

Còn Artemis chỉ lạnh lùng lấy con mắt của thần Ra do Herphateus đưa đến, thứ này là sản phẩm công nghệ cao, rất phức tạp, không dễ để chiếu ảnh ra hàng loạt như mâu với khiên, cuối cùng chỉ có Artemis được dùng. Đây cũng là để đảm bảo hiệu suất bắn giết cao nhất.

Nữ thần thợ săn cũng không phụ sự ủy thác này, chẳng quản người tiên giới chơi cái loại ảo thuật gì, trước con mắt của thần bầu trời, chân thân của bọn họ rõ mồn một. Mà đã bị nhìn rõ, chính là phải chết.

Một tiễn một mạng, mỗi lần bắn mười mấy mũi, mỗi giây bắn mấy lần, mũi tên còn kèm theo động năng cực lớn chấn vụn thân thể địch nhân, không cho đám người tiên giới có cơ hội thi triển thuật pháp chữa thương kéo mạng trở về. Artemis giết người còn nhanh hơn gạt lửa, từ nữ thần hóa thân thành tử thần.

Ở bên kia thì tu giả cũng đã từ bỏ thủ né tránh mũi tên của nữ thần này, ai bị bắn thì coi như ai xui xẻo, người bị khóa mục tiêu cũng hùng hổ xông ra khỏi thuyền, chém chém giết giết oanh liệt một hồi, kết quả là bị thần kỹ đánh cho thành cái sàng trước rồi mới bị tên chấn vụn cơ thể.

Có những kẻ đường nào cũng phải chết này hấp dẫn hỏa lực, tu chân giả lại được một vòng công kích tạm thời không quan tâm phòng ngự, phi kiểm lại thu về rồi phát ra, giết ngược lại không ít thần chủng. Artemis vừa bắn tên vừa nghiêng răng, tốc độ giết của cô ta dù cực nhanh, nhưng vẫn thua xa vạn kiểm cùng quét một lượt.

Thánh giả thần tộc cũng không phải con heo chờ đối phương giết mổ, vô số cao thủ ào ào nhảy lên thuyền chém giết qua lại, thần kỹ mang theo tính nổ mạnh ào ào phát ra, đánh bay vô số ảo ảnh tạo cơ hội cho người ở xa ném mâu tất trúng. Thân mình bị cơ quan trên thuyền và các trận pháp giam cố định lại, mặc cho tu chân giả công kích loạt xạ trên người vẫn không nao núng từ chiến không lùi. Rồi cũng rất nhanh biến thành một bãi thịt nát.

Giai đoạn chiến đấu thảm liệt này chỉ kéo dài hơn ba mươi giây, hai bên đã chết mười ngàn người, sau đó linh quang tráo tổ hợp lại, công kích của thần tộc lại thành không, ngược lại có thuyền lớn thủ hộ, phi kiểm lại vòng về bắn ra, giết thêm được một mớ người.

Vòng tụ lực thứ hai xuất động, Artemis lại bắn mũi tên dẫn đầu, theo sau đó là hơn 800.000 mũi lao phóng theo sau, mắt thấy vòng bảo hộ sắp sửa bị đánh vỡ lần nữa, Dạ Vũ lại cười lạnh nói:

“Nghĩ hay quá nhỉ. Giải trận.”

Tụ linh trận tắt ngấm, linh quang tráo lập tức mờ đi, 800.000 mũi lao được dẫn đạo lập tức ném vào khoảng không, tu giả trên thuyền nhìn bầu trời đen kịt che phủ bởi vô số mũi thương mà lạnh người, bên trong kênh thần thức lại nghe tiếng Dạ Vũ hét:

“Nhìn cái gì mà nhìn, công kích a.!!!”

Cả đám sức tình, lại nhao nhao té ra pháp thuật oanh kích thần chủng.

Mà các thánh giả thần tộc, bởi vì vừa dùng toàn lực ném lao, khí thể còn chưa hồi, lập tức gặp phải công kích tung bùng, bị đánh đến hoài nghi thần sinh.

Ares quay đầu gầm lên:

“Aprodite, mẹ kiếp, người còn chờ cái gì?!”

“À ừ, ừ.” Aprodite còn chưa hoàn hồn, gặp quỷ là chiến sự mới chỉ xảy ra chưa tới mười phút, nhưng thần và tiên chết đã tiếp cận con số hai trăm vạn,

chết còn nhiều hơn thiên phật, máu me trôi ròi. Lấy sắc đẹp và mỹ thuật để lên thần đàn như Aprodite đâu thể quen với trăng cảnh này, không lập tức nôn mửa ra đã tính là có tổ chất.

Lĩnh vực lập tức phát động, trên bầu trời, một đôi mắt mỹ hoặc mở ra, chẳng cần nhiều lời. Bên tiên quân đã có vô số tiếng thanh niên hay cụ già hưng phấn hô:

“Nguyên hiến dâng cuộc đời cho cái đẹp.”

Sau đó lăm lăm cảm phi kiếm nhè vào đồng bạn đang mài mê chiến đấu bên cạnh bờ đao.

Một màn này khiến cho tiên quân sĩ khí giảm mạnh. Đùng một cái tử thương thảm trọng, so với Artemis và toàn quân hỷ hục ném lao với chém giết, chiến quả của một mình Arproditê đã gấp ba lần. Đây quả là năng lực giết người không đao.

“Chú ý, đừng ai nhìn lên trời nữa.” Một tu giả dày dặn kinh nghiệm ngẹn ngào hô to.

Nhưng chiến đấu phải quan sát tứ phía, đâu phải không muốn nhìn là không nhìn, hơn nữa những người đã bị mê hoặc tất nhiên chẳng thém nghe, những người bị chém bay ngựa lên lại càng đập vào mắt đôi con ngươi mỹ hoặc kia, thế là chẳng quản thương thế, lập tức gia nhập đại quân đại gái, vung lên đồ đao với chiến hữu của mình.

May mắn là linh quang tráo đã tổ hợp lại, ở ngoài không kịp giết vào thuyền, nếu không chỉ một màn này có thể khiến cho tiên quân đoàn diệt.

Dạ Vũ núp ở một xó, thông qua thủy tinh lưu ảnh quan sát chiến sự, thấy được đôi mắt xinh đẹp trên bầu trời kia cũng thất thần, rồi đột nhiên bị hai cái tát bôm bốp đánh cho tỉnh lại, quay sang oan ức nói:

“Sur muội, sư tỷ, các người đánh ta!? Từ nhỏ đến lớn sư phụ còn chưa đánh ta.”

“Ai bảo ánh mắt vừa rồi của ngươi quá hạ tiện.”

“Sư huynh, bộ dáng của huynh đã xấu, lại bày ra vẻ mặt dâm dục đó rất gọi đòn đấy.”

“Gặp quý rồi.” Dạ Vũ thì thảo.

May mắn thông qua lưu ảnh thủy tinh khiến cho lực mê hoặc giảm đi nhiều, nhưng cũng từ đấy suy ra, ở ngoài mặt trận, các sư huynh, sư thúc, sư bá đang gặp phải dạng khiêu khích gì nha.

Hắn trầm trọng ra lệnh cho các tu giả không chế trận pháp tiên thuyền:

“Khởi động tiểu vân vũ quyết.”

Khói đen lập tức kéo đến dày đặc, che phủ bầu trời, trước mặt Aprodite là một mảnh tối om. Đang muốn thu lại lĩnh vực cho đỡ lãng phí thần lực, lại nghe Ares bên cạnh nói:

“Cứ giữ vững”

Sau đó gã này bay lên, thần lực vận chuyển. Đánh ra một quyền

Bầu khí quyền bị xé toang, mây đen bị chấn vỡ tung, toàn bộ bầu trời bị quét sạch một lần. Vốn không khí có chút nhuộm đỏ vì máu huyết cũng vì thế được tinh lọc.

Aprodite cảm thấy trước mắt sáng rõ, cười vui vẻ tiếp tục thi triển lĩnh vực, muốn mê hoặc thêm vài phút nữa thì quân địch trực tiếp xong, khỏi phải đánh giết chi cho mệt.

Nhưng Dạ Vũ lập tức ra lệnh căng ngang buồm thành vãi che bầu trời. Toàn bộ tiên thuyền biến thành một quả trứng khép kín.

“...” Arproditê.

“...” Ares.

“Giống như con rùa vậy.” Herphateus cho ra nhận xét hợp lý nhất.

“Lần này thì chúng không dám hủy bỏ lá chắn nữa chứ!?” Artemis cười lạnh.

“Toàn quân chuẩn bị phá khiên.” Ares cũng rất nhanh ra lệnh.

Herphateus lại vung tay, năng lượng của khiên Aegis lại bổ đầy, trên tay mỗi thần chúng thánh giả đều cầm thêm một mũi lao xuyên thấu khác.

Ở bên kia, Dạ Vũ cũng ào ào ra lệnh cho các tu giả pháp hệ thi triển thanh tâm quyết, gột rửa hiệu quả mỹ hoặc của Aprodite, cả đám đại gái lắc lắc đầu tỉnh lại.

Lại nghe rắc một tiếng

Gần 800.000 mũi lao xung kích.

Linh quang tráo lại vỡ tung ra rồi.

Thánh giả thần tộc ở bên ngoài lần này đã có kinh nghiệm, theo lệnh của Ares, ném lao xong lập tức mở khiên, vậy nên linh quang tráo nổ đánh ra đạn linh lực đều bị khiên Aegis triệt tiêu, thương tổn giảm đến gần như không.

Thần chúng theo đà nhào tới, hai bên lập tức triển khai xáp lá cà chiến đấu. Tiên nhân trên thuyền bối rối, cho dù có trận pháp ở sân nhà ủng hộ, chém giết cận thân bọn họ chẳng phải đối thủ của thánh giả thần tộc thiện chiến.

“Cứ như vậy, chúng ta thắng rồi hả!” Aprodite buồn bực vì không có ai đánh mị thuật của mình nữa. Thu hậu cung nam sủng, loại chuyện này cô ta vốn thích làm nhất.

Ares còn đang muốn nói chưa chắc, một cảm giác không may đột nhiên dâng lên.

Sau đó là hai tiếng gió rít lạnh người bộc phát.

Thần điện công tọng, thần điện liệt thủ, đồng thời nứt ra làm đôi.

Đứng bên cạnh đồng đồ nát là hai mươi mấy gã tu chân giả, khí tức cực mạnh, chỉ thua kém chân thần chút xíu.

Cao thủ Đại Thừa Kỳ, hay còn gọi là Độ Kiếp Kỳ chỉ kém một bước là có thể tiến vào cảnh giới Vô Thượng Chân Tiên.

Đây mới là át chủ bài của Thục Sơn.

Tiên thuyền đột kích, tu giả chém giết, tiền tuyến đang trước, tất cả chỉ để kéo đi chú ý của các chủ thần, dành cơ hội cho những gã tiên nhân này đột kích.

Tất cả chủ thần, tâm tình đều rơi vào đáy vực.

Bầu trời liên tục có tiếng hư không xé rách, Linh Chu tiên thuyền từng chiếc, từng chiếc một nối đuôi nhau xuất hiện, lúc này đây, không chỉ có hai mươi một chiếc, số lượng đã vượt quá trăm.

Nhìn tiêu ký, không chỉ có Thục Sơn, còn có Ngọc Thanh thánh cảnh - Ngọc Hư cung của Nguyên thủy Thiên Tôn.

Thượng Thanh thánh cảnh - Châu Nhật cung của Linh Bảo Thiên Tôn (Thái thượng Đại Đạo Quân)

Thái Thanh thánh cảnh - Tử Tiêu cung của Thông Thiên giáo chủ.

Bốn trên sáu thế lực lớn nhất của Tiên Giới đều tụ hội về đây.

Một trận chiến này chỉ sợ bọn họ đã thua.

...

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Thần - Tiên chi chiến (3)

Ares đã sống rất lâu, chính hắn cũng không buồn nhớ nổi số năm tháng mình đã sống nữa. Trong cuộc đời dài đằng đẳng của mình, hắn trải qua rất nhiều thứ.

Thời thiếu niên khinh cuồng, thời mới trưởng thành, nhận ra trước mắt có vô số tòa núi cao, hiểu được kính ngưỡng và tôn trọng.

Lại tiến thêm một bước, hiểu được nắm giữ sức mạnh, hiểu được cách tiến lên, đập phá từng cột mốc trong lịch sử, khắc khi tên mình vào hệ thống thần mạch.

Không ngừng leo dốc, không ngừng chiến đấu, không ngừng vươn lên, cho đến hiện tại, hắn đã trở thành một trong số những đỉnh núi cao mà mình từng ngưỡng mộ.

Hắn trải qua rất nhiều, cũng từng thất bại qua rất nhiều lần, gặp rất nhiều người, yêu một số người, nhìn người thân không thể nhận được sự bắt tử mà dần dần biến mất. Tình cảm không còn là thứ gì đó mà hắn cần trân trọng, sinh mạng không phải là thứ gì đó mà hắn cần cân nhắc. Mùi vị đau thương và buồn tủi nếm qua nhiều lần cũng sẽ quen thuộc. Nét tươi đẹp của hòa bình xây dựng trên sự thê lương của vinh quang, hắn nhìn mãi cũng nhàm.

Chỉ có tử vong chưa từng được trải qua, chỉ có nỗi sợ hãi tử vong mới có thể đem lại kích thích, chỉ có tự tay khiến cho kẻ khác tử vong mới cảm giác được máu hoàng kim trong cơ thể loáng thoáng có chút sôi trào.

Chiến đấu vô số lần, gặp gỡ vô số cảnh tượng, thậm chí trời sập cũng đã nhìn thấy rồi, mà thần lực phá trời cũng được chứng kiến.

Chiến đấu và tử vong là giấc mộng cả đời Ares truy cầu, nhưng gần đây liên tục có những kẻ vũ nhục nó.

Đầu tiên là King của Trường Sinh Đảo.

Tiếp đến là thiếu niên Tiên Giới có tên là Dạ Vũ kia.

Những kẻ này thức tỉnh vô số cảm xúc tiêu cực trong lòng Ares.

Đã từ rất lâu, ngỡ rằng đã quên đi, nhưng cảm giác căm hận bên trong hắn vẫn chưa từng biến mất.

Căm hận khiến máu của hắn sôi trào, khiến nhiệt lượng trong cơ thể tăng mạnh, khiến cho chiến ý liên tục thôi thúc cơ thể hắn tiến lên, mắt kiểm soát, chỉ một lòng muốn xé phay kẻ thù ra.

Thần lực trong cơ thể đã cạn kiệt, sau nhiều lần duy trì ảnh chiếu của tâm tượng thể giới nhằm chống lại Thiên Phật của Tiên Đế. Hắn không thể đánh ra một thần kỹ nào nữa, còn lại chỉ có khối thân thể này và sức mạnh nhục thể, giống như một tên ma tộc thể tu thuần túy. Cảm giác thoát lực trống rỗng quen thuộc này hắn cũng đã từng thể nghiệm qua rất nhiều lần. Dù sao đánh trận nhiều như vậy, làm sao luôn đảm bảo được mình ở trạng thái đầy máu mà chiến đấu đây. Phần nhiều thời gian là trống rỗng, thoát lực, thờ dốt, tận dụng mỗi một luồng sức mạnh ít ỏi trong cơ thể mà kiên cường chống cự. Chỉ cần chống cự được, sống sót, chính là vượt qua cực hạn của bản thân.

Lúc này đây, khi bị liên quân của bốn nhà trong Lục Đại phái bao vây, Ares chỉ ngẩng đầu, cười gằn một tiếng.

Tiếp đó, hắn vung tay, chạy thật nhanh trong hàng ngũ thần binh gần với mình nhất, chớp mắt đã tước đoạt toàn bộ những mũi lao trong tay các binh sĩ, đồng loạt ném chúng lên trời.

Một lần chạy nhanh cuồng ném này, bốc lên cả ngàn mũi lao, giống như những mũi sao băng, rạch phá không khí, để lại những tiếng xé rách rít gào kinh người, một ngàn mũi lao này chuẩn xác phóng tới từng chiến tiên thuyền, đánh ra những tiếng vang chất chứa, đập vỡ linh quang tráo, găm sâu vào mạn thuyền trước ánh mắt kinh nghi bất định của quần thể Tiên nhân.

Và khi các tu chân giả này vẫn còn chưa hết bàng hoàng, tiếng gầm của Ares đã vang vọng khắp chiến trường.

“Toàn bộ theo ta. Xông lên!!!!!!!”

Chém giết, lại một lần nữa triển khai.

Thân ảnh của hắn liên tục vượt qua từng bức tường không khí, để lại vô số tiếng âm bạo và vòng sóng gợn, tốc độ siêu cao khiến cho từng cái giờ tay nhắc chân cũng giải phóng một luồng năng lượng cực lớn, linh quang tráo kiên cố của Linh Chu bị hắn tiện tay và một cái đã nát bấy, sau đó Ares lao vào giữa đám tiên nhân còn chưa thoát khỏi cơn bàng hoàng, cánh tay lực lượng quét mạnh một đường, chém ra một lưỡi đao chân không ngọt lịm, chế tạo ra mấy chục cây cột máu phun xối xả.

Mặt sàn dưới chân sáng lên, một loại trận pháp gì đó đang được khởi động, Ares dùng lực, dậm chân mạnh một cái, sàn thuyền nứt vụn, đường dẫn linh lực đứt gãy, trận pháp còn chưa biết tên đã bị phá hủy hoàn toàn.

Sau đó hắn cảm thấy thân thể bị ép chặt, năng lượng đổ vào trận pháp mất đi đường vận chuyển lập tức đổ dồn vào một chỗ toán loạn, gây ra sức ép nặng nề và áp xuất cực mạnh, chuẩn bị tạo ra một vụ nổ linh lực. Hắn đang ở trung tâm của sức ép ấy, nếu không nhanh chóng thoát khỏi thì sẽ bị vụ nổ nuốt trọn.

Nhưng Ares chỉ ngửa đầu lên gầm một tiếng.

“Graoooooooooooooooooooo”

Giống như một con dã thú bị thương ngẩng đầu ngao nghể không khuất phục, phổi hắn chấn động, thanh quản rung lên với biên độ cao bất thường, chế tạo ra một luồng sóng âm dạt ra tứ phía.

Linh tử bị chấn tung lên, vùng áp suất sắp hình thành bị hắn dùng mạn lực thô bạo phá giải.

Sóng âm hùng mạnh cán quét, chấn động thần thức của tất cả tu chân giả xung quanh, nguyên một đám học máu bật ngựa ra đằng sau. Người yếu đuối một chút thì cơ thể nổ tung ra mà chết.

Xung quanh Ares đã trống rỗng, tất cả đám tiên nhân đều chết lặng đứng hình nhìn hắn. Gã chiến thần này dù không đánh ra một thần kỹ nào nữa, nhưng vẫn hung hãn vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Dạ Vũ nhắc cái quạt mới tiện tay chôm được của sư tổ, che nửa khuôn mặt như lưỡi cày gập làm đôi của mình, đôi mắt hắn linh động nhìn Ares không chớp.

“Thần tộc, thật sự rất khó chơi nhỉ. Không hẳn, có lẽ cận giới hoàng đều như vậy, không thể dùng quân số để chiến thắng loại tồn tại này sao!?”

Dạ Vũ chép chép miệng, mặc dù than vãn, nhưng khoe miệng hắn vẫn treo một nụ cười tủm tỉm.

“Nhưng mà... ta vẫn muốn thử xem xem”

Hắn búng búng búng ngón tay, tất cả Linh Chu xung quanh đều chuyển giao quyền điều khiển về mạng lưới thần thức của Dạ Vũ, giống như King sử dụng chân lý để khống chế toàn bộ chiến hạm của liên quân trái đất, hệ thống thần thức của tiên giới cũng có thể làm được sự đồng bộ hóa như vậy.

Dạ Vũ lấy ra một cây đàn cổ cầm, ung dung đặt xuống, ngón tay miết nhẹ lên dây đàn.

Đàn có sáu dây, mỗi sợi sắc mảnh giống như tơ nhện, dường như chỉ khẽ chạm vào cũng có thể cắt rời ngón tay. Dạ Vũ đeo một chiếc găng tay kim loại vào, trên đầu móng tay cong cong nhọn hoắt, chuyên dụng để gảy đàn.

Hắn búng vào sợi dây đàn, lập tức toàn bộ quần thể Linh Chu xung quanh đồng loạt rung động.

“Lục chỉ cầm ma, khai khúc. Thần căn giết thần, phật căn sát phật.”

Dạ Vũ khẽ lăm bầm, rồi sau đó ánh mắt hắn trở lên mờ mịt, thần thức đã hoàn toàn dung nhập vào cây đàn cổ, hai tay đưa lên, vô thức gảy đàn.

Một khúc chiến ca âm hưởng vang vọng khắp chiến trường, tất cả tu sĩ tại trận đều cảm thấy thần thức của mình giống như hóa kiếm, ánh mắt của bọn họ trở lên lạnh lẽo, chỉ khẽ quét mắt qua, một luồng kiếm khí tinh mịn sắc bén đã cào ra một đường nhẹ lên thánh ý của thần tộc.

Thần thức của toàn bộ liên quân tiên giới không còn tản mát kết nối với nhau, tất cả sự điều khiển đều chìm trong tiếng nhạc của chiến khúc. Bất kể môn phái nào, bất kể dạng tu sĩ nào, tất cả đều hóa thành một kiếm thủ với kiếm khí sắc bén vô ngần. Khí thế dâng lên cao ngất, kiếm ý dạt dào được chiến ca ủng hộ toát ra như lũ quân triều dâng.

Mỗi cái gợn tay nhắc chân đều bao hàm kiếm ý, thậm chí ý phục bọn họ đang mặc, từng sợi vải cũng rung lên, phát ra ý kiếm sắc bén như đao.

Dạ Vũ với đôi mắt mờ mịt nhìn về phía Ares, búng tay.

Tất cả tiên nhân tại trường đều nhìn về phía Ares.

Ánh mắt sắc như đao, kiếm ý như thực chất phá vỡ bức tường vô hình ào ạt đổ về phía hắn.

Ares trợn mắt, hắn không nhìn thấy gì cả, kiếm ý vô hình vô chất, chỉ có thể dùng tâm cảm nhận, nhưng bản năng của Ares cảnh báo hắn điên cuồng. Ares dùng toàn bộ sức bình sinh, giờ lên đôi nắm tay bằng hợp kim Uru của mình, đánh loạn xạ ra 360 độ xung quanh.

Đùng đùng đùng đùng.

Không gian phá toái, không gian loạn lưu cũng bị kiếm ý vô hình của hàng loạt tiên nhân cái sau nối tiếp cái trước đồng loạt cuốn phăng, cắt đứt.

Ares người đầy máu bật ngược ra đằng sau, đôi tay đã bị mài đầy vết nứt chẳng chịt không chỗ nào lành lặn.

Hắn giống như bị lột một lớp da, tiếng cảnh báo trong lòng vẫn điên cuồng vang lên.

“Cái gì!? Hư không sát!?”

Hiệu ứng giống hệt như tuyệt chiêu Hư Không Sát của Giới Hoàng Ma Giới Lục Vân Tiên, không thể nhìn thấy, không thể phòng bị, kiếm ý sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào tầm nhìn của đối phương đặt đến.

Loại chiêu thức không nói ý này cho dù là King của Trường Sinh Đảo cũng không hoàn toàn nói đỡ là đỡ được.

Dạ Vũ vẫn tiếp tục gảy đàn, Lục Chỉ Cầm Ma là tiên khí tối cao của Thục Sơn, mỗi một sợi dây đều ngưng tụ kiếm ý cả đời của lịch đại tổ tiên, sử dụng nó sẽ khiến cho tất cả tiên nhân cảnh giới thấp hơn những trường môn đời trước của Thục Sơn đều bị kiếm ý dẫn dắt, biến thần thức của họ thành kiếm ý thực chất.

Số lượng càng đông, kiếm ý càng dày đặc. Mặc dù từng tia kiếm ý đều không quá mạnh, nhưng xuất kiếm đều theo kiếm chiêu của Thục Sơn cổ trường môn, những người này đều là hành gia chơi kiếm, không có một ai không phải kiếm thủ đỉnh cấp.

Cho dù sát thương của mỗi kiếm ý thần thức chỉ bằng một que tăm với Ares, nhưng dưới tay tuyệt đỉnh cao thủ dẫn dắt, một cây kim cũng tạo ra những vết đâm chí mệnh.

Ares không chết ngay đòn đầu tiên đã là rất giỏi.

“Có ý tứ, không hồ là chiến thần đỉnh cấp Thần Giới, nếu như loại trận hình này cũng không giết được ngươi, Thục Sơn ta thật sự chịu thua ván này.”

Chưởng không cổ cầm, Dạ Vũ với đôi mắt mờ mịt cười lạnh.

Xuất ra át chủ bài của một trong Lục Đại Phái, hẳn tự tin mười phần.

Toàn bộ thân tộc còn lại đều sẽ phải chết ở đây.

Ares nhận ra mình đang trong tình thế vô cùng tồi tệ, hẳn làm cách nào cũng không thể thoát khỏi kiếm ý phủ tới, mỗi một tiếng đàn vang lên đều lột của hắn một lớp da.

Máu hoàng kim bắn ra xối xả, huyết thống thân tộc mạnh mẽ chữa trị cho hắn những vết thương ngoài da, nhưng chỉ là kéo dài hơi tàn.

Cứ tiếp tục như vậy Ares chết chắc.

Nhưng chiến trường không phải chỉ có mỗi Ares.

Từ xa vọt lại, hàng loạt cây lao công kích các tiên nhân đang dùng ánh mắt đuổi giết Ares, khiến bọn họ không thể phân tán ánh mắt ra đỡ đòn.

Chỉ một cái liếc mắt, tất cả thương phá đánh đến đều bị kiếm ý dày đặc cắt thành mảnh vụn. Dưới sự ủng hộ của chiến khúc tạo ra từ Lục Chi cầm ma, tất cả tiên nhân đều trở nên cực kỳ đáng sợ, công thù đều hoàn mỹ.

Dư quang ánh mắt quét qua, một tràng huyết vụ bay lên trong quân đoàn thân tộc.

Kiếm ý vô tình càn quét đến đâu, thân chúng người ngã ngựa đổ đến đấy.

Nhưng một chút thời gian này cũng tranh thủ cho Ares hồi sức, hắn đập mạnh vào một mảnh ván gỗ từ xác Linh Chu còn chưa rơi xuống, bắn vọt về sau trận doanh thân tộc.

“Muốn chạy!?”

Dạ Vũ bất mãn hừ lạnh, mặc kệ đám thân chúng loi nhoi, hắn lại diễn tấu, tập trung thần thức vào tiêu diệt Ares.

Ares có nhanh thế nào cũng không thể đột phá mạng lưới thần thức bao phủ 360 độ khắp nơi được. Chỉ một hai nốt nhạc nữa hắn sẽ bị cắt thành bãi máu.

Đúng lúc này, sau lưng Ares hiện lên một chiếc khiên khổng lồ, cùng với thân ảnh khôi ngô của Herpateus.

“Chạy đi Ares, ta cản cho ngươi.”

“Herpateus!?”

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

Không có chiến khiên nào đỡ được toàn phương vị, trước mặt Ares, Herpateus toàn thân đã bị bong tróc ra một mớ thịt. Gã thần vạm vỡ này cắn răng không rên lên một tiếng, găm thét đập chân vào người Ares, đá hắn đi như một cái bị bông.

“Giờ là lúc cho ngươi chần chừ sao!?”

“Herpateus!!! Không!!!!”

Ares vung vẩy tay, muốn bám vào không khí cưỡng chế lại quán tính, nhưng cú đập của Herpateus là toàn lực, hắn muốn bay ngược trở lại cực kỳ gian nan.

Đồng thời lúc này, lại có một thân ảnh mềm mại xuất hiện trước mặt hắn.

“Đi đi Ares, chúng ta lần này không thắng nổi.”

“Artemis!!!! Ngươi cũng...”

Artemis cười khò, đối với Ares bay ngược giương cung, bắn một mũi tên.

Mũi tên sử dụng lực lượng nhu hòa, không tổn thương đến hắn, nhưng đẩy hắn bay ngược càng lúc càng nhanh hơn.

“Các ngươi là một lũ khốn kiếp.” Ares đỏ mắt lên, găm thét không ngừng.

Bên tai lại vang lên một tiếng thờ dài:

“Nào ai muốn như vậy, kẻ bức chúng ta rơi vào cảnh này, nhất định không thể tha cho hắn. Trông cậy vào người. Ares.”

Một chùm sáng bay đến, Ares quơ tay nắm lấy, ngờ ngác nhấc lên nhìn, chỉ thấy được tiểu thần điện của Hera. Thứ này cũng là chìa khóa của quân đoàn Cyclops. Toàn bộ át chủ bài dùng để lật bàn của Thần tộc hiện tại đều đã nằm trong tay hắn.

Sau lưng hắn từ lúc nào đã xuất hiện một công không gian lằng lằng mờ ra. Ares hoàn toàn chìm vào trong thông đạo tối tăm này, trong tầm mắt chỉ thấy nụ cười xinh đẹp của Aprodite, cùng với lời nhắn nhủ cuối cùng.

“Giúp chúng ta trả thù, King của Trường Sinh Đảo.”

Sau đó thông đạo đóng lại. Ares cứ theo quán tính bay ngược, cho đến khi hắn có thể ngừng đầu quay lưng lại, thì phía sau đã là vùng biển vô tận của tầng trời thứ bảy, cùng với một thân ảnh sáng đến chói mắt.

“King của Trường Sinh Đảo.”

Vạn sự phần uất đều dồn vào nắm tay, một mũi giáo cắm hận được cánh tay Uru chuyển hóa thành bay vọt đi như sao băng, nhắm thẳng vào thiếu niên chói sáng giữa trời kia.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, ta muốn giết người!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Thần chiến tranh

Không khí như lắng đọng lại.

Bao trùm lên tất cả là sự phẫn nộ của vị thần mang thương tích đầy mình kia. Ánh sáng tâm linh của hắn truyền tải đến từng người một trên biển rộng sự bi thương và thống khổ.

Cùng với giận dữ và căm hờn.

Ares không hề đạt tới cảnh giới Sâm La Vạn Tượng, loại phép màu cải biến hiện tượng này chẳng có ý nghĩa gì với võ giả như hắn, nhưng với dao động linh hồn của một cường giả cấp bậc này, những linh hồn yếu ớt của nhân loại dễ dàng bị cảm xúc của hắn xâm nhiễm và chế ngự.

Điều này cũng thường xảy ra trên chiến trường của chính loài người, khi một gã quân nhân anh dũng chém giết đến mức quên đi bản thân, gặp người giết người, tự thân hắn sẽ tỏa ra một loại sát ý tác động trực tiếp đến mỗi người nhìn thấy hắn, dọa cho người đó sợ run, trở thành con cừu nhỏ nhút nhát không còn khả năng phản kháng.

Một mũi thương của Ares quá nhanh quá độc, cho đến khi hắn chấm dứt lời tuyên bố muốn giết chết King của Trường Sinh Đảo, mọi người mới giật mình khỏi sự sững sờ ngưng đọng bởi sát ý của hắn.

“Chị Shaorin!!!!!!”

Thậm chí khi tiếng kêu thất thanh của Ren vang lên, nhiều người vẫn chưa hết bàng hoàng.

Bùm.

Mặt nước lại bị đánh lồm một mảng lớn, bất chấp tình thế xung quanh, Linh lập tức lao thẳng xuống biển, theo hướng mũi lao của Ares xẻ đôi hàng nước vọt đi.

Còn hai người, Stellar và Ren đồng loạt chắn trước mắt King, ánh sáng từ hai bảo khí tối thượng của Trường Sinh Đảo lập lòe, sẵn sàng phát động bất cứ lúc nào.

“Thần tộc, các người vẫn còn sống sao!?”

Stellar trừng ánh mắt xuống, gằn giọng nói. Trong lòng thoáng có chút hoang mang khó hiểu, đây là lần đầu tiên tính toán của King xảy ra ngoài ý muốn.

Dấu sao quyết định của hắn hiện tại xây dựng trên cơ sở tùy biến rất nhiều, những lỗ hổng trong kế hoạch cũng vì thế mà xuất hiện nhiều hơn.

Ren vừa nhìn Ares, vừa nhìn xuống đáy biển, cảm thấy giằng co không biết nên tập trung vào bên nào thì hơn, nhưng Ares lập tức giúp cho cô ta không phải suy nghĩ nữa.

Chỉ một cái chớp mắt, nắm đấm bằng kim loại Uru đã xuất hiện chắn trước toàn bộ tầm nhìn của Ren.

Ares đập vào hư không, bật tới chỉ với một cú dậm nhảy, cánh tay cuộn lên cơ bắp dưới làn da kim chóc to lên hẳn một vòng, không chút nào nương tay đánh xuống.

Ren mở to mắt, tốc độ này của Ares vượt xa lần trước đụng độ với cô ta. Thậm chí còn nhanh hơn tốc độ nhận thức, Ren hoàn toàn không kịp làm ra phản xạ nào hữu hiệu.

Huyền Vũ Thủ lập tức mở ra, tạo thành một bức tường vô hình bảo hộ Ren, tốc độ kiến tạo vòng bảo hộ không thua gì tốc độ Ares đánh tới.

Đoàng

Ngay lập tức, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, không gian xung quanh vùng va chạm đều chấn động rồi ầm ầm nứt vỡ.

“Cái quái...” Ren chỉ kịp rên lên một tiếng theo bản năng, tầm nhìn trước mắt đã vỡ vụn.

Lớp bảo hộ do Huyền Vũ Thủ tạo dựng trong chớp nhoáng bị đánh nứt chằng chịt như mạng nhện, kể cả sức mạnh đánh vỡ hư không của cường giả Cận Giới Hoàng cũng không thể đánh xuyên qua nó. Nhưng lực tạo ra do cú va đập không thể triệt tiêu hoàn toàn. Ren và Huyền Vũ Thủ bị một đám này đánh bay ngược ra đằng sau với một tốc độ khủng bố khiến không khí cháy bùng bên, xung quanh Huyền Vũ Thủ nhanh chóng bị ma sát khí quyển nung ra thành một chùm lửa đỏ.

Ren giống như một ngôi sao băng xuyên qua bầu khí quyển, cháy khét, nóng đỏ, xuyên phá trọng lực của mặt đất, bay vào không gian vô định.

Chỉ một cú đâm, giống như Vương Tử Trực đã từng làm, Ares đã khiến kẻ bảo vệ khó chịu nhất của Trường Sinh Đảo biệt tăm vô dạng.

Sau đầu đấy, hấn nương theo lực va chạm bật sang một bên, ánh mắt đỏ ngầu quét về phía King của Trường Sinh Đảo núp sau lưng Stellar.

Không thấy gì thôi, thấy liền giật tím mặt, gã này vậy mà còn nở nụ cười nửa miệng trào phúng mình.

...

“Các ngươi làm việc thật ngoài sức tưởng tượng của ta.” King nói.

“Thậm chí cả ở trong chân lý cũng không ghi lại chút tình báo gì về Hestia và thứ gì đó như Aurora Pillar. Tiên Đế bị một cái tát nặng nề như vậy, chắc cũng đang hậm hực thổ ra vài ngụm máu trên vườn bàn đào rồi đấy.”

“Có lẽ các ngươi là bằng chứng đầu tiên về sinh vật ở Lục Đạo này có thể chính diện thương tổn trực tiếp đến Giới Hoàng. Kể cả Athena hay Hestia, đều là những nữ thần thật đáng sợ mà.”

Hắn không chút nào keo kiệt bỏ ra lời tán dương khen ngợi của mình với Ares, nhưng mỗi lời hắn nói ra đều giống như trào phúng cực độ với Ares.

Hai kỳ công như vậy của Olympus, đều có dây mơ rễ má với Trường Sinh Đảo, hay đúng hơn đều do bị bọn chúng bức đến tuyệt cảnh. Chỉ một thời gian ngắn, thần tộc phía Nam đã tổn thất hơn một nửa chiến lực, tính cả thù cũ hận mới. Ở Thần Giới, chân dung của King đã sánh ngang bằng đại ma vương tà ác nhất cần được anh hùng thần tộc đi thảo phạt.

Vậy mà không biết bao nhiêu năm rồi hắn vẫn cứ nhõn nhõn sống tự tại như vậy.

Zeus không giết được hắn, Lục Vân Tiên không giết được hắn, Tiên Đế không giết được hắn, Athena, tứ đại ma tướng, những người muốn hắn chết đều không ai không phải cường giả một phương, thậm chí có là Giới Hoàng nắm giữ một phương thế giới, hắn không có lý gì có thể tồn tại đến bây giờ.

Điều này quá phi lý, quá khôn kiếp.

“Ta muốn giết ngươi, giết ngươi, giết ngươi, giết ngươi, giết ngươi.”

Do Aurora Pillar của Hestia đã làm Thiên Đạo Pháp Luân bị kẹt, mật độ linh tử đã tản mát hơn trước rất nhiều, không gian không còn gò bó như trước nữa. Ares có thể một quyền đánh vỡ hư không, cũng có thể thực hiện hư không xuyên qua, tiến hành ám sát công kích.

Thân hình vạm vỡ của Ares thoát cái biến mất, nhảy vào nền vũ trụ rồi lại vọt ra bên ngoài. Không cần sử dụng khả năng cắt đứt của Phương Hoàng kiếm như Shaorin, thân là một võ giả thuần túy, Ares dựa vào sự miễn cảm của mình với nguy hiểm, hoàn toàn có thể lách qua bất cứ vùng hư không loạn lưu nào trong nền vũ trụ, thoải mái vọt ra bên ngoài.

Giống như đã làm với Ren, nắm đấm của hắn vọt tới trước mặt King chỉ trong một khoảnh khắc.

Kịch.

Nắm đấm bằng kim loại Uru không truyền lại cảm giác gì, nhưng Ares vẫn cảm thấy được sự va chạm và phản chấn, chỉ là không giống như khi đánh bay nữ hoàng thứ ba của Trường Sinh Đảo, cảm giác rất mỏng manh, giống như đấm vào bọt nước.

Cánh tay khổng lồ trương phình vì tức giận của Aren thậm chí còn to hơn đầu hắn, cản trở tầm mắt của Ares. Nếu không hắn sẽ khiếp sợ nhìn ra được.

Nắm đấm của mình, vậy mà bị một ngón tay chặn lại.

Chặn lại vô cùng tiêu sái, nhẹ nhàng.

Sử dụng Thế Giới Lực, không trực tiếp ngạnh kháng, chỉ biến Thế Giới Lực thành hàng trăm ngàn sợi tơ mỏng manh níu giữ lấy nắm đấm khổng lồ kia, với sự bền chắc của lực lượng mạnh nhất Lục Đạo này, dù chỉ một tia nhỏ cũng đã có thể đánh cho Ethania ở cảnh giới Hóa Hình thịt nát xương tan, cần hàng trăm ngàn sợi cùng níu giữ mới có thể tóm lấy nắm đấm của Ares, dù thấy lực lượng cơ thể của vị chiến thần này khủng bố thế nào.

Nhưng mắt thường không thể thấy được Thế Giới Lực hiển hiện nếu như nó không được vận dụng để hủy diệt rõ ràng. Tất cả mọi người chỉ thấy một Ares hùng hùng hổ hổ phá không đánh tới, bị vua của nhân giới nhẹ nhàng dùng một ngón tay tiếp được, vô số ánh mắt đồng loạt ngốc trệ.

Đứng trước một Giới Hoàng thực thụ, Cận Giới Hoàng, có thể làm được gì!?

Búng.

“Chỉ là, Ares, ngươi quá tự tin rồi. Cho rằng không còn chút thần lực hay thần kỹ nào cũng muốn giết ta. Ngươi nằm mơ đi thôi.”

King búng một ngón tay, vô vàn sợi thế giới lực quấn chặt lấy Ares, kéo ngược hắn lại, quăng xuống mặt biển.

Nước không có tác dụng giảm xóc, mặt biển bị đánh vỡ vụn, Ares đập lưng xuống mặt nước cứng rắn như kim chích, kêu thảm một tiếng, máu tràn ra khắp nơi từ cơ thể rách nát.

“Ồ yên đó, nằm mơ một giấc vĩnh viễn đi.”

Ở trên không trung, vắng vắng tiếng phán quyết lạnh lẽo của King. Sau đó là một chùm sáng giáng xuống không chút lưu tình.

Một con Cybog khổng lồ nhào tới che chở cho Ares, ánh sáng bá đạo không thương tiếc nướng chín cơ thể nó, phân giải khối thịt khổng lồ ấy thành vô số quang điểm bay lên toán loạn, để lộ ra khuôn mặt âm trầm của King.

Ares thấy vậy, chợt hiểu ra cái gì, hắn cười khùng khục, ho ra thêm mấy ngụm máu:

“Khục, khục, thì ra là vậy, hahahaha, ta hiểu rồi.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn King cười điên dại:

“Ngươi đã là nô mạng hết đời, phong cách chiến đấu của ngươi không giống thế này, trước giờ ngươi chưa từng dùng Thế Giới Lực để trực tiếp chiến đấu với Thần tộc bọn ta, lần này vội vã sử dụng như vậy, muốn dọa cho ta sợ ư!?”

Nhiệt khí trong cơ thể nóng lên bùng bùng, ý chí chiến đấu của chiến thần đã trở lại, dưới bầu trời phủ đầy quang điểm của gã người khổng lồ một mắt đã hi sinh che chở cho hắn. Ares ngẩng đầu ngạo nghễ nói:

“Ngu ngốc, ta bình sinh chưa bao giờ biết sợ hãi, đến đây, ngươi còn bao nhiêu Thế Giới Lực!? Dùng toàn bộ lên ta xem nào.”

Hắn đập chân xuống mặt nước, mặt biển lập tức lại lún xuống một khoảng rộng, Ares một lần nữa bật lên bầu trời, khí thế càng lúc càng hung hăng hơn trước.

“Lớn mật, xem ta như không tồn tại sao!?”

Stellar rút từ bên thắt lưng ra một dải sáng, khí linh Bạch Hồ Bách Biến lập tức biến thành một mũi thương, từ trên trời giáng xuống, tiếp lấy Ares.

Nhưng từ bên hông lại xuất hiện cảm giác nguy hiểm tiếp cận khiến cô ta không thể không nhắc thương lên ngăn cản.

“Ngư cũng bói.”

Một tiếng động trầm đục vang lên, thánh đấu sĩ chòm Song Ngư từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Stellar, cong người, dùng lưng mô phỏng tư thế cá quẫy mình, đánh một đòn khiến Stellar tê dại, thế công lập tức bị phá vỡ.

“Lần trước để các người chạy thoát, thay mặt nữ thần Athena, bọn ta sẽ rửa sạch mọi nhục nhã này. Xem kiếm, Hoàng Kim trảm: Excalibur.”

Ánh sáng vàng lóe lên, Stellar hoảng hốt thay đổi vũ khí, bạch hóa toàn thân phát động, trực diện đỡ lấy

“Hỏa hổ hồn đao.”

Xoẹt.

Đao kiếm giao nhau, một chữ thập xuất hiện giữa bầu trời, màu trắng bạch hòa và màu vàng của kiếm khí không bên nào nhường nhau, thánh đấu sĩ chòm Ma kết nở một nụ cười tự tin kiêu ngạo.

Dưới sự bảo hộ của chòm sao, Bạch Hòa không thể làm hấn bị thương.

12 thánh đấu sĩ chòm sao hoàng đạo, là mười hai vị kim thánh đặc biệt nhất trong số những vị kim thánh, tuy không phải thần nhưng có chiến lực như Chân Thần, đảm nhiệm vai trò truyền lại thần kỹ chòm sao cho thần tộc không biết bao nhiêu thế hệ, bởi vậy thần mạch ban cho bọn họ sự bảo hộ của chòm sao, bất diệt bất hoại.

Cũng vì thế, chỉ có thần điện của nữ thần với lượng thần lực khủng khiếp như Athena mới có thể gọi bọn họ hàng lâm.

Trong trường hợp này, tiểu thần điện của Hera cũng có một lượng lớn thần lực do đám Ares, Aprodite, Astermis, Herpateus, Hestia thay phiên nhau truyền vào, trữ lượng thần lực đủ lớn để kết thúc cuộc chiến này.

Bạch Hòa của Stellar không thể xuyên qua kỹ năng bị động “Tinh quang bảo hộ” của chòm Ma Kết, còn kiếm khí của Excalibur thì không hề bị triệt tiêu dễ dàng như vậy.

Chỉ trong một chiêu giao thủ, toàn thân Stellar tóc máu chẳng chịt.

Kiếm khí bị Hỏa đao phân tán thành những đường vụn vặt, nhưng vẫn sắc bén vô ngần.

“Cái gì.” Stellar cũng ngạc nhiên vô cùng, chỉ là một gã Kim Thánh mà thôi, thậm chí còn không phải là Chân Thần, cũng có thể dả thương được mình.

Nhưng con đau da thịt truyền lại đã chứng minh đây là sự thật.

Hơn nữa đau đớn còn chưa chấm dứt.

“Quang tốc quyền.”

Tuyệt kỹ trừ danh của chòm Sư Tử, không chút thương hương tiếc ngọc đánh liên hoàn vào người Stellar, từ xa nhìn lại không thể thấy được quyền ảnh, chỉ thấy cơ thể cô ta bị đánh lồm xồm xuống lỗ chỗ.

Nhân lúc cô ta bệnh, xử lý cô ta.

Thánh đấu sĩ chòm Sư Tử hoàng kim không hề buông tha, lần xuất quyền này, hấn có tự tin đánh nổ đầu nữ nhân này, lấy lại danh dự từ lần giao thủ trước, bị thương dưới một gã mặt nạ bạc kỳ quái, dưới sự bảo hộ của chòm sao, đây chính là nhục nhã vô bì.

Về công về tư, người của Trường Sinh Đảo đều đáng chết.

“Không ổn, Leo, dừng lại.”

Từ xa, thánh đấu sĩ chòm Xử Nữ đột nhiên mở mắt, muốn phát động cố hữu kết giới để ngăn cản chòm Sư Tử, nhưng đã quá trễ.

Stellar bị đánh không còn lực hoàn thủ, đột nhiên mở mắt cười lạnh:

“Đám hay lắm, đây là lần thứ hai ta bị đám trực diện như vậy, cảm giác khốn kiếp thật khó chịu.”

“Nhưng nguoi, quên mất rằng mình đã không còn bất hoại rồi ư!?”

Bạch hòa toàn diện mở ra, không gian xung quanh Stellar giống như một con bão trắng xóa. Tất cả thánh đấu sĩ đều không chút do dự vọt ra đằng sau. Chỉ trừ chòm Sư Tử vì xuất quyền nên phải tiếp cận gần Stellar nhất. Hơn nữa còn bị Bạch Hổ Bách Biến từ lúc nào đã biến thành một sợi roi trói lại.

“Nữ nhân điên, nhiệt độ cỡ này, cho dù là một chòm sao cũng có thể bị nướng chín.” Một gã thánh đấu sĩ sợ hãi bình luận.

“Bạch hòa là một ngọn lửa kỳ quái, trong phạm vi hình dạng của nó tác động đến, nhiệt độ của nó khiến cho mặt trời chỉ như cục than ẩm áp, nhưng bên ngoài vị trí có lửa, lại hoàn toàn không cảm thấy nóng chút nào.” Thánh đấu sĩ chòm Thủy Bình khen ngợi nói.

“Nguoi có cách nào không!?” Một gã kim thánh khác hỏi.

“Cô ta chơi lửa tốt hơn ta chơi băng, cầu phúc cho Leo thôi.” Thánh đấu sĩ chòm Thủy Bình nhún vai bất đắc dĩ đáp.

Lúc này chòm Sư Tử đang cảm thấy rất không ổn.

Từ hai bàn tay hấn, chỗ bị Bạch Hổ Tiên Vĩ quấn lấy, nhiệt độ càng lúc càng tăng, đã bắt đầu khiến hấn có cảm giác cho tay vào nước sôi.

Tại sao!? Tinh quang bảo hộ không thể triệt tiêu Bạch Hòa ư!?

Cho dù như vậy, cũng không nên quá nhanh như thế chứ!?

Bàn tay và cổ tay đã giống như nhúng vào bếp lửa, bị than hồng cọ qua bỏng rát.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Bên trong không gian trắng xóa trước mắt, thân hình Stellar lơ lửng trước mặt hắn, không hề kém hơn một vị nữ thần nào, khí chất cũng biến đổi hoàn toàn, giống như trong lĩnh vực này, cô ta mới là chúa tể tối cao.

“Ngươi ngu xuẩn hay chóng quên!? Lần trước không phải lớp mai rùa này của ngươi đã vỡ ra một lần rồi sao!?”

Sự tĩnh, chòm Sư Tử hồi hận gào thét.

“Khốn kiếp, Arent Deathlaw!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Hừ.”

Stellar búng tay, toàn bộ không gian trắng xóa tụ tập vào, theo Bạch Hổ Tiên Vĩ, thông qua vết rạn của tinh quang bảo hộ từ hai bàn tay của chòm Sư Tử tràn vào cơ thể hắn.

Gã Kim Thánh này gào thét điên dại, cơn đau do bạch hỏa thiêu đốt bị tinh quang chòm sao kiềm hãm lại khiến hắn không lập tức biến thành bãi nước.

Nhưng lửa tràn lan khắp cơ thể hắn, tràn ra từ hốc mắt, khuôn miệng, lỗ mũi, lỗ tai, rồi từ từng lỗ chân lông.

Tiểu vũ trụ của hắn bùng nổ kịch liệt, muốn thổi bay Bạch Hỏa ra ngoài, nhưng kể cả vụ nổ cũng bị thiêu đốt theo.

Cuối cùng, kể cả thánh y của hắn cũng biến thành một bãi nước vàng, trước khi biến thành hư vô dưới ngọn lửa trắng.

Quá trình chỉ kéo dài hơn mười giây, không có thánh đấu sĩ nào xuất thủ, bởi vì bọn họ biết, cứu không được. Chỉ có thể trầm mặc mà khổ sở nhìn chiến hữu kẻ vai sát cánh không biết bao nhiêu năm của mình từ từ ra đi, còn đang sưng sò và băng hoại.

Đây là lần đầu tiên có một vị Kim Thánh ngã xuống thật sự, kể cả sự tồn tại của hắn trong thần mạch cũng đã bị xóa sổ.

Lửa trắng thu vào, Bạch Hổ Bách Biến lại biến thành Hỏa Hổ Hồn Dao. Stellar đứng giữa bầu trời, đối diện mười một gã kim thánh, nghiêm túc hỏi:

“Ai kế tiếp!? Hay tất cả các ngươi cùng xông lên!?”

...

Ares nhảy lên, nhưng hắn không vội vã công kích, mà chỉ nhìn King hỏi:

“Ngươi cảm thấy thế nào!? Ăn năn, hối hận, tự trách!? Ngươi có cảm giác được không!?”

Hắn giang tay, chỉ vào đám Cyclops đang bẻ chiến hạm liên quân như bẻ xốp, nói:

“Chiến hạm không còn chủ pháo do đối đầu với Thiên Phật đúng không!? Một đám đồ chơi thấp kém.”

Sau đó hắn chỉ vào các GMS và MS đang bị các thánh đấu sĩ thanh đồng ý vào thân thể bất hoại, xuyên qua loạt beam, dùng thần kỹ đánh tan tác từng đoàn, lại nói:

“Loại giáp sử dụng khiên chắn năng lượng cũ kỹ thô ráp này, những thứ thánh y mô phỏng kia nữa, thứ sao chép rác rưởi này có khiến ngươi tự hào không!?”

Rồi hắn chỉ vào những Tiên Nhân đang bị thánh đấu sĩ bạch ngân đuổi giết chạy loạn:

“Hay ngươi còn có thể lật bàn nhờ đám tiên tộc ngu xuẩn này!?”

Ares nhìn chằm chằm vào King:

“Gánh cả thế giới trên vai, vua của nhân giới, ngươi có thể giết ta không!? Cứu lấy con dân và đội quân thảm hại của mình!?”

Một giọt mồ hôi trên trán chảy xuống, King nhìn hắn từ từ nói:

“Ta biết ngươi nói nhằm để câu giờ, ngươi mong Thế Giới Lực của Nhân Giới sẽ cạn kiệt, và Thiên Phật có thể tiếp tục giáng xuống giết chết toàn bộ chúng ta.”

“Nhưng ta cho phép ngươi nói nhằm, vì ta cũng muốn câu giờ.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, trên một boong chiến hạm, Robert đang toàn lực hấp thụ thần điện của Hestia, ở bên cạnh hắn, thánh nữ Monica bật mười tám cánh, bảo hộ như gà mái mẹ.

King cười nói: “Hắn sẽ thay ta đỡ Thiên Phật, còn ta lúc đó có thể rảnh rang giết nguoi rồi.”

Ares cũng cười nói: “Vậy ta chỉ cần giết nguoi trước là được.”

Ở đằng xa, Monica bức tức nói: “Khôn kiếp, King của Trường Sinh Đảo, nguoi dẫn hỏa lực về đây, đừng trách ta trở mặt.”

King nhún vai nói: “Xem kìa, mười tám cánh, cánh giới Sâm La Vạn Tượng, giết ta vẫn là dễ dàng hơn thật.”

Giết Robert, đoạt tuyệt hoàn toàn hi vọng của nhân loại cũng là một ý tưởng rất mê người. Nhưng với Monica bảo hộ bên người gắt gao như vậy, thì thật sự rất mất thời gian. Hơn nữa Ares cũng chẳng lành lặn gì để có thể đấu với cao thủ cấp bậc đó.

“Nguoi mang cả thế giới trên vai, nguoi không thể di động, thật sự là trời giúp ta lần này, sau khi giết nguoi ta sẽ lên Thiên Đình cảm tạ Tiên Đế, sau đó đưa hắn mai táng cùng nguoi cho đỡ ghét.”

Nghe thấy lời tuyên bố cuồng vọng này, King cũng phải bật cười một cái:

“Cố gắng lên.”

Ares cười lạnh, rồi lao thẳng đến.

Hắn không xuyên qua hư không, không ám sát, không đột kích, chỉ dùng toàn bộ sức bình sinh, đập lên không khí mà vọt tới.

Vẫn là một ngón tay, Ares lập tức bị đánh bay đi.

Nhưng hắn không còn thảm hại như lần đầu tiên, chỉ lao đảo mấy cái, Ares đã lộn người dầm xuống biển, lại bật tới.

Thế giới lực công kích hắn đã yếu đi rất nhiều, đúng như Ares đoán, King không còn có thể phân bổ Thế Giới Lực để công kích hắn như lần đầu nữa, hắn còn đang toàn lực kềm chế Thiên Đạo pháp luân, cứu tất cả mọi người ở đây.

Nhưng Ares thì muốn giết tất cả nhân loại trong tầng trời này.

Bởi vậy mặc dù bị đánh bay ra không biết bao nhiêu lần, hắn vẫn hùng hổ hung hăng xông tới.

Hàng loạt nhân viên chiến đấu nhận thức được sự trọng yếu của trung tâm chiến trường này, theo lệnh của các tướng quân trên chiến hạm, GMS và MS một bên ngành kháng sự công kích của các thánh đấu sĩ thanh đồng, một mặt đổ dồn về đây như một đàn châu chấu.

Tần suất đánh văng của King càng lúc càng thấp.

Đến lúc này, hắn không còn có thể tiêu sát dùng một ngón tay đánh bay Ares nữa. Hai người đã đối quyền vài lần. Mặc dù kết thúc vẫn là Ares bị đánh bay đi, nhưng dưới tiếng cười cuồng dại, gã này giống như có thể lực vô tận, cứ tiếp tục nhào tới.

Mặc dù thương thế trên người hắn đã nứt toác ra, nhiều đoạn nhìn thấy cả xương. Chiến thần vẫn không từ bỏ.

GMS xuất hiện trước mắt bị hắn trực tiếp xuyên thủng qua lớp giáp hợp kim, xông tới không ngừng nghỉ.

MS bay đến, hắn chỉ tiện tay tát một cái, đã giáp vỡ người tan.

Tất cả đều chỉ như đám đom đóm phiền nhiễu, Ares còn không thèm nhìn, tiện chân đạp vỡ đầu một phi công MS, hắn mượn đà vọt tới càng nhanh hơn, nắm đám vùng lên.

Bốp.

Đánh trúng.

King nghiêng mặt, hay đúng hơn là bị Ares đánh lệch mặt, cắn răng nhấc chân lên, đập mạnh một cái.

“Cút.”

Bùm.

Lực lượng kinh khủng đập lún Ares xuống không biết bao nhiêu tầng đáy biển.

Nhưng ngay sau đó vùng biển nổ tung lên.

Ares giống như không biết mệt mỏi, không biết đau đớn, lại bùng bùng xông tới.

Ánh mắt màu vàng kim của King chớp động, hấn ngừng đầu lên trời gầm giọng:

“Tiên Đế!!!!!!”

Ở trên vườn bàn đào, xoa xoa vết máu trên khóe miệng do Aurora Pillar làm bị thương, Tiên Đế cười nhạt nói:

“Thần tộc, đây là thưởng cho dũng khí của các người, lấy thân làm sinh vật ở thế giới bên trong cái hộp này mà có thể làm trăm bị thương, các người xứng đáng có sự thương thức của trăm.”

Thế Giới Lực của Tiên Giới, dưới dạng những hạt Linh Từ liên tục tràn vào cơ thể Ares, tu bổ thương thế của hắn, biến thành một lớp giáp xóc chặn lại công kích của King cho hắn.

Nếu không chỉ với một đập vừa rồi, dùng tố chất thân thể của King, Ares đã có thể bị đá bay ra ngoài vũ trụ.

Dưới sự trợ giúp âm thầm của Tiên Đế, Ares càng đánh càng hung hăng. Từ bị động chịu đòn, hắn đã có thể giao thủ ngang với một tay của King, thậm chí còn đánh trúng mấy lần.

Cứ như vậy, không chờ được đến khi Robert luyện hóa xong Thần Điện, King sẽ ngã xuống trước.

Ở đằng xa, Stellar bị mùi máu sắt kim thánh quân công đã gần như lâm vào tuyệt cảnh, bạch hỏa chớp tắt chớp tắt một cách yếu ớt, toàn thân đầy vết thương và bầm tím.

Toàn bộ liên quân trái đất, như lời Ares nói, đều bị đánh toi bời thê thảm.

Thậm chí cả vua của bọn họ cũng vậy.

Đây là tuyệt cảnh chưa từng có.

Do chỉ một mình thần chiến tranh Ares mang lại.

Bạn đang đọc truyện *IMI - Tiên Giới Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.